

Giới thiệu Siêu Việt Nhị Thử Nguyên

Thể loại: dị giới, dị năng, xuyên không...

Trong câu chuyện này tác giả không cho nam chính trọng sinh, cũng sẽ không có hệ thống, mà chỉ có dị năng!

Đầu tiên mở ra một thế giới siêu anh hùng cùng tội phạm tràn ngập máu và nước mắt.

Nơi này có bi thương cùng chết chóc. Nhưng cũng là nơi tình bạn và công lý tỏa ánh sáng mãnh liệt!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thử Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Lời Mở Đầu

Có lẽ tất cả các bạn đều đã quá quen thuộc với thể loại đồng nhân. Bất cứ ai đã đọc truyện đồng nhân lần đầu tiên chắc chắn sẽ bị mê say, cuốn hút bởi từng chuyển hành trình “thám hiểm” bất tận.

Với niềm đam mê, cùng lòng mong mỏi có thể viết nên một tuyệt tác cho truyện Việt, mình xin được mạn phép truyền tải cho các bạn chuyển “du lịch” của cậu bé Hitomi trong từng thế giới giả tưởng đầy mộng mơ.

“Siêu việt nhị thử nguyên” có thể sẽ không là một danh tác, hay một tác phẩm quá chói mắt. Nhưng bản thân nó luôn mang đậm phong cách và truyền thống của đất nước Việt Nam.

Một lần nữa, cảm ơn tất cả những ai đã mất công bỏ ra thời gian để đọc vài dòng tâm tình này.

Bây giờ thì bắt đầu cuộc hành trình thôi nào!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thử Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Xuất Sứ

Có một nhà vĩ nhân đã từng nói rằng:

“Kết thúc không hẳn đã là dấu chấm hết, đó chính là một sự khởi đầu mới!”

Ngày x, tháng xx, năm xxx,

Tại cơ quan cục hàng không NASA của Mỹ, một nơi mà vô số nhân tài đang tụ tập và làm việc chăm chú. Bọn họ đến từ khắp nơi trên thế giới, mặc dù bất đồng màu da, không cùng một truyền thống văn hóa, nhưng vẫn như cũ hòa hợp với nhau. Chỉ vì mục đích cống hiến cho toàn nhân loại.

Dường như thường ngày, nhân viên NASA bình thân làm việc, nhưng hôm nay ... không giống vậy.

Tiếng la hoảng hồn từ phòng quan sát vang vọng lại khiến toàn thể nhân viên giật mình.

Hai người đàn ông mặc áo trắng chạy vội vào bên trong, giật mình! Một màn hình giả lập thật lớn giống như chiếm hết toàn bộ chỗ ngồi của nơi đây. Nhưng đó không phải là thứ mà những con người này chú ý.

Họ đang hốt hoảng nhìn vào một khối đá tảng đang bốc lửa lao xuống hành tinh hình tròn xinh đẹp màu xanh biếc ẩn chứa sự sống vô vàn.

Đó có phải là tảng đâu!

Đập vào mặt họ chính là một viên thiên thạch cực kì to lớn.

Và nó ... đang tiến tới phá hủy bề mặt Trái Đất.

“Ông trời ơi! John, cậu đã thông báo cho nhà Trắng chưa?”

“Tọa độ 19XX, Hướng Tây 108 độ.”

“Rồi! Nhưng viên thiên thạch này đến quá đột ngột, làm sao mà bất kì vệ tinh tiên tiến của chúng ta lại không hề phát hiện ra nó từ sớm hơn chứ?”

Chàng thanh niên trẻ đeo mắt kính thờ dài, cậu quay sang nói với bốn người bên cạnh.

“Tôi mong rằng quốc gia còn có thể sơ tán kịp người dân.”

“Chỉ mong vậy đi!”

“Nguyễn chúa phù hộ.”

Cả năm người nhắm mắt lại thành khẩn cầu nguyện, nhưng trong thâm tâm họ biết rõ rằng, điều này là vô nghĩa.

Một khối thiên thạch đường kính chỉ cần một trăm mét đã đủ tàn phá năng nề một thành phố, huống hồ gì viên này kích cỡ lên đến gần cả cây số.

Thật sự không một ai dám tưởng tượng hậu quả của nó cả!

Rất nhanh sau đó, khối thiên thạch to lớn đến từ vũ trụ đã tiến xuyên qua bầu khí quyển, bốc cháy hùng hực rồi đâm thẳng vào bề mặt quả đất.

“ẦM! ẦM! ẦM!”

Tiếng nổ lớn vang vọng khắp bầu trời, mắt thường có thể thấy từng đợt khói đen cùng bụi mù mịt tỏa ra xung quanh, bán kính đạt đến vài kilomet.

Nhìn từ xa, giống như là một đợt pháo hoa mỹ lệ và hoành tráng. Nhưng nào ai biết đâu, đó chỉ là hủy diệt cùng chết chóc.

Tiếng khóc la, khắp nơi, tiếng đội cứu hỏa, máy bay trực thăng đến cứu viện, nhưng đều bất lực trước một sự cố không thể dự đoán trước như vậy.

Trọng đợt thảm họa đó, tình giáp giữa biên giới China và Indian chịu ảnh hưởng trực tiếp, con số thương vong lên đến hàng ngàn người.

Chỉ vài người đứng may mắn sống sót mới có thể hiểu rõ được sự khủng bố và tuyệt vọng của thiên tai tự nhiên.

Và những ai đã trải qua hay từng chứng kiến khung cảnh ấy có lẽ sẽ mãi mãi không bao giờ quên!

.....

Ngày z, tháng zz, năm zzz

Sau đó không lâu, cách vùng đất xấu số chỉ vài quãng đường, một bệnh viện nhỏ nằm ở sát vùng ngoại thành thuộc tỉnh Quiefeng, đã xuất hiện một hiện tượng kì lạ. Những đứa trẻ mới sinh ra đều tỏa ra ánh sáng rực rỡ, và làm hoảng loạn toàn bộ người dân nơi ấy.

Mặc dù chính phủ đã cố gắng ngăn cản thông tin thoát ra, nhưng tất cả đều vô ích.

Kể từ ngày này, trên thế giới bắt đầu xảy ra vô số hiện tượng siêu nhiên. Rất nhiều người bỗng phát hiện ra rằng họ sở hữu được các năng lực đặc biệt.

Có người biến hóa một phần cơ thể, giống như kết hợp gien với động vật. Lại có người tay không tạo thành những cột nước to lớn đóng băng, phun lửa hay bay nhảy, vô vàn những năng lực kì quái xuất hiện tạo nên sự hỗn loạn cho xã hội.

Và kì lạ thay, không một nhà khoa học nào có thể giải thích hay chứng minh cho điều đó! Nhưng cũng chính vì thế, siêu nhiên đã trở thành tự nhiên, một xã hội mơ tưởng đã biến thành hiện thực. Con người không còn yếu ớt trước thiên tai, nhân loại đã có được sức mạnh của chính mình.

Một thế giới mới đã được mở ra. Một thế giới của các siêu nhân!

.....

Vào một buổi sáng đẹp trời, sương sớm còn đọng lại trên hàng cây bông giấy đông đưa bên hè phố. Con đường ngày thường tấp nập người qua lại giờ khắc này còn đang vắng vẻ, từng dãy nhà mờ mờ ảo ảo dần dần hiện ra. Thời gian lặng lẽ trôi như chờ đợi phút giây yên bình này đi qua.

“Két!”

Tiếng phanh thắng nhẹ, thanh âm vang vọng phá vỡ sự an tĩnh đó. Một chiếc Liber sang trọng thoảng dừng lại, từ bên trong bước ra một người đàn ông. Nhìn lướt qua thôi thì có lẽ chẳng một ai nghĩ tới được sự hài hòa giữa một con người ăn mặc bình thường với bộ quần áo cũ kĩ lại sở hữu một chiếc xe giá trị to lớn đến vậy.

Nhưng có lẽ chính bản thân người đàn ông cũng không hề nhận thức, hay là ông cũng chẳng chút nào bận tâm điều này. Ông chỉ đứng im và lăm bằm một mình. Rồi ông ngược nhìn cẩn thận từng tòa nhà.

“118?”

“120...”

“122...”

“124 ... Kamino!”

Nhìn tới đây, người đàn ông chợt dừng lại. Luồn tay vào trong cốp lấy ra một bọc lớn, đăm chiêu rồi cười nhẹ, giống như một hồi ức xa xăm đang tràn về trong tâm trí ông.

“Nếu còn tại, chắc hẳn mấy thứ này sẽ được yêu thích lắm!”

Hai tay cầm bọc, ông sai nhanh từng bước về phía ngôi nhà trước mắt.

Hình ảnh quen thuộc, ngôi nhà quen thuộc, nhưng người nay đã khác rồi.

Cốc cốc! Cốc cốc!

Tay ông gõ chậm rãi lên khung cửa che chắn đã sòn màu, đôi mắt ông bình thản nhưng chăm chú, dường như ông đang ngóng trông một điều gì, liệu rằng phía sau cánh cửa đó đã có những điều đổi khác... quá khứ thân thương của ông giờ có còn không?

Lạch cạch! Lạch cạch!

Tiếng bước chân vang vọng mỗi lúc một gần.

Có ai đó đang đi tới.

Người đàn ông thở phào nhẹ nhõm. Ít ra, nơi đây vẫn còn hoạt động.

Kéo kẹt!

Cánh cửa rung nhẹ rồi khẽ mở, xuất hiện trước mặt ông là một bà sơ tuổi đã ngoài sáu mươi.

Bà quần một lớp khăn trên đầu, ngạc nhiên nhìn phía trước vị khách không mời. Có chút quen thuộc nhưng lại không thể nhớ nổi, bà chấp hai tay giữa ngực bỗng mở lời:

“Xin hỏi, cậu tìm ai?”

Úc!

Người đàn ông bỗng nhiên nắc nhe, mắt ông nhìn trân trân vào bà. Tuy rằng người đã già, nhưng giọng nói ấm áp vẫn còn đó. Hình bóng con người hiền lành mà vĩ đại trong lòng ông trập trùng rồi hòa lại làm một.

Bước lên trước một bước, ông bỗng cúi khom đầu, thanh âm rung rung cổ che đi sự xúc động của bản thân.

“Là con, thưa sơ Manila! Con đã trở về!”

“Ồ... Cậu là...?”

“... Yaoyorozu Shigeo?”

Bà sơ hỏi vói về mặt nghi ngờ, những đứa trẻ ở viện mồ côi rất nhiều, mặc dù bà vẫn coi việc thuộc tên từng khuôn mặt bé bỏng là niềm hạnh phúc của mình. Nhưng năm tháng phai mòn con người, trí nhớ của bà đã không còn tốt như lúc trước nữa.

Nhìn khuôn mặt thành thực kèm theo một cổ bẻ trên khóe mắt dù cho cố thu lại nhưng sơ vẫn nhận ra một cách dễ dàng. Bà nhẹ giọng đầy cảm khái:

“Thật lâu rồi không có người đến thăm, cậu là người đầu tiên đấy!”

Sơ Manila mở rộng cánh cửa, nở một nụ cười hiền hậu đưa tay ngỏ ý mời vào. Ông Yaoyorozu khẽ khom lưng lần nữa, cúi chân tháo đôi giày của mình ra. Hôm nay ông cũng chỉ mặc một bộ quần áo bình thường mà thôi, nhưng về lại chốn xưa là tất cả những gì ông đang quan tâm bây giờ. Nhưng thứ màu mè tao nhã chẳng cần phải xuất hiện tại đây.

.....

Viện mồ côi không lớn, một tòa nhà nhỏ đằng sau gồm hai căn phòng ngủ, một phòng khách và một phòng bếp. Sau nhà là một vườn cây ước chừng vài ba mét vuông đặt đồ chơi cho lũ trẻ quậy phá.

“Bọn nhỏ còn đang ngủ?”

Sơ nói với một khuôn mặt hạnh phúc, “Cậu có muốn ăn bữa sáng cùng già này và lũ trẻ không?”

“Dĩ nhiên, thưa sơ!”

“Vậy đợi một chút, tôi đi đánh thức tụi nhỏ đây.”

“Con có thể thăm quan nơi này trong chốc lát được chứ?”

“Cậu cứ tự nhiên coi như đây là nhà mình nhé!”

Sơ đáp lại bằng một cái gật đầu, bà ra hiệu ông tùy tiện, còn mình tiến ra cửa sau để gọi lũ nhóc còn đang say sưa trong giấc mộng.

Thật là hoài niệm a!

Ông Shigeo thăm thi, hướng mắt về phía khu vườn nho nhỏ chỉ giành cho con nít. Nơi đó, hôm nay ông đã trở về!

Hai chân sải từng bước đi chậm rãi mà vững chắc, ông Yaoroyoru hít thật sâu giống như muốn tận hưởng trọn vẹn bầu không khí yên bình mà giản dị này. Đường như đã lâu lắm rồi, ông không hề cảm thấy thư thích và nhẹ nhõm như vậy.

Chốn quan trường hiểm ác, lúc nào cũng đầy rẫy những nguy hiểm rình rập. Tội phạm thì có mặt khắp nơi, dẫu cho anh hùng luôn làm việc tích cực cũng chẳng cách nào xóa bỏ hoàn toàn điều đó được. Làm một người dân thường, ông phải đối mặt với nhiều gánh nặng hơn người ta tưởng. Bởi vì đàn ông, phải là trụ cột của gia đình.

Nhưng ở nơi này, ông có thể giải tỏa tâm tình của mình. Bởi vì ở nơi này, ông chỉ là một đứa bé con!

Trong vườn thình thoảng vang lên tiếng chim ríu rít, chiêm chiếp thật vui tai vui mắt. Dọc theo con đường nhỏ lát đá chen giữa từng cây chuối với tán lá rộng tạo thành đọt đọt bóng râm mát, gió khẽ thổi nhẹ như đang thì thầm vào tai, ông Yaoroyoru ngồi xuống một chiếc xích đu đã bạc màu cạnh cây chò già to lớn.

Ông tham lam hít thở từng ngụm không khí trong lành, như mát tận tâm can!

“Ồ?”

Bỗng nhiên, ông Shigeo giật mình lắng nghe, dường như có tiếng ai đó đang ngay bên cạnh.

Mà đúng thế thật, hơi nhướn đầu ra sau nhìn, ông thấy đằng sau mấy khóm hoa mai vàng có một thằng nhóc đang hít đất. Tiếng hô “Một, hai” đầy khí thế, vẻ mặt của nó thì đã lấm tấm mồ hôi nhưng động tác vẫn lên xuống đều đặn không nghỉ.

Trời sáng sớm còn se lạnh, nếu không phải thời điểm đặc biệt thì chính ông còn chẳng muốn lặn lội hơi sương mà ra ngoài. Vì lí gì mà thằng nhỏ lại dậy sớm đến vậy để luyện tập?

Ông không hiểu.

Tò mò, ông Shigeo chăm chú vào khuôn mặt lấm lem mồ hôi của thằng nhỏ, thậm chí có người ngoài đứng gần đó mà chính nó cũng không biết.

Huống hồ trong điều kiện thời tiết như vậy, ắt hẳn cần dậy rất sớm tập luyện thậm chí còn sớm hơn thời gian lúc ông đến rất nhiều.

Trong lòng đột ngột nổi lên hứng thú với thằng bé, ông không vội bắt chuyện mà lặng im quan sát một hồi.

Hai quả đấm của thằng nhỏ đã đỏ au vì chống đẩy, nó lập tức chuyển sang ngồi xổm, đếm liên tục năm mươi cái rồi lại gập người. Dường như bản thân thằng bé không hề uể oải một chút nào. Mặc dù, nó vẫn chưa quá mười tuổi.

Có vẻ như là tâm trí của nó không ở luyện tập, mà đang chấp nhứt về một điều gì đó vậy.

Năm phút trôi qua, thằng nhỏ đã thấm mệt, nó thở hù hù, đứng dậy xoay vai vòng, bắt chọt, nhìn thấy một ông chú đang đứng ngó mình chăm chăm, nó chọt “A” lên một tiếng rồi cúi đầu. Đôi mắt tròn đen láy có vẻ ngạc nhiên.

“Cháu chào chú, nãy giờ cháu mãi tập thể dục nên không để ý!” – Thằng nhỏ lí nhí, vẻ mặt ngổ ra làm người ta thấy tức cười.

“Ồ... Không sao, chú chỉ mới tới thôi! Cháu tên gì nào?”

“Dạ, Hitomi ạ!”

“Một cái tên rất ý nghĩa! Mà Hitomi-kun này, tại sao cháu không ngủ cùng với các bạn mà lại dậy sớm như thế?”

“Bởi vì... cháu muốn trở nên mạnh mẽ hơn, nên cháu phải tập luyện!” – Thằng nhóc hơi lấp bắp, bỗng nhiên ngẩng cao đầu, giọng nói đầy đồng dạng, ẩn chứa quyết tâm mãnh liệt.

Bất chợt, ông Yaoroyoru cảm thấy bóng hình khí còn bé của mình trùng lặp với cậu nhóc trước mắt. Dù không cùng mục đích, không cùng phương pháp, nhưng khí thế này, hành động cùng với quyết tâm như vậy quả thật giống y đúc ông.

Hành động vì ước mơ, sẵn sàng để trả giá!

Một cái vô cùng kiên cường đưa nhỏ!

Rốt cuộc là ra sao một đứa bé mới có thể có được quyết tâm lớn như thế cơ chứ?

Điều này làm khơi dậy lòng hiếu kì của ông, thế là Yaoyorozu –san nhủ thầm trong lòng cần phải hỏi thăm sơ Manila về cậu bé này.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Bữa sáng ở viện mồ Côi

“Hít hà!”

“Thơm quá đi!!!!”

“Sơ lúc nào cũng tuyệt nhất!”

“Bữa sáng ngon lành muôn năm...”

Từng tiếng tung hô rộn ràng từ lũ trẻ khi “nhận thấy” mùi tiêu nồng nồng cay cay cùng vị dưa chuột tươi mát luôn ăn kèm với món cháo trứng yêu thích. Trên chiếc bàn gỗ tròn hình bầu dục, lúc này đã chén chúc kín người mà vẫn không đủ chỗ, bình thường chỉ cỡ bảy tám đứa trẻ có thể ngồi xích sát nhau là ổn.

Tuy nhiên hôm nay, khách quý tới cửa, sơ Manila quyết định làm món cháo trứng gà bí truyền của mình.

Nói là bí truyền đặc biệt thế thôi, thực tế cũng chỉ là gạo nấu rồi bỏ trứng gà tươi mát vào hấp với ít lá hẹ. Nhưng như thế đã đủ bọn trẻ vui như trẻ hời. Thực đơn này quả thật khá xa xỉ với một viện mồ côi với nguồn kinh tế ít ỏi. Trong nội tâm từng đứa nhóc, được ăn sơ nấu mỗi ngày, được ở cùng nhau, được gặp các bạn mỗi khi đi học, đã là điều tuyệt vời nhất rồi!

Huống hồ gì, hôm nay lại có người tới thăm! Quả thật là một ngày đẹp trời!

“Shigeo- san, của cậu đây.”

Sơ Manila vừa nói vừa cẩn thận bưng tới bát cháo trứng đã rắc hành cùng tiêu, gọi nhớ cái bụng còn đang trống rỗng của từng người. Bên cạnh ông, lũ trẻ đã húp xì xà xì xụp từ nãy giờ. Khuấy nhẹ bát cháo, ông nhấp miệng từng chút, thổi thổi rồi đưa muối cháo vào miệng.

Hương cháo gạo nóng thơm lừng mùi gạo lứt cùng với vị hách hách nồng nồng của tiêu tạo lên một cảm giác khó tả.

“Ừm... Ngon quá sơ à!”

“Ha ha ... Cậu thích là tốt rồi, tôi cứ sợ mấy món ăn dân dã này không hợp khẩu vị cậu thôi!”

“Làm gì có chuyện đó!” – Ông Shigeo vội vàng xua tay. “Tài nấu ăn của sơ trước giờ chỉ có tăng, làm gì có chuyện giảm!”

“Cậu cứ quá lời!”

Sơ cười nhẹ đáp lời, nhưng ý cười cùng với sự trêu mến trong ánh mắt của bà khi nhìn từng người giống như một bà mẹ nhìn đàn con được ăn uống đầy đủ mà ánh lên vẻ hạnh phúc vậy.

“Chút nữa tụi nó có phải lên trường không sơ?”

“Ồ, giờ đang là kì nghỉ rồi! Cậu biết không Yaoyorozu-san, dạo này quanh khu Kamino có chút không yên ổn, tụi nhỏ đi học ở nhà già này lo lắng mà chưa có cách nào đây, chuyển chỗ mới thì thật sự tiếc nuối, nhà trẻ này cũng không đủ tiền a!”

“Ồ... Vấn đề đó sao? Có lẽ mình sẽ cho sơ một bất ngờ”- Ông Shigeo nghĩ thầm, bản thân ông hiện tại chưa coi là giàu có, nhưng cũng đã thuộc tầng lớp trung lưu, thu nhập khá giả. Việc này, ông nhất định phải giúp rồi.

Trong lúc ăn, ông Shigeo cũng lần lượt hỏi thăm tên từng đứa bé. Cô nhóc ngồi bên trái ông với khuôn mặt trái xoan mang một đôi mắt to tròn ngập nước cùng với mái tóc ngắn màu vàng tên là Minami, cô bé ngồi cạnh sơ với mái tóc cột bím và miệng luôn cười chúm chím gọi là Lily Evans. Hai cậu bé ở hai đầu bàn tròn phân biệt tên Ryoko cùng Rikido, ... Còn nhóc tập thể dục buổi sáng gọi là Kizari Hitomi.

.....

“Đến giờ rồi, con phải đi làm đây. Cảm ơn sơ đã chiêu đãi nhé!”

Ông Shigeo mỉm cười cúi đầu, vẫy vẫy cánh tay với mấy đứa nhỏ.

“Nhớ vâng lời sơ và đi học chăm chỉ nghe chưa mấy nhóc! Cố gắng trở thành anh hùng xuất sắc bảo vệ mọi người!”

“Thế chứ có thưởng gì hông chú, như đồ ăn chẳng hạn?”

Hai thằng béo gào to khi ông Shigeo đã bước một chân vào xe.

Bốp!

“Suốt ngày chỉ biết ăn với chả uống” –Minami bộ dáng chị đại gõ nghe cái cốc và đầu hai cu mập. Mấy đứa trẻ khác che mặt đứng né sang một bên, đáng về chúng ta không quen biết nhau.

“Chú sẽ ghé thăm mấy đứa vào chiều chủ nhật tuần tới! Chúc mọi người một ngày tốt lành.”

Chào một tiếng, ông Shigeo nhấn ga, dưới ánh mắt của mấy đứa bé, chiếc xe rít nhẹ rồi lao đi mất hút trên con đường phố thưa thớt đã bắt đầu đông người qua lại.

“Chú ấy đi rồi hà sơ!”

Tiếng nói nhỏ nhẹ vang lên nhưng đánh thức mọi người. Về tiếc nuôi cùng buồn bã vẫn còn đọng lại trên khuôn mặt từng đứa, ánh mắt của tụi nhỏ vẫn hướng theo bóng dáng chiếc xe đang xa dần. Bao lâu rồi mới có người đến thăm tụi nó!

“Chúng ta vào nhà thôi!”

“Chú ấy sẽ còn quay lại chứ?”

Ryoko phùng phính cặp má lấp bắp, nó hỏi như đang muốn xác minh lại điều này. Mặc dù nó thích ăn, nhưng càng nhiều hơn là cảm giác có được người quan tâm và chăm sóc. Dẫu có bạn bè cùng sơ ở viện mồ côi, đây vẫn là thứ mà cu mập luôn ao ước.

“Tất nhiên, không phải chú ấy nói cuối tuần sẽ tới nữa sao! Các con vào nhà đi nào!”

“HURA!”

“Tốt quá! Lần sau lại có qua vật rồi!”

Reo lên giống như đánh thắng trận chiến lớn, vẻ mặt hơn hờ từng đứa bé nói đuôi sơ, lò cò nhảy vô trong.

Tiếng cười réo rắt vui tai giống như còn vang vọng mãi cả buổi sáng!

.....

Thời gian thấm thoát như trôi đưa, thoáng cái đã qua hai tháng. Cứ mỗi cuối tuần đến, ông Shigeo lại về thăm viện mồ côi. Lũ nhỏ thấy ông vui mừng như thấy hội, tụi nó còn khoe được một người tốt bụng ân cần quyên góp một khoản tiền không nhỏ cho sơ. Đặc biệt là hai thằng mập cười tít mắt, chằm ngôn của tụi nó là trên đời ăn là số một.

Và trong lúc quen biết này, ông Shigeo “thu thập” thêm được rất nhiều thông tin về sở thích của mỗi đứa bé. Con gái thích gấu bông, gối ôm mềm mại. Con trai thì ghiền những con robot với vẻ ngoài cực khốc và đẹp đẽ.

Đặc biệt nhóc Hitomi thường có những hành động quái dị khiến ông dờ khóc dờ cười. Thằng bé rất mê truyện tranh. Nhưng ở đây nó đọc truyện rồi lại tập luyện theo những biện pháp ghi trong đó. Như “One piece, ...” đều là mục tiêu của thằng nhỏ.

Thôi, thôi, còn trẻ thì cứ chunnibiyouna!

Ông Shigeo cũng không thể để ý nhiều như vậy. Bọn nhóc con có tiền vốn cùng thời gian để dầy vò, đành tùy tiện tụi nó chơi thế nào cũng được.

Chủ nhật!

Khoảng tám giờ tối, sơ Manila nhân lúc bọn trẻ còn đang vui thích xem tivi mà thảo luận với ông.

“Yaoyorozu-san, hiện tại già này đang bế tắc quá, cậu cho tôi một lời khuyên được không?”

“Ồ, vấn đề gì vậy sơ?”

Ông Shigeo ngạc nhiên hỏi. Với khoản tiền nặc danh gửi tặng cho viện mồ côi, ắt hẳn sẽ bớt đi rất nhiều khó khăn rồi chứ!

“Lũ nhỏ lớn rồi! Tụi nó đã lên cấp hai, tương lai đường còn muốn làm những công việc khác nhau, cậu cũng biết tụi nó mong muốn trở thành anh hùng như thế nào mà!”

“Viện mồ côi kinh phí cũng chỉ đủ nuôi bọn nhỏ thêm một khoảng thời gian, mà già hi vọng rằng mấy đứa nhóc có thể thực hiện được ước mơ của chúng.”

“Hơn nữa, ngôi nhà chật chội này không đủ điều kiện, không chỉ về tiền bạc, mà còn quan hệ, học vấn cùng nhiều thứ khác! Minami, Rikido, Ryoko,... Đặc

biệt là Hitomi, thằng nhóc ấy đã nỗ lực rất nhiều.”

“Cậu đã nghe việc nó xét nghiệm không có năng lực rồi đúng không, Shigeo?”

“Dạ vâng, con cũng không ngờ thằng nhỏ lại nằm trong số 20% đó.”

Ông Shigeo thở dài. Chính bản thân ông cũng không tin việc này, nhưng nhìn mấy đứa bé khác thường xuyên xuyên nghịch ra nước, phóng những đóm lửa nhỏ, ... mà Hitomi chỉ có rèn luyện bằng những động tác phổ thông. Thân thể kiểm tra đã chứng minh năm bốn tuổi. Thật là đáng tiếc!

“Vốn dĩ già đang băn khoăn tìm nhà hảo tâm nào đó nhận nuôi lũ trẻ cho đến khi tụi nó trưởng thành. Nhưng... thời gian không đợi người. Ail!”

“Ý của sơ là?”

“Cậu chắc cũng biết, người lớn chúng ta thường vô tình quên mất tụi nhỏ cũng cần sự riêng tư. Con gái và con trai ở giữa cần có không gian riêng của nó.”

“Vâng!” – Ông Yaoroyoru gật đầu.

“Gần đây nhất tụi trẻ thường có mấy vụ xung đột, mà nguyên nhân cũng vì vấn đề cá nhân.”

“Già cân nhắc không biết cậu có thể nhận nuôi một vài đứa hay không? Không phải tất cả mà chỉ là vài đứa lớn mà thôi!”

Hai mắt sơ chăm chú nhìn vào ông Yaoroyoru, bà thật hi vọng ông có thể đồng ý, nhưng bà cũng không muốn ép buộc.

Có điều, việc này đối với ông Yaoroyoru cũng không phải là đại sự gì.

“Cái này ... Con làm được!” – Trầm ngâm một lúc, ông Yaoroyoru gật đầu quả quyết.

“Thật tốt quá!”

“Bây giờ cũng không còn sớm rồi sơ à. Để lần sau chúng ta bàn thêm về việc này!”

“Vâng cũng được. Thay mặt nhà trẻ cùng tụi nhỏ, cảm ơn cậu nhiều lắm!” – Khuôn mặt sơ Manila đầy mừng rỡ nắm lấy tay ông Shigeo, pái nói đây chính là tâm nguyện của bà từ rất lâu rồi.

“Ha ha, sơ quá lời, đây là vinh hạnh của con khi có thể giúp đỡ sơ và bọn trẻ.”

Không ai trong hai người hay biết, có một bóng hình nhỏ bé đã đứng ngoài cửa nghe hết tất cả.

.....

Từ biệt sơ Manila và bọn nhỏ, ông Shigeo lái xe chạy băng băng, qua từng khu phố và dãy nhà san sát nhau, vừa đi ông vừa miên man suy nghĩ.

Nhận nuôi rất dễ dàng, với hoàn cảnh của nhà mình, ông Yaoroyoru có thể tự tin nói rằng tiền ăn học chín mười đứa bé không là vấn đề.

Tuy nhiên ở đây mấu chốt của sự việc nằm ở năng lực. Thằng nhóc mà ông vừa mất lại có số phận đáng thương như thế. Ông không kì thị người vô năng lực, nhưng thiếu sót này quả như một sự trừng phạt của Thượng đế vậy.

Shigeo rất ưa thích nhóc Hitomi, nhưng thành tựu sau này, có lẽ dù nó có cố gắng và ông tận tình giúp đỡ, cũng sẽ không chói sáng ở một thế giới tôn sùng sức mạnh.

Một thế giới mà cường giả vĩnh viễn là chân lí, chỉ có năng lực mới là căn bản của mọi thứ!

Siêu năng lực tưởng chừng như không thể, bây giờ lại biến thành vô số. Gần 80% dân số Trái Đất sở hữu năng lực, và con số này ngày càng tăng lên. Tiền tài trọng yếu là đương nhiên, nhưng không có sức mạnh bảo hộ thì chẳng thể lâu dài được.

Nhưng chẳng lẽ, không có siêu năng lực thì không thể trở thành anh hùng được ư?

Không có siêu năng lực liền bị cho là phế vật trong xã hội sao?

Nam chính có thật yếu ớt đến thế hay còn có bí ẩn nào khác?

To be continued...!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Ân sâu trong nội tâm mỗi người

Con người luôn là động vật đa cảm, nhất là trẻ con. Tâm hồn của chúng thật mong manh và dễ vỡ, bởi vậy, con nít thường gửi gắm tâm tình của mình thông qua những dòng chữ giản dị, những câu chuyện được kể bởi riêng tụi nó.

Tập sách để mở, trang sổ khép lại vài dòng viết tay!

{Hôm nay chú Shigeo lại đến, mình cảm thấy vui quá đi! Nhưng mỗi tuần chú ấy chỉ đến một lần, ai cũng muốn được thăm nhiều hơn mà chả biết nói gì - Ngày 6/7}

{Chủ nhật tuần rồi, cả bọn lại được chú Shigeo dẫn đi công viên chơi, lần đầu tiên trong đời mình biết được nhiều điều thú vị như vậy. Thật nhớ lúc cưỡi ngựa gỗ, đi tàu trượt, chơi đu quay quá, mong sao chú ấy lại dẫn bọn này đi chơi mấy lần nữa thì tốt quá – Ngày 20/8}

{Thứ Sáu vừa rồi, 23/9, con gái chú ấy lại tới đây tổ chức sinh nhật. Lần đầu tiên mình gặp một bạn nữ đáng yêu hơn cả mình(^.^). Tên của bạn ấy còn rất dễ thương nữa chứ, Yaoyorozu Momo. Mấy thằng con trai cứ như dính phải nhựa, trừ Hitomi ra ai cũng sáp vào, phải la mải tụi nó mới thôi. Cơ mà Yao Momo-chan năng nổ nhiệt tình, mặc dù đôi lúc cậu ấy hơi ngốc nhưng ai cũng quý mến cả. Sờ Manila còn tặng mấy con thú nhồi bông nữa cơ!}

{Mình cùng với Lily đã tặng bạn ấy hai hình gốm chú vịt con, không biết bạn ấy có thích không nhỉ? Sắp tới chú Shigeo hứa là sẽ dẫn cả bọn cùng sơ đến nhà của chú chơi. Mình hồi hộp quá đi! Nhưng mà hình như gần trễ giờ rồi, chắc phải ngủ thôi, nếu bị sơ bắt được sẽ không hay đâu.}

(Minami nhật kí – Ngày 30/9!)

.....

[Trời đất bao la, ăn quan trọng nhất!

Ngọc rồng hiện ra năm điều ước:

1. Tiền = mua đồ ăn
2. Nhiều tiền hơn nữa = xây lại một căn nhà thật to cho sơ và mấy bạn.
3. Sở hữu siêu năng lực chỉ cần ăn = mạnh lên.
4. Kiếm được bạn gái có chung sở thích.
5. Trở thành một siêu anh hùng giống All Might.]

- ----God Eater& Rikido---- (Nhật kí ngày 20/9)

Nhật kí chỉ là tâm sự, nhưng giấc mơ chính là mộng tưởng.

Mơ!

Là hết thấy hiện hữu, là hết thấy xinh đẹp cùng kinh khủng.

Là nơi mỗi con người trút bỏ bầu tâm sự, là nơi mà ngay cả những dòng chữ cũng không thể nào viết tới được.

Là thiên đường hoặc ác mộng của từng người, là trong bản thân ẩn giấu bí mật không thể cho người khác biết tới.

Mà ở trong giấc mơ, lại đem thổ lộ hết thấy!

Hitomi cũng không cho rằng điều đó hoàn toàn đúng nhưng cậu không phủ định điều này. Mơ mộng, liền cần thực tế gánh vác. Muốn đạt được ước muốn của chính mình, vậy thì hành động đi! Dùng sức mạnh của bản thân hướng thế giới, hướng bạn bè, thầy cô và gia đình cho thấy sự quyết tâm của người.

Nói suông thôi không bao giờ đủ!

Năm đó bốn tuổi, Hitomi không có năng lực chuyển tình bị tiết lộ. Bạn bè dè bieu chê bai, thầy cô không ai đoái hoài, chỉ có viện mồ côi là nhà, chỉ có sơ cùng mọi người ở đây là thương xót cho nó. Nhưng như vậy, không làm cậu tuyệt vọng.

Nói không khổ sở, đó là giả dối!

Nói không cam tâm, là lừa gạt chính mình!

Cho dù không có năng lực thì sao, anh hùng thân thể vẫn ít ỏi ư? Không có sức mạnh đặc biệt liền rèn luyện cơ thể. Rèn luyện đến khi nào cứng cỏi, có thể dùng nó cứu người, giúp đỡ viện mồ côi, liền là trong lòng anh hùng sức mạnh.

Bởi vậy, Hitomi biết luyện tập chăm chỉ, liền mỗi ngày hít đất một trăm cái, chạy bộ năm cây số, nhảy cóc một trăm cái, gập người một trăm cái. Từ năm bốn tuổi đến giờ, cậu chưa một lần từ bỏ. Ý chí của cậu, cứng rắn như sắt thép bền vững tựa núi cao, dầu muôn vạn mệt nhọc cũng không gì lay chuyển nổi.

Đương anh hùng, nhất định anh hùng. Làm đàn ông, quyết không nuốt lời!

Mà thân thể trưởng thành cần năng lượng cực kì to lớn. Nguyên bản viện mồ côi kinh tế không hề tốt đẹp, Hitomi dù cố ăn nhịn, nhưng so với bạn đồng lứa vẫn hơn xa quá nhiều. Áp lực tài chính lên vai Sơ Manila không thể nói là nhỏ. Nhưng ông Yaoroyoru bí ẩn quyền góp tiền có thể gọi đưa than trong ngày tuyết rơi, sưởi ấm tâm hồn rét lạnh bọn nhỏ.

Có điều, Hitomi đã nghĩ không thể gây ra thêm khó khăn cho sơ nữa, và bản thân của cậu cũng yêu cầu nhiều dinh dưỡng hơn. Bởi vì, trong lòng cậu ẩn giấu một bí mật.

Cậu không phải là kẻ vô năng! Siêu năng lực vẫn tồn tại trong bản thân cậu!

Nhưng tiếc thay, dường như nó quá gần gò, không biểu hiện ra ngoài, mãi đến năm bảy tuổi, Kizari mới vô tình phát hiện được chính xác khả năng này.

Tại ý thức của Hitomi có một mảnh đá vỡ màu đen nhánh, mà nằm dưới đó là một khung bằng giống bằng thuộc tính của nhân vật trong trò chơi vậy.

Tên: Kizari Hitomi

Lv: 1 (+5)

*Skills

1. Rokushiki (Lục thức)

+) Tekkai: Lv 1 (50 %)

+) Rankyaku: Lv 1 (20%)

+) Shigan: Lv1 (15 %)

+) Soru: Lv1 (10%)

Energy: 50

Vốn dĩ tất cả những chiêu thức này, chỉ có trong truyện tranh cùng phim hoạt hình, nhưng năm đó, Hitomi vô tình nhận ra rằng, cậu có thể học tập được chúng.

Tuy nhiên, năng lực của cậu vẫn còn vô cùng hạn chế. Với các kĩ thuật sử dụng huyết đạo ẩn giấu bên trong cơ thể, hay vận dụng các loại năng lượng như khí hay ma pháp, cậu không thể học tập được. Chỉ có thuần thể thuật, thuần tay chân vận dụng, cơ thể của Hitomi mới tiếp nhận và rèn luyện được.

Và tất cả các nguyên lý hay kĩ năng trên, đều dựa vào năng lượng chống đỡ. Giống như coi truyện tranh hay xem hoạt hình chỉ tương đương với mở ra một cánh cửa, cho phép cậu tiếp xúc với một thế giới mới. Tuy nhiên, để đứng vững ở đó, cậu cần năng lượng để khởi động.

Mà năng lượng, chỉ có thể từ ăn, uống, vận động kích thích bản thân thu vào. Ít nhất là đến hiện tại, Hitomi vẫn chưa phát hiện ra biện pháp nào khả thi hơn. May mắn một điều rằng, Hitomi nhận ra bản thân có thể hấp thu ánh nắng mặt trời để hồi phục mỗi khi tập mệt, đồng thời nó coi như nhiên liệu của cơ thể.

Nhưng là, khả năng bị động này phụ thuộc quá lớn vào tình trạng thân thể của Hitomi, nên cậu cũng chẳng trông mong quá lớn vào “thu nhập” ở công việc này.

Chính vì lẽ đó mà năm năm qua đi, dù cho hết mình nỗ lực, kĩ năng của cậu vẫn chưa có điểm nào hoàn thiện. Dĩ nhiên, nếu so với người bình thường hay những bạn cùng lứa, Hitomi sức chiến đấu đã vượt xa quá nhiều. Những đũa nhóc đó cao nhất cũng chỉ tới Lv1 mà thôi. Thậm chí những siêu nhân sở hữu dị năng, sức mạnh cậu còn có phần nhỉnh hơn chút đỉnh.

Điều này là động lực, là niềm tin của Hitomi suốt những năm tháng mệt mỏi rèn luyện. Nhưng muốn phát triển càng nhanh hơn yêu cầu huấn luyện cường độ cao và lượng thức ăn đầy đủ. Cậu nhất định phải rời viện mồ côi, không chỉ vì sơ và các bạn, mà còn phải bảo vệ bí mật bản thân.

[Cơ hội đó, đang mở rộng ngay trước mắt! Nhưng, có nắm chắc được nó hay không, là tùy thuộc ở mình]

.....

Thời gian qua, lại một tháng nữa trôi đi.

20/11, ngày lễ đặc biệt để tri ân!

Hôm ấy nhằm vào thứ bảy, buổi sáng đầy nắng ấm áp, chính là một ngày đẹp trời, vừa kịp lúc bọn trẻ không bận học hành mà ở nhà nghỉ ngơi. Sơ Manila gọi toàn bộ nấy đứa nhỏ ở viện mồ côi tập trung lại một chỗ phòng khách.

Ở nơi đó, ông và bà Yaoyorozu đã ngồi sẵn chờ tại nó.

Ngay khoảnh khắc bước vào phòng, tiếng hò reo của lũ trẻ đã vang lên không dứt.

“Tụi con chào cô chú!”

Minami: “A, chú Shigeo! Sao hôm nay chú đến sớm vậy?”

Rikido: “Cô chú có mang gì tới đây không?”

Lily: “Momo – chan không đến chơi sao? Cháu không thấy bạn ấy!”

“...”

“Mấy đứa im lặng nào! Để từ từ rồi cô chú mới trả lời từng người một.”

Sơ Manila thấy vợ chồng ông Yaoroyoru dường như không chống đỡ nổi thế “tiền công” dồn dập của tụi nhỏ, vội vàng giải vây.

“Dạ vâng!”

“Ách!”

Căn phòng đột ngột tiến vào trạng thái im ắng tuyệt đối, làm ông Yaoroyoru sững sờ mấy giây rồi...

“E hèm...hmmml!”

“Hôm nay, cô chú có một tin vui thông báo đến mấy đứa!”

“Cô chú sẽ nhận nuôi từ 1-5 nhóc ở đây cho đến khi nào mấy đứa đủ 18 tuổi trưởng thành, và tự lo cho mình được.”

Hai ông bà nhìn quanh, họ cứ tưởng rằng lũ trẻ sẽ reo hò khi nghe quyết định này.

Thế nhưng mà...

“Cháu không muốn rời đi!”

“Nhà của cô chú có thật nhiều ăn ngon...” – Ryoko chớp chớp hai đầu ngón tay lại, “Nhưng cháu vẫn thích ở lại cùng với sơ và mọi người.”

“Được rồi, bình tĩnh nào mấy đứa! Chú có nói là sẽ không quay lại đây đâu!”

“Chúng ta vẫn đi thăm các bạn ở đây thường xuyên, sơ cũng sẽ qua nhà cô chú để thăm các cháu!”

“Vấn đề này là do sơ cùng chú đã bỏ bạc rất kĩ lưỡng!”

“Viện mồ côi quá nhỏ, mà các cháu cũng đã lớn rồi, cần một không gian riêng tư cho bản thân. Nếu các cháu đã trưởng thành thì các cháu phải tự cố gắng lao động kiếm tiền trang trải cuộc sống. Nhưng bây giờ, cứ coi như chú là nhà đầu tư cho mấy đứa ăn học.”

“Nhiệm vụ duy nhất của những bạn theo chú là học giỏi, đạt được ước mơ của mình. Sau đó giúp đỡ chú! Như vậy là được rồi!”

“Đây là quyết định của sơ chứ không phải của chú! Nên mấy đứa cân nhắc kĩ nhé!”

Ông Shigeo nói xong liền ngồi xuống, thờ dài một hơi.

[Mệt quá!]

Giải thích cho tụi nhỏ hiểu mà còn mệt hơn so với đi đôi co với đối tác. Ông Shigeo bỗng tự thấy khâm phục khả năng miệng lưỡi của bản thân.

Nói đi cũng phải nói lại, xách ra sơ Manila đã là biện pháp tối ưu nhất rồi. Bởi vì bọn nhỏ vừa nghe vậy đã im lặng, về trầm tư và suy nghĩ.

Cuối cùng, tụi nhóc cũng gật đầu đồng ý, ông Yaoroyoru thở phào nhẹ nhõm. Gấu con nhóm không dễ chiều, nhưng đại chiêu đã tung ra thì nhất định phải thắng.

Thật lòng, nếu không phải vì cảm tình với viện mồ côi và lòng yêu thích đối với lũ trẻ ở đây, ông đã không cần tốn công tốn sức giảng giải như vậy để mời tụi nó về nhà mình!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thử Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Kế hoạch

Công tác chuyển đến nhà mới!

Đó là việc mà bọn trẻ nghĩ chúng phải chuẩn bị. Cả đám cứ chạy loăng xoăng khắp nơi, la ré om xòm, cuối cùng lại chả có bao nhiêu việc để làm. Đồ đạc của tụi nó chỉ có một tí xiu để sắp xếp, chuyển dọn ra xe cũng rất nhẹ nhàng. Chỉ một giờ trôi qua mà tất cả đã đầu vào đấy, 4 đứa bé bao gồm Minami, Rikido, Ryoko và Hitomi sẽ rời qua nhà của ông bà Yayorozu để ở.

Xe nhỏ chạy xinh xịch qua từng dãy nhà, ước chừng 30 phút sau, lũ trẻ đã tới nơi.

Mặc dù đã tới chơi rất nhiều lần, nhưng bọn nhỏ lúc nào cũng trầm trở vì hoàn cảnh nơi này. Dọc đường đi vào ước chừng mười mét, ô tô sân bãi nằm ở bên cánh trái hàng cây, có đủ các loại hoa và quả. Hương thơm nhẹ nhàng thanh thoát, làm tâm hồn ai nấy đều trở nên phơi phới. Ánh nắng chiều lập lờ đủ loại màu sắc trông thật vui mắt. Hai cu mập thỉnh thoảng lại phi đến gần cây nho và ngắt một trái nhỏ xuống để ăn.

Dẫn tụi nhóc vào trong đại sảnh cực kì rộng lớn, ông Shigeo bắt đầu giao chìa khóa phòng cho từng đứa. Nhà Yayorozu quả thực quá rộng, phòng ốc dư thừa không kể xiết nên việc phân chia quả thật rất dễ dàng.

4 đứa bé được trụ tại 4 căn phòng nhỏ nhỏ xinh xinh liền kề nhau. Momo-chan cũng ở cùng dãy với tụi nó. Cô bé mừng hơn hờ khi nghe các bạn sẽ tới sống chung với mình. Đáng vẻ đáng yêu của cô nhóc khiến cho lũ con trai phải thất thần một hồi lâu.

Sắp xếp đồ đạc xong xuôi, thời gian đã xế chiều, hai ông bà gọi toàn bộ mọi người xuống mở một bữa tiệc liên hoan tối. Có cả hai vị quản gia và hai bà nhân viên cùng tham dự.

Ăn uống no nê, tất cả vui chơi một lúc rồi lên giường đi ngủ.

Một ngày mới, sắp bắt đầu!

.....

4 giờ sáng, sương mờ còn bao phủ, cái lạnh vẫn phang phảng trên từng đầu ngọn cây, long lanh phía dưới từng hạt sương trắng như tuyết.

Hitomi choàng tỉnh, thay quần áo rồi phi nước đại ra khỏi nhà. Phía sau bức tường nhà ông Shigeo là một dãy khu đất trống dùng để cho thuê, thông thường rất vắng vẻ người qua lại.

Khởi động cơ thể nhanh chóng, Hitomi bắt đầu bài luyện tập thường ngày. Hai chân cậu đeo một miếng sắt nhỏ ước chừng hai kí – lô.

Tu luyện Rokushiki, yêu cầu tố chất thân thể cực cao. Có thể nói siêu việt thường dân quá nhiều. Hitomi ước chừng dù cho siêu năng giả thuộc hệ cường hóa thân thể cũng khó mà đem Rokushiki toàn bộ tu luyện được lên đến Lv3.

Bởi vì những động tác này, cần sự linh ngộ. Mà trên thế giới này, chỉ có một mình Hitomi mới sở hữu khả năng dùng năng lượng để hiện thực hóa những chiêu thức từ phim và truyện như vậy.

Hai tay nắm lại, thu hẹp về hông, chân duỗi ra trung bình tấn. Người đứng thẳng, ưỡn ngực mắt nhìn về phía trước. Tekkai tu luyện, chính thức bắt đầu!

[Miệng hơi hé, mũi hít thật sâu, khí tồn tại rồn, cơ bắp gồng cứng, thân thể cứng rắn, Tekkai liền thành!]

Đào mắt một cái, thời gian nhanh chóng đi qua một tuần lễ.

Trong khoảng thời gian này, Hitomi nhận ra rằng tiến triển của mình dường như đang chậm lại.

[Xem ra, là bình thường tập luyện đã không thể mạng lại quá nhiều lợi ích!]

Nhắm mắt lại, vô số hình ảnh xẹt ngang qua trí nhớ của cậu.

Tekkai, nắm bắt hoàn mỹ được sự kết hợp của máu, các mô thịt, trui rèn thân thể đến cực hạn, cuối cùng hợp nhất thành một thể. Từ đó sở hữu độ cứng rắn của sắt thép, ngay cả bình thường viên đạn cùng đao kiếm cũng không thể phá vỡ. Nhược điểm duy nhất chính là không thể di động khi sử dụng chiêu thức này.

[Nhưng mọi thứ cũng không phải cố định, quân chi trong manga vẫn có vô số đại tướng có thể dùng Tekkai để phòng thủ trong lúc di chuyển tấn công đối phương. Đạt đến cấp độ này chỉ sợ cũng phải vượt qua cấp 2, 3 thậm chí cấp 4 Tekkai mới làm được.]

Hitomi cau mày nghĩ ngợi.

Trong sáu kĩ năng, Tekkai là chiêu thức quan trọng nhất. Chỉ cần rèn luyện Tekkai đến đỉnh điểm, liền sở hữu một bộ thân thể kinh khủng vô cùng, đến lúc đó 5 thức còn lại có thể học với tốc độ cực kì nhanh.

Tuy nhiên, những năm qua không lạc quan, thức ăn thiếu thốn, việc rèn luyện cũng không thể lộ liễu, bên cạnh đó, Tekkai cần thiết nhất bị động thuộc tính chính là ăn đòn! (^.^).

Bị đánh nói dễ thì cũng chẳng dễ chút nào. Mặc dù thời buổi hỗn loạn nhưng chả có người nào điên lại nhảy xổ vào tấn công người khác mà không hề có lí do nào cả. Tất nhiên là ác nhân ngoại trừ!

Xã hội nói cho cùng thì anh hùng vẫn chiếm ưu thế, tội phạm nếu mạnh động chắc chắn sẽ bị trấn áp mà thôi.

Hitomi trước đây không tìm được người giúp đỡ, chỉ đành lấy gậy gõ đập toàn thân, mặc dù năng suất thấp, nhưng nhờ đặc tính hấp thu nhiệt năng từ mặt trời cùng với sử dụng năng lực “quan sát anime” của mình, Hitomi vẫn gắng gượng vượt qua được Lv 1 của bốn chiều thức.

[Hiện tại, cách làm đó cũng không còn hiệu quả nữa, phổ thông rèn luyện chỉ có thể duy trì trạng thái thân thể không tụt xuống mà thôi]

Hitomi suy tính một chút, cậu đã có giải pháp mới để tiếp tục mạnh mẽ. Nhưng cách làm này đòi hỏi sự giúp đỡ từ ông bà Yaoyorozu.

[Đành như vậy thôi, mình cũng không muốn dậm chân tại chỗ!]

Sau khi suy nghĩ, cậu lập tức đề xuất ra giải pháp cho bản thân.

Đi đến phòng tập Gym!

Thế nhưng có một vấn đề rất lớn ở đây...

Cậu vẫn còn vị thành niên a! Chưa có hàng “tồn kho” thì lấy gì để tiêu (〒_〒)

Tay nắm lại, ánh mắt lộ vẻ quyết liệt, đáng đi thẳng đứng lộ ra khí thế hùng hồn... Hitomi đã quyết tâm, nhấc chân cất bước, đi xin tiền!

Một giờ sau...

Hitomi bước ra với vẻ mặt cứng ngắc, tuy nhiên sự hưng phấn không hề che dấu trên khuôn mặt cậu.

Cuối cùng thì đã có kinh phí để “khởi nghiệp”()

Ngày thứ Bảy, Hitomi thông báo với hai ông bà Yaoyorozu cùng với mấy đứa nhóc một tiếng rồi đi đến EGO phòng Gym. Phòng này tập gym ở rất gần khu nhà Yaoyorozu, và cũng khá nổi tiếng nên Hitomi chỉ cần hỏi một chút liền biết.

[Cuối con đường, rẽ phải chừng mười mét]

Hitomi vừa chạy vừa hình dung bản đồ nhỏ trong đầu mình.

Năm phút sau, cậu rút cuộc thấy một nhà tập đa năng ba tầng, phía trước treo một tập biển lớn màu xanh biển với hàng chữ viết màu đỏ thật to “Gymnastic – EGO”

[Tới rồi... phù! Dân mù đường như mình thiệt là!]

Mất ngược nhìn lên đồng hồ, Hitomi cười khổ một tiếng. Nhưng không kịp lãng phí thời gian, cậu đẩy cánh cửa bước vào tiền sảnh. Ở đó, chỉ có một quầy phục vụ và một chị bé xinh xinh đang mải mê bấm điện thoại.

“À... Ừmmmmm, chị ơi!”

“Hả?”

Chị gái nghe tiếng gọi ngẩng đầu, thấy một thằng bé đang đứng lơ ngơ nhìn mình liền mỉm cười đáp lại:

“Ồ, chào em, có gì cần chị giúp không nè?”

“Dạ vâng!”

“Em muốn làm thủ tục đăng ký tập ở đây. Chị coi giúp em cái.”

“Để chị làm ch... Ý chết, em mới nói gì?”

“Chị giúp em đăng ký tập gym ạ!” - Hitomi lễ phép lặp lại một lần nữa.

“Ừmm... Cái này, để chị xem lại đã!”

“Em năm nay bao nhiêu rồi?”

“Dạ, em mười một tuổi rồi!”

“Hả? Vẫn còn tiểu học à!”

Chị gái quýnh quýnh nói, hai mắt bắt đầu cẩn thận quan sát Hitomi một lúc rồi mới trả lời:

“Em vẫn còn nhỏ quá, nếu tập bình thường thì ổn, nhưng tập gym nhiều khi không cẩn thận sẽ bị chấn thương đấy!”

“Không sao đâu chị, mục tiêu của em là trở thành anh hùng mạnh mẽ, bị thương chỉ là chuyện nhỏ!”

“Chắc chưa đó?”

“Dạ chắc!”

“UHMmmmmmm!”

“Thôi được, chị làm cho, đóng lệ phí 1000 yên một tháng nhé!”

“Đây chị ơi!”

“Ừm... ị đợi chị chút.” – Chị gái nhận tiền xong lấy ra một cây bút và hí hoáy viết vài chữ.

“Em tên gì nè?”

“Dạ, Hitomi, Kizari Hitomi!”

“Rồi, điền vào nhé!”

“Giấy học của em đây, lâu hai, cửa đằng sau bên trái là khu tập. Lên đó sẽ có người hướng dẫn tiếp, nhớ cẩn thận đó ông tướng!”

“Em biết tự lo mà, chị cứ yên tâm!”

Vẫy vẫy tay chào chị thu ngân, Hitomi nhanh chóng chạy lên lầu. Khẽ gõ cửa bên trái vài lần, nghe thanh âm hỗn tạp cùng tiếng leng keng của kim loại, cậu liền đẩy nhẹ cánh cửa và đi vào.

Ồn ào!

Xôn xao!

Tiếng kim loại miết lại, tiếng người thở hồng hộc, tiếng chân chạy ỳnh ạch, tiếng hô hào la ó khắp nơi.

Giữa những thanh âm hỗn tạp ấy, đập vào mi mắt của Hitomi ấn tượng đầu tiên, đây là một căn phòng rất rộng, thậm chí gần như bằng được một nửa hội trường nhà Yaoroyoru, bên trong đầy ắp người, phần lớn đều là những ông chú cùng với các đàn anh có thân hình to khỏe và lực lượng và cạnh đó, cũng không thiếu một số cô gái trẻ độ tuổi thanh xuân đang tập luyện.

Trên tường treo những tấm áp – phích xanh cùng đỏ, nổi bật ở giữa là tấm hình một người đàn ông với mái tóc màu vàng dựng đứng, thân hình tràn ngập cảm giác mạnh mẽ, và ông ấy đang nở một nụ cười chói sáng!

[Người đàn ông của công lý!]

ALL MIGHT!

“Mình sẽ làm được.”

“Mình sẽ trở nên vĩ đại như ông ấy, để bảo vệ người mình yêu quý, bảo vệ những người dân vô tội!”

Hitomi thì thầm. Cậu đang trên hành trình vươn tới ước mơ của chính mình.

“Này nhóc, mới tới đây lần đầu hả?”

Đang ngó quanh ngó quẩn, một giọng nói bỗng nhiên cất lên từ phía sau Hitomi, làm cậu giật mình quay người lại.

Người hỏi là một ông chú cao có đến hai mét, mắt to mày rậm, khuôn mặt chữ điền cùng thân thể cường tráng, dù mặc áo ngoài nhưng vẫn nhìn thấy được cơ bụng 6 múi rắn chắc cùng hai vòng tay cơ bắp nổi cuộn cuộn.

Thấy Hitomi có vẻ ngớ ra, ông nói tiếp:

“Nhóc tới có phải để tập thể hình không? Mặc dù ta đây không có kì thi giữa lớn và nhỏ, nhưng độ tuổi này của nhóc thích hợp ăn uống và luyện tập nhẹ nhàng, trong lúc tập Gym nếu vô ý có thể tự gây thương tổn đến bản thân mình!”

“Ban này chị thu ngân cũng có nhắc cháu rồi ạ. Nhưng cháu muốn tập, vớ lại, cháu có dự định khác nữa, không biết chú giúp cháu được không?”

“Dự định ... nói nghe coi, nếu đủ thú vị thì ta giúp cho! Dù gì thì nhóc cũng nộp tiền phí tập rồi đúng chưa?”

“Dạ, cháu muốn bị đánh!”

“Ok....!”

(๖益๖) – WTF?

Có gì đó sai sai!

(-o-)

[Hình như thằng nhỏ nói nhầm, hay mình nghe lộn vậy?]

Để chắc ăn, ông hỏi lại: “Nhóc vừa bảo là đến chịu đòn hả?”

“Đạ đúng rồi!”

[Chời đuj! Tuổi còn nhỏ mà cũng mắc bệnh NTR!]

Thấy vẻ mặt càng lúc càng quái dị của thằng cha này, Hitomi mới ý thức được đối phương chỉ sợ đang hiểu nhầm là mình có ham muốn đặc biệt.

“Ý của cháu là cháu muốn nhờ chú tìm vài người dùng gây gỗ để đánh vào các bộ phận trên cơ thể cháu. Bởi vì dị năng của cháu thuộc hệ cường hóa, nên cần ngoại lực tác động để nó trở nên mạnh hơn.”

[Không phải mình muốn nói dối đâu, nhưng bí mật này không thể tiết lộ được. Đành phải nói thành cường hóa năng lực thôi!]

“Hóa ra vậy hả!”

[Làm ta tí nữa hiểu nhầm, mới sáng ra lại gặp thằng dở hơi có khuynh hướng bị ngược!]

Ông chú hơi nghĩ nghĩ rồi nói:

“Ok, ta cũng muốn nhìn chú mày tập luyện thử coi, năng lực thì không được dùng ở nơi công cộng trừ phi là anh hùng, chắc coi nhóc tập cũng có thú lắm.”

[Cường hóa hệ nói gà thì cũng chưa hẳn, nhưng quá phổ biến rồi, có lẽ thằng cu này thuộc hàng “cương cứng” thông thường cũng nên!]

“Được rồi, nói chuyện này giờ quên giới thiệu, ta là Edolas Nichotin. Năng lực: Mềm dẻo”

“Ế...ế... Mềm dẻo?”

(๖๖๖)!

“Mềm dẻo thì có vấn đề gì không nhóc!” – Edolas khòe miệng giật giật.

Năng lực thiệt là con mẹ nó chứ!

“Vậy chú mềm dẻo được toàn bộ cơ thể hả? Nghe có vẻ tuyệt quá...!”

[Tuyệt... Thần kinh thằng này có vấn đề cmnr! Chú mày còn nhỏ quá, sự đời vẫn chưa hiểu thấu! Nhóc có biết thằng già này chịu khổ như thế nào với năng lực đó không?]

Edolas nhìn Hitomi với vẻ mặt đáng tiếc, khi nào chú em lớn lên thì sẽ rõ nhiều vấn đề ở đây.

[Được rồi, tốt nhất không nên nói phần sau! Kéo mình lại ức chế không được thì nguy!]

“Ta sinh ra thì cũng chả có quyền lựa chọn dị năng đâu nhóc!”

Ông chú nghĩ thầm rồi thở dài, về mặt phiền muộn nói. Trời mới biết thời điểm đi học ông bị bè bạn cười thú vị vì năng lực này, nhất là mấy thằng con trai con đặt cho cái biệt danh

[Xùy..yyy...!]

[Mình đang nghĩ cái gì vậy!]

“Thôi không bàn về cái đó nữa nhóc, ta gọi người qua giúp nhóc rèn luyện cơ thể xem!”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Thằng nhóc quái vật

“Shiba, Garou qua đây ta có việc nhờ.”

“Chuyện gì vậy đại ca?”

“Hôm nay có mỗi gì ngon nữa à?”

“Ngon cái đầu tụi bây!”

Edolas mặt nhăn lại quát lớn trước mặt hai vị đáng vẻ cũng là “thành viên già đời” ở đây. Một người để tóc bím, dùng dây chun cột lại thành chòm ở trên đầu, khuôn mặt có chút ngăm đen cùng với chòm râu cá tre, thoát nhìn có vẻ khá bí ối.

Người còn lại mặc áo may ô màu tro xám ướt đang thấm đẫm mồ hôi, tóc cắt kiểu húi cua, khuôn mặt chữ điền phúc hậu, cơ bắp cuộn cuộn.

“Đây là Shiba và Garou, trợ thủ đắc lực của ta.”

Edolas quay sang giới thiệu với Hitomi. Cậu hơi nheo mắt lại, nhưng trong lòng thì âm thầm nhổ nước bọt.

[Ông chú này có cấp dưới “chuẩn” quá đi!]

[Lướt qua trông trung phần ghê, nhưng mà hai người này hợp đôi thật!]

Khục khục!

Chỉ là hợp đôi theo nghĩa đen của tình bạn, mọi người không nên hiểu nhầm. Hitomi cũng không có khuynh hướng “chỉ có đàn ông mới đem lại hạnh phúc cho nhau”.

Giống như đọc thầm được những gì cậu đang nghĩ trong đầu, ông chú Edolas quay sang cú một cái nạt nhẹ.

“Thằng nhóc, đang nghĩ cái gì vớ vẩn bậy bạ trong đầu hả?”

“Ách, đâu có mô!”

“Được rồi, ta chả có nhiều thời gian đòi co với chú mày, Shiba, Garou, bây giờ hai thằng bây trợ giúp thằng cu tập luyện, nó yêu cầu gì thì cứ làm, không cần hỏi nhiều. Ra tay nhớ có chừng mực là được!”

“Dạ, đại ca!”

“Bọn em chắc chắn hoàn thành nhiệm vụ.”

[Mà ra tay có chừng mực là sao?]

ㄟ_ㄟ?

Hai người cùng nổi lên một suy nghĩ đáng sợ. Không lẽ là ...!

Nhưng không kịp đợi bọn họ tự biên tự diễn ra câu chuyện tiếp theo, Edolas đã phát phát tay nói:

“Vậy ta đi trước đây, có gì thì nhớ thông báo.”

“Yes, sir!”

“Ok, đại ca”

“Nhóc tập luyện với hai chú này nhá, ta đi có việc tí!”

Nói đoạn xoay người đi thẳng ra cửa, Hitomi hơi hơi khom lưng lại và nói:

“Cảm ơn hai chú trước vì giúp cháu luyện tập.”

“Bình thường thôi nhóc.”

“Gì chứ đập người thì bọn ta quen lắm... Nhó không chịu nổi thì nhớ la lên, đừng cố ra vẻ anh hùng nghe chưa.”

“Dạ, cháu sẵn sàng rồi đây!”

“Tốt, qua phía bên này... Góc bên phải ấy! Đứng rồi.”

Shiba vượt vượt chòm râu cá ra hiệu dừng lại, hai chân bước đến một căn phòng nhỏ đẩy ra, Garou đứng một bên nói:

“Đây là kho chứa đồ cỡ nhỏ của tụi ta, ở đây cũng có vài người thuộc loại cường hóa dị năng giống nhóc. Thành thạo họ cũng tới để tăng cường năng lực bản

thân.”

Lạch cạch!

Trong lúc Garou đang giải thích cho Hitomi thì Shiba đã khệ nệ mang ra một chồng giấy chuyên dùng đánh bóng giày.

“Đây!”

Hắn hất hơi một cái, miệng nhếch lên cười quái dị.

“Ta mang đủ ra cho chú mày từ hàng gỗ đến hàng thép. Như vậy dễ dàng thích ứng nhất rồi đó!”

(☹️)!

[Chuyên nghiệp vãi lều! Chắc mấy cha này chỉ toàn đi oánh lộn thôi!]

“Tốt quá! Thế giờ làm luôn đi chú!”

Hitomi cởi chiếc áo ra, để trần thân mình. Mặc dù còn nhỏ tuổi nhưng thân thể cơ bắp cùng cơ bụng tám múi cực kì cân xứng, ai nhìn vào cũng phải lé mắt.

“Bắt đầu đi, cháu sẵn sàng rồi đây!”

Hitomigật đầu, ra hiệu họ có thể dùng giấy gỗ đập mình. Hai tay cậu bắt chéo trước ngực, chân đứng trung bình tấn, lưng thẳng gồng cứng lại.

“Cẩn thận, ăn ta một chùy!”

La lớn một tiếng, Shiba cùng Garou bắt đầu loạn đập.

Bốp! Bốp!

Bình! Bình!

Bốp! Bốp!

.....

Hai giờ sau!

Hitomi toàn thân rã rời, nhiều chỗ tím bầm nhưng vẻ mặt hớn hờ, sáng khoái đi ra EGO phòng tập Gym, để lại hai cái đản ông khuôn mặt khóc rờn.

“Mẹ nó, đại ca lần này hổ chúng ta rồi!”

Shiba sầu khổ, nhìn trong tay móp méo giấy kim loại đánh bóng giày, bên cạnh giấy gỗ bị gãy mấy thanh nằm chòng ồng.

“Thằng nhóc này khai phá năng lực cơ thể sắt thép hay tương tự như vậy. Nhưng ở độ tuổi này mà làm tới mức đó quả thật có thể nói thiên tài.”

Garou trầm giọng nói.

“Chưa kể, tốc độ phát triển của nó trong vài năm tới chỉ sợ vô cùng nhanh chóng. Nếu thi vào U.A hay Shiketsu chỉ sợ bắt kịp dân chuyên chúng ta cũng không bao lâu!”

“Quan tâm cái đó vẫn còn sớm lắm. Con bà nó, mới buổi đầu mà hư hại vật liệu thể này, mày nói coi, Edolas lão đại có thẹn quá thành giận đổ thừa trách nhiệm lên đầu chúng ta không? Tiền vật dụng cũng không ít!”

((+_+))!

“Không phải chứ? Lúc đầu lão ấy chỉ thị cho hai anh em mình mà!”

Garou ngớ ra hỏi lại.

“Vậy cũng không hiểu, nào mày coi bộ teo còn hơn quả nho rồi!”

Shiba vẻ mặt tiếc hận sắt không rèn được thép.

“Cái này gọi là quan to đề chết người! “

“Khục Khục! Là đàn em thì phải gánh vác trách nhiệm cho lão đại!”

(Edolas vừa bước vào!)

“Hả? Mày nói cái gì mà tao chẳng hiểu!”

“Cỡ EQ của mày thì về mẫu giáo luyện thêm vài năm nữa ms đủ trình để hiểu sự thâm thúy của tao.”

Không để ý bên cạnh Garou, Shiba chạy vọt lên phía trước, về mặt ton hót:

“Đại ca, bọn em đã hoàn thành nhiệm vụ anh giao!”

Garou: (-o -)

Trở mặt còn nhanh hơn lật sách!

Shiba: Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt. Nói xấu người ta thì phải lựa thời điểm, cái đó chính là thông minh chênh lệch.

~ღ~

.....

“Hiệu quả tăng lên một cách rõ rệt!”

Hitomi vừa nhìn vào “Bảng thuộc tính” dị năng của mình, trong lòng thầm reo hò.

Tên: Kizari Hitomi

Lv: 1 +5

*Skills

1. Rokushiki (Lục thức)

+) Tekkai: Lv 1 (51 %)

+) Rankyaku: Lv 1 (20%)

+) Shigan: Lv1 (15 %)

+) Soru: Lv1 (10%)

Energy: 83

So với trước, rõ ràng Tekkai đã nhích được 1%. Đừng tưởng rằng 1% này đạt được dễ dàng, nếu chỉ là bình thường rèn luyện hít đất, nhảy xỏm các kiểu, Hitomi muốn phí mất gần một tuần mới có thể tăng lên, mà càng về sau thì tăng càng chậm.

Nhưng hôm nay, bị đánh hai giờ liền nhảy lên 1%, quả thực là một sự cổ vũ cực kì lớn cho quyết tâm của cậu.

Quả nhiên, chỉ có bị đánh mới nhanh chóng trở thành anh hùng được a!

Tương lai No.1 Hero Dawn Knight dấn vào con đường tự ngược không lối thoát.

[Nhưng không biết cái Energy này thì làm được gì đây? Thiệt khó hiểu. Mình vẫn chưa dòm ngó ra được phương thức tích lũy hay ứng dụng của nó.]

[Mà hoi, đến đâu hay đó. Về nhà ăn cơm thôi!]

Vui vẻ hát nhẹ một bài dân ca, nắng trưa soi rọi từng bước chân của một truyền kì đang dần quật khởi!

.....

Bình tĩnh thời gian, một tháng cứ thế lại trôi qua, phòng Gym EGO giờ đây đã quen với cảnh mấy người đàn ông to lớn vây quanh lại dùng gậy sắt đánh vào người một đứa nhỏ.

Mới ban đầu, còn có người hảo tâm đi ra can ngăn, nhưng ai dè bị chửi xối máu chó. Về sau tất cả mới biết, té ra đây chỉ là luyện tập năng lực (Quirk).

Quen rồi, người ta chuyển từ kinh ngạc, sang trầm trồ rồi lại thán phục. Không khâm phục sao được, có nhà ai còn nhỏ lại khai phát được dị năng đến mức này, có ai ở độ tuổi mới mười một, mười hai lại có ý chí kiên định rèn luyện không nghỉ, chăm chỉ ngày nào cũng xuất hiện ở phòng tập Gym này cơ chứ.

Ở phòng Gym này, ngoài ông chủ Edolas, hai cây hài Shiba và Garou, giờ còn có một cái tên mà bất cứ người nào tới đều sẽ nhắc đến.

Hitomi!

“Tiếp tục a! Mấy chú lớn hết rồi! Đánh mạnh hơn nữa, cháu còn chịu được!”

Thằng nhóc gầm thét lên, xung quanh hơn mười người bu lại xem, nhìn năm cái vạm vỡ đàn ông cầm ống thép đặc nện liên tục trên từng bộ vị, chân, cánh tay, cẳng tay, bụng, lưng, đầu gối...

“Gia tăng sức lực cho ta, mấy tên ẻo lả này!”

Chính giữa một ông chú hét lớn, đó là Edolas, nhưng chính ông ta cũng thờ hồng học không thôi.

“Bọn em cũng mệt quá rồi đại ca, thằng nhóc này thật quái vật, mới chưa tới một tháng mà cơ thể nó đã cứng lên không biết bao nhiêu lần.”

“Đúng vậy, nghỉ xiu đi đại ca, anh nhìn gậy thép đặc chế cũng móp lại rồi này!”

[Con bà nó, tụi bây tưởng tao không muốn ngừng há, nhưng mặt mũi để đâu!]

Nghĩ lại, lòng đắng chát, Edolas bỗng dưng cảm thấy hối hận vì một tháng trước đó đồng ý giúp tên nhóc trời đánh này. Không nói tổn thất vật liệu, giờ vì danh tiếng của phòng tập cũng không thể ngừng được.

Chẳng lẽ đánh người, người không sao, bản thân còn mệt như chó!

Nói ra ai tin?

Đúng là cười hổ thì dễ, xuống hổ mới khó.

Không thấy bốn năm tên đàn ông cơ bắp cuộn cuộn còn thua sức chịu đựng của một thằng cu không đầy mười hai tuổi! Không trụ được cũng phải trụ. Một cũng phải nín!

[Ai... coi như ta số khổ.]

Bên ngoài diễn viên quần chúng đã sớm chết lặng. Có người tự động quay mình đi điên cuồng rèn luyện, có người chụp ảnh quay video đăng lên mạng.

Ở một cái thời buổi hỗn loạn, không chỉ siêu năng lực mà hắc khoa kỹ đều có rất nhiều. Đặc biệt website tuyên truyền cực kì rộng rãi và nhanh chóng. Vì dù gì thì anh hùng cũng cần danh tiếng, cũng cần tiền để ăn cơm, thuê nhà.

Không phải nhà nhà đều là triệu phú, cũng không phải tất cả mọi người đều là ALL Might! Chân chính không hồi báo, trên thế giới này chỉ có số lượng cực kì ít mà thôi.

Hitomi sẽ không trở thành cái gì vô tư hiên ngang không hồi báo. Cậu ngưỡng mộ, cậu kính trọng, nhưng cậu có lý tưởng riêng của mình. Giúp được thì giúp, làm kẻ mạnh thì cần bảo vệ người yếu.

Nhưng hi sinh vì người khác, đó là thánh nhân, mà cậu là người! Không phải thánh nhân, không phải người yêu, dựa vào cái gì mà lấy mạng sống để đánh đổi đây! Cha mẹ cậu chính là chết vì điều đó, rồi để lại một thằng nhóc mồ côi, may mắn được người ta cứu mạng mới có ngày hôm nay.

Trước khi có thực lực tuyệt đối, liền cẩn thận mà sống ha!

Theo một tháng khổ luyện này, Hitomi lực lượng không thay đổi rất lớn, tuy rằng không đến mức chất biến, nhưng treo lên đánh bản thân trước đó tuyệt không nói chơi.

“Bảng thuộc tính” dĩ năng giờ đây cũng đã kinh biến không ngừng.

Tên: Kizari Hitomi

Lv: 1 +7

*Skills

1. Rokushiki (Lục thức)

+) Tekkai: Lv 2 (5 %)(+)

+) Rankyaku: Lv 1 (30%)(+)

+) Shigan: Lv1 (25 %)(+)

+) Soru: Lv1 (20%)(+)

Energy: 350

Từ khi Tekkai tăng lên lv 2, bảng thuộc tính dĩ nhiên xuất hiện một kí hiệu mới. Hitomi cảm thấy, đây chính là hack của mình.

Thời điểm này, giống như thích hợp để thử sức một chút rồi!

Còn đối tượng ư?

Một tiếng cười vang nhẹ trong màn đêm tăm tối.

[Tà ác tội phạm nhóm a! Kị sĩ của các người đến rồi đây!]

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Ẩn giấu trong bóng đêm Super Hero (1)

Kamino, ngày mười chín tháng hai.

Đây là một ngày mà có lẽ thị dân của thành phố này, và cả nhóm tội phạm, tương lai sẽ không thể quên được.

Bởi vì ngày này, một vị anh hùng của bóng đêm xuất hiện!

Anh ấy tên gọi là DAWN KNIGHT!

(Không một ai biết tính danh thật sự của Dawn Knight cũng như bộ mặt thật của anh ta. Liên tiếp mấy tuần liền, Dawn Knight đã đánh gục tội phạm, giúp đỡ cảnh sát vô số lần. Phóng viên đã đến hiện trường trực tiếp quay lại rất nhiều hình ảnh của vị anh hùng này!)

(Một sức mạnh thật đáng kinh ngạc, có rất nhiều chuyên gia đánh giá rất cao vị anh hùng mới nổi cùng với phong cách hành động của anh ấy.)

(Và cũng có vô số câu hỏi được đặt ra, không chỉ dân thường, mà còn cả anh hùng và các nhà phân tích cùng báo chí.)

- Tờ báo Silver Crack đưa tin -

(Mọi người đều đang tự hỏi tại sao anh ta lại phải bí ẩn như vậy?)

(Anh hùng ghi chép vẫn chưa hề có bất kì thông tin nào của người đàn ông này!)

(Dân chúng và cơ quan cấp cao chỉ biết được tên anh hùng là “Dawn Knight”, mà cái này vẫn do anh ta tiết lộ khi đuổi bắt tội phạm.)

(Rốt cuộc hành động đó có đúng luật hay không? Vị anh hùng bóng đêm là tự tiện hay đã được sự chấp thuận của cảnh sát và chính quyền để hành hiệp trượng nghĩa?)

(Nếu hành động là hợp pháp, tại sao anh ấy phải che dấu bản thân kín kẽ đến thế, lí do nào làm anh ấy lo ngại khi lộ diện dung mạo cùng thân phận thực sự của mình?)

- Báo Daily Time- đưa tin!

.....

Nhà Yaoyorozu, bữa cơm chiều sum vầy của bảy con người, hai lớn và năm nhỏ.

Giờ này, chủ đề mà mọi người đang thảo luận cực kì hào hứng, đó chính là vị anh hùng mới nổi.

“Hình như có chút hot quá mức rồi!”

Hitomi cười thầm trong bụng, tay cầm trong tay tờ báo suy nghĩ. Bên trái Ryoko, Rikido; bên phải Minami và Yao-momo đang bàn tán rầm rì về siêu anh hùng gần nhất xuất hiện.

Ryoko: “Mấy cậu đoán thử đằng sau áo choàng và khuôn mặt ấy như thế nào?”

Rikido: “Chắc chắn là một anh giai to béo, năng lực mạnh mẽ, siêu cấp soái ca... giống mình vậy!”

(O.O)!

(Mập như vậy mà làm siêu anh hùng được! Áo tưởng sức mạnh à! Không thấy trên báo người ta mô tả Dawn Knight thân thể thon thả cân đối hay sao, mắt mù cũng phải nhìn ra chứ!)

=>> Đây là mọi người ý nghĩ chung.

Bốp!

“Ui cha! Minami, sao lại đánh tớ!”

“Ai bảo cậu dám bôi đen thần tượng của mình! Đúng không Momo – chan!”

Minami nắm lại đôi tay nhỏ, quơ quơ trông khi thế rất hung, quay đầu nhìn sang Yaoyorozu.

“UHMmmm... Thật sự mình nghĩ thì anh ấy cũng không thể nào béo được đâu, Rikido.”

Yao-momo cố nén cười đáp lại.

“Tớ biết rồi... nhưng cần gì phải...!”

Rikido giọng phản bác rồi nhỏ dần khi thấy Minami uy hiếp ánh mắt nhìn sang.

Cuối cùng chị đại vẫn là chị đại a!

“Hitomi, cậu có ý kiến gì không?”- Momo đưa sự chú ý về Hitomi. Trong lòng cô bé vẫn còn một sự ngờ vực nho nhỏ, vì chiếc áo choàng của cậu nhóc nhờ cô tạo ra, thật sự có nhiều điểm tương đồng với chiếc áo choàng của vị anh hùng bóng đêm kia.

Nhưng chung quy lại, cô bé cũng không tài nào ngờ được, người bạn “lặng thầm” bấy lâu nay lại chính là super hero mà bọn họ đang thảo luận.

“Hả... gọi tớ!”

Hitomi hơi ngớ ra, thấy bốn đạo “laze” đều tia thẳng vào chính mình, cảm thấy tê dại cả da đầu. Bí mật này lộ tẩy, không nói báo chí phiền phức, chỉ trong nhà bốn cái đồng bọn này cũng đủ để bản thân uống một bình.

“À...Uhmhhh... Thì mình cũng đồng quan điểm với mấy cậu thôi!”

“Thiệt không đó cha nội!”

“Trả lời sơ xài như thế không được!”

“Cho lời nhận xét coi!”

“Phải nghiêm túc vào, đây là sự tôn trọng dành cho anh.”

[Á điều... Tự mình tăng bốc rồi nói tôn trọng mình... WTF] - (ノ °□°)

“Nhận xét á. Thì tớ đoán vị anh hùng Dawn Knight này ắt hẳn rất đẹp trai, cao ráo, năng lực vô cùng mạnh mẽ, bọn tội phạm chỉ cần gặp liền hoảng sợ đầu hàng!”

[Khục khục... mô tả ri cũng không sai chớ! Đằng nào chính mình cũng không thể tự bôi đen bản thân được.]

[Mà mấy thím này cũng đâu có biết sự thật, cứ chém gió là ổn.]

Cảm giác được mấy đạo laze đã rời khỏi bản thân, Bốn đứa kia lại tiếp tục tám chuyện không bận tâm tới cậu, cảm giác được mấy đạo laze đã rời khỏi bản thân, Hitomi thở phào nhẹ nhõm. Cậu quay sang trò chuyện với hai ông bà Yaoyorozu. Họ rất ít khi ở nhà vì bận công tác thường xuyên, từ sáng đến tối mịt mới trở về.

Hai ông bà hỏi han tình hình học tập đôi chút rồi nhắc bọn nhỏ đi làm bài rồi đi ngủ sớm.

Nhìn sắc trời đã dần tối, Hitomi khước mắt hơi run lên.

Sắp đến thời gian của thợ săn bóng tối rồi!

Mặt nạ bạc lấp lánh rọi sáng một thân trang phục cùng áo choàng màu đen huyền, dưới ánh trăng mờ ảo chỉ khiến người càng thêm rùng mình.

(Cái mặt nạ tham khảo bên Codes Geass của NVC nhé!)

Dawn Knight, xuất trận!

.....

(Số 15 đường Candas, hiện tại có hai tên tội phạm đang đập phá một cửa hàng và cướp đồ chuẩn bị chạy trốn, yêu cầu anh hùng viện trợ.)

Cánh phải vị cảnh sát trẻ tay cầm bộ đàm liên lạc với cấp trên, xung quanh còn vài người cảnh sát khác đang cầm súng nã liên hồi.

Pằng! Pằng! Pằng!

“Đạn không có tác dụng, đánh không trúng, đối phương có cường hóa hệ dị năng, trên cánh tay hiện ra tám thuấn sắt... Đạn bắn vào liền bật ra.”

Ping! Ping! Ping!

“Không ổn! Mau nhìn!”

“Cẩn thận!”

Bên trái trung niên cảnh sát bỗng hét lớn, lao đến đẩy ngã vị cảnh sát vừa tấn công bọn tội phạm kia.

RẦMmmmm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, chỗ bọn họ vừa đứng khi nãy bỗng nhiên thêm một cái hố, sâu hơn một mét, to bằng cái thùng phuy.

Hít hà....!

Anh cảnh sát cầm súng về mặt kinh hoàng, thân hình khẽ đánh run lên. Tưởng tượng nếu bên cạnh tiền bối không đẩy mình một cái, chỉ sợ hôm nay mạng nhỏ không còn.

“Là tấn công hệ dị năng! Chết tiệt, tầm sát thương đã vậy còn quá rộng!”

“Mau trốn ra sau xe công an!”

“Phòng thủ, coi chừng bọn chúng đánh lên!”

“Anh hùng sắp đến chưa, chúng ta không thể giữ chân chúng lâu hơn nữa.”

Cách xa họ tầm 4 hay 5 mét, bọn tội phạm đang chất đầy đồ lên một chiếc xe van. Tên dị năng cường hóa “Mặt thuẫn” vẫn cực kì cảnh giác đưa tám khiên ra che chắn cho đồng bọn.

“Ha ha, một đám ngu ngốc, còn có bọn anh hùng vô dụng, bọn tao là băng đảng Chim Cánh Cụt! Nhớ lần sau thấy tụi tao thì rẽ đường vòng mà đi!”

(Về mặt hung hăng mà tên đặt thì như ***)- Mọi người trong lòng nhỏ nước bọt.

Một thằng tội phạm khác cười lớn. Hắn chính là kẻ đã gây ra vụ nổ vừa nãy.

“Đủ hàng rồi, dọt lẹ thôi, Tom, Marcus!”

Trong xe vang lên tiếng nói thúc giục.

“Từ từ đã, lo gì lũ yếu ớt đó!” – Marcus về mặt khinh bỉ đáp lại.

“Để tao cho tụi nó một quả bom nữa khắc sâu vào trí nhớ đi!”

Nói đoạn, mặt hắn toát lên vẻ điên cuồng, cơ bắp chợt gồng lên, lòng bàn tay chảy ra một từng chút dung dịch chất lỏng, chỉ mất mười giây sau, chúng tụ lại thành một quả cầu, kích cỡ một quả bóng đá.

“Bọn cảnh sát khôn kiếp! Tụi mày đi chết hết đi!”

Hắn vung cánh tay quăng mạnh quả bom chất lỏng về phía xe của ba người cảnh sát! Trên lầu cao, trong nhà mở hé cửa cư dân thấy vậy thót tim.

“Chạy mau a!”

“Mấy anh cảnh sát, né ra!”

(Đúng vậy, tránh quả bom đó!)

Trong đầu não điên cuồng gào thét ra lệnh, nhưng đôi chân họ mỗi như không hề nghe theo điều khiển. Có người che mặt, không nỡ nhìn thảm kịch.

Thời gian như chậm lại, sinh tử ... Chỉ trong thoáng chốc.

VÙ UUUuuu....!

Gió vẫn đang thổi, dường như trong cơn gió một màu đen huyền bí đang nở rộ.

Ba người cảnh sát chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng cường đại mà lại nhu hòa nhắc họ lên.

(Chúng ta đang bay bổng rồi...?)

Đây là ý nghĩ chung của từng người.

(Vừa mới cứu mình, là Dawn Knight!)

Cả ba chỉ kịp nhìn nhoáng qua một thân ảnh màu đen với chiếc mặt nạ màu bạc giống hệt mũ bảo hiểm khi đưa mô tô. Hai tay anh duỗi ra, sắp tiếp xúc với quả bóng nước đang lao tới.

Uychhhhhh!

“Mau tránh ra Dawn Knight! Đó là bom đấy!”

Vừa chạm đất, trung niên cảnh sát đã vội hét lớn, nhưng muốn né tránh... Đã không còn kịp nữa rồi!

Trong ánh mắt kinh hoàng của mấy anh cảnh sát, điệu cười điên loạn của tên tội phạm, Da Thịt cùng Chết Lồng... chạm vào nhau.

“Khô nnnnggggg!”

“Cẩn thận, lui lại!”

Bao nhiêu lời không kịp diễn tả, bao nhiêu tâm trạng còn không nói ra. Nhưng tiếng thét lên nghẹn ngào của họ đã chứng tỏ tất cả.

Chẳng lẽ một vị anh hùng của công lý lại phải ngã xuống tại đây Vì cứu bọn họ, một đám vô dụng cảnh sát!

BOOMMMmmmm!

Vô vàn suy nghĩ trong nháy mắt, hàng chục ánh mắt còn đổ dồn vào đó, dân thường có, cảnh sát có, tội phạm cũng có.

Nhưng, không ai có thể chứng kiến được điều gì xảy ra ở trung tâm vụ nổ.

Một cơn gió xoáy ngay lập tức bộc phát ngay sau đó, cuốn theo từng đợt khói bụi mù trời cùng ánh lửa đỏ rực lấp lóe khắp nơi.

Áp lực từ chính giữa tỏa ra, khiến người ta không tài nào mở mắt được.

“Ha haa, lũ anh hùng ngu ngốc! Tụi mày cứu người, rồi cũng bồi bản thân vào đó thôi!”

Người ta chỉ nghe tiếng tên tội phạm cười như điên loạn.

Tom cau mày quát lên:

“Đủ rồi, thu xe đi mau, những anh hùng khác sắp vây quanh nơi này.”

“Ai cho mày lá gan tới chỉ bảo tao.”

Marcus cuống đại ánh mắt quét tới, khiến Tom tê cả da đầu, nhưng trong xe van giọng nói âm trầm vang lên lần nữa:

“Đứa nào không đi, tao cho ở lại tự đào thoát!”

“Coi như cho GE mặt mũi, lần sau mày còn dám mở miệng xác láo như vậy thì...”

Marcus làm điệu bộ cắt cổ, rồi hần quay sáng phía cảnh sát cùng người dân trên lầu, nhổ một bãi nước bọt.

“Toàn một đám thấp kém, có năng lực lại không biết tận dụng, cái gì dân thường phải chịu quân chế, cảnh sát chỉ dùng thương! Vô tri!”

Hắn quay người, vừa nhấc chân lên xe, bỗng sau lưng vang lên từng bước đi dồn dập.

“Cái gì?”

Trước những ánh mắt kinh ngạc không nói lên lời, từ trong làn khói bụi, một giọng nói bình thản mang theo vô tận hàn ý chậm rãi vang lên:

“Ta, đã cho các người đi à!”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Ẩn giấu trong bóng đêm Super Hero (2)

“Không thể nào!”

“Làm sao có thể... Làm sao ngươi lại còn sống được!”

“Rõ ràng... ngươi đã chính diện hứng phải tuyệt chiêu của ta...”

Tên tội phạm về mặt dần xám lại, nụ cười bệnh hoạn của hắn đã biến mất, thay vào đó là vẻ kinh hoàng không tưởng.

Hắn lắp ba lắp bắp, giọng nói mất đi sự mạch lạc vốn có, mà đứt quãng từng khúc một. Giác quan thứ sáu điên cuồng cảnh báo mỗi nguy hiểm đối diện, từng đợt sương khói mờ ảo như đang che dấu một con hồng hoang mãnh thú, sẵn sàng lao vào thôn phệ toàn bộ bọn hắn.

Lạch cạch... Lạch cạch!

Tiếng động lại một lần nữa vang lên, như báo hiệu cho cái gì đó. Và rồi...

Roẹt tttttt....!

Gió bỗng rít gào, khói bụi cùng lửa phía trước mặt đường ngay lập tức bị nghiền ép một cách vô tình, một áp lực cực lớn không kém gì vụ nổ lúc trước bất ngờ thổi tan tất cả.

Và đứng giữa chính... là một thân ảnh vĩ ngạn.

“Ta là Dawn Knight!”

“Tội ác kẻ thanh trừng!”

“Nhân danh chính bản thân, taphán quyết các ngươi có tội!”

Thần nhiên giọng nói vang lên, ngữ điệu bình tĩnh đến lạ thường, nhưng ba tên tội phạm đã sớm trong lòng rét lạnh. Ngoại trừ bí ấn GE còn đang ẩn náu trong xe van, hai tên còn lại đã không còn bất kì ý chí chiến đấu gì.

Nhưng như vậy, không có nghĩa là chúng sẽ đứng im cho anh hùng và cảnh sát bắt lại. Chúng càng điên loạn hơn!

Nhất là Marcus.

Tay hắn thụt lại đằng sau, khe khẽ run lên, không phải chuẩn bị liều mạng, mà là đánh lên để chạy trốn.

“Tom, mày hỗ trợ tao câu giờ hắn, nếu đề tên đó tiếp cận, chúng ta sẽ không có bất cứ cơ hội nào đâu.”

Vừa nói, chính giữa lòng bàn tay mấy quả bóng nước nhỏ cỡ trái banh tennis dần được ngưng tụ.

[Liên là như vậy a, anh hùng!]

[Không phải tụi bay thích hành hạ rồi đánh tan tâm lý của bọn tao sao...]

[Tôi gần thêm nữa, càng tự tin thì càng dễ dàng cho tao hành động!]

Marcus trong lòng tự tin, cho dù mạnh mẽ đến đâu, nếu tiếp tục ăn mấy quả “lựu đạn” của hắn, không có vị anh hùng nào có đủ sức lực để truy đuổi tiếp được.

Có điều, lần này, hắn liền bị kích, vì Hitomi vốn không phải loại kia lí luận rồi mới dùng sức mạnh đàn áp tội phạm. Cậu biết mình còn trẻ, kinh nghiệm so với các bậc chuyên nghiệp còn thiếu thốn rất nhiều, chưa kể bản thân vẫn cần phải che dấu tung tích, vậy thì tại sao phải câu giờ? Tại sao phải mất thời gian để tay bo với tụi này cơ chứ.

Cái duy nhất cậu cần làm bây giờ là...

Dùng năng lực tuyệt đối của mình ulynh bầm dập mấy tên chết tiệt kia!

Bởi vì, chiếc áo choàng của cậu suýt chút nữa đã giữ không được.

Đó là món quà đầu tiên mà Momo – chan tặng cậu, một thứ mang ý nghĩa vô cùng quan trọng, giống như lần đầu tiên cậu nhận được quà từ Minami hay Rikido vậy.

[Mấy tên khốn kiếp này... Dám ý định hư hại bảo bối của chính mình!]

[Tuyệt đối không thể tha thứ!]

Tâm tình phẫn nộ trong Hitomi, yêu cầu phải phát tiết ra. Thoáng cái, ẩn sâu trong đôi mắt đen huyền đằng sau chiếc mặt nạ bạc lóe lên một vẻ sắc lạnh.

Soru!

Chân dẫm mạnh mười lần, mặt đất tại chỗ nứt ra, tựa như tiếng xe cao tốc tại chỗ bộc phá...

Cầm lên một tiếng, mọi người hoa mắt một cái, chỉ thấy nguyên bản cách xa tội phạm đến năm, sáu mét Dawn Knight đã biến mất.

Đang phòng thủ ở mặt trước Tom chỉ cảm thấy một cái bóng lóe qua ngay chớp mắt...

Phanh!

Cánh tay hóa thành lưỡi dao vung lên thế không thể đỡ, chỉ nghe “Phốc” một tiếng, Tom đã ngã xuống mặt đất, bất tỉnh nhân sự.

“Hả...?”

“Chuyện gì vừa mới xảy ra...?”

“Tốc độ này của Dawn Knight... thật không thể tưởng nổi! Ông trời ơi!”

Quần chúng nhân dân há hốc mồm, bộ não của họ không tài nào bắt kịp được diễn biến của câu chuyện đang xảy ra. Dường như chỉ nhoáng một cái, tên tội phạm hung ác đã bị hạ gục mà không có cơ hội phản kháng nào.

Quả thực quá mạnh!

Mọi ánh mắt ngay tức khắc đổ dồn về bóng lưng màu đen đỏ, aanh ta vẫn còn duy trì tư thế bỏ tay, bên cạnh tên tội phạm còn lại bây giờ mới ý thức được đồng bạn mình đã bị đánh ngã.

Hitomi khẽ nhếch miệng, nhưng bên ngoài vẫn là một khuôn mặt nạ trống rỗng không cảm xúc.

Dawn Knight quay đầu, hai đạo ánh mắt lập tức va chạm lẫn nhau.

“Tên thứ nhất... bây giờ tới phiên ngươi!”

“Chết đi!”

Dawn Knight vừa dứt lời, Marcus liền hét lớn, ẩn giấu phía sau tay áo “Tennis đạn nước” lấy tư thế cực kì âm hiểm phóng xuất. Mục tiêu liền trực chỉ hạ bộ của đối phương!

(益益)!

[Mẹ nó, tội phạm mà còn xảo trá vãi l*o*o!]

Vốn cẩn thận Hitomi ngay lập tức phát hiện ra ý đồ tấn công “điểm yếu” của kẻ địch, làm sao cậu cho hắn thực hiện. Điều kiện tiên quyết chỉ có tốc độ mà thôi!

Bởi vì khi tốc độ nhanh tới mức tột cùng, liền mạnh đến đâu cũng vô dụng, nắm đấm không dính tới người thì chả làm gì được người ta.

Sai lầm của Marcus, chính là đánh giá thấp sức phản ứng và tốc độ đột phá của Hitomi. Trong mắt của hắn, Dawn Knight dù có nhanh đến đâu, cũng không thể né với khoảng cách gần như vậy, và chỉ cần dính phải chiêu này thôi, hắn liền có đủ thời gian để chạy trốn khỏi đối phương.

Thế nhưng là, Hitomi vốn dĩ không quên rằng nhóm tội phạm này, vẫn còn một người nữa. Cần phải cấp tốc đánh nhanh thắng nhanh.

Chung cực né tránh kỹ năng!

Kami-e!

Ngay dưới ánh mắt kinh dị của mọi người, thân thể của vị anh hùng này bỗng dưng trở nên mềm mại dị thường, và đang thực hiện vô số động tác quái dị.

“Cái này là ... múa ba lê?”

Trẻ tuổi cảnh sát dùng tay dụi dụi tưởng chừng mình bị hoa mắt.

“Chúng ta nhìn nhầm rồi chẳng, Dawn Knight thế mà có thể né tránh toàn bộ số bom đó!”

Trung niên cảnh sát không nói gì, bỗng đưa tay ra vỗ vào đầu cảnh sát trẻ.

“Anh làm gì vậy?”

“Thì tôi kiểm tra xem có phải mắt mình có vấn đề không?”

“Thế sao không tự đánh mình đi!”

“Đầu tôi đâu bị lừa dối, đánh cậu là được rồi!”

[Mẹ nó! Coi như anh trâu, ban này cứu tôi một mạng, cú này hòa nhá!]

“Nhìn kia, Dawn Knight chuẩn bị ra tay nữa rồi!”

“Cố lên Dawn Knight!”

“Đánh cho lũ côn đồ đó một trận ra trò đi!”

“Cho bọn nó chừa cái tội ăn cắp với bắt nạt người khác...”

Tiếng reo hò cổ vũ dường như hợp lại làm một với bóng hình của vị kị sĩ áo đen, thân hình mạnh mẽ ấy tránh thoát khỏi toàn bộ công kích đối phương, bỗng đứng nhún người, bay thẳng lên không trung.

“Tắt sát kìa! Nộ Long Cước!”

Chỉ thấy tiếng chấn cùng gió rít gào thét, tàn ảnh mắt thường không tài nào thấy nổi, nhanh như cắt đập vào thân hình tên tội phạm.

UỖNHhhhh...!

Marcus cảm thấy đầu có quay cuồng, dường như lời thỉnh nguyện quân áp thẳng vào đầu, như thể có ai đó cầm quả tạ tâng thẳng vào mặt hắn vậy.

“Ta xong rồi!”

Đó là ý nghĩ duy nhất còn lại của hắn trước khi cả thân thể về nên một hình vòng cung đẹp mắt đập thẳng vào cây cột cách đó ba mét.

Tên thứ hai, đã xử lý!

Hitomi phui phui đôi bao tay lấm lem bụi đất, bước chân chậm rãi tiến tới xe van cách chừng ba mét rồi dừng lại.

“Người chưa chịu ra, hay cho rằng mình có cơ hội trốn thoát, tội phạm.”

Im lặng...!

Một giọng nói âm trầm bỗng vang lên.

“Ồ, vậy sao... Quả không hổ danh là Kị sĩ bóng đêm. Người xác thực rất mạnh, Dawn Knight, hai đàn em của ta mới chỉ tiếp xúc người chưa đầy ba mươi giây đã bị hạ gục.”

“Làm nam nhi liền không có mộng tưởng phấn đấu, cái gì tự do là quyền và lợi ích của mỗi người, sống đúng với bản chất của cá nhân! Tội mày chỉ là đồng rác rưởi đang nguy hiểm cho hành vi tấn công người khác vì mục đích hưởng lợi cá nhân.”

[Tên này khó chơi hơn mình nghĩ!]

[Rõ ràng đẳng cấp cùng phong cách hành động của hắn ta khác hẳn với hai tên còn lại.]

Trong lúc đối thoại, Hitomi cảnh giác nhìn chằm chằm xe van đề phòng từng dị động bên trong, đồng thời tìm kiếm điểm yếu xung kích.

Tên: Kizari Hitomi

Lv: 1 +8

*Skills

1. Rokushiki (Lục thức)

+) Tekkai: Lv 2 (10 %)(+)

+) Rankyaku: Lv 1 (50%)(+)

+) Shigan: Lv1 (25 %)(+)

+) Soru: Lv1 (30%)(+)

Energy: 200

Tên: Tom

LV: 1 (+1)

*Skill: SHIELD (Thiết thuẫn)

Tên: Marcus

LV: 1 (+3)

*Skill: Chât lỏng gây nổ

Tên: GE

LV: 1 (+4)

*Skill:?

Năng lực đặc biệt cho phép cậu quan sát được thuộc tính đối thủ, mặc dù cực kì đơn sơ. Cho đến giờ Hitomi vẫn chưa rõ ràng cơ chế hoạt động của năng lực này. Nhưng có một điều cậu cực kì rõ ràng, dấu (+) đằng sau mỗi LV, đại biểu cho sức mạnh ngày càng tăng của kẻ đó. Đến một giới hạn nào đấy mới có thể đột phá LV 2.

“Tên này mặc dù chưa hề ra tay công kích, dị năng của hắn vẫn còn là ẩn số, vậy mà đánh giá đã cao đến LV1 (+4). Nếu liều mạng chưa thể biết được ai chết về tay ai! Cậu giờ đợi thêm anh hùng khác đến phối hợp mới là kế sách ven toàn nhất bây giờ, nhưng chỉ sợ hắn nhận ra thất thường, sớm bỏ chạy thì mình cũng khó mà bắt được.”

Bịch!

Tiếng động trong xe vang lên như hồi chuông cảnh báo Hitomi, tên kia có thể muốn động thủ.

“Rankyaku, Liên Hoàn Tam Cước!”

Hitomi ngay tức khắc ra quyết định tấn công phủ đầu. Hai chân mạnh mẽ ma sát không khí, tạo ra từng luồng sóng xung kích về phía xe van.

Tầm tấn công hiện tại của cậu tối đa chỉ có năm mét, ra khỏi phạm vi đó uy lực liền giảm mạnh, mười mét thì sẽ biến mất. Bởi vậy Hitomi đứng cách xa hai mét cũng đã có chủ ý từ trước, vừa có thể tấn công, vừa phản ứng kịp thời khi đối phương ra chiêu.

“Đừng coi ta yếu ớt như mấy tên kia, Dawn Knight!”

Từ chỗ lái xe chợt vang lên tiếng gầm dữ dội, cánh cửa sắt nguyên bản đã méo mó vì trước hai đạo xoáy gió công kích, gần như sắp lõm vào phía trong, bỗng “Crắc” thật to một tiếng, bay ngược lại về phía Hitomi. Mà lúc này, nguyên bản thể đánh đang cực kì dữ dội Hitomi bỗng co rụt hai con mắt, ngay lập tức lui về phía sau phòng thủ.

Tên kia số liệu, trong chớp mắt thay đổi!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Ẩn giấu trong bóng đêm Super Hero (3)

Tên: GE

LV: 1 (+9)

*Skill: Buff

[Cái gì!]

[Mặc dù mình đã nhìn nhiều lần rồi nhưng vẫn khó tin thật.]

[Chỉ thoáng chốc mà chỉ số đã nhảy từ cộng bốn lên đến cộng bảy. Mấy siêu năng lực loại này quả thực quá bug.]

[Cơ mà năng lực của hắn đánh giá cũng là Buff rồi!]

(ㄥ___ㄥ)! – Hitomi tâm lý quả thật muốn nhỏ nước bọt, quả thật là ăn khóp không nói lý mà.

Nhưng dù có là gì đi chăng nữa, sức mạnh của tên tội phạm này, quả thật không thể khinh thường, thậm chí ở một mức độ nào đó không hề thua kém Hitomi vị này anh hùng bóng đêm.

Bởi vì một tay phạm tội già đời ắt hẳn phải sở hữu nhiều kinh nghiệm chiến đấu cũng như lợi dụng ưu thế bản thân hơn là Hitomi, cậu vẫn còn non nớt lắm.

Mà chính xác ra, cậu luôn tận dụng ưu thế “tiên đoán” để tiêu diệt những tên tội phạm có chỉ số khá thấp so với bản thân, thắng nhanh và an toàn luôn là tiêu chí hàng đầu của Hitomi.

“Ta sẽ cho người biết, vì cái gì ta được kẻ khác gọi là GE!”

Xe van kêu răng rắc rồi chột sụp xuống, hai bánh xe trước lồm cồm cả lại. Từ trong xe một bóng hình bước ra.

“Quái vật!”

“Hệ biến hình siêu năng lực?”

Tên tội phạm đã phồng lên cao đến gần ba mét, cơ bắp nổi cuộn cuộn thậm chí còn lớn hơn cả cột đường, người ta khó khăn lắm mới nhận ra được nét con người còn sót lại trên khuôn mặt hắn.

Đây là người khổng lồ xanh phiên bản hiện thực chính gốc a!

“Nhìn tên tội phạm này hình thể so với Dawn Knight thật quá mức cách biệt! Liệu anh ta có thắng được hay không?”

Nhóm cảnh sát và người dân tâm lý lo lắng vô cùng. Tại sao đến giờ vẫn chưa thấy anh hùng nào đến hỗ trợ.

“Bây giờ cũng chỉ có thể trông mong vào Dawn Knight! Trước giờ anh ấy vẫn chưa từng thất bại lần nào!”

Hàng trăm con mắt đổ dồn về phía chiến trường của hai con người có vóc dáng đối lập, bầu không khí dồn dập và căng thẳng cùng cực.

Họ đứng cách xa nhau chưa đầy hai mét, và rồi...

“Chết đi!”

GE hét lớn, thân hình khổng lồ ấy bắt di động, tốc độ cao ở khoảng cách gần khiến hắn như biến mất ở thị giác của mọi người.

[Bên trái!]

Hitomi còn không kịp nghĩ ngợi, bản năng đã bắt chéo hai tay đưa ra chống đỡ.

Oành hhhhh...!

Một đợt xóc xung kích từ chính giữa vù va chạm, theo hình vòng tròn lan tỏa khắp xung quanh khu vực bán kính bốn mét có hơn.

Hai bên đường, cửa kính của mấy căn hộ như tòi khô lộp hủ, vỡ nát bay khắp nơi, người ta phải lấy tay che mắt lại mới nhìn kỹ được điều đang xảy ra bên dưới.

Bành! Bành! Bành!

Bình! Bóp! Bình! Bóp!

Liên tục những cú đấm nảy lửa được tung ra từ hai bên anh hùng và tội phạm, gió liên tục rít gào, một khu vực chân không ngay lập tức hình thành phong tỏa mọi ý đồ định phá vỡ cuộc tranh đấu này.

Trong mắt dân chúng bây giờ, chỉ còn hai bóng hình lớn nhỏ, màu bạc cùng màu đen trộn lẫn vào nhau.

“Rankyaku, Nộ Long Cước Liên Hoàn!”

“Shigan, Tuyệt Mệnh Chỉ!”

Hai chân như lốc xoáy bung liên hoàn đá vào GE, nhỏ con cũng có lợi thế của mình, khả năng né tránh cùng tấn công của cậu đều hơn hẳn.

Cánh tay của cậu càng không hề rảnh rỗi một chút nào, ngón tay như súng, chỉ hóa thành sắt thép điểm thẳng vào từng chỗ yếu của tên tội phạm.

Hitomi giờ này cũng đã đánh đến hưng phấn, ngàn vàng dễ kiếm, địch thủ khó cầu a!

Không dễ dàng gì cậu gặp được một đối thủ ngang tầm với mình, đến năng lực cũng tương đồng rất nhiều.

Chiến đấu thoải mái lắm ly như vậy, mới là trong lòng mỗi người anh hùng mộng tưởng a!

Huống hồ gì, Tekkai cũng không ngừng tăng lên chỉ số khi đối chiến. Cơ hội như vậy, cậu phải nắm bắt, không thể dễ dàng để cho một cái bồi luyện tốt như vậy trôi chảy.

“Anh hùng khôn kiếp!”

GE gào lên đau đớn, trên người máu từ vô số lỗ thủng chảy ra như suối. Skill “Buff” của hắn vốn rất toàn diện, có thể tăng cường nguyên bản chủ nhân tất cả thuộc tính, sức mạnh, nhanh nhẹn, phòng thủ, vân vân.

Nguồn sức mạnh này cũng chính là sự tự tin của GE, chỉ cần không gặp phải nằm trong top 20 anh hùng đứng đầu, hắn có thể chắc chắn đào thoát dù phi vụ làm ăn có thất bại hay không.

Phổ thông súng lục đối với hắn không hề ý nghĩa, trừ phi là điểm yếu như mắt, mũi hay là lỗ hậu (o.o)! Ooooooooo!

Nhưng luôn là niềm tự hào của hắn, phòng ngự cơ bắp vậy mà không thể chịu nổi đòn tấn công của một vị anh hùng mới nổi. Chỉ vài cái điểm mạnh từ mấy ngón tay nhỏ bé ấy đã gây tổn thương không tưởng.

Tốc độ tuy rằng có tăng lên, vẫn không tài nào đuổi kịp đối phương, vì thân hình quá lớn!

Đánh trúng đối phương hắn chỉ có cảm tưởng mình đang đập vào một khối hợp kim cứng rắn.

Phòng thủ của kẻ này còn kinh khủng hơn cả hắn.

Mà GE còn phát hiện, tên trước mặt quả thực là một biến thái. Sức mạnh của tên này lại trong chiến đấu không ngừng tăng lên.

Điều đó có nghĩa là năng lực của mới kị sĩ bóng đêm tiềm năng cực kì rộng lớn.

GE chỉ muốn phun một ngụm máu nói một câu.

[Mẹ nó! Quả thực không cho người ta sống!]

[Tội phạm cũng có nhân quyền a!]

[Giúp người ta đương bao cát đánh bầm dập, giống như bao kinh nghiệm dùng để thăng cấp vậy!]

[Bất nạt người quá đáng!]

Như vậy, thoáng chốc kinh khủng người khổng lồ lại bị cao chưa đầy một mét tám Dawn Knight áp chế khắp nơi.

Tách! Tách!

Trong cuộc người đánh nhau hang say, bên ngoài vang lên tiếng máy ảnh chụp liên tiếp. Phóng viên, đã tới!

Một cô gái mặc áo xanh váy ngắn công sở từ trên xe mô tô xuất hiện, tay cầm micro hướng bên cạnh một người đàn ông mang mũ lưỡi trai đang hướng chiếc máy quay về phía cô.

“Xin chào...!”

“Mọi người thấy hiện tại tôi- Mineva Katarina, đang trực tiếp ngay tại chỗ trận đấu giữa vị tân anh hùng Dawn Knight mà mọi người thường hay gọi là thợ săn tội phạm!”

“Theo hiện trường được biết cùng thông tin từ cảnh sát và người dân, trước đó ba tên tội phạm hung ác đã xông vào đánh cướp mấy cửa tiệm tạp hóa, sau đó phản kháng dữ dội với cảnh sát.”

“Một kẻ trong số chúng nắm giữ năng lực chế tạo bom, suýt chút nữa đã sát hại tính mạng của một cảnh sát, và Dawn Knight đã xuất hiện cứu bọn họ. Anh ngay tức khắc hạ gục hai tên, và giờ đây đang giao chiến với tên đầu sỏ!”

“Nhưng có vẻ tên này cũng chỉ nhìn có tiếng mà không có miếng, đang bị Dawn Knight đè nặng lên đánh...!”

[Bà nội nó!]

(ノ益彡)!

[Không thể nhìn được nữa, một cái nho nhỏ phóng viên cũng dám xỉ nhục bố!]

Rống gggg....!

GE bị đánh không thể bầm dập cả người, lại nghe bình luận trực tiếp như vậy, cả người như nổi điên gầm một tiếng.

Hitomi nắm lấy cơ hội vận sức tung thẳng một cú đấm trời giáng vào mặt. Thế nhưng GE không quan tâm, cứng rắn chịu một quyền, hai gò má sưng vù thẫm hại, đôi chân vạch trên mặt đất một đường dài bốc khói.

RẦMmmmm!

Chiếc xe van bị hấn va chạm lung lay về phía sau như sắp ngã, bỗng GE cười lớn một tiếng.

“Dawn Knight! Ta không thể không thừa nhận là ngươi rất mạnh, rốt cuộc ép đến ta phải tung ra tuyệt chiêu cuối cùng!”

“Mở ra... G3 hình thái! Chuyển đổi!”

Hitomi trong lòng dâng lên dự cảm xấu... Khung cảnh này, thật giống như phim phản diện bên trong boss cuối mở đại chiêu a!

Ý thức nhanh chóng chuyển về giao diện “Bảng dị năng”, cậu nhanh chóng thêm hai trăm điểm năng lượng còn sót lại vào Tekkai và Soru.

Lv: 1 +8

*Skills

1. Rokushiki (Lục thức)

+) Tekkai: Lv 2 (15 %) (+)

+) Rankyaku: Lv 1 (50%)(+)

+) Shigan: Lv1 (25 %)(+)

+) Soru: Lv1 (55%)(+)

Energy: 0

Cùng lúc đó...

Dưới ánh mắt hoảng sợ của mấy chục người dân, cảnh sát và phóng viên đưa tin, GE thân hình chột trướng lên một đoạn nữa, gần đạt đến bốn mét chiều cao, hai cánh tay nổi gân xanh vô cùng dễ sợ. Hấn thò tay luôn vào phía dưới xe van, cuống họng rống một tiếng đinh tai nhức óc.

“LÊN.... CHO TA!”

Nặng gần năm tấn xe van cứ như củi khô lác lác trong gió, theo đôi tay lực lưỡng đó, nhấc bổng khỏi mặt đất, che khuất cả bầu trời tầm nhìn.

“Xem ngươi bảo vệ lũ phạm nhân yếu đuối đó bằng cách nào?”

Dứt lời, GE vùng mạnh chiếc xe van, hướng về phía hai người phóng viên và ba anh cảnh sát.

“Mẹ nó!”

Hitomi vang lên một tiếng thô tục.

Khoảnh khắc tên tội phạm vừa ném chiếc xe như đồ chơi về phía dân chúng, cậu hành động ngay lập tức.

Soru!

Thoắt cái, từ mười mét cách xa, Hitomi lao đến bên họ chỉ trong tích tắc. Mặc dù chỉ tăng lên không tới 20% thuộc tính, nhưng tốc độ bạo phát lại khủng bố như vậy.

ẦMmmm....!!!

Xe van đập mạnh xuống đất, phía au thùng xăng bắt đầu rò rỉ ra ngoài... Người dân còn chưa phát ứng lại thì chiếc xe bỗng nổ tung, ngọn lửa vốn đã dập tắt từ nãy giờ, nay lại bùng cháy một cách mãnh liệt hơn.

“Ồ...?”

“Chúng ta còn sống?”

Điều đầu tiên năm người đó nhận thức được, là họ vẫn chưa chết. Hiện tại họ còn đang đứng cách đám cháy tầm bốn mét, nhưng ai cũng cảm nhận được hơi nóng tỏa ra dồn dập từ ngọn lửa.

“Dawn Knight... Anh không sao chứ?”

“Cảm ơn vì đã cứu chúng tôi!”

Trung niên cảnh sát vừa giật mình tỉnh ngộ, vội vàng hướng Hitomi bày tỏ lòng cảm kích. Ngày hôm nay vị anh hùng này đã cứu họ không biết bao nhiêu lần, sau này tên nhà báo điên khùng nào dám chỉ trích anh ta, chắc chắn ông sẽ mời tên đó vào sở uống trà thăm hỏi sức khỏe.

“Không sao, bảo vệ nhân dân là trách nhiệm của anh hùng chúng tôi! Chỉ tiếc để cho tên kia chạy thoát.”

Hitomi trầm thấp giọng lại, việc đuổi bắt tội phạm lần này rốt cuộc đã không được hoàn mỹ, mặc dù đây không phải là lần đầu tiên gặp trường hợp như vậy.

Trước đó hành hiệp trượng nghĩa, có lúc thành công, có lúc không, bởi vì cậu tích lũy kinh nghiệm còn chưa đủ.

Làm anh hùng được mấy tuần rồi, cậu cứ nghĩ rằng bản thân cách biệt so với dân chuyên đầu không bằng có lẽ cũng sắp đuổi kịp rồi.

Nhưng sự thực đã gõ cậu một hồi chuông thức tỉnh.

Năng lực trên thế giới này là vô số! Cậu vẫn chưa là người mạnh nhất, vẫn còn quá non nớt trong khi đối phó tội phạm.

Thất bại chính là mẹ thành công!

Cậu sẽ rút được kinh nghiệm sau mỗi lần truy bắt tội phạm, để ngày càng mạnh mẽ hơn.

Quay đầu nhìn lại, đã nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát inh ỏi cùng tiếng xe chữa cháy và xe cứu thương. Phóng viên đang tập nập bu tới nơi này!

[Đến lúc đi rồi!]

Hitomi nhân lúc không ai để ý, dẫn Soru biến mất trong màn đêm tăm tối!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Tổng kết một số thông tin về nhân vật + cách tính và sử dụng điểm năng lượng

Hai cậu bé: Ryoko vs Rikido

Sơ Manila,

NVC: Kizari Hitomi

Minami, Lily Evans.

Yaoroyoru Shigeo,

Hải quân lục thức –Rokushiki:

1. Tekkai

2. Shigan

3. Rankyaku

4. Soru

5. Geppo

6. Kami-e

Tên: Kizari Hitomi

Lv: 1 +8

*Skills

1. Rokushiki (Lục thức)

+) Tekkai: Lv 2 (15 %) (+)

+) Rankyaku: Lv 1 (50%)(+)

+) Shigan: Lv1 (25 %)(+)

+) Soru: Lv1 (55%)(+)

Energy: 0

*Quy tắc cộng thêm năng lượng:

+) LV1, cứ mỗi 1% ->10% dùng 1 điểm năng lượng tăng 1%, 11%->20% dùng 2 điểm năng lượng tăng 1%.

+)LV2, cứ mỗi 1% ->10% dùng 10 điểm năng lượng tăng 1%, 11%->20% dùng 20 điểm năng lượng tăng 1%.

....

+) Từ LV 1=>LV2: 450, LV2 =>3: 4500, LV3=>4: 45000,....

+) +)Từ LV3=>4, LV6=>7, LV9=>10 cần điều kiện đặc biệt và gấp 5 điểm năng lượng.

+)Đăng cấp LV1: mỗi ngày thu đc 1 điểm năng lượng từ thân thể, rèn luyện thu được 2, đồ ăn thu được 1.

+)LV2: lấy LV1 làm cơ sở nhân 10

+) LV3: lấy LV2 làm cơ sở nhân 10

....

Chỉ đúng với chỉ số +9 trở xuống. +10 TRỞ LÊN VƯỢT QUA GIỚI HẠN, sẽ tính khác!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Bốn năm sau!

Bốn năm sau!

Trường tư nhân cấp hai Kureo...

Ngay lúc này, tại lớp 9/6 đang diễn ra một buổi tư vấn cho học sinh về thi vào trường cấp ba vài tháng tới.

Không chỉ một lớp 9 này, mà toàn bộ khối lớp 9 của trường, thậm chí là trên cả nước cũng đang sôi nổi về vấn đề thi cử của bọn trẻ vào năm nay.

Từ lúc siêu năng lực xuất hiện, dân số thế giới đã giảm mạnh, việc bồi dưỡng thế hệ trẻ trở thành anh hùng, thành trụ cột của đất nước lại càng được người ta quan tâm và cẩn thận hơn.

Hai ngôi trường top đầu của Nhật Bản, U.A và Shiketsu, luôn là ứng cử viên hàng đầu, niềm mơ ước của bao đứa trẻ kể cả trong và ngoài nước.

Vào được hai ngôi trường này, không chỉ về vang gia đình, mà còn có cơ hội được tích lũy kiến thức và kinh nghiệm với các bậc anh hùng chuyên nghiệp, cùng với một môi trường cực kì chất lượng.

Bởi vậy, bây giờ đây, đứng trên bục giảng, vị giáo viên già hói đầu đang tỉ mỉ cung cấp tin tức về những ngôi trường nổi tiếng trên toàn quốc cho bọn nhóc.

“Thầy biết có trong lớp này có nhiều người học giỏi, nhiều người năng lực mạnh, ai cũng tự tin cả! Và thầy chắc chắn một điều rằng, không một em nào không muốn trở thành anh hùng!”

Ông đẩy đẩy cặp kính mắt, tay về viên phấn trắng, viết hàng loạt những cái tên và số liệu lên bảng.

“Trên tay mỗi em đều có một tờ giấy tham khảo về điểm số nhập học của tất cả các trường trên đất nước này, kể cả nổi và không nổi danh.”

“Trước khi điền vào bảng nguyện vọng, thầy khuyên các em phải xem xét kĩ lưỡng, đặc biệt là cao trung U.A và Shiketsu.”

“Chúng ta có ước mơ, nhưng cũng phải thực tế và động não một chút, cần biết đâu là giới hạn của bản thân. À mà...”

Bỗng dưng thầy giáo vỗ vỗ đầu, như sức nhớ ra chuyện gì, ông cất cao giọng:

“Suýt chút nữa thì thầy đã quên một việc, Yaoyorozu, em lên đây!”

Thầy vừa nói vừa mỉm cười ra hiệu ngồi ngay bàn số một ngoài cùng nữ sinh tiến lên bục giảng.

XÌ XÀO...!

Cả lớp ngạc nhiên, thì thầm cùng chỉ trỏ...

“Hình như nghe đầu cậu ta được tuyển thẳng vào U.A đấy!”

“Cái gì, đùa hả?”

“Thật chứ sao, năm nay U.A chỉ lấy bốn học sinh tuyển thẳng mà thôi, trường chúng ta may mắn có một người!”

“Nghe nói U.A tiêu chuẩn đầu vào cao lắm, tỉ lệ thi đỗ mỗi năm cũng chỉ có 0.2% trên toàn quốc mà thôi!”

“Hài... Người với người sao mà chênh lệch vậy, nhưng thôi, xinh đẹp như vậy bạn gái. Ủng hộ hết mình!”

Hầu hết thành viên trong lớp đều tỏ ra ngạc nhiên, ngoại trừ bốn người ngồi ở góc, ba cậu học sinh và một bạn nữ.

Đặc biệt trong đó hai nhóc thân hình tròn vo, người ngoài nhìn vào chỉ có thể liên tưởng đến quả cầu thịt.

“Cố lên Yaoyorozu!”

“Bữa nay cậu phải khao một châu bánh tránh trộn cho tụi tớ đấy!”

Hai thằng mập đập bàn hét lớn, trên bục giảng vốn đang thấp thỏm tâm tình khi đứng trước lớp Yaoyorozu về mặt nóng bừng.

[Thật là quá xấu hổ đi!]

[Về nhà, phải nhờ Minami trị họ một trận mới được!]

“Được rồi, cả lớp im lặng!”

Thầy giáo lên tiếng, trấn an mọi người. Ông hướng tay về phía Yaoyorozu và nói:

“Thầy nghĩ có bạn đoán được điều gì đó, nhưng không quan trọng, thầy sẽ tiết lộ thông tin này cho lớp!”

“Bộ giáo dục cùng với trường quốc gia U.A đã thông qua tuyển thẳng bạn Yaoyorozu Momo, bạn ấy không cần phải thi như bao người khác. Đây là cả một sự vinh dự và niềm tự hào lớn lao cho trường của chúng ta!”

“Bạn Yaoyorozu không chỉ thành tích tốt mà còn sở hữu năng lực tuyệt vời. Creative là một skill rất hiếm có và sở hữu tiềm năng cực cao!”

“Thầy nghĩ bạn rất xứng đáng khi được tuyển chọn!”

“Các em, cho bạn một tràng pháo tay!”

Bóp! Bóp!Bóp!

“Hoan hô!”

“Hay quá, lớp mình cũng có người thi đậu U.A rồi!”

“Há há, ra trường, tui cũng khoe với người khác mình có bạn học trường quốc gia!”

Đứng trước tập thể nhận lấy niềm vinh quang mà mình chưa bao giờ trải qua lần nào, Yaoyorozu cảm thấy hạnh phúc và lâng lâng khó tả.

Bên dưới, Minami, Rikido và Ryoko đang vỗ tay cuồng nhiệt, cô bé xoay mặt sang cậu bạn tóc đen nhánh, ngồi ngay phía dưới cô. Cậu đang mỉm cười thật tươi, bàn tay thủ thế OK với cô.

[Cảm ơn nhé, Hitomi!]

[Nếu không có cậu giúp đỡ thì niềm vui này có lẽ sẽ không đến với mình đâu!]

.....

Tan học, trên đường về nhà, năm đứa bé tụ tập với nhau lại chuyện trò cực kì sôi nổi. Nói nhỏ thôi, chứ mấy đứa con trai đều đã cao từ mét sáu trở lên hết, Hitomi càng giống như hạc lạc giữa bầy gà, thân cao đạt tới một mét bảy lăm, bảy sáu. Chỉ có Yaoyorozu miễn cưỡng đứng tương xứng với cậu.

Rikido: Hôm nay bánh cuốn, bánh đúc, bánh ít, bánh trắng trộn thẳng tiến!

Ryoko: Thêm nữa đi, bánh nậm, bánh bèo, Tokoyaki, Sushi với bánh canh nữa! Tối nay cô chú Shigeo không về nhà rồi. Tụi mình xin phép hai vị giúp việc rồi

đi ăn thôi!

≥ ∪ ≤ !

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Bốn năm sau(tt)

Chương trước là một chương lỗi! Mình đã cố sửa nhưng web không cho. Nên đăng thêm ở đây! (Úc chế ghê!)

“Hai thằng béo kia! Thích ăn đòn hả?”

Minami thấy vẻ mặt oan ức của Yaoyorozu, tưởng là cô bạn còn xấu hổ về vụ ban nãy, tức giận cho Rikido cùng Ryoko mỗi cậu một cú cốc đầu.

“Ui cha!”

“Sao cậu cứ nhắm đầu bọn tớ mà ký hoài vậy Mina-chan”

“Ký đầu nhiều rửa mắt hết trí thông minh!”

“Phản đối dùng bạo lực đàn áp!”

“Không thể trọng nữ khinh nam như vậy...!”

“Đúng, mập cũng có nhân quyền!”

Thấy hai thằng này nói càng lúc càng nhiều, bên cạnh Minami thân hình cứng ngắc, vẻ mặt càng lúc càng đen, Hitomi vội nhích ra một bên.

Hai cái béo đồng học ăn rồi bị đánh te tua mà vẫn không chừa cái tính tí tưng.

[Mô phật, chúng ta không thể chết chùm được...! Cầu chúa phù hộ hai người bọn họ sống sót qua đêm nay.]

Minami (nắm tay áo xắn lên, biểu lộ hung dữ): Rikido, Ryoko, đêm nay không quỳ sám hối hai giờ thì đừng hòng ăn quà vặt nữa!

OA!

“Đừng bắt nạt người như vậy chứ!”

ㄣ_ㄣ

Thế là tối hôm đó có hai kẻ bi kịch!

.....

Về đến phòng mình, Hitomi như thường lệ mở ra thuộc tính bảng dị năng kiểm tra.

Bốn năm qua đi, thực lực của cậu đã kinh biến đến mức không tưởng.

Tên: Kizari Hitomi

Lv: 2 +10 (?)

*Skills

1. Rokushiki (Lục thức)

+) Tekkai: Lv 2 (100 %) (+)

+) Rankyaku: Lv 2 (100%)(+)

+) Shigan: Lv2 (100 %)(+)

+) Soru: Lv2 (100%)(+)

+)Geppo: LV2(100%) (+)

+)Rokuogan:LV2(100%) (+)

2. Firudo (Hải hổ bạo phá quyền): LV2 (100%)

3. Upper

4.S- Revitalize (Sinh mệnh quy hồi): LV2

Energy: 12900

Thời gian lắng đọng lại chính là cơ hội để Hitomi tìm tòi ra được nhiều công dụng của bảng dị năng.

Cậu đã nắm được quy luật gia tăng điểm năng lượng cũng như trừ hao khi sử dụng để tăng skills.

Bên cạnh đó, Hitomi bắt ngờ nhận ra, ngoài “bảng dị năng” cậu còn sở hữu một năng lực khác, một năng lực có lẽ nên bộc lộ vào năm cậu bốn tuổi.

Upper!

Upper giống như một cái biến thân tạm thời, rất tương tự với tên tội phạm có skill Buff mà rất lâu trước đó cậu gặp phải.

Upper hiện tại không cách nào tăng lên đẳng cấp, dù Hitomi có cố gắng bao nhiêu cũng như vậy, nhưng trong khoảng thời gian đó, cậu phát hiện ra Upper một đặc tính có thể nói là kinh khủng.

Nó có thể gia tăng toàn bộ sức mạnh bản thân theo khả năng của cơ thể. Tất nhiên vẫn sở hữu một giới hạn nhất định, nhưng năng lực này kì thực rất hữu dụng

Hitomi suy đoán rằng, chỉ cần cơ thể của cậu đủ rắn chắc, cậu có thể vô hạn mạnh lên nhờ Upper.

Tuy nhiên, skill này cũng có hai nhược điểm rất lớn, thứ nhất đó chính là thời gian để gia tăng sức mạnh, và thứ hai đó là thể lực tiêu hao.

Hiện tại đã LV2 +10, Hitomi cũng không thể duy trì kĩ năng này quá năm phút, vì thân thể cậu không cho phép, nếu cố gắng vượt quá thời gian đó, thân thể cậu sẽ bị sụp đổ.

Bên cạnh đó, danh tiếng của cậu đã bành trướng không ít, bất bại chiến tích khiến Dawn Knight cái tên này được cư dân mạng và báo chí bình luận vô cùng sôi nổi. Thậm chí rất nhiều người đem cậu ra ví von thành All Might người kế nghiệp, Biểu Tượng Hòa Bình tiếp theo. Đơn giản vì phong cách chiến đấu của hai người hết sức giống nhau, cùng là siêu sức mạnh, siêu tốc độ, siêu cấp bạo phá, lại chuyên dùng nắm đấm để tấn công.

Nhưng chỉ có Hitomi biết, đây là một sự trùng hợp đơn thuần mà thôi. All Might chính là giả thật hàng thật, LV4 cường giả, Hitomi tự tin nếu đấu một-một cậu có thể đơn giản đào thoát khi đánh thua, nhưng muốn chiến thắng quả thật khó muốn lên trời.

Trừ phi Hitomi đồng ý vận dụng hai lá bài tẩy, biến hình cùng tiêu hao 10000 điểm năng lượng để nâng lên một cái đẳng cấp tạm thời, còn không, vẫn nên tính tới chuẩn là thượng sách.

.....

Một tuần sau đó, cả nước tràn ngập trong bầu không khí rộn ràng đầy áp lực của thi cử.

Cuộc thi chính là bước đạp của tuổi trẻ, tiến gần về phía mộng tưởng của bản thân hơn trong cái xã hội vô cùng hiện thực này.

Và vì vậy, anh hùng lại càng được mọi người chú ý hơn bao giờ hết.

Gần khu vực tàu điện ngầm quận Kanagawa,

Hitomi tay xách một túi đồ, vừa đi vừa ngâm nga nhỏ vài bài giai điệu dân gian, tâm tình của cậu hôm nay có thể nói không sai.

[Hả?]

[Phía trước có ác nhân sao? Thế nào lại ồn ào như vậy!]

Hai tai run run một chút, thanh âm từ bốn lập tức hội tụ lại, vô số tiếng kêu khóc cùng la hét của người dân dồn dập ủa vào màng nhĩ cậu.

Đoạn đường bên trái, cách nơi mình đang đứng tầm một trăm mét.

Hitomi ngay lập tức phán đoán được khoảng cách của mình và hiện trường tội ác.

Cậu nhìn quanh quét một lát, thừa dịp không ai để ý, chui vào một con ngõ nhỏ. Hitomi dấu bao đồ ở dưới một tấm vải cũ đã bạc màu nằm lẫn lóc cạnh một ngôi nhà.

Ghi nhớ kỹ càng vị trí nơi đây, Hitomi nhếch mép lên lạnh lùng, tội phạm a, hôm nay các ngươi thật là xui xẻo.

Liền dám phá hồng tâm tình tốt đẹp của ta!

Như vậy, Dawn Knight này không thể chờ đêm tối tái xuất rồi!

Phất cánh tay một cái, giống như từ ảo thuật biến ra một dạng, áo choàng cùng chiến trang màu đen huyền bí xuất hiện.

Ngón tay của Hitomi khẽ động, ấn nhẹ vào chiếc nút xám xịt không chút nào bắt mắt trên vành áo trước cổ.

Từ giờ khắc này, ta chính là Dawn Knight!

Phán quyết, bắt đầu a!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Những tố chất cần thiết của một anh hùng

Ánh lửa bùng cháy nơi nơi đều có, đâu cũng thấy mảnh vỡ cùng gỗ vụn tàn tạ, tiếng la hét, tiếng khóc thét cầu cứu,...

Tất cả!

Tất cả giống như một cơn ác mộng nhân gian vậy!

Và nguyên nhân của toàn bộ sự hỗn loạn đó, chính là một tên tội phạm. Không, phải nói là một con quái vật thì đúng hơn, bởi vì hắn đã không còn giữ nguyên cái hình dạng con người vốn có, hắn... là một đồng nước thái!

Một cơn ác mộng không nhân tính dưới dạng một con quái vật bần đang tấn công và gây ra sự sợ hãi cho mấy trăm cư dân nơi đây.

Khói bốc lên ngày một lớn, màn đen bao trùm cả một khu phố.

“Gào ooo...!”

“Lũ anh hùng khốn kiếp các ngươi đừng hòng lại gần tao!”

Tên Nước Thái cuồng ngạo cười lớn, cả thân hình nhầy nhụa nhớp nhúa tanh hôi mùi bùn của hắn đang ngáng lại toàn bộ đường đi về phía trước.

Mà trên tay hắn, vẫn còn đang nắm giữ một người!

“Mau lùi lại, dân thường mau lùi lại!”

“Nơi này quá mức nguy hiểm, yêu cầu cường lực anh hùng, đặc biệt là hệ nước và hệ sức mạnh dị năng tới viện trợ.”

Đứng đối diện cách xa tên tội phạm chừng năm mét, hai cảnh sát đang cầm loa, một mặt thông báo, một mặt ngăn cản và tiếp viện người dân rời xa nguy hiểm.

Một vị anh hùng mang mặt nạ mũi chim, chỉ vào tên tội phạm hét lên:

“Death Arms, trong hay hắn có con tin. Hình như là một học sinh thì phải!”

“Cái gì, bắt giữ một học sinh làm lá chắn!”

Vị anh hùng đứng giữa găm to, anh ta không cao nhưng cơ bắp nổi cuộn cuộn, chỉ cần nhìn vào thôi cũng khiến người ta cảm giác một trận áp lực, rõ ràng là một Punching Hero. Khuôn mặt hình vuông ấy đang cau mày lại vô cùng giận dữ...

Death Arms mạnh mẽ đập hai nắm đấm lại với nhau, lao nhanh về chiến trường...

“Chuẩn bị chịu chế tài đi, quân hèn nhát!”

Giọng nói thô bạo vang lên, vừa lúc một thân ảnh nhảy thật cao, tung một đòn trời như giáng vào tên tội phạm.

“Khà khà...!”

“Cái quái gì thế này?”

“Không bám vào được?”

Đòi thiết quyền đâm thẳng vào tên Nước Thái, nhưng là không có bất kì tác dụng gì, chỉ khiến cho cánh tay của anh lún sâu vào trong thân thể tên tội phạm.

“Đồ ngu ngốc! Tụi bay làm sao có thể bắt được chất lỏng cơ chứ!”

Nước Thái hai mắt híp lại như đèn lồng, khoe miệng răng nanh nhếch lên một nụ cười kinh khủng.

Death Arms bỗng cảm giác không ổn...

“CHẾT ĐI!”

Bàn tay xám xịt đầy dơ bẩn của hắn nhanh như chớp vung thẳng lên, quất mạnh vào Death Arms.

[Chống đỡ lại nó!]

Death Arms vội vàng bắt chéo thủ thế trước mặt phòng ngự, nhưng tên Nước Thái sức mạnh, đã vượt quá sự tưởng tượng của anh.

ẦMmmmm!

Thân hình đồ sộ của người anh hùng này bị đánh bay thẳng vào một cánh cổng sắt của nhà xí nghiệp nào đó,...

“Dearth Arms...”

Mang trùm đầu anh hùng la lớn, nhưng chưa kịp làm gì đã bị bên cạnh mũi chim kéo lấy thân thể lặn một bên.

Rầm mmmmm...!

Nguyên chỗ họ đứng lúc nãy đã bị đánh nổ thành từng cái hố to.

Bàn tay tà ác của tên tội phạm thiếu chút nữa đã làm thành công trọng thương họ.

Giải quyết xong mấy vị anh hùng, hắn quay sang thì thầm vào tai thằng nhỏ:

“Nhóc con, hôm nay mày chính là anh hùng của tao đấy!”

Răng rắc...!

Bùm mmmmm...! Bùm mmmmm...!

Người bị bắt giống như bị kích thích, đột ngột dấy giữa, khả năng chống cự của cậu làm cho tên tội phạm bất ngờ, dường như hắn cũng không nghĩ tới một học sinh trung học lại suýt chút có thể bứt đứt dây trói của mình.

Xoạch!

Thân hình cậu học sinh thoáng chốc lao ra phía bên ngoài, để dân chúng ngay lập tức nhận ra đây là một cậu thanh niên tóc vàng, mặc đồng phục lớp chín, vẻ non nớt tràn đầy bất khuất vẫn còn đọng lại trên đó.

BOOMmmmm!!

Từ lòng bàn tay đã bị bọc lại, theo tiếng hét của cậu học sinh ấy, bỗng vang lên một loạt những tiếng nổ đinh tai nhức óc.

“Tên nước thái khốn kiếp nhà nguoi, đừng hòng...nnnnuốt chừng được...ttttao...”

Má nó!

Bên ngoài anh hùng cùng dân thường trong lòng đều muốn chửi một câu.

Vốn dĩ nóng bức cùng lửa cháy khắp nơi, bây giờ nương tựa áp lực gió của vụ nổ do thằng nhỏ tạo ra, ngọn lửa càng lúc càng bốc cao hơn trước. Tình hình ngày càng xấu và các anh hùng đã không tài nào khống chế được.

Nước Thái vẻ mặt giống như kẻ đắc thắng, khoe miệng hắn toác ra tới mang tai, từ đầu đến đuôi triệt để biến thành một ác ma khủng bố.

“Cũng kinh đấy, hôm nay coi bộ hót trứng hàng ngon rồi!”

“Thằng nhóc, việc mày muốn hay không, không phải là mày quyết định, mà là do tao!”

[Rốt cuộc với năng lực mới này, mình sẽ có thể báo thù tên đó!]

Vừa nghĩ đến khoái cảm chiến thắng, tên Nước Thái không nhận được trong người cuồng nhiệt về viễn cảnh tương lai, nguyên bản còn giữ bình thường thân thể, bỗng nhiên vỡ nát, hóa thành một cái lồng đen kịt che kín cả một vùng trời.

“Không thể tin được...?”

“Các anh hùng làm sao không giả quyết hần?”

“Chẳng lẽ đây là một tên tội phạm cỡ bự sao?”

Bên ngoài mấy trăm quân chủng nhân dân trông thấy cảnh này thất kinh hỏi những người cảnh sát đang đứng trấn an ở đó.

Bỗng nhiên, mấy cô gái về mặt mừng rỡ chỉ về phía trước mấy trăm mét con đường la lên:

“Nhìn kia, là anh hùng mới nổi, Mount Lady đó!”

“Năng lực biến khổng lồ của cô ấy chắc chắn sẽ tóm tên này dễ như bỡn!”

Nhưng mà sự thật thì thường trái ngược và đáng lòng!

(-_-)!

Vị anh hùng này, dĩ nhiên là một cô gái, và đã là phái nữ thì không hề thích mấy thứ bản thủ một chút nào, đặc biệt là đoạn đường nhót nháp dính đầy nước cống của tên tội phạm.

Mount Lady chùn bước trước thiên tính của phái đẹp. Cô lùi lại lắc đầu:

“Chớ... chớ... Tôi cần ít nhất hai lần đường nữa mới được.”

Bên cạnh đó, lục tục hai anh hùng khác xuất hiện.

Shinrin Kamui!

(Bí danh người cây, kĩ năng Mộc Độn!)

Cũng là một anh hùng mới xuất, danh tiếng của anh rõ ràng cao hơn rất nhiều so với Mount Lady, nhưng dĩ nhiên không có ai lớn tiếng ủng hộ.

Bởi vì chiến trường hiện tại, không hề thích hợp với Người Cây.

Đâu đâu cũng có cháy nhà, đâu đâu cũng có lửa bùng phát không to thì nhỏ.

Chuyên gia chữa cháy Back Draft! Một thân trang phục nhân viên cứu hỏa đáng tràng.

Tuy nhiên làm một anh hùng phụ trợ, cứu giúp người dân và hạn chế hỏa hoạn mới là lĩnh vực của anh. Bởi vậy đối diện muốn đánh bại tên tội phạm Nước Thái, anh cũng vô lực!

“Ha ha... Thằng nhóc, mi đã thấy sự bất kham của bọn anh hùng chưa! Đừng ngây thơ trông mong gì vào việc sẽ có người cứu mi!”

Miệng tuy nói thế, nhưng hần trong lòng âm thầm kêu khổ. Tên nhóc này năng lực rất tốt, nhưng cũng quá khó nhai đi. Chẳng thể nào tưởng tượng được nó có thể trụ đến bây giờ mà vẫn chưa bị xâm chiếm.

Tuy nhiên, nếu anh hùng không thể tiến vào giải cứu, thì đó chỉ là vấn đề thời gian mà thôi!

[Liền đẩy lùi bọn anh hùng này trước đã.]

Nước Thái liếc mắt một phát, cánh tay đuôi dài có đến bốn mét, lòng bàn tay mở lớn giáng thẳng vào Death Arms các loại anh hùng.

BOOMmmm!

Lại một tiếng nổ kinh hồn vang lên, lửa thừa thế lại bốc cháy điên cuồng hơn nữa.

“Không ổn rồi, cứ như vậy không ai có khả năng chế ngự tên này cả!”

Mấy vị anh hùng về mặt bị bức lùi càng lúc càng xa, bất kì ai cũng có thể thấy rõ vẻ bất lực trên khuôn mặt họ.

Mặc dù quan sát từ bên ngoài, cơ thể của tên tội phạm được cấu tạo từ bùn, nước cống và một loạt các chất lỏng bản thủ khác nhau, độ dẻo dai cùng cường độ công kích ấy khiến rất nhiều anh hùng phải bó tay.

Chưa kể đặc tính không sợ vật lý công kích càng khiến cho hần bành trướng hơn bao giờ hết.

Shinrin Kamui dùng dị năng biến hóa ra rất nhiều dây gỗ, cứu vớt người thường mắc kẹt trong biển lửa.

Back Draft hai tay hóa thành dòng nước đang cố gắng dập tắt từng con mãnh thú đỏ rực hung dữ.

Tất cả đều cố gắng giảm thiểu tối đa thiệt hại quanh chiến trường. Bởi vì toàn bộ đều vô kế khả thi trước Nước Thái.

“Chúng ta chẳng lẽ cứ bỏ mặc thằng nhỏ ở đó vật lộn sao?”

“Tôi cũng thấy tội cho nhóc đó lắm, nhưng chúng ta phải chờ người có năng lực thích hợp đến chỉ viện thôi.”

“Chết tiệt!”

Death Arms gầm lên giận dữ. Lòng chính nghĩa trong anh đang thiêu đốt hơn bao giờ hết, nhưng anh lại hoàn toàn bó tay trước thế lực tà ác...

[Ước gì ta đủ mạnh để thổi bay tên đó!]

Xung quanh dân thường đã bắt đầu hoảng loạn cùng lo sợ, sinh mạng của một học sinh sắp sửa biến mất trước mắt họ, thế nhưng các anh hùng đều không thể làm gì. Một phần vì đối phương đang nắm giữ con tin, một phần khác thì không ai có thể hạ gục Nước Thái cả.

“Cơ mà hỏi nãy tên tội phạm đó còn bị All Might rượt mà phải không?”

Một cái trung niên cất tiếng.

Bầu không khí chợt im ắng trong vài giây rồi bùng nổ...

“All Might sao?”

“Đùa à?”

“Anh ta ở đây hả?”

“Đúng vậy, lúc nãy tôi cũng có thấy anh ấy!” – Một cô gái góp lời.

“Thật đấy chứ?”

“Thế giờ All Might đâu rồi ta?”

“Kì thực, giá như có Dawn Knight ở đây cũng có thể?”

“Bất bại thợ săn bóng đêm Dawn Knight?”

“Nhưng anh ta rất ít khi hành động vào ban ngày... Vậy làm thế nào bây giờ?”

Tất cả... thật giống như lâm vào bế tắc!

Tình thế của cậu nhóc bị bắt, đang ngàn cân treo sợi tóc.

“U...U...u...u...u...uuuuu...”

Tiếng kêu từ đứa nhóc hấp dẫn sự chú ý của toàn bộ mọi người, hơn nửa khuôn mặt đều bị nước thái bao phủ, nó đang há hốc mồm vì bị nghẹt thở.

“Xin tránh raaaa...!!!”

Hậu phương đột ngột vang lên tiếng kêu của một thằng nhỏ khác.

Từ đoàn người phía sau, một bóng hình nhỏ bé bỗng tách ra và lao lên phía trước.

Đó là một cậu nhóc tóc đen mặt đầy tàn nhang...

“Điên rồi, thằng đàn, mau dừng lại!”

Death Arms giật mình la lớn, anh không cách nào phản ứng kịp với hành động đại dột của cậu nhóc.

Toàn bộ anh hùng như đứng hình, trơ mắt nhìn cậu học sinh đó đâm thẳng vào tên tội phạm.

..... [Tại sao? Tại sao mình lại chạy ra chứ?]

Trong đầu vang lên từng câu hỏi một, chất vấn hành động nguy hiểm của chính cậu.

Thế nhưng là, cậu nhóc cũng không có đáp án!

Cậu chỉ biết một điều, đó là chạy!

Cậu phải chạy đến để cứu bạn của mình ra!

“Thằng nhãi ranh lão toét! Nổ banh xác đi!”

[Trước mắt phải làm gì đây? Làm gì được trong những lúc thế này...?]

Phảng phất hình dung được một bàn tay to lớn muốn biến cậu thành thịt vụn, não cậu lập tức điên cuồng vận động...

[Suy nghĩ, suy nghĩ... Đúng rồi! Sở tay... trang 25!]

[Kĩ năng không chế của người cây CẤP SÁCH!]

Linh quang chợt lóe trong đầu, cậu hét lớn, tay vung mạnh đồ vật ra:

“Đồ này!”

“Cái gì!”

Nhỏ nhỏ cặp đi học, chứa đầy sách vở lại làm nên kì tích. Tung tóe từng cuộn giấy trắng bị phân tán ra khắp nơi liền bắn thẳng vào người tên Nước Thái, và một trong số đó đã dính vào con mắt của hắn.

“Gào oooo...!”

“Khốn kiếp!”

Bị đau làm hắn thả lỏng không chế trong thoáng chốc, cậu bé tóc vàng chớp lấy cơ hội thờ dõc.

“Kacchan!”

“Mày làm gì ở đây hả? Mau rút đi!”

“Chân mình nó tự chạy ra! Chứ thật sự cũng chẳng biết tại sao nữa!”

Tóc đen cố gắng kéo nước bùn ra, nhưng đôi tay yếu ớt của nó không thể tạo được bất kì tác dụng nào.

Nước Thái ngay lập tức trở lại, cơ thể của nhóc tóc vàng nhanh chóng bị bao phủ không còn cách nào giãy dụa nữa.

[Chạy! Mau chạy đi! Nếu chần chừ sẽ chết mất!]

Trong lòng có giọng nói vô cùng gấp gáp đang thúc giục, cậu bé tóc đen cảm thấy thân thể đang run lẩy bẩy không ngừng.

Nhưng cậu sẽ không lùi bước!

Không bao giờ!

[Mình lao tới vì sao ư?]

[Có vô vàn lý do ấy nhỉ...]

Từng hình ảnh thoáng chốc xẹt ngang qua trí nhớ cậu...

(Bác sĩ: Thôi quên việc làm anh hùng đi nhóc!)

(Bạn bè: Mày thật yếu ớt, đồ vô năng! Chẳng lẽ mày nghĩ mày có khả năng ngang hàng với tụi tao à!)

(Mẹ: Xin lỗi con... Mẹ xin lỗi!)

(Thuở nhỏ ký ức: All Might thật là ngẫu! Chú ấy luôn nở một nụ cười khi cứu người! Mình cũng... có thể được như vậy phải không?)

.....

Nhưng mà, vào lúc đó, dường như hiểu ra điều gì, trên khuôn mặt cậu bỗng chiếu rọi ra một ánh sáng mãnh liệt... Cậu bỗng, nở một nụ cười hạnh phúc... đắm lệt!

“Về mặt của cậu, giống như là đang cầu cứu vậy!”

“Im mồm, chỉ còn một chút nữa thôi, đừng có cản đường tao!”

Nước Thái điên cuồng giơ tay lên chuẩn bị một đòn trời giáng.

“Mau lui lại!”

“Nó sẽ chết một cách vô ích mất! Định tự sát à?”

Mấy vị anh hùng hoảng hồn hét lớn bằng người tới.

Nhưng... đã không kịp rồi!

Cánh tay màu đen tràn ngập tử vong mùi vị đang hạ xuống...

[Thật là muốn chết rồi sao!]

Cùng lúc đó, lấy mắt thường không tài nào nhận thấy được, hai vết thân ảnh giống như tia chớp bỗng lóe lên...!

ẦMMMMmmmmmm...!

Va chạm âm thanh vang lên điếc người, khói đen mờ mịt phủ kín toàn trường khiến người ta không cách nào biết được tình hình bên trong...

To be continued!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Đừng sợ vì công lý đã xuất hiện!

Rầm mmmmmmm...!!!

Va chạm âm thanh vang lên điếc người, khói đen mờ mịt phủ kín toàn trường...

Hàng ngàn ánh mắt đang nhìn chăm chú vào vị trí của cậu học sinh đó, dân thường có, cảnh sát có, anh hùng có!

Điều mà họ sợ hãi, chuẩn bị hé lộ!

Một sinh mệnh chẳng lẽ phải biến mất sao? Không ai biết được, bởi vì đó không phải là đáp án mà họ mong muốn!

Anh hùng bất lực? Tội phạm chiến thắng? Người dân bị tàn sát?

Vô số câu hỏi tràn ngập trong đầu mỗi người, nhưng ai sẽ đưa cho họ đáp án đây?

Bầu không khí nặng nề bi thương như bao trùm toàn bộ nơi đây.

Khói mờ dần tan đi, để lộ ra phía trước họ hai thân ảnh đen trắng đối lập nhau, nhưng đập vào mắt tất cả người xem nơi đây, lại trở nên vô cùng to lớn và thần thánh.

Và người kinh ngạc nhất, không ngoài ai khác, chính là thằng bé tóc đen. Ánh mắt của nó lộ vẻ kinh hi, viết rõ ba chữ “Không thể tin nổi” ngay trên mặt.

“All Might!”

“Dawn Knight!”

Thằng bé lấp bắp không nói nên lời...

Phía bên phải cậu một người đàn ông áo trắng, vẻ ngoài vô cùng cường tráng, hai búi tóc dài trên đầu đã nói rõ lên thân phận của người đàn ông này.

Bên trái cậu, mang mặt nạ bạc lấp lánh cùng thân trang phục đen tuyền, chính là trong mấy năm nay bất bại anh hùng, người được cho là sẽ kế thừa danh hiệu của All Might, Dawn Knight!

Và cả hai người bọn họ, đang đưa cánh tay của mình ra, chống lại hai cự thủ của tên Nước Thái che chở cho cậu.

“Làm tốt lắm cậu trai trẻ! Cậu đã làm một điều mà không anh hùng nào ở đây dám thực hiện!”

Dawn Knight bình thản lên tiếng, nhưng trong đó không hề che dấu sự khen ngợi của chính mình.

Thằng bé nhìn qua All Might, ông bỗng cười khổ...

“Nhóc! Nhóc rất xứng đáng với lời khen ấy! Và cho ta xin lỗi!”

“Ta thật sự thảm hại...”

“All Might... (T-T)!”

“Ngay cả khi giảng giải cho nhóc, nhưng lại không áp dụng với bản thân mình được!”

Vừa nói, đôi tay của ông mạnh mẽ vỡ nát toàn bộ chất lỏng đang bám dính trên cơ thể.

“Vây thì, ngài All Might, chúng ta cùng cho hắn một đòn tối hậu chứ!”

“Đúng vậy!”

All Might nhếch mép, một nụ cười khiến bao tên tội phạm sợ hãi lại nở rộ, một tay ông nắm lấy thẳng bé tóc vàng, tay còn lại lập tức dương lên vận sức. Ông gầm lên thật vang dội:

“Dân chuyên nghiệp, luôn phải liều mạng!”

Cùng lúc đó, một âm thanh trầm thấp liên vang lên từ vị kị sĩ bóng đêm:

“Nhân danh ta, tuyên án, ngươi có tội!”

Hai bóng hình, hai con người, hai vị bất bại huyền thoại anh hùng, cùng giơ lên nắm tay của họ, tung ra một cú đấm không thể tưởng tượng nổi về phía trước.

“Detroit S!M!A!S!H!”

“Rokuogan! Dragon FIST!”

“Không! Các ngươi chết đi!”

Nước Thái kinh hoàng, từ vong bóng mờ như đang theo sát hắn, chưa bao giờ Nước Thái cảm giác được cái chết nguyên lai gần mình đến như vậy. Hắn ta vùng tay lên tuyệt vọng chống cự một cách vô ích.

Và nghênh đón tên tội phạm, là bốc lửa không khí, kèm theo một cỗ vĩ lực kinh khủng, tưởng chừng tất cả mọi thứ trước mặt sức mạnh này, đều phải hóa thành hư vô, tan biến trên đường đi của nó!

OÀNHhhhhhhh...!

Như đạn pháo thanh âm đục phá trời cao, siêu việt bất cứ lực lượng nào mà con người có thể nhận biết được. Nó thể như chẻ tre, dễ dàng xoắn nát thân thể của Nước Thái, nhẹ nhàng xuyên qua hắn, và rồi thổi bay toàn bộ thứ chất lỏng đó lên trời cao!

Và dưới cái áp lực không tưởng đó, thân hình tên Nước Thái, từ từ bốc hơi rồi biến mất.

Rít tttttt.....!!!

Vùuuuuuuuuu...!!!

Cuồng phong nổi lên dữ dội bốc thẳng lên trời, nhưng sức ép kèm theo nó thổi bay tất cả mọi người trong bán kính mười mét xung quanh, liền các anh hùng cũng phải cố gắng bám víu lấy nhau để bảo vệ người dân và chính mình.

Và khi gió dịu dần, đập vào đôi mắt những người đang mở ra là một hình ảnh mà không ai có thể tin được.

Vốn dĩ xám xịt bầu trời giờ đây lại đang tỏa ra từng đợt nắng ấm áp. Một vệt trắng không biết bao xa kéo dài từ đỉnh đầu của họ rồi mất hút cuối chân trời.

“Đây là, ảo giác chứ?”

Một thanh niên lấp bắp, hai tay dụi dụi đôi mắt của mình.

“Đó là All Might cùng Dawn Knight một đòn toàn lực?”

“Unbelievable!”

“Một cú đấm lại có thể thay đổi tiết trời, xuyên thủng tầng mây, phá tan bầu khí quyển...?”

“Rốt cuộc là họ quá mạnh hay chúng ta đang mơ?”

“Mọi chuyện thật điên rồ!”

“Sức mạnh của hai người này, quả không khác gì thần linh!”

Nhưng mà... họ đâu rồi?

Dân chúng, cảnh sát và các anh hùng còn lại vội quay sự chú ý về khu vực ban nãy, All Might vẫn còn đó, nhưng Dawn Knight... đã đi rồi!

All Might vẫn còn đang duy trì tư thế thờ đốc, khói trắng le lói từng đợt bốc lên từ người ông.

Một tia máu chảy ra ở khóe miệng, bị All Might nhanh chóng lau đi mất. Ông đứng thẳng người lên, nụ cười trên môi vẫn còn đó!

Cánh tay phải chậm rãi đưa thẳng lên trời, đánh dấu sự chiến thắng phe anh hùng!

Bầu không khí bất chợt im ắng, rồi bùng nổ!

“Chúng ta thắng rồi! Anh hùng thắng rồi!”

“Đó chính là anh hùng của chúng ta, All Might!”

“Còn có Dawn Knight nữa, họ chính là huyền thoại trong lòng tôi.”

“Thật đáng tiếc, nhưng mà Dawn Knight trước giờ không hề tiếp nhận phỏng vấn, ngoại trừ vài trường hợp đặc biệt. Anh ấy cũng rất ít khi lưu lại sau khi xử lý bọn tội phạm!”

“Có điều công lao của anh ta là không thể chối cãi được.”

Dân chúng bàn tán xôn xao, vẻ hưng phấn và mừng rỡ lộ rõ trên mặt từng người.

Sau vụ việc đó, các anh hùng kiểm tra thu gom lại chút ít đất vụn còn sót lại và giao nộp cho phía cảnh sát một cách an toàn.

Phóng viên điên cuồng phỏng vấn All Might và quan hệ hợp tác giữa ông và Dawn Knight. Hai đứa nhỏ được đưa đi kiểm tra sức khỏe, trong khi nhó tóc đen bị rầy la vì sự xung động của bản thân thì tóc vàng lại được tung hô bởi lòng gan dạ và dũng cảm chiến đấu với tội phạm.

Và... sau ngày hôm nay, số phận sẽ rẽ sang một bước ngoặt mới, nhưng tất cả những điều đó, đều không liên quan gì đến Hitomi cả.

Cậu chỉ đang làm chính bản phận và lý tưởng của mình mà thôi!

[Who am I? I am Dawn Knight!]

P/S: Chương này để kết thúc vụ tội phạm nên ta viết hơi ngắn, mấy chương sau sẽ 2k chữ như thường

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thi cấp ba! (1)

Tên tội phạm hung ác Nước Thái đã bị xử lý, nhưng phong ba cùng dư âm sau đó vẫn còn lan tỏa khắp nơi. Đâu đâu cũng nghe người ta bình luận, báo chí truyền tụng.

Liên tục mấy tuần liền gần như sự việc này đều chiếm trang đầu của các tờ báo lớn như Daily Time, Silver Crack hay Demo,... Đồng thời cũng che đi rất nhiều hào quang của các anh hùng khác.

Dung mạo thực sự của Dawn Knight vẫn luôn là vấn đề trà dư tửu hậu của tất cả mọi người.

Nhưng cho đến nay, Dawn Knight vẫn là một ẩn số rất lớn, không chỉ với anh hùng, nhân dân mà còn là cái đĩnh trong mắt của vô số tội phạm.

Bởi vì một cái đứng ngoài ánh sáng, chịu nhiều chú ý như All Might sẽ dễ dàng để né tránh hơn rất nhiều so với một anh hùng suốt ngày chơi trò trốn tìm với chúng...

Tuy nhiên, có một điều mà không ai sẽ ngờ được rằng, vị anh hùng đáng kính họ luôn nhắc tới lại chỉ là một cậu học sinh chuẩn bị thi lên cấp ba.

Và hiện tại, “Dawn Knight” Hitomi đang phải vui đầu vào học lý thuyết cho kì thi kiểm tra giấy và cả thực hành của cao trung U.A.

Mặc dù xã hội anh hùng là một xã hội vũ lực chí thượng, nhưng các quốc gia đều chú trọng vào giáo dục đi song hành với năng lực.

Lí do rất đơn giản, bởi vì khoa học kĩ thuật góp phần rất lớn đến khả năng nâng cao sức mạnh của anh hùng, bên cạnh đó, nền kinh tế phát triển cũng là một nhân tố quan trọng ảnh hưởng đến tài nguyên phân phối cho các anh hùng và rèn luyện thể hệ trẻ.

Kì thi cũng là nơi sàng chọn và tuyển lựa những thiên tài có tiềm năng trở thành trụ cột đất nước mai sau.

.....

Thời gian cứ thế nhanh chóng trôi qua, ba tháng nói thì lâu nhưng mới đó cũng đã tiêu pha hết.

Và trong khoảng thời gian này, Hitomi ngoài hành hiệp trượng nghĩa, học bài, thỉnh thoảng lại đi ra ngoài chơi với Yaoyorozu và mấy nhỏ, còn về thăm viện mồ côi nữa chứ!

Cuộc sống có thể nói nhẹ nhàng mà bình thản.

Tất nhiên, thu hoạch lớn nhất của cậu trong ba tháng vừa qua chính là điểm năng lượng cùng rèn luyện.

Tên: Kizari Hitomi

Lv: 2 +10 (??)

*Skills

1. Rokushiki (Lục thức)

+) Tekkai: Lv 3 (0 %) (+)

+) Rankyaku: Lv 2 (100%)(+)

+) Shigan: Lv2 (100 %)(+)

+) Soru: Lv2 (100%)(+)

+)Geppo: LV3(0%) (+)

+)Rokuogan:LV3(0%)(+)

2. Firudo (Hải hổ bạo phá quyền): LV2 (100%)

3. Upper (biến hình)

4.S- Revitalize (Sinh mệnh quy hồi): LV2

Energy: 15000 (!)

Hitomi có một điều rất khó hiểu, cho dù bây giờ cậu tập luyện cường độ cao (Hitomi trải qua một tháng thâm nhập mấy trăm mét dưới biển sâu tu luyện, ngày ngày đeo vài quả tạ toàn thân chưa lúc nào tháo ra...) thậm chí còn không tiếc tiêu hao điểm năng lượng để gia tăng đẳng cấp kỹ năng của mình, cậu vẫn không tài nào nâng LV của bản thân lên được.

Nhớ lại ngày đó chứng kiến All Might, Hitomi liền siết chặt nắm đấm.

Tên: All Might

LV: 4 (0 +8)

*Skill:?

Quả thật trước giờ đó là một trong số rất ít người mà cậu chứng kiến được ít thông tin như vậy. Mà cái kì lạ nhất chính là đằng sau một cụm (0 +8). Đây là lần đầu tiên cậu trông thấy một người sở hữu đến hai bảng trạng thái khác nhau.

LV4 thế nhưng là một đạo khám cực lớn, cậu ban đầu còn tưởng mình nhìn nhầm hóa ra là không phải, bởi vì lần đó chiến đấu chỉ kết thúc trong một cú đấm nên Hitomi mơ hồ tưởng rằng mình bình thường trạng thái sức lực sắp đuổi kịp được vị này No.1 Hero, Aiii....!

All Might quả nhiên còn rất nhiều bí mật ẩn giấu.

[Nhưng bản thân mình cũng đâu có khác người ta, làm sao có tư cách để hỏi dò cơ chứ!]

Nói chung, ngoại trừ không thể tiến đến LV3, Hitomi vẫn cảm thấy hài lòng với thành quả tu luyện của bản thân

Dậm chân tại LV2 +10 nhưng biên độ sức mạnh thì gia tăng không hề nhỏ, đoán chừng có thể một vs hai với bản thân ba tháng trước đó.

Cuối tuần Chủ Nhật,

Năm đứa nhỏ nhà Yaoyorozu cùng hai ông bà Shigeo tề tụ đông đủ ở viện mồ côi, họ chuẩn bị một bữa tiệc lớn để cổ vũ tụi nhỏ trước khi bắt đầu kì thi cấp ba vào thứ Hai tuần tới.

Trong bữa ăn, sư Manila ân cần hỏi thăm nguyện vọng từng đứa một. Rikido, Ryoko năng lực thực chiến không mạnh lắm, chỉ đăng ký vào một trường cấp ba tầm trung, Minami lại quyết định chọn vào Shiketsu thay vì U.A

Cô bé nói rằng U.A tỉ lệ đầu vào cao hơn Shiketsu một đoạn, cô khá tự tin vào khả năng của bản thân, nhưng để chắc ăn thì vẫn thi Shiketsu.

Sư Manila gật đầu đồng ý với lựa chọn của cô nhóc, còn phần Yaoyorozu thì bà chỉ tuyên bố rằng “Cha nào con nấy”, con gái của ông Yaoyorozu khẳng định phải xuất sắc hơn so với mấy đứa “bé” nhà sư...

(Ông Shigeo phồng hết mũi lên khi nghe sư khen! Trong suốt buổi tối đó mắt ông lúc nào cũng hồng hào)

Ăn uống xong xuôi, tụi nhỏ chỉ đùa nghịch trong nửa tiếng rồi bị thúc giục về ngay. Tụi nó phải giữ được tinh thần và trạng thái hoàn mỹ cho trận chiến ngày mai.

Đêm về, từng người một đều chìm trong mộng đẹp của bản thân.

.....

Sáu giờ sớm tinh mơ ngày hôm sau, lũ trẻ đã tắt bật dậy thay đồ và ăn sáng.

Không khí trên bàn ăn hôm nay có chút trang nghiêm, kể cả hay cười đùa tí tởn hai cậu mập cũng im lặng không nói lời nào.

Đúng bảy giờ kém ba mươi phút, cả bọn bắt đầu khởi hành. Bởi vì nhóm bốn người phân biệt thi ở ba khu vực khác nhau, cho nên hai ông bà Yaoyorozu và một người phục vụ sẽ phải đảm nhiệm trọng trách đưa đón ở lũ trẻ các ngôi trường đó.

“Cố lên nha! Mina-chan, Rikido-kun, Ryoko-kun và Hitomi-kun nữa!”

Momo nắm nắm bàn tay nhỏ cổ vũ họ trước khi đi ra “chiến trường”.

Rikido: Tất nhiên, hai đứa này sẽ khiến mọi người lác mắt!

Ryoko: U.A với Shiketsu còn có chút khó ăn, chứ trường này thì bọn tớ chắc cú. Cậu khỏi lo Momo-chan!

Minami (Cũng nắm chặt bàn tay lại tạo thù thế với cô bạn): Tớ nhất định không làm mọi người thất vọng.

“...”

“Hitomi... lên tiếng đi chứ? Sao lúc nào cũng im re vậy!”

“Có gì mà phải nói đâu...?”

Hitomi bỗng nhếch miệng cười...

“Dù gì thì chắc chắn chúng ta sẽ đậu thôi! Tiến lên và vượt xa hơn nữa mà”

PLUS! ULTRA!

Mấy đứa nhỏ vẫy tay chào nhau rồi chia ra ngồi ở ba chiếc xe khác biệt.

Ông Shigeo chính là người sẽ đưa cậu đi thi vào hôm nay. Ông thực sự rất bất ngờ khi biết là cậu có được năng lực, mặc dù chỉ mới thức tỉnh không lâu (bị nhỏ lừa mà không hay!).

Vốn khá có thiện cảm với Hitomi nên ông nghĩ nghĩ muốn hỏi thăm cậu lần nữa...

“Cháu có niềm tin sẽ đậu chứ!”

Câu hỏi như một lời khẳng định.

“Chắc chắn chú ạ!”

Hitomi tự tin đáp lại.

Học sinh xuất sắc + Dawn Knight! Nếu hai thân phận như vậy gộp lại mà còn không đậu nổi U.A thì cậu không nghĩ ra là còn ai có thể vượt qua được kì thi này.

“Tốt! Chú chờ tin vui từ mấy đứa!”

Đoạn đường đi trôi qua thật nhanh chóng, chẳng mấy chốc họ đã xuất hiện trước cổng ngôi trường quốc gia danh tiếng.

Đúng là chỉ nhìn từ phía bên ngoài thôi thì U.A không hề là trường cấp ba quốc gia, một thân bằng hiệu “Trường chuyên U.A” thiếp vàng ba chữ sáng chói đập ngay vào mắt người qua lại.

Toàn cảnh trường cực kì hoành tráng, so với những cái kia phổ thông trường học phải to đến không biết bao nhiêu lần. Kinh phí mỗi năm bộ giáo dục đầu tư vào U.A là không tưởng.

Phía bên phải trước cổng trường có một dòng thông báo lớn ghi “Địa điểm thi tuyển sinh của cao trung U.A”.

Mặc dù đã quan sát rất nhiều lần, nhưng Hitomi vẫn không khỏi cảm thán... Sau kì thi, cậu sẽ trở thành một thành viên của học viện anh hùng này!

“Cố lên nhé, và chúc cháu may mắn!”

Ông Shigeo đưa tay đánh thủ thế OK với thằng bé.

“Chú cứ yên tâm! Cháu đi vào đây!”

Dứt lời, Hitomi xoay người bước về phía cánh cổng trường đang rộng mở...

Nói đến trường Cao trung U.A, người ta không thể không nhắc tới khoa anh hùng. Đó chính là cái nôi của rất nhiều thiên tài vĩ đại, là nơi dành cho những ai có mục tiêu mong muốn trở thành anh hùng chuyên nghiệp.

Khoa anh hùng chắc chắn là nơi nổi tiếng nhất, và cũng có tính cạnh tranh nhất. Tỷ lệ đầu vào mỗi năm thi chưa đến một trong số ba trăm người.

Người anh hùng đã từ chối giải thưởng danh dự quốc gia, No.1 Hero - All Might!

Người anh hùng đã xử lý nhiều vụ việc nhất trong lịch sử, No.2 Hero - Anh hùng hệ lửa Endeavor!

Người đã giành giải thưởng phong cách cá nhân trong suốt tám năm qua, NO.4 Hero - Best Jeanist!

Tất cả bọn họ đều được cấp bằng chứng nhận từ U.A!

Bởi vậy, để trở thành một anh hùng vĩ đại thì việc tốt nghiệp U.A là yêu cầu bắt buộc trong suy nghĩ của hầu hết mọi người.

Cũng chính vào thời điểm này, chỉ thấy sân trường đứng đầy mấy ngàn bạn học sinh, ai ai cũng vẻ mặt nặng nề bước tiến đến, xem ra kì thi mang lại cho họ áp lực không hề nhỏ.

Lục tục có vô số học sinh nối tiếp nhau tiến về đại sảnh, Hitomi cũng hòa trong dòng người và xem xét xung quanh, bất chợt cậu nhận ra hai “bạn trẻ” mà bản thân đã cứu mấy tháng trước.

[Tụi nó dĩ nhiên đều đăng kí vào U.A!]

Thằng nhóc tóc vàng tâm tình có vẻ không tốt lắm, nó bước đi lạng lạng với khuôn mặt có chút cau có, phớt lờ lời chào hỏi của đứa bạn tóc đen. Có thể nhìn rõ được quan hệ của hai đứa nó không phải tốt đẹp như mọi người nghĩ.

Thình thoảng lại có học sinh lên bình luận về tụi nó...

“Phải Bakugo đó không...?”

“Đúng rồi, là đứa bị tên tội phạm ngày nhựa đó bắt đẩy hả!”

“Là cậu ta thật đấy à?”

Bakugo: (ノ益ノ)!

Hitomi hơi liếc mắt một chút... Trong đầu bỗng thoáng gọi nhớ lại tình cảnh hôm đó! Cậu đang nghĩ về thằng bé tóc đen.

[Rõ ràng nó không có năng lực chứ!]

[Vậy mà vẫn lao ra để cứu người sao!]

[Giờ lại đăng kí thi U.A?]

[Minh giống như phán đoán có chút sai lầm rồi.]

Nhưng mà, cậu cũng không cần phải tốn thời gian bận tâm nhiều lắm, bởi vì phần giới thiệu về các mục khảo hạch của kì thi sắp diễn ra.

Có lẽ, cậu sẽ sử dụng dị năng khi đang thi để coi thử điều gì đã xảy ra với “người bạn nhỏ” này trong mấy tháng qua.

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Thi cấp ba! (2)

Bên trong phòng chờ là một đại sảnh cực kì rộng lớn, từng tốp một thí sinh bắt đầu nhìn trên phiếu báo danh và chọn chỗ ngồi phù hợp với con số của bản thân.

Bất chợt, tiếng xì xào huyền não chợt tắt khi ánh đèn hai bên sân khấu chợt nở rộ, soi sáng chính giữa một cái màn hình hiển hiện hai chữ thật lớn.

U.A!

Đứng ngay dưới đó là một người đàn ông cao ráo, dáng hơi gầy, nhìn ông ta quả thật rất kì-tai với một cái chòm tóc vàng thật dài trên đầu và cặp mắt kiếng to kẻ trên sống mũi. Trước ngực ông mang một cái loa thật bự,...

Và ông lên tiếng!

“XIN CHÀO tất cả thính giả sinh.”

“Rất vui mừng khi được gặp các bạn trong chương trình của tôi ngày hôm nay.”

“Everybody say, Hey!”

Người đàn ông tóc vàng toét miệng phán một câu khiến cả đám đứng hình. Ông cúi tay xuống chống lấy lỗ tai hướng về phía hội trường...

Nhưng mà.....

~~~~ Im re ~~~~

[Lão này hài vl!!!]

(Suy nghĩ chung của mọi người)

[Thiệt là mắt mặt mà...!] – Người đàn ông tóc vàng hơi run run tay khi thấy không học sinh nào đáp lại mình.

Thế là ông ta nhún nhún vai nói:

“Phản ứng thật là tao nhã nhĩ?”

“Vậy thì tôi sẽ nhanh chóng giới thiệu cho các em nội dung chính của kì thi thực hành!”

Bỗng nhiên, ông lại giơ hai ngón tay chắp xuống hướng về phía trước.

“...”

...Lại tới nữa à...!

Quả nhiên...

“Are U ré đấy?”

“Yeahhhh!!!”

“...”

Vẫn Im Re!

Phía dưới học sinh đã vô lực nhổ nước bọt.

[Vãi lèo... tự hỏi tự trả lời!]

[Ông này tự kì nặng rồi! -_-]

Hitomi ngồi ở hàng ghế số năm chính giữa, trùng hợp là ngồi ngay dưới cậu một hàng chính là hai thằng nhóc tóc vàng và đen.

Cơ mà cậu phải công nhận là hai đứa đó hợp duyên thật, đến lúc này mà vẫn còn được xếp ngồi cạnh nhau.

[Làm tự dừng nhớ tới hai ông chú Shiba và Garou ghê... Không biết có đoạn tình cảm khúc mắc nào ở đây không?... Khục Khục!!! Mình nên chú ý nghe luật.]

Ngồi bên dưới hai thanh niên tội nghiệp không biết bản thân đã bị người khác dán vào nhãn hiệu “Cơ tình bốn phía”, tụi nó vẫn còn đang chăm chú lắng nghe.

“E hèm...”

“Như đã nói trong bản yêu cầu ứng tuyển.”

Bên dưới giọng của ông thầy tóc vàng vẫn cứ sang sảng.

“Ngay sau đây, các em sẽ thực hiện một bài chiến đấu trong vòng mười phút ở vùng mô phỏng đô thị.”

“Mang theo bất cứ thứ gì tùy các em.”

“Sau khi trình bày xong, toàn bộ sẽ thẳng tiến đến địa điểm thi đã được chỉ định, được chứ?”

“Ồ kè?”

[Như vậy đây là một kì thi tự lực cánh sinh sao?]

Hitomi liếc tờ giấy xét tuyển, số thứ tự của cậu là 1999.

Lại nhìn lên sân khấu, hình ảnh trên màn hình giờ này đã thay đổi. Ba con robot già lập xuất hiện, và kèm theo là lời nhắc nhở của ông thầy.

“Ba loại ‘giả định tội phạm’ robot sẽ là đối thủ của mấy đứa trong kì thi tuyển sinh này.”

“Các em sẽ nhận được số điểm của chúng dựa trên cấp độ khó...”

“Loại hai tay thông thường Robo chiếm một điểm, Đuôi bò cạp nhanh nhẹn hình Robo sẽ là hai điểm. Và thứ ba, cứng rắn hệ phòng thủ Robo là ba điểm.”

“Mục tiêu của các em rất đơn giản, chính là đoạt lấy điểm số từ việc hạ gục những tên ‘Tội Phạm Giả’ này.”

“Tất nhiên việc tấn công các học sinh khác hoặc những hành động bản thủ đều bị cấm tuyệt.”

“Xin lỗi thầy, nhưng cho phép em được quyền đặt câu hỏi!”

Đột ngột một giọng nói xuất hiện ở giữa đám học sinh, đèn lập tức rọi sáng ngay vị trí ấy. Hóa ra đó là một cậu trai mang kính cận, cao phải hơn mét tám là ít.

“Ồ kè!”

“Em có thắc mắc gì?”

“Vâng! Trên tờ đơn ghi rõ rằng có đến bốn loại tội phạm. Nếu là do in nhầm, vậy thì trường nổi bật nhất ở Nhật Bản, U.A, nên thấy hồ thẹn bởi cái sai lầm ngớ ngẩn này.”

Về mặt nghiêm túc của thanh niên mất kính khiến các bạn học khác phải ngó ra. Trong lòng chỉ muốn MMP một câu...

“Mẹ nó, gặp phải con nhà người ta rồi!”

Mất kính vẫn cứ tiếp tục phần “diễn thuyết” của bản thân.

“Những thí sinh bọn em, vì muốn được nhào nặn thành anh hùng mẫu mực nên mới có mặt ở đây...”

Vừa nói dứt câu, cậu chàng này bỗng quay ngoắt lại, chỉ vào thằng nhóc tóc đen ngồi dưới Hitomi.

“Còn nữa, cái cậu này, cậu có cái đầu xoắn ấy!”

[Tui hả?]

Nhóc tóc đen lấp bắp, mặt tái mét chỉ vào mình.

“Đúng vậy, từ nãy đến giờ cậu cứ làm bà làm bầm, làm tôi mất tập trung đấy!”

“Nếu cậu đến đây chỉ để vui đùa, vậy thì nên rời khỏi ngay lập tức!”

Ánh mắt như điện xẹt của mất kính khiến cho nhóc tóc đen hoảng hồn xấu hổ. Nó cúi thấp đầu lại nhỏ giọng:

“Cho mình xin lỗi!”

“Ồ kè... Ồ kè!” – Ông thầy tóc vàng vội đứng ra giảng hòa.

“Thí sinh số 7111.”

“Cảm ơn vì thông điệp tuyệt vời đó!”

“Loại tội phạm số bốn...” – Ông thầy chỉ lên màn hình vừa mới xuất hiện mới robot và nói.

“Con này chỉ có Không điểm mà thôi! Nhưng nó khá khó nhằn đấy.”

“Các em có thể xem nó như là một chương ngại vật cần phải vòng qua! Có một con ở mỗi địa điểm thi đấu, và nó thường phát điên ở những khoảng không gian hẹp.”

“Tất nhiên các em vẫn có thể hạ được nó, nhưng cũng chẳng có lí do gì để làm như vậy cả!”

Ông lắc lắc hai đầu ngón tay...

“Cho nên, tôi đề nghị các em nên cố tránh xa nó ra!”

“Dạ vâng, cảm ơn thầy rất nhiều vì đã giải đáp thắc mắc của em, xin thứ lỗi vì đã cắt ngang!” – Mắt kính nghiêm túc cúi người và nói thật to.

Xi Xào~~~!

Bọn học sinh nghe xong thông báo liền nhỏ giọng bàn tán.

“Hóa ra là thế, đấy giống như là một trò chơi ăn điểm vậy nhỉ!”

“Ừ... con đó chính là chương ngại vật mà mình phải tránh né trong game.”

.....

“Rất tốt, xin giữ im lặng!”

Ông thầy tóc vàng lập tức lên tiếng.

“Tôi đã nói hết!”

“Bây giờ chuẩn bị vào kiểm tra, tôi xin chúc toàn bộ các em thi thật tốt. Và xin mạn phép gửi tặng các em một món quà, châm ngôn của trường chúng ta!”

“Vị anh hùng Napoleon Bonaparte từng có câu: ‘Một anh hùng thật sự, là người vượt qua được những bất hạnh trong cuộc sống...’

“Và Tiến Xa Hơn Nữa...”

Hai tay vung giang ngang, vẻ mặt mỉm cười hơn bao giờ hết, như đang nhớ lại tin ngưỡng của chính mình, ông hét lớn...

Và kèm theo đó là một hàng chữ khổng lồ lấp lánh hiện trên màn hình...

PLUS! ULTRA!

“Giờ thì, một lần nữa chúc toàn bộ các em ‘tận hưởng’ may mắn”

“Let’s go!!!”

.....

Lối vào địa điểm chiến đấu B.

“WOW!!!”

“Cái gì vậy trời!”

“Y chang một thành phố luôn...”

Mấy đứa học sinh quả thật sốc nặng. Tụi nó vẫn chưa có khái niệm lắm về việc học ở U.A cho đến khi thấy cảnh này.

Một nơi rộng lớn giống như một thành phố thu nhỏ vậy giành cho một nhóm chỉ khoảng mấy chục đến hơn trăm người vào thực chiến. Mà U.A lại có đến hơn mười địa điểm như thế dành cho học sinh thi đấu vào, và cũng chỉ lấy tỉ lệ cực thấp.

Quả thực là “Tài đại khí thô” mà!

Hitomi bất ngờ nhận ra mình lại gặp cậu tóc đen ở chỗ thi đấu này.

Có vẻ như cậu ta hiện tại đang rất run, và cũng không thấy tóc đen mang theo bất kì trang bị phụ trợ gì.

[Là quá tự tin hay năng lực không cần xài!]

[Theo tình hình này thì không biết cậu này có năng lực hay không nữa. Chứ tự tin thì chả thấy đâu.]

[Cơ mà cũng không phải việc của mình.]

Nếu như thi đấu, có nghĩa là anh sở hữu chân tài thực học, còn thi rút, vậy thì chịu thôi. Chế độ thi ở nơi này là tuyệt đối công bằng, thậm chí còn có camera và thầy cô giám sát chặt chẽ để đảm bảo an toàn cho học sinh khi cần thiết.

Vậy nên gian lận là điều không thể.

“Này, cậu đang làm gì vậy?”

Bỗng một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai từng học sinh.

Tất cả quay người lại và nhận ra...

Lại là thằng cha mắt kính đó!

Cùng với thằng bạn này bị nhắc nhở...

“Cơ mà hình như tên đó mém bị té ở sân trường đúng không?” – Học sinh A

Học sinh B: Đúng rồi!

Học sinh A: May quá, ít nhất thì cũng bớt đi một đối thủ cạnh tranh.

Mọi người nghe xong đồng loạt gật đầu thở phào nhẹ nhõm...

Quả là may vãi!

Nhóc tóc đen: “...”

[Mà sao ai cũng tỏ vẻ vui mừng khi mình ở đây vậy trời:v]

(T.T.T)!

“RỒI...BẮT ĐẦU ĐI MẤY ĐÚA! ĐÁNH NHAU THÌ LÀM GÌ CÓ ĐẾM NGƯỢC CƠ CHỨ!”

Giọng ông thầy tóc vàng vang lên chói tai sau chiếc loa phát thanh.

Ônggr vừa dứt lời, Hitomi đã như một làn gió tiến nhập vào mô phỏng đô thị.

“Sao thế? Không nhanh chân là thua cuộc chơi đấy!”

Mấy đứa học sinh còn lại đến giờ mới sực tỉnh nhận ra, tụi nó còn đang ở trong kì thi mà...

Thế là rầm rầm một đám nối đuôi nhau chạy vào, để lại nhóc tóc đen đứng một mình ngơ ra rồi cũng vội vã chạy theo...

Làm người đầu tiên thích nghi với luật thi, Hitomi tất nhiên hành động nhanh hơn những người còn lại rất nhiều.

Bỏ qua kinh nghiệm chiến đấu lâu năm với tội phạm của cậu, bản thân kinh khủng sức mạnh cũng đã đủ để cậu nghiền ép toàn bộ robot ở đây.

“Chúng nó ở đâu?”

Hitomi vừa chạy vừa vận dụng siêu cấp thính giác và thị giác của mình. Ngay tức thì, cậu phát hiện ra ba con robot phân biệt là hai con hai điểm và một con ba điểm, tụi nó đang đứng ở đầu góc đường và châu lưng lại với nhau.

“Đã tùm tùm một chỗ như vậy thì đỡ tốn thời gian!”

Hitomi khòe miệng cười thầm, chạy nước rút tới.

“Ping! Ping!”

“Phát hiện mục tiêu... Yêu cầu đánh giết!”

Cơ giới hóa giọng nói liên tục vang lên khi Hitomi bước vào tầm nhìn của ba con robo này.

Xoẹt...!!!

Nhanh nhẹn hình robo nhanh như chớp mắt chia làm hai tuyến đường trái phải áp sát Hitomi, ngay trước mặt, cứng rắn phòng thủ robo cũng ỉ ả ỉ ạch xông đến.

Nếu như thay thế Hitomi bằng một cái học sinh khác ít kinh nghiệm chiến đấu, chắc chắn người này sẽ phải vô cùng luống cuống, bởi vì nhanh nhẹn hình robo tốc độ rất cao. Theo đánh giá của Hitomi, nó phải đạt đến LV1 +4 là ít.

So sánh thì chắc chắn nó còn nhanh hơn cả khối người.

Thế nhưng xui xẻo là chúng lại đối mặt với một đẳng cấp hoàn toàn khác, Một con sói đội trong lớp cừu, một vị anh hùng mạnh mẽ đi thi tốt nghiệp cấp hai. Trong mắt Hitomi thì bọn này vẫn quá chậm.

Để ẩn nấp thân phận thực sự thì cậu chỉ vận dụng các chỉ số của mình từ LV2 trở xuống. Tức là cao nhất cũng chỉ tới LV1 +9

Nhưng như vậy cũng dễ như cháo để cậu xử lý tụi nó.

“Shigan! Xuyên thấu này!”

“Con thứ nhất!”

“Con thứ hai!”

“Con thứ ba”

Nói thì chậm nhưng động thủ lại chưa tới mười giây, chỉ ba cú chọt nhẹ nhàng tình cảm thì biệt đội Robocon đã nổi gót ra đi. Tất cả bọn chúng đều bị phá hư ở một điểm duy nhất nằm ở trên đầu – một lỗ thủng nhỏ cỡ ngón tay mà thôi!

[Kết thúc hoàn mỹ!]

[Bây điểm vào tay! Tiếp tục thôi!]

Hitomi phui cánh tay không hề quay đầu nhìn lại thì thể ba con robo vẫn còn đang đứng như trời trồng.

Bụp!

Bụp!!!

Lách tách vài tiếng vang lên, mấy cái xác cơ giới lập tức sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việ Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Thi cấp ba! (3)

Khung cảnh lại chuyển sang những học sinh khác, họ cũng đang tranh giành con mồi rất kịch liệt.

Có cậu xài thất lưng như súng lazer bắn liên tục những tia sáng hạ gục vô số robot.

Lại có người sử dụng năng lực cơ bắp, lấy gạch đá làm vũ khí chiến đấu với tụi robot.

Lại có kẻ khác biến hóa thân mình thành một khối sắt thép, lao vào cận chiến với bọn “tội phạm giả”.

Hàng trăm con người – hàng trăm năng lực khác nhau, tạo nên những hình ảnh chiến đấu cực kì mỹ lệ mà hoành tráng.

Có một điều chắc hẳn không ai nghĩ tới, đó là mọi cử động của những học sinh này đều được các giáo viên đang quan sát bằng “BIG TECHNOLOGY” ở một nơi gần đó.

Lúc này đây, trong căn phòng tối ảm đạm đầy đủ các anh hùng chuyên nghiệp vốn đang làm giáo viên tại U.A

Trên màn ảnh trực tiếp, toàn bộ cảnh thực chiến đều được họ xem xét và đánh giá.

“Trong bài thi thực hành, các thí sinh không hề biết về số lượng cũng như vị trí của bọn tội phạm. Bọn chúng có một lượng thời gian giới hạn ở một khu vực rộng lớn!”

“Cho nên học sinh phải dụ dỗ tội phạm ra mới được.”

“Năng lực thu thập thông tin để nắm rõ tình hình trước mọi người” – (Chỉ về phía một cậu nhóc cơ bắp, trên thân thể mọc ra vô số chi giả.)

“Sự cơ động vận dụng được trong nhiều hoàn cảnh khác nhau!” – (Chỉ về phía mắt kiếng!)

“Khả năng nhận định có thể bình tĩnh tại mọi tình huống.” – (Chỉ về phía nhóc bắn laser.)

“Và còn khả năng chiến đấu thuần túy nữa!” – (Chỉ về phía nhóc tóc vàng.)

“Những năng lực cơ bản này là cần thiết để giữ yên bình cho phố phường. Và được quy ra điểm số trong bài thi!”

Một bóng hình nho nhỏ bình luận trong căn phòng im phăng phắc. Dường như đây mới là người quyền uy nhất ở nơi này.

“Có vẻ năm nay bọn học sinh trông cũng có tí triển vọng đấy nhì!”

“Ồ... Cậu học sinh kia có vẻ khác biệt quá!”

Đột ngột, một cái mạng mũ cao bồi, đeo mặt nạ phòng độc nam nhân lên tiếng. Tay ông ta chỉ vào một góc nhỏ màn hình bên trái, thỉnh thoảng là Hitomi!

“Quả thật, thằng nhóc này có chút không bình thường! Nó giống... đã quá quen với việc chiến đấu rồi!”

Bên cạnh vị anh hùng cao bồi, một cái khác vẻ mặt lười nhác, đây vài quán quanh cổ trung niên đồng thời cất giọng.

Ngay lập tức, sự chú ý liền chuyển về phía Hitomi...

“Như mọi người đã hứng thú, chúng ta liền nhìn một chút!”

Một giọng nói đến từ bóng đen ngay sát màn hình, người này đưa tay khê điều chỉnh gì đó, đột nhiên một cái bảng dữ liệu thống kê xuất hiện ở trên chiếc máy tính để bàn.

“Hiện tại đã qua ba phút, thằng nhóc này đạt được...!”

“Hả...?”

“Một trăm điểm!”

(◡.o.◡)!

“Nà nì...?”

“Tốc độ này... không phải có chút nhanh đi!”

[Không phải nhanh mà là quá nhanh!]

Tất cả các giáo viên đều sững sốt. Trên khuôn mặt họ đều có thể nhìn thấy rõ to ba chữ “Lừa bịp này”. Bởi vì cho bọn họ vào cũng chưa chắc kiểm điểm nhanh như thằng nhóc này a, tất nhiên là ngoại trừ vị nào đó ở đây.

“Hiệu trưởng, ngài thấy sao?”

Một cái bóng đen khác lên tiếng hỏi.

“À... Uhm, có lẽ để đảm bảo cơ hội cho các thí sinh khác, chúng ta nên thêm chút robot vào địa điểm B”- Bóng đen nhỏ nhất tiếp lời.

“Gì chứ!”

“Rõ ràng đến mức này à?”

“Cũng chịu thôi!”- Vị hiệu trưởng nhỏ con nhún vai đáp.

“Cứ tiếp tục tốc độ này, thì số robot này sẽ hết trong vòng chưa tới tám phút!”

“Đành vậy!”

Các giáo viên gật đầu, thống nhất ý kiến. Ai bảo khu B lại ra một cái biến thái cơ chứ!

Nhưng như vậy quả thật là may mắn cho giới anh hùng, may mắn cho người dân. Vì học sinh này lại tham gia khoa anh hùng ở U.A bọn họ, chắc chắn tài năng của cậu nhóc sẽ được phát triển tốt nhất tại đây.

Tuy nhiên, họ mà biết Hitomi vẫn còn ẩn giấu đến gần tám, thành lực lượng thì khả năng phải té sắp đương tràng.

Có điều, nếu như bộc lộ toàn bộ năng lực thì cuộc thi này quả thật không còn chút ý nghĩa nào. Và hơn hết, Hitomi cũng không muốn đóng vai ác, hủy diệt đi ước mơ của các bạn học khác.

.....

Địa điểm thi đấu khu B!

“Loa loa, thông báo, chỉ còn bốn phút nữa là hết giờ, các bạn trẻ hãy nhanh chân kiểm điểm đi, cơ hội đã sắp hết rồi!”

Hitomi!!!

“...”

[Chả liên quan gì tới mình, đến giờ ta được bao nhiêu điểm rồi ấy nhỉ?]

Mặc dù cũng không chú ý tới việc tính toán, nhưng cậu chắc chắn bản thân phải hơn hai trăm điểm là ít.

Nói chung điểm số không là vấn đề. Nên dừng tay lại thôi!

[Qua xem những người khác làm ăn ra sao.]

Mà cũng cùng thời điểm đó, các giáo viên quyết định tung ra “đòn tối hậu” của cuộc thi.

“Hừm...?”

Hitomi tức thì nhận ra được những chấn động từ từ lớn dần đến từ phía lòng đất.

“Chuyện gì đang xảy ra” – Học sinh A hoang mang hỏi

“Không biết” – Học sinh B trả lời.

“Nhưng cẩn thận chút. Cả tòa thành thị dường như đang rung chuyển, đường phố.... “

“What?”

Một thanh niên tóc dựng đứng như cái mũ bông chỉ về phái trước hét lớn.

Tất cả học sinh giật mình đứng hình, cách họ chưa đầy năm mét, một con robot khổng lồ, thân cao ngang với tòa nhà năm tầng, đang tiến về phía tụi nó.

Che trời thân ảnh giống như ác mộng hóa thân, đánh tan toàn bộ tâm lý chống cự của học sinh nơi đây.

RẦM MMMmmmm!

Hai cánh tay máy móc của nó chỉ quơ nhẹ một cái là từng tòa nhà chọc trời đổ sụp, va chạm với mặt đất phát ra âm thanh đinh tai nhức óc.

Đó chính là loại Robo cuối cùng, con “Zero Point”!

Bành!!!

Kính khùng máy móc cánh tay từ trên trời giáng xuống, nện thẳng vào mặt đường! Một luồng sóng xung kích mạnh mẽ ngay tại chỗ tỏa ra, đất đai nứt toác, cát bụi bay đầy trời khiến người ta không còn phân biệt đâu là đông, tây, nam, bắc nữa.

Đây chính là một hiểm họa bao trùm... Một hiểm họa mà có lẽ không người có thể chống cự được.

“Chạy mau a!”

Bụi đất vừa tan, có người nhận thấy tình thế không đúng, lập tức la lớn cảnh báo các bạn khác, bản thân thì co giò phóng thật nhanh.

[Làm thế quái *** mà to vậy! Chả vui tí nào, mình phải chạy thôi, còn phải kiểm điểm nữa!]

Nhóc tóc đen hoảng hồn nhìn xung quanh đồng bọn đang phi nước rút, cũng quỳnh quáng muốn rời đi, nhưng đôi chân của nó, lại không thể cử động được.

[Bỏ mợ, bỏ mợ, bỏ mợ! Mình vẫn không có điểm nào!]

Đúng lúc đó, giọng của ông thầy tóc vàng cũng vang lên:

“CHỈ CÒN HAI PHÚT NỮA KẾT THÚC BÀI THI!”

[Hai phút thôi sao?]

Tóc đen ánh mắt kinh hoàng. Nó không thể tin được thời gian đã gấp rút như vậy...

[Không thể như vậy! Tất cả những gì mình luyện tập, năng lực mà chú ấy trao cho mình, chúng nó sẽ thành công cốc mất!]

SẼ THÀNH CÔNG CỐC MẤT!

Năm chữ đó giống như một hồi chuông thật lớn gõ cái boong vào đầu thẳng nhóc. Thế là chân nó bắt đầu có cảm giác trở lại.

[Dọt lẹ thôi!] – Tóc đen mừng rỡ.

Bắt chợt...

“Ây d...aaaa...!”

Tiếng một bạn nữ vang lên đằng sau, khiến nó dừng lại. Tóc đen từ từ quay đầu... Nó chợt nhận ra đấy là bạn nữ tốt bụng đã giúp mình khỏi té ngã trước cổng trường, và còn câu nói đó, vẫn cứ vang vọng trong đầu nó.

“Nếu lỡ mà té ngã, thì sẽ xui lắm phải không nào?”

Đúng vậy...

Nếu mà lỡ té ngã...

Thì chắc chắn sẽ xui lắm!

Trong một khoảnh khắc ấy, thời gian... đã dừng lại. Nhóc tóc đen đã bỏ ngoài tai những lời kêu thét hay những bước chân chạy trốn.

Nó cũng quên mất rồi, mình vẫn đang không điếm!

Ở đâu đó tại tiềm thức của nó, chỉ còn hình ảnh một cô bé yếu đuối đang gặp nguy hiểm cần giúp đỡ!

Và nó... Sẽ không bao giờ do dự!

CỨU NGƯỜI!!!

[Đứng lên!]

Tóc đen trong lòng gào thét, và giống như được tiếp thêm động lực, nó mạnh mẽ đứng dậy, lao thẳng về phía con robot.

[Lần này mình sẽ là người bảo vệ cậu!]

Tóc đen kiên định nói thầm một câu, nỗi sợ hãi ở sâu trong nó, đã bị tín niệm anh hùng hoàn toàn trấn áp!

Nhìn cánh tay cơ giới to lớn đang đánh tới, tóc đen bỗng quỳ hai chân xuống, lấy đà tư thế... Và...

Dưới ánh nhìn kinh hãi của người khác, nó nhảy lên thật cao, cao đến tận cùng, ngang tầm vóc với con robot khổng lồ, rồi tung một cú đấm trực diện.

[Gồng cơ đất! Thít cơ mông! Và hét to từ này lên trong lòng!]

Vô số hình ảnh nhấp nháy qua trí nhớ của tóc đen...

Và chỉ trong khoảnh khắc ấy, bóng hình của thẳng nhóc chợt trùng hợp với một người... Một người đàn ông vĩ đại!

SSS...MASHHH...!

Một tiếng hét thật to, thật vang dội thoát ra từ miệng nó. Kèm theo đó, là một tiếng nổ dữ dội.

Boommm!

Cao hơn mười mét robot, trực tiếp bị oanh sát, cả bề mặt của nó vỡ nát ra thành từng mảnh vụn, đổ ập xuống đất.

Thí sinh: Mẹ nó...Lừa người... lừa người... Đều là lời kịch! Nói tín nhiệm giữa người và người đâu? Nhảy một cái từ yếu gà trở thành siêu nhân!

Hồ chúng ta cũng vừa phải thôi chứ!

Diễn viên quần chúng bắt lực nhà rãnh, thế nhưng là không ai hiểu được, tóc đen hiện tại liền bị kích.

Á...Á á...á...á...!!!!

Tóc đen không còn giữ được thăng bằng, cắm đầu từ độ cao hơn mười mét lao thẳng xuống mặt đất.

Gió rít gào bên tai nó như đang thì thầm đôi điều “Mày muốn rút U.A rồi!”

“...”

[Từ từ đã, sức mạnh này, mình chỉ mới quen thuộc mà thôi!]

[Mình đã quá chủ quan và tự mãn.]

[Cánh tay phải cùng hai chân đều gãy nát. Nếu xài nốt tay trái, mình chắc chắn phải rút U.A]

Khoảng cách ngày càng rút ngắn lại, còn không tới năm mét khoảng cách, tóc đen ánh mắt quyết liệt giờ nắm đấm tay trái ra chuẩn bị tung đòn. Ngay tại khoảnh khắc ấy, có người liền hành động. Hitomi phóng phát một tia chớp đen xẹt ngang giữa bầu trời, nhanh như cắt tóm lấy tóc đen.

Đạp! Đạp!

Hitomi bung thân từ bờ tường này sang bờ tường bên kia, lấy đà từ từ nhảy xuống. Chủ yếu vì tóc đen tay chân đều đã gãy nát, cậu không dám hạ thẳng ở độ cao bốn mét xuống, chỉ sợ tên này có vấn đề gì thì khó ăn nói.

Tiếp đất xong, Hitomi quay mặt sang tóc đen nhìn vẫn còn đang vô cùng ngơ ngác...

“Này! Không cần phải thù thế như vậy đâu.”

“Hà aaaa...?”

Bất chợt, tóc đen nhận ra mình đã tiếp đất, và đang giữ chặt lấy nó là một cậu bạn lạ hoắc... Nhưng sao, nó lại có cảm giác quen thuộc vậy nhỉ!

“Ồn rồi đó! Có tôi đỡ cậu an toàn rồi!”

Hitomi hí mắt vừa nói vừa đặt nhóc tóc đen nhẹ nhàng xuống mặt đất. Rốt cuộc khi này, cậu đã thấy được chỉ số của nó.

Tên: Midoriya Izuku

LV: 1 (LV 4)

*Skill: One for All

Mà bạn này, số liệu của thằng nhóc này lại là...

Tên: Midoriya Izuku

LV:3 +9 (LV 1)

*Skill: One for All

[Thật sự là quá giống với All Might!]

[Phải chăng, có một sự liên hệ giữa hai người bọn họ?]

[Trên đời không thể nào có một sự việc lại trùng hợp nhiều lần như vậy được!]

[Cơ mà... hết giờ rồi!]

Đúng vậy, ngay khi này, tiếng thét chói tai của ông thầy đã vang lên báo hiệu cuộc thi thực hành kết thúc!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Kết thúc cuộc thi

Hitomi cũng không đợi ở nơi đó, tính cách độc hành như một thói quen khiến cậu không muốn đợi nhiều ở chốn đông người. Cũng chẳng phải vì sợ sệt hay chán ghét này nọ, chẳng qua chỉ là phiền toái mà thôi.

Tất nhiên nếu cần thì Hitomi vẫn là một chàng trai trẻ năng động và đầy nhiệt huyết!

(☞°▽°)☞!

Cơ mà, lúc này thì nhóc Midoriya (từ giờ xài tên luôn vì đã thấy bảng thuộc tính rồi) mới là người thảm hại nhất nơi đây. Nước mắt nó ràn rụa, cánh tay trái duy nhất còn lại đang đập liên hồi trên mặt đất, miệng liên tục gào khóc:

“Chỉ cần mình kiếm được thêm một điểm nữa thôi!”

“Chỉ một điểm nữa...!”

Ánh mắt nó đầy lưu luyến không buông bỏ, nhưng thông báo vang lên từ loa của ông thầy đã vỡ nát mọi hi vọng của thằng nhỏ.

“ĐÃ ...HẾT GIỜ!”

“Cuộc thi kết thúc!”

Kèm theo đó là một đoạn nhạc nghe mà náo cái lòng...

Mọi người: (ノಠ_ಠ)ノ!

Có cần thiết phải như đưa tang vậy không?

Không một ai lên tiếng nhỏ nước bọt, bởi vì chính họ cảm giác được bản thân cũng chả làm tốt được bao nhiêu. Tuy nhiên tất cả thí sinh đều nghĩ chắc rằng người đầu tiên sẽ rút...Àt hẳn là thằng bé tóc đen này.

Mà Midoriya, về sừng sốt, bất lực, bàng hoàng và thất vọng, vô số cung bậc cảm xúc khác nhau đều hiện rõ lên khuôn mặt cay đắng tràn đầy nước mắt kia.

Và “Uppppp...”

Nó không chịu nổi áp lực đến từ cả mặt thể xác và tinh thần, đã đổ gục xuống bất tỉnh nhân sự.

“Tên này là cái quái gì thế?”

“Tự nhiên lao đầu vào churóng ngay vật luôn...”

Mấy giọng nói từ lũ học sinh còn đứng đó thì thảo bàn tán.

“Rõ ràng là cậu ta có năng lực thuộc dạng cường hóa...” – học sinh A.

“Nhưng mà bất thường quá...” – Học sinh B.

“Cái gì mà lạ kì?” – Học sinh C.

“Thì nếu cậu ta đã có năng lực tuyệt vời, thế quái nào cậu ta lại chết nhất như vậy chứ?” – Học sinh D.

“Có khi nào cậu ta cố tình làm để đánh lừa mọi người không?” – Học sinh A.

“Cơ mà... cậu ta làm thế cũng chẳng được ích lợi gì cả!” – Học sinh B.

“Dù sao thì, việc cậu ta khá kinh khủng là không thể bàn cãi được.”- Học sinh D.

[Bọn họ chỉ nghĩ tới đó thôi sao!] –Hitomi cau mày lại, nói thế này hơi vô lễ, thế nhưng một kì thi anh hùng mà chỉ chăm chăm vào kiểm điểm, đến bảo vệ người khác còn không làm nổi thì nói gì anh hùng.

Cùng suy nghĩ với cậu, còn có mắt kiếng.

Tiền thể, ban này Hitomi quăng một cái dò xét vào lấy được thuộc tính giao diện như sau.

Tên: Lida Tenya

LV: 1 +4

*Skill: Engine (Động cơ)

Mắt kiếng Lida-kun thực lực quả không tệ chút nào, có thể nói là hơn đa số học sinh ở nơi này. Đồng thời khả năng nhận xét tình thế của chàng trai trẻ này cũng rất nhanh.

[Tóc đen lao vào là vì cứu cô bé hơi thấp tóc nâu kia.]

[Bọn họ lại không nhìn rõ điều đó sao?]

[Vấn đề là, cậu ta nhận thức được tình huống cũng như sự an toàn của bản thân, điểm số cần thiết để thi đậu. Nhưng cậu ta vẫn đâm đầu tới trực diện con robo đó không chút ngần ngại.]

[Nếu là mình... Mình có làm được hay không?]- Lida cảm thấy trong tín niệm của mình có chút gì đó dao động, lại thiêu đốt không ngừng.

[Chắc chắn...Mình sẽ hành động giống vậy!]-Lida siết chặt nắm tay.

“Rồi, rồi, tất cả làm tốt lắm!”

Bỗng đâu một giọng nói vui tai cắt ngang dòng suy nghĩ của từng người. Một bà lão có khuôn mặt hiền từ, vắt cây tiem ở búi tóc trên đầu, mang áo blouse trắng chống cây gậy nhỏ bước tới.

Bà thò vào ống tay áo và...

...lấy ra một ít kẹo...

“...”

“Này, kẹo dẻo này, ăn một ít đi!”

Bà vừa nói vừa đưa trong tay mấy viên kẹo đỏ lam chàm tím đủ các màu.

Học sinh A: “...”

“Dạ, cảm ơn....!”

Nhưng thâm tâm thì điên cuồng gào thét...

[Ồ đêch... bà chọn ai không được, lại đưa tôi làm gì! Người ta nhìn vào như thằng nhóc cấp một đi xin kẹo vậy. Mất hết cả mặt mũi... ㄟ(〇〇〇)~

Nhưng mà, ...

“Của em nữa này,...”

Học sinh B: “...” [Mẹ nó!]

“Những người khác tới lấy kẹo đi...!”

Bà vẫy tay gọi mấy thanh niên đang co giò chạy, làm tắt đi cái ý nghĩ chuồn lẹ của tụi nó.

[Há há... Té ra ông mày cũng không phải là người duy nhất!]

Học sinh A nhìn mấy đứa khác vẻ mặt sùng sốt nhận cục kẹo mà khoái trá thầm nghĩ.

Rốt cuộc nó không phải là thằng duy nhất xấu hổ ở nơi đây.

[Nhưng rốt cuộc bà ấy là ai vậy ta?] – Mọi người trong lòng thắc mắc.

Và dĩ nhiên, sẽ có người giải đáp cho tụi nó!

“Quý bà đây, chính là cội nguồn của U.A đây.”

Nhóc bán laze điệu đà đưa một ngón tay chỉ về phía bà lão, lên tiếng.

“Nữ anh hùng trẻ trung, Recovery Girl! Y tá được cấp phép hành nghề từ U.A, nhờ có bà ấy mà U.A mới dám tổ chức những cuộc thi tuyển sinh đầy táo bạo thế này.”

“Vậy hả?”

Ngay lúc mọi người vẫn còn đang thắc mắc, chỉ thấy bà lão bước đến bên cạnh Midoriya và làm một động tác không tưởng.

Bà cúi đầu xuống rồi....

“HUNNNN NÀY YYYYYY.....!!!!”

CÁI GIỀ ...!!!!

Cả lũ học sinh đứng hình tập thể.

Nhưng rồi tụi nó chợt há hốc tròn trừng mắt, vì những vết gãy và tím bầm trên thân thẳng nhóc tóc đen (Midoriya) lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy được khép lại.

[Quả không hổ là Recovery Girl]

[Nhưng mà phương thức chữa bệnh ... Chả dám khen tí nào!]

“...” ~thí sinh~

.....

Hitomi bước ra cổng trường thì thấy xe ông Shigeo đã đậu ở đó từ thuở nào. Một cảm giác ấm áp và tự hào bỗng nảy nở trong lòng cậu.

Hitomi bất chợt cảm thấy hôm nay mình bộc lộ tài năng cũng không phải là vấn đề gì ghê gớm.

Càng mạnh mẽ thì cậu lại càng được chú ý và bồi dưỡng nhiều hơn thôi. Biết đâu rằng trong U.A sẽ có phương pháp để cậu đột phá LV 3 thì sao.

Không những thế, cậu còn muốn hai ông bà Yaoyorozu, sư Manila, và cả tụi bạn ở viện mồ côi nữa. Cậu muốn họ có thể hãnh diện khi nói chuyện với người khác, có thể hãnh diện khoe với bạn mình rằng, người anh của tụi này chính là thí sinh đã đỗ thứ nhất đầu vào U.A

Và chẳng với sức mạnh hiện nay, ngoại trừ một vài “biến thái” không đề cập tới, cậu có thể đi ngang trước toàn bộ tội phạm. Số lượng bây giờ gần như đã không còn bất kì tác dụng gì với cậu, LV 2 phía dưới đền bao nhiêu cậu thịt bấy nhiêu. Tất nhiên, một số thiên tài mặc dù đẳng cấp mới chỉ LV 1 cộng, thế nhưng khả năng công kích cao hơn LV2, hoặc có tính đột biến như cậu tóc đen khi nảy thì ngoại trừ.

Mang theo vô vàn cảm xúc, Hitomi ngồi lên xe mà chẳng hề chú ý quãng đường về nhà đã gần kề lúc nào không hay. Ông Shigeo cũng là người tinh ý, ông chưa hỏi gì về vấn đề thi cử, mà chỉ lặng lẽ chờ cậu bé tới nhà thôi.

Trẻ con khi nào cần nói, thì chúng sẽ nói, người lớn không cần thiết phải gắng hỏi quá sâu.

Đó chính là quan niệm của nhà Yaoyorozu.

Vừa mới đậu ở cổng, Hitomi đã thấy Rikio và Ryoko như hai quả cầu thịt phi ra với tốc độ chóng mặt, tinh thần cực kì hưng phấn.

Momo đi ra ngay kế sau họ, cô bé vẻ mặt mừng rỡ nhìn Hitomi, rồi bỗng chốc lo lắng...

[Nếu như cậu ấy không đậu vào thì sao?]

[Không thể nào, Hitomi đã hứa với mình rồi mà!]

[Mình tin tưởng cậu ấy sẽ làm được.]

Mang theo tâm tình thấp thỏm, Momo có chút không kịp đợi Hitomi đi vào nhà đã muốn hỏi kết quả bài kiểm tra.

Nhưng có người còn nhanh hơn cả cô.

Rikido nhảy cả tung tới trước mặt Hitomi và ông Shigeo cười toe toét...

“Đậu rồi chứ thanh niên...!”

Thằng mập thụi nhẹ quả đấm vào người Hitomi. Bên cạnh sáu đạo ánh mắt cùng phát ra một cái nhìn mong chờ về phía cậu.

“Dĩ nhiên!”

“Thứ nhất nữa là!”

Hitomi hơi nhếch khóe môi, tạo thành một nụ cười nửa miệng mà Momo vô cùng yêu thích. Nó giống như một sự cuốn hút, hấp dẫn vô hình của cậu đối với người khác phải mà cô bé không tài nào cưỡng lại được. Kể từ ngày hôm ấy....

Mà đó cũng là dấu hiệu mà Hitomi chắc chắn sẽ thành công, chỉ khi nào không mắc bất kì sai sót gì, Hitomi mới dùng biểu lộ như vậy để trả lời người khác.

“Vậy thì đợi Mina-chan nữa thôi!”

“Shiketsu địa điểm thi có chút xa, nhưng giờ này phải gần về rồi chứ!”

Mọi người lăm bầm nhìn về phía cổng, chỉ tầm năm phút sau, tiếng xe ô tô quen thuộc đã xuất hiện.

Minami bước xuống, vẻ mặt nặng trĩu...

“Các cậu, tớ...”

“Đậu rồi nhé...!”

Minami bỗng nở một nụ cười thật tươi, bên cạnh bà Shigeo cũng vẻ mặt rạng rỡ.

“...”

[Làm người ta hết hồn tưởng rót rồi!] – Mấy đứa nhỏ trong lòng nhỏ nước bọt.

“Oh YEAHHHH!!!!”

“Mở tiệc ăn mừng thôi nào!”

Rikido cùng Ryoko hét lớn, lắc lắc cái thân hình chảy mỡ của tụi nó khiến mọi người phải phì cười.

Mặc dù chưa có kết quả cụ thể, nhưng ai trong số tụi nó, đều khẳng định rằng bản thân chắc chắn sẽ đậu trường mình mong muốn.

Và cứ thế, một tuần sau ....!

Yao-Momo, Rikido, Rykoko Minami... Và Hitomi.

“Nè, Hitomi, sao sắc mặt cậu bình tĩnh vậy!”

Minami bĩu môi hỏi, tuy rằng bản thân có niềm tin tuyệt đối sẽ đậu, nhưng đứng thứ mấy mới là vấn đề a.

Chẳng lẽ sau này có người hỏi thì trả lời thì vị trí thứ nhất từ dưới đếm lên. Cho dù là đậu Shiketsu hay U.A thì cũng rất mất mặt được không.

Có điều, nói với tụi con trai quả thật là nước đổ đầu vịt. Hai thằng mập chẳng khác gì Hitomi, vẫn cứ nhoi nhoi như thường.

Tiêu chí của tụi nó chính là đậu không nhìn hạng mà!

Hitomi bất đắc dĩ vò vò cái đầu của mình nói:

“Không phải tớ bảo là sẽ đậu ngôi đầu bảng rồi sao!”

“Hừ... Cứ nỗ lực đi! Mình hông tin đâu, đúng không Momo!”

“Ố!” – Momo ngó người ra khi cuộc đấu khẩu lan ra tới mình. Cô bé hơi ngập ngừng đáp lại:

“Nhưng mình cũng tin là Hitomi sẽ được thủ khoa đó!”

“Hê.....! Sao bữa nay cậu không ủng hộ mình nữa vậy, huhu, Momo- chan thấy sắc quên bạn, vì trai mà bán đứng đồng bọn rồi...!”

“Làm gì có...” – Momo đỏ bừng mặt, lấy tay bịt kín miệng Minami.

Bỗng hai cậu béo hưng phấn chỉ về phía buđien hét to:

“Hàng về, hàng về bà con ơi!”

“À nhầm, thư tuyển sinh về!”

Minami: “...”

[Tí nữa hai cậu chết với tôi!]

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19: Kết quả cùng chuẩn bị nhập học

Mang thư vào trong nhà, cả năm người túm tụm vào xem, mỗi cái sở hữu một kí hiệu riêng biệt.

Thư của Rikido và Ryoko đều có một hình vẽ vòng tròn sao, của trường Star-War (tự chế tên!), Minami thì bóc một cái tem có ghi chữ S thật lớn, chắc chắn là Shiketsu gửi rồi. Cái còn lại hiển nhiên là của U.A

“Giờ mở luôn hay để chút nữa đây Rik?”

“Thôi để về phòng đi thanh niên...” –Ryoko vẽ mặt lén lút, ra hiệu cậu bạn cùng chuồn về phòng rồi hãy xem.

Có điều, số phận của tụi nó định trước là phải thất bại.

Minami đã đứng sau lưng hai thằng béo tự bao giờ, đôi tay cô bé nhéo hai lỗ tai của tụi nó, cất cao giọng:

“Đang thi thăm chuyện gì nữa hai ông tướng!”

“Mau mở thư ra đi chứ!”

“Từ từ nào...Sao không coi của cậu trước đi Mina!”

“Tui thích được không! Hai người có ý kiến hả?”

“...”

“Dạ... không!”

Minami vẽ mặt ân cần như chị gái xoa đầu hai thằng mập...

“Ng Sloan, đứng hạng cao tí nữa mua kẹo cho hai người ăn!”

(ˊ.ˋ)!

Dạo này người mập không còn đường sống trong nhà nữa rồi!

Rikido cùng Ryoko đưa hai mắt nhìn nhau, mặc kệ kết quả gì, cứ đậu là tụi nó được tự do tung cánh ước mơ. Dù bên cạnh cái đại ma nữ có đậu Shiketsu hay không thì tụi nó cũng chả quan tâm nữa.

Xoạch!

Minami nhanh chóng xé mở hai phong bì thư của Rikido và Ryoko, cô bé nhìn vào bên trong và đọc thật to cho mọi người cùng nghe:

“Thư thông báo từ trường cao trung Star War. Xin chúc mừng em Adilas Ryoko đã thi đậu với số điểm sáu mươi lăm trên một trăm, đứng vị trí thứ ba mươi lăm trong kì thi này...”

“..... Chúc mừng em Nendou Rikido thi đậu với điểm số sáu mươi bảy trên một trăm, đứng vị trí thứ ba mươi ba!”

“Sao hai cậu đứng hạng thấp vậy, điểm thi cũng ít nữa!” –Minami cau mày lại hỏi.

“Thi mục tiêu tụi này là đậu mà Mina –chan. Thiệt tình chứ cợn tớ cũng không có ý định theo anh hùng nghề nghiệp đâu! Tha cho mấy đứa em tội nghiệp này điiii!”

Nói rồi hai thằng mập nhìn cô bé bằng đôi mắt cún con ($\geq \text{🐶} \leq$), khiến nhóc nổi hết cả da gà...!

“Eo ơi, đừng có nhìn tui với ánh mắt biến thái đó!”

Minami xoa xoa đôi tay né xa xa hai tên béo.

“Mấy người còn nhỏ mà không chịu cố gắng ước mơ gì cả. Xem kết quả của Mina này đây!”

“Xì...! Mở ra đi!”

“Coi chừng đồ còn thấp hơn tụi tớ đó!”

“Không sao cả, ủng hộ Mina –chan.”- Momo nắm nắm bàn tay nhỏ, hò hét trợ uy cho cô nhóc.

“Rồi, banh to con mắt mà nhìn đi nha!”

Minami vung vung mái tóc đuôi ngựa ngạo kiều nói một câu. Nhưng ngón tay hơi run run và vẻ mặt cực độ chăm chú đã bán rỏ tâm trạng của cô.

Dưới ánh mắt chăm chú của bốn đứa kia, Minami hít một hơi thật sâu rồi mở phong bì ra.

Momo ngay tức thì tiến tới bên cạnh cô bé.

“Hạng năm! Thiệt đấy hả!!!”

Ryoko khoa trương hai cánh tay lên, làm một bộ mặt “ta không tin được điều này”, kể bên nó, Rikido vẫn còn há hốc mồm, ánh mắt lóe lên vài ngôi sao nhỏ nhỏ, giống như biểu lộ gặp phải thần tượng vậy.

Không lớn lối điệu bộ như hai tên này, nhưng Momo quả thật cười tươi vô cùng rạng rỡ, nắm lấy hai tay Minami mà lắc lắc,...

“Cậu tuyệt quá Mina, đầu được trường chuyên cấp ba ngang hàng chất lượng với U.A luôn!”

“Chúc mừng nhé Mina!” – Hitomi chỉ đơn giản mỉm cười và đưa ngón cái cho cô bạn của mình.

“Đĩ nhiên là thế rồi. Phải nhìn là người nào thi chứ!”- Minami kiêu ngạo như một chú gà trống nhỏ, ưỡn ngực lên gáy thật vang dội.

“Rikido, Ryoko, hai cậu đã nhìn rõ chưa hả?”

“Thấy rồi!”

“Vậy sau này lấy đó mà học tập đó... Blab la bla...!”

Tiếp theo hai thằng mập liền nhận được một tràng thuyết giáo, chủ yếu là về vấn đề ước mơ bay cao bay xa của tụi nó.

Cơ mà không thể không công nhận điểm của Minami quả thật rất cao, đạt đến sáu mươi tám điểm.

Mặc dù U.A và Shiketsu có thể khác biệt đôi chút về chương trình dạy học, nhưng thi tuyển sinh tuyệt đối là độ khó tương đồng, không hề ếm bót tí nào.

Hitomi đảm chắc nếu chuyển Minami qua U.A thi thực chiến, cho dù tố chất thân thể chưa hẳn đã bằng các bạn nam khác, nhưng năng lực thủy khổng của cô nàng ắt hẳn phải vượt vô số người.

Mà nhìn chung lại, mấy đứa bạn của cậu cũng khá là nổi trội so với bạn cùng lứa, tất nhiên các thí sinh thi đầu trường chuyên ngoại lệ.

Tên: Shakata Minami

LV 1+4

*Skill: Water Controller (khổng thủy) (LV1 +6)

Tên: Nendou Rikido

LV 1 +3

*Skill: Eater (LV1 +7)

Tên: Adilas Ryoko

LV1 +3

*Skill: BE (Thieu đốt năng lượng) (LV1 +7)

Tên: Yaoyorozu Momo

LV 1+3

*Skill: Creative (sáng tạo) (LV1 +5?)

Mấy ngày ít ỏi trôi qua nhưng mà năng lực của Hitomi vừa có một bước tiến nhỏ, chính là bảng dị năng lại tăng thêm skill mô tả. Không phải là skill rèn luyện giống cậu, mà là trời sinh dị năng lực.

Giống như ở chỗ của Rikido hay Ryoko có hai skill ăn hàng cùng thiếu mỡ, quả thật là tuyệt phối. Mà chúng nó còn cao đến LV1+7 nữa...Thiệt quá hợp với hai thằng mập.

Ngoại trừ All Might cùng nhóc Midoriya thì Momo là người đầu tiên mà cậu thấy sự khác biệt trong bảng dị năng, đó là dấu chấm hỏi đằng sau năng lực sáng tạo của cô bé.

Mặc dù không biết điều này có nghĩa là gì, nhưng chắc chắn không thể theo chiều hướng xấu mà đi được.

Cơ mà...

“Này, Hitomi, có nghe bọn tớ đang nói không vậy?”

“Hả...aaaa?”

Hitomi ngơ ngác nhìn quanh quất như thể mới từ cung trăng rớt xuống.

“Đừng có đánh trống lảng thế chứ. Mau giao nộp hàng trên tay cậu để mọi người cùng xem!”

Thấy Minami chỉ chỉ tay vào bức thư, Hitomi vội ném ra như cầm củ khoai nóng phỏng tay.

“Đây, cho mấy cậu.”

Rikido vừa thấy là thư, vẻ mặt liền háo hức kêu la:

“Nhanh mở, nhanh mở Mina. Để coi Hitomi có đạt hạng một như cậu ấy nỗ với chúng ta hay không?”

Hitomi: “...”

[Cái gì gọi là nỗ WTF? Chúng ta nói là tự tin có được không!]

“Thí sinh Kizari Hitomi, bạn đã đạt...”

“Hề... Hạng 1?!”

“Đùa nhau à?”- Rikido giọng không thể tin được chỉ vào tờ giấy la toáng lên.

“Đúng là nhất thật này, nhưng có gì mà...!”

“Hề...?”

Minami gạt phắt hai người bọn họ ra, vừa định nói vài câu, chợt há hốc mồm sững sờ.

Cô bé lấp ba lấp bắp, thanh âm cao vút chói tai cất lên:

“Hitomi... Cậu hack à... Tại sao điểm cậu nhiều như vậy?”

“Điểm cậu ấy có vấn đề gì sao Mina-chan?” – Momo đứng sau chưa nhìn thấy rõ tò mò hỏi.

“Vấn đề lớn lắm ấy! Hitomi, mau thành thật khai báo cho tụi này, cậu có đi cửa phụ để vào U.A không?”

Minami vẻ mặt kinh dị đến tột độ run rẩy hỏi.

“Mấy cậu biết tính tớ mà!” – Hitomi bất đắc dĩ nhún vai trả lời...

“Cũng chỉ có hơn hai trăm điểm thôi, có chi mà dàn trận hình lớn như vậy!”

“Có hơn 200 ĐIỂM Á!!!”

Minami gần như hét lớn vào mặt toàn bộ mấy đứa nhỏ. Nhưng thấy vẻ mặt khó hiểu của tụi nó, cô bé liền chợt nhận ra không ai ở đây ý thức được điểm số này đại biểu điều gì.

“Thế này nhé...” – Minami chậm rãi thò ra một câu.

“Các cậu có biết U.A từ trước đến giờ thi quá hai trăm điểm chỉ một người duy nhất. Đó chính là No.1 Hero - All Might!”

“Mà tại thời điểm đó, All Might đã cực kì mạnh mẽ, vậy nên, U.A luôn ngóng trông những học viên tiềm năng có thể đạt đến All Might cấp độ năm đó. Tuy nhiên, rất lâu rồi mà vẫn không hề tìm được một học sinh triển vọng, nên nhiều người đã quên mất vụ này.”

“Vậy sao cậu lại biết hay thế Mina?” – Ryoko thắc mắc.

“Do tờ hồi nhỏ đọc báo, đến đoạn tin tức này thì cảm thấy hứng thú, nên nhớ tới giờ chứ. Cờ mà, thiết tình không ngờ đấy! Hitomi, nhìn cậu cũng không cường tráng lắm nhỉ, năng lực cường hóa của cậu hồi đó thông báo cho bọn này cũng đâu có trâu dữ vậy!”

“Làm cách nào mà cậu đạt được con số 225 điểm đó vậy?”

Minami lăm lăm dạo quanh Hitomi một vòng, khiến cậu cảm thấy lạnh cả sống lưng. Bị trong nhà ma nữ dễ mất cũng sống không quá tốt, may mà bọn họ sắp phải rời xa nhà để theo trường học, chứ không thì...

Hitomi ngần ngừ rồi đáp lại một câu qua loa cho lấy lệ:

“Nói chung là chính mình cũng không biết nữa! Chắc do ăn may đi!”

“...”

“Nà nì!”

“Trả lời không có thành ý gì cả!”

Hai thằng béo cùng “ma nữ” bấu mỗi tỏ vẻ chưa hài lòng.

“Thôi mà! Hôm nay nên ăn mừng vì thành tích của mọi người mới đúng.”- Momo mỉm cười nhẹ giọng hòa giải.

Nói đến ăn, sự chú ý và tập trung của Rikido và Ryoko ngay lập tức bị phân tán. Tụi nó châu đầu lại với nhau hiển nhiên đang bàn luận tối nay nên bắt ông bà Yaoyorozu chiêu đãi bữa tiệc lớn cổ vũ việc thi đỗ của bọn nó.

.....

Vào cùng khoảng thời điểm đó, hội đồng chấm thi U.A!

Mấy bóng đen trước đó từng quan sát cuộc thi của bọn trẻ đang quây lại giám sát màn hình.

Tổng điểm trong bài kiểm tra thực hành, đã có!

Examination Results:

1. Kizari Hitomi Hạ gục: 205; Giải cứu: 20

2. Bakugo Katsuki Hạ gục: 77 Giải cứu: 0

3. Kirishima Eijiro Hạ gục: 39 Giải cứu: 35

....

8. Midoriya Izuku Hạ gục: 0 Giải cứu: 60

9. Tetsutetsu Tetsutetsu Hạ gục: 49 Giải cứu: 10

....

“Người đứng nhất cùng những thí sinh còn lại chênh lệch quá xa!” – Một bóng đen cao lớn bình luận.

“Cũng lâu rồi, tôi mới thấy có hiện tượng này! Nếu nhờ không làm, thì nó chỉ xuất hiện vào thời của anh đúng không? All Might?”

Câu hỏi chìa sang một cái bóng đen khác, thật không ngờ, người này lại gật rồi lắc đầu.

“Có đúng và sai, trên hai trăm điểm là chuẩn xác, nhưng cậu nhóc này, chỉ sợ còn ẩn giấu. Nếu cậu ta không đi xem xét các bạn khác vào cuối giờ, khẳng định điểm số giải cứu dù đạt được vẫn thua điểm số hạ gục.”

“Đúng vậy!” – Bóng đen nhỏ nhất tiếp lời...

“Xem ra học sinh mới của chúng ta năm nay rất thú vị!”

“Nhân tiện nói về học sinh thứ hai. Tôi đánh giá tiềm năng của nó khá cao!”

“Đầu cho không đạt một điểm giải cứu nào, vẫn có thể ôm hạng nhì chỉ dựa vào điểm hạ gục.

Đó là giọng nói của một người phụ nữ, cô ấy có vẻ rất tán thưởng nhóc tóc vàng Bakugo Katsuki này.

“Uhhh, những tên tội phạm giắc nhặt mục tiêu và tiến lại gần chúng. Nửa đoạn thời gian sau, khi tất cả đều đã mệt nhoài, cậu bé đã dùng cái năng lực hào nhoáng của mình để dẫn dụ lũ robo lại gần và phân công.”

“Gan góc và lì lợm!” – Một người khác lại lên tiếng đánh giá.

“Nó trái ngược hẳn với học sinh xếp thứ tám kia. Không điểm hạ gục và sáu mươi điểm giải cứu.”

“Nhìn nó tôi bỗng nhớ lại, trước kia cũng có vài người đương đầu với những tên tội phạm to lớn. Tuy nhiên, cái kiểu thoải tung như thế thì lâu lắm rồi không thấy.”

“Nhưng mà phải chịu chấn thương cực kì nghiêm trọng sau khi bộc phát sức mạnh. Cứ như là năng lực này mới chỉ hiển hiện ra ở thằng nhóc thôi vậy.”

Mấy vị giáo viên bình luận say sưa, không hề để ý một người đàn ông đáng vẻ lơ đãng, đang cau mày nhìn kết quả của các thí sinh ở trên bảng!

To be continued...!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: My Hero Academia! (Học Viện Anh Hùng Của Tôi)

Tháng Tư, mùa hoa anh đào bắt đầu nở rộ!

Và cũng là thời điểm, mà tụi nhỏ phải đến trường.

Nhìn lại một chút căn nhà giờ đây đã vắng bóng, Hitomi khẽ thở dài. Chuyện đời có tụ thì phải có tan. Đã từng hợp nhau đi chơi, đi ăn, đi dạo khắp phố phường năm đứa tụi nó, lúc này chỉ còn có hai con người mà thôi.

Bữa tối cuối hôm đó, bọn nhóc đã quây rầm trời, la hét, nhảy nhót om xòm trong biệt thự, cuối cùng chui vào ngủ lại phòng của Hitomi.

Đề rồi, sáng sớm ra, nhẹ nhàng tạm biệt mọi người trong yên lặng. Minami đôi mắt đã đỏ hoe... Rikido cùng Ryoko nghẹn ngào không nói được câu nào.

Mấy đứa đó biết, sẽ mất rất lâu, tụi nó mới có thể về thăm ông bà Shigeo và viện mồ côi một lần nữa.

Tạm biệt!

Hitomi ngồi ăn sáng với ông bà Yaoyorozu và Momo mà trong lòng tràn đầy ngổn ngang và tâm sự. Nhìn vẻ mặt của cô nhóc bên cạnh ắt hẳn cũng chẳng hề khá hơn cậu một tí nào.

Bởi lẽ, sáng hôm nay, là thời điểm chính thức một học kì mới tại ngôi trường cấp ba danh tiếng U.A

Mang theo cặp sách, vẫy tay chào tạm biệt bốn người lớn, Hitomi song song sánh bước với Momo trên con đường vẫn còn phủ đầy sương sớm.

Giờ khắc này đây, trong tâm trí của Hitomi dường như đã trở lại thành một thằng nhóc cấp ba chân chính, không còn là một siêu anh hùng bóng đêm mạnh mẽ cứu người như lúc trước.

Vào giây phút này đây!

Cậu, sẽ được tiến tới học viện anh hùng đầu tiên của chính mình.

My Hero Academia!

.....

“Hitomi, chỗ này rộng quá!”

Momo kéo kéo tay áo của cậu bạn rồi chỉ khắp khuôn viên trường.

“Uhm, tất nhiên, trường chuyên cấp ba, khẳng định so với nhà của chúng ta lớn hơn rất nhiều.”

“Nhưng lớn như vậy, tìm lớp học chỉ sợ khó khăn đó!”

Quả thật, xung quanh cũng có vài đứa học sinh dáng vẻ ngổn ngang như tụi nó.

Thế là Hitomi và Momo phải đi loanh quanh dò xét, cũng may là tụi nó đến sớm, và khu dạy học năm nhất cũng có một cái bảng hiệu rất lớn đặt phía trước để phân biệt, nên rất cuộc, tại trước khi chuông reo mười lăm phút, hai đứa đã tìm ra được phòng học của mình.

“Khoa anh hùng! Lớp 1-A! Rốt cuộc tụi mình cũng đã tới rồi!” – Momo hưng phấn kéo cánh tay Hitomi chỉ vào tấm biển treo ngay trước một cái cửa không lồ, phải dài gần ba mét là ít.

“Phù...! Giỏi lắm Momo, không có cậu thì chúng ta chắc vẫn còn đi vòng tròn ở chỗ hời này quá!” – Hitomi thở phào nhẹ nhõm.

Cũng chả phải nịnh nọt hay khen quá mức gì, bởi vì nguyên bản Hitomi vốn là một dân mù đường. Gì chứ đi tìm lớp rồi tìm nhà các kiểu chính là nhiệm vụ mà cậu ghét cay ghét đắng.

Nói chung là...

Đẩy cửa vào thôi!

Oa!!!

Cửa vừa mở ra, hai bạn trẻ đã thấy phòng học đầy nhóc những gương mặt lạ hoắc.

À mà cũng không hẳn, theo như Hitomi “liếc mắt” một cái, đã nhìn được ba bóng hình quen thuộc!

Tóc vàng điệu đà bắn laze!

Mắt kính Lida- kun về mặt nghiêm túc như ai cũng thiếu nợ mình vậy.

Và cuối cùng là Kasutki Bakugo, đứa mà cậu đã cứu bằng thân phận Dawn Knight mấy tháng trước.

“Dưới góc lớp kia, nơi đó còn trống hai chỗ!”

Theo ngón tay của Momo chỉ về chính giữa cuối lớp, còn có hai ghế trống ở hai bàn sát cạnh nhau. Hitomi và Momo chia ra ngồi ở hai dãy khác nhau. Phía bên cánh trái ngoài cùng của cậu là một đứa bạn có mái tóc hai màu trắng đỏ được chia nửa thành hai phần riêng biệt.

Hitomi thấy thẳng nhóc đó chỉ khẽ gật đầu khi cậu ngồi xuống rồi lại quay đôi mắt lạnh lùng của nó sang chỗ khác.

Nhìn thẳng bạn này, cậu cảm thấy đây quả là một con người đầy rẫy tâm sự.

Nhưng còn chưa kịp mở lời, trong lớp bỗng vang lên tiếng ồn ào, nghe đâu giống mất kiếng!

“...”

Cơ mà đúng thật, bây giờ cậu ta đang tranh cãi với thanh niên Bakugo.

Chỉ thấy mất kiếng Lida-kun về mặt nghiêm túc, quát lớn với Bakugo:

“Không được để chân lên bàn!”

“Hả...!” – Đáp lại Lida là giọng nói về cọt nhà của Bakugo.

“Đối với những đàn anh ở U.A này, thì hành động đó rất vô lễ!” - Lida gắt lên, nhưng cũng chẳng ảnh hưởng gì tới Bakugo. Cái tính coi thường tất cả chỉ sợ đã ăn sâu vào trong máu của nó rồi.

Nó đáp lại bằng giọng điệu và vẻ mặt coi thường hết sức:

“Không hề nhé! Mày học ở trường sơ trung nào thế hả thằng diễn viên quần chúng kia?”

“Hừm?” – Lida hơi khựng lại rồi tự hào vỗ vào ngực mình nói:

“Tôi là học sinh tại Học Viện Tư Soumei!”

(Vẫy vẫy cái tay!)

“Tôi là Lida Tenya!”

“Soumei!?” – Giọng của Bakugo chột trở nên gay gắt...

“Vậy ra mày chính là cái thứ con nhà người ta đấy à?”

“Tao sẽ phải tận hưởng niềm vui khi nghiền nát mày đây!”

Bakugo về mặt tí tøn khiến người ta muốn đập, kì lạ là mất kính – kun vẫn còn nhẫn nại và chịu đựng, nhưng Lida cũng tỏ vẻ phản cảm cực kì với điệu bộ và cách ứng xử của Bakugo.

“Nghiền nát?”

“Thật thô lỗ! Mục tiêu của cậu là anh hùng đúng không vậy?”

“Xi...!” – Nhắc tới đề tài anh hùng, Bakugo đột ngột tỏ vẻ hết hứng thú, quay đầu sang chỗ khác định im lặng. Bất chợt, nó trợn hai mắt lên về kinh ngạc...

“Ủa, cậu là...?!”

Lida quay đầu nhìn, và giật mình...

Ngay tại cửa lớp, một thằng nhóc tóc đen đang đứng đực ở đó tự khi nào. Về mặt của nó đỏ lên rồi luống cuống khi mấy chục đạo ánh mắt đồng loạt quăng về phía mình.

“Ồ... mình...”

Nhưng trong khi nó còn đang lắp bắp thì Lida-kun đã bước tới thật hùng dũng, và...

“Chào buổi sáng!”

[MK***, có chào thôi mà làm gì dữ vậy cha nội!] – Tóc đen trong lòng thâm phun nước bọt.

“Tôi đến từ học viện Soumei, tôi là...”

“Tôi nghe rồi!” – Tóc đen ngượng ngừng xua xua tay...

“Ồ thì... Tôi là Midoriya, rất vui được làm quen, Lida-kun!”

“...”

[Bà mịa nó!]

Nhìn trước mắt khôỉ hải màn chào hỏi, cả lớp chỉ còn biết nhả rãnh, kế tiếp đó, một cô nữ sinh tóc nâu mới tới lại tiếp tục gia nhập “Bạn mới” tổ hai người, khiến cho mấy đứa khác im lặng đến cực độ.

“Các em ồn ào quá!”

“Nếu muốn chơi trò kết bạn thì qua chỗ khác hộ đi!”

Âm thanh bình thản kèm theo sự lười nhác vang lên làm đứng hình toàn bộ học sinh, đặc biệt là ba đứa đang đứng ngoài kia.

“Đây chính là khoa anh hùng đấy!”

Giọng nói lại vang lên một lần nữa, giờ khắc này, lũ học trò mới nhận ra dưới đất có một cái túi ngủ hình xoắn tròn tròn, ở trên đỉnh có một khuôn mặt đang lộ ra.

Người đàn ông rút từ trong ngực một cái ống và bắt đầu thổi. Chỉ mất tầm năm giây là cái túi ngủ phồng lên đủ để ông ta bước ra ngoài.

“...”

[Đây là dân chuyên sao?]

[Vi thể nào, lại mặt hình tượng như vậy chứ!]

Đó là toàn bộ suy nghĩ của bọn học sinh lúc này, tụi nó chưa thấy một anh hùng chuyên mà lại lờ đờ giống như thế cả.

Hai tóc ống dài xoắn tới tận vai, mặt thì lim dim tưởng chừng bất cứ khi nào cũng có thể ngủ gục tại chỗ. Vai thì quần từng lớp băng dài.

Ông nhìn hết cả lớp rồi nói:

“Tôi là giáo viên chủ nhiệm. Aizawa Shota! Chào các em!”

HỂ eeeeeee.....!!!

Mấy đứa học sinh ồ hét cả lên.

Giáo viên chủ nhiệm của tụi nó đây sao?!

Không hề quan tâm đến phản ứng của học trò mình, Aizawa-sensei cuộn túi ngủ lại và thò tay vào đó lấy ra bộ đồ thể dục dành riêng cho học sinh U.A

“Mặc dù hơi đột xuất chút,, nhưng các em hãy mặc đồng phục và xuống sân ngay!”

[Thầy định chuẩn bị làm gì vậy ta] – Mấy đứa nhỏ đặt dấu chấm hỏi.

.....

“KIỂM TRA ĐÁNH GIÁ NĂNG LỰC???”

Cả lớp đồng thanh la lớn...

Hai mươi đứa học sinh tỏ vẻ ngớ ra trước quyết định của ông thầy. Cô bé có mái tóc nâu lên tiếng hỏi:

“Thế còn lễ chào mừng, định hướng thì sao ạ?”

Và đó gần như là câu hỏi chung của tất cả mọi người. Nhưng...

Ông thầy ngay lập tức trở về một câu phủ phàng:

“Nếu đã có ý định trở thành anh hùng thì mấy cái sự kiện nhân nhĩ ấy không giành cho mấy đứa đâu!”

“Hề...!”

Đầu đó vang lên vài tiếng than thở thất vọng của học sinh, Aizawa chưa vội xoay lại mà tiếp tục đứng đối diện lưng về phía tụi nhỏ tiếp tục:

“U.A nổi tiếng vì việc không bị hạn chế trong khuôn khổ nhà trường.”

“Và đó cũng là cách mà giáo viên bọn ta điều hành lớp học!”

“Ta nghĩ mấy đứa đều đã làm việc này hồi sơ trung đúng không?”

“Những bài kiểm tra thể chất không được phép sử dụng năng lực!”

Aizawa giơ lên chiếc điện thoại cảm ứng trong tay cho bọn nhóc thấy rõ một đoạn số liệu hiện ở đó.

“Đây chính là cách mà đất vẫn sử dụng số liệu bình quân từ các học sinh không sử dụng năng lực.”

“Không hề lý tính chút nào cả!”

“Cũng do Bộ giáo dục cứ trì hoãn vấn đề cải cách hoài thôi!”

“Người đứng đầu trong bài kiểm tra thực hành... Là Kizari đúng không?”

Thầy Aizawa vừa nói vừa chăm chú vào một gương mặt, dù chỉ đứng đằng sau nhưng vẫn cực kì nổi bật nhờ chiều cao của cậu.

“Là em!” –Hitomi gật đầu đáp.

Ngay lúc này, cả lớp chợt nổi lên tiếng xì xào bàn tán.

“Nghe nói cậu ta phá vỡ kỉ lục từ trước tới giờ đó!”

“Hơn xa điểm số của người thứ hai luôn. Đạt tới trên hai trăm điểm!”

“Chính tui cũng không tin vào mắt mình khi thấy kết quả của cậu ta!”

Đằng sau Hitomi, mấy đạo nóng bỏng ánh mắt, căm ghét có, đố kị có, ngưỡng mộ có, khâm phục có,... nhìn chăm chăm vào người cậu.

“Được rồi, im lặng!”

Thầy Aizawa lên tiếng đề bọn nhỏ giữ trật tự. Ông chăm chú vào Hitomi một lát rồi hỏi:

“Hỏi còn học Sơ Trung, thành tích ném xa của em là bao nhiêu?”

“Tầm 70 mét!”

“Tốt, thử ném kết hợp với năng lực của em xem.”

Ông thầy nói và quăng quả banh tennis cho Hitomi.

“Chỉ cần đứng trong vòng tròn, thích làm gì tùy em. Nhanh nhanh tung ra những gì em có đi!”

“Vâng.”

Hitomi tiếp lấy quả bóng và bước vào cái vòng trắng vạch giữa sân. Cậu nắm lấy quả bóng và ... đứng im!

“Sao cậu ấy bất động vậy?”

“Đang súc thế lấy đà à?”

“...”

Trong mắt người khác, Hitomi giống như đang câu giờ, nhưng chỉ cậu mới biết, mình cần phải điều chỉnh lại sức mạnh bản thân.

Đừng nói xài một trăm phần trăm công suất, chỉ sợ không tới năm mươi phần trăm cũng đủ cho quả banh này tiến về miền cực lạc luôn rồi. Lúc đó sợ khó mà dẫu giẫm thực lực bản thân được.

Nắm nắm một chút, cảm thụ lại sức mạnh, Hitomi khước miệng khẽ nhếch lên một vệt bí ẩn.

Đúng lúc mà thầy Aizawa định lên tiếng, Hitomi liền động thân hình.

“Big Boom!!!”

Thét lớn một tiếng, cánh tay đẩy mạnh ra, cả thân hình của Hitomi dường như lao theo đường bóng.

Bành...!

Vang dội một tiếng nổ, đi kèm với nó là một loạt những âm thanh xé rách không khí muốn chói tai và từng đợt âm bạo liên tục xuất hiện trên bầu trời.

Quả bóng phóng đi như tên lửa rồi biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Tích! Tích! Tích!

Tiếng chuông màn hình cảm ứng điên cuồng reo lên phải mất hơn năm giây ngay sau khi quả bóng được ném.

Aizawa mí mắt hơi giật một chút nâng chiếc điện thoại lên để toàn bộ học sinh được thấy rõ ràng con số trong đó....

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thư Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Giới hạn của năng lực (1)

“Nhìn cho kĩ, đây chính là mốc giới hạn đầu tiên của em!”

“Đó cũng là cách có lý tính nhất để hình thành nền tảng cho một anh hùng.”

Aizawa sen-sei đưa cao màn hình điện thoại, để lộ ra một con số mà mấy đứa nhỏ phải giật mình.

“850 mét!”

“WOW!”

“Tuyệt quá!”

“Khó tin thật đấy! Không hổ là người đứng đầu với số điểm áp đảo.”

Bọn học sinh xì xào bàn tán, hiển nhiên rất kinh ngạc với con số ném xa này.

Yaoyorozu Momo đôi mắt đẹp ngóang nhìn đứng ở giữa lớp tỏa sáng hào quang rực rỡ thân ảnh, trong lòng bỗng dâng lên một niềm tự hào như chính cô bé đã làm điều đó vậy.

[Hitomi – kun, quả là tuyệt nhất!]

Và việc cho phép dùng năng lực ném bóng đã kích thích sự hứng thú của toàn bộ học sinh.

“Trông thú vị thật đấy!”- Một cô bé sở hữu dáng hình thon thả với một làn da màu hồng phớt và cặp sừng nhu nhú trên đầu hưng phấn nói.

Nhìn dáng vẻ tinh nghịch và hiếu động của cô nhóc này, không hiểu sao Hitomi lại liên tưởng đến Minami. Mặc dù về ngoại khác biệt rất lớn, nhưng tính cách lại mang nhiều nét tương đồng.

Ở dưới lớp lúc này, mấy cậu con trai cũng tỏ ra kích động vô cùng. Tại nó sắp được phô diễn tài hoa của bản thân mà ngày thường luôn luôn bị kìm nén, đặc biệt là ở đây còn có nhiều bạn nữ nữa chứ! Đúng là một cơ hội tốt để “làm dáng” mà.

Có điều, nụ cười trên môi chúng tắt ngay lập tức. Bởi vì một giọng nói đậm đậm từ Aizawa sen-sei vang lên:

“Trông vui đến thế cơ à?”

Thầy gằn giọng lại:

“Mấy đứa có ba năm để trở thành anh hùng!”

“Các em định giữ cái thái độ này trong suốt quãng thời gian đó sao?”

“Được rồi!”

Aizawa sen-sei bỗng dừng hạ thấp thanh âm lại và nở ra một nụ cười nguy hiểm:

“Em nào xếp hạng bét trong số tám bài kiểm tra, sẽ bị đánh giá là không có tiềm năng. Và hình phạt chính là bị đuổi học!”

(ノ益益)

“HẢ???”

Thầy vừa dứt lời, cả lớp đã đồng thanh hét lên thật to, vẻ sùng sốt cực độ hiện rõ lên khuôn mặt từng đứa. Chắc có lẽ không ai trong chúng ngờ được rằng một bài kiểm tra thể năng đơn giản lại dính líu tới đuổi học cái này kinh khủng hình phạt.

“Yên lặng!” – Thầy ra hiệu khiến cả đám vừa xôn xao giờ khắc này im phăng phắc. Tụi nhóc chỉ sợ phải lãnh thêm một tin tức kinh khủng nữa thì trái tim nhỏ bé của bọn nó chịu không nổi mất.

“Tùy từng học viên mà giáo viên bọn ta có thể tự do làm bất cứ thứ gì mình muốn!”

Nói rồi, thầy bỗng ngẩng đầu lên, kéo mái tóc dài để lộ ra một gương mặt đang mỉm cười đầy vẻ thách thức.

“Nào, xin chào mừng... Mấy đứa đã đến với Khoa Anh Hùng của U.A”

Chậm chạp một lúc lâu, bầu không khí áp lực đó mới dần dần đi qua. Tụi nhóc đã bị người thầy giáo mới của mình cho một đòn phủ đầu nặng nề ngay ngày đầu tiên đi học.

Đúng lúc này...

“Hạng chót sẽ bị đuổi học?”

“Nhưng đây là ngày đầu tiên đi học mà!”

“À không, cho dầu là ngày đầu thì nó cũng không công bằng tí nào!”

[Gan dạ lắm cô gái!] – Cả lớp âm thầm đánh một ngón tay cái cho cô bé. Hitomi nhớ mang máng lúc này bạn nữ này được gọi là Uraraka thì phải, dầu sao thì vẫn phải tán dương cho dũng cảm của cô nhóc khi dám đặt câu hỏi vào giờ phút căng thẳng như vậy.

Nhưng câu hỏi của cô bạn không hề làm thầy Aizawa chùn bước một chút nào, thầy chỉ nhìn quanh cả lớp, thấy rất nhiều ánh mắt đồng loạt hướng nghi vấn về phía mình, mới điềm tĩnh đáp lại:

“Thảm họa thiên nhiên, tai nạn lớn, ... bọn tội phạm xấu tính!”

“Thiên tai nếu xảy ra thì không thể đoán trước thời gian và địa điểm được.”

“Nhật Bản này tràn đầy những điều bất công. Và... người ngăn chặn những việc đó chính là những anh hùng.”

“Nếu mấy đứa chỉ muốn tụ tập cà kê với bạn bè sau giờ học thì thật tội nghiệp.”

“Trong ba năm tới đây, U.A sẽ làm mọi thứ để mấy đứa có thể tận hưởng một chương trình rèn luyện cực kì khắc nghiệt.”

“Tiến xa hơn nữa! Plus Ultra!”

Nụ cười đáng ghét và đầy tính khiêu khích đó lại một lần nữa nở rộ trên mặt ông thầy. Ông ngoắc ngoắc ngón trỏ về phía lũ học trò và nói:

“Hãy vượt qua nó bằng tất cả những gì các em có.”

[Thật sự là vậy sao?]

[Nhưng vấn đề này quá nghiêm trọng để gây áp lực chứ?]

Lũ học sinh chấn động đến cực độ và im lặng tự hỏi sau những câu nói như hồi chuông thức tỉnh gõ thật mạnh vào đầu của người thầy giáo mới.

Đúng vậy!

Tụi nhỏ bỗng chốc nhận ra rằng... Tụi nó đang học ở Khoa Anh Hùng của học viện U.A, một ngôi trường danh giá đã đào tạo biết bao vĩ nhân trong lịch sử.

Và tụi nó, sẽ là những con người đó trong tương lai.

Vào lúc này đây, những ngọn lửa tồn tại sâu trong linh hồn của các chiến binh trẻ tuổi đã bùng cháy!

Bài kiểm tra... Bắt đầu!

Bài kiểm tra số 1: Chạy năm mươi mét!

“Quy tắc rất đơn giản, mỗi lần hai em tiến vào vạch xuất phát. Robo sẽ tự động đo lường kết quả.”

Rất nhanh, mắt kiếng Lida-kun bước ra cùng với một cô bé vóc người nhỏ con, năng lực giống như ếch ộp mà Hitomi nhớ không lầm thì gọi là Asui Tsuyu.

“Chuẩn bị!”

“Chạy!”

Cơ giới giọng vừa chấm dứt, thân thể cả hai người lập tức bắn ra nhanh như điện xẹt.

Đặc biệt là Lida, năng lực động cơ khiến cậu ta có một tốc độ bộc phát kinh hoàng, lấy mắt thường gần như không tài nào bắt được, lao tới đích chỉ mất 3.04 giây.

“Asui Tsuyu, 5.58 giây!”

Tiếp theo chính là cậu nhóc trong lớp duy nhất có đuôi, nhìn trang phục giống hệt một võ thuật gia chính hiệu. Kiểm tra kèm với cậu là cô bé tóc nâu Uraraka.

“Ojiro, 5.49 giây.”

“Uraraka, 7.15 giây”

“Mọi người thật không có tí nào sáng tạo cả!” –Laze sama said khi tới lượt mình.

“Xem tui biểu diễn nè, laze rón!”

Vừa nói, thanh niên điệu đà nhảy lên một cái, một chùm tia sáng từ bụng cậu phát ra, to cỡ ba quả dấm cộng lại.

Dựa vào lực đẩy của tia sáng đó, tên này bay thẳng một lèo... Nhưng ngay khi mà mọi người nghĩ cậu ta sẽ về đích luôn, bất chợt điệu đà ngã cái bịch xuống đất.

Cả lớp: (o,o)?

[Tuồng hay lắm ai dè!!!]

Điều đã không hề xấu hổ khi thấy mọi người nhìn chăm chăm, ngược lại héch cao mặt lên giải thích (mà có lẽ là để che dấu sự xấu hổ):

“Nếu tui bắn lâu hơn một giây thì sẽ bị đau bụng đấy!”

Đứng bên ngoài quan sát, Aizawa nhìn kĩ từng đứa học trò mà ông sẽ dạy và nghĩ thầm:

“Tìm kiếm giới hạn của năng lực. Tựa vào kết quả mà phát triển nó thêm. Nhưng gì các em có thể, những gì không thể đều sẽ trở nên rõ ràng ra thôi!”

“Việc đó sẽ giúp các em tùy cơ ứng biến để có thể sống sót được.”

(Thâm thúy vãi ra. Hix!!!)

Trong lúc Aizawa đang suy nghĩ, các “thí sinh” vẫn cứ tuân tự mà lên, robot cũng cho điểm liên tục:

“Bakugo Katsuki, 4.13 giây!”

“Midoriya Izuku, 7.02 giây!”

Hitomi quan sát và nhận ra chỉ còn mình và cậu trai tóc đỏ bạc xen kẽ ở lượt cuối cùng.

Lần này, Hitomi cũng chẳng muốn mạnh mẽ phá quan trăm tướng, cuối cùng chỉ không chế thời gian về lúc 4.5 giây, bên cạnh cậu bạn mất tới 6 giây mới hoàn thành lượt của mình.

Xong xuôi, thầy Aizawa không nói thêm gì mà dẫn tụi nó vào phòng thể dục bên trong đại sảnh.

Tại đây, lũ nhóc tiếp tục làm bài kiểm tra số hai: Đo lực tay.

.....

Bài kiểm tra số ba: Bật xa.

Bài kiểm tra số bốn: Bật ngang.

Bài kiểm tra số năm: Ném xa (Riêng ở bài này, Hitomi được miễn vì đã ném ở khúc đầu!)

Ở phần thi này, người tới trước hết là nhóc tóc vàng táo bạo Bakugo. Nó nhìn ai cũng với ánh mắt hằm hằm, và đặc biệt là đối với Hitomi. Cậu cảm nhận được trong đó sự đố kỵ, ghen ghét, tức giận... rất nhiều cảm xúc tiêu cực mà chính Hitomi cũng không hiểu tại sao thằng này lại có vấn đề lớn tới vậy.

Cứ việc đã từng cứu nó, nhưng cậu quả thật là muốn đập bẹp tên này để hỏi cho ra lẽ.

Bakugo lấy đà rồi quăng quả bóng, miệng hét lớn:

“Chết đi!”

Đi kèm với đường bay quả bóng là một cú “BOOM!” thật to từ tay Bakugo, áp lực từ vụ nổ do nó tạo ra đã đẩy trái banh đi xa tít tắp...

Thành tích của nó lên tới 750 mét, chỉ đứng sau mỗi Hitomi. Nhưng ngay lập tức, cô bé tóc này lên xoa nhẹ quả bóng một cái, thế là “em nó một đi không trở về”, mất hút ở bầu trời xanh.

“Vô cực?!”

Cả lớp giật mình.

“Kinh vãi!”

“Vô cực luôn hả bay?”

Tuy nhiên, không ai để ý tới nhóc tóc đen Midoriya đã mặt mày xám lét. Điểm kiểm tra này giờ của thằng nhỏ không hề lý tưởng chút nào, thậm chí có thể nói là thấp rất nhiều so với các bạn cùng lớp.

Trong đầu Midoriya luôn luôn vọng lại lời mà ông thầy đã nói đầu giờ “Kẻ về chót sẽ bị đuổi học”.

Áp lực của nó bây giờ, lớn hơn bao giờ hết.

[Mọi người đều có ít nhất một kết quả ấn tượng!]

Midoriya siết chặt trong tay quả bóng tennis, để tăng thêm lòng dũng cảm cho chính mình.

[Chỉ còn lại mỗi cái này...!]

(Liếc nhìn chân trời xa xăm...)

[Môn thi sắp hết rồi, mình cũng chả còn cơ hội nữa.]

[Bây giờ hoặc không bao giờ!]

Midoriya đang hồi ức lại...

Những kỉ ức đẹp nhất trong lòng thằng bé...

Và rồi... Nó hét lên thật to, cánh tay bắt đầu nổi những đường vân đỏ...

“Ném này...!!!”

Cả lớp: O.O!

Bakugo: Nó chỉ là thằng vô năng mà thôi!

Midoriya: (0o0)! – Cảm giác hốt hoảng cùng lo sợ tràn ngập tâm trí thằng bé.

[Bóng bay thấp đến thế???]

[Rõ ràng khi này mình đã xài năng lực mà!]

[Tại sao lại như vậy?]

Và ngay lập tức, nó biết lí do vì sao...

“Ta mới xóa năng lực của em rồi!”

Midoriya nhìn lại và hét hồn... Thầy Aizawa đã không còn là cái kia đáng vẻ ủ rũ buồn ngủ trung niên, mà là “mắt đỏ tròn trừng tựa la sát, tóc đen dựng ngược đại ma thần”.

Trên vai ông, dây vải bắt đầu tung bay nhảy múa, giống như chúng sở hữu sinh mệnh thật sự vậy.

Không chỉ riêng Midoriya, và đám học sinh trong lớp đều giật mình trước sự thay đổi trạng thái một trăm tám mươi độ của ông thầy, kể cả Hitomi.

Cậu kinh ngạc nhìn vào bảng số liệu của người thầy này, hay là giờ cậu mới để ý, vì trước đó hình tượng của ông thầy quá mức đánh lừa thị giác.

Tên: Aizawa Shota

LV 1 +7

Skill: Eraser(xóa bỏ) (!)

[Đây lẽ nào là một khả năng đặc biệt, không sở hữu cấp độ.]

Hitomi âm thầm nhìn trước mắt nặng nề khung cảnh nghỉ ngơi, cậu đã từng gặp trường hợp tương tự, đó là của Momo, nhưng em ấy hiện dấu chấm hỏi, còn người thầy này là dấu chấm than. Chắc chắn trong đó phải có sự khác biệt, nhưng Hitomi hiện tại vẫn chưa thể tìm hiểu rõ được.

Thầy Aizawa xóa đi năng lực của Midoriya, về lạnh lùng trên khuôn mặt ông lại càng rõ ràng hơn bao giờ hết. Từng câu chữ mà ông phun ra như từng chậu nước lạnh dội vào người thẳng bẻ.

“Kì thi tuyển sinh chắc chắn chưa đủ lý tính!”

“Ngay cả một thằng nhãi như em cũng có thể trúng tuyển.”

“Năng lực của em bị xóa sao?” – Midoriya về khó tin đáp lại.

Nhưng rồi, nó chột khựng lại như nhận ra điều gì...

“Cặp kính đó, đúng vậy! Thầy có thể vô hiệu hóa năng lực của người khác chỉ bằng ánh mắt.”

“Anh hùng Xóa Bỏ! Eraser Head!”

Xôn xao! Xôn xaoooo!

Mấy đứa nhỏ bên dưới thì thảo bàn luận.

“Eraser Head? Chưa hề nghe tới!”

“Tui có nghe nè!”

“Thầy ấy là anh hùng thế giới ngầm, gần như Dawn Knight ấy! Máy cậu biết Dawn Knight hết chứ!”

“Dĩ nhiên...!”

“Anh ấy rất ít khi ra mắt công chúng, nhưng vẫn nổi lăm đấy.”

"Phóng viên cũng chẳng thu thập được bao nhiêu tin tức về anh hùng này..."

“Vụ mấy tháng trước của Bakugo chính là do anh ấy cùng All Might tiêu diệt tên tội phạm tà ác đó!”

“UHM, thầy Aizawa cũng rứa, thầy ấy không để ý đến cánh báo chí, ắt hẳn sợ họ ảnh hưởng đến công việc của thầy. Có một số lượng nhỏ anh hùng đều như vậy.”

Tại nó ngừng trao đổi ngay khi thầy Aizawa liếc nhìn về phía lớp, cả bọn bắt đầu tập trung ánh mắt về phía Midoriya, nó đang run như cây sậy, chờ đợi phán quyết giành cho bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Giới hạn của năng lực (2)

“Theo ta thấy thì em không thể kiểm soát được năng lực đúng không, Midoriya?”

Vẫn đáng vẻ khiếp người và giọng nói vô cảm đó, thầy Aizawa lạnh lùng đặt câu hỏi cho Midoriya.

“Đạ...Vâng!”

“Chẳng lẽ em lại định trở thành phế nhân, và để người khác đến cứu nữa à?!”

ỰC!!!

Midoriya nuốt nước bọt một cái, trên khuôn mặt tàn nhan của thằng bé đã chảy đầy mồ hôi mà nó không hề hay biết. Nó lắp bắp đáp lại:

“Đ...Đ...Đó không phải là ý định của em!”

Pặc...!!!

Chưa nói dứt lời, sợi dây vải từ người thầy Aizawa đã quăng tới trời lấy thằng nhỏ và kéo về trước mặt ông.

Đôi mắt đỏ rùng rùng như ánh lửa ấy chăm chú nhìn vào thằng bé và gằn rõ từng câu:

“Cho dù em có ý định gì đi nữa, thì người những người xung quanh cũng sẽ buộc phải đến cứu em thôi!”

(T.T)!

“Trước kia... Có một anh hùng với sự đam mê mãnh liệt đã cứu hơn ngàn người và tạo nên huyền thoại. Dù em có lòng dũng cảm đó... thì vẫn chỉ là một kẻ lót đường, biến thành một con búp bê vô dụng sau mỗi lần cứu được một người!”

“Midoriya Izuku!”

“Với sức mạnh của em thì không thể trở thành anh hùng được đâu!”

[Gì chứ?]

[Thầy ấy phủ định chính mình...]

[...Nhưng cho dù có vậy đi chăng nữa, em cũng sẽ chứng minh cho thầy thấy!]

Đôi mắt Midoriya ánh lên vẻ quyết liệt đối thẳng với ông thầy mà không hề chùn bước chút nào.

Bất chợt, sợi dây vải đột ngột giãn lỏng và thả cậu ra.

Aizawa nhắm mắt lại không hề nhìn tới thằng nhóc và nói:

“Ta đã trả lại năng lực cho em rồi. Em có hai lượt ném bóng nữa, nhanh nhanh làm cho xong đi!”

Midoriya trầm mặc cúi đầu xuống, tự lẩm bẩm với bản thân trong khi ông thầy đi ra bên ngoài vòng tròn và quan sát nó.

[Liệu thằng nhỏ sẽ chấp nhận thất bại trong danh dự ở đây bằng cách dùng toàn lực, hay là chịu xếp bết với rủi ro bị đuổi học!]

[Cho dù có lựa chọn thế nào, thì sự thật nó vẫn chẳng hề sở hữu tí tiềm năng gì cả!]

Ở bên dưới...

(Hitomi cảm thấy chân thực đáng tiếc cho cậu bạn mới này, ở bản thân thằng nhóc, phảng phất cậu thấy được bóng hình mình ở đâu đó!)

[Sức mạnh đấy quá lớn với Midoriya, có một thời mình cũng gặp phải rồi, hồi đó, mình đã giải quyết nó bằng cách tập luyện từng bộ phận cơ thể. Vấn đề là cậu ta có thể tạo ra được kì tích chỉ với một phần của bàn tay khi không sử dụng cả cách tay hay không?]

“Midoriya!”

Hitomi quyết định lên tiếng, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh của cả lớp.

[Thằng bé định làm gì?]- Thầy Aizawa khó hiểu tự hỏi...

Nhưng mặc kệ mấy chục cái nhìn chú mục vào chính mình, Hitomi chỉ lẳng lặng nói một câu:

“Midoriya, sức mạnh của cậu có tiềm năng rất lớn!”

"Chỉ là cơ thể của cậu không cách nào toàn bộ tiếp nhận nó. Nếu cậu có thể phát huy một bộ phận của sức mạnh này chỉ với một phần nhỏ trong cơ thể, tôi nghĩ bài kiểm tra sẽ không là điều gì khó đối với cậu!"

“Hả???”

“Tiềm năng rất lớn!”

“Như vậy Hitomi đang nói trái ngược lại lời khẳng định ban nãy của Aizawa sen-sei!”

“Hừ... Còn lâu, Deku chỉ là đồ ăn hại mà thôi!”

“Im lặng!”

Hitomi đột ngột vận hơi khẽ gầm lên, tạo thành thanh âm chấn nhiếp toàn bộ mấy đứa học sinh, kể cả hai ông thầy đang đứng đó (Một người đang núp xem!).

Cậu chỉ nhìn Midoriya và nở một nụ cười...!

Lý nào, một người đã được anh hùng bóng đêm Dawn Knight công nhận, lại có thể bị kẻ khác phủ định cơ chứ!

“Tôi nghĩ chắc cậu cũng hiểu những gì tôi nói này giờ đúng không?”

“Cho thầy ấy thấy quyết tâm và tiềm năng chân chính của cậu đi!”

“C...C...Cảm ơn!” – Midoriya lấp bắp... Nước mắt nó bỗng trào dâng... Thắng nhỏ quay người lại để tránh bị người khác nhận ra.

Đây là lần thứ hai rồi, nó được người khác khẳng định giá trị chính bản thân mình.

Midoriya cảm thấy sức mạnh One for All đang mạnh mẽ bùng cháy hơn bao giờ hết.

[Cú ném này, mình sẽ không dùng cả cánh tay...!]

[Đúng như Aizawa sen-sei nói, mình không thể cứ đổ lỗi cho việc mất kiểm soát. Bản thân mình bắt buộc phải cố gắng hơn bất cứ ai!]

[Cảm ơn nhé! Hitomi –kun, cậu quả là một người bạn tuyệt vời!]

[Chính mình sẽ không làm cho mọi người thất vọng!]

[Thế nên với toàn bộ sức mạnh hiện giờ, mình sẽ làm tất cả những gì có thể!]

Cả thân thể bùng ra mạnh mẽ, Midoriya lao cánh tay mình theo quả bóng, một nguồn năng lượng mạnh mẽ từ thân thể lập tức truyền ra... Và chúng... đều tụ tập lại... ở đầu ngón tay phải của cậu...

Kèm theo đó, là một tiếng hét thật lớn!

“Smashhhh...!!!!”

OÀNH!!!

Bóng vừa thoát khỏi tay thắng nhóc, liền mạnh mẽ xé rách khoảng không gian trước mặt nó, tạo thành từng đợt khí lăng thật lớn lan tỏa khắp bầu trời...

Đấy chính là...Power!

~~~~ WAAAAA~~~~! – Cả lớp đồng thanh la lên, mọi người đều giật mình trước màn biểu diễn của Midoriya.

Và người ngạc nhiên nhất, không ai khác ngoài Aizawa!

Ông nhìn chăm chú vào thắng nhóc mà trước đó bản thân vừa mới phủ định khả năng của nó...

- - 750mét—

Đó là con số đang hiển hiện trên điện thoại Aizawa lúc này...

“Sen-sei!” – Midoriya từ từ quay người lại, nắm chặt lấy ngón tay đã gãy nát sau cú ném vừa rồi.

Đôi mắt của nó tràn ngập nước, nhưng khuôn mặt lại nở một nụ cười vô cùng sáng lạn... Bởi vì...

“Em vẫn...Cử động được đây!”

“Thắng nhóc này!!!”

Aizawa tâm lý cực kì chấn động, ông nhìn sâu sắc Midoriya, phía bên kia Hitomi...

Và bất ngờ thay, trên gương mặt lạnh lùng của ông thầy, bỗng xuất hiện một nụ cười, khác hẳn ban đầu. Đó là một nụ cười đầy vẻ khích lệ và tự hào không hề che dấu một chút nào!

Năm học này, Khoa Anh Hùng, lớp của ông! Đã vượt quá mong đợi rồi!

.....

Lại nói, nhìn cái kia gầy gò, có chút ốm yếu thân ảnh đang thể hiện cho cả lớp thấy một năng lực vô cùng ghê gớm.

Về bất ngờ cùng khó tin đều không thể che dấu trên khuôn mặt của từng thành viên lớp 1-A.

Và Bakugo Katsuki chắc chắn là người sôi sốt nhất ở đây, hai con mắt nó trợn trừng cùng với cái mồm há to như thể đang gặp phải điều vô lý nhất trên đời. Về mặt nó từ đỏ cạch, chuyển sang tái xám, rồi lại đỏ bừng tức giận.

“Thế nghĩa là sao hả?” – Bakugo gầm lên, hai tay nỗ lực búng từng đợt khói lửa hoa mỹ.

Trong lúc chưa có ai kịp phản ứng, Bakugo bung xỏ ra khỏi vị trí, lao nhanh về phía Midoriya, điệu bộ đầy tính đe dọa...

“Thằng khốn Deku, mau giải thích cho tao!”

“Ể eee...!!! Kac...cc..ccha..nnn...!!!”

Midoriya thất thanh la lên, về mặt trắng bệch không còn hột máu, rõ ràng Bakugo đã để lại trong lòng nó một ấn tượng hết sức đáng sợ.

[Muốn hành động sao?]

Hitomi khẽ nhếch mắt lên, chân đang định di chuyển bỗng dừng lại...

Mấy sợi dây vải từ người Aizawa sen-sei như một u linh thoát cái đã bám theo sát sau lưng Bakugo và trói chặt lấy thân thể cậu ta.

“ẶC c..c...c!!!”

Bakugo bị cưỡng ép dừng lại, cố gắng vận lực xé rách dây vải nhưng không thành công.

“Cái...? Mấy miếng vải này...sao chắc thế!”

“Chúng là vũ khí dùng để bắt giữ được làm từ sợi cacbon dệt trộn với hợp kim đặc biệt tạo thành!”

“Thiệt tình...!”

Aizawa sen-sei lạnh nhạt nói, nhưng bất kì ai cũng nghe được từng tia khó chịu cùng mắt kiên nhẫn trong đó.

“Hết lần này đến lần khác cứ bắt ta phải dùng đến năng lực là sao?”

“Mắt của ta khô hết rồi!”

Cả lớp: (°o°)!

(Năng lực kinh vậy mà hạn chế thế.)

Xoẹt!

Thầy Aizawa thu lại sợi dây, tóc hạ xuống về đờ đẫn thường ngày. Ông nói:

“Tốn thời gian quá đấy. Kế tiếp là ai thì mau chuẩn bị đi!”

Midoriya nhanh lẹ né sang một bên, tránh ra đang ở trạng thái có thể nổi điên bất cứ lúc nào Bakugo.

Ở bên dưới, Uraraka về mặt ân cần hỏi han vết thương của nó...

“Ngón tay của cậu có sao không?”

“Ồ...ừm...tớ vẫn còn chịu được!”

“À mà Hitomi-kun!”

Midoriya quay sang người duy nhất ban nãy dám “công nhiên” ủng hộ nó. Midoriya chột cúi thấp đầu xuống nói với giọng cảm kích:

“CẢM ƠN! Vì đã cho mình thêm niềm tin vào lúc đó!”

“Không có chi!”- Hitomi mỉm cười đáp lại.

“Đây chính là bổn phận của một anh hùng mà.”

Cả lớp: O.O!

(Suy tính sâu xa ghê rứa cha nội!)

Bakugo nhìn được vụn chứng chú mục Midoriya trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu...

[Quan hệ của tụi này thiệt khó hiểu!]

Nhưng, Hitomi cũng mặc kệ thôi, bởi vì dù có ganh ghét hay không ưa nhau tới đâu, tụi nó vẫn phải học xong hết ba năm tới chung một lớp, thi cùng nhau, chơi đùa cùng nhau... Sớm muộn gì tính cách của mỗi bên sẽ phải chuyển biến. Đó là điều chắc chắn!

Tuần tự theo sau là ba bài kiểm tra: gấp bụng, tay chạm mũi chân và chạy đường trường.

Rất nhanh chóng, toàn bộ tám bài thi đã được tụi nhỏ hoàn thành...

“Có mệt không, Momo?”

Hitomi nhỏ giọng hỏi khi bọn nó đã tụ tập lại tại chỗ sau cuộc chạy dài.

Momo lắc đầu, mỉm cười nhẹ với cậu, nhưng mồ hôi lấm tấm trên trán cô bé chứng minh rằng cô cũng không thật sự tốt như đã nói.

“Đừng cậy mạnh quá...!”

Hitomi có chút đau lòng đưa cánh tay lau đi mồ hôi còn vương vẩn trên mặt Momo. Hành động thân mật giữa đám đông như vậy làm cô bé đỏ mặt, nhưng cũng không có gạt tay của Hitomi ra, cô biết cậu bạn muốn dùng năng lực hồi phục cho bản thân mình.

Xung quanh mấy đứa nhỏ trở mắt ra, đặc biệt là mấy đứa con gái về bát quái hiện lên nồng nặc. Xem bộ chúng dự định tra hỏi cô bạn mới này đây.

Hitomi chẳng quan tâm lắm đến cái nhìn của người khác... Cậu chỉ vận dụng “Firudo” kết hợp với “Revitalize” để bù đắp lại thể năng đã mất của cô bé.

Tuyệt chiêu này Hitomi chỉ phát hiện không lâu sau khi “Firudo” của cậu đạt đến LV3 (0%). “Firudo” thăng cấp khiến cho các giác quan của Hitomi có một sự thăng hoa không nhỏ. Rất nhiều skill tự động thấu hiểu và nâng lên LV3 mà không hề tốn một chút công sức nào. Cậu cảm ứng việc kẹt lại ở LV2 +10 khiến cho Hitomi có cơ hội tự mình rèn luyện thăng cấp các kĩ năng mà không cần dùng tới điểm năng lượng quá lớn.

Cho dù là thế, hiện tại điểm số năng lượng dự trữ còn lại của cậu cũng không nhiều.

Tên: Kizari Hitomi

Lv: 2 +10 (??)

*Skills

1. Rokushiki (Lục thức)

+) Tekkai: Lv 3 (0 %) (+)

+) Rankyaku: Lv 3 (0%)(+)

+) Shigan: Lv2 (0 %)(+)

+) Soru: Lv2 (100%)(+)

+)Geppo: LV3(0%) (+)

+)Rokuogan:LV3(0%) (+)

2. Firudo (Hải hồ bạo phá quyền): LV3 (0%) (nhân 5)

3. Upper (biến hình)

4.S- Revitalize (Sinh mệnh quy hồi): LV3 (Hai chiều)

Energy: 11000

“Xong rồi đó, Momo-chan!”

Hitomi bí mật đưa bàn tay thu về sau khi hồi phục hoàn tất.

Momo ánh mắt có chút ngượng ngùng cúi đầu khẽ thăm thi:

“Làm phiền cậu, Hito-kun”

Hitomi đang định nói gì đó thì Aizawa sen-sei đã mở lời cắt ngang...

“Trật tự! Đề ta công bố kết quả.”

“Tổng số này đơn giản chính là ... số điểm mà các em đạt được qua từng bài kiểm tra.”

“Giải thích bằng miệng thì phí thời gian lắm, nên ta sẽ đưa kết quả một lượt luôn vậy.”

Nói rồi, thầy Aizawa nhấn vào cái nút đỏ trên tay bấm của mình.

Píp!

Một cái màn hình ảo ngay lập tức lóe sáng lập lòe trước mặt bọn nhỏ, hiện ra tên của mỗi người.

Hạng 1: Kizari Hitomi Hạng 2: Yaoyorozu Momo

Hạng 3: Todoroki Shoto Hạng 4: Bakugo Katsuki

Hạng 5: Lida Tenya Hạng 6: Tokoyami Fumikage

Hạng 7: Shoji Mezo Hạng 8: Ojiro Mashiro

Hạng 9: Kirishima Ejiro Hạng 10: Ashido Mina

Hạng 11: Uraraka Ochaco Hạng 12: Koda Koji

Hạng 13: Sato Rikido Hạng 14: Asui Tsuyu

Hạng 15: Aoyama Yuga Hạng 16: Sero Hanta

Hạng 17: Kaminari Denki Hạng 18: Jiro Kyoka

Hạng 19: Mineta Minoru Hạng 20: Midoriya Izuku

[Đứng nhất à! Chả quan trọng lắm, khi này ông thầy nói cái gì nhĩ...!]

Hitomi quay đầu lại nhìn Aizawa sen-sei và Midoriya. Nếu không nhầm thì hạng chót sẽ bị thôi học sao.

Midoriya siết chặt nắm đấm!

Nó đã làm toàn bộ những gì có thể rồi. Ngón tay bị thương là minh chứng cho tất cả.

Midoriya thất vọng, vẻ bất lực hiện rõ trên khuôn mặt thẳng nhóc.

Nhưng...

“Cái chuyện bị đuổi học là ta chém gió đó thôi!”

“...”

Quác quác! Quác quác!

Giống như có tiếng quạ kêu bay trên đầu từng đứa...

Cả lớp đứng hình tập thể trước câu nói của ông thầy!

Nà Nì???

Midoriya: 🌀.🌀!

WTF?

Căng thẳng cả buổi trời hóa ra là ông nói giỡn!

[Chỉ là chém gió thôi!]

Mất kiếng Lida -kun, Uraraka cùng với Midoriya sững sờ như lũ ngốc khi ông thầy tuyên bố xong. Về mặt tụi nó dần ra thấy mà tội...

Aizawa nói xong, nở một nụ cười mà trong mắt lũ học trò thì nó chỉ có một từ...

ĐẾU VL!

(ノ益彡)ノ!

“Ta làm thế để mấy đứa tự đẩy năng lực tới mức giới hạn. Đó chính là một lời nói lý tính đấy!”

Cả lớp: Vãi lênh! Thầy hết trò đùa à!

Midoriya, Uraraka, Lida: @!!!!

(T.T)!

“Nhìn qua cũng thừa biết là chém gió còn gì!” – Momo bĩu môi nói.

“Động não tí là nhận ra mà.”

VL!!!

[Méo ai nhận ra hết!]

Đồ mờ hôi!

Hitomi biểu thịBạn gái IQ quá cao chưa chắc là chuyện tốt!

Mmmm. . .Chính mình cũng chẳng nhận thấy cái gì!

“Cơ mà lo lắng thật đấy nhì” – Sero cười cười nói với cậu bạn có mái đỏ chĩa thẳng lên trời, tên gọi Kirishima.

“Tôi thì luôn đón nhận mọi thách thức!” – Kirishima trả lời đầy vẻ nhiệt huyết.

Aizawa nhìn quanh quất bàn tán sôi nổi học sinh, có chút hài lòng. Ông vỗ vỗ tay rồi nói:

“Cơ bản xong xuôi hết rồi. Bản phát tay về chương trình học và mọi thứ khác ở lớp ấy! Lúc về nhớ ghé qua lấy nhé.”

PHỦ uuuuu...!!!!

[Cuối cùng đã hết!] –Phần lớn học sinh thầm vui mừng. Hôm nay mới buổi đầu mà tụi nó bị hành quá thể.

“Midoriya!”

“Dạ?”

“Qua phòng y tế rồi nhờ bà cô kia trị thương cho em đi!”

“Vâng ạ!”

“Cả lớp giải tán!!!”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Khoa Anh Hùng ở U.A

Rất nhanh sau buổi thử sức, học sinh phóng về lớp để lấy bản thời gian biểu đang chờ tụi nó. Riêng Midoriya thì phải qua phòng y tế để chữa trị ngón tay đã gãy của mình.

Có điều, Hitomi và Momo hiện tại đang phải đối mặt với khó khăn không hề nhỏ. Đó là tính hiếu kì của bọn con gái!

“Yaoyorozu này! Cậu cùng với Kizari – kun đi về cùng nhau hả?” – Ashido tò mò hỏi.

“Ồ...Uhm... Đại khái là như vậy!” – Momo có chút lấp bấp trả lời.

“Cậu ấy là boyfriend của cậu sao?” – Cô bạn gái có mái tóc đen ngắn Jiro tỉnh ngịch đùa một câu.

Nhưng câu hỏi này lại làm Momo đỏ mặt hơn bao giờ hết. Cô bé không trả lời mà chỉ nói lảng sang chủ đề khác:

“Bây giờ có chút trễ rồi, tụi mình nên về sớm thôi. Ngày mai chúng ta nói chuyện tiếp nha!”

Nói xong, Momo cấp tốc bước ra khỏi lớp và chạy vội về phía cổng trường, mặc kệ đằng sau mấy cô bạn gọi với theo.

Nơi đó, Hitomi đang đứng đợi từ nãy giờ (thanh niên chuẩn ngay khi thấy dấu hiệu “nguy hiểm” từ bọn con gái trong lớp).

“Đề cậu đợi lâu, xin lỗi nhé Hitomi!”

“Quan hệ giữa tụi mình còn cần khách sáo làm gì! Chúng ta đi mau kéo lờ chuyển tàu điện ngầm.”

Hitomi vô thức đáp lại, nhưng cậu không chú ý thấy đôi bàn tay siết chặt và đôi mắt long lanh của cô bé khi cậu thốt ra năm chữ “Quan hệ giữa tụi mình”...

[Lẽ nào cậu ấy định ám chỉ điều đó sao?]

[Nhưng mà, có phải là hơi sớm quá không?]

[Thiệt là mắc cỡ quá đi!]

$\geq \omega \leq$!

Momo cứ miên man suy nghĩ, đôi tay nhỏ bé nắm chặt lấy người phía trước, theo sau mà chẳng hề chú ý quan sát xung quanh.

[Giống như...Chỉ cần có cậu ấy ở phía trước, tất cả thiên tai, bão táp đều bị cản lại...]

Momo thích cái cảm giác được Hitomi dắt đi mà không phải nghĩ ngợi gì, thật yên bình và ấm áp!

“Này... Momo ới..!”

“Momo!”

“...”

Hitomi hươ hươ ngón tay trở trước mặt cô bé, sao gọi nãy giờ mà không thấy đáp lại nhỉ?

“Ồ... ờ, tụi mình tới rồi à?”

“Uhm, cậu nghĩ gì mà thất thần vậy, tớ gọi mấy lần rồi chả thấy trả lời!”

[Nghĩ gì á!]

[Nghĩ về cậu đó, thẳng ngốc!]

Momo mặt ửng hồng, lắc lắc cái đầu nhỏ giọng nói:

“Chẳng có chi hết! Tụi mình lên nhanh thôi, Hitomi!”

“Ừ. Thế đứng đợi mình mua vé chút!”

Hitomi ra chỗ quầy để mua vé cho cả hai, trong đầu vẫn còn có chút khúc mắc...

[Vẫn cảm thấy con gái thật khó hiểu! Thây kệ!]

Kít tttttttt.....!!!

“Tàu đến rồi!” – Có tiếng ai đó la lên. Mọi người lập tức xếp hàng tuần tự lên chuyển tàu điện ngầm thường nhật này.

Hitomi đưa hai vé cho người kiểm soát, cậu và Momo nhanh chóng chọn một chỗ sát góc và đứng tựa vào nhau. Đồng thời cũng tránh để Momo bị tiếp xúc với khác giới không cần thiết.

Ping! Ping! Ping!

Lên đủ người, tàu tuyết còi ba tiếng báo hiệu, rồi bắt đầu xinh xịch chạy!

Đoàn người trong toa đông nghịt, ép chặt hai đứa phải nép sát vào nhau. Hitomi dùng thân thể cao lớn của mình chiếm lấy một khu vực nhỏ vừa đủ, hai tay vòng qua eo của Momo.

“Xin lỗi nhé, nhưng lâu lâu đồng đức như thế, cậu chịu khó chen chúc một chút.”

Hitomi nhỏ giọng thì thầm vào tai cô bé. Mùi hương nam tính tỏa ra từ cơ thể, ở khoảng cách gần đến vậy, khiến cho Momo cảm thấy có một chú nai con cứ nhảy loạn trong tâm trí. Cô có thể cảm nhận rõ được trái tim đang đập bình bịch... liên hồi!

“Thật muốn khoanh khắc này lâu hơn nữa... Cậu biết không Hito!”

Momo thấp tiếng tự nói với bản thân, nhỏ đến mức Hitomi cũng không thể nghe rõ cô bạn đang lẩm bẩm điều gì.

Nhưng mà, những giây phút này, cho cậu một cảm giác nhẹ nhàng và vui sướng khó tả. Nhìn một chút thân ảnh mềm mại, đang rúc vào ngực mình, Hitomi chợt nhận ra... thứ quý giá nhất trên đời để cậu phải bảo vệ, hóa ra luôn gần kề bên cạnh.

[Tớ sẽ là bờ vai vững chắc của cậu...Mãi mãi...Momo à!]

.....

Một ngày mới bắt đầu!

Học sinh thì vẫn phải cấp sách đến trường như thường lệ.

Nếu kể ra thì chương trình đào tạo của Khoa Anh Hùng ở Cao trung U.A gồm những tiết học bắt buộc thông thường.

Các môn, toán, anh, văn học và lịch sử anh hùng là các môn thiết yếu của kì thi lý thuyết cho bất kì người nào muốn tốt nghiệp từ cao trung U.A

Nhưng bởi vì là Khoa Anh Hùng, nên thời gian học mỗi môn sẽ rất nhàm chán vì độ khó của chúng không hề cao và tính thực dụng không nhiều.

Ví dụ như môn Ngoại ngữ vào buổi sáng!

Người dạy bọn nhỏ không ai khác chính là ông thầy tóc vàng hồi thi tuyển sinh.

Present Mic sen-sei!

Phong cách ông dạy cùng với nội dung chương trình thật sự quá dễ đối với bọn nhóc.

Ngay cả Hitomi cũng thấy được bản thân khó mà chăm chú hay hứng thú phát biểu giống như bên cạnh cô bạn gái nhỏ.

Momo quả thực là chính hiệu học sinh chuyên cần, nghiêm túc và chăm chỉ. Trên lớp, cô nàng luôn lắng nghe, xung phong trả lời, bài tập về nhà hoàn thành cực kì đầy đủ.

Hitomi tự nhận phải mặc cảm, bởi lẽ cậu còn cần chấp hành nghĩa vụ anh hùng vào ban đêm. Mặc dù đã bước vào kì học mới, nhưng việc chấp hành anh hùng, vẫn là một thói quen lâu năm khó bỏ.

Chỉ là, Hitomi phải giảm bớt thời gian lại mà thôi.

Bữa trưa của tất cả học sinh sẽ nằm ở căn tin chính, một nơi vô cùng rộng rãi và lũ học sinh có thể mua những món ngon với giá cả hợp lý.

Và bếp trưởng của chỗ ăn là một vị Cook Hero – Lunch Rush!

Ông trông khá quái dị với chiếc mũ đầu bếp và một cái ống khói lấp thẳng lên mặt. Tuy nhiên, người anh hùng này lại được rất nhiều học sinh yêu quý vì tính vui nhộn và khả năng nấu nướng của mình.

“Cho cháu ba phần cơm sườn lợn ạ!”

Hitomi vừa nói vừa đưa tiền của mình trong khi xung quanh bạn học có vẻ há hốc mồm.

[Thằng cha này làm gì ăn ghê vậy!?!]

Chỉ có Momo đã quen thuộc với khẩu phần mỗi bữa của Hitomi, cô bé điểm món mì xào cùng canh rau, hai đĩa bẻ khay đồ ăn ra một khu vực trống rồi bắt đầu nhâm nhi bữa trưa dành cho bản thân.

“Buổi chiều sẽ đến tiết thực hành! Nghe nói năm nhất chúng ta sẽ được đích thân All Might dạy dỗ đấy! Cậu nghĩ sao Hitomi?”

“Mình không rõ, cơ mà chắc hẳn phải thú vị lắm đấy!”

“Uhhmmm...Thiệt trông mong đến buổi chiều quá!”

.....

Và rồi, rất nhanh, khóa huấn luyện cơ bản đầu tiên của Khoa Anh Hùng lớp 1-A...

Đã đến!

Lũ học trò ngồi ngay ngắn trong lớp, vẻ nghiêm trang cùng ngóng chờ hiện rõ trên mặt từng đứa...

Bắt chợt...

“TA ĐÂY ĐANG...!!!” (Xoạch, cửa phòng đột ngột mở bung ra...)

“BUỐC VÀO NHƯ MỘT NGƯỜI BÌNH THƯỜNG!”

Đi kèm với âm thanh hùng hồn ấy, một người đàn ông cao lớn vạm vỡ, trang phục đỏ vàng lấp lờ chói mắt, trên đỉnh đầu nhấp nháy hai búi tóc đưa qua đưa lại...

Đây đích thị là người mà bọn nhỏ đang háo hức chờ đợi từ nãy giờ!

Người thầy sẽ dạy tiết học thực chiến của anh hùng cho tụi nó!

No.1 Hero ... Biểu Tượng Của Hòa Bình...

All Might!!!

Sự xuất hiện của ông giống như tia nắng rực rỡ của buổi sáng ban mai, đánh tan đi cái bầu không khí âm trầm, nặng nề của lớp học... Kích động lên những búp măng tương lai của tổ quốc...

Những đứa học trò luôn lấy chính ông làm thần tượng và mục tiêu phấn đấu!

Từ khi bước vào cửa lớp, nụ cười sáng chói trên khuôn mặt ông, chưa lúc nào tắt!

“All Might kia bây!” (Kaminari run run giọng nói)

“Kính thiết! Chú ấy thật sự đã làm giáo viên rồi!” (Kirishima cực kì phấn khích la lên!)

Asui kinh ngạc: "Ồ kìa, đó là trang phục từ thời Silver Age đúng không nhỉ?"

Ojio: "Phong cách thật khác biệt, làm mình nổi cả da gà lên luôn."

All Might từng bước mạnh mẽ đi lên bục giảng, tác phong dũng mãnh đã lưu lại một ấn tượng khó phai trong lần đầu ra mắt của ông với mấy đứa nhỏ. Ông háng giọng một cái rồi nói:

“E hèm...Ta sẽ dạy cho các em tại lớp Huấn Luyện Cơ Bản cho Anh Hùng!”

“Những điều cốt lõi nhất để trở thành anh hùng...”

“Chính môn học này sẽ giúp các em rèn luyện bằng nhiều cách để tiếp thu được nó.”

“Các em sẽ dành hầu hết thời gian cho khóa học Anh Hùng!”

“Bắt đầu luôn thôi nào!”

Thầy All Might co cả người lại thành tư thế chuẩn bị... Và, ông vung mạnh trong tay một tấm bảng giấy...

“Hôm nay các em sẽ học...”

"Huấn! Luyện! Chiến! Đấu!"

“Huấn luyện... CHIẾN ĐẤU?!” (Bakugo vẻ mặt điên cuồng cùng hưng phấn, trái ngược với Midoriya.)

“Và những thứ đi kèm...!”

Vừa nói, tay thầy vừa chỉ vào những cái khung đang từ từ trôi ra từ bức tường sát cạnh lũ trẻ.

“Dựa trên năng lực mà các em đăng ký và gửi yêu cầu từ trước... Đây chính là trang phục của các em!”

WOW wwwwww.....!!! (Cả lớp đồng thanh hét to)

“Sau khi thay đồ xong thì hãy tập trung ở bãi B.”

“Vâng!” (Đồng thanh trả lời)

Khu thực chiến Beta!

Hitomi cảm lấy bộ đồ của mình có chút cảm khái. Bởi vì cậu chỉ dùng trang phục Dawn Knight của bản thân, gửi đến cho nhà chức trách, nhờ họ chỉnh sửa đôi chút về một vài chức năng mà thôi. Nếu không phải tháo ra chiếc mũ bảo hiểm bạc che mặt của mình, thân phận anh hùng bóng đêm chắc chắn sẽ bị tiết lộ ngay lập tức!

Nói đến All Might, ông đứng chống nạnh trước cổng lớn chờ đợi học sinh...

Khoảng năm phút sau, từng bóng người dần dần xuất hiện từ bóng tối đi ra.

Hai mươi loại trang phục màu sắc sặc sỡ, đăng tràng!

“Các chàng trai, cô gái...”

“Người ta thường nói tốt gỗ hơn tốt nước sơn mà!”

“Vậy nên, hãy nhận thức rõ ràng...!”

“Kể từ giây phút này...”

“Các em chính là Anh Hùng!”

Lúc này đây, những câu nói hùng hồn của All Might đã lan tỏa hết bầu nhiệt huyết từ sâu trong ông, đến toàn bộ thành viên lớp 1 - A.

Hôm nay, tất cả học sinh nơi này, sẽ chính thức bước chân vào một thế giới mới...

Thế giới của các anh hùng!

Nhìn chung quanh, có trang bị đầy người Lida-kun, một thân võ phục Ojiro, mang mặt nạ đồ bó sát hồng thẩm cực kì bốc lửa Ashida... Các “chú ghé con”, đã tề tập đầy đủ!

Momo cúi xuống quan sát lại bản thân một lần nữa. Cô cảm thấy may mắn vì đã nghe lời Hitomi, không mặc đồ quá lộ liễu.

Nguyên bản dự định, Momo chỉ định mang một bộ quần áo bó sát tay, hở ngực cùng với váy ngắn. Nhưng ngay lập tức bị Hitomi phản bác, nên phải tân trang lại quần đùi cùng áo bó liền tay, chỉ để lộ một chút ở phần trên, vừa không hở hang quá nhiều, lại có thể dễ dàng vận dụng năng lực.

All Might vẻ hài lòng nhìn bọn nhỏ. Ông toét miệng cười lớn hơn bao giờ hết và hét lên:

“Tốt lắm các em, ai cũng ngẫu cả!”

“Vậy, chúng ta bắt đầu được chưa hả... dân nghiệp dư?”

“Vâng!” (Cả lớp đồng thanh)

Đột nhiên, Lida giơ tay lên...

“Sen-sei!”

“Đây chính là Khu Vực Chiến Đấu từ đợt thi tuyển sinh.”

“Không lẽ chúng ta lại tiến hành chiến đấu trong đô thị nữa à?”

“Ồ không...” (All Might lắc đầu và đưa hai ngón tay ra)

“Chúng ta sẽ đi trước 2 bước!”

“Việc chiến đấu với tội phạm đa phần diễn ra ở bên ngoài.”

“Nhưng nếu nhìn toàn cục thì số lượng tội phạm hung ác đều xuất hiện trong nhà với tỷ lệ cao hơn hẳn.”

“Bắt giữ, tổng giam, buôn lậu... Trong cái xã hội đầy áp anh hùng thế này!”

“Các em phải hiểu rằng, chỉ có những tên tội phạm cực kỳ thông minh mới ẩn nấp trong bóng tối. Chúng như một con rắn độc rình chực bên cạnh anh hùng. Chỉ cần sơ sẩy, chúng sẽ lao ra cắn hung ta một đòn chí mạng!”

“Bởi vậy, ở lớp này, các em sẽ được chia vào nhóm Tội Phạm và Anh Hùng!”

“Chiến đấu một trận hai vs hai ở trong nhà!”

“Thưa thầy, không cần mấy cái huấn luyện cơ bản sao?” (Asui)

“Hãy dùng thực chiến để tiếp thu những thứ đó!” (All Might nắm tay lại đáp)

“Tuy nhiên, máu chốt ở chỗ, lần này không hề có mấy con robot cho các em tiêu diệt nữa đâu.”

“Vậy chúng ta quyết định thắng thua thế nào ạ?” (Momo)

“Đập cho một trận như từ có được không thầy?” (Bakugo)

“Hình phạt liệu có giống việc bị đuổi học của Aizawa sen-sei không?” (Uraraka)

“Bọn em chia nhóm thế nào đây?” (Lida)

“Cái áo choàng này nhìn có oách lắm không?” (Aoyama)

All Might: (ノ益益)ノ!

“Rồi ta sẽ trả lời hết!!!”

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Midoriya vs Bakugo (1)

Tại Khoa Anh Hùng lớp 1-A, nơi đang diễn ra đợt “hành quân” lần đầu của All Might. Lúc này, ông đang phải đồ mồ hôi hột với từng câu hỏi đau đầu mà mấy đứa nhóc đặt ra...

“Nghe đây...” (All Might móc từ trong người một cuốn sổ nhỏ)

“Tình huống sẽ là phía tội phạm sẽ giấu vũ khí hạt nhân ở đâu đó trong nơi ẩn nấp.”

All Might chỉ về phía tòa nhà cao năm tầng và nói tiếp:

“Các em có thể giấu vũ khí ở đâu tùy thích. Còn phía anh hùng thì đang cố gắng phá hủy nó!”

“Phe Anh Hùng cần bắt được tội phạm hoặc lấy được vũ khí hạt nhân trong thời gian cho phép.”

“Phe Tội Phạm chỉ cần bảo vệ vũ khí hạt nhân trong suốt thời gian đó... hoặc bắt được anh hùng.”

“Tình huống cứ y như phim siêu nhân của Mỹ ấy!” (Cả lớp bàn tán)

All Might lấy ra một cái thùng màu vàng đã chuẩn bị từ trước rồi nói:

“Nhóm và đối thủ sẽ quyết định bằng cách bốc thăm”

Lida: Quyết định theo ngẫu nhiên như vậy thôi ạ?

“Dân chuyên nghiệp thường phải lập nhóm tạm thời với các anh hùng ở cơ quan khác, chắc từ đó mà ra cả đấy!” - Midoriya giải thích.

“Đây chính là chuẩn bị cho chúng ta về sau! Xin tha lỗi cho sự thô lỗ của em!” (Cúi đầu)

Cả lớp: (o,o)!

All Might: (o.o)!

“Không sao. Nhanh chóng triển khai nào.”

Ba phút sau, bảng kết quả được công bố...

Phe Anh Hùng Phe Tội Phạm

Team A: Midoriya + Uraraka Team D: Lida + Bakugo

Team B: Ashido + Kizari Team J: Shoji + Todoroki

Team E: Asui + Yaoyorozu VS Team F: Koda + Sato

Team H: Ojiko + Tokoyami Team G: Kaminari + Jiro

Team I: Sero + Kirishima Team C: Mineta + Aoyama

“Tuyệt quá! Có lẽ là do số phận hết rồi! Trông cậy vào cậu cả đó!”

(Uraraka về mặt hồng hồng vui sướng nói với Midoriya)

Momo: Chúng mình không được chung đội nhỉ... (o,o)!

Hitomi: Thực tế đấu phải lúc nào cũng được đấu. Cậu còn phải hợp tác với những anh hùng khác nữa. Phải cố gắng thôi!

“Được rồi các em!”

All Might lên tiếng...

“Đội đầu tiên chuẩn bị chiến đấu chính là... Hai đội này đây!”

Thầy giáo cao trong tay hai quả bóng màu đen trắng, trên đó ghi rõ hai chữ A và D.

“Theo như thông báo từ trước, đội A sẽ là Anh Hùng, còn đội D sẽ là Tội Phạm. Những em còn lại tiến về phía phòng giám sát đi!”

Cả lớp đồng thanh: Vâng!

“Đội Tội Phạm vào trước để thiết lập các thứ. Năm phút sau, đội Anh Hùng sẽ đột nhập và bắt đầu trận đấu!”

All Might quay sang Bakugo và Lida nói:

“Nhóc Lida, Nhóc Bakugo, hãy học cách suy nghĩ như những tên tội phạm. Đây gần như là một trận thực chiến thực sự.”

“Dùng hết sức đừng sợ bị thương!”

“Nếu mọi chuyện đi quá xa, ta sẽ ra tay ngăn cản!”

“Vâng!” (Lida lên tiếng, còn Bakugo thì im lặng)

Phòng giám sát, mười sáu học sinh đã tề tựu đông đủ...

All Might sen-sei đeo tai nghe và cầm tờ giấy chấm điểm trên tay, miệng thông báo:

“Giờ chính là trận đấu giữa đội A và đội D...”

“Trong buổi Huấn Luyện Chiến Đấu trong nhà!”

“START!!!”

“Rồi...” (All Might)

“Các em cũng nên tập trung theo dõi đi.”

.....

Màn ảnh trở về lúc Midoriya và Uraraka vừa mới tiến vào bên trong

Hai đứa đó đã đột nhập thành công!

Trong đại sảnh tối om, rất nhiều khối lập phương đá cực lớn cao chạm đến trần nhà. Có những lối đi rẽ ở giữa các khối đá này, nên bọn nhỏ cần phải cảnh giác cẩn trọng tránh bị đánh lén.

“Cẩn thận điểm mù đấy Uraraka-san” – Midoriya nói.

“Uhhmm...”

“Theo sát tớ!”

Midoriya luôn lách cẩn thận, đưa mắt quan sát trước khi nó bước vào bất cứ ngã rẽ nào. Mặc dù chưa thực chiến bao giờ, nhưng kinh nghiệm từ cuốn sổ tay vẫn chỉ rõ cho nó thấy những gì cần và không nên làm vào lúc này.

Nín thở...

Chậm rãi đi...

Chờ đợi từng khoảnh khắc...

Bất chợt, Midoriya nhảy bèn thấy một cái bóng đang lao ra phía cánh phải của mình, đứng ngay chỗ của...

Đó là Bakugo!

Thằng nhóc tóc vàng đầy táo bạo quyết định chia ra và tấn công tụi nó trước!

Boommmml!!

Midoriya phản ứng vô cùng nhanh nhẹn, nó nhảy bỏ sang một bên, kéo ngã Uraraka nằm úp xuống mặt đất để tránh đòn tấn công bất ngờ của đối phương.

Uych!

“Uraraka – san, cậu không sao chứ?”

“Ừ, cảm ơn cậu.”

“O, Deku – kun...?”

Cô bé hoảng hồn khi thấy chiếc mũ hình dáng con thỏ của Midoriya đã bị cháy xém một nửa, vết xước cùng từng tia máu đang hiện lên rõ ở một bên mặt của thằng bé.

“Không sao, chỉ sướt qua thôi.”

Midoriya trả lời, không hề lơ là sự chăm chú nhìn vào đám khói bụi.

Rắc...rắc...!!!

Bakugo đẩy mạnh hai tay, xua tan khoảng tro bụi ngay trước chính mình. Đòn đánh mới rồi đã đục một cái lỗ to chừng ba mươi centimet ở ngay bức tường đá cách Midoriya chỉ vài bước chân.

Lấy một tư thái bề trên nhìn xuống, Bakugo mở lời đầy uy hiếp:

“Coi nào Deku.”

“Đừng có né chứ!”

“Vì đối thủ là Kacchan”

Midoriya chậm rãi đứng dậy, gằn giọng nói...

“Nên mình đoán rằng cậu sẽ đến tìm tụi này trước mà!”

.....

Lại nhìn khung cảnh gay cấn giữa hai đội Anh Hùng và Tội Phạm, bọn nhỏ cũng bắt đầu bình luận trước màn hình...

Ashido: Tấn công bất ngờ ngay từ đầu sao?

Kirishima đập hai nắm đấm vào nhau la lên: “Bakugo điểm vài!”

“Tấn công bất ngờ như thế chả ra dáng đàn ông tí nào!”

All Might: Đó cũng là chiến thuật cả thôi. Các em ấy hiện giờ đang ở trong một cuộc thực chiến đấy.

“Midoriya – kun né được đòn đó rồi!” – (Ashido vẻ mặt phấn khích nói)

“Nhìn Bakugo lao tới kia!”

Màn hình bên trong, Bakugo vẻ mặt nóng nảy áp sát Midoriya, thủ thế chuẩn bị tung đòn...

Ông kính chuyển sang nơi thực chiến...

Bakugo: Tao sẽ không làm trận đấu bị ngừng đâu, nhưng chắc chắn cho mày một trận nhừ tử đấy!

Vừa nói, nó vừa giơ cánh tay trái lên, nhưng bất chợt, bàn tay phải phía sau vung mạnh tới. Hóa ra, đó chỉ là mồi nhử.

PẶc...!!!

Thân hình của Bakugo khựng đứng lại, vì bên phải đã bị đối thủ kẹp chặt. Midoriya giống như đã dự đoán trước được nó sẽ làm gì, thẳng nhóc hành động ngăn cản đòn tấn công của đối phương ngay tại vạch xuất phát. Mọi uy hiếp và đe dọa, đều bị xóa bỏ!

Bắt được rồi!

(Midoriya hành động ngay lập tức...)

Xoay chân ... Lấy đà ... Chộp lấy bả vai kẻ địch ... Nghiêng người ... Và quật ngã xuống đất!

Hàng loạt những hành động đơn giản nhưng vô cùng lưu loát, không khác gì một võ sư chính hiệu cả.

KI RAAAAAaaaaa!!!

Midoriya hét lớn, quăng mạnh Bakugo ra phía trước bằng một tư thế Knock-out tiêu chuẩn.

Ngã này!

RẦm mmmmm...!!!

Bakugo chỉ cảm thấy đầu óc có chút choáng váng cùng quay cuồng, nhưng ngay lập tức, nó liền thanh tỉnh lại, và ...giận dữ!

Hai tay Bakugo từ từ siết chặt, nó cần phải chống đỡ thân thể đứng dậy... Thế nhưng mà, giọng nói của thằng bạn “khốn kiếp” lại vang lên...

“Kacchan...”

(Bakugo đã ngồi lên...)

“Cậu lúc nào cũng bắt đầu bằng một cú móc tay phải...”

“Có biết mình theo dõi cậu bao lâu rồi không hả?”

“Hả?!” (Bakugo chậm rãi nhìn về phía Midoriya, vẻ khó hiểu)

Midoriya vẫn thủ vững tư thế ném qua vai khi nãy, nó nén từng ngụm thở dốc trong mỗi câu nói:

“Những anh hùng...mà mình nghĩ là tuyệt vời...tất cả đều được phân tích trong cuốn sổ chép tay đó!”

“Cuốn sổ mà cậu đã cho nổ tung và ném đi đấy!”

Grừ uuuuuu...!

(Bakugo nghiêng răng lại, nó không tài nào chấp nhận, bản thân bị si nhục bởi một thứ mà chính mình coi thường)

Đối diện với ánh nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống của Bakugo, Midoriya không hề chùn bước hay tỏ vẻ e dè như lúc kiểm tra nữa. Thằng nhỏ lấy hết sức hét lên:

“Đã từ lâu rồi, Deku này không còn mang nghĩa là vô dụng nữa đâu!”

“Kacchan!”

“Deku...còn có nghĩa là Cố Gắng Lên đấy!”

(ノ益々)ノ

“Deku...” (Bakugo gần từng chữ, đứng dậy mặt đối mặt với Midoriya)

“Ngay cả khi mày đang sợ teo người...”

Bùm...bùm... (Hai tay Bakugo bắt đầu nổ lách tách)

“Đó chính là thứ...”

Bỗng nhiên, sắc mặt của Bakugo trở nên điên cuồng, nó hét lớn:

“MÀ TAO GHÉT NHẤT Ồ MÀY ĐẤY!”

Bảy chữ đó vọng dội khắp cả đại sảnh, âm vang của nó như búa tạ đập cái chất vào tai người nghe... là Midoriya!

“Này Bakugo – kun...”

Giọng của Lida đột ngột vang lên trong tai nghe, làm đứt đoạn tạm thời bầu không khí chiến tranh giữa hai thằng bé...

“Tình trạng của cậu thế nào rồi?” – Lida hỏi lo lắng.

Nhưng đáp lại chỉ là sự thô lỗ của Bakugo...

“Câm mồm và đứng đó canh đi.”

“Hiện giờ tao đang rất là điên đấy!”

Lida: Nà Ní???

[Tôi đâu có hỏi cảm xúc của cậu đâu]

[Hey!]

Cúp.....!!!

“....”

“Cúp máy rồi...?”

“Tự ý đi như thế... Cậu bị gì vậy hả?”

Một điều đáng buồn là chả có ai quan tâm đến Lida đang nghĩ gì!

(Lida: Huhuu...!)

Giờ khắc này, sự tập trung của toàn thể lớp 1-A chính là cuộc đụng độ sắp diễn ra giữa Bakugo và Midoriya.

Kirishima than vãn:

“Thằng khi Bakugo đang nói cái quái gì thế nhỉ?”

“Nhìn qua cái camera này chả hiểu được nổi!”

“Em ấy đang giao tiếp với đồng đội qua thiết bị thu phát không dây này đây.” – All Might chỉ chỉ về cái nút nhỏ màu xanh lam ở lỗ tai mình và nói...

“Mấy đứa cũng có thể mang nó kèm với sơ đồ cấu trúc của tòa nhà... Còn cả cuộn dây bắt giữ này nữa!”

Ông giờ trong tay một cuộn băng vải dày, bề rộng ước chừng hai đốt ngón tay và giải thích:

“Một khi các em quần thử này quanh đối thủ, đồng nghĩa với việc các em đã bắt giữ thành công.”

“Nhưng thời gian giới hạn là mười lăm phút. Bên Anh Hùng cũng không hề biết vị trí của vũ khí hạt nhân ở đâu đúng không ạ?” – Momo hỏi.

“Đét!!!”

Cả lớp: (O.O)!

Ashido la lên: “Vậy là bên phe Anh Hùng hoàn toàn ở thế bất lợi còn gì!”

“Dù có ở tình thế khó khăn nào thì Anh Hùng đều có thể lật ngược được cả.”

“Vội lại...”

“Aizawa sen-sei cũng nói với mấy đứa rồi phải không?”

“Câu đó đấy!”

All Might đưa ngón tay lắc lắc và mỉm cười...

“Yosh! Cùng nói nào...”

Cả lớp đồng thanh:

“PLUS! ULTRA!”

Bất chợt, trong màn ảnh, Bakugo chuyển đổi tư thế, ngay lập tức gây nên sự cảnh giác của Midoriya.

“Hừm...” (All Might)

“Bakugo đang...!” (Cả lớp)

Midoriya hét lên:

“Uraraka – san, đi đi!”

Bùmm!!

Lòng bàn tay Bakugo bỗng nổ cái ỳnh, tạo ra một lực đẩy giúp nó tiếp cận Midoria nhanh như chớp.

Bốp...!

Bakugo tung một đòn chân cực mạnh vào người Midoriya ngay khi vừa lướt qua thằng bé. Phản ứng của nó quả thực rất nhanh!

Nếu Hitomi sử dụng bảng kỹ năng có thể chi tiết phân biệt được chỉ số về các mặt nhanh nhẹn hay thể chất thì khả năng phản ứng của Bakugo chắc chắn đạt tới LV2 trở lên.

“Nhìn đâu đó? Lo cho bản thân mày trước đi!” (Bakugo vẻ điên tiết nói)

Hốt nhiên, nó giật nảy người khi thấy Midoriya đang cố trông sợi dây băng màu trắng qua chân mình...

“Cuộn dây bắt giữ?”

“Mẹ nó!”

Bakugo vội vàng phá giải bằng một đòn móc tay phải, thế nhưng...

Hụt rồi!

Midoriya lại một lần nữa, giống như đoạn trước cử động của Bakugo và né sang một bên.

[Biết ngay là Kacchan thế nào cũng mất bình tĩnh và dùng đòn móc ở bên phải mà!]

Khả năng tính toán của Midoriya đã làm chấn kinh toàn thể học sinh lớp 1-A...

Sato: Cậu ta ghê thật đấy!

“Không thèm dùng tới năng lực mà vẫn đấu ngang với top hai trong đợt tuyển sinh vừa rồi. Chưa kể là Bakugo cũng rất kinh khủng...” (Sero)

Midoriya nhìn ần ần thấp thoáng trong đám bụi mù Bakugo lo lắng nghĩ thầm.

[Lần này sẽ là một cú đá đầu tiên, để khiến mình không đoán được chuyển động của cậu ấy!]

[Kacchan đã thận trọng hơn rồi. Thật khó giờ để tiếp cận cậu ta!]

Thế là...

Midoriya quyết đoán làm ra một hành động có lợi với bản thân lúc này...

Chạy thôi!!!

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Midoriya vs Bakugo (2)

Chạy!!!

Một hành động mà Bakugo có lẽ không bao giờ nghĩ tới được Midoriya sẽ làm...

Điều này, khiến nó nổi điên...

Tiếng rống giận của Bakugo vang lên dồn dập qua từng ngã rẽ...

“QUAY LẠI ĐÂY NGAY, DEKU!”

Tên tên ten...!!!

“Hóa ra giờ chuyển thành trò chơi đi bắt à?”

Vóc người nhỏ con chưa tới một mét ba Mineta lên tiếng, trên đầu mấy quả bóng tròn đen trông ngộ nghĩnh hết sức.

“Tui không nghĩ thế...”

“Midoriya không thể nào cứ tránh mãi được!” – Kirishima nói.

“Đúng vậy.” (Sato)

Jiro: “Nếu cứ chạy mòng mòng thì hết thời gian, team Anh Hùng vẫn thua thôi!”

Tokoyami: “Chúng ta hãy chờ xem sao!”

“...”

“Coi bộ cậu ta nổi điên kìa!” – Kirishima nói và chỉ vào màn hình.

Bakugo về mặt lúc này trông thật đáng sợ, không khác gì một con quỷ đang hăm he ăn thịt người khác.

All Might: (-, -)!

“Họ đối đầu rồi!” – Ojiro la lên...

Midoriya vs Bakugo!

“Khoan đã, đừng bảo là...”

Cùng lúc đó, hai giọng nói cùng cất lên... của Hitomi... và All Might

“Sen-sei, mau dừng trận đấu lại, đòn đánh của cậu ta có thể gây chết người đấy!”

Hitomi la lớn chỉ vào màn hình, ngay khi mà Bakugo giương cao cái bao tay hình dáng quả bom của mình.

“Nhóc Bakugo, dừng lại ngay!”

“Định giết em ấy à?”

All Might cũng nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề, lập tức ra lệnh thông qua bộ đàm...

Thế nhưng mà...

“Nếu không đánh trúng thì nó làm sao chết được!”

Âm thanh điên cuồng của Bakugo thông qua tai nghe vang vọng khắp phòng giám sát, khiến mười bảy con người ở đây sững sờ.

Và ngay tại thời điểm dứt lời, cánh tay trái cũng đồng thời thả ra chốt khóa!

Sáng chói quả cầu lửa cùng làm lóa mắt người xem, đặc biệt là còn đang trong cuộc chiến Midoriya.

Thằng nhỏ sững sờ, đứng chết trân trước đòn tấn công của đối phương. Nó không có cách nào trốn chạy ở một khoảng cách gần và hẹp như vậy!

BOOM!!!

Đòn đánh của Bakugo phát nổ ngay lập tức chôn vùi toàn bộ phần phía trước của tòa nhà cùng Midoriya vào biển lửa... Tất cả học sinh, đặc biệt là All Might, mặt mày tái xám lại.

“Này!”

“NHÓC MIDORIYA!”

“Nhóc còn đó không?”

Hitomi nhìn nhìn nhưng rồi quyết định không hành động. Ban nãy, cậu đã nhận ra, đòn tấn công đó, nhìn như hung hiểm, lại chỉ suýt qua Midoriya mà thôi.

Hiện tại, tiếp tục hay ngưng hẳn, quyền phán quyết thuộc về All Might.

Tính chất của trận luyện tập này, đã bị thay đổi rồi!

“Má nó! Bakugo đúng là một thằng điên...” – Sero

“Midoriya chỉ sợ...” - Kaminari

Khói đen nồng nặc cùng mảnh vụn, khung cảnh mờ mờ cuối cùng đã hiện rõ trong màn hình.

Midoriya, hóa ra vẫn bình an!

Không... đây chỉ là tạm thời mà thôi.

Ở trạng thái kích thích này, không ai có thể đảm bảo Bakugo có thể giữ vững được lí trí với đòn đánh tiếp theo cả.

“Mau dừng trận đấu lại thầy ơi! Bakugo giờ nó nổi khùng lắm rồi!”

“Có án mạng không chừng ấy!”

Kirishima lo lắng không nhận được nói.

Vốn dĩ chỉ là một lớp học huấn luyện cơ bản, chả ai ngờ rằng nó sẽ thăng cấp thành một lần “bom” nhau sống chết thế này.

“Không...!”

All Might về mặt lưỡng lự vô cùng, nhưng vẫn làm ra quyết định...

Để trận đấu tiếp tục!

Bởi vì ông nhận ra rằng... Bakugo kỳ thực rất tỉnh táo. Cũng không biết cái này gọi là nhỏ mọn hay gì nữa.

[Tuy nhiên, cái gì đều phải có giới hạn của chính nó!]

“Nhóc Bakugo, em mà dùng đòn đó một lần nữa là ta sẽ cho dừng trận đấu và đội của em sẽ bị xử thua đấy!”

“...”

Bakugo: “Hả...?”

“Tung một đòn tấn công với quy mô lớn như vậy từ bên trong... đồng nghĩa với việc phá hủy nơi mà em đáng lý ra cần bảo vệ.”

“Cho dù là anh hùng hay tội phạm... thì đó chỉ là một hành động ngu ngốc!”

“Em sẽ mất khá nhiều điểm vì đòn này đấy!”

(▽)!

Bakugo: (ノ益々)!

“Thế thì dùng nắm đấm giải quyết đi!” – Bakugo hét lên, cả thân người như một quả đại pháo bắn tới Midoriya...

[Chết rồi... Không thể né được]

[Phản công...]

Nhưng...

Bakugo không hề có mục tiêu trực diện đánh với nó...

Thằng nhóc khề nỏ nhẹ một cái, lập tức chuyển hướng ra phía sau Midoriya...

Boom!!

Midoriya lập tức ăn ngay một cú nổ đau thấu trời đất, ngay cả ở bên ngoài nhìn thôi mà cả lớp cũng cảm thấy xót xa cho thằng bạn.

“Bakugo vừa làm cái gì thế?” – Kirishima hoảng sợ kêu lên.

Im lặng này giờ cao lạnh Todoroki đột ngột mở lời:

“Coi bộ cậu ta không phải là loại đầu to óc như trái nho... Xem ra tính vì hơn tôi nghĩ đấy!”

“Hả...?”

Ashido kinh ngạc quay đầu lại, vẻ mặt khó hiểu. Cả lớp cũng chuyển hướng chú ý về phía Todoroki.

“Cậu ta thay đổi hướng chạy bằng cách dùng năng lực gây nổ, vừa có thể đánh lạc hướng đối phương.”

“Sau đó lại tung nó ra ngay tức thời.”

“Nhưng tui vẫn không rõ lắm?” – Kaminari tiếp lời...

“Muốn đòn chuẩn xác chống lại lực quán tính... Đòi hỏi phải biết điều chỉnh uy lực của vụ nổ! Đây chính là thiên phú không chế của mỗi cá nhân!”

Momo đứng bên cạnh Hitomi lên tiếng.

“Ra vậy, đúng thật không thể phủ nhận tài năng của Bakugo... Nhưng mà...”

Tên kia, động thủ quá mức độc ác!

Midoriya đã dính một cú móc phải cùng với đòn knock-out cực nặng, thể lực gần như suy kiệt hết.

Tuy nhiên, Bakugo vẫn chưa chịu buông tha, mà liên tục tấn công dày vò thằng bé.

“Cái này có khác gì giết người chứ!”

“Chỉ cần dùng cuộn dây quấn quanh cậu ấy là được tính bắt giữ rồi mà!”

Ashido nói giọng nghẹn ngào kèm với sự phẫn nộ mãnh liệt.

Tokoyami phủ mình dưới chiếc áo đen trầm giọng nói:

“Đây không phải là hành động của một anh hùng!”

Kaminari than thở:

“Midoriya cũng khá tuyệt đấy chứ! Nhưng nếu so về sức chiến đấu! Bakugo ở một đẳng cấp hoàn toàn khác!”

“Giống như là bản năng tự nhiên vậy!”

“Sen – sei!”

“Hừm...?”

Cả lớp giật ngược sự chú ý vào Hitomi khi mới vừa lên tiếng.

“Đã có chí hướng trở thành anh hùng vĩ đại... thì việc như vậy chắc chắn phải trải qua!”

“Hả...?”

“Nói gì vậy Hitomi!”

“Chẳng lẽ cậu đồng ý quan điểm của tên Bakugo đó!”

Mọi người dùng ánh mắt không thể tin được nhìn chăm chăm vào Hitomi, kể cả Momo cũng tỏ ra khó hiểu trước ý kiến của cậu bạn thân.

Nhưng Hitomi không hề đáp lại lời tui nó. Bởi vì... ở đây... chỉ có All Might mới hiểu được cậu đang định bày tỏ điều gì mà thôi.

Dẫu cho không phải là một dân chuyên nghiệp chính thức, cái tên Dawn Knight vẫn là một hình tượng anh hùng cao lớn luôn bảo vệ người dân...

Những trở ngại còn to lớn hơn thế, có rất nhiều!

Midoriya hay bất cứ ai ở đây, đều phải trải qua chuyện như thế dù sớm hay muộn.

Ban này, cậu đã định đứng ra ngăn cản, nhưng rồi...

[Nó không quan trọng nữa!]

Vậy nên...

“Sen-sei, việc này, là cần thiết cho tương lai của họ!”

Mãnh liệt trở về một câu, Hitomi mặt đối mặt với All Might gần rõ từng chữ.

“Đây là một trận thực chiến!”

“Họ là Anh Hùng và Tội Phạm!”

“Chỉ cần không chết người, chúng ta vẫn nên tiếp tục!”

Lời nói của Hitomi giống như nguồn sức mạnh to lớn củng cố cho quyết tâm của All Might...

Thử hỏi ông có đau lòng không?

Có chứ!

Nhưng vì tương lai tội nhỏ...

Trận đấu... sẽ không ngừng lại!

“Bỏ chạy sao?”

Ashido cất cao giọng thu hút lại ánh nhìn của mọi người...

“Đã là đàn ông thì không nên bỏ chạy... Nhưng mà...”

Nhìn thương tích đầy người Midoriya đang cố lết về phía mép tường đã bị Bakugo phá hủy khi nãy, tội học sinh chỉ có thể im lặng.

[Cũng đành chịu thôi!]

[Chênh lệch sức mạnh là quá lớn...]

Hitomi biết rằng giờ này chỉ có kì tích thì họa may đội Anh Hùng mới lật ngược tình thế!

Tuy nhiên, thật có thể xảy ra điều đó sao...?

Ai mà biết trước được!

... Và trận chiến giữa hai thằng bạn nổi khố, đã kéo dài đến phút giây gay cấn cuối cùng!

Midoriya đã bị Bakugo dồn đến chân tường rồi, thằng nhóc không còn chỗ để trốn nữa!

Bước từng bước mạnh mẽ, Bakugo lạnh lùng gần giọng với Midoriya:

“Tại sao mày không dùng năng lực hả?”

“Mày xem thường tao à?”

“Không phải” – Midoriya cúi đầu đáp... Mái tóc che khuất gương mặt khiến người ta khó lòng mà đoán được cậu bé đang nghĩ gì.

Bakugo càng lúc càng điên tiết hơn, cơn giận dữ trong người nó đã không thể kìm nén nổi nữa rồi...

“Từ lúc còn nhỏ, mày lúc nào cũng tỏ ra như thế... Mày đã xem thường tao từ lúc đó sao, thằng khốn?”

“Không phải đâu...”

(Midoriya hốt nhiên ngược mặt lên... để lộ ra một khuôn mặt mỉm cười trong nước mắt!)

(Về mặt ấy... Thật giống lúc trước... Cái lúc mà nó xả thân để cứu bạn mình!)

“Cậu là một người rất tuyệt, thế nên... Minh mới muốn đánh bại cậu!”

“Và còn...” (Midoriya siết chặt nắm tay lại)

Một cảm xúc dữ dội bất chợt bùng nổ, Midoriya hét lên thật lớn, dường như đang phát tiết mọi uất ức trong lòng:

“...VƯỢT QUA CẢ CẬU ĐÂY! THẲNG ĐÀN!”

“Đừng nhìn tao bằng cái bản mặt đó...”

“THẲNG KHỎN MỘT SÁCH!”

Và như là dấu hiệu bắt đầu của một trận quyết chiến sinh tử... Đôi chân của hai thằng nhóc, chuyển động ngay tức thì!

Hai con người...

Hai số phận khác biệt...

Hai tính cách trái ngược...

Nhưng lại có một mối quan hệ vô gắn bó đến kì lạ...

Đây chính là cuộc va chạm giữa số mệnh mà bất cứ thính giả nào đều phải run run và lo sợ cho cả hai bên.

Đến lúc này, ngay cả Hitomi cũng do dự không biết lời khuyên của khi trước là đúng hay sai.

“Không ổn tí nào cả! Sen-sei.”

Kirishima hoảng sợ la lên...

Midoriya và Bakugo... Thực muốn loại bỏ quy tắc và sống mái với nhau rồi!

“Hai đứa...”

All Might khuôn mặt cùng nội tâm đều biểu hiện sự giằng xé dữ dội...

Nhưng ngay khi ông muốn kết thúc trận đấu...

Hốt nhiên, All Might ngừng lại!

.....

“Chuẩn bị nè, Uraraka – san!”

Midoriya đột ngột hét thật to âm vang cả phòng giám sát...

Mọi người thoáng giật mình vì hành động kì lạ của hai đứa...

Thời gian trôi qua như chậm lại giữa khoảnh khắc mà hai thằng bé đưa cánh tay về phía đối phương...

Và rồi...

“SMASHHHhh...!!!!”

Răng...rắc...rắc...!!!!

Bụp...bụp...bụp (Tiếng của kính vỡ liên hồi)

Ầmmmmmm...!!!! (Tiếng đất đá nát tan)

Kính khủng sức mạnh từ cú đâm thẳng của Midoriya, không phải hướng về phía trước, mà là bức thẳng lên tầng trên cùng của tòa nhà. Nó xuyên suốt đồn tấn công của Bakugo, thổi bay hết toàn bộ tầng nhà ở phía trên đầu tụi nhỏ. Lực gió thổi rít lên chỉ nhìn thôi cũng rợn hết cả người.

Lida hoảng hồn trước cảnh tượng trước mặt mình...

“Cái gì...???”

(o.o)!!!

Uraraka chớp ngay lấy cơ hội, kích hoạt năng lực của bản thân...

“Lida- kun, xin lỗi nhé!”

Cô bé vừa nói vừa nâng lên một cái cột nhà bẽ dày có đến nửa mét. ...

Lida: (0, 0)!

“Xem Tuyệt kĩ của tớ đây... Cú Home Run Sao Chối!”

Tách. . .!!!

Một tiếng kêu dội vang lên báo hiệu một đợt “mưa đá” rơi như trút nước tạt thẳng vào mặt Lida. . .

(Lida: Tui có tội tình gì!)

“CÁI NÀY mà gọi là HOME RUN SAO??” – Thằng bé hét lớn đưa tay che phòng thủ cơ thể.

Nhưng, Uraraka cũng chỉ chờ có thế...

Cô nhóc ngay tức thì nhảy sang cùng lúc với đợt tấn công. . . và rồi!

“Đoạt được vũ khí!”

“HẢ...???”

“VŨ KHÍ!!!”

Giọng Lida như một cái loa phát thanh cỡ bự, âm vang chuyển động vọng khắp từ tầng một đến tầng năm. . . Báo hiệu cho Bakugo một điều rằng...

Đội Tội Phạm, đã thua rồi!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Trận đấu thứ hai... Todoroki vs Kizari (1)

“Trận tập huấn chiến đấu trong nhà...”

“Đội Anh Hùng...”

“WINNNNN!!!!”

Giọng của All Might thông qua loa thông báo vang vọng khắp khu thi đấu Beta.

Đó cũng là dấu chấm hết cho một cuộc chiến cân não và nghẹt thở giữa hai thanh niên. . .

Midoriya và Bakugo!

Woaaaa...!!!

“Cái quái gì vậy chứ!” – Cả lớp thì thảo.

Nhìn thương tích đầy mình bất tỉnh nhân sự và đang nôn khan liên tục Uraraka vì di chứng của sử dụng năng lực. . .

Kaminari âm thanh có chút nghẹn nghẹn nói ra:

“Bên thua thì chả có tí thương tích gì. Trong khi bên thắng thì lại te tua...”

“Không đúng!”

Tokoyami hơi ngúc ngắc đầu chim, mò khếp lại, nói với vẻ thâm thúy:

“Tuy thua trong chiến đấu. . .Nhưng họ đã thắng được trận đấu!”

Bên cạnh Tokoyami, Asui nhìn chăm chăm vào màn hình rồi thốt ra một câu mang đầy sự bất lực:

“Cơ mà chỉ là luyện tập thôi!”

“Ummm!”

“Không hiểu tại sao họ lại phải nghiêm túc đến thế!”

Cả lớp hầu hết đều đồng ý một quan điểm rằng... Tụi kia, quá mức quan trọng hóa vấn đề nên mới khô máu như vậy.

Có điều, thật may mắn là mọi chuyện giờ đã ổn.

All Might bảo bọn nhỏ chờ mình ở phòng giám sát, đích thân ông tới “chiến trường” để chăm sóc và đưa Midoriya vào bệnh viện của U.A

Ông cũng chú ý đến Bakugo, thằng nhỏ có vẻ bị chìm vào trong sự hỗn loạn và thất vọng cực độ về chính mình...

(Về mặt Bakugo nếu ai thấy được giây phút này, sẽ nhận ra nó đang vào thế không ổn định đến tận cùng. Về không thể tin được và bất lực hiện rõ trên khuôn mặt của nó...)

[Tay phải... Mình vừa làm gì...] – Bakugo đứng chết trân nhìn chăm chăm vào đôi găng tay màu đỏ đang run rẩy.

Nó vừa nhớ lại, cái khoảnh khắc trước đó...

Ngay khi mà hai đứa đối quyền với nhau...

Mồ hôi lấm tấm ướt đầm khuôn mặt Bakugo, nó chợt nhận ra rằng...

[Deku nó đoán ra đòn tấn công của mình...Không những thế...!]

[Không những thế... Nó còn tìm được cách chiến thắng!]

Những câu nói khi trước của Midoriya bỗng chốc ùa về...

(Cậu là một người rất tuyệt vời!)

(Thế nên, mình mới muốn đánh bại cậu!)

(Và còn vượt mặt cậu nữa đây! Thằng đàn!)

THẰNG ĐÀN!

Hai chữ này giờ đây cứ như hồi chuông lớn gõ boong boong vô đầu Bakugo, khiến nó không tài nào bình tĩnh nổi.

Bởi lẽ, nó đã hoàn toàn thua Midoriya... Kể cả khi hai đứa đấu khô máu với nhau!

Từng đợt thở dốc dồn dập từ Bakugo khiến bầu không khí dường như trở nên cô đặc lại...

Ở sâu trong hai con mắt ấy... Những viên gân xanh đỏ bắt đầu nổi lên...

Hốt nhiên, một bàn tay to lớn tràn đầy cảm giác ấm áp và mạnh mẽ vỗ nhẹ vào vai nó.

“Tĩnh tâm lại đi, nhóc Bakugo!”

“Đến lúc điểm lại kết quả rồi!”

All Might hữu lực mà trầm trầm giọng thanh âm, ngay tức thì lôi kéo Bakugo thoát khỏi cái vòng lặp do chính sự tự tôn của nó gây ra.

Ông nhìn thằng bé và nói:

“Cho dù thắng... Hay là thua...”

“Nhìn vào đó để rút kinh nghiệm, đây cũng là một phần của cuộc sống!”

.....

Phòng giám sát!

Đứng trước đông đảo học sinh, All Might nhếch mép hiển lộ nụ cười quen thuộc thường ngày rồi nói:

“Dù gì thì người thể hiện tốt nhất trong trận này chính là nhóc Lida!”

“Ồ...!”

Lida giật mình, nó ngạc nhiên không hiểu tại sao phe thua cuộc lại được thầy bầu chọn là nhân vật xuất sắc nhất.

Asui thắc mắc:

“Vậy không phải là Midoriya – chan hay Ochaco – chan sao thầy?”

“Ừmmmm... Tại sao lại không phải vậy nhỉ! CÓ EM NÀO TRẢ LỜI ĐƯỢC KHÔNG?” – All Might đột nhiên cao giọng hỏi.

“Em, All Might sen – sei!”

Đứng phía trước tiên, ngay sát cạnh bên Hitomi, Momo đột ngột giơ cánh tay lên phát biểu.

Hitomi: (0, 0)?

“Đó là bởi vì...” – Momo không nhìn ai mà nhắm mắt nói tiếp...

“Lida – san chính là người có khả năng thích ứng nhất trong buổi tập luyện này!”

“Còn về Bakugo – san thì rõ ràng đã tự ý hành động chỉ vì tư thù cá nhân.”

“Và lúc này, sen-sei cũng có nói rằng... tung một đòn tấn công quy mô lớn tại vị trí mà bản thân cần bảo vệ là một hành động ngu ngốc!”

(Chỉ về phía Midoriya)

“Còn Midoriya – san cũng tương tự. Số thương tích mà cậu ta nhận phải, cùng với cái kế hoạch đầy rủi ro của cậu ấy!”

“Uraraka – san lại để mất cảnh giác ngay giữa trận đấu! Và đòn tấn công cuối cùng của bạn quá bất cẩn. Nếu xem mô hình giấy đó là một vũ khí thật sự, thì bạn đã không được phép có những hành động nguy hiểm như thế.”

Dừng lại một chút, Momo mới quay sang Lida và nói:

“Chuẩn bị sẵn sàng cho việc kẻ địch đột nhập... và nhận thức được rằng trận chiến xoay quanh cái vũ khí ấy. Đó cũng là lí do mà Lida – san phản ứng chậm với pha tấn công của Uraraka...”

“Đội Anh Hùng thắng là do họ tận dụng lợi thế đây chỉ là một buổi luyện tập! Chứ thật ra thì đã làm sai nguyên tắc hoàn toàn.”

Lida: $\geq \star \cup \star \leq$!

Cả lớp: (0, 0)!

Hitomi: (O.O)

[Trước giờ mình không hề nghĩ tới cô ấy có thể nói nhiều như vậy!!!]

Hitomi có chút choáng váng với sự năng nổ đến bất thường của Momo. Bình thường học giỏi, nhưng cậu cũng đâu thấy cô ấy hăng hái với mấy vụ thể này...

All Might: $\sim (\odot \odot) \sim$

[Má ơi... Con bé nói còn nhiều hơn mình nghĩ!]

“Ơ mmm... à...! Nhóc Lida quả thật làm rất tốt! Yaoyozoru ý kiến cũng hoàn toàn chính xác!”

All Might đưa một cái thù thế “OK” đối với Momo.

Hitomi vừa định mở miệng, nhưng còn chưa kịp cất lời thì đành phải nhét mấy chữ định nói vào mồm...

Bởi vì Momo lại tiếp tục phát biểu:

“Chúng ta nên bắt đầu từ những điều cơ bản để phát triển chiều sâu của học vấn. Nếu không thì không thể trở thành anh hùng hàng đầu được!”

Cả lớp lại lần nữa đứng hình!

Nhất là mấy thằng con trai tròn mắt há mồm có chút kinh ngạc trước việc “bùng nổ đột xuất” của cô bạn này.

Hitomi có chút hăng hái ngắm nghía thật kĩ cô bạn của mình, đến mức Momo đỏ mặt đưa tay khẽ nhéo hông thì cậu mới thôi.

“Làm gì mà quan sát tở ghê vậy?”

Momo nhỏ giọng “dối hòn” hỏi...

“Đâu có, tại hôm nay Momo nhà ta tỏa sáng chói lóa quá làm mắt tui đui luôn rồi!”

Hitomi có chút nghịch ngợm đáp lại...

“Hừ...lo chú ý trận kể đi ông tướng!”

Cùng lúc đó, thầy All Might cũng lên tiếng:

“Các em, giờ hãy chuyển địa điểm và bắt đầu trận đấu thứ hai thôi!”

“Nhớ suy nghĩ kĩ về những gì mà các bạn đã nói khi nãy. Dùng nó mà giải quyết đợt tập luyện này.”

Cả lớp: Vâng ạ!

Địa điểm chiến đấu đã được đổi thành tòa nhà B, thay thế tòa nhà A vốn hư hại sau trận đầu tiên.

Khi học sinh đã vào đúng vị trí, All Might lập tức thông báo...

“Phe Anh Hùng, đội B, Ashido và Kizari!”

“Phe Tội Phạm, đội J, Shoji và Todorki!”

“Giờ thì, trận đấu thứ hai, Start!”

.....

Hai bóng người đang đứng trầm ngâm suy nghĩ trước tòa nhà B. Đó là Hitomi và Ashida!

[Cẩn thận sao?]

Hitomi thoáng nghĩ tới ánh mắt cổ vũ kèm theo chút lo lắng của Momo... Cậu thì thào:

“Nếu như sử dụng từ năm mươi phần trăm sức mạnh trở lên, sẽ xuất hiện phá hoại quá mức, mà ở dưới thì có chút không quá chắc chắn...”

Bởi vì Hitomi chưa thể tra xét ra được thuộc tính của Todorki, mà chỉ tia sơ qua Shoji mà thôi.

Tên: Shoji Mezo

LV 1+4

Skill: Replicated-body (Nhân bản chi giả) (LV1 +5)

Với năng lực của mình thì Shoji quả là một trợ thủ tuyệt hảo để thăm dò và bố trí đối phương.

“Kizari – kun, cậu có biện pháp nào chưa, hay chúng ta cứ thế tiến vào?”

Ashida có chút nôn nóng vì thời gian đã bắt đầu, cô bé dự định trực tiếp tiến thẳng vào hang ổ đối phương.

“Khoan, chờ mình chút...!”

Hitomi khoát tay ra hiệu cô bé im lặng, bản thân nhìn nhìn thật kỹ kết cấu toàn bộ tòa nhà... Rồi lại coi kĩ thuộc tính của cô bạn...

Tên: Ashido Mina

LV1 +4

Skill: Axit (LV1 +5)

Kết hợp với kế hoạch bản thân, cuối cùng, Hitomi cũng thấy được chỗ để đột phá.

“Ashido, mình cần trợ giúp của cậu!”

Hitomi chỉ vào sơ đồ một điểm đen mà chính mình đã vạch ra, nói:

“Năng lực Axit của Ashido – chan có thể hòa tan khu vực này được không?”

“Chỗ nào?”

“Theo tớ!”

Hai đứa đi vòng về bên trái tòa nhà, khoảng cách so với khu nhà chính có chút xa hơn bình thường.

“Yosh! Là nó!”

“Mình cần cậu hòa tan một lỗ hổng vừa đủ một người qua, nhưng đừng để bất kì tiếng động nào xảy ra cả!”

“Thế cậu định làm gì?” –Ashido tò mò hỏi.

“Chia ra và lên vào!”

“Chắc chắn Shoji có thể nghe được tiếng bước chân của chúng ta, thậm chí họ còn biết được chiến lược chúng ta bàn bạc nếu chỉ cách có một tầng lầu. Vậy nên, ta sẽ tạo bất ngờ ngay từ đầu.”

Hitomi ghé tai cô bé thì thảo vài câu, chỉ thấy Ashido gật đầu liên tục...

Tầm nửa phút sau, một lỗ hổng nho nhỏ đúng một người có thể qua đã được tạo thành.

Hitomi đưa tay đánh thủ thế với Ashido, ra hiệu có thể bắt đầu kế hoạch của tụi nó...

Tầng thứ tư tòa nhà B, Shoji cùng Todoroki đang bước chậm rãi kiểm tra từng góc ngách.

Shoji có thể không quên được một màn kinh khủng lúc này, khi mà Todoroki dùng năng lực để đóng băng toàn bộ căn phòng, ngăn ngừa kẻ đột nhập vào đánh cắp vũ khí hạt nhân.

“Tại sao cậu không băng phong cả tòa nhà luôn, Todoroki?”

Shoji có chút khó hiểu... Theo ý nghĩ của bản thân, thằng nhóc nghĩ rằng đó là biện pháp dễ dàng và nhanh nhất để chiến thắng. Vừa hạn chế được khả năng hoạt động, vừa dễ phát hiện ra kẻ địch.

Nhưng Todoroki lắc đầu nói:

“Chi sợ là không thể, Shoji! Cậu quên chúng ta phải đấu với ai à? Kizari năng lực khủng bố đó, ngoại trừ Midoriya, tôi chưa thấy người nào có thể bộc phát sức mạnh ghê gớm như vậy.”

“Và...cậu ta cũng không hề bị chấn thương hay tỏ vẻ mệt mỏi sau khi dùng tuyệt chiêu. Vậy nên chúng ta cần giả thiết rằng Kizari có thể xài nó liên tục trong một khoảng thời gian ngắn.”

“Điều này đồng nghĩa với việc thể chất của cậu ta cực kì kinh khủng. Nên đòn tấn công của tôi chưa chắc đã hiệu quả. Nếu đông băng toàn bộ, e rằng người chịu thiệt chỉ là Team J bọn mình...”

Todoroki đang nói chột im bất khi thấy Shoji đưa cánh tay ra hiệu...

Shoji dùng năng lực nhân bản ra mỗi bên ba cánh tay giả, kèm theo cả con mắt lẫn lỗ tai, có thể nói là quan sát gần như không có góc chết, khả năng nghe ngóng cũng cực kì khủng bố.

Hiển nhiên, Todoroki hiểu rõ điều đó, bởi vậy, cậu chắc chắn Shoji đã nhận thấy được tiếng động của phe Anh Hùng.

“Ồ đằng dưới!”

Shoji khẽ thì thầm một câu, tay trở xuống tầng lầu dưới chân họ.

“Tiến đến mai phục...!”

Todoroki nhanh chóng ra quyết định, hai người lập tức ẩn mình vào vị trí đi lên thang lầu kế tiếp...

Rất nhanh, tiếng bước chân đi tới mỗi lúc một gần, nhưng đến cầu thang liền dừng lại... Rồi bất động!

(Bên kia đang thăm dò sao?)

“Muốn mở đầu tấn công trước chứ?!”

“Tốc chiến tốc thắng!”

Shoji đánh một ánh mắt về phía Todoroki, tụi nó gật đầu, chuẩn bị hành động...

Bỗng nhiên, Shoji giật mình khẽ kêu lên:

“Hãy khoan... Tại sao tớ chỉ nghe tiếng chân của một người!”

“Hả? Một người? Nhưng mỗi đội đều có hai thành viên mà!”

Todoroki nghe xong, trực giác cũng cảm thấy không ổn. Nãy giờ tại nó quá mức tin tưởng vào khả năng của Shoji...

Có điều...

Hình như bên họ đã trúng kế điệu hổ ly sơn rồi.

Bởi vì trước đó cũng không hề biết được năng lực của mỗi học sinh kỹ càng. Nhưng thông qua bài kiểm tra thể chất, Todoroki và Shoji đều nhận định Kizari mới là thành phần nguy hiểm nhất mà họ phải đối mặt. Còn Ashido, tự nhiên là bị lừa sang một bên.

“Bình tĩnh, có thể Kizari đang ẩn nấp thì sao?” – Todoroki thoáng trấn định lại...

“Nhưng làm sao lại có thể tránh được giác quan của mình chứ?”

Shoji khó hiểu nhưng chợt nghĩ đến điều gì, cũng thở phào một hơi gật đầu:

“Phải, nếu cậu ta muốn phá hủy hay đột nhập công khai, chắc chắn tớ sẽ phát hiện. Năng lực công phá của cậu ta kiểu gì cũng gây ra động tĩnh rất lớn. Nhưng đến giờ, tất cả vẫn im ắng, có thể đây chỉ là mưu kế của phe Anh Hùng muốn dụ dỗ chúng ta ra mặt trước.”

“Vậy có nghĩa là họ dùng một người làm mồi nhử, còn người còn lại canh chừng chúng ta đó ra!”

“Vậy thì người gây tiếng động ấy, ắt hẳn là Ashido, vì Kizari mới là người tấn công chủ lực của họ.”

Todoroki ngay lập tức tự cho ra dự đoán mà bản thân nghĩ là gần sát nhất với thực tế kế hoạch của team Anh Hùng.

Quả thật khả năng tính toán tình thế của Todoroki cũng không hề kém một chút nào!

Chỉ tiếc là...

Nữ thần may mắn không ngả về phía Team J...

Họ tính trật một bước...

Bởi vì, người đến, chỉ có...

Còn tiếp!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Trận đấu thứ hai...Todoroki vs Kizari (2)

Vài phút trước đó...

Ashido thuận lợi theo lỗ hổng chui vào ẩn nấp ở lầu hai. Mỗi tầng lầu ngoại trừ rất nhiều khối lập phương đá to lớn, thì chỉ có hai cái cầu thang duy nhất dẫn lên tầng tiếp theo.

Kế hoạch của Hitomi vốn dĩ chia ra hai tổ, một người đảm nhiệm vai trò đánh lạc hướng đối phương, một người còn lại sẽ lên vào và thu thập vũ khí hạt nhân.

Tuy nhiên, vì năng lực cảm ứng của Shoji khá khó khăn, và số liệu về Todoroki đến giờ cậu vẫn chưa hề thấy được.

Do vậy, để chắc ăn, Hitomi quyết định sẽ là mồi nhử hấp dẫn hòa lực của Team J.

Và còn một điều đảm bảo cho độ khả thi của kế hoạch này, đó là bản thân Ashido.

Cô bạn không chỉ hòa tan mà còn có thể tạo ra các con đường bằng axit, vừa di chuyển khá nhanh, lại hạ thấp độ ồn ào đến mức tối đa.

Dù cho trong trường hợp hai người đều bị phát hiện sớm, thì bên đội J cũng sẽ phân vân không biết ai sẽ là người đầu tiên họ chạm trán.

Mặc dầu kế hoạch là như vậy, nhưng Hitomi không thể chắc chắn là đội của họ có thể thành công. Nên cậu vẫn còn một lá bài tẩy lưu cho chính mình.

Hitomi nhanh chóng tiếp cận lầu hai, nhưng đến cầu thang, cậu liền dừng lại. Bởi lẽ, trong cảm ứng của bản thân, một năng lực được diễn sinh khi Firudo đạt đến LV3 mà chính Hitomi cũng không ngờ được.

Nó cho phép cậu cảm giác được “Năng lượng” tỏa ra từ một cơ thể sống, nói một cách khoa học chính là “Từ trường cảm ứng”.

Todoroki và Shoji chẳng bao giờ nghĩ tới được, việc họ mai phục và chuẩn bị sử dụng năng lực để đánh úp đối thủ lại bị phát hiện sớm hơn trước đó.

Bởi vì, khả năng của Hitomi vền vẹn lộ ra chỉ có siêu sức mạnh, và ở cái thế giới anh hùng này, một con người thông thường chỉ sở hữu một năng lực mà thôi!

Vị trí của đội J hiển hiện rất rõ ràng trong đầu của Hitomi, nhưng cậu cũng không vội hành động. Shoji ít hần sẽ đoán được tiết tấu của bản thân, nhất là khi Hitomi chỉ chấp nhận giải phóng hai mươi phần trăm thực lực cho cuộc chiến.

“Ashido, cậu đi đến đâu rồi?”

Hitomi thông qua head - phone, nói thật nhỏ, để tránh bị đối phương nghe trộm và phát giác sơ hở.

Phía đầu kia, Ashido cũng hạ thấp tiếng đáp lại:

“Minh lên tới lầu ba rồi, Kizari – kun! Tình thế chỗ cậu sao rồi?”

“Bên này, sắp có va chạm! Cậu canh chừng động tĩnh mà bứt phá lên chỗ họ cất giấu vũ khí hạt nhân nhé, ít hần là tầng bốn hoặc năm.”

Đang thời điểm nói chuyện, Hitomi chợt nhận ra một tia nhỏ bé hơi lạnh đang lan tỏa xuống với tốc độ cực nhanh. . .

“Chuẩn bị đi Ashido – chan, tôi chiến đây!”

Ngay khoảnh khắc này, chỉ mất khoảng năm giây trao đổi mà băng kết đã tiến gần tới Hitomi, cậu ngay lập tức phản xạ lại. . .

Nhưng chỗ xung quanh, đã biến thành một màu trắng tinh lúc nào không hay.

Cái giá rét tỏa ra khiến người ta thấy buốt căm căm, sáng chói như pha lê lại làm lòng người phải lạnh lẽo.

Chỉ trong phút chốc mà cả tòa đại lâu đã biến thành một cái hàn băng pháo đài. . .

Ở trước màn hình quan sát trận đấu, All Might sen-sei cùng toàn bộ học sinh hiện tại đang run lẩy bẩy vì quá lạnh.

All Might rằng đánh lập cập, mũi hất li mấy cái liên tục, lấp bấp nói:

“Todoroki không hề gây tổn hại đến đồng đội hay vũ khí, chưa kể còn có thể suy yếu và khống chế kẻ địch nữa. . .” (Quay sang Ashido đã bị đóng băng hai chân)

“Năng lực cậu ta đúng là mạnh thật!”

“Nhưng mà. . .đội Tội Phạm vẫn chưa thắng được, sen-sei!”

Kirishima chỉ hướng Hitomi và la lên. . .

Quả thật, team Anh Hùng thoáng nhìn có vẻ nguy cấp, có điều. . .

Răng. . .rắc. . .rắc. . .!!!

Vài tiếng vỡ vụn vang lên, và rồi mỗi lúc một lớn. . .

“Todoroki, có vấn đề!”

“Tớ bỗng nghe tiếng kêu khác ở mặt lầu ba, còn phía trước đã hoàn toàn im ắng!”

“Vậy là bên kia chia ra sao?”

Todoroki cau mày. Nếu bọn họ muốn đuổi kịp đối phương, chỉ còn cách tách ra, đấu một trận một vs một.

[Cái khó ở đây, là hoàn toàn không thể xác nhận được Kizari hiện tại đang ở đâu. Sức mạnh mà cậu ta biểu hiện ra, e rằng có thể thuần sát phần lớn các thành viên trong lớp]

Ngay cả Todoroki cũng không dám chắc chiến thắng nếu solo tay đôi với “học sinh đứng đầu, phá vỡ kỉ lục” này.

Một thân trang phục nửa băng cùng với một cái dấu tròn đỏ che lấp nửa người cùng với vết sẹo bên con mắt trái của Todoroki làm nổi bật vẻ điềm tĩnh của cậu dù ở bất kì tình huống nào. . .

“Shoji, cậu tốc độ trở lại chỗ vũ khí hạt nhân phòng thủ đi! Ở đây cứ để tôi lo.”

“Vậy ỏn sao?” – Shoji có chút lo lắng hỏi.

“Không còn thời gian giải thích rồi, chút nữa chúng ta sẽ bàn luận bằng tai nghe sau!”

“Tốt, cẩn thận, mình đi trước!”

Shoji nhanh chóng lùi bước và quay hướng căn phòng đang chứa vũ khí hạt nhân của tụi nó.

Còn Todoroki, đương nhiên là tiếp tục tiến lên. Nếu phán đoán của bản thân là đúng, vậy thì cần nhanh chóng đánh nhanh thắng nhanh để trở lại hỗ trợ Shoji.

Tí tách... tí tách...!!!

Đột ngột, Todoroki dừng lại. Cậu nhận thấy trên mặt có chút ươn ướt, giống như là...

Có thứ gì đó trên đỉnh đầu vậy!

“Thế quái nào...!”

Todoroki phản ứng nhanh như cắt, thân hình búng lùi ra phía sau...

Vùuuuu...!!!!

Bóng đen dán thẳng ở vách tường ngay trên đầu bọn họ cách đến gần bốn mét, lao vút xuống... tiếng xé rách không khí kêu rìn rít nghe rợn người.

Quyết định cực nhanh của Todoroki chỉ giúp bản thân tránh né được “nhát kích tất sát” của đối phương mà thôi...

Ầm...!!!

Vừa mới chạm đất phát ra âm thanh nặng nề, bóng đen giống hệt u linh, bắn thẳng về phía Todoroki tung một đòn đá trực diện... Không khí rét lạnh cùng sự bám dính của lớp băng bao phủ khắp căn phòng, dường như chẳng hề ảnh hưởng đến người này một chút nào.

[Đỡ lại!]

Todoroki chỉ kịp đưa tay ra ngăn ở mặt trên, lập tức để lộ ra sơ hở hai bên cánh cùng phần bụng.

Bịch!!!

Tiếng chân phát ra, người liền bay ngược...

Phốc!!! (cả người thẳng bé giật ngược đập thẳng vào bức tường băng)

Oẹ...!!!!

Todoroki mở miệng phun một ngụm nước bọt, có lẫn chút ít tơ máu, hai mắt của cậu trắng xám lại...

[Đỉnh đòn nặng quá!]

Todoroki run run, cố gắng chống lấy hai tay lên đất. Hơi lạnh phả vào mặt khiến cậu thanh tỉnh lại đôi chút.

Khóe mi hơi nhếch lên, không cần phải nhìn kỹ, Todoroki cũng biết ai vừa mới ra đòn tấn công mình.

Có thể làm như vậy, trong lớp này, ở buổi thực chiến thứ hai, chỉ có một người...

“Thật không ngờ cậu lại ở đây! Kizari! Xem ra tôi tính toán sai lầm rồi.”

Todoroki ho khục khục, lấy tay che miệng trầm giọng nói.

"HỦMmmm...?"

"Có một người à?"

"Như vậy là đội J đã chia ra! Nhưng vậy cũng tốt... Thuận tiện..."

“Và hân hạnh được giao lưu trong chiến đấu với cậu! Todoroki – kun!”

Bóng đen nhếch miệng cười đáp lại, khuôn mặt của người này rất cuộc lộ ra ánh sáng...

Đúng là Kizari Hitomi!

Rõ ràng cậu ta đã ép sát thân thể dán chặt vào trần nhà. Dấu chân còn in trên mặt băng thượng là minh chứng rõ nét nhất. Cái lạnh do băng hàn của Todoroki tạo ra đối với đẳng cấp LV 2 +10 hoàn mỹ về mọi mặt Hitomi chỉ tạo được nhỏ bé mặt trái ảnh hưởng mà thôi...

“Todoroki, cậu đang làm gì thế?”

Bên tai nghe bỗng nhiên vang lên tiếng kêu dồn dập của Shoji.

“Tình hình sao rồi Shoji?”

“Nếu được thì mau rút lui, phía bên cậu đối thủ chính là Kizari. Tớ đang chạm trán với Ashido rồi! Năng lực của cô ấy có thể hòa tan lớp băng của cậu. Suýt chút nữa đã đột phá được lớp phòng ngự của chúng ta.”

“Giờ mới nói thì đã trễ Shoji!”

Todoroki có chút im lặng đáp:

“Tôi đang trực diện với Kizari đây. Vậy thôi, trận đấu một vs một này, bắt buộc phải thắng cả hai!”

“Nếu cậu mà thua trước... Thì vũ khí hạt nhân cũng sẽ không còn đây Shoji! Tôi có bắt được Kizari thì kết quả vẫn vậy.”

“Mình sẽ cố gắng... Cần thận!” - Shoji dứt khoát chấm dứt cuộc nói chuyện để cả hai tập trung ứng phó đối thủ.

Cụp!

Todoroki cúp máy, nhìn Hitomi chậm rãi nói:

“Cậu không nhân cơ hội tấn công tôi sao?”

“Không!” – Hitomi lắc lắc đầu đáp.

“Mặc dù có chút không hợp với quy tắc bài thi đấu này! Nhưng tôi muốn đánh một trận công bằng với cậu... Trong lớp 1-A không nhiều người có khả năng chiến đấu với tôi...”

“Vậy nên... Todoroki – kun, chúng ta bắt đầu chứ!” (Mỉm cười)

Vừa nói dứt lời, Hitomi bỗng nhún người, hai chân dẫm mạnh lên mặt đất...

Soru!

Phát động!

Thân hình cao lớn y hệt một ánh chớp, nện vỡ nát từng phiến băng ở hai khối tường đá kèm hai bên, bắn theo hình zic – zac lấy tốc độ cực nhanh tiếp cận Todoroki.

Ngay cùng thời điểm đó, Todoroki cũng chống hai tay qua hai khối lập phương đá, hơi lạnh tỏa ra từ hai bàn tay... Todoroki mạnh mẽ hất bàn tay của mình về hướng Hitomi miệng hét lớn:

“Băng Phong Thời Đại!”

Rắc...rắc...rắc!!!

Giống như gai nhọn một dạng, vô số băng thứ mọc lên từ hai bên tường và cả dưới mặt đất, phong tỏa toàn bộ thể tiến công của Hitomi.

Nguy hiểm...!

Tình thế đột nhiên trở nên nguy hiểm vô vùng...

Bởi vì Hitomi đang ở giữa không trung, không hề có bất kì chỗ nào để đặt chân.

Nhưng mà...

Todoroki quên mất một điều rằng, cậu không thể tạo ra cốt băng từ trần nhà... Mà đó là địa phương, Hitomi hoàn toàn có thể lợi dụng như đất bằng để chiến đấu!

Khoảng cách chưa tới một mét, nhưng không còn chỗ hạ xuống Hitomi, làm ra một hành động khiến đối thủ của mình và toàn bộ lớp 1-A phải sửng sốt.

[Xem tuyệt kĩ của tôi đây. Mặc dù chỉ có hai phần trăm sức mạnh so với ban đầu... đối phó với mấy người vẫn dư xài]

Thân thể của Hitomi đập mạnh lên mấy lớp băng, hoàn toàn vi phạm định luật vật lý, thậm chí không nhìn tới độ trơn trượt của mặt băng. Cứ như là đi trên đất liền vậy!

Hitomi mượn đà bung thẳng lên không trung...

Khuôn mặt treo ngược xuống đất, chân hướng lên trời, tạo thành góc một trăm tám mươi độ hoàn hảo... Và, Hitomi nở một nụ cười quỷ dị, nhìn xuống đối thủ của mình...

“Ngây thơ quá đó, Todoroki!”

“Hả?”

Todoroki giật bắn lên, cảm giác không ổn tràn ngập, nhưng cậu nhóc không kịp phản ứng lại nữa...

Tích tắc...

Tích tắc...

Thời gian dường như khê ngừng lại khi hai ánh nhìn trong con mắt mỗi người chạm vào nhau...

Và rồi...Bùng nổ!

“FIRUDO!”

Hitomi hét to tung ra một cú đấm vận dụng một năng lực mà trước đó cậu phải cân nhắc rất kĩ. Thứ bắt nguồn từ tự thân sức mạnh và máu thịt, thông qua tế bào rung động, ảnh hưởng đến từ trường của bản thân và bên ngoài, tạo ra cực kì mạnh mẽ sức phá hủy... Đây chính là tinh túy của Firudo.

KÉT...KÉT...KÉT...két...ttttt!!!!

Ma sát âm thanh chói tai như cửa điện cắt đứt kim loại, như quả bóng chày xé toạc không khí bốc lửa mà đi...

ẦM...ẦM...ầm...!!!

Tiếng nổ lớn kèm theo là từng đợt gió rít gào, thổi bay toàn bộ băng giá mà Todoroki tạo ra lúc đầu.

“Cái gì!!!”

Todoroki có chút đứng không vững, thân thể lao đảo cúi thấp xuống, cố gắng phòng thủ và né tránh những mảnh vụn băng vỡ nát đang bay về phía mình.

[Không ổn! Mình không tài nào mở mắt được, đòn tấn công ở khoảng cách gần như vậy...]

Băng bay tứ tán, có viên xoẹt ngang qua tay Todoroki làm rách da chảy máu, nhưng cậu chẳng hề quan tâm tới việc ấy...

“Người đâu rồi?”

Gió vừa hết, Todoroki lập tức đưa tay thủ thế tấn công...

Bỗng nhiên... Thăng nhóc cảm giác được, bản thân bị một vật gì đó buộc chặt lại...

Trái tim Todoroki như muốn thót lại...

Chẳng lẽ...

“Tôi thắng rồi nhé! Todoroki!”

Giọng Hitomi vang lên từ chỗ cầu thang phía sau nó, lập tức khẳng định tình huống xấu nhất của Todoroki...

Cậu hơi run run nhìn xuống phần dưới bản thân... hai con mắt đột ngột co lại. Bản thân bây giờ đã bị trói quanh bởi một sợi dây băng màu trắng lúc nào không hay.

Chính là sợi dây bắt giữ!!!

“Như vậy có nghĩa... Minh thua rồi sao?”

Todoroki trầm mặc siết chặt nắm tay lại.

Một thành viên của Team J, đã bị loại khỏi trận đấu!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Kết thúc

Một bên khác chiến trường...

Ashido chậm chạp leo qua lỗ hổng, theo phân phối của Hitomi cô nàng nhẹ nhàng từng bước, trải thành dải axit từ chỗ đang đứng cho đến thang lầu cuối cùng.

Một đường thuận lợi quá quan trọng cho đến tầng ba, thông qua tai nghe nói chuyện với Hitomi, cô nhóc biết được cậu bạn mình đã chạm trán với phe Tội Phạm. Bên kia cũng nhận ra bị trúng kế, đồng thời chia nhau trở về phòng ngự vũ khí hạt nhân.

[Hitomi tạm thời cắt mất liên lạc để tập trung chiến đấu.]

[Tình hình hiện tại có thể cậu ấy đấu một vs một hoặc một vs hai.]

[Không biết Todoroki hay Shoji, người nào sẽ quay lại phòng thủ.]

[Đấu sao thì, cẩn thận vẫn hơn!]

Về tình nghịch trên mặt Ashido rõ ràng đã thu liễm, cô bé cẩn trọng di chuyển đề phòng bị kẻ địch đánh úp.

Rất nhanh, Ashido tiến tới căn phòng đã bị đông băng một cục từ trên xuống dưới.

Quan sát kĩ càng chung quanh, phát hiện không có ai, Ashido tốc độ chạy đến sử dụng năng lực axit của mình.

“Nhanh lên... Nhanh lên!”

Axit từ lòng bàn tay của cô phát ra những tiếng “Xèo Xèo” như đồ ăn lạnh bị chiên xào ở nhiệt độ cao, đồng thời, băng trên cánh cửa cũng lấy mất thường có thể thấy được tốc độ hòa tan thành nước.

Bộp...Bộp...Bộp...bộp...

[Có tiếng bước chân!]

Ashido giật mình quay lại, hai mắt chăm chú nhìn về phía chỗ cầu thang...

Có chút hồi hộp cùng hưng phấn?!

Cô vừa làm tan băng vừa chờ đợi...

Chờ đợi kẻ địch tới!

Từng giây phút trôi qua...

Một bóng người xuất hiện...

“Shoji?!”

Ashido la lên, giọng có chút thờ phào nhẹ nhõm. Nếu là Todoroki, cô nhóc còn có chút bất an bởi vì không rõ ràng khả năng của cậu ta. Tuy nhiên, Shoji thì lại khác...

Tên “Tội Phạm” này, chỉ thiên hướng về phụ trợ mà thôi!

Đó là phân tích của Kizari lúc này, và cô cảm thấy cậu bạn nói rất đúng. Chỉ là ưu thế về năng lực căn bản không đủ để giúp cô áp đảo đối phương.

Chiều cao tiếp cận hai mét, hình thể cường tráng với sáu con cánh tay cơ bắp cuộn cuộn. Sức mạnh của Shoji cũng không hề dễ nhằn đối với một phái nữ như Ashido.

Nhưng mà... cô phải chiến đấu thôi!

Anh Hùng việc làm, chính là lúc này đây.

[Kizari nếu đánh bại Todoroki, cậu ấy sẽ tới giúp, vậy thì phe mình sẽ có lợi thế về số lượng. Hoặc ngược lại!]

[Dù gì, tốc chiến tốc thắng!]

“Đánh đi Shoji!”

“Ashido – san. Tôi không nương tay đâu!”

Shoji dứt lời liền lao đến khí thế hùng hục, phối hợp với dáng người của cậu ta quả thực đem lại cho địch nhân một loại nghiền ép cảm giác.

“Tới hay lắm Shoji!”

Ashido khoe miệng nhếch lên một nụ cười tinh nghịch, hai tay chìa về phía Shoji bắn ra một luồng dung dịch axit đậm đặc.

“Hừm...!”

Shoji không nao núng, nghiêng sang một bên né tránh, đồng thời thu hẹp khoảng cách với Ashido lại chỉ còn hai mét...

[Ồ tầm này, đủ để khóa lại cô ấy!]

Dừng mãi như một báo đen to lớn, Shoji đột ngột bỏ nhào tới, sáu cánh tay cậu giang ra hết mức, che phủ cả thân hình Ashido.

“Cậu chậm chạp quá đấy Shoji – kun!”

Chỉ thấy Ashido không hề nao núng chút nào...

Khoảnh khắc mà Shoji chuẩn bị chạm tới người mình, Ashido lập tức hành động!

Uồn lưng cong lại... Ngửa mặt ra sau... Tay bắn dịch axit!

Một loạt hành động độ khó cực cao được cô bé thực hiện vô cùng trôi chảy, trượt theo đường chất lỏng, Ashido ép người lườn qua thân hình to lớn của Shoji dưới ánh mắt ngỡ ngàng của cậu bạn và vô số thành viên lớp 1-A.

Cả lớp lúc này đang xì xào bàn tán, có xu thế còn lớn hơn lần đầu đầu tiên của Midoriya và Bakugo nữa.

Thời gian buổi học mới chỉ trôi qua hơn hai mươi phút, mà bọn nó đã được quan sát ba trận chiến máu lửa hết sức kịch tính, nhất là Todoroki và Kizari...

Todoroki một đòn băng phong cả tòa nhà, hất tay tạo thành tầng tầng lớp lớp cốc băng nhọn. Năng lực có thể nói là mạnh mẽ đến tột cùng!

Đến mức Hitomi lại càng làm khán giả phải sửng sốt bởi sức mạnh và khả năng chiến đấu của mình.

(Không trung lộn ngược! Một đấm phá vỡ!)

(Toàn lũ quái vật!)

Đó chính là suy nghĩ chung của toàn bộ học sinh lớp 1-A, kể cả Bakugo... Thắng nhóc đã lặng im từ lúc thi đấu xong đến giờ...

Đôi mắt nó có chút thất thần nhìn vào màn hình, nơi đang xảy ra trận chiến gay cấn giữa hai con người có thể nói là mạnh nhất trong lớp.

“Tuyệt thật đấy!”

Kirishima than thở, cảm thấy mình còn lâu mới bằng với hai tên này.

Kaminari gật đầu đồng ý nói:

“Thế chất và năng lực của họ ghê thật. Shoji và Ashido cũng không kém chút nào... Nhưng so với Todoroki và Kizari thì có chút...”

Asui: Ồp!

Mấy đứa khác: (o. o)!

Ài ㅠㅠ.....!!! (All Might thờ dài)

[Xem ra tụi nhỏ bị đá kích rồi!]

.....

Hitomi bình tĩnh đi lên cầu thang, không nhìn lại phía sau loang lổ chiến trường và tên “Tội Phạm” mà cậu đã bắt giữ.

Trận PK một vs một với Todoroki diễn ra rất nhanh, nhưng sự nguy hiểm thì khó mà tưởng tượng được. Nếu cho một ai khác không có khả năng di chuyển trên không trung và tấn công tầm xa, đấu với Todoroki chỉ có thể bị miếu sát mà thôi.

Thời gian còn lại của trận đấu còn khoảng chừng tám phút. Từ vị trí của cậu đi lên chỗ của Ashido mất tầm ba mươi giây, dư xài để đội Anh Hùng tụi nó chiến thắng buổi Tập Huấn này.

“Ashido, nghe tôi nói không?”

Hitomi thông qua tai nghe liên hệ, chỉ có tiếng thờ dốc từng đợt đáp lại...

“Ashido...? Ashido...?”

“Minh đây! Kizari – kun, bên ấy sao rồi?”

“Tôi đã trói được Todoroki và đang chạy tới chỗ cậu đây!”

“Hay quá! Nhanh lên nhé... Mình có chút trụ không nổi rồi... Shoji thể lực dẻo dai, mà cũng không sợ năng lực ăn mòn của axit. Cánh tay nhân bản của cậu ta khó chơi quá!”

“Vậy cẩn thận, đừng để bị bắt đó.”

Shoji sắc mặt khó coi khi thấy Hitomi xuất hiện, hiển nhiên là Todoroki đã thông báo cho cậu ta rằng mình đã thua trận.

“Dù gì thì tôi vẫn sẽ bảo vệ vũ khí hạt nhân... Hai người tới đi!”

Shoji trầm giọng về quyết tâm... Một đi không trở lại...!

Hitomi: (0, 0)?

Ashido: “...”

Lớp 1-A: “...”

Hai phút sau, đội Anh Hùng lấy ưu thế áp đảo về nhân số chiến thắng. Còn Shoji đã anh dũng “hi sinh”.

Vừa về đến phòng giám sát, Momo đã tới gần Hitomi và nhỏ tiếng hỏi:

“Cậu có bị thương ở đâu không?”

“Ngốc! Tớ ổn mà!”

Hitomi nhẹ nhàng cười nói. Chỉ có ở trước mặt Momo, cậu mới buông lỏng tâm lý của mình như vậy được.

All Might vỗ vỗ bàn tay la lớn:

“Tốt lắm các em, chúng ta bây giờ tập trung thảo luận trận thứ hai nào?”

“Sau đó, ta sẽ bắt đầu trận thứ ba...”

Hitomi khẽ hích Momo thì thầm:

“Tới lượt cậu đấy! Nhớ chiến thắng à ghen...”

“Xí... mở to con mắt mà xem mình nè!”

Momo hơi chút ngạo kiều đáp lại...

Cũng giống như Hitomi, cô nhóc chỉ cảm giác thoải mái khi nói chuyện với cậu bạn “thân”...

Còn trao đổi cùng bạn bè trong lớp, Momo vẫn giữ lại một sự dè dặt nhất định.

Trận thứ ba bắt đầu!

Team E: Asui + Yaoyorozu VS Team F: Koda + Sato

Lần này, đội E nhập vai vào Tội Phạm, còn đội F là Anh Hùng.

Với năng lực “Sáng tạo” cùng với sự linh hoạt của một người nhái như Asui, team E không mấy khó khăn để bắt giữ được Koda, vốn dĩ năng lực chủ yếu là nhờ câu thông động vật.

Cuối cùng thì dùng số lượng áp đảo Sato!

Những trận đấu khác cũng diễn ra vô cùng nhanh chóng, nhưng vẫn khiến cho người xem mãn nhãn bởi vô số năng lực hoa lệ và phong cách hào nhoáng khi chiến đấu của bọn trẻ.

Như Kaminari tích điện năng lực, có thể đánh xa và đánh gần, nhưng khuyết điểm cực kì rõ ràng, đó là dùng quá nhiều thì dẫn đến đuối người...

“...”

“Dark Shadow” của Tokoyami có cả mặt công và thủ, điểm yếu cũng chưa hề xuất hiện, thoát nhìn khá toàn diện.

Trận chiến cuối cùng của Team I và team C có lẽ đáng xem nhất trong mấy cái còn lại. Hóa cứng của Kirishima phối hợp với năng lực bắt giữ từ việc bắn ra các dây băng của Sero... Những tướng có thể ăn chắc hai thánh ba lon của lớp, Aoyama và Mineta.

Cơ mà vì không biết năng lực của Mineta nên hai người này bị “ăn ngay một quả” dính dính, vốn gỡ ra từ tóc Mineta. Vì quá dính nên cuối cùng team I trở nên vô cùng bị động và bị đoạt mất vũ khí hạt nhân rồi thua trận.

Đến đây, khóa huấn luyện đầu tiên của Khoa Anh Hùng đã hoàn thành tốt đẹp!

Phía trước khu Exit của tòa nhà Beta, nơi tụ học sinh tập trung lúc ban đầu, All Might nhìn lũ nhóc về thỏa mãn, đưa một cánh tay thủ thế OK đúng phong cách của mình:

“Các em rất khá!”

“Ngoại trừ nhóc Midoriya thì không ai có thương tích nghiêm trọng cả.”

“Mấy đứa đều thực hiện rất nghiêm túc. Ta có lời khen...!”

Asui giờ tay ngắt lời All Might, phát biểu:

“Sau tiết học của Aizawa sen-sei mà còn phải có một tiết như thế này...”

“...Sao mà thấy thật vọng ghê gớm!”

(Mọi người nhớ lại về mặt hầm L của ông thầy Aizawa!!!)

Cả lớp: “...”

All Might: “...”

“Đó là bởi vì giáo viên bọn ta...đều có cái quyền tự do hết mà!”

“Vậy nhé, ta còn phải đi tổng kết kết quả cho nhóc Midoriya đây!”

“Các em hãy thay đồ...!”

Chưa nói hết câu, All Might đã dọt lẹ nhanh như một con gió. Đầu đấy còn nghe loáng thoáng vài từ “Nhớ trở về lớp đi...”

Mọi người: (ノ益々)ノ!

“All Might đứng đỉnh đây!”

Kaminari thốt lên về âm mộ...

Ojiro khó hiểu nói:

“Tại sao thầy ấy lại phải vội vã đến vậy cơ chứ?”

Mineta: “Ngầu vãi!”

Tụi nó bàn tán chuyện trò về buổi học thực chiến hôm nay trên đường đi về lớp. Phần lớn ai cũng tỏ ra hài lòng về bản thân mình, ngoại trừ Bakugo chỉ im re từ đó đến giờ.

Lớp 1-A!

Bakugo lẳng lặng lấy túi xách và cất bước ra khỏi lớp, Kirishima sùng sốt kêu lên:

“Ồ, thanh niên, sao về sớm vậy!”

“Bakugo...!”

Cơ mà mặc kệ mọi lời khuyên can, Bakugo tiếp tục đi về mà không hề nói năng gì cả.

“Tình tình của tên kia khó chịu thật đấy!”

Kaminari thờ dài ngao ngán, tay bê chồng sách tiện thể hỏi Uraraka bên cạnh:

“Cậu thích ăn món gì vậy?”

“Ồ, để coi...À mocc...”

Uraraka đang chống đầu suy tư bất chợt nhìn thấy Midoriya quần băng đầy người đang được mấy đứa bạn trong lớp xúm xít lại hỏi thăm... Thế là...Hót hơ hót hải chạy tới.

“Deku – kun, Recovery Girl không chữa trị cho cậu à?”

“À không... Cái này là do mình hết thể lực...”

Midoriya lấp bắp trả lời...

Kaminari: (π__π) ~~~ Tui bị bơ luôn rồi à?

“Tụi mình cũng về thôi, Momo!”

Hitomi nhìn sắc trời cũng không còn sáng nữa, đối với cô bạn thì thậm

“Ừmmmm...”

“Chút nữa, cậu nhớ chỉ lại cho tớ đó nghe!”

“Biết rồi!”

.....

Có tiếng còi xe bíp bíp dồn dập, tiếng tàu điện ngầm, tiếng người qua lại đông như mắc cửi.

Lại một ngày nữa trôi qua, một ngày để lại khá nhiều cảm xúc trong tâm trạng của Hitomi và Momo.

Chiều tà in bóng hai con người chậm rãi bước đi trên quãng đường nhỏ quen thuộc nhộn nhịp mà yên bình...

Ngày mai, tụi nó vẫn còn một chặng đường dài phải đi tiếp!

~~~~~My Hero Academia~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Bất ngờ ngày hôm nay!

“Cái quái gì mà đông dữ vậy?”

“Bon chen vừa thôi chứ!?”

“Mấy cái người này, không cho chúng tôi vào lớp à?!”

“Đây là U.A đấy nhá!?”

“...”

Từ lúc All Might về dạy ở U.A, cánh phóng viên luôn tìm mọi cách để moi móc thông tin về vị anh hùng số một này.

Mới sáng sớm ra, trước cửa chính của học viện U.A đã bị đông đảo phóng viên ồn ào vây quanh. Họ đang cố gắng níu kéo chân của từng học sinh đi qua để thu thập các con số, tin tức hữu ích về các tiết dạy của All Might.

Và bởi vì All Might chỉ xuất hiện ở Khoa Anh Hùng, thành thử, học sinh khoa Anh Hùng liền gặp bị kịch!

Hai lớp 1-A và 1-B bây giờ liền được hưởng thụ vạn chúng chú mục, nhân vật chính đãi ngộ quả thực cũng chỉ đến thế.

Tối từ rất sớm Hitomi cùng Yao – Momo cũng chẳng né tránh được việc này, có điều, giả vờ làm học sinh khóa bình thường vẫn có thể trà trộn qua được.

“Nhìn Midoriya thâm thật!”

Hitomi nhỏ giọng thì thầm với Momo khi tụi nó lách qua được cán nhà báo nhờ tài chém gió của Hitomi. Đến mức quá quen thuộc với bình thường biểu hiện của cậu bạn, Momo đứng cạnh bên cảm thấy mình có chút ngây thơ quá mức.

Midoriya bị bắt chẹt ngay tại cửa chính vì dám “khai báo họ tên” thuộc lớp Anh Hùng. Thằng này mặt mũi tái mét, miệng lắp ba lắp bắp không được mấy chữ nhìn mà tội ghim.

Midoriya: Em phải đến phòng y tế, xin lỗi...!

Phóng viên: Ồ kia! Đợi chút...!

Nhưng còn chưa kịp nói thêm thì thằng nhỏ đã tọt đi nhanh như một cơn gió.

Phóng viên: "..."

Có cần phải thế không?

Liên chưa được người này, chúng tôi tìm người khác. Chả lẽ không biết nghề phóng viên yêu cầu sự nhẫn nại cực cao hay sao?

Vậy bỏ qua đến nạn nhân kế tiếp là Uraraka...

"Nào, em hãy nói cho chúng tôi cảm tưởng của bản thân về Biểu Trưng Hòa Bình All Might khi ông ấy đi dạy học?"

Một cái nữ nhà báo mặc đồ công sở, khí thế hung hung quát thẳng vào mặt con bé...

"Hề..."

(=, =)!

"Em...Ummmm..."

Uraraka luống cuống một hồi rồi đột ngột la lên.

"Sao...?" – Đám phóng viên mừng rỡ!

"Em nghĩ ra... Thầy ấy RẤT CỐ BẮP đấy ạ!"

(ノ益彡)ノ

Đùa nhau à! Cái đó người nào chẳng biết!

Còn đưa tay bày đặt biểu thị nữa!

Đứng lên có mà bị người ta chửi thối đầu!

Đám phóng viên quả thật tâm tình mệt mỏi... Có xin cái tin mà cũng khó khăn v!

Nhưng mà...họ quyết tâm không bỏ cuộc!

Phóng vấn người kế tiếp: Em nghĩ All Might là người như thế nào?

Lida vẽ mặt nghiêm túc đáp lại:

"Thầy ấy giúp em nhận ra mình đã được vào học ở một cơ sở giáo dục tốt nhất!"

Phóng viên: Good! Coi bộ hốt được thanh niên nghiêm túc rồi!

Lida vẫn tiếp tục:

"Tất nhiên nhân phẩm và tính cách của thầy thì không phải bàn, học sinh bọn em luôn thấy được tính hóm hỉnh của thầy ấy!"

"Đây là một cơ hội để em học hỏi từ một anh hùng đứng Top!"

Một tràng pháo dài từ miệng Lida nổ ra khiến cả bọn thờ không nổi!

Thanh niên nghiêm túc nhắc lại ba lần!!!

Phóng viên: "..."

Mẹ nó! Trường học toàn mấy thể loại như vậy thì sao tụi tao sống.

Cứ tưởng được con hàng ngon ai dè!

Cả lũ thờ dài ngao ngán...Thôi thì cứ bốc đại vài ba đũa nữa may ra dính...

Không ngờ...!!!

Định ai không được, lại chọn nhầm...

Cô phóng viên:

“Xin lỗi! Em có thể nói một chút về All Might được không?”

“Ế...! Em có phải là người bị tên Tội Phạm Bùn bắt?!”

Bakugo mặt đen lại nghiêng răng:

“Té đi chỗ khác!”

(ノ益々)

(Mẹ nó, cứ thích đâm chọc nỗi đau của bố!)

Nhìn bóng Bakugo đi xa dần, trong tâm trạng của lũ phóng viên giờ chỉ còn hai chữ “Bất lực”.

Hì vọng cuối cùng, tan biến rồi...

À không...

Vẫn còn một người mới vừa đi ra...

Thế là cả đám tom tóp chạy lại:

“A...All Might...Anh có thể choooo...!!!”

Lời nói chưa được mấy câu thì bọn họ chết lặng...Bởi vì...

Người đang phỏng vấn nhìn mất hình tượng không chịu nổi!

“Sao mà trông anh nhếch nhác vậy hả?” – Cô phóng viên la lên, vẻ mặt tức tối.

“Hôm nay All Might không có việc!”

“Mấy vị đang ảnh hưởng tới lớp học đấy. Làm ơn đi đi!”

Aizawa uể oải xua xua bàn tay nói.

.....

Lớp học khóa buổi sáng, chuông đầu giờ mới reo vào tiết, lũ học sinh vẫn còn bàn tán sôi nổi về vụ đám phóng viên đang bu đầy ngoài cổng trường.

“Không biết bọn họ làm gì mà như CHÓ ĐÓP CÚT bám hoài không dứt!”

“Nếu không phải tui dùng đến hóa cứng để chạy thoát chắc giờ này còn đang bị phỏng vấn chứ chẳng ở đây đâu!”

Kirishima thở dài, vẻ mặt còn có chút kinh sợ nói.

Sero gật gật đầu đồng ý...

“Mấy người này có mỗi tin tức của All Might mà cứ cố bám như vịt. Sao không đợi tan học hãy làm!”

Lida chặt ngang bàn tay ra, biểu lộ trình trọng:

“Các cậu, chúng ta phải thông cảm cho họ. U.A là một ngôi trường danh tiếng, việc phỏng vấn cũng là rất bình thường, sau này trở thành Anh hùng chuyên nghiệp chắc chắn phải trải qua những điều như thế...!”

“Quả đúng là U.A, thâm thúy thật!”

Cả lớp: (0, 0)?

Có một chuyện phỏng vấn mà nâng lên đến mức anh hùng chuyên luôn sao...Cha nội này liên tưởng ghê vậy!

Hitomi nhìn nhìn lắc đầu nói:

“Bị quấy rối như thế, All Might vẫn bình tâm làm anh hùng rồi trả lời này nọ. Thật khó cho thầy ấy!”

“Umm...!”

“Nhưng có khi nào bọn họ bí quá không chịu được, phá cổng vào đây thì sao?”

Momo lo lắng hỏi.

“Việc ấy, trường học ắt hẳn đã phòng bị rồi.”

Tokoyami trầm mặc nãy giờ bỗng mở lời..

“Bởi vì cổng trường chúng ta có hệ thống cảnh báo và tự động hàng rào chống kẻ xâm nhập...”

PHỦuuuu...!!!!

“May nhĩ! Nếu để lũ người đó vào đây, chắc loạn hết lên mất!”

“Im lặng...Thầy vô kia!”

“...”

Aizawa mở cửa bước vào, dáng vẻ vẫn nhếch nhác như ngày nào. Ông cảm tò đơn hơi hơi quan sát học sinh và nói:

“Hôm qua các em làm tốt lắm. Thầy cũng đã xem video và kết quả rồi!”

“Bakugo, em có tài năng, nên đừng hành động trẻ con nữa.”

Bakugo cau mày đáp lại:

“Em biết rồi!”

Aizawa quay sang Midoriya nói tiếp:

“Và còn Midoriya, em lại tiếp tục làm gãy cánh tay mình sao?”

“Em không thể cứ vịn cớ vào việc mình không thể kiểm soát được năng lực.”

“Thầy không muốn nhiều lời, cố gắng khống chế được nó thì em sẽ làm được nhiều việc đấy!”

“Vâng ạ!”

Aizawa lắc lắc đầu, chợt nhìn xuống dưới chỗ ngồi của Hitomi và Todoroki, có chút thâm ý.

Hitomi cảm giác được ông thầy giống như đã xem thấu vài thứ gì đó mà không nói ra.

Hitomi liếc mắt sang bên trái Todoroki cũng có vẻ trầm tư suy ngẫm. Hôm trước thực chiến, Hitomi phải nói rằng kinh ngạc vô cùng khi thấy được thuộc tính của cậu bạn này.

Tên: Todoroki Shoto

LV 1+4

Skill: Close-up Ice(LV2)- Fire(LV1+7)

Trên bảng dị năng hiện ra thông số của hai loại năng lực, đó là lửa và băng. Nhưng kì lạ là cậu ta không hề dùng cả hai cái để đối đầu với Hitomi, mà chỉ dùng băng.

Có lẽ bản thân Todoroki cũng mang nhiều mối khúc mắc hay hạn chế khi sử dụng cùng lúc hai thứ để chiến đấu. Suy cho cùng thì cậu ta là người đầu tiên Hitomi trông thấy sở hữu nhiều năng lực.

Thông tin về việc đó đến giờ vẫn còn là bí ẩn mà Hitomi chưa hề hiểu rõ. Mong rằng trường cao trung sẽ là lời giải đáp cho vấn đề này.

“MÁY ĐÚA! XIN LỖI VÌ ĐÃ THÔNG BÁO MUỘN!”

“Nhưng hôm nay chúng ta có một công việc quan trọng phải làm...”

Cả lớp xám mặt!

(Kiểm tra tiếp sao? Đùa nhau vừa thôi chứ!)

“...Đó là bầu ra LỚP TRƯỞNG!”

Thầy Aizawa kết thúc bài thuyết trình.

WOAAAA!

“THẾ NÀY MỚI GIỐNG TRƯỜNG HỌC CHÚ!” – Cả lớp cùng reo lên...

Thế là loạn thành một bầu, người nào cũng muốn làm kẻ điều hành, tai to mặt lớn.

Kirishima xung phong trước hết:

“Em làm lớp trưởng, em làm lớp trưởng!”

Kaminari, Jiro đồng loạt giơ tay:

“Bọn em cũng muốn!”

“Em trời sinn...!”

Aoyama chưa kịp nói xong đã bị Ashido nhảy lên che khuất mắt tiêu... Cô nàng vẻ mặt cười tươi rồi nhí nhảnh kêu lên:

“Em sẽ làm lãnh đạo...”

Tất nhiên là cũng có vài người mong ước trở thành con chim đầu đàn vì vài đam mê biến thái... Khụ... Khụ!

“Em sẽ bắt nữ sinh mặc váy cao ba mươi centimet trên đầu gối!!!” – Mineta vẻ mặt dâm tà la to.

Bakugo những tưởng sẽ làm mặt lạnh, ai dè lại là thành phần sôi nổi nhất ở đây. Thanh niên ngồi ngay ban đầu khí thế hung hăng hét lớn:

“Đề em làm cho, đề em...!”

Hitomi có chút bất ngờ vì sự tăng động của mọi người. Bởi vì cậu chẳng hứng thú lắm về mấy vụ này...

Có điều, bên cạnh cô bạn gái nhỏ đã lẳng lặng giơ tay từ nãy giờ. Hitomi hiểu rõ, Momo ít khi tranh chấp, nhưng cô nàng cực kì thích những công việc lãnh đạo như vậy.

Nhưng mà, ồn ào như vậy thì quá mức rồi! Hitomi cau mày, nín hơi vào cuống họng và gầm lên:

“IM LẶNG ĐI!!!”

Cả lớp: (0.0)?

“Hitomi?”

“Gi thế thanh niên?”

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía chàng trai vừa mới đứng ra cho tất cả ăn một cái skill câm lặng tuyệt đối...

Ở vạ chúng chú mục dưới, Hitomi bình thản nói:

“Lớp trưởng là một công việc có trách nhiệm dẫn dắt người khác. Muốn làm thì tập thể ủng hộ. Bỏ phiếu quyết định cho nhanh khỏi tốn thời gian và gây ồn ào ảnh hưởng đến lớp bên cạnh nữa!”

“Hả...?”

“Bỏ phiếu á?”

Mọi người còn đang thắc mắc bất chợt Lida lên tiếng:

“Kizari – kun nói rất đúng. Đây không phải là việc mà ai muốn làm cũng được!”

“Chúng ta bỏ phiếu để công bằng và dân chủ!!!”

Cả lớp: CẬU ĐANG GIƠ TAY CAO NHẤT KÌA?!

“...”

Kaminari ngu ngơ hỏi:

“Hai người đề nghị như vậy, tui vẫn khó hiểu...”

Asui đặt tay lên miệng tiếp lời:

“Chúng ta quen biết nhau chưa lâu, thì làm sao mà tin tưởng được!”

“Bởi vậy nên mọi người sẽ chỉ bầu cho bản thân thôi!” – Kirishima nói.

“Chính vì thế, chẳng phải người nào có nhiều phiếu nhất, mới thực sự xứng đáng với chức vụ này sao!?”

“Thầy nghĩ được không, sen-sei?” Lida cao giọng hỏi Aizawa...

“Thế nào cũng được, miễn là xong trước khi hết tiết!” – Aizawa lười nhác đáp, căn bản không mấy may quan tâm đến vấn đề “máu lửa” của lũ học trò mình.

“Cảm ơn thầy ạ!”

Aizawa: Ta ngủ đây!

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Sự cố ở trường!

Mỗi đứa trong lớp lấy ra một tấm giấy trắng nhỏ ghi tên người mà mình muốn bầu, kể cả bản thân. Tất nhiên, để đảm bảo tính chính xác và sự công bằng, danh tính người ghi sẽ không công khai.

Năm phút sau...

Kết quả bầu...

Lướt từ trên xuống dưới, có vài người không phiếu. Phần lớn là một phiếu như Kirishima, Sato,... Và có hai người nhận được hai phiếu, là Midoriya và Yaoyozoru. Người duy nhất nhận được ba phiếu trong lớp là Hitomi!

Bakugo nhìn trên bảng, tức tối đập bàn đứng dậy:

“Sao Deku lại có tới hai phiếu, thằng nào bầu nó?!”

Cả lớp: “...”

Sero thở dài đáp:

“Vẫn tốt hơn là bầu cho thanh niên đấy!”

“NÓI GI CỜ!”

Trong khi đó, Lida về mặt xám xịt...

Cậu chàng về mặt khổ sở “ta biết kiểu gì cũng thế”, cắn răng hậm hực nói:

“Không phiếu, biết ngay mà...!”

“Cùng là người đề xuất ý kiến, Kizari được tới ba phiếu, còn Lida chỉ có không phiếu. Chênh lệch quá!”

Sato về mặt đồng tình cùng khó hiểu hỏi:

“Cậu bầu cho người khác sao? Nhưng chính bản thân cậu cũng muốn làm mà!”

“Nhưng giờ có tới hai người có số phiếu đề cử như nhau... Vậy thế nào đây?”

“Cái đó để Aizawa sen – sei lo liệu thôi!”

Hitomi: $\geq^0,^0 \leq$?

[Có ai cho biết vì rằng mà tui lên tới ba phiếu rì?]

Cứ tưởng làm người xung phong thì sẽ bị ăn hành chứ. Ai dè có mỗi Lida bị dính chương, còn bản thân thì trở thành lớp trưởng. .Hitomi cảm thấy đầu óc mình có chút không bắt kịp thời đại.

“Cả lớp bình chọn rồi đúng không?”

Aizawa sen-sei uể oải ngồi dậy, vẫn chưa tháo ra cái túi ngủ thường ngày. Ông đọc tờ kết quả rồi cau mày nói:

“Kizari sẽ làm lớp trưởng!”

“Midoriya và Yaoyozoru, một trong hai em lựa chọn từ bỏ để người còn lại làm lớp Phó. Hoặc là ta sẽ cho mọi người bầu cho hai đứa một lần nữa!”

“HẢ?!”

“LẦN NỮA SAO?”

“THÔI THẦY ƠI!!!”

“NGHE ĐĂNG LÒNG QUÁ!”

Không quan tâm đến lời phản đối của mấy đứa kia, Aizawa quay sang Midoriya và Yaoyozoru hỏi:

“Sao rồi, hai đứa tính thế nào?”

“Sen – sei, nếu làm lớp Phó, em xin được rút lui!”

Midoriya đột nhiên đứng dậy, hơi lấp bắp nhưng đầy kiên quyết nói.

“Sao vậy Midoriya, ông từ bỏ sớm thế?!”

“Quyết định không tranh với con gái à?”

Mấy đứa dưới lớp lại bắt đầu ồn ào ép cung thẳng bé, Midoriya ngượng ngịu trả lời:

“Mới không phải, bởi vì mình tự nhận thấy bản thân quả thực có chút lúng cuống khi đứng trước đám đông. Nhiều lúc trả lời với mọi người còn ấp a ấp úng. Yaoyozoru – san có khả năng tính toán và phân tích rất xuất sắc, nên chức vụ này mình nghĩ cô ấy thích hợp hơn...”

“Ừmmmm...! Cũng không tệ lắm!” – Asui nói.

“Tính ra thì Yaoyozoru rất phù hợp với khả năng lập luận sắc bén của cô ấy đấy chứ!”

Ngồi ở trong góc, Lida đã chết lặng...

[Ông trời thật là bất công ๑_๑!]

Bữa trưa tại căn tin...

Momo, Hitomi, Midoriya, Lida và Uraraka bê khay đồ ăn ra bàn ngồi nhìn xung quanh tập nập học sinh cảm thán:

“Không ngờ hôm nào học sinh ăn ở đây cũng đông như vậy!”

“Bởi vì toàn bộ khoa Anh Hùng, Nghiên Cứu hay Đại Cường đều chỉ có chung một căn tin thôi.”

Bên cạnh Midoriya lập tức đáp lại...

Nhân tiện, vì cảm kích Hitomi, nên thanh niên Midoriya đã quyết định mời tân lớp Trưởng và lớp Phó cùng ăn, gọi là chúc mừng nhậm chức!

Vị trí của bọn họ là một khu bàn góc trong phía tây, vừa đủ năm người.

“Com ngon quá!”

≥ ~ ~ ≤ ☺

Uraraka xúc một muỗng vào miệng vẻ mặt hạnh phúc nói.

“Quả thực Cook Hero không phải chỉ là thổi phồng mà thôi!”

Hitomi khen một câu thật lòng, vị này anh hùng khả năng nấu nướng ăn đứt hai ông bà nội trợ ở nhà. Ất hẳn điều đó cũng liên quan tới năng lực của anh ta.

“Nói thật là tớ cũng không nghĩ là mình sẽ được bầu làm lớp Trưởng!”

Hitomi có chút trầm mặc nói...

“Tự tin lên đi chứ!? Kizari – kun! Mà sao cậu lại nghĩ thế.”

“Thì cứ nhìn Lida rồi hiểu!”

Lida: “...”

“Ý của tớ là, khi đưa ra sáng kiến bỏ phiếu, người dẫn đầu luôn luôn là người chịu cảm ghét. Các cậu hiểu không, kiểu như là chim đầu đàn ấy!”

“Ummm, rồi tiếp đi!”

Lida lên tiếng thúc giục, coi bộ thanh niên này cũng nhanh nhẹn hòng vì vấn đề đó rồi.

“Trên hết là tớ đâu có tự bỏ phiếu cho bản thân đâu! Thế nào mà đào ra ba phiếu được chứ!?”

“Trong đó một phiếu của mình.” – Momo chủ động lên tiếng.

“Một phiếu của tớ!” – Midoriya +2

“Như vậy vẫn còn một người nữa... Không rõ là ai nhỉ?” – Uraraka thắc mắc nói.

“Dầu gì thì cậu vẫn xứng đáng, Kizari – kun, với năng lực và cách ứng xử của cậu!”

Lida tiếp lời...

“Cậu có thể thắng một đối một với Todoroki chỉ bằng cách sử dụng băng vải, nhìn bề ngoài độ khó có vẻ lớn hơn so với việc hạ gục cậu ta, nhưng thông qua video, tất cả đều thấy được năng lực của Todoroki quá mức kinh khủng.”

“Vào trong tình huống bị đóng băng cả tòa nhà, thậm chí còn không có được vị trí để tiến công, vậy mà cậu lại có thể lật ngược tình thế dễ dàng...”

“Còn chưa hết! Ngay ở bài kiểm tra thể chất của Aizawa sen-sei, cậu là người duy nhất trong lớp dám đứng ra phản bác thầy ấy và ủng hộ Midoriya. Tôi không thể làm được điều đó!”

Nói tới đây, khuôn mặt trên cặp kiếng lấp lóe có vẻ nhẹ nhõm.

“Bản thân tôi lấy việc này ra để so sánh, nhưng giờ tôi đã hiểu ra lý do tại sao rồi!”

Lida mỉm cười nhấn mạnh từng chữ:

“Cậu rất phù hợp với cương vị là một người dẫn dắt, Kizari – kun!”

“Lida...”

Hitomi có chút xấu hổ khi được nghe người khác tăng bốc như vậy. Nhất là đối với một học sinh khó tính như Lida.

“Có lẽ mình cũng chưa hẳn tốt như cậu nói...”

“Mà nhắc tới chức vụ, Midoriya, có đúng là cậu từ bỏ lớp Phó bởi vì lý do nói ở trên lớp không vậy?”

“Ừm!”

Midoriya gật đầu đáp: “Ban đầu hai phiếu làm mình cảm thấy rất vui, nhưng khi đứng trước lớp nghe Aizawa sen-sei nhận xét, bỗng nhiên mình cảm thấy khó chịu vô cùng...”

“Cho nên...”

Midoriya lấp lửng bỏ dở câu nói, nhưng mọi người đều hiểu!

“Lida...!!!” – Uraraka bỗng nhìn thẳng vào Lida, ánh mắt sáng lên giống như tìm thấy đại lục mới vậy...

“Gì thế Uraraka – kun?”

“Cậu có phải...CON NHÀ GIÀU KHÔNG?”

“HẢ???”

Bốn con người đồng loạt la lên...

Midoriya: Đứng hình +1

Yaoyorozu: Đứng hình +2

Hitomi: Đứng hình +3

Lida: “...”

Cậu chàng chấp tay lên trán thờ dài:

“Uraraka – kun! Tớ thay đổi cách nói vì không muốn bị gọi như vậy!”

Cảm thấy xung quanh mấy đạo ánh mắt nóng bỏng, Lida không thể không “khai ra” sự thật về “gia thế” của bản thân...

“Gia đình tớ đã là anh hùng trong nhiều thế hệ. Tớ là con thứ hai!”

“HẢ?! TUYỆT THỂ!!!”

Tới giờ phổ cập giáo dục...Hitomi cũng chăm chú lắng nghe vì mấy phần này cậu chẳng hề có kiến thức chút nào.

Lida bắt đầu giảng giải:

“Mấy cậu có biết Turbo Hero, Ingenium không?”

“Tất nhiên!”

Midoriya về mặt hồng hồng hưng phấn la lên:

“Anh ấy là một anh hùng nổi tiếng có sáu mươi lăm cộng sự, làm việc ở trụ sở Tokyo!”

Midoriya chợt khựng lại như nhớ tới điều gì, mặt nó chuyển từ bình thường sang kinh ngạc nhìn Lida...

“Không lẽ là...?!”

“ĐÚNG VẬY!!!”

Lida đứng phắt dậy, tinh thần hồ hởi y hệt học sinh tiểu học đi khoe khoang thành tích...

“Đó chính là ANH TỚ!!!” – Thanh niên chống nạnh hét to ......

“Tuyệt quá!” – Uraraka

“Thật bất ngờ...Lida –san!” – Yao Momo

[Cậu làm tôi sững sờ đấy Lida!]

Hitomi nhìn đang ngâm trong vòng sáng thần thánh của Hội Đức Chúa Trời Lida có chút cảm khái nghĩ. Xem ra ai cũng có cố sự của riêng mình.

“Anh ấy là một anh hùng đáng kính, luôn tôn trọng luật lệ và dẫn dắt mọi người!”

“Tớ học trở thành anh hùng vì muốn được như anh ấy. Nhưng mà tớ nghĩ vẫn còn quá sớm để dẫn dắt người khác...”

“Lần đầu tớ thấy cậu cười đó, Lida – kun!!!” – Uraraka về không thể tin nổi kêu lên...

Lida: “...”

“Tớ cười nhiều rồi mà!”

“À thôi! Không bàn mấy cái đó nữa! Vui lên nào... Chúc mừng Lớp Trưởng và Lớp Phó đại nhân!”

Uraraka mặt tươi rói nhí nhảnh, đánh trống lảng qua chủ đề khác...

RING...! RING...! RING...!

Bất chợt tiếng chuông báo động của trường rung lên liên tục khiến cả đám sững sờ.

Báo động?!

Chỉ thấy loa trường phát ra âm vang liên tục:

“Xâm nhập mức độ ba. Mọi học sinh hãy mau sơ tán ra ngoài!”

“Mức độ ba là sao?” – Học sinh A hỏi...

Học sinh B:

“Đó nghĩa là có người xâm nhập vào sân trường! Ba năm rồi chưa hề có chuyện này!”

“Em cũng mau đi đi...”

“Midoriya – kun, Kizari – kun, Uraraka – kun, Yaoyozoru – san, chúng ta chạy theo thôi!”

“Hãy khoan...”

Hitomi lên tiếng ngăn cản lại khi bốn người kia định ủa vào đám đông hoảng loạn. Một phần vì cậu thấy có điểm kì quặc trong vụ này, mà cái khác là do Hitomi có lòng tin bảo vệ mọi người cho dù tội phạm có tập kích trường học đi chăng nữa. Nếu chen vào giữa chỗ hỗn loạn kia mới thật khó mà phòng bị.

Mặc dù Hitomi bình tĩnh không có nghĩa là Lida, Uraraka hay Midoriya cũng vậy. Họ nhìn mọi người đều chạy đi hết đã gấp gáp lắm rồi, nhưng Hitomi chưa đi thì không thể bỏ mặc bạn mình ở lại đây được.

“Nếu chúng ta không chạy chỉ sợ...”

“Cậu đang lo lắng gì nữa, Kizari – kun?”

Lida sốt ruột hỏi.

“Các cậu không thấy kì lạ sao...? Nếu tội phạm đột nhập, chỉ là chuông cảnh báo là chưa đủ. Huống hồ gì sân trường cũng không có vết tích của việc động thủ...”

“Hà...? Không lẽ...!!!”

Midoriya chợt nghĩ tới điều gì, vội phóng tới bên cửa sổ nhìn ra cổng ngoài, bốn người kia cũng tiến lại quan sát.

Chỉ thấy một đám phóng viên buổi sáng đang ầm ĩ trước sân, và bị Aizawa cùng Present – mic sen-sei cản lại.

“Hóa ra chỉ là cánh nhà báo thôi sao?” – Lida giật mình nói.

“Nhưng như vậy, những học sinh kia vì sao lại...!?” – Momo khó hiểu hỏi.

“Là nhân tính mà thôi! Khi gặp nạn, bản chất con người sẽ bộc lộ rõ ràng!”

Hitomi nhẹ nhàng điểm một câu, phá tan nghi ngờ của mấy đứa bạn.

“Thế thì ta cần thông báo cho các học sinh còn lại của U.A, để họ không cần hoảng sợ nữa!”

“Cậu đúng là rất hợp với vị trí lớp trưởng này, Kizari – kun! Bây giờ thì tớ hoàn toàn ủng hộ cậu!”

Tinh thần trọng nghĩa tràn đầy Lida la lớn, đồng thời không quên cấp Hitomi một câu cảm thán đầy khâm phục.

“...”

“Đi nhanh đi, chuyện đó bàn sau...”

Bốn người tụi nó cấp tốc tiến về khu Exit...

Nơi đây đang đông nghịt người bon chen và xô đẩy lẫn nhau. Hoảng loạn bao trùm bốn phía, thậm chí còn không có học sinh chú ý đến sát cạnh người cửa sổ để xem xét tình hình thế nào.

Quả thực làm mất mặt danh hiệu trưởng Anh Hùng chuyên U.A!

“Tính cách như vậy...Làm sao mà trở thành dân chuyên được!”

Hitomi thờ dãi nói, phần lớn đám đông đều là khoa Đại Cường nghiên cứu các loại. Chả trách thì rót đầu vào là phải.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chấm dứt và kế hoạch!

Trên đường đi tới lối thoát hiểm vắng tanh, thỉnh thoảng năm người mới thấy được bóng dáng vài học sinh hốt hơ hốt hải chạy trước họ.

“Ai cũng phản ứng nhanh thật! Quả là U.A có khác!”

“Lida, giờ này mà cậu còn quan tâm tới điều đó à...?!”

Midoriya chỉ tay về phía đám đông đã bao trọn gói cái hành lang cửa đông.

Tiếng học sinh xô đẩy, ồn ào, té ngã rồi tranh chấp diễn ra liên tục...

“Này, mau né ra coi...!”

“Đừng có xô người ta...!”

“Mịa nó! Có người ngã rồi kia!!!”

“ÂY DAAAaaaa...!!!”

“Giáo viên đi đâu hết vậy trời?”

“Ai mà biết chứ...Á... Té...!!!”

Tại nó thấy Kirishima và Kaminari cố gắng la to để trấn an mọi người mà không được. Nhỏ con Mineta đã bị nhán chìm vào biển người mênh mông, chỉ còn cánh tay giơ lên mấy cái rồi biến mất...

Hitomi nhìn mớ bòng bong trước mặt cảm giác như cả não.

[Thiệt tình, ghét nhất là ồn ào thế này!]

“Bốn người ở đây chờ tôi chút nhé!”

Hitomi nói với Momo và ba đứa kia rồi bước thẳng về phía trước...

“Chờ đã, Kizari – kun, cậu định làm gì?”

“Chấm dứt sự hỗn loạn này!”

Hitomi trầm giọng đầu không ngoảnh lại...

Lida hét lên:

“Thượng lộ bình an...!”

“...”

Phốc!!!

Uraraka về kim mặt như táo bón lúc kim lại không nổi, trực tiếp phun ra một ngụm nước...

“Sao vậy Uraraka – san?”

Midoriya quan tâm hỏi.

“Không có gì, chỉ là hai người bọn họ nghiêm trang giống diễn kịch quá...Tớ...tớ nhện không nổi nữa!”

Uraraka lắc lắc đầu, tay che lấy nụ cười còn cố nén ở miệng...

Lida: “...”

Hitomi: “...”

Dờ khóc dờ cười trước lời bình luận của Uraraka, Hitomi quyết định...Phải phát tiết lại vào mấy tên học sinh nhát chết này.

[Cho bọn họ một tràng giáo huấn nhớ đời!]

Hitomi gầm lên thật lớn, như một tiếng sét vang dội giữa bảy người đang hoảng loạn giầy xéo lên nhau:

“ BÌNH TĨNH LẠI.....IIIIIIIIII.....!!!!!!”

Đồng thời liên hoàn kĩ năng phát động!

Soru + Geppo!

Thân thể cậu hóa thành một bóng đen, bắn theo hình zic-zac, lướt ngay trên đầu toàn bộ học sinh rồi đập thẳng ngay chính giữa cánh cổng sắt phía trên...

ẦM...mmmm.....!!!

Một luồng chấn động được tạo thành âm vang không kém gì tiếng la của cậu lúc nãy!

Im lặng...

Đột ngột tiến tới cực kì bất ngờ!

Mấy trăm học sinh há hốc mồm, ngừng hẳn lại việc chen lấn của tụi nó, quay sự chú ý về con người đang đứng ngay trên đầu cánh cổng Exit...Sau lưng cậu ta, bức tường đã vỡ lại thành một khối hình...

GHÊ VL!!!!

Học sinh U.A: Có gì bình tĩnh từ từ nói thanh niên!

Hitomi: “...”

Cậu quét mắt thẳng xuống bên dưới, ánh nhìn như dao nhọn, đi tới đâu “kẻ địch” cúi đầu tới đó!

“ĐÃ ỔN CẢ RỒI!”

“PHÍA BÊN NGOÀI CHỈ LÀ CÁNH NHÀ BÁO MÀ THÔI!”

“HỌ MUỐN PHÒNG VẤN ALL MIGHT NÊN MỜI PHÁ CỬA VÀO ĐÂY!”

“MỌI thứ, đã ổn hết! Tất cả đều là học sinh U.A, mong các bạn đừng làm mất mặt trường chúng ta!”

Mấy câu cuối cùng, Hitomi hạ nhẹ giọng lại, không còn dùng cái âm thanh gào rú điếc tai nữa...Nhưng trong đó ẩn chứa mãnh liệt sự quyết đoán và lòng kiêu ngạo...

Bởi vì, nơi đây là U.A!

Nơi đây là trường cấp ba quốc gia!

Nơi đây là HỌC VIỆN ANH HÙNG!

Không gì có thể xúc phạm nội quy của trường học để gây tổn thương đến bọn họ khi mà giáo viên vẫn còn chưa xuất động!

Đám học sinh cũng đã an tĩnh lại, có vài đứa liếc qua cửa sổ kêu lên:

“Mấy cậu, coi kia, cảnh sát tới rồi!”

“Ủ...Cơ mà...đúng là chỉ có cánh nhà báo thật!”

“May quá!”

[Đã xử lí xong, mình nên xuống!]

Hitomi vẻ mặt không biểu tình, nhún người một cái...

Trước ánh mắt kinh ngạc của bao nhiêu người, thanh niên này lại hóa thành bóng đen nhanh như chớp mắt lướt qua đầu đám thật mạnh xuống đất...

Từ thế ấy...quy một chân...tay chạm đất, lưng quay ngược lại...quả thật là...

“Soái khốc!”

“Cảm ơn nghe thanh niên!”

Một thằng con trai lăm bằm, rồi hướng về phía Hitomi la lên...

Bỗng nhiên tụi nó sờ sờ đầu của mình...Và chợt phát hiện ra...Bị u một cục!!!

Mịa nó!

(ノ益ヲ)!

Thằng khi bố lão kia! Dám nhân cơ hội đá đầu bọn ông...Chờ đấy!

“Không có gì, đó là nghĩa vụ của mỗi học sinh U.A mà thôi!”

Hitomi không xoay đầu lại, cứ thế đi tới chỗ đám Lida, Midoriya đang đợi mình...

Chỉ trong chốc lát ấy, Hitomi không biết rằng, bóng lưng của cậu đã trở nên to lớn vô cùng...trong mắt của những học sinh khác, nhất là tụi con gái!

Đám con trai: “...”

“OK rồi, chúng taa...!”

Hitomi đang nói, nhưng rồi im lặng luôn khi thấy vẻ không thể tin nổi hiện lên trên bốn khuôn mặt...

Lida nhìn với vẻ “đắm đuối” khiến cậu nổi cả da gà...

≥☹≤!

Còn Midoriya và Uraraka hai mắt tỏa sáng như thấy được thần tượng vậy.

Momo...Thôi được, lần này thì cậu vui sướng tiếp nhận...

“Vừa rồi cậu thật quá tuyệt vời, Kizari – kun!” – Midoriya và Uraraka cùng la lên.

Momo cũng gật đầu liên hồi, hưng phấn nói:

“Hitomi – kun mới này...Cậu...đẹp trai...” – giọng cô bé nhỏ dần rồi hồng thắm cả khuôn mặt.

Hitomi có chút rung động trong lòng, về mê gái này...Lại xuất hiện ở biểu cảm của Momo ư?

Cũng may người tiếp nhận là cậu ≥☹≤ ...Nếu không thì...!

“Nói chung là tình thế bất buộc vậy...!”

Hitomi nhếch miệng cười khê, chỉ chỉ tay ra hiệu bọn họ đến lúc cần phải về lớp học...

Mà lúc này, tại cánh cổng trường U.A đã bị nghiền nát thành vụn, có bốn con người đang đứng đăm chiêu...

Nếu bất kì học sinh nào ở đây, liền lập tức nhận ra được họ là ai.

Nhỏ con tổ hai người...Hiệu trưởng Nenzu cùng với Recovery Girl!

Vóc dáng nóng bỏng Midnigt sen-sei!

Và một vị Quân Áo Du Hành Vũ Trụ thành tinh!!!

Nenzu hiệu trưởng nói với giọng nghiêm ngặt:

“Tại sao nhà báo bình thường lại có thể làm được như vậy chứ?”

“Người nào đã khai mào...Một trò đùa, hay là lời tuyên chiến?!”

.....

Buổi chiều tan học...

Học sinh ra về vừa đi vừa bàn tán vụ “scandal” khi sáng.

“Thôi chào nhé! Tớ và Momo về hướng này...”

Hitomi vẫy tay chào Lida cùng với Midoriya và Uraraka khi chuẩn bị tách ra ở các chuyến tàu điện ngầm khác nhau.

Hai đứa dạo bước chậm rãi, Momo thỉnh thoảng lên nhìn Hitomi khiến cho cậu cho chút nhột nhột và buồn cười. Nhưng mỗi lần quay sang định hỏi cô bé thì Momo lại đánh trống lảng sang chuyện khác...

Momo ngoài mặt cười nhẹ trả lời, trong lòng lại tràn ngập tâm sự.

[Mỗi lần đi bên cạnh cậu ấy...Tìm mình cứ...Đập thành thịch...!]

[Chẳng lẽ...Minh yêu cậu ấy rồi sao...?]

Nhưng cô bé không hề biết rằng, Hitomi hiện giờ đang đau đầu suy nghĩ về vấn đề khác. Đó chính là sự kiện lúc sáng!

[Rốt cuộc...chỉ là đám nhà báo thôi sao?]

[Kể cả như vậy...Bằng cách nào...Cánh cửa sắt ba tầng dày đặc có thể bị vỡ nát ra thành cám...Sức mạnh này, một đám phóng viên làm sao có thể?]

Hitomi cảm giác, giống như mình đã sờ tới rất gần chân tướng vấn đề...Nhưng vẫn còn một tấm màn mỏng che khuất mà không tài nào hất ra được.

[Minh...đã bỏ sót thứ gì chưa tính tới nhỉ?]

Bất an tâm trạng kéo dài cho đến lúc về nhà, và mấy ngày cuối tuần, Hitomi vẫn cứ đau đầu để phân tích mà không có được kết quả gì...

Thứ Bảy tuần này!

Kết thúc khóa học trên lớp, Aizawa sen-sei vừa mới đóng cửa phòng lại, Hitomi lập tức bước lên bục giảng phát biểu.

“Xin mọi người giành một chút thời gian...”

HẢ?!

Cả lớp dừng lại trò chuyện và nhìn về phía Hitomi...

“Có chuyện gì không, lớp trưởng?” – Ojiko hỏi.

“Là thế này... Minh muốn mời các bạn trong lớp, nếu rảnh...Tới nhà Momo để học nhóm, tiện thể luyện tập năng lực!”

“Mấy cậu biết sắp đến giữa học kì...mà hội thao U.A cũng trùng với thời điểm này!”

“Minh nghĩ luyện tập chung có thể tăng tiến độ phát triển năng lực của chúng ta...”

“Tới nhà của Momo – chan á!? Nghe thú vị đấy!” – Asui đưa ngón tay lên miệng tự hỏi.

Kirishima và Sero về mặt hồ hởi gật đầu cái rụp:

“Cho tụi này một suất đi Kizari!”

“Ừmm...!”

“Thế cậu định hẹn vào ngày nào?” – Jiro thắc mắc.

“Sáng mai, Chủ Nhật nhé! Tổ nghĩ là mọi người đều rảnh vào hôm đó!”

“Địa chỉ và chi tiết vấn đề mình sẽ đăng trên nhóm lớp...”

“Chú có muốn đi không Bakugo?!”

“Làm như thể tao rảnh lắm ấy!”

Bakugo lắc đầu từ chối lời mời từ thằng bạn tóc đỏ Kirishima!

Lớp cũng đồng dạng có nhiều người bận việc không đi được...

Kết quả phản hồi tại nhóm rốt cuộc chỉ có Midoriya, Uraraka, Kirishima, Sero, Jiro, Asui cùng với Hitomi và Yaoyozoru. Tổng cộng tám người!

Tối hôm ấy, Hitomi ngồi ngay ngắn ở phòng sách tư viện nhà Yaoyozoru để sưu tầm tài liệu. Khoảng thời gian gần đây, việc ra ngoài thực thi anh hùng “dấu mặt” của cậu đã giảm đi rất nhiều, danh tiếng của Dawn Knight vì thế cũng dần biến mất ở tầm mắt của công chúng.

Thế nhưng, Hitomi không chút nào cảm thấy khó chịu. Bởi vì, từ khi vào học ở U.A, cậu đã rõ ràng hơn về một số điều. Anh hùng, cần có chứng nhận để sử dụng năng lực. Một quy định hết sức phi lý theo nhận định của Hitomi. Nếu như vậy, chẳng lẽ bị tội phạm bắt hay chết rồi mới cho xài... Chưa kể, cứu người cũng cần giấy phép...

Giấy phép!

Hai từ đặt nặng chịch trong một cái thế giới siêu nhân, một tờ giấy còn con lại đại biểu toàn bộ pháp luật...nghe thật nực cười biết bao, Hitomi có thể hiểu được tâm trạng của lũ tội phạm là gì. Dĩ nhiên, dùng năng lực vô bổ và tổn thương đến người vô tội là sai trái, nhưng dùng năng lực bản thân, trong điều kiện

thích hợp, không ảnh hưởng đến kẻ khác hoàn toàn ổn thỏa...

[Luật lệ quá mức gò bó! Chính là nguyên nhân của sự phản kháng. Và đó cũng là lí do người ta muốn trở thành anh hùng. Để có thể tránh bị ước thúc sử dụng năng lực!]

Thời gian Hitomi làm Dawn Knight còn sinh động, rất nhiều lần cậu cứu người, rất nhiều lần cậu bắt giữ tội phạm. Hitomi không thêm đến công tích, không nhìn đến ban thưởng. Đơn giản chỉ vì cậu muốn giúp đỡ người khác.

Có điều, hồi báo lại, chỉ là những bài báo nghi vấn, những câu hỏi đặt ra vì cậu không hề đăng ký theo dự luật Anh Hùng. Nói cách khác, Dawn Knight cũng giống như mấy tên Tội Phạm sử dụng Quirk lung tung...May mắn điều cậu đã làm vốn dĩ nằm trong phạm vi kiểm soát được, Bắt giữ và cứu người. Chính vì thế, mà cái tên Dawn Knight vẫn chưa bị liệt vào danh sách đối tượng nguy hiểm.

[Mờ nhạt sao...? Vậy thì để nó mờ nhạt luôn đi!]

Hitomi hít một hơi trầm nghĩ, đầu sao thì, cậu đã quyết định đóng băng thân phận này, trừ trường hợp đặc biệt, nếu không sẽ không sử dụng.

Thất vọng chung quy về thất vọng...Muốn cải biến một điều đã ăn sâu vào bao thế hệ con người chỉ bằng sức của Hitomi rất khó...Người khác mà nghe thấy chắc sẽ cười cậu thôi mồi!

Momo khẽ đẩy cửa vào và bước nhẹ từ đằng sau, sợ làm phân tâm Hitomi. Cô bé biết bạn trai mình dạo này đang chăm chú thu thập thêm thông tin, kiến thức về thế giới anh hùng.

“Hitomi, mình pha một ly nước táo này, cậu uống cho có sức...!”

“Cảm ơn nhé Momo!”

Như một thói quen, Hitomi nhận lấy ly nước từ cô bé, nhấp một ngụm nhỏ rồi hỏi:

“Cậu vẫn chưa đi ngủ à...Ngày mai tụi mình họp nhóm đây!”

“Cậu chưa cũng chưa ngủ mà...”

“Con gái ngủ khuya không tốt đâu. Ngoan ngủ sớm đi ha...Nhớ tập luyện theo kế hoạch tớ đưa ra nghe!”

“Ừmmm...! Thế tớ đi ngủ đây, nhớ giữ sức khỏe đó!”

Chúc ngủ ngon xong, Momo vẫy tay chào Hitomi rồi về phòng mình. Từ lúc nghe cậu bạn nói thức khuya làm giảm nhan sắc của con gái kinh khủng, Momo bây giờ canh chừng giấc ngủ đều trước mười một giờ tối cả.

Ông bà Yaoyozoru thì rất ít khi can thiệp đến sinh hoạt của tụi nhỏ, thỉnh thoảng chỉ hỏi han vài câu.

Trong căn phòng nhỏ lúc này đã vắng lặng như tờ, chỉ nghe tiếng gió rít khẽ thổi xào xạc. Ngoài trời mây đen ùn ùn kéo đến, đêm nay không trăng, u ám tràn ngập từng góc ngách đường phố...

Như đang báo hiệu...Điềm gở sắp tới!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thử Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Tiềm năng của con người (1)

“Một...Hai...Ba...”

“Chín Chín...Một trăm...Một trăm lẻ một...”

“Chín trăm chín chín...Một ngàn!”

Hitomi thân mang phụ trọng đầy đủ một trăm kí lô, vừa đếm vừa cúi người hít đất.

Hiện tại, một ngàn cái chính là cực hạn của cậu khi mang phụ trọng thêm vào, không tính bất kì năng lực hay skill khôi phục, chỉ thuần túy nhục thể.

Bởi vì Hitomi phát hiện ra, rèn luyện áp bách tiềm năng bản thân, đột phá cực hạn của chính mình, là phương pháp tốt nhất để phá vỡ rào cản LV3 trước mắt.

Cứ mỗi ngày tập luyện như vậy, hưởng thụ cảm giác mạnh lên từng chút một, từng tế bào nhảy căng reo hò, quả thật khiến người mê say.

Hitomi biết chỉ thiếu một cơ hội để đột phá tấm màng mỏng và chính thức đặt chân lên cánh giới mới. Lúc đó, chiến lược của cậu khẳng định sẽ được tăng lên vô cùng kinh khủng.

Lại nhìn về hướng vườn hoa, nơi Momo đang chạy bộ không ngừng để nâng cao sức chịu đựng của bản thân. Theo lời khuyên của Hitomi thì cô bé cũng mang trong mình tám kí lô phụ trọng, mặc dù không nhiều nhưng thích hợp với giai đoạn hiện tại của Momo.

“Coi thử...Ồ...Bây giờ rồi sao?”

Kiểm tra đồng hồ trên tay, cậu gọi lớn:

“Momo ơi, vào ăn sáng rồi chuẩn bị thôi. Máy đưa kia có lẽ sắp tới đó!”

“ỪMmm...! Đợi mình tí, xong rồi đây!”

Bữa sáng là món bánh mì ốp la truy ăn kèm với dưa leo truyền thống. Vừa tập thể dục mệt rồi hai bạn trẻ nghiêng ngả với tốc độ ánh sáng, chỉ trong chốc lát đã bốc hơi toàn bộ bàn đồ ăn.

Tám giờ, Midoriya, Uraraka, Kirishima, Sero, Jiro và Asui; sáu đứa kia đã tề tựu đông đủ. Tụi nó đều choáng váng trước sự chênh lệch “gia cảnh” khủng bố giữa mọi người. May mắn là vẻ hào hứng của Momo cũng giảm bớt phần nào sự lo lắng và dè dặt của bầu không khí lúc này.

“Tiếp theo tụi mình làm gì hờ, Kizari – kun?”

Asui hỏi khi cả bọn đi tới sân sau đã được dọn trống thành một bãi lớn, rộng tầm 7*7 mét vuông.

“Đây là khu đất vốn dành cho bãi đỗ xe nhà Yaoyozoru, tớ đã dọn dẹp để chúng ta có thể luyện tập năng lực mà không lo ảnh hưởng đến chỗ khác.”

“Thiệt tình đã mong có nhiều người hơn, vì tớ không chỉ mời các cậu đến rèn luyện năng lực, mà còn bàn một việc nữa...”

“Vấn đề gì khiến cậu chăm chú vậy?” – Jiro tò mò.

Nhìn xung quanh mọi người đồng dạng thắc mắc. Hitomi chậm rãi nói:

“Là vụ nhà báo đột nhập trường chúng ta ngày hôm qua...Các cậu nhớ chứ!”

“Tất nhiên!”

“Nhưng cái đó được giải quyết rồi mà...Đâu cần chúng ta phải bận tâm nữa!”

“Không...đấy mới chính là điều tớ đau đầu suy nghĩ!”

“Các cậu thử nhớ lại coi, khi học sinh ra về, cánh cổng nó trông thế nào?”

“Kizari – kun, KHÔNG LẼ...!?”

Midoriya hốt nhiên la lên, làm mọi người giật mình. Thằng nhóc không để ý sự thất thố của bản thân mà hướng về phía Hitomi về dò hỏi.

“ỪM! Đúng như cậu nghĩ đó Midoriya...”

Hitomi gật đầu đáp.

“Hãy khoan...Hai người đang nói định nói gì thế. Tui chưa hiểu rõ lắm!”

Kirishima vẽ mặt ngu ngơ nói.

“Là như vậy...”

Không kịp Hitomi trả lời, Midoriya đã lên tiếng giải thích thay cho cậu.

“Ý của Kizari – kun muốn nói là, cánh truyền thông với đám nhà báo, phóng viên đó, lấy đâu ra sức mạnh để đập nát cánh cửa sắt tự động dày tới ba tầng của trường chúng ta mà tiến vào chứ! Mấy cậu xem xét đi!”

Hít hà...!

Sáu người còn lại chợt hít một hơi lạnh, vì giờ họ mới nhận ra được tính nghiêm trọng của vấn đề.

“Chưa hết...”

“Nếu suy luận tiếp tục, một sức mạnh ghê gớm đến thế, họ đột nhập vào trường chúng ta nhằm mục đích gì... Chỉ là khiêu khích hay đó là một âm mưu đen tối...”

“Mà bởi vì vụ việc không hề gây ảnh hưởng đến vật dụng hay làm hư hao tài sản trường học. Thậm chí nó cũng không gây thương tổn đến học sinh.”

“Chính điểm này đã lộ ra sự đáng ngờ!”

Midoriya nói liên thanh một tràng thật dài, nhưng không thể không phủ nhận phân tích của thằng này, trong một khoảng thời gian ngắn đã có thể phân tích thấu triệt được dụng ý mà Hitomi muốn trình bày.

Đột nhiên, cậu cảm thấy thương xót thay cho Bakugo... Tìm ai không được, cứ nhắm nhe vào một đối thủ như Midoriya, trước sau gì cũng ngã chổng vó mà thôi.

Học bá thế giới... Người thường sao có thể hiểu!!

Hitomi lên tiếng cắt ngang dòng suy tư của mọi người về những lời lẽ Midoriya vừa đưa ra lúc này...

“Chúng ta nên dừng bàn việc đó ở đây! Rốt cuộc tất cả chỉ là phân tích và lập luận. Hiện tại chưa ai có thể chứng minh được suy đoán của bọn mình là chính xác...”

“Cho nên, hôm nay, kế hoạch rèn luyện nhằm giúp các bạn có thể định ra được phương hướng phát triển của chính bản thân...”

“Tớ có cảm giác không tốt lắm trong khoảng thời gian vừa qua, nhưng nước tới thì đất chặn.”

“Dĩ nhiên rồi, tụi này luôn ủng hộ lớp trưởng! Nhưng mà mỗi đứa đều có một năng lực khác nhau, cậu nói cụ thể cách chỉ rõ hết từng đứa được không?”

Sero hỏi với giọng nghi ngờ, vì bản thân cậu ta cũng còn chưa biết rõ về người khác bao nhiêu. Bằng cách nào mà Kizari...

“Cứ yên tâm, tớ đã chuẩn bị phương án hết rồi... Midoriya, cậu giúp tớ một việc...”

“Hừm...? Kizari – kun?”

“Tớ biết cậu có sở thích sưu tầm và phân tích năng lực của những bạn khác. Cậu có mang cuốn sổ ghi chú đó không thì cho mình mượn một lát.”

“Đợi tí... Nó đây Kizari...”

Midoriya lục lại chiếc ba lô eo hẹp; lấy ra một tập vở mỏng, đã ố vàng và xạm đen.

“Nhìn nó sao thê thảm vậy Midoriya?”

Hitomi cau mày ngạc nhiên hỏi. Đứng ra với tính cách thanh niên này, phải quý sách như quý vàng mới đúng chứ.

“Cái đó... Là do hồi cấp hai, Kacchan đã từng cho nó một cú Bùm... Nên giờ nhìn thế này đây!”

“BAKUGO???”

Sáu đứa còn lại đồng thanh la lên.

“Ừm...! Tại hồi ấy mình còn yếu kém lắm, nên cậu ta hay lấy mình ra làm trò đùa.”

Kirishima vỗ vai Midoriya về mặt thông cảm nói:

“Chuyện cũ thôi, cho nó qua đi Midoriya, chú tâm vào hiện tại quan trọng nhất!”

“Ừ, tớ cũng nghĩ thế... Kizari – kun?”

“Đợi mình suy nghĩ chút đã...”

Hitomi đưa tay ra dấu cả bọn im lặng, nhưng thực tế đang thông qua dị năng quan sát thuộc tính mấy đứa kia...

Tên: Kirishima Ejiro

LV 1 +5

*Quirk: Harden (LV1 +5)

Tên: Sero Hanta

LV 1+4

Quirk: Tape (LV1+6)

Tên: Jiro Kyoka

LV1 +3

Quirk: Ear Jack (LV1 +6)

Tên: Asui Tsuyu

LV 1+4

Quirk: Froggy (LV1+6)

Tên: Yaoyorozu Momo

LV 1+ 4

Quirk: Creative (LV1 +5?)

Tên: Uraraka Ochaco

LV1+3

Quirk: Zero Uravity (LV1 +4)

Tên: Midoriya Izuku

LV1 +4 (LV4)

Quirk: One for All

Momo thông qua quãng thời gian rèn luyện vừa rồi, đã đột phá một mốc nhỏ thể chất, từ LV1+3 lên LV1+4. Mặc dù chỉ đạt được +1, thế nhưng đây là một đạo cửa khám thuộc về bậc một trung cấp. LV1 +7 trở lên chính là cao cấp.

LV2 thể chất anh hùng thậm chí có thể cứng rắn ngang sắt thép, ngăn cản được phổ thông đạn. Tất nhiên là một vài Quirk đặc biệt, như Harden của Kirishima giúp toàn bộ thân thể cứng rắn như đá, cũng sẽ đạt hiệu quả tương tự. Nhưng thời gian kéo dài cực kì ngắn, vốn dĩ không thể so sánh với LV2 thể chất được.

Trong toàn bộ thành viên ở đây, ngoại trừ Midoriya tình huống đặc biệt ra, Uraraka là người có dị năng phát triển yếu nhất...Nếu chọn...

“E hèm. Kirishima, cậu lên đây giúp làm mẫu một chút!”

“Hả...Tui á!”

“OK...!”

Mọi người chia ra phân tán thành một vòng tròn giữa sân, Kirishima đứng ở vị trí trung tâm, Hitomi khệ nệ bung ra một tảng đá lớn, nặng chừng mấy trăm kí... nhìn cậu chàng và nói:

“Kirishima...Năng lực của cậu là hóa cứng, khi phát động nó, người của cậu sẽ trở nên rắn chắc như đá, và có khả năng nâng vật nặng hơn mình rất nhiều đúng không?”

“Ừm...!”

Kirishima gật đầu.

“Năng lực của cậu rất mạnh khi đánh tay đôi, thậm chí có thể là vô đối!”

“Thế nhưng nhược điểm của cậu quá rõ ràng...Đó là sức bền!”

“Sức bền là điểm yếu của Kirishima –chan sao?” – Asui giương mắt ếch hỏi.

“Ừ. Nó đúng là vậy!” – Lần này là Kirishima gật đầu xác nhận mà không phải Hitomi.

“Lớp trưởng có phương pháp nào khắc phục điểm này không?”

Dưới ánh mắt mong đợi của bảy con người, Hitomi gật đầu nói:

“Có!”

“Mau nói đi thanh niên...!”

Sero vẻ mặt trông còn hưng phấn hơn cả Kirishima thúc giục.

“Há há... Trước khi tiết lộ, để mình cho các cậu thấy một điều!”

Hitomi vừa nói vừa xắn tay áo và giấu quần lên... Để lộ ra bên trong...

Là bốn quả tạ!

HÍT HÀ!!!!

Ngoại trừ Yaoyozoru, sáu đứa kia hít một hơi thật sâu rùng mình...

“Mỗi quả đều nặng hai mươi lăm kí lô. Tớ đã đeo chúng được mấy năm rồi!”

“Mấy cậu đã hiểu vì sao tớ rèn luyện được sức mạnh kinh khủng chưa?”

Hitomi vừa nói vừa chỉ vào tảng đá đang được cậu bê trên tay.

“Ừmm... ỪC!”

Jiro gật gật đầu, nuốt nước bọt một cách vô thức. Làm bạn thân của Yaoyozoru, cô chưa hề nghe cô bạn mình nhắc đến điều này bao giờ. Jiro biết rất rõ mối quan hệ giữa Momo và Hitomi, thậm chí Jiro còn tự suy đoán một số thứ...

Nhưng mà, chuyện này, tuyệt đối không ai nghĩ tới!

Trong đầu mọi người bây giờ chỉ còn một suy nghĩ...

BIẾN THÁI!!!

Hitomi đương nhiên không thể đọc được tâm tư của người khác, có điều vẫn đoán được phần nào cảm giác của mấy đứa bạn mình.

Cậu cười cười nói:

“Quirk của chúng ta sinh ra đã có. Nhưng tớ cứ thắc mắc một điều, nếu các anh hùng thuộc dạng sức mạnh, và chỉ số sức mạnh của họ chỉ có thể lớn lên theo thời gian, thì lúc còn nhỏ, họ chẳng khác gì những người Vô Năng.

[Vô Năng!]

Midoriya vô thức lẩm bẩm, trước đó, nó cũng là loại người như vậy.

“Các cậu hiểu cái cảm giác, khi mà vào chẩn đoán ở bệnh viện, người ta nói mình VÔ NĂNG ẤY!”

Hitomi nói với giọng cao vút, xen lẫn cảm xúc chập chờn mà ai cũng cảm nhận được.

“Lúc ấy, tớ đã tuyệt vọng! Nhưng rồi, tớ đứng dậy được, bởi vì tớ nghĩ rằng... Nếu không thể có các loại năng lực đặc biệt, vậy thì rèn luyện ra. Tập cho đến khi nào cơ thể của chúng ta mạnh mẽ, đột phá giới hạn mà người thường không thể đạt tới được, trừ phi có Quirk. Như vậy chẳng khác gì chính mình đã sở hữu Quirk rồi. Và Quirk này, sẽ không thể bị Aizawa sen – sei xóa bỏ, còn lý do thì chắc mấy cậu cũng hiểu chứ!”

“Cậu... Tuyệt quá! Kizari – kun!!!”

Midoriya thần thờ buông ra một câu cảm thán, về mặt đây khâm phục nhìn Hitomi.

Bép...!Bép...!Bép...!

Tiếng vỗ tay bất chợt vang lên từ bảy đứa còn lại, tụi nó nhận thấy hôm nay đến đây, quả thực đáng giá!

P/S: Từ chương này, ngoại trừ NVC, mình sẽ sửa lại Skill của các NVP thành Quirk trong map My Hero Academia để phù hợp với anime hơn.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Tiềm năng của con người (2)

Bộc lộ phần cảm xúc giống như tâm khảm mình bấy lâu nay, Hitomi bỗng cảm thấy khoan khoái lạ thường, cậu phát giác ra bình cảnh bất chợt lại tiếp tục nói lòng thêm, Hitomi đã sờ thấy được tấm màng ngăn cách đó rồi, chỉ cần một cú đâm nhẹ nữa mà thôi.

Quay lại với thực tế, mỗi đứa đều đã được chỉ ra cách tu luyện riêng biệt, cùng với phương hướng phát triển sơ lược của bản thân.

Tỉ dụ như Kirishima, thằng nhóc này đã đứng gồng cứng người để trụ cả trăm kí lô phụ trọng. Theo như Hitomi nói, chỉ cần Kirishima thoáng buông lỏng thân thể, lập tức sẽ bị ngã chổng vó không đứng dậy được.

Nhưng cũng chính nó sẽ giúp Kirishima tăng lên không chỉ cường độ thân thể mà còn cả sức dẻo dai của bản thân.

Hai cô nữ còn lại, Jiro và Asui. Jiro năng lực rất mạnh mẽ, kết hợp với bộ sóng âm khuếch đại và khả năng tấn công tầm xa nhờ vào Quirk Ear Jack khiến cô có thể chủ động trong bất cứ cuộc chơi nào.

Tất nhiên khả năng giữ bình tĩnh của cô bé cũng là một tố chất không thể thiếu khi trở thành anh hùng.

Kết hợp với những gì phân tích được, Hitomi đề cử Jiro, nên mang năm kí lô phụ trọng để rèn luyện bản thân. Ngoài ra, muốn đột phá cực hạn của chính mình, Jiro cần tiếp xúc với các âm thanh tần suất cao để học cách điều chỉnh cho phù hợp. Đồng thời, cô còn cần một bộ trang phục bổ sung cho tính năng cơ động khi chiến đấu.

Asui cũng tương tự như Jiro, nhưng đặc tính người nhái chú trọng cô nhóc không cần phải lo lắng về sự nhanh nhạy, nhưng cách tấn công của Asui quá mức đơn giản. Chính vì thế, cô cần học thêm về các món võ và bổ sung trang bị hỗ trợ cho việc cận chiến.

Cô gái cuối cùng, Uraraka!

Năng lực của Uraraka có thể nói là Bug nếu như cô nàng biết cách vận dụng. Hitomi đơn giản chỉ ra một thứ mà Uraraka có thể đơn giản đánh bại hầu hết toàn bộ thành viên trong lớp nếu nắm giữ được, trừ một vài ngoại lệ mà thôi.

Sero thì không cần bàn cãi về độ cơ động cũng như tố chất thân thể. Nhưng cũng giống Asui, năng lực cận chiến và sức công phá của cậu này chưa được cao. Hitomi chỉ đưa ra phương án phụ trọng và cố gắng đột phá cực hạn như Kirishima. Đây là cách đơn giản nhất để tăng cao thực lực cho Sero.

Còn lại mỗi mình Midoriya, Hitomi trầm ngâm hồi lâu, trước ánh mắt khẩn trương của thằng bạn và cái nhìn tò mò đến từ mấy đứa khác, Hitomi nói:

“Midoriya thuộc loại trường hợp cá biệt, nếu chỉ rèn luyện phụ trọng bình thường thì tốn thời gian rất lâu cậu ấy mới có thể phát triển bản thân. Như tớ đã mất ròng rã gần mười năm trời đây!”

Hitomi chỉ vào bản thân và tiếp tục:

“Tại bữa đầu tiên mình nói, Midoriya...Sức mạnh của cậu là quá tải so với hiện trạng cơ thể bây giờ. Cho dù cậu chia ra để dùng Quirk cho từng bộ phận, thì đó cũng không phải là cách lâu dài. Phương pháp tốt nhất, chính là cậu tiếp nhận một lượng sức mạnh nhỏ hơn, nhỏ đến mức cậu có thể điều khiển...”

“Ý của Kizari – kun là...Mình không cần sử dụng một trăm phần trăm sức lực!?”

“Đúng vậy. Theo cái nhìn của tớ, năm phần trăm...Không, chỉ cần hai phần trăm thôi, là sức mạnh hiện tại của cậu sẽ được tăng đáng kể.”

“Hai phần trăm thì làm sao tăng lên như cậu nói được, Kizari?”

Momo khó hiểu hỏi.

“Đừng xem thường hai phần trăm. Toàn bộ sức mạnh của Midoriya nếu có thể vận dụng, ngay cả mình cũng tự nhận là không bằng. Thậm chí, sức mạnh đó còn có phần...”

Hitomi bỏ dở câu nói, chuyển sang chủ đề khác:

“Gần trưa rồi, các cậu có muốn ở lại dùng bữa luôn không?”

“ĂN LUÔN Á?!”

“Thôi, mình phải về nhà vì lỡ nói với mẹ rồi!”

Midoriya là người lắc đầu trước tiên.

“Cho tụi này cũng xin lỗi luôn nhé, Yaoyozoru!”

Kirishima và Sero tiếp lời nói.

“Không sau đâu mà...” – Momo lắc đầu mỉm cười nói...

“Hôm nay mấy cậu tới là mình vui rồi!”

“À mà...tớ có một điều cứ thắc mắc này giờ...”

Jiro về dùng đũa định hỏi rồi lại thôi.

“Chuyện gì thể Kyoka – chan?”

“Cậu với Kizari...Ồ CHUNG NHÀ hả?”

~~~ IM RE ~~~!!!

Hitomi thấy sáu đứa còn lại dùng một ánh mắt hết sức quý dị nhìn cậu và Momo.

“Khúc...Khúc...Trễ rồi, các cậu về ăn cơm kẻo gia đình chờ!”

Hitomi nhanh trí ho khan vài cái, cắt ngang cái đề tài nguy hiểm dễ sinh hoang tưởng này. Nhưng mà cậu cũng không biết, càng che thì lại càng lộ, càng làm người khác diễn suy ra nhiều ý tưởng “đen tối” hơn.

“Vậy thôi...Bye bye mọi người!”

Uraraka là người phản ứng nhanh nhạy nhất, thấy tình hình có vẻ không đúng, liền đánh bài chuẩn.

Sau đó lần lượt Sero, Asui cả nhóm đi về, nhưng tại nó thỉnh thoảng vẫn dùng ánh mắt kì quái dò xét Hitomi và Momo như thể mới phát hiện tân đại lục vậy.

Phù...!!!!

Thở dài một tiếng, Hitomi nhẹ nhõm cả người khi thấy những “tò mò em bé” kia đi hết.

.....

Tuần trôi qua rất nhanh, thoát cái khoa Anh Hùng lớp 1-A đã đợi đến buổi thực hành chiến đấu kế tiếp.

Chiều Thứ Sáu, ngay sau khi bọn trẻ mới dùng bữa trưa xong, Aizawa sen – sei đã trực tiếp lên lớp và thông báo một tin tức mới:

“Về việc rèn luyện cơ bản cho anh hùng của hôm nay...”

“Sẽ bao gồm tôi, All Might và một người nữa!”

“Thành ra sẽ có đến ba giáo viên đứng lớp giảng dạy các em!”

“Thưa thầy...!” – Sero giờ tay phát biểu.

“...Vậy chúng ta cần làm gì ạ?”

RESCUE!!!

Aizawa đưa ra tấm bảng cho cả lớp thấy...

Ông nói tiếp:

“Thăm họa, chìm tàu cùng vô vàn thứ khác...”

“Chính là rèn luyện giải cứu!”

WOW...!!!

Giải cứu sao!?

Cả lớp ồ lên, rộn ràng bàn tán...

Kaminari: “Nghe có vẻ khó nhai đấy nhỉ?”

Kirishima vẫn nhiệt huyết như thường ngày, đập tay vào nhau la lên hưng phấn:

“Đó chính là nghĩa vụ của một anh hùng thực thụ, mình nóng hết người lên rồi đây!”

“Ừm! Nhưng mà không ai có khả năng đánh bại mình ở dưới nước đâu nhé...ộp!” (Asui)

Aizawa: “...”

“Này, thầy vẫn chưa nói xong hết!”

“Về phần trang phục, các em có thể lựa chọn mặc hoặc không...”

“Bởi vì một số đứa sẽ bị hạn chế bởi chính trang phục của mình!”

“Buổi rèn luyện sẽ diễn ra ở ngoài khuôn viên của trường...Nên chúng ta sẽ đi xe bus!”

“Thế thôi, chuẩn bị đi!”

Nói rồi, Aizawa bước ra lớp và đóng cửa lại. Bọn họ sinh cũng bận rộn mang rác tư trang ra phòng thay đồ.

[Cứ cảm giác lần này sẽ có gì đó không ổn...]

Hitomi trực quan thứ sáu nói cho cậu biết lần này tập huấn sẽ có sự kiện xảy ra...

Cậu liếc về chiếc mũ bạc còn cất giấu trong ba lô...

[Như vậy thì...Mang nó theo!]

Yosh! Quyết định!

Xong xuôi, hai mươi học sinh tề tựu lại trước cổng trường đợi xe.

“Mấy cậu lên thứ tự đừng chen lấn!”

Quảng ra một câu như vậy, Hitomi tiến vô đầu tiên chọn lấy một trương ghế hai người và tựa lưng xuống. Ngồi kế bên Momo che miệng lại hỏi nhỏ:

“Lớp trưởng đại nhân không trách nhiệm hỗ trợ các bạn vô đúng vị trí và trật tự sao!?”

“Bọn họ lớn hết rồi mà...Cũng không cần phải nhắc nhở nhiều đâu, dễ gây phản cảm lắm.” – Hitomi buông một câu rồi nhắm mắt lại điều chỉnh trạng thái bản thân.

Tên: Kizari Hitomi

Lv: 2 +10 (??)

*Skills

1. Rokushiki (Lục thức)

+) Tekkai: Lv 3 (0 %) (+)

+) Rankyaku: Lv 3 (0%)(+)

+) Shigan: Lv3 (0 %)(+)

+) Soru: Lv3 (100%)(+)

+) Geppo: LV3(0%) (+)

+) Rokuogan:LV3(0%) (+)

2. Firudo (Hải hổ bạo phá quyền): LV3 (0%)

3. Upper (biến hình)

4. S- Revitalize (Sinh mệnh quy hồi): LV3 (Hai chiều)

Energy: 20.000

Mọi chỉ số bây giờ đều đã đạt đến cực hạn, trước mắt năng lượng cũng không đủ để nâng chiến lực lên cao bao nhiêu, Hitomi vẫn còn đang đợi tích trữ càng nhiều để bạo phá luôn một lần.

Và lúc này, trên xe, tụi học sinh cũng không yên lặng mà trò chuyện sôi nổi...

“Midoriya – chan...?”

“HẢ...Có gì không, Asui –san?”

“Cứ gọi Tsuyu – chan là được rồi... Minh có điều muốn hỏi cậu!”

“À...ỪM...” (Đỏ mặt)

“Minh nghĩ gì nói nấy thôi!”

“Năng lực của cậu, sao mà giống All Might quá vậy!?”

“Hế!?”

“Làm gì có chuyện đó cơ chứ...Nếu thật thì Kizari – kun còn giống hơn mình mà!”

“Cũng không hẳn...” – Kirishima chen ngang nói...

“Nhưng hôm bữa đi nhà Yaoyozoru, không phải chúng ta đã thấy Kizari chỉ cho rồi sao!”

“Còn Midoriya, chỉ nhìn sơ qua có vẻ giống, bởi vì All Might đâu có bị thương khi sử dụng năng lực đâu!”

[Phù...Làm tốt lắm Kirishima – kun!]

“Cơ mà sở hữu mấy loại năng lực thuộc loại cường hóa đơn giản thì sướng thật đó!”

“Cậu có thể làm vô số thứ luôn!”

“Hóa cứng của tui...Nhìn thì cứ nghĩ là mạnh trong chiến đấu, nhưng sự thật chả được như vậy!”

“Không có đâu...Mình nghĩ nó thật tuyệt đấy chứ, Kirishima – kun!”

“Một anh hùng chuyên nghiệp chắc chắn cần đến những năng lực như thế!”

“Ha ha...”

Kirishima cười tỏ vẻ hài lòng khi được Midoriya khen ngợi...

“Cậu cũng phải để ý đến độ nổi tiếng của anh hùng nữa chứ!”

Aoyama một thân trang phục chói lóa lập tức chen ngang:

“Lazer rón của tui, vừa mạnh vừa hào nhoáng, rất thích hợp với dân chuyên đấy!”

“Nhưng mà bị đau bụng thì cũng chả tốt lành gì nhì!”

Ashido phản dame lại một câu làm Aoyama xây xẩm cả mặt mày, im luôn không lên tiếng.

Mấy đứa kia: Ha ha!

“Cơ mà nói đến hoa lệ và mạnh mẽ, ta phải nói đến Todoroki và Bakugo nhì?”

“Kizari – kun thì sao?”

“Cậu ấy thuộc hệ sức mạnh...Làm thế nào mà hào nhoáng được!”

“Ồ há...”

Bakugo nghe thấy bình luận soi tới chỗ mình, lại liếc sang Hitomi và Todoroki, không ai phản ứng hết...Cũng Xi một tiếng rồi quay đầu qua chỗ khác tỏ vẻ không quan tâm.

“Bakugo – chán xấu tính như thế thì chẳng thể nổi tiếng được đâu!”

Asui phán một câu nghe mà rất cái tai, và tất nhiên, nóng tính như Bakugo chắc chắn không thể chịu đựng rồi...

(ノ益ノ)!

“Nói gì thế hả, muốn đánh nhau không?” (Sùng cồ)

“Thấy chưa!” – Asui lè lưỡi nói

Kaminari tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa.

“Chúng ta biết nhau chưa bao lâu...Vậy mà ai cũng biết cái tính bố thiên hạ của cậu cả, đúng kinh thật mà!”

“THÀNG KHỐN KIA! Dừng từ ngữ kiểu vậy hả...Bố giết mày bây giờ!”

!!!

“Thô lỗ quá!” – Yaoyozoru nhỏ giọng nói...

Ngồi phía dưới Uraraka cười toe toe đáp lại:

“Nhưng lúc thế này, mình thích lắm! Đây mới là U.A”

May mắn là Aizawa sen-sei đã lên tiếng kịp thời:

“Thôi thôi thôi rồi! Đừng ồn ào nữa!”

“VÂNG!”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Kinh hiện tà ác

Năm phút sau, xe dừng lại.

Bước xuống xe, thứ đầu tiên đập vào mắt tụi nhỏ là một tòa nhà hình vòm cao đến mấy chục mét, rộng lớn vô cùng, và đứng ngay tại bực thềm...

Một người máy đồ đồ màu trắng toát, đầu giống như chiếc bong bóng đen sáng loang loáng, quả thật đáng yêu vô cùng.

Đó là...Anh Hùng Không Gian...Juusan – Gou!

Người đã cứu hàng tá dân chúng khỏi vô số thảm họa. Một anh hùng đích thực!

Làm một tư thế cúi đầu chào tiêu chuẩn, Juusan sen-sei nói:

“Tôi đã chờ các em lâu lắm rồi. Không chần chừ nữa, tiến vào trong thôi nào!”

“VÂNG Ạ!”

Phía bên trong khu nhà vòm, là khoảng không gian cực kì rộng rãi và thoáng mát., đủ các loại đỏ, xanh, vàng cùng với những cảnh tượng khác biệt.

(Nhìn cứ như USJ vậy đó!)

Tụi nó đứng nghe Juusan Gou giới thiệu về từng địa điểm một...

“Đắm tàu...Lở đất...Hỏa hoạn...giống tổ...Vân vân!”

“Đây chính là khu vực tập luyện gồm nhiều loại tai nạn thảm họa, do chính tôi thiết kế nên...Nó có tên Uso no Saiga ya Jiko ruumu...hay còn gọi tắt là USJ!”

(USJ THIỆT KÌA BÂY...!!!)

Cả lớp có chút đứng hình vì cái tên được đặt ra. Aizawa sen-sei lên trước thấp giọng trao đổi với Juusan Gou sen-sei điều gì đó...

“Đành chịu vậy. Chúng ta bắt đầu chưa?” – Aizawa đột ngột nói một câu không rõ đầu đuôi. Nhưng Juusan Gou đồng thời lên tiếng nói:

“Trước khi vào khóa học, để tôi nói trước một điều...à hai...”

“Ba...Bốn...Năm...Sáu...Bảy...”

(Cả lớp: Tăng hoài vậy ba!)

“Các em chắc hẳn cũng biết qua...năng lực của tôi chính là Lỗ Đen!”

“Bất cứ thứ gì bị hút vào đều biến thành cát bụi...”

“Đó là năng lực mà thầy đã dùng để giải cứu mọi người khỏi các loại thảm họa phải không ạ!”

Midoriya về mặt hưng phấn hỏi, đứng bên cạnh Uraraka gật đầu lia lịa...

“Ừ!”

“Nhưng mà đây là một sức mạnh có thể giết người rất dễ dàng.”

“Trong số các em cũng có những người sở hữu năng lực tương tự như thế phải không?”

“Hả...?”

Mấy đứa nhóc ồ lên có chút ngạc nhiên... Juusan Gou sen-sei nói tiếp:

“Trong cái xã hội siêu nhân này, năng lực của mọi người đều được chứng nhận...”

“Và còn được kiểm soát một cách nghiêm ngặt. Thế nên nhìn sơ qua thì không có vấn đề gì cả!”

“Tuy nhiên, xin đừng quên rằng, bất cứ ai cũng có thể dễ dàng giết người chỉ trong một phút sai lầm mà thôi!”

“Thông qua bài kiểm tra thể chất của Aizawa – san... đã giúp các em hiểu rõ được sức mạnh tiềm ẩn bên trong có khả năng mạnh mẽ như thế nào!”

“Và cả bài luyện tập chiến đấu của All Might nữa. Tôi nghĩ là toàn bộ các em cũng đã trải nghiệm sự nguy hiểm của những sức mạnh này thi áp dụng lên người khác.”

“Khóa học này mới chỉ bắt đầu, các em sẽ học được cách sử dụng năng lực để hỗ trợ và cứu mạng người khác.”

“Tất cả sinh ra có năng lực không phải dùng để tổn thương lẫn nhau...”

“...Tôi hi vọng sau khi rời khỏi đây, các em sẽ hiểu được sức mạnh bản thân đang có là để giúp đỡ người khác!”

“Thế thôi, cảm ơn mọi người đã lắng nghe!” – Thầy cúi người làm một động tác mời chào chuẩn như lúc này.

Cả lớp: Tuyệt quá thầy ơi!

Hitomi vừa định vỗ tay, bỗng một cảm giác lạnh lạnh sau gáy khiến cậu phải rùng mình.

[Giác quan thứ sáu đang báo hiệu... Lẽ nào...!]

RET...Rẹt...rẹt...!!!

Bất chợt, hai hàng điện báo ở trên đỉnh đầu tụi nhỏ nhấp nháy rồi tắt ngúm... Bầu không gian bỗng chốc trở nên u ám kì lạ.

“Mau nhìn kia!”

Sero hét lên chỉ về phía đài phun nước xa xa, cách tụi nó mười mét có hơn. Nó chỉ phụt phụt vài cái rồi dừng hẳn...

Aizawa co rụt hai con mắt lại chăm chú nhìn về phía trước.

Một bóng đen đột ngột xuất hiện chính giữa đài phun nước... Rồi bùng nổ và lan rộng thành hàng dài...

Và từ chỗ sâu đó...

Ló ra một khuôn mặt...

Che kín bằng bàn tay...

...Một con mắt mở ra!

(ノ益々)ノ!

“Tập trung lại và đừng đi lung tung... Juusan Gou, bảo vệ bọn trẻ đi!”

Aizawa la lên vẻ mặt nghiêm trọng vô cùng...

“Chuyện gì vậy chứ!?” – Kirishima kinh hãi nói.

Bởi vì từ bóng đen đó, từng hàng dài dằng dặc quái nhân chậm rãi bước ra.

Có kẻ hai sừng đầu trâu, người vượn, người hai đầu, khủng long biết đi... đủ những chủng loại kì quái...

“Nó có giống với đợt thi tuyển sinh không nhì?”

Kaminari ý định bước lên thử hàng, nhưng lập tức bị Aizawa một câu quát lớn dọa đến giật mình:

“Đừng mạnh động... Bọn kia là... TÔI PHẠM đấy!”

Ông vừa nói vừa mang cặp kính che mắt lên, thay thế vẻ lười nhác thường ngày là sự nghiêm túc mà lũ trẻ chưa bao giờ thấy trước đây.

Thật buồn cười là khi một lớp Anh Hùng chuẩn bị học cách để cứu người, thì tại nó lại phải đối mặt với những tên ác nhân thực thụ, nhưng kẻ đã từng nhuộm máu tươi chỉ Anh Hùng chuyên nghiệp mới có thể đối phó.

Bóng đen to lớn sau khi dịch chuyển hết đám tội phạm, co rút lại thành hình dáng một cái ống khói lơ lửng, giọng hân ta vang lên khắp USJ.

“Jusana Gou và Eraser Head?”

“Theo lịch đứng lớp của giáo viên mà chúng ta nhận được hôm kia... Thì đáng lý All Might phải có ở đây chứ!”

“Quả nhiên cái vụ xâm nhập bữa đó là do bọn này gây ra!”

Nhìn đám Tội Phạm với nhân số áp đảo, đang tiến mỗi lúc một gần, mấy đứa học sinh bắt đầu run run kêu lên.

“Tội Phạm, đùa nhau à?!”

“Đây là trường Anh Hùng mà, làm sao bọn chúng lọt vào được?”

Yaoyozoru lo lắng hỏi:

“Sen-sei, mấy cái cảm biến chống đột nhập đâu rồi?”

“Tất nhiên là có... Nhưng mà...”

“Bọn chúng chỉ xuất hiện ở đây thôi sao!?”

Hitomi đưa ra nghi vấn...

“Mấy cảm biến không hề báo động. Có nghĩa là bọn chúng có kẻ sở hữu năng lực để vô hiệu hóa những thiết bị điện tử này!”

“Trong một khu vực tách biệt hoàn toàn với khuôn viên chính, lại còn đang diễn ra tiết học...”

“...Dù Tội Phạm có mục đích gì, bọn chúng cũng đã tính toán rất kỹ lưỡng để đạt được điều mà chúng muốn!”

“Một cuộc Tấn Công đầy bất ngờ!”

~~~~~

“Kính khủng quá... Nhưng bọn mình chỉ là học sinh...”

“Kizari... giờ làm sao đây?”

“Sen-sei!”

Hitomi hướng về ông thầy, Aizawa lập tức chỉ thị:

“Jusana Gou, bắt đầu sơ tán đi...”

“...Thư liên lạc với bên trường. Bỏ cảm biến chắc chắn bị tên sóng vô tuyến nào đó quấy nhiễu rồi!”

“Kaminari, có dùng năng lực gọi trường xem... Ta sẽ cố gắng cầm chân chúng!”

“Sen-sei!”

Midoriya thất thanh la lên:

“Không lẽ thầy định một mình đối đầu với bọn Tội Phạm sao?!”

“Đồng như thế, cho dù thầy có thể xóa được năng lực của bọn chúng... Nhưng phong cách chiến đấu của Eraser Head là vô dụng Quirk rồi bất giữ. Nếu đấu nhiều người... E rằng...”

“Chỉ có một mảnh, thì không thể trở thành anh hùng được đâu!”

Aizawa bình tĩnh đáp lại học sinh của mình. Ông nhìn thoáng qua toàn lớp, bắt chợt như nhớ tới điều gì, chăm chú vào Hitomi...

“Kizari, em có thể buông tay hành động được rồi đấy!”

“Jusana Gou, giao lại cho cậu đó!”

Nói đoạn, thầy nhảy lên thật cao, lao bắn như một mũi tên lướt qua mấy chục bậc thềm và lao thẳng về phía Tội Phạm.

Tên: Aizawa Shota

LV 1 +7

Quirk: Eraser (!)

Hitomi quan sát đám đông đang động thủ với Aizawa, nhận thấy phần lớn chỉ là tôm tép, cao lắm thể chất đạt tới LV1 +6 là hết, năng lực cũng chưa có ai là LV1 +7 trở lên. Thậm chí là LV2 hay LV3, chỉ cần không quan hệ đẳng cấp thể chất, Quirk của Aizawa sen-sei đều có thể loại bỏ.

Nhưng làm Hitomi lo lắng là ba tên chủ mưu đằng xa. Tụi nó vẫn chưa hiện ra thực lực bản thân làm khó bề phán đoán. Đặc biệt là tên to lớn màu đen, bộ não để lộ bên ngoài... Tạo cho cậu một áp lực cực lớn.

[Cùng lắm thì vứt bỏ thân phận ra ánh sáng thôi!]

Hitomi di chuyển theo lớp học chuẩn bị tiến gần tới cổng chính...Đột nhiên...

Từ mặt đất, một mảnh tối tăm không gian mở ra, cái kia bóng đen Tội Phạm, tựa u linh trời lên, hai mắt hình thoi híp lại sáng quắc như đèn pha ô tô...

“Đừng hòng trốn thoát!”

“Xin tự giới thiệu...Tên ta là Kurogiri...thuộc Liên Minh Ác Nhân!”

“Hân hạnh được làm quen...”

(Mọi người: Ai mà muốn làm quen với các người!)

“Bọn ta có chút tự mãn...Vì đã tự ý đặt chân vào ngôi nhà của Anh Hùng...Trường cao trung U.A này...”

“...Để giúp Biểu Tượng Của Hòa Bình – All Might trút hơi thở cuối cùng trong đời!”

“HẢ?”

“Ta cứ tưởng rằng...All Might đáng lẽ phải có mặt ở đây rồi chứ?”

“Không lẽ có thay đổi gì đó sao?”

“Mà thôi...Ở đâu cũng chả quan trọng, ta chỉ cần làm tròn vai là được...”

Kurogiri vừa nói vừa vươn ra hai bàn tay hư vô màu đen của mình.

Hitomi không hành động, vì cậu biết hiện tại chưa phải thời cơ thích hợp.

Tên: Kurogiri

LV 1+6

Quirk: Space Gate (Cổng Dịch Chuyển) (!)

Năng lực tên này không mạnh, nhưng quá quý dị, đặc biệt là mảnh khối đen kia, ước chừng là vô giải với vật lý công kích.

Nếu đúng như bản thân suy đoán, chỉ sợ tên Tội Phạm này đóng vai trò trạm trung chuyển, cũng là kẻ khó giết nhất.

Juusan Gou nhận lúc Kurogiri đang mãi nói làm nhảm, len lén mở một lỗ đầu ngón tay...

KIRAAAAAAA.....!!!!

Bakugo và Kirishima bất ngờ nhảy lên, tấn công trực diện Kurogiri.

Oành...hhhhh...hhhh!!!!

Bakugo cho nổ một cú thật lớn, khói bụi đầy trời, chôn vùi tên Ác Nhân vào biển lửa.

Trúng rồi!!!

“Thế người có nghĩ đến việc sẽ bị bọn ta hạ trước khi ra tay không hả!”

Hai thằng về mặt đất ý kêu lên...

“Nguy hiểm...Nguy hiểm quá!”

Giọng nói của Kurogiri đằng sau màn khói, tuyên cáo cho sự thất bại của Bakugo và Kirishima.

“Hắn không hề hấn gì sao...?”

“Mẹ nó!”

Kurogiri vặn vẹo thân hình một chút rồi khôi phục nguyên dạng, âm trầm thanh âm khiến lòng người phải rét lạnh...

“Đúng vậy...Cho dù chỉ là học sinh...Nhưng các ngươi vẫn là những quả trứng vàng đấy!”

“KHÔNG ĐƯỢC! CÁC EM MAU TRÁNH RA!”

Juusan Gou sen-sei hét lớn, nhưng Bakugo và Kirishima chưa thể phản ứng kịp...

Cùng lúc đó, giọng nói của Kurogiri cũng vang lên bên tai mỗi người, kèm theo là tầng tầng hắc vụ...

“Nhiệm vụ của ta...Chính là phân tán các ngươi...VÀ HÀNH HẠ CHO TỐI CHẾT!!!”

“GÌ THẾ!?”

“CÂN THẬN!”

Khói đen ngập trời, che khuất tầm mắt mỗi người, Hitomi chỉ kịp kéo tay Momo và Jiro đang đứng bên cạnh rồi nhảy qua một bên...

Một cái lồng to lớn mang màu sắc u ám kinh khủng, nuốt trọn hai mươi học sinh lớp 1-A.

Đến khi nó tan biến đi, trên sảnh chỉ còn lại bảy người mà thôi!

p/s: Cảm ơn bạn dattran đã buff châu!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Chiến đấu đi! Các anh hùng lớp 1-A (1)

Nhìn xung quanh bỗng nhiên biến mất các bạn, Lida hoảng hồn la to:

“Shoji – kun, mọi người...Vẫn còn ở đây chứ?”

“Cậu tra xét được không?”

Shoji giương lên tai và mắt giả phân hóa từ cơ thể, nghe ngóng rồi trả lời:

“Tất cả bị chia ra ở các khu vực khác nhau...Nhưng vẫn còn trong tòa nhà này!”

(Tốt lắm...Như vậy thì...Chỉ cần đối phó với tên trước mặt nữa thôi!)

Bảy người tập trung nhìn Kurogiri đề phòng dị động từ hắn ta.

Sero nghiêng răng hận hận:

“Chết tiệt! Tấn công vật lý không ăn thua, còn cả cái cổng không gian đó nữa...Năng lực của tên này là loại tòm nhất đấy!”

“Lida...Tôi giao cho em trọng trách lớn nhất!”

Juusan Gou không quay đầu lại nói với Lida:

“Hãy chạy về trường...Và thông báo tình hình cho những giáo viên khác biết!”

“Hệ thống chuông báo hoạt động dựa trên nguyên lý tia hồng ngoại...”

“Thầy của các em, Eraser Head đã chiến đấu và xóa bỏ năng lực của rất nhiều Tội Phạm dưới đó mà vẫn không thể cải thiện điều này...”

“Có nghĩa là, tên Tội Phạm sở hữu năng lực quá rồi, đã ần núp từ đầu khi đến đây!”

“Thay vì để mọi người đi tìm tên đó, dựa vào khả năng của em chạy đi thì vẫn tốt hơn.”

“Nhưng bỏ mặc đồng đội và chạy trước...Đó là một sự si nhục...”

“Đi đi Lida...Đừng lại nhai nữa!”

Sato một thân vàng cam trang phục cắt ngang Lida nói:

“Chỉ cần cậu chạy ra, là tụi này thoát được!”

“Cứ phóng ra ngoài thì không tên Tội Phạm nào dám đuổi theo cậu đâu!”

Sero tiếp bước, thủ sẵn tư thế tấn công.

“Sinh mạng của mọi người nằm trong tay cậu đó, HÀNH ĐỘNG ĐI LIDA!!!”

Lida như được bơm đầy sức mạnh, vẻ kiên quyết, đôi chân nỗ lực tách chuẩn bị...

Nãy giờ im lặng không lên tiếng Kurogiri lạnh lùng phá tan bầu không khí nhiệt huyết:

“Cho dù không còn cách nào khác...Bàn kế hoạch trước mặt kẻ địch...Tụi bây có bị ngu không thế?”

Dứt lời, hân hóa thành vô số tuyến đen bao phủ không gian...Nhưng mà...

“Bọn ta làm thế là vì có bị phát hiện cũng chả sao cả!”

“BLACK HOLE!”

Juusan Gou sen-sei hét lớn, ngón tay bật tung. Một lực hút kinh khủng từ đó hiện lên, khổng lồ toàn bộ khối đen mà Kurogiri thả ra, tụ tập lại và phân giải hết chúng nó.

Phạm vi lỗ đen bao trùm Kurogiri, khiến hắn ta không tài nào di chuyển được nữa...

“Tuyệt quá sen-sei...!”

“Tốc độ Lida...!”

“Tớ đi đây!”

Lida nhanh như cắt dùng Quirk vọt về hướng cổng ra vào...

“Hút lấy mọi thứ và biến nó thành cát bụi sao...Đúng là một năng lực đáng kinh ngạc!”

“Nhưng mà Juusan Gou, người chỉ là một anh hùng chuyên về giải cứu mà thôi! Kinh nghiệm chiến đấu của người chưa bằng một nửa của bọn anh hùng thông thường nữa!”

“Cái gì??”

Lũ học sinh khó hiểu nhưng tụi nó im bất khi Kurogiri tách ra một bộ phận và tạo thành một cái cổng dịch chuyển ngay đằng sau Juusan Gou...

“Cẩn thận sen-sei!”

“A...A...aaaa!”

Juusan Gou cảm thấy một lực hút đáng sợ đột ngột xuất hiện sau lưng mình. Bản năng chiến đấu ít ỏi khiến ông không lập tức quan sát lại Quirk của bản thân.

Và hậu quả là...

Răng rắc...rắc...rắc...!!!

Liên tục âm thanh vỡ nát vang lên, ba lỗ không gian, cũng là một nửa sau thân thể của Juusan Gou, hóa thành bột mịn tiến vào Lỗ Đen do chính mình tạo ra.

“Bị bắt bài r...r...ôi.iii!”

Juusan Gou sen-sei chỉ kịp kêu hai tiếng trước khi đổ rụp xuống đất.

Đạo phòng tuyến cuối cùng của lũ trẻ...Đã biến mất!

“Lida đi nhanh lên...Sao còn dừng lại!?”

Sato gầm lên...

“Cửa tự động cứng quá...!”

Lida bản thân đang cố gắng lay động cánh cửa đá nặng gần một tấn...

[Cố lên, sắp ra rồi...!]

“Mấy thiệt là tro trên đó, bốn mắt!”

“Tan biến đi!!!”

Bóng mờ to lớn bao phủ cả thân thể Lida, bất chợt, cậu trông thấy ánh sáng chiếu vào...

“Uraraka –kun?”

Uraraka đang tóm lấy một thứ nhìn như ống khói của mấy tòa nhà, được bao bọc bởi mấy lớp khói mỏng...

“Chà biết rõ lắm...Nhưng mang một thứ như thế này...Chắc chắn hẳn ta phải có cơ thể!”

“Đi đi...Lida-kun!”

Nói rồi cô bé hất tung cái ống lên trời...Và kéo theo nó chính là...Kurogiri!

Bọn trẻ đã đoán đúng!

“Cơ thể của ta...Thôi chết!”

Kurogiri chỉ còn trơ mắt nhìn “ống sắt thân thể” theo tay Uraraka chuyển qua Sero rồi tới Sato...Một đường tung bay thẳng cánh không lối về.

Tạch!!!

Cửa đã mở...Lida không ngoái đầu lại lao thẳng ra ngoài!

Tụi nó...Làm được rồi!

“Bọn nhóc đó đi gọi giúp đỡ...Trò chơi kết thúc thật rồi!

.....

KHU ĐẮM THUYỀN...

Trên một con tàu cỡ trung hiện tại, Midoriya, Asui và Mineta đang bị vây ở đó. Xung quanh chúng là nước và nước...

“Bọn chúng tiến tới đây để giết All Might...Và hành hạ tụi mình cho tới chết! Tên đầu sỏ ấy đã nói như vậy!”

“Đâu có dễ thế...Một khi All Might mà tới, bọn kia sẽ bị chú ấy tấn cho một trận toi bời”

“Mineta –chan...”

“Hà!?”

“Thì bọn chúng đã có cách giết chú ấy...Nên mới đầu tư nhiều đến thế không phải sao.”

“Hê...???”

“Không biết tụi mình có trụ nổi khi All Might tới không nữa...?”

“Cho dù All Might có tới...Cũng chẳng dám chắc tụi mình sẽ còn nguyên vẹn...!”

Những lời nói thật lòng của Asui như lưỡi dao cạo cửa thẳng vào tâm linh bé bỏng và yếu ớt của Mineta. Thẳng nhỏ mỗi lúc một trắng xám lại, mồ hôi chảy đầy mặt...

“M...M...Midoriya...”

“T...T...Th...Thế là sao...?!”

“Hờ...!?”

Asui đột nhiên biến sắc nhìn về phía biển nước đang yên tĩnh...

Từng đợt bọt khí sôi lên sùng sục như báo hiệu thứ gì đang đến...

Mineta hốt hoảng nhìn hàng loạt cái đầu từ từ nhô ra khỏi mặt nước kinh hãi hét lên:

“M...M...Một...Bây LUÔN?”

“Xem ra tụi mình không còn cách nào khác ngoài chiến đấu và giành thắng lợi rồi!”

Midoriya lặng lẽ nắm chặt hai tay và nói...

“Cái gì mà chiến đấu chứ? Bị đàn à?!”

“Bọn này định giết All Might đó... Cậu không thấy mâu thuẫn sao Midoriya... Ngồi yên đợi các anh hùng của U.A đến cứu chính là kế hoạch tốt nhất đấy!”

Mineta vừa dậm chân khóc lóc vừa nói... Nhưng sự chú ý của Midoriya hiển nhiên không đặt tại thằng bạn này. Cậu trầm tư thoáng chốc rồi hỏi Asui:

“Bọn này, cho rằng chúng ta sẽ chiến đấu dưới nước đúng không?”

(Mineta: Bơ tui luôn à “...”)

“Vậy có nghĩa là trước khi tập trung người, bọn chúng chỉ nắm giữ thông tin từng khu vực thôi sao?”

“Đối với một kẻ đầu tư quá nhiều công sức và tập trung một lượng lớn nhân lực thế này... Thì lạ thật đấy!”

“Tại sao bọn chúng lại đưa cậu... Asui... À không Tsuyu chan chứ (Đồ mặt) vào khu vực này!?”

“Cậu nắm bắt nhịp độ tốt đấy Midoriya –chan.” – Asui nói.

“Nếu bọn chúng hiểu rõ tổ, thì phải chuyển tới đến khu vực hòa loạn mới đúng!”

“Thế rốt cuộc chúng ta được quái gì cơ chứ?” – Mineta la lên.

“Vậy có nghĩa... Bọn này không hề biết năng lực của học sinh là gì cả!”

Midoriya chốt lại một câu kết luận cuối cùng.

“Cũng vì thế, nên mới phân tán bọn mình ra!”

“Sau đó dùng số lượng áp đảo chúng ta!”

“Cả kinh nghiệm và nhân số đều thua hẳn. Thứ duy nhất bù đắp lại, chính là năng lực của chúng ta... Bọn chúng không hề leo lên đây... Càng làm giả thuyết của mình xác đáng hơn.”

[Nhưng như vậy đồng nghĩa rằng bọn Tội Phạm này không hề xem thường học sinh một chút nào...]

“Midoriya –chan... năng lực của mình, có thể nhảy cao, bám tường và phóng lười xa đến hai mươi mét.”

“Mình còn có thể lòi dạ dày ra ngoài để rửa nó... và tiết ra chất nhầy có độc. Tuy nhiên hai cái cuối hiện tại không có tác dụng lắm nên hãy bỏ qua đi.”

(Mineta: Tiết ra? “0, 0”)

“Cậu mạnh thật đấy!”

Midoriya cảm thán, tự chỉ vô mình nói:

“Mình có siêu sức mạnh, mấy cậu thấy rồi, nhưng mỗi lần dùng thì cứ y rằng là phé luôn. Tuy nhiên, hiện tại mình đã có thể kiểm soát Hai Phần Trăm của nó. Mình gọi đó là Full Cowling! Bây giờ tớ nghĩ hai phần trăm, hay mười phần trăm chỉ sợ cũng vô dụng nếu chúng ta rơi xuống nước... Mineta, còn cậu thì sao?”

“Quirk của tớ hả...?” – Mineta nói và gỡ trên đầu quả bóng màu tím tím ra.

Thằng nhóc dính quả bóng lên thành tàu, nó nảy nảy vài cái nhưng không rớt ra ngoài...

“Đó... Hai cậu thấy chưa... Nó siêu dính luôn!”

“Dựa vào tình trạng sức khỏe của mình thì nó dính cả ngày cũng được. Sau mỗi lần nhô ra thì nó tiếp tục mọc lại, nhưng nếu nhô nhiều quá tớ sẽ bị chảy máu. Và thứ này không dính lên người tớ!”

~~~~IM RE~~~~

Midoriya và Asui vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm vào Mineta...

❁.❁

«(͡° ͜ʖ ͡°)»!

Không chịu nổi áp lực, Mineta khóc lên:

“Thì mình đã nói rồi mà, tốt nhất là im lặng chờ đợi thôi! Năng lực của tui không thích hợp để chiến đấu đâu!”

“Không phải vậy...Mineta – kun! Năng lực của cậu, rất thích hợp để bắt giữ trong trường hợp này...”

ÀMmmmm...mmmm!

Midoriya chưa nói hết câu, con tàu đã chấn động mạnh rồi tách làm đôi!

“Sức mạnh quái quỷ gì thế này!?”

“Con tàu sắp chìm rồi!?”

“Sao đây mấy cậu?”

Asui lo lắng nhìn hai đứa bạn hỏi.

Mineta bắn loạn, chạy đến bên thành tàu và ném một mớ quả bóng dính trên đầu mình xuống.

“Các người chết đi...Chết hết đi!”

“Cậu làm gì thế Mineta...Bọn kia sẽ phát hiê...”

“Ồ...Chúng cần trọng đến nỗi không chạm vào luôn sao?”

Midoriya nhìn thấy cảnh này, trong đầu chợt lóe lên một ý tưởng.

“HAHA...LỪ NHÓC TỤI BÂY...con tàu sắp ngụp rồi...Khi đó, phần thắng sẽ thuộc về tụi tao!”

Một tên tội phạm càn rỡ cười lớn...

Mineta trắng bệch vẻ mặt, thần sắc tuyệt vọng ngồi phịch xuống tàu, lảo bảm:

“Đúng thật ha...”

“Huhu...”

Asui không nhịn được nói:

“Mineta-chan, có thật là cậu muốn trở thành anh hùng nên mới vào U.A không đó?”

“IM ĐỀ...giờ không sợ mới là lạ đó! Chúng ta chỉ mới từ Sơ Trung lên Cao Trung...Vừa vào trường mà sắp sửa bị giết đến nơi, có ai ngờ được đâu chứ!”

“Ước gì được sờ vú của Yaoyozoru thì tốt biết mấy!”

Mineta gào khóc, nước mắt nước mũi chảy tùm lum...

Asui có chút im lặng phán một câu:

“Coi chừng Kizari – kun nghe thấy là tàn đời đó!”

“Mineta...!”

Midoriya đột ngột cắt đứt cuộc đối thoại của hai đứa bạn. Thằng nhóc nói chậm rãi từng chữ một...

“Thời điểm mà kẻ địch tự tin về chiến thắng đã đến, đó chính là cơ hội của chúng ta!”

“Đây là những gì All Might đã nói trên Tivi!”

“Hả...?”

“Cách duy nhất để chiến thắng...!”

Midoriya quay đầu, về mặt kiên quyết nhìn Mineta và Asui...

Dưới nước, lũ Tội Phạm đang nhon nhon đắc ý, “Chỉ biết kêu la và khóc thét...Đúng là một bọn nhóc con mà!”

“Này, đừng có chủ quan, không nhớ Shigaraki-san nói gì sao? Đừng đánh giá qua tuổi tác, nhìn Quirk của tụi nó ấy!”

“Bởi vì khi xuống nước...Năng lực của chúng ta chắc chắn sẽ dành ưu thế...”

Midoriya đã một chân bước lên thành tàu, chuẩn bị tư thế nhảy xuống...

“Làm thật luôn ĐẤY HẢ, MIDORIYA?”

“Hành động ngay khi tớ nói đấy, Asui, Mineta!”

Midoriya không trả lời câu hỏi mà đưa ra một quyết định đầy chắc chắn...

KIRAAAAAAA.....AAAAAAA.....aaaaaaa!!!!!!

Một tiếng hét lớn làm giật mình tất cả mọi người.

“CHẾT ĐI...I...I...!”

Gầm lên vang vọng cả bầu không gian, Midoriya lao mình xuống nước như một con thiêu thân chui đầu vào lửa...

Nhưng thằng bé vẫn còn rất tỉnh táo...

Bởi vì cho dù vận dụng hết toàn bộ sức mạnh, nó chỉ có thể hạ được một người. Tuyệt chiêu mới cũng không thể đem lại phần thắng trong tình thế bất lợi vậy được...

Và còn vô số kẻ khác đang chờ tụi nó ngồi kia...

Midoriya không thể đánh mất cánh tay dễ dàng như thế được!

Vậy nên...

[Như Kizari – kun nói...Hình ảnh về một quả trứng không nổ tung...]

Luồng sức mạnh của One for All tụ tập ở hai đầu ngón tay, chỉ chờ đợi Midoriya...

Và...

“DELAWARE...SMASHHHHH!!!!”

Midoriya lần nữa hét lớn cổ vũ sĩ khí cho bản thân, một cú búng từ ngón cái và ngón giữa phát ra...

Chỉ có thể mô tả bằng hai từ...

KINH KHỦNG!

Áp lực gió do Midoriya sinh ra, hất tung câu lên không trung, đồng thời tạo ra một xoáy nước to lớn ngay giữa lòng hồ...Cuốn theo vô số tội phạm với một sức mạnh không thể kháng cự!

“TSUYU – CHAN! MINETA – KUN!”

“MÌNH Ở ĐÂY!”

Đáp lại lời kêu gọi của Midoriya, Asui ngay lập tức búng người lên thật cao, Mineta được kẹp ngay dưới nách.

“Bắt lấy...! Thành công!”

Asui tung lưới dài bắt gọn lấy chân Midoriya và kéo họ về phía dải đất trông bên bờ...

Trong khi đó, Mineta nội tâm dao động mãnh liệt...

[...Chết tiệt! Cho dù không khác gì mình, cho dù cũng đang sợ teo người...Vì sao...vì sao...Cậu lại NGÀU NHƯ VẬY CHỨ...MIDORIYA?!”

Póc...!

Mineta rút trên đầu quả bóng, hướng mặt nước xả lên hời, mặc kệ trên đầu chảy máu, vừa khóc vừa la to, “Các người đừng xem thường...TUI CŨNG THỂ...TUI CŨNG LÀM ĐƯỢC THỂ!!!”

“Gì thế này...!?”

“Thằng nhóc đó...! Tao gỡ không ra!”

“Mẹ thiệt!”

XÕN XAO...!!!

Lốc xoáy nước liên tục kéo tội phạm thành một chùm, kết hợp với bóng dính của Mineta quả là tuyệt phối...

“Nếu mặt nước đang phẳng lặng, và có một lực mạnh tác động ở giữa, nó sẽ nổ rộ rồi hút tất cả vào trong...!”

“Chúng ta làm được...Tsuyu –chan, Mineta – kun!”

Midoriya cố nén đau đớn hưng phấn nói.

“Đúng vậy...Cậu giỏi thật Midoriya...Tập trung tất cả bọn chúng chỉ trong một lần

“Coi bộ...chúng ta vừa dọn dẹp xong chương ngại đầu tiên rồi!”

“Tuyệt lắm hai cậu!!!”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Chiến đấu đi! Các anh hùng lớp 1-A (2)

Khu Vực Lở Đất!

Bán kính ước chừng trăm mét khu dạy học nay đã bị đóng băng một phần tư. Và người có Quirk kinh khủng như vậy, không ai khác ngoài Todoroki.

Cậu quá mạnh, thậm chí vượt trội hơn rất nhiều so với một số dân chuyên. Song trọng năng lực cho phép Todoroki sự linh hoạt và tầm tấn công cực rộng trong chiến đấu.

“Phân tán và giết...?”

“Tôi ghét phải nói điều này...”

“Các ông có năng lực nhưng lại chả biết dùng cho đúng chỗ!”

Todoroki thở ra bầu hơi lạnh giá y như cái nhiệt độ của không khí đông băng nơi đây.

Về cứng nhắc cùng kinh hoàng hiện lên trên mặt từng đứa tội phạm...

Bọn chúng chỉ vừa mới được chuyển tới vị trí này, còn chưa kịp nhận thức hay chuẩn bị gì cả...Cuộc chiến đã kết thúc.

Nhìn Todoroki chậm rãi bước lại gần, nét tuyệt vọng lại càng hiển hiện rõ ràng hơn...

Tội phạm A: “Chúng ta làm sao gặp phải loại quái vật này cơ chứ?!”

Tội phạm B: “Có thật nó chỉ là một thằng nhóc không vậy...?”

Tội phạm C: “Sức mạnh quỷ quái gì thế này...!?”

“À...Y...y...D...d...a!”

“Lạnh quá...!”

Mặc kệ tiếng than khóc và rên la, Todoroki vẫn bình tĩnh suy ngẫm từng sự việc. Cậu nhớ lại lúc đó, tên cầm đầu của băng nhóm...Những lời mà hắn ta đã nói...

(All Might đâu rồi...?!)

(Dẫn được nguyên đám này đến cũng khá cực đấy!)

[Giết All Might?! Sơ bộ quan sát thì tên đầu sỏ định dùng số lượng để đàn áp chú ấy...]

“Ice Berg!!!”

Todoroki không thèm quay đầu lại, lách người né qua một tên Tội Phạm vừa định đánh lên cậu từ phía sau, tiện thể biến hắn thành một pho tượng băng.

(Lũ này chẳng có chút năng lực cùng kinh nghiệm nào cả...Chúng chỉ là quân tốt thí của đám Liên Minh Ác Nhân kia thôi...)

(Cũng chỉ là một đám côn đồ...)

(Nhìn kĩ lại...Chỉ có tầm ba đến bốn tên thật sự nguy hiểm mà thôi!)

(Trong trường hợp này, có lẽ phải lợi dụng bọn người kia...)

Todoroki vạch xong kế hoạch, tiến tới đối diện một tên tội phạm...

“Các ông, cứ như vậy thì chuẩn bị tinh thần để từ biệt lớp da của mình đi là vừa...”

“Tôi còn muốn trở thành anh hùng...Nên mấy chuyện tàn nhẫn như thế, tôi không thích dính vào đâu...”

“Mấy người định dùng kế hoạch gì để giết All Might...!”

Sự lãnh khốc và thần thái vô tình của Todoroki giống như chiếc búa, đập nát phòng tuyến ảo tưởng cuối cùng của lũ tội phạm.

Khi cánh tay tràn đầy hơi thở băng giá ấy tới gần...

~~~~~Khu vực Sụp Đổ~~~~~

“CHẾT ĐI...I...I...!”

Chỉ cần nghe từ xa cũng biết đó là giọng của ai...

Bakugo Katsuki!

Quirk Bộc Phá!

Đi cùng với thanh niên này là Kirishima...Hai người đang gồng mình trong một trận đánh lấy ít địch nhiều.

Boom...!

Một vụ nổ từ tay Bakugo làm ba bốn tên tội phạm văng dính vào tường, đánh mất sức chiến đấu.

Đối diện cậu ta, Kirishima hóa cứng thân thể như đá, đập nát vũ khí kẻ thù rồi đánh bất tỉnh đối phương.

“Nhiều đây là hết rồi hả...Yếu đuối thôi!”

Bakugo nhìn trước mặt đã bị xử lý gần mười người nhỏ nước bọt.

“Tốt...Chúng ta nhanh chóng đến cứu mọi người thôi!”

“Cũng tại vì tội mình mà mới xảy ra tình trạng thế này!” – Kirishima tự trách nói.

“Muốn đi thì cứ việc...Còn tao sẽ tìm thằng người khòí đó xử lý đây!”

“HẢ...giờ này mà còn TRỄ TRÁU thế à thanh niên?!”

“Vội lại cái tên tấn công đó...”

“IM ĐÊ!” – Bakugo cắt ngang Kirishima...Thật kì lạ là thằng nhóc vẫn còn đủ tâm tình để giải thích cho bạn mình.

“Tên khốn tạo công đó chính là lối vào cũng như lối thoát của chúng...”

“Đến lúc thích hợp thì tao sẽ chặn đường rút lui của bọn này!”

“Đâu phải là không có cách đối phó với đám khòí bụi đó...”

Bất chợt, một cái bóng đen lao ra từ đằng sau họ...

“Bớt nói nhảm! Tụi mày mất cảnh giác rồi đấy...!”

“CÂN THẬN! BAKUGO!”

PẶC...!

Vai hề tội phạm còn chưa nói hết lời kịch... đã bị Bakugo một tay tóm lấy, cho một cú “Bùm” thẳng thiên tại trận.

“Nếu chỉ có tôm tép thế này đưa đến chăm sóc chúng ta thì chắc bọn kia cũng chả gặp khó khăn gì đâu...!”

Kirishima có chút đứng hình trước Bakugo, hồi lâu lấp bấp:

“Phản ứng của thanh niên ghê thật đấy!”

“Vậy hóa ra lúc nào cậu cũng bình tĩnh và tỉnh táo nhì?”

“Làm tui cứ tưởng...”

"..."

“Mẹ nó... Tao lúc nào chẳng tỉnh táo thẳng đầu chĩa!!!”

“Vậy thôi... Dọt qua giúp đỡ người khác đi...!”

“...”

“Biết rồi thẳng khôn!”

~~~~~Khu Vực Hóa Hoại~~~~~

Mấy tên tội phạm chạy lung tung khắp các tòa nhà để đuổi bắt học sinh. Không may cho chúng là chỉ có mỗi Ojiro ở nơi này, mà Quirk của cậu ta thì rất thích hợp né tránh và đuổi bắt trong những địa hình hẹp, lại có nhiều góc ngách cùng chương ngại vật thế này.

“Khi thiệt, thẳng nhóc đó chạy nhanh quá...!”

“Chia nhau ra tìm đi... Á... Sau lưng mày kia...!”

Tên tội phạm còn chưa dứt câu, đồng bạn đã bị Ojiro một đuôi quất gục, sau đó nói tiếp theo ngất xỉu...

[Đầu tiên phải giữ cho bản thân an toàn, không bị bắt cái đã!]

Ojiro vừa du mình qua các cột đèn, quan sát bên dưới đám tội phạm, âm thầm nghĩ. Cậu chỉ cần trụ lại đến phút cuối của tiết học, liền sẽ có giáo viên đến ứng cứu.

Cùng ý nghĩ với Ojiro còn có Koda và Tokoyami...

~~~~~Khu Vực Gió Rít~~~~~

Màn trời tối đen cùng với từng đợt gió lạnh thét gào qua các tòa nhà chọc trời nơi đây.

Koda run lấy bẫy, đứng ngơ ngác giữa một con hẻm, vẻ mặt tái xám khi bị mắt tên tội phạm phát hiện...

“Ha ha... thấy mày rồi nha con!”

“Bắt nó đi anh em..!”

“Nhanh chóng tóm gọn thẳng mở chim nữa là xong!”

Nhưng mà vui quá hóa buồn, chẳng tên tội phạm nào nghĩ tới...

Đó chỉ là một CÁI BẦY!

Núp ở đối diện Tokoyami, ở một môi trường và thời tiết quá thuận lợi cho Quirk như vậy, Dark Shadow chỉ đuổi một cái móng không lộ ra là đập bẹp dí ba tên tội phạm.

“Tốt lắm Koda!”

Tokoyami đưa thủ thế OK với bạn mình... Cậu nhìn lên phía trên nói:

“Hãy cố giảm bớt số lượng kẻ địch từng chút một...Chắc chắn các giáo viên sắp tới!”

~~~~~Khu Vực Đồi Núi~~~~~

Hitomi, Momo và Jiro đang đứng châu lựng lại với nhau đối mặt với gần hai chục tên Tội Phạm. Lũ này hình thù thì kì quái có vẻ đáng sợ, nhưng theo nhận định của Hitomi thì quả thật chả ra sao. Quirk gần như không có tác dụng trong thực chiến, chỉ cầm đao, búa hù dọa kẻ yếu thì được...

“Giờ tính sao đây lớp trưởng, Yaoyozoru-san...?”- Jiro nhìn số lượng đông đảo địch nhân, có chút bối rối hỏi.

“Hitomi – kun?!”

“Xử lí bọn này nhanh thôi Momo, mình có linh cảm không lành...chỉ sợ Aizawa sen-sei không trụ nổi rồi...!”

“Cậu dùng tuyệt chiêu đặc biệt mà chúng ta đã luyện từ trước rồi đi...Thời gian lâu như vậy chắc nó cũng ổn phần nào rồi chứ?”

“Tất nhiên...Xem tờ này!”

(Jiro: hai người này nghiêm túc tí được không (-_-)! Nguy kịch đến nơi rồi mà còn liếc mắt đưa tình!)

Momo vừa dứt lời, toàn thân bỗng run run, một lớp màu đen vật chất, chậm rãi bao phủ cô bé...

Trong lúc đó, bọn tội phạm cũng không đứng im chịu trận, mấy kẻ do thám lao tới trước, khí thế hung hung muốn tấn công, nhưng bị Hitomi quét một cước văng xa bảy tám mét, sáng chói người không dám nhúc nhích.

Tội phạm D: Mẹ nó, lại gặp quái vật à!?

Tội phạm E: Nghe mày nói có vẻ kinh nghiệm thế, làm sao đây?

Tội phạm D: Nhân lúc nó chưa chú ý mình, chuẩn thôi chứ gì mày!

Tội Phạm E: Ế, đợi tao với!

“...”

“Hoàn tất...FLEXILBE AMOR!!!”

“Là thứ gì vậy Yaoyozoru...?”

“Mình gọi nó là chiến giáo cơ động!”

Momo giờ khác này không khác gì Lida, một thân trang phụ bò sát, càng nổi bật lên những đường cong, vết lõm mềm mại người của cô bé, cũng không kém phần anh khí hào hùng. Chính là thân nữ nhi cũng chẳng thua kém gì đáng mày râu!

Hitomi nhìn có chút thất thần...Cậu không ngờ Momo như biến hóa thành một người khác khi trang bị thế này.

Nhưng mà, thời gian gấp rút...Khen khiếc đề tính sau!

“Tấn công...Momo, Kyoka – chan!”

Lời nói vừa dứt, thân hình Hitomi đã như một làn khói, biến mất trước mặt bọn Tội Phạm, thậm chí, vì tốc độ quá nhanh, thỉnh thoảng còn có tên tấn công nhằm tàn ảnh của cậu.

Jiro không cần nhiều lời, tai cầm đuôi dài, dính vào bộ phận khuếch đại dưới chân. Sức công phá của cô bạn khá tốt, nhưng tầm ngắn và chưa thể khắc phục khả năng kéo dài. Jiro chỉ có thể bị động phòng ngự nhờ tầm chắn do Yaoyozoru tạo ra kết hợp với Quirk của mình để ngăn tội phạm tiếp cận.

Còn Momo, thay đổi một thân trang phục, cô bé đã chuyển qua chế độ cận chiến. So với chỉ số ban đầu, tốc độ của Momo đã được tăng lên đáng kể, đao kiếm chém vào bộ giáp mỏng trên thân Momo cũng không thể để lại dấu vết quá lớn. Vì cô bé chuyên học tập các kim loại đặc biệt nhẹ lại cứng và dẻo dai để tạo Flexible Amor này.

PẶc...! PẶc...! PẶc...!

Liên tục thanh âm phát ra, có từ hạ gục kẻ địch, có bắt giữ bằng súng tạo bằng năng lực...Rất nhanh, hai mươi tên Tội Phạm đã gục ngã đương trường.

“Tốt lắm hai người...giờ mau ra chỗ quảng trường chính thôi...!”

Hitomi đang định nhảy thoát đi, bỗng nhớ tới điều gì, quay về phía Momo nói:

“Momo, tạo mình cái mũ bạc...Cái mũ đặc biệt kia ấy!”

“Hả...Hitomi, cậu định dùng nó sao...Nhưng là...”

“Hai người đang nói về cái gì vậy, tui nghe không hiểu chi hết trơn!”

Cô nhóc Jiro cất ngang hỏi. Cô đưa mắt về phía hai đứa và nhận ra vẻ khó khăn trên gương mặt của Momo.

“Không có gì, trước sau cũng phải lộ...Cơ mà nếu nhận ra thì làm ơn giữ bí mật hộ tớ nghe Kyoka – chan!”

“Hề...?”

Chưa kịp bắt kịp tiến độ Jiro, đột nhiên thấy Hitomi cầm trên tay một cái mũ “bảo hiểm” màu bạc...Cô chưa kịp hỏi tiếp thì cậu bạn đã đội chiếc mũ đó lên đầu.

“Kizari...Trang phục của cậu, quen ghê, tớ thấy ở nơi nào rồi á!”

Giật mình nhìn tạo hình của Hitomi, giáp đen phối hợp choàng đen và mũ bạc. Dáng người đó, tuy lâu rồi chưa xuất hiện ở báo chí, nhưng Jiro vẫn nhận ra... Biểu lộ cứng ngắc...

“Cậu là...Dawn K...nig...ht hả?”

☹.☹!

“Ừ...Làm ơn đừng tuyên truyền gì nhé, tui còn muốn đi học!”

“Thiệt...Bất ngờ quá...”

“Không phải lúc tán gẫu...Hai người chậm chậm ra, tớ đi trước đây!”

Nói đoạn, Hitomi bật hết hỏa lực, thân thể mạnh mẽ xé rách không khí tạo nên những âm thanh rín rít...thoắt cái đã tới được cổng ra của Khu Vực Đồi Núi.

“Chúng ta theo sau thôi...Kyoka – chan!”

“Ồ...Ừ...mm..!”

“Cậu biết chuyện này lâu rồi hả Momo...!?”

“ỪA...!”

Momo gạt đầu, cô bé nhìn xa xa bóng người có chút hồi ức thì thào:

“Cậu ấy...Tuyệt lắm đấy!”

Giống như quên mất bên cạnh cô bạn, Momo lúc này...đang chìm vào hồi tưởng.

.....

“Đừng khóc Momo, chúng ta chỉ đi lạc thôi mà!”

“Huhu...Sợ lắm, mình mệt nữa, hic...hic!”

Trên đường cái nhỏ hẹp, một bé gái đang khóc hoa lê đá vỉ, bé trai bên cạnh đag cố gắng dỗ dành.

Nhìn sắc trời gần tối, bé gái có chút e sợ, thút thít hỏi bé trai:

“Hitomi – kun, mama và papa có tìm được chúng ta không?”

“Cũng do mình ham chơi quá...! HUHUUU!”

“Chắc chắn rồi đừng khóc mà, cố gắng đi ra đường lớn, tui mình sẽ hỏi đường được. Các anh hùng sẽ giúp đưa chúng ta về nhà...Momo có tin không?”

Bé trai cúi đầu, mỉm cười rạng rỡ...lau đi những giọt nước mắt còn đọng lại trên khuôn mặt bé gái.

“Ừm... chắc chắc...m...mà!”

Giống như được tiếp thêm niềm tin, bé gái cũng cố đáp lại bằng một nụ cười có chút e dè...

“MAU...MAU TRUY TÊN TỘI PHẠM ĐẦU BÚA! HẸN CHẠY VỀ PHÍA NÀY!”

Xa xa bỗng vang lên tiếng la ó, tiếng bước chân rầm rập...

“Hitomi...có người...có người...chúng ta được cứu rồi!”

Bé gái reo lên, kéo tay bé trai định chạy tới...

“Khoan đã, Momo...!”

Thằng nhỏ vội gọi với nhưng không kịp phản ứng vì quá gần, con nhỏ mới chạy được mấy bước đột nhiên bị xô té ngã đau khóc rống lên.

“HAHA...TRỜI CŨNG GIÚP TA...TRỜI CŨNG GIÚP TA...!”

Gã đàn ông thân hình lực lưỡng, đầu tựa con cá búa, cười to về mặt đắc ý, hấn túm lấy con bé bằng một tay, đối mặt với đám cảnh sát vừa mới chạy tới...

“Thả ra cô bé kia, đứng im tự chịu trời...Chúng ta sẽ cân nhắc giảm nhẹ tội cho ngươi!”

Đứng đầu cảnh sát và một vị anh hùng đồng thanh hét lên, hiển nhiên cũng cố kị con tin đang nằm trên tay Tội Phạm...

“Mẹ nó, lũ ngu tui bay tưởng tao nào bò như tui mày chắc. Con tin đứng đây, khôn hồn thì cho tao một chiếc máy bay tốt nhất...Nếu không thì...”

Hắn hơi chút siết mạnh tay, con bé đau quá khóc rống lên...Đám cảnh sát và anh hùng hoảng hồn la lên:

“Bình tĩnh, có gì từ từ nói. Điều kiện của ngươi, chúng ta đáp ứng...Trước hết thả con tin xuống...”

“Đừng hòng...Tao cảnh báo, tui mày chỉ cần lại gần tao trong ba mét...Con bé này sẽ...Rắc...!”

Hắn làm động tác cắt cổ!

“Giờ làm sao đây ngài Matsuki...?”

“Còn làm gì được, cậu không nghe hắn nói à...Gọi một chiếc máy bay cho tôi!”

“Nhưng mà...!”

“Không nhưng nhị gì hết!”

Vị anh hùng đứng bên cạnh im lặng, vì anh cũng không thể ra sức khi con tin bị nắm bắt như vậy.

Không một ai, từ tội phạm, cảnh sát cho đến anh hùng, nhận ra, ở con đường vắng nhỏ hẹp này, còn một người cuối cùng chưa lộ diện.

To be continued...!

P/S: Cảm ơn bạn longthandaula và duonghgvip đã đề cử np.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Trò chơi kết thúc!

Bầu không khí trầm mặc giữa từng cơn gió thổi qua trên đường, càng làm lòng người thêm lạnh giá.

Cục diện lâm vào bế tắc khi mà cả anh hùng và cảnh sát đều bị tội phạm uy hiếp bởi con tin. Điều xấu nhất đây lại là một bé gái, không có khả năng phản kháng và phối hợp với mọi người để trốn khỏi tay tội phạm.

“Sếp! Tầm năm phút nữa thì máy bay sẽ tới!”

Một cảnh sát trẻ lại gần và thì thầm với boss của mình.

Tên tội phạm thì cực kì cảnh giác, và lời đe dọa quá mức độc ác của hắn khiến anh hùng cũng không dám manh động.

Chẳng ai muốn gánh cái danh gián tiếp giết người, nhất là những anh hùng, kẻ luôn trọng thị danh tiếng và đặt tính mạng của nhân dân lên vị trí quan trọng hàng đầu.

Trốn đằng sau thùng rác, thằng nhóc siết chặt bàn tay lại...từng tia nho nhỏ màu đỏ thấm chày ra mà nó không hề hay biết.

Nó chỉ quan tâm tới một điều, bạn gái đang bị ác nhân bắt cóc, đe dọa tính mạng. Nhưng nó không thể hành sự lỗ mãng, phải có kế hoạch!

Nhìn chằm chằm vào thùng rác, ước lượng vị trí giữa bản thân và tên Tội Phạm, đáy mắt của thằng bé lóe lên một vệt sắc lạnh.

Phành phạch...Phành phạch...!

Tiếng quạt gió truyền từ trên trời xuống mỗi lúc một lớn, báo hiệu cho mọi người rằng...Máy bay đã tới!

“PlooPy...Không lẽ anh không có biện pháp bảo vệ để bắt tên tội phạm đó sao?!”

Cảnh sát trường sắc mặt có chút khó coi, trong lòng thì đang âm thầm mắng.

[Mẹ nó, đã bảo mấy tên kia lê lét thêm chút giờ hẵng tới. Bình thường đi làm toàn vắng rồi trễ, sao cái lúc quan trọng thế này thì đúng giờ vậy “...”]

Mấy thanh niên lái máy bay còn không biết bị sắp chửi, đang hí hửng vì hoàn thành công việc đúng chỉ tiêu. Chuẩn bị bắt tội phạm lập công.

Vị anh hùng cũng nể nề đáp lại:

“Bắt thì được, nhưng cô bé đó thì ai chịu trách nhiệm, tôi không muốn trở thành thứ để người dân phi nhỏ...”

Đúng vậy...Họ đành chịu!

~~~~~...Rì rào...Rì rào...~~~~~`

Máy bay từ từ hạ cánh xuống, ngồi tại chính giữa buồng hai tên cảnh sát thông qua bộ đàm nghe lệnh boss phải xuống máy bay nhường cho Tội Phạm thì hoảng hồn la lên:

“Sếp, ngài không đùa chứ!”

“Im lặng...Mẹ nó, ta cũng đang bức đây! Không thấy con tin còn trên tay hấn sao?!”

Toàn thể nhân viên nhìn tên Tội Phạm giờ bé gái dùng như tấm khiên bảo vệ mình, đều thầm mắng súc sinh.

Nhưng chỉ có thể tro mắt để hấn đến gần tiếp quản máy bay...

Quét ngang toàn trường!

Tâm tình khoái trá, xuân phong đắc ý chính là biểu lộ hiện tại của Big Doom!

Năng lực của hấn không thiên về trốn chạy, nhưng chiến đấu thì rất ghê gớm. Hấn có thể cường hóa một bộ phận cơ thể để chúng trở nên to và cứng rắn hơn. Chính vì thế mà cảnh sát và Anh Hùng mới dấy dưng với hấn lâu như vậy.

Nhưng bây giờ, ha ha, Big Doom biểu thị, chỉ cần lái máy bay ra đến bến tàu, liền có đồng bọn của hấn tiếp ứng, từ nay về sau cao chạy xa bay, sống thoải mái.

Còn trên tay con bé, nó đã ngắt xiu từ nãy giờ. Big Doom liếc mắt tàn nhẫn, nếu đã vô dụng, liền cho con nhóc này cống hiến chút giá trị cuối cùng của mình.

“Big Doom...Máy bay đều đúng hẹn...Mau thả con tin ra!”

Mặc áo màu vàng cam, đeo kính đen PlooPy lạnh lùng nói với tên tội phạm.

“Tụi mày nào bỏ hả...Tao mà thả con nhóc lúc này, lỡ tụi bay động tay động chân lên cái máy bay thì sao...Không hẳn thì đợi tao đến bến tàu, con nhóc này sẽ được tha!”

“Còn không...Ha ha...”

Tay hấn lại nắm người con bé niết mạnh một chút...

“Á...Huhu...Đau quá...!”

Tiếng ré đau đớn của bé gái khiến mọi người tái mặt lại.

“Dừng tay...Quân độc ác!”

“Mau rút đi...Nếu mi dám không giữ lời, đừng hòng còn toàn thây!”

“Há há...Các nguoi thức thời đây!”

Cười to, tên Tội Phạm tiến từ từ về máy bay, nhưng hấn cũng rất cẩn thận chứ không hề lơ đãng như vẻ bề ngoài. Vừa đi, Big Doom nhanh chóng thu hết cảnh vật chung quanh tránh bị cảnh sát hay anh hùng đánh lén.

VÙ...!!!

“CÁI GÌ???”

“Cảm nhận đằng sau lưng tiếng xé gió, Big Doom vô thức quay đầu lại...

Bịch...!

Một mùi thối xông lên mũi hắn, khiến Big Doom ho liên tục...

Cùng lúc đó, một cái bóng đen nhanh chóng chạy đến, ý đồ giải cứu bé gái. Thế nhưng là...

“Nhãi ranh...Mày đang giỡn mặt với tao hả (ノ益々)!”

Big Doom giật dử hết lớn, một tay túm lấy bóng đen, đó là một thằng nhỏ!

“Big Doom...Ta cảnh cáo ngươi, nếu làm hại đến con tin...”

Cảnh sát trưởng thấy Big Doom có dấu hiệu tá hỏa, nhắc súng lên gần giọng nói. Anh hùng và Cảnh sát nhượng bộ lớn nhất là vì có bé gái ở đây. Bây giờ bỗng dừng lại nhờ ra thêm một thằng nhỏ, quả thật phiền não vô cùng.

Nhưng là một người hay hai người thì bảo vệ thường dân là trách nhiệm của họ...

Big Doom cũng hiểu được ưu thế của mình hiện tại. Hắn ta nói lỏng hai tay tóm lấy hai đứa nhỏ, nhếch miệng nói:

“Hai con tin đây...Tao sẽ trả lại một. Coi như là đảm bảo cho các ngươi!”

[Bỗng dừng từ đâu nhô ra thằng nhóc...Định làm anh hùng cứu mỹ nhân à...!]

“Lần sau đừng chơi đại nghe nhãi ra...a...!”

“Chết đi!”

“Shigan!”

Big Doom còn chưa kịp dứt câu, bỗng nhiên trước mắt tối sầm.

“Á...Á...Á...Mất...t...t...Mấ...t...t...t...của..t...ta!”

Hai ngón tay của thằng bé, một ngón tay cắm thẳng vào mắt phải của tên tội phạm, một cái khác đâm thẳng vào động mạch của cánh tay trái đang nắm lấy bé gái.

Đau đớn không tưởng tượng nổi, máu từ mắt và tay của Big Doom bắt đầu chảy xối xả. Hắn đã buông ra hai đứa nhỏ ôm lấy mặt mình lăn lộn.

Bên phải con ngươi, nếu không có biện pháp đặc trị, liền từ nay cáo biệt cuộc đời.

Bé trai cùng lúc đó, nhân cơ hội bé lên bé gái, muốn lùi lại khỏi tên Tội Phạm sắp phát khùng...

“Hai đứa mày... CHẾT ĐI...I...I...!!!”

“Cái gì?!”

“CẢN THẬN SAU LƯNG NHÓC!!!”

Biến cố bất ngờ làm tất cả mọi người phải sửng sốt. Mất mấy giây kịp tinh táo trước chuyển biến cái rụp này, cảnh tượng khiến họ phải hãi hùng khiếp vía, đó là tên tội phạm đã nổi điên.

Khoảng cách giữa hắn và hai đứa nhỏ quá gần, không người nào kịp ứng cứu.

PlooPy chỉ mới phát ứng, vừa phóng ra hai cánh tay cao su kéo dài của mình, trong hi vọng mong manh rằng có thể cứu tính mạng của hai đứa bé.

Gió rít gào sau lưng thằng bé, một nắm đấm khổng lồ muốn đập nát nó và con nhỏ...

“Đừng sợ Momo...Minh sẽ...bảo vệ cậu!”

Nụ cười nhẹ nhàng nở rộ trên khuôn mặt của bé trai mà trong mắt bé gái...Tựa như...Một thiên thần vậy!

ẦM...M...M...m...m!!!

Nắm đấm to lớn chỉ khẽ chạm nhẹ, đã quét bay cả hai đứa nhỏ, tụi nó giống như lá khô trong gió, bay thẳng tắp mười mấy mét...

[Đau quá! May mắn, mình có luyện Kami-e...Tekkai vẫn chưa thể trụ nổi a...]

Bao nhiêu suy nghĩ thoáng qua...Thằng bé đã đập mạnh thân thể xuống mặt đất...Nhưng nó vẫn cố gắng điều chỉnh lại, để con nhỏ không nhận được lực trùng kích quá lớn.

“T...ớt...r...!”

Chỉ kịp phun ra một câu, thằng nhỏ đã bất tỉnh nhân sự....

(0, 0)!?

[Đây là đâu? Đau đầu quá!]

Hitomi...!

Hitomi...!

[Nghe như có ai gọi mình...!]

“Hitomi...! Mau tỉnh lại đi...Huhu...Momo nè...Cậu tỉnh lại đi mà!”

Giờ này, cậu đã nghe rõ ràng, tiếng gọi chủ nhân!

Cố gắng...Mở mí mắt ra...Nhưng nặng chịch!

“m...m...M...ì.n.h!”

Khẽ phều phào ra một từ, Hitomi rốt cuộc cảm nhận được những tia nắng đầu tiên chói vào mắt. Cậu đang nằm ở trên một cái giường trắng tinh...Mùi thuốc đặc trưng chỉ có ở bệnh viện.

Bên cạnh cậu, toàn thân áo đầm đỏ, vẻ mặt vui phát khóc Momo nhìn trân trân vào bản thân rồi chột òa khóc lên...

“Ba mẹ ơi...Hic hic...Hitomi tỉnh rồi này!”

“Trời...Nó tỉnh rồi hả?”

“Có sao không thanh niên...?!”

“Làm tui mình hú hồn hú vía!”

Rất nhanh, Hitomi đã biết được mọi chuyện diễn ra sau khi mình bất tỉnh. Tên tội phạm đã bị đánh đập cực kì tàn nhẫn, thậm chí gần chết vì mấy vị cảnh sát và anh hùng cứu tướng Hitomi không thể qua được kiếp nạn này.

Vui mừng tràn ngập khắp phòng bệnh vì thằng nhỏ đã tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài.

.....

“Momo...Cậu nghĩ gì mà chăm chú thế?!”

Jiro cảm thấy Momo tuyệt đối đã bị Hitomi bắt luôn trái tim đi rồi, cô hươ hươ bàn tay nãy giờ mà Momo chả hề để ý, chỉ đắm đắm nhìn hướng cậu chàng kia mới vừa chạy đi.

“Mau đi tập hợp với mọi người thôi! Đứng riêng lẻ như này nguy hiểm lắm!”

“Tớ gọi nãy giờ cậu chả chú tâm đấy!”

“Ý thiệt sao (0, 0)”

"..."

"Xin lỗi nha!"

“...”

Khu Vực Trung Tâm...

Từ xa nhìn vào chỉ thấy ngồn ngộn tội phạm nằm lẫn lóc khắp mặt đất, phải có hơn mười lăm tên là ít.

Aizawa một mình tả xung hữu đột, khả năng sử dụng dây xuất thần nhập hóa, kinh nghiệm chiến đấu lão làng cùng với LV1 +7 thể chất giúp ông thầy có thể đấu chọi với cả đám tội phạm mà không rơi xuống hạ phong.

Tuy nhiên, liên tục di chuyển và vận dụng năng lực là gánh nặng rất lớn của Aizawa. Có điều, nhìn xung quanh chỉ còn lưa thưa vài ba con tôm tép nhỏ, ông thở phào nhẹ nhõm...

PẶc...!

Hắt mạnh sợi dây, nhảy người lên cao ba bốn mét, Aizawa trói chặt ba tên tội phạm còn đứng tại đó, hắt mạnh một cú.

RẦm!

“Như vậy là xong rồi sao!”

“Còn trùm cuối nữa thôi!”

“Ngươi là Shigaraki!?”

Không thèm đáp lại, hay để tránh phân tâm, cả người đầy tay chỉ lộ một con mắt, trông ghê tởm cực kì Shigaraki Tomura lao nhanh về phía Aizawa, miệng liên tục đếm thầm

“Hai mươi bốn giây...”

“Hai mươi ba giây...”

“Hai mươi giây...”

“Mười bảy giây...”

Va chạm!

Huych!!!

Aizawa kéo sợi dây cacbon và cho Shigaraki một cú chỏ cực mạnh vào bụng.

PẶc...!

“Ngươi cứ liên tục di chuyển nên thật khó để phát hiện được... Nhưng có một khoảnh khắc, mà tóc ngươi phù xuống đấy!”

“Đó là lúc ngươi kết thúc một động tác...”

“HẢ...!” - Aizawa rợn người khi nghe tên tội phạm phân tích yếu điểm của mình. Ông cố rút tay ra mà không được...

“Và rồi khoảng cách giữa những lần đó... càng lúc càng ngắn lại!”

“Đừng tự ép mình quá chứ... Eraser Head!”

“Khi thật!!!”

Răng...rắc...!

Quirk của Shigaraki phát động, hiển nhiên, lần này Eraser của Aizawa đã không còn tác dụng... Cánh tay của ông nhanh chóng bị mục nát dưới năng lực của tên tội phạm.

Bịch...!

Aizawa mạnh mẽ đá một cú vào mặt Shigaraki, thoát khỏi sự trói buộc của hắn, nhưng cũng không thể cứu vãn cánh tay của mình... Khuỷu tay của ông, đã hỏng mất rồi!

“Má nó...!”

Aizawa cúi người xuống né tránh một tên tội phạm ẩn núp nảy giờ để đánh lên ông. Việc đánh mất một cánh tay khiến Aizawa mất đi tính linh hoạt và khả năng chiến đấu giảm sút đáng kể.

Shigaraki rã rời đứng dậy, giọng điệu đắc ý nói:

“Cái năng lực của ngươi, không thích hợp cho chiến đấu với một nhóm trong thời gian dài nhì...?!”

“Coi bộ quá khó so với công việc thường ngày ha..!”

“Sở trường của ngươi... Chính là kiểu đột kích xong rồi đánh nhanh rút gọn nhì!”

“Cho dù thế, người vẫn lao vào chiến đấu trực diện với bọn ta...Chắc là để cho học sinh của người cảm thấy an tâm nhỉ...Há há!!!”

Hừ Hừ...

Từng tiếng thờ dốc phát ra từ Aizawa sen-sei chứng tỏ ông đang mệt như thế nào. Ông đập ngã tên Tội Phạm cuối cùng, đứng đối diện với Shigaraki...

“Thiệt là ngẫu quá nha...Anh hùng!”

“À mà này...Người có lẽ nhầm lẫn một điều đây...Trùm cuối...Không phải là ta đâu!”

“Cái gì?!”

Một cảm giác lạnh gáy truyền từ đằng sau, Aizawa co rụt mắt lại khi thấy bóng đen to lớn đang bao trùm bản thân...Một bàn tay tà ác, đang hướng về phía ông vươn ra...

Khói mờ đột ngột hiện ra sau lưng Shigaraki...

“Shigaraki Tomura...!”

“Kurogiri...Người xử xong Juusan Gou chưa?”

“Rồi...Nhưng một trong số bọn trẻ...Đã thoát đi!”

“HẢ...Kurogiri...!”

Giọng của Shigaraki nghe âm trầm đến cực điểm..

“Nếu người không phải là công địch chuyển, thì ta đã băm người ra làm trăm mảnh rồi!”

“Xin lỗi!”

“Quả thật...Chúng ta không thể đối đầu với cả đám chuyên nghiệp được!”

“Game Over rồi!”

“Về nhà thôi...!”

“Nhưng trước tiên...”

Kurogiri nhìn về phía bờ hồ, lại nhìn hướng Aizawa, ánh mắt tràn đầy ác ý...

“Vậy hãy để ta...!”

To be continued!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Dawn Knight!

Aizawa đau đớn, vẻ mặt khó tin nhìn tên quái nhân trước mắt.

Ông đã bị hấn đè bẹp xuống đất mà không tài nào kháng cự được. Giống như một đứa bé gặp phải tay quyền anh thế giới, hoàn toàn chỉ có bị treo lên đánh phần.

CRACK...!

“A...A...!”

Một con quái vật mô nhon, não bại lộ ra ngoài, thân thể to lớn cồng kềnh tưởng chừng như chỉ là một kẻ ngu ngốc mà thôi...

Không ai ngờ được...Hắn ta mới chính là Boss cuối ở đây...

Một tên tội phạm có khả năng trực diện đánh bại All Might...

[Hóa ra...Bọn chúng dự mưu là thật!]

[Cứ như là hấn bẻ cành khô vậy...!]

[Đúng là năng lực của mình có thể xóa bỏ...Vậy có nghĩa, ngay từ đầu hấn ta đã như vậy rồi...Khỏe như là All Might vậy!]

Shigaraki cao cao tại thượng nhìn xuống Aizawa, bĩu môi nói:

“Eraser Head...Tuyệt đấy, nhưng cũng chẳng ấn tượng gì...Đối diện với một sức mạnh áp đảo, người sẽ trở thành kẻ Vô Năng mà th...”

ROỆT...T...T...T...!!!

Không một tiếng động, không hề có báo hiệu, một áp lực gió mạnh tựa vũ bão đột ngột xuất hiện, rít gào dữ dội lao đến Shigaraki.

Hai bên khung cảnh cây cối ngã hàng loạt, đất đai thổi tốc hết lên...

Bất ngờ xuất hiện làm Shigaraki điếng người, bên cạnh hấn Kurogiri vốn thuộc thể khí hóa một nửa, đã bị gió thổi bay từ lúc nào...

“Cứu ta...Noumu!”

Kinh hoàng hết lớn, Shigaraki cấp tốc nhảy giật về phía sau, cánh tay đưa ra mưu đồ phòng thủ...

ẦM...M...M...m...m.m...!!!

OÀNH!!!

Liên tục những tiếng va chạm phát ra thanh âm khủng bố, xung quanh hai bên bờ hồ, nước bắn cao gần năm mét, gợn sóng mãnh liệt...

Răng rắc...rắc...rắc...!!!

Cửa kính cùng đèn pha trên nóc đình vỡ tung, mảnh vỡ văng tứ phía...

Ánh sáng vốn đã le lói chấp chờn, giờ đây hoàn toàn tắt ngúm...

Khung cảnh...y hết ngày tận thế!

“NOUMU...! KUROGIRI...!”

Shigaraki rít lên...phấn nộ cùng sợ hãi tràn ngập trong tâm trí hấn. Nếu ban nãy, Noumu không kịp thời quay trở lại cứu viện, chỉ sợ rằng hấn đã không còn nguyên vẹn mà đứng đây.

“All Might đó sao...Sức mạnh quái quỷ gì thế này?!”

“Hình như không phải Shigaraki...Đó là...!”

Ba tên tội phạm giương mắt lên nhìn bóng hình ẩn hiện sau làn khói bụi từ từ lộ ra...

Một thân áo choàng đen tuyền...

Mũ bạc lấp lóe tương phản...

“Hấn ta là...”

DAWN KNIGHT!?

Tuy lâu rồi không tái xuất giang hồ, nhưng danh tiếng của vị anh hùng này chưa hề suy giảm chút nào, nhất là với tội phạm

ẦM...!

Dawn Knight dẫm mạnh chân xuống đất, thổi bay đi bụi bặm bao phủ. Anh bước đến bên cạnh người giáo viên giờ này chỉ còn thoi thóp, tứ chi đã vỡ vụn, máu me chảy đầy mặt...có thể nói thảm thiết vô cùng!

“Xin lỗi...sen-sei!”

“...Em đến trễ rồi!”

Cúi người xuống thì thềm nhẹ một câu bên tai Aizawa (lúc này đã bất tỉnh) Hitomi đưa bàn tay lên trên vết thương của ông và bắt đầu sử dụng năng lực.

Răng rắc...rắc...!

Mắt thường có thể thấy được những vết rạn nứt trên thân thể của Aizawa đang lấy tốc độ nhanh chóng khép lại, và điểm năng lượng của Hitomi cũng giảm sút rất nhanh. Cậu không dùng thể lực để khôi phục cho ông thầy, bởi vì trận chiến kế tiếp sẽ rất nguy hiểm, sợ sảy chính là chết!

Tên: Kizari Hitomi

Lv: 2 +10 (??)

*Skills

1. Rokushiki (Lục thức)

+) Tekkai: Lv 3 (0 %) (+)

+) Rankyaku: Lv 3 (0%)(+)

+) Shigan: Lv3 (0 %)(+)

+) Soru: Lv3 (0%)(+)

+) Geppo` : LV3(0%) (+)

+) Rokuogan:LV3(0%) (+)

2. Firudo (Hải hổ bạo phá quyền): LV3 (0%)

3. Upper (biến hình)

4. S- Revitalize (Sinh mệnh quy hồi): LV3 (Hai chiều)

Energy: 15.000

Chữa trị cho Aizawa trọn vẹn tiêu hao năm nghìn điểm năng lượng, mà mới chỉ là sơ bộ bên ngoài thôi. Phần xương gãy nát ở sâu trong cơ thể ông vẫn chưa hoàn toàn lành lặn hẳn.

Thời gian Hitomi đang bận bịu chăm sóc Aizawa, Shigaraki cùng băng tội phạm của hắn cũng không chủ động tiến công mà vẫn yên lặng thủ thế. Rõ ràng, đòn tấn công liên hoàn bất chợt của cậu vừa rồi đã tạo ra trong lòng hắn bóng ma không nhỏ.

Xong việc, Hitomi đứng dậy...Chiếc mũ giáp che khuất đi gương mặt, đồng thời ẩn giấu luôn tâm trạng và cảm xúc của chính mình, một kẻ lãnh khốc và vô tình, luôn luôn đáng sợ nhất!

“Nghe nói Liên Minh Tội Phạm các người ý đồ giết hại All Might...!”

“Các người thích làm mấy thứ đó, ta chẳng hề quan tâm, cũng không muốn bận lòng các người nghĩ gì...”

“Nhưng mà...TỰI MÀY...ĐÃ CHẠM ĐẾN RANH GIỚI CUỐI CÙNG CỦA TA RỒI!”

Lạnh lùng đến cực điểm, cuối cùng hóa thành phần nộ gầm lên Hitomi, đột nhiên bành trướng cơ thể lên biến thành một người khổng lồ cao đến gần hai mét, một thân cơ bắp cuồn cuộn, nhìn thoáng qua lực lượng mười phần, quả thật khủng bố lực áp toàn trường.

Tên: Kizari Hitomi

Lv: 3 +10 (?)

*Skills

1. Rokushiki (Lục thức)

+) Tekkai: Lv 3 (0 %) (+)

+) Rankyaku: Lv 3 (0%)(+)

+) Shigan: Lv3 (0 %)(+)

+) Soru: Lv3 (0%)(+)

+) Geppo` : LV3 (0%) (+)

+) Rokuogan:LV3(0%) (+)

2. Firudo (Hải hổ bạo phá quyền): LV3 (0%)

3. Upper (biến hình)

4. S- Revitalize (Sinh mệnh quy hồi): LV3 (Hai chiều)

Energy: 15.000

UPPER!

Quirk duy nhất mà Hitomi sở hữu theo đúng ý nghĩa của nó. Cũng chính là lá bài tẩy thứ nhất giúp cậu đối phó ba tên tội phạm này...

Chỉ một lần biến hình, mặc dù số liệu không hề thay đổi nhiều, nhưng Hitomi biết thực lực mình đã mạnh mẽ không tài nào đo đếm được. Đột phá giới hạn LV3, tuy chỉ là tạm thời, nhưng Hitomi có linh cảm, trận chiến ngày hôm nay, chính là mấu chốt để cậu chính thức phá tan cái hàng rào đã vây khốn mình rất lâu...

“Lực lượng này...Bản thân ta vẫn chưa sử dụng bao giờ!”

“Các ngươi sẽ là vật thí nghiệm may mắn đầu tiên...!”

“ĐỪNG LÀM TA THẤT VỌNG, SHIGARAKI!”

“Mẹ nó...thằng này HACK À?!”

Shigaraki khoe miệng giật giật, liên tục cào cổ, toác cả da mà không thèm để ý...

“Hắn đã mạnh như vậy, lại còn biến thân được...Kurogiri?”

Shigaraki chưa kịp nói hết câu, hai mắt đã co rụt lại...

[Từ lúc nào...!?!]

Dawn Knight đã biến mất, tại nguyên bản chỗ hóa ra chỉ là tàn ảnh.

Bình thần thanh âm vang lên bên tai Shigaraki khiến lòng hắn rét lạnh...

“Kurogiri...Tên này năng lực đúng là khó nhằn...Rokuogan!”

“NOUMU!”

Cùng lúc đó, Shigaraki cũng vội vàng thét lên chỉ thị.

ẦM!!!

OÀNH!!!

Hai tiếng nổ lớn lại lần nữa làm chấn động toàn bộ khu vực. Tuy nhiên lần này rốt cuộc chỉ có mặt nước nổi sóng, bởi vì toàn bộ cảnh vật khác, đều đã bị phá nát trong tầm ảnh hưởng rồi.

“Ha ha...Dawn Knight, ngươi quá ngây thơ rồi! Noumu của ta, chính là tồn tại khác chế All Might...Ngươi dù mạnh nhưng có thể so sánh với All Might sao?!”

“Noumu...là một cái siêu cấp bao cát di động đấy!”

Shigaraki tiếng cười vang vọng sau đòn tấn công của Hitomi. Hiển nhiên, cú đâm ban nãy của cậu không thể làm hắn sút mẻ gì cả...

[Quả nhiên không có tác dụng sao!]

[Thật là khó chơi!]

Một đám phát ra chưa nói toàn lực, nhưng cũng đạt đến bảy tám thành sức mạnh, thế mà lại bị Noumu chống đỡ một cách nhẹ nhõm.

Giống như là toàn bộ áp lực, năng lượng bùng nổ...đều chẳng thể ảnh hưởng đến tên này...

Chưa kể, bên cạnh hắn, hai tên kia, đặc biệt Noumu Quirk khiến Hitomi kiêng kỵ không thôi.

Tên: Shigaraki

LV 1+5

Quirk: Corrosive (LV1+7) (Ăn mòn)

Tên: Noumu

LV3 +9

Quirk: Siêu cấp Hồi Phục (LV4); Hấp Thu Chấn Động(LV4)

Hai cái LV 4 năng lực. Lúc đầu mới nhìn, Hitomi cũng không khỏi hít hơi lạnh vì Quirk của tên Noumu. . .Quá mức kinh khủng. Chỉ sợ hàng này một mình cũng đủ cân gần hết top mười anh hùng hàng đầu, ngoại trừ All Might ra.

Nếu so sánh với Noumu, Hitomi hiển nhiên yếu kém hơn hẳn. Thể chất của cậu mặc dù nhìn hơn Noumu chút đỉnh, nhưng nếu kết hợp với năng lực hấp thu chấn động của tên này, chỉ sợ có xài Rokuogan toàn bộ hỏa lực cũng chả chắc chắn tạo ra cho hắn tổn thương bao nhiêu. Đây là chưa kể đến Siêu Cấp Hồi Phục của tên tội phạm. .

Hai Quirk đi kèm với nhau, chính là một cái khiến thịt đi động đúng nghĩa.

Con quái vật này nếu bị thả ra, ắt hẳn sẽ gây nên một trường họa kiếp cho cả thành phố.

[Nhưng mình vẫn còn bài tẩy để đối phó...!]

Hitomi siết chặt nắm tay lại, trận chiến trước mắt. Không ai có dám nói trước kết quả cuối cùng. .

[Nhưng đầu tiên, cần đưa Aizawa sen-sei ra khỏi khu vực nguy hiểm này đã!]

Nhìn thương thế khôi phục đã được ba bốn phần, lại liếc mắt về phía bờ hồ, nơi đó. . .có ba cái bóng đen nhỏ đang cúi người coi trộm trận chiến giữa bọn họ.

“Thiệt tình...!”

Soru. . .!

Lần nữa phát động Rokushiki, Hitomi chớp mắt hóa thành tia chớp đen biến mất trong cái nhìn của lũ tội phạm. .

“Noumu. . .coi chừng hắn. . .!”

Shigaraki vẫn còn sợ sệt vô cùng, chứ không cứng rắn như bề ngoài thể hiện. Có điều, Hitomi hiển nhiên sẽ không đại dốt đưa đầu vào đánh bức tường đá đã có sự chuẩn bị. .

Mục tiêu của cậu là. .

Xoẹt. . .!!!

Pạch. . .!!!

“Ồ rê...!?”

“Chuyện gì vừa mới xảy ra!?”

Mineta về mặt ngu ngơ khi thấy vị trí ba đứa nó đột ngột thay đổi. Mới chỉ mấy giây thôi mà đã chuyển từ dưới nước sang bờ đất, cũng phải mười mấy mét khoảng cách.

“Midoriya...đây là!?”

“Anh là. . . Dawn Knight?!”

Midoriya chấn kinh trước tốc độ của Hitomi, một con người. . .có thể nhanh đến thế ư. . .

[Nhưng mà. . .liệu anh ấy có thể đánh bại tên Tội phạm kia không? Tại sao các thầy cô giờ này còn chưa tới. . .]

“Ba người. . .Mau đưa giáo viên của mình đi đi! Chạy ra công cang nhanh cang tốt!”

“Khu vực này không an toàn đâu!”

“Để anh một mình đối mặt với tội phạm. . .Bọn chúng rất nguy hiểm!”

Asui thần sắc lo lắng nói. .

“Không có việc gì!? Khi ta đã xuất hiện, TỘI ÁC PHẢI BỊ THANH TRỪNG!”

Bình thần âm điệu, nhưng lại mang khí thế kiên quyết và cả một sự tự tin vô địch, tin vào sức mạnh của chính mình. . .Đó chính là Dawn knight!

[Anh ấy...phong cách...Y chang All Might!]

[Chỉ là khẩu hiệu của họ có chút khác biệt!]

[Vậy thì...!]

“Đi thôi mấy cậu!”

Midoriya vực Aizawa dậy, Mineta nhanh nhẹn đỡ đằng chân, ba người co căng chạy thật nhanh khỏi “địa thế nguy hiểm”.

“Shigaraki...có cần tôi đuổi theo bắt tụi kia lại không?”

Kurogiri rục rịch muốn xông lên chặn đường nhóm Midoriya lại.

Nhưng Shigaraki đưa tay ngăn hấn, lắc lắc đầu:

“Chẳng cần thiết nữa rồi! Ước chừng đám chuyên nghiệp sắp đến, một lũ anh hùng như vậy, chúng ta chưa thể đối kháng lúc này...Tuy nhiên...”

Về mặt ác ý và căm hận Shigaraki chăm chú vào Hitomi âm trầm nói:

“Hai người các người...Xử lý tên này cho ta!”

To be continued!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Bùng nổ

“Tsuyu – chan, Midoriya – kun...Hai người mau tới đây!”

Ashido trông thấy khệnh khạng tổ ba người đang gắng sức khiêng Aizawa sen-sei lên mấy bậc thêm cầu thang vội vàng gọi to.

“Mấy cậu xuống giúp tui đi...Nặng quá trời!”

Mineta gào lên đáp lại, kể ra cũng tội cho cái thân hình bé con của thằng nhóc lại phải gánh một nửa thân người của Aizawa.

“Sato...Sero...”

“Tụi này xuống liền đây!”

Oành...!

Oành...!

Oành...!

Xa xa vẳng vọng lại những tiếng nổ, tiếng va chạm đỉnh tai nhức óc...Bọn trẻ căng mắt ra cố nhìn cho rõ nhưng cũng chỉ thấy được sóng lãng và bụi mù khắp nơi.

“Midoriya...cậu nói Dawn Knight có thể trụ được ba tên tội phạm kia cho đến khi All Might và giáo viên khác đến cứu chúng ta không?”

“Mình không biết...Nhưng con quái vật lộ não ra ngoài đó, chính là thứ dùng để đối phó với All Might. Chỉ là Dawn Knight...anh ấy cô độc một mình chống chọi...Chỉ sợ...”

“Mình sẽ đi xem xét tình hình...Và trợ giúp anh ấy!”

Midoriya cắn răng, khó khăn lắm mới đưa ra một quyết định liều lĩnh như vậy.”

“Cậu điên sao...Midoriya?”

“Hai người đó đánh nhau, liên lại gần trong vòng năm mét còn không được...Nếu chúng ta còn tại, sẽ chỉ là phiền phức mà thôi...”

“Vội lại...Dawn Knight cũng mạnh lắm...Cậu thấy cú đâm của anh ta khủng bố đến mức nào rồi chứ...Lại còn cái tốc độ đó nữa!”

Mineta la lên phản bác, nó giật nảy mình khi nghe được cái tư tưởng “nguy hiểm” từ Midoriya.

“Không vấn đề...Minh có nắm chắc...”

Midoriya mỉm cười đáp lại...

VỀ PHẦN...tự tin há...ĐÚNG LÀ CÒN KHUYA NHÉ!!!

Cấp bậc này quái vật đựng độ, sơ sẩy một cái...nhẹ thì gãy tay gãy chân...nặng thì tàn phế toàn thân, thậm chí có một vé vào nhà thương chưa biết chừng... (T^T)!

Nhưng mà bản tâm...không cho phép nó bỏ chạy...nhất là khi Quirk đã có thể vận dụng được.

[One For All Full Cowling...Hai phần trăm...!]

Đó là toàn bộ sức mạnh của thằng nhóc hiện tại...Cũng chính là chỗ dựa của Midoriya.

Siết chặt nắm tay...để hơi ấm từ One For All tràn ngập khắp cơ thể, Midoriya vận động thoáng một chút tay chân, xác định năng lực vẫn hoạt động bình thường...Liền để Aizawa sen-sei xuống đất, lao vội đến khu vực chiến đấu.

“Midoriya...”

“Midoriya...”

Mineta gọi hai tiếng không thấy Midoriya trả lời, dậm chân la lên:

“Cậu đang hành động ngu ngốc đấy! Asui, cậu không ngăn cậu ấy lại sao?”

“Mineta –chan...Minh thấy Midoriya hành động...Nhưng mà...”

Asui thần sắc khó chịu nói:

“Nếu được...mình cũng sẽ đi theo Midoriya!”

“...”

“Hai người điên hết rồi! Mau nâng Aizawa sen-sei lên chỗ kia thôi...Sato... tôi đỡ hộ tó một tay!”

“Đây...Đây!”

Sato và Shoji kịp lúc đến thay thế Mineta gánh lấy Aizawa sen-sei. Mấy đứa nó vọt lên sảnh nhỏ trên cao, nơi có Juusan Gou sen-sei đang được Ashido và Uraraka giúp ổn định thương thế, tiện thể quan sát trận chiến giữa Dawn Knight và đám Tội Phạm...

.....

“Rokuogan...!”

“Rokuogan...!”

Mạnh mẽ liên phát chung cực hai thức của Rokushiki, Hitomi có chút thờ hồng học nhìn xem trước mắt quái vật.

“Crét...Crét...!”

Thanh âm tựa chim kêu lại không phải chim kêu, nói giống vượn hú cũng không đúng...Hitomi chỉ cảm thấy rằng cái kia lớn lên bại não đầu chim đang cười nhạo mình.

[Bồ khi...Dám khinh thường ta (▼▲)]

[Vương tay vương chân quá!]

Bởi vì phải vừa đánh vừa canh chừng Kurogiri thừa cơ dịch chuyển đến bên cạnh, Hitomi không cách nào tận dụng điểm yếu của tên tội phạm để dứt điểm cả.

Mà những đòn đánh thông thường chả xi nhê gì, đa phần đều bị hấp thu chấn động hóa giải hơn phân nửa, còn lại chính là bị Noumu dùng siêu cấp thể chất và Siêu cấp Hồi Phục chống đỡ.

[Nếu như...Muốn thắng...chỉ có cách xài bài tẩy cuối cùng!]

Tuy nhiên, Hitomi vẫn còn chút do dự, bởi lẽ, chiêu thức này...cậu chưa xài lần nào cả.

“Dawn Knight...Ngươi rất mạnh đấy! Ta có lời khen...”

Shigaraki đứng bên ngoài quan sát thỉnh thoảng lại chêm vào một câu, ý đồ phân tâm Hitomi... Thời gian cho phép Liên Minh Tội Phạm chẳng còn bao nhiêu nữa. Chắc chỉ tầm hai đến ba phút thì các anh hùng chuyên nghiệp sẽ đến. Tất nhiên điều này đồng nghĩa với sự thất bại ê chề đối với lần tấn công này của Shigaraki Tomura.

Và...Hắn...Không thể chịu đựng suy nghĩ đó!

“Kurogiri...Tìm phương pháp tiếp cận hắn ta...All Might...Biểu Tượng Của Hòa Bình...Dù cho hắn không đến, một cái Kị Sĩ Bóng Đêm lý nào lại có thể ngăn cản ta lại...”

“Shigaraki-san...Tên đó quá mức khôn ngoan...chưa kể chiến trường của họ tỏa ra áp lực quá lớn, thật khó để tôi có thể lên vào mà đột kích được.”

“Ta mặc kệ! MAU TÌM CÁCH GIẾT HẮN ĐI! HẮN LÀM TA KHÓ CHỊU QUÁ MỨC!”

Pặc...!

Noumu vươn bàn tay to lớn hướng về phía Hitomi, mưu đồ bắt giữ cậu lại. Thế nhưng tốc độ của hai bên chênh lệch không phải một hai điểm

Nếu phân tích cụ thể từng hạng mục chỉ số của Noumu, tốc độ của hắn có thể đạt LV2 trở lên, nhưng là, so sánh sở hữu Soru LV3, đồng thời thể chất còn vượt lên trên Noumu. Trong mắt của Hitomi, kĩ thuật tên Tội Phạm này cũng không phải không thể đánh bại.

Có điều...chỉ là đánh bại thôi...Hitomi không cam tâm...Làm thế nào một thợ săn tội phạm như cậu, lại không bắt được tội ác...khi chúng đã đột nhập thẳng vào trụ sở anh hùng kia chứ!?

Vù...!

Gió bỗng nổi lên...

U ám cánh cổng hốt nhiên mở rộng ra ngay sau lưng Hitomi...

“Định giờ trò sao...Kurogiri...Ta đã chú ý người từ nãy giờ rồi!”

“Có đúng như vậy không...Dawn Knight?!”

“Noumu...BẠO PHÁT ĐI!”

Đang chậm rì thể tiến công Noumu, đột ngột tăng tốc...

“CÁI GÌ...!”

Hitomi hơi co rụt con mắt lại...Cậu phán đoán nhầm tin tức...Tốc độ tên Tội Phạm này, thế mà đạt đến LV3!

Hai tay chấp nhanh trước ngực phòng ngự...

Tekkai!

Né được Kurogiri, nhưng không tránh được cú đâm trực diện của Noumu...Nguyên bản Shigaraki đã lo chuồn ra xa tít tắp...

ẦM...M...M...M...mmmm!

Âm thanh đécat tai tựa trời giáng, như thợ rèn lấy búa sắt đập vào kim loại phóng đại lên gấp mười, gấp trăm lần.

Mạnh mẽ va chạm kinh khủng đến mức, ngay cả đứng cách xa cả năm sáu chục mét nhóm học sinh cũng chịu ảnh hưởng mà té chổng vó...

Hai bên cây cối, vốn đã ngã rạp vì những cú vật lộn trước đây, giờ này lại bị thổi bay tứ phía...Chỉ thấy nguyên lai xanh tươi khung cảnh giờ chỉ còn lộ lại vẻ khô cằn tàn lụi.

Rắc...rắc...!

Oành!

Hitomi không chịu đựng nổi cự lực, Tekkai không thể trụ vững nữa, cả thân người mất khống chế bay vọt ra phía sau...

Cơ hội!

Kurogiri hai mắt lập lòe sáng, vươn tay xé rách không gian, lần nữa mở ra một cánh cổng đen ngòm ngay trên đường bay của Hitomi...

[Chó thật...!]

“ROKUSHIKI...!”

“ROKUOGAN...!”

“GEPP0!!”

Gầm lên giận dữ, Hitomi một đám toàn lực bạo phát chĩa vào mắt đất, mượn phản lực cưỡng ép thân thể hướng đi bắn thẳng lên trời. .

“QE...!”

Phá được kế hoạch địch... Nhưng hậu quả là... Cậu nôn ra một búng máu tươi, mặt tái nhợt lại. To lớn áp lực, dù mạnh mẽ thân thể như Hitomi đều có chút ăn không tiêu...

Có điều, ở bên dưới, Liên Minh Tội Phạm tổ ba người, so với Hitomi, đã tập thể hóa đá...

Kể cả núp một bên quan sát Midoriya cũng vậy...

Bởi vì...

Dawn Knight...ĐANG BAY???

“Kurogiri...Thằng khốn đó...Làm sao mà hắn có nhiều năng lực như vậy chứ?!”

Shigaraki run rẩy rít lên từng chữ... Tâm tình của hắn, đang trở nên điên cuồng!

Hắn ghen tỵ...Hắn không cam lòng...Muru kếp lâu như thế...Bỏ công tốn sức...Tự tin tràn ngập...Rốt cuộc nhận lại được gì?

Noumu thì không kể đến, dù mạnh...đó vẫn chỉ là một công cụ, một cái tay chân mà người khác đã giao cho hắn...Nhưng là...Kẻ trước mặt...Quirk của hắn...!

Một anh hùng có thể bay và ngược lại, đó là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau...Không...Phải nói là khác một trời một vực ấy chứ!

Bởi vì không trung từ trước tới giờ luôn là thế yếu của con người, dù là siêu anh hùng thế giới cũng như vậy. Nhìn lại từ xưa đến nay, chẳng có bao nhiêu anh hùng sở hữu Quirk thuộc loại “Bay” cả.

Nhưng là...Tập hợp đủ hai yếu tố “Sức Mạnh” và “Bay Lượn” Dawn Knight...giờ khắc này chính thức trở thành khắc tinh trong mắt tội phạm.

Kurogiri giật mình không kém Shigaraki, nhưng vẫn cố trấn định nói:

“Shigaraki –san! Bình tĩnh lại đi!”

“Thua keo này bày keo khác...Chúng ta vẫn còn nhiều cơ hội...”

“Các người nghĩ rằng...có thể trốn thoát khỏi đây, mà không bỏ ra đại giá nào ư?!”

Lơ lửng trên không trung, lạnh lùng thanh âm vang lên như thần chi tuyên án, chú mục thẳng xuống ba tên tội phạm...

[Đã khiến ta bại lộ năng lực đến mức này, còn mong yên thân đào tẩu?!]

MƠ MỘNG!!!

KIRA...RA...RA...A...A...A...aaaa!!!

Từng đợt gào thét như viên cổ hung thú rống giận bạo vang ầm ầm bên tai mỗi người, thậm chí xa xa bên trong từng khu vực có cách âm vẫn còn cảm thấy đỉnh đầu nhức óc...

RÓP...RÓP...Róp...róp...!...!...!

Cơ bắp của cậu nổ lên những tiếng kêu răng rắc, lúc phồng lên lại xẹp xuống...

Cả thân hình của Hiomi giống như một tiết điểm thu hút mọi vật, mọi năng lượng...

Bầu không gian xung quanh...Thoáng cái vụn vụn!

ẦM...M...M...M...m...mmmm...!!!

“Chuyện gì đang xảy ra thế này?”

Tokoyami kinh hãi...

Mặt đất dưới chân cậu đang rung lắc dữ dội...

Hạt cát, hạt sỏi đều bắt đầu trôi nổi lên không...

Nhìn lên đỉnh đầu tối tăm khoảng trời đang run rẩy như muốn rách toác ra...

“Shigaraki! Mọi thứ có vẻ xấu đi rồi...Chúng ta cần rút thôi!”

Kurogiri giờ khắc này thật sự lo lắng, vì trong cảm ứng của hắn...Năng lực dịch chuyển...hiển nhiên không hề ổn định chút nào.

TỪ TRƯỜNG Ở NƠI NÀY...QUÁ MỨC RỐI LOẠN!

“Hãy...á...á...á...Á...Á...Á...Á...!!!”

OÀNH!!!

Dữ dội tiếng hét dài kèm theo từng đợt sóng lăng và khí áp phát ra từ Hitomi như một cơn cuồng phong vũ bão, nháy mắt quét ngang toàn đại sảnh...Sở hữu hết thầy sinh mạng trung, ngoại trừ Noumu...Còn lại đều té sấp xuống mặt đất!

“TÊN KHỐN NHÀ NGƯỜI...!!!”

Shigaraki gào lên uất hận, hai tay cố chống đỡ gượng dậy nhưng cũng không thể nào thay đổi được tình thế, bên cạnh hắn Kurogiri ở dạng khói nên tốt hơn một chút, nhưng cũng chỉ đến đó mà thôi.

Khoảnh khắc này đây...Hitomi dường như biến thành một con người xa lạ...

Tóc cậu dựng ngược, lấp lánh ánh bạc y hệt mũ giáp...

Hai mắt hóa vàng, quanh thân điện lưu chói sáng...

Tựa như là...

Nhân Gian Thần Linh vậy!

Hitomi mở lời, giọng bình thản kết án...

“Sẵn sàng chưa? Tội Phạm...Anh Hùng của các người, Đến Đây!”

“KUROGIRI!”

Nhận thức không ổn Shigaraki, chỉ kịp kêu gọi đồng bọn tức thì dịch chuyển hai người sang một vị trí khác...

Thời khắc sống còn, Shigaraki quyết đoán vất bỏ Noumu...

Và Noumu...sẽ trở thành kẻ duy nhất chịu đựng cơn thịnh nộ đến từ vị anh hùng bóng đêm!!!

Đây chính là mục đích của Hitomi...Cậu bạo phát như thế để làm gì?

Tất nhiên...

Cậu muốn...TRIỆT ĐỀ XÓA BỎ NOUMU!

Làm hắn hoàn toàn biến mất trên cõi đời này!

Noumu quá mức phiền toái, ngay cả khi All Might đến đây, khẳng định cũng không thể trong thời gian ngắn đánh bại tên này. Còn giết chết hắn, nằm mơ đi cưng.

Vậy thì...Hitomi lấy niềm tin ở đâu ra mà làm cơ chứ!?

“FIRUDO!!!”

“SORU!”

Vận dụng Firudo để liên kết với từ trường của toàn bộ nơi đây, tạm thời biến nó thành sức mạnh và nhét vào người mình. Không thể không nói đây là một hành động cực kì nguy hiểm của Hitomi.

Tạm chưa tính đến hậu quả về sau, chỉ nói đến thông số của Hitomi hiện tại, đã nhảy vọt một bước đáng kể...

Tên: Kizari Hitomi

LV4 +4 (?)

*Skills

1. Rokushiki (Lục thức)

+) Tekkai: Lv 3 (0 %) (+)

+) Rankyaku: Lv 3 (0%) (+)

+) Shigan: Lv3 (0 %)(+)

+) Soru: Lv3 (0%) (+)

+) Geppo: LV3 (0%) (+)

+) Rokuogan: LV3 (0%) (+)

2. Firudo (Hải hổ bạo phá quyền): LV3 (0%)

3. Upper (biến hình)

4. S- Revitalize (Sinh mệnh quy hồi): LV3 (Hai chiều)

Energy: 13.500

Lấy một giây tốc độ tiêu hao năm trăm điểm năng lượng. Hitomi thật sự e rằng muốn chửi má nó...

[Ba mươi giây...Chấm dứt cuộc chiến này...Nếu không hậu quả mình phải khép kín chiêu thức ngay...!]

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Kết thúc!

P/S:Hôm nay 2 c nhá!

OÀNH!!!

Âm chưởng phá nát...!

Màng nhĩ của tất cả mọi người dường như đều rơi vào trạng thái tê liệt...

Hoa mắt một cái, chỉ thấy một vệt sáng lờ mờ kéo dài từ chỗ ban đầu của Dawn Knighth bắn thẳng về phía Noumu.

Chân chính đột phá âm thanh bình chưởng, Hitomi mới cảm nhận được, hiện tại mình mạnh như thế nào...

Một đám có thể hủy thiên...nát địa!

Chỉ thoáng di động là đủ để tạo gió lốc tàn phá!

Quả thực xưng tụng là nhân hình đạn đạo cũng không quá đáng!

RẦM...M...M...m...m...m!!!

“Crét...?!”

Noumu ngu ngốc đầu não ngờ ngạc khi thấy đối thủ đối diện đột ngột biến mất...Một giọng nói sâu kín vang lên ngay sau lưng nó.

“Hôm nay...sẽ là ngày giỗ của ngươi, Tội Phạm!”

Vù...!

Noumu quơ ngược bàn tay...Nhưng...không có ai cả!

“Liên hoàn...ROKUGOGAN...!!!”

Từ chính diện bỗng truyền đến một cỗ lực không thể kháng cự...

BOOMMM...M...M...M...m...mmm!!

Vượt qua tốc độ súng máy, miên man bắt tận tận ảnh nắm đấm mạnh mẽ nhắm thẳng vào Noumu...đánh bay hắn với sức mạnh khủng khiếp!

Không ai...Không một sinh vật nào...Hiện tại có thể quan sát được chuyển động của Hitomi, dù chỉ là thoáng chốc!

Chỉ có thể thông qua Noumu để phán đoán Anh Hùng này vị trí...

Oành!

Oành!

Oành!

Mấy đạo tiếng nổ vang lên dồn dập...

Noumu trực tiếp bị vùi dập giữa chợ...Cả thân hình bay như quả banh tennis không dừng được.

Lại nhìn khắp USJ tàn phá khung cảnh, đâu đâu cũng có bóng hình Noumu bị ngược tứ tung...

Từng chút một, từ lực phối hợp siêu cấp thân thể, Hitomi đánh ra đạo đạo long trời lở đất cú đấm xoắn nát đối phương...

Midoriya, Mineta, Sato...kể cả anh hùng chuyên nghiệp Juusan Gou chỉ biết trốn tránh há hốc trước những gì đang diễn ra...

Sức mạnh của vị anh hùng bóng đêm...quả thực, vượt quá tưởng tượng!

Nó thậm chí...còn hơn cả All Might!

“NGÃ XUỐNG!!!”

Tiếng hét của Hitomi vang vọng, dội khắp USJ, khiến bao người ở đây sững sờ!

Và cùng lúc đó, một bóng đen theo tay cậu bị quăng thẳng tấp hướng mặt đất...

OÀNGGGG....GGGG....!!!

Noumu thê thảm thân thể đập nát cả vùng đất bên dưới, rồi lại bay ngược lên không trung...

Dawn Knight lẳng lẳng trôi nổi ở đó...

Oai hùng thân ảnh...Làm tắt cả tội phạm rét lạnh!

Sự xuất hiện của anh, chính là hi vọng...là ánh rạng đông!

Giờ phút này đây...toàn bộ học sinh...đều hưng phấn gào thét...Nhìn về vĩ ngạn như thần linh bóng hình cao lớn ấy...

“THÔI BAY HẸN ĐI DAWN KNIGHT!!!”

“CHO LỬ TỘI PHẠM ẤY BIẾT CÁI GIÁ CỦA VIỆC XÂM NHẬP NƠI Ở CỦA CÁC ANH HÙNG...”

“CỐ LÊN...BỌN EM ỦNG HỘ ANH!!!”

“Vậy thì...”

“Phán quyết a...!”

Lạnh lẽo không chút tình cảm thanh âm vang lên, giống như là lời tuyên án cuối cùng...

Mười giây chi hạ, đã đủ rồi...!

ẦM...M...M...M...mmm!!!

Mặt đất nứt toác ra!

Không hoa mỹ, không màu mè, chỉ có vô tận tịch mịch...

Uy nghiêm như trên đời duy nhất chân thần thân ảnh, hạ xuống mặt đất như trời giáng...

“Tội phạm...không biết các người đã từng nghe những lời nói này chưa...”

“MỘT KHI THỢ SĂN BÓNG ĐÊM XUẤT HIỆN. TỘI ÁC SẼ BỊ THANH TRỪNG!”

Chạm rãi nhắc lên đôi tay...

Nó...

Ấp ủ nơi đây sức sống...

Niềm tin...

Hì vọng...

Công lý và nhiệt huyết!

Và tất cả điều đó...hóa thành sức mạnh trong vị anh hùng bóng đêm...Để anh chung kết tà ác...!

“Chung cực hợp nhất kĩ năng...!”

“SUPER FIRUOGAN!!!!”

Gần như găm thét lên mấy từ cuối cùng...

Mọi người giống như thấy được...Ánh sáng lóe lên nơi tay anh...

“BIG! BANG! DRAGON! FIST!”

Nắm đấm đỏ...chói lên màu vàng rực rỡ...

Giây phút ấy...

Chạm vào người Noumu...

Trong tích tắc, thời gian như dừng lại...

Và...Nổ tung...!

Boom...m...m...M...M...M...M...M!!!!

Không cách nào diễn tả...không cách nào suy nghĩ...Không thể tưởng tượng nổi...

Hào quang chiếu rọi khắp trời xanh...

Không gian áp lực muốn nghẹt thở...

OÀNH...HHHHHHH...!!!

Chỉ kịp thấy không lồ hình thể Noumu, tựa như đại bác lên nòng...lấy xé rách không khí tốc độ rít gào hướng về trần nhà xuyên tới...

RĂNG...RẮC...RẮC...RẮC...!!!!

BÙM...M...M...MMMM!!!

Bằng sắt mái tôn, chỉ thoáng ngăn Noumu chưa được hai giây, liền nát vụn...mang theo tên Tội Phạm bay thẳng lên thiên không...

“Nổ đi!”

Hitomi khẽ thì thầm, nắm tay bóp lại...

Vô số điện từ trường áp ứ trong người Noumu từ nãy giờ...Vô hiệu hóa hấn hấp thu...Vô hiệu hóa hấn hồi phục...Lv3 +9 Noumu...bây giờ bắt lực!

BOOMMMM...MMMM!!!!

Như một hồi pháo hoa sáng lạn trên bầu trời...Noumu từng khối thân thể lấy tốc độ cực nhanh phân giải...

VÙ...U...U...uuuu...!!!!

Gió mãnh liệt nổi lên, áp lực ở chính giữa trung tâm vụ nổ tản ra...

Ràn rạt...rạt...!!!

Phurong viên một trăm mét bán kính cây cối...bể bơi...nhà cửa...đều bị thổi bay!

Chỉ còn sót lại vài mảnh than đen thân thể từ trên trời rớt xuống lỗ hồng USJ...

Đó chính là bằng chứng...

TRẬN CHIẾN NÀY...PHE ANH HÙNG...THẮNG RỒI!!!

Có chút yên tĩnh USJ...đột ngột vỡ òa!

“Dawn Knight...Anh ấy đánh bại tên trùm rồi?!”

“Chúng ta...an toàn...!”

“Không thể tin nổi...!”

“Unbelievable Power!!!”

“Làm sao mà anh ấy có thể làm đến vậy chứ?”

Mineta rung động nói...

Chỉ nhìn bao quát tàn tạ khung cảnh, đâu đâu cũng thấy cây cối ngã rạp, nước hồ văng tung tóe, mảnh kiếng cùng gạch vỡ khắp nơi...

Một trận ác chiến...Kết thúc chính là sự áp đảo bất ngờ của Dawn Knight với một sức mạnh “như thần linh”, đánh tan mọi tâm lý bất ổn của đám học sinh cũng như đập nát hi vọng cuối cùng của phe Tội Phạm...

“Shigaraki...Kurogiri...Tiếp theo, nên tới lượt hai người chứ!”

OÀNH!!!

(0, 0)?

Cửa đá bất chợt bị đập bay, đằng sau làn khói bụi, có tiếng chân lách cách và một thanh âm trầm ồm vang bên tai mỗi người.

“ỒN RỒI!!!”

“CHÚNG TA ĐÃ ĐẾN RỒI ĐÂY!”

“All Might...?!”

“Các sen-sei...!”

“Xin lỗi mọi người...chúng tôi tới trễ rồi!”

“Tôi đã gọi ngay những người không bạn đến rồi đây!”

Thầy hiệu trưởng nhỏ con Nenzu ngồi trên vai Vlad sen-sei cất cao giọng nói...

Các học sinh: (T ^ T)!!!!

“Lida – kun!!!”

“Thành viên lớp 1-A, Lida Tenya...đã có mặt!!!”

Uraraka vui mừng phát khóc khi thấy cậu bạn đã bình an mang giáo viên trở lại...

Đám nhóc và Juusan Gou hiển nhiên mừng rỡ vô cùng. Dawn Knight cộng thêm All Might, đội hình xa hoa như vậy, tội phạm đến bao nhiêu tèo bấy nhiêu, tuyệt đối không có kết quả thứ hai. Chưa kể còn tới gần mười vị anh hùng chuyên nghiệp khác ở đây nữa...

Bên phe Anh Hùng lúc này...Khí thế ngút trời!

(ノ益益)

Trái ngược với tâm trạng của kẻ địch, Shigaraki rít gào tức giận...Một Dawn Knight đã không thể đối phó được, lại còn tăng thêm Biểu Tượng Hòa Bình và nguyên dân giáo viên U.A...Liên Minh Tội Phạm lần này, ngã thật đau...Thua thảm hại!

“Lần này...Ta đã thất bại! Nhưng lần kế tiếp, chính là từ kì của các người...All Might...Dawn Knight!”

Buông một câu ngoan thoại đúng chất của mấy nhân vật phản diện, Shigaraki không cam lòng tiến vào cổng dịch chuyển của Kurogiri và biến mất sau làn sương đen.

Giấu dưới lớp mặt nạ, Hitomi có chút tiếc nuối cười khổ...Không phải cậu không muốn đuổi bắt chúng, mà bởi vì di chứng của việc lạm dụng quá độ sức mạnh, đã đến!

“Khục khụ...khụ...”

Khóe miệng tràn ra một vết máu tươi, Hitomi đang định di chuyển...thì sau lưng bỗng vang lên quen thuộc thanh âm.

“Cậu ổn chứ, Dawn Knight?”

“Tôi không vấn đề...Cảm ơn ngài quan tâm...”

“Xin lỗi, tôi phải đi...Tôi không muốn bại lộ thân phận, mong ngài hiểu cho!”

“Ừm...mmm! Dù sao, với tư cách là giáo viên của ngôi trường U.A, ta chân thành cảm tạ cậu vì đã bảo vệ bọn nhỏ!”

Hitomi khẽ gật đầu, coi như tiếp nhận thành ý của All Might, cậu nhún người nhảy lên vài cái và biến mất...

Ở ngoài rìa, cách đó tầm năm sáu mét, có bốn thanh niên đang đứng túm tụm lại với nhau. Theo thứ tự là Todoroki, Bakugo, Kirishima và Midoriya.

Midoriya vốn đã ở đây từ đầu, phía sau liền là Todoroki xông tới cùng hai thằng bạn kia.

Tụi nó vốn định lao ra trợ giúp Dawn Knight, nhưng rồi, cả bọn đều đứng hình trước cái sức mạnh khổng lồ đó...

Ngoại trừ All Might, có lẽ đây là người đầu tiên mà tụi nó được chứng kiến với một vĩ lực ở khoảng cách gần như vậy...

Todoroki thì trầm tư suy nghĩ...

Bakugo điên cuồng bởi vì đã bị đè bẹp bởi áp lực chiến đấu kinh khủng của Noumu và Hitomi lúc này...

Thực ra thì ai cũng té hết, nhưng hàng này lại không cam lòng, cứ cho đó là một sự si nhục rất lớn...

Kirishima cảm thấy tiếc nuối vì nhiệt huyết chiến đấu như vậy mà cậu lại chưa đủ năng lực tham dự...

Chỉ có Midoriya vui mừng vì các bạn đã an toàn...

Thiệt may mắn...Mọi chuyện cuối cùng đã hết...Tội phạm đã bị đánh bại, giáo viên và anh hùng chuyên nghiệp cũng đã tới.

Vài cái tôm tép còn sót lại đã bị All Might giải quyết gọn nhẹ. Đồng thời, những giáo viên khác của U.A cũng phô diễn ra những năng lực của họ làm mấy đứa học trò phải chấn kinh...

Cao bồi giáo viên một tay súng trường thiện nghệ, tinh chuẩn ngắm bắn cách xa đến mấy trăm mét. Viên đạn của ông như sở hữu ma thuật vậy, có thể quẹo, lượn vòng qua địa hình các kiểu.

Esplatom sen-sei há mồm liên phân ra mười cái nhân bản thể đối phó tội phạm ở các khu vực tai nạn. Sở trường của anh hùng này chính là võ nghệ siêu quần cùng với tố chất thân thể không chút thua kém Aizawa.

Present mic thì chấn điếc tai cả lũ thông qua cái loa định hướng của ông...

Nhưng vì trước đó kinh người biểu hiện Dawn Knight nên bọn nhỏ cũng miễn dịch phần nào.

Tới đây...Cuộc tập kích của Liên Minh Tội Phạm...Chính thức khép màn!

“Không chỉ gây ra bên ngoài kia tàn phá, bên trong này...so với chúng ta tưởng tượng, còn thâm hơn...”

“Nhưng mà tôi vẫn không tin được...là bọn chúng lại có thể đột nhập vào tận U.A...”

Mid – Night đẩy đẩy cặp kính, hé bờ môi quỵn rữ nói...

“Ừmmm...Nếu vụ nổ lớn trên không trung lúc ấy chưa xuất hiện, ắt hẳn chỉ có All Might là đến kịp lúc thôi...Tôi vẫn cảm thấy on lạnh khi nghĩ đến những gì xảy ra sau đó...”

“May mắn là...có anh ta...”

“Quả thật may mắn...đồng thời cũng là kì tích!”

Nenzu thì thảo tự nói với bản thân. Ông vẫn cảm thấy ngờ vực khi mà anh hùng bóng đêm lại có mặt và đánh bại tội phạm vào đúng thời điểm như thế...”

Và họ chắc chắn sẽ không quên được cái cảnh trăm mét nội bộ trường học bị tàn phá bởi đợt pháo hoa nổ rộ trên bầu trời của tên Tội Phạm...

Trên đỉnh đầu, một lỗ hổng lớn cơ hồ muốn phá hủy toàn bộ trần nhà USJ như nhắc nhở họ...

Sức mạnh đó, ngay cả All Might cũng muốn trầm nặc...

Nhưng là... những vấn đề đó, có thể xem xét bàn bạc sau... Trước mắt, cần thiết tìm kiếm và bắt giữ tàn dư của Liên Minh Ác Nhân còn sót và đồng thời đảm bảo an toàn cho học sinh.

“Chúng ta đã hoàn toàn mất cảnh giác... Để chúng đến và đi. Gây sự rối trốn thoát như thể trường học anh hùng là ngôi nhà của chúng vậy!”

“...”

“Hệ thống an ninh phải được thắt chặt...!”

“ĐỒNG Ý!”

.....

Bí bo... Bí bo... Bí bo...!

Ngay trước cổng chính USJ, xe cảnh sát, xe cứu thương tập nập đông đủ, có cả hàng cảnh vệ và các bác sĩ chuyên nghiệp sẵn sàng chữa trị...

Một dãy gồm mấy chục tên tội phạm vẻ mặt như đưa đám, bị xích cả tay lẫn chân lại, nối đuôi thành một hàng dài đi ra...

Vị cảnh quan trưởng, trông con khá trẻ, mang chiếc áo màu nâu xám, đội mũ trên đầu... Ông nghiêm túc đếm từng thành viên của lớp 1-A.

“Mười sáu, mười bảy...”

“Mười tám... Mười chín... Hai mươi!”

“Đủ!”

“Tốt! Tất cả các em đều bình an...!”

“Rồi, giải tán! Cảm ơn mọi người đã phối hợp với chú!”

“KHÔNG CÓ CHI A!” (Đồng thanh)

Viên cảnh quan quay người rời đi kiểm tra bên kia, tội học trò bắt đầu bàn tán sôi nổi...

“Nè... Ojiro – kun!”

“Hả... Sao thế Ashido – san?”

“Nghe nói cậu quấy nhiệt tình lắm hả...?”

“Chỉ có một mình mà cậu mạnh phết nhì!”

“Mô có... Máy người khác cũng chỉ có một mìn chứ máy... Tớ chỉ dùng chiến thuật du kích trụ lại thôi...!”

“Bên Ashido – san thế nào?”

“Bảy người tội này chiến đấu để cầm chân cho Lida – kun gọi cứu viện đó... Nhưng mà tui chẳng được tích sự gì cả...!”

(0. 0)?

“Tui ở đâu... Ở đâu thế nhì...?”

Laze sama múa may quay cuồng tại chỗ... Tuy nhiên, méo ai quan tâm hết!

Nhóm Koda, Tokoyami, Kirishima và Kaminari...

“Hai ông làm ăn ra sao?” – Kaminari hỏi...

“Bọn tội phạm tội này đối mặt, đều chỉ là đám côn đồ cắc kè mà thôi!”

(T ^ T)!

“Vi nghĩ bọn mình chỉ là lũ nhóc nên xem thường sao!”

Kirishima đập tay về tức giận...

Aoyama: “...”

Bơ tui luôn à... Qua chỗ khác...

“Nè mấy người đoán x..x...”

“Cái vụ nổ khủng khiếp với cả cái mái vòm vỡ vụn là do Dawn Knight làm ra đấy à!”

Aoyama: “...”

Nhóm Sero, Sato và Shoji...

“Đúng là một sức mạnh kinh khủng mà!”

“Ồ... không biết anh ta với All Might, rốt cuộc ai mạnh hơn nữa...”

“Tui cũng hóng hai người đó một trận chiến ghê!”

“Thôi đừng xàm ba ơi, họ là anh hùng thì sao mà đánh nhau được!”

“Các em...!”

Viên cảnh quan quay trở lại, ông nhìn cả lớp và nói:

“Bởi vì chưa thể lấy được lời khai của tội phạm ngay tức khắc, thế nên hiện giờ cứ đưa các học viên về lớp trước đã...”

“Chú thám tử ơi...!” – Asui nhảy ra...

(0, 0)?

“Aizawa sen-sei sao rồi?”

“Theo sơ bộ chẩn đoán... Ban đầu... Phần xương tay của anh ta đã bị vỡ vụn... xương mặt cũng thế, tứ chi cũng có nhiều chỗ gãy nát...”

“CÁI GÌ...”

“Trời ơi!”

“Tội nghiệp Aizawa sen-sei...cung vì bảo vệ tội mình nên thầy ấy mới ra nông nỗi này...”

(T ^ T)!!!

“Bình tĩnh nào mấy đứa! Chú đã kêu...đó chỉ là sơ bộ chẩn đoán ban đầu thôi!”

“Như vậy là sao chú thám tử?”

“Cái này bên bệnh viện họ gọi là kì tích gì đấy chú cũng chẳng rõ...Cơ mà Aizawa sen-sei của mấy đứa đã được ai đó dùng năng lực để chữa trị, nên tổn thương so với dự tính vốn dĩ nhỏ hơn rất nhiều. Thầy ấy sẽ sớm xuất viện thôi...”

“Còn Juusan Gou sen-sei thì sao ạ?”

Ashido vẻ mặt lo lắng hỏi...

“Thầy ấy cũng được điều trị...Chỗ rách phần lưng và tay khá nghiêm trọng, nhưng không ảnh hưởng đến tính mạng...Chỉ cần Recovery Girl là đủ!”

“Phù..!”

“MAY QUÁ RỒI!”

“CẢ HAI THẦY ĐỀU BÌNH AN VÔ SỰ!”

To be continued...!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Dư âm sau đó!

Ngày hôm sau, mấy đứa nhỏ đều được nghỉ học. Phóng viên cùng báo chí cũng đến rầm rộ để nghe ngóng tin tức và thông tin lại cho xã hội...

Thời điểm mà mọi người tụ tập lại, chỉ có hai ánh mắt cảm xúc dồn nén ập tới Hitomi. Một người dĩ nhiên là Momo, cô bé đã sốt sắng và lo lắng vô cùng, nhất là khi nghe tiếng cậu gầm rống giận dữ, và sau đó là hàng loạt vụ nổ long trời lở đất vang lên...

Hitomi dù cho có cái biến giọng nói đôi chút vẫn bị cô bạn thanh mai trúc mã này dễ dàng nhận ra.

Một đàng khác, chính là Jiro. Người bạn thân mới quen của Momo tình cờ thấy được chân diện mục của cậu, đồng thời được các bạn mình tường thuật lại “vô cùng hấp dẫn” trận chiến đấu kinh điển. Nó làm cô cảm thấy kinh ngạc đồng thời khó hiểu.

Tại sao Hitomi phải che dấu thân phận. Trong thế giới anh hùng, người ta rất cần đến danh tiếng để nổi bật!

Nhưng dù gì thì gì, cô vẫn thực sự khâm phục và kính trọng “lớp trưởng lớp 1-A” này.

Cuộc đột nhập của Liên Minh Ác Nhân vào U.A thất bại, mặc dù khiến cho trường bị công chúng khiển trách nhưng bất ngờ làm tăng danh khí cho các anh hùng và giáo viên nơi đây...

Và bọn tội phạm có lẽ sẽ không ngờ rằng, hành động ngu ngốc của chúng, không chỉ làm phe anh hùng cảnh giác, mà còn giúp cho các em học sinh lớp 1-A có được cơ hội chiến đấu, rèn luyện, bổ sung kinh nghiệm và hiểu rõ thêm sự tàn khốc của thế giới Siêu Năng Lực đầy rẫy này...

Hitomi... Về phần cậu thì sao?

Có thể nói là thu hoạch rất nhiều, nhưng hạn chế cũng chẳng ít!

Tạm không nói đến việc tiêu hao sạch sẽ năng lượng tích trữ, đồng thời lộ hết bài tẩy ra ngoài... Hậu quả của cưỡng ép vận dụng sức mạnh vượt quá tự thân hai đẳng cấp (từ LV2 nhảy lên LV4), đầu cho có hi sinh năng lượng để giảm bớt gánh nặng, thân thể của Hitomi vẫn chịu phải phản phệ năng nề...

Trong khoảng thời gian sắp tới, thực lực của cậu mười phần chỉ còn dùng được ba bốn mà thôi, thậm chí có thể ít hơn. Việc chữa trị thương thế phải dựa vào thời gian mài mòn chứ không thể nhan chóng lành lặn được.

Tuy nhiên, bên cạnh đó thì Hitomi cuối cùng đã đạt được ý nguyện, phá vỡ rào cản tiến vào LV3. Nhưng cậu cần đợi cho đến khi hoàn toàn bình phục và bổ sung năng lượng đầy đủ thì mới có thể thăng cấp và nắm giữ sức mạnh này được. Bảng thống số hiện tại của cậu chính là...

Tên: Kizari Hitomi

Lv 3 (nguy)

*Skills

1. Rokushiki (Lục thức)

+) Tekkai: Lv 3 (0 %) (+)

+) Rankyaku: Lv 3 (0%) (+)

+) Shigan: Lv3 (0 %) (+)

+) Soru: Lv3 (0%)(+)

+) Geppo: LV3 (0%)(+)

+) Rokuogan: LV3 (0%)(+)

2. Firudo (Hải hồ bạo phá quyền): LV3 (10%)

3. Upper (biến hình)

4. S- Revitalize (Sinh mệnh quy hồi): LV3 (Hai chiều)

Energy: 0

Không đổi thay quá lớn, Firudo nhích thêm một ít nhờ trận chiến vừa qua... có điều cậu biết rằng, thời điểm bình phục, chính là lúc thực lực của cậu được bạo tăng một cách không tưởng.

Sau khi về nhà thì hai tụi nó được một tràng “ăn cần hỏi han” chạy từ hai ông bà cho đến sơ, rồi lại còn ba đứa nhỏ kia nữa chứ...

Quả thật chỉ mỗi một việc mà búa xua tùm xèng hết cả lên.

Bất quá, cao trung U.A không tiếp tục cho phép học sinh lên lớp như bình thường. Sau USJ, học viện đã tạm thời đóng cửa, tuy nhiên... Sự tình không thể nào bình tĩnh được!

Ngày kế tiếp...

Khắp các nẻo đường... Thành phố lớn cho đến những tỉnh hay khu vực nhỏ lẻ đều chuyên môn đăng lên cung một tin tức...

Đó chính là vụ tấn công hôm bữa ở U.A!

Tờ báo lớn nhất ở Nhật Bản phát sóng ngay từ sáng sớm đề tường thuật lại chuyện đã diễn ra...

“Hôm nay, chúng tôi tiếp tục đưa tin về sự việc xảy ra hôm qua tại khu vực tập huấn giải cứu của U.A, nơi mà các học sinh đã bị tội phạm tấn công...”

“Theo những gì mà cảnh sát đã điều tra được, những kẻ này tự xưng là Liên Minh Tội Phạm...”

“Và giảng viên mới chuyển tới U.A ở trong năm này, All Might, chính là mục tiêu ám sát của chúng!”

“Cảnh sát đã bắt sống bảy mươi hai tên tội phạm, tuy nhiên, vẫn không hề biết kẻ cầm đầu đang ở nơi nào...”

Cũng cùng thời gian đó, một cuộc họp khẩn cấp tại U.A đã được thầy hiệu trưởng Nerzu tổ chức nhằm ứng phó với tình trạng hiện tại...

Trưởng quan Tsukachi, nhà thám tử lừng danh bên cảnh sát, và là người đã thông báo cho bọn trẻ tình hình lúc trước. Hiện tại, ông đang đọc một bản báo cáo cho hội đồng U.A...

“Với tiến độ điều tra của chúng tôi hiện giờ, Liên Minh Tội Phạm là tổ chức lần đầu tiên xuất hiện!”

“Ngoài ra, Shigaraki... người này không hề đăng ký năng lực...”

“Qua sơ bộ tin tức... vào khoảng từ hai mươi đến ba mươi giây, Quirk của hắn cho phép phân rã bất cứ thứ gì hắn ta chạm phải...”

“Và kẻ có tên là Kurogiri với năng lực Cổng Không Gian (Space Gate) cũng tương tự thế!”

“Khả năng rất cao là chúng không phải người ở đây, và sử dụng tên gọi tạm thời mà thôi”

“Nói cách khác, bọn chúng giấu nhem đi thông tin của bản thân mình... là những kẻ thuộc tầng lớp dưới của xã hội!”

“Ý anh là chúng ta không hề biết gì cả chứ gì!”

“Đúng!”

“Vậy cần hành động nhanh chóng... một khi vết thương của tên cầm đầu Shigaraki hồi phục thì hắn chắc chắn sẽ quay trở lại!”

“Phiền phức lắm đấy!”

“Thiệt tình...!”

“Chuyện gì sao All Might?”

“Tôi đang xem xét, dù cho có nghĩ ra được kế hoạch, thì đám người bình thường cũng không thể thực hiện một cuộc tấn công đầy táo bạo như thế!”

“Dawn Knight đã bí mật kể với tôi về đoạn trò chuyện giữa cậu ta và hắn, đồng thời nêu lên quan điểm của mình...”

(0, 0)>?

“Không khỏe khoang tin tức của bản thân, nhưng lại luôn mồm ca cẩm về năng lực của Noumu...”

“Và khi mọi chuyện diễn ra không đúng theo ý muốn, hắn tỏ ra rất khó chịu!”

“Tuy nhiên, nhờ đó mà tôi đã rút ra được kết luận... một tính cách hoang dại và non nớt bên dưới một khuôn mặt lạnh!”

“Bản thân thì luôn phô trương những gì hắn có... Cho rằng mọi chuyện sẽ diễn ra đúng theo ý hắn!”

“Cộng thêm lời đe dọa khi rời đi... hình ảnh mà tôi liên tưởng được từ tên Shigaraki này là... Một kẻ vẫn chưa loại bỏ được cái cá tính ngang ngược đầy trẻ con...”

“LÀ MỘT ĐỨA CON NÍT!”

“Trẻ nhỏ sao...?”

(0 o 0)...!

“Ừm...chính xác hơn...là một đứa bé sở hữu sức mạnh...”

“Cơ mà...mọi đứa trẻ đều được tư vấn về năng lực bản thân ngay khi còn tiểu học...!”

“Đây mới là chỗ nhức đầu!”

Tsukachi cảnh quan cắt ngang mọi người bàn luận và phân tích:

“Sau khi bắt giữ bảy mươi hai tên tội phạm...Đã số đều là bọn côn đồ đầu đường xó chợ...”

“Câu hỏi đặt ra là...Tại sao bọn chúng lại đồng ý và nghe lời của một đứa trẻ!”

“Lượng anh hùng hiện tại tràn ngập hoặc bão hòa đáng kể...”

“Những kẻ có tâm địa bất chính đều bị áp bức không ngoi đầu lên...Để rồi có những quan niệm vô cùng đơn giản về cái ác!”

“Quả thật vậy ha...”

Các giáo viên gật đầu đồng tình...

“Người không biết sử dụng Quirk vào mục đích gì có vô số kẻ...”

“Đây chính là hồi chuông cảnh tỉnh cho anh hùng chúng ta!”

“MÀ...cũng nhờ có anh hùng các vị, đặc biệt là Dawn Knight...Có điều anh ta giấu kỹ quá, cũng chẳng hề đăng ký năng lực, nên cấp trên cứ phân vân hoài...”

“Chúng tôi sẽ triển khai mạng lưới tìm kiếm tiếp tục hỗ trợ việc bắt giữ tội phạm!”

Vài ngày sau, U.A mở cửa hoạt động như bình thường!

Sáng Thứ Tư...Các thành viên lớp 1-A tề tựu đông đủ!

“Nè nè...mấy cậu...có xem bản tin thời sự mấy ngày nay chưa...?”

Ashido vẻ mặt hưng phấn hỏi...

“Ừm...”

“Có thấy mọi người trong lớp đều được lên màn ảnh không...!”

“Cảm giác bản thân được lên tivi, tuyệt thật đấy!”

☹(°▽°)☹!

“Đúng vậy...nhưng mà kênh nào cũng chiếu cái này...bất ngờ thiệt đó!”

“Bình thường thôi!”

Jiro nhìn Kaminari và Kirishima vẫy bàn tay đáp lại...

“Những anh hùng chuyên nghiệp đều từ khoa Anh Hùng mà ra, thế mà nó lại bị tấn công...”

“Lúc đó không có Kỵ Sĩ Bóng Đêm và mấy thầy cô xuất hiện thì không biết mọi chuyện sẽ ra sao nhi...!”

Sero có chút rùng mình khi hồi tưởng lại.

“IM ĐÊ SERO!!!”

Mineta tái nhợt muốn phát khóc khuôn mặt hét thẳng vào thẳng bạn...

“Chỉ mỗi nghĩ tới thôi mà tui đã muốn bịnh...!”

Bakugo:(ノ益彡)ノ!

“CÂM MỒM! IM LẶNG CÁI COI!”

(T ^ T)!!!

Mineta: Tui chỉ bày tỏ quan điểm thôi chứ có làm gì đâu!

“Cơ mà...Không ngờ, Dawn Knight lại mạnh đến như vậy...Lâu rồi anh ấy cũng chẳng xuất hiện trên báo chí mấy!”

Sato thần sắc hưng phấn hướng bên cạnh Tokoyami nói...

“Ừmm...Có lẽ một phần do cánh báo chí và giới truyền thông đặt quá nhiều tin tức nghi vấn về anh ta...!”

“Sức mạnh của anh ta và All Might...thật khiến người ta phải thất vọng!”

“À nè, Tsuyu - chan hôm nay ai sẽ đứng lớp đây?”

Uraraka hướng Asui hỏi...

“Phải ha, Aizawa sen-sei giờ chắc đang nằm ở bệnh viện để dưỡng thươn...”

Cạch!

Cửa phòng mở ra...

Một xác ướp ai cập đáng hình quen thuộc bước vô...

Vẫn câu mở đầu ngái ngủ như thường lệ...

“Chào buổi sáng!”

Cả lớp: @^@!

“AIZAWA SEN-SEI...THẦY VỀ SỚM THẾ!!!”

“Dân chuyên như thầy có hơi quá không...!” – Kaminari giật mình run run nói.

“Sen-sei, thầy vẫn ổn đấy chứ!?”

Tất nhiên phán ra được lời này chỉ có thanh niên nghiêm túc...Lida!

“...”

“Cậu gọi đó mà ổn sao Lida...!!!”

“Tôi có khỏe hay không không quan trọng...”

Aizawa lạnh nhạt nói, dường như ông chẳng hề bận tâm tới vấn đề thân thể ảm đạm.

“Điều quan trọng hơn hết...Cuộc chiến vẫn chưa kết thúc!”

“Cuộc chiến...” (Bakugo)

“Không lẽ...” (Midoriya)

“Tội phạm lại tới nữa s...a...o...o...o!?” (Mineta)

“Tiết học giải cứu sẽ tiếp tục...Nhưng trên hết, Hội Thao U.A tháng tới đang kề cận!”

Giọng nói của thầy Aizawa phá lệ nghiêm túc, khiến tội học trò giật nảy mình...

“Rescue...! Cái đó còn hiểu được!”

“Nhưng Hội Thao...chỉ là một sự kiện bình thường thôi mà!”

“Từ từ đã nào...”

Kaminari chặn ngay lại sự hưng phấn của Kirishima, quay lên Aizawa sen-sei hỏi:

“Vừa bị bọn tội phạm đột nhập như vậy, mà vẫn tiếp tục tổ chức hội thao...Liệu có ổn không thầy?!”

“Nếu lỡ chúng lại tấn công lần nữa thì sao?”

“Không!”

Aizawa sen-sei lắc đầu nói:

“Có vẻ như bọn chúng đang suy nghĩ rằng...U.A chỉ phô trương thanh thế, để xử lý khủng hoảng hiện tại nên mới tổ chức hội thao!”

“Tuy nhiên, an ninh sẽ bị thất chặt gấp năm lần so với những năm trước!”

“Ngoài ra...Hội Thao, chính là một cơ hội vô cùng lớn!”

“Không thể chỉ vì vài tên tội phạm mà hủy đi sự kiện này được!”

Mineta: (T.T)

“Như vậy chẳng phải là lý do quá tuyệt vời còn gì...Đó chỉ là một hội thao thôi mà sen-sei...?”

“Hả...Mineta...Cậu không biết Hội Thao có tầm quan trọng như thế nào sao?”

Midoriya nhìn Mineta như thể trí chướng nhĩ đồng mới ra viện vậy...

“...”

“Tớ biết chứ...Nhưng ý mình không phải thế...!”

“Trật tự!”

Aizawa nhìn toàn lớp và nói rõ ràng từng chữ.

“Hội Thao của chúng ta là một trong những sự kiện lớn nhất ở Nhật Bản...”

“Trước kia, nó thường được gọi là Olympic hay Thế Vận Hội...Toàn quốc luôn điên đảo vì nó!”

“Hiện tại, các em đã biết, vì lý do cắt giảm quy mô dân số, thì mấy cái lễ lạt đó chỉ còn cái xác không!”

“Vì thế, Nhật Bản bây giờ, thứ thay thế cho những lần Olympic ấy là...Hội Thao của U.A!”

WOW!!!

“Tất nhiên là tất cả những anh hùng hàng đầu trên cả nước sẽ đến theo dõi...Với mục đích tìm kiếm tài năng đấy!”

Momo nói, hai nắm tay nhỏ nắm lại đầy hưng phấn...hình như cô cũng quên bên cạnh mình vẫn luôn túc trực một anh hùng siêu mạnh, nhân khí siêu cao...Có điều chưa chính thức mà thôi.

Kaminari bồi thêm vào:

“Sau khi tốt nghiệp, đa phần chúng ta đều sẽ làm phụ tá ở văn phòng của dân chuyên...Đó sẽ là bước đệm để mỗi người tiến gần với mục tiêu hơn!”

“Vậy hả... Nhưng cũng nhiều người đã đánh mất cơ hội này, và trở thành nhân vật phụ mãi mãi!”

“Kaminari...Tui thấy ông dễ bị như vậy lắm đó...Kể từ lúc ông ngu ngu sau khi chích điện ấy!”

“JIRO!!!”

“...”

“Hội thao này...Hiển nhiên sẽ có những anh hùng chuyên nghiệp tham dự!”

“Gia nhập vào cơ quan của một dân chuyên, sẽ giúp các em có thêm kinh nghiệm và danh tiếng! Thời gian không phải là vô tận...”

“Sự kiện này chắc chắn mở rộng lối đi hướng chuyên nghiệp trong tương lai cho các em đấy...”

“Mỗi năm một lần...”

“Tổng cộng chỉ có ba cơ hội!”

“Những anh hùng có tham vọng tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ nó!”

“Nếu như các em đã hiểu rõ thì lo xách đít lên mà chuẩn bị đi!”

VĂNG A!

“Sinh hoạt kết thúc...”

To be continued...!

P/S: Cầu chút phiếu, đầu chống đói nào. Tuần này bom hai hôm rùi!!! (T^T)

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Nóng bỏng Hội Thao và kì giải cứu đầu tiên

Giờ nghỉ trưa...

~~~~~!!!!~~~~~

Sau khi Cemento sen-sei vừa bước ra khỏi lớp, cả đám học sinh không thể nhịn nổi nữa, bắt đầu bàn tán sôi nổi...

“Dù toàn là những chuyện bất ngờ... Nhưng mà, tui thấy hào hứng quá điiii...”

Dẫn đầu là Kirishima, thẳng thắn tỏ vẻ hưng phấn hơn bất cứ ai ở đây, nó hét lên thật to để biểu lộ tâm trạng của mình.

“Ủ... Có gắng biểu hiện tốt nhá thanh niên... Bước đệm để trở thành dân chuyên đây!”

Sero cũng hưng phấn không kém gì Kirishima, cậu chàng muốn tính xa nhiều lắm...

“Vào U.A này là một quyết định sáng suốt đấy!” – Sato đập hai nắm đấm lại cười nói.

“Thời gian hạn chế... Chúng ta không thể bỏ lỡ cơ hội được...” – Tokoyami chêm vào.

“Trời ơi... Làm sao bây giờ... Tui chỉ đứng đó thôi mà cũng nổi bật chói lòa rồi!!!”

“Mấy người tuyển trạch giáo viên ấy chắc chắn sẽ không rời mắt khỏi tui được đâu!”

(0, 0)~~~~~!!!

(Thằng nào tự tin quá vậy!?)

Cả lớp nhìn lên...

“...”

Ở đây nặt dày nói được câu đó, chỉ có một người... Thánh Aoyama!

“Cậu hên thật đó Shoji, chỗ cơ bắp này dễ dàng thể hiện chiếm một chỗ trong hội thao rồi!”

“Haha... Tớ không tận dụng được nó thì có ý nghĩa gì cơ chứ!?”

Nhìn Shoji và Kaminari đối thoại, Jiro quay sang Momo hỏi:

“Yaoyozoru, bộ Kizari nhà cậu không chú trọng đến hội thao lần này hả... Sao cậu ấy...”

(Chỉ về phía Hitomi đang nằm dài trên bàn ngủ gục...)

“Cái đó, mình chẳng biết nữa...! Nhưng một phần lý do... cậu cũng biết mà Kyoka-chan!”

“Mọi người ai cũng hào hứng hết...”

“Như thế chả đúng sao? Không lẽ cậu không muốn nổi bật, Midoriya? Vì muốn trở thành anh hùng nên chúng ta mới đăng ký học tại đây mà!”

“Tớ biết chứ Lida... Thế nhưng là...”

“...”

“Lida...Tư thế vui mừng của cậu trông dị hợm quá!!!”

“Uraraka – san...cậu nghĩ thế nào?”

(◉◉◉)!!!

“Mặt cậu sao nhìn ghê thế Uraraka...!?”

(▶.◀)~~~~!!!

“DEKU – KUN...LIDA- KUN!”

“Nhớ cố gắng hết mình đây!”

“Ồ...σ...”

[Bữa nay ai cũng kì lạ quá vậy!!!]

Buổi chiều bốn giờ...Tụi trẻ được cho nghỉ sớm.

Nhưng khi tụi nó mới bước ra cửa thì phải khựng lại...Vì bên ngoài, đã đầy nhóc người!

“C...Cái gì thế này...?”

Uraraka la lên, sững sốt vì đám đông đứng chặn hết lối đi.

“Mấy bạn...sang lớp A có chuyện gì không?” – Về mặt nghiêm túc Lida lập tức chủ động ra mặt giải nguy.

“Muốn gì đây...Qua kiểm ăn hả?!” – Mineta cau có hét.

“Thăm dò tình hình đây...lũ tôm tép!”

“Sống sót sau khi bị bọn tội phạm tấn công là chúng ta đây...Tụi kia chẳng qua muốn thăm dò tình hình trước Hội Thao mà thôi!”

Bakugo từng bước nói, vẻ kiêu ngạo lạnh lùng thể hiện rõ qua từng cử động của cậu ta.

(0, 0)???

Đứng đối diện với mấy chục người, Bakugo chẳng hề nao núng, gằn giọng:

“Làm mấy chuyện vậy không có nghĩa lý gì đâu...Tránh ra, lũ quần chúng!”

“Hả...! Không biết người ta là ai thì đừng gọi họ vậy chứ thanh niên!?”

“Nghe báo lớp A khá nổi tiếng...”

“Hừm...?”

Một giọng nói xa lạ đột ngột cắt ngang cả lũ...

Từ đằng sau đám người, một cậu học sinh cao gầy, mái tóc xanh thẫm, vẻ mặt ngái ngủ y hệt Aizawa sen-sei bước ra...

“Tao qua đây để xem thử một chút...Toàn bộ những học viên ở khoa Anh Hùng đều thế này sao!?”

“...”

(Nhóm Midoriya lắc đầu nguầy nguậy!)

“Hả...!”

(ノ益彡)ノ!

“Mày muốn nói gì thằng khốn?”

“Thấy cảnh tượng này thật đáng thất vọng mà...”

Thanh niên kia lắc đầu nói.

“Khoa Nghiên Cứu Đại Cương hoặc mấy khoa khác... Vì hầu hết không thi đỗ khoa Anh Hùng nên khá nhiều người ghi danh vào đây...”

“Biết vụ đó không?”

Bakugo cau mày nhìn tóc xanh, không hiểu nó định bày tỏ điều gì...

“Học viện đã cho tụi này một cơ hội... Dựa vào kết quả ở Hội Thao mà sẽ được xem xét chuyển vào khoa Anh Hùng!”

“Và hình như cũng có người bị chuyển đi nữa đấy!”

“Thăm dò tình hình... Cứ cho là thế đi!”

“Đối với tao... Dù cho bọn mày có thuộc khoa Anh Hùng... Nếu mất cảnh giác thì tao cho cả lũ ngâm hành hết đấy!”

“Tụi mày coi đó là lời tuyên chiến cũng được!”

(0o0)!!!

(Cả lớp: Thằng cha này dữ dần vậy...!!!)

[Có ý tứ... Vậy mà sở hữu Quirk như vậy]

Hitomi hơi ngước mắt lên nhìn nhìn... rồi tiếp tục... nằm ngủ.

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía hai cậu học sinh đang trừng trừng nhau... Hốt nhiên... Một cha nội khác tóc bạc từ đâu chui ra hét lớn:

“NÀY...NÀY...!”

“Tao ở lớp B KỀ BÊN ĐÂY!”

“Nghe đồn bọn mày vừa mới đánh lũ tội phạm sắp mặt *** nên tao qua hóng chuyện một chút... Đừng có ảo tưởng sức mạnh khi mà tụi mày cũng chưa hơn ai đâu!!!”

“Bô bô cái mồm đi, rồi đến lúc thực chiến nhục mặt cả lũ đấy!”

(THẰNG NÀY CŨNG DỮ KHÔNG KÉM “...”)

“Ồ...Bơ bố à thằng chóa...!”

Tóc bạc tức tối rống giận khi thấy Bakugo chẳng thèm liếc đến nó một cái mà cứ thế bỏ đi.

“Đội đã nào Bakugo, cậu định làm gì... Nhờ công của ông mà ai cũng nhắm vào lớp mình hết này!”

“Kirishima...Tao chả quan tâm!”

“Hả?!”

“Vươn lên đứng đầu thì mày cần quái gì phải nhìn sắc mặt lũ kia...!”

(Nói đoạn thoáng lướt qua Hitomi và Todoroki)

“Đúng ha...Đơn giản và chuẩn men!”

Kirishima nắm chặt tay lại, cảm thấy mình hiểu rõ thằng bạn khó ưa trong lớp này...

Mục tiêu của nó, chính là đứng đầu... Đã như thế thì cần thiết gì phải quan tâm đến cái nhìn của người khác cơ chứ!

Đang nào thì ai đến cũng là địch mà thôi!

“Chuẩn!”

“Cậu ta nói không sai!”

Kiểm lời Sato và Tokoyami bắt ngờ đồng quan điểm với Bakugo.

Phong bạo không chỉ ngừng lại ở đó... Nhưng rốt cuộc vẫn chưa phải là thứ bọn trẻ cần quan tâm trước mắt.

Bởi vì, tụi nó sắp sửa được thực hành khóa huấn luyện giải cứu đầu tiên theo đúng nghĩa!

Tại USJ...

“Juusan Gou sen-sei???”

“Thầy vẫn dạy học được sao?”

Đám học trò kinh ngạc khi thấy người đứng lớp vẫn là hai gương mặt "thân quen"...Quần băng đầy người Aizawa và...Lãnh lặn hoàn hảo Juusan Gou.

“Tất nhiên rồi...Dù cho nhiều chuyện xảy ra, nhưng mà lớp học thì vẫn là lớp học!”

“Vội lại, thương thế còn con con này so với thầy của các em chẳng đáng là gì đ...!”

“Được rồi...Juusan Gou, mọi người đều đã sẵn sàng, bắt đầu thôi. Chúng ta đang phí phạm thời gian đấy!”

“Aizawa sen-sei...”

“Hừm...?”

“Bọn em có thể...gặp thầy All Might ngày hôm nay...Nhưng thầy ấy đâu rồi ạ?”

“Ta không biết...Quên anh ta đi!”

Aizawa phũ phàng đáp lại Midoriya một câu rồi bước luôn...

Khu Vực Lở Đất...

Đứng bên bờ đá sâu hút, Juusan Gou nói với lũ trẻ đang ngu ngơ không biết làm gì.

“Tình huống là, có ba người ở dưới chân núi...Một trong số đó sẽ bất tỉnh, người khác sẽ bị thương và người cuối cùng còn lại bình an nhưng rất lo lắng và khổ sở!”

Kaminari và Kirishima tò mò lại gần và nhìn xuống đáy vực...

O___o!

“Cao dữ vậy!!!”

“Làm thế nào mà giúp họ ở khoảng cách này được!”

“Hai cậu đang nói cái gì vậy?”

Nhiệt huyết Lida xông tới, cúi đầu, áp tai...Một loạt những động tác tiêu chuẩn khiến người xem phải lác mắt (0, 0)!

Thanh niên hét lớn:

“Mọi người bên dưới cứ an tâm...Tụi này sẽ tới hỗ trợ ngay...!”

“Ồ...Lida...Đã có ai dưới đó đâu mà giúp!!!”

Lida: “...”

“Như vậy quyết định nhé...Ba người, Midoriya, Uraraka và Lida sẽ làm nạn nhân!”

Juusan Gou nhìn sự hưng phấn trên gương mặt của ba thanh niên, bốc luôn họ làm nạn nhân...

Midoriya: Ồ TÊ...

Uraraka: Cơ mà...Sen-sei...Em muốn...

Lida: (T ^ T)!!!

.....

“Được rồi...Bốn em sẽ tiến hành giải cứu họ!”

Aizawa chỉ vào Tokoyami, Todoroki, Bakugo và Jiro nói.

“Hà!?”

“...”

“Tại sao em lại phải cứu Deku chứ?”

“Nhớ dùng mấy dụng cụ này!”

Aizawa không bận tâm đến vẻ mặt nhăn nhó của Bakugo, cứ thấy hết chuyện cho tụi nhỏ làm xong chui qua một bên đứng ngủ...

“CỨU CHÚNG TÔI VỚI...LÀM ƠN CỨU CHÚNG TÔI VỚI!!!”

Còn chưa làm gì mà bên dưới đã vang vọng lên thanh âm của Lida, nghe thật khiến người ta nổi da gà “...”

“Rồi, tiến hành thôi!”

Todoroki nhanh chóng đưa ra quyết định.

“Mẹ, thằng chóá...Không nghe bố nói gì à! Để tao xử một nhát là xong!”

Bakugo điên điên thần sắc, lòng bàn tay nở bùm bùm cười dữ tợn nói.

“Tao chỉ cần BOOM một cái, thế là ngọn núi đi tong...Cứu người một cách dễ dàng và gọn nhẹ!”

“Cậu khùng hả?!” – Jiro xám mặt la lên...

Cả lớp: Á ĐỦ!!!

Thanh niên này...Cứng về lờ!

Không hổ danh là Bakugo...Chó điên lớp 1-A!!!

“Hài...Bakugo!”

“Cậu ta chỉ làm theo sở thích cá nhân...!”

“Jiro, dùng năng lực của cậu để xác định vị trí họ đi...Chúng ta sẽ dùng ròng rọc kéo họ.”

“Tokoyami sẽ đi xuống, tôi, Jiro và Bakugo đảm nhiệm kéo dây!”

Phân công đầu ra đấy Todoroki, đang định thi hành luôn thì...

“Ê...Thằng khi...Mày đừng tự quyết định hết chứ!”

Bakugo tóm lấy cổ áo Todoroki hét lớn, nhưng thằng kia lạnh lùng hất cánh tay của nó ra

“Đó chính là cách tốt nhất!”

“Nếu cậu nghĩ chỉ là trò chơi...Vậy thì tốt nhất đừng đến!”

“Tôi sẽ không mất thời gian cho bài luyện tập này!”

Todoroki nói xong, liếc mắt về phía Hitomi chỗ đang đứng ngáp dài...

(ノ益々)ノ!

ỨC CHẾ!!!

Bakugo cảm thấy khuôn mặt nóng rất như bị ai tát mấy cú vậy. Nó gằn lên từng chữ:

“Mày nói ai đang chơi hả...!”

“Thôi đi!”

Jiro tức giận xen vào...

“Một anh hùng có nghĩa vụ và trách nhiệm bảo vệ người dân lúc nguy khốn, chứ không phải đứng đấy cãi lộn!”

Nói đoạn đến sát vách đá và nói vọng xuống:

“Mấy cậu chờ một lát, tụi này sẽ ứng cứu ngay!”

“Xi...!”

Bakugo khó chịu, nhưng cũng không cò kè so đo nữa. Ba đứa kết dây lại và đưa Tokoyami chậm rãi hạ xuống.

“Dark Shadow...giúp ta đưa cô ấy lên!”

Tokoyami ra lệnh cho cái bóng đen tồn tại bên trong chính cậu.

“Yosh, tôi làm ngay đây!”

“Cậu tuyệt thật đấy, Tokoyami, Dark Shadow giống như một người bạn vậy...”

“Ừm...Bọn tớ tuy hai mà một!”

Tokoyami ít lời nhiều ý nói.

~~~~~!!!~~~~~

“Hả...Uraraka, cậu cười cái gì vậy?” – Jiro ngạc nhiên hỏi khi thấy vẻ mặt cục súc của cô bạn...

PHỤT!!!

“Xin lỗi...Nhưng mà tại Lida...Cậu ta...Phụt...Nghiêm trang quá...!”

“...”

“Lida nghe được chắc cậu ấy tức bễ phôi đó Uraraka!”

Lida: "..."(Tui nghe hết...Hic)

Juusan Gou cảm thấy thỏa mãn khi bọn trẻ làm mọi chuyện suôn sẻ và trôi chảy. Ông hướng cả lớp nói:

“Cứu người không sử dụng năng lực là một việc rất đáng để làm đó!”

“Đó cũng là cách mà anh hùng hiện đại tỏa sáng!!!”

WOAAAA...~~~~~!!!!

“Nhưng là...Bakugo chỉ kéo một mình...” – Sero ngay lập tức vạch ra lỗi sai...

“...”

“Im đi thằng chóá!”

“Em ấy nghĩ mình không thể sử dụng năng lực vào việc này là đúng đấy!”

“HỒ...?”

“Các em biết lí do không? Hành động giản đơn, thuần chân tuy nhiên lại có hiệu quả nhất. Có điều, xã hội hiện đại, anh hùng quá phụ thuộc vào năng lực của họ, nên rất nhiều chuyên nghiệp không thể làm điều này.”

“Họ chỉ nghĩ rất hạn hẹp, và khi gặp khó khăn, họ dễ dàng bỏ cuộc!”

“Khi nào các em hiểu rõ được những gì hôm nay thầy nói, tức là các em đã thành công ở lĩnh vực này rồi đấy!”

“Thầy tin rằng...Bakugo sẽ trở thành một anh hùng toàn diện!”

Bakugo: $\geq \text{○○○} \leq$!

“Không đâu thầy ơi! Với tính cách đó...Cậu ta chẳng thể đẹp đẽ như thầy nói đâu!” – Sero chống tay, phủ nhận lời nói của Juusan Gou sen-sei với một điệu bộ rất ư chỉ là ư bị ăn đòn...

Bakugo:!!!

[O Đ...F*C...K!]

(ノ益益)ノ!

[Bỏ trâu chọc gì mà à...Coi chừng tao đó thằng KHỈ GIÓ!!!]

Rất nhanh thôi, bài tập cứu người đã hoàn thành. Juusan Gou sen-sei nhìn tụi nhỏ có chút hài lòng nói: “Bây giờ chúng ta đổi một địa điểm khác...”

Khu Vực Sụp Đổ!

“Khác với bài tập đầu, ở đây chia làm nhiều tình huống riêng biệt!”

“Mục đích của bài tập này là để các em có thêm kinh nghiệm. . .!”

“Nạn nhân của tai nạn lở đất, lũ quét hay những thứ đại loại thế. . ., họ phân tán nhiều nơi, và chúng ta rất khó để biết được hiện trạng từng người!”

“Cả lớp sẽ phân thành hai tổ như trước. . . Tổ cứu hộ và tổ bị nạn.”

“Các em có tám phút để tản ra, và bốn người họ phải đi chi viện cho những người khác.”

“Mười sáu người kia có quyền núp ở bất cứ đâu mình muốn, miễn là ở trong khu vực này. . .”

“Tám trong số đó không được quyền nói chuyện, thầy sẽ bí mật chọn sau. . .!”

“Hồ. . . Vậy kiểu như chơi trốn tìm à sen-sei!?” – Ashido thích thú hỏi.

“Chính xác, có thể hiểu vậy đó!”

“Được rồi tiến hành đi!”

Bakugo:!!!

“...”

“Tại sao em lại chung đội với Deku nữa thế!?”

“ỪC. . .!”

Mineta nuốt nước bọt, có chút không kìm nén được tham vọng của bản thân. . .

Mông của mấy bạn nữ. . . Cái nào cũng căng tròn hấp dẫn cả. . .

“Khi mang theo nạn nhân, tụi em được phép đụng chạm đến ngực hay các bộ phận nhạy cảm của họ. . . Đây có coi như là hành động xấu xa không nhỉ?”

“Bỏ cuộc đi Mineta –kun! Kizari-san còn ở đây đó!”

(T^T)!!!

~~~~~My Hero Academia~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Ăn núp tội phạm

Trò bịt mắt bắt dê. . . Start!

Mỗi thành viên team “con dê” có được hai phút để đi tìm nơi ẩn náu. . . Sau đó đến team “sói” đi truy lùng.

“Mấy em nên nhớ. . . Đây là một trường hợp hoàn toàn xa lạ, hãy cố vận dụng đầu óc nhiều hơn là năng lực của mình nhé!”

“VÀNG!”

“Cùng để ý xung quanh thôi nào!”

[Cứu và giúp đỡ người gặp nạn, đó chính là ước mơ của mình từ trước tới giờ. . .]

[Trở thành một anh hùng có thể hỗ trợ người dân với một nụ cười luôn tỏa sáng trên môi. . .]

Midoriya nghiêm túc nắm tay lại nói với ba đứa kia. . . Cơ mà, Bakugo hiển nhiên là không thèm nghe rồi.

“Không cần thiết, theo tao, lũ rác rưởi!”

Vừa mới dứt câu, nó dùng Quirk nổ cái bùm rồi bay mất dạng, để lại ba gương mặt đứng đực ra đấy trông ngu không tả được...

(0, 0)....!

Ồ...Đệch...!!!

“...”

“Cậu ta hấp tấp như thế để làm gì chứ!?” – Mineta nhăn nhó kêu la.

“Bình tĩnh Mineta - kun, tức giận không giải quyết được vấn đề đâu. Uraraka –san, tốt nhất là nên tìm kiếm từ những ai có thể nói trước đây!”

“Ừm, theo ý cậu đi, Deku- kun!”

Tại một khu nhà đổ nát, cảnh vật hoang vắng, gió thổi điều hiều có chút thê lương, một bóng hình gầy gò cô độc ngồi lặng im ở đó...

Một cậu trai trẻ, đang ngồn ngàng với bầu tâm sự chông chênh trong lòng mà chẳng biết tìm ai để giải bày.

Những kí ức sâu thẳm nơi trái tim, có lẽ không hề dễ chịu một chút nào...

Nội tâm, giống như giăng xé, lại không rõ phải trôi về đâu...

Khuôn mặt ấy, điển trai, cao lạnh, nhưng thỉnh thoảng vẫn ánh lên những nét buồn bã...

Đôi mắt của cậu...chiếu ra những cái nhìn dữ tợn, của một con thú hoang tràn đầy sự hận thù...

Đây là một tâm hồn...Sắp bị bóng tối nuốt chửng!

“Hố hố...Khuôn mặt gì thế này...!”

Giữa cọt giọng nói từ màn đen phía trong vang vọng ra...Làm chàng trai trẻ giật mình.

“LÀ AI...!?”

Àmmmm...!

“Ta không nghĩ đó là thân thái của một anh hùng!”

Tiếng chân dẫm nát đất đá, khối bụi mù mịt, để lộ đằng sau một kẻ to lớn, mang áo giáp vải, đầu đội chiếc mũ sừng trâu kì quái...

“Tầm thường...quá mức tầm thường...”

[Mặt nạ khi tấn công...Không lẽ tên này...vụ USJ!?]

Roẹt...!

Mặt đất nhanh chóng nở rộ hào quang hướng về phía tên “tội phạm”, nhưng...hắn đã biến mất từ lâu.

“Tốc độ gì thế này...?”

“Quá chậm...!”

Tên tội phạm đột ngột xuất hiện sau lưng của cậu...

Bàn tay to lớn vung lên bao trùm lấy thằng bé...

~~~~~

“Cứu với...có ai không. Tui đang ở đây nè?”

“Ồ...Ojiro – kun?”

“Midoriya... (^.^)!”

“Chờ chút nhé...Tụi này sẽ đưa cậu ra!”

Midoriya vẫy tay ra hiệu thằng bạn, nói với bên cạnh Mineta:

“Mineta – kun, cậu lấy giúp tờ cây dài dài đằng kia!”

“Đây!”

“Yosh...!”

“Năng lực không được lạm dụng, nhưng với Quirk Pop-up của cậu, chúng ta vẫn có thể tạo ra thứ này mà!”

“Một cầu thang nhân tạo!”

◻° /~~~~!!!

“Hiểu rồi... Cậu giỏi thật đấy Midoriya, năng lực kết dính của tớ, dính lên cái cây này, lắp thêm mấy miếng gạch làm đệm... Tuyệt ghê. Đầu óc của cậu ăn cái gì mà nghĩ kinh thế(•ε•)!”

“Cậu quá lời... Minh chỉ có thói quen tối đa hóa tác dụng của mỗi năng lực thôi(◻~◻)!”

“Dùng cái thang này mà trèo lên nè, Ojiro – kun!”

“OK... Cảm ơn hai cậu!”

Ở gần đó...

Uraraka nhanh nhẹn dùng Quirk biến những đồ vật nặng bay lên để dò xét “máy chú cừ non”, và phát hiện ra...

“Nè... Kyoka – chan, tớ tìm thấy rồi nhá! (^o^)”

“...”

“Tớ cứ nghĩ trốn dưới đáy xe sẽ không bị phát hiện cơ...”

“M...”

Uraraka đang định nói gì đó, bỗng nhiên cô bé thấy Lida đang hốt hơ hốt hải chạy về phía mình, vẻ mặt kinh hoàng...

“Uraraka – kun! Jiro – kun!”

“Ủa... cậu ấy cũng là một trong những nạn nhân mà... Sao lại...!?”

“CHẠY NGAY ĐI...!”

“Hả...(0,0)?”

Không để cho hai cô bạn kịp phản ứng, Lida đã kéo hai người té sấp xuống mặt đất.

OÀNH... hhhhh!

Tiếp theo ngay sau đó là một hồi chấn động lớn và khói bụi kinh khủng lan tỏa khắp nơi.

“Úi...c...c...cha...!”

“Chuyện gì xảy ra thế Lida-kun?”

“Là bọn tội phạm!”

Lida thờ hông học như trâu, vẻ khuôn hoảng vẫn chưa chấm dứt.

ẦM...

Bóng đen to lớn dần hiển hiện sau màn khói bụi, hấn ta, đang xách trong tay một người...

“Todoroki – kun...?!?”

Uraraka hốt hoảng la lên...

“Năng lực cậu ấy dường như chỉ đứng sau Kizari... Làm sao tên đó có thể bắt Todoroki mà không hề gây ra tiếng động cho đến lúc này chứ?”

“Ai biết được... Nhưng mà... Phải báo cáo cho các thầy thôi!”

Lida lo lắng nói. Tất cả học sinh đã tụ tập đầy đủ tại hiện trường, tụi nó xám hết mặt mày lại khi thấy người bị “úp” là Todoroki.

“Sen-sei, bọn Tội Phạm!” – Ojiro nhanh chân hướng về công chính la lớn, ý đồ cầu viện.

“Tình huống gì thế hả...Hai chúng ta đang bị thương và không thể chiến đấu được!”

“Chạy đi...Nhanh lên...Gọi mấy bạn tới lối thoát...!”

“Nhưng mà...”

~~~~~!!!!~

“CÁC NGƯỜI KHÔNG THỂ TRỐN THOÁT ĐƯỢC ĐÂY...TA SẼ KẾT LIỆU TOÀN BỘ ANH HÙNG Ở ĐÂY!”

RẦM...mmmm...M...M...M...M!!!

OÀNH...HHHH!!!

Một tiếng nổ long trời lở đất ngay sau lời đe dọa của tên tội phạm

Chỉ một cú nhấc và dậm chân xuống, hắn đã tạo nên một sức phá hủy vô cùng kinh khủng. Cả Khu Vực Lở Đất vừa mới được tân trang cách đó không lâu, giờ đã quay trở lại thời nguyên thủy.

Khói bụi cùng đất đá dâng lên ngập trời, kèm theo là tầng tầng khí áp mạnh mẽ uy hiếp toàn trường.

Khói xám tan rã, để lộ ra khung cảnh tàn tạ đã bị phá hoại nặng nề...

(0o0)!!!

“H...H...hã...n...Làm thế nào...!” – Mineta run lên bần bật lắp bắp nói.

Tên tội phạm khẽ động tay động chân một cái, cả một vùng đất rộng lớn mấy chục mét đã bị hắn san thành bình địa...Sức mạnh này...Unbelievable Power!

“Hắn đã đi chưa???”

“Không rõ nữa...M...M...mmm!”

“Hắn vẫn c...c...cò...n đó kìa!!!”

Tên tội phạm đứng hiên ngang chính giữa, áp lực mà hắn tản ra nặng như núi, đè ép lên trái tim mỗi người không thở nổi. Tên tội phạm giống như không thèm quan tâm đến bản thân đang ở ngôi nhà của Anh Hùng, hắn có lẽ chưa nghĩ đến việc trì hoãn quá lâu sẽ bị dân chuyên bắt...

“YOSH...HHH!”

“Tốt lắm, rốt cuộc cũng có một địa hình thoáng đãng để ta thoải mái triển khai...!”

“Tụi bay không đứa nào trốn được hết...!”

“Không ổn rồi...Chạy mau đi mấy đứa!”

Juusan Gou hốt hoảng hướng bọn nhỏ la lớn.

Boomm...mmm!!!

Bakugo bất ngờ nổ tung, lao thẳng về phía tên tội phạm, hành động của nó làm tập thể ở đây hóa đá...

“Hãy...á...Á...Á...!”

BÙM...mmmmmm!

Bakugo sử dụng Quirk tung ra một đòn thăm dò, nhưng tên tội phạm “Đầu Trâu” chỉ hất nhẹ một phát là đã dễ dàng hóa giải. Hai cánh tay cơ bắp lực lưỡng ấy như là một đạo kinh thiên cột trụ, áp chế lấy Bakugo...

“HỪ...!”

“Cả lũ chạy hết đi...Minh tao sẽ đánh bại hắn ta!”

(▀!)

“Người rất can đảm khi đưa ra quyết định như thế trong tình huống này đây!”

“Im đi...Tên khốn...Tao sẽ cho mày phải hối hận!”

Bakugo gầm lên, bỏ ngoài tai những lời hò hét bỏ chạy hay tập trung lại của những người khác. Nó muốn đánh bại tên tội phạm trước mắt... Đơn giản, vì nó muốn trở thành anh hùng mạnh nhất.

Đầu Trâu... Sẽ trở thành đá lót đường của Bakugo!

Chiến ý trong mắt thẳng bé, bốc cháy hùng hực.

“Thật ngu ngốc... Cậu ta chẳng chịu nghĩ gì cả. Tên tội phạm đó rõ ràng mạnh hơn mọi người rất nhiều. Sao không đợi tất cả cùng lên và phối hợp để bắt giữ hắn?!”

“Mineta –kun... Không phải đâu! Kacchan không phải là loại người chỉ biết ngu ngốc xông vào...”

“Hả...!?”

“Khi chiến đấu, cậu ta cân nhắc rất kỹ lưỡng... Nhớ lại những lời mà Juusan Gou sen-sei đã nói chứ... Cậu ấy chỉ đang làm điều mà một anh hùng cần phải làm mà thôi!”

[Dùng sức mạnh của bản thân... Hóa phức tạp thành giản đơn. Chiến đấu và thắng lợi!]

“YA..Ya...ya...ya...a...aaaaaa!!!!”

Oành!

Oành!

Oành!

Liên tục đạn choáng, đạn nổ, đạn chói đủ các thể loại từ bao tay hình quả bom của Bakugo nổ rộ bắn về phía Đầu Trâu.

Thế nhưng...

“Yếu đuối... quá yếu đuối... Chết đi... bọn nhãi ranh!!!”

Pha tấn công liên hoàn của Bakugo chẳng hề hấn gì đến hắn ta, chỉ thấy tên tội phạm vung tay lên, hướng thẳng bé quát mạnh xuống...

“CÂN THẬN!!!”- Lida lo lắng hét lên.

Boom...!

Bakugo nhanh nhẹn tung một cú nổ đẩy bản thân hất tung lên trời, lộn mào ra sau lưng tên tội phạm và đưa bàn tay ra...

OÀNH...!!!

Bakugo phát ra một vụ nổ còn cực lớn, đẩy lùi Đầu Trâu, đồng thời lui lại né xa hắn bảy tám mét.

“Này... Mất kính! Đừng có ngồi đó mà lo lắng cho người khác.”

“Hả...!?”

“Nếu không muốn chiến đấu thì đừng có đứng đó... Mấy tên yếu kém thì lo mà bỏ chạy trước đi!”

“Cậu thích sỉ nhục kẻ khác lắm sao “...”, Bakugo!”

“Chúng ta là cộng đồng lớp 1-A đấy! Lên đi, anh em!” – Kirishima đập nắm đấm hét lớn.

“Cùng tiến tới đánh bại hắn thôi... Các anh hùng lớp 1-A!”

“YOSHI!!!”

“Let’s Go!”

Mười tám thành viên team 1-A khí thế hùng hực đồng thanh hướng về phía tên tội phạm thả Quirk của mình ra...

“HỒ...HỒ...Thiệt là can đảm, nhưng mà tụi bây vẫn còn là nhãi ranh...!”

“Tuy nhiên...”

Đầu Trâu cười lớn, giọng nói đột nhiên nghiêm túc lại, lòng bàn tay bỗng khép chặt...

Và hất mạnh lên!

Àmm...mmmm!

Mặt đất thoáng cái nát bầy, đạn gió từ nắm đấm của hắn ta thổi bay dài phân cách trước mắt, vô số cục đá lớn nhỏ hướng về phía học sinh lớp 1-A bay tới, khí thế hung hãn vô cùng.

“Cẩn thận đấy!”

Aoyama kêu lên, điệu đà thân thể uốn ẹo bắn ra từng chùm tia sáng nóng rực...

“Kira...a...aaaa!!!”

Đã thạch hóa Kirishima, như một tanker chính hiệu, mạnh mẽ đột phá trùng trùng vòng vây, đập vỡ hàng chục vụn đá gần đây.

Ashido axít, Sero băng dây, Sato sức mạnh Sugar Rush...

Chúu...Chúu...Bùm...Bùm...

Tiếng nổ âm vang ỉnh tai nhức óc.

Vô số hoa lệ năng lực lóe lên trong chớp mắt, đập tan đòn tấn công như vũ bão của tên tội phạm... Lớp 1-A, đang đồng tâm hiệp lực lại.

“Cơ hội đấy mấy cậu!!!”

“Ngay lúc này...!”

Sero hét lớn, bắn ra dài băng, kết hợp với đạn pháo của Momo, vừa đánh lạc hướng, vừa trói chặt Đầu Trâu không cho hắn ta nhúc nhích.

“Đội cận chiến lớp 1-A, lên thôi nào!”

“OK!!!”

Shoji, Midoriya, Kirishima, Sato, Lida...

Mười mấy thành viên thuộc hàng “cơ bắp” lập tức đột tiến như vũ bão, cố gắng sáp lại gần tên Đầu Trâu...

(ノ益彡)!

“Các người đang xem thường ta quá rồi đấy!”

ROỆT!!!

“Á...á...á...á...Á...Á...Á...!!!!”

“Cái quỷ gì vậy...!?”

UỖNH.....!!!

Không ai có thể ngờ...Tên tội phạm đó, vẫn còn ẩn giấu sức mạnh bản thân.

“C...c...ch...chỉ...chỉ...là một cái trở người THÔI SAO...!”

“Hic...hic...Đau ghê!”

Mineta đau đớn vừa gượng người dậy vừa run rẩy nói.

Đầu Trâu quá mức kinh khủng, năng lực của hắn, vượt xa những gì bọn trẻ tưởng tượng. Hai cú vung tay tạo thành một loạt tàn phá không thể tin nổi...

Y như rằng, vừa có người cho nổ một quả bom hạng nặng ở đây vậy!

“Được lắm bọn nhóc...Không nghĩ tới...Không hề nghĩ tới...Tụi bay vẫn dám hợp lực lại để chống đối ta!”

Thanh âm ồ ồ như muốn cào nát lỗ tai của tên tội phạm chậm rãi tuôn ra từ làn khói...

“Thật bất ngờ đấy chứ...C...C...”

BOOMmmmm...!

Bakugo đột ngột xuất hiện từ đằng sau, tận dụng sự phân tâm của tên tội phạm và tiến hành tấn công. Nhưng hiển nhiên một mình nó thì không thể làm được gì cả...

“Hãy ya...ya..yayayaya...!!!”

Tay nó múa nhanh đến mức người ta phải hoa mắt khi nhìn vào.

Một tràng hoa mỹ tia lửa bắn ra như trút nước...

Bakugo vô cùng linh hoạt, nhanh chóng di chuyển tránh né mỗi thời khắc tên tội phạm chuẩn bị chộp lấy bản thân, khả năng dùng Quirk một cách điêu luyện của thằng bé khiến người xem phải lác mắt, cơ mà cũng chả có gì xài...

Ai cũng thấy được Bakugo rốt cuộc chỉ có thể câu giờ tên này mà thôi, hai người chênh lệch hoàn toàn không ở cùng cấp bậc.

Thằng nhóc biết điều ấy, nhưng nó vẫn nhiệt huyết phấn chiến đến cùng. Phải nói không hổ danh là Bakugo sao!

Chấp niệm đánh bại tội phạm của Bakugo, vượt lên trên hết thảy!

Nhìn đang quẩy nhiệt tình Bakugo, Midoriya siết chặt nắm tay lại...

[Kac...chan...! Sức mạnh của cậu ấy...vẫn không đủ...Todoroki – kun đã bị hạ gục từ trước...Kizari! Đúng rồi...Kizari, nhắc mới nhớ, từ đầu đến giờ chẳng thấy cậu ta đâu cả]

“Momo...Daw...Xỉ nhầm, lớp trưởng đại nhân đâu rồi? Giờ phút quan trọng thế này mà người lại biến mất tiêu là thế nào?”

“Tớ không biết nữa...Bình thường, cậu ấy sẽ là người xuất hiện đầu tiên mà. Không lẽ...!”

Momo có trả lời, bỗng nhiên ý thức được điều gì, có chút hoảng loạn nhìn quanh...

“Bình tĩnh, Yaoyozoru, thân phận của cậu ấy kia...Có lẽ cậu ấy đang bận chi đó...!”

“Chúng ta cứ tập trung đối phó tên này trước đã!”

“Ừmmmm...”

Momo gật đầu, cô bé cũng tin tưởng bạn trai mình sẽ không có việc. Dù gì thì cũng là Kị Sĩ Bóng Đêm mà.

Từ cách xa chiến trường, tại đình chớp một tòa lâu đài tàn phá, bọn trẻ không biết có một người đã nhìn chăm chăm trận đấu này từ nãy giờ...

[Có ý tứ thật đấy nhì...Nhưng mà, mình cũng không có hứng thú gia nhập, ngồi coi diễn biến kế tiếp vẫn hay hơn!]

“Lida –kun, Mineta –kun!”

“Asui –san, Uraraka –san!”

“Tớ có ý tưởng này đây...!”

Midoriya vẻ mặt kiên quyết đứng dậy nói

(0, 0)???

“Chi rứa Midoriya...?”

“Tụi mình sẽ làm như vậy...!”

Midoriya nhìn Bakugo đã thờ hù hù, gằn tung chữ rõ ràng...

“Trông người cũng mệt rồi nhì, kết thúc cuộc chiến thôi nào...!”

“Đừng làm tao mắc cười chứ...Ông đây còn chưa tung ra hết đâu!”

Bakugo nhếch miệng vẻ khinh bỉ, nhưng từng giọt mồ hôi lấm tấm to bằng hạt đậu chảy trên mặt Bakugo đã nói lên tất cả...

“CHẾT ĐI...I...I...I...!!!”

“Ngay bây giờ!!!”

Cùng lúc với tiếng hét của Bakugo là tiếng gầm rống giận của Midoriya...

“Uraraka –san...!”

“Mình đây...Zero Uravity...Kích hoạt!”

Không trọng lượng Quirk thoáng cái được truyền cho Midoriya, nó quay đầu và hét to:

“Asui – san, BẮT ĐẦU!”

“Tsuyu – chan lên đây...!” - Asui tức thời vung chiếc lưới dài, nhanh chóng quấn quanh lấy Midoriya...

"Bay nè...!"

[Nhắm tới...Mục tiêu là...!]

Midoriya vọt đi với tốc độ chóng mặt trên đường thẳng áp sát chỉ cách mặt đất chưa đầy hai mươi centimet...

Àmmmm!!!

“Ha haa...Các người đang làm vô...”

“Hả...?”

Đầu Trâu giật mình thảng thốt khi thấy Midoriya như cái thể thần mã, nhất kị tuyệt trần lao đến bên cạnh hắn...

Giây phút ấy, quả bóng dính trên đầu Mineta được Midoriya, chạm vào Todoroki...

“Todoroki...-KUN!!!!”

Pốc!!!

“Hóa giải...!”

Uraraka la lên, thủ thế triệt tiêu năng lực trên người Midoriya.

Một kế hoạch phối hợp tinh diệu, lực đẩy bất chợt hiện...Từ một cái không trọng lượng, thoáng chốc nặng thêm mấy chục kí lô...

“THÀNH CÔNG!!!”

“Đã cứu được Todoroki – kun cùng lúc với vụ nổ!!!”

“Hay lắm Midoriya...!”

"Phối hợp rất ăn ý(^.^)"

[Yosh!]

Midoriya hạ tốc khựng lại ngay tức thì, dương hai đầu ngón tay của cậu hướng về phía Đầu Trâu...

“Tấn công...DELAWARE...SMASHHH...HHHH!!!”

OÀNH...!

Khí áp ngập trời từ cú bùng tay của Midoriya, như một cơn hồng hoang mãnh thú gào thét lao thẳng về tên Tội Phạm...

VÙ...U...U...uuuu...!!!

Gió rít gào mãnh liệt, nặng nề như từng cỗ xe tăng dùng toàn lực húc thẳng vào người Đầu Trâu...

“ẦY...CHÀ...chà...chà...!”

“Hắn không hề hấn gì sao!?”

Midoriya xám mặt lại khi Đầu Trâu trụ vững trước đòn tấn công của cậu, thậm chí không lui ra sau nửa bước...

“Đồ ngu...Hắn ta đang yếu đi!” - Bakugo bất chợt quát lớn.

Bùm...

Thằng bé bộc tốc năng lực nhanh như chớp mắt đã xuất hiện ngay bên dưới tên tội phạm.

Xèo xèo...Xèo xèo...!

Lòng bàn tay của nó bốc khói mãnh liệt, nụ cười trên mặt Bakugo trở nên điên cuồng hơn bao giờ hết.

“Tội Phạm, hôm nay mi chính là thứ làm nền cho ta. Ông đây sẽ kết liễu ngươi...Chết đi!!!”

BOOMMMMM...MMMMM!!!!

Một vụ nổ to khủng bố, giống hệt cú mà Bakugo đã xái lúc thi đấu với Midoriya, giờ đây, nó lại được sử dụng một lần nữa!

“Ư...!”

Đầu Trâu mất đà, cả thân thể bị lực đẩy mạnh mẽ nổ tung, hướng ra đằng sau bay một lèo không dừng được.

“ỚC...CCCC...!!!”

Tên tội phạm đập cái búp ngay chính giữa cọc đá đỉnh đầy quả bóng tròn ngộ nghĩnh của Mineta, lúc này đã khóa cứng hẳn lại...

“Tuyệt...!”

“Kế hoạch của họ thành công rồi!”

“Đến lúc kết thúc rồi đó...Tội Phạm...!”

Về mặt đặc ý, cười cuồng ngạo Bakugo tiến tới gần Đầu Trâu...giống như thú săn mồi chuẩn bị chạm rầy hưởng thụ thành quả của mình vậy...

“ẤY...xí bỏ mợ...”

"Đội đã...Ta...là...!"

“ALL MIGHT... ♪(©_©) / ???”

QUÁC...! QUÁC...! QUÁC...!

Bakugo: ʘ_ʘ!

Midoriya: (0, 0)!!!

Cả lớp: 【●】_【●】

◉_◉ ... Đờ F*CK...!

Bọn nhỏ gần như không tin vào mắt mình...Tên tội phạm hành xác tụi nó từ nãy giờ...Làm cả đám ăn bao nhiêu đau khổ.

Bây giờ toàn thể...đang định hưởng thụ thành quả chiến thắng...Thì...người này lại là...

“Ha...ha...Thầy chỉ muốn cho mấy đứa bắt ngờ thôi...mmmm...!”

●__●!

[Chết mợ rồi!!!]

“Các em làm tốt lắm, không ngoài mong đợi của ta...đúng là khoa anh hùng có khác!”

Cả lớp: ▶_◄!

“Hề...!?”

Từng giọt mồ hôi to như hạt đậu toát ra trên mặt All Might khi chục đạo hùng hực ánh mắt như muốn thiêu cháy thể gian chiếu rọi vào ông...

“Và...Cho ta xin lỗi!”

(ノ益益)

“THẦY ĐÃ ĐI QUÁ XA RỒI ĐÓ ~~~~~!!!!~~~~~”

“HUHU(〒_〒) ...Cho ta xin lỗi mà!!!”

“Thầy làm mất hình tượng U.A...Sen-sei! Ngón tay của Midoriya – kun gãy mất rồi kia!”

“Ta biết chứ...Nhưng nó không nặng tới thế...Hic!”

“Todoroki – kun?! Cậu đã biết chuyện này trước rồi sao...!?”

Midoriya kinh ngạc khi thấy khuôn mặt bình tĩnh không chút nào bối rối của Todoroki.

“Ừm...MMM”

“Hả...Thằng khốn, sao mày không nói từ sớm!”

“Xin lỗi!”

“...”

[Momo: Cơ mà rốt cuộc thì Hitomi – kun đi đâu rồi ta?]

P/S: Bí mật thì không thể bật mí nhé (Cầu phiếu, đậu, châu đi bà con, viết đồng nhân toàn hai ngàn năm đến ba ngàn chữ oái quá, cứu đói nào!)

Chương này coi như bom trước luôn nghe...VN có thắng thì khỏi bom nữa /lenlút

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Chuẩn bị cho hội thao U.A

Sau vụ “troll team” của All Might...Mấy đứa học sinh lớp 1-A bắt đầu lên dây cót tinh thần để tập luyện cho hội thao U.A sắp diễn ra trong hai tuần tới.

Tất nhiên, việc diễn luyện này phần lớn đều xảy ra một mình, ngoại trừ một vài người bạn thân có thể hợp tác mà thôi. Bởi vì ai cũng biết, thi U.A phần cuối cùng, sẽ chơi trò đánh đối kháng, mà như vậy thì tù là bài tẩy là điều thiết yếu, không thể để lộ cho người khác được.

Những khoa còn lại thế nào không rõ, nhưng lớp 1-A có rất nhiều thành viên đã xin “thuê” các địa hình và khu vực ở USJ của Juusan Gou làm nơi đóng quân của mình.

Công viên bãi biển thành phố Dagoka!

Đây là địa điểm mà Midoriya lựa chọn...Mỗi sáng, thằng nhỏ đều tập chạy mấy cây số trong vòng vại tiếng đồng hồ liên để nâng cao thể lực bản thân.

One For All Full Cowling yêu cầu tố chất thân thể rất cao, điều này không cần ai chỉ bảo, Midoriya cũng đã tự mình hiểu rõ. Nó còn tham khảo theo phương thức của Hitomi đưa ra, phụ trọng tu luyện, hít đất, kéo xà đơn,...kết hợp rèn luyện năng lực bản thân...Tốc độ tiến bộ có thể nói là nhanh như gió.

Bạn gay của Midoriya, Bakugo!

Mặc dù không tham gia cùng với nhóm lớp, cũng chẳng được cao nhân hay tiền bối chỉ điểm gì, có điều thiên phú khai phá của thằng nhóc này cao đến mức dọa người.

Nếu chỉ xét riêng khả năng phản xạ kết hợp với thuộc tính “Càng ứnng càng trâu” của mình, Bakugo có thể nói gần như vô đối trong mọi kèo solo. Tất nhiên, cái tính kiêu ngạo của nó vẫn là nhược điểm lớn trước mắt của cu cậu...

Nhưng Bakugo không hề bận tâm, hay có thể nói là cá tính này đã ăn sâu vào máu nó rồi. Cái Bakugo quan tâm, chính là sức mạnh và sức mạnh. Bởi vì mục tiêu trước giờ của nó luôn chỉ có một...Vượt qua All Might, đạt được vị trí anh hùng số một!

Về phần các thành viên còn lại, có thể xưng mỗi người mỗi kiểu, đều có “bản quyền chuyên môn” riêng...

Lida dựa vào Quirk Engine, sức mạnh tố chất thân thể trong lớp có thể đứng top năm vị trí đầu. Tốc độ càng nhanh, năng lực phát huy càng tốt, chính thế mà ngày ngày Lida đều chăm chỉ marathon quanh khu xóm, thậm chí là trường học.

Asui năng lực thì thích hợp dưới nước, tuy nhiên cô bé vẫn có thể phát huy sức mạnh khá to lớn ở trên cạn. Mang theo mấy quả tạ để kìm hãm tốc độ, sau đó “lặn nước bắt cá”...đó là phương thức tập luyện của Asui.

Sero thì chẳng dây nhợ lòng nhòng khắp phố phường U.A để tập định hướng khả năng bay cho bản thân.

Uraraka, Ashido cộng đồng phối hợp thả súng bắn chim...à nhầm...bắn đá mới đúng!

Kirishima và Ojiro cũng tương tự, góp lại tổ hai người vừa tăng tiến năng lực, tiện thể “giao lưu trao đổi cảm tình”.

Momo tương tự, cô bé nhận được sự trợ giúp của Hitomi, năng lực Creative ngày càng mạnh mẽ, sáng tạo ra đồ vật mỗi lúc một nhanh và phức tạp hơn nhiều. Nhất là Flexible Amor cũng đã cải tiến lên phiên bản hoàn toàn mới.

Phương hướng phát triển của Momo mặc dù vẫn là học tập tri thức làm chủ, nhưng thể chất phương diện cũng đã tăng lên đáng kể nhờ bài tập phụ trợ và những lần đối kháng một vs một với Hitomi.

Học sinh U.A hiện tại ai ai cũng khần trương, bởi lẽ chỉ có những tài năng thể hiện tốt trong Hội Thao, mới hấp dẫn nhiều sự chú ý, cơ hội trở thành dân chuyên dĩ nhiên cao hơn hẳn.

Cứ thế, thời gian hai tuần bình ổn trôi qua... Cuối cùng, thời khắc thử thách dành cho bọn trẻ đã đến!

Hội Thao U.A chính thức khai mạc!

Sáng sớm thứ hai đầu tuần...

Một ngày đặc biệt không chỉ một khu vực mà còn là cả đất nước Nhật Bản.

Cao trung U.A, một trong hai trường cấp ba danh giá chuyên đào tạo ra những anh hùng chuyên nghiệp...

Hội Thao của ngôi trường này, sẽ chính thức khai mạc ngay hôm nay!

“Momo, Hitomi, cố gắng lên nhé hai đứa...!”

“Dạ vâng...!”

“Hai người cứ ngồi ở nhà xem tụi con biểu diễn nhé!”

Vẫy tay chào hai ông bảo Shigeo, Hitomi cùng Yaoyozoru tân trang đầy đủ hành lý, ráo bước nhanh đến chuyến tàu điện ngầm quen thuộc.

“Kiểm tra vé...Kiểm tra vé bà con cô bác ơi...!”

“Ừa...Hai đứa...học U.A hả?!”

Anh soát vé hơi nhìn một chút rồi giật mình quan sát chăm chú vào Hitomi và Yaoyozoru...

“Đúng rồi anh...Anh nhanh lên một chút được không? Sáng nay trường em tổ chức sự kiện lớn đó!”

“Há há...Anh biết chứ...Hội Thao phải không...!”

(0, 0)!?

“Đừng có ngu ngơ thế, tivi nó thông báo thời gian cách đó mấy ngày rồi...Hai đứa lên nhanh đi kéo trễ!”

“Dạ rùi, cảm ơn anh...!”

“Không có chi, nhớ thi tốt!”

~~~~!!!~~~~

Hai đứa nó không phải là trường hợp ngoại lệ, nói chung hôm nay là ngày mà học sinh của cao trung U.A được vạn chúng chú mục dù thuộc khoa nào đi chăng nữa.

.....

Tại cổng cao trung U.A lúc này, đã đầy nhóc phóng viên cùng các nhà báo đến nghe ngóng và đưa tin.

Ánh đèn flash nhấp nháy khắp nơi, tiếng ồn ào, la ó tấp nập tạo nên một cảnh tượng náo nhiệt vô cùng.

“Làm gì mà lâu dừ vậy chứ?! Họ kiểm tra một người mà mất gần mười phút...@@@!”

Một cô nhà báo tức giận phàn nàn với đồng bọn đứng bên cạnh mình.

“Cũng chịu, họ vừa mới bị tấn công bởi tội phạm. Cảnh thận là điều đương nhiên rồi.”

“Vẫn có một số người chỉ trích về quyết định tổ chức lễ hội trong năm nay của họ đấy!”

“Há há...Càng tranh cãi thì càng có nhiều cái để viết mà thôi!”

凸(￣▽￣)凸!

“Ứng cử viên nặng kí năm nay nhất định là lớp 1-A nhì?”

“Ừmmm...Những năm trước, vì là niên học cuối, cộng thêm dày dặn kinh nghiệm và chiến thuật nên năm ba thường là tâm điểm của mọi người...”

“Tuy nhiên, hiện tại thì mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía khu vực năm nhất đấy!”

Bên đường người qua lại đông như mắc cửi, có rất nhiều sạp hàng bày bán đồ ăn, quà lưu niệm, thậm chí là những chiếc mặt nạ anh hùng.

Có của No.2 Hero Endeavor, No.3 Hawks hay No.4 Best Jeanist và còn của các giáo viên U.A nữa chứ.

Đĩ nhiên loại bán chạy nhất thuộc về Biểu Tượng Hòa Bình, No.1 Hero All Might!

“Này...mấy người có biết tin gì chưa?”

“Sao...?”

“Có một cậu học viên năm nhất trong này, chính là con trai của Endeavor đó!”

“Đùa nhau à...Kinh thế...!”

“Quả là khu vực năm một vẫn gay cán hơn nhì!”

“Ừmm...?”

Để đảm bảo lưu lượng hành khách ổn định đồng thời đề phòng kẻ gian xuất hiện, U.A cũng đã mời rất nhiều anh hùng đứng ra làm bảo vệ cho cuộc thi lần này.

Tỉ như là tổ ba người tuần tra bao gồm Death Arms, Shinrin Kamui và Mount Lady.

Họ có chức trách đi vòng quanh các góc ngách của U.A, kiểm soát đồng thời nhanh chóng thông báo cho hội đồng trường nếu có dị thường xảy ra...

“Cho tôi một phần Takoyaki được hông anh giai?”

“Ồ...quý cô Mount Lady sao?”

“Anh lấy một phần không rong biển nhé!”

“Đây thưa cô, một phần là năm trăm yên nhé!”

“Hề!!!”

“Anou...Hiện tại tôi không mang nhiều tiền như thế!”

(●´ω`●)!

(´ω´) ~~~!!!~~~

“Chưa choa...CHO LUÔN NÈ!!!”

(°▽°)!!! ~~~ Cảm ơn!

“Vây tui không khách sáo đâu!!!”

Death Arms: “...”

Shinrin Kamui: “...”

“Cô không có tỷ tự trọng nào à!?”

.....

Phòng chờ dành riêng cho thí sinh.

Hai mươi thành viên của lớp 1-A đang chờ để được gọi tên ra sân...

Ashido ngán ngẩm nhìn bộ quần áo thể dục ca cẩm:

“Chán thiệt đấy, tui muốn mặc trang phục của mình cơ!”

“Chịu thôi, vì trường muốn đảm bảo tính công bằng cho mọi người mà!” – Ojiro đáp.

“Không biết vòng đầu tiên sẽ là gì ha?” – Sato ngồi bấm tay trên bàn vẽ lơ lửng.

“Bình tĩnh...Dù có là gì thì chúng ta vẫn phải vượt qua nó!” – Tokoyami vỗ mặt đạm nhiên thường an ủi cậu bạn.

Tạch...!

Cửa mở bung, Hitomi bước vào, nhìn một chút cả lớp thông báo:

“Tất cả chuẩn bị xong hết chưa? Sắp tới lượt lớp chúng ta ra sân rồi đó!”

“VẬY HẢ...!?”

“Ừ...Sao mà run ghê...!”

“Midoriya!”

“(0,0)...Gi thế Todoroki – kun?!”

“Nhìn theo phương diện khách quan thì tôi nghĩ mình mạnh hơn cậu!”

“Ủmmmm...”

Ánh mắt có chút lạnh lẽ của Todoroki quét qua khiến Midoriya có chút rùng mình, nó cúi đầu e dè đáp.

“Tuy nhiên...Cậu đã được All Might để mắt đến rồi?”

(0o0)...!?

“Thật ra thì tôi cũng chẳng tò mò chuyện đó như thế nào...Nhưng là, tôi sẽ đánh bại cậu!”

Cả lớp: ☹️☹️

“Ờ...Top ba trong lớp đi tuyên chiến sao!?”

“Nghe căng phết đấy!”

“Ngày này...tự nhiên đi gây chuyện làm gì thế, cuộc thi mới chỉ bắt đầu thôi mà!”

Kirishima thấy tình hình có vẻ không ổn nên lập tức đứng ra can ngăn. Có điều, Todoroki cũng không để ý đến thằng bạn này. Cậu nhún vai, hất tay của Kirishima và lạnh nhạt đáp lại: “Chúng ta đến đây không phải để chơi trò tình bạn đâu!”

“Kizari – san...!”

Todoroki đột nhiên hướng về đang đứng dựa lưng ở cánh cửa Hitomi hô lên...

“Hừm...?!”

“Trong hội thao lần này, tôi sẽ san bằng tỉ số lúc trước với cậu!”

(Lại là gây hấn nữa sao...Todoroki hôm nay khác quá!)

“Há há...Cứ thoải mái...!” – Hitomi không quan tâm đáng về đáp lại, cậu quét ngang toàn lớp nhú mày hỏi:

“Còn có ai định thông cáo gì nữa không...Nói ra luôn ở đây đi!”

“Ồ tề...Không có mô...!”

“Đừng đùa quá chứ Kizari!”

(Chỉ có quái vật cấp bậc Todoroki mới dám khiêu khích cậu chứ người khác tuổi gì mà làm đây!)

“VẬY TỐT...Chúc mọi người may mắn...!”

Cả lớp: ^ (‘ - ’) ^ Xong rồi hả...Nói chuyện với mấy cha này nhưế rách ghê!

HEY...YYY...!!!!

Bất chợt chất giọng chói tai ông thầy Present – Mic vang vọng khắp khu vực phòng nghỉ...

“Đến lúc trình diễn rồi đó...Let’s Go!”

~~~~~!!!!~~~~~

“XIN HÃY CHÚ Ý, QUÝ KHÁN GIẢ...CẢ PHÍA BÁO CHÍ NỮA!”

“Cuộc thi thường niên giữa các tài năng trẻ của cao trung U.A mà quý vị yêu thích nhất!”

“Hội thi U.A hàng năm sắp được bắt đầu...E vờ ry bó đy...A...U...RÈ ĐÝ!?”

“Ở khu vực năm nhất, các học viên đang tiến vào...”

“Ở một cuộc chiến để giành lấy năng lực và phô trương ra những gì mình có thể...”

“Mà thôi, chính là bọn họ đúng không?!”

“Những ngôi sao mới nổi đã vượt qua cuộc tấn công của kẻ địch bằng những trái tim quả cảm...”

BÙM...MMM...mmmm!!!

Ten! Ten! Ten!

Pháo hoa liên hồi nổ rầm trời, chiếu sáng mãnh liệt đám nhóc vừa xuất hiện pha lẫn tiếng nhạc hào hùng chỉ để chào đón hai mươi đứa bé xuất sắc này đây...

“KHOA ANH HÙNG...LỚP 1-A!!!”

Dẫn đầu là Hitomi, tiếp theo đó là từng dãy ba đi kế nhau...

“Nh...Nh...Nhiều...Người rứa bà...y...y...☺☺!” (Midoriya mặt run run nói)

“Tĩnh tâm lại đi Midoriya!” (Lida lên tiếng, vẻ trầm tư)

“Trước từng này khán giả đang theo dõi, chúng ta liệu có thể thể hiện tốt nhất hay không đây?”

“Ắt hẳn việc này cũng rất cần thiết cho con đường anh hùng sau này!”

“Tăng bốc hơi quá đà rồi đây...Tự nhiên có chút sốt sáng ghê, cậu thấy sao Bakugo?”

“(◡◡) Còn lâu...Nó chỉ làm tao càng hưng phấn thêm thôi!”

“...”

“Tuy chưa được lên sóng nhiều, nhưng lớp này cũng toàn tài năng cả đấy!”

“KHOA ANH HÙNG, LỚP 1-B!!!”

“Kế đó là khoa nghiên cứu đại cương...Lớp C, D và E!”

“Khoa hỗ trợ, lớp F, G và H đã lộ diện rồi!”

“Và tiếp theo, Khoa thương mại, lớp I, J và K...”

“Toàn bộ năm nhất của U.A, đều đã tiến vào!”

~~~~~My Hero Academia~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Chiến thôi nào, các học sinh U.A!

Hơn một trăm học sinh thuộc niên khóa đầu tiên của U.A đã tề tựu đông đủ tại sân vận động rộng lớn giành riêng cho hội thao.

“IM LẶNG...!!!”

“Giờ là lúc đọc tuyên thệ!”

“Ồ...!!!”

Trên khán đài bỗng một mảnh rên la, chủ yếu là toàn các thanh niên được rửa...

Vì người đang đứng cầm cái giẻ lau quất qua quất lại, không ai khác ngoài...

“Trọng tài chính năm nhất...Đó không phải là anh hùng 18+, Midnight sao?!”

(♥o♥)~~~~ô7ô~~~~ô7ô~~~~ô7ô....!!!

“Còn hiệu trưởng thì sao...?”

“Hiệu trưởng lúc nào cũng ở khu vực năm ba hết mà!”

“Cô ấy hớp hồn tôi luôn rồi @^@!!!”

Ăn mặc kín kẽ, trước ngực hai quả bưởi cứ đu qua đu lại, lại thêm một thân trang phục trắng tinh bó sát người, càng làm nổi bật lên thân hình mềm mại và bốc lửa của bản thân.

Tất cả giống được ở quảng trường giống như đều ăn thuốc kích thích vậy, nhất là mấy ông trên khán đài cứ la réo liên hồi...

Midnight sen-sei...quả không hổ danh là Anh Hùng Rank R @@@@!!!

“CÁC EM GIỮ TRẬT TỰ!”

“Đại diện cho các học viên sẽ đến từ lớp 1-A, Bakugo Katsuki!”

Lớp 1-A: (0, 0)???

“Hả...? Kacchan sao?”

“Nhưng người đứng đầu ở bài kiểm tra là Kizari – kun cơ mà!”

Mấy đứa nhỏ đánh một ánh mắt ngờ vực về phía Hitomi...Thằng bé nhún vai đáp:

“Thì các cậu cũng biết là tui không rành mấy cái vụ phát biểu này nọ, nên nhường cho người nào giỏi hơn lên thay thôi!”

CHA NỘI NÀY...VÔ TRÁCH NHIỆM QUÁ!!!

@!!!

NHUỜNG AI CHÚ RẰNG LẠI ĐỂ BAKUGO LÊN...

“Dù sao thì thằng khi gió đó cũng đứng hạng hai trong kì thi...Àiiiiii...!” –Sero thở dài nói.

Mong là không xảy ra trò cười gì đi.

“Đứng hạng hai thì ghê gớm gì cơ chứ...!”

“Cũng chả phải hạng nhất...!”

“Ừm...Chưa kể, nó hạng một thì vẫn thuộc về Khoa Anh Hùng mà thôi!”

Tiếng xì xào bàn tán nổi lên khắp nơi khi Bakugo xuất hiện, rõ ràng những bạn học kia cũng không ưa gì thằng này.

“...”

“Nhờ công của thằng khi Bakugo mà lớp mình bị mọi người ghét...!”

“Kizari –san...”

“Hả...?!”

Momo cũng tỏ vẻ không hài lòng khi bạn trai từ bỏ “cơ hội tỏa sáng” trước toàn trường thế này. Nếu là cô thì nhất định đã lên diễn thuyết một tràng dài rồi...

Midnight sen-sei có chút ngán ngẩm nhìn về mặt khệnh khang bước lên đài, lòng thầm oán giận thằng nhóc lười biếng nào đó khiến cô bây giờ rơi vào tình trạng khó xử.

Bakugo đã lên tới đài cao, vẻ mặt nghênh ngang của nó khiến người ta chẳng thể ưa thích được, thậm chí còn muốn đập cho một cái...

“Xin hứa, tôi sẽ cố gắng đánh bại toàn bộ đối thủ... Và đạt thứ hạng tốt nhất!”

ㄟ_ㄟ!!!

(BIẾT NGAY NÓ SẼ NÓI THẾ MÀ!!!)

“Méo gì thế...”

“Bớt ảo tưởng đi...”

“Thằng cặn bã!”

“Mày tự tin quá đấy...Bố sẽ nghiền nát mày ra ノ益ㄟノ!”

“...”

Câu tuyên ngôn của Bakugo như một thùng thuốc nổ dẫn bạo toàn trường, tụi học sinh bên dưới quả thực đã nổi điên muốn ăn tươi nuốt sống hàng này.

[Kacchan...Tự tin hả...Còn lâu! Nếu là cậu ấy của ngày cũ, lời tuyên thệ sẽ không phải như thế...Nó ắt hẳn là “Tôi sẽ là số một” hay đại loại vậy, đồng thời còn cười lớn nữa chứ ㄟ(°▽°)ㄟ!]

[Kacchan đã thu liễm lại...Cậu ấy thậm chí không dám tuyên bố thẳng thừng là mình sẽ đứng đầu! Chỉ có thể nói mé ra...Vầy có nghĩa, trong học sinh, có quá nhiều nhân tố khiến cậu ấy phải e dè...]

Hiểu quá rõ thằng bạn nói khó, Midoriya ngay lập tức phân tích ra điểm mấu chốt trong lời tuyên ngôn của Bakugo. Nhìn bề ngoài thì cứ như là thằng nhóc nói chắc ăn sẽ đập hết toàn bộ học sinh mà đi lên, có điều, thực sự thì không phải thế.

[Cơ mà...Khiến cả bọn bị vạ lây...Tính của cậu ta vẫn chẳng thay đổi bao nhiêu!]

TÍCH!!!

Trên màn hình lớn đột ngột xuất hiện hàng chữ “FIRST GAME”, làm bọn trẻ ý thức được, cuộc thi đã tới.

“NÀO...Mấy đứa, chúng ta bắt đầu ngay và luôn thôi!”

“Vòng này chính là vòng loại...Hàng năm đã có vô số đứa phải ngậm hành tại đây đấy!”

“Bây giờ...Hay chờ đợi cho số phận định đoạt!”

Midnight phát cái giẻ lau, đằng sau tấm bảng điện tử xoay như chong chóng...

“Năm nay...Sẽ là...”

PẶC!!!

Bảng dừng lại...

Hàng chữ rõ to hiện lên...

“OBSTACLE RACE (VƯỢT CHƯỚNG NGẠI VẬT)”

“Toàn bộ mười một lớp cùng tham gia vào cuộc đua này...”

“Quãng đường đua sẽ là toàn bộ chu vi bên ngoài sân vận động, khoảng tầm bốn km.”

“Điểm thu hút nhất của trường ta là sự tự do...Thế nên...”

(Bà cô liếm môi một cái)

“Miễn là còn ở trong đường đua, các em muốn làm gì cũng được!”

“HẢ...!?”

“Rồi...các em hãy vào vị trí xuất phát đi nào!”

Hơn một trăm con người chen chúc nhau đứng chờ dưới cái cánh cổng tí tẹo chỉ vừa đủ cho bốn, năm đứa qua một lúc...Chỉ nhiều đó thôi là đủ để tượng trưng được sự khốc liệt của cuộc đua lần này.

Đèn xanh ngay trên đỉnh đầu tụi nó vẫn còn sáng y nguyên ba vạch...

Bụp!

Còn hai vạch...

Một vạch...

Tất cả đều đã co chân chuẩn bị!

“START!!!” -

Tiếng kèn rít lên kèm với thanh âm của Midnight sen-sei vang vọng khắp sân đấu.

Ngay lập tức, hỗn loạn bùng nổ!

Rầm Rập...Rầm Rập...!

Xôn xao...xôn xao...!

Hàng trăm đôi chân chen lấn, xô đẩy nhau hòng vượt lên đối phương và thoát thân khỏi cái cửa khẩu chật hẹp chỉ dài chưa tới mười mét này...

“VÀ BÂY GIỜ LÀ PHẦN BÌNH LUẬN TRỰC TIẾP!”

“Sẵn sàng chưa...Anh chàng xác sống (°▽°)!?”

Present mic quay sáng Aizawa tí tồn hồi.

“...”

“Anh là người lôi tôi ra đây nhé!”

“LÀM NGAY VÀ LUÔN THÔI NÀO CHÀNG ZOMBIE, GIAI ĐOẠN ĐẦU NÊN CHÚ Ý CÁI GÌ ĐÂY(•ε•)?”

“Chính là lúc này!”

~~~~(._)~~~~

“Này chật quá...Biến qua chỗ khác chơi đi...!”

“Đậu má, tránh xa tao ra, mày bị gay à...Đừng có đổ thừa chật hẹp rồi lợi dụng bố!”

“ĐỆCH!!!”

“Đồng...qu...ẶC...ẶC...”

“Cư...ư...ứ...u...c...on...(o o)!”

“Lạy tí a ơi, đừng có xô tui nữa... (T^T)!”

(●´ω`●)....

BINH!...Bình...!Bình...!

Bóp...Bóp...Bóp!!!

Liên tục tiếng la ré, gầm rú, gào thét, đầy đủ mọi tông trên cõi đời, tụ lại ở một đám đông chật cứng như nêm cối chất chồng nhau tại cái không gian phong bế ngay tại cửa bắt đầu.

Mấy người vóc dáng nhỏ con như Mineta, Midoriya hay Asui trực tiếp bị vùi dập giữa chợ, ăn liền vài ba cú cùi chỏ, tay xoang, hay mấy cú mức vô thắng mặt mà không cách nào né được.

o(〒_〒)o!

Cửa ra tường chừng như rất gần, chỉ trong tầm tay với là tới, thế mà hết lần này đến lần khác lại chẳng ai nhích lên được dù chỉ là một chút.

[Ra là vậy...Đây chính là, vòng loại sao?!]

Hitomi đột nhiên nhận thấy một tia nhỏ bé hơi lạnh ở dưới mặt đất truyền lên bàn chân. Tức thì liên tưởng đến trận thực chiến hôm bữa, cậu nhanh chóng làm ra ngay quyết định.

PẶC!!!

“Này...Đừng có xô người ta...!”

“Ế...TẾ...!!!”

Mặc kệ lời la hét, Hitomi bạo lực dùng bàn tay mạnh mẽ chen ra một khoảng trống nhỏ, vừa đủ để cậu di chuyển...

“Soru...!”

Nhún mạnh một cái, thân hình Hitomi y hết quả đạn pháo, bắn thẳng lên trần nhà ngay trên đỉnh đầu bọn trẻ.

“Gì chứ?!”

“Cậu ta là ai mà có thể...”

“Đó là Quirk sao!?”

Hành động của Hitomi lập tức hấp dẫn một nhóm người sự chú ý, nhưng cậu không hề để tâm đến mấy người này.

Đơn giản chỉ là bọn họ quá mức bất cần.

XOẸT!!!

Hơi lạnh đúng lúc này, giống như cơn bão tràn lan vô cùng kinh khủng...

Chỉ trong nháy mắt, cả khu vực cửa lâu đều bị đông kết thành tòa thành băng tràn ngập hơi thở băng giá.

Kiệt tác này chỉ có thể là của...

Todoroki!

Thằng bé tận dụng hết sức nhuần nhuyễn thời cơ mà mọi người phân tâm vì động tác kinh người của Hitomi, băng phong lại đằng sau hoàng loạt thí sinh.

“Xin lỗi nhé...Nhưng tôi muốn đoạt giải nhất!”

Todoroki tự nhủ thầm một câu, giẫm chân chạy thật nhanh về phía trước, đoạn đường sau lưng cậu cũng nhanh chóng đông băng.

VÙ...!!!

Một bóng đen từ bên trong vùng đất lạnh giá ấy, trực tiếp đâm nát tầng băng rồi lao thẳng ra ngoài như một tia chớp màu xanh thẫm.

Hitomi, cũng đã thoát thân thành công!

Nhưng cậu làm được, không đồng nghĩa với kẻ khác có thể...

Hàng loạt học sinh đã bị chôn chân tại chỗ sau pha tấn công “cực kì hiểm hóc” của Todoroki, tính ra cũng phải đến hơn phân nửa lượng người ở đây chứ chả chơi.

“Méo gì vậy trời...!”

“Lạnh quá đi...!”

“Phía dưới cứng ngắt...Không đi được nữa!”

Tất nhiên, đa phần dính chương vẫn là các ban thuộc khoa nghiên cứu và khoa đại cương.

Hai khoa Anh Hùng vẫn cứ xông lên như bình thường. Đặc biệt là lớp 1-A, bởi vì họ đã trông thấy Todoroki sử dụng chiêu này từ trước rồi, nên né tránh không quá khó khăn.

“Á ơ ơ...Xin chào thân ái và quyết thắng nhé!!!”

Aoyama thả người trôi theo tia sáng laze bắn theo hướng Todoroki mà lao tới.

Bên cạnh đó, các thành viên khác cũng hiển lộ “thần thông” liên tục.

Kirishima dựa vào Quirk hóa đá, cứng rắn phá tan lớp băng mà tiến.

Bakugo bộc phát bay thẳng lên trời...Momo sáng tạo từng chuỗi cây sắt nâng bổng thân thể xuyên qua tầng tầng lớp lớp học sinh.

Tokoyami Dark Shadow nhanh nhẹn và linh hoạt vô cùng, dùng tựa như là một chiếc đuôi, đồng phong cách với Ojio, hai thằng bám sát nhau nhảy qua lớp “trượt băng nghệ thuật” mà Todoroki tạo nên.

(-_-)!

“Số người không thuộc lớp A vượt qua đòn đẩy nhiều hơn mình nghĩ... Có điều... Kizari đâu?”

Bất chợt Todoroki nhận ra, đối thủ được mình đặt lên vị trí hàng đầu cần phải vượt qua, đã biến mất lúc nào không hay.

“Khi thiết...! Cậu ta vượt qua mình lúc nào vậy chứ ▶.◀!”

Nhưng mà không có thời gian để Todoroki phỏng đoán, vì mấy thanh niên đằng sau đã đuổi kịp nó rồi!

Mineta thân thể tổ chất không cao nhưng được cái nhỏ con nên dọt nhanh như khi. Thằng này ném mấy quả bóng trên đường băng, lợi dụng đặc tính không dính của bản thân mà tự tạo thành một con đường độc đáo riêng để đi chuyển.

Quả thật...Đúng chất Midoriya!!!

“Todoroki à, mảnh của cậu, tui đã quen hết rồi...Thiết là thâm hại...(— —)!”

“Xem tuyệt chiêu của tui đây, Grape~~~~...!!!!”

WHAMMM...MMMM!!!!

“Á...Á...Á...!!!!”

Chỉ thấy lóe sáng chưa tới ba giây Mineta, đã bị một cái cánh tay cơ giới to lớn đập một nhát, cả thân hình thằng nhỏ như trái banh tennis, lăn một vòng dài...

“MINETA -KUN ☹️!!!”

Midoriya hoảng hồn la lên, thằng bé định lao đến tiếp viện nhưng chợt khựng lại...

Trước mặt bọn nó, tự lúc nào không hay...Đã bị một đám Robot khổng lồ chặn lại.

Đó chính là...TỤI ROBO HỒI THI ĐẦU VÀO!

~~~~~My Hero Academia~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Những thách thức đầu tiên (1)

Ngay lúc này đây, học sinh năm nhất đang gặp phải một phiền toái lớn.

Tồn tại chặn trước mặt tụi nó, không phải một, mà là cả bầy robo hồi đi thi tuyển sinh.

Đám cơ giới sắt thép này, không bị chia tách để từng học sinh hạ gục một cách dễ dàng, mà đứng chụm lại với nhau thành một chum, đây là còn chưa kể tới đằng sau lóc nhá lóc nhóc mấy con “Zero Point” to khổng lồ nữa, quả thật độ khó đã tăng lên rất nhiều...

“Là bọn Tội Phạm Già đó...!”- Học sinh A la lên.

“Nhưng mà sao nhiều quá vậy trời... {•_•}!”

“Ai mà biết được... Mẹ nó...trường mình chuyên gia làm những thứ này để bóp dái học sinh mà... ■_■!”

PÍP...PÍP...

“Mục tiêu...XÁC NHẬN!!!”

Chẳng chờa chút thời gian nào cho đám học trò suy nghĩ, từng đạo laze màu đỏ chói từ cặp ống kính điện tử của mấy con robot đã chiếu lên người từng đứa, phát ra thanh âm cơ giới cứng nhắc và nặng nề.

Nhìn xếp thành một hàng dài đằng đặc những kẻ “hủy diệt” to lớn, mắt lửa sắc lạnh quét qua từng đứa học sinh khiến chúng phải rùng mình.

“Chướng ngại vật... Là mấy cục bự tở này sao...(T^T)...?”

“Nhiều về lù vậy, hồi đó tụi khoa anh hùng thi kiểu gì mà đậu vậy trời...@!!!”

“Bộ trưởng U.A rảnh tiền quá hay răng, ăn rồi toàn đầu tư cho cái thể loại ni...Sao không chia bớt cho tui(т.т)!?”

Tiếng réo la, bàn tán, bình luận sôi nổi ngút trời...Tuy nhiên vẫn chưa có thanh niên nào dám đi lên trước thử hàng cả.

Mấy chục đứa học sinh thuộc khoa Thương mại, Nghiên cứu,...đứng sau Todoroki mồ hôi ướt đầm cả áo, chân run run đứng đối diện với “kẻ thù”.

Tụi nó bây giờ mới hiểu được, sự chênh lệch của bản thân với khoa Anh Hùng...Đó là cả một đạo lạch trời rào chắn. Không phải không có nguyên do mà lại có sự phân chia các khoa khác biệt.

[Những con robot này, chính là thứ ở bài kiểm tra đầu vào người ta dùng để thử thách học sinh sao!?]

Todoroki cau mày nhìn phía trước không lồ vật cản, trong lòng đã có cân nhắc...

[Không thể câu kéo thời gian, khi thật...]

Todoroki quay đầu liếc mắt, vẫn không trông thấy bóng người cậu đang hướng tới ở đâu cả.

[Có điều, Present mic sen-sei không hề lên tiếng bình luận, nghĩa là cậu ta cũng chưa vượt qua được mấy con robo này...Minh phải tốc độ thôi...!]

[Cứ tưởng trường sẽ cho ra thử gì khó nhằn hơn cơ...Dù gì thì ông già khốn nạn của mình cũng đang theo dõi mà!]

Chân của Todoroki dẫm thẳng xuống đất, cánh tay cậu hơi nhếch lên, ngay khoảnh khắc mà cánh tay robot to lớn vươn tới.

“AGE OF ICE BERG!!!”

Todoroki hất mạnh bàn tay lên, tạt ngang một hàng dài Robot...

Răng...Rắc...rắc...rắc...!!!

Hàn khí tỏa ra bức người, lạnh lẽo thấu tim gan, gần năm sáu mét khoảng cách tức thì hóa thành một mảnh băng giá, mấy con robot còn chưa kịp nhích gần Todoroki trong vòng hai mét đã bị đông cứng tại trận.

Từng tòa tượng băng khổng lồ khiến người xem phải rùng mình vì năng lực của thằng bé.

“Phù...!!!” – Todoroki lạnh buốt thở ra một khẩu khí.

“Đi thôi!”

Vù...u...u...uuu...!!!

Gió rít gào, bóng hình Todoroki lay động trong nháy mắt rồi phóng nhanh qua mấy con robot đã đơ cứng không thể di chuyển.

Có vài thanh niên nhận thấy Todoroki đã vượt qua chướng ngại đầu tiên, há miệng la lớn.

“Cậu ta cản nó rồi kìa!”

“Khoảng giữa hai chân nó...Chạy qua được đấy!”

[Bị ngu à,..."!?]

Todoroki không hề quay đầu, nói vọng lại:

“Biết khôn thì đừng có qua...Tôi đóng băng ngay lúc chúng không giữ được thăng bằng.”

“Lát nữa chúng sẽ đổ hết thôi!”

Àmmm...mmm...!!!

Như để chứng thực lời nói của cậu chàng, hàng loạt tiếng đổ rầm rầm xuất hiện ngay sau khi Todoroki vừa mới chạy mất.

Mấy con robot mới đóng băng vừa rồi, đã ngã sụp xuống vỡ nát thành từng khối tạo thành một cơn sóng khí mãnh liệt tỏa ra bốn phía.

“LỚP 1-A, TODOROKI...TÀN CÔNG VÀ PHÒNG THỦ CHỈ TRONG MỘT ĐÒN! THẬT LÀ HOÀN MỸ...ĐÂY CHÍNH LÀ NGƯỜI ĐẦU TIÊN VƯỢT QUA ĐÂY!”

“Anh biết không, Eraser Head, tụi cứ thấy nó bất công sao sao ý...!”

“Những động thái đầy đều hợp lý và có chủ đích cả...!”

Aizawa vừa nói, hai mắt nhìn chăm chú vào màn hình. Học sinh thần bí nhất trong lớp 1-A, đến giờ khắc này, vẫn chưa chịu chủ động xuất trận ư...

Giọng của Present mic sen-sei tiếp tục vang vọng qua loa phát thanh.

“QUẢ ĐÚNG LÀ NGƯỜI ĐƯỢC TIỀN CỬ CÓ KHÁC! DÙ CHO LÀ LẦN ĐẦU TIÊN CHIẾN ĐẤU VỚI BỌN ROBO INFERNO NÀY, CÁC ĐỒN ĐÁNH CAO SIÊU CỦA CẬU TA QUẢ THẬT NGHIÊN ÉP HÂN CHÚNG NÓ!”

“...”

Lớp khói bụi dày đặc phong tỏa tầm nhìn của đám trẻ, tại nó chỉ nghe thấy tiếng chân huỳnh huỵch vượ qua bản thân, cổ tiếp cận cơ hội “trời ban” mà Todoroki tạo ra để đánh bại chương ngại vật.

Thế nhưng...

“Hình như...có ai đó bị kẹt bên dưới kia kìa... ㊦_㊦!” – Học sinh C chỉ vào đã gục ngã robo run run nói.

“Hả...!!!” – Học sinh E khó hiểu hỏi...

“Có chết không vậy trời... ㊦_㊦!” – Học D về hoảng loạn hét lên.

“Trong hội thao lần này sẽ có đĩa lên đĩa à~~~~(°,°)~~~~?!”

(´・ω・´)!!!

Dưới sự chú mục của hàng trăm con mắt, thân thể con robot đột ngột truyền ra những thanh âm ngọt ngào...

Răng...Rắc...!

Rắc...Rắc...~~~~!!!!

OÀNH...HHHH...!

Phần chính giữa cơ giới máy móc, bỗng nhiên nứt toác ra, rồi nổ tung, một thẳng cha tóc đỏ bất ngờ phá kén chui lên...Thanh niên này...Lại là...

“Mơ đi con...Thằng khi Todoroki ▶.◀!”

“Nó lại lựa chọn đúng thời điểm để khiến lũ robo đó ngã mà...”

“Nếu không phải là tui thì đã có người bỏ mạng rồi đấy...!”

@@@@@@@!!!!

“THẬT KINH KHỦNG QUÁ ĐI...KHÔNG NGỜ NGƯỜI BỊ KẸP BÊN DƯỚI, LẠI LÀ KIRISHIMA CỦA LỚP 1-A...!”

“Kirishima Eijiro...Năng lực hóa cứng...Cơ thể của cậu ta có thể trở nên cứng rắn như đá...Muốn trở thành tám kh...”

Giọng của ông thầy còn chưa dứt, một tiếng “OÀNH” to không kém động tĩnh của Kirishima lúc nãy, đồng thời vang lên ở ngay con robo bên cạnh thẳng nhóc.

“HỀ...!”

“Còn có tên nào dưới đó nữa sao!?”

(0,0)??

“CÁI Lũ LỚP 1-A...QUẢ THẬT TOÀN Lũ KHỐN NẠN KHÔNG MÀ(ノ益々)”

“Á...Á...THIỆT LÀ KINH DỊ...TETSUT TETSUT CỦA LỚP 1-B CŨNG BỊ CHÔN VÙI Ở ĐÂY...THẬT KHÔNG THỂ TIN ĐƯỢC...!”

Thanh niên vừa mới la lối om xòm...không ngờ chính là thẳng cha tóc bạc hôm bữa qua lớp 1-A hóng chuyện, mặt nó xạm lại, hướng mọi người la lớn:

“May mắn là tao, chứ nếu người khác là tạch mợ rồi ㊦_㊦!”

“TETSUT TETSUT...QUIRK STEEL, THÂN THỂ CẬU TA CÓ KHẢ NĂNG CỨNG RẮN NHƯ SẮT THÉP, TRỞ THÀNH TẮM KHIÊN HAY NGỌN GIÁC TỐT NHẤT ĐỀU ĐƯỢC...NÓI CHUNG GIỐNG VỚI KIRISHIMA...”

Kirishima: ㊦_㊦!!!!

“Ồ ặcch...”

“Mịa nó...năng lực vậy mà cũng trùng...Tui đã cố gắng để làm nổi bật bản thân rồi mà...Hic ㄟ,ㄟ ~~~”

“Đội đã thắng kia...!”

Tetsut hét lên, chạy vọt đuổi theo Kirishima, hai thằng xô đẩy rồi biến mất tiêu sau vài nhịp thở.

“Mấy tên này hên thật đó...” – Kaminari than thở.

“Không cần sợ bị đè bẹp, cứ thế mà tăng tăng đi qua...”

“Nói chung hiện giờ hợp sức để vượt tụi robo cái đi...”

Một diễn viên học sinh quần chúng, tự cho mình làm dẫn đầu, đứng ra định hô hào cả đám tụ tập, bắt chọt...

BOOM...!

Boom...!

“HỀ...!?”

“Bakugo...(0o0)???”

Chỉ thấy Bakugo nhanh chóng bật hết hỏa lực, thả mấy đợt pháo, thân thể lập tức nương tựa lực đẩy, nhẹ nhõm lướt qua hai con “Zero Point” đang chắn trước mặt.

“Còn lâu tao mới để mày vượt trước nhé, Todoroki!”

“...”

“Vl... thanh niên kia Quirk ghê thế...!”

“Khi thật, nhìn bọn này lao đi mà tao thấy ức chế quá!”

“Chúng ta không muốn lạc hậu, tiến lên thôi bà con!”

Mặc kệ bên kia bàn tán, Bakugo đã sắp hoàn thành xong giai đoạn tiếp đất của bản thân...

“Cậu ngộ phết nhì...(^.^), cứ tưởng là thanh niên sẽ gồng xô bẹp hết đám này luôn cơ!”

“Cho quá giang chút xiu...Hãy cùng nhau đi thôi nào!”

Sero và Tokoyami, một bắn dây, một bóng tối, hai thằng điều luyện xài năng lực bám luôn theo Bakugo khi hàng này làm phân tán sự chú ý của tụi Robo.

“Quá toẹt vời(°▽°)☞...Lớp 1-A đã thành công vượt qua ba người. Rất thông minh, không tốn thời gian đối đầu trực diện mà leo qua luôn...Cờ-Lé-Vờ!!!”

Xa xa, trên hàng ghế khán giả, nơi mà đông đúc giáo viên đang ngồi quan sát và bình luận về trận đấu...

“Quả nhiên hầu hết tập dẫn đầu đều từ lớp 1-A mà ra cả!” – Juusan Gou sen-sei nói.

“Các khoa khác và cả lớp B cũng không tệ chút nào...Tuy nhiên...”

“Chỉ là...Các em lớp 1-A, đã hết thời gian để mà đứng im đó chơi rồi!”

“Mấy đứa ấy...đã hiểu được thế giới này tàn khốc như thế nào, thông qua vụ USJ...Vì thế nên, hành động ngay bây giờ, mới là lựa chọn đúng đắn nhất!”

“Có những em còn chất chứa nỗi sợ sâu trong tim, vài đứa khác lại đương đầu và phá tan rào cản đó...”

“Điều trọng yếu nhất, chính là, các em ấy đã tận dụng được cái kinh nghiệm này, và xóa bỏ đi sự lưỡng lự của bản thân khi chiến đấu!”

Và như để chứng thực những lời bình luận này, quay lại trận tranh tài, ai ai cũng nhìn ra lớp 1-A đang nổi bật vô cùng bởi khả năng quyết đoán và hạ gục các tên tội phạm giả.

Lida nhanh như gió dùng tốc độ áp sát một con robo, rồi mạnh mẽ nhảy lên cho nó một đạp, tiễn em nó về nơi chín suối.

Ear Jack của Jiro chỉ cần đuổi dài và khê châm và mấy con robo là bọn này tự động tê liệt và ngã xuống hàng loạt.

Kaminari chích điện thiêu đốt...

Uraraka Không trọng lực phá hủy...

Asui ếch ộp, Aoyama laze rồn, Ojiro đuôi dài...

OÀNH...OÀNH...OÀNH!!!

Tiếng pháo nổ rầm trời, mọi học sinh sững sốt khi lần lượt từng con Zero Point bị bắn ngã nhào xuống đất...

“Cứ như là đùa ấy chứ!!!” –Momo bình tĩnh điều chỉnh lại khẩu đại bác của mình, nhếch miệng nói.

[Rốt cuộc thì...Hitomi đã dẫn không nên bại lộ thực lực bản thân quá sớm ở vòng đầu này, mình chỉ nên làm tới đây thôi...Mấy bạn, tui cũng giúp hết sức rồi đó...Còn phần kế tiếp phải tự lo liệu đi nhá...!]

[Cậu ấy hạ gục con Không Điểm một cách dễ dàng đến thế ư!?!]

[Quả nhiên là người được tiến cử có khác...Còn Kizari –san, ngay từ đầu trận chả thấy cậu ấy, nhưng có lẽ cũng đã vượt qua mình từ lâu rồi!]

[Phải nhanh lên thôi...Mình...Cũng có ước mơ cần thực hiện!]

Midoriya siết chặt nắm tay, One For All FullCowl đã khởi động, thẳng nhóc đá hư một đài máy móc đang tiếp cận bản thân, rồi lao đi với tốc độ nhanh như gió, thậm chí có phần sắp tiếp cận Lida ở trạng thái Engine bình thường.

[Bài tẩy duy nhất của mình...One For All Full Cowling Ba Phần Trăm...Đó là tất cả những gì hiện tại...Nhưng là...Mình bắt buộc phải dừng thôi!]

Tất cả chúng ngại vật đều bị hạ gục...Obstacle một, đã bị đánh bay!

Học sinh, rốt cuộc...đã thông quan chúng ngại vật đầu tiên!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Những thách thức đầu tiên (2)

“NÀY...NÀY...CHƯỞNG NGẠI VẬT ĐẦU TIÊN DỄ ỢT ĐÚNG KHÔNG...(°▽°)!”

“THẾ THÌ...CÁI SỐ 2 SẼ LÀ GÌ ĐÂY TA...LÀ GÌ ĐÂY...(— —)...!?”

“Mẹ nó...là cái chi thì nói đại đi...”

“Cha nội này ăn rồi cứ thích đồ...Đồ cái l*!*!!!”

Học sinh đang chạy hồng học mệt như chó, gặp phải thằng cha thầy bình luận nghe mà muốn điên cái đầu. Đứa nào đứa này rủa thầm trong bụng, vừa đi vừa chửi, nhưng cũng chẳng dám chậm tốc độ lại. Bởi vì trước tội nó đã có mấy tên biến thái lớp 1-A phi thân mất dạng lúc nào không hay...

“Hả...!?”

“Cái gì vậy trời...(0o0)!!!”

“Đậu xanh..sao mà cao quá vậy (T^T)???”

Tội nhóc khựng ngay lại, khi tiến đến cửa ải số hai...

“TÉ XUỐNG, LÀ BỊ LOẠI NGAY NHÉ!!!”

“NẾU KHÔNG MUỐN THÌ HÃY BÒ SANG ĐI NÀO...”

“THE FALL!!!”

“Làm cách nào...mà họ xây được cái khu này chỉ trong khoảng thời gian một tháng cơ chứ...!?”

Học sinh B la lên vẻ không tin nổi. Trước mặt bọn nó, là một thung lũng sâu hun hút, không thấy đáy.

Ở chính giữa là vô số các cọc đá lớn nhỏ, đủ để bốn đến năm người đặt chân cùng một lúc, đồng thời chia thành các cấp bậc khác biệt. Nhưng điều quan trọng, là giữa các cọc đá này, đều được nối bằng các sợi dây đặc chế vô cùng dài và cứng rắn, chỉ giành riêng cho các thí sinh đu qua.

Dây được căng tròn, mải nhìn có chút thô ráp, đảm bảo ma sát vừa đủ để thí sinh giữ thăng bằng khi đi trên dây.

Uraraka, Ashido và rất nhiều bạn học ở các khoa đều đang chứng lại tại The Fall. Khung cảnh này đối với những người nào mắc chứng sợ độ cao, đơn giản là ác mộng.

“U.A thật thích chơi mấy cái trò này...(-.-)!!!”

“Có ca cầm thì vẫn phải vượt qua được nó...”

“Ồ...Tsuyu-chan (0,0)?!”

Ashido khó hiểu khi thấy Asui cúi người làm tư thế xuất phát, nhưng còn chưa kịp hỏi thêm, cô bạn đã búng người lên thật cao...

“Chỉ dễ dàng như là đi trên một sợi dây dài bị buộc chặt thôi mà...ộp...(U ◡ U)!”

“Hả...!!?”

“Cậu ấy bò nhanh quá!!!”

Ashido kinh ngạc đến mức há hốc mồm khi thấy Asui bám bằng bốn chân và di chuyển trên dây nhanh như gió...

Qua bài tập huấn phụ trọng trong hai tuần, Asui đã nâng cấp năng lực của mình, dù chỉ là đôi chút, nhưng khả năng thể chất của cô bé đã có một bước nhảy vọt. Cộng thêm năng lực người nhái, việc đi trên dây, quả thật dễ như ăn cháo.

“Hí hí...Rốt cuộc thì...”

“Đã đến thời cơ mình biểu diễn rồi!凸(¬_¬)凸!!!”

“Hả...?”

“Ai mới nói chỉ rứa...!?”

Mấy đứa học sinh nhìn đằng sau, và...hết hồn

Một con nhò từ mô tới đây, trên người full bộ trang bị, mắt mang kính, lưng đeo ba lô, chân mang giày bốt, hông quần dây sắt...

Mọi người: Á ĐỂU...CLGT(´ω´)???

“Những vật liệu của mình, rồi sẽ được chú ý...Hồi các công ty hỗ trợ toàn quốc...Xin hãy nhìn đây...Súng bắn giày và đế giày bay!?”

Con nhò không thêm để ý tới những ánh mắt đang trợn trừng nhìn nó, mà tự ki la lớn, không biết là nói với ai.

“Này này...Cậu thuộc khoa Hỗ Trợ sao...!?”

“Chẳng lẽ bạn tổ chức cho phép đem theo dụng cụ vào thi đấu...(-.-)!!!”

Uraraka và Ashido tiếp lời nhau hỏi liên tù tì, vẻ mặt không hiểu cùng khó chịu thấy rõ.

“Tất nhiên là ...Sai rồi!”

Cô nhóc quái dị lắc đầu trả lời.

“Khoa Anh Hùng thường xuyên được trải qua những khóa huấn luyện chiến đấu đúng chứ! Để đảm bảo công bằng giữa các khoa, bên phụ trợ tụi tôi có quyền sử dụng trang bị phụ kiện, miễn là bản thân tự chế (°▽°)!”

(0o0)!!!

“HỀ...!? Có vụ đó nữa sao...!?”

Lần này không chỉ một, mà là đồng loạt học sinh đứng tại khu vực đó ngỡ ngàng la lên.

“Há há...Hoặc các người có thể hiểu như vậy...Đối với những người thuộc khoa Hỗ Trợ bọn tôi, thì Hội Thao chính là địa điểm lý tưởng để bọn này phô diễn ý tưởng cũng như kỹ năng cho các công ty thấy...▼(¬_¬)▼!”

Pặc...!

Vừa nói dứt lời, bên thắt lưng của nhò bắn ra hai sợi dây, ở chót đầu nở ra giống nụ hoa tạo thành một cái kim ba chân, móc thẳng vào trụ đá...

Vù...ù...uuu...!

Đôi giày bốt của con bé bỗng nhiên nổi gió, tỏa ra khí áp mãnh liệt, nâng cả người nhò lên cách mặt đất chừng ba, bốn centimet.

“Hãy YA...Ya...ya...aaaaa...!!!”

“Tôi tới đây...!”

Nó cười lớn một tiếng, nghe như thanh âm chuông nhạc điện thoại báo thức hồi sáng sớm...(-_-)

“Nào...hãy cùng chiêm ngưỡng chúng đi...Nhất là mấy công ty lớn ấy...☹(°▽°)☹!!!”

“Những bé cưng cực kì dễ xương của tui...!”

Dưới cái ánh mắt im lặng và tức tối của kẻ khác, con nhò lướt đi một ách điệu đà và nghệ thuật, đôi giày bay được nó căng ra hết cỡ...Chỉ để khoe với giới truyền thông.

Mọi người!!!

(Méo tin được...Mình vừa bị một con nhò thể vượt mặt~~~~Tâm lý chung~~~~Con điên đó còn làm được, chẳng lẽ lại ngồi đây chờ chết@!!!)

Hành động quái dị và nụ cười “tôm lộn” của con bé khoa Hồ Trợ vô tình kích hoạt lên ý chí chiến đấu của rất nhiều người vốn đã chuẩn bị bỏ cuộc ở vòng thi này.

“Tuyệt quá...@@@!!!”

“Thật là tức tối...Tôi sẽ không thua đâu ▶_◀!”

“Đúng vậy...Lên thôi anh em...■_■”

Một loạt các thanh niên đã được phát động skill “Nhiệt huyết” ngay tức thì lao tới như con thiêu thân rơi vào lửa...Đầu biết một “đi không trở về” cũng chẳng thấy người nào lùi bước...@!!

Bình luận vẫn tiếp tục...

Ngồi trong phòng trực tiếp, giọng ông thầy Present –mic ăn rồi cứ vang lên nghe mà nhức cả nách...

“Khá nhiều thí sinh khác cũng đang phấn đấu hết mình cho cơ hội của mình nhì...Eraser Head-san

凸(￣ー￣)凸!”

“...”

“Bọn ngốc đó, làm cái quái gì mà cứ đứng đực ra không di chuyển vậy(°_°)~~~~!!!”

“Ha ha...Và xin phép được quay lại với sân đấu...Người đang dẫn đầu, là Todoroki Shoto...!”

“CẬU ẤY ĐÃ VƯỢT QUA ĐƯỢC THỬ THÁCH NÀY MỘT CÁCH DỄ DÀNG...”

Quả thực là Todoroki này giờ quá quan trọng cực kì thuận lợi. Đi trên dây chẳng hề làm khó cậu chàng này chút nào, thậm chí cậu còn hăng càn đi, bởi vì Todoroki chỉ cần dùng năng lực băng kết sợi dây lại và lướt một đường theo năng lực của mình, không hề sợ té ngã, mà chỉ tốn chút ít thời gian là đã hoàn thành.

Phía đằng sau, Bakugo đang học tốc đuổi theo sát nút...

“Mẹ nó...(ノ益益)!!!”

Bùm...Bùm...Bùm...

Phát hiện bản thân chỉ là người đi sau, Bakugo tức giận chửi thề một tiếng, mạnh mẽ dồn hết lực lượng tăng cường Quirk “Nổ” để bay với tốc độ nhanh hơn.

Nó cũng là đứa duy nhất còn sót lại mà đang bay trên không trung cho đến hiện giờ. Có điều, việc này đúng là đã bòn rút thể lực của thanh niên không nhỏ, vẻ mệt nhọc hiện rõ ràng trên khuôn mặt của Bakugo.

[Lúc này mới gồng xô sao...Cậu ta bắt nhịp chậm thật...!]

Todoroki liếc mắt quanh quần, cậu có muốn chú ý nhiều cũng không được nữa...Hiện tại mục tiêu duy nhất chính là bắn thẳng về đích càng sớm càng tốt.

Lida thờ hồng học như trâu, đến khi Todoroki đã sang đến bờ bên kia thì cậu ta mới đuổi kịp...

Mắt kiếng lấp lóe, trong mắt Lida bắn ra tia sáng quyết liệt...

“Anh hai chắc đang coi mình thi đấu...Phải thể hiện cho ngầu mới được!”

Cơ mà... Đi trên đây thì méo ngã chút nào đâu @!!!!

Midoriya không cách nào chạy bằng băng hay bay qua được. One For All của thanh niên này giờ mới chỉ lên có ba phần trăm, thể chất Midoriya tăng lên có hạn mà thôi.

Thế là thằng nhóc nắm chặt tay, ra tối hậu thư... Vai cột mảnh thép lấy được từ con robot, chân quặp chặt sợi dây, đu như một con khỉ đu cây... Nó sẽ bò qua đoạn đường này!

Trên khán đài, có cả dân thường và dân chuyên, người ta vừa nhìn vừa bình luận sôi nổi.

Tất nhiên, mọi tâm điểm chú ý gần như đều đổ dồn về người đang dẫn đầu, là Todoroki...

“Cậu học sinh đi trước bỏ khá xa toán còn lại đấy chứ!”

“Ừmm... Năng lực của cậu ta rất mạnh.”

“Đã vậy, cả tổ chất thân thể lẫn khả năng phán đoán cũng hơn hẳn các em khác...”

“Đương nhiên rồi... Cậu ta là con trai của anh hùng hệ hỏa, No.2. Hero Endeavor đó

(´ω´)”

“Thiệt hả... Kinh thế ๐_๐!!!”

“Hèn gì... Dòng máu của người chỉ đứng sau All Might đúng là có khác ha.”

“Bời vậy...(๑~๑), sớm sẽ có sự tranh giành để nhận cậu ta về làm phụ tá cho coi...”

“ĐÁM DẪN ĐẦU ĐÃ ĐI TRƯỚC KHÁ XA RỒI, MÀ CÁC THÍ SINH ĐẲNG SAU VẪN CÒN CO CỤM LẠI...”

“NHƯNG VẪN CHƯA CÓ THÔNG BÁO SẼ NHẬN BAO NHIÊU THÍ SINH VÀO VÒNG TRONG CHO NÊN... CỨ AN TÂM TIỀN VỀ PHÍA TRƯỚC ĐI NÀO!!!”

[Mấy người kia chạy tới đó rồi ư... Nhanh lên... Nhanh lên...]

Midoriya nội tâm vô cùng nôn nóng, mặc dù tính ra cậu cũng không cách đám này xa là bao, nhưng như vậy... Không có nghĩa là, nó không muốn đạt hạng nhất a.

Midoriya, so với bất kì ai khác, càng mong mỏi khẳng định chính bản thân... Nó, không chỉ là củi mục, mà còn có thể vươn lên trở thành học sinh xuất sắc, đứng đầu của Hội Thao này...

[Quirk của mình... Cố gắng nào... Mình làm được... Chỉ một chút nữa thôi!]

Churóng ngại vật cuối cùng của bọn trẻ... Danger Miles!!!

“Khu vực này, thực ra là... MỘT BÃI MÌN CỰC LỚN!”

“Cách bố trí bãi mìn cho phép các bạn có thể nhận biết được mìn nằm ở đâu nếu nhìn thật kỹ... Mắt lẫn chân phải được vận dụng hết sức tinh tế đấy!”

“Mà nói vậy chứ, những quả mìn này xài trong thi thố, nên sức công phá cũng không mạnh lắm, thế nhưng... chúng nổ to và sáng lắm, nên làm mấy đứa BÌNH RA QUÂN KHÔNG CHÚNG(¬_¬)▼!!!”

Học sinh: Ố...DM...(ノ益彡)!

(Cha này chỉ được cái nói bậy là nhanh(-.-)...!)

Người đầu tiên đặt chân vô lãnh địa “Tử thần” này, tất nhiên là Todoroki rồi!

“Ra là thế... Những thứ này, là để người dẫn đầu gặp bất lợi hơn sao!”

Todoroki cau mày, di chuyển cẩn trọng để không dẫm đạp dính bom. Mặc dù cậu có thể tạo ra đường băng trượt để gia tốc, tuy nhiên đồng thời cũng sẽ mở lối cho mấy người đến sau. Todoroki không thích như vậy...

Boomm...!

Boommm...!!

Boommmmm...!!!

“Á...”

“Cái quỷ gì thế này (T^T)...?!”

“Bom như lầy mà ông biểu nhẹ lắ (.-)...!”

“Écc...Ui cha...”

Tiếng nổ từ những quả mìn chôn dưới mặt đất liên tục vang lên kèm theo là vô số lời tha thở, rên la từ lũ nhóc. Những quả bom này quả thật không hề mạnh chút nào, nhưng không có nghĩa là lực sát thương nó yếu. Ngược lại, có mấy thanh niên đâm dính cùng lúc vài quả, thế là “bạch nhật phi thăng” biến mất hút không thấy tung tích... ☹_☹☹

Đoạn đường chỉ dài ước chừng trăm mét có hon, tuy nhiên tốc độ mọi người lại giảm xuống đáng kể. Khó khăn và đấu tranh thực sự, giờ khắc này... mới chính thức bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: : Tranh đấu gay cấn...Rốt cuộc ai mới là thứ nhất?!

Gần phân nửa học sinh còn lại sau hai lần sàng lọc giờ khắc này đang tụ tập tại Cửa Ai thứ ba. Nhiều người cau mày, có người lắc đầu, cũng có kẻ không hề do dự mà lao lên, tuy nhiên xui xẻo ăn mấy quả mìn, rốt cuộc chấn thương không chạy tiếp được nữa.

Vòng thi trước mắt, dường như chỉ có cách băng ngang một đường, suy nghĩ có lẽ đã không còn bao nhiêu tác dụng.

“Tụi mày...Nhìn kia...!!!”- Học sinh G la toáng lên, chỉ vào một cái bóng đang lướt qua bom mìn vun vút mà không hề gây ra bất kì động tĩnh gì.

Học sinh E: CLGT ☹_☹☹

Lại thêm một thằng cha bật hack nữa sao @!!!

Bùm...mmm!!!

Người kia hai tay chống thẳng tắp, thân thể nương tựa vào những cú nổ, tiếp sát đất di chuyển và tránh né đụng mìn cực kì điêu luyện...

Thanh niên này, chính là Bakugo!

“Ha ha...Mấy thứ trẻ con như vậy, tuổi gì đòi ngăn cản tao(°▽°)”

Bakugo đắc ý cười lớn, dưới ánh mắt ngỡ ngàng và căm tức của những đứa khác, nó tựa như một chiếc xe siêu tốc, lướt vèo vèo đi nhanh như gió.

Vù...u...uuu...!

Bakugo thân ảnh gấp rút tiếp cận Todoroki, nó không hề đẩy mạnh mà khựng ngang lại bằng với thằng bạn...

Đưa tay về phía Todoroki, Bakugo tung một cú chưởng thăm dò, về mặt cau có hét lớn:

“Ê, thằng chó...Mày tuyên chiến lộn người rồi đấy(ノ益益)~~~~!!!”

Uỳnh...!

Bakugo mở đầu tấn công, hướng Todoroki tuyên chiến!!!

Giọng của ông thầy vang âm ầm trên loa...

“Thưa quý vị, và giờ, người dẫn đầu đã thay đổi!”

“Cùng hân hoan nào, phía truyền thông! Ai ai cũng thích mấy pha lật kèo kiểu này mà!”

“Ồ...Ồ...Ồ...! Những thí sinh còn lại cũng đang có hết sức tăng tốc đây...Quỷ nhiệt tình lên đi các bạn chề(°▽°)☹!”

“Mặc dù vẫn đánh cạnh tranh với nhau, nhưng liệu hai thí sinh này có giữ được vị trí dẫn đầu hay không đây!? Chúng ta hãy cùng dõi mắt chờ xem(●~●)”

Quan sát các thành viên tụt hậu đằng sau...

Lida ý vào Quirk Engine, định dọt qua bãi mìn một lèo nhưng thất bại. Bởi vì mìn quá sát nhau, và năng lực của Lida thì chưa nhanh đến mức cho phép cậu kịp

“bốc hơi hoàn toàn” trước khi chúng phát nổ.

Chỉ thấy mấy tiếng “Oành...Oành” vang liên tục và cậu chàng bị nhấn chìm trong biển khói.

Bãi mìn dày đặc không chỉ ngăn chặn những người có tốc độ siêu hạng giống Lida, mà còn làm vướng tay vướng chân đối với rất nhiều thể loại khác...

Midoriya đã đuổi kịp tới chướng ngại thứ ba, tuy nhiên...

Thứ hạng của nó, thiết tình không hề cao một chút nào.

Ba vòng đua này, có rất lớn đặc tính khắc chế năng lực của Midoriya, nhất là khi thăng nhóc mới chỉ khai phát sức mạnh đó không lâu.

Midoriya nhìn phía trước đầy áp “lũn đụn” và các học sinh gần như muốn lập luôn cái lối đi, hai tay nó siết chặt lại...

[Mìn trong thi đấu... Là loại sẽ phát nổ nếu lỡ dẫm lên!]

[Mặc dù sức công phá không lớn lắm, nhưng với khả năng hiện tại, mình còn chưa đủ trình để né mấy cái cùn một lúc. Nếu cho chúng phát nổ liên hoàn thì bản thân sẽ dễ mất thăng bằng và tiêu tốn rất nhiều thời gian...]

[Bỏ qua một vài suy tính, phương pháp chính xác nhất vẫn là giảm tốc độ và né tránh chúng... Những người có khả năng bay nhảy thì cũng không thể làm điều đó một cách tự nhiên được...]

[Và càng về sau thì mìn càng nhiều... Với lượng lớn chướng ngại đó thì họ cũng không thể tăng tốc quá nhanh...]

[Mình phải làm điều đó... Chỗ mìn ngay khi bắt đầu... Thứ mà toàn bộ người phía trước đều né ra...]

[Phải thật cẩn thận... Nếu không tất cả sẽ thành công cốc... Mình không được hấp tấp!]

“BAUKUGO VÀ TODOROKI DẪN ĐẦU, HAI EM ẤY SẼ VƯỢT RA CHƯỚNG NGẠI VẬT CUỐI CÙNG THÔI!”

“Yosh...(´ω´)~~~~!!!”

Midoriya nhìn thành quả ngay trước mặt, nắm bàn tay lại và mỉm cười. Bất chợt, một giọng nói vang lên bên tai cậu...

“Sáng kiến lắm đấy, Midoriya!”

“Hả... Kizari... Kun???”

Midoriya giật mình ngoảnh đầu lại, phía sau bản thân, đứng là Hitomi. Cậu đã đứng quan sát mấy đứa kia từ nãy giờ nhưng cũng không chạy qua, ngược lại đứng hóng gió @!

(O.O)???

“Kizari – san, sao cậu không nhanh chóng đi đi, sắp hết thời gian rồi đấy!”

Midoriya kéo căng miếng sắt dán trên tay, thủ sẵn tư thế, đầu vẫn quay ngược hỏi Hitomi về khó hiểu...

“Mới vòng đầu thôi... Tui chưa muốn lộ diện sớm, có thứ hạng vừa vừa là được. Có điều đứng đợi các cậu nãy giờ cũng oải quá!”

[Đứng đợi nãy giờ 〇___〇....!]

“Vậy có nghĩa là... cậu...”

“Suyt...!”

Hitomi đưa tay lên miệng ra hiệu im lặng, cậu chỉ tay nói:

“Bí mật... Đừng nói với ai hết... Midoriya, lo phi nhanh lên kéo không kịp đó!”

“Ồ... 〇■〇... Phải ha!!!”

Midoriya giật mình, mèm chút thì quên luôn dự tính của bản thân. Nó nhìn thật kĩ Hitomi, hít một hơi thật sâu và nói:

“Vậy thì... Hẹn gặp cậu ở vòng trong, Kizari-kun...!”

[Và... mượn ý tưởng tý nhé... Kacchan!]

Dứt lời, Midoriya chui gọn thân hình để miếng sắt che chắn, nhảy phóc vào đồng bom đã được thăng nhóc đào lên thành cái hố to.

OÀNH...HHHH...HHHH.....!!!

Màu hồng khói xen lẫn màu nâu đen của bùn đất, bộc phát ra một lực không tưởng tượng nổi... Sức đẩy đến từ hơn chục trái mìn “Bùm chửi” cùng một lúc, đến Hitomi cũng chưa thể ước lượng được vụ nổ sẽ được Midoriya bay về đâu, nhưng có thể chắc chắn một điều, thằng bạn này, sẽ phải vượt mặt gần hết các học sinh còn đang đứng trên bãi, thậm chí là vurun lên đứng đầu.

“Xem ra, mình mới nhìn thấy một chuyện cực kì thú vị ấy chứ...”

Hitomi sờ sờ cái cằm tự nhủ...

Xé gió rít gào tiến tới tựa máy bay chiến đấu cơ một dạng, Midoriya quá quan “trăm” mấy chục học sinh, trực tiếp siêu thần, vượt qua luôn Todoroki và Bakugo, lập tức đứng thứ nhất...

Học sinh A: “Cái Lê Gì Thốn ㄟ_ㄟ...!”

Học sinh B: “Thằng kia... đang bay à...(0o0)???”

Học sinh C: “Đ...F*CK! Còn có loại này thao tác...Bố mày đều tin đượ@!!!”

Midoriya trực tiếp làm đứng hình toàn bộ trường quay, kể cả học sinh lẫn giáo viên, không chỉ vì nó bay quá cao, mà còn bởi pháo sáng quá chói mắt.

Asui, Kirishima, Tetsut Tetsut, Tokoyami... Đặc biệt là Lida, càng há hốc tròn trũng, mém chút lòi hai con mắt ra. Không ai có thể ngờ, Midoriya lại nghĩ ra một cái kế hoạch đầy mạo hiểm như vậy.

“LỚP A, MIDORIYA...NHỜ VỤ NỔ MÀ BỨC PHÁ LÊN...THẬT RA THÌ DẪN ĐẦU LUÔN RỒI!!!”

Bakugo: ㄟ_ㄟ...!!!

Todoroki: ㄟ_ㄟ~~~~!!!

Gió thổi vù vù bên tai, rất như tát vào mặt Midoriya. Thằng bé phiêu hồn trên cái miếng sắt đang chở cả thân hình nó lướt vội giữa tầng không...

[Kế hoạch tuy diễn ra đúng theo ý mình, nhưng mà...◡_◡, lực đẩy hiện tại mạnh quá...Chưa hết...Chỗ mìn còn lại đó, mình vẫn chưa tính tới @!!!!]

Midoriya xấy xấy mặt mày, tuy nhiên, có đũa bây giờ còn điên tiết hơn nó.

“Thằng chó...Deku...Mày ĐỪNG CÓ HÒNG ĐI TRƯỚC TAO (ノㄟ益ㄟ)”

Bakugo nổi khùng lên hết lớn, hai tay nó bùng nổ một lực mãnh liệt, vận dụng Quirk hết lực, Bakugo bắn thân mình ra như một quả đại pháo, đuổi theo sát nút Midoriya.

Đang tranh đấu với thằng nhóc, Todoroki cũng khựng lại thoáng chốc, rồi cắn răng dẫm chân xuống mặt đất, tạo ra một con đường băng thật dài...

[Làm như thế này...Sẽ mở đường cho mấy kẻ đằng sau]

[Nhưng là...Chẳng còn thời gian để mà quan tâm đến bọn đó nữa rồi ▶_◀”]

Ba học sinh lớp 1-A, một kẻ bức phá lên dẫn trước, đã phá đi sự cân đối của hai người kia...

“HAI THÍ SINH ĐÚNG ĐẦU KHI NÀY ĐÃ NGỪNG CẠNH TRANH LẤN NHAU...VÀ CHUYỂN SANG ĐUỔI THEO MIDORIYA... ㄟ(°▽°)ㄟ!”

“ĐÚNG LÀ KHI CÓ CHUNG KẺ ĐỊCH THÌ CŨNG PHẢI DẸP TU’ THÙ CÁ NHÂN SANG MỘT BÊN THÔI!”

“NHƯNG CUỘC CHIẾN VẪN CHƯA ĐẾN HÒI KẾT ĐẦU @!!!!”

Toàn trường học sinh và giáo viên: “...”

(NÓI CLGT GÌ THẾ TÊN KIA...!)

[Tốc độ bay giảm lại rồi...]

[Mà cũng phải thôi...Sẽ sớm bị họ vượt mặt mất ◡_◡]

[Nếu như vị trí tiếp đất không chính xác...Thì muốn lấy lại địa thế dẫn đầu là điều không thể@!!!!]

Midoriya đầu óc luân chuyển thật nhanh, sức mạnh nó đang có, khả năng bộc phát tốc độ...Nhưng tiền đề là, nó không bị tụt hậu.

Ụych...!

Va chạm rồi...

Midoriya đã đập vào tấm bảng báo hiệu kết thúc chương ngại thứ ba...Nhưng mà...

Todoroki và Bakugo...Sắp băng qua nó!

[Chết tiệt...Minh sẽ không bao giờ! Không bao giờ buông tay!]

[Cơ hội duy nhất để tỏa sáng...Minh phải bắt giữ lấy...Và...KHÔNG ĐƯỢC BUÔNG TAY...!!]

[Nếu như không thể giành được vị trí đầu...Thì cũng không thể để họ vượt qua mình(►.◄)...!!!]

PẶC...!

Chỉ trong tích tắc ấy...

Midoriya lộn mào một cái trên không trung, về mặt điên cuồng nhưng cực kì tinh táo, hướng về phía hai thằng bạn trước mặt, vung lên tấm sắt và...ĐẬP MẠNH XUỐNG!

Rầm...!

ẦM...MMMM...!!!

Va chạm kèm theo là một vụ nổ chói lòa con mắt, đất đá vỡ tung lên, khói hồng nở rộ bao trùm cả thiên không, bao phủ cả ba thằng bé.

Thế nhưng là...Midoriya vẫn còn đang lơ lửng trên trời...Và điều đó, cho phép thằng nhóc... (`Д`)/!

Tận dụng vụ nổ...

Và...

VƯỢT QUA HAI ĐỨA KIA!!!

“MIDORIYA ĐÃ NHANH CHÓNG CHẶN ĐÚNG TODOROKI VÀ BAKUGO...@@@! CÁC BẠN CÓ TIN NỔI KHÔNG, EM ẤY CHỈ LÀM ĐIỀU ĐÓ TRONG TÍCH TẮC...”

“XÌ...!”

“MẸ NÓ!”

Hai bóng người đằng sau lao vút ra khỏi đám sương mờ, hướng về phía Midoriya thẳng tiến. Tuy nhiên, bọn nó chắc chắn phải thất vọng, bởi vì làm sao mà hai đứa này có thể bắt kịp trạng thái One For All Full Cowling ba phần trăm mà lại còn dẫn trước một đoạn Midoriya cơ chứ. Kể cả không dùng đến One for All thì Midoriya vẫn tận dụng được vụ nổ và quãng tụi nó ra một khoảng cách khá xa.

Âm thanh vẫn ầm ầm vang trên loa...

“ERASER HEAD, LỚP ANH KINH THẬT ĐẤY...ANH DẠY CHÚNG CÁI QUÁI GÌ VẬY (000)?!”

“Tôi chẳng làm gì cả...Chỉ là tụi nó tự ganh đua lẫn nhau thôi!”

“Ồ HỒ...QUAY LẠI CUỘC ĐUA NÀO!”

“HỘI THAO U.A, KHU VỰC NĂM NHẤT...CÁC BẠN CÓ NGHE THẤY CHỨ?”

“NHỮNG PHA LẬT KÈO TỪ KHI BẮT ĐẦU CHO ĐẾN LÚC KẾT THÚC THỂ NÀY...LIỆU CÓ AI ĐOÁN ĐƯỢC KHÔNG NÀO?”

“THÍ SINH TRỞ VỀ SÂN VẬN ĐỘNG ĐẦU TIÊN CHÍNH LÀ CẬU THANH NIÊN ẤY...MIDORIYA IZUKU ĐÃ TẠO NÊN MỘT BẤT NGỜ LỚN (U ∪ U)! ”

WOAAA...AAAA...!!!!

Trên khán đài người xem la ré rầm trời, rốt cuộc thì chờ đợi bấy lâu cũng có kẻ quay lại.

Mà vòng thi quả thực hấp dẫn vô cùng, đúng như thằng cha bình luận nói...Những pha lật kèo và sử dụng năng lực hoa lệ làm cho người ta phải lác cả mắt.

Giây phút này đây, chính là thời điểm Midoriya hào quang ngút trời, hàng ngàn, hàng vạn ánh mắt đang chú mục vào nó, bất kể là tại U.A hay đang xem tivi...

Midoriya chính là người số một!

P/S: hôm nay bom 4c nhá...VN vô địch (^.^)!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Kết thúc và chuẩn bị thi vòng 2

Ngập trời tiếng cổ vũ, reo hò từ vô số cổ động viên toàn đất nước, tất cả hiện tại đều chỉ dành cho Midoriya, vinh quang duy nhất của người thắng cuộc ở vị thứ đầu tiên mà không thí sinh còn lại nào có thể nhận được cả.

Những giọt nước mắt hạnh phúc nở rộ trên khuôn mặt đầy tàn nhang của thằng nhóc, nó đã làm được... Làm được điều mà bản thân đã hứa và tự nhủ, Midoriya đã thành công chứng minh giá trị chính mình trong con mắt của mọi người.

Đằng sau nó, Todoroki đã đuổi vừa kịp lúc cùng với Bakugo. Thằng bé tóc đỏ trắng chỉ siết chặt nắm tay lại, bỏ đi và không nói lời nào.

Có người hưng phấn, có người bình thản, có kẻ mừng đến phát khóc, nhưng cũng không thiếu người cảm thấy phát điên... Và một trong số đó, chắc chắn phải có Bakugo.

“Khốn kiếp... Khốn kiếp mà... Mà mẹ nó... (ノ益彡)!!!”

Dùng từ kinh khủng không thôi cũng chưa đủ để diễn tả về mặt và tâm trạng của Bakugo phút giây về đích... Thần sắc của thằng nhóc càng lúc càng trở nên điên cuồng hơn bao giờ hết...

Bởi vì... Bakugo, lại thua Midoriya một lần nữa!

Trong kì Hội Thao này, các thí sinh phải đánh bại cả đồng đội lẫn bạn bè của mình chỉ để vươn lên vị trí cao nhất.

Anh hùng thời nay, phụ thuộc rất nhiều vào danh tiếng, bất cứ ai muốn đứng trên người khác, đều cần một tham vọng mãnh liệt và cháy bỏng như vậy.

Trong số các khoa tham dự ở kì thi, chỉ duy nhất Thương mại là khoa không hề quan tâm đến vị trí cũng như khả năng tiến vào vòng trong của bản thân. Lý do rất đơn giản, vì thứ mà họ nhắm tới, là kinh doanh chứ không phải anh hùng.

Và khi xuất hiện những người dẫn đầu, các cuộc trao đổi “thương nghiệp” sẽ được tổ chức để thảo luận...

“Thấy thế nào thanh niên...!?”

“Trước hết thì danh tiếng của cậu Midoriya này có lẽ sẽ tăng cao đấy!”

“Nhưng cho đến hiện tại thì năng lực của cậu ta vẫn chưa được bộc lộ rõ ràng, nên cũng khó đoán trước được lắm... @!”

“Nếu là quản lý của một cơ quan thì các cậu định quảng bá cậu ta thế nào đây?”

“Khó đây...!”

“Dựa theo vẻ ngoài thì hiển nhiên không ăn thua gì rồi... (• ε •)!”

“Phải chi cậu ta sở hữu năng lực hay ngoại hình đặc biệt gì thì tại mình đã có thể làm nổi bật những điểm đó lên...!”

“...”

Kể cả khi tham gia hội thao chẳng mang lại ích lợi cho bản thân, Khoa Thương Mại vẫn rất hồ hởi đưa ra hàng loạt vụ giả định để có thể trau dồi kỹ năng.

Quay lại trường đua, đến thời điểm này, gần như các thí sinh đều đã tới đích cuối cùng.

Lida, Kirishima, Asui, Tetsut, Tokoyami... đã trở về.

“KHU VỰC NĂM NHẤT, VÒNG ĐẦU TIÊN CUỐI CÙNG CŨNG KẾT THÚC... BÂY GIỜ CHÚNG TA HÃY XEM KẾT QUẢ!”

Midnight sen-sei vừa nói xong, tám bảng điện tử sau lưng cô nháy nháy vài cái và hiện ra hàng loạt cái tên...

Hạng 1: Lớp 1-A Midoriya Izuku

Hạng 2: Lớp 1-A Todoroki Shoto

Hạng 3: Lớp 1-A Bakugo Katsuki

Hạng 4: Lớp 1-B Shiozaki Ibara

Hạng 5: Lớp 1-A Kizari Hitomi

Hạng 6: Lớp 1-A Lida Tenya

Hạng 7: Lớp 1-B Honenuki Juzo

Hạng 8: Lớp 1-A Tokoyami Fumikage

Hạng 9: Lớp 1-A Yaoyozoru Momo

Hạng 10: Lớp 1-A Kirishima Eijiro

Hạng 11: Lớp 1-A Sero Hanta

Hạng 12: Lớp 1-B Tetsut Tetsut

Hạng 13: Lớp 1-A Ojio Mashiro

Hạng 14: Lớp 1-B Awase Yosetsu

Hạng 15: Lớp 1-A Asui Tsuyu

Hạng 16: Lớp 1-A Sato Rikido

Hạng 17: Lớp 1-A Mezo Shoji

Hạng 18: Lớp 1-A Uraraka Ochaco

Hạng 19: Ashido Mina, Hạng 20: Koda Koji, Hạng 21: Jiro Kyoka, Hạng 22: Kaibara Sen, Hạng 23: Tsubura Kosei, Hạng 24: Kaminari Denki,...

Hạng 41: Mineta Minoru, Hạng 42: Aoyama Yuga

Trong vòng thi đấu này, Hitomi vốn dĩ không định bộc lộ bản thân, nhưng rồi rốt cuộc vẫn phải hờ ra một tay vì Mineta. Tên này quá thích ăn đòn, lại nhờ Momo muốn giờ trò đeo bám, thế là bị Hitomi dùng siêu cấp tốc độ, đánh cho ngất xỉu rồi thả tại bụi cỏ ven đường.

May mắn là cậu còn niệm tình bạn cùng lớp, nên hạ nhẹ tay cho thằng nhỏ sớm tỉnh nên mới giành được vị trí thứ bốn mươi mốt. Tội nghiệp thằng bé chắc cũng không hiểu vì sao mình đang yên đang lành lại xuất hiện ở khóm cỏ[(#)]@!

Ông kính trở lại đài cao, Midnight sen-sei vẫn đang tiếp tục bài diễn thuyết của bản thân...

“Bốn mươi hai thí sinh đã lọt được vào vòng tiếp theo...Tuy khá đáng tiếc nhưng các em không vô thì cũng đừng buồn nhé! Còn có rất nhiều cơ hội khác để các em tỏa sáng mà.”

“Và cuộc thi thật sự bây giờ mới bắt đầu đây...Kể từ lúc này phía báo chí sẽ tụ tập lại khá đông đấy! Nỗ lực hết mình nhé!”

Phắc...phắc...!

Bà cô lại phát phát cái giẻ lau (méo hiểu cái giẻ thì cùi mà trong anime làm gì cứ vùng vãi không biết [(#)]!!!) chỉ hướng tầm bãng...

“Vòng thứ hai...Cô biết trước kết quả rồi...Cơ mà, cùng nhau đoán xem nó là gì đi nào!”

(°▽°)!!!

“CALVARY...BATTLE (NGỰA CHIẾN)!”

“HẢ...!!!”

Toàn trường học sinh đồng thời la lớn khi nghe tên của vòng thi kế tiếp.

Kaminari mặt xám lại run run nói:

“Tui tệ nhất ở mấy trò thể này đó...(T.T)!”

“Vì không phải là một sự kiện riêng biệt, nên không biết cách thức thi của nó thế nào nhỉ?” – Asui đặt tay lên miệng tự hỏi.

Mấy học sinh khác cũng thắc mắc y chang, Midnight sen-sei hắng giọng rồi nói:

“Đây...Cô sẽ giải thích luật chơi...”

Trên màn ảnh bỗng hiện lên bốn người, All Might hình ảnh ngồi chễm chệ cao nhất, Juusan Gou sen-sei đứng phía trước và hai người chống đàng sau và Present mic và Aizawa sen-sei.

“...Các thí sinh tham gia sẽ được phép lập đội từ hai đến bốn người tùy ý. Về cơ bản thì nó cũng tương tự những trận mã chiến thông thường thôi, tuy nhiên...”

“Có một điểm duy nhất khác biệt ở đây, chính là...Dựa vào kết quả của vòng thi vừa rồi, mỗi thí sinh sẽ nhận một số điểm nhất định.”

“Từ năm điểm và bắt đầu tăng dần từ dưới lên...Hạng bốn mươi hai năm điểm, hạng bốn mươi mốt mười điểm...Cứ thế mà tính...Và hạng nhất sẽ được điểm số là...”

“MƯỜI CHIỆU ☹(°▽°)☹!!!”

QUÁC...QUÁC...QUÁC...!!!

Midoriya: ◯■◯

“M...Mu...Mười...Triệt@?!!!”

Thằng nhóc đứng hình trong giây lát, bỗng dưng lạnh cả gáy...

Xung quanh nó, từng đạo ánh mắt thèm thuồng như mấy thằng dê xồm nhìn thấy mỹ nữ, như con cún thấy cục xương, như thài lài gặp cút chó...@@@...

Tất cả những cái nhìn đó...Đều chia thẳng vào một mục tiêu...Đó là Midoriya.

Bởi vì...Chỉ cần hạ được nhóm của người đứng đầu, dù có ở vị trí nào cũng có thể leo lên hạng nhất được.

Midoriya thoáng chốc trở thành con mồi béo bở của tất cả thí sinh nơi đây.

“Đúng thế...”

Bà cô Midnight nở một nụ cười nham hiểm...

“Đây chính là cơ hội cho những ai ở cuối bảng muốn leo lên đầu bảng, hay còn gọi là quá trình chọn lọc tự nhiên... (— — —)!”

“...”

[Áp lực này...thật nặng nề...! Chẳng lẽ vị trí số một luôn luôn phải chịu những thứ như vậy ư...(T^T)!]

Midoriya nhìn chung quanh bạn học, những ánh mắt thân quen đã bay về phương nào, giờ chỉ còn những cái tia laze lạ lẫm tràn ngập sát khí.

Mọi người...Ồ... không, vẫn còn một thanh niên đang nhắm mắt dưỡng thần một góc...Đứng bên cạnh Momo, Kizari!

Midoriya lấp lóe suy nghĩ...

[Nhờ may mắn nên mình mới có cái thứ hạng đứng đầu này...Dù là thế đi nữa...Mình vẫn sẽ...]

“TẤT CẢ TRẬT TỰ!!!”

“CÔ SẼ GIẢI THÍCH TIẾP TỤC LUẬT MÃ CHIẾN...”

“THỜI GIAN GIỚI HẠN LÀ MƯỜI LĂM PHÚT, ĐIỂM CỦA MỖI ĐỘI SẼ LÀ TỔNG ĐIỂM CỦA CÁC THÀNH VIÊN TRONG ĐÓ...”

“ĐIỂM SỐ NÀY SẼ ĐƯỢC HIỂN THỊ TRÊN BẢNG ĐEO DÁN Ở TRÁN CỦA NGƯỜI CUỐI.”

“MỖI ĐỘI SẼ CỐ GẮNG ĐOẠT LẤY BẢNG ĐEO CỦA NHAU CHO ĐẾN KHI HẾT THỜI GIAN, VÀ CỐ GIỮ CÀNG NHIỀU ĐIỂM CÀNG TỐT!”

“BẢNG ĐEO PHẢI ĐƯỢC ĐẶT TỪ CỎ TRỞ LÊN...DẪN ĐẾN CUỐP CÀNG NHIỀU THÌ CÀNG KHÓ KIỂM SOÁT HƠN.”

“BÊN CẠNH ĐÓNG, ĐIỀU QUAN TRỌNG NHẤT LÀ, DÙ CHO BẢNG ĐEO CÓ BỊ CUỐP HAY CẢ ĐỘI CÓ BỊ NGÃ THÌ CÁC EM VẪN KHÔNG BỊ LOẠI...”

HẢ...(0,0)?!

“Như vậy có nghĩa...Sẽ luôn xuất hiện từ mười đến mười hai đội túc trực trên sân thi đấu◯◯◯...” – Sato cau mày nói.

“Căng phét...●◯●!”

“Cơ mà...cũng có thể để người khác cướp lấy điểm số của nhóm cậu, như vậy dễ dàng hành động hơn rất nhiều...”

“Mina- chan...Làm thế nguy hiểm rất lớn. Vì chúng ta sẽ không biết được các con điểm còn lại đang phân bố ra sao!”

“RỒI...RỒI...! TRONG LÚC THI ĐẤU, CÁC EM ĐƯỢC PHÉP SỬ DỤNG NĂNG LỰC, CHO NÊN CUỘC THI NÀY SẼ RẤT TÀN KHỐC ĐẤY!”

“TUY NHIÊN, NÓ VẪN CHỈ LÀ MỘT TRẬN MÃ CHIẾN MÀ THÔI...NẾU CÁC EM SỬ DỤNG NHỮNG ĐÒN ĐÁNH KHIẾN NGƯỜI KHÁC BỊ NGÃ CÓ CHỦ ĐÍCH, THÌ SẼ BỊ PHẠT THẺ ĐỎ VÀ...TUÝT...BỊ LOẠI NGAY LẬP TỨC NHÉ!!!”

“OK...GIỜ MẤY ĐUÔI CÓ MUÔI LĂM PHÚT ĐỂ TÌM HIỂU VÀ LẬP ĐỘI...BẮT ĐẦU ĐI NÀO CÁC BẠN CHẴ(¬_¬)!”

.....

“Hitomi, giờ tụi mình làm gì đây?” – Momo quay sang hỏi, quyết định giao hết trọng trách cho bạn trai.

“Ừmm. . .Đề xem, Momo, tớ muốn chờ coi lựa chọn của Midoriya...!”

(0, 0)?

“Chỉ rứa!?”

“Giả sử chúng ta mà đi cướp của người khác, thì có lẽ trò chơi này có chút không thú vị...Nếu muốn trở thành những anh hùng hàng đầu, tụi mình nên thử cảm giác là địch của toàn bộ thiên hạ...”

◦__◦!!!

“Hitomi. . .Cậu nghiêm túc đấy hả @!?”

“Ừ...! Cậu hiểu mình mà...”

Hitomi đưa tay xoa xoa đầu cô bé làm Momo đỏ mặt.

“Sức mạnh của tớ...cộng thêm năng lực của cậu, nếu chủ động ra tay, tớ cảm thấy hội thao U.A lần này quá mức vô vị”

[Dù cho năng lực của tớ chỉ có thể vận dụng khoảng ba, bốn phần...]

Hitomi tự bỏ sung với bản thân và nhìn cô bạn với vẻ mong đợi. Cậu sẽ không bắt ép Momo, vì bất cứ ai cũng có lý tưởng của bản thân. Nhưng Hitomi thực sự hi vọng Momo sẽ ủng hộ mình. Bởi vì cô ấy là Yaoyozoru Momo, đơn giản chỉ thế thôi!

“Chúng ta sẽ đứng nhất chứ...Hito...”

“Chắc chắn...Tớ hứa với cậu!”

“Véo tay nè...Tui tin tưởng đó...Kị Sĩ Bóng Đêm!”

Mấy chữ cuối cùng, Momo gần như thì thầm vào tai thằng bé.

Như vậy tụi nó cần chờ xem, Midoriya có muốn đến lập team hay không thôi. Hitomi vẫn còn nhân tuyển rất nhiều nếu kế hoạch A thất bại.

Giờ này...hãy cùng xem các nhóm khác làm ăn ra sao!

Team Bakugo...

“Hey, thanh niên, lập đội với tôi đi!” – Sato chỉ vào bản thân nói.

“Chung nhóm với mình nè Bakugo... (●´ω`●)” (Ashido)

“Tui cũng được lắm đó...ㄟㄎㄎ...@#@@!!!” (Aoyama ôm bụng nói)

(-.-)~~~~~

“Năng lực của bọn mày, tao có biết đâu?! SAO HẢ...(-_-)!”

“HẾ...!?”

“Không biết lớp B thì còn hiểu được, nhưng...”

“Chẳng thêm đề ý đến các bạn trong lớp luôn hả(´Д`)/!”

Nhưng mặc cho tính cách có thói và khó ưa đi chăng nữa, Bakugo vẫn được các bạn học truy phủng lập team, bởi vì năng lực của cậu ta.

Một năng lực đa dạng có thể xài vào nhiều mục đích khác nhau!

“Nè, Todoroki chọn team xong rồi kìa!”

“...Bakugo...Lập đội với tui đi!”

Kirishima từ đằng xa chạy lại, vẻ mặt hưng phấn là lớn.

Bakugo phũ phàng phán lại một câu:

“Chỉ thế tóc dị hợm...!”

“...”

“Kirishima đó...Nhớ hộ con đi bố!”

“Tóc chú có khác méo gì đâu @!!”

“Chú muốn làm người cười đúng không nào?! Vậy thì người có khả năng hứng hết mấy cú nổ ở phía dưới của chú còn ai khác nữa...”

PẶc...!

Kirishima nắm chặt nắm đấm lại...!

“Chính là tui đây!”

|°—°|...!

“Có gan to một chút là được!”

“Yosh...Quyết định vậy nhé!”

~~~~~My Hero Academia~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Đội hình tập hợp! Thử cảm giác trở thành công địch đi nào!

Bên ngoài khán đài, những dân chuyên và anh hùng làm chức vụ bảo vệ cũng thảo luận về vòng thi tiếp theo của tụi nhỏ...

Dearth Arms rít một hơi thuốc lá, thờ phỉ phò trầm giọng nói:

“Hội thao U.A này thiên về việc mô phỏng sự cạnh tranh mà tụi nhỏ phải đối mặt khi làm anh hùng...Hơn là chỉ cho chúng thấy những thứ cần thiết để làm anh hùng.”

“Ờ...Ý anh là sao(0,0)?!” – Mount Lady chu môi lại hỏi.

“Trong cái thế giới tràn ngập anh hùng thế này, muốn kiếm miếng ăn cũng không phải là dễ! Đôi khi, cô buộc phải hạ gục người khác chỉ để thể hiện giá trị bản thân.”

“Làm vậy mà anh không cảm thấy đau lòng chút nào hả...?”

(▶.◀)!

Shirin Kamui nghen nghen cổ họng gằn từng chữ:

“Này con kia...Cô chẳng phải cũng rất hơn hờ khi cướp công của tôi đấy sao!?”

“Thôi...Khoan nói vụ đó...”

“Kể cả khi là đối thủ cạnh tranh, đôi lúc anh vẫn phải hợp tác với người khác để hạ gục tội phạm và cứu người...!”

“Như vậy trận Mã Chiến này quả thật tương tự quá ha... Tính tương thích này, năng lực này, sự phối hợp giữa các đồng đội nữa chứ...!”

“Chính xác... Hợp tác và phụ tá! Sự ăn ý của các cơ quan cùng với rèn luyện Quirk. Sau khi trở thành dân chuyên thì đời sống nó là như thế...
@!!!”

.....

Sân đấu!

Đã qua hơn phân nửa thời gian cho phép, lúc này đây thì phần lớn học sinh đã lựa chọn được team của chính mình.

Team Todoroki...

“Tôi chọn ba người vì nghĩ đây là đội hình ổn nhất...!”

“Kaminari sẽ lo phía cánh trái, giữ cho kẻ địch không tiếp cận nhờ nguồn điện của cậu.”

“Tokoyami sẽ lo cánh phải, Dark Shadow của cậu rất linh hoạt, có thể phòng ngừa được các điểm mù của team ta... Đồng thời cách điện!”

“Lida là nhân tố mấu chốt giúp tăng tính cơ động và phòng thủ vật lý trước mặt.”

“Ừmm... Tụi này hiểu rồi!”

Lida gật đầu đáp...

“Vậy là Todoroki –kun, cậu sẽ đảm nhiệm phần tấn công và đánh lạc hướng bằng lửa và băng đúng chứ?”

“Không...!”

Todoroki siết chặt nắm tay mình lại...

“Khi chiến đấu, phía bên trái... Tôi tuyệt đối không bao giờ dùng đến... ▶_◀!”

(0, 0)?!

“Shoji... SHOJI... ~~~~~T^T~~~~~!!!”

Tiếng Mineta gọi nghe mà đau xé lòng. Shoji hơi nhếch thân hình to cao của mình, ngạc nhiên hỏi:

“Sao thế!?”

“Tui muốn chung nhóm với tui con gái mà không được ㄟ,ㄟ! Chung nhóm dối tui đi mà... (T.T)!”

“...”

Shoji bước thẳng tắp, đầu không ngoảnh lại!

“Huhu... Vì người quá nhỏ con nên làm ngựa không được. Nhưng trở thành người cười thì chẳng ai chịu tui hết... @! Với số xúc tu và thân hình to lớn của cậu, thì cậu có thể thừa sức che chở cả thân hình tui mà... Đừng không(ㄔ.ㄔ)??”

ʘ|°-°|ʘ!!!

“Ý kiến hay đó... Mineta!”

Trạng thái của Midoriya lúc này...

[Quả nhiên là ai cũng chỉ lập team cùng người quen mà thôi!]

[Vi chẳng hề biết được năng lực của lớp khác như thế nào cả!]

[Mình cũng phải khẩn trương mới được... Nhất là trong cái tình huống...]

“HOÀN TOÀN BỊ XA LÁNH THẾ NÀ @ @ @!!!”

“Ồ... Ojiro –kun!?”

● ~ ● ~ ~

“Xin lỗi nhé...Midoriya!”

☹️!!!

Midoriya cảm thấy như bị vạn tiễn xuyên tâm...

Quả nhiên là không người nào muốn lập đội với thằng nhỏ, vì chẳng ai thích phải giữ mình bo bo suốt trận đấu cả.

[Không giống Todoroki –Kun hay Kacchan, năng lực của mình vẫn chưa được thuần thục, vòng đầu thứ nhất, chính mình cũng chưa thể hiện ra cái gì xuất sắc hết...@@@]

[Giờ không ai dám đặt niềm tin lu...]

“Deku –kun!!!”

“U...r...ra...raka –san...(●’ω`●)!”

“Lập đội nào...(^.^)”

“Uraraka –san...@@@...Thiệt chứ...(T.T)?!”

“Hiện tại mình chỉ là con số mười triệu điểm trong mắt mọi người thôi!”

“Nhưng nếu giữ vững tới hết giờ thì đội chúng ta sẽ thắng mà...(• ε •)”

“Hic...Cậu tin tưởng và đánh giá mình cao quá đó!”

“Làm gì có...lời nói thật lòng ý...Nhưng...Lập nhóm với người quen thì luôn tốt hơn mà...(■~■)”

~~~~Đón tim~~~~(T^T)!!!

“Chuyện chi rứa...Trông mặt cậu xấu kinh hồn luôn đó @!”

“Không có gì...Chỉ là cậu chói mắt quá...Tớ không tài nào nhìn thẳng được (♥^.^♥)!!!”

“Lập đội với bạn thân vẫn tốt hơn hẳn...”

“Ừmmm...!”

“Thật ra...với Uraraka –san và một vài thành viên nữa, tớ cũng nghĩ ra được kế hoạch rồi!”

Midoriya nói, trong đầu bỗng thoáng qua hình ảnh một người.

“Lida –kun!”

“Hờ (0,0)?”

Midoriya cùng Uraraka kéo Lida qua một bên thăm thì...

“Cùng với Lida-kun đứng trước, mình và Uraraka-san đứng kèm hai bên tạo thành con chiến mã...Và rồi, tận dụng năng lực của Uraraka-san làm cho Lida và tớ nhẹ hơn, vậy thì chúng ta sẽ rất linh hoạt đấy!”

“Ra thế!”

“Người cười thì nên để ai có sức mạnh thể chất tốt ngồi lên...Mình đã có nhân tuyển rồi. Nhưng không biết cậu ấy đã lập team chưa?!”

“Nói gì thì nói...Tránh né đến giây phút cuối cùng là phương án duy nhất mình nghĩ ra lúc này...”

“Không hổ là Midoriya –kun!” - Lida chỉnh lại cặp mắt kính một chút, cúi đầu và trầm mặc...

(0,0)?

“Nhưng xin lỗi, tôi từ chối!”

☹️!

“Kể từ khi thi đấu vào đến giờ, tôi cứ liên tục thua kém cậu. Tuy là một người bạn tuyệt vời, nhưng mà, chính vì lý do đó, nếu mãi theo sau cậu, thì tôi sẽ không thể nào tiến bộ được...”

“Người xem cậu là đối thủ, không chỉ có Todoroki – kun và Bakugo – kun đâu. Tôi cũng...tuyên chiến với cậu(´・ω・`)!”

Dứt lời, Lida quay mặt đi và bước tới chỗ team của Todoroki lúc này đã đủ người.

Midoriya sững người, khựng lại hồi lâu.

Thằng nhỏ chợt nhận ra, đã bắt đầu rồi...

Ai cũng là thù mà thôi!

Nó không thể ngây thơ chơi trò tình bạn suốt được...Bất chợt...

“Midoriya...!”

Một giọng nói quen thuộc bỗng vang lên sau lưng thằng bé...

“Muốn lập đội với tụi này không?!”

“Kizari –san (T.T)!” (Midoriya)

“Momo-chan...(^^o^)!?” (Uraraka)

(T^T)~~~~~...~~~~~!!!!

.....

“Hitomi bảo đợi hai người xem có lựa team được không...Nhưng mà chờ lâu quá nên tụi này phải tới hỏi vậy!?”

Momo thờ dãi chỉ vô cậu bạn nói tiếp:

“Cậu ấy nói là muốn thử cái cảm giác độc chiến thiên hạ nó như thế nào...Vậy nên tớ cũng băng lao theo lao luôn...@!”

“HẢ...(OOO)!?”

“Kizari-san, cậu nghiêm túc thiệt sao?!”

“Chớ gì...Cậu nghĩ thế nào mà nãy giờ tui không chọn đội. Nếu cậu chọn xong thì thôi, mà tình hình này chắc chả ma nào dám chung vui với hai đứa rồi!”

“Ồ ha...Hic...(ㄉㄘㄘ)!?”

“Như vậy...Chúng ta bàn chiến thuật luôn nhá!”

“Yosh...Thằng tiến đi nào, Deku-kun!”

Việc gia nhập của hai thành viên mới lập tức buff max sĩ khí hai “tráng sĩ” Midoriya và Uraraka.

“Kế hoạch của chúng ta sẽ như thế này...!”

Trong lúc đó, ở lớp B...

“Giờ có vẻ như mọi người đều để mắt đến lớp A cả...Sao lại thế?!”

“Đúng như Tetsut Tetsut đã nói, bọn lớp A khá ảo tưởng về mấy vụ thế này!”

“Quái lạ thật nhỉ...Điểm khác biệt duy nhất giữa chúng ta, chính là tụi nó đã chiến đấu với tội phạm thôi mà...Lớp B chúng ta hà có gì lại chấp nhận một cái vị trí chẳng hề về vang chút nào kia chứ ●—●!”

“Hãy cho tụi lớp A kiêu ngạo ấy biết tay đi, các thanh niên!”

.....

RENG...! RENG...! RENG...!

Ba hồi chuông liên hồi báo hiệu thời khắc sống còn đã tới.

“HẾT THỜI GIAN MUỖI LĂM PHÚT!”

“CÁC ĐỘI CHUẨN BỊ VÀO VỊ TRÍ!”

“TRẬN ĐẤU SẴP SỬA BẮT ĐẦU RỒI ĐÂY!”

“Nào dậy đi Eraser...!”

“Hừm...?!”

“Sau mười lăm phút lập nhóm và bàn chiến lược, giờ thì, mười hai đội kỵ binh sẽ trình diễn những tiết mục đặc sắc của họ...!”

“Ồ...!”

Aizawa hơi co giật khước mắt nhìn về phía các học trò của ông và lẩm bẩm:

“Xem ra, có vài đội khá thú vị đây!”

“NÀO, HÃY CẤT CAO TIẾNG HÉT VANG CỦA CÁC BẠN LÊN HỒI CÁC KHÁN GIẢ...TRẬN HUYẾT CHIẾN CỦA U.A...START!!!”

“Midoriya –kun...!”

“Mình đây ▶. ◀!”

“Uraraka –san...”

“Có mặt... (▶. ◀)!!”

“Momo-chan...”

“Đã sẵn sàng... ▶ _ ◀!!!”

“Tốt!”

Hitomi nhếch miệng cười...

Vậy chúng ta...Quỷ thôi nào ♪(¬_¬)♪!

Tích...!

Bảng điện tử nhanh chóng hiện ra tên các team và điểm số từng đội...

Có team hai người, có team ba người, cũng có team bốn người. Đầy đủ các thể loại!

"HỒ HỒ...TRẬN CHIẾN HOANG DÃ TÀN KHỐC...TA SẼ KHÔNG HỎI MẤY ĐÚA ĐÃ SẴN SÀNG HAY CHƯA ĐÂU...!"

“THREE...TWO...”

“ONEEEEE...EEEE...!!!”

“BẮT ĐẦU!!!”

Lời thầy Present mic vừa chấm dứt, cả sân thi đấu yên lặng rồi đột ngột bùng nổ...

“Lên đi...!”

“Mục tiêu...” (Bakugo bẻ tay rắc rắc)

“...Chỉ có một mà thôi!” (Todroki lạnh nhạt nói)

“Trận chiến này...Thực chất, chỉ là cuộc đấu tranh giành con điểm mười triệu▶. ◀!” (Tetsut la lớn)

[Có cả Midoriya và Kizari, đúng là thuận lợi để cho mình để san bằng kết quả với hai người này

(▶. ◀)!]

Midoriya phát hoảng khi thấy mấy chục đạo hùng hực khí thế như trâu húc hướng thẳng nó xông tới.

“Kizari- kun...☹️❓?”

“Bình tĩnh...Uraraka –san, kích hoạt đi!” –Hitomi trấn an Midoriya, quay sang Uraraka nói.

“Mình làm đây...”

“Ý cha...aaa...!”

“Hitomi, dưới chân tội mình...!”

“Đang lún xuống sao...@!”

“Là năng lực của cậu ta à!?”

Một đường tuyến dài màu nâu đậm từ chân của một học sinh cánh trái trải dài một đường hướng team Hitomi bao phủ vào. Biến cả mặt đất trở thành bãi lầy.

“Đừng có hòng chạy thoát, bọn lớp A đáng ghét!”

Người cười hóa ra chính là thanh niên tóc bạc lớp 1-B lúc trước, Tetsut Tetsut. Quirk quý dị biến lòng đất thành bùn nhão, chính là của thanh niên nhìn y chang zombie đang chờ Tetsut...

Team Todoroki và Team Bakugo chỉ còn cách họ chưa đầy ba mét...Hitomi lúc này mới gần giọng...

“Sẵn sàng này, bám chặt tớ...!”

“Momo-chan, Uraraka-chan, quay mặt sang một bên...!”

Hitomi chậm rãi nhấc tay lên và bắt chéo thành hình chữ X trước mặt và gầm lớn:

“Firuogan...”

“Reflective...Force (Phản Trọng Lực)!?”

Hai tiếng cuối cùng vang vọng khắp cả sân thi...Và rồi...

OÀNH...HHHH...HHHHHHHH...!!!!!!

Gió thổi lay động, một áp lực từ Team của Hitomi, nói đúng hơn là từ chính bản thân cậu mạnh mẽ tỏa ra...

Toàn bộ mặt đất rung rinh như muốn nứt, hàng trăm con người đang quan sát và thi đấu đồng thời cảm giác được sự rung động đến từ sâu trong đại địa.

Gió rít gào khắp nơi, thổi tốc áo cả các khán giả đang ngồi trên trường quay, nhiều người phải lấy tay che mặt...

Nhưng các team đứng chịu trận mới thật là số khổ, bất ngờ phát lực của Hitomi làm nhiều đội té ngã vì không kịp chuẩn bị, thậm chí còn bị các đội khác nhân cơ hội cướp mất băng đeo. Chỉ có một vài team cứng rắn như Todoroki hay Tetsut của lớp A và lớp B là còn trụ vững được nhưng họ cũng phải lui lại rất xa vì áp lực gió ở gần quá mạnh.

Nhưng điều làm mọi người phải sửng sốt còn đang ở phía sau...

Bởi vì...

“BAY... ☹️!?”

Cả sân vận động đồng loạt hét lên, tất cả gần như đứng hình...Không chỉ dân thường, học sinh mà ngay đến dân chuyên cũng muốn dụi con mắt để xem chuyện quái quỷ gì đang diễn ra...

“Không có trang bị phụ trợ...Không có ai trong team có Quirk thuộc Không Hệ...!”

“Làm cách nào cơ chứ?!”

Tuy nhiên, vào thời điểm này, những người tinh táo trước tiên lại không phải là những anh hùng chuyên nghiệp...Đó là những thanh niên đang thi đấu!

Các thí sinh chỉ thất thần hai, ba giây và tiếp tục truy bắt...

“Đuổi theo chúng...(-.-)!” – Tetsut Tetsut la lớn quay ngược đầu ngựa.

“Jiro –san!” (Ojiro la lớn)

“Mình biết rồi!”

“EAR JACK...!!!”

[Kizari...Những điều cậu đã chỉ mình, mình chắc chắn sẽ áp dụng chúng...Và cho cậu thấy mình có thể làm gì...Cho dù...]

[Cậu là Dawn Knight!]

Jiro mắt lóe sáng bắn hai chiếc tai nghe, chỉ trong chớp mắt đã đuổi kịp nhóm Hitomi còn đang lơ lửng trên không.

“Momo...Tạo khiên nhanh...!”

“Có đây!”

PẶC...!

Kizari không hề lưỡng cuống, tay xoay thành vòng tròn, lợi dụng tấm chắn mới hình thành từ Momo, hất văng Ear Jack của Jiro.

“Phòng thủ thành công!”

“Cậu tuyệt thật đấy Kizari...Cậu phối hợp với Yaoyozu-san, quả thật là trời sinh một cặp mà...!”

[Trời sinh một cặp...(♥^.^♥)!]

"Sự phòng ngự của chúng ta còn đang thiếu sót...Với khả năng tấn công đa dạng và sức mạnh thể chất vượt trội của Kizari, đó không còn là vấn đề nữa rồi (^.^)!"

“Cái này nói sau...Tiếp đất thôi...Uraraka-chan!”

“Momo...Lốp đệm!”

“Sẵn sàng...Chuẩn bị nè mấy cậu...!”

Vù...uuu...uuuu...!

Hitomi dừng lại Reflective Force cường độ nhẹ, dễ dàng giúp bốn người an toàn hạ xuống mặt đất.

“Tiếp đất...Hoàn hảo...!”

~~~~~My Hero Academia~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Gay cấn Mã Chiến (1)

P/S: Chương 4, cầu đầu, châu và phiếu...Tác gần đứt hơi để bạo chương ừi (T^T)

Vù...uuuuuuuuuu...!

Bịch...!

“CON CHIẾN MÃ CỦA TEAM KIAZARI ĐÃ BÌNH YÊN TRÓN THOÁT LÀN ĐẦU TIÊN RUỘT ĐUÔI CỦA MỌI NGƯỜI...QUÁ TOỆT VỜI...
☹(°▽°)☹!”

"EM ẤY MỚI CHO CHÚNG TA CHÚNG KIẾN MỘT ĐIỀU KÌ DIỆU, MỘT SỨC MẠNH KHÔNG TƯỞNG...LIỆU RẰNG CÓ AI NGẮN CẢN ĐƯỢC ĐỘI CỦA KIZARI ĐẾN VỚI CHIẾN THẮNG ĐÂY...CHÚNG TA CÙNG CHỜ XEM...!"

“NHỮNG TRẬN CHIẾN CHỈ MỚI KHỞI ĐỘNG MÀ THÔI...HÃY QUẢY NHIỆT TÌNH LÊN ĐI CÁC ANH HÙNG TƯƠNG LAI...CHO CHÚNG TÔI THẤY CÁC BẠN CÓ GÌ NÀO!!!”

“Hừ...Mau đuổi theo báo thù họ thôi...Sato-kun!”

Jiro nắm đấm nhỏ nhỏ, gương mặt kiên quyết...Cơ mà...

“Ồ khoan đã, Jiro-san...Băng đeo của cậu đau mất tiêu rồi 〇__〇?!”

Sato hét hồn kêu to khi thấy vòng dây trắng trắng quấn quanh đầu của Jiro đã biệt vô tung tích.

“Hả...Từ khi nào mà ◀!▶!?”

Sato, Ojio, Koda: ㄟ_ㄟ!

Vật phẩm quan trọng nhất cuộc thi trời ơi...

ĐUÀ NHAU À...!?

“Chiến lợi phẩm thôi mà... (— —)!” –Chạy long nhong cách team Jiro mấy mét, một thanh niên tóc vàng nhạt nhếch mép cười, tay xoay xoay cái băng rôn chính vừa mới chồm từ team Jiro về.

“ỒI GIỜ ƠI...! HAI PHÚT VỪA QUA KÈ TỪ LÚC BẮT ĐẦU THÔI MÀ CẢ SÂN THI ĐÃ TRỞ THÀNH MỘT TRẬN HỒN CHIẾN RỒI (°▽°)!”

“VIỆC TRANH GIÀNH BĂNG ĐEO ĐANG DIỄN RA Ở KHẮP MỌI NƠI...MẮC KẸ CON SỐ MƯỜI TRIỆU VÀ TẬP TRUNG VÀO VỊ TRÍ TỪ HAI ĐẾN BỐN CŨNG KHÔNG PHẢI LÀ MỘT Ý TƯỞNG TỆ ĐẤU ♪(— —)♪!”

Quả thật y chang như lời ông thầy nói, sau khi vừa bị Hitomi áp chế một cách hời hợt như vậy, rất nhiều đội lập tức thay đổi chiến thuật, liên tục nhắm đến các team thứ hai hoặc thứ ba của lớp 1-A như là team Bakugo và team Todoroki.

Có điều, cũng không phải ai cũng biết khó mà lui, cách làm công khai trở thành “địch toàn thiên hạ” của Hitomi đã hấp dẫn những đội ngũ có Quirk càng lúc càng nguy hiểm đến tiền đánh team cậu.

Tỉ như là...

“HA HA HA...HAAAA...! Tranh giành...!? Sai rồi... Đây chỉ là sự cướp đoạt đến từ một phía mà thôi (°▽°)!”

“Là tiếng của Mineta –kun...Nhưng cậu ấy đâu rồi (0,0)?!”

Midoriya kinh ngạc la lên khi thấy Shoji một thân một mình xông về phía tụi nó.

“Độc thân sao...Nhưng đây là đấu đội mà...@!”

“Cứ giữ vị trí trước đã, Midoriya –san!”

Momo lo lắng nhìn bốn phương tám hướng kẻ địch đang tập trung lại mỗi lúc một đông.

“Hitomi...(0.0)...?!”

“Giao cho tớ ▶.◀!”

“Đã bọn họ muốn cướp của chúng ta, vậy thì phải chuẩn bị tinh thần...!”

“Nói gì thì nói, đối thủ nhiều như thế, chúng ta muốn đứng yên cũng không được. Mà lại, bọn họ đã sai lầm khi coi bọn mình này làm quá hồng mềm dễ nắm rồi đó!”

“Kizari –san...Đừng bảo là...◉◉!” –Midoriya trợn mắt...

[Đông đảo địch nhân đến vậy, cậu ấy còn định phản đòn nữa sao...@!]

“Sẵn sàng phi thiên tiếp nhé hai đứa...!”

“Áy chết...@,@!”

“Gi thế Uraraka-san...(0,0)?!”

“Chân của tớ, bị dính cứng rồi (T.T)!”

“Thứ này chính là của Mineta –kun mà...Nhưng từ lúc nào...!?” – Midoriya nhận thấy quả bóng tròn tròn quen thuộc đang nảy nảy dưới chân Uraraka kinh hãi kêu lên...

“Rốt cuộc nó ở đâu...!?”

“Ồ đây nè...Midoriya, Kizari...(°▽°)! - Về mặt dâm dăng của Mineta thò ra cái khe chính giữa vỏ ngoài khổng lồ của Shoji.

“HẢ...◉◉!!!”

“VẬY CŨNG ĐƯỢC NỮA SAO...@@@!”

“TẮT NHIÊN!” –Midnight sen-sei phát giẻ lau nói lớn.

Á ĐÌU...CHƠI BẮN VL...(-.-)!

Có điều, Midoriya còn chưa kịp phát biểu câu tiếp theo, từ cái lỗ chính giữa mấy cái xúc tu của Shoji, bỗng bắn ra một đầu lưỡi dài với tốc độ chóng mặt.

Vù...uuuu...!

Mấy thách thức này, không hề làm khó Hitomi, cảm giác LV3 Firudo đã giúp cậu biết trước trong vòng cả cây số có những sinh mệnh nào hoạt động, đầu cho chẳng cách nào phân biệt cụ thể được. Nhưng chỉ dùng để tránh đòn thì quá dễ dàng.

Chỉ tội cho mấy đội đằng sau đang tiến lên đã bị cái lưới quét trúng, đồng thời bay luôn cái băng đeo trên trán...

“Đây là Asui-san... ㄟ_ㄟ!”

“Quả nhiên không hổ danh là đã phá vỡ kỉ lục thi đầu vào, Kizari-chan!”

Giọng nói của Asui từ cái bục lớn truyền ra, đồng thời cô bé cũng lộ mặt mình nhìn về team Hitomi...

“Lại thêm một MEM nữa...Đội Shoji khó nhận quá, Kizari-kun!”

Viu...uuu...!

Lại thêm mấy chục trái bóng tặc kèm lưới của Tsuyu như đại bác liên thanh nã đạn liên tục, khiến người xem phải choáng váng đầu óc...

“ĐỘI CỦA MINETA, TẬN DỤNG TRIỆT ĐỂ SỰ KHÁC BIỆT GIỮA CÁC THÀNH VIÊN! TRÔNG HỌ CỨ NHƯ LÀ MỘT CỖ XE TĂNG VẬY @@@!”

“Tiếp tục không ổn, Hitomi...!”

“Ủmm...cũng đến lúc rồi!”

Hitomi không hề quay đầu, bình thản nói với cô bạn gái:

“Momo...Flash Boom (Đạn chói)!”

“Có đây...!”

“Yosh...!”

“Lên đây cốt tinh thần nào ba người...Chúng ta...SẼ PHẢN CÔNG...NGAY LẬP TỨC...(▶.◀)!”

Hai tay cầm chặt quả lựu đạn đặc chế của Momo, cái này không có tính sát thương gì...Nhưng là...

“FLASHY...INFINITY GRENADE...!!!”

Hitomi gầm lên một tiếng đinh tai nhức óc, khiến cho mấy team đang áp sát họ bị hù dưng đứng lại trong thoáng chốc...

Và, cậu cũng chỉ chờ có thể...

Vù...uuu...uuu...!

Bàn tay bông hoa lên những tàn ảnh, Hitomi hướng toàn trường quảng liên tiếp bốn năm trái lựu đạn...

“Cẩn thận...!”

“Mau né ra...@!”

“Tụi nó dám chơi bom luôn à...Sao liều dữ vậy ㄟ_ㄟ?!”

Mấy đội kia sáng hồn khi mà mấy trái lựu đạn đen đen lấy tốc độ mắt thường không thấy được hướng tụi nó phi vèo vèo...

Team Todoroki, Tetsut, Bakugo, Jiro...Đều điếng người tìm cách ẩn tránh.

Oành!

Oành!

Oành!

Chúu...Chúu...Chúu...!

Hàng loạt tiếng sấm nổ liên hồi kèm theo vô số tia sáng rực cháy chói lòa con mắt. Bất ngờ này làm cho các đội trên sân thi và hàng ngàn quý khán giả ngay tại trường quay hoặc đang xem phát sóng phải đưa tay che mặt vì ánh sáng quá mức mãnh liệt.

“Uraraka, tận dụng cơ hội, mau thay giày đi...Momo, nhanh tạo cho cô ấy một cái mới.”

“Đội chút xíu, Uraraka –chan...!”

Momo bật hết hỏa lực, chỉ vài giây sau, một cặp giày kiểu trượt patin đã được cô bé tạo nên.

“Đừng hòng bỏ chạy lần nữa...Bọn khốn (ノ益益)!”

Tetsut giận dữ hét to, mặt đất dưới chân tụi nó lại có dấu hiệu hòa tan...

Cùng lúc đó, một bóng đen khổng lồ từ bên trái đột ngột xuất hiện kéo dài đến chỗ Hitomi...Dark Shadow của Tokoyami!

Một dải băng trắng định tập kích cậu từ đằng sau.Quirk Tape của Sero!

Bốn phương tám hướng, đâu đâu đều có kẻ địch, ngăn chặn mọi lối thoát.

[Mấy người này cũng khó nhai thật đấy, nhất là khi mình đang bị hạn chế sức mạnh...Có điều...Như thế mới thú vị...]

[Không phải sao...Cảm giác này...Sự hưng phấn đang sục sôi trong lòng...Kể từ trận chiến với Noumu đến giờ, cho đến thời khắc hiện tại...Mình mới thực sự cảm thấy được...Nhiệt huyết đang dâng trào 凸(¬_¬)凸!]

“Firuogan...Reflective Force...Toàn bộ công suất...!”

Hitomi không còn dấu giếm sức mạnh bản thân, trực tiếp tung ra toàn bộ những gì có thể sử dụng...

Bốn mươi phần trăm Power, bùng nổ!

OÀNH...HHHH...HHHHHH.....!!!!

VÙ...uuuuuuuuuu.....UUUUUUUUU.....~~~~~!!!!!!

Mặt đất không còn lay động, nhưng thay vào đó, là từng đợt gió xoáy khiến người xem phải kinh hồn táng đờm...

Rin...Rít...t...tt...ttt...tttt...!!!!

Không khí dường như trở nên cô đặc lại, tựa hồ có vô số cây roi mây đang vuốt ve mặt từng đứa, phạm vi bên trong ba mét kẻ địch đều bị Hitomi thổi bay ra gần sát rìa sân thi đấu, và bản thân đội cậu cũng nhận cơ hội này phóng thẳng lên trời...

BÙM...mmmm...MMM...!!!

“Há...!?”

(0, 0)!?

“Cái gì...T...h...@!”

Midoriya đang bắt chặt chân của Hitomi, vừa ngoái đầu lại đã hết hồn...

“Kacchan...☹️!”

Chỉ thấy Bakugo thả một đợt pháo hoa sáng lạn, nhảy vọt ra khỏi ngựa chiến, trực tiếp hướng về phía team Hitomi bay tới...

“TỤI MÀY ĐỪNG CÓ TƯỜNG BỞ...(ノ益益)!”

“Ngây thơ quá...Bakugo!”

“Dám coi khinh tao...”

“KIRA...aaaa....AAAA...!”

Bakugo hét lớn, cánh tay duỗi dài đến tận cùng, lòng bàn tay đã nở lớp bốp khói trắng...

“Chết đi thằng chóá...!”

(´ω´)!

Hitomi hừ lạnh một tiếng, một tay nhắc tấm khiêng che chắn cho đồng đội, bên còn lại vận lực hướng Bakugo tạt thẳng qua.

Vù...UUUUUUUU~~~~~!!!!

Uỳnh...!

“BAKUGO TEAM...!”

Từ vị trí số hai, bất ngờ khó tin là toàn bộ team A ngoại trừ nhóm Kizari đều đã bị hạ bệ bởi lớp B mà tụi nó chẳng hề hay biết chút nào.

Lớp 1-B, đã có cú lội ngược dòng thành công, và bầu không khí trên sân lúc này, chính đang chỉ hướng về tụi nó...

Âm mưu đã ấp ủ từ lâu, giờ khắc này, được thực hiện!

~~~~~My Hero Academia~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Gay cấn Mã Chiến (2)

Vài phút trước đó...

Team Bakugo khí thế hùng hục, lao đầu như một con chó điên, càn quét hết các team xung quanh, ai gặp ai né, thần càn sát thần, phật càn giết phật...

Nhưng mà...

Xoẹt...!

“Ồ... ㄟ~ㄟ!”

Chỉ trong một thoáng sơ sẩy không chú ý, băng đeo trên trán của Bakugo, đã bị đoạt mất!

Và người lấy nó, không ai khác... Chính là thằng nhóc tóc vàng bên lớp 1-B, đồng thời cũng là thủ phạm thủ tiêu cái băng trên trán team Jiro.

Nhằm lúc đội Bakugo còn đang mải đuổi theo team Hitomi, tóc vàng nhanh chóng tiếp cận và giật bay chiếc băng đeo vướng ra khỏi trán thằng nhỏ...

“Ha ha haaaa...!”

Tóc vàng cười khẩy, không thèm để ý tới khuôn mặt cục súc đang tím bầm lại vì tức giận của thanh niên Bakugo...

“Đầu óc tụi mày đơn giản thiệt đấy...”

“Lớp A à!”

“Bị cướp mất rồi...@!” –Ashido hoảng hồn kêu lên.

“TRẢ LẠI ĐÂY CHO BỐ... THẲNG KHỐN... TAO ĐÒ SẮT TỤI MÀY GIỜ...”

(ノ益ㄟ)!”

“Ghê dữ vậy ta... Tao sợ quá đi tụi bây ơi (— —)!”

“...”

“Cô Midnight có nói vòng đầu tiên, chỉ là vòng loại... Mà nó đã cắt giảm hàng loạt học sinh thế này... Tụi mày không hề nghĩ qua hay thắc mắc gì sao?” –Tóc vàng dường như không hề có ý định bỏ chạy hay né tránh mà nó vẫn tiếp tục đứng giăng đạo cho Bakugo.

Hình như thằng này chả biết, hay cũng chẳng thèm quan tâm đến con giận dữ kinh khủng sắp đổ ập lên đầu mình...

“Hả...!? Mày định nói gì thằng chó (-.-)!”

Bakugo nắm tay nỏ bơm bóp, chỉ chờ đợi tên láu kia bắt cần là đoạt băng lại ngay...

Thế nhưng, câu tiếp theo của tóc vàng, đã khiến Bakugo phải giật mình!

“Giả sử bọn họ giữ lại khoảng bốn mươi học sinh cho vòng tiếp theo... Vậy thì khi chạy, chỉ cần chắc chắn sẽ nằm trong số đó là được rồi...(U ~ U)!”

“Từ đằng sau, tụi tao có thể quan sát mọi năng lực, tính cách cũng như suy nghĩ biện pháp đối phó với những đối thủ đi trước... Chẳng có lý do gì để chăm chăm dành chiến thắng ở vòng giữ xe phải không nào (— —)!”

Ơ ĐỆCH...NÓ NÓI...CÓ LÝ VỜ LỜ...(-_-)...

[Nhưng là...BỐ MÀY MUỐN ĐỪNG NHẤT, KHÔNG AI ĐƯỢC QUYỀN TRANH CẢI...OK!?!]

“Cả lớp tội mày đều làm vậy luôn à... ?!”

Mặc dù thằng này biểu lộ và hành động rất đáng ghét, nhưng Bakugo không thể không thừa nhận, chiến thuật của tội nó, quả thực vô cùng hợp lý...

Có điều...Đừng nên đánh chú ý vào bố mày (▶.◀)!”

“Mặc dù lớp B chưa phải đồng ý hết, nhưng đây cũng là một ý kiến hay phải chứ?!”

“Cái kiểu theo đuổi vị trí đầu tạm thời này, giống như là treo cà rốt trước mặt lũ ngựa để dụ chúng chạy vậy...”

Monoma cứ thản nhiên nói liên tục, cố tình không đề ý đến Bakugo đã đến biên giới của sự kìm chế.

(ノ益彡)...~~~~!!!

“Monoma...Cẩn thận, mấy team khác tới kìa!” – Một đứa bạn đang làm ngựa lo lắng nói.

“Ừmmm, chúng ta rút...!”

“À... Mà nhắc mới nhớ...mày nổi tiếng lắm mà, không phải sao凸(￣▽￣)凸!”

“Là nạn nhân của cái vụ nhảy nhụa gì đó...Có dịp thì kể tao nghe với nhé...”

“Cái cảm giác khi mỗi năm đều bị tội phạm tấn công ý...Ha ha(°▽°)!”

Bakugo cảm thấy đầu mình đã muốn nổ tung rồi, tựa hồ có ai đã châm ngòi cho một vùng núi lửa bùng cháy trong thân thể nó vậy...

“Kirishima...ĐÔI KÉ HOẠCH...” – Bakugo gằn từng chữ.

“HẢ...(@,@)... ◉_◉!?”

Kirishima hoảng hồn khi thấy vẻ đặng đặng sát khí của thằng bạn...

Cả team Bakugo dường như đã bao trùm một vùng màu đỏ nộ khí của Bakugo. Thằng nhóc lúc này đã hóa thân thành ác quỷ!

Ai cũng có thể cảm nhận sự phẫn nộ và điên cuồng tràn ngập con người Bakugo lúc này...

Nếu như mà ánh mắt có thể giết người thì có lẽ cái nhìn của Bakugo đã đủ để đưa Monoma lên thiên đàng cả vạn lần rồi.

“Trước khi xử lý thằng Deku, ĐỒ SÁT HẾT BỌN NÀY CHO TAO ~~~`.....▶_◀.....~~~~!!!!!!” – Bakugo ra luôn quyết định tối hậu.

Nó, không cho phép, và sẽ không bao giờ tha thứ, kẻ dám đem bản thân ra làm trò đùa hay mua vui cho người khác!

“Hừ...!”- Monoma nhếch miệng, nở một nụ cười khiêu khích trắng trợn...

“Vây thôi...chào nhé...! À nhân tiện cố khắc ghi cái tên người đã đánh bại mày đó, Bakugo... (U ∩ U)!”

.....

Team Hitomi!

“Kizari –san, không ngờ lớp B lại đề ra chiến thuật như vậy(-.-)!” –Midoriya nhìn thấy bạn nói khổ ăn phải quả đắng, không hề tỏ vẻ đắc ý, ngược lại nhú mày trầm tư.

“Quả thật...Hành động của họ đã làm toàn trường bất ngờ...”

“Nhưng cũng phải công nhận một điều rằng...cách làm đương trường và lật ngược cái bầu không khí vốn dĩ đang hoàn toàn nghiêng về lớp A chúng ta từ trước khi hội thao bắt đầu, bọn họ chắc chắn đã tạo được một ấn tượng mạnh với người xem và dân chuyên

(´ω´)!”

“Khó nói chắc lắm Midoriya, nhưng nếu dự tính của mấy người đó là như thế, vậy thì việc nhắm vào team ta là việc không cần thiết... (>‘o’>)!” – Momo thờ phào nhẹ nhõm đưa ra kết luận.

Roẹt...!

“Hả... ㄟ_ㄟ!”

Midoriya bất chợt kéo người nghiêng lại, ma sát mặt đất kêu ken két, Uraraka và Momo cũng bị bất ngờ chấn động lung lay...

“Midoriya... Công nhận, cậu nói linh thật (-.-)!”

“Todoroki –kun...@!”

“Lên một trăm hai mươi phần trăm tinh thần đi ba người... Tiếp theo trận chiến, sẽ không dễ dàng nữa đâu ▶.◀!”

Lần này, rốt cuộc đã đụng phải đối thủ... Chặn ngay lối đi của team Hitomi, chính là Todoroki với một đội hình hùng hậu.

Lida siêu tốc, Tokoyami tấn công tầm trung nhưng phòng thủ đa dạng và toàn mỹ, Kaminari Siêu cấp điện năng có thể dùng làm át chủ bài, và còn... Todoroki nữa!

Thằng bé tóc hai phai, khề nhủ lại hai con mắt nhìn đắm đắm vào tụi nó, lạnh lùng nói:

“Tôi chờ đợi này giờ rồi đó... Quyết phân thắng bại đi, Kizari, Midoriya ▶_◀!”

Tranh đoạt gay cấn, sắp xảy ra!

~~~~~.....~~~~~

“HỒ HỒ HỒ.....!!!!”

“TRẬN MÃ CHIẾN ĐÃ BƯỚC SANG GIAI ĐOẠN NỬA SAU RỒI. VỚI SỰ TRỞ LẠI ĐẦY BẤT NGỜ CỦA LỚP B, LIỆU ĐẾN PHÚT CUỐI, SỐ ĐIỂM MUỖI TRIỆU SẼ THUỘC VỀ AI ĐÂY ㄟ(“▽”)ㄟ?!”

Giọng Present mic sen-sei vang vọng khắp phố phường, đốt cháy mãnh liệt thêm bầu không khí nóng bỏng ở Hội thao U.A lúc này.

Trên sân thể dục, rất nhiều đội hiện tại đã đánh mất vòng bảng, và rơi xuống KHÔNG điểm. Tỉ như là...

Team Mineta...

Tối tăm nhỏ hẹp không gian, bỗng vang lên tiếng thút thít...

“Hic...Hic...Băng đeo..M...Má...t...TIÊU ĐẤU RỦI ㄟ_ㄟv!”

“Mineta –chan, vì là một kế hoạch hay nên dù có cậu trong đội thì tôi vẫn gia nhập...Từ khi nào mà cậu bị lấy đi băng đeo thể (0,0)?”

“AI BIẾT ĐẤU @^@!”

“Cơ mà giờ chẳng còn gì để mất nữa...Chẳng còn gì...(-.-)!” –Mineta nắc nghẹn một chút, rồi hét lớn...

“Shoji, chuyển sang chế độ tấn công, phải dùng toàn lực, cướp cho bằng được điểm số của hai nhóm Kizari và Todoroki... ■_■!”

Rắc...Rắc...!

Shoji duỗi chùng xúc tu đã bao bọc cho hai đứa bạn từ đầu trận đến giờ, và vươn dài ra như một cỗ xe tăng đại pháo.

“Tiến tới!!”

Mineta thét to, Shoji tức thì lao thẳng hướng Hitomi và Todoroki xông lại gần...

Không chỉ team Mineta, mà rất nhiều đội tập trung ở đó cũng đồng loạt đánh chủ ý vây bắt hoặc lợi dụng sự tranh đấu của hai team này.

“Lida, tiến lên...Tokoyami, Dark Shadow sẵn sàng chưa?!”

“Lúc nào cũng có thể!” – Tokoyami trầm giọng đáp.

“Kaminari, cậu...”

“Tui biết mà!” –Kaminari cười toe toe đáp lại.

“Số lượng đội đang áp sát không chỉ có một, Midoriya, di chuyển nhanh nào!”

“Yosh...One For All Full Cowling Ba Phần Trăm!”

Hai mắt Midoriya thoáng chớp lập lòe, từng tia điện màu xanh thẫm nhấp nháy du tẩu trên người thằng nhóc.

Midoriya cấp tốc hướng ra xa xa chạy lui lại...

Chính thời điểm này, sự cơ động của team Hitomi mới lộ rõ ra. Dựa vào Zero Uravity và đôi giày trượt patin của Momo mà bốn người có thể nhanh chóng di chuyển và quẹo ngoặt trước bất kì tình huống nguy hiểm đột xuất nào.

Ret~~~Ret~~~Ret!!!

“Lùi mau, Midoriya!”

“Momo, tắm chân cách điện!”

Hitomi co rụt hai con mắt khi thấy Kaminari trên ánh lóe sáng ánh chớp. Cậu biết đó chính là dấu hiệu thằng này chuẩn bị thả đại chiêu.

Cũng khoảnh khắc đấy, Momo đã tạo ra vài màng cách điện cùng cây dẫn thể cao áp găm thẳng xuống mặt đất...

“Há há... Thù cho chắc nè mấy đứa $\geq \text{○○} \leq$!”

Kaminari cười lớn, trợn trừng hai mắt, tóc dựng ngược đỉnh đầu và rống thật to:

“Giải phóng điện tích, MỘT TRIỆU BA TRĂM NGÀN VÔN...NNNN...!!!”

Điện mạng chói lòa con mắt, phạm vi ba mét bên trong Kaminari đều dính đòn này của cu cậu.

Dark Shadow nhanh như cắt phóng đại hình thể, bao phủ Todoroki và Lida. Bên Hitomi thì đã có vài chống điện của Momo...

Thế nhưng là, mấy team khác sẽ không may mắn như vậy.

Team Jiro...

Team Mineta...

Team Kendo lớp 1-B...

Tất cả, đồng loạt bị giật đến sững người, thân thể bốc khói nồng nặc...!

Phốc!

Todoroki nắm thẳng một thanh thép chẳng biết lấy từ đâu, đâm sâu xuống mặt đất...

“Chỉ còn khoảng sáu phút...Không còn đường lui nữa đâu ►_◄!”

Rắc...Rắc...Rắc...

Lạnh lẽo hơi thở, từ mặt đất, tựa như một con rắn độc, lan nhanh như gió, nháy mắt đã đóng băng toàn bộ ba bốn đội đã bị Kaminari sốc điện trước đó. Ở trạng thái bình thường, họ hoàn toàn có thể tránh né được...

“Thứ lỗi nhưng ráng mà chịu đựng đi nhé!”

Todoroki đầu không ngoảnh lại, nói vọng ra phía sau.

“Gì chứ... ㄟ ㄟ ㄟ!”

“A...A...A...Lạnh quá...Không tài nào di chuyển được ㊦ ㊦!”

“Cậu ta...Sao có thể...@#@!”

“TODOROKI TEAM, UNBELIEVABLE!”

“Chỉ trong tích tắc ấy, Todoroki đã giải quyết xong đám đông đó ㄟ ㄟ!”

“CÁC BẠN CÓ TIN NỔI KHÔNG...@?!”

“Hừm...! Khá lắm!”—Aizawa sen-sei chăm chú nhìn rồi bình luận...

“HỒ...?”

“Sau khi Kaminari phóng điện để cầm chân thì thằng bé đã nhân cơ hội để đóng băng tất cả lại...”

“Ồ HỒ!!!”

“Quả không ngoài mong đợi... Cũng do ở vòng vượt chướng ngại vật có khá nhiều ngườif tránh được nên nó cũng rút ra được kinh nghiệm rồi!”

“Nhận xét hay lắm, Eraser!” – Present mic đưa tay thủ thế OK đối với Aizawa.

Trong lúc đó...

Todoroki vượt qua những team bị đông cứng, tiện thể “xin” luôn của họ mấy cái băng rôn...

“Chết tiệt...!”

“Trả lại cho tui... Huhu ㄟ,ㄘ!”

Mặc kệ những tiếng la réo đằng sau lưng, Todoroki không hề giảm tốc độ mà càng tiến nhanh hơn nữa, và còn...

Cạch...Cạch...Răng...Rắc...Rắc...~~~~~.....!!!!

Ầmmmm...mmmm!

Một bức tường băng khổng lồ được dựng lên, bao phủ hai team Kizari và Todoroki, ngăn cản mọi sự xâm nhập hay ý đồ chen vào cuộc chiến giữa hai đội.

Thằng bé muốn quyết đấu, ngay tại trong này!

~~~~~My Hero Academia~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Gay cấn Mã chiến (3)

Vào thời khắc gay cấn giữa team Hitomi và Todoroki, đội của Bakugo cũng đang gặp phải vấn đề nan giải không kém...

Bakugo, vẫn chưa cách nào cướp lại điểm số nhóm mình từ tay của Monoma lớp B được.

“Monoma, đừng có khiêu khích tụi nó nữa, làm thế thì cậu cũng có khác gì tụi nó đâu chứ (-.-)~~~~!”

“Ồm...Phải ha...(ㄟ~ㄘ)....Đã là anh hùng thì không nên làm như vậy!”

“Vói lại, chắc mấy cậu đã từng nghe qua rồi nhì, về những vụ mà anh hùng bị bọn tội phạm tìm đến để giải quyết ân oán cá nhân ấy...ㄟ(¬_¬)▼!”

Bakugo rung mỗi lúc một mạnh hơn khi nghe Monoma nói chuyện, Kirishima cảm thấy không ổn vội la lên trấn an.

“Bakugo, bình tĩnh đi...Chú không bình tĩnh thì không lấy điểm số lại được đâu...!”

“@@@@@@@@...MẢ MỆ NÓ...OOOO....▶.◀!”

BÙM...!

Bakugo đập hai tay vào nhau đánh một cú nổ thật to, nó cười lên dữ tợn...

“Nào, lên đi Kirishima...Tao hiện giờ, đang rất là BÌNH TĨNH ĐÂY (°▽°)!”

“...”

“Mà thôi... trông cậy vào chú cả đấy!”

“Chiến nào!”

Kirishima cúi thấp người, chân lấy đà lao về phía team Monoma...

“Chết đi...!”

Bakugo hướng Monoma vùng chướng, nhưng trong dự liệu nháy mắt hạ gục không xảy ra, thay vào đó...

“Chỉ có thể thôi sao...—_—!”

“Hả...☹☹!”

Monoma cười ta, khẽ lách người qua, bàn tay nó chỉ đẩy nhẹ một phát là Bakugo đã mất đã chúi xuống muốn té.

Boom...!

Monoma hoàn trả Bakugo cú nổ vừa nảy thẳng này mới xài, thuận tiện đập vào đầu Kirishima một cái.

“Hề...Kinh phết...Đúng là một năng lực tốt nhỉ☺☺!”

“Là của tao...(0.0)...(-_-)!!!”

“Hả...Bakugo...Năng lực của chú mà cũng bị trùng nữa sao @?!”

Kirishima giật mình kinh hãi, vì Monoma cũng có Quirk y hệt Bakugo, phải biết rằng năng lực đó rất hiếm.

“THẰNG CHÓ...~~~~~(ノಠ益ಠ)~~~~~...”

Bakugo nổi giận!

Quirk mà nó tự hào bấy lâu nay, thứ mà nó nghĩ sẽ là độc nhất vô nhị...Bây giờ, lại xuất hiện thêm một cái nữa.

“CHẾT ĐI...!”

Bakugo ra tay, lần này còn mạnh hơn trước, có chút không kiểm soát nổi bản thân.

UỖNH...HHHHH...hhhhh.....~~~~~!!!

Va chạm trong nháy mắt, khí áp bùng nổ, bụi bay đầy trời, gió thổi tứ tung, tỏa khắp sân trườn

Thế nhưng...

“Ha ha...công nhận toàn là những năng lực tốt đấy!”

“Hả...!?”

“Cơ mà, của tao vẫn là cái tốt hơn thôi(— —)!”

“Ồ...☺☺!”

“Hả...Của tui...@@@...☹☹!”

Kirishima sáng hồn, vì lúc này, tới lượt năng lực của nó bị trùng. Phải biết rằng ở hội thao U.A, Quirk của Kirishima cũng bị lặp một lần rồi, ai dè...

“Không phải đâu...(-_-)!”

“Hả...(o,0)!?”

“Thằng đó, copy lại đấy!”—Bakugo gằn giọng nói.

“Đúng thế...Đoán rất chuẩn(U ~ U)!”

Monoma nở nụ cười đắc ý, từ trước tới giờ, lớp B toàn bị lớp A chiếm hết danh tiếng, rốt cuộc ở hội thao lần này, bọn nó cuối cùng đã khiến cho lớp A bị một phen điều đúng.

Monoma Neito, Quirk Copy!

Dù là năng lực của bất kì ai, chỉ cần cậu ta chạm vào họ thì có thể tùy ý sử dụng trong năm phút. Tất nhiên là những hàng thuộc loại tự rèn luyện ra như của Hitomi hay có các mặt hạn chế khác sẽ không được.

☺(— —)☺

“Cơ mà...rõ ràng như vậy thì thằng ngu cũng phát hiện được thôi nhỉ!”

(▶.◀)...GU...U...U...U...uuuu...!!!

“Mày chuẩn bị tinh thần đi con! Bó...”

Phốc!

☹☹!

“Hả...!?”

Đột ngột từ đâu xuất hiện một dòng chất lỏng màu trắng, hướng Kirishima phun tới... Đã có team khác lao đến tranh đấu!

Người vừa bắn thứ đó chính là một cậu học sinh mặt y hệt cái xô có đính nhiều lỗ hồng đằng trên, và cũng chính những cái lỗ này tạo ra chất lỏng đặc sệt ấy.

“Muốn chiến à, Bondo?!”

“Monoma...Số điểm này đủ để chúng ta lọt vào top bốn rồi...Dọt thôi!”

Team Monoma nhanh chóng chạy lẹ, Bakugo tròn trĩnh hai con mắt quát:

“Đuổi theo...!”

“Không được, chân bị đông cứng mất rồi...@!”

Kirishima cố gắng nhúc nhích phần chi dưới đã bị lớp chất kéo kết thành một cục cứng ngắc chẳng tài nào thoát ra được.

“Đợi một lát, Quirk của tui có thể làm nó tan chảy...” – Ashido đưa dép chân lên vận dụng năng lực hòa tan đám bầy nhầy...

“Nhanh lên...Đang là KHÔNG ĐIỂM ĐÓ...NHANH LÊN(●´ω`●)!”

Sero lo lắng hồi thúc đồng bọn, giờ thì gần hết, và thắng nhờ thì chả muốn bị loại chút nào.

Monoma đã cách xa team Bakugo được một khoảng, quay đầu lại mỉm cười...

“Ồ...đừng cay tao nhé! Đứa thách thức trước chính là mày mà. Cái câu tuyên thệ gì ấy nhỉ...cái câu max nhục ấy...”

Bakugo: (ノಠ益ಠ)!!!

“À...thôi, nghỉ ngơi đi nhé!”

(Tôi sẽ đánh bại, và trở thành người số một)

“Tao sẽ làm được...TAO SẼ LÀM ĐƯỢC...KHÔNG CHỈ ĐÁNH BẠI TỤI BÂY ĐÂY, TAO SẼ ĐOẠT CÁI CHỨC SỐ MỘT ẤY MÀ KHÔNG AI CÓ THỂ BÀN CẢI ĐƯỢC~~~~▶_◀~~~~!!!!”

Monoma ngồi trên ngựa đáng vẻ khá đắc chí, cậu chàng nhìn bảng xếp hạng rồi nói với ba đứa dưới...

“Tụi mình hiện tại đứng ba...Coi bộ cũng không tệ! Cố giữ vị trí cho đến hết giờ cái đã!”

“ĐỢI ĐÃ...! ĐỢI ĐÃ...!”

“Hề...?”

(0,o)!?

“Hầy, sao mà cố chấp vậy!”

“Đối với một anh hùng thì đức tính cố chấp ấy---“

Monoma lắc lắc đầu, quay người ra đằng sau thở dài, nhưng còn chưa kịp phán hết câu...

BÙM...!

“HẢ...0.0!?”

Bakugo dùng Quirk tự văng mình ra khỏi ngựa, lao đến chỗ tụi nó với một tốc độ chóng mặt, và vươn bàn tay về phía băng đeo trên cổ Monoma...

☹☹!!!

“TSUBARA!!!”

“PHÒNG NGỰ!!!”

PHÙ...!

Thanh niên tên gọi Tsubara tức thì phì miệng thổi ra một hơi thật dài...

Bốp...!

“Hự...A...ây...cha!”

Bakugo vội vàng đâm sầm ngay bức tường cô đặc bằng không khí bởi Quirk của thằng kia, không thể không dừng lại.

“Hay lắm...!”

“Làm tốt, Tsubara, có thể chứ(°▽°)!”

(-_-)!!!

Bốp...Bốp...Bốp...!

Bakugo liên tục dùng nắm đấm công kích bức tường không khí những không thành công.

“Há há...Không thể phá được nó đâu, cho mày chờ 𐄂(¬_¬)𐄂!”

Răng...rắc...rắc...!

Vừa mới quay lưng lại Monoma, bất chợt cảm thấy một loạt tiếng gương vỡ đằng sau, tâm lý hô to không ổn...

“HÁY...AAAA....!!!!”

Àmmm...!

Một tiếng vỡ vụn truyền ra, nhưng khiến người nghe cảm thấy chói tai như vậy...

PẶc!

Bakugo thừa thể xông lên, chớp lấy hai cái băng đeo của Monoma...

𐄂■𐄂!?

“Cái gì?!”

Phụt...!

Bakugo đã dứt thành công!

Tsubara hốt hoảng kêu lên:

“Nó cướp được rồi, hai cái lận 0,o!!!”

“Không sao, vẫn ở hạng bốn mà!”

“Team của Kendo bị đóng băng rồi...”

“Ừmm...Bằng mọi giá, phải thủ chắc chiếc băng đeo này(●—●)!”

Monoma nắm chặt vòng băng nghiêng răng nói.

PẶc...

Băng vải từ Sero chuẩn xác bắt dính lấy Bakugo và kéo cậu chàng về, thanh niên xám mặt quát Bakugo:

“Lại nhảy nữa, tui đã báo phải thông báo trước rồi mà...(-_-)!”

“Đừng bàn cãi chuyện đó...Chúng ta đã vọt lên hạng ba rồi!”

“Cứ đà này thì sẽ vô chắc vòng trong thôi...!”—Kirishima hưng phấn nói.

“Chưa đâu...Chưa đâu...!”

Bakugo vừa gõ đầu Kirishima nghe cong cóc, vừa nôn nóng nói:

“Cướp cho bằng được cái vị trí số một đấy, nhất định phải làm được (►.◄)!”

“Hồi này chỉ có mình tao nên đéch ăn thua...Thằng chóa tóc vàng, giờ thì xông lên!”

Bặc!

Bóp chặt nắm tay, Bakugo gần giọng với ba đứa còn lại:

“Lấy lại số điểm đó xong, chúng ta còn cần nhắm đến con số mười triệu nữa!”

“Thiệt tình (´・ω・`)!”

“Mặt bệt, băng dính đâu!?”

“Là Sero...!”

Vù... Một dải băng dài nhắm thẳng về phía trước phóng đi, rất tiếc là...

“Hụt rồi nhé, lớp A!”

“Hừ... Mất tâm...!”

“(-.-)... Là Ashido Mina!”

“Kệ tổ nó, bắn một lượng dung dịch tan chảy nhẹ theo hướng chúng ta di chuyển đi!”

Xoẹt...!

“Đứng cho vững, Kirishima!”

“Rồi, tôi luôn đi thanh niên!”

Bùm...Bùm...Bùm...!

Hai tay chống ngược ra sau, Bakugo cười lạnh lùng, nổ tung một cú cực mạnh, nương theo con đường kì lạ mới tạo thành, nhanh như vũ bão tiếp cận lấy team Monoma.

OÀNH...!

“BAKUGO KHÔNG HỀ NƯƠNG TAY...NẾU ĐÃ MUỐN THÌ LÀM CHO TỐI! MỌI NGƯỜI BIẾT ĐẤY, CẬU TA LÀ MỘT ĐỨA CẦU TOÀN MÃ...VÀ THỜI GIAN, CŨNG ĐANG ĐẾM NGƯỢC RỒI!”

Chiến thuật ngay lập tức của Bakugo đã đủ thể hiện rõ sự nhanh nhạy và khả năng nắm bắt tình thế của thằng bé, dù cho không hề được chỉ bảo quá nhiều.

Những kẻ luôn nhắm đến vị trí đứng đầu và ngược lại...Chính sự cố chấp, đã tạo nên một tính cách đặc trưng riêng biệt của Bakugo mà không ai có thể sao chép được.

Cùng lúc đó...

Trong tường băng, một cuộc đối đầu nghẹt thở đang diễn ra!

Team Todoroki mặc dù không dám áp sát lại quá gần, nhưng họ vẫn có ưu thế tấn công tầm xa nhờ Dark Shadow của Tokoyami.

Chưa ai biết rõ hoàn toàn về khả năng cũng như tầm đánh của con quái vật bóng đêm ẩn giấu bên trong cậu bạn này.

Có điều, với sức mạnh thể chất vượt trội cộng thêm khiên phòng bị tạo ra từ Momo, Hitomi không mấy khó khăn để né tránh cũng như phản dame lại chống trả, thế cục lâm vào bế tắc khi mà hai bên đều không dám mạnh mẽ tấn công đối phương.

Todoroki còn có Kaminari làm át chủ bài để bộc phát, hiển nhiên là không thích hợp sắp lá cà. Còn Hitomi thì gây ấn tượng quá áp đảo với hai lần bùng nổ năng lực Firudo của mình, phe nào cũng có cố kị, nên cứ ngán ngừ chưa quyết.

Nhưng là, một câu phán định của ông thầy, đẩy sự kiên nhẫn này, vượt quá giới hạn...

“CHỈ CÒN CHƯA TỐI MỘT PHÚT NỮA, TEAM KIZARI VẪN XUẤT SẮC PHÒNG NGỰ TỪ NẦY ĐẾN GIỜ, TRONG MỘT HOÀN CẢNH CHẶT HẸP NHƯ VẬY!”

“HIỆN TẠI, ĐÚNG ĐẦU BẢNG LÀ TEAM KIZARI VỚI HƠN MƯỜI TRIỆU ĐIỂM, TEAM TODOROKI ĐÚNG NHÌ VỚI BỐN BĂNG ĐEO, TIẾP THEO LÀ TEAM BAKUGO VÀ TETSUT...NHỮNG TRẬN TRANH ĐOẠT DIỄN RA VỎ CÙNG CĂNG THẲNG Ở NHỮNG PHÚT GIẤY CUỐI CÙNG NÀY, LIỆU AI SẼ LÀ NHÀ VÔ ĐỊCH Ở VÒNG ĐẤU THỨ HAI ĐÂY...HÃY CÙNG CHỜ XEM!!!”

P/S: đang tuần cao điểm thi...Không tài nào viết dài được, thông cảm mn!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thứ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54: Trận Mã Chiến kết thúc!

Todoroki hiện tại đang ở trong tình thế tiến thoái lưỡng nan, muốn lùi không được, mà đánh cũng không xong. Dù có không lấy được băng điểm mười triệu, team Todoroki vẫn dư sức về nhì với bốn băng đeo trong tay.

Thế nhưng thằng nhỏ rất khó chịu, và không cam lòng. Nó trù tính lâu như vậy, còn bày ra thế cuộc gài gao hạn chế tầm di chuyển và sát thương từ đối phương.

Todoroki kì thực rất e dè sức mạnh mà Hitomi bộc phát ra, nó khá tương tự All Might, nhưng cuối cùng vẫn có điểm khác biệt, không chỉ cậu mà nhiều người cũng đã nhận ra sau lần đầu tưởng nhầm thằng này chính là truyền nhân của All Might.

Phương pháp và cách thức sử dụng năng lực đó, có khá nhiều điểm giống với vị anh hùng bóng đêm đã giải cứu tội học sinh 1-A từ bọn tội phạm bóng đêm.

Nhưng nói gì thì nói, không thể phủ nhận được sức mạnh của All Might hay là Dawn Knight cũng không phải là bọn trẻ bây giờ có khả năng chống đối lại. Nhưng đối thủ hiển nhiên chưa đạt đến cấp độ này...

[Không chỉ thế, Kizari dường như đã thấm mệt sau mấy lần xài công kích toàn thể...Mà cũng đúng thôi, những chiêu thức như vậy, làm sao có khả năng vô hạn sử dụng được...]

[Nhưng mà, mình vẫn chẳng có cách nào tiếp cận cả...(-.-)!]

Chính team Todoroki cũng phải bất ngờ vì sự cơ động của Midoriya, rõ ràng là họ nhận ra thằng bé đã có thể kiểm soát năng lực của bản thân.

Đây là một tin tức xấu đối với đội Todoroki, Midoriya làm ngựa chiến đăng trước, ảnh hưởng rất lớn đến sự nhạy bén và linh hoạt của toàn đội, nhưng việc nhảy vọt về năng lực thể này chính là biến số tiêu cực khiến cho team Todoroki phải dè chừng.

“Tiến lên...!”

“Phòng thủ, nhích qua trái!”

Lida vừa lên vào bước thì Midoriya đã nhanh chóng chéch sang cánh tả của cậu chàng...

[Nếu khăng khăng dùng năng lực, không chỉ không đánh dính, mà còn đóng băng luôn cả Lida...Cả Kizari và Midoriya đều phân tích được điều này! Xài bậy bạ chỉ tổ đưa mình vào thế nguy hiểm...]

[Kaminari điện tích thì bị Yaoyozoru vô hiệu hóa(►.◄)...Tình hình bây giờ quả thật khó nhằn...]

“Các cậu...” – Lida đột nhiên trầm giọng lại.

(0,0)...!?

“Chỉ còn chưa đầy một phút...”

“Sau cú này, tôi sẽ không còn dùng được nữa...Cho nên là, trông cậy vào mọi người cả đấy!”

“Hả...Lida (0,0)...???”

“Bám chắc vào...!”

Lida cúi người xuống lấy đà...

Hitomi đang quan sát, bỗng có rụt hai con ngươi lại...

[Cái này là...!]

“Hừ...!”

R...R...R...O...O...O...E...E...E...TTTT!

Một tràng tiếng rú giống như động cơ xe gắn máy rò ga, từ chân của Lida lóe sáng chói lọi...Chỉ trong thoáng chốc, ngọn lửa ở hai chân của Lida đã chuyển từ màu vàng xanh màu xanh thẫm rực rỡ.

“TORQUE OVER...RECIPRO...BURST...TTTT...!!!!”

Tiếng hét cuối cùng, chính là một đạo bóng người với tốc độ nhanh không tưởng, kéo cả team Todoroki phóng đi như chớp giật, quét ngang qua team Hitomi không hề để cho đối thủ có bất kì cơ hội phản ứng nào.

Vù...uuuuu...uuuu!

PẶC!!!

Todoroki chỉ kịp quơ cánh tay kéo đại chiếc băng vải xuống, ngay sau đó, đã cảm thấy bản thân mình đang ở cách xa đối phương tít tắp.

“Á...Á...Á...Á...!”

“CÁI GÌ VỪA XẢY RA THẾ...☹_☹!?”

“KHÔNG THỂ NHÌN THẤY...QUÁ NHANH...QUÁ NHANH...!”

“LIDA...NẾU EM CÓ THỂ TĂNG TỐC ĐỘ LÊN MỨC KHỦNG BỐ NHƯ VẬY, TẠI SAO KHÔNG DỪNG TRONG LƯỢT SƠ KHẢO CỐ CHỨ!”

Tất cả mọi người, đều sững sờ trước màn trình diễn của Lida...

Ngay tại khoảnh khắc ấy, tốc độ của thằng nhỏ đã bị cưỡng ép đề thăng lên một cái level...

Tên: Lida Tenya

LV1+4

Quirk: Engine (LV2 +7)

Mà trước đó, thông số này là.

Tên: Lida Tenya

LV1+4

Quirk: Engine (LV1 +7)

Chiều thức vừa rồi, chắc chắn là tuyệt học ép hòm ủa Lida.

Bởi vì...

“Bằng cách gia tăng một cách cưỡng ép các mô men xoắn và vòng xoay, tôi có thể tạo ra sức mạnh bùng nổ... ■_■!”

“Nhưng hậu quả là sẽ bị chết máy một lúc...!”

“Gì chứ...@!?” – Kmainari run run kêu lên.

“Quả thật...Bất ngờ...!” – Tokoyami trầm mặc phun ra một câu.

(0,0)...@@@@.....!!!

“Ngay cả các bạn học cùng lớp cũng chưa hề biết chiêu này, chiêu bí mật đấy (-.-)!!!”

Lida nở nụ cười đắc thắng, quay sang team Hitomi và gằn giọng:

“Tôi đã nói rồi mà, Midoriya –kun...Tôi thách đấu với cậu(U ~ U)!”

“LỘN CÁI BÀN RỒI...TẤN CÔNG VÀ PHÒNG THỦ TRONG CÙNG MỘT LÚC...TODOROKI ĐÃ ĐOẠT ĐƯỢC M...M...Ồ...Ồ...RỀ...ĐỢI CHỨT...!”

“TẠI SAO...ĐIỂM SỐ TRÊN BẢNG...VẪN KHÔNG HỀ THAY ĐỔI☹_☹...?”

“HẢ...?????”

Cả hội trường sững sờ, rồi chợt bùng nổ. Team Todoroki cũng giật mình ngoái đầu nhìn lên bảng điện tử, quả thật, đứng hạng một, vẫn là team Hitomi với hơn mười triệu điểm.

“Tại sao cơ chứ...☹_☹?!” – Kaminari hốt hoảng la lên.

Todoroki tức thì lật tay kiểm tra lại vòng băng đang cầm, nhưng hóa ra...

Đó lại là...Một cái vòng giấy trắng tinh!

(TỪ LÚC NÀO...!?)

“UNBELIEVABLE...CỦA TƯỜNG TEAM TODOROKI ĐÃ LÀM ĐƯỢC...KHÔNG, HỌ QUÁ THẬT ĐÃ LÀM ĐƯỢC, NHƯNG VẪN CHƯA THÀNH CÔNG. BẢNG ĐIỂM ĐÃ BỊ TEAM KIZARI ĐÁNH TRÁO RỒI[(#)]([@@@](#)....!!!!)”

Giọng ông thầy Present mic vang qua loa nghe chẳng khác nào một quả tạ giáng thẳng vào team Todoroki, có điều, lại cổ động bầu không khí hội trường sôi động hơn lúc nào hết.

“Kizari...Cậu, đã thay đổi bảng đeo vào thời điểm nào!?”

Todoroki im lặng, cắn răng hỏi Hitomi...

Thật sự không cam lòng, com đã đưa tới miệng rồi, nhưng nó vẫn để hụt mất...Mặc dù qua vòng hai là điều cực kì dễ dàng, nhưng là...Todoroki cảm thấy khó chịu vô cùng.

“Kizari-san...?” – Midoriya ngược nhìn lên Hitomi về dò hỏi.

Hitomi bình thản trả lời:

“Lida đúng là đã tạo ra bất ngờ rất lớn, nhưng tại này không phải không hề đề phòng...Thời điểm mà Momo tạo tám chấn cách điện, tôi đã đồng thời nhờ cậu ấy tạo ra một cái băng trắng y hệt bảng điểm, nhưng không hề có ghi bất kì điểm nào trên đó cả. Bởi vì tôi đoán chắc mấy cậu còn sở hữu bài tẩy chưa ra... Mà đúng thế thật!”

“Lần này...Nếu tính công bằng, chúng ta chẳng qua là ngang tay, đội cậu đã vượt mặt bên tôi thôi nhờ Lida, nhưng không chiếm được điểm số mười triệu...!”

“Không...!” – Todoroki lắc lắc đầu

“Thua là thua...Nhưng mà...Mã chiến vẫn chưa hề kết thúc...Lida, XÔNG LÊN(´・ω・´)”

“Thằng chúa Deku...!”

“SẮP HẾT THỜI GIAN, BẮT ĐẦU ĐẾM NGƯỢC...!”

Đồng thời ba thanh âm thật lớn vang lên, tiếng của Todoroki, của thầy Present mic, và còn cả...Bakugo!

Thời gian đang đếm ngược...

Mười...

Chín...

Tám...

“Kaminari...quăng tôi lên...!”

“Yosh...!”

Bùm...

Bakugo nổ Quirk một phát, về mặt dữ tợn lao đến...

“Yaoyozoru...Khiên đâu!”

“Có ngay... (▶.◀)!”

[Nếu đã muốn chiến...Vậy liền đánh thôi!]

Hitomi gầm lên, thân hình lấy đà, đập thẳng vào tay Midoriya, hướng hai đứa kia bay tới.

Ba dáng người, thể gọng kìm, lao vào nhau...

Khoảnh khắc ấy...Vô cùng căng thẳng!

Hàng triệu con mắt...Đang ngóng chờ!

Đồng đội...đang nhìn tụi nó!

Có điều...

“HẾT GIỜ...!”

ôô!!!

Khán đài: HẢ...ㄟ_ㄟ!?

CLGT...ĐANG KHÚC GAY CẦN MÀ...!

“VÒNG THỨ HAI KẾT THÚC...”

“Bakugo...có sao không thể thanh niên (0,o)?!” – Kirishima lo lắng hỏi...

Bịch...!

Bakugo té sấp mặt, đập tay xuống đất liên hồi.

Todoroki siết chặt nắm đấm lại, hít một hơi thật sâu, nhìn ba đồng đội thấp giọng nói:

“Xin lỗi mấy cậu, tôi đã làm mọi người thất vọng rồi_□!”

“Đừng bận tâm Todoroki, chúng ta tuy không đứng nhất được, nhưng cũng không phải do thực lực không đủ, mà là thiếu may mắn.”

Tokoyami bình tĩnh trấn an cảm xúc bạn mình...

“Kizari team quả thật rất mạnh, Khả năng thể chất của Kizari, Midoriya kết hợp với năng lực của Uraraka và Yaoyozoru, tôi chỉ có thể nói rằng đội hình này quá mức ấn ý với nhau. Nhưng cuối cùng họ vẫn bị chúng ta cướp được dây băng. Tuy rằng không chính thức, nhưng cũng đủ thấy là họ không phải vô đối, chẳng qua là lợi dụng được năng lực của thành viên để đánh lừa thị giác của mọi người...”

“Ừmmmm...Và lại thêm thời gian hạn chế...Nói chung, hạng nhì là ổn rồi, tui cũng không đòi hỏi cao!” – Kaminari gật đầu bỏ sung.

“Tôi cũng vậy...Chúng ta đã chứng minh bản thân mình rồi, Todoroki –kun, không cần quá chấp nhất đâu, vẫn còn vòng cuối cùng để thể hiện bản thân mà!”

“Các cậu nói đúng...Chúng ta nên để tâm vào vòng sau!”

Todoroki gật đầu, được bạn bè khuyến bảo, thẳng nhóc cũng bớt áp lực phần nào.

“OK...HỒ...HỒ...CÙNG NHÌN LẠI BỐN ĐỘI ĐÚNG ĐẦU THÔI BÀ CON!”

“HẠNG NHẤT...KIZARI TEAM!”

“Tốt quá...!”

“Tuyệt thật đấy, Kizari –kun, Yaoyozoru –san, Uraraka-san!”

“VỀ NHÌ...TEAM TODOROKI (U ∩ U)! ”

“ĐÚNG BA...BAKUGO TEAM...!”

~,~...!

“Trời ơi...suýt chút nữa thì...(-.-)!” – Ashido vẫy vẫy tay chán nản nói.

“Thôi...đứng ba cũng tạm ổn mà...Ít ra méo rớt là vui rồi(°~°)!” – Sero cười trừ đáp.

“Chú nghĩ vậy thật sao...ㄟ_ㄟ!” – Kirishima chỉ chỉ Bakugo đang ngồi bệt dưới đất...

“A...a...a...Con mẹ nó...(►.◄)!”

“Đù mà...Hai lần...Hai lần...@@@@@!!!”

“HẠNG TƯ...TETSUT...Ồ KÌA...SHINSO TEAM...@!? LEO LÊN TỪ KHI NÀO THẾ...????”

“Cảm ơn nhá...!” – Shinso cười tà với mấy đứa trong team rồi bỏ đi...

Shinso chính là thằng nhóc cao gầy tóc xanh đã thách thức lớp 1-A hôm bữa. Chẳng ai ngờ rằng thằng nhỏ lại có thể leo lên vị cao đến vậy...

“VÀ GIỜ, CHÚNG TA SẼ NGHỈ GIẢI LAO MỘT TIẾNG ĐỂ ĂN TRƯA TRƯỚC KHI BẮT ĐẦU HỘI THAO VÀO BUỔI CHIỀU!”

“Hey, Eraser Head, đi kiểm thử gì ăn đi!”

“Tôi đi ngủ... @(.~.)@ ”

“...”

Tuy nhiên, có người vui, thì phải có người buồn!

Team Tetsut...

“Chuyện méo gì vừa xảy ra vậy... ◯―◯... Từ khi nào mà mất sạch điểm và kết thúc luôn thế (-,-)?!”

“Có lẽ là do cái số điểm còn con của tên lùn lớp A đó... Tụi mình cướp nó một cách lén lút nên bị trừng phạt chẳng ◯__◯?!”

“TRỜI OI LÀ TRỜI...! TAO ĐÚT CHẤP NHẬN NHƯ VẬY ĐÂU ㄟ(ㄟ)ㄟ!”

~~~~~My Hero Academia~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Trước giờ thi đấu chung kết

Từng đoàn học sinh tràn ra từ hội trường giống như một con lũ liên miên bất tận, khán giả và những đứa bị loại quả thật đã quá oải để ngồi lâu như vậy. Tiếng rên la và ca thán của tụi nhỏ vang lên khắp nơi...

“Đói quá...(T^T)”

“Đói chết mất thôi...Hic...Đồ ăn đâu rồi?!”

“Mau kiếm cái gì đó để lấp đầy bụng dạ đi[(#)]@!”

“Hamburger hay Takoyaki không...?”

“Ý kiến hay đó!”

Trong khi lũ học sinh đang thành thoi nghỉ ngơi, Hitomi và Midoriya lại bị Todoroki kéo sang một góc, thẳng bạn có điều muốn nói với hai đứa nó...

“Ờ thì...Todoroki-kun...Rất cuộc là chuyện gì thế ◯__◯!?” – Midoriya có chút thấp thỏm khi thấy vẻ mặt vô cảm của Todoroki.

Hitomi vẫn bình thản nhìn và chờ đợi.

“Kizari...Còn có, Midoriya!”

“Hừm...!?”

“Tôi đã bị áp đảo...Đến nỗi suýt chút phải phá bỏ lời thề...!?”

“Lời thề...(0,o)?!”

Hitomi và Midoriya khó hiểu không rõ Todoroki đang muốn giải bày điều gì...

“Lida, Uraraka, Tokoyami hay Kaminari, họ không hề nhận ra rằng, trong khoảnh khắc mà cậu sử dụng tuyệt chiêu đó, Kizari, tôi đã vô thức sử dụng phần bên trái của mình!”

“Nhưng nó là một phần sức mạnh của cậu mà Todoroki-kun! Cậu hoàn toàn có thể sử dụng phía bên trái và giành lợi thế. Nếu cậu sử dụng nó, kết quả hạng nhất chưa chắc đã thuộc về team mình.”

“Đấy chính là thứ mà tôi đang muốn nhắc tới...All Might và Dawn Knight...Sức mạnh và năng lực của bọn họ, có rất nhiều điểm tương đồng với hai người!”

“Không...Không phải như thế đâu ●__●!”

Midoriya lắp bắp trả lời, nhưng có vẻ chẳng thuyết phục tí nào.

Todoroki nhìn chăm chú Hitomi và Midoriya một lúc rồi mới nói tiếp:

“Cậu nói như vậy, nghĩa là vẫn tồn tại một mối quan hệ giữa hai người phải không?!”

“Ồ...@@@!”

[Quả nhiên...]

Hitomi thấy Midoriya phản ứng, liền hiểu những suy đoán trước đó của mình là chính xác. Có một sự liên quan mật thiết giữa All Might và Midoriya, nhưng đó là gì, chưa ai biết được.

“Thật ra thì tôi cũng không muốn tò mò nhiều về chuyện đó, hai người chắc biết lão cha già của tôi, Endeavor. Kể suốt đời chết dính với danh hiệu anh hùng số hai... Bởi vậy, tôi mới quyết tâm đánh bại hai người!”

(-, -)...!!!

[Liên quan gì đến tui trời... Tìm Midoriya ấy @]! –Hitomi thầm nhỏ nước bọt, tuy nhiên vẫn lắng nghe Todoroki kể chuyện...

“Lão cha già của tôi có một tham vọng to lớn nhằm vươn lên toàn thế giới...”

“Khi trở thành anh hùng, nhờ có sức mạnh và năng lực khủng khiếp mà ông ta đã lấy được danh xưng dành cho bản thân, nhưng cũng vì điều đó, nên huyền thoại sống, All Might, lại chính là cái gai to lớn nhất trong mắt ông ta...”

“Nhất là khi dạo gần đây, Dawn Knight biến mất hồi lâu bỗng nổi lên đột ngột sau vụ USJ, cánh báo chí cứ truyền thông về anh ta liên miên, nói rằng Kị Sĩ Bóng Đêm sẽ là anh hùng kế tiếp All Might đạt danh hiệu Biểu Tượng Hòa Bình.”

[Cái đó tui không hề nói nhé (-.-)]

“Thậm chí là Dawn Knight cũng đã nằm ở danh sách đối thủ đáng gờm của lão mà tôi vô tình phát hiện được...”

Vãi lênh...!

Hitomi thầm chửi một câu, bị một lão già điên nhớ thương chẳng phải là sự tình tốt đẹp gì... ◡ ◡ ◡.

“Tất nhiên, từ đó đến giờ thì All Might luôn là mục tiêu hàng đầu của ông... Một rào chắn lạch trời ngăn cản mọi tham vọng của Endeavor...”

“Vì bản thân không thể vượt qua All Might, nên lão đã triển khai kế hoạch kế tiếp...”

“Hả...”

“Cậu định nói gì với tui này thế, Todoroki –kun?!” – Midoriya run run hỏi.

“Kết Hôn Theo Năng Lực, chắc có nghe qua rồi chứ(>‘o’)>?!”

“Ừm...”

Bỗng nhiên, Hitomi giật mình, la lên:

“Todoroki, đừng nói là...”

“Đúng vậy...”

“Sau khi siêu năng lực xuất hiện, các thế hệ thứ hai và thứ ba đều xem chuyện đó là cả một vấn đề!”

“Dựa theo năng lực mà lựa chọn bạn đời cho phù hợp, để củng cố Quirk cũng như truyền lại cho con cái... VÀ ÉP BUỘC HỌ KẾT HÔN ㄟ ㄎ ㄟ!”

“Một lỗi suy nghĩ cổ hủ và vô cùng thiếu đạo đức...”

“Vốn dĩ là một người tài năng và có địa vị... Lão ta dễ dàng lấy được niềm tin của người thân trong gia đình mẹ tôi và chiếm đoạt năng lực bà ấy!”

“Tôi là một sản phẩm của lão, được nuôi dạy để trở thành anh hùng vượt qua cả All Might!”

(0,0)?!

“Nhằm hoàn thành tham vọng của chính lão...”

ㄟ ㄟ ㄟ!

Bất ngờ... Không thể tin nổi...

Một sự thật về Todoroki lại được hé lộ, Hitomi và Midoriya chẳng thể ngờ được, người bạn khá giỏi, gia đình giàu có, lạnh lùng điển trai lại có một tuổi thơ ấu

éo le đến vậy.

Todoroki nghiêng răng thì thảo... “Thật cay nghiệt, tôi sẽ không biến thành một công cụ để cho lão lợi dụng... Một kẻ cặn bã!”

“Trong kí ức của tôi, mẹ lúc nào cũng khóc...”

Bà ấy từng nói rằng “Phía bên trái của con, thật là xấu xí!”

“Và còn dội nước sôi lên mặt tôi!”

“Hả......”

“Thực chất tôi khiêu chiến với cậu, cốt chỉ là để cho lão ta thấy tôi có thể làm được gì... mà không cần xài đến năng lực của lão!”

“KHÔNG... Bằng cách giành lấy hạng nhất mà không dùng đến nó, tôi sẽ chối bỏ hoàn toàn lão ta !”

Câu cuối cùng thốt ra, khí thế của Todoroki trở nên lảng lẽ hẳn, và đôi mắt của thằng nhóc, tràn ngập sự chán ghét và hận thù... đối với người cha của chính mình.

“Todoroki...!”

Im lặng này giờ Kizari bắt chợt lên tiếng...

“Hừm...?!”

“Tôi chỉ là kẻ ngoài cuộc, nên tôi không thể thấu hiểu quá sâu cảm giác của cậu...”

“Nhưng có lẽ cậu biết, tôi là một thằng mồ côi, không cha, không mẹ mà thôi!”

“Tôi chưa hề nhận được tình thương từ ba mẹ hay ông bà, chưa hề... Suốt nhiều năm qua!”

“Mái ấm duy nhất của tôi là viện mồ côi đã từng nuôi dưỡng và gia đình đã nhận nuôi tôi khi lên mười hai tuổi.”

“Có lẽ cậu sẽ nghĩ, không có ba mẹ, tôi chẳng thể hiểu được cái cảm giác bị người thân lợi dụng... Đúng thật, tôi không hiểu!”

“Tôi đã từng hận... Hận mình quá yếu ớt! Hận ba mẹ làm anh hùng để rồi mất sớm, vất lại mình tôi còn nhỏ tự bươn chải trên cõi đời này...!”

Hitomi nhìn Todoroki lảng lẽ nói ra...

Midoriya kinh ngạc nhìn lớp trưởng, kể cả Todoroki cũng sửng sốt, bởi vì cảnh ngộ của Hitomi rõ ràng chẳng hề khá hơn nó chút nào, thậm chí có phần còn tệ hơn.

“Nhưng là...” - Hitomi tiếp tục - “Tôi không từ bỏ, và sẽ không bao giờ từ bỏ. Khi tôi hiểu được những gì họ đã làm, ý nghĩa của những việc đó”

“Tôi sẽ không đồng ý, nhưng cũng chẳng phủ nhận, bởi vì đó là con đường mà chúng ta đã lựa chọn. Và chính tôi... cũng muốn trở thành anh hùng!”

Nói đến đây, dường như cảm xúc cũng đã bộc phát gần đủ, Hitomi thờ nhẹ ra, vỗ vai thằng bạn nói:

“Vậy nên, Todoroki, điều quan trọng nhất của cuộc đời này, chính là bản thân cậu, ước mơ và khát vọng của cậu... Cậu muốn làm gì, muốn trở thành ai!”

“Đừng bận tâm đến cái nhìn từ những kẻ khác, sức mạnh là của cậu! Khi mất đi niềm tin lúc sử dụng nó, hãy cứ tưởng tượng rằng, nếu cậu không dùng toàn lực, thì kẻ địch sẽ tấn công thân nhân, bạn bè của cậu... Dùng nó, với mục đích tốt đẹp nhất, trở thành mục tiêu lí tưởng mà bản thân hằng cố gắng, cậu sẽ không còn gánh nặng về cha mình nữa đâu!”

“Tôi đi đây... Chào nhé, Todoroki!”

Hitomi mỉm cười và thông thả rảo bước mất hút...

[Kizari...!]

Todoroki lặng yên, nhìn bóng lưng ấy xa dần, trong lòng cậu bỗng xuất hiện nhiều mối ngổn ngang khó tả.

.....

“NÀO, GIỜ NGHỈ TRƯA ĐÃ TRÔI QUA, VÀ CŨNG ĐẾN LÚC HÉ LỘ VÒNG CHƠI CUỐI CÙNG RỒI (— —)!”

“NHƯNG TRƯỚC ĐÓ, TIN VUI DÀNH CHO MẤY ĐỨA KHÔNG LỘT VÀO VÒNG CHUNG KẾT ĐÂY !”

“ĐÂY CHỈ LÀ MỘT CÁI HỘI THAO, NÊN CHÚNG TÔI ĐÃ TỔ CHỨC RẤT NHIỀU TRÒ CHƠI ĐỂ CÁC EM ĐỀU THAM GIA VÀ THU GIẢN...”

“NHỮNG HOẠT NÁO VIÊN THỰC THỤ ĐẾN TỪ MỸ CÓ MẶT ĐỂ GIÚP BÀU KHÔNG KHÍ TRỞ NÊN SÔI ĐỘNG HƠN ĐÂY!”

“CÁC ANH HÙNG HÃY CỐ GẮNG CẠNH TRANH VỚI CUỘC THI GIẢI TRÍ ĐI NHÉ! SAU KHI VÒNG THI KẾT THÚC, MƯỜI SÁU THÍ SINH ĐẾN TỪ BỐN ĐỘI LỘT VÀO CHUNG KẾT...”

“SẼ ĐO SỨC MỘT VS MỘT VỚI NHAU THEO ĐÚNG PHONG CÁCH CỦA GIẢI ĐẤU...!”

~~~~~(^O^~~~~~

“Thiệt là hưng phấn... Tuyệt quá!”

“Tui sẽ được đứng trên cái sân khấu mà mỗi năm tui đều teo đôi trên Tivi (*^ -^*)!”

Kirishima nói với về hứng khởi không hề che giấu chút nào.

“Năm ngoài thi đấu ra sao nhi (0,0)?!” –Ashido thắc mắc.

“Thi mỗi năm có một phương thức khác biệt... Nhưng đến thời điểm chót thì vẫn luôn đấu tay đôi thôi!” –Sero trả lời.

“VÀ GIỜ THÌ, CHÚNG TA HÃY CÙNG BỐC THĂM ĐỀ BẮT CẬP NHÉ...!”

Midnight sen-sei cầm một cái thùng màu vàng phủ kín, hướng mười sáu học sinh cười nói.

“MỘT KHI BẮT CẬP XONG THÌ CHÚNG TA SẼ CHƠI VÀI TRÒ GIẢI TRÍ RỒI MỚI BẮT ĐẦU!”

“Dĩ nhiên là các em đã vào chung kết có thể tham gia trò này nếu thích!”

“NHƯNG CÔ NGHĨ LÀ MẤY ĐỨA CŨNG MUỐN BẢO TOÀN THỂ LỰC CHO TRẬN PK PHẢI KHÔNG?!”

“RỒI... TỪ ĐỘI HẠNG NHẤT TRƯỚC NHÉ!”

“Umm... em xin phép... Được rút lui ạ!”

☹️☹️!

Á ĐỀU... THANH NIÊN NÀO VỒ LỖ VẬY!?

Mọi người hết hồn nhìn lại, té ra là hai đứa con trai mập mập ở team Shinso, không hiểu vì sao tụi nó rút lui cơ chứ.

“Kể từ trận Mã Chiến đến giờ, tôi chẳng nhớ được điều gì cả...”

“Đây là một cơ hội vô cùng tốt... Nhưng mà, lòng tự trọng trong tôi không chấp nhận được...!”

“Vậy nên, em xin phép rút khỏi giải ạ!”

Nói năng hùng hồn đầy khí phách của thanh niên này làm cho ai nấy đều chết ngẹn, nhưng phán quyết chính, vẫn phải chờ cô Midnight a!

Thằng mập kia cũng có lý do tương tự, có lẽ là do Quirk của Shinso...

“Mấy đứa nói năng như thế...”

Midnight sen-sei trầm mặt xuống, tâm hồn của tụi nhỏ tụt dốc không phanh...

“CHỤY THÍCH!!!”

☹️☹️!

“Thế thì cô sẽ phải chọn hai bạn từ đội thứ năm để thay vào... Tuy nhiên...”

“Thưa cô...!”

Một bạn nữ tóc nâu xinh xắn, hình như ở lớp B, giơ tay lên...

“Nếu cô Midnight muốn chọn lựa, thì đội chiến đấu hết sức mình, đến lúc cuối cùng và đứng khá cao, team Tetsut, nên là người được chọn mới đúng!”

“Mấy cậu...(T^T)” –Tetsut rung rung nước mắt...@@@

“ĐƯỢC RỒI... VẬY HAI BẠN TETSUT VÀ SHIOZAKI SẼ BUƯỚC TIẾP ĐỀ ĐẦY ĐỦ MƯỜI SÁU NGƯỜI!”

“VÀ, KẾT QUẢ BẮT CẬP BẰNG CÁCH BỐC THĂM, ĐÃ CÓ RỒI ĐÂY!”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Vòng 1 chung kết, Trận đầu!

Midnight sen-sei phát phát giẻ lau nhà, bảng điện tử sau lưng cô ngay tức thì nhấp nháy, hiện ra từng cặp đấu ở vòng đầu tiên...

“Ồ...tê, để coi mình gặp ai!”

Kirishima hồ hởi đưa ngón tay dò dò trên bảng điện tử, rồi bất chợt, thằng nhỏ há hốc mồm khi nhìn thấy...

Tetsu Tetsu...

VS

Kirishima...!!!

ĐỒ HEO...CLGT GÌ THỂ NÀY...@@@

ㄟ_ㄟ!

“LẠI NỮA HẢ...THỪA THẢI VỪA THÔI CHỨ THẲNG KIA, ÁM BỐ HOÀI VẬY

(-.-)!!!”

Cả hai thằng nhóc cùng nhìn đối phương tròn mắt và hét lớn.

Bên cạnh là cặp đấu của Momo và Tokoyami, chỉ thấy thanh niên mở chim nghiêm túc nhìn Momo và nói: “Tôi sẽ đánh hết sức đấy, cẩn thận!”

“Mình cũng thế_ _!” – Momo đáp lại.

Yaoyozoru bây giờ, không phải là cô bé mít ướt hay khóc nhè ngày xưa nữa đâu. Kể từ lúc tưởng chừng phải mất cậu bạn thân, Momo đã luyện tập khắc khổ để nâng cao thực lực chính mình. Và sau đó còn được Hitomi support để sáng tạo ra nhiều chiêu thức mới nữa. Có thể nói, Momo đã mạnh mẽ hơn rất nhiều rồi, không còn quá lớn rụt rè hay e ngại tồn tại ở trong một trận thực chiến với Momo.

Hitomi tin chắc rằng, bạn gái mình sẽ tỏa sáng.

Cặp kế tiếp là Hitomi và Ashido...

(0,0)...!?

“Lớp trưởng...Nhẹ tay với tui đó... (●´ω`●)!”

Ashido có chút mếu máo nói...

○__○

Ánh mắt cún con nhìn Hitomi khiến cậu chàng có chút chổng đờ không nổi. Kể ra cũng xui cho Ashido, ngay vòng đầu đã dính trúng Hitomi, lại còn là đồng đội của cậu này hồi tập luyện khóa anh hùng của All Might sen-sei nữa chứ.

Ashido rõ ràng chênh lệch giữa hai người, nhưng mà vẫn phải đánh thôi...

Dưới nữa là ba cặp cuối cùng, Lida và Hatsumei, Bakugo và Uraraka, Kaminari vs Shiozaki.

Gặp Bakugo thì đúng thật cần mặc niệm cho Uraraka rồi.

Hitomi than thở, tiếc nhảm cho cô nhóc. Bakugo là thằng cứng nhắc vô cùng, trong mắt nó chỉ có sức mạnh và anh hùng, chẳng phân biệt giới tính.

Nhất là ở cái trường hợp Uraraka không có phụ trợ vũ khí trong tay, năng lực của cô bé sẽ không thể sử dụng những thứ “BUG” mà cậu đã chỉ khi trước.

[Chỉ đành tự dựa vào chính mình...]

“ĐƯỢC RỒI MẤY ĐÚA...XEM BỐC THĂM XONG, ĐẾN LÚC XẢ HƠI CHƠI TRÒ CHƠI RỒI (^.^)!”

“TRÒ THỨ NHẤT, TRUY TÌM ĐỒ VẬT...!”

.....

Mặc kệ giải trí có vui như thế nào, những người ở trong giải đấu kì thực rất khó mà thanh thản được.

Người thì tìm cách trau dồi chiến lược để đối đầu với đối phương.

Người thì lại cố gắng tĩnh tâm,

Kẻ khác lại bỏ sung thể lực chuẩn bị cho trận đấu.

Và...Thư giãn các giác quan, hay cố làm cho đầu óc bớt căng thẳng...

Cứ thế, thời gian mãi trôi qua thật nhanh...

Rốt cuộc thì, khoảnh khắc ấy đã đến!

Cementos sen-sei dùng Quirk chuyển ra từng đoàn xi măng để xây dựng tức thời một cái khán đài rộng lớn cho học sinh thi đấu.

Giọng của Present mic sen-sei vang âm âm trên loa.

“OK...HÉ GÀI...À...U...RÈ...ĐÝ...YYYY...!!!!”

“TUY XẢY RA NHIỀU CHUYỆN NHƯNG CUỐI CÙNG THÌ NÓ CŨNG TỚI! MỘT TRẬN CHIẾN NGHIỆM TỨC 67ô!”

“TRẬN CHIẾN NÀY...CHỈ CÓ THỂ PHỤ THUỘC VÀO CHÍNH BẢN THÂN MÀ THÔI!”

“NGAY CẢ KHI KHÔNG PHẢI ANH HÙNG THÌ ĐÔI LÚC CÁC EM VẪN PHẢI ĐỐI MẶT VỚI NHỮNG TÌNH HUỐNG NHƯ THỂ TRONG MỘT CÁI THẾ GIỚI ĐẦY RẦY TỘI PHẠM...”

“NÓI VẬY CHẮC HIỂU RỒI CHÚ NHỈ...CON TIM, KỸ NĂNG, CƠ THỂ, TRÍ TUỆ VÀ CẢ HIỂU BIẾT...HÃY TẬN DỤNG TẤT CẢ NHỮNG GÌ MÌNH CÓ ĐỂ VƯỢT QUA ĐI!”

Ngon lửa từ bốn góc của đài thi đấu bùng cháy lên, kèm theo là thanh âm hò reo rung trời của khán giả.

Giây phút mà họ chờ đợi đã lâu, vòng thi PK một một, chính thức bắt đầu!

“HỒI QUÝ VỊ KHÁN GIẢ...HÃY BANH TO CẤP MẮT CỦA CÁC VỊ MÀ THEO DÕI NHỮNG TRÀNG TRANH ĐẤU KỊCH TÍNH SẮP DIỄN RA...”

“TRẬN ĐÀU TIÊN...”

“MẶC DÙ ĐÃ LÀM KHÁ TỐT, NHƯNG CÁI VẼ MẶT ◯___◯ ĐÓ LÀ SAO CHÚ?!”

“ĐẾN TỪ KHOA ANH HÙNG, MIDORIYA IZUKU!!!”

〜〜VỐ SỢT〜〜

“XIN LỖI, NHƯNG ANH CHÀNG NÀY CHƯA LÀM ĐƯỢC ĐIỀU GÌ NỔI BẬT CẢ!”

“ĐẾN TỪ KHOA NGHIÊN CỨU ĐẠI CƯƠNG, SHINSO HITOSHI!”

“LUẬT THI ĐƠN GIẢN THÔI...KHIẾN ĐỐI PHƯƠNG RA KHỎI SÂN ĐẤU HOẶC KHÔNG CHẾ HỌ. À, ÉP ĐỐI THỦ NHẬN THUA CŨNG ĐƯỢC TÍNH ĐẤY (U ◡ U)! ”

“CÁC BẠN CỨ XẢ LÁNG MÀ BEM NHAU ĐI...VÌ CHÚNG TÔI ĐÃ CÓ RECOVERY GIRL ĐỢI SẴN Ở NGOÀI RỒI!”

“TẠM THỜI DẸP MẤY CÁI LUÂN LÝ, ĐẠO ĐỨC SANG MỘT BÊN...”

“NHƯNG TẤT NHIÊN, NẾU XUẤT HIỆN NHỮNG HÀNH ĐỘNG ĐE DỌA ĐẾN MẠNG SỐNG THÌ SẼ...ÁU....C...H...Ậ...T...T...T...!”

“ANH HÙNG CHỈ KHI BẮT TỘI PHẠM MỚI DỪNG ĐẾN NẮM ĐẮM THỰC SỰ CỦA HỌ!”

Cementos sen-sei ngồi tại một cái ghế xi măng được ông dựng cách sàn đấu không xa, ông gờ tay nói:

“Nếu có điều gì quá lố thì thầy sẽ ngăn lại ngay lập tức!”

“RÈ...ĐÝ...Y...Y...Y...Y...!”

Sân thi đấu...

Midoriya nhìn đối thủ trước mặt, hít một hơi thật sâu, nén đi sự hồi hộp và căng thẳng trong lòng.

Đối diện Shinso đột ngột mở lời- “Tôi xin thua à?!”

[Hả...?]

(0,0)?

“Đây chính là trận đấu để kiểm xem tinh thần của mày mạnh đến mức nào...”

“Nếu như biết được bản thân mình muốn làm gì cho tương lai, vậy thì mày không cần để tâm đến hình thức bên ngoài làm gì!”

Shinso vừa nói vừa híp hai con ngươi lại, trông hết sức nham hiểm và thâm độc.

“Mấy cái thằng ngu kia cứ bô bô về lòng tự trọng của bản thân...Nhưng mà vất bỏ cơ hội như thế này, mày thấy nó có đần không hả 凸(￣▽￣)凸?!”

“STARRT...T...T...T!”

Giọng ông thầy tuyên bố, cũng là lúc cơn tức giận của Midoriya bùng nổ. Người trước mắt, lại dám sỉ nhục bạn bè, những anh hùng tương lai có được phẩm chất và lòng tự tôn của chính mình. Chẳng khác gì cũng đang giẫm đạp lên tự trọng của Midoriya...

“NÓI GÌ THẾ HẢ...ㄟ~ㄟ!”

Midoriya điên tiết hét lớn và chạy tới...

Bắt chợt...

Thằng nhóc đứng khựng lại...

Và một nụ cười, nở trên khuôn mặt của Shinso...

“Tao thắng rồi nhé (￣▽￣)!”

Khán đài ngồi xem, khán giả cùng học sinh đều kin ngac và khó hiểu...

“NÀY NÀY, SAO THẾ KIA!?”

“TRẬN ĐAU TIỀN ĐÓ HAI ĐÚA...KHUẤY ĐỘNG SÂN THI ĐẤU LÊN ĐI CHÚ’...@!”

“MIDORIYA...TRẬN ĐAU MỚI CHỈ BẮT ĐẦU, VẬY MÀ ĐÃ HOÀN TOÀN BẤT ĐỘNG...(-,-)...?!”

Không ai nhìn thấy được khuôn mặt của Midoriya lúc này, đó là một khuôn mặt vô hồn, không hề có chút xiu nào gọi là cảm giác cả. Hai con mắt thẳng nhỏ mở to gần không thấy lòng đen...

Giống như là...

Bị thôi miên vậy!

Lida cùng Uraraka đứng bật dậy khỏi ghế vì kích động. “Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra vậy chứ ㄟ~ㄟ!?”

“Deku-kun...di chuyển đi...o~o!”

“Hitomi, cậu xem Midoriya làm sao mà cứ đứng im hoài thế!?”

Momo lo lắng hỏi bạn trai ngồi cạnh mình, Hitomi hơi hơi nhúu mày, chậm rãi trả lời.

“Midoriya bị trúng năng lực của Shinso lớp B rồi!”

“Quirk của cậu ta sao...(0,0)?!”

“Lớp trưởng, phân tích cụ thể hơn đi...(-,-)...!”

Mấy đứa ngồi cạnh đó nhón nháo hết lên, Hitomi đưa tay trấn an cả bọn rồi thờ dãi nói:

“Hồi nãy trước khi thi tui cũng có nhắc nhớ thoáng qua Midoriya, chắc thanh niên này lại bị kích thích quên mất tiêu...”

“Năng lực của Shinso không mạnh, nhưng lại cực kỳ nguy hiểm...!”

“Nguy hiểm...?!”

“Không mạnh nhưng nguy hiểm...@@@...Nghe sao nó vô lý vậy 〇___〇!”

“Quirk cậu này, tên gọi là Eraser Brain...Có thể Tẩy Não đối phương đấy!”

“Hả...〇___〇...!”

“Nói vậy có nghĩa...Midoriya...ĐÃ BỊ KHỔNG CHẾ RỒI...@!?”

Thanh âm Present mic sen-sei vẫn tiếp tục bình luận...

“MIDORIYA, MẶT NGÁO NGƠ LẠI CÒN ĐÚNG ĐƯỢC RA NHƯ PHỒNG...(=,=)!”

“LÀ NĂNG LỰC CỦA SHINSO ĐÃ PHÁT HUY TÁC DỤNG Ừ...!”

“TRẬN ĐẤU VỪA BẮT ĐẦU ĐÃ KIỂM SOÁT ĐƯỢC ĐỐI PHƯƠNG...TUY RÀNG KHÔNG HỀ NỔI BẬT, NHƯNG CHÀNG TRAI NÀY THỰC SỰ TUYỆT VỚI ĐẾN THẾ SAO!?”

“THIỆT TÌNH KHÔNG NGỜ...ĐẾN TỪ KHOA NGHIÊN CỨU ĐẠI CƯƠNG, SHINSO HITOSHI...ĐÃ ĂN ĐÚT MIDORIYA IZUKU ĐẾN TỪ KHOA ANH HÙNG...■_■!”

“VỤ NÀY NÓI RA AI TIN ĐƯỢC CHỜÌ OI...LIỆU SẼ LỘI NGƯỢC DÒNG HAY RẰNG ĐÂY (°▽°)?!”

Bên cạnh, Aizawa thấp giọng nói. “Quả nhiên lần thi tuyển sinh đó, có chút vấn đề mà.”

“Hả... (0,0)...Chi rứa Eraser Head!?”

“Đây là một vài dữ liệu của hai đứa nó, tôi đã nhờ người soạn ra hộ vì từ bây giờ sẽ toàn những trận một chọi một thôi!”

“Shinso đã trượt ở kì thi thực hành dành cho khoa Anh Hùng.”

“Tuy nhiên, vì thằng nhỏ đăng ký vào Khoa Nghiên Cứu Đại Cương...Nên nó đã lường trước được chuyện đó!”

“Năng lực của thằng bé khá mạnh, nhưng lần thi ấy chỉ chuyên chiến đấu với bọn tội phạm già.”

“Đây là lợi thế nghiên về những ai sở hữu năng lực tấn công vật lý!”

“Thằng nhóc Shinso này, không tài nào ghi được một điểm...!”

Phía trên Present mic nghe Aizawa phân tích chỉ trầm mặc, bên dưới, Shinso đã hành động, nó nhìn Midoriya và nói, “Mày đấy, được mọi người ủng hộ, sướng biết mấy nhì, Midoriya Izuku...”

“Quay lưng và đi ra khỏi sân đấu đi!”

ỪC...!

Midoriya, không hề phản kháng, cũng chẳng đáp lại câu gì, cứ thế, theo lời Shinso, nhắm biên giới sân đấu mà tiến tới.

“HẢ...MIDORIYA SAO NGOAN THẾ...〇_■〇!?”

“Deku-kun...Tĩnh lại đi...〇へ〇” – Uraraka gần muốn khóc kêu lên.

“Cứ thế này thì cậu ấy sẽ bị xử thua mất...” – Lida nóng nảy vung tay loạn xạ.

“Không có cách nào xử lý sao, Hitomi...!?” – Momo hỏi.

“Có chứ! Nhưng đây là PK một một mà...Chúng ta can thiệp kiểu gì đây (-,-)!?”

“Trời...Kiểu nì, chỉ có thể dựa vào sức mình để Midoriya tự lực cánh sinh thức tỉnh thôi!”

Hitomi cũng tiếc hận giùm Midoriya.

Quá xui xẻo cho thằng nhỏ khi ván đấu đã dính ngay đối thủ khó ăn, và lại còn chẳng rõ được Quirk của đối phương hoạt động ra sao.

Mặc dù Midoriya có điểm thi khá tệ, nhưng xưa đâu bằng nay. Full Cowling của thằng bạn đã có thể tăng cường khả năng thể chất của nó khá đáng kể, theo Hitomi nhìn ra thì chỉ ít phải lật gấp hai cường độ thân thể của Midoriya khi sử dụng cái Full Cowling đó.

Kể cả khi không xài năng lực, thì Midoriya vẫn ăn đứt Shinso nếu đấu một một.

Có điều, tất cả chỉ là giả thiết, nếu như...Midoriya có thể vượt qua được Tây Nảo của Shinso.

Mà nói gì thì nói...Trận đấu đều chắc chắn kết thúc sớm thôi!

Bởi vì Midoriya, sắp đi tới biên ngang của sân đấu rồi!

~~~~~My Hero Academia~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Thức tỉnh đi, Midoriya!

~~~~Midoriya tâm trí lúc này đang đấu tranh dữ dội~~~~

Đầu óc nó vẫn còn thanh tỉnh, nhưng không tài nào làm chủ thân thể được.

[Không ổn...Không ổn rồi (-’o_’-), Cơ thể mình đang tự cử động...Chết tiệt (ꦥꦸꦠꦺꦤ꧀)!]

[Trong đầu...cứ như là...bị sương mù hay thứ gì che phủ vậy...Không được...Mau...Dừng lại đi... (ꦥꦸꦸꦤ꧀)]

[Khi thiết...Dừng...lại...DỪNG...LẠI...NGAY...!!!]

[Ngay cả khi Kizari-kun, đã cảnh báo cho mình phải cẩn thận tránh nhiều lời, thể mà...]

[Chết tiệt! Vẫn còn rất nhiều người...ĐANG TRÔNG CHỜ VÀO MÌNH CƠ MÀ ■ _ ■!]

Mặc cho nội tâm đang điên cuồng gào thét, Midoriya không hề chậm lại dù chỉ là một bước, nó rất từ tốn, tiến gần đến tấm vé thua cuộc...

“Mày biết không...Dù sở hữu một năng lực như vậy, tao vẫn có ước mơ riêng của bản thân...”

“Giờ thì...Thua đi!”

Shinso lạnh nhạt hướng đối thủ tuyên bố từ hình...

Nhưng mà...

Ngay tại thời điểm quyết định đó, Midoriya, chợt khựng người...

Và, hai ngón tay của thằng nhỏ, khẽ nhúc nhích...

[Cái quỷ gì thế này...(0,0)...Mình...có thể...cử động...ĐƯỢC?!]

[LÀM NGAY...DO IT...T...T...T...▶_◀]

UỶNH!

VÙ...U...U...U...U...uuuuu...!!!

Khung bố âm thanh cùng áp lực gió bắt chợt vang lên từ Midoriya, tạo thành một vòng xoáy quét ngang hết thảy.

Chỉ trong tích tắc ấy, Midoriya, đã lấy lại quyền làm chủ thân thể.

Nó đã kìm hãm được, bước chân cuối cùng, ngay tại vạch ngang chết chóc!

“Midoriya-kun... ôᵂô!”

“Hay quá...Cậu ấy...làm được rồi...(^, ^)...!”

Lida và Uraraka cùng thốt lên, đứng bật cả người dậy, vẻ vui sướng không kìm nén trên gương mặt mỗi người.

“May mắn thiết đó...Suýt chút nữa thì Midoriya-san đã...”-Momo lấp lửng câu nói.

“Bị xử thua rồi...(-,-)!” – Hitomi tiếp lời nói – “Có điều, nếu dính lại đòn đó lần nữa, Midoriya chắc chắn sẽ không có cơ hội lật bàn đâu!”

Ở trên phòng điều khiển, Aizawa tròn tròn mắt khi thấy Midoriya thoát khỏi năng lực Tẩy Não của Shinso, đột nhiên, ông chú ý đến hai ngón tay đã tím bầm gãy nát của thằng nhỏ và hiểu ra...

“Ngón tay của nó... Ép buộc ngón tay phát nổ để vô hiệu hóa Tẩy Não sao...(0,o)!”

Cả lớp 1-A cũng sững sờ trước màn biểu diễn của Midoriya, phải nói là đứng hình trước sự quyết đoán tự tàn bản thân để tiếp tục chiến đấu này @!

Shinso thì kinh hãi tột cùng, nó hướng Midoriya hét lớn, “Tại sao...(-.-), đáng lý mày không thể di chuyển mới đúng chứ... Vừa làm cái quái gì vậy (´Д´)/!”

Midoriya há mồm định trả lời, nhưng nó lập tức bung kín mồm lại. Trung đòn một lần, thì phải rút kinh nghiệm, Midoriya đã biết được điểm mấu chốt để phát động năng lực của Shinso.

Thứ nó cần, chính là sự im lặng tuyệt đối!

Shinso nghiêng răng, thầm hận hận nghĩ, [Thằng này, nó đã phát hiện ra rồi sao, có lẽ ai đó trong đội mình đã tư vấn cho nó, như vậy chỉ còn cách là ép buộc tên Midoriya mở miệng lần nữa mà thôi... ㄟ~ㄟ]

“Nói gì đi chứ...Chỉ mới cử động ngón tay mà đã tạo ra sức mạnh kinh khủng thế sao...Làm tao gato phết đấyㄱ(¬_¬)ㄱ!”

[Hừ...trò đó không có tác dụng với tôi nữa đâu! Với lại, có lẽ cậu chưa biết, trong quá khứ, tôi cũng đã từng nghĩ y hệt cậu đấy...(´ω´)]

“Ha ha...”- Shinso vẫn tiếp tục diễn thuyết- “Tao nhờ sở hữu năng lực như vậy nên từ lúc bắt đầu đã tụt xa tít tắp mấy đứa khác...Những thằng may mắn như mày thì làm sao hiểu được chứ ■ _ ■!”

[Tôi hiểu...(o-o)!]

[Nhưng mà...Đúng thế...Tôi, đã gặp may mắn!]

Shinso lúc này cũng nổi điên rồi, nó hét lớn bằng tất cả sức lực có thể, khuôn mặt giận dữ đến tột cùng...

“Những thằng được sinh ra với năng lực lý tưởng như mày! Những thằng có thể vươn tới mục tiêu như mày đấy (/ㄟ益ㄟ)!”

[Tôi biết chứ...Nhờ người khác, tôi mới may mắn thi đậu U.A]

[Tôi hiểu...Những gì mà cậu muốn nói, thế nhưng là...]

[Chính vì lý do đó...ㄟ~ㄟ...Mà mình sẽ, không chấp nhận thua cuộc ▶ . ◀!]

Bịch...!

Midoriya đã chạm được người Shinso, Full Cowling phát động, thằng nhóc nhanh chóng đẩy đối thủ hướng biên giới sân thi đấu tiến tới.

“Nói gì đi...Thằng khốn...(-_-)...!”

Bóp...!

Shinso táng thẳng vào mặt Midoriya một cú đấm đau thấu trời đất, nhưng Midoriya vẫn lăm lăm tăng tốc độ.

Midoriya không muốn bạo lực, mặc dù trong trạng thái này, nó có thể đo ván Shinso ngay lập tức. Bởi vì, Midoriya...hiểu rõ tâm trạng thực sự của Shinso!

Nhưng, thi đấu là thi đấu, phải phân định, có người thắng và kẻ thua. Có người bước tiếp và người kia sẽ phải từ biệt.

Bình...!

Shinso móc thẳng lên mặt Midoriya một cú, lại tăng thẳng vào hai ngón tay đã nát bầy của thằng nhỏ, làm Midoriya đau đớn vô cùng.

“Mày đang đùa với tao đấy hả...Biến ra ngoài cho tao (/ㄟ益ㄟ)!”

Pặc...!

Midoriya đột ngột cúi người, chộp lấy bả vai của Shinso, xoay lưng lấy đà, một loạt động tác liên mạch, ngồi trên khán đài, Bakugo nhìn thấy lập tức co rụt mắt lại.

“TÔI SẼ KHÔNG THUA ĐÂU... (/ㄟ益ㄟ)!!!”

Rầm...mmmm...!

Midoriya đã quét ngã Shinso bằng một tư thế Knock-out tiêu chuẩn, giống hệt lúc nó làm với Bakugo vậy.

☹️☹️!!!

Cả khán đài, toàn bộ học sinh cùng giáo viên...Đều há hốc mồm, trước họa phong chuyển biến một trăm tám mươi độ Midoriya.

Shinso, đã bị đo đất và nằm ngoài mặt biển, Midnight sen-sei lập tức vung tay tuyên bố kết quả:

“SHINSO –KUN, BỊ LOẠI!”

“MIDORIYA –KUN TIẾN VÀO VÒNG HAI...!”

.....

Shinso có chút choáng váng, nó cố ngồi dậy nhưng sự rệu rã và bất lực toàn thân đã ngăn cản thẳng bệ lại.

Đôi mắt có chút vô hồn và rời rạc của Shinso đăm đăm nhìn vào bầu trời xa xăm như thể đang hồi ức lại một điều gì đó.

Ba năm trước, khi còn học sơ trung, Shinso đã từng gánh chịu nhiều cái nhìn khinh bỉ, chỉ trích từ mọi người, đặc biệt là bạn bè...

Câu nói đầu tiên của chúng nó lúc gặp cậu luôn là, “Shinso, nghe nói cậu sở hữu năng lực Tẩy Não à...Ghê thiệt đấy...Làm ơn đừng có tẩy bọn tui nhé...!”

Cũng phải thôi, một năng lực có thể vô thanh vô tức khiến người ta bị điều khiển, bản năng của ai mà chẳng muốn tránh né, rời xa...

Và dường như tất cả mọi người đều có cái suy nghĩ rằng, nếu sở hữu Quirk như vậy, chắc chỉ nghĩ đến việc xấu trước nhất mà thôi.

(Trở thành tội phạm...Thích hợp với mày lắm đấy...)

Bạn bè thường chế giễu Shinso như thế, riết dần thành quen, thẳng bệ khi nghe được chỉ cười trừ cho qua.

Đời vốn dĩ là như vậy mà...

Nhưng là...

“Ở VÒNG CHUNG KẾT, THÍ SINH ĐẦU TIÊN BƯỚC VÀO TRẬN THỨ HAI CHÍNH LÀ...MIDORIYA IZUKU LỚP 1-A...!”

Thầy Present mic thông cáo vang lên khắp quảng trường.

“Lo lắng chết mất...●___●!” –Uraraka thở phào nhẹ nhõm.

Lida cũng cười cười, vẻ ta đây đoán được trước rồi...”Quả không ngoài mong đợi, Midoriya –kun!”

“Bakugo, hình như mấy bữa đầu chú cũng dính đòn đó thì phải...?!”- Kaminari chột chột thẳng bạn tóc vàng ngồi bên cạnh.

“...”

“Cầm mồm đi mặt thộn!”

Ở dưới sân thi đấu, Shinso quay đầu bước đi mà không nói một lời nào, cảm giác ấy, Midoriya cực kì quen thuộc...

Bởi vì, trước đây, nó đã từng như vậy rồi!

“Đó vốn là ước mơ của tao, từ lâu lắm...Nhưng cũng đành chịu thôi chứ sao.”

Nhìn bóng lưng Shinso lăm lăm tiến về khán đài, Midoriya trong lòng thổn thức và khó chịu. Nó muốn giúp, phải làm sao đây?

Mọi lời nói bây giờ của Midoriya, chỉ là sáo rỗng...

Tự tay nó, mới vừa chấm dứt đi một cơ hội để Shinso thực hiện ước mơ của mình.

Bước đi...

Bước đi...

Như một cái xác trống rỗng, bất chợt, Shinso nghe tiếng bạn mình gọi...

“Này Shinso, Shinso ới...!”

[Há...(0,o)!?]

Ngạc nhiên, Shinso ngược đầu lên.

Mấy đứa thuộc khoa nghiên cứu Đại Cương, cả trai lẫn gái lớp nó, đang vẫy tay gọi Shinso, về mặt hớn hở vô cùng...

(0.0)...!?

“Ông tuyệt ghê...Bất ngờ luôn đấy!”

“Thiệt không tin nổi...thanh niên, làm tốt lắm...!”

“Ông giờ chính là ngôi sao của Khoa nghiên Cứu Đại Cương tại đây đó nha!!!”

Một thằng vừa nói vừa làm tư thế đắc mồm...

“Ngay cả một thằng đứng đầu vòng đua mà còn bị ông làm cho chật vật như vậy, nếu như ông được bồi dưỡng giống họ, chắc chắn sẽ ăn được bọn đó!”

“Vội lại...chưa hết đâu nhé...(*^ - ^*)!”

Đứa khác chỉ chỉ ra đằng sau, có mấy vị anh hùng đang bình luận về trận đấu lúc nãy.

Một ông to lớn, mang mũ hình thần lùn, ồm ồm nói:

“Năng lực của nhóc tốt đấy, dùng để phụ trợ hay chiến đấu đều được...!”

“Ừmm...” – Bên cạnh một nữ anh hùng khác gật đầu tiếp lời, “U.A kì thi có vấn đề, Quirk vậy mà để thằng nhóc thuộc khoa Nghiên Cứu Đại Cương à (-,-)!”

“Chịu...” – Một người khác đáp lại- “Đồng đạo học sinh đăng ký quá, nên đôi khi sót vài người cũng đúng thôi!”

“Trận chiến này, thất bại cũng bởi vì kinh nghiệm thực chiến của nhóc ấy ít quá!”

“Phí phạm thật đó!”

“Nghe không thể Shinso...Ông, tuyệt lắm đó!”

[Tuyệt lắm sao...Lâu rồi, mình chưa nghe ai nói vậy cả]

[Dù cho...Thua cuộc đi chăng nữa...]

Hoa đào, nhẹ rơi trên mái tóc xanh, giống như, ký ức năm xưa đang ủa về...

Nhưng lần này, Shinso trong mắt chán nản thần thái đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là ngọn lửa thiêu đốt hùng hực.

Đầu chí của thằng bé, đã được thắp lên, mạnh mẽ và bùng cháy hơn lúc nào hết.

Chính là nhờ vào sự tin tưởng, ủng hộ của những người bạn ở ngôi trường U.A, những lời tán thưởng thật lòng của các anh hùng đang theo dõi.

Shinso dừng lại...

Chậm chạp xoay đầu, nói với Midoriya, “Dựa vào kết quả, mà họ sẽ xem xét chuyển chúng ta về khoa Anh Hùng...”

“Nhớ cho rõ đấy, dù lần này không thành công đi nữa, nhưng tao tuyệt đối sẽ không từ bỏ ㄟ~ㄟ...”

“Tao sẽ vào được khoa Anh Hùng, chắc chắn...Là như vậy!”

“Nhất định...Tao sẽ trở thành anh hùng, còn tốt hơn cả mày(ノ益益)”

“Ừm...” – Midoriya mở miệng, bất chợt...

~~~~Á điiu~~~~

Bị không chế rò@!!!

[Ngay cả khi kết thúc trận đấu, cậu ta vẫn định...(0,o)?!]

“Bất cứ ai, khi nói chuyện với tao, đều phải rất cẩn trọng đó!”

“Cứ thế này thì sớm muộn cũng sẽ có đứa đập mày một trận thôi ㄟ(￣ー￣)ㄟ!”

“Ít nhất thì, đừng có thua thảm hại quá...(U ー U)!”

“ỪM...!”

[O...@!]

[Lại bị đánh chiều nữa...]

Shinso: “...”

~~~~~My Hero Academia~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Có chút nhanh quá mức các trận đấu!

“Midoriya, qua rồi sao.”

Todoroki vừa đi vừa lẩm bẩm, cậu mới rời khỏi phòng chờ giành cho thí sinh.

Bởi vì trận kế tiếp, đến phiên cậu lên tranh tài.

Bên tai Todoroki, vẫn còn văng vẳng đâu đó lời nói của Hitomi lúc trước. Điều đó làm thẳng bé lưỡng lự.

Nhưng rồi, về do dự ấy lập tức biến mất khi Todoroki trông thấy một người đàn ông cao lớn, mặc phục trang có tiêu chí hình ngọn lửa, cơ bắp nổi cuộn cuộn...

Đây chính là anh hùng hạng hai, đồng thời là cha đẻ của Todoroki...

Endeavor!

“Ngáng đường quá đấy (▶.◀)! ”

Todoroki lạnh giọng bước ngang qua cha mình mà không thèm nhìn ông ta lấy một lần.

Endeavor nhàu mày, không hài lòng với thái độ của thẳng con trai, nhưng cũng chỉ nhàn nhạt nói:

“Mày đang hành xử rất ngu dốt đó, Shoto!”

“Nếu chịu vận dụng nguồn sức mạnh phía bên trái của mày, thì trong cuộc đua chướng ngại vật lần Mã Chiến, mày đã chiến thắng một cách áp đảo rồi!”

“Thôi ngay cái trò chống đối ấu trĩ này lại đi, nhiệm vụ của mày, là phải vượt qua All Might...Có biết không hả ~_~!”

“Hừ... ㄟ ㄨ ㄟ!” –Todoroki đánh mặt lại, tiếp tục bước đi...

Endeavor có vẻ như chẳng thèm để ý tới tâm trạng bức bối của đứa con, vẫn cứ bỏ bô về kế hoạch của chính mình, “So sánh lũ anh em thì mày khác hẳn, mày là tuyệt tác hoàn mỹ tối thượng của tao...Một tuyệt tác có thể đánh bại All Might (-_-)!”

“Ông chỉ biết nói thể thôi hả...Lão già!” –Todoroki khàn cả giọng, gằn từng chữ một cách nặng nề tràn đầy oán hận- “Chỉ bằng sức mạnh của mẹ, tôi vẫn sẽ giành được chiến thắng ▶_◀; khi chiến đấu, tôi không bao giờ dùng đến sức mạnh của ông đâu

(ノ益彡)...!”

“Vậy sao...!” – Endeavor bình thản đáp lại, “Mặc dù bây giờ có hữu hiệu đi chăng nữa...Thì mày cũng phải sớm đến ngưỡng giới hạn của sức mạnh đó thôi!”

[Lúc đó, tự tôi sẽ tính!]

Todoroki đi ra với một khuôn mặt hết sức đáng sợ, tưởng chừng như, hắc ám, đã sắp nuốt chửng cậu rồi.

Bên ngoài sân thi đấu, khán giả la réo inh ỏi, chờ đợi mãi, cuối cùng trận hai cũng đến.

Midoriya quay trở lại khu vực giành cho lớp A. Ở đó, Lida và Uraraka đã giành sẵn ghế giùm cho nó.

Hitomi cười cười và đánh một cái thù thế OK cho bạn mình...Tiếp theo, cần chú ý...

TRẬN ĐẤU CỦA TODOROKI!

“VÀNG, XIN LỖI ĐÃ NHƯỜNG QUÝ VỊ ĐỘI LÂU, CẶP CHUẨN BỊ XUẤT CHINH, CHÍNH LÀ HAI THANH NIÊN NÀY ĐÂY ٭(°▽°)٭...”

“KHÁ XUẤT SẮC TỪ NHỮNG PHÚT GIÂY ĐẦU TIÊN, NHƯNG CÁI VỀ HỒI HỢT ĐÓ LÀ SAO THỂ...”

“ĐẾN TỪ KHOA ANH HÙNG, SERO HANTA!”

“VỐ SỢT...”

“ĐÚNG TOP HAI LẦN LIÊN HOÀN TRONG HAI VÒNG THI PHÍA TRƯỚC, MẠNH QUÁ THỂ RỒI ĐÁY NHÓC...KHÔNG PHẢI TỰ NHIÊN MÀ CẬU TA ĐƯỢC TIẾN CỬ VÀO THẮNG ĐÀU!”

“ĐỒNG THỜI ĐẾN TỪ KHOA ANH HÙNG, TODOROKI SHOTO!”

“CÒN GIỜ, TRẬN ĐẤU THỨ HAI CỦA VÒNG CHUNG KẾT...”

“SẴN SÀNG CHƯA MẤY BẠN CHỀ...RÈ...ĐÝ...”

“START...!!!”

“Trạng thái của Todoroki có chút không đúng (-,-)!”

Hitomi quan sát trong chốc lát rồi cho ra kết luận.

“Không đúng, không đúng ở đâu hả Kizari-kun (0,0)?”-Midoriya tò mò hỏi.

“Chẳng biết nữa, xem họ đánh thế nào sẽ rõ...”-Hitomi lắc đầu trả lời.

Ngồi trên cao thế này, phát hiện thấy sự bất thường của thí sinh bên dưới là giỏi lắm rồi, cậu đâu có độc tâm thuật mà nhìn ra cho được.

Sero vẽ mặt bất cần đời, nhìn Todoroki cười nói:

“Tôi không nghĩ sẽ chiến thắng được cậu...”

“Nhưng thắng này, cũng chẳng muốn thua đâu ٭(¬_¬)٭!”

Vừa dứt lời, Sero nhanh như cắt phóng ra hai dải băng dính quấn chặt lấy Todoroki, cậu chàng xoay người giật mạnh dây băng bay thành một vòng tròn...

“Á...Á...MỘT ĐÒN TẤN CÔNG BẤT NGỜ TỪ SERO, NHẪM ĐÁY ĐỐI THỦ RA KHỎI SÂN ĐẤU, TRONG TÌNH HUỐNG KÈO KHÓ THI ĐÓ LÀ MỘT LỰA CHỌN SÁNG SUỐT ĐÚNG KHÔNG NÀO...!”

“QUẦY LÊN ĐI, SERO...!!!”

٭ 〇 ٭!

“Thứ lỗi nhé...!”

“Hả...(0,0)!?”

Todoroki dậm chân xuống đất. Trầm đục thanh âm từ chính cậu thoát ra khiến mọi người sùng sốt. Nhưng chưa ai kịp phản ứng lại thì...

ROỆT...ROỆT...ROỆT...!!!

RĂNG...RẮC...RẮC...RẮC...!!!

Một loạt những tiếng động kèm theo theo vô tận băng giá làm người ta phải rét buốt con tim.

Màu trắng xóa lạnh lẽo lấy tốc độ chóng mặt băng kết lại băng dây của Sero, lan tỏa khắp sân thi đấu và...

ẦM...M...M...M...M...M...mmmm...!!!

Mặt đất rung lắc dữ dội, cả tòa nhà mấy chục mét lung lay tưởng chừng sắp sụp.

Thế nhưng, thứ khiến lòng người sợ hãi, chính là...

MỘT BỨC TƯỜNG BĂNG KHÔNG LỖ!

Chỉ trong vài cái hô hấp mà Todoroki đã dùng năng lực tạo nên “Thời Đại Băng Hà” ngay tại khu vực sân đấu rộng lớn.

Midoriya: 〇■〇

Lida: +1

Uraraka: +1

Aizawa: +1

Presen mic: +1

Mọi người: ĐỒ HEO... CÁI WTF...?!

Ngay cả những anh hùng chuyên nghiệp, cũng chưa chắc đã có thể tạo ra được sức công phá lớn như Todoroki bây giờ.

Rắc...rắc...rắc...!

Todoroki vận vẹo toàn thân, cánh tay gồng lực rồi bứt đứt băng vải đã cương cứng của Sero.

Thằng nhóc thò ra một hơi lạnh lẽo, đôi mắt nheo lại, ánh nhìn đó, thật là dữ tợn.

●___●!

“Thanh niên...Có nghĩ thể này...H...H...σ...i...quá...không...@@@!!!”

Bức tượng đá mang hình Sero chỉ còn chừa mỗi cái đầu, nhìn thấy mà tội.

“Sero –kun, còn cử động được không...?” – Midnight sen-sei hỏi một câu tượng trưng, bản thân cô cũng đã đóng băng nửa người rồi...

Nhưng vẫn phải làm tròn trách nhiệm...@!

“Cử động sao nổi nữa chứ...Ây...cha ◯___◯!”

Rõ ràng là Sero đang run cầm cập, răng đánh lập bập vào nhau, nói còn chẳng thành lời nữa huống hồ gì...

“SERO –KUN ĐÃ BẤT ĐỘNG, TODOROKI –KUN TIẾN VÀO VÒNG HAI!”

Bất chợt, cả khán đài bỗng vang lên tiếng nói, “ĐỪNG BUỒN!”

“...”

Thế là cứ liên miên bất tận “Đừng buồn” được phát ra cho hai thằng nhóc (nhưng chắc là dành cho Sero)

“Xin lỗi, tôi quá tay rồi... (o-o)!” - Todoroki bước tới đưa cánh tay trái lên thân hình đã đóng băng của Sero, “Ban này, tôi có hơi bực một chút!”

Dưới hình ảnh của rừng người đang reo hò “Đừng buồn” mãi không ngớt, chính là hình ảnh Todoroki dùng bàn tay làm tan chảy thứ cậu ta đã đóng băng.

Chẳng hiểu sao, Hitomi cảm thấy, Todoroki trông rất buồn bã!

.....

Nửa tiếng sau!

“E-VỜ-RÝ-BÓ-ĐỠ, LẦN NỮA XIN LỖI VÌ ĐÃ ĐỂ QUÝ VỊ CHỜ LÂU!”

“SÂN THI ĐẤU ĐÃ BỊ ĐÓNG BĂNG Ở TRẬN THỨ HAI, CUỐI CÙNG CŨNG ĐÃ TAN...CHÚNG TA CÙNG CHÀO ĐÓN TRẬN QUYẾT CHIẾN TIẾP THEO ☹(°▽°)☹!”

“NÓI LỬA LÊN...!!!”

“NGƯỜI ĐANG TIẾN ĐẾN, LÀ MỘT SÁT THỦ CỦA LỚP B...HOA HỒNG THÌ CÓ GAI ĐÚNG KHÔNG NÀO!”

“ĐẾN TỪ KHOA ANH HÙNG, SHIOZAKI IBARA!” – Người ra sân là cô bé lớp 1-B với gương mặt nghiêm trang và mái tóc màu xanh lá cây dài đến tận eo.

“VỒ-SỤT...!”

“SÌ-BA-CHIN-GIU-KIU-RING-BOI...(Sparking killing Boy), KHOA ANH HÙNG, KAMINARI DENKI!”

“Kaminari ra sân kia...Tsuuyu-chan!”

“Ồmmm...Mong là cậu ấy sẽ tỏa sáng...!”

“Tên đàn đó, cứ xài Quirk cổ vào là lại trở thành thằng ngu..(-.-)!” – Jiro đưa tay lên miệng nén cười bình luận.

Kaminari tất nhiên là không nghe được những lời này vì còn đang bận mỉm cười tiến lên khán đài để duy trì cái gọi là “phong độ thân sĩ”.

“YOSH...YOSH...H...H...H, LẦN NÀY, CHẮC CHẮN SẼ LÀ MỘT TRẬN ĐẤU HẾT SỨC HOÀNH TRÁNG VÀ HÀO NH...”

“Ồ...UM...THẦY OI...!”

“HẢ...(0,0)!?”

Present mic sen-sei giật mình im lặng khi bị cắt ngang, người vừa lên tiếng, chính là Shizaki.

“GIÌ VẬY CÔ BÉ..(-,-)?!”

“Xin lỗi vì em đã chen lời...”

“Sát thủ...Ý của thầy là sao vậy ㄟ_ㄟ?”

“Em chỉ muốn...tìm lấy cho mình chiến thắng thôi, chứ không hề có dự định cướp đi tính mạng đối phương đâu ㄟ_ㄟ!”

“HẢ...☹_☹!”

[VL...CON BÉ NÀY NGHĨ CÁI GÌ TRONG ĐẦU VẬY TRỜI @,@!]

Nhức cái não, nhưng mà Present mic vẫn phải đính chính lại câu nói của bản thân:

“XIN LỖI...THẦY NÓI NHẦM...!”

Tuy nhiên, ông thầy chưa hề được “tha bổng”, bởi vì con bé tiếp tục tăng thêm một tràng dài dằng dặc...

“Dù gì thì em ghi danh vào cao trung U.A cũng không phải vì cái lí do thâm độc đó, mà là vì muốn cứu rỗi người k...”

Lần này thì tới lượt con nhỏ bị ông thầy cắt ngang, mà coi bộ ông cũng điên cái đầu quá rồi...

“ĐÃ BẢO XIN LỖI RỒI MÀ! LÀ LỖI CỦA TUI, ĐƯỢC CHƯA ㄟ_ㄟ!”

=^.^=!

“Cảm ơn thầy đã hiểu rõ lòng em ạ, cảm kích thầy lắm!”

Lớp A: VL, Kaminari hốt trúng hàng ngon bà con ơi!

Khán đài: Ở đâu ra con bé thánh thiện vậy (0,0)!?

Kaminari: Đừng gato với tui...Cơ mà...

[Lớp B cũng có người thế này nữa sao, đôi mắt to tròn kèm với khuôn mặt dễ nhìn, nhưng cô ấy trông khá mạnh đấy!]

[Đây chính là nơi mà bản thân sẽ giải phóng toàn bộ điện năng sao...Có điều, một cô gái xinh đẹp, lại còn đáng yêu, liệu ông trời có nguyên rủa mình độc thân nếu ra tay nặng đòn với cô ấy không nhì...@@@!]

[Duyệt...Đánh xong hẹn cô nàng đi chơi thôi ♥_♥!]

Hai đối thủ đã đứng vào vị trí, thầy Present mic đã rút kinh nghiệm, cũng không dám dài dòng nữa, sợ ăn thêm tràng thuyết giáo thì khổ...

“N...Nói chung là...Start!”

“Sau trận này đi ăn gì đó không...~_~!”

“Hừm...(0,0)!?”

Kaminari nhìn con bé cười cọt với vẻ tự tin, “Đồng ý đi rồi tui sẽ chiều cậu...”

“Bởi vì, trận đấu này có lẽ...sẽ kết thúc sớm thôi (—_—)!]

Dứt lời, Kaminar tóc vàng đã dựng ngược lên, tia chớp lập lòe cam vàng đủ kiểu uốn lượn trên thân thể từ chân cho đến đầu của cậu.

“Giải phóng điện năng...Một Triệu Ba Trăm Ngàn Yên...n...n...n...n!!!”

Kaminari hướng tay về phía cô bé tóc xanh, ánh sáng trong nháy mắt hội tụ chói lòa, sáng rực rỡ cả hội trường thi đấu.

Và dòng điện tích khổng lồ ấy, nhằm phía Shiozaki mà bắn thẳng tới.

Nhưng...

Chỉ thấy Shiozaki vô cùng bình thản xoay lưng lại, hai tay chấp lên ngực làm tư thế cầu nguyện. Đằng sau cô bé ngay tức thì mọc lên một bức tường bằng tóc vô cùng dày đặc, chặn hết toàn bộ con lũ điện năng của Kaminari đang hùng hổ xông đến.

“Hả... 〇___〇!”

Kaminari tròn tròn hai con mắt, nhìn đại chiêu của mình cứ thế vô tích sự chẳng làm nên trò trống gì...

Rắc...Rắc...Rắc...

Trên mặt đất, từng đạo vết nứt đột ngột xuất hiện, kéo dài đến chỗ của Kaminari.

Vô số dây leo mọc từ tóc của Shiozaki, giống như sở hữu sinh mệnh, quấn chặt lấy Kaminari và đưa tít cao tít tấp.

Thế là, cậu chàng bị kịch @!

(ㄸ___ㄸ)! (Cho tui tí mặt mũi đi-Kaminari said)

Kaminari đã bị hạ gục không chút huyền diệu, trận đấu diễn ra trong tích tắc, y như lời thanh niên này đã tuyên bố.

“THÍ SINH TIẾN VÀO VÒNG HAI, LÀ SHIOZAKI –SAN!”

Lớp 1-A: "..."

Khán giả:!!!

~~~~~My Hero Academia~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Lida bị hổ rồi!

Kaminari thảm bại rồi sắn, không chỉ làm trò cười cho thiên hạ, mà còn là một hồi chuông cảnh tỉnh cho những thí sinh khác chuẩn bị chiến đấu.

Năng lực của thằng nhóc rất mạnh, nhưng cuối cùng lại bị Shiozaki khắc chế, nếu không, Kaminari đã chẳng lộ ra sự bất lực như thế.

Jiro thở dài ngao ngán nói với Asui:

“Thấy chưa, mình đã bảo rồi mà...Tên ngốc đó ㄸ_ㄸ ...!”

Bên lớp B thì người ta la réo om sòm cổ vũ đồng đội, lớp A lại là một mảnh tịch mịch.

Đột nhiên...

“Ồ kìa, ơ kìa...Không phải nó bảo sẽ giải quyết trong tích tắc sao...”

“Ngộ phết ha, cứ bô bô cái mồm rồi lại bị hạ gục trong nháy mắt...ㄸ(¬_¬)ㄸ!”

~~~~~ỗ.O~~~~~

(Cả lớp: Thằng quần què nào vậy bay, ai đưa nó trở về hành tinh của mình đi!)

Thằng tóc vàng vẫn tiếp tục kia cái điệu nhảy nhảy, nhưng còn chưa kịp kéo dài bao lâu thì bỗng tắt ngúm. Từ đằng sau bức tường thấp tịt ngăn cách hai lớp A và B, một bạn nữ tóc nâu ngoại hình xinh xắn lộ đầu qua và mỉm cười nói:

“Xin lỗi nhé (^.^)!”

Mọi người: (O.O)!

(Vừa rồi bọn nó chơi trò gì vậy...@,@?!)

Midoriya không chú tâm lắng vào việc tức cười ban nãy, thằng nhóc đang ngồi chăm chú ghi ghi chép chép vào cuốn sổ tay của mình...

“Khả năng phân tách dây leo của Shiozaki –san thật đáng sợ!”

“Dây leo không chỉ có thể dùng để phòng ngự mà còn trở thành vật cách điện được nữa @!”

“Năng lực của Kaminari –kun đáng lẽ ra phải rất mạnh mới đúng, nhưng Shiozaki –san hoàn toàn khác chế cứng cậu ấy, Kaminari chỉ có thể bị bắt trời và treo lên sau khi xài hết điện...”

“Nhắc mới nhớ, Shiozaki –san là một trong những đối thủ mạnh, cô ấy cũng đứng hạng tư ở kì thi tuyển sinh...(-,-)!”

“Quả nhiên loại khổng chế tuyệt phết mà, chưa từng có ai thoát được luôn ấy (-,-)!”

Uraraka: (0,0)...!

Kirishima: ☹.☹)...!?

Tokoyami: ● _ ● ...@(@@....!

Bakugo: (-_-)...ĐM, dai vãi L***!

Midoriya một khi đã tập trung thì quả thật chẳng chú ý vào thứ khác nữa...Cơ mà, khả năng niệm kinh của thằng này quả thật rất đáng sợ!

㊟㊟....!

Midoriya trạng thái giống như đã nhập ma rồi vậy, Hitomi nhìn không nổi nữa, đưa tay khẽ búng ra một đạo gió cốc thẳng vào đầu thằng bạn.

Pắc...!

Ui cha...!

Midoriya ngẩng đầu lên ngờ ngác nhìn, thấy xung quanh ai cũng đang ngó về phía chính mình...

Uraraka mở lời hỏi, “Trận đấu mới của cậu mới chỉ kết thúc mà đã suy tính đến trận kế rồi à...(0,0)!?”

Hà...☹■☹!

[Ý chết, mình đang ở nơi công cộng...@,@!]

Midoriya bây giờ mới sực nhớ là nó đang ngồi cùng với các bạn cùng lớp, hành động ban nãy có thể xem là khiếm nhã đối với người khác.

Midoriya ngượng ngùng xua xua cánh tay đối với Uraraka, cũng hướng mọi người trả lời:

“X...X...i...n lỗi mấy bạn, cái này, nó giống như sở thích của mình rồi, cứ thấy năng lực hay là mình lại muốn ghi chép lại!”

Mọi người: Ồ dech...(-,-)!

Midoriya tiếp tục, “Ngoài những bạn trong lớp thì hiếm khi mình được quan sát các Quirk khác, à...(^.^), mấy bạn trong lớp A cũng được mình tổng hợp hết đó...”

“Uraraka –san, Zero Uravity cũng có đây nè (^o^)!?”

Uraraka: Ố.Ố...@(@@...!!!

Hitomi nghe đến nhức cả nách, bị người khác phân tích ra nhược điểm cũng chẳng phải thú vui gì!

Uraraka nụ cười có chút chết lặng, nói với Midoriya, “Deku –kun, từ lúc gặp nhau thì cậu đã tuyệt lắm rồi! Nhưng ở Hội Thao này mình càng cảm thấy cậu tuyệt vời hơn đó.”

“Hà...(0,0)?!” – Midoriya có chút ngu ngơ chưa biết đáp lại lời khen của cô bé, giọng của ông thầy bỗng vang ầm ầm trên loa:

“NÀO, TRẬN THỨ TƯ SẴP ĐƯỢC LÊN HÀNG RỒI...”

“CÙNG DỠI THEO ĐI QUÝ VỊ, CHÚNG TÔI SẼ CHO TĂNG TỐC NGAY LẬP TỨC ㊟(°▽°)㊟!”

“GIỐNG NHƯ LÀ MỘT HÌNH MẪU LÝ TƯỞNG Ở TÓP GIỮA, ĐẾN TỪ KHOA ANH HÙNG, LIDA TENYA!”

VERSUS!

“ĐƯỢC TRANG BỊ ĐẦY ĐỦ DỤNG CỤ PHÒNG THÂN, ĐẾN TỪ KHOA HỖ TRỢ, HATSUME MEI!”

“Cậu ta đối đầu với khoa Support sao...?!”

“Không biết sẽ đánh đấm thế nào nhỉ...?”

“Cơ mà...” –Sato cắt ngang Jiro và Asui bàn luận, chỉ xuống chỗ Lida đang đứng lấp bắp- “Lida cũng... Trang bị đầy đủ dụng cụ hỗ trợ kìa... @!!!”

Mọi người: O...CLGT... (O.O)!

Cái này gọi là thanh niên cứng của năm sao, không sợ bị đuổi khỏi sân đấu à... (0,o)?!

Lida trọng trang đầy đủ, thất nịt đeo đồ bay đảng hoàng, nhìn cứ như dân Hồ Trợ chuyên nghiệp...

Midnight sen-sei!!!

“LIDA –KUN, ĐỐI VỚI NHỮNG AI THUỘC KHOA ANH HÙNG THÌ LÀM NHƯ VẬY LÀ TRÁI QUY TẮC ĐÁY (-.-)!”

“NHỮNG NGƯỜI BUỘC PHẢI SỬ DỤNG TRANG BỊ THÌ ĐỀU PHẢI CÓ KIẾN NGHỊ TRƯỚC CẢ!”

“HẢ...☹_☹ ...Thôi chết, em quên mất điều này, vì thấy Aoyama-kun cũng mang thất lưng nên tưởng không sao...(T^T)!”

“EM ẤY ĐÃ YÊU CẦU TRƯỚC ĐÓ RỒI!”

ẾC...!!!

“Thành thật xin lỗi...Nhưng mà...!”

Chế độ thanh niên nghiêm túc...Khởi động...

“Tinh thần thể thao của đối thủ đã lay động lòng em ►.◄!”

“Cô ấy, dù có thuộc Khoa Hồ Trợ đi chăng nữa, vì đến được tận đây nên muốn có một trận đấu cân sức...!”

“Nên bạn ấy đã đưa em những trang bị này!”

“Tinh thần chiến đấu này...Em không thể nào phớt lờ được ►_◄!”

Lời tuyên ngôn của Lida làm quảng trường chết lặng...

Midnight sen-sei: ~~~!!!~~~

☹_☹~~~~♥♥~~~~

“ỒI TUỔI TRẺ...H...H...H...H...”

“YOSH...H...H...TA CHO PHÉP ĐÁY (◻~◻)!”

Present mic:!!!

“Được luôn à...(0.0)?!”

“Thì hai bên đều đồng ý nên cũng dễ xử lý thôi!”

“Ồm...!”

“MÀ VÌ ĐÃ CHO PHÉP, NÊN TRẬN THỨ TƯ, START!”

Trọng tài đã phán, liền thi đấu bắt đầu. Nhưng, không ai thấy được nụ cười thoáng hiện trên khóe môi của cô nàng Hatsume...

Bịch...Bịch...Bịch...!

Tiếng còi vừa thổi, Lida đã hùng hục chạy về phía đối phương, vẻ mặt nghiêm trang thần thánh như rằng không thể không chiến thắng...Cơ mà, Hatsume chợt đưa tay nhích nhích cái.

“E HÈM...BỘ GIA TỐC ĐÁY TUYỆT VỜI LẮM PHẢI KHÔNG, LIDA – KUN (U ◡ U)!”

“Hả...Mic sao (0.0)?!”

Lida có chút ngạc nhiên khi nghe giọng cô bạn phóng đại qua cái dây loa của máy ông MC dẫn chương trình. Cậu chàng có vẻ chưa hiểu là đối phương định làm gì.

“Là sao đây...?”

“Mang theo cả loa à...!?”

Phòng bình luận viên, Aizawa cùng Present mic cũng có chút ngẩn người không hiểu là hai đứa này đang chơi trò...

“ĐÔI CỦA CẬU CẢM THẤY NHE HƠN BÌNH THƯỜNG ĐÚNG KHÔNG?”

“ĐIỀU ĐÓ THẬT ĐÚNG NHƯ MONG ĐỢI (^O^)!?”

(Chỉ chỉ những cục sắt đang gắn ở chân Lida...)

“NHỮNG BỘ PHẬN ĐEO NÀY SẼ HỖ TRỢ CHUYỂN ĐỘNG CHO NGƯỜI MẶC ĐÂY...(*^_^*)!”

Vù...u...u...!

Lida đã lao tới nơi...

Sắp sửa va chạm...

PẶc!!!

“Ủi cha...!”

Thanh sắt dài từ ba lô của Hatsume đột ngột phóng ra, chống ngay hướng Lida đang thẳng tiến, làm thằng bé mất đà suýt té, đồng thời giải nguy cho chủ nhân của nó.

“CÁC BẠN THẤY CHƯ...CÙNG VỚI THANH TRƯỢT THỦY LỰC NÀY, THÌ TÔI CÓ THỂ NÉ TRÁNH MỘT CÁCH DỄ DÀNG...!”

[Họ đâu rồi...Họ đâu rồi...?!]

Hatsume điên cuồng đưa mắt tìm kiếm, Quirk của con nhỏ cho phép nó nhìn xa đến tận năm cây số, so với Hitomi dài hơn mười lần.

Bỗng nhiên, giống như phát hiện ra thứ gì, Hatsume toét miệng cười tươi hơn bao giờ hết.

Trong lúc Hatsume đang mải nói, Lida đã lấy được thăng bằng và im lặng đột kích nhằm làm đối phương bất ngờ.

Nhưng mà cũng chẳng xài được quái gì...!

Ba lô vận năng của Hatsume lại “Píp...Píp” vài cái, thanh sắt phi thường xuất hiện, thế là...

“VÌ CÓ GẮN CẢM BIẾN Ở MỌI HƯỚNG CHO NÊN NGAY CẢ ĐÒN TẤN CÔNG PHÍA SAU CŨNG CÓ THỂ XỬ LÝ ĐƯỢC HẾT!”

Uych...!!!

Lida tiếp tục té sml!

Hai cái cánh cơ giới lắp sau lưng Lida vỡ thành phách liên hồi, làm Lida khó khăn lắm mới ổn định được thân hình... Nó tức giận kêu lên, “Cậu đang giờ trò gì vậy ■ _ ■!?”

[Hí hí... (— —), không nói đâu...!]

Hatsume cười thầm trong bụng, niềng vẫn tiếp tục phơi bày Lida như một tác phẩm nghệ thuật, “Lida -kun rõ hướng thật điệu nghệ nha, chính là nhờ hệ thống cân bằng tự động do tôi sáng chế đấy!”

“Bộ phận ở chân dò theo sóng não của người dùng để dự đoán hướng di chuyển của họ!”

Lớp 1-A:!!! (ỒI VL)

Aizawa, Present mic: ■ _ ■

“Cái khi gì thế này...(-.-)” (Present mic)

“Cô bé khá giỏi ở những kèo mua bán khó đấy...!”

“...”

“VẬY NÊN CÁC BẠN CHỈ CẦN LO SỢ VÌ BỊ TRỄ THỜI GIAN ĐÂU!!!”

Lida: - _-!!!

Giờ này cậu chàng đang quay như cái chong chóng, muốn dừng lại mà không được. Đã cười lên lưng hồ thì dễ, muốn xuống thì khó vô cùng.

“CHẲNG PHẢI LÀ CẬU MUỐN CHIẾN ĐẤU MỘT CÁCH CÔNG BẰNG SAO

(-, -)?!”

[HỦ, QUÁ NGÂY THƠ...LÀM SẢN PHẨM CỦA TUI TIẾP ĐI (— —→)!]

Rẹt...rẹt...

Đôi bốt ở chân Hatsume rung rung vài cái, “Bập!” cả người con nhỏ bay thẳng lên trời.

☹_☹!!!

“H...H...H...MỌI NGƯỜI THẤY SAO NÀO, CHÍNH LÀ CÁI SỰ NHẸ NHÀNG NÀY!”- Tay chỉ vào cái giày nói- “ĐÔI BỐT ĐIỆN TỬ ĐÃ ĐƯỢC TÔI LẮP ĐẶT CẢM ỨNG HAI BÊN, NHẪM TẠO RA NHỮNG PHẢN XẠ GIÚP TRÁNH NẾ NGAY LẬP TỨC...”

▶_◀

“Phải ép cô ta tiếp đất thôi...!”

Lida bật Quirk hết hỏa lực lao tới, có điều...

Hàng của Hatsume, quả thật quá nhiều @!!!

Móc ra một khẩu súng, Hatsume cười hắc hắc rồi nhắm Lida bắn một phát.

Pắc...!

Súng nổ tung, hiện ra tám vãi dày bọc luôn lấy thân hình Lida trong đó, khiến cậu chàng không tài nào thoát được.

“Cái gì đây... (`Д´)/?!”

“LÀ SÚNG BẮT GIỮ KHI ĐÓI ĐÀU VỚI TỘI PHẠM ĐẤY!”

“LUỐI BẮT GIỮ NẪM TRONG BĂNG ĐẠN VÀ CÓ THỂ TÍCH TRỮ TỚI NĂM LẦN BẮN...!”

“VÀ NGƯỜI ĐÃ PHÁT TRIỂN RA CÁC TRANG BỊ NÀY CHÍNH LÀ...”

“CHÍNH LÀ TÔI...HATSUME MEI (U _ U) ~ ~ ~ (* ^ _ ^ *) ~ ~ ~ ♣ (— —) ♠!!!”

“HỒI NHỮNG NGƯỜI ĐẾN TỪ CÁC CÔNG TY HỖ TRỢ...HATSUME MEI...HATSUME MEI...HATSUME MEI! CHÍNH LÀ SỰ LỰA CHỌN ĐÚNG ĐẮN ĐẤY...!!!”

Hàng trên cùng mấy ông mang kính lặn người, “Chơi chính trị gia luôn à...(0,o)!?”

“BÂY GIỜ, TÔI SẼ NÓI VỀ SẢN PHẨM TIẾP THEO!”

“HẢ...CÒN NỮA À =.=!”

~~~~~My hero Academia~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Lên và tỏa sáng đi Momo!

Mười phút sau...

Hatsume bước ra khỏi sân thi đấu với một vẻ mặt mãn nguyện, “Cuối cùng thì, mình đã giới thiệu tất cả mọi thứ rồi!”

“Giờ chẳng còn gì để tiếc nuối hết (U ◡ U)!”

Midnight: (0.0)!!!

“À...H...HATSUME –SAN ĐÃ RA KHỎI SÂN ĐẤU, LIDA –KUN TIẾN VÀO VÒNG HAI...”

Lida!!!

“DÁM LỬA TÔI À (ノ彡彡)!”

“Xin lỗi nhé, nhưng cậu đã bị tui lợi dụng... (￣ー￣)!”

“Tôi ghét cô (-.-)... (@@)!!!”

Giọng của Lida gào thét vang dội cả quảng trường, nhưng cũng chẳng ảnh hưởng gì tới Hatsume. Cô nàng đã hoàn thành tâm nguyện bản thân rồi!

“Hài...Lida ơi là Lida...” – Hitomi bắt lực vỗ vỗ cái trán ngao ngán, “Bị người ta bán mà còn tưởng là tinh thần thượng võ muốn thi đấu công bằng... (@,@)!”

Midoriya: ㄟ_ㄟ...!

Momo: +1

Uraraka: +1

Lớp 1-A: +1

“Lida quá thảm...Còn đen hơn cả Kaminari nữa!” Sato bình luận mà không nén được điệu cười trên nỗi buồn của người khác.

[Mấy người làm ơn đừng có lôi tui ra so sánh ㄟ,ㄟ @@- Kaminari said]

“Đám chắc là do cái tính thật thà của Lida-kun nên mới bị người ta dùng lời lẽ ngon ngọt dụ dỗ mất tiêu... (◡_◡)!”

“Phải ghi chú vô, Hatsume –san, không chỉ giới chế tạo trang bị, mà để đạt được mục đích thì cậu ta sẽ không từ thủ đoạn luôn...”

“Uraraka-san, cậu đi đâu thế...!” –Momo hỏi với theo khi thấy Uraraka bỗng nhiên cúi gầm mặt đi vội.

“Mình cũng phải lên thôi, tới lượt rồi!” – Hitomi hướng Momo thủ thế, mỉm cười và chậm rãi tiến về sân thi đấu.

“VÀ TIẾP TỤC CHƯƠNG TRÌNH, TRẬN ĐẤU THỨ NĂM...”

“LỚP TRƯỞNG LỚP 1-A, NGƯỜI PHÁ VỠ KỈ LỤC SUỐT MUỐI NĂM QUA...KHÔNG THÍCH NỔI TIẾNG, NHƯNG MỘT KHI ĐÃ CẮT TIẾNG GÁY THÌ CHẮC CHẴN KHIẾN TẤT CẢ PHẢI KINH NGẠC!”

“CÁC BẠN HẸN ĐANG RẤT TÒ MÒ PHẢI KHÔNG NÀO...KHOA ANH HÙNG, KIZARI HITOMI!!!”

“VÔ-SỤT...”

“LIỆU CÓ THỨ GÌ BẮN RA TỪ CẤP SÙNG ĐÓ KHÔNG ĐÂY, KHOA ANH HÙNG, ASHIDO MINA!”

“TRẬN THỨ NĂM, START!!!”

Trên khán đài lớp A...Mọi người chỉ có một biểu tình.

Đen cho cô em...Gặp ai không gặp!

Jiro than thở với Asui, “Đến chịu, giờ tớ cũng chẳng biết nên cổ vũ thế nào luôn... (-.-)!”

“ỘP...Kèo này, quả thật khó quá...”- Asui gật đầu đồng ý.

Sức mạnh biến thái của Hitomi đã được thể hiện không chỉ một hai lần, thậm chí ngay cả hắc hóa bản Todoroki lần trước còn thua một vs một trong lần tập huấn thực chiến của All Might. Kì thực mấy đứa lớp 1-A chỉ hi vọng Ashido cầm cự lâu một chút mà thôi.

“Midoriya, cậu thấy trận này ra sao...” –Sero cười cười hỏi.

“Hả...?!”- Midoriya cầm cuốn sổ đang lăm bằm, giật nảy người, lắc lắc đầu nói:

“Mặc dù không muốn bi quan, nhưng thực sự, Ashido –san gần như không có bất kì cửa nào để chiến thắng Kizari –kun!”

“Nói thế nào...” – Tokoyami tỏ vẻ hứng thú.

Phải biết rằng Hitomi chính nằm cùng bằng với cậu ta, nếu Tokoyama vượt qua được Momo, ắt hẳn sẽ phải gặp Hitomi rồi.

Midoriya có chút đắn đo trước ánh nhìn của mọi người, ngập ngừng hồi lâu mới đáp lại:

“Kizari – kun, cậu ấy, đến giờ, tớ vẫn chưa phân tích được yếu điểm nào.”

“Tấn công tầm xa, cậu ấy có, không những toàn diện mà uy lực còn rất khủng bố, đúng chứ...”

“Ồmmmm...”

“Bàn về khoản tấn công thì chắc chỉ có cậu dùng hết sức mạnh mới ngang bằng với cậu ta thôi, Midoriya!”

“Nhưng tớ dùng xong là phế ngay, còn lâu mới đạt tới Kizari –kun tùy tâm tùy ý phát ra như vậy.”

“Chưa hết, Kizari tổ chất thân thể cực kì mạnh mẽ, tốc độ, khả năng quan sát, vân vân, cậu ấy chẳng khác nào một All Might hoặc Dawn Knight thu nhỏ cả. Mà thu nhỏ cũng có hạn độ thôi!”

“Trong toàn bộ thí sinh còn sót lại, mình vẫn chưa tìm ra được người nào có khả năng so kè tay bo với cậu ấy, ngay cả Todoroki –kun, giả sử có sử dụng băng để kìm hãm Kizari –kun đi chăng nữa, nhiều nhất cũng chỉ độ thể lực cầm chân...”

“Nhắc tới thể lực thì chắc mấy cậu cũng hiểu mà...”

Midoriya hướng Kirishima, Asui mấy người đã đến ngày họp ở nhà Yaoyozoru tháng trước, ai cũng tận mắt thấy “trọng trang” của Hitomi, muốn so thể lực với thanh niên kia, đúng là ảo tưởng sức mạnh.

“Nói như vậy, có nghĩa là, nếu Kizari nghiêm túc, Ashido sẽ bị đo ván ngay lập tức chẳng khác gì Kaminari...(0o0)!?” –Ojiro phe phẩy đuôi nói.

“Ừm...Chỉ cần Kizari-kun bạo phát toàn bộ thực lực, Ashido-san thua không thể ngờ!”

“Thế thì...àì...xui xẻo cho cậu ấy quá rồi...!”

Dưới sân đấu, trận chiến đã bắt đầu, nhưng Hitomi không hề động thủ.

“Ashido- chan, tấn công đi, để xem từ đó đến giờ cậu tiến bộ bao nhiêu!”

“Hừ...Kizari, đừng có xem thường tui, cẩn thận lật thuyền đấy!”

Ashido, nhe răng cười, tâm lý hoàn toàn buông lỏng. Thứ mà cô cần làm lúc này, chính là trình diễn cho mọi người, đặc biệt là dân chuyên, thấy được khả năng của mình. Còn kết quả hả...Ha ha...!

Lướt đi một cách điệu nghệ nhờ dòng axit dưới chân, Ashido lượn vòng qua lại xung quanh Hitomi tìm cách phóng thích năng lực. Mặc dù thể chất vốn là thể mạnh của cô, nhưng sấp lá cả trong trường hợp này thì quá ngu.

Tên: Ashido Mina

LV1 +5

Quirk: Axit (LV1 +5)

“Xem ra cậu cũng tăng trưởng khá tốt ấy chứ...!” – Hitomi vừa né một đạo axit lỏng bắn tới vừa cười cợt nói với Ashido.

Trước đó thể chất của cô bé là LV1 +4, nhưng giờ nhảy lên LV1 +5, rõ ràng là áp dụng biện pháp của bản thân và nhận hiệu quả. Thế nhưng, Hitomi biết, bởi vì là lần đầu dùng nên cách này mới có tính chất đột phá như vậy, chứ muốn nâng từ LV1 +6 lên LV1 +7 chính là một đạo lạch trời lặn ranh.

Tựa như Aizawa sen-sei, chỉ cần kinh nghiệm và LV1 +7 thể chất cùng với dây phụ trợ mà đã đập tan cả mấy chục tên tội phạm, dấu cho chúng chỉ là bọn nghiệp dư. Nhưng nhiều đó cũng đủ để đánh giá sự trâu bò khi thể chất đạt tới mức này.

Xuy...xuy...xuy...!

Ashido bĩu môi nói:

“Không phải không ăn thua gì sao, đánh này giờ cũng chả trúng cậu một lần(-.-)!”

“Ách...!”

“ASHIDO LIÊN TỤC TẤN CÔNG TẦM XA, NHƯNG KIZARI ĐỀU DỄ DÀNG TRÁNH NÉ CẢ...EM ẤY LÀM ĐIỀU ẤY THẬT NHẸ NHÀNG VÀ NHANH GỌN, KHIẾN TÔI CÓ CẢM TƯỢNG RẰNG KIZARI CHỈ ĐANG ĐƯA GIỖN MÀ THÔI(°▽°)!”

(Lớp 1-A: Chả phải cảm tưởng mô, cậu ta đang chơi thiệt mà thầy @!)

Kéo dài năm phút trận chiến, Hitomi chẳng hề di chuyển bao nhiêu. Toàn Ashido nhảy tới nhảy lui phóng hết từng đạo axit này đến axit khác, nhưng sức người có hạn, cô bé rốt cuộc đã thấm mệt, thở hù hù.

“Ashido –san, có lẽ chúng ta nên dừng...!”

Hitomi hướng Ashido nói, tay chỉ chỉ lên khăn đài nơi mà khán giả giống như đã mất hết kiên nhẫn và nhàm chán vô cùng.

“Vây tiếp tứ chiều cuối đi...Kizari...!” –Ashido vẻ mặt nghiêm túc vô cùng nhìn Hitomi nói.

[(0,o)...Hề... Vẫn còn à...!?)

“Midnight sen-sei, em chịu thua!”

WTF...Hình như mình...n...nghe...nhảm!?

☹️☹️!

“Hả...Chiều cuối mô rồi...(o.o)!?”

“Chiều cuối đó chứ còn đâu nữa cha nội, (U ∪ U)!”

“Cảm ơn vì cho tui cơ hội thể hiện nhen...Chúc may mắn trận sau, lớp trưởng đại nhân!” –Ashido hướng Hitomi tinh nghịch cười toe toe nói một câu rồi đi ra khỏi sân.

Midnight có chút đứng hình trước phản ứng của hai tuyển thủ, mất vài giây cô mới phát phát cái giẻ lau la lớn:

“Ơ...ASHIDO-SAN ĐÃ XIN THUA VÀ RỜI SÂN, KIZARI –KUN TIẾN VÀO VÒNG HAI...!”

“KIZARI MẶC DÙ KHÔNG LÀM GÌ QUÁ NỔI BẬT, NHƯNG CẬU TA ĐÃ CHO CHÚNG TA THẤY MỘT PHONG CÁCH CHIẾN ĐẤU ÁP ĐẢO HOÀN TOÀN...”

☹️(°▽°)☹️!”

“KẾ TỤC NÀO...”

“Kizari –kun, tiếp theo là Yaoyozoru –san thi đấu hả?” –Jiro có chút bận tâm hỏi.

“Ừmmmm, chóng mặt mà coi nhá, cô ấy sẽ làm mọi người bất ngờ đó!”-Hitomi mỉm cười tự tin đáp lại.

(0,0)!?

Hitomi chăm chú nhìn xuống sân đấu, nơi đó, Momo đang tiến ra sân khấu giành cho chính mình, đối thủ của cô bạn, là Tokoyami!

“LÊN LÀ LÊN LÀ LÊN, TRẬN THỨ SÁU...”

“ĐỒNG HÀNH CÙNG DARK SHADOW LÀ MỘT SAMURAI HẮC ÁM!”

“KHOA ANH HÙNG, TOKOYAMI FUMIKAGE!”

“VERSUS!”

“SÁNG TẠO VẠN NĂNG...!”

“ĐO ĐƯỢC TIẾN CỬ THĂNG VÀO NỀN NĂNG LỰC CỦA EM ẤY KHÔNG PHẢI CHUYỆN ĐÙA ĐÀU, KHOA ANH HÙNG, YAOYOZORU MOMO!”

Midoriya cầm cuốn sổ nhỏ, hí hoáy viết vài thứ rồi đắm chiều nhìn xuống hai người bên dưới.

“Midoriya, cậu bình luận xem trận này thế nào...?”-Hitomi quay sang cậu bạn nói.

“Ừmmmm, theo mình, thời gian chính là chìa khóa...”

“Thời gian...Chuẩn xác đó (´ω´)! Nếu là Momo cách đây mấy năm có lẽ sẽ không cách nào đánh lại Tokoyami...Thậm chí thua cuộc ngay khi mới bắt đầu cũng có thể lắm...”

“Hả... (0,o)!? CẬU NÓI THIẾT ĐÁY À? Kizari...@,@?!?” –Ojiro sùng sốt.

Mấy đứa khác cũng tò mò nhìn về phía tổ ba người đang trò chuyện, mắt thì chuyên chú nhìn thi đấu nhưng tai vẫn vểnh lên nghe không bỏ sót từ nào.

“Hồi trước tụi này gặp nhau, Momo rất giỏi khoản lý luận... Các cậu cũng từng nghe cô ấy giảng giải rồi mà, nói thật chứ về mặt lý thuyết trong trường này chả ai bằng cô nàng được đâu!”

“Bởi vì... Quirk của cô ấy, sử dụng phụ thuộc rất nhiều vào tri thức (-.-)!”

“HẢ... (0.0)!? Chừ tụi tớ mới biết á!”

“Thôi, im lặng coi bọn họ thể hiện nào!”

Thành quả luyện tập suốt mấy năm với Hitomi, liệu giờ khắc này, có thể được Momo hoàn mỹ phơi bày hay không?

Âm thầm từ trước đó, Momo đã khởi động năng lực rồi. Đấu với Tokoyami, cô phải tự chuẩn bị một kế hoạch chu toàn cho bản thân. Hitomi muốn tham mưu đều bị Momo cự tuyệt, lấy lý do là muốn công bằng quyết chiến, không nhờ sự trợ giúp của ngoại viện.

[Present mic sen-sei nói không sai... Đối thủ của mình, chính là phòng ngự cùng tấn công toàn diện, tầm đánh đa chiều... quả thực rất mạnh!]

[Chưa kể là, cậu ta có thể để Dark Shadow lộ diện chỉ trong tích tắc

[Thế nhưng, cậu ấy, có một điểm yếu chết người...]

Chính là...

Momo một tay thả sau lưng, lui xa giãn khoảng cách với Tokoyami. Tạo ra thứ này, chỉ cần chưa đến năm giây...

“START!!!”

Thanh âm Present mic đã vang, báo hiệu trận đấu bắt đầu.

“Dark Shadow... Lên nào!” – Tokoyami động thủ ngay lập tức.

“Ày yo... Tui tới đây!”

Bóng đen từ cơ thể của Tokoyami nhanh như tên bắn phóng thẳng tới Momo.

►.◄

“Chính là lúc này...!”

“Tokoyami –san, xem chiêu!” – Momo bất chợt hét lên, tay giấu bỗng ném mạnh ra một vật hình tròn đen hướng Tokoyami bay đến.

“Đó là...”

“Flashy Grenade... @.@?!” – Jiro giật mình kêu to. Phải đến gần bốn năm đội đánh phải cái chiêu này nên không thể không ghi nhớ khắc sâu được.

Hiển nhiên là, Tokoyami cũng không ngờ được, Momo lại tạo ra quả đạn sáng này nhanh đến như vậy.

Boom...!

Chiu...Chiu...Chiu...Chiu...!

Lập lòe chói rực rỡ muốn mù con mắt, trong thoáng chốc, Dark Shadow không còn dám xông lên tấn công mà lui về phòng thủ bên Tokoyami đang ở trong trạng thái “mù mờ ngu ngơ” vì trúng đòn.

Đây chính là quý giá thời điểm, để Momo chuyên chú tạo trang bị cho bản thân.

~~~~~My hero Academia~~~~~

P/S: Còn chương hai nữa! Merry Christmas các đồng hữu truyện tác. Sang tháng mới cầu phiếu nhá

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: May mắn là yếu tố không thể thiếu trong thi đấu!

Cường quang một hồi chói mắt, đến lúc ánh sáng đã mạnh nha trở lại bình thường, phong cảnh sân thi đấu, đã thay đổi chóng mặt.

Một cái trọng trang hoàn chỉnh, áo giáp mỏng đen tuyền bó sát người, che phủ luôn khuôn mặt của chính chủ nhân nó. Sau lưng là áo choàng bằng bạc phát phơ trong gió.

Không ai còn nhận ra được, trước đó có chút ngượng ngùng gò bó Yaoyozoru Momo nữa. Cô học sinh đã hóa thân thành một nữ hiệp sĩ bóng đêm với những đường nét cực kì gợi cảm, cũng không kém phần hào hùng khí phách của đấng nam nhi.

WOA...A...A...A...!

Cả khán đài rộ lên rầm trời, mặc dù...

“YAOYOZORU VỪA CÓ MỘT MÀN BIẾN THÂN TỪ VỊT CON HÓA THIÊN NGÀ CỰC KÌ ĐẶC SẮC, NHUNG MÉO CÓ AI THẤY HẾT..., $\geq \circ \circ \leq$ ”

“THẬT KHÔNG TIN ĐƯỢC EM ẤY CÓ THỂ SÁNG TẠO MỘT MÓN ĐỒ PHỨC TẠP CHỈ TRONG KHOẢNG THỜI GIAN NGẮN NHƯ VẬY, THẬT KINH KHỦNG (°▽°)!”

Hitomi: (-o-)!!!

[Lão thầy phát ngôn mà chỉ muốn đắm vào mỏ một cái. Cái gì mà vịt rồi thiên nga, bạn gái của bố ai cho so sánh như vậy (ノ益彡)!]

Jiro nhận ra hình thái này của Momo, bởi vì hồi ở USJ cô bé đã sử dụng nó một lần rồi. Nhưng hình như có cái gì đó khang khác.

Mineta khuôn mặt đã chảy ra nước dãi, hai con mắt lòi to như cái bóng rổ, vừa định mở miệng nhưng chợt thấy Hitomi ngồi cách mình có hai dãy, thế là tịt ngòi im luôn.

“Đây chính là tuyệt chiêu của Yaoyozoru – san hã, Kizari –kun (0,0)?!” –Uraraka hỏi.

“Ừm, giáp đen đó gọi là Flexible Armor, phiên bản 2.0, nó được cô ấy cải tiến đôi chút rồi...”

“Hả...C...Cải tiến... (o,o)!”

“Thời gian từ USJ đến Hội Thao ngắn như thế mà Momo có thể nâng cấp được áo giáp sao...?”

“Cũng bình thường...Bởi vì phiên bản trước kĩ thực tình công kích rất thấp, chủ yếu là để tự vệ mà thôi. Bản mới này, Momo thật ra vẫn chưa chính thức xài với ai khác ngoài mình, trọng tâm chính là muốn quen thuộc cách chiến đấu khi mặc nó vào.”

Midoriya cau mày nhìn Hitomi phân tích:

“Tokoyami rất khó đối phó, Dark Shadow giống như bắt từ một dạng, điểm yếu không rõ, nếu muốn thắng thì cần sở hữu tốc độ tuyệt đối để tấn công Tokoyami trước, hoặc áp chế Dark Shadow lại...”

“Nếu một trong hai điều này không thỏa mãn, thì dù thời gian có dư thêm một ít cũng không đủ để tạo ra vũ khí cỡ lớn...Yaoyozoru -san sợ rằng vẫn phải thua!”

Hitomi chỉ lắc lắc đầu không đáp lại, ánh mắt chăm chú đặt vào thân ảnh cô bạn đang nỗ lực tiếp cận đối phương.

“KẾ HOẠCH CỦA YAOYOZORU ĐÃ THÀNH CÔNG, NHƯNG ĐỀ GIÀNH CHIẾN THẮNG CÒN XA VỜI LẮM...DARK SHADOW HIỆN TẠI ĐANG CHO TOÀN BỘ KHÁN GIẢ THẤY ĐƯỢC KHẢ NĂNG TUYỆT VỜI CỦA MÌNH...”

“Ày...Yooo...!”

Bóng đen to lớn lượn qua vòng lại cực kì nhanh, đầu cho đã tăng phúc tốc độ cùng nhảy bén và phòng ngự, Momo vẫn khó khăn vô cùng để tiếp cận cậu bạn.

Nếu tính toán ngoại lực thì chỉ số của cô bé ắt hẳn đạt đến LV1 +5 rồi, nhưng Dark Shadow đặc tính chính là bắt từ, chỉ cần Tokoyami không tồn tại tồn tại thì công kích bao nhiêu lần cũng vậy.

[Đã thế, mình cần tạo liên hoàn lựu đạn chói, nhưng...]

Thời gian, ngay khoảnh khắc đầu tiên cô đã tận dụng để tạo bộ áo giáp này, bây giờ muốn kiếm lại một cơ hội như vậy chẳng hề dễ dàng chút nào.

Nhưng Momo bắt buộc phải làm, bởi vì nếu không có áo giáp thì chắc chắn cô sẽ thua còn nhanh hơn.

Vù...u...u...u...!

“Hây...da...!”

Momo vừa né tránh đòn tấn công của Dark Shadow vừa suy nghĩ thật nhanh, duy trì thể trạng giằng co, nhiều nhất mười phút cô sẽ hết thể lực để trụ trên sân đấu, mà Tokoyami thì vẫn sung mãn như lúc ban đầu.

Momo cũng không thể làm ra vũ khí hạng nặng như đại bác ở vòng thi đầu, bởi vì quá mức tốn time, và tiêu hao thể lực cực lớn. Trạng thái thân thể bây giờ không ủng hộ cô làm điều đó.

[Chỉ có thể dùng những vật nhỏ nhưng dễ dàng tạo nên bất ngờ...]

[Vậy thì...Khoảng cách đến biên giới...Mình cần canh thật chuẩn xác...]

“Tokoyami –san, Dark Shadow –san, xem đây!”

Họa phong bất ngờ chuyển đổi, Momo không hề tránh né mà chủ động chơi cứng đối cứng với Dark Shadow.

Flexible Armor cung cấp cho Momo phòng ngự năng lực và tăng cường sức mạnh của cô bé, kì thực chủ yếu vẫn là phòng thủ, bởi vậy nên Momo mới có thể sử dụng một kế hoạch mạnh bạo như thế.

Bịch...!

Va chạm rồi, chỉ thấy hai màu đen tuyền đập mạnh mẽ vào nhau, tách ra, rồi lại tiếp tục sáp lại gần.

Ngồi bên ngoài, Hitomi lòng nóng như lửa đốt. Mặc dù đây chỉ là Hội Thao, thi đấu chết người sẽ không xảy ra, nhưng chắc chắn chẳng tài nào tránh khỏi tổn thương, nhẹ thì xước da mà nặng thì nhập viện.

Làm anh hùng, cần thiết đối mặt những thứ như vậy, chính cậu đã từng nói thế...Nhưng mà, Hitomi thì thào, “Cố lên đấy, Momo...!”

Bốp...Màu đen nhỏ nhắn thân ảnh bị đánh bay ngược ra sau.

Khóe miệng Momo bỗng nhếch lên một nụ cười, làm Tokoyami cảm thấy không ổn, nhưng còn chưa kịp phản ứng thì Momo bàn tay bỗng xuất hiện một cái nút...

Trong tích tắc, cô bé nhấn vào cái nút đó.

Dark Shadow bóng đen hình thể bỗng nhấp nháy vài điểm sáng, mà bởi vì chúng cùng tông màu đen nên chẳng ai phát hiện được, kể cả chính chủ.

Ngay khoảnh khắc ấy, chúng nổ tung!

Bùm...Bùm...Bùm...!

Liên hồi những tiếng nổ, nhưng không có ánh sáng chói lòa cũng chẳng thấy sức nóng mãnh liệt, mà chỉ toàn bụi mù xuất hiện trực tiếp che kín sân thi đấu.

“ÚI CHU CHOA...YAOYOZORU VỪA XỬ DỤNG HỎA MÙ ĐÁNH LẠC HƯỚNG ĐỐI THỦ, HIỆN TẠI CẢ HAI BÊN ĐỀU LÂM VÀO TRẠNG THÁI MÙ MÀU, BAN TRỌNG TÀI CHÚNG TÔI CŨNG CHỈ THẤY GÌ HẾT...”

@!!!”

Đây chính là một trong hai bước dự phòng của Momo, chiến lược tốt nhất mà cô bé có thể đề ra được trong khoảng thời gian ngắn ngủi nghỉ giải lao.

Kính đeo lắp trên Flexible Armor giúp cô quan sát qua màn đêm, nhờ vào nhiệt năng chứ chẳng phải tầm nhìn phổ thông.

Màu hồng khói bụi dật dờ phiêu du, Dark Shadow đang quay quanh Tokoyami để phòng ngừa bị đánh lén, đồng thời xua tan khói mờ của Momo, bắt chọt...

Viu...u...u...!

Mấy đạo xé gió thanh âm từ phía trước bắn tới, Tokoyami la lên, “Dark Shadow, coi chừng ㄟ_ㄟ!”

“ÁY Ya...Đừng sợ, có tui đây...!”

Pặc...

Một móng vuốt đánh bay vật thể, Tokoyami không thả lỏng ngược lại muốn cẩn thận hơn. Sương mù đang tan rã rất nhanh, ước chừng một phút nữa là sẽ khôi phục lại trạng thái bình thường.

Nếu lúc đó mà Momo vẫn chưa chiếm được lợi thế thì trận này kết quả liền xác định.

Vù...u...u

Lại mấy bận ném ra nữa, đều bị Dark Shadow ngăn cản, ngồi ở khán đài Hitomi nét lo lắng hiện rõ trên mặt.

Tạo càng nhiều đồ vật thì càng tốn thể lực, Momo không phải chuyển hóa vô tận, mà lấy một tỷ lệ nhất định dùng Lipit trong cơ thể kết hợp với các nhân tố tự nhiên để tạo nên đồ vật, ngoại trừ sinh vật sống ra.

“Dark Shadow, chuẩn bị phản công, tầm nhìn chúng ta sắp trở lại rồi ▶_◀!”

Tokoyami đưa tay thủ thế ra lệnh, đứng chịu đòn này giờ không phải phong cách của thằng bé...

Roẹt...

[Lại tới... (-,-)!?]

Dark Shadow cơ hồ thành thói quen đuổi móng vuốt đen đen ra, nhưng chưa kịp chạm tới đồ vật thì

...Xoạch...!!!

Quả cầu tròn tròn bật tung, giãn thành một tấm lưới rộng lớn, đủ sức để gói gọn cả Dark Shadow và Tokoyami trong tư thế thu mình.

Bộp...

Chóp lấy thời cơ, Momo tay cầm gậy dài, lấy tốc độ nhanh nhất tiếp cận Tokoyami.

Mà nhất thời bị trói lại khiến Tokoyami có chút luống cuống, Dark Shadow không thể tức khắc xé nát được sợi dây đặc chế của Momo.

Lúc này, khói cũng tan mất, vừa hay mọi người có thể quan sát diễn biến đang xảy ra.

“HỒ HỒ...” – (Ông thầy đã trở lại và giọng còn to hơn xưa)

“YAOYOZORU SẮP TỚI GẦN VÀ...TOKOYAMI...”

Bình...!

Gậy sắt trong tay, Momo hướng Tokoyami vung lên quét ngang qua...

Quá nhanh, quá nguy hiểm!

Tokoyami không thể né được, chỉ có cách bị động dùng cánh tay chống đỡ...

Bịch!

Thằng bé người chim bị Momo quét văng ra gần sát đường biên, nhưng may thay Dark Shadow đã kịp thời thoát khỏi và giữ chân nó lại.

“Á...Á...Á...TOKOYAMI SUYT CHÚT NỮA THÌ ĐÃ VĂNG KHỎI SÀN ĐÁU...THẬT MAY MẮN QUÁ ĐI...ôô! LÚC ĐẦU ÁP ĐẢO YAOYOZORU, TÔI CỨ TUỞNG LÀ CẬU ẤY CÓ THỂ KẾT THÚC NHANH GỌN LẼ...”

“NHƯNG CÔ BÉ ĐỐI DIỆN...KHÔNG HỒ LÀ NGƯỜI ĐƯỢC TIẾN CỬ, VẬN DỤNG VÔ CÙNG THUẦN THỰC QUIRK CỦA MÌNH, KẾ HOẠCH CÙNG TÁC CHIẾN LIÊN HOÀN KHIẾN ĐỐI THỦ KHÔNG KỊP TRỞ TAY, QUÁ XUẤT SẮC ♪(°▽°)♪, QUÝ VỊ BIẾT KHÔNG, TÔI CÀNG LÚC CÀNG CHỜ MONG KẾT QUẢ TRẬN NÀY RỒI ĐẤY...(^o^)!!!”

“Yao-Momo thật tuyệt vời (^,^)!” – Ashido hưng phấn la lên, bên cạnh Jiro cũng rạng rỡ không kém.

Asui đưa tay lên miệng nói, “Thiệt tình, tui không nghĩ rằng Momo –chan có thể mạnh đến mức này...Dark Shadow của Tokoyami gần như là vô giải với những người có tốc độ chậm, thế mà cậu ấy vẫn chơi cứng mà còn đến gần với chiến thắng nữa chứ!”

“Kizari-kun, cậu thấy sao...(0,0)?!” –Ojiro nhìn Hitomi hỏi.

“Đừng quá lạc quan, Momo thể lực có thể không giữ vững nổi...!” –Hitomi không giấu dèm đưa ra lời bình luận thật lòng.

Momo vừa rồi thể hiện đúng như ông thầy nói, hành động cực kì quyết đoán, thời cơ cũng chớp rất tốt, kế hoạch khá hoàn hảo...Chỉ tiếc là, cú kết liễu cuối cùng vẫn chưa chiến thắng được Tokoyami.

“Dark Shadow, mau tiến công, đừng để đối phương có bất kì cơ hội dùng Quirk!”

Tokoyami cũng không cố kỵ được độ mạnh yêu nữa, vừa rồi tình huống làm cho cậu chàng hết hồn, nên lúc này chỉ muốn tận lực giành chiến thắng mà thôi.

Bình...Bộp...!

Bộp...Bình...!

Bịch...Bịch...!

Momo liên tục bị Dark Shadow đánh lui sát về phía biên giới, cô bé đã quá mệt vì phải di chuyển cao tốc này giờ, chỉ có thể cố gắng gượng chống đỡ mà thôi!

Oanh...!

Dark Shadow mạnh mẽ tấn công lần cuối cùng, rút cuộc hất văng Momo ra khỏi sân đấu, cả khán đài dường như chết lặng, không một tiếng hò reo hay cổ vũ...

Một hồi lâu sau, mới thấy giọng thầy Present mic lấp lắp tuyên bố:

“YAOYOZORU ĐÃ RỜI KHU VỰC THI ĐẤU, TOKOYAMI –KUN TIỀN VÀO VÒNG HAL...!”

P/S: Xong chương hai, nghĩ có chút nhức não...Mà chẳng thấy lão nào chúc giáng sinh tác vậy, bùn ghê /khóc

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Những cặp đấu của số phận!

Trận thứ sáu vừa kết thúc, Hitomi vội vàng nhảy ra khỏi ghế, nhanh chân chạy tới phòng chờ giành cho thí sinh. Bản thân có chút nôn nóng, chỉ mong Momo...

[Đội nhé, mình đang tới đây...!]

Từ đằng xa, cậu nghe loáng thoáng tiếng trò chuyện giữa Midoriya, Lida và Uraraka với cô bạn.

Cạch...!

Hitomi nôn nóng mở cánh cửa sắt, hô to, “Momo...!”

“Hitomi...!”

Đôi mắt cô bé có chút hoe hoe đỏ, thấy bạn trai mình tới, lập tức lao thẳng vào ngực Hitomi, “Mình không qua được rồi...Thiếu một chút xíu nữa thôi, huhu... (T.T)”

“Ngoan...Ngoan...Đừng khóc, thua keo này còn bày keo khác...!”

Hitomi vỗ nhẹ lưng và xoa đầu cô bé, nhỏ giọng an ủi, “Phải biết là chính mình cũng không ngờ là cậu có thể áp chế Tokoyami như vậy...Dark Shadow của cậu ta nhược điểm vẫn chưa ai biết, đánh tới mức đó đã chứng tỏ được bản thân mình rồi...Không cần khổ sở quá đâu, ngốc ạ (๐~๐~)!”

“Nhưng mà mình vẫn thấy tiếc...(-.-)...” -Momo giọng còn chút nức nở, làm sao mà không chán chường cho được, khi mà chỉ thiếu chút xíu thôi là có thể đánh bại đối thủ.

May mắn hai chữ, tuy rằng không thể chủ đạo, nhưng đôi khi thi đấu, nó sẽ là nhân tố cực kì quan trọng để quyết định thắng thua.

“Ồmm...Để vòng kế mình sẽ báo thù cho cậu..(^0^), vậy nhá...!”

“Ngốc tay nè...!”

“Còn nhiều người ở đây nữa đó... (• ε •)”

Được Hitomi nhắc nhở, Momo mới sức nhớ ra, còn có ba thành viên khác đang đứng đực ra như phỗng nhìn màn tình tứ của hai người bạn họ.

“Ách...Xin lỗi nha, tại mình không kiềm chế cảm xúc được...!”

“Ồ, không có gì đâu, Yaoyozoru –san...!” –Midoriya lên tiếng đầu tiên.

Tiếp theo là Uraraka cũng gật gật đầu, về mặt bát quái chi sắc dò hỏi:

“Thế cậu với Kizari –kun quan hệ là...ấy ấy đúng không...≥ ๐ ๐ ๐ ≤!”

Momo đỏ mặt nhưng không trả lời, trái tim đập bình bịch, lén lén nhìn Hitomi.

[Cậu ấy, không trả lời, là đồng ý hay không...(-,-)!?]

[Uraraka-san, tự nhiên hỏi mấy thứ đó ở đây làm chi trời...@^@...!]

Momo thấp thòm chờ mong, nhưng Hitomi thì bình thản hết sức.

Chỉ thấy cậu chàng kéo lấy Momo, vòng tay ôm chặt cô bé hơn, và mỉm cười đáp lại:

“Đúng vậy $\geq \wedge \wedge \leq$!”

WOA...A...A...A...!!!

“Mình cũng ngỡ ngỡ trước rồi...Nhưng giờ mới chứng thực ấy... $\odot \blacksquare \odot$!”

“Lớp trưởng và lớp phó sao...Hai người hợp đôi thật đấy ($\heartsuit \wedge \heartsuit$)!!!”

“Tui coi đó là lời chúc phúc luôn nhé...($\wedge$!)!”

“CƠ mà chuyện đó có lẽ để bàn sau...Uraraka, xong trận này sẽ đến lượt cậu đúng không... (0,0)!?”

“ỒM...Uraraka- kun chuẩn bị chiến với Bakugo –kun...Kizari, Midoriya, hai cậu nghĩ, Bakugo –kun sẽ hay không dùng toàn lực với Uraraka –kun!? Dầu gì thì đây cũng là một cô gái mà ($\bullet \epsilon \bullet$)!?”

“Chắc chắn không...(-.-)!” –Midoriya đáp lại một cách chắc nịch.

$\odot \_\_\odot \dots!$

Quả không hổ danh là bạn gay, điều gì về đối phương cũng rõ ràng hết.

Midoriya nói tiếp, “Mọi người, vì ước mơ của họ nên đều mong muốn trở thành số một.”

“Dù không phải là Kacchan đi chăng nữa thì cũng chẳng có ai nghĩ đến việc nương tay đâu...!”

“Mình đã được Uraraka –san giúp đỡ rất nhiều (-.-)...Thế nên, dầu cho chẳng đáng là bao, thì mình vẫn muốn giúp cậu!”

Midoriya giờ trong tay cuốn sổ nhỏ lên, nghiêm túc hướng Uraraka nói:

“Sở tay phân tích anh hùng, mình đã thống kê toàn bộ số liệu, cách vận dụng, vân vân, tớ nhớ ngày trước Kizari –san có nói rằng, Uraraka- san năng lực có rất lớn khả năng khai phá...Không biết ($\bullet \epsilon \bullet$)...!?”

“Trong trường hợp này không thể...Midoriya!” –Hitomi lắc đầu thờ dài nói, “Điều tiên quyết muốn triệt để sử dụng Bug của Quirk Uraraka thì cậu ấy phải có hàng dự phòng, trang bị hay phòng cụ...Bất cứ thứ gì...Nhưng đầu một một mà tay trống trơn thế này, xác thực cách đó không xài được(-.-)!”

“Như thế, Uraraka, tớ có một kế hoạch nhỏ, có thể tạo cơ hội gia tăng xác suất chiến thắng của cậu...!”

“Tuy khá khó nhưng mình mong kế này sẽ hữu hiệu!”

“Ồ...Ồ...Uraraka –kun, tốt quá... ($U \cup U$!” -Lida mặt mày hớn hở nhìn Uraraka, có thể thấy nó thật tâm lo cho con nhỏ.

“Cảm ơn Deku –kun, và sự ủng hộ của mọi người... $\geq \smile \leq$!”

“Nhưng mà...Không sao cả...(-,-)!”

“Hả... (0,o)!?”

Bốn đứa ngỡ vực nhìn Uraraka, con bé châu hai đầu ngón tay lại tự lẩm bẩm:

“Deku –kun rất là tuyệt, càng lúc mình càng thấy được nhiều điều tuyệt vời từ cậu. Chính vì thế, ở trận Mã Chiến, mình cứ nghĩ lập đội với bạn bè sẽ dễ dàng hơn ($\wedge^0$)...”

“Có điều, nếu nghĩ lại, đều là bản thân muốn dựa dẫm vào cậu thôi! Đặc biệt khi mà Lida-kun bảo sẽ tuyên chiến với cậu, thật sự làm mình cảm thấy hơi xấu hổ ($\bullet \smile \bullet$)!”

“Nhớ đến những trận đấu vừa qua, Lida –san, Kizari –san, đặc biệt là Yaoyozoru –chan, ai cũng cố gắng nỗ lực hết mình...”

[Hitomi: Hình như mình méo nằm trong đó... $@@@@...(-.-)$!]

“Vậy nên, được rồi...Tất cả chúng ta, phải đối diện với tương lai khó khăn và nỗ lực vượt qua nó. Cũng có nghĩa, mọi người sẽ là đối thủ của nhau, đúng không nào...!?”

“Thế nên...Hẹn gặp nhau trong trận chung kết nhé... $\odot \_\_\odot \dots \geq \odot \odot \leq \dots$ ”

Uraraka nở một nụ cười đầy miễn cưỡng, có chút run run, hướng bốn người còn lại thủ thế Ok chào tạm biệt, y hệt tráng sĩ một đi không trở về!

Trong lúc đó, trận đấu giữa Kirishima và Tetsu lớp 1-B đang diễn ra khí thế ngút trời.

“TRẬN THỨ BẢY TRANH ĐẤU GIỮA HAI CHÀNG TRAI CÓ NĂNG LỰC TƯƠNG TỰ NHAU...”

“NAM TÍNH VÀ NHIỆT HUYẾT CÙNG NHƯ THÉP...ĐẾN TỪ KHOA ANH HÙNG, TETSUTETSU TETSUTETSU!”

“VỐ SỢT...!”

“NAM TÍNH VÀ NHIỆT HUYẾT CÙNG NHƯ ĐÁ...ĐẾN TỪ KHOA ANH HÙNG, KIRISHIMA EJIRO!”

“Trời ạ...Đến giới thiệu mà cũng giống nhau vậy nữa sao... (ㄉㄚˊㄉㄚˊ)!”- Kirishima nắm chặt nắm đấm lại, khóc không thành tiếng.

Số phận nghiệt ngã thế nào mà đi đâu cũng gặp thằng tóc bạc lớp 1-B kia vậy, có cho người ta đường sống không.

“Chiến đi...Đừng có lờ tao...(ノ益益)”

Tetsu hét lớn, thân người gồng cứng hóa thành một thiết nhân, xông đến chỗ Kirishima và giơ nắm đấm lên.

“Hừ...Ai sợ ai...▶.◀!”

Kirishima cũng nổi đóa, thạch hóa xuất trận, đồng thời cũng giương nắm đấm lên từng quyền đối quyền với Tetsu.

Nhất thời, “Bình”, “Bốp” hai tiếng vang lên inh ỏi, chất chứa âm thanh lại tạo nên mãnh liệt thị lực, nhất là phe cánh đàn ông, ai nấy cũng thích những pha bạo lực nhưng thằng thần đây nam tính như vậy.

Năm phút trôi qua, hai bên ngơ đi ta lại, đập nhau hăng say máu lửa, hoa mắt không còn biết trời trăng mây gió thế nào.

Chỉ thấy Tetsu vừa tung một chỏ vào cằm Kirishima liền bị thằng kia móc một đấm vào má phải ngay lập tức.

“BINH...BINH...!”

“BÓP...BÓP...!”

RẦM...!

“HAI CHÀNG TRAI VỚI NĂNG LỰC GIỐNG NHAU! TETSU VỐ SỢT KIRISHIMA, MỘT CUỘC ĐỐI ĐẦU GIỮA NẮM ĐÁM! NGƯỜI THẮNG SẼ LÀ...?!”

Midnight sen-sei đi đến nhìn tả tui khuôn mặt, đã ngã bất tỉnh nhân sự hai thằng nhỏ, phất cái giẻ lau nói to:

“CẢ HAI ĐỀU GỤC KẾT QUẢ HÒA ■ _ ■!”

“VÌ LÀ MỘT TRẬN HÒA NÊN SAU KHI HAI THÍ SINH KHÔI PHỤC, SẼ THI VẬT TAY ĐỂ QUYẾT ĐỊNH THẮNG THUA!”

“WOW...Quirk cũng tương tự nhau luôn sao...(0^0)!?”- Một cái mạng mủ con đế anh hùng chuyên cười nói.

“Tốt đấy...Tôi kết những đứa nhiệt huyết thế này, chúng truyền cảm hứng cho tôi, có một phụ tá như thế cũng không tệ đâu!” –Một samurai đáp lại.

“TRONG KHI CHỜ ĐỢI TETSU VÀ KIRISHIMA HỒI SỨC, BẮT ĐẦU LUÔN TRẬN TIẾP THEO NÀO!”

Dứt lời, trên bảng điện tử xuất hiện hai gương mặt, một thanh niên tóc vàng vô cùng ngáo đá và một cô bé tóc nâu nhỏ con đáng yêu, chỉ nhìn thôi mà ai cũng muốn bảo bọc chở che cả!

Hitomi, Momo, Midoriya và Lida đều đã về ghế ngồi. Asui bên cạnh vẻ mặt lo lắng cắn ngón tay nói, “Trận này, có lẽ chính là cặp đấu đáng quan ngại nhất đó (●_●)!”

“Thiệt chứ, tui chả muốn xem luôn...☺_☺!” –Jiro vuốt vuốt cánh tay, rùng mình khi tưởng tượng đến những gì sắp sửa diễn ra.

“Hãy tin vào Uraraka thôi...!” –Hitomi lời ít ý nhiều, ánh mắt cũng chứa sự mong đợi, liệu Uraraka có tạo nên bất ngờ hay kì tích gì không?

Nhìn bóng hình của Uraraka kiên quyết bước về phía khán đài, Midoriya siết chặt nắm tay âm thầm nhủ, [Cố lên nhé, Uraraka –san ■ _ ■]

“HAI ĐỐI THỦ ĐÃ VÀO VỊ TRÍ...!”

“TRẬN THỨ TÁM, CÙNG LÀ TRẬN CUỐI CÙNG TRONG VÒNG ĐẦU TIÊN...”

“KHÁ NỔI TIẾNG HỒI CÒN HỌC Ở SƠ TRUNG...”

“GUỒN MẶT THÂN QUEN ĐÚNG KHÔNG NÀO...(°▽°)!”

“ĐẾN TỪ KHOA ANH HÙNG, BAKUGO KATSUKI!”

“VỐ SỢT...!”

“Tôi cố vũ cho em ấy...!”

“ĐẾN TỪ KHOA ANH HÙNG, URARAKA OCHACO ٭(°▽°)٭!”

Uraraka hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại và từ từ bình tĩnh tâm lại.

Đối diện Bakugo vẫn từ đời thuở nào về mặt Ta lão đại, thiên lão nhị bộ đáng

“TRẬN ĐẤU THỨ TÁM...START (°▽°)!”

~~~~~My Hero Acadmia~~~~~

P/S: Chương này hơi ngắn, bà con thông cảm, viết trận đấu tiếp theo cần nguyên một hai chương full cho dễ miêu tả, cố kéo dài thêm coi nó không sướng /teo

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Uraraka vs Bakugo!

“Mây là đứa có năng lực làm vật thể trôi nổi đúng không, mặt mâm ▶_◀!?”

Bakugo chào hỏi với Uraraka bằng một câu mà Hitomi nghe ngứa cả răng. Còn Uraraka, cô bé đơ người một chốc mới hiểu là thằng kia đang nói mình.

“MẶT...”

“...MÂM...?!”

ㄟ~ㄟ!!!

Khinh người quá đáng...(-0-)!

Không thèm để ý đến thái độ tức giận của Uraraka, Bakugo vẫn tiếp tục bằng giọng điệu bẻ trên, “Nếu định rút lui thì bây giờ là lúc thích hợp đấy! Vào trận rồi, có la đau thối cũng không thoát được đâu”

▶_◀!

Bakugo lời nói xác thực là có thiện ý, nó cũng không muốn bêu cái danh bất nạt con gái lên đầu, và năng lực của thằng nhỏ rõ ràng là hơn Uraraka quá nhiều, nói như vậy theo Bakugo đúng là không sai chút nào.

Thế nhưng mà, Bakugo quên mất một điều...

Uraraka, không phải là loại con gái yếu ớt như vẻ bề ngoài. Hay có thể nói rằng, đi tới bước này rồi, chẳng có người nào là kém cỏi hết.

Ngay cả một cô gái, cũng là một chiến sĩ mạnh mẽ vô cùng!

Vậy nên, lời khuyên như “tốt bụng” của Bakugo, chắc chắn là vô ích rồi!

Ánh mắt của Uraraka và Bakugo va chạm như tia lửa điện xẹt lửa tung tóe, bầu không khí và áp lực căng thẳng và nặng nề như đang cố gắng tra tấn tinh thần lẫn nhau.

Khán đài phía trên, ngồi dãy hàng đầu, Lida tò mò hỏi Midoriya:

“Midoriya –kun, bạn nãy cậu định nói với Uraraka –kun, chiến lược để đối phó với Bakugo –kun là gì vậy (0,0)?!”

“Thật ra chẳng có gì nhiều đâu...”- Midoriya đắm chiêu nhìn cuốn sổ ghi chép, đáp lại-“Cơ mà...Kacchan rất mạnh, trừ phi đối thủ có được ưu thế áp đảo hoặc năng lực vượt xa Kacchan. Còn không, nếu ở một trận tay đôi ngang sức ngang tài, cậu ta không hề có một sơ hở nào(-.-)!”

“Cậu đánh giá Bakugo –kun cao vậy, mặc dù cậu ta đúng thực rất mạnh, nhưng là...”

“Không đâu, Lida, mình nói sự thật đó...(●—●)!”-Midoriya nghiêm túc lặp lại câu vừa rồi với Lida, “Quirk của Kacchan cho phép di chuyển càng nhiều thì càng mạnh, bởi lẽ mồ hôi đổ ra sẽ tăng cường năng lực Bộc Phá của cậu ấy mạnh hơn nữa!”

“Chưa dừng lại ở đó, Kacchan còn rất thành thạo sử dụng Quirk của mình, điều chỉnh vụ nổ, hay bay trên không, vân vân...”

“Nhưng nếu Uraraka –san có thể tiếp cận và chạm được người của Kacchan, dùng năng lực khiến cậu ta lơ lửng, thì mọi ưu thế của Kacchan sẽ mất hết!”

“Cậu bỏ quên một điều quan trọng đó, Midoriya...^(‘-’)^!”

Hitomi ngồi bên cạnh lắc đầu chêm vào một câu.

“Hả... Là gì vậy, Kizari –san... (0o0)?!”

“Cho dù Uraraka lúc bắt đầu cố gắng tiếp cận Bakugo đi chăng nữa, với khả năng phản xạ và độ nhạy bén khi chiến đấu của tên này, chỉ sợ kế hoạch Không Trọng Lực khó lòng mà thực hiện được...◉—◉!”

“Nói vậy, Uraraka –san sẽ chẳng có cửa nào để chiến thắng ư...☹_☹!”

Momo lo lắng chen ngang, quan hệ giữa hai cô bé vốn rất tốt, Momo dĩ nhiên mong muốn Uraraka giành kết quả chung cuộc hơn là Bakugo, một thằng con trai cộc tính.

“Cái này, chúng ta còn chưa nói trước được đâu, xem diễn biến thế nào đã...☹_☹!”

Cùng lúc đó, giọng ông thầy bỗng vang trên loa:

“TRẬN THỨ TÁM...BẮT ĐẦU!”

Vù...u...u...u...!

“Rút lui, không phải là lựa chọn của một anh hùng ►.◄!”

Uraraka la lên, cúi thấp người sát mặt đất, lao đến Bakugo ngay khi tiếng của trọng tài vừa chấm dứt. Cô bé dự định tấn công chớp nhoáng để chiếm ưu thế...

“Tốt...Phải thế chứ...ôᵒ!” –Midoriya và Lida vui mừng ra mặt, có điều...

Nếu Uraraka quyết định tấn công, thì Bakugo dĩ nhiên phải giữ khoảng cách với cô bé, vậy thì, phản đòn là điều bắt buộc!

“Đã thích đánh thì chiều...Chết đi (►.◄)!”

Lạnh lùng phán một câu, Bakugo giơ tay lên, khẽ mở lòng bàn tay ra, khối trắng bốc lên mịt mờ...

[Nếu như lúc này...Nếu như...Minh...né được...] – Uraraka tập trung hết lực vào cánh tay đã vung lên của Bakugo, mắt cô bé mở to hết mức...

Nhưng mà...

Vô ích!

Bùm...!

Một cú móc phải được Bakugo triển khai như thường lệ, thẳng nhóc cổ ý dùng Quirk sát đất để thổi văng Uraraka ra ngoài.

“URARAKA –SAN...◉_☹!”

Midoriya và Lida hốt hoảng la lên khi thấy cô bạn thân bị Bakugo “đánh đập không thương tiếc”.

Lớp 1-A: ☹_☹!

ÔI VL...THÁNH BAKUGO (-;-)!

Jiro có chút ròn da gà, hai tay che đầu, định quay qua chỗ khác để tránh nhìn cảnh thảm khốc kế tiếp, nhưng ánh mắt lại không nghe lời cô, cố tình quan sát cho bằng được những diễn biến đang xảy ra.

Asui còn duy trì được vẻ mặt bình tĩnh, thì thầm, “Dù cho là đấu với một bạn nữ thì cậu cũng không hề nương tay nhì, Bakugo –chan(-.-)!”

Chìm trong khối đen cùng bụi trên sân đấu, Uraraka thần sắc nghiêm trọng, lần đầu tiên thăm dò Bakugo thất bại, tự nhủ, “Không ổn chút nào, dấu cho biết trước cách ra đòn của cậu ta, mình vẫn chẳng thể phản ứng kịp!”

“Hừ...Tôm tép, bố sẽ xử lý hết ►_◄!”

Bakugo gằn giọng chấn nhiếp đối phương, nhưng ánh mắt thủy chung vẫn bảo trì cảnh giác cao độ.

Hốt nhiên...

Vù...!

[Hả... (~ ~)...?!]

Mắt thấy bóng đen đột ngột xuất hiện bên trái bản thân, Bakugo dứt khoát tung ra một chương còn mạnh hơn lúc này, “Đừng có hòng khinh thường tao (ノ益益)”

BÙM...M...M...!

Vang dội tiếng nổ, nhưng lại không có bất kì tiếng rên la đau đớn kêu lên...

“Ồ...Đ...F***...☹☹!”

Nhìn mảnh áo thể dục trong tay, Bakugo chột lạnh cả người.

Viu...!

Uraraka dường như đã tính toán hết thảy, tại thời điểm mà Bakugo phân tâm nhất ấy, thỉnh linh nhảy vọt ra đằng sau lưng địch nhân, tận dụng mọi thời cơ để thẳng nhóc không kịp thời gian né tránh hay đáp trả.

“HỒ...URARAKA, MỘT KẾ HOẠCH TUY CHỈ LÂM THỜI NGHĨ RA, NHƯNG RẤT TINH VI ĐẤY ♪(¬_¬)♪!”

“EM ẤY LÀM CHIẾC ÁO KHOÁC LỖ LÙNG VÀ NÉM NÓ SANG BÊN ĐÂY...MỘT MỒI NHỮ HOÀN HẢO MÀ CON CÁ BAKUGO ĐÃ ĐÓP THÍNH ☹(“▽”)☹!”

“THỰC HIỆN MỘT LOẠT HÀNH ĐỘNG TRONG TÍCH TẮC...HÀNH ĐỘNG ĐI, URARAKA...!!!”

[Đúng vậy...Mình phải...]

▶_◀

[LÀM CẬU TA LỖ LÙNG...ĐƯỢC...THÌ...MÌNH CÓ THỂ...]

▣_▣!!!

“CÒN KHUYA...”

Bakugo gầm lớn, nháy mắt thời gian, cánh tay của Uraraka đã sắp chạm đến thân thể của nó thì...

UỶNH...!!!

Bakugo hất tay ngược ra đằng sau, nổ một cú làm rung rinh cả sân đấu, thổi tung Uraraka không chút ngần ngại.

“Ấy...cha...cha...”

(▶.◀)!

Uraraka đau đớn la lên một tiếng, thân thể nhỏ bé bay xa đến hai, ba mét rồi té ụch xuống đất, chỉ nhìn bên ngoài thôi mà ai cũng xót thương cho con nhỏ hết.

“Thằng khi Bakugo đó, vừa thấy là hành động liền sao...☹☹!”—Sero vè mặt kính hải kêu to.

Kaminari xây xẩm mặt mày, giọng run run nói, “Với tốc độ phản ứng như thế thì dù có khối xung quanh cũng chẳng vấn đề gì (-.-)!”

“Nếu không chạm vào người cậu ta thì Uraraka sẽ không thể kích hoạt năng lực được

(-0-)...@@!”

“Cái skill phản xạ của Bakugo khó nhai quá rồi đấy (*-*)...!”

Uraraka không hề bỏ cuộc, vẫn lao lên một cách điên cuồng không ngừng nghỉ, và mỗi lần như thế, con nhỏ đều bị Bakugo nổ bay chẳng hề thương tiếc.

“Chậm quá đó...▶_◀!”

Jiro, Asui và còn vô số khán giả đang vây quanh quán sát trận đấu này, bắt giác đều nghiêng răng và siết chặt nắm đấm lại.

Midoriya và Lida khuôn mặt đã tái mét từ bao giờ, ☹___☹...☹☹, hai đứa nó kì thực đã rục rà rục rịch hồi lâu, nhưng vẫn không thể làm gì...Trong một trận PK công bằng!

“Chưa xong...Chưa xong đâu...Đờ này...Ya...a...a...a...☹~☹!”

Đáp lại Uraraka lại là một vụ nổ...Bùm...!

“Trời ơi...Tui hông dám nhìn luôn đó...Hic...hic...”-Jiro hai bàn tay bùm lại con mắt của mình, cô không còn dám ngó những gì đang diễn biến bên dưới nữa.

“Ochaco –c...c...chan...ㄟ~ㄟ!”

“Đừng bảo là thanh niên Bakugo có thú vui như thế chứ... ▣_▣!” (Mineta)

Bùm...!

Oành...!!

UỶNH...!!!

Chát chứa thanh âm vang lên liên tục, như cái búa tạ đập nặng lên trái tim của học sinh và dân chuyên nơi đây.

Dù cho đây là một trận đấu, bản năng của họ cũng không thể làm ngơ được.

Đất đá bay tứ tung, vết tích loang lổ trên khu vực thi đấu chỗ nào cũng có, đủ để hiểu được sự khốc liệt nảy giờ mà Uraraka phải trải qua.

Giọng bình luận của Present mic không còn về chói tai như ngày thường, mà thay vào đó là sự ngập ngừng cùng bối rối...

“Uraraka tấn công liên hồi, không ngừng nghỉ... Nhưng mà... thế... này... thì... (-.-)!”

Một vài dân chuyên nhin không được thì thảo bàn tán, “Ban này vụ thể thân không thành công nên con bé đã dần tuyệt vọng rồi sao...(0.0)!?”

“Chắc...K...Không...đến nỗi vậy chứ...?”

“Ai biết được, nhưng tình cảnh thế này thì, thiệt tình...(-_-)...@@!”

Có mấy vị tinh thần chính nghĩa tràn đầy anh hùng không cách nào nhin nổi nữa, đối với Cemento sen-sei hô to, “Nà...Ông anh, không cho dừng trận đấu lại sao, vậy hơi quá lỗ rồi đó...(~o~)!”

Người khác thì chỉ Bakugo và la lớn:

“Thằng kia, làm thế mà đáng mặt anh hùng đây à...▶_◀?!”

“Nếu chú đã sở hữu sức mạnh cách biệt quá lớn với đối phương, tại sao không đẩy đối thủ ra ngoài mà còn hành hạ họ như vậy...(ノ益ヾ)!!!”

“Ngừng ngay hành động bắt nạt và chơi đùa với một đứa con gái như thế đi...!”

“Phải đó...Dừng lại ngay đi...!”

“Anh hùng mà bạo lực thế à...(`Д´)/!”

Phòng bình luận trực tiếp, Present mic thờ dài ngao ngán nói:

“ĐÁM ĐÔNG ĐÃ BẮT ĐẦU PHẢN ĐỐI RỒI...”

“CƠ MÀ...thiệt sự thì tui cũng thấy rứa...”

Bốp...!

Aizawa cho bạn mình lên chỗ không ngại ngừng.

CLGT...?!

“Quái gì vậy hả.., Eraser... ㄟ_ㄟ?”

“Hừm, câu vừa rồi là do dân chuyên nói đấy sao... ▣_▣!”

“Làm bao nhiêu năm rồi hả... ▶_◀!”

“Hề...(0,o)?!”

Cả khán đài sững sờ trước lời phán xét của ông thầy, ai nấy đều im ắng không dám lên tiếng...

“NẾU LÚC TÌNH TÁO MÀ CÒN NÓI THẾ, VẬY THÌ, CHẴNG CÒN LÝ DO GÌ ĐỂ MẤY NGƯỜI XEM TIẾP ĐÂY,VỀ NHÀ ĐI (-_-)!”

“VỀ NHÀ...VÀ TÍNH ĐƯỜNG ĐỔI NGHỀ ĐI!”

“Aizawa...sen...sei...!”

“BAKUGO, NÓ BIẾT ĐƯỢC RẰNG ĐỐI THỦ ĐÃ ĐẾN TẬN ĐÂY THÌ CŨNG SẼ CÓ SỨC MẠNH RA SAO, CHO NÊN THĂNG NHÓC HẾT SỨC CẦN TRỌNG...”

“VÌ MUỐN GIÀNH CHIẾN THẮNG NÊN NÓ KHÔNG THỂ LO LÀ BẤT KÌ PHÚT GIẤY NÀO, TẤT NHIÊN SẼ LÀM TOÀN BỘ NHỮNG GÌ CÓ THỂ...”

Và giờ thì, sau mấy câu “chửi thẳng mặt” của ông thầy, cả học sinh lẫn dân chuyên đều cảm nín không dám thốt lên lời nào nữa. Bởi lẽ, nhận xét của ông là hoàn toàn chính xác.

Có điều, tiếp theo Uraraka sẽ phải làm gì đây...

To be continued...!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Vòng 1 kết thúc

Vòng 1 chung kết, trận thứ tám!

Cuộc chiến xảy ra giữa một thanh niên cực cần và một cô bé đáng yêu, tình hình đương nhiên chả cần nói, cô nhỏ đang bị thăng nhóc kia cho ăn hành ngáp mặt.

Đám đông phía trên muốn tinh thần trọng nghĩa giúp sức cho phái nữ, nhưng rồi cuộc đấu bị Aizawa mấy câu phản dame đánh thép cho bại trận.

Và rồi...

“Gừ...Cô ta...vẫn chưa...Gục ngã sao (~_o)...?!”—Bakugo có chút bất ngờ trước khả năng chống chịu và tinh thần kiên cường của Uraraka. Tuy nhiên, thi đấu là thi đấu!

▶.◀!

Uraraka toàn thân đầy vết trầy xước, cũng không thiếu những chỗ rách da chảy máu, nhưng con bé dường như không hề quan trọng một chút nào.

Nó lại, tiếp tục đứng dậy, một lần nữa. Uraraka đưa tay khẽ lau mồ hôi trên khuôn mặt đỏ au của mình, tuy nhiên, lúc này, con bé không lao lên mà đứng đó chăm chú nhìn Bakugo chờ đợi.

“Cũng đến lúc...rồi nhì...(-_-)...!”

“Hả...■_■...?!”

Bakugo vừa nghe đối phương nói xong, lập tức co người thủ thế, cảnh giác bốn phía xung quanh, có điều chẳng thấy cái gì cả.

[Ồ đâu...Mặt đất không thấy...Không trung...?!...Không Trọng Lực...@!]

Bất chợt, Bakugo sực nhớ ra một chuyện, toàn thân bỗng chốc lạnh lẽo...

“Cảm ơn cậu, Bakugo -kun...Vì đã không mất đề phòng...☹~☹...!”

“Hả...☹_☹!?”

[Đéo ổn rồi...Cảm giác này...]

“Bakugo đứng đó thì không nói đi, mấy ông dân chuyên đó nhục thật 𐄂(￣ー￣)𐄂, Uraraka đã không ngừng công kích, áp sát đối thủ ở trạng thái gần mặt đất, dễ dàng thu gom mảnh đá...Gây áp lực liên tục để Bakugo không thể phát hiện được ý đồ của bản thân...”

Lớp 1-B, Monoma đang cười cười đắc ý thuyết giáo bạn mình, vẫn không quên chỉ trích mấy thằng dân chuyên vừa to mồm lúc này.

Trên không trung, ngay đỉnh đầu Bakugo ước chừng bốn năm mét, bao nhiêu vụn vật, đá vỡ mà Bakugo tung chiêu còn sót lại trên sân thi đấu, lúc này, đều bị Uraraka tận dụng làm vũ khí tấn công.

“GIẢI PHÓNG...(´ω´)...!”—Uraraka kết ấn, vừa hét lớn, vừa lao thẳng đến người Bakugo.

Đây chính là tuyệt chiêu cuối cùng của cô bé...MƯA THIÊN THẠCH!!!

Present mic sáng hồn kêu lên: “Con nhò này giờ trù tính thứ này à... ☹_☹!”

“Giờ mới phát hiện sao...!”

“Cậu ấy dùng đến kế hoạch liều lĩnh như vậy ư... ㄟ_ㄟ...!”—Midoriya thật sự rất sốc khi thấy dự tính của Uraraka.

[Với số lượng đá từng này, dù tránh đòn hay phản công, thì chắc chắn phải lộ ra sơ hở... Thời điểm đó, là lúc mình sẽ tung tuyệt chiêu...]

[Mình sẽ chiến thắng... giống như là... Deku-kun vậy... (´ω´)!]

Ầm... ầm... Vuu... Vuu...!

Mưa đá kinh khủng đổ ập xuống đầu Bakugo, tưởng chừng như một cơn hồng hoang mãnh thú muốn nuốt trọn thẳng nhóc.

Đối diện với kế hoạch tấn công kinh khủng của Uraraka, Bakugo chỉ hít một hơi thật sâu, tay trái nắm chặt lấy cánh tay phải, lòng bàn tay mở rộng, làm một tư thế nổ pháo, hướng thẳng lên trời...

Lốp...bốp...lốp...bốp...!

OÀNH...H...H...H...H...!!!!

Đỉnh tai nhức óc tiếng nổ, kèm theo là gió rít gào cùng áp lực khí như muốn thổi bay cả quảng trường thi đấu, ngồi trên khán đài khán giả cũng bị Bakugo đòn đánh này tốc bay luôn cả tóc lẫn áo.

Khói đen mù mịt bao phủ kín vùng sân thi đấu của hai đứa nhỏ, không ai biết rõ tình hình bên trong ra sao.

Lạch cạch...lạch cạch...

Thấy rồi...

Những thứ còn sót lại sau pha nổ của Bakugo đang rơi xuống...

Chỉ là vài ba tàn dư mảnh vụn đá vỡ mà thôi...

Bịch...!

“Ui cha...Hic...hic...”—Uraraka té đầu ê ẩm cả người, nhưng làm con bé tuyệt vọng hơn cả, là giọng nói của Bakugo vang lên từ trong màn khói đen.

“Vì mày vốn là bạn của thằng Deku, nên tao đã nghĩ sẽ có thứ gì mờ ám xảy ra mà!”

v(ㄟ_ㄟ)v...!

“Ch...Chi...trong một đòn...Là...Hic...hic...”

Lớp 1-A: ☹_☹!

Tokoyami: (O.O)

Midoriya +Lida: ㄟ_ㄟ

Kaminari: ㄟ,ㄟ

Sero: ㄟ_ㄟ

Khán giả: WTF...CÁI CHI VỪA XẢY RA VẬY...(0.0)?!

“BAKUGO GIẢI PHÓNG MỘT VỤ NỔ VÔ CÙNG HOÀN HẢO!”

“KẾ HOẠCH BÍ MẬT CỦA URARAKA ĐÃ BỊ CẬU TA ĐÁNH BẠI HOÀN TOÀN!”

(T o T)

[Mình đã làm tất cả những gì có thể rồi... Vậy mà cậu ta chẳng nao núng chút nào]

(ㄟ—ㄟ)

[Nhưng là...M...M...i...]

“Giờ mới đầu thật đây...Uraraka...(ノ益ㄟ)”-Bakugo hét lên, về mặt giận dữ lao đến.

Nhưng rồi, nó khựng lại. Phía trước đối thủ, dường như...

Lão đảo...lão đảo...

Uraraka cảm thấy trước mắt mờ hồ, cố gắng gượng quay người lại để nghênh chiến tiếp...Nhưng, không thể...

[Cơ...thể của mình...Không cử động được nữa...]

[Mình vẫn...]

Ụp...!

Đôi mắt to tròn long lanh, đã mất đi vẻ lóng lánh ánh sáng hồn nhiên thường ngày...

Nó...

Từ từ...

Từ từ...

Khép lại!

Quãng trường thi đấu lặng im như tờ. Một hồi lâu sau, giọng của Present mic mới lấp bắp vang lên trên loa:

“URARAKA ĐÃ GỤC NGÃ BẤT TÌNH...NGƯỜI CHIẾN THẮNG VÀO VÒNG HAI LÀ BAKUGO –KUN!”

Midnight nhắc Uraraka nằm dưới đất, đưa lên cánh cứu thương và nói với robot tự động, “Mau đưa em ấy đến chỗ Recovery Girl đi!”

“Ái...Nầu...!”

“TRẬN ĐẤU THỨ TÁM CỦA VÒNG ĐẦU TIÊN...”–Ông thầy nói với vẻ mất hết sức sống

“Ồi Uraraka...(●—●)! Bakugo vào vòng hai ời...(-.-)!”

“Nếu đã làm thì làm cho có tâm một tí đi!”

“NÀO, HÃY BÌNH TĨNH LẠI ĐI CÁC CỔ ĐỘNG VIÊN...”

“Thiên vị vừa chứ cha nội...(-0-)!”

“VÒNG ĐẦU TIÊN ĐÃ KẾT THÚC RỒI...”

“SAU KHI GIẢI LAO TRONG ÍT PHÚT THÌ CHÚNG TA SẼ ĐẾN VỚI KÈO TIẾP THEO...”

Nghỉ ngơi...

Midoriya, Lida, Hitomi và Momo đồng loạt rời khỏi chỗ ngồi để vào trong xem xét tình hình của Uraraka.

Thấy Midoriya vừa đi vừa cúi gầm mặt và siết chặt nắm tay, Hitomi vỗ nhẹ vai thẳng bạn nói, “Đừng quá phân tâm đến chuyện đã xảy ra, Midoriya, tiếp theo đến lượt của cậu đấy!”

“Tớ biết chứ...Nhưng mà...(-.-)!”

“Nhìn Uraraka –san đã cố gắng đến mức đó, kết quả, dù dự liệu trước, mình vẫn khó chịu...”

“Ừm...”–Lida gật đầu, nghiêm túc khuôn mặt cũng buồn bã, rõ ràng tiếc hận thay cho Uraraka.

“Momo, tí nhớ động viên cô ấy nhé, cậu ấy hẳn hiểu rõ tâm trạng Uraraka hiện giờ nhất!”

“Ừ...”

“Dẫu sao thì, tất cả đều cố hết sức mình, có thất bại, thì cũng không đáng chúng ta quá lo buồn, đôi khi thi đấu, đâu phải lúc nào ông thần may mắn cũng túc trực cạnh bên đâu!”

Bịch...Bịch...

“Hả...(0,0)!”

Bốn đứa nó dừng lại khi thấy Bakugo đang lồm lổ bước lên từng bậc thềm

“Kacchan...☹️?”—Midoriya lấp ba lấp bắp khi vừa thấy thằng bạn tóc vàng, hình như bóng ma kí ức giữa tụi nó hơi bị khác sâu quá rồi.

Bakugo cũng chẳng vui về gì khi gặp Midoriya, nó cau có quát lên:

“_ _...Mày muốn gì thằng chóá...Đi chết đi...(ノ̄̂益̂̂)!”

“Hề...Do tiếp theo là tới lượt của mình, nên mình mới đi tới phòng chờ...À mà, chúc mừng chiến thắng vòng đầu của cậu.”

Hitomi!!!

Lida: +1

Momo: +1

Cảm tình Midoriya chỉ cần trông thấy Bakugo liền đánh mắt năng lực suy nghĩ.

“Hừ...!”

Bakugo không thích nhiều người tụ tập, đang định vượt qua luôn, bỗng sức nhớ điều gì, quay lại gần giọng với Midoriya:

“Là ý của mày đúng không...Cái kế hoạch liều lĩnh đấy...Mày muốn sao hả...(▶.◀)!”

“Không phải đâu... ☹️_☹️”—Midoriya đột ngột nghiêm túc lên, cắt ngang Bakugo- “Toàn bộ kế hoạch này, là do Uraraka vì muốn đánh bại cậu nên mới vạch ra đấy (´ω´)!”

“Gừ...(▶.◀)!”

Bakugo khó chịu cực kì khi nghe Midoriya nói, nhưng lạ thay là thằng nhỏ cũng không phản bác lại một lời, nó chỉ hậm hực vượt qua tổ bốn người và tiến về phía khán đài.

Phòng chờ thí sinh số 2...

“Ya...Mình thua mất rồi...≥^∧^≤!”

“Hả...Uraraka...(0,0)!?”

Tình hình có vẻ hơi “khác” so với team Hitomi đag tưởng tượng. Cứ nghĩ cô nàng sẽ mất sừng húp và khóc bù lu bù loa chứ, ai dè...

“Lida –kun, Deku –kun, Kizari –san và Yaoyozoru –san...; mọi người không cần lo lắng cho mình quá đâu!”

“HỀ...(O.O)...???”

“Khúc cuối mình ảo tưởng quá, cứ nghĩ rằng có thể làm được ấy chứ, chết tiệt...(-.-)!”

“Không...Cậu gần như sắp thắng Bakugo rồi...(´ω´)!”

“Hả...Kizari-san, cậu đang nói giỡn đấy à...(o,o)!?”

“Không có, mình không đùa đâu!”—Hitomi thần sắc nghiêm túc trả lời- “Nếu Uraraka có thể kiên trì thêm chốc nữa, phần thắng sẽ nghiêng về phía cậu...”

“Còn lý do...Bởi vì Bakugo đã bị chấn thương rồi!”

“CHẤN THƯƠNG...☹️☹️!”

“Vậy là sao...@!?”

“Bakugo để ngăn cản Mưa Thiên Thạch của Uraraka, có vẻ như cũng bắt buộc phải phá vỡ giới hạn nào đó của bản thân. Mình trông thấy tên kia nhăn mặt đau đớn ngay khi vừa xả xong vụ nổ lớn. Có điều, Bakugo điều chỉnh cảm xúc rất nhanh nên mấy cậu không chú ý thì sẽ không thấy được đâu!”

“Nhưng mình nói thế chẳng phải để Uraraka -san tự trách bản thân...”

“Uraraka, cậu hãy nhớ rằng, chênh lệch giữa cậu, hay mọi người ở đây, với Bakugo hoặc Todoroki, tưởng chừng xa với, nhưng thực tế không phải vậy. Quirk của chúng ta, có vô số các sử dụng, hoặc tận dụng địa hình, hay dụng cụ hỗ trợ.”

“Nếu hôm nay, không phải là đấu một vs một tay không, thì Uraraka hoàn toàn có thể đã bại Bakugo với năng lực Zero Gravity!”

“Cảm ơn, Kizari –san...”—Uraraka cúi đầu nói, thật lòng cảm kích vì Hitomi vừa mới bơm cho cô bé thêm lòng tin và dũng khí.

“Được rồi...Midoriya, cậu ở lại chuẩn bị đi nhá, tụi này ra bên ngoài khán đài đây!”

“Ừm...”

“QUÝ VỊ ĐANG ĐƯỢC THEO DÕI PHA VẬT TAY GAY CÁN GIỮA HAI TUYẾN THỦ KIRISHIMA VÀ TETSUT...TRẬN HÒA THỨ BẢY NAY ĐANG ĐƯỢC QUYẾT ĐỊNH VẬN MỆNH BỞI TRÒ CHƠI VÔ CÙNG DÂN DẪ NHƯNG ĐẦY NHIỆT HUYẾT...☹(°▽°)☹!”

Kirishima đang gồng cơ hết sức, tương tự Tetsut cũng vậy...Sắt và Đá, cuộc đối đầu giữa hai vật thể cứng rắn, ai sẽ là người giành chiến thắng...?!

Rắc...rắc...

“A...HỰA...!”

Rầm...!

Kirishima đã mạnh mẽ ấn cánh tay của Tetsut lớp 1-B xuống bề đá, kết quả đã rõ ràng.

“NGƯỜI CHIẾN THẮNG VÀ CÓ ĐƯỢC CHIẾC VÉ ĐI VÀO VÒNG HAI LÀ KIRISHIMA –KUN...(^.^)”

“YA...A...A...A...” –Kirishima gầm lên một tiếng biểu thị người thắng cuộc.

“Mẹ nó...cơ bắp rã rời hết...Biết thể mình ăn nhiều sắt hơn...(-.-)...!”

Tetsu buồn bã vuốt vuốt cánh tay chơ bết đau, bỗng nhiên thấy Kirishima đi tới bên cạnh mình.

“Hừm...(0,o)?!”

Thăng tóc đỏ vươn tay ra, nói với đối thủ, “Một trận đấu, Rất Tuyệt... $\geq \odot \odot \leq$!”

“Xi...(●'ω`●)!”

Tetsu cay đắng cười cợt, nhưng cũng không đẩy tay của Kirishima ra ngoài mà bắt lại.

Hình ảnh ấy, chính là...

“Ôi, tuổi trẻ...♥_♥!!!”

“NÀO, CHÚNG TA ĐÃ TỤ TẬP ĐỦ NHỮNG GƯƠNG MẶT TIỀN VÀO VÒNG HAI RỒI...VẬY NÊN, ĐẾN LÚC BẮT ĐẦU RỒI NHÉ...!”

~~~~~My Hero Academia~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Vòng thứ hai, Midoriya vs Todoroki (1)

“Deku –kun, xin lỗi... vì mình mà cậu chẳng chuẩn bị được gì cả (-.-)!”

“Không sao đâu Uraraka –san...(^.^)...!”

Midoriya mỉm cười mở cánh cửa chuẩn bị nghênh chiến.

“Cố lên nhé, tớ cũng sẽ theo dõi đấy...(*^ -^*)!”

“Ừm...”

Midoriya bước ra ngoài tâm trạng nặng trĩu, nó không thể giúp gì được cho cô bạn của mình...

[Uraraka có lẽ đang rất buồn... ▣_▣, rõ ràng quá rồi, làm gì có chuyện mà cậu ấy không thất vọng cơ chứ, nhất là khi Kizari đã phân tích rằng cơ hội chiến thắng đã đến rất gần kề...]

[Ngay cả khi mình bảo rằng, sẽ trợ giúp cho cô ấy...Lại một lần nữa, Uraraka tiếp tục động viên mình...]

[Nhưng mà...nói gì thì nói...]

Midoriya nhớ đến nụ cười rạng rỡ của Uraraka lúc này, bỗng nhiên bốc cháy lên hừng hực đấu chí...

Bịch...!

(0,0)?!

☹_☹

“Hề...Ngài...Endeaver...?!”

Midoriya đứng hình khi thấy anh hùng hạng hai, Flame Hero bỗng nhiên xuất hiện đột ngột và chần mắt lối đi trước mặt mình.

“Ồ...Ồ...Đây rồi...Đây rồi...!” –Endeaver thốt ra với một giọng rất từ tốn nhưng đầy quyền uy.

“Hả...Sao chú lại tới đây... ☺_☺?!”

“Ta đã theo dõi trận đấu của nhóc đấy...”

“Hề...(0,0)?!”

“Đúng là một năng lực tuyệt vời nhỉ!”

“Chỉ mới búng ngón tay mà đã tạo ra được áp lực gió mạnh đến thế...”

“Nếu chỉ xét về phương diện Power không thôi, thì nó ngang ngửa với All Might đấy ▶_◀!”

“Ý...Ý...chú là sao... ♪_♪?!”

Endeaver vừa định nói cái gì đấy, bỗng nhiên một giọng nói truyền từ đằng sau cắt ngang cuộc đối thoại của hai người này...

“Midoriya...Mau ra nhanh đi kìa, tới lượt cậu lên rồi đó...Hả...Endeaver... ☹_☹!”

Hitomi có chút chần ghét nhìn vị anh hùng trước mắt.

Kể từ khi biết hoàn cảnh và tạo ngộ từ thuở nhỏ của Todoroki, vốn dĩ không có bao nhiêu thiện cảm, giờ biến thành số âm thái độ đối với anh hùng hạng hai, người được cho là đã công lớn trong việc xử lý rất nhiều vụ án tội phạm.

“Nhóc là...Kizari, đúng không... ♪|°-|°?” –Endeaver khuôn mặt lạnh như băng, cung cách hỏi bễ trên khiến Hitomi cực kì khó chịu.

Nhưng cũng không để mất lễ tiết, cậu chỉ nhàn nhạt trả lời, “Đúng vậy, ông có yêu cầu gì sao?”

“Nghĩa vụ mà Shoto của ta phải thực hiện, chính là vượt mặt All Might...!”

“Nếu nhóc có thể đi tiếp, thì trận đấu với hai đứa, sẽ là phép thử hữu hiệu nhất đấy!”

Hitomi chưa từng, hoặc có lẽ sẽ không bao giờ tưởng tượng nổi, cảm xúc của cậu, dường như suốt chút nữa đã không khống chế được.

Lời tự thuật của Todoroki và trạng thái của thằng bạn lúc đó, giống như còn vang vọng bên tai, (Tôi sẽ đứng thứ nhất, mà không cần sử dụng cái năng lực khổ kiếp của lão ấy...Bằng cách đó, tôi sẽ hoàn toàn chối bỏ được lão ta ■_■!)

Giờ thì Hitomi đã hiểu...Hiểu vì sao, mỗi khi nhắc đến Endeaver, tâm trạng của Todoroki lại muốn bùng nổ như vậy.

Đối với một đứa trẻ mồ côi từ nhỏ, cha mẹ...Chính là hai từ thật xa vời!

Nhưng nó cũng thiêng liêng và thần thánh biết bao!

Có điều, hai chữ tâm khảm ấy, lại bị một kẻ cận kề khoác trên mình cái danh anh hùng chà đạp. Một kẻ yếu đuối, chỉ biết khi dễ vợ con, dùng cốt nhục của mình làm vũ khí, bần đạp cho mộng tưởng xa vời không cách nào chạm tới được.

[Endeaver sao...]

Hitomi tự nhủ thầm danh tự này, trong lòng dâng lên một cỗ nộ hỏa và khinh bỉ. Nhìn người đàn ông trước mắt, thực sự chỉ muốn tung một đấm toàn lực vào mặt hắn ta, banh to cặp mắt ngu muội ấy, để lão biết được, một người cha thì có nghĩa vụ và trách nhiệm gì với con cái của mình. Đừng si nhục, “cha;mẹ” hai tiếng gọi cao quý đó!

“Nghe đây, thưa ngài anh hùng hạng hai...!” –Hitomi nhích lên, mặt đối mặt thẳng với Endeaver, khí thế áp người không hề thua kém chút nào.

Dawn Knight, Kị Sĩ Bóng Đêm, Thợ Săn Bóng Tối...Những danh hiệu đấy, chính cần thể hiện những lúc này đây.

“Hừm...(-_-)?” –Endeaver khó hiểu nhìn cậu học sinh cao lớn hơn con trai ông, không biết nó ngăn mình lại để làm gì.

“Midoriya...Không phải All Might, và Todoroki cũng chẳng phải ông...Một kẻ chỉ dựa vào người khác thực hiện mộng tưởng, chỉ là đồ thất bại mà thôi!”

“Anh hùng số một, và Biểu Tượng Hòa Bình, hai danh hiệu cùng gắn vào một người...All Might, mới là huyền thoại sống!”

“Biết tại sao, ngài ấy lại được cả hai thứ đó không...? Bởi vì ngài ấy không chỉ sở hữu năng lực mạnh mẽ, mà hành động và lời nói đều làm mọi người kính phục!”

“Một kẻ chỉ tôn thờ chủ nghĩa sức mạnh như ông, cho đến già cũng không bao giờ lĩnh hội được đâu...Anh Hùng Số Hai À ▶_◀!”

Mấy tiếng cuối cùng, Hitomi gần từng chữ thật rõ ràng, và cậu có thể thấy được, gân xanh nổi lên trên mu bàn tay và trên trán của Endeavor.

Ánh mắt cuồng nộ của lão đặt lên trên người Hitomi, nếu là học sinh bình thường, thậm chí là dân chuyên, cũng chưa chắc đã có thể đứng vững, nhưng Hitomi chỉ bình thản đứng đó, chân đều không di chuyển một tấc.

Một lúc sau, Endeavor mới nhả ra một hơi, lạnh giọng nói, “Tốt, rất tốt, hậu sinh khá úy...Mong rằng, nhóc còn có thể kiêu ngạo được sau Hội Thao này (▶.◀)!”

“Hừ...Chờ đến hết giải, ông sẽ thấy được tuyên ngôn của mình nực cười đến nhường nào...!”

Hitomi khinh thường buông lời, không thèm quay đầu, ra hiệu Midoriya tiến về phía khán đài, chẳng đoái hoài đến Endeavor thêm một lần.

Midoriya có chút hốt hoảng, không dám đứng lại một mình tiếp tục với Endeavor, lập tức bám theo Hitomi dọt lẹ ra sân đấu.

“Kizari-kun, sao hồi nãy cậu kích động vậy, dù có đáng ghét đi chăng nữa, thì Endeavor vẫn là anh hùng số hai đấy ◯___◯, lỡ mà ông ta bắt măn rồi lấy có chúng ta vô lễ này nọ thì khổ lắm (-.-)!”

“Không sao, bình tĩnh đi Midoriya...Lão già kia mặc dù cặn bã, nhưng chút tính tình còn con con ấy vẫn phải chịu được! Mà lại, nếu không phải vì ở đây, ông ta có lẽ...Hừ...(~.~)!”

Hitomi xoa xoa nắm đấm, thân tình nghiêm túc làm Midoriya giật người...

“Được rồi, Midoriya, thời gian tới rồi đấy...Todoroki...Ài... (●—●)!”

Hitomi thờ dãi, nhưng không bàn luận gì thêm về vấn đề đó nữa, chỉ chúc Midoriya thi tốt và trở về ghế ngồi của bản thân.

Đến nơi, Uraraka cũng vừa ra kịp lúc.

Chỉ thấy mắt cô bé sưng húp, đỏ hoe, hình như là mới khóc rất nhiều.

“Uraraka, cậu ổn chứ, mau đến chỗ Recovery Girl đi... ◯_◯!”

Lida hoảng hồn khi trông thấy khuôn mặt ma cô của con bé, nhưng Uraraka lắc đầu tỏ vẻ không sao.

“Uraraka-san ắt hẳn thất vọng lắm...(-.-)!” –Momo thì thảo với Hitomi, đồng cảm với cảnh ngộ của bản thân.

“Hiện giờ thay vì hối hận, thì mấy cậu nên ngồi xem trận kế tiếp để làm nguồn động viên đi...!” –Tokoyami said.

Lida: ~~~■_■~~~~Hic...Cậu nói cũng phải!

“NÓI LỬA...NÓI LỬA LÊN...!”

“ĐÃ ĐỀ QUÝ VỊ CHỖ LÂU, E VỜ RI BO ĐÝ... (“▽”)!”

“TRẬN ĐẦU TIÊN CỦA VÒNG HAI KHÁ LÀ HẤP DẪN ĐÂY (°▽°)!”

“CHÀNG TRAI ĐÃ GIÀNH CHIẾN THẮNG ÁP ĐẢO Ở VÒNG THỨ NHẤT VÀ LÀM CHO KHÁN GIẢ GẦN NHƯ ĐÓNG BĂNG, ĐẾN TỪ KHOA ANH HÙNG, TODOROKI SHOTO!”

“CÒN PHÍA BÊN KIA, CẬU TA ĐÃ SUYẾT SOÁT VƯỢT QUA ĐƯỢC VÒNG ĐẦU TIÊN!”

“LÀN NÀY CẬU ẤY SẼ CHO CHÚNG TA THẤY MỘT PHONG CÁCH CHIẾN ĐẤU RA SAO ĐÂY...”

“ĐẾN TỪ KHOA ANH HÙNG, MIDORIYA IZUKU!”

Chạm...!

Midoriya bước lên đài, đứng đối mặt với Todoroki.

Hiện tại, có muôn vàn cảm xúc tràn ngập trong lòng hai thằng bé, đặc biệt là Midoriya, khi vừa mới có cuộc gặp gỡ cực kì gay gắt với Endeavor.

“Đến rồi sao...▶_◀!”- Todoroki thì thảo và híp mắt lại nhìn đối phương.

Bầu không khí tràn ngập căng thẳng và áp lực nặng nề.

“Kizari –kun, cậu thấy trận đấu này thế nào... (0,0)?!”

“Nếu Midoriya có thể áp sát được Todoroki, chiến cuộc sẽ ngã ngũ...!”

“Đúng vậy... Có điều...” –Tokoyami tham gia vào bình luận.

“Làm cách nào Midoriya có thể đối phó lớp băng ấy đây!”

“Ồ KÊ...Ồ KÊ...!”

“Ở HỘI THAO NĂM NAY, CẢ HAI ĐỀU ĐÃ PHÔ BÀY NHỮNG MÀN TRÌNH DIỄN ĐỈNH CAO...”

“CỨ NHƯ’ THẾ, LÀ HAI KẼ THÙ TRUYỀN KIẾP CỦA NHAU VẬY!”

“GIỜ THÌ...MIDORIYA VỚI SỢT TODOROKI...”

“START!!!”

Bắt đầu hai chữ vừa dứt, Midoriya cả người bỗng lóc lóc lên từng tia chớp giạt xanh lè, Full Cowling, đã được khởi động.

“Hừ...Chiến thôi ▶.◀!”

Todoroki phản ứng cũng không kém, ngay thức khắc dẫm chân xuống mặt đất.

Roẹt...Roẹt...!

Hoi lạnh cấp tốc bao phủ, nhanh chóng tràn lan đến chỗ Midoriya, kèm theo là từng hàng gai sắc nhọn vô cùng.

Đây chính là sự nguy hiểm của Todoroki, dấu cho không dùng tới lửa, chỉ cần ăn phải một chiêu này của cậu ta, chắc chắn sẽ đánh mất hết sức chiến đấu.

Nếu là Midoriya của ngày mới nhập học, sẽ chỉ có một lựa chọn duy nhất là ngoan kháng, bởi vì tốc độ di chuyển không đủ.

Nhưng bây giờ...

Trong con mắt của thằng nhỏ nhấp nháy từng tia sáng thần kì, chỉ số của Midoriya lúc ấy cấp tốc được kéo lên LV1+5, không chỉ sức mạnh mà còn bao gồm khả năng phản xạ, sự nhạy bén, kháng đòn gần như toàn diện.

Vù...u...u...!

Midoriya bùng thân người qua trái, chân giày bóc khỏi tạo thành một đường sương mù, đồng thời cũng né tránh đòn tấn công của Todoroki.

“WOAAA...MIDORIYA THOÁT THÂN ĐƯỢC PHA TẤN CÔNG THẨM DÒ CỦA TODOROKI, XANH LÈ, XANH LOÉT...☹(∇°)☹, NHÌN MIDORIYA CÓ VẼ ĐÃ TUNG CON ÁT CHỦ BÀI CỦA MÌNH TRONG TRẬN ĐẤU NÀY RỒI!”

“...MỘT QUYẾT ĐỊNH SÁNG SUỐT VÀ KHÔN NGOAN ĐÓ, NHẤT LÀ KHI PHẢI ĐỐI ĐẦU VỚI KẼ THÙ MẠNH NHƯ’ TODOROKI...
☹(¬_¬)!”

“Ồ...!?”

“Thằng nhóc đó...”

“Quirk này...lúc này, nó có xài thì phải... (0,0)?!”

“Ừm...Cơ mà, tôi chẳng ấn tượng gì nhiều cả, kì quái thật...@^@?!”

Vô số bình luận diễn ra, giữa các dân chuyên, dân thường và thí sinh.

Khán đài người xem hết sức bất ngờ trước chuyển động của Midoriya. Cần biết rằng, ở vòng loại lần mã chiến, Todoroki, Bakugo hay Hitomi mới là tâm điểm chú ý của mọi người, và trên hết là hai vòng đó không có bao nhiêu cơ hội để Midoriya phô bày những kĩ năng của bản thân.

Cho nên, phần lớn khán giả đều mang tính chủ quan tự động quên mất sự đặc thù của thằng bé.

Nhưng bây giờ, trong một trận PK trực tiếp thế này, sức mạnh của Midoriya, hiển nhiên được thể hiện rõ nét vô cùng.

Và giật mình hơn cả, chính là những thành viên lớp 1-A, về khó tin biểu lộ trên gương mặt từng bạn chề, ngoại trừ Hitomi, vì cậu đã biết điều này rồi.

Lida đực mặt ra lắm lắm, “M...Midoriya –kun, đã kiểm soát được Quirk của mình rồi sao...(0.0)?!”

“Cậu ta rõ ràng yếu hơn trước rất nhiều, nhưng không bị gãy tay hoặc gãy chân...@!”-Kaminari thộn người ra yếu ớt nói.

“Đúng vậy, tất cả chúng ta đều không để ý, năng lực của cậu ấy, đã phô diễn ngay từ lúc bắt đầu, nhưng lại không nhận được sự quan tâm của ...Ài...(-.-)!”

“Tên Midoriya này giấu nghề ghê thật đấy...ㄟ_ㄟ...Chắc chỉ chờ lên đánh với Todoroki đây mà...!”-Mineta nhăn mày kêu la.

Bakugo: (ノ益益)...DM...Im lặng cho bố...!

[Thằng chóa Deku...Nó sử dụng cái sức mạnh quý quái đó thành công rồi sao...(-_-)!]

Uraraka trực tiếp ôm chầm lấy Momo reo lên:

“Hay quá, Momo-chan, mình biết mà...Deku-kun nhất định có thể làm được (U ~ U)!”

“Nhưng mà Uraraka-san, như vậy chưa đủ khả năng để đánh bại Todoroki đâu ㄟ|°-|ㄣ.”

Hitomi không ngần ngại tạt thẳng một gáo nước lạnh vào đầu cô bé, nói tiếp:

“Todoroki chỉ cần hạn chế tầm hoạt động của Midoriya, như vậy thì cậu ta chỉ còn cách đối đầu trực diện thôi.”

Quả thật thế, Todoroki quan sát thấy tấn công thẳng thừng không có hiệu quả với đối thủ, lập tức đổi chiến thuật.

~~~~~My Hero Academia~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Vòng thứ hai, Midoriya vs Todoroki (2)

[Midoriya...Cậu, đã mạnh mẽ hơn rồi sao...]

[Như vậy thì...trận đấu này, chiến thắng cậu, lại càng thêm có ý nghĩa...▶.◀!]

Tự nhủ như vậy, cúi người thấp xuống, Todoroki hai tay chia thành hình chữ V, hất lên tạo thành một đường băng dài...

Rắc...Rắc...rắc...

“Bị chặn lại rồi...ㄟ_ㄟ!?”

Midoriya kế hoạch muốn lượn vòng tròn để ngày càng tiếp cận với Todoroki hơn. Có điều, đối thủ đã sớm biết trước điều này, liền triển khai hàng phòng ngự băng, phong tỏa luôn hướng đi của cậu.

Như vậy là...

“MIDORIYA...ĐÃ KHÔNG THỂ TRÁNH NÉ ĐƯỢC NỮA...EM ẤY BUỘC PHẢI ĐÁNH TRỰC DIỆN CÙNG TODOROKI THÔI...!”

“QUẢ KHÔNG HỒ LÀ HAI KÌ PHÙNG ĐỊCH THỦ CỦA NHAU...NĂNG LỰC VÀ PHƯƠNG THỨC TRIỂN KHAI LIÊN TIẾP ÁP CHẾ ĐỐI PHƯƠNG, MÀ CÒN THAY ĐỔI VỊ TRÍ MỘT CÁCH CHÓNG MẶT NỮA CHỨ...(— —)...THIỆT KINH KHỦNG MÀ...@^@...!”

“Tiếp chiêu đi...Midoriya ◀.▶!”

Todoroki gầm lên, một đạo băng gai to khủng bố xé toạc mặt đất lấy tốc độ cực nhanh phóng đến Midoriya.

[Xem ra...mình không còn lựa chọn nữa rồi ㄟ~ㄟ]

Nghiêm mặt nhìn đòn tấn công làm lòng người phải lạnh lẽo phía trước, Midoriya không lùi, không sợ hãi, nắm tay siết chặt, tư thế bùng gió giương lên.

“S...S...SM...SMAS...H...H...H...H...!!!!”

ROỆT...!

ẦM...M...M...M...!

Rắc...Rắc...Rắc...!

Băng vỡ nát rồi...!

Một áp lực gió kiep người, từ hai ngón tay nhỏ bé, giống như vũ bão một dạng, xé tan hàn băng của Todoroki, thế như chẻ tre thổi về hướng thẳng nhỏ đối diện.

$$V\dot{U} \dots U \dots U \dots U \dots u \dots u \dots \sim$$

“Lạnh...Lạnh quá...(o~o)...”

“Thứ gì vậy...@?!”

“Chỉ là gió thôi mà rét đến mức này ư... {••}~~~~....!?”

Mảnh vụn của băng bay tứ tung, Todoroki đưa tay lên che đi phần lớn vụn vỡ bắn về phía mình, trong đôi mắt ấy hiện lên vẻ sắc lạnh và tinh táo vô cùng.

“Quả nhiên...Cậu ta tự tôn thương đề đỡ đòn...”

Xoẹt...!

“Hả... ồ... ồ...?!”

Bóng người của Midoriya, ngay khi vừa chống trả thành công chiêu thức của Todoroki, tức thì, nhanh như cắt xông lên với một tốc độ không tưởng.

“Hừ...Đã dám áp sát lại gần tôi...Vậy thì...”

“Liên Hoàn Băng Phong...!”

Todoroki chẳng ngần ngại một phút giây, tay cùng chân đồng thời vào một chỗ, nhảy mất liền xuất hiện hai hàng băng tiến thẳng về phía Midoriya khi thang bé chỉ cách xa Todoroki chừng ba mét...

“Đã đợi chiêu này của cậu từ lâu, Todoroki-kun...(・ω・)”

“Smash..h..h..!”

OÀNH...!

“Ây...cha...cha...!”

HƯ...

Cả Midoriya và Todoroki, đồng thời bị đòn công kích của đối phương đẩy lùi, bởi áp lực từ cú đánh của Midoriya va chạm với Gai Băng của Todoroki.

Râm...!

“Oe...!”

Todoroki thân thể bắn thẳng ra phía sau, đập thẳng vào bức tường bằng do chính cậu tự dựng lên để đề phòng bị hất tung ra ngoài. Nhưng bản thân của Todoroki cũng bị phản chấn mà phun ra một ngụm nước, thân hình có chút lung lay đứng lên.

Bên kia Midoriya cũng chả khá khẩm hơn, tay đã nát mất hai ngón, quần áo toàn vết xước, mặt cũng tái mét, chỉ có ánh mắt vẫn hùng hừng lửa cháy, đầu chỉ ngút trời.

“TODOROKI –KUN...câu...Chỉ có thể THÔI SAO... (´Д`)!”

Midoriya hét lớn, hóa thành một tia điện màu xanh thẫm, trong nháy mắt, đã đến bên cạnh Todoroki.

“Cái...gì...?”

Sửng sốt tốt độ, Todoroki không kịp phản ứng, kết quả là bị Midoriya chop ngay lấy góc áo, nhắm hướng biên giới sân thi đấu, ném ra ngoài...

“HÂY...YA...!”

“Todoroki...Tớ...Sẽ đánh bại cậu... (・ω・)!”

“Còn lâu...(- -)!”

XOET...!

Một vòng tường bằng rộng lớn, lập tức được Todoroki triển khai, nương theo đó, câu nhóc quét thành một vòng quanh sân đấu, đồng thời ngăn chặn luôn

phạm vi di chuyển của Midoriya.

“Hóa thành băng đi...Midoriya...▶_◀!”

[Nguy rồi...Câu ấy...Gần quá...◉___◉!]

Chẳng còn bao nhiêu thời gian để suy xét, Midoriya, trực tiếp ra quyết định.

“SMASH...!!!”

UỖNH...H...H...H...H...HHHHHH...!

VÙ...U...U...U...U...UUUU...!!

ẦM...M...M...M...M...MMMM...!!!

Ba đạo thanh âm khủng bố, đỉnh tai nhức óc vang lên kèm với một cột khói trắng hướng Todoroki ập tới...

Khán giả còn chưa kịp nhìn, thậm chí còn chẳng hiểu rõ chuyện đang xảy ra. Bởi vì tiến độ của trận đấu diễn ra quá nhanh.

Nhanh đến nỗi, chỉ chưa đầy một phút mà gần bốn năm pha so kèo đã được triển khai, vụn băng bây giờ còn nằm lẫn lóc khắp quảng trường và trên khán đài.

Gió lạnh thổi lay lắt càng làm lòng người thêm rét buốt và tê tái.

“Đòn vừa rồi, mạnh hơn hẳn ấy chứ...!”

Từ trong khói trắng, giọng Todoroki truyền ra, làm cho Midoriya kinh hãi...☹_☹

“Cố gắng tiếp cận, đồng thời tránh né đi phía bên phải của tôi sao...?!”

[Khi thật...Không chỉ có mỗi năng lực không đầu, khả năng phán đoán, kỹ thuật và sự cơ động của cậu ấy...Toàn bộ, đều rất mạnh (´・ω・`)]

Mà lại, Midoriya, chỉ còn một cánh tay nữa thôi. Cậu đã phải sử dụng nửa kia để tránh bị Todoroki đóng băng ở pha lúc này rồi.

Trên khán đài, mấy vị anh hùng trực tiếp bình luận, “So với một vài dân chuyên tâm trung thì cậu nhóc giỏi hơn rồi đấy..!”

“Ừ...không hổ danh là con trai của Endeavor!”

“Anh hùng hạng hai có khác ha...!”

"Nhưng đối thủ của nó cũng chẳng phải tay mơ đâu...Trận này làm tôi cũng sôi máu lên rồi đó!"

Present mic sen-sei, dường như đến giờ mới lấy lại tinh thần, sau mấy pha so kèo khủng khiếp giữa hai đứa học trò:

“MIDORIYA VÀ TODOROKI...ÔI HAI CHÀNG TRAI...HỌ MỚI LÀM GÌ THẾ...@@@...QUÝ VỊ CÓ THỂ BẮT KỊP NHỊP CỦA TRẬN ĐẤU HAY KHÔNG...BA LẦN TẤN CÔNG, BA LẦN CẢN PHÁ...CẢ MIDORIYA VÀ TODOROKI ĐỀU GÂY CHO ĐỐI PHƯƠNG NHỮNG TỖN THƯƠNG NHẤT ĐỊNH...”

“TUY NHIÊN, NẾU NHÌN KỸ LẠI, MIDORIYA RÕ RÀNG ĐANG LÀ PHE NÀM Ở THẾ YẾU HƠN...(-.-)”

“Sao thế Midoriya...Chủ động tấn công là cậu cơ mà...Chúng ta rõ ràng vẫn chưa đụng chạm vào nhau lần nào đâu đấy...!”

“Tuy nhiên, cũng cảm ơn nhé, Midoriya. Nhờ có cậu mà vẻ mặt của lão già kia đã tối sầm lại rồi kìa!”

(ノ益☹)!!!

Midoriya quả thật tức giận, thứ nhất là vì bản thân không được tôn trọng, và thứ hai là đau lòng thay cho Todoroki. Bất chợt, nó chú ý đến trạng thái của Todoroki, dường như có chút không đúng lắm...

[Cậu ấy đang...run sao...(0.0)!?...Đúng rồi, chịu hai cái búng tay và một đám của mình...Không lý do gì mà Todoroki lại có thể sung mãn một trăm phần trăm cả...]

[Có nghĩa là...cậu ta, cũng đang gắng gượng thôi...!]

Thế nhưng, nhìn lại bên trái bầm dập và bên phải đã nát hết năm đầu ngón tay, Midoriya có chút cười khò. Mất đi lực lượng cheo chống một phía, cậu không còn khả năng duy trì di chuyển với tốc độ cao được.

Có lẽ đã nhận biết được tình huống của kẻ địch, đồng thời trạng thái bản thân cũng đang suy yếu một mảng lớn, Todoroki chẳng nguyên ý dây dưa lâu nữa. Thằng nhóc lạnh lùng nói:

“Kết thúc thôi...Midoriya...(' _ > `)!”

“TODOROKI TIẾP TỤC TẤN CÔNG VỚI SỨC MẠNH ÁP ĐẢO CỦA MÌNH...MIDORIYA CÓ VẊ ĐÃ CẠN KIỆT THỂ LỰC, VẾT THƯƠNG TRẦM TRỌNG QUÁ CHĂNG... ~,~! LIỆU LẦN NÀY SẼ LÀ ĐÒN KẾT LIỆU HAY SAO ĐÂY...(0.o)...!”

“Deku- kun...(〒_〒)” –Uraraka bùm mặt lại, không muốn nhìn thấy thảm cảnh sắp diễn ra...

Đứng trước nguy nga núi băng đang lấy vận tốc tên lửa đổ ập vào chính mình, Midoriya không hề nao núng, hai con mắt mở to...

Và...

Thằng nhỏ, chọt gần giọng...

“Cậu đang nhìn đi đâu thế hả...【●】_【●】!”

“Cái gì...!!!”

ẦM...M...M...M...mmm...!

HẢ...???

☹_☹!

Lại một lần nữa, Midoriya làm chấn kinh toàn bộ khán đài, khiến người xem phải há hốc mồm...

Bởi vì, nó còn chưa thua!

Lida tròn mắt, Uraraka há mồm, Kaminari đực mặt ra...

Một loạt các biểu tình thần thánh được triển khai trước những pha lật kèo không tưởng của Midoriya.

Roẹt...roẹt...!

Todoroki chính diện nhận áp lực gió, mặc dù không còn mạnh như mấy lần đầu, nhưng là, nó cũng chẳng còn bao nhiêu thể lực chống trả nữa.

~~~~~Rin...rít...rít...rít...~~~~~

Gió mãnh liệt, phá tan hai lớp tường băng, đẩy Todoroki gần ngã khỏi sân thi đấu, chỉ kém chút nữa thôi là phần thắng thuộc về Midoriya.

Có điều, ở những phút giây cuối cùng, Todoroki rút cuộc đã cản phá thành công đợt công kích của Midoriya.

“Khốn nạn...Dùng cả ngón tay đã gãy rồi sao...(o_o)!”

Todoroki thờ ra tung hời lạnh lẽo, ánh mắt cương cứng ần ần chút e ngại...

Midoriya vừa nãy, khiến thằng nhóc kinh hãi quá thể.

“Cậu đang run đấy, Todoroki –kun...!”

“Hả...?”

Không hề ngẩng đầu lên, nhưng cúi gằm khuôn mặt lại làm cho người ta cảm thấy áp lực hơn bao giờ hết. Todoroki cũng vậy!

“Năng lực cũng chỉ là sức mạnh thể chất mà thôi...Cơ thể của cậu, cũng phải có một mức giới hạn nào đó...Đúng chứ...(._.)!”

Run run cánh tay kèm theo run run thanh âm, nhưng nói ra, lại sở hữu một ma lực khiến đối phương không tài nào phản bác được.

Trên khán đài, Hitomi thần sắc nghiêm túc, quay sang mấy đứa bạn ngồi bên nói:

“Xem ra, Midoriya đã biết mình cần phải làm gì...”

“Hừm...Là sao Kizari –kun...(0.0)?!”

“Đấu đấu với một địch nhân tấn công từ xa, và cậu chẳng thể tiếp cận lại gần đối phương. Cách chiến thắng duy nhất, chính là so sức bên của hai bên...!”

“Todoroki, nhìn bề ngoài không sao, nhưng thực tế bên trong đã chịu nội thương không nhẹ...Những lần va đập, phá chiêu, dùng băng tấn công, đều tiêu hao thể lực cậu ta nghiêm trọng...”

“Midoriya, mặc dù thương tích bên ngoài nặng hơn rất nhiều, tuy nhiên lại hơn xa so với Todoroki về khoản thể lực.”

“VẬY NÊN...”

“Todoroki –kun... Vì giới hạn bản thân, thế nên... cậu mới cần đến nhiệt độ từ bên trái phải không nào...!?”

▶_◀!

Todoroki trầm mặc, không đáp lại, nhưng vẻ mặt và biểu cảm ấy đã nói lên tất cả.

Rắc rắc...rắc...!

Tiếng xương kêu ken két khi Midoriya cố nâng lên bàn tay đã gãy hết ngón của mình, nó cố nắm chặt lại, và gần rõ từng chữ, “Mọi người...Đều đang cố hết sức, chiến đấu nghiêm túc...Đề chiến thắng, cũng như tiến gần với giấc mơ của họ...Trở thành số một!”

“Chỉ bằng một nửa sức mạnh, mà cậu muốn giành chiến thắng sao, chưa đâu...Todoroki –kun...Minh còn chẳng có lấy một vết xước do chính tay cậu gây ra đây!”

Rốp...

Midoriya bóp nắm đấm, và hét lớn:

“DỪNG TOÀN LỰC...MÀ CHIẾN ĐẤU VỚI MÌNH ĐI 〜〜(ノ益彡)〜〜!!!”

P/S: Trận này hấp dẫn, nên cố viết 3c miêu tả cho nó hoành tráng (^.^)

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Todoroki Shoto: Origin!

P/S 1: Chương này đề nghị mở anime ra xem mới thấy sự hấp dẫn được /cdeu.

P/S 2: Trận này hay quá, tác cũng chẳng muốn chế thêm bao nhiêu, cố viết cho chi tiết để mọi người cảm nhận sự nhiệt huyết trong đó!

Lời tuyên chiến của Midoriya, trong hoàn cảnh đang đánh nhau sống mái thế này, thì thật là tức cười. Nhưng Todoroki, lại có vẻ chần chờ, e ngại, rồi lại giận dữ...

“Midoriya...Cậu đang âm mưu gì thế hả ▶_◀?”

“Toàn lực...!?”

“Hay là...Lão cha già của tôi,đã mua chuộc được cậu rồi...(ノ益彡)”

Tâm cảnh phát sinh biến hóa, Todoroki chẳng hề nhận ra bản thân không còn giữ được sự bình tĩnh như lúc đầu, trong ý thức của thằng bé bây giờ chỉ gào thét muốn hất văng Midoriya ra khỏi sân thi đấu và giành chiến thắng.

Thâm tâm Todoroki hiện tại muốn chứng minh rằng, chỉ bằng sức mạnh của mẹ, cậu hoàn toàn có thể thực hiện lời hứa đặt ra khi trước.

Bịch...bịch...!

Todoroki lao đến, dự định áp sát Midoriya...Hình như nó quên mất là ban nãy, chính mình đã phải cố gắng như thế nào để giữ khoảng cách với đối thủ.

“Tôi bức mình rồi đây...Midoriya...彡~彡!”

“Hả...(0.0)...?!”

Nhìn phía đối diện đang hùng hục lao đến Todoroki, ánh mắt của Midoriya lóe lên một vệt sáng nhỏ bé khó nhận biết...

[Cậu ta...Di chuyển...Chậm lại...(´ω´)]

Todoroki nhảy lên, định tung một đòn trời giáng vào Midoriya, nhưng ngay khoảnh khắc đó...

Vù...Midoriya, chuyển động ngay tức thì!

[Ngay lúc mình vừa nhấc chân phải...cậu ta, đã chờ sẵn...彡■彡?!]

[Cơ hội...Tới rồi...!]

Midoriya trong lòng gào thét, cúi gập người lại, lập lòe tia chớp xanh thẫm bắt đầu du tẩu trên toàn thân thẳng bé...

[Tốc độ nhanh hơn...Minh sẽ...]

PẶC...!!!

“TRÚNG ĐÒN...!!!”

“MIDORIYA ĐÃ LÊN MỘT CÚ CHỖ NGAY BỤNG CỦA TODOROKI...”

“ĐÂY LÀ PHA VA CHẠM TRỰC DIỆN ĐẦU TIÊN TRONG TRẬN ĐẤU THỨ NHẤT CỦA VÒNG HAI...~~~~(°▽°)~~~~”

“ĐỘI MÃI THÌ CŨNG CÓ PHẦN CÔNG, HAI BÊN CHƠI PK TẮM XA QUÁ LÂU...CHỜ MONG MỖI MÒN CON MẮT QUÁ ĐI...@@@...!”

Roẹt...!

Bốp...!

Todoroki vừa kịp vươn tay đóng băng đi phần bên trái đã gãy nát của Midoriya, nhưng đồng thời cũng lãnh nguyên cú chỏ cực nặng của Midoriya ở trạng thái cường hóa.

Cả người thẳng nhỏ như một cái bóng bom hơi bị thùng lõ, tức thì bay ngược về phía sau lẩn thành vòng đánh ụch mấy phát.

Khán đài rộ lên phấn khích, bởi vì Midoriya rốt cuộc đã phá cái thế áp đảo mà Todoroki mang lại...

“Thằng nhỏ tàn nhang đó khá đấy chứ...(0,0)...?!”

“Còn phải nói...Mạnh như Todoroki còn bị nó oánh bay ra ngoài rồi kìa... ồ.O!”

“Mặc dù đưa nhìn te tua thâm hại là Midoriya, nhưng là...nhìn kĩ lại thì, Todoroki mới là người bị đánh đầu tiên...”

“Không thể tin được...Đã gãy nát gần hết hai cánh tay, mà nhóc ấy vẫn còn chủ động tấn công được...(-.-)!”

Todoroki ho khụ khụ vài cái, sương mờ hơi lạnh tỏa ra bao phủ quanh thẳng bé, nửa tay trái đã đông băng băng một phần ba.

[Tại sao...Midoriya...Cậu... ồ _ ớ]

Rẹt...!

Todoroki dậm chân, phát động Quirk...

Nhưng tốc độ của lớp băng, không còn nhanh như ban đầu nữa.

Thẳng bé, đang dần kiệt sức!

Midoriya không mấy khó khăn để né tránh đòn này...

Chiu...!

Lại thêm một đòn tấn công hệt của Todoroki, thẳng nhóc có vẻ đuối quá rồi, vừa di chuyển, nó vừa thở hồng hộc.

Oành...!

Midoriya vỡ nát ngón tay lần thứ hai, tiếp tục phá vỡ thể băng gai của Todoroki. Nhưng nếu xét lại, thì ngón tay của nó cũng chẳng còn bao nhiêu. Và chắc chắn là Midoriya sẽ không thể sử dụng chiêu đó lần thứ ba rồi.

Còn về phần Todoroki, hết pha này đến pha khác, đụng nát chính bức tường băng cho bản thân tạo ra, mặt mũi cũng đã trầy xước, áo rách vá vai, máu rướm tung tóe. Cả bên trong lẫn bên ngoài đều chịu những tổn thương khác biệt.

Ngồi ở ghế trọng tài, Cemento lo lắng mượn tai nghe hỏi, “Chúng ta dừng lại được chưa, Midnight ~~~|°-°|!?”

“Số thương tổn của Todoroki, có lẽ còn có thể, nhưng Midoriya, chỉ sợ dù là Recovery Girl nhất thời cũng chẳng chữa hết được...”

“Có lẽ Midoriya đang nghĩ, đánh xong trận đấu này, đằng nào Recovery Girl cũng giúp mình điều trị hết thôi...Nhưng chắc chắn rằng, trận kế tiếp, em ấy sẽ không tài nào đánh tiếp được nữa...(-.-)!”

“Thẳng bé muốn liều mạng...vận dụng quirk và aderline đang sôi sục, hiện tại nó còn chưa cảm nhận quá nhiều đau đớn...”

〜〜UYNH〜〜!!!

Trong lúc Cemento sen-sei đang nói chuyện, trận đối đầu nghệt thở vẫn tiếp tục diễn ra, nhịp độ chậm lại, nhưng chỉ số nguy hiểm thì càng lúc càng tăng chứ không hề giảm chút nào.

Aizawa sen-sei quan sát từ phòng trực tiếp cũng rất khó hiểu, bởi vì...

Midoriya đã kiểm soát được sức mạnh của bản thân, dù cho nó suy yếu đến mức tận cùng...

[Tuy nhiên, mặc dù phương pháp này là cách duy nhất để chiến đấu và chiến thắng...Thế nhưng, thiệt tình, dẫu có được chữa lành đi chăng nữa, nguyên nhân gì giúp em ấy có thể chịu đựng nỗi đau thấu trời như thế... ◯へ◯]

“Hự...Hự...Khục...khục...!”

“Tại sao...Tại sao...Cậu lại phải cố gắng đến vậy cơ chứ...ㄟ~ㄟ!”

“Midoriya...!”

Todoroki gầm lên, có tức giận, có điên cuồng, có kinh ngạc và không hiểu...

Dáng người chật vật, xơ xác, thương tích đầy rẫy của Midoriya, giờ phút này, trong mắt người xem, lại mạnh mẽ và kiên cường không ai bằng.

Ý chí bất khuất của thằng nhỏ, khiến cho tâm hồn một người cô độc và lạnh lẽo như Todoroki cũng phải khiếp sợ.

Khu vực ghế ngồi của lớp A, Uraraka đã nước mắt đầm đìa, Lida siết chặt nắm tay, Sero, Kirishima, Bakugo...đều nghiêm trọng sắc mặt, hiển nhiên nội tâm không cách nào bình tĩnh được.

“Todoroki-kun...!”

“Hả... (0.0)?!”

“So với lí do của cậu, mình biết là ước nguyện của mình còn kém xa...”

“Nhưng mà...”

“Có rất nhiều người, đã đặt kì vọng lên mình...All Might...Mình muốn được như chú ấy...!”

〜〜!!!〜〜

ㄟ_ㄟ!

[Để làm được điều đó, mình buộc phải mạnh hơn nữa...Và trở thành người đứng đầu!]

“Hừ...Cậu...”

Todoroki muốn tìm một từ ngữ gì đó phản bác, nhưng bất chợt nhận ra, bản thân cũng không khác gì đối phương cả.

Roẹt...!

Băng lên...!

Midoriya co quắp ngón tay lại...Nhưng không giờ lên nổi.

[Khi thật...(ノㄟ益ㄟ)!]

PẶc!

Hả miệng làm dây cung, tay làm mũi tên, Midoriya cắn chặt đầu ngón cái, sau đó nhả mạnh ra!

“Smash...hhh...!!”

〜〜Bùm〜〜

◀.▶!!!

Lực ép vắng Todoroki lùi ra sau hai, ba mét...

“QE...!”

Thằng nhóc nhìn không nổi, phun ra một búng máu tươi, cổ họng ngòn ngọt vị tanh huyết dịch. Todoroki chống tay lên mặt đất, gắng gượng người dậy, thì thào:

“Cậu cố như thế...Chết tiệt...Rõ ràng có thể nhận thua, cần gì chịu...kìm nén đau đớn...!”

“Bởi vì...Minh sẽ làm được...!”

“Hả...?!”

“Minh sẽ mỉm cười...Và đáp lại, niềm tin của họ...(´ω´)...Những người, đã tin tưởng Midoriya này!”

“Trở thành...Một anh hùng...THẬT NGÀU...ㄟ_ㄟ!!!”

“Thế nên...!”

Todoroki mãi lắng nghe mà không hề chú ý đến Midoriya đã áp sát lại gần mình và đấm cho nó một cú thật mạnh.

Bốp...!

“Ây cha...!”

Midoriya cúi thấp người, tóc tai bù xù che mắt khuôn mặt ẩn sâu trong đó, nó gằn từng chữ một, nặng chịch đập vào tai Todoroki, “Dùng hết sức mình...giành lấy thắng lợi!”

Huych!

Tiếp một cú chỏ vào ngay bụng, Todoroki như bóng bay xì hơi, không hề có chút phản kháng nào, cứ thế văng ngược ra sau...

Bên phải của nó, mỗi lúc, lại băng kết dày đặc hơn...

Ký ức, về thời thơ ấu, đang tràn về...

Nét thống khổ, hiện rõ trên khuôn mặt thẳng bé!

Nó đã, từng ước mơ, được sống bình dị...

Nó đã từng muốn, được chơi đùa với bạn bè cùng lứa...

Nó, đã từng muốn, có một gia đình hạnh phúc...

Nó, đã từng muốn...Rất nhiều thứ!

Nhưng mà...

“Tôi...sẽ chối bỏ...Sức mạnh...của lão già...đấy...!!!”

Todoroki run rẩy thẳm thì, giống như đang tự nói với bản thân hơn là nói với người khác.

[Cố chấp...(ノ益ㄟ)!]

“Sức mạnh, chính là sức mạnh...Nó chính là của cậu...CHẲNG LẼ CÒN LÀ CỦA NGƯỜI KHÁC...ㄟ_ㄟ!”

“Anh hùng...Chẳng lẽ cậu không muốn thực hiện nguyện vọng ĐÓ SAO...?!”

Midoriya giận dữ nghiêng răng hét lớn, vang vọng khắp quảng trường thi đấu.

ㄟ_ㄟ...?!

[All Might...Chú ấy...đã từng nói...sao...nhi...?!]

[Năng lực được thừa hưởng...Nhưng...mình cần phải...công nhận... nó nữa!]

[Thừa nhận bản thân...Đó mới là chất riêng...của mỗi người...]

Nhớ lại khoảnh khắc ấy, Todoroki, bỗng nhận ra một điều rằng...

Trong vô số ước mơ của bản thân, có một thứ, luôn luôn theo sát bên cậu, đi theo cậu từ nhỏ đến lớn, thường trực đến nỗi, chính cậu vô tình quên đi lúc nào không hay...

Chính là hai chữ...ANH HÙNG...!!!

[Kể từ bao giờ...Minh đã quên mất điều đó...]

[Ràng buộc từ huyết thống... Cũng không thể... NGẮN CẮN CON ĐƯỜNG TRỞ THÀNH ANH HÙNG CỦA MÌNH ĐƯỢC... (´ω´)!]

[Mẹ đã từng nói rằng... Muốn trở thành một con người như thế nào, thì đều do mình... QUYẾT ĐỊNH CÁ... ㄟ_ㄟ!]

Xi xèo...

Có hơi khói, tỏa ra trên thân Todoroki...

Đôi mắt bên trái, mang vết sẹo ẩn chứa biết bao đau thương... đang rung động dữ dội...

VÙ...!!!

Rùng rục... Rùng rục...!

Chói mắt ánh lửa, rớt cuộc, đã xuất hiện!

Todoroki, cuối cùng, quyết định sử dụng năng lực thứ hai của mình!

“MIDORIYA ĐÃ ÉP ĐƯỢC TODOROKI PHẢI DỪNG TỚI PHẦN BÊN TRÁI CỦA MÌNH... THẬT KHÔNG THỂ TIN NỔI... ☹_☹!”

“Ngay cả khi muốn giành chiến thắng... Midoriya... Khi thật...”

“Thi đấu mà cũng giúp kẻ thù nữa sao...”

“Tôi cũng muốn... trở thành anh hùng ▶_◀!”

Cảm xúc dạt dào khi Todoroki thốt ra mấy từ cuối cùng... Gánh nặng trong nó lúc này đây... đã hoàn toàn biến mất.

Trước hai chữ “Anh Hùng”, mấy thứ huyết thống gì đó, đều biến sang một bên.

Cậu... nhất định, sẽ trở thành anh hùng... Chắc chắn là vậy!

Và Endeavor... Không... Mấy cái tham vọng của lão, mặc kệ đi... Cậu chỉ cần hoàn thành ước mơ của bản thân là được rồi!

Bắt chợt...

Một nụ cười, từ từ nở rộ trên khuôn mặt của Midoriya... Và cả, Todoroki nữa chứ...

“SHOTO...”

“HẢ... (0,o)?!”

“TỐT LẮM... TỐT LẮM... GIỜ NÀY MÀY RỒ CUỘC ĐÃ CHỊU AN PHẬN RỒI SAO...”

Endeavor vừa đi vừa ngoác miệng cười như một thằng điên, “PHẢI THẾ... ĐÚNG THẾ... KỂ TỪ GIÂY PHÚT NÀY, CHÍNH LÀ SỰ KHỞI ĐẦU GIÀNH CHO MÀY...”

“VỚI DÒNG MÁU CỦA TAO, MÀY SẼ VƯỢT QUA CẢ TAO...”

“THAM VỌNG CỦA TAO, SẼ DO MÀY ĐẾN THỎA MÃN... (—_—)! ”

“ENDEAVOR ĐỘT NHIÊN HỒ HÉT ĐỘNG VIÊN Ầ...?! ÔNG NÀY NGỘ PHẾT NHỈ...@!”

Chẳng hề quan tâm đến thần tình phản kích của vị anh hùng hạng hai, trong mắt của Todoroki và Midoriya bây giờ, chỉ có đối thủ trước mặt mà thôi.

“Kinh thật đấy, Todoroki à... Unbelievable Power... (^-^)...!”

Midoriya thật lòng tán dương một câu, dù ở cách xa nhưng nó vẫn cảm nhận được hơi nóng phừng phực phả vào mặt.

“Hừ... Có gì đáng cười cơ chứ... (-_-)...!”

“Voi chỗ thương tích đấy... trong tình huống bết bát như này... Cậu... Điên thật rồi... (._.)...”

“Có xảy ra chuyện thì cũng đừng đổ lỗi cho tôi đó... ▶_◀!”

~~~~▶.◀~~~~!!!

Midoriya không hề kém cạnh, ánh mắt trực tiếp va chạm tóe lửa...

Pặc...

Chân phải duỗi ra, đâm mạnh xuống đất, hóa thành hàn băng mãnh liệt...

Xèo...xèo...xèo...!

Tay trái giương thẳng lên, bốc lửa cháy dữ dội...

Trong chớp mắt đã hóa thành băng hỏa lưỡng trọng thiên...

Todoroki, đã chuẩn bị sẵn sàng!

Vv...v...VÙ...U...U...uuuu...!

Quần áo phát lên phanh phạch, gió nổi khắp nơi, gấu tay đã bị tróc bong ra lúc nào không hay...Thân thể tàn tạ, nhưng quyết tâm không sờn.

Midoriya...One For All toàn công suất, khởi động!

Chiến trường là sân đấu, như bị chia cắt ra làm hai...Áp lực nặng nề mãnh liệt, dù chưa va chạm, nhưng đã tạo áp bách trầm trọng như núi!

Khán giả cùng với giáo viên đang quan sát, đều cảm thấy bị đè nén không nói nên lời.

“Midnight...!”—Cemento sen-sei hét lên, từng đoàn xi măng được ông hướng sân đấu vận chuyển thật nhanh.

“Nếu chúng tiếp tục thì...Thân thể hai đứa nó, không chịu nổi đâu...!”

Rệt...Rệt...Rệt...t...t...tttt...!

Tường băng với tốc độ khủng khiếp phóng xuất, nháy mắt đã tiếp cận tới Midoriya. Nhưng thằng bé đã có dự liệu từ trước, búng mình một cái, hướng Todoroki lao đến, đồng thời vươn bàn tay phải vẫn còn chưa gãy nát...

[Tiếp cận...và tấn công cậu ta... ㄟ~ㄟ]

[Dùng toàn lực sao...]

“Midoriya...Cảm ơn nhé...!”

Todoroki khẽ nói một câu, bàn tay trái mở ra năm ngón, thoáng chốc...

ÁNH SÁNG NỔ RỘ...!

Hai cỗ lực lượng, dưới sự chứng kiến của hàng triệu người xem, cùng lúc đâm thẳng vào bốn cỗ tường đá được Cemento sen-sei lâm thời xây dựng...

Và rồi...

OÀNH...H...H...HHHHH...HHH...!!!!

BÙM...MMMMM...MMMM...!!!!

Ủ tai...!

Kính thiên động địa va chạm, khiến cho người ta muốn đui con mắt. Sân đấu tức thì san thành bình địa, Midnight sen-sei đã bị phản chấn cho hất tung đi đâu không rõ.

Cát đá, xi măng, bụi mờ, khói lửa...Tất cả, đều trở thành một mớ hỗn độn...!

Gió thổi giống như là bão cấp bốn, cấp năm xuất hiện, lượn vòng quan từng người vậy. Cửa kính của phòng quan sát suýt chút thì vỡ hết toàn bộ...

“Đùa hả man...(0.0)...!?”

“Mấy cha nội đó...Vừa mới làm gì vậy... ㄟ■ㄟ!”

Mineta còn kém chút bị gió cuốn đi luôn, cũng may có Shoji giữ chặt cái thân hình nhỏ bé đó nên mới trụ được.

Một lớp sương trắng phát phơ bao phủ cả quảng trường, khiến cho người xem chẳng thể thấy rõ được...

“Không hẳn mạnh thì tốt đâu...Cơ mà, đúng là quái vật...!”—Cemento lau mồ hôi có chút sợ hãi nói. Bốn lớp bình phong của ông như là giấy rách nói xuyên là xuyên, nếu không chắn lại, trời mới biết là cái sân này có còn sau vụ nổ ban nãy không!

Khói bụi dần tan đi...Mọi ánh mắt, đều chú mục về chính giữa sân đấu...Liệu rằng, ai sẽ là người chiến thắng đây...?

To be continued!

~~~~~My Hero Academia~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Những trận đấu cuối cùng của vòng hai

Xôn xao...

Cả hội trường chợt im ắng khi khói mờ nhẹ tan biến, ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập trên mỗi khuôn mặt. Endeavor đã thu liễm nụ cười và thay vào đó là sự mong chờ.

Tham vọng của chính mình, liệu có được đáp trả...?!

“Lớp của anh toàn quái vật...Eraser...(-.-)!”

Present mic than vãn một câu rồi hướng bên dưới hỏi:

“NÀY...MIDNIGHT, RỐT CUỘC AI LÀ NGƯỜI GIÀNH ĐƯỢC TẤM VÉ ĐI ĐẾN VÒNG KẾ TIẾP THẾ...(0,0)?!”

Là người nào đây...?

Thắc mắc chung của toàn bộ người xem, cả dân chuyên và học sinh, ngay cả Hitomi cũng không nín nổi chấp trùng...Midoriya, hay Todoroki...?

“Ra rồi...!”

Bất chợt có tiếng ai đó kêu lên, mọi người sững sờ, dụi dụi con mắt nhìn nhìn...Nhưng chính giữa sân, không hề có một người nào còn trụ lại cả.

Không, phải nói chính xác hơn, là còn một người, nhưng người này, đã gục ngã ngay sát mép sân đấu, chỉ thiếu chút nữa thôi là văng ra ngoài. Còn người kia, thân thể đều muốn dán chặt vào bức tường, đang từ từ ngã xuống đánh cái uỳnh.

“Lưỡng bại câu thương sao...(O_O)!”

“Không phải...(._.)!”

Midnight có chút ngần ngại trước cảnh này, bỗng nhiên ý thức được điều gì, cô phát cái giẻ lau hết to:

“E HÈM...MIDORIYA –KUN...ĐÃ RỜI KHỎI SÂN THI ĐẤU! TODOROKI –KUN, LÀ NGƯỜI GIÀNH CHIẾN THẮNG...!!!”

Kết luận vừa ra, cả khán đài liên xôn xao...

“Con trai của Endeavor thắng...(0.0)...?”

“Nhưng, cả hai đứa nó cùng ngất mà...Thằng nhỏ tóc đen xui quá...(-,-)!”

“Ừm...Chỉ thiếu chút nữa là bình tay, trường sẽ phải tổ chức một kèo solo khác cho tụi nó...Có điều...”

“Như thế chưa hẳn là tốt, hai bên đều chịu tổn thương nghiêm trọng quá rồi...”

“Thôi thì kết quả như vậy cũng gọi là công chính xác thực...!”

Ai nấy đều tiếc hận cho Midoriya, nhưng thực sự thì kết quả cũng là hợp lý. Nếu chỉ xài băng không thì Todoroki còn chưa hẳn so bì với Midoriya về khoản thể lực. Nhưng một khi nó đã dùng tới phần lửa bên trái thì đó lại là một chuyện khác.

Trận kế tiếp là của Lida và Shiozaki lớp 1-B,nói chung Hitomi cũng thấy trận này diễn ra quá nhanh mà hơi bị nhàm.

Shiozaki đây lao năng lực đúng là rất ghê gớm, nhưng nhược điểm cũng khá rõ ràng, rất sợ lửa và chỉ đối phó được với mấy người tốc độ chậm hoặc trung bình.

Đối với Lida...Hitomi chỉ biểu thị ha ha...

Trận đấu diễn ra chưa được hai mươi giây, Lida chỉ vận Burst của cậu ta lên, thế là Shiozaki đã bị đẩy ra khỏi sân đấu không chút hồi hộp nào.

"SHIOZAKI -SAN, RỒI KHOI SÂN ĐẦU...LIDA -KUN, LÀ NGƯỜI CHIẾN THẮNG!"

Kèo thứ ba là của Bakugo và Kirishima...!

Hai thanh niên kia PK so với trận Midoriya và Todoroki thì còn kém xa, nhưng vẫn khiến người xem nhiệt huyết sôi trào.

“Ờờ này...(・ω・)”

Kirishima hét lên, cứ thế tăng thẳng vào Bakugo không chút ngần ngại hay e ngại.

Xoẹt...!

Cánh tay cứng như đá cắt ngang một đường máu trên mặt thẳng nhóc tóc vàng, nhưng đồng thời tạo cơ hội cho nó để...

Bùm!

Bùm!

“PHẢN CÔNG RỒI...𐄂(°▽°)𐄂!”

Kirishima lãnh nguyên cú nổ của Bakugo nhưng chỉ thấy khói đen toát ra, quần áo bị rách một lỗ rất to, còn thân người không hề xi nhê tí nào...

“Ha ha...Thanh niên bùm chúi à, không có tác dụng đâu 𐄂(￣ー￣)𐄂!”

Kirishima cười tí tớn đắc ý, chiêu thức này cũng thuộc hàng bí mật mà nó chưa tung ra trước mặt mọi người bao giờ.

[Lúc trước may mắn nghe lời Kizari...Lần này tên Bakugo nhất định phải ăn hành với mình...(￣ー￣)]

“Gừ...(ノಠ益ಠ)”

Bakugo mặt mày có chút hậm hực, con mắt đảo quanh tìm kiếm sơ hở của đối phương, trong lòng thì điên cuồng gào thét...[Mẹ nó, thằng khi kia không chỉ có nổi cái Hóa Cứng...Tiếp theo, nên làm sao đây...?]

Nhưng mà, Kirishima sẽ không để cho Bakugo thời gian quá lâu để suy nghĩ kế hoạch ứng chiến, thẳng nhóc tóc đỏ cứ liên tục tiến công mãnh liệt khiến Bakugo tối tăm mặt mũi để né tránh và ngăn cản đối phương áp sát bản thân.

Bùm...!

Bakugo lại cho nổ một lần nữa, những tưởng là Kirishima sẽ lộ vẻ “tao méo sao cả” giống mấy lúc trước. Nhưng không, Bakugo bỗng nhận ra vẻ đau đớn chợt hiện trên khuôn mặt của Kirishima. Mặc dù chỉ trong thoáng chốc, có điều, Bakugo dường như hiểu ra thứ gì đó.

“Kirishima...(´Д`)/!”

(0.0)...?!

“Đừng có mà vội mừng thằng chóá...!”

Bùm...Bùm...Bùm...!

Bakugo giống như nổi khùng lên, hai tay múa liên hồi, từng đợt pháo hoa mỹ hướng Kirishima nổ rộ không ngừng nghỉ.

“Ya...Ya...Ya...Ya...”

[Khi thật...(ノಠ益ಠ)!]

Kirishima bị ánh sáng chiếu rọi muốn mù con mắt, chỉ còn cách gồng người lên đỡ lấy từng đợt đội bom của Bakugo.

Nhưng mà...Thời gian, tại sao lại lâu đến thế...(ㄥ___ㄥ)!

Bakugo đã xài Quirk có gần mấy chục giây liên tục, lại chẳng tỏ vẻ có dấu hiệu gì mệt mỏi cả. Ngược lại Kirishima, trên mặt vết xước cùng khói đen mỗi lúc một dày đặc, quần áo ngày càng rách bươm...

“Xem ra...Kirishima phải thua rồi...!”—Khán giả trong hội trường động loạt nhấc lên suy nghĩ như vậy.

Đồng thời, bên dưới Bakugo phát giác đối thủ đã sắp chống cự không nổi, càng đánh bom “tiêu chết” kinh khủng hơn.

Bùm...!

“Oẹ...Khụ...khụ...!”

Kirishima ho khan một tiếng, mưu đồ thoát thân khỏi pha liên kích của Bakugo, nhưng không tài nào di chuyển nổi nửa bước.

“Hừ...Kirishima...Mày tấn công mãnh liệt, lại còn gồng cứng người trong khoảng thời gian dài như vậy, dù cho sắt thép cũng muốn hư hỏng, huống hồ gì thân thể...”(◡_◡)!”

“Thằng...Khi...gió...Từ lúc nào mà mày nhận ra...”(◡_◡)!”- Kirishima đau khổ chống đỡ, nghiêng răng kèn kẹt...

“Đó là nguyên lý cơ bản thôi...Cũng phải ha...Mày chẳng muốn đọ sức bên với tao là đúng...Trong lớp này, chỉ có vài đứa là có thể đánh về lâu về dài được...Thế nên...”

“CHẾT ĐI...(◡_◡)!”

Bakugo gầm lên một tiếng, người chúi thấp xuống, lướt ngang qua Kirishima ngay khi thằng này còn đang đờ cứng lại...

Oành...!

“MỘT PHA NGAY MẶT...KIRISHIMA ĐÃ ĂN TRỌN GÓI QUÀ TẶNG ĐẶC BIỆT TỪ BAKUGO...VÀ GIỜ THÌ EM ẤY ĐÃ GỤC NGÃ...MỘT...HAL...BA...”

“KẾT THÚC! BAKUGO –KUN LÀ NGƯỜI CHIẾN THẮNG...(◡_◡)!”

.....

Khán đài phía trên, học sinh nhiều đứa tắc lưỡi tiếc thay cho Kirishima, cũng có dân chuyên âm thầm đánh giá tiềm năng của tụi nó. Đặc biệt là Bakugo, về cả sức mạnh và khả năng phân tích đều ghê gớm vô cùng.

Lớp 1-A...

“Tiếp theo là...Cậu đánh với Tokoyami đúng không...Kizari-chan(0,0)?!”

Asui nhìn Hitomi hỏi.

“Ừmmm, tớ phải ra phòng chờ chuẩn bị đây...!”

Hitomi đi rồi, Jiro quay sang Ojiro và Kaminari cau mày nói, “Mấy cậu thấy trận này kết quả sao đây...Lida thắng áp đảo, Todoroki khó chiến với Midoriya...Bakugo bất ngờ đánh gục Kirishima khi đang ở thế yếu...@!”

“Khó mà nói trước được...Phải chi Midoriya có mặt ở đây thì tốt biết mấy (-.-)...Khả năng phân tích của cậu ta rất ghê gớm...!”

“Ừ...”

“Deku-kun không biết ra sao nữa...Mình vào thăm cậu ấy đây...!”

“Ok...Uraraka-kun, tớ đi cùng với cậu ^ (‘-’)^!”

“Chuẩn bị thi đấu trận kế mà...Lida ở lại coi đi cha nội...(o.o)...?!”

“Yaoyozoru-san có suy nghĩ gì không...?” Jiro nhìn nhìn cô bạn mình hỏi, nhưng trong lòng thậm chí đã cho sẵn đáp án.

“Mình dự đoán, Hitomi sẽ thắng thôi...”- Momo nắm nắm quả đấm nhỏ, cực kì tự tin nói, trong lòng bổ sung một câu...[Bởi vì cậu ấy đã hứa với mình rồi!]

“Xem ra lớp phó đặt kì vọng lớn lao vào lớp trưởng ghê ha...(^o^)...!”

“Đương nhiên...Cậu không nhìn quan hệ giữa hai người họ hả...(U ∪ U)?”

(Đỏ mặt...(O_)...!)

“Mấy cậu lo tập trung vào trận đấu đi kia...!”

“VÀ GIỜ...LƯỢT THI ĐẤU CUỐI CÙNG CỦA VÒNG HAI...QUÝ VỊ CÓ CẢM THẤY HÁO HỨC KHÔNG...!”

“BẮT KHẢ CHIẾN BẠI DARK SHADOW...HAY LÀ...”

“VÔ CÙNG THẦN BÍ...NGƯỜI ĐÚNG ĐÀU...!”

“KHOA ANH HÙNG, TOKOYAMI FUMIKAGE VỚI SỢT KIZARI HITOMI...(°▽°)!”

~~~~~Chạm~~~~~

Hitomi bước từng bước lên sân đấu, đối diện Tokoyami cũng tỏ vẻ đăm nhiên hướng cậu chấp tay hành lễ... Nghi thức của một samurai.

“Kizari... Tôi sẽ đánh hết mình... ▶. ◀!”

“Tôi cũng sẽ... Tokoyami...!”

“TRẬN THỨ TƯ... START...!”

Cùng với thanh âm tuyên bố bắt đầu của ông thầy, Tokoyami tức thì triệu hoán ra con quái vật bóng tối trong cơ thể mình, “Dark Shadow...!”

“Hey... YO... Tui đến đây... (^.^)”

Dark Shadow vừa xuất hiện, liền hướng Hitomi khởi xướng tấn công, nhưng ngay lập tức bị Tokoyami quát lui.

“Chúng ta không chủ động tới sao... (0,0)?!”

“Không... Trận này, cần phải phòng thủ!”- Tokoyami lời ít ý nhiều, ánh mắt lướt qua Hitomi ần ần e ngại cùng kiêng dè.

Gió thổi qua sân đấu, tiếng la ré, cổ vũ, hỗn loạn tạp âm từ khắp mọi nơi, làm bầu không khí giữa hai thí sinh càng lúc càng căng thẳng.

Soru!

Vù...!

Hoa mắt một cái, bóng hình của Hitomi đột ngột biến mất trong tầm nhìn của mọi người, Tokoyami giật thót người, Dark Shadow vội vàng co cụm lại che chắn cho cậu ta, bản thân Tokoyami thì nhìn chăm chăm bốn phía hồng tìm kiếm thân ảnh đối phương.

Roẹt...!

Áp lực gió đột ngột từ đằng sau lưng thổi tới, cơ hồ không hề chần chừ một chút nào, Tokoyami thét lên, “Dark Shadow... Phòng thủ... (0-0)...!”

Bịch...!

Cánh tay đen nhánh của Dark Shadow đột nhiên bị móp đi chút ít... Và trong không khí, bỗng truyền lại những thanh âm liên tiếp...

Bình... Bốp... Bình...!

Pắc... Bình... Bình... Bốp...!

Nặng nề tiếng va chạm, kèm theo là những hình ảnh mờ nhạt di chuyển tứ phía, nhưng không khó để nhận ra, người đang tấn công chính là Hitomi.

Cậu đã lựa chọn sập la cà, thay vì đánh tầm xa.

“TOKOYAMI ĐANG PHẢI CO RÚ MÌNH LẠI DƯỚI SỰ CHE CHỖ CỦA DARK SHADOW... HITOMI QUÁ KINH KHỦNG... @@@!”

“THẬM CHÍ LÀ NGAY CẢ TÔI CŨNG KHÔNG THỂ NHÌN RÕ ĐƯỢC CHUYỂN ĐỘNG CỦA EM ẤY LÚC NÀY...!”

“TOKOYAMI BỊ ĐÈ LÊN ĐÁNH LÀ ĐIỀU ĐƯƠNG NHIÊN... NHƯNG MÀ, LIỆU THỂ LỰC CỦA HITOMI CÓ ỦNG HỘ CHO EM ẤY ĐÁNH BẠI MỘT SAMURAI HẮC ÁM CÓ LỚP PHÒNG THỦ KIÊN CỐ NHƯ VẬY KHÔNG... THẬT MỒI MẮT TRÔNG ĐỢI... (000)...!”

[Giống như đánh hoài không là biện pháp, cản dụ cậu ta để Dark Shadow tách xa một chút... (-.-)!]

Hitomi đắm xong một cú, liền lui lại giữ khoảng cách với Tokoyami và điều tức một chút. Cậu chưa tìm được biện pháp khắc chế Dark Shadow, cách dễ dàng nhất để chiến thắng là đánh hội đồng. Bởi vì Tokoyami chắc chắn sẽ không thể dùng Quirk để đối phó đồng loạt nhiều người một lúc được.

[Cậu giờ không phải là ý kiến hay... Có lẽ, mình nên sử dụng lại cách đó...]

Hitomi nhìn chăm chăm Tokoyami, trong đầu bỗng lóe lên vài hình ảnh.

To be continued...!

~~~~~My Hero Academia~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Bốn gương mặt lọt vào bán kết

Khán đài một mảnh tràn ngập hoan hoan tiếu ngữ, sân thi đấu lại trầm đục nặng nề áp lực.

Dưới cái nhìn soi mói của mọi người, Hitomi cúi thấp người xuống, một bộ tư thế chuẩn bị lấy đà chiến đấu.

Tokoyami và Dark Shadow tức thì lên tinh thần một trăm hai mươi phần trăm, căng con mắt hết cỡ ra để ngó.

Vù...!

Một giây...

Hai giây...

Hitomi vẫn bất động...

Gió thổi cô lay, nhưng chả có gì xảy ra cả.

Mọi người: (O.O)...???

Tokoyami: Ồ Vl...(0,0)...?!

Nói là sẵn sàng tiến công đâu, thanh niên bật chế độ nghiêm túc lên mà ...CLGT gì thế này... ㄟ_ㄟ?!

Ngay khoảnh khắc mà tất cả đều đang ngây người không hiểu hai đứa kia định làm gì, Hitomi liền hành động.

ẦM...ẦM...ẦM...!

Mặt đất rung lắc dữ dội, sân thi đấu vừa mới được tu bổ thoáng cái lại nát bươm. Bao nhiêu đất đá, mảnh vụn xi măng, đều bị đánh tróc bong ra ngoài.

Hai tay khẽ co giật, mặt có chút nhẩn lại, ánh mắt lóe lên từng tia điện mạng đập dòn khắp thân người.

Nếu như có người quan sát kỹ Hitomi lúc này, liền thấy cơ thể của cậu đang nổi gân xanh cuộn cuộn. Các mô, mạch máu, bắp thịt, bắt đầu hướng phạm vi ba mét trong vòng tập trung lấy từ trường.

Hướng Tokoyami còn đang chìm đắm trong kinh ngạc, Hitomi khoe miệng khẽ nhếch lên một chút, nắm tay vươn ra sau và phát động...

Firudo!

Oành...!

“Bảo vệ ta, Dark Shadow!”

“Ầy yo...Đề tui lo...!”

Quen thuộc với phương thức tấn công của đối phương từ nãy giờ, Tokoyami nhanh chóng từ sững sờ trạng thái thoát đi, hiệu lệnh Quirk của mình để ngăn cản Hitomi.

Nhưng, mục đích của cậu, lại không phải là hai người này.

~~~~ẦM~~~~

“Hả...(0,0)...?!”

“@@@...Kizari...!”

Áp lực gió mạnh mẽ đập tới, lập tức thổi bay toàn bộ đất đá trên mặt sân, đồng thời kết hợp nhiễu loạn từ trường, tạo thành một mớ hỗn độn gió lốc, bao trùm cả phạm vi sân đấu, biến nó thành một khu vực mù mịt, làm cho thị lực trở nên suy yếu trầm trọng.

Trong màn khói bụi, Tokoyami và Dark Shadow thần sắc nghiêm nghị kèm lo âu. Bởi vì trước đó hai người họ, đã dính chiêu này của Yayozoru một lần, và cò suýt thua nữa.

Hiện tại bề dày của “bom khói” không chỉ giảm mà tăng đáng kể, chưa nói đến đối thủ là Hitomi, kẻ so với Yaoyozoru còn khá nhàn hơn nhiều. Dù đã lên tinh thần ở mức cao nhất, nhưng Tokoyami vẫn không cảm thấy an toàn một chút nào.

Lờ mờ bên trong còn thỉnh thoảng nhìn thấy bóng dáng Hitomi thoát ẩn thoát hiện.

Vù...!

PẶc...!

Dark Shadow quơ móng vuốt đánh nát một khối vụn vỡ bắn về phía Tokoyami, nhưng còn chưa kịp phản ứng tiếp thì bốn phương tám hướng bỗng truyền tới tiếng rào rạo.

“Không ổn...◉◐◑!”

Vừa kịp thốt lên một lời, tiếng xé gió kinh khủng bỗng nổi lên, nhưng lần này không chỉ đến từ một phía, mà là mọi mặt.

Ngoại trừ mặt đất dưới chân ra thì đâu đâu cũng nghe tiếng rít gào, Tokoyami kinh hãi muốn né tránh, nhưng không thể.

Năng lực của nó chủ yếu dựa vào Dark Shadow, chứ bản thân khả năng chiến đấu vô cùng yếu kém. Y như Hitomi nói, nếu bị cận thân, bất kì ai trong lớp 1-A đều có thể đo ván Tokoyami.

Phốc...Phốc...Phốc...!

Liên tục những thanh âm đánh vào Dark Shadow, cũng có cả Tokoyami kêu lên đau đớn nữa, hiển nhiên Dark Shadow đã không cách nào hoàn mỹ bảo vệ chủ nhân của mình như khi chỉ có một Hitomi tấn công.

[Đến lúc rồi... ► ◄!]

Tấn công Tokoyami này giờ với cường độ thấp, trên thực tế, chỉ nhằm gây áp lực đồng thời cho địch thủ ảo giác rằng, bản thân chỉ có khả năng làm được tới đó.

Nhân lúc khói bụi còn tại, chiêu thức cũng sẽ không dễ dàng bị người khác vô tình nhận ra, Hitomi cũng không có bao nhiêu do dự, lập tức quyết đoán...

Rokuogan...!

Rokuogan...!

Rokuogan...!

Ba cú đâm liên hoàn vận lực, trầm trọng như núi sức mạnh nhằm phía Tokoyami găm thét lao đến. Bản thân Hitomi mỗi lúc một áp sát lại gần hơn.

Dark Shadow đang đau khổ chống lấy ngoại lực, có thể nhìn ra được hình thái của con quái vật này đang bị móp méo không ít dưới sự tấn công dồn dập của Hitomi.

“Tokoyami...◊_◊!”

Giọng nói của Hitomi bất chợt truyền ra từ đằng sau lưng Tokoyami khiến thằng nhỏ phải lạnh lẽo sống lưng. Nhưng nó còn không kịp kêu lên một tiếng nào thì giây đã cảm thấy đau nhói...

UYCH...!

Tokoyami tối sầm mặt, té gục xuống mặt đất bất tỉnh nhân sự.

Và thời điểm này, khói bụi cũng đã tan gần hết, đầy đủ để khán giả quan sát được cảnh tượng bên trong...

Present mic sen-sei ngó dáo dác một lúc, vừa định cất lời thì Midnight sen-sei đã phản ứng kịp thời, phát giẻ lau hô to:

“NHƯ VẬY LÀ...TOKOYAMI ĐÃ KHÔNG CỬ ĐỘNG ĐƯỢC NỮA, PHẦN THẮNG THUỘC VỀ KIZARI-KUN...(◡_◡)!”

“RỐT CUỘC THÌ...CHÚNG TA ĐÃ CÓ ĐẦY ĐỦ NHỮNG GƯƠNG MẶT ƯU TÚ NHẤT RỒI...(°▽°)☞!”

Trên bảng điện tử lập lòe lóe sáng bốn hình ảnh đại diện của Todoroki, Lida, Bakugo và Hitomi...

“Lida-kun, chuẩn bị đánh rồi sao...(o.O)...?!”

Hitomi vừa trở về ghế ngồi thì thấy Lida mới kết thúc cuộc trò chuyện với Midoriya xong, mặt có vẻ hăm hở nhưng cũng nghiêm túc vô cùng, cậu chàng sẽ lên đánh trận đầu tiên của vòng bán kết.

“Ca phẫu thuật ổn rồi hả, Midoriya...?!”

“Ừm...Tiếc thật, ban nãy mình không xem được Kizari-san thi đấu với Tokoyami-kun...(-.-)!”

“Cái đó hà...tớ đánh cũng không xuất sắc lắm!” –Hitomi lắc lắc đầu trả lời. Mà đúng vậy thật, bị hạn chế sức mạnh và ngay cả tuyệt chiêu muốn sử dụng cũng phải cẩn thận từng ly từng tí thì Hitomi cũng chẳng mấy hài lòng đi khoe khoang chiến thắng của bản thân.

Nhưng Jiro và Yao-Momo không cho là như vậy, nhất là Momo, biết rõ Dark Shadow của Tokoyami toàn diện đến mức nào, cộng thêm Hitomi cũng đang trọng thương nữa chứ....Có điều...

“Thắng rồi, mọi thứ cho qua đi...Chúng ta nên tập trung xem Lida làm ăn thế nào thì tốt hơn...(^・ω・^)”

“Ừm...Lida-kun, không biết cậu ấy sẽ đối phó với Todoroki thế nào đây...(・ε・)?”

“Cậu ấy đã rất nỗ lực để chứng minh bản thân...Nguyên nhân thì...”

“Chính là do truyền thống gia đình của cậu ấy...(^・ω・^)”

Phùng...Lừa đã được nổi lên!

“GIỜ THÌ...TRẬN ĐẤU ĐẦU TIÊN CỦA VÒNG BÁN KẾT, MỘT TRẬN ĐẤU CHỈ BÀN VỀ XUẤT THÂN...@@@...CẢ HAI ĐỀU CÓ DÒNG ĐỐI ANH HÙNG, NÊN ĐÂY CHẮC CHẮN LÀ MỘT KÈO PK GIỮA NHỮNG CON NGƯỜI ƯU TÚ RỒI...(°▽°)”

“KHOA ANH HÙNG, LIDA TENYA ㄟ_ㄟ!”

“VERSUS!”

“KHOA ANH HÙNG, TODOROKI SHOTO ㄟ_ㄟ!”

[Không giống như Midoriya-kun hay Kizari-kun...Minh không thể đỡ đòn trực diện từ Todoroki được.]

[Chưa kể...Nếu sử dụng luôn phần lừa, độ linh hoạt và khả năng tác công đa chiều của cậu ta sẽ được tăng lên đáng kể... ๖_๖]

Hai mắt đảo nhanh sau cặp kiếng, vô số suy nghĩ cùng ý tưởng chớp lóe qua đầu của Lida...Và...

“START...!!!”

“Lên đi, Băng Gai...!”

Present mic sen-sei vừa dứt lời, Todoroki đã hướng Lida nổ phát súng đầu tiên.

Từng tảng băng như khối u cục sắc nhọn theo chân của Todoroki đâm thẳng về Lida.

Vù...!

Băng tới, nhưng người không ở!

Lida đã biến mất ngay khi ông thầy mới hô bắt đầu...

[Khi thiệt...Không cho mình phản ứng luôn sao... ㄟ_ㄟ!?!]

Gió rít gào bên tai, Lida lấy cực nhanh tốc độ nhắm phía bên trái Todoroki xông tới, nhưng đối thủ chắc chắn không để cho nó được toại nguyện rồi.

“Ngay thơ quá đó, Lida... (▶.◀)!”

“ICE BERG...!”

Todoroki thả người sát đất, tay phải hất mạnh lên một cái. Tức thì, một bức tường băng khổng lồ mọc ra, khiến cho Lida không thể không lùi bước.

Nhưng mà...

“ÂY...ÂY...LIDA ĐÃ BỊ BAO VÂY RỒI...TODOROKI SẼ KẾT THÚC ĐỐI PHƯƠNG TRONG BĂNG GIÁ HAY SAO ĐÂY... ๖๗๐...?!”

“Đông cứng đi...Lida... ▶_◀!”

Todoroki hét lên, sau lưng mãnh liệt gió rít gào, kinh khủng hàn băng đã phong tỏa mọi con đường của Lida, và giờ, chỉ trực chờ chuẩn bị biến cậu ta thành một pho tượng điêu khắc.

“Mừng rồi quá sớm đó...TODOROKI... ๖_๖!”

Lida cúi thấp người, hai tay giang ngang, không ai thấy được biểu lộ trong khuôn mặt cậu chàng lúc này là gì.

Khoảnh khắc băng tới, Lida hơi co rụt người lại, và...

Phốc...!

Thân ảnh Lida bùng thật cao, nhảy vọt qua thành lũy băng phong kiên cố của Todoroki...

[Má nó...Lại còn chiêu này nữa sao...(ノ益益)!!]

Todoroki sững sờ, có chút không kịp phản ứng, và Lida, ngay lập tức tận dụng cơ hội đó...

“RECIPRO...”

“...BURST...!!!”

PHÙ...!

Động cơ dưới hai chân Lida, chớp mắt biến đổi...

Từ màu vàng nhạt nhẽo, tức thì hóa thành xanh thẫm rực rỡ, mang lại cảm giác nóng rực và áp bách cực kì cường liệt.

Hiển nhiên, đây chính là chiêu thức ép hòm mà cậu chàng đã xài hồi Mã Chiến.

Roẹt...!

Lida xoay người tung một cú vòng chân, Todoroki chỉ vừa kịp cúi người xuống né tránh, cơ hồ tiếng xé gió muốn gần sát tai cậu chạy qua.

Bịch...

Tiếp đất...

Lida lật người lại, và...

Rầm...!

“QE...!”—Todoroki đau đớn ho khục khục, cả người té sấp xuống mặt đất.

Một cú đá trời giáng vào chính giữa người của Todoroki, gần như liên hoàn kĩ năng phát động, không một chút ngần ngại, bởi vì, thời gian của Lida hết sức có hạn.

“MỘT ĐÒN TRỰC DIỆN TỪ LIDA...TODOROKI ĐÃ ĂN MỘT CÚ TẤN CÔNG KHÁ NẶNG ĐÓ...@!”

Trên khán đài, lớp 1-A sững sốt, Endeavor nhăn mày, khó mà tin được Lida lại có thể tung chiêu đá nhanh kinh hồn như vậy.

Xoẹt...!

Todoroki cố gắng gượng dậy, phát động Quirk đóng băng trước mặt khoảng trống. Nhưng Lida đã kịp thời nhảy thoát ngay khỏi vùng đất nguy hiểm ấy, và lộn mèo một cái ra sau lưng Todoroki.

PẶc!

Lida chớp lấy một mảnh áo của Todoroki, chạy như điên về hướng biên giới sân đấu...

~~~~~Vù~~~~~

[Chỉ một chốc nữa thôi...(ノ益益)!]

[Còn khoảng tám giây...Mình sẽ làm được...(´ω´)]

[Chỉ cần ném cậu ta ra ng...]

ỰC...!

~~~~ ?|°—|°~~~~

Lạnh lẽo cảm giác bỗng nhiên tràn ngập khắp cơ thể Lida, khi mà nó đột ngột nhận ra, động cơ của mình bất chợt chết máy ở phút giây cuối cùng.

“Ổng xà bị tắt sao...Từ khi nào mà...☹_?”

Rẹt...!

Băng giá lại lần nữa tràn ngập, Todoroki tận dụng thời cơ, nhân lúc Lida còn đang sững sờ, tức thì đóng băng đối thủ không cho Lida có bất kì cơ hội nào phản kháng.

“Lida...Khi cậu xài cú đá đó...Chắc sẽ không nghĩ tới vụ này nhì...☐_☐!”

“Vì tôi toàn sử dụng mấy đòn tấn công từ xa nên có lẽ mọi người quên mất rằng, tôi vẫn thực hiện những chiêu ở khoảng cách gần thể này phải không...”

▶_◀!”

Todoroki một hồi đứng lên nhìn Lida nói, “Mặc dù đã rất cẩn trọng, nhưng tôi vẫn không tránh được Recipro của cậu...-.-)!”

PẶC...!

“NHƯ VẬY LÀ, LIDA –KUN ĐÃ BẤT ĐỘNG...TODOROKI –KUN GIÀNH CHIẾN THẮNG....!”

P/S: Năm mới chúc mọi người vạn sự như ý, phúc lộc đầy nhà, con cháu đầy ngõ, tiền vào không ra, đại cát đại lợi...NHỚ ỦNG HỘ TRUYỆN CỦA TÁC NHÉ (^O^)!

~~~~~My Hero Academia~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Lần đầu giao thủ với Bakugo

Khán đài chỗ ngồi, Lida trở về với khuôn mặt buồn buồn nhưng thần tình vẫn nghiêm túc như thường ngày.

Nó nhìn quanh quanh thấy thiếu ai, chợt sức nhớ tới điều gì vội hỏi, “Kizari –kun xuống chuẩn bị đánh rồi hả... (0.0)?!”

“Ừm...Lida –san...!” –Momo gật đầu trả lời.

Midoriya than thở nhìn Lida và nói, “Cậu không sao chứ...ban nãy tụi mình thấy tiếc thay cho cậu đó...(-.-)!”

“Đúng thế...Lại thiếu chút xíu nữa là win...Sao số chúng ta khổ thế nhi... (ㄥ·ㄥ)?!”

Uraraka vẻ mặt khóc tang ù rũ nói. Năm đứa tụi nó, ngoại trừ Hitomi, thì Midoriya, Yaoyozoru, Uraraka và cuối cùng là Lida, đều kém may mắn, toàn dừng chân trước ngưỡng của thiên đường.

“Thua keo này bày keo khác, lo gì mấy cậu...giờ bọn mình tập trung vào trận đấu trước mắt đã... $\geq \circ \cup \leq$!”

“Ừ...Lida nói chí phải...Kizari –kun, sẽ phải đánh với Kaccan ở trận này...Không biết ra sao ta...

(0,0)?!”

“Midoriya, cậu thấy chiến thuật hai bên chuẩn bị như thế nào đây... (o,o)?” –Ojiro cau mày hỏi.

“Cái này hả...Khó nói ghê, Kacchan cùng Kizari –san, trong mắt mình, đều là càng đánh càng mạnh thể loại, mà điểm yếu, xét cho cùng gần như không có...”

“Tuy nhiên, nếu thật sự đấu thì...Mình nghĩ Kizari –san vẫn là người chiến thắng.”

“Tại sao... (o.0)?!”

Sero mặt nghi ngờ hỏi.

“Mình cũng không chắc nữa, cái này giải thích có hơi trừu tượng một tí...Nhưng mà mình cảm giác, từ đầu Hội Thao đến giờ, cậu ấy đánh giống như đang giải trí vậy.”

“Từ Ngựa chiến đánh đội, tớ đã cảm nhận được rồi, bất kỳ trường hợp nào, cậu ấy đều luôn giữ sự bình tĩnh không hề nao núng. Tokoyami này, cho đến Ashido –san...Tớ vẫn chưa thấy Kizari –kun toát ra bất kì biểu hiện gì là mệt mỏi hay khó chịu cả...”

“Cứ như là...Người lớn đang chơi đùa với con nít vậy...(-.-)!”

~~~~~Hít hà...~~~~~

Mấy đứa kia nghe Midoriya phân tích xong, cảm thấy có chút hốt hoảng cùng run run. Cơ mà ngẫm nghĩ lại thì cũng không sai tí nào. Kizari từ đầu Hội Thao đến giờ, triển lộ ra sức mạnh và phong cách đánh hoàn toàn trái ngược.

Chạy đua thì im lìm về thứ năm mà Mã chiến gần như dùng sức mạnh của một người để áp chế toàn trường. Cho đến Hội Thao, vẫn thấy nhẹ nhàng và thanh thản giống như đang dạo bước quanh hậu hoa viên ở nhà.

“Đẳng cấp của cậu ta khác tụi mình quá rồi đó... $\circ \sim \circ$!” –Mineta than thở nói.

“Ừ...” –Ashido nhớ lại sự bất lực của bản thân, gật đầu đồng cảm.

“Cậu ấy có lẽ đã bước sang một cấp độ hoàn toàn khác rồi...!”

Đúng lúc này, lửa chợt nổi lên, dưới sân thi đấu xuất hiện hai bóng người đang bước tới.

Trên khán đài bùng nổ tiếng hò reo dữ dội, kèm theo là giọng của Present mic sen-sei vang khắp quảng trường:

“HEY YO...TRẬN CUỐI RỒI QUÝ VỊ ƠI...SAU TRẬN ĐẤU NÀY, CHÚNG TA SẼ LỰA CHỌN RA ĐƯỢC HAI ỨNG CỬ VIỆN CỦA CHÚC VÔ ĐỊCH... (◡_◡)”

“ĐẾN TỪ KHOA ANH HÙNG, KHÔNG CẦN TÔI PHẢI GIỚI THIỆU NHIỀU ĐÚNG KHÔNG NÀO...BAKUGO KATSUKI!”

“VÔ SỢT...!”

“MẠNH MỀ VÀ THẦN BÍ...CŨNG ĐẾN TỪ KHOA ANH HÙNG, KIZARI HITOMI!”

“Pha so tài này chắc chắn hấp dẫn lắm đây...!” –Một vị anh hùng mang trọng giáp cười nói với đồng bạn bên cạnh.

“Ừm...Hai đứa dưới kia, đều xuất sắc cả...Nhưng mà, tôi vẫn nghĩ thằng nhóc tóc đen sẽ chiến thắng.”

“Tôi cho là thằng tóc vàng cơ... (´ω´)”

“Thôi, đừng tranh luận mà chú ý đi...!”

Hitomi chậm rãi bước lên sân, đứng đối diện với Bakugo, vẻ mặt có chút cổ quái và mong chờ. Nếu nhớ không lầm thì đây là lần đầu tiên cậu đánh với Bakugo nhỉ.

Không biết Bakugo sẽ chịu được mấy phần thực lực của mình đây, Hitomi ác thú vị thầm nghĩ. Đối mặt Bakugo, chợt cảm thấy một cỗ hàn ý chạy dọc sống lưng, giật mình muốn nhảy dựng lên nhưng kiềm chế được.

Thần thái nó hết sức nghiêm nghị nhìn đối thủ trước mắt. Bakugo, đến giờ khắc này, vẫn chưa nói một lời nào, nó vẫn giữ im lặng trước Hitomi.

Không hiểu sao, Bakugo luôn cảm thấy rất đè nén trước mặt Hitomi, kể từ lúc nhập học đến giờ, mặc dù nhiều khi nó rất muốn mở lời văng tục để giải tỏa cái tâm lý áp bức bấy lâu.

Hành động...Cử chỉ...Lời nói...Của người trước mắt, cho Bakugo một cảm giác y hệt khi nó nhìn thấy một người. Người này, đã từng cứu nó, tuy nhiên lại ít khi lộ diện trước công chúng. Dẫn cho chỉ thấy qua một lần, nhưng trực quan thứ sáu của Bakugo mỗi khi thấy Hitomi đều nhảy lên vài cái.

Nhiều lúc như thế, Bakugo rất muốn bùng nổ, nhưng rốt cuộc, nó vẫn kìm lại được...Cho đến lúc này, đứng đối diện Hitomi, cảm giác đáy của Bakugo chợt biến mất, thay vào đó là một thứ khác...

Hít một hơi thật sâu để tĩnh tâm, dẫn cho trong lòng có gợn sóng đến đâu, Bakugo vẫn cứ duy trì một bộ ngạo nghễ đáng đáp, đáng vẽ ta đây luôn tự tin nắm chắc mọi thứ trong tay.

“TRẬN ĐẤU CUỐI CÙNG CỦA VÒNG BÁN KẾT...”

“START!!!”

Bùm...!

Present mic sen-sei chưa dứt câu, Bakugo đã chống hai tay ngược ra đằng sau, thả ra một cú nổ, đồng thời mượn lực lượng đó bắn thẳng về phía Hitomi.

Lốp bốp...Lốp bốp...!

Hai tay nhiệt lượng bốc lên cuộn cuộn, dừng lại cách Hitomi chưa đầy hai mét, Bakugo hét lên giận dữ, như muốn phát tiết mọi thứ đang bị kìm nén trong bản thân.

“Chết đi... (ノ益益)”

“Big Boom...Explosion...!”

Thoáng chốc, hào quang nổ rộ, kinh khủng hơi nóng bùng nổ...

OÀNH...!

Khí lạnh thao thiên, ngập trời bụi mù quét ngang cả sân thi đấu, xi măng cốt thép lại lần nữa trở thành đồng nát sắt vụn văng đầy trời.

“Hitomi-kun...ㄟㄟ?”- Ngồi trên khán đài, Momo đứng bật dậy ngay khoảnh khắc Bakugo tung cú nổ khủng bố ấy ra.

“Thanh niên kia mới vô mà chơi hàng bụi rồi à...ㄟㄟ?”

Sero há hốc mồm, lắp bắp nói. Thông thường chiêu thức mạnh mẽ, chỉ xài vào lúc chủ chốt mà thôi, và cũng không cho phép sử dụng lên thí sinh, dù cho là địch thủ, bởi vì trường họ Hội Thao cấm chỉ mọi hành vi đe dọa đến tính mạng đối phương.

“Ban này, đấu với Uraraka –san, cậu ấy cũng chỉ xài đòn này với đám mưa thiên thạch thôi mà... ๐...๐?!” –Midoriya có chút khó tin nói, là bạn nổi khổ, nó hiểu Bakugo hơn ai hết.

[Nếu Kizari là dân chuyên thì còn nói thông suốt, nhưng đằng này không phải... Kacchan... Tại sao làm vậy, về mặt của cậu ấy, giống như là...]

Midoriya, Kirishima, Aizawa một đám người chăm chú quan sát Bakugo. Thằng nhóc chẳng biểu lộ đắc ý, lo sợ hay gì khác, thậm chí còn lui ra sau một bước về mặt đề phòng. Dường như trong làn khói bụi, có thứ gì rất kinh khủng sắp xuất hiện vậy.

Lẽ nào...!?

Trong đầu mọi người bỗng nhiên ánh lên một suy nghĩ đáng sợ...

“Rất khá... Bakugo Katsuki...!”

“Ngoại trừ Todoroki, cậu là người đầu tiên khiến tôi phải phòng thủ nghiêm túc đấy!”

Thanh âm truyền ra từ màn khói đen, và... gió bỗng rít gào mãnh liệt.

~~~~Vũ~~~~

Không nhìn thấy chân nhân, nhưng bóng hình đang từ từ ngưng thực đó, lại mang lại cho mọi người một cảm giác áp bách nặng nề.

Xoẹt...!

~~~~VŨ~~~~

Bốn phương tám hướng khí lưu bất chợt chuyển động, chỉ thấy một hồi tàn ảnh hơi khoa đôi tay của mình, trong chớp mắt, toàn bộ hơi nóng cùng vụn đá đều bị thổi bay toàn bộ.

Hít hà.....!!!

Khán giả đang quan sát hít một hơi lạnh, nhìn đang bình thản bước tới thí sinh, về mặt khó tin nổi.

“Ăn nguyên một đòn của Bakugo... Không những người chẳng xi nhê gì, mà quần áo vẫn còn nguyên vẹn sao... ๐...๐?!?”

Kaminari nối tiếp Momo đứng bật dậy, không nhận được hết lớn.

Uy lực chiêu cuối của Bakugo, chỉ cần nhìn từ xa tựa đã cảm thấy vô cùng ghê gớm, mà thông qua thực chiến thì càng chứng minh nó mạnh mẽ như thế nào. Nhìn lấy Uraraka mưa thiên thạch, ngoại trừ Kirishima, Todoroki và một vài người, thì trong trường học sinh có lẽ chẳng ai chống cự được.

Chiêu thức đó vẫn bị Bakugo một phát thổi bay.

Và giờ, dường như lịch sử đã lặp lại, nhưng mà lần này khác biệt. Bakugo tung ngay chiêu cuối ở khúc mở đầu, và Hitomi, lông tóc không tổn hại, phục trang chỉ bị dính chút tro bụi, ngoài ra không hề một vết rách hay trầy xước.

Thật... giống như là...

“QUÁ MẠNH RỒI... ๐...๐?!?”

“Thằng nhóc này... giờ tôi mới nhận ra...”

“Nó, so với tụi kia... Kể cả con trai của Endeavor... Đều vượt qua hẳn...”

“Không đúng... Mặc dù ở khía cạnh sức mạnh, chưa hẳn đã vượt qua... Nhưng Quirk của nó, rốt cuộc là thứ gì vậy... (-_-)?!”

Hitomi cũng không biết được đáng về bình thân của mình gây ra bao nhiêu trùng kích đối với người xem. Nếu chỉ đơn thuần cơ thể không sao thì còn chưa tính, nhưng ngay cả bộ đồ thể dục cũng còn vẹn nguyên thể này thì không thể chỉ nói là năng lực phòng ngự cường hãn được... Mà đúng hơn là, Big Boom Explosion của Bakugo, kì thực không đưa ra một chút xú tác dụng nào với Hitomi.

Sức công phá khiến người như thế còn không ăn thua, từ đầu trận đến giờ, Hitomi đã thể hiện sức mạnh siêu cường cùng tốc độ khủng bố của mình...

Tấn công tầm xa vô đối, tốc độ nhanh gần như hơn hẳn toàn bộ học sinh, lại thêm phòng thủ cực kì biến thái.

Cả ba thứ như thế kết hợp, thử hỏi, còn có ai địch lại nữa chứ!?

“Thế tại sao lúc đầu nó chỉ về hạng năm... (-_-)?!” –Một dân chuyên đeo mắt kính đưa ra nghi vấn.

Bên cạnh một người khác tức thì trả lời, “Chắc chắn là nó cảm thấy không cần thiết phải bại lộ toàn bộ năng lực, với lại vòng đầu cũng chỉ là vòng loại mà thôi. Không cần khẳng khẳng lấy vị trí số một làm gì!”

Người xem bình luận háng hái ngút trời, trong cuộc Bakugo lại xám xịt mặt mũi, thần sắc nghiêm trọng chưa từng thấy.

Bởi vì, giác quan thứ sáu của nó hoàn toàn chính xác. Một cuộc thi mà Bakugo hi vọng rằng mình sẽ đạt thứ nhất, và đạt được bằng phương thức tuyệt đối, tức là đánh bại mọi đối thủ của nó. Cho nên thẳng thớm mới không ngại ngần cái quy tắc bảo vệ mạng sống của đối phương.

Bakugo tin tưởng trực giác của bản thân hơn là mấy cái điều lệ chó má gì đó. Và nó, lại tiếp tục đứng một lần nữa.

Nhưng mà...

Bakugo vẻ mặt khó coi, nghiêng răng kèn kẹt...

[Húng chịu toàn bộ công suất...Không hề hấn, không xi nhê, không một vết thương...Chẳng khác gì thằng Kirishima dùng thạch hóa...]

[Mà thằng đầu chĩa kia, tốc độ của nó không nhanh, và khả năng đánh từ xa không có...Nên mình mới câu kéo thể lực chiến thắng nó được...]

[Trong trường hợp này...Mịa nó...Làm gì bây giờ...(ノニニニ)?!]

Bakugo đang đứng trước một cái vô giải nan đề, công không được, mà né cũng không xong.

Kéo dài thời gian không phải cách tốt, bởi vì thể lực người trước mắt so với bản thân nó còn muốn ghê gớm hơn nhiều lắm.

Nhìn địch nhân đang chậm rãi tiến lại gần, Bakugo siết chặt nắm tay, ánh mắt trở nên lạnh lùng hơn hẳn.

Chờ chết, không phải tác phong của nó!

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Tiến vào chung kết

Nhìn Bakugo, Hitomi có chút kinh ngạc về sự quyết đoán của thằng này. Không hề do dự mà toàn lực tấn công cậu, nếu bình thường đối thủ, ắt hẳn không thể bất chấp tất cả như Bakugo.

Có điều, địch nhân lần này lại là Hitomi, Quirk của cậu cũng đã lộ ra không chỉ một lần, những thành viên lớp 1-A chắc chắn phải hiểu được năng lực Hitomi đến đâu, càng khỏi phải nói tới Bakugo. Vì trong mắt nó, Hitomi hiển nhiên cực kì nguy hiểm, thậm chí còn vượt xa so với Todoroki và Midoriya mang đến cho nó cảm giác áp bách.

[Nếu đã tới mà chưa trả lễ về thì không hay... ●_●]

Soru!

~~~~~Vũ~~~~~

Thoáng phát động Rokushiki, bóng người Hitomi thoát biến mất, chỉ để lại một chuỗi tàn ảnh.

“Hả...ニニニ?”

Bakugo co rụt hai mắt lại, bên lỗ tai trái bắt chợt lạnh suru suru.

“Chết đi...!”

Không chút ngần ngại, Bakugo cho nổ ngay một cú hướng trái, thân hình nhảy lùi ra sau mấy bước.

[Khả năng phản xạ ghê gớm thật...(・ω・)]

Hitomi đưa hai tay bắt chéo, vận Tekkai nhẹ nhàng hóa giải đòn thể tấn công của thằng bạn tóc vàng.

“Hừ...Mặc kệ chiêu trò gì, ta đây chấp hết...!”

[Đã vậy thì... (ノ益々)]

“Thử cái này xem...!”

“Liên hoàn Explosion...!”

Bakugo nổi nóng hét to, hai tay tiếp sát đất phát động Quirk liên tục.

Ầmmmm...!

Ầmmmmm...!!

Ầmmmmmm...!!!

Đỉnh tai như óc tiếng nổ vang lên, lần nữa khói bụi đất đá lại văng đầy trời, che mất đi tầm nhìn của toàn bộ khán giả và bình luận viên.

[Thú vị...Sử dụng kế hoạch của những người trước sao... ♪(¬_¬)♪]

Bao phủ ở bóng đen dưới, Hitomi không chút lo lắng, trái lại khẽ nở nụ cười. Với tính cách kiêu ngạo của Bakugo, lại chấp nhận xài phương thức chiến thuật của chính đối thủ mình đã dùng trước đó, quả thật Bakugo lần này đã bị ép đến cực hạn rồi.

Có điều, cách này...Ha ha, áp dụng với ai không được, nhưng dùng trên người Hitomi chính là vô bổ.

Vì sao hả...?!

Firudo mở ra, không cần nhìn, Hitomi cũng cảm nhận được vô số sóng từ trường sinh mệnh dập dòn, lên đến hàng chục ngàn nhiều, và gần nhất chính là một cái đang cố gắng di động lạng lè thật nhanh ra sau lưng cậu, hiển nhiên đó là Bakugo.

[Định đánh lên hùm... (~_o)...?]

Hitomi bất biến ứng vạn biến, yên tĩnh chờ đợi Bakugo ra tay trước tiên.

Tên: Bakugo Katsuki

LV 1+4

Quirk: Explosion (LV1 +8)

Số liệu của Bakugo chỉ có từng này, nhưng Hitomi biết rằng nếu tính cả thiên phú tấn công và khả năng thích nghi cùng phản xạ của nó, một ít anh hùng chuyên top hai mươi đến ba mươi cũng có khả năng thua vào tay Bakugo.

“Hề...(?)...?!”

Vù...!

Bóng đen sau lưng chớp mắt tiếp cận lấy Hitomi.

Bakugo, cuối cùng nhịn không được, động thủ!

Bùm...!

Bakugo dùng Quirk tăng tốc, mặc dù làm vậy sẽ khiến đối thủ nghe âm thanh và phản ứng, nhưng chỉ cần tốc độ đủ nhanh, với khoảng cách chưa đầy ba mét thể này, Bakugo tự tin không người có thể kịp thời né tránh được.

Suy tính của nó là đúng, nhưng mà, Hitomi...

Hoàn toàn không cần quan sát a!

Sóng sinh mệnh trên người nó là biển báo sáng nhất rồi, mặc dù không cách nào phân biệt hình thù cụ thể, nhưng cảm nhận được sự di chuyển là đủ.

Chỉ khẽ nghiêng người qua một bên, Hitomi nhẹ nhàng tránh thoát đòn tấn công của Bakugo, đồng thời chụp lấy bả vai thẳng này.

PẶc...

“Ngã xuống...!”

Hitomi hét lớn, tư thế quăng qua vai tiêu chuẩn, y hệt Midoriya đã từng dùng với Bakugo.

Rầm...!

Bakugo đánh ạch một cái, cả người thân mật tiếp xúc với sàn xi măng.

“Oẹ...” –Thằng nhóc nhện không nổi, hai mắt mơ hồ, trong bụng phiên giang đảo hải một trận...

[Như vậy coi như trả công đạo cho Uraraka –san rồi nhé, Bakugo... ▶.◀]

Bình thường bạn học, dù có đánh hăng máu thì Hitomi vẫn sẽ nương tay, dẫu là gặp Bakugo thì Hitomi dự tính ban đầu cũng như vậy. Nhưng sau khi xem xong trận chiến của Uraraka, thì cậu thay đổi kế hoạch ngay lập tức.

Thế là Bakugo liền có màn bị kịch xảy ra.

“Á...Á...Á...CHUYỆN GÌ VỪA DIỄN RA THẾ... ☹️? BAKUGO ĐÃ BỊ KIZARI CHO MỘT CÚ NỐC AO TẠI CHỖ...UNBELIEVABLE...!”

“LIỆU CẬU ẤY CÓ CÒN CHIẾN ĐẤU TIẾP TỤC ĐƯỢC KHÔNG...(0.0)!?”

Ấn ấn đằng sau tan đi bụi mờ, dáng hình chặt vật ho sắc sủa của Bakugo và động tác vật ngã của Hitomi vẫn còn đang duy trì ở đó ngay lập tức khiến mọi người liên tưởng ra một loạt những pha PK kịch tính mà họ không tài nào thấy được khi sân đấu bị che khuất.

“Lớp trưởng cũng ác quá...(-.-)!” – Sero nhìn đang cố gắng gượng dậy Bakugo có chút đồng tình nói ra.

“Ai bảo thanh niên Bakugo ra đòn mạnh tay trước chi... ▽(￣▽￣)▽!”- Kaminari thì không nghĩ là vậy, phản đối quan điểm của Sero.

“Hừ... Thanh niên Bakugo, dám rat ay ác độc với con gái, lần này thì ăn phải quả đắng rồi... (▣~▣▣)!” – Mineta có vẻ hân hoan khi thấy Bakugo bị Hitomi cho ăn hành. Hàng này vẫn còn hậm hực với việc Bakugo ra tay tàn bạo với phái nữ lúc nãy.

“Nhưng chiến cuộc vẫn chưa ngã ngũ cơ mà...Phán đoán kết quả có phải sớm quá hay không...?!” – Asui nhỏ giọng nói, có chút không tự tin lắm về lời mình vừa phát biểu.

“Có gì mà tranh với cái chứ...Xem Kizari đánh tiếp thì biết!”

Và dưới sân lúc này, Bakugo đã đứng lên được. Mặt nó có chút tái mét, thân thể có chút run run, hiển nhiên cú vừa rồi cũng không hề dễ chịu cho lắm.

Đây là Hitomi đã nương tay kết quả, chứ nếu thực sự dụng ba, bốn phần thực lực, thì chỉ sợ bây giờ Bakugo cũng phế đi một cánh tay chứ không an ổn mà đứng đấy.

Bakugo giờ vô kế khả thi, nhưng khát khao chiến thắng khiến nó không muốn buông bỏ một cách dễ dàng.

Vậy thì, chỉ còn một cách...[Muốn thắng...Tự tử liều mạng...(ノ彡彡)!!]

Lốp bốp...!

Bàn tay bắt đầu tỏa nhiệt nóng lên, Bakugo hét lớn xông thẳng tới Hitomi.

“Ya...ya...ya...ya...ya...ya...!”

Pháo kích liên hoàn từ Bakugo, tuy nhiên cũng chỉ trưng cho đẹp chứ chưa hề tạo được chút thương tổn thực chất nào cho Hitomi.

[Dùng đòn này ba lần...Cánh tay tự phế...Nhưng, kệ mẹ nó đi...(´ω´)]

Hitomi có ý thả nước Bakugo để xem thằng này định làm gì, bởi vì cậu nhận ra, Bakugo dường như đang gồng sức chuẩn bị đại chiêu.

Thật đáng mong chờ đấy chứ!

“Kizari...Đón đỡ được chiêu này, tao chấp nhận thua...”

“Big Boom Explosion...(ノ彡彡)!”

[Lại thứ đó nữa sao...Tekkai!]

Hitomi cũng không ngờ ngán chủ quan thả lỏng phòng bị, nháy mắt căng cứng người như sắt thép...

OÀNH...!

Kính khủng vụ nổ thoát ra từ tay Bakugo, lần nữa làm cả khán đài phải rít gào lên...

“TIẾP TỤC SỬ DỤNG CẤM CHIÊU, ĐÂY ĐÃ LÀ LẦN THỨ HAI RỒI...LIỆU BAKUGO CÓ CÒN TRỤ NỔI NỮA KHÔNG...
@”

Giọng thầy Present vang lên, kèm theo là khuôn mặt co rúm, thần sắc dữ tợn thống khổ ôm chặt cánh tay của Bakugo. Nhưng về quyết liệt trong con mắt nó chỉ có tăng chứ không hề giảm.

Bịch...Bịch...Bịch...

Bakugo lùi lại, chạy lấy đà hướng Hitomi, hai tay nổ bom bóp, mượn uy lực vụ nổ, xoay người thành vòng tròn giống như một con ốc.

“Nếu đã sử dụng đại chiêu, thế tôi cũng đáp lễ lại...▶_◀!”

[Chiêu này được dùng để đối phó Noumu, giờ xài phiên bản nhược hóa cũng đầy đủ thể hiện tôn trọng với cậu, Bakugo!]

Hitomi nắm chặt bàn tay, cơ hồ lóe sáng rực rỡ một mảnh điện quang xanh thẫm, thân người hơi co rút về sau, tay thủ thế phát động...

Bakugo, đang lao tới...

Và...

“FIRUO...GAN...!!!”

“HOWITZER...IMPACT...!!!”

Hai tiếng gầm thét động trời cùng lúc cất lên, trong thoáng chốc...

~~~~~HÀO QUANG CHÓI LÒA~~~~~

OÀNH...H...H...H...H...!!!!

Nhấp nháy chính giữa một điểm va chạm đen tuyền, tựa hồ muốn rách nát toàn bộ không gian, nháy mắt đó, thời không như tĩnh lặng...

Rồi...Chợt...

Bùng nổ!!!

Rít gào...~~~~~...~~~~~...~~~~~

Không thể tưởng tượng nổi ngập trời khí áp, từ tâm của vụ nổ, giống như bình khí ga dè nén đến tận cùng bạo phát...

Chẳng khác gì bão giạt cấp mười ba, cây cối, hồ bơi, đất đá, đều bay tứ tán, ngã ràn rạt khắp nơi. Thậm chí so với pha va chạm trước của Midoriya và Todoroki còn muốn khủng bố hơn rất nhiều.

Khán đài phía trên, nhiều người không cách nào nhìn nổi, phải lấy tay che mắt. Có kẻ xui xẻo, bị đất đá đập trúng, máu chảy đầy người. Không hết những dân chuyên phải ra tay bảo hộ một số dân thường ngồi quan sát vì suýt nữa họ đã bị thổi bay bởi khí lăng do Hitomi và Bakugo gây ra.

Midnight sen-sei thì đang vắng đi đâu không rõ, Cemento cả người nhếch nhác, khuôn mặt buồn rười rượi bởi vì năng lực xi măng của ông hết lần này đến lần khác bị đám nhóc kia phá mỗi lúc một thâm hơn.

"WOA...☹_☹...?!"

"QUÁ TAM BA BẠN DÙNG TUYỆT CHIÊU...BAKUGO LẠI TIẾP TỤC XÀI HÀNG CẨM MÀ EM ẤY ĐÃ DÙNG TRONG TRẬN VỚI URARAKA..."

"LẦN NÀY, ĐỂ CHẮC ĂN HƠN, BAKUGO CÒN MƯỢN LỰC NHỜ TẠO ĐÀ VÀ XOAY NGƯỜI...THẬT KINH KHỦNG....CỨ NHƯ' THẺ LÀ MỘT QUÁ BOM SỐNG VẬY...☹(°▽°)☹!"

"KIZARI DUỜNG NHƯ' CỪNG TUNG RA ÉP ĐÁY HÒM TUYỆT HỌC RỒI..

"....LIỆU AI SẼ TRỤ QUA NỔI ĐÒN ĐÁNH CỦA ĐỐI PHƯƠNG VÀ GIÀNH CHIẾC VÉ ĐI TIẾP ĐÂY...(°▽°)...????"

“HEY...MIDNIGHT...XEM THỬ' AI LÀ NGƯỜI CHIẾN THẮNG THẺ...(0,0)!?”

Present mic gõ gõ qua tấm cửa kính đã có nhiều chỗ rạn nứt. Vừa rồi còn thiếu chút xíu nữa là phòng bình luận cũng bị tác không còn nguyên vẹn rồi.

Mấy thằng nhỏ này giao thủ cũng ghê gớm quá đi!

“Xem kia...người còn đang đứng...!”

“Là...”

Mọi người tròn to mắt, Momo nắm chặt hai tay cầu nguyện, Kouda che mặt, Midoriya há hốc mồm...Đủ các trạng thái cung bậc cảm xúc...

Ặp...!

Bakugo bất tỉnh nhân sự té ngã ngay dưới bức tường...

Quá rõ ràng, người chiến thắng chính là...

“BAKUGO –KUN ĐÃ RỜI SÀN THI ĐẤU, KIZARI –KUN TIẾN VÀO VÒNG CHUNG KẾT!”

P/S: Canh ba, hoàn thành lời hứa, tháng mới cầu nguyện phiếu đề cử, đậu châu các loại...(^.^)

~~~~~My herro Academia~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Đắm máu một trận chiến: Hoàn toàn bản Todoroki vs Hitomi!

Hơi khói còn nghi ngút, Hitomi toàn bộ thân hình hoàn mỹ đều để lộ ra dưới lớp áo đồng phục đã rách burom hết phần trên sau pha va chạm với Bakugo.

Lần đối đầu này, có thể nói cho cậu cảm quan khác hẳn. Bình thường chiêu thức “Big Boom Explosion” có vẻ không ăn thua gì với Tekkai sắt thép hóa ở trạng thái ba mươi phần trăm thực lực. Nhưng nếu kết hợp với tốc độ xoáy gió và động năng như vừa rồi, chỉ cần sơ sẩy một chút là Hitomi liền bị lật ngược bàn ngay lập tức.

Cũng may là cậu đẩy đủ tôn trọng để ứng phó với của thanh niên này. Rốt cuộc thì cũng đã chiến thắng.

Đầu hơi ngược thoáng nhìn lên xa xa tận cùng lầu năm, tại đó, Todoroki cũng đang chăm chú dõi mắt nhìn xuống với cậu...

“Xem ra...Trận chung kết, cần thay đổi thứ vị một chút a...!”

Hitomi tự nhủ thầm, xoay người bước đi về phòng chờ của thí sinh. Có mười phút giải lao, và trận đấu tranh cúp vô địch sẽ bắt đầu.

Bên ngoài hội trường nóng bỏng không khí đang ở hạ nhiệt, hình ảnh bảng điện tử cũng đã cho ra hai thí sinh sắp PK ở trận chung kết.

Đứng trước một khoảnh khắc lịch sử trong năm, tâm trạng của hai con người chuẩn bị gặp nhau, tràn ngập những cảm xúc khó tả.

Phòng chờ thí sinh số 2...

Todoroki thất thần nhìn lấy bàn tay trái của mình, trầm tư về những trận chiến và đối thủ mà cậu đã gặp.

Midoriya!

Trận đấu tứ kết đó mang lại cho Todoroki vô số cung bậc xúc cảm khác nhau. Từ lạnh lùng, đắc ý, lại đến phần nộ, hoang mang, cuối cùng chính là thuần túy cảm kích.

Đánh với Kizari, liệu cậu có nên sử dụng phần bên trái không...?

Ký ức hình ảnh bỗng chợt hiện, những lời nói, hành động...

Todoroki chậm rãi đứng dậy, nắm tay siết chặt, đôi mắt khép lại từ từ mở ra.

.....

“TRẬN ĐẤU QUYẾT ĐỊNH CỦA HỘI THAO TRƯỜNG CAO TRUNG U.A CUỐI CÙNG CŨNG ĐÃ BẮT ĐẦU RỒI...”

“NGƯỜI ĐỨNG NHẤT NĂM NÀY SẼ ĐƯỢC ĐỊNH ĐOẠT QUA TRẬN ĐẤU NÀY...”“!”

“ĐẾN TỪ KHOA ANH HÙNG, TODOROKI SHOTO!”

“ĐỒNG THỜI TỪ KHOA ANH HÙNG, KIZARI HITOMI!”

“START!!!”

Present mic sen-sei la thật lớn, âm vang toàn trường, tuyên cáo trận chung kết chính thức bắt đầu.

Nhưng lạ thay, Hitomi và Todoroki, không người nào có ý định động thủ trước.

Hitomi chỉ lặng lẽ nhìn thẳng bạn mình, bình thần mở lời, “Todoroki, cậu đã có câu trả lời cho bản thân chưa?”

Đứng đối diện, Todoroki thân hình đột nhiên run run một chút, đầu cúi thấp xuống không để cho người ta thấy được mình đang nghĩ gì.

~~~~~Phùng phục...Phùng phục...~~~~~

Bên trái của thằng nhỏ tóc hai màu bất chợt bùng cháy dữ dội...

Todoroki ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghiêm túc vô cùng...

Đáp án, đã được nó cấp ra rồi!

“Kizari...”

“Tôi sẽ, toàn lực đánh một trận với cậu (´ω´)!”

“Anh hùng...Mộng tưởng này, không có lí do gì có thể ngăn cản tôi thực hiện nó cả...”

“AGE OF ICE BERG!!!”

PK trực tiếp với Hitomi, Todoroki nghĩ cũng chẳng cần nghĩ, mới vào liền xuất sử tuyệt chiêu của bản thân mình.

Rầm...m...mm...!

Hai tay đặt thẳng xuống mặt đất, tông nháy mắt, kinh khủng hàn khí đông kết lại thành từng mảng băng lớn, hướng Hitomi bao phủ, đây chính là đòn mà Todoroki đã dùng để nhất kích tất sát Sero.

Bởi vì cậu biết, nhưng chiêu trò thông thường chỉ tốn thêm thể lực chứ không hề có tác dụng với người kia.

“Khụ...Khụ... (►.◄)!”

Todoroki khẽ thở ra một ngụm hơi lạnh, giống như có chút mệt mỏi sau khi thả đại chiêu.

“TODOROKI TUNG NGAY MỘT ĐÒN PHỦ ĐẦU KHI TRẬN ĐẤU VỪA MỞ MÀN...!”

“CẬU TA ĐANG TRÁNH CẬN CHIẾN VỚI KIZARI SAO... (◡◡) (◡◡), MÀ CŨNG PHẢI THÔI, SỨC MẠNH KHỦNG KHIẾP THỂ KIA, DÙ CHO MẠNH NHƯ BAKUGO CŨNG BỊ VUI DẬP TẠI CHỖ THÔI...”

“LIỆU RẰNG CHIẾN THẮNG ĐÃ ĐƯỢC QUYẾT ĐỊNH HAY SAO ĐÂY...(◡◡)?”

Nhìn bóng trắng lạnh lẽo đang lấy tốc độ khủng bố muốn nuốt chửng bản thân, Hitomi nghiêm nghị sắc mặt lại, giọng lên nấp đầm.

Bên ngoài quan sát thính giả chỉ thấy Todoroki dùng gần như áp đảo sức mạnh trực tiếp phủ định đối thủ, nhưng còn chưa kịp hò reo thì từ trong băng đã truyền ra khủng bố thanh âm rạn nứt...Rắc...Rắc...rắc...

“KIZARI ĐANG PHẢN KHÁNG...(o.o)?!”

“CẬU ẤY SẼ LÀM...” ~~~~~ÀM...M...mmm...!

Ông thầy còn chưa kịp bình luận hết câu, bức tường băng đã loang lổ không chịu nổi, giống như muốn phá toái.

Và...

Rầm...mmm...!!

~~~~~OÀNH~~~~~

Bức tường băng khổng lồ trong nháy mắt sụp đổ, hóa thành từng phiến vụn vỡ xinh đẹp mà tàn bại mảnh nhỏ văng đi tứ tung.

Một luồng hơi gió thổi tốc lên khán đài khiến người xem phải lạnh lẽo, đến lúc tĩnh tâm nhìn lại, chỉ thấy Hitomi đang bình thần thu đi tư thế thực hiện nấp đầm, “Rokuogan” vừa được cậu sử dụng liên tục ba lần mới có thể xóa sổ đi cái này dày đặc cứng rắn kinh người thành băng.

~~~~~Xẹt~~~~~

Hitomi lắc người né tránh một đạo thô dài nóng rực ngọn lửa sượt ngay mặt cậu. Bề ngón tay răng rắc, khẽ nhếch môi nói, “Đánh đi, Todoroki ►_◄!”

Soru!

Vận dụng Rokushiki, tốc độ tức thì đạt đến LV2 +4, Hitomi bóng người nhanh thoăn thoắt né tránh tầng tầng băng hàn và hỏa phong gào thét, tận dụng từng

giây một áp sát đến Todoroki.

[Chết tiệt...Tốc độ cậu ta nhanh quá...ㄟ~ㄟ]

Sàn thi đấu thỉnh thoảng lóe lên vài đạo bóng đen di chuyển từ nơi này sang nơi khác, tốc độ kinh khủng mà mắt thường chẳng tài nào bắt kịp được.

“Băng Gai...!”

Hình chữ V khối băng cấp tốc được dựng lên, chỉ muốn hạn chế khả năng hoạt động của địch nhân.

“Trò vật...(o-o)!”

Hitomi thậm chí không thêm giảm tốc, bản năng từ việc rèn luyện lâu năm cho phép cậu có thể gần như hoàn mỹ không chế tất cả bộ phận của cơ thể, kể cả việc cưỡng ép thay đổi quan tính của chuyển động.

Như là...

Chạy tới...Cúi đầu...Nhún chân...Lấy đà...Và lộn mèo một vòng, một loạt những hành động, nhìn thoáng qua tưởng chừng rất dễ dàng, nhưng yêu cầu tố chất thân thể và hàm lượng kỹ thuật cực kì cao.

Bịch!

Tiếp đất thành công...

Đón lấy Hitomi chính là vô cùng to lớn hóa cầu, nhiệt khí gần như phả thẳng vào mặt cậu. Khoảnh khắc vượt rào, dù có không chế tốt đến đâu, Hitomi bắt buộc phải tốn thêm thời gian chuyển tiếp, và đó cũng chính là cơ hội của Todoroki để tập kích đối phương.

Tránh né...???

Không, trong từ điển của Hitomi, những lúc như thế này, việc cần làm đó là...

“ROKUOGAN!”

Roẹt...!

Ngon lửa trực tiếp bị khí lăng oanh ra làm hai nửa, một cú đâm oai, lại kinh khủng như vậy. Đây cũng là phong cách mà Hitomi luôn hướng tới.

Nếu đã đi con đường thể thuật, lấy sức mạnh làm chủ thì...

Mạnh mẽ đập tan, mới là vương đạo!

Khán đài phía trên, khán giả cảm thấy có chút hoa mắt chóng mặt, mà nhiều hơn là kinh hãi cùng ngóng chờ...Một thế hệ anh hùng mới đang dần triển lộ tài năng và tỏa sáng.

Midoriya chống lấy cánh tay bó bột của mình thì thào, “So với lần đấu với Sero –kun thì khác hẳn, Todoroki dùng mọi thủ đoạn để tránh Kizari –san tiếp cận mình...”

“Cũng phải thôi, nếu để cậu ta sáp la cà được, chẳng khác gì pháp sư bỏ ma trượng đi đánh tay đôi với chiến sĩ, quá ngu ngốc...!”

“Nhưng cứ tiếp tục thế này, Todoroki –kun thể lực sẽ không chịu nổi...(-.-)”

Và, đúng như Midoriya phân tích...

Bên dưới, Todoroki đang cực khổ dùng băng để phòng thủ và lửa để phản công. Nhưng rõ ràng là Todoroki vì thời gian dài không sử dụng mặt trái để chiến đấu nên rất lúng túng và vụng về khi đấu thời gian dài với một đối thủ lin hoạt như Hitomi.

“Shigan!”

Hitomi hét lên, tung ra chỉ lực bắn một đường khí áp như sóng âm áp súc phá tan ngọn lửa của Todoroki. Biện pháp này, cậu cũng rất ít khi sử dụng, chủ yếu để làm giảm bớt thể lực tiêu hao.

Kết hợp với Firudo, Shigan mới có thể giống Rokuogan đồng dạng phóng thích ra ngoài, nhưng uy lực kì thực không quá lớn, có điều dễ hóa giải mưu đồ của Todoroki đã đủ rồi.

[Tiếp tục thế này không phải cách...Mình sắp cạn thể lực rồi...▶◀!]

Todoroki vừa di chuyển, vừa phân tích trước mắt thế cuộc. Thực sự là cục diện đối với cậu cực kì bất lợi.

Quan sát từ đằng xa Endeavor rõ ràng cũng chẳng khá khẩm hơn chút nào. Thằng con trai độc nhất được kì vọng, dùng tới phần lửa do nó tự mình phong cấm, thử sức mạnh mà lão luôn đặc ý hướng con trai khoe khoang, hiện tại cũng không thể làm gì được địch nhân.

Mà Hitomi phong cách chiến đấu làm Endeavor như đang nhìn phiên bản thu nhỏ mình và All Might đang đánh nhau vậy.

Điều này khiến Endeavor hết sức khó chịu, All Might không thể ngờ đã ám ảnh lão quá sâu nặng.

“SHOTO...MAU DỪNG VỤ NỔ LỚN CỦA MÀY ĐI, KÉO DÀI THỜI GIAN CHÍNH LÀ ĐỒ NGU SỬ DỤNG PHƯƠNG THỨC (ノ益ヲ)”

Không nhịn nổi nữa, Endeavor hướng sân đấu hét lớn, vẻ mặt giận dữ. Ý của lão, cũng trùng hợp với tư tưởng của Todoroki lúc này.

Mặc dù hết sức bức bối vì ông già đáng ghét đột nhiên chồm mũi vào trận đấu, nhưng Todoroki cũng không có ý định lùi bước.

Như khi nãy đã nói, Todoroki đã thua Hitomi một lần, muốn chiến thắng, cậu phải sử dụng toàn lực. Con đường anh hùng của cậu, không thể chỉ vì một câu nói của Endeavor mà sập đổ được.

Todoroki Shoto, không phải là kẻ yếu ớt như thế!

“Kizari...Tôi chuẩn bị dùng tuyệt chiêu đây...Có mệnh hệ gì thì cậu cũng đừng đổ thừa nhé... (´・ω・`)!” – Todoroki gằn giọng nghiêm túc, bản thân cũng liều mạng.

“Cứ tới đây đi...Tôi sẵn sàng tiếp hết...マッ!”

~~~~~Phùng~~~~~

Mắt trái hốt nhiên cháy rừng rực, tay áo thể dục của Todoroki trong thoáng chốc hóa tro tàn, lòng bàn tay nắm chặt lại như đang áp ủ thứ gì đó cực kì kinh khủng.

Hitomi nhìn nhìn cũng cảm thấy tim đập thình thịch. Ở trạng thái trọng thương chưa khôi phục, nếu ăn một chiêu này không kịp phòng thủ, Hitomi không chết cũng muốn trọng thương. Uy lực của đòn này, so với Bakugo, chỉ có hơn chứ không kém.

“Đã thế, tớ cũng cần chăm chú hết mình rồi...Geppo!”

Dậm mạnh chân xuống đất, trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, Hitomi nhảy lên cao gần năm mét lơ lửng giữa không trung mà không hề rớt xuống.

“KIZARI LẠI BỘC LỘ MỘT NĂNG LỰC HOÀN TOÀN MỚI...BAY...マッ?”

“RỐT CUỘC THÌ CẬU TA CÓ BAO NHIÊU NĂNG LỰC ĐÂY, HAY TẤT CẢ CHỈ DIỄN SINH TỪ MỘT QUIRK MÀ THÔI...マッ?”

“CHÀNG TRAI NÀY LIÊN TỤC TẠO RA NHỮNG BẤT NGỜ KHÓ TƯỞNG...(0.0)!”

Mặc kệ trên loa thanh âm gào thét, Todoroki, Hitomi, trong ánh mắt chỉ còn tồn tại đối phương mà thôi.

“Không ngờ cậu vẫn có thể bay đấy...(-.-)!”-Todoroki có chút cảm thán thờ dãi, so sánh với bản thân, nó cảm thấy người trước mắt mới thực sự xứng đáng gọi là con lai.

“Đừng nói nhảm, Todoroki, chiêu này là chiêu mạnh nhất mà tôi có thể tung ra...Đừng có việc gì đấy nhé...!”

Hitomi vừa nói vừa co người, tay phải ép lại hướng ra phía sau, trên thân bắt đầu dừng động từng đợt điện lưu xanh thăm nhấp nháy, tóc dựng đứng, hét lên...

“ROKUOGAN...”

“D!R!A!G!O!N...F!I!S!T...!!!”

Nắm đấm đưa ra, không khí hơi run run một chút, một bóng hình quyền ảnh to lớn màu xanh trắng chợt hiện giữa không trung, hướng Todoroki xé gió đập thẳng tới.

“BIG FLAME...EXPLOSION...!!!”

Todoroki cũng không hề yếu thế, áp ủ này giờ ngọn lửa bạo phát, trực tiếp biến thành một cột sáng thông thiên đỏ rực nghênh chiến với nắm đấm khổng lồ.

Nháy mắt ấy, dưới vạn chúm chú mực, hai đạo trái ngược sức mạnh va chạm.

~~~~~Rin...Rit...Rin...Rit...~~~~~

Không hề có kinh khủng vụ nổ, cũng chẳng có đinh tai nhức óc thanh âm, thay vào đó là những tiếng rít chát chúa lỗ tai, mắt thường có thể thấy được một màu đỏ quặng lẫn trắng xanh đang giằng co với nhau.

Todoroki và Hitomi, trên mặt đã thấm đẫm mồ hôi, quần áo cũng ướt nhẹp. Tất cả mọi người đều cảm nhận được năng lượng khủng bố ở chính giữa khu vực xung đột kia. Chỉ sợ sắt thép đi vào cũng muốn hòa tan đi mất.

“Khục...!”

Todoroki ho khan một tiếng, thân thể hơi quy xuống, cánh tay trái có chút cong lại, dường như bắt đầu chịu hết nổi. Tức thì, màu đỏ cột sáng liền bị màu trắng quyền ảnh từng chút từng chút đè xuống.

“SHOTO...ĐỪNG BỎ CUỘC...(ノ彡彡)”

Endeavor lo lắng hết to, nhưng chẳng đem lại được bao nhiêu tác dụng Todoroki đã sắp trụ không nổi rồi.

[Mình muốn thua sao...]

Hình ảnh trong con mắt bắt đầu mờ hồ, Todoroki gạt mình tự cắn môi chảy máu để duy trì tỉnh táo của bản thân. Cánh tay phải run run đặt xuống mặt đất.

“A...G...E...”

“OF...ICE...”

Cơ hồ thều thào ra từng chữ, Todoroki như vắt kiệt sức lực, sâu trong nội tâm chấp niệm duy trì một chút thanh minh cuối cùng, gào lên từ cuối cùng, “B...E...R...G...ggg...!!!”

Ầm...mmm...!

“HẢ...???”

Hitomi sững sờ trước hành động liều lĩnh của cậu bạn, quyền ảnh tức thì nuốt trọn cột lửa, hướng Todoroki bắn thẳng tới, nhưng đồng thời, tường băng cũng muốn phủ trùm Hitomi...

~~~~OÀNH~~~~

Cemento sen-sei phản ứng cực nhanh, dựng lên ba đạo tường xi măng che chắn giúp Todoroki nhưng vẫn bị còn sót lại sức mạnh oanh sập ra ngoài.

Nóng bỏng cùng mờ nhạt sương nhiệt lan tỏa cả quảng trường thi đấu, không khán giả nào tưởng tượng được trận chung kết lại thi đấu khốc liệt đến mức này.

Todoroki tím bầm thân thể, bên tay trái gần như rú xuống dường như đã gãy mất rồi, hôn mê ngay dưới mé tường của khán đài.

Oành!

Bên kia tường băng chọt truyền ra âm âm thanh âm.

“Khụ...Khụ...Khụ...!”

Một bóng người vừa ho vừa lao đảo từng bước đi ra, bồng té gục xuống...

Hitomi, cũng đã bất tỉnh nhân sự!

Mọi người kinh hồn táng đờm một trận, giờ thấy hai thí sinh đều đã gục ngã, bắt đầu ảm ỉ lên, “Bọn trẻ này đánh cũng máu lửa quá chứ... ㄟ_ㄟ!”

“Thế này rốt cuộc ai thắng chứ...(0,0)?!”

“U.A có Recovery Girl nhưng mà...Ài...!”

“Xem trọng tài phán định thế nào đã...(._.)!”

Midnight nhìn Cemento, ngược đầu lên ý đồ hỏi Present mic ý kiến, “Trận này rốt cuộc tính sao...?”

“CẢ HAI THÍ SINH ĐỀU KHÔNG THỂ TIẾP TỤC CHIẾN ĐẤU, NHƯNG KIZARI VẪN CÒN TRONG SÀN THI ĐẤU...TODOROKI ĐÃ BỊ ĐÁNH VĂNG RA NGOÀI...”

“NÊN CHÚC VÔ ĐỊCH SẼ THUỘC VỀ...KIZARI HITOMI!!!!”

To be continued...!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Hội Thao kết thúc

Nằm trên màu trắng giường bệnh, Hitomi xoa xoa cái trán, đầu vẫn còn ần ần có chút đau nhức... Cậu đang cố gắng nhớ lại, trận chiến vừa qua...

Nếu không phải bắt ngờ vì việc Todoroki liều mạng “đồng quy vu tận” để giành thắng lợi, nên lúc cuối cùng, Hitomi phải cưỡng ép giảm bớt năng lượng từ trường phát tán ra, dẫn đến thể nội phản phệ lại, may mắn là còn không quá mức nghiêm trọng, nhưng cũng đủ khiến cậu kiệt sức hôn mê.

Cạch...!

Cửa phòng hé mở, nhỏ con bà lão kẹp cái nơ chống gậy đi tới, đích thị là Recovery Girl. Bà vẫn giống như hồi thi đầu vào tuyển sinh, búi tóc kẹp ngang và mang mắt kính bảo hộ trước mặt.

Recovery Girl thấy Hitomi đã tỉnh lại, chậm rãi đi tới nhảy lên cái ghế đầu quen thuộc và nói, “Thiệt tình hai đứa này, đánh nhau quên cả trời đất, không biết tự lượng sức mình à... ㄟ~ㄟ!”

“Ách...(-.-)!” –Hitomi co rụt đầu không dám phản bác, lặng yên một bộ con ngoan trò giỏi nghe trưởng bối dạy bảo.

Lại thấy bà chỉ qua giường bên, có tầm rèm ngăn cách ở đó, nói tiếp,” Nhóc Todoroki bị thương còn nặng hơn nữa, ước chừng một giờ nữa mới có thể cử động đi đứng bình thường được. Ta đã kiến nghị với trường hai tiếng nữa hãy trao giải!”

“Cảm ơn bà ๐___๐!” –Hitomi lấp bắp, lời này là chân thật cảm xúc biết ơn của cậu. Năng lượng hiện tại còn chưa thể thu nhập, thương càng thêm thương, vừa mới có dấu hiệu bình phục lại ăn ngay quả này, nếu không có Recovery Girl trời mới biết đề ỉm thì cậu lúc nào mới tự lành được.

“Mà thôi...” – Recovery phát phát tay mỉm cười, “Dù gì thì đó cũng là trách nhiệm của ta, nói gì thì nói, không thể phủ nhận thực lực và sự cố gắng của hai đứa. Vào được vòng chung kết là hoàn toàn hợp lý rồi. Nhất là nhóc, rất xứng đáng với chức vô địch này!”

“Ồ... dạ...!”

Hitomi có chút luống cuống khi được bà lão vốc người nhỏ con này khen ngợi, chẳng hiểu sao, dù ngoại hình khác biệt, nhưng bà cho cậu cảm tưởng dường như là sơ Manila mỗi lúc chăm sóc tụi nó vậy. Hitomi rất thích cảm giác này.

“Nếu nhóc đã tốt hơn thì có mấy đứa bạn nhóc đang chờ ở ngoài, tuy nhiên ta chỉ cho phép thăm nhóc thôi, còn thằng bên kia thì không được, phải để nó bình phục đã.”

Recovery Girl vừa dứt lời, cửa phòng lại lần nữa mở ra, lần này tiến vào là Momo, Midoriya và Uraraka.

“Kizari –san, cậu không sao chứ (0,0)?!” –Nhiệt tình Midoriya đầu tiên mở lời, bên cạnh nó, Momo và Uraraka vẻ mặt lo lắng hướng Hitomi dò hỏi.

“Ừmmmm, có bà ấy chữa trị mình đỡ hơn nhiều, Todoroki so với tớ còn thảm...”

“À mà... Lida đâu rồi... (o.o)?” – Hitomi nhìn quanh không thấy tung tích cậu bạn bốn mắt đâu cả. Bình thường thanh niên này sẽ sốt sắng tới xem mới đúng chứ.

Chỉ thấy Midoriya cúi đầu ủ rũ trả lời, “Mình không biết nữa, Lida cậu ấy, bỏ luôn nhận giải... Hình như anh cậu ấy xảy ra chuyện rồi, bởi vậy nên Lida đã xin phép về nhà gấp

(-.-)!”

“Tiếc thật...!”

Hitomi thờ dài sườn sượt, cảm thấy đồng tình thay cho Lida, một sự kiện lớn trong năm, đạt giải có lại không nhận được, còn nghe tin buồn từ nhà, còn gì chua chát hơn cơ chứ.

Momo tiến tới bên cạnh giường, lấy ra một trương ghế ngồi, nhẹ nhàng ngồi xuống, cầm lấy tay Hitomi, ôn nhu nhìn cậu mà không nói một lời. Một cảm giác ấm áp chợt trào dâng trong lòng thằng bé.

Midoriya và Uraraka thức thời đã lui ra trước, chỉ còn lại Momo và Hitomi...

Trong một khoảng không gian yên tĩnh, đôi trai gái tựa vai gần kề, lắng nghe nhịp tim của người kia...

Từng tiếng kim đồng hồ thánh thót kêu...

Thời gian, chậm rãi trôi qua!

.....

Bên ngoài quảng trường đông vui như trẩy hội, dư âm sau cuộc tranh tài trận chung kết đó vẫn còn khắc ghi sâu trong lòng mỗi người xem, đặc biệt là những khán giả trong trường quay.

Năng lực, cách di chuyển, tố chất thân thể, cả hai đứa nhỏ đều hết sức hoàn mỹ, nhất là Hitomi, thể hiện vượt quá không biết bao nhiêu năng lực, khiến cả dân thường lẫn dân chuyên đều phải ngỡ ngàng bàng hoàng.

Lớp 1-A đã tề tựu ngay trước sân thi đấu, nơi mà trường cho Cemento sen-sei xây dựng lại hoàn hảo sau pha solo gay cấn của hai người kia để chuẩn bị trao giải.

Bùm...!

~~~~Chú~~~~Chú~~~~Chú~~~~

Trên bầu trời rực rỡ muôn vàn sắc màu pháo hoa nổ vang chào đón những thí sinh đạt giải và nhà vô địch của U.A năm nhất năm nay.

Cánh nhà báo mấy chục người, cả ở khán đài và mặt đất, đều xách ra công cụ quay chụp, đèn flash nhấp nháy liên hồi...

Mở đầu của phần trao giải, Midnight sen-sei khuôn mặt rạng rỡ bước lên nói to:

“TÒAN BỘ SỰ KIỆN CỦA NĂM MỘT TẠI HỘI THAO U.A ĐÃ KẾT THÚC...”

“GIỜ THÌ...CHÚNG TA SẼ TRAO GIẢI CHO CÁC EM HỌC SINH XUẤT SẮC ĐÃ CHIẾN THẮNG TRONG MÙA GIẢI NÀY... ≧^≦!”

Tin...Tin...tin...tin...

Bảng điểm điện tử reo lên liên tục, nháy mắt xuất hiện hình chiếc cúp vàng rực rỡ, kèm theo dòng chữ “Award Ceremony!” trông thật bắt mắt, đằng sau nó, pháo lại nổ rầm trời, có phần sung mãn hơn trước.

~~~~...Bùng...~~~~

Chính giữa sân thi đấu bỗng phụt lên một đoàn khí trắng, và từ trong đó mờ mờ ẩn hiện ba cái bọc theo thứ tự cao thấp khác nhau.

“VÀ CUỐI CÙNG, THEO BAKUGO –KUN XẾP HẠNG BA CÒN CÓ LIDA –KUN NỮA, CƠ MÀ VÌ CÓ CHUYỆN GIA ĐÌNH NÊN EM ẤY ĐÃ XIN PHÉP VỀ SỚM RỒI. XIN QUÝ VỊ THÔNG CẢM NHÉ (>_<) ♪!”

Vừa nghe nói Lida không thể nhận giải, mấy đứa lớp 1-A liền ồn ào.

“Lida –chan hóng đến vậy mà, tiếc thiệt đó...(-.-)!”

“Ừmmm...~~~~”

Midoriya gật gật đầu, nhớ lại khoản khắc cậu bạn mất kén chào tạm biệt nó và Uraraka.

(“Uraraka –kun, Midoriya –kun...tuy hơi đột ngột, nhưng tôi phải về trước đây... ㄟ_ㄟ!”-Lida mặt vô cảm xúc hướng Midoriya và Uraraka nói, “Anh hai tôi vừa bị tội phạm tấn công (●_●).”

“Hà...sao lại thế...ㄟ_ㄟ?”-Hai đứa kia thất thanh kêu lên, Turbo Hero-Ingenium, anh trai Lida đồng thời cũng là một dân chuyên hết sức tài giỏi, từ nơi công tác đến đoàn đội mà anh ta sở hữu đủ để thấy điều đó. Loại nào tội phạm mới hạ gục được anh hùng cấp độ này cơ chứ...(o.o)?!

Lida thờ dãi nói tiếp, “Người gây án tính danh đã xác định...Cảnh sát nói đó là một tên điên, chuyên dùng năng lực để tấn công những anh hùng khác. Cho đến nay đã là vụ thứ năm, thứ sáu rồi...Họ gọi kẻ đấy là Ác Nhân Sát Anh Hùng...!”

“Thế tình trạng anh hai cậu giờ sao rồi...ㄟ_ㄟ?”

“Tớ không biết nữa...(-.-). Vậy nên tớ đag định gấp để xem tình hình cụ thể đây...Cầu trời cho anh ấy vẫn ổn (-0-)!”

[Ingenium...Lida luôn hướng tới trở thành một người hùng như anh, cho nên, xin hãy bình an vô sự...]

Pắc...!

“RỒI...KHOẢNG KHẮC THIÊN LIÊNG CAO QUÝ SẮP TỚI, ĐÂY CHÍNH LÀ LÚC TRAO HUY CHƯƠNG CỦA CHÚNG TA...”

“VÀ NGƯỜI THỰC HIỆN ĐIỀU NÀY SẼ LÀ...”~~~~“HA HA...HA...H...A...A...A...TA ĐÂY!”

Midnight sen-sei còn chưa nói hết câu, một giọng cười hào sảng từ trên đỉnh đầu của họ bỗng vang lên.

“Nhìn kìa...(T^T)...!”

“Đó là...”

“ALL MIGHT...(°▽°)!!!”

Cả trường quay lập tức sôi động và đầy sức sống khi truyền kì sống All Might xuất hiện, ông chính là Biểu Tượng Của Hòa Bình, cũng là trụ cột trong lòng của tất cả người dân trên toàn thế giới.

Phốc~~~~

All Might nhún một cái nhảy cao chót vót, sau lưng mặt trời chiếu xuống hàng ngàn tia nắng rực rỡ, càng làm bóng hình ấy trở nên thần thánh hơn bao giờ hết.

“TA ĐÃ MANG HUY CHUÔNG TỚI RỒI ĐÂY...”

“CHÍNH LÀ NGƯỜI ANH HÙNG CỦA CHÚNG TA, ALL MIGHT!”

~~~~IM RE~~~~

All Might:!!! 【●】_【●】!!!

Midnight: (^0^)[Lỗ mắt tiêu ừ...@@@]

Nhìn All Might tự mình ra trận, nhiều người không khỏi cảm thán...

“Bọn nhỏ năm nhất sướng thật đấy nhỉ...”

“Ừ, được đích thân anh hùng số một trông chừng luôn...(0.0), chả bù cho chúng ta hồi đó...(-.-)!”

“Thôi đi cha nội ơi, già đầu con ghen với con nít!”

Midnight bùng tâm khay chứa huy chương nhìn All Might cười nói, “All Might-san, anh hãy bắt đầu trao giải từ thứ hạng ba đi...(^^)!”

“Nhóc Bakugo...Ha ha, nhóc có cảm tưởng thế nào khi đạt vị trí này...!■^~!■?”

“All Might...(-.-)!”—Bakugo định mở miệng nói gì đó, nhưng chợt nhớ tới điều gì, ngó sang Todoroki và Hitomi đang đứng trên kia, lại cúi đầu im lặng.

Làm thầy giáo của tụi nhỏ, không ai hiểu Bakugo hơn All Might, ông bước tới gần, trông tấm huy chương đồng qua cổ nó, vỗ vỗ vai Bakugo và nói, “Nhóc rất mạnh, nhưng núi cao còn có núi cao hơn, đừng nản lòng, cứ vững tin vào những mục tiêu mình đã đặt ra...Ta biết là ta có thể hơi nhiều lời một chút, nhưng giải Hội Thao này mấy đứa đã thi đấu hết sức rồi, nên đừng có bận tâm quá nhiều về kết quả!”

Quay sang Todoroki, All Might từ tốn đưa tấm huy chương bạc về phía thẳng bệ, Todoroki cúi thấp người xuống và đón nhận niềm vinh quang từ ông.

“Trong trận thi đấu, ta thấy cháu rất do dự khi sử dụng phần sức mạnh bên trái, chắc là cháu có lý do riêng...”

“Vâng...”—Todoroki trầm trầm trả lời, “Đấu với Midoriya, cháu đã xài nó một lần, cậu ấy được chú để mắt tới, cháu cũng hiểu được phần nào...”

“Cháu đã hơi cảm thấy hoang mang và lo sợ, nhưng cuối cùng, thì đã hiểu ra, Anh hùng, là mục tiêu cuối cùng của bản thân. Cháu muốn trở thành một anh hùng giống như chú.”

“Chỉ là, từ trước tới nay, có lẽ cháu đang đi lệch hướng với con đường mà mình hằng mơ ước...Cháu nghĩ mình còn một số chuyện cần phải giải quyết(´ω´)”

“Ừmm...!”—All Might hài lòng nhìn Todoroki, về hậm hực trước đó của thẳng nhỏ đã biến mất, “Bóng hình khi trước của cháu đã tan biến đi phần nào rồi...Ta sẽ không hỏi chi tiết vấn đề của cháu, hiện tại, cứ cố gắng hết mình và làm những gì cháu có thể thôi!”

“Vâng...(o-o)!”

“Và giờ thì...”—All Might ngược lên khung bậc cao nhất gần ông, ở đó, cậu học trò thần bí nhất mà ông từng dạy, đang hướng All Might mỉm cười.

“Nhóc Kizari...Những việc làm của nhóc, ta cũng không có gì để bình phán cả...”

“Chỉ nói một câu công tâm thôi...Làm Tốt Lắm...(^^)!”

All Might cười toe toét, sáng lạn hơn bao giờ hết, ông biết Midoriya khai khiếu Todoroki, nhưng người chủ sự, vẫn là cậu nhóc trước mắt này đây. Và cũng chính nó, dùng thực lực tuyệt đối để giành được ngôi vị đầu bảng, ngay cả kiểu ngạo như Bakugo cũng phải cam bái hạ phong.

“Cơ mà Kizari—kun, ta có cảm giác là đã gặp cháu ở đâu rồi phải không...(o,o)?!”—All Might trao huy chương vàng cho Kizari, nhỏ giọng hỏi cậu.

“Khục..Khục...All Might, chắc là chú nhầm rồi đó...≥☹≤, chúng ta mới chỉ gặp nhau qua Tivi và trường học thôi mà.”

“Ừ, có lẽ ta nhầm thật...!”

[Phù...@(^.^)@]...[May mà chú ấy không để ý nhiều...]

Trao giải xong xuôi, All Might hướng về phía hội trường, nói lớn:

“NÀO, NHỮNG NGƯỜI CHIẾN THẮNG CHÍNH LÀ BỌN HỌ!”

“TUY NHIÊN, MỌI NGƯỜI, BẤT KÌ AI Ở ĐÂY CŨNG CÓ THỂ BƯỚC LÊN CÁI BỤC ĐÂY...”

“NÓ NHƯ NHỮNG GÌ CÁC EM ĐÃ THẤY...CẠNH TRANH! TỰ CẢI THIỆN CHO NHAU THÔNG QUA THIẾU SÓT THỰC CHIẾN! VÀ VƯƠN ĐẾN MỘT TẦM CAO MỚI!”

“THẾ HỆ ANH HÙNG TIẾP THEO RỒI SẼ ĐÂM HOA KẾT TRÁI...!”

!!!~~~~TING~~~~!!!

All Might chỉ một ngón tay lên trời, tư thế vô cùng kinh điển không ai không biết...

“THẾ NÊN TÔI XIN MẠN PHÉP NÓI MỘT CÂU CUỐI CÙNG...MỌI NGƯỜI ĐỒNG THANH VỚI TÔI NÀO!”

“MỘT...HAI...”

“CÁC EM ĐÃ VẬT VẢ RỒI!!!”

“Plus Ultra!!!”

~~~~IM RE~~~~

“Hà...Méo gì thế All Might...@!”

“Không phải Plus Ultra sao (-.-)???”

“Ồ...THÌ TẠI TÔI NGHĨ LÀ CÁC EM ẤY ĐÃ CÓ GẮNG RẤT NHIỀU RỒI...(^^~)!”

~~~~My Hero Academia~~~~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Anh Hùng danh xưng (1)

Hai ngày tiếp theo, trường học đều không có lịch các môn và học sinh đều được tự do xả hơi hoặc đi chơi tùy thích.

Tiết trời trở nên âm đạm và những cơn mưa đầu mùa bắt đầu kéo tới.

Hitomi trở về Yaoyozoru nhà với tư cách là nhà vô địch, cậu và Momo được hai ông bà mở tiệc ăn uống thỏa thuê một trận để “khao” cho những nỗ lực vừa qua của tụi nó.

Ngoại trừ việc đó, Hitomi và Momo còn nhận được đồng đảo thư từ và điện thoại hỏi thăm đủ kiểu từ mấy đứa kia. Hai thằng mập hiện giờ đang đi làm thêm tại một quán ăn vặt, ngày ngày sống cũng rất thoải mái. Minami đã trở thành chị đại phong vân một cõi bên Shiketsu. Không thể không nói, bên cạnh năng lực mạnh, ngoại hình ưa nhìn của Minami cũng là một nhân tố hết sức quan trọng giúp con nhỏ trong việc “thống trị” đàn em.

Viện mồ côi và sơ Manila thì vẫn bình thường, hình như bà mới nhận thêm một hai đứa nhỏ nữa thì phải. Hitomi biểu thị có dịp lập tức về thăm “mẹ già” ngay.

Rốt cuộc xong xuôi mọi chuyện, từng đứa bạn, người thân quen ở nơi xa của tụi nó, sống cũng rất khá khá, như vậy là vui lắm rồi, Hitomi nhìn ngoài trời mưa rơi tí tách từng hạt một, khẽ thở dài trầm nghĩ.

Thông tin số liệu của bản thân hiện tại đang trì trệ không chút tiến triển, nhưng Hitomi rõ ràng cảm nhận được mỗi khi nó xảy ra những biến hóa nhỏ. Chắc tầm hơn một tháng nữa thì cậu sẽ bình phục hoàn toàn, đồng thời thực lực nhảy vọt lên một đẳng cấp mới, mặc dù chưa đến mức chất biến, nhưng nếu so sánh với hồi đánh Nomu ở USJ thì chắc chắn là mạnh hơn quá nhiều.

Trời chiều tối dần, không khí càng lúc càng lạnh lẽo hơn, mọi người tăng nhanh tốc độ về nhà sum họp cùng gia đình.

Ấm áp, luôn được người ta hướng tới... từng phút giây.

Nhưng đâu đó, trong từng góc ngách, ngõ hẻm của tòa thành thị này, nhưng vụ án mạng vẫn tiếp tục xảy ra. Bóng tối, hiện hữu ngay bên người, mở ra miệng máu, trực chờ thôn phệ bất cứ ai dám lơ là tiếp xúc nó.

Một vị anh hùng thoi thóp trong vũng máu, nằm cạnh bức tường khắc một hàng chữ màu đỏ tươi...

Một gã đàn ông mang mặt nạ chim kì quái, dẫn một cô bé gầy gò với cái sừng nho nhỏ trên trán, đi xuyên qua từng con hẻm tăm tối...

Trong gian nhà máy bỏ hoang thỉnh thoảng vang lên những tiếng kéo kẹt cùng tiếng người thì thảo...

Quái sự trên đời, chỉ có nhiều thêm, không bao giờ dứt!

.....

Sau ba ngày nghỉ ngơi để khôi phục thương tích, vào ngày thứ Năm, tụi nhỏ lại phải đến trường để tiếp tục những tiết học như thường lệ.

Trời thì mưa xối xả, mới sáng sớm thôi mà bầu khí lạnh đã phả vào mặt khiến người đi đường phải rét run. Ai nấy đều thủ sẵn áo bông ấm áp dưới cái lớp vỏ bọc ni lông tránh gió bão.

Hitomi trên cổ cũng quàng một chiếc khăn len màu xám bạc, Momo thì mang một cái đồ rục, thêu hình hoa lá đan xen trái tim giống nhau. Chính là một bộ đồ cặp của hai đứa do Momo tự tay thêu mà không dùng đến năng lực.

Cô bé ôm lấy tay Hitomi, cùng đi chung một cái dù đến bên xe điện ngầm.

Xung quanh các màn hình bảng điện tử vẫn còn đang quay lại những khoảnh khắc thi đấu của Hội Thao U.A vừa qua, Hitomi mặc dù không quá chú ý vào danh vọng nhưng cũng cảm thấy hết sức thỏa mãn, Momo kín đáo hơn một chút những cũng không che dấu được nụ cười cao hứng trên môi của mình.

Tàu điện ngầm khởi động, bắt đầu “Xình xịch” và tiếng thật to trước khi chạy. Hitomi như thường lệ kéo Momo qua một góc đứng, tiện tay lấy một tờ báo chí coi giết thời gian.

Bất chợt, cậu nghe thấy tiếng ai đó gọi mình...

Ngạc nhiên, Hitomi quay sang nhìn bạn gái hỏi, “Cậu có nhận ra ai đang kêu tên chúng ta không... (0,0)!?”

“Ừmm... Nhưng mà ai vậy nhỉ... (o.o)?”

Đập!

Có ai đó vỗ nhẹ vào vai Hitomi, cậu ngoảnh đầu và nhìn thấy một bác trung niên hói đầu, bụng hơi phệ đang mỉm cười nhìn nó, vẻ hâm mộ.

(o,0)?!

[Gi vậy ta...?]

“Nè, hai đứa có phải là Yayozoru và Kizari không...?” – Ông bác lên tiếng hỏi, lần này thanh âm rõ ràng hơn.

“Vâng!” – Hitomi gật đầu trả lời.

“WOA... Thật hả...!?”

Trong toa xe, mấy vị hành khách khác lập tức chú ý đến tình huống bên này, và nhận ra Hitomi với Momo ngay lập tức.

Một bác lớn tuổi khác mang đồ công sở hưng phấn la lên, “Đúng rồi nè... Cậu ấy đó, nhà vô địch của U.A...♥_♥!”

“Đúng là tuổi trẻ tài cao... Hồi bằng tụi nó tôi còn đang chơi bởi quá phá cha mẹ đâu... (-.-)!”

“Con bé bên cạnh thằng nhỏ đúng là xuất sắc, hai đứa này hợp đôi ghê đấy... (^.^)!”

Bị nhiều người như vậy khen ngợi, Momo có chút đỏ mặt kéo tay áo Hitomi, núp đầu ra đằng sau không dám mở lời.

Hành động đáng yêu của cô bé khiến mọi người cười vang, Hitomi gãi gãi đầu, lặng im tiếp nhận lòng nhiệt tình của bọn họ, tự nhủ thậm chí cũng không tệ lắm.

Mười phút sau, tàu dừng, hai đứa cấp tốc đi xuống, tiến về phía trường học.

Khu vực chung để quần áo mưa của học sinh, Hitomi và Momo thấy được Midoriya đang trò chuyện với Lida vừa mới cất xong bộ quần áo ni lông và đôi ủng của mình.

“Lida, Midoriya...!” – Hitomi vẫy tay chào hai người, cùng Momo bước qua mở ra ngăn tủ và cất đồ vào.

“Lida, tình hình anh của cậu sao rồi... (o.o)?” – Hitomi xong xuôi phải tay hỏi thẳng bạn.

“Nếu là về chuyện đó thì mấy cậu không cần phải lo lắng nhiều!”

Lida mạnh mẽ cắt ngang ý định chêm vào vai câu của Midoriya và Momo, cặp mắt kính hơi lóe sáng lên và nói, “Anh ấy vẫn còn an toàn, xin lỗi vì để mấy cậu phải bận tâm vào những thứ không đâu...”

Dứt lời, thằng nhóc mỉm cười và bước đi mất. Một nụ cười có chút miễn cưỡng và đầy mất mát, Hitomi, Midoriya và Momo đều cảm nhận được điều đó.

Lớp 1-A bên trong...

Mấy đứa nhỏ đang hưng phấn ngút trời, quả thật không ngoài dự đoán, ai ai cũng trở thành người nổi tiếng cả.

Ashido cười toe toe, khoa tay lên nói với Kaminari và Asui, “Khi mà mấy trận đấu được phát lên sóng Tivi, mọi người xung quanh nhìn tò với ánh mắt khác hẳn ấy...(U ◡ U)!”

“Quá trời người bắt chuyện với tui luôn đó...(^o^)-_-”

“Ừ, tui cũng thế...(♥^.^♥)!”

“Bên này cũng vậy...(°▽°)-_-”

“U.A quả nhiên tuyệt nhất nhì...(¬_¬)▼!”

“Ừm...(^.^)!”

“Tui chả thấy vậy...Mới sáng sớm đã gặp lũ nhỏ kêu đừng buồn...(■_■)!” –Sero ngán ngẩm than.

“Đừng buồn...!”

“Chờ đợi...Nhắc lại chi nữa...(.-)!”

Cạch...!

Như một thói quen, cả lớp lập tức an tĩnh lại.

Cửa phòng mở ra, Aizawa sen-sei ngái ngủ khuôn mặt bước vô.

Vẫn giọng điệu chán chường ngày thường, “Chào buổi sáng...~”

“CHÀO BUỔI SÁNG SEN-SEI!” –Đồng thanh hô to.

“Ồ...Aizawa sen-sei...gỡ hết bông băng trên người rồi kìa...(0.0)...Tốt quá (^.^)!” –Asui tinh ý nhận ra ngay trạng thái không đúng của ông thầy.

“Bà già kia chữa trị có quá trớn một chút ấy mà...(._.)!”

“Nhưng quan trọng hơn hết, tiết thông tin Anh Hùng của chúng ta ngày hôm nay sẽ đặc sắc một tí đây(.-)!”

(U XIT....TÓI RỒI...【●】_【●】!)-Phân nửa lớp tái xám mặt mày trước câu nói của thầy Aizawa.

[Đặc biệt...Chết mọe tui zời...(ㄉㄥㄉㄥ)...Làm ơn đừng kiểm tra miệng hay này nọ nhé] – Kaminari phát hoảng, trong lòng thầm cầu trời khấn phật.

Hic...◡_◡!

Kirishima cũng chả khá hơn là bao, thẳng nhóc rất tẹt trong mấy vụ luật anh hùng này nọ, trên lớp toàn ăn điểm từ trung bình trở xuống ở khoản này.

Dưới ánh mắt soi mói của bọn trẻ, ông thầy hơi hơi dừng lại, rồi thốt lên hai từ, “Biệt Danh!”

“Các em sẽ tự nghĩ ra tên anh hùng riêng cho bản thân mình...(o-o)!”

“WOA...CHUẨN BỊ LÀM CHUYỆN THÚ VỊ RỒI...(^0^)!!!”- Cả lớp đồng thanh la lên.

Xì~~~~

Aizawa thấy mất trật tự, mắt tròn trũng đồ cạch, tóc dựng hết lên, mấy đứa kia lập tức im re không một tiếng động.

“HỦ...(.-)!”

“Chuyện này cũng liên quan đến những văn bản đề cử của anh hùng chuyên nghiệp mà ta đề cập hôm trước...”

“Sau khi học sinh tích góp kinh nghiệm và trở nên có ích với dân chuyên, thì văn bản đề cử mới thật sự trở nên quan trọng...Tầm khoảng năm hai năm ba cỡ đó!”

“Nói cách khác, việc này, chỉ là do dân chuyên có hứng thú với tiềm năng tương lai của mấy đứa, nên mời về để xem xét...”

“Tất nhiên là đến lúc tốt nghiệp, họ hết hứng thú thì từ bỏ thôi!”

“HẢ...◡_◡?”-Cả lớp sững sờ trước gáo nước lạnh mà Aizawa sen-sei tạt thẳng vào đầu tụi nó, nhưng sau khi suy nghĩ kĩ thì cũng đúng thôi.

Bởi vì, hiện tại bọn nó chỉ mới mười sáu tuổi, còn quá sớm để kết luận được điều gì.

Mineta về mặt đầy cảm xúc vỗ lên cái bàn nói, “Người lớn đúng ích kỷ vãi (-.-)!”

Jiro hết sức chăm chú hỏi, “Vậy một khi được chọn lựa đi thực tập thì bọn em phải cố gắng chứng tỏ bản thân đúng không ạ?!”

“Ừ... Về phần tổng kết đơn đề cử thì đây...”

Tích!

Aizawa bấm cái nút điều khiển, bảng đen lập tức biến thành bảng điện tử, hiện ra từ trên xuống dưới một hàng dài dằng dặc tên của các học sinh lớp 1-A, có và không có đề cử.

Trong đó, Todoroki không ngờ chiếm vị thứ cao nhất, trọn vẹn bốn ngàn phiếu, Hitomi kém hơn chút ít, chỉ được ba nghìn tám trăm sáu mươi hai cái. Xếp thứ ba là Bakugo với ba nghìn đề cử.

Khó tin hơn hết là Midoriya, lại được tới hai nghìn đề cử, đứng hạng bốn sau ba người trên. Ngay cả Yaoyozoru mấy đứa nhóc cũng được trên dưới một nghìn đề cử không đồng dạng.

Nhưng một vài đứa không vào vòng trong như Jiro hay Mineta hiển nhiên không có đề cử nào.

“Năm này ta cứ tưởng sẽ có cách biệt... Nhưng có vẻ như các em thể hiện khá tốt, nên chỉ số không sai biệt quá nhiều!”

“Khục...”

“Hãy nhớ rằng, dù cho không được bất kì anh hùng tuyển chọn, các em vẫn phải gia nhập cơ quan của một dân chuyên đề tích lũy kinh nghiệm thực tiễn!”

“Kinh nghiệm thực tiễn... (0,0)?! –Midoriya kinh ngạc nhìn Aizawa, “Sen-sei, như vậy là...?”

“Để ta nói rõ hơn, lúc ở USJ, các em đã chiến đấu với bọn tội phạm rồi, đó cũng là một phần kinh nghiệm thực tế...”

“Tuy nhiên, anh hùng không chỉ giới hạn ở chiến đấu, mà còn truy bắt, giúp đỡ, bảo vệ dân thường... Thế nên, để mấy đứa vào ở trong một cơ quan dân chuyên có đầy đủ các công cụ cũng như chứng kiến cách làm của họ thì vẫn là phương pháp huấn luyện ý nghĩa nhất... Vậy thôi!”

“Do đó nên mới phải chọn tên anh hùng sao... (*^ -^*)!” –Sato nắm nắm tay hồ hởi nói.

“Mọi chuyện trở nên thú vị rồi đây!”

“Cố lên đi mấy thanh niên...!”

“Mặc dù những cái tên anh hùng đó chỉ là tạm thời, nhưng nếu các em không chọn cẩn thận thì...” ~~~~Cạch~~~~ Cửa phòng lần nữa mở ra, nóng bóng giáo viên kèm theo để nghe thanh âm tiến vào, “Chuẩn bị mang nổi nhục ý đến hết đời nhé!”

“MID...NIGHT... ♥_♥!”

~~~~~My Hero Academia~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Anh Hùng danh xưng (2)

Bọn trẻ la lên kích động, nhất là mấy thanh niên đực rựa ban đầu, Sero, Kaminari và Mineta... Người tiến đến đích thị là cô giáo hot nhất U.A, Pro Hero Rank R, Midnight!

Bốc lửa đáng người kia cộng thêm cặp mông điệu đà và hai quả bưởi cứ lắc lư trước ngực, thiết tình đối với bọn trai trẻ mười sáu non tơ, khí huyết dương cương thì muốn rời mắt khỏi mấy cái đó khó như lên trời.

Midnight vừa đi đến bên bàn giáo viên vừa nói, “Vi có khá nhiều tên anh hùng do học viên sử dụng được xã hội công nhận... Cho nên đến khi trưởng thành, nhiều em xài luôn tên đó làm tên dân chuyên của mình!”

“Ừm... Tình hình đúng là như vậy...” –Aizawa bổ sung thêm một câu, trường hợp của ông chẳng khác gì, cơ mà còn sơ sài hơn thế nữa. Nhớ đến cái tên Eraser Head cũng là do thằng bạn nổi khổ Yamada Hizashi, hiện tại chính là Present mic sen-sei đặt cho.

“Để đảm bảo cho các em không lấy mấy cái tên dị hợm thì đã có Midnight ở đây coi chừng... Ta không có khả năng xử mấy vụ thế đâu... (-.-)!”

Aizawa bê chiếc túi bom hơi của mình lên, nhìn bọn trẻ nghiêm túc mà rằng, “Khi chọn một cái tên, nó cũng phản ánh luôn hình tượng trong tương lai các em muốn trở thành... Cũng chính là mình chứng cho câu, cái tên làm nên tính cách đấy! All Might hay đại loại thế...”

Nói xong, Aizawa chui vào trong túi ngủ, cuộn mình lại và ngáy khò khò, Midnight thì bắt đầu phát giấy trắng và bút lông cho học sinh bên dưới.

[Tên anh hùng sao...] –Hitomi có chút buồn cười, lại hơi do dự nhìn vào khoảng trống trước mắt, nhất thời chẳng biết nên viết gì cho hay.

Dawn Knight đích thị là danh xưng anh hùng của mọi người đặt cho cậu không sai, nhưng xét cho cùng thì thân phận đó không phải là chính quy, về mặt tính chất rất giống với loại anh hùng hành tẩu bóng tối kiểu Aizawa sen-sei, nhưng mà chẳng có giấy phép.

Vấn đề đau đầu này để tính sau, Hitomi nghĩ nghĩ, chợt nhớ đến một loại khác tên gọi, mặc dù không thường xuyên nhưng cậu thỉnh thoảng nghe thấy khi hành hiệp trượng nghĩa... [Yosh... Liên chọn nó!]

Quyết định hoàn tất, Hitomi nhắc bút lên, hí hoáy viết vào tờ giấy trắng. Xong việc, cậu ngược lên nhìn mấy đứa khác.

Chỉ thấy Bakugo đã xong đòi thử nào, về mặt cau có, thỉnh thoảng định lấy viết sửa lại rồi thôi. Midoriya và Lida vẫn còn đang ngáp ngừng, mặt suy tư gì không biết, có vẻ phân vân lắm.

Momo anh hùng danh xưng, Hitomi đã nghe cô bé tâm sự không biết bao nhiêu lần, nên chẳng lạ gì nữa. Nhìn chung thì cả lớp cũng xong gần hết rồi, trừ một vài thành viên mà thôi.

Mười phút sau...

“Rồi, giờ thì bắt đầu giới thiệu tên với những ai đã sẵn sàng nhé ٩•ٸٵ•٩!”

“HẢ... giới thiệu luôn ở đây sao... ٩•ٸٵ!?” – Cả lớp vỡ òa khi nghe Midnight sen-sei nói tụi nó phải công bố “hàng hiệu” do mình chọn ngay trước mặt người khác.

Sero: Đậu nành... Vụ này coi bộ khó à nha, ٩•ٸٵ...!

Kaminari: Chết mợ... Tên mình sao cứ thấy nó ngu ngu thế nào ý... (-.-)!

Aoyama là người xung phong đầu tiên lên bảng, trông cái biểu lộ trên khuôn mặt nó không hiểu sao mà cả lớp ai cũng muốn lên đắp một cái cho hả dạ.

“Quất thôi... (͡° ͜ʖ ͡°)!”

Aoyama vừa nói, vừa giơ tấm bảng trong tay lên, “Anh Hùng Lộng Lẫy... I can... not stop twinkling...!”

“Có nghĩa là... lấp lánh ánh sáng từ tui, là thứ không thể ngăn cản được $\geq \star \cup \star \leq \text{☆}$ ”

(Cả lớp: Vãi lênh... Thành một câu văn luôn kìa... ٩•ٸٵ?)

Midnight cầm lấy tấm bảng, lấy bút gạch xóa đi vài từ rồi nói, “Chỗ này bỏ từ I đi, rồi viết gọn cannot thành can’t thì sẽ dễ dùng hơn nhiều!”

“Phải đó, thưa quý cô... (͡° ͜ʖ ͡°)!”

“HẢ... VẬY CŨNG ĐƯỢC NỮA SAO... (0.o)... @@@?”

“Tiếp theo để tui nhé... (*^ -^*)!” –Ashido chạy tung tăng lên bục giảng về mặt hớn hở như trẻ con đang chờ khoe khoang món đồ chơi của mình vậy.

Thiệt tình cô nàng này lúc nào cũng bộ dáng nhí nhảnh hết, nhưng lại làm người ta không tài nào ghét cho được.

“Tên anh hùng của tui... Alien Queen... (^o^)”

٩|°-°|٩

“Giờ nữa... (-_-)... Em lại định bắt chước cái bọn có máu axit đó sao... ●...●... Thôi đi giùm cô... ▣_▣!” –Midnight sen-sei giật bắn người phản đối ngay cái tên mới chọn của con nhỏ.

Thế là Ashido tiêu ngưu cầm tấm bảng ra về, mặt như đưa đám.

Xi... Con ngốc này... Cả lớp nhìn Ashido ủ rũ đáng về rất hả hê. Có điều tụi nó chợt nhận ra, đứa nào lên tiếp theo cũng sẽ thành cái đích bị mọi người cười chê mà thôi. Bởi vì hai tên trước quá bóp ***.

Trong khi tất cả đang rơi vào tình huống nan giải, thì một cánh tay bỗng giơ lên cứu nguy, “Vay em tiếp nha~~~~”

“Rồi... Tsuyu-chan!”

Asui lóc cóc đi lên bục, đưa ra cái tên mà mình đã viết cho mọi người thấy... “Ngay từ lúc còn nhỏ thì tui đã luôn nghĩ đến danh xưng này rồi...”

“~~~~~...Nữ Anh Hùng Mùa Mưa, Froppy...~~~~~”

“Đáng yêu quá...♥~♥! Tốt lắm, Tsuyu-chan!”

Có Asui tiền lệ thành công, bầu không khí cả lớp tức thì trở nên phấn chấn lên hẳn. Những người khác cũng ríu rít khoe tên anh hùng mình chọn.

“Anh Hùng Kiên Cường, Red Riot 〇_〇!”

Kirishima mạnh mẽ đập lên mặt bàn, thanh niên này chọn một cái tên nghe hết sức nhiệt huyết, y hệt tính cách của nó.

Cái tên đó, cũng là để biểu thị sự tôn trọng của Kirishima đối với một truyền kỳ trong quá khứ, Anh Hùng Hào Hiệp, Crimson Riot!

Cơ mà nhìn kĩ lại thì đúng là cậu chàng lấy hình tượng hao hao giống thần tượng của mình đó chứ.

“Nếu đã chọn cái tên này, thì đừng làm mất đi danh tiếng của nó nhé...” –Midnight nhìn nó cười nói.

“Vâng...Em đã chuẩn bị sẵn sàng hết rồi (´ω´)!” – Kirishima trông ngẫu cục kì nắm tay đáp lại.

Lên tiếp tục là Jiro, vừa mới đùa cợt Kaminari vài câu, con bé hớn hờ trưng bày ngay tên anh hùng, “Anh Hùng Thánh Giác, Jack Tai Nghe!”

Cứ thế, từng thành viên một phóng hàng ra với tốc độ chóng mặt...

Shoji, Anh Hùng Xúc Tu, Tentacole.

Sero, Anh Hùng Băng Dính, Cellophane.

Ojiro, Anh Hùng Võ Thuật, Tailman.

Sato, Anh Hùng ngọt ngào, Sugarman.

Ashido có chút chua xót, tìm mãi không ra từ, đành phải chọn “Pinky”, mặc dù hơi quê mùa nhưng có còn hơn không.

Kaminari, Anh Hùng Súng Điện, Chargeuma.

Tới phiên Momo bước lên bục, quả nhiên cô bé chọn cái tên mà mình đã từng hướng tới trước đó...Anh Hùng Vạn Vật, Creati.

Todoroki vẫn vẻ lạnh nhạt ngày thường, tên anh hùng cũng không đổi mới, quát luôn tên ở nhà ra...

Tokoyami, Anh Hùng Hắc Huyền, Tsukuyomi.

Mineta trong đầu toàn mấy trò đen tối, liền danh xưng Anh Hùng cũng bị nó làm biến chất mất tiêu, Anh Hùng Nhỏ Liền Tay...Grape Juice!

Koda, Anh Hùng Thân Thiện, Anima.

“Bộc Sát Vương...(ノ〽益〽)” – Tất nhiên chọn ra cái tên như vậy chỉ có Bakugo, thanh niên kia vừa mới lên lập tức đem mọi người trấn trụ hết.

Midnight sen-sei nhũn nhũn nói, “Cô nghĩ là em nên bỏ cái tên này đi...”

“Sai ở chỗ nào chứ...(-_-)?!”

“Cuồng nỏ Boi thì sao hả Bakugo...(— ——)!”

“Câm cmm mồm lại đi...Thằng đầu chĩa...(ノ〽益〽)”

Uraraka thấy Bakugo đã bị phản đối rớt dài, rón rén xách giấy đi lên, “Tới lượt em nhé!”

“Đây là cái mà em nghĩ ra...Uravity~~~~!”

“Phong cách quá...(^.^)~~~~”

“Quá trình chọn tên diễn ra khá trôi chảy hơn ta nghĩ đấy...”

“Để xem, người còn sót lại là Bakugo-kun, Lida –kun, Midoriya –kun...và Kizari –kun đúng không?”

Hitomi để ý thấy lúc cô nhắc tới tên mình, Lida hình như cứng lại, nhìn cây bút trên tay hồi lâu. Điều này làm cậu càng thêm khẳng định, chắc chắn anh của Lida, Pro Hero Ingenium đã gặp chuyện chẳng lành rồi, mà còn vô cùng nghiêm trọng nữa.

“Lida...Em cũng xài tên thật luôn sao...(0,0)!?”

“Vâng...”

Lida ngắn gọn trả lời Midnight, ai cũng nhận ra được thanh niên này đang giằng xe dữ dội, bao nhiêu tâm trạng đều biểu lộ hết ra ngoài khuôn mặt.

Cạch...!

Midoriya chậm chậm bước lên, có chút dè dặt nhưng ánh mắt đầy quyết tâm nhìn vào tấm bảng trắng trên tay mình.

PẶc!

“Đây là tên mình chọn...”

“HẢ...(0.0)!?”

“Midoriya... Thanh niên đùa à, định chơi cái tên đó thiệt sao...Deku...!?” (Mineta)

“Chú sẽ chết dính với nó luôn đấy...(-.-)!” (Kirishima)

“Nghiêm túc luôn hả...@@@!”

“Ừm...” –Midoriya trầm mặc nói, “Cho đến thời điểm hiện tại, mình cũng chẳng ưa cái biệt danh này chút nào...~”

“Nhưng mà...Đã có một người thay đổi ý nghĩa của nó đồng thời tác động rất lớn đối với mình, và khiến mình rất hạnh phúc (^;_<^)...Vậy nên, đây chính là tên anh hùng của mình...(´ω`)!”

Midoriya đồng dạng thật to câu trả lời cuối cùng, Bakugo đang viết chột sững người, Uraraka vẽ mặt cười rạng rỡ...

“Tốt...Còn lại...Ừmm...Kizari –kun, em lên trước đi, trong khi Bakugo –kun còn đang nghĩ ngợi!”

“Vâng.”

Hitomi đáp lại, đứng trên bục giảng và bình thản đưa cho mọi người xem anh hùng xanh xung của mình.

“Dark Hero...Shadow Hunter!”

“Ồ...Anh Hùng Hắc Ám sao...Tên này có vẻ hay đó!” –Phía dưới nhẹ nhàng xầm xì.

“Bakugo –kun, xong rồi thì lên đi em.”

Bakugo lại khệnh khạng mang ra biển hiệu của mình lần nữa...”Bộc Sát Kyo!”

Rất tiếc là vẫn không quá quan.

.....

Ping! Ping! Ping!

Chuông reo, Aizawa sen-sei sắp xếp giáo án, nhìn bọn trẻ và nói, “Giờ thì các em, ai cũng đã có tên anh hùng cho chính mình rồi...”

“Thời gian sẽ là một tuần, những ai nhận được đề cử từ dân chuyên sẽ được phát một danh sách riêng...Dựa vào đó, mấy đứa sẽ tự quyết định nên đi đâu!”

“Còn những ai không nhận được bất kì đề cử nào, thì trong số bốn mươi cơ quan này đây...” –Aizawa giờ một tờ giấy ra- “Các em phải chọn một nơi để đi thực tập!”

“Bọn họ làm tại từng lĩnh vực khác nhau nên lượng kiến thức tiếp thu cũng sẽ sai lệch... Ví dụ như Juusan Gou chỉ chuyên về các vấn đề giải cứu, nếu một học chiến đấu thì tuyển nơi khác...”

“Rồi, trước cuối tuần nộp nộp đơn, tức là còn hai ngày cho mấy đứa đấy! Sáng thứ hai sẽ tập trung để các em di chuyển cùng một lúc!”

Aizawa sen-sei nói xong, theo Midnight cùng đi ra ngoài và đóng cửa, chỉ để lại bọn học sinh còn lo bàn tán về chuyện đi học hỏi kinh nghiệm

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Date A Live (1)

Giờ nghỉ trưa...

Nhiệt độ của vụ thực tập vẫn chưa hề giảm mà chỉ có xu thế tăng lên, bên cạnh tụi nó, lớp 1-B cũng bàn tán rầm ròi.

Ashido vốn dĩ cũng được đề cử, nhưng mà toàn mấy chỗ béo bệu, nhìn phát nản. Cô nàng chán chường nằm dài trên bàn hướng mấy đứa khác hỏi, “Nè, mấy cậu đã quyết định đến văn phòng của dân chuyên nào chưa (-.-)?”

“Tui đến chỗ của Mount Lady nhé... ♪(⊙_⊙) ♪~ ♡_♡!” –Mineta tí tởn nói.

“Hừ, nhìn khuôn mặt cậu là biết đang nghĩ đến thứ gì đồi bại rồi đúng không, Mineta –chan...”

“Hả... Méo có nha... ♪_♪!” –Mineta có chút chột dạ đáp lại.

“Ashido này, cậu cũng có thứ hạng khá cao mà đúng không... (0.0)?” –Ojiro bước tới hỏi.

“Ừ...!”

“Vậy sao toàn mấy chỗ gì đâu không nè, chọn mà cứ như chả chọn được...!”

“Chuẩn luôn đó... (ㄥ____ㄥ)!” – Ashido về mặt khóc tang đứng nhồm dậy khi có người động vô vấn đề đau lòng của mình.

“Deku –kun... Cậu chọn được chỗ nào chưa... Deku-kun (0,0)?”

Uraraka xoay người, sững sờ khi thấy Midoriya cảm tờ đơn tiến cử, cả người tiến vào trạng thái “chuyên chú cao độ”, miễn dịch với tiếng ồn cùng ảnh hưởng từ bên ngoài.

Nghe Uraraka gọi, nó ngớ ra một lúc mới giật mình đáp lại, “Ồ, xin lỗi, tớ hơi nhập tâm rồi...”

“Cậu suy tính cẩn trọng thiệt đó nhì... Midoriya –chan!”

“Ừm... Không như Todoroki –kun, Kizari-kun và Kacchan, lượng đơn đề cử của tớ, chẳng có vị anh hùng nào thuộc top mười hết. Chủ yếu là top hai mươi trở xuống, cho nên tớ còn đang phân vân lắm.

“Uraraka –san thì sao?” – Momo đứng bên cạnh hướng cô bạn tóc nâu hỏi.

“Thiệt ra, mình đã đưa quyết định cuối cùng rồi... (^-^)! ” –Uraraka giơ lên phần trắng bàn tay nhỏ chắc nịch.

Ashido tò mò, “Thật ư, là chỗ nào thế (0.0)?”

“Là cơ quan Anh hùng chiến đấu của Gunhead đó (^o^)! ”

“Hề... Gunhead? Chú ấy chuyên về đánh đám mà, với lại, mình tưởng Juusan Gou sen-sei mới là hình mẫu lý tưởng của cậu chứ!?”

“Ừ... Đúng là thế thật, nhưng sau kì hội thao, sau khi đấu với Bakugo –kun, mình đã nghĩ rằng muốn thực hiện ước mơ thì cần sức mạnh. Và bản thân thì còn thiếu sót rất nhiều ở phương diện này...”

“Họ cũng đã đưa đơn đề cử mình, cho nên là, mình sẽ tới đó...”

“Tốt quá... À mà Yayozoru –san thì sao?” (Ashido)

“Mình sẽ đến chỗ cô Ryukyu!” –Momo trả lời, vẻ tự hào và mong đợi hiện rõ trên mặt.

Mấy đứa kia nghe xong đều kinh ngạc thốt lên, “Ryukyu... Là nữ Anh Hùng Rồng đứng hạng chín sao... ☺_☺?”

“Ừm... Mình cũng bắt ngờ hết sức khi cô ấy đưa ra lời đề nghị đó!”

“Thế còn Kizari thì sao...?” –Jiro hỏi.

“Chưa... Cậu ấy vẫn chưa làm ra quyết định, chắc đề về nhà xem xét mới được, dù gì thì còn thứ Sáu và Thứ Bảy để nộp đơn mà...”

“Phải ha... Cứ về suy tính cho kỹ càng đã!”

Ngồi ở góc phòng một bên, Lida yên tĩnh chăm chú xem từng cơ quan một, rồi cúi đầu do dự, rốt cuộc dứt khoát hạ bút viết liên hồi...

Tan trường...

Hitomi và Momo chia tay mấy đứa bạn, nhanh chóng đi về nhà. Tối hôm đó, tụi nó thông báo cho ông bà Shigeo về việc đi thực tập và khoảng thời gian cần

thiết.

Hai ông bà tất nhiên là ủng hộ hết mình, một đồng quần áo, phục trang anh hùng, giày dép, bút tất, vân vân, đều được chuẩn bị kỹ càng ngay trong đêm đó.

Tối thứ sáu, Hitomi đã làm lựa chọn của mình, cậu ứng tuyển vào anh hùng hạng năm Edge Shot, sau khi tham khảo và bàn luận rất lâu cùng Momo.

Thứ Bảy, hai đứa nó lên trường nộp đơn nguyện vọng cùng với rất nhiều học viên khác.

Mọi chuyện coi như đã xong xuôi, chỉ còn chờ thứ Hai đến mà thôi.

Sáng Chủ nhật, hai ông bà Yayozoru thông báo lũ trẻ rằng trong khoảng thời gian tụi nó vắng nhà, hai ông bà cũng quyết định đi xả stress một chút, nên bữa hôm ấy hai đứa có thể đi chơi tùy thích, đồng thời tự lo phần ăn uống của mình.

“Hitomi... Chúng ta đi chơi công viên một bữa được không...?”

Ban đầu Hitomi dự tính là sẽ ở nhà ôn tập một chút kiến thức và lịch sử địa phương nơi bọn họ sắp đến, nhưng bất gặp cái nhìn của Momo kèm theo đôi mắt cún con tròn to đen láy làm cậu không tài nào kháng cự được, thế là đáp ứng cô nàng ra ngoài chơi.

Địa điểm tụi nó chọn là Vincom Park, một khu công viên trò chơi của một công ty lớn trên thế giới, mặc dù chỉ mới mở cách đây không lâu nhưng nó cũng khá nổi tiếng bởi vì công trình đồ sộ và quy mô giải trí rộng lớn.

“Từ đây đến đó mất tầm một tiếng đồng hồ...!”

Hitomi xem bản đồ điện tử trên Iphone của mình, hướng Momo nói, thỉnh thoảng lại sờ sờ cái ví nhỏ, cầu khẩn là tích trữ bao lâu của bản thân đủ để xài.

Hai đứa như thường lệ bắt xe điện để đi, tầm mười phút sau là đến quảng trường Grimmard nằm giữa trung tâm thành phố.

Hitomi gọi một chuyến taxi, bác tài xế, tóc đã hoa râm, nhìn khá hiền từ, chỉ ôn tồn hỏi địa chỉ tụi nó cần tới rồi lẳng lặng chạy đi.

Ngồi vì vu trên xe để cửa kính mở gió thổi qua, bên đường cảnh vật cứ chạy qua vùn vụt, ngắm nhìn thật thích mắt. Hitomi và Momo mãi mê ngắm nhìn, mãi đến khi được bác tài gọi thông báo đã đến nơi mới giật mình vội cảm ơn và lấy tiền ra trả.

Nhìn ba chữ màu vàng to tướng “Vincom Park” viết trên một cái bảng khổng lồ đặt ở đỉnh đầu cổng lớn được trang trí cực kì hoa mỹ trước mắt, lại thêm chính giữa một quầy bán vé, có cả bảo vệ đứng giữ xe hai bên lề. Lướt sơ qua thôi cũng đủ thấy quy cách không tầm thường.

“Hitomi, tụi mình mua vé vào thôi...(^.^)” –Momo hưng phấn kéo tay Hitomi tiến về phía trước xếp hàng. Mặc dù tiết trời se lạnh, cộng thêm buổi sáng sớm nên du khách tham quan cũng không đông lắm, nhưng theo thứ tự mua vé vẫn là phép lịch sử tối thiểu.

Đến lượt bản thân, Hitomi lập tức chọn mua loại bao toàn bộ trò chơi, mặc dù giá hơi đắt, nhưng nếu xét tổng thể thì vẫn mạnh hơn mua riêng lẻ từng cái.

Mua xong, hai đứa kéo nhau vào Vincom Park.

“Hitomi... Nơi này, đẹp quá...(*^ - ^*)!” –Momo nhìn đến có chút thất thần.

“Ừ... Xem ra chuyến này bỏ tiền không uổng rồi...!”

Hitomi cũng cũng người không kém gì Momo. Cho dù bên ngoài trông có vẻ trắng lè thế nào, nhưng đi vô trong rồi mới cảm nhận được cái sự hoành tráng của nó. Đường giữa rộng lớn thêm thang, đủ cho mấy chục người cùng lúc tiến vào mà không chật.

Hai bên trang trí đủ các loại hoa cỏ đẹp mắt, có vòng xuyên kim tuyến lấp lánh trên các ngọn và khóm cây lớn và được công nhân vệ sinh đang chăm chút tưới nước kỹ lưỡng vô cùng.

Ngay khu vực trung tâm, nơi bắt mắt nhất ở lối đi, là một đài phun nước tỏa xung quanh bức tượng nữ thần Hạnh Phúc của Nhật Bản, hồ nhỏ bên dưới chân tượng bơi lội nhiều chủng loài cá thỉnh thoảng lại ngoi đầu lên ngóp vài ngụm bọt khí, nhìn rất vui mắt.

Hitomi lấy tấm vé ra và nhìn kỹ lộ trình trong đấy.

Vé chia làm ba phân khu, khu trò chơi giải trí nhẹ nhàng, bao gồm các trò như gấp thú nhồi bông, bắn súng nhận thưởng, nhà ma, vân vân, cùng với bảo tàng hàng nhái của các anh hùng.

Khu thứ hai chính là khu vực ăn uống, dùng để phục vụ khách nghỉ trưa hoặc chiều tối.

Khu thứ ba, cũng chính là khu cuối cùng, chuyên dành cho các khách tham quan đam mê mạo hiểm, trải nghiệm cảm giác mạnh, Hitomi xem xét thấy mấy loại khá hấp dẫn như cầu trượt, xe điện đụng, tàu lượn siêu tốc hay vòng quay cảm giác mạnh.

Trò chơi thì có chia độ khó từ thấp đến cao, thậm chí còn có rất nhiều hạng mục chia nhỏ ra, giành riêng cho các Pro Hero hay từng bạn trẻ muốn thử nghiệm Quirk của mình, tất nhiên là phải nộp thêm phí rồi, nhưng phần thưởng đồng thời hấp dẫn hơn hẳn.

“Yosh... Momo, cậu nghĩ chúng ta nên đi khu nào trước đây (o,o)?”

“Ommm...Không biết nữa...Hitomi quyết định đi!” – Momo thấy khó lòng chọn lựa vì đây là lần đầu đi công viên chơi của hai đứa, thấy thứ gì nó cũng hấp dẫn hết.

“Ừ...Thế tụi mình cứ đi tuần tự hết nha...Khu trò chơi giải trí nhẹ nhàng thắng tiến thôi nào...”

Dựa theo chỉ dẫn, nắm tay nhau vòng vèo qua mấy con đường nhỏ, hai đứa rốt cuộc cũng tới khu vực đầu tiên. Lần nữa tụi nó lại cảm nhận được tài đại khí thô của tập đoàn VinMart. Một tầm hoành đề không khác gì lối ra vào bất nổi trên đỉnh của hai ngọn cây cách mặt đất ước chừng năm mét, trang hoàng lộng lẫy, có cả hình ảnh 3D phụ trợ kèm theo hai vị nhân viên túc trực 24/24 chào đón khách tới. Thái độ phục vụ hết sức nhiệt tình.

“Người ở đây so với bên ngoài còn muốn hơn nhiều lắm, sao cứ thấy kì kì vậy Hitomi (0,0)?”

“Ngốc ẹ...Chuyện đó bình thường thôi mà, này giờ chúng mình chỉ thấy bề nổi của Vincom Park thôi. Hôm nay chủ nhật, tính ra thì người phải đông ghê lắm. Chắc tại trời lạnh nên mới lèo tèo thế này đây.”

“Dám chê tui ngốc hả...(- -)!”

“Đâu có...Ai chê Momo, nói ra tởm đập cho một trận...(U ~ U)!”

“Xi...~~~~~Thôi đi ông tướng~~~~~ $\geq \sim \leq$!”

Momo có chút tức cười, nhỏ nắm tay đập đập vào Hitomi biểu thị sự giận dữ của mình, nhưng chẳng có chút xú lực nào cả.

“Chúng ta trước hết dạo một vòng xem toàn cảnh rồi hãy chơi được không...?” – Momo thích thú đề nghị.

Hitomi đương nhiên là gật đầu cái rụp rồi, Momo chỉ có khi đi với cậu mới thể hiện ra một mặt khác nhí nhánh của bản thân, còn bình thường thì vẫn bộ dáng nghiêm túc con ngoan trò giỏi mà thôi. Nói chung là con gái...Ài...~~~~~!!!

Nhưng mấy thứ tầm phào ấy, mặc kệ đi...Cả ngày hôm nay, chính là ngày hẹn hò của cậu và Momo theo đúng một nghĩa nào đó.

Đòi người ai biết trước chuyện gì sẽ xảy ra, cứ tận hưởng những niềm vui khi chúng ta còn có thể...

~~~~~To be continued~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Date A Live (2)

Dạo quanh một vòng, trên tay Hitomi và Momo đã có thêm hai que kem, một vị sữa và cái kia là socola. Dù tiết trời lạnh lẽo cũng không thể ngăn cản được con thèm đồ ngọt của tụi nó.

Momo vui thích liếm láp trắng tinh cả rem, nhắm nhắm từng chút một, y hệt một chú mèo con, “Ngon quá iii... $\geq \sim \leq$!”

Sáng nay, Momo tỉ mỉ trang phục một phen áo đầm đỏ, bó sát người, đeo lên đôi bông tai mạ vàng lấp lánh.

Bình thường Hitomi cũng không hề để ý lắm chuyện này, nhưng bây giờ, cậu cảm thấy trái tim mình nhảy bình bịch trong lồng ngực, đặc biệt là cộng thêm biểu cảm đáng yêu của cô bé hiện tại, tức thì dồn gục trái tim của Hitomi.

Kèm lòng không được, cậu bước tới, run run tay, ngón trở lau đi bên khóe miệng cô còn sót lại kem, sau đó...đưa nó vào miệng.

Momo:!!!

“Thật ngọt.”

“Hitomi...Biết thế rất không vệ sinh không hả...(- -)!” – Momo thẹn thùng, vừa nói vừa giờ giờ nắm đầm nhỏ ra, đánh vào ngực Hitomi vài cái, cảm thấy rất xấu hổ trước hành động khi nãy của bạn trai mình.

“...”

“Ý...Ý...tớ là không có gì mô...!”

“Bữa sau phải hỏi ý kiến của tui trước đó...Nghe hông ㄟ~ㄟ!”

“Đương nhiên mà...”

Hitomi vội vàng cảm kết, vẻ mặt nghiêm túc, nhưng lại giống đang cố gắng nén cười thì đúng hơn.

[Hừ...Ăn rồi cứ thích bắt nạt người ta (˘˘)...Phải trừng trị cậu ấy một chút mới được]

Momo mặc dù trong lòng nở hoa, nhưng vẫn quyết định thử thách Hitomi...Coi như là trừng phạt luôn.

Nhìn nhìn quanh quán, cô bé chỉ vào một quầy hàng nằm bên góc trái và nói;

“Nè, Hitomi, vào tiệm này chơi chút đi!”

“Ờ...cậu nói đây hả (0,0)?!”

Momo kéo tay cậu đến trước gian hàng, có bày ra một ít vật phẩm lưu niệm, một dây gấu bông nằm ngang cách bàn ngoài chừng ba mét, hai cây súng trường đồ chơi và ông chủ tiệm đang ngồi trên ghế gọt gọt về vẽ cái gì đó.

“Khụ...Khụ...Ông chú gì ơi...!”

“Hả... (0,0)?”

Ông chủ cửa hàng đang mải mê chế tác đạo cụ, nghe tiếng người gọi mới sức tỉnh, ngẩng đầu lên thì thấy một cặp thanh niên nam nữ đang ngó mình, gãi đầu ngượng ngùng nói, “Xin lỗi nhé, bác chuyên chủ làm việc nên không để ý lắm!”

“Dạ không có chi!” –Hitomi vội vàng đáp lại, thầm nghĩ, [Ông chú này giống Midoriya ghê@@@]

Biết được ý định của đôi bạn chề, chủ quán nhiệt tình giới thiệu cho Momo và Hitomi “đặc sản” của chính mình. Đa phần những tiệm nhỏ lẻ ở khu trò chơi Vincom này đều có hợp đồng thuê dài hạn kinh doanh. Chủ yếu vẫn là buôn bán những món đồ thủ công chế tác như mặt nạ anh hùng, con rối anh hùng, súng bắn nước, hàng nhái dụng cụ hay trang phục Pro Hero.

Ở đây thường thấy nhất chính là áo hàng hiệu “Captain America” của All Might, tiếp đó mới là các trang thiết bị hay ba lô điện tử, dùng cho trẻ con chơi là chính.

“Bây giờ cô cậu muốn mua, hay là chơi để lấy phần thưởng?”

“Nếu là mua thì cô cậu cứ tùy tiện chọn món đồ mình yêu thích, rồi ra tính tiền với tôi...”

“Còn chơi bắn súng thì một phát là một trăm yên...Có thể bắn từ hàng hai trở xuống, rút cái nào thì được quyền lấy cái đó.”

“Hả... (0,0)? Cái này...có hơi mắc đấy chú!” –Hitomi chỉ chỉ vào kệ thứ nhất và kệ thứ hai đằng sau lưng chủ tiệm thắc mắc, “Theo cháu thấy thì giá trị của những thứ đó thậm chí không tới ba phần tư số tiền một lần bắn...”

“Và tại sao lại đắt thế đúng không...(-_-)!” –Ông chủ thờ dãi nói, “Cô cậu phải hiểu là kinh doanh ở đây phần lớn là để mọi người tìm niềm vui thú, những hành khách tham quan và chơi là để thư giãn giải trí, trúng cũng tốt mà không trúng thì vẫn bình thường...”

“Chưa kể là trò ngắm bắn này cũng không khó lắm, nếu chỉ xét tiền lời, cô cậu thử nghĩ coi tiền thuê tiệm bày hàng, công sức làm ra mấy món đó, lợi lộc chẳng được bao nhiêu đâu...(T^T)!”

“Hitomi...” –Momo kéo tay bạn trai, ánh mắt tỏ vẻ đồng cảm, còn Hitomi thì thấy bình thường. Bản thân từ nhỏ ở viện mồ côi, nghèo nàn chi tiêu, lúc nào cũng phải tiết kiệm ăn mặc, tính toán từng ly từng tý.

Hitomi nhớ có lần lên thấy sơ Manila thức trắng đêm ngồi ghi chép vào cuốn sổ tay của bà, thỉnh thoảng lại buồn bã lắm lắm, “Nhanh hết rồi...Nhanh hết rồi!”. Đến buổi sáng gặp mặt, cậu để ý thấy tóc bà lại trắng thêm vài sợi.

Mãi cho đến khi ông Shigeo tới thì chuyện tiền nong mới vui bớt đi phần nào. Con nhà nghèo thì chịu khó, Hitomi quý trọng đồng tiền là đương nhiên, dù cho Momo có am hiểu đến đâu, nhưng không tự trải nghiệm qua thì sẽ không thể hiểu được cảm xúc ấy.

“Hitomi...Hitomi...Nè...(-_-)!”

“Ế...?!”

“Sao cậu thần người vậy... (o.o)?”

“Không có chi...Có chút hồi ức tuổi thơ thôi mà...!”

“Tớ mua năm phát bắn rồi đây...(^o^)!”

Momo giống như con nít một dạng hướng Hitomi hơn hờ nói, bàn tay xò ra năm viên đạn chì nho nhỏ.

“Tớ nói là để tớ trả cho mà...(-_-)!” –Hitomi có chút xụ mặt lại. Momo lập tức đỡ dành, “Ngoan, đừng giận, lần đầu chơi tớ bao cho...Hi, hi, khúc sau cậu lo hết được rồi! ٩(๑)!”

Mặc dù tâm lý thì nói phải để cho bạn trai xuất huyết một lần, nhưng Momo bàn tay cứ không thành thật trả giúp Hitomi...[Xem ra bản cô nương vẫn còn quá mềm lòng a (●~●)]

“Nhớ đó nhá...Hôm ni là tớ chiều đái cậu...!” - Hitomi vừa nói vừa nhìn hầu bao, trong lòng cảm thấy hào hùng.

Nhưng một chốc nữa thôi, thanh niên sẽ thấy hối tiếc vì lời tuyên bố của mình!

Momo cầm khẩu súng giả, nạp đạn, hướng lên chỗ kệ hai và kệ một, bắt đầu ngắm bắn.

Póc!

“Hụt rồi (-.-)!”

Momo cầm súng lên bắn hai cú liên tiếp nhưng tiếp tục trượt. Mục tiêu của cô bé là một chú in con đàn bằng da, có lớp lông ngoài màu hồng hết sức dễ thương. Thứ này quả thực đối với phái nữ độ tuổi thiếu niên lực sát thương kinh người.

“Còn hai phát nữa, giúp tớ đoạt nó đi, Hitomi ~,~!”

“Được rồi...Nhìn mình thể hiện nè... (●~●)” -Hitomi tự tin dương súng lên, kì thực nội tâm cũng chả chắc bao nhiêu, có điều trước mặt bạn gái không thể tỏ ra thua kém được.

Nếu xài năng lực thì tỉ lệ trúng của cậu chỉ ít phải lên hơn chín mươi phần trăm. Nhưng chơi trò chơi mà dùng Quirk thì mất hết ý nghĩa rồi.

Hít một hơi thật sâu, đưa mắt ngắm và bắn “Pắc” một cái.

Bịch...!

Thanh âm có chút trầm đục vang lên, cả ba người cùng nhìn về phía con heo nhồi bông, chỉ thấy nó cứ lắc lắc rung rung, nhưng vẫn chưa bị đánh rớt.

(- -)!!!~~~~ĐỆCH~~~~

Pắc!

Không do dự, Hitomi tức thì bồi thêm ngay phát cuối cùng, lần này thì nó rớt cuộc đã ngã.

“Làm tốt lắm cậu trai, đồ vật của hai người đây!”

Chủ quán không nhiều lời, cười cười xách chú heo con lên, bỏ vào bọc đưa cho Hitomi.

Vừa rời khỏi hàng quán, Hitomi hớn hờ lấy heo con ra tặng ngay cho Momo, “Công chúa của tui, xin cho hạ thần dâng tặng ngài món quà đính hôn...Khúc... Khúc...!”

“Cái gì mà quà đính hôn...!” -Momo tròn mắt một chút, đỏ mặt cảm lấy màu hồng thú nhồi bông ôm chặt trong ngực, miệng lẩm bầm, “Lâu như vậy rồi mới tặng người ta được một món quà, cũng chưa nói gì cả...”

[Ách...]- Hitomi nghe cô bạn giả vờ than thở một mình, nhưng kì thực là đang nói cho bản thân nghe, lúng túng ho nhẹ một tiếng, bước đến nắm nhẹ tay của Momo và nói~~~[Cảm giác thật mềm mại... (U ~ U)]~~~~ “Chúng mình đi tiếp thôi, còn nhiều trò đang đợi tham quan lắm!”

“Ừ!”

Rời đi quầy hàng bán súng đồ chơi, Hitomi và Momo chỉ lướt vòng rồi tiến vào nhà chính của khu vực số một.

Bên trong lưu lượng người đông hơn hẳn, không hề thiếu csac cặp trai gái, tình nhân đang chơi gấp thú cung, ném bóng, bắn cá, vân vân. Thậm chí còn có cả rạp chiếu phim nữa, nhưng muốn xem thì phải bỏ thêm tiền ngoài.

“Hitomi, tụi mình chơi trò kia đi!”

Momo chỉ tay về phía trước mặt, theo hướng đó, Hitomi nhìn thấy thứ mà cô bé đang hướng tới, máy gấp thú nhồi bông.

Tuy đã có một chú heo con đáng iu, nhưng hiển nhiên chừng đó là chưa đủ với Momo. Phải nói thêm là ở nhà, Momo sưu tập một gian phòng thú cung vô số các loại hình để ôm khi đi ngủ. Chừng đó đủ để hiểu chấp niệm sâu đậm của cô bé với mấy đồ vật bằng len vải này.

“Trò này cần mua xu đấy!” -Hitomi móc ví ra, đổi mấy chục đồng xu ảo, có giá trị hầu hết với mấy thể loại trong này, rồi đưa cho Momo.

“Tớ nhất định sẽ thành công... (´ω´)”

Momo nắm nắm đầm, tự tin nói.

Ping!

Thả một đồng xu vô khe hẹp, máy điện tử bắt đầu chạy, đếm ngược mười giây.

Momo bắt lấy tay cầm, cực kì chuyên chú...

Dưới sự chú mục của hai đứa, gấu nhồi bông từ từ được gấp lên...

“Nhanh...Nhanh...Chút xíu nữa thôi!”

Tích...Tích...

Thanh âm réo rắt có chút chói tai, Momo cuống quýt đẩy nhanh cần câu...

Giây cuối cùng...

Gấu sắp lên~~~Tạch...!

Momo thoáng run tay, miếng thịt tưởng chừng ăn tới miệng vẫn thoát khỏi ma trảo.

Momo: -_-

Gấu bông: U~U...Thích làm gì nhau nào!

~~~~(- -)~~~~

Momo nhìn nhìn, cảm thấy con gấu nằm chênh ềnh tại đó, khuôn mặt tròn vo vo giống như còn đang tại chế giễu mình.

“Hừ...(~.~)!” Momo mũi nhỏ nhú lại, môi mím chặt, tức giận quyết định làm một thanh nũa.

"Tích...!"

"Lại hự[(#)]@@@(-.~)!"

"Lần nữa...Thiếu chút xíu..."

"Trời ơi...Hự tiếp rồi..(-_-)!"

Hitomi lúc đầu còn hưng phấn, chấp sau có chút nhàm chán ngáp dài. Mà đồng xu tích lũy trong hầu bao lấy tốc độ chóng mặt giảm xuống.

Đến lúc Momo đưa tay gõ gõ cậu thời điểm, Hitomi mới chợt nhận ra, đã tiêu xài nhẵn túi từ lúc nào.

Ai bảo cô nàng chỉ có mua sắm mới tiêu tiền...Hitomi biểu thị tên nào nói liền bước ra, làm một kèo PK...Khụ khụ...là bản luận triết lý nhân sinh cùng tiền tài vấn đề a.

[Xác thực dạo này có chút nghèo...(-.~)!]~~~~Hitomi thờ dài trong lòng, bước ra quầy chính mua thêm ít đồng xu nữa. Nhưng lần này, nên đến lượt cậu đích thân ra tay rồi, không thì phá sản mất.

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Date A Live (3)

“Để mình thử một chút...≥^.^≤!”

“Ừmmm...Có lên, Hitomi-kun(^ ^)!”

Momo dịch chỗ ra cho Hitomi bước vào.

[Để xem máy này độ khó bao nhiêu mà nãy giờ hành xác Momo nhà mình dữ vậy... ▶.◀!]

Hitomi vắn vắn cổ tay, đưa một đồng xu vào, nghe “Tích” một cái, máy khởi động.

Thanh niên nghiêm túc chế độ...Start!

Hitomi khẽ dịch chuyển một chút, lập tức phát hiện vấn đề. Nếu không bàn Momo trình quá kém. . .Khụ. . .Khụ. . .Chỉ là tường trình sự thuật thôi. . .Thì trước mắt mấy trò chơi, có chút gian thương quá mức.

Cái cần nhìn thoáng qua sử dụng rất Ok, nhưng nhạy bén như Hitomi chỉ cần chú tâm đã phát hiện ra được vài lỗ hổng không biết vô tình hay cố ý ở trên cái kẹp gấp này.

[Cố gấp con gấu ra rồi tính. . .(0-0)!]

Không dùng năng lực, Hitomi vận hết khả năng, tính toán đủ đường, rốt cuộc ở giây thứ mười, còn kém một tia là thành công, nhưng vẫn. . .Rót!!!

“Đ...F*CK...(ノ彡彡)”

Tâm huyết sôi trào, chẳng thể nhịn nổi nữa, thế là cậu phun ra một tiếng thô tục, may mắn mà Momo chưa chú ý, không thì lại ăn một tràng thuyết giáo.

“Không sao, tội mình qua chơi bên khác đi Hitomi, trò này dùng đủ lâu rồi!”

Momo cố rặn nụ cười, cơ mà cái vẻ mặt ủ rũ (-.-), xuất xoa khi thấy bạn trai cũng dính chương giống mình, tiến vào trong mắt Hitomi làm thẳng nhóc xót xa và tức quá thể.

[Làm mình mất mặt đến thế là cùng. . .Chơi cái gì phá trò, mắt của còn dám lừa bô, đã vậy liền xoát hung hăng cho biết tay ▶_◀!]

Hitomi mỉm cười xoa xoa nhẹ đầu Momo nói, “Cứ yên tâm, này mới chỉ test lần đầu thôi, chuẩn bị lấy bao tải xách một chồng gấu bông về nè $\geq \wedge \leq$!”

~~~~■ ■~~~~

Quay trở lại, thần thái sắc bén, đầu chí sục sôi!

Lại dứt vào đồng xu, Hitomi cảm cần điều khiển, miệng lẩm bầm, “Lần này thì dùng hòng thoát khỏi tay ta...(- -)”

Đếm ngược thanh âm kêu lên, Hitomi kéo con gấu bông ra tới cái lỗ, còn đến hai giây thời gian, tưởng chừng mọi việc sẽ trót lọt. . .Nhưng không. . .

~~~~Run run~~~~

Hai khối ri sét miếng kẹp bỗng rung động, gấu bông sắp gấp ra liền muốn bị rút. Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Hitomi trợn mắt, thể nội trường lực lập tức lan ra, giữ chặt một thoáng cần câu, rốt cuộc đã bỏ được gấu bông về.

“Hú hồn. . .Thành công rồi, (^-^), tốt quá. . .!”

Momo mừng phát khóc, cảm lấy con gấu nâng niu như của quý, Hitomi khóe miệng hơi co giật, trầm mặc một lát rồi hỏi, “Momo nè, cần lấy thêm vài con nữa không?”

“Thôi. . .Hitomi, nhà chúng ta có nhiều rồi mà. . .Chẳng qua mình muốn lấy vài con làm vật kỉ niệm thôi!”

~~~~v_v~~~~ [Tạm tha cho mấy người (-.-)]

“Vậy thôi. . .Thời gian, ừm. . .Mới hơn mười giờ chút! Tội mình đi tham quan bảo tàng anh hùng. . .Nếu còn thừa thời gian nữa thì tiếp tục ghé mấy khu chuyên dành cho thử Quirk nhá, không thì tội mình xem xong rồi ghé ăn trưa luôn!”

“Để xem nào, bảo tàng anh hùng, trong này nói là phải lên tầng ba mới có. . .”

“Vậy chúng ta đi thang máy cho tiện!”

“Ừ. . . bảo tàng anh hùng thẳng tiến (^.^)”

“Tự nhiên mình cảm thấy hưng phấn ghê, được tham quan trực tiếp đồ lưu niệm chứ không phải nhìn sách hay tranh ảnh nữa ^.^!”

Tầng ba. . .

Đậm vào mắt Hitomi và Momo là sáng chói mang theo phong cách hiện đại tân tiến hoa văn đồ vật trang trí bao phủ cả căn phòng; và xen lẫn với nó là những kỉ vật, tranh ảnh được bố trí nồng đậm khí tức cũ kỹ, nhưng lại làm người ta không tự chủ được nâng lên kính trọng cùng tự hào đối với các bậc tiền bối xưa.

Tầng này không nhiều người lắm, chỉ tầm mười đến hai chục người mà thôi. Hitomi để ý thấy có đến mấy chục bức tranh treo đầy tường, khoảng bảy tám cái vật cổ đặt trên mặt đất.

Bầu không khí nơi đây hết sức trầm tĩnh, người ta xem rồi đi, cũng không để lại bao nhiêu tiếng động hay lời bình luận.

Bất tri bất giác, Hitomi đã lướt qua hơn mười mấy bức tranh, chủ yếu là về các anh hùng huyền thoại xưa, những người có chiến tích vĩ đại tầm thế giới. Tí như Bậc Thầy Âm Nhạc- Master Musician Mozart, một người đàn ông sở hữu năng lực thao túng âm thanh, có thể khiến cho lòng người điên đảo. So với Present-mic sen sei còn kinh khủng hơn nhiều lắm.

Vị này thực sự nghề nghiệp chính thức là một nhạc công đẳng cấp quốc tế, nhưng vì thể giới có quá nhiều khổ đau, nhận ra được người dân không thể thưởng thức được vẻ đẹp của âm nhạc khi vẫn còn chiến tranh. Cho nên ông đã mang âm nhạc của mình chu du khắp nơi, dùng sức mạnh của nó để cảm hóa mọi người, biến chiến tranh thành hòa bình.

Vua Hài - King of Joke SacLo, tương tự như Mozart, ông là người đã sáng lập ra hiệp hội “Cứ Cười Là Có Sức Khỏe”, cũng đi vòng quanh thế giới như Mozart và truyền bá tư tưởng của bản thân ra ngoài.

Bên cạnh đó, Hitomi còn thấy được vô số sự tích của những anh hùng truyền kỳ khác. God Of War Orjinaru còn gọi là Giáp tướng quân, người đã bình định hắc ám trước thời của Crimson Riot, Brave. Gần kề nhất mới chính là thời đại của All Might.

Những bức họa tuy chỉ là hàng nhái nhưng nhìn vào cũng đủ để người ta sửng sốt và chìm đắm vào hồi ức từ những khung cảnh trong đó hồi lâu.

Ngắm nghía thỏa thuê rồi, Hitomi dẫn Momo chuẩn bị bái biệt nơi này, bất chợt, cậu để ý thấy một tấm họa đã phai màu nằm nép một bên mé tường. Nếu không để ý kỹ, du khách rất có thể sẽ bỏ qua thứ này.

“Momo... Còn một bức nữa chúng ta chưa xem!” –Hitomi lấy tay chỉ chỉ vào góc tường nói.

Momo: (0o0)!!!

“Tớ tưởng là hết rồi... Mà sao tác phẩm nghệ thuật mà ai lại đi trưng bày chỗ này cơ chứ (-_-)!”

Cô bé tỏ vẻ khó chịu với người đã thiết kế ra gian phòng bảo tàng.

Hitomi cười cợt nói, “Có lẽ là quên thôi, ai biết được... Tụi mình tới giám định coi thử tại sao nó lại bị vùi dập vào chỗ khi ho cò gáy kia vậy?”

Trên giấy son mài, All Might thường phục thời kì Silver Age, đối đầu với một tên tội phạm mặc đồ khá lòe loẹt, mà Hitomi nhớ không nhầm thì gọi là Doku Doku Chensu.

Ở trong tranh là một khung cảnh có chút hoang tàn, cái căn nhà nhỏ tồi tàn bị sập, xung quanh đầy rẫy đất đá và rác thải. Trời chiều chiều xuống in hình bóng cao lớn của All Might đang giơ một cánh tay biểu thị tư thế chiến thắng, tên Doku Doku Chensu nằm bất tỉnh nhân sự dưới đất, mắt tròn tròn vô hồn, đầu tóc trụi lủi, miệng héch lên, khuôn mặt có chút nám đen.

Không hiểu sao, khi quan sát bức tranh này, Hitomi cảm thấy có điều gì đó rất quen thuộc, [Chẳng lẽ mình xem nó ở đâu rồi...?~?]~~~ nghĩ mãi lại chẳng nhớ ra, Hitomi lấy điện thoại ra chụp cấu tách một phát. Tiện thể lên chụp Momo một tấm khi cô bé đang sẫm soi một tấm hình khác của All Might.

Hitomi lại gần khẽ kéo cô bé, ra hiệu đi tiếp.

Trạm kế của tụi nó là khu chuyên biệt sử dụng năng lực dành cho những ai muốn thử sức mình và giành phần thưởng.

Chỗ này cũng thuộc khu vực số một, nằm ngay đằng sau tòa nhà giải trí.

Rảo bước tới gần, não nhiệt tiếng bình luận khiến cho hai đứa lập tức sáng mắt.

Bầu không khí nơi đây trái ngược hoàn toàn với sự trầm mặc khi nãy, Hitomi đếm sơ sơ thì có tới hơn mười hạng mục, mỗi cái đều có rất đông người xếp hàng đăng ký, đồng thời có cả bảo vệ coi chừng, thậm chí còn mời cả một vài vị anh hùng chuyên đến trấn trảng, mặc dù thứ hạng trên bảng thì không cao cho lắm.

“Ồ...có người gần đạt được mốc năm trăm rồi đó!”

“Bên đội nhảy xa chưa ai bật cao qua năm mét cả...”

“Chế độ phản xạ đến giờ còn chưa phá được kỉ lục kia!”

Người phía sau xếp hàng bàn tán xôn xao về kết quả người đứng trước. Hạng mục một chính là sức mạnh. Vincom Park cung cấp một chiếc máy cỡ lớn chuyên dùng để đo lường cường độ công kích. Có thể dùng Quirk tùy ý, biến thân hay gì đó đều được. Tất nhiên là giành cho học sinh cùng người thường chơi mà thôi, nên ai lên đăng ký cũng phải kiểm tra thân phận kỹ càng.

Hitomi cũng cảm thấy hứng thú, liền đi vào hàng chờ để sắp xếp thủ tục, Momo chỉ đứng bên ngoài quan sát.

Một cái tuổi trẻ thiếu niên, nhìn ra so với Hitomi còn muốn nhỏ hơn chút xíu, cánh tay nổi lên từng đường cơ bắp, đánh mạnh vào máy.

Rầm!!!

Vang vọng thanh âm dường như bị thứ gì đó kiềm lại...

“Là hai trăm ký lô lực công kích!”

“Đúng là tuổi trẻ tài cao!”

Nhỏ tuổi thiếu niên vẻ mặt hớn hở khi được người khác khen ngợi, còn có chút đắc ý hình mũi lên khi đi xuống, Hitomi xem mà suýt ho sặc sụa.

Công kích toàn lực, cậu chưa hề đo đếm lần nào, nhưng chỉ nội đánh ra được đạn gió là đã thấy phải vượt quá một tấn rồi. Trạng thái bình thường Hitomi, nghĩ cũng không cần, lập tức lướt qua trò này.

Nói đùa thôi, đánh chơi còn được, thực sự đập hư cái máy ai đền tiền đây.

Thậm chí sử dụng được chưa tới năm thành lực lượng Hitomi cũng cân nhắc nên giảm thêm xuống để an toàn cho hầu bao của mình.

Phía trước liên tục tiếng reo hò, chủ yếu là mấy thằng trai trẻ cùng với vài trung niên nhân ngựa nghề ra khoe mẽ. Cả một đám sáu, bảy người, rốt cuộc chỉ có một ông bác xài Quirk biến thân là đánh ra được trên một tấn công kích, còn lại đều thấp đến mức đáng thương.

Lần lượt lên hết, cuối cùng chỉ còn đứng trơ trọi mình Hitomi, mấy người kia đánh xong không đi mất mà nán lại xem kết quả.

Đứng tại một bên anh hùng chuyên hướng cậu cười cười nói, “Tôi thấy mặt cậu lạ hoắc, phải lần đầu tiên tới chơi không?”

“Vâng!” – Hitomi gật đầu, sáng khoái thừa nhận mình là ma mới.

“Ừ... Vậy đánh đi, dùng bao nhiêu phần lực lượng tùy cậu. Trên một tấn sẽ được một món quà nhỏ, ba tấn được một món quà đặc biệt...”

“Thế năm tấn trở lên thì sao... (0,0)!?”

“Khục...Khục...!”

“Người trẻ tuổi...Chúng ta cần biết tự lượng sức mình!” – Bảo vệ ý vị thâm trường khuyên bảo.

Nói thế nhưng lòng thì nhỏ nước bọt, bởi vì nói đầy đủ như vậy chỉ là công việc nghề nghiệp, thằng nhỏ này còn tưởng thật mà ảo tưởng đòi đánh ra lực lượng năm tấn. Trên một tấn là đã may phước lắm rồi...(-_-)]

Nghĩ nghĩ lại nhìn thân hình của Hitomi. Vóc dáng thì đúng là cao lớn, nhưng cũng chỉ tới đó mà thôi. Nếu hình thể cỡ All Might hay Endeavor cấp bậc thì còn phải xem xét lại.

Thấy đối phương có vẻ lão luyện già đời, Hitomi cũng chẳng bận tâm, bình tĩnh đáp lại, “Chú khỏi lo, cháu sẽ không cố quá mức!”

Không cần gì kiểu ngạo tuyên bố ta đây sức chiến đấu phá trần, chỉ có con nít mới thích làm thế. Hitomi tiến gần máy đo, vịn vịn thoáng cổ tay.

[Máy này hình như làm bằng hợp kim hiếm thì phải...Thành phần Flexible Armor của Momo đã từng xuất hiện rồi...Nhớ không nhầm thì tầm bốn mươi phần trăm toàn lực mới vỡ nát được nó.]

[Để an toàn thì mình nên xài ba mươi...À không, hai mươi phần trăm được rồi!]

Tính toán ra xác suất an toàn xong, Hitomi hít một hơi thật sâu, nắm đấm cứng lại, người hơi cong lại thủ thế.

Thế nội hồng hoang lực lượng, bắt đầu thức tỉnh!

To be continued...

P/S: Còn tầm một hai chap nữa nội dung sẽ biến chuyển, vì ta không rành rọt mấy vụ đi chơi, mà ngôn lù thì không tài nào chém gió ra nổi, cảm thấy quá mức giả tạo, nên chỉ miêu tả được tới đây...Độc giả cũng không cho tác bao nhiêu tài liệu để viết nên đành tự đau não mà nghĩ ra.../Khóc

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Date A Live (4)

“Này ông anh, đừng nói nhiều mà thể hiện đi...”

“Chính xác, ông anh nói cứ như thể phá vỡ kỉ lục là chuyện nằm chắc trong tầm tay ấy nhỉ...Ha ha...凸(¬_¬)凸!”

[CLGT...Thằng nói nhiều là tui bây chứ không phải bố (ノಠ益ಠ)]

Mới thử Quirk xong hai thằng ngáo đá từ đâu chui ra khiêu khích Hitomi. Một thằng đầu tóc vàng nhạt, miệng thở phì phèo khói thuốc, nhìn sơ qua cũng chẳng phải loại đàn hoàng gì, thằng còn lại cạo đầu trọc lóc.

Mấy ông bác cùng hai anh hùng chuyên cũng nhăn mặt, dường như không ưa thái độ của hai đứa này.

Cậu hơi nhú mày, không thêm đề ý đến hai thằng nhóc lúc đầu chỉ đánh ra được chưa tới ba trăm ký lô lực đạo.

Không hiểu tại nó lấy cái gì ra mà lên mặt dạy đời người khác, Hitomi tự nhận bản thân cũng chả phách lối gì, cậu chỉ hỏi những câu đúng sự thật mà thôi!

[Đời là vậy, nhân tính luôn có hai mặt trái ngược...Đi chơi lại còn gặp phải mấy thằng trẻ trâu mà cứ tỏ vẻ nguy hiểm thế này...(-.-)]

~~~ OANH~~~

Cũng không muốn giải thích phí nước bọt, Hitomi một đám oanh ra. Vang dội tiếng va chạm khiến người ta phải giật mình, kèm theo là những tiếng “Tích... tích...” liên hồi.

“Hừ...Có khi còn thua cả chúng ta...Đến lúc đó hết bốc phét!”

“Kết quả có rồi...!”

“Để coi thử nhóc này được bao nhiêu...!”

Mọi người túm tụm lại gần máy khảo hạch...

“Hả...(0.0)?!”

“Con số này...!!!”

Vị anh hùng chuyên mang mặt nạ khi thấy mọi người tròn xoe mắt nhìn phía sau bản thân, trong lòng cười thầm nghĩ bụng...[Chắc thằng nhóc kia đánh quá mức yếu gà, đúng là thói đời, thanh niên ngày nay cứ ưa thích nghĩ ngơi, bay cao bay xa mà không biết đến thực tại nó như thế nào...(‘.‘)]. Ông cũng không có ý xấu gì mà mai người khác, mặc dù không thích thái độ của hai thằng nhóc kia, nhưng ông vẫn có chút thành kiến với câu hỏi của Hitomi.

“Ho...Hodrick...Anh nhìn xem...”

Bất chợt, bên cạnh phụ trợ giọng run rẩy nói. Mặt nạ khi anh hùng chuyên- Hodrick, lúc này bắt đầu cảm thấy không ổn, chậm chậm xoay người lại.

Đập ngay vào mắt là một chuỗi số mà Hodrick cứ tưởng mình thị lực có vấn đề, dụi dụi con mắt mấy cái, xác nhận đúng là số liệu này thật, trán trán anh hùng chuyên thân thể có chút cứng ngắc.

Xung quanh người xem, ngoại trừ Momo, đều tròn to con người, miệng há hốc ra...

“...4987 ký lô...☹️?”

“Là thị lực của tui có vấn đề hay sao...!”

“Đây có phải dân chuyên giả trang hay không...(o,o)?”

“Hình như không đâu, ban nãy tui có thấy nó lấy chứng minh nhân dân ra mà!”

Ăn dưa quần chúng bàn tán sôi nổi, nhưng đứng đằng trước nhất, định nhìn tròng cười của Hitomi hai thằng nhóc mặt mày tái mét, thất thần hồi lâu không nói gì.

Du khách đón nhận kinh ngạc xong liền có vẻ bình tĩnh trở lại, bỗng một người la lên, “Anh gì đó ơi, bạn trẻ này đã phá vỡ thứ hai kỷ lục, mau lấy món quà đặc biệt của các anh ra đi!”

“...”

Năm phút sau, Hodrick mặt mày có chút xám xịt, còn Hitomi thì cười rạng rỡ, cất một cái hộp nhỏ vào túi áo, nắm tay Momo đi tiếp tục. Phía sau cậu ề chề về mặt hai thằng thanh niên ngáo đá kia đã chuồn đi đâu rồi không biết.

Cũng may cho tại nó vọt lẹ, chứ không thì chẳng phải là mất mặt đơn thuần như vậy. Bởi vì Hitomi phát hiện ra ánh mắt hai đứa này chuyên chú đặt lên người Momo từ lúc bắt đầu mở miệng công kích cậu. Đúng là ăn gan hùm mà (-_-)

[Có bạn gái quá xinh đẹp thì bị người nhớ thương a...ㄟ~ㄟ]

Hitomi thờ dãi, trong đầu lóe lên vài ý nghĩ, nhưng quan trọng trước mắt là bồi Momo chơi hết trò của khu này cái đã.

“Hitomi, đến bên đây...!”

“Có liền(^.^)!”

Hai đứa dừng lại tại một chuyên mục cũng khá được hoan nghênh, có tên là “Fast and Furious”.

Quy tắc của trò này chính là trong vòng một phút thời gian, cố gắng tránh né những quả bóng tennis đập vào mình càng ít càng tốt.

Độ khó của game sẽ tăng từ từ theo mỗi mười giây, tính đến giờ kỷ lục của game này là một trùng và bốn trăm chín chín né thành công. Và người hoàn thành kỷ lục này không phải All Might mà lại là người Hitomi chuẩn bị đến thực tập, No.5 Hero Edge Shot.

Momo tiến vào thử sức trước, ngoài dự đoán của Hitomi là Momo không hề dùng Flexible Armor mà chỉ sử dụng bản năng tổ chất của mình để tránh né.

“Tích...Hết giờ!”

Màu xanh bên phải lập tức hiện ra con số ba mươi, còn màu đỏ thì là bảy mươi.

“Né tránh 30, dính 70 sao...Kết quả này cũng không tồi lắm...!”

Momo thờ phào, có chút vui mừng nói, dù sao thì tổ chất thân thể của cô cũng không biến thái như nhiều đứa cùng khoa, đặc biệt cạnh cô còn có một siêu cấp biến thái, lần này Momo cũng không dùng đến Quirk mà chỉ tự thân vận động, tỉ lệ ba bảy so ra, tuy không quá xuất sắc, nhưng đối với phái nữ cũng đã đủ rồi.

“Fast and Furious” cũng không có gì phần thưởng xuất sắc hết, có chăng là được chọn vài món đồ lưu niệm nho nhỏ sau khi chiến thắng từng vòng mà thôi. Hitomi cũng lên một chút, rất nhanh chóng mất hứng thú.

Lại quan sát xung quanh mấy loại game kia cũng không khác biệt lắm, thời gian đã tới gần trưa, hai đứa liền quyết định tiến vào căn tin của Vincom Park để dùng bữa.

Đoạn đường dài ước chừng trăm mét có hơn, hai bên cây xanh rù bóng, thỉnh thoảng gió thổi qua mát rượi, tia nắng nhảy nhót tí tách qua từng khe lá, không có cảm giác oi bức, lại tràn ngập thích ý.

“Momo này...”

“Ừm...”

Cô bé có chút kì quái nhìn Hitomi, chỉ thấy thằng nhóc chậm rãi lấy ra từ trong túi một chiếc hộp nhỏ.

Hai tay có chút run, Hitomi mở hộp ra, nằm lẳng lẳng bên trong là hai sợi dây chuyền, đính hình trái tim đính xuyên kim tuyến lấp lánh ánh bạc, chính giữa khảm một khối ngọc thạch có khắc dòng chữ “♥Momo”, cái còn lại là “♥Hitomi”.

“Mặc dù biết có chút chậm, nhưng mình vẫn muốn nói câu này...Momo, làm bạn gái tớ nhé...”

(●´ω`●)!”

Hitomi nói xong, giọng còn hơi run rẩy, đầu có chút chúc xuống, có điều ánh mắt chưa hề rời khỏi cô bé dù chỉ một giây.

Momo giống như đã chết lặng, nhưng khóe mi thoáng qua hai giọt lệ trong suốt. Momo bỗng nhiên chạy ập tới, ôm chầm lấy Hitomi, đầu vùi vào lồng ngực cậu, lồng ngực mà cô bé luôn cảm thấy ấm áp và vững chãi.

Momo không nói gì...cô đã chờ đợi lời thổ lộ này của bạn trai quá lâu rồi. Quan hệ thân mật đến vậy, nhưng Hitomi vẫn cứ cầm nín làm Momo đôi khi có chút cuồng quít và lo sợ. Và tất cả những chuyện đó, hôm nay, đều đã biến mất.

Hitomi cất đi hộp nhỏ, hai tay vòng qua eo ôm thật chặt lấy Momo, cảm nhận lấy mùi thơm nhẹ nhàng trên mái tóc cô bé, thân hình mềm mại xinh xắn đang dựa sát người mình, hơi thở, nhịp tim, dường như đều hòa lại làm một.

Một lúc lâu sau, Momo mới khẽ nhích đầu lên, bắt gặp đôi mắt trĩu mến, nâng niu của Hitomi, lồng ngực trái tim đập bình bịch liên hồi, giống như có chú nai con đang nhảy loạn không ngừng. Cô bé thê thọt, “Mình đồng ý...”

Nói rồi hai mắt nhắm nghiền, đôi môi đỏ mọng nhẹ giãn ra, từng chút, từng chút, tiến lại gần khuôn mặt của Hitomi.

Chạm...

Hai đôi môi nhẹ dính vào nhau...

Trong khoảnh khắc ấy, thời gian như dừng lại...thế giới bỗng trở nên an tĩnh. Có chăng là vài tiếng lá rơi rụng xào xạc, kèm theo nhịp đập của hai con tim đang dần hòa quyện và thấu hiểu lẫn nhau.

Một cảm giác râm ran, ướt át, mà lại mềm mại và dịu dàng vô cùng, làm cho hai đứa muốn trầm mê vào sâu trong đó không tách ra được.

Không biết bao lâu sau, Hitomi mới nhẹ nhàng rời khỏi cái trạng thái đầy ma mị đó, nhìn Momo đỏ ửng khuôn mặt, bộ ngực trập trùng thở dốc, khóe miệng còn vương vẩn từng tia chất lỏng trong suốt, đủ khiến bất kì thằng con trai nào cũng khó nhịn được tà hỏa.

“Hitomi...Ừm...”~~~~Momo vừa định nói gì đó, đôi môi lại bị chặn lại một lần nữa, Hitomi có chút không kiềm chế được, tham lam nghiêng ngả lấy cặp môi mọng dính kia, lưỡi khẽ tách hàm răng của cô bé, bắt đầu thăm dò đối phương. Momo ban đầu còn có chút kháng cự, nhưng dần dần thích ứng lại, chủ động nghiêng đón Hitomi.

Nụ hôn này kéo dài đến gần nửa phút mới chấm dứt, Momo có chút thờ dốc, thẹn thùng đập bàn tay phẩn nộ lên ngực Hitomi dịu dàng nói, “Đáng ghét...Mới lần đầu đã ăn hiếp tớ...!”

Giọng nói chẳng hề giống tức giận mà y hệt tình nhân đang nũng nịu với nhau thì đúng hơn. Hitomi bỗng thả lỏng cô bé ra, Momo hơi nhú mày, nội tâm thoáng

về thất lạc, đột nhiên cảm nhận được mát lạnh cảm giác truyền qua cổ.

[Hóa ra cậu ấy đang tỉ mỉ đeo chiếc vòng dây kim xuyên kia cho mình...]

Mắt mác cảm giác tức thì mất biến mất, thay vào đó là một nụ cười chúm chím hạnh phúc nở trên gò má lúm đồng tiền của Momo.

“Đeo giúp mình nhé...”

Hitomi thâm tình nhìn cô bé, đặt chiếc vòng còn lại vào tay Momo.

Hai tay cô bé thoảng chút run rẩy, nhưng rồi nhanh chóng bình tĩnh lại, Momo nắm thật chặt sợi dây, mắt đối mắt với Hitomi, to tròn lung linh đôi mắt ấy giống như những vì sao sáng lộng lẫy trên bầu trời...

Mỗi ngôi sao, là một thế giới!

Và Momo, cũng chính là một phần không thể thiếu trong thế giới của Hitomi!

Trao nhau nụ hôn nồng thắm, đeo cho người kia tín vật lẫn nhau, Momo và Hitomi, hiện tại không còn bất kì ngăn trở gì ở giữa hai đứa nữa.

Hitomi mỉm cười, tay trong tay, dẫn Momo đi tiếp con đường tụi nó còn đang bước.

Ngày hôm nay, thật đẹp!

Và khoảnh khắc tụi nó trao nhau nụ hôn đầu tiên đó, sẽ vĩnh viễn khắc sâu trong ký ức của mỗi người.

~~~~~ I ♥ U, Yaoyozoru Momo ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Biến cố (1)

Căn tin có chút đông đúc chật chội, Hitomi và Momo lựa chọn một góc bàn nhỏ sát cạnh cửa kính, tuy rằng không thể yên tĩnh hoàn toàn, nhưng cũng bớt đi tiếng ồn ào và náo nhiệt. Thực đơn của nhà hàng cũng khá nhiều, giá cả khá phải chăng, bởi vì vé vào cửa đã bao gồm một phần chi phí ăn uống.

“Tụi mình ăn gì đây...?”

“Hai món đồ mặn và ít bánh ngọt tráng miệng nhé...(^o^)! ”

“Ừmmm...Cậu thích sao cũng được hết...!”

“Phục vụ, cho bên này...”

Hitomi điểm ra hai đĩa spaghetti, một bánh pudding và chút ít trái cây dùng làm tráng miệng. Giá cả nơi đây cũng phải chăng, bởi vì giá vé đã bao trọn gồm một phần tiền ăn trưa. Rất nhanh, đồ ăn món cũng đã tới.

Momo lấy điện thoại Iphone, bấm tí tách vài kiểu chụp, lại kéo bạn trai của mình hướng smart phone tạo phong cách hợp một tấm hình.

Hitomi có chút dở khóc dở cười, nhưng vẫn toét miệng tới mang tai, làm tư thế hôn chụt vào má con nhỏ, cảm giá mười phần thoải mái (๖~๓~๖).

“Nói A đi Hitomi...(^ _ ^)!”

“A...Ừc...(U ~ U)!”

Momo giống như bảo mẫu một dạng, lấy muỗng đút từng miếng pudding cho bạn trai mình, làm xung quanh độc thân cậu nhóm muốn nổi điên, trong lòng thầm ngưỡng mộ nó, mặc dù couple không phải ít, nhưng xinh như Momo vẫn là không có, Hitomi tự nhiên trở thành công địch của hội FA nơi đây.

Một tiếng ăn uống no nê thành thoi, Hitomi dẫn Momo ra ngồi tại ghế đá đặt giữa các tán cây, nằm xuống tựa trên đùi cô bé, lòng hồ to thoải mái.

“Buổi chiều chúng mình sẽ đi khu ba luôn hà...(^0^)?”

Momo vuốt ve thoảng qua mái tóc đen có chút xù xù của bạn trai mình, nhẹ mơn lên má cậu và hỏi.

“Ừmmm...@(.~.)@!”—Hitomi lim dim đôi mắt đáp lại, “Từ đây đến tối còn đến mấy tiếng thời gian, hai đứa mình đi chơi xong những trò cảm giác mạnh đó, rồi đi ăn luôn!”

Chưa bao giờ, bản thân Hitomi ngủ ngon đến thế, đầu óc cậu thả lỏng và thanh thần chìm vào những giấc mơ.

Có tiếng chim hót ríu rít bên tai, có hương hoa thoang thoảng, theo từng cơn gió mát rượi vì vụ dúi đất, lúc chập chồn, lúc trầm bổng, như đưa người ta lạc về cõi thần bí xa xăm.

....

[Chối quá...thứ gì đang hất vào mặt mình(._)...Mà hình như có ai đang gãi ngứa mình thì phải(0.0)?]

Giác quan thứ sáu không báo động, Hitomi cũng mặc kệ, đưa tay lên trán che đi ánh sáng bên ngoài, rồi tiếp tục ngủ.

Hốt nhiên, mũi cậu giựt giựt, nhón nhột xúc cảm giống như có cọng lông tơ đang ngoáy vào mũi vậy.

Hitomi run run cánh mũi phập phồng, chậm rãi mở mắt ra, thấy Momo đang cười hi hi, tay mân mê lọn tóc quăn thành chi nhỏ, nghịch nghịch mũi của cậu.

Hitomi ngồi dậy vươn vai, ánh mắt đảo quanh một vòng, bất chợt phóng đôi tay tà ác của mình ra, hướng Momo đuổi long chảo thủ, chọc cô bé cười nắc nẻ không dừng lại được.

“Dám đùa giỡn tớ này...Cho cậu biết tay...(— —)!”

“Hi hi...Ha ha...T...T...Tớ...Tớ...Biết...lô...i...i...lỗi...rồi...Hi...hi...Tha cho tớ...đi...mà...(^o^)”

“Hừ. Còn khua nhé, xem tuyệt chiêu của ta đây...Cù lét thần chương!”

Hai ngón tay Hitomi điểm lung tung một hồi trên người Momo, cô bé nhện không được, uốn éo một chút né khỏi ma trảo của Hitomi, cười hi hi không ngừng nhìn cậu đáng yêu le lưỡi nói, “Có giỏi thì đuổi theo tớ nè...Đồ ngốc...((((^_^:”

“Dám bỏ chạy...Liên bắt lại đem về làm áp trại phụ nhân (\$v\$)!”

“Bỏn cô nương mới không chịu đâu...(■~■)!”

Hitomi toét miệng, tà ác cười một tiếng, cũng nhắc chân đuổi bắt Momo.

Không dùng đến bất kì lực lượng nào, tố chất thân thể cũng chưa hề vận dụng, chỉ thuần túy là người yêu ở giữa đó trêu đùa lẫn nhau. Trên đường người xem trở mắt ra nhìn, cũng không ghen tị, chỉ cảm thấy cặp này mười phần đẹp đôi.

Người truy ta đuổi, nháy mắt thời gian trôi qua đi, đã gần ba giờ chiều. Momo dừng lại, Hitomi vừa đuổi kịp tới, hai con mắt đã bị trước ngực núi non hùng vĩ nhấp nhô lên xuống liên hồi của cô bé mê thất hồn điên đảo, cổ gồng lăm lăm đứt ra được.

“Uống tí nước đi Momo...(^.^)”

Hitomi lấy từ trong bao một chai khoáng ngọt đưa cho cô bé, giọng điệu ân cần cùng cử chỉ quan tâm của thằng nhỏ làm con bé cảm thấy ngọt lịm như ăn đường, khuôn mặt cười tươi như hoa chẳng thấy vẻ gì là mệt mỏi.

Dùng khăn lau đi mồ hôi giúp bạn gái, Hitomi chợt nhận thấy hai đứa tại nó đã đi tới trước khu vực ba lúc nào không hay.

“Tụi mình cũng vào luôn nhá!”

Hitomi chỉ chỉ vào trước mắt hình vòm khung cửa, bên trên có vòng chữ “Thrilling Game~~~~Vincom Park Welcome~~~~♥~~~~”

“Ừmm...!”

Khu trò chơi cuối cùng chưa tham quan, rốt cuộc cũng phải tới.

“WOA...(*-*)!”

Hitomi và Momo có chút chết lặng trước một mảnh đồ sộ kinh khủng các kiến trúc và trang thiết bị ở cửa ải chốt màn này.

Rõ ràng so với hai cái lúc đầu thì nó cao cấp hơn hẳn, cả về công trình, vật tư lẫn trang trí xa hoa.

Mặc dù tại nó đã chứng kiến rất nhiều cảnh tượng hùng vĩ hoành tráng, nhưng đó chủ yếu là dành cho thực tập khóa Anh Hùng, như hồi ở USJ chẳng hạn, còn nãy thứ giành cho giải trí như vậy, đừng nói nhà nghèo Hitomi, ngay cả đại tiểu thư Momo còn chưa được đi chơi ở đây lần nào.

Hai đứa giành trọn gần ba tiếng đồng hồ thử đủ loại trò kích thích mạo hiểm, tuần tự độ cao từ thấp nhất đến khó nhất.

Xe điện dụng này, cầu trượt siêu cao này, tàu lượn siêu tốc...(Momo hét hơi to ở khúc này, làm Hitomi ở bên cạnh hết hồn mém xịu trượt tay té, may mà thất dây lưng...)

()!)

“Hitomi, một trò cuối cùng nữa thôi, tui mình sẽ kết thúc cuộc hành trình rồi (-.-)!”

Momo nắm tay bạn trai, chỉ chỉ phía trước đường kính ba mươi mét có hơn vòng quay cảm giác mạnh, tâm tình có chút hạ, miễn cưỡng cười cười nói.

Từ nãy đến giờ chơi thật vui, có thể nói mười sáu năm trời, Momo chưa lần nào cảm thấy thỏa mãn và hạnh phúc như bây giờ. Nhưng tiếc vui kiểu gì cũng phải tàn, hết ngày hôm nay, tui nó phải chia tay để đi thực tập ở những thành phố khác nhau, có đến một tuần xa cách... Đối với yêu đương cuồng nhiệt thiếu nữ, suy nghĩ này quả thật là một sự dày vò không hề nhẹ.

“Thôi nào, đừng buồn, chúng ta thời gian vẫn dư nhiều để tận hưởng mà...(^.^)”

Hitomi xoa xoa đầu cô bé nhẹ nhàng nói, nghĩ đến ngày mai rời xa nhà, cậu cũng buồn và thất lạc lắm chứ. Nhưng trải qua vô vàn sóng gió rồi, Hitomi rất nhanh điều chỉnh tâm tình mình và động viên bạn gái bên cạnh.

Cơ mà, nhìn hàng người dài dằng dặc, hai đứa xạm mặt lại, chỉ biết than thở đứng chờ.

“Giờ chiều, người đông quá...@!”

“Mẹ nó...Lúc nào tới bỏ đây...(-_-)!”

“Có khi đến năm giờ mới lên suất không bây...(-.-)...?”

“Chà biết nữa...Đời đen vãi đéo...Cứ tưởng chủ nhật thì...(ノ益益)”

Phía trước rầm rộ tiếng la ó phàn nàn, có người kêu ca, hai nhân viên giữ trật tự cũng khó xử, nhưng càng nhiều hơn là xạm mặt lại nhờ nước bọt bởi vì không dám kêu khỏi miệng a, muốn đứng ra quát thét du khách trật tự hoặc im lặng các kiểu, đảm bảo ngày mai có một trương giấy thôi việc ngay lập tức.

Đội hoài, đội mãi, đội chán chê...Rút cuộc đến phiên hai đứa lên chơi vòng quay.

Mỗi lần vòng được chuyển chở tới ta ba mươi khách, chia làm mười lăm cặp ghế ngồi bố trí gắn liền với vòi khung trụ tròn.

Có kinh nghiệm từ trò tàu lượn siêu tốc, hai đứa ngồi lên ghế, thuận thực thả đai an toàn, nhìn nhau cười cợt, tâm tình hưng phấn. Hiển nhiên chờ dài cả cổ mới có được một vị trí, phải cố mà tận hưởng chứ.

Lạch cạch...Lạch cạch...

Vòng quay bắt đầu chuyển động, mọi người lập tức ngưng thần, ngay cả Hitomi cũng không cười cợt mà hít hơi thật sâu. Thiết tình chứ khoản này vẫn còn là ác mộng nho nhỏ đối với cậu kẻ từ vụ suýt té xa khi nãy. Chật vật đến nỗi Momo khó khăn lắm mới nín cười được, còn xung quanh ai nấy đều ôm bụng cười sấp. Quả thật là mất mặt thấy bà cố.

“Hitomi—kun...Nhớ thất kỷ dai kéo rơi đấy nhé...(^o^)! ”

“Hừ...Cứ chờ xem anh hùng tương lai trở tài mà lác mắt đi nhé...(U ∪ U)!”

“MỌI NGƯỜI CHUẨN BỊ, VÒNG QUAY ĐNAG GIA TỐC ~~~”

Cảnh vệ bên dưới vẫy vẫy tay hô lớn, bên trên người hầu hết đều bặm miệng bặm môi, tích lực để hét một cú thật to.

Hốt nhiên...

Rầm~~~~!!!!

Vòng quay đột ngột rung lắc dữ dội, bốn cái chân trụ lay động như muốn đổ xuống, biến cố xảy ra bất ngờ không hề báo trước, làm cho mọi hành khách tức thì hoảng loạn. Nhất là những người khách mới vừa di động lên trên, ở gần nhất cũng cách mặt đất đến bốn mét có hơn, còn Hitomi và Momo, hai người giờ đang ở tít tắp trên trời cao, nhìn cũng gần bốn, năm chục mét. Thậm chí cậu còn thấy chút đỉnh mây dật dờ và mấy con chim kêu quác quác bay ngang qua.

“Cứu với...!”

"Chuyện gì đang xảy ra vậy...☹_☹?"

“Bên dưới...Mau gọi cảnh sát, anh hùng đi...(ㄥ_ㄥ)!”

“Huhu...Tôi chỉ tới chơi thôi...Có tội tình chi mà ông trời lại...(T^T)!”

Bảo vệ chơi hoảng hồn, nhưng tâm lý tổ chất nhiều năm huấn luyện nhanh chóng ổn định lại, bắc loa lên đối với đám người la lớn:

“XIN QUÝ VỊ AN TÂM, MÁY CHÚNG TÔI CÓ CHÚT TRỤC TRẶC, QUÝ VỊ CHỈ CẦN CHỜ NĂM PHÚT LÀ ỔN THỎA...”

Năm phút xem như là một con số không quá dài, với lại vòng quay thực tình chỉ đứng đó chứ cũng không có biểu hiện thêm vấn đề gì, nên du khách lập tức an tĩnh.

Nhiều người cũng liên hệ với cảnh sát và anh hùng, còn bảo vệ thì lấy điện thoại ra alo cho ông chủ thông báo tình hình. Nếu vụ này mà xử lý không tốt, uy tín công ty muốn rơi xuống không nhỏ.

“Tích...Tích...”

“Tích...Tích...”

“Chủ quản làm sao không nhắc máy...(-_-)?”, một anh bảo vệ có chút nôn nóng hét thẳng vào điện thoại, nhưng con số cứ kêu bíp bíp liên hồi, chung quy vẫn im lặng.

Ngồi trên cao, Hitomi bỗng nhiên nhận thấy khói bốc mù mịt ở cách đó không xa.

Có vẻ là, sự việc không hề đơn giản như vậy!

P/S: Hôm nay lên chương chậm, nhà có giỗ, học và đi làm về khuya, gần 9h ms gõ được cho anh em. Đã cố viết, ngày mai sẽ check cho mượt, nhưng chương cũng khá ổn. Mong mn thông cảm

Bạn đang đọc truyện *Siêu Viêt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Biến cố (2)

Vài phút trước...

Sâu bên dưới lòng đất, ước chừng ba mươi mét, gần mười cái bóng đen tụ tập bên một cái bàn tròn, đang thương thảo về vấn đề gì đó.

Ngồi cạnh trái một cái hơi nhỏ hơn người đàn ông lên tiếng trước tiên:

“Theo như thông tin tôi nắm giữ, thì Vincom này chuẩn bị mở rộng thêm vài hạng mục, có thể sẽ lấn sâu vào mặt dưới...Nguy cơ rất lớn là địa điểm của tổ chức chúng ta sẽ bị bại lộ...”

"Mày đừng nói chuyện giết gân chứ, Kuroko..." - Đối diện một tên khác cười khẩy phản bác.

“Tin tức đúng một trăm phần trăm chứ...?”—Cánh phải mọi giọng nói lạnh löt, giống như thanh âm của phụ nữ vang lên.

Nhỏ hơn người đàn ông gật đầu chắc nịch, phớt lờ lời khiêu khích của đối phương, hướng người phụ nữ nói, “Hoàn toàn chính xác...Tôi đã cài người vào cao tầng của nhiều công ty lớn, mặc dù chức vụ không quá cao, tuy nhiên những động thái lớn như vậy, họ vẫn phải biết!”

Các thành viên còn lại bắt đầu bàn tán xôn xao...

“Nếu là thế thật thì có chút phức tạp rồi đấy...!”

“Chúng ta nên cân nhắc chuyển dời tổng bộ sang một khu vực mới!”

“Hừ, nói thì dễ lắm, nhưng muốn tránh khỏi tầm mắt bao nhiêu người cũng đâu có tốt đẹp ngon xoi mà làm... (◡_◡)”

“Thế mày nói nên hành sự kiểu gì...(-_-)?!”

“Không biết, chờ nghĩ cách đã...!”

“Nhưng lừa đã xem lông mày rồi, không quyết định nhanh thì đến lúc đó bị kịch đấy! Tao chẳng thích bị một đám anh hùng vây công đâu!”

Ngồi chính giữa bàn tròn, là một thân ảnh cao lớn, mang mũ trùm đầu che khuất khuôn mặt mình, nãy giờ chỉ lặng im lắng nghe người khác nói, ngón tay thỉnh thoảng gõ lạch cạch lên bàn.

“Được rồi, An Tĩnh!”

“Hả...(0.0)?!”

Các thành viên giật mình nhìn lại, thấy ai vừa nói chuyện, lập tức cảm như hén...

“Thù Linh!!!”

Người đàn ông gờ bàn tay phải lên ra dấu im lặng, rồi bắt đầu trầm tư, bầu không khí cũng rơi vào trạng thái trầm mặc.

Khoảng chừng một phút sau, người này chậm rãi nói:

“Tổ chức bí mật không thể tiết lộ...Di dời là việc bắt buộc! Thế nhưng những biểu tượng cùng với một vài hoạt động của chúng ta ở đây, có thể bị các thám tử hoặc anh hùng chuyên có năng lực đặc biệt tra ra chân sau, phong hiểm này, không thể gán!”

“Do vậy...” – Ông ta rút một hơi thuốc, thở ra một đợt khói trắng mờ mờ cả không gian, giọng nói trở nên lãnh khốc, “Chúng ta...phải phá hủy toàn bộ chứng cứ, bao gồm toàn bộ khu vực dưới lòng đất này!”

“Hả...??” – Mọi người xung quanh hít một ngụm hơi lạnh.

Ngồi gần nhất “thủ lĩnh”, một thân tín khác có chút nghi ngờ hỏi:

“Đại ca, khu vực của chúng ta bán kín đến gần trăm mét, động tĩnh lớn như thế, muốn che dấu là không thể nào...Đến lúc đó chỉ sợ...”

Hắn ta chưa nói hết ra, nhưng ngụ ý thì ai cũng hiểu. Tên thủ lĩnh khoan thai đáp lại:

“Cái đó tội mảy mòi cần lo, tao luôn luôn sẵn đồ nghề ở trong người. Chỉ cần gây ra phá hoại đủ lớn, đồng thời cùng lúc đánh sập nơi này, thì bọn anh hùng sẽ chỉ nghĩ đây là một vụ khủng bố mà thôi. Đợi khi bọn cảnh sát mò đến thì...Ha Ha...Chúng ta lúc ấy đã cao chạy xa bay rồi!”

“Thế nhưng còn hàng thì sao đại ca...? Lô này giá trị cả chục triệu yên chứ không ít đâu

(-.-), với lại vụ làm ăn còn liên quan tới đám Bát Tịnh kia nữa. Không khéo bọn nó lấy cớ làm hạ thấp uy tín chúng ta lại thì rất nguy hiểm!”

“Ừm...Mày nói cũng đúng! Vậy nên là, tất cả tội bây giờ không thể đều tham chiến được. Phân ra một nửa, sức chiến đấu không cao, nhưng Quirk mang đồ vật càng nhiều càng tốt...Darak, mày đi mở đường trước...Quirk Độn Thổ của mày sẽ giảm bớt được thời gian của tổ chức rất nhiều...”

“Tiếp theo, Leon, Ruml, Kuroko, ba đứa bây dùng năng lực vận chuyển đồ ra ngoài...những người còn lại, Tatumaki, Leonard, GE, theo tao đi làm một vụ lớn lật tung trời đi...Tiền thể đánh ra thanh danh của băng chúng ta!”

“Vâng...Thủ lĩnh!”

Cả đám đồng loạt hô to.

Chấm dứt hội đàm, lũ tội phạm tức thì hành động ngay. Đỉnh đầu phía trên của bọn chúng, lại chính là khu vực giải trí thứ ba, nơi đang hội tụ hàng trăm người.

...

“Papa, mama, mua cho con cái này đi...”

Hơi béo thảng thốt, nín thở nhìn cha và mẹ mình, chỉ về một cái mặt nạ All Might nũng nịu nói. Đôi vợ chồng trẻ cười cợt, về mặt có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng không từ chối, lại nhẹ giọng nói với con trai, “Aryu, ở nhà chúng ta đã mua rất nhiều đồ chơi cho con rồi, của ngài All Might con sở hữu đâu có ít!”

“Ừ chịu đâu...Huu...(T.T)...Con còn thiếu vài cái của ngài ấy mới đủ bộ sưu tập được...Papa, mama phải mua cho con!”

“Rồi...rồi...để ba mẹ mua...Thiệt tình, đứa nhỏ này...”

Người bố bất đắc dĩ hướng vợ nhún nhún vai, tỏ vẻ không thể ra sức, rốt cuộc phải tiến đến quầy đồ chơi trả tiền cho chủ quán.

Thằng mập lấy được mặt nạ All Might rồi, đeo ngay lên mặt, đứng chống nạnh cười to đắc ý, cánh tay phải giơ lên la hét mình chính là All Might đòi kể tiếp; làm cho ông bố xạm mặt lại, còn mẹ nó thì lúng túng vô cùng.

Hầm mộ quy hầm mộ, con nhỏ chưa hiểu chuyện, nhưng nó phán vậy vô hình chung đeo mũ xanh cho cha nó rồi...@@@.

Aryu đùa giỡn món đồ chơi nhỏ của mình, thỉnh thoảng lại mang nó ra hướng ba mẹ mình lè lưỡi làm mặt quỷ, biểu lộ nghịch ngợm vô cùng. Cảnh tượng nhìn thoáng qua thật ấm áp.

~~~~~Răng rắc~~~~~

“Papa ơi...giống như có tiếng động ngay dưới chân...(0,0)?!”

Aryu đang tung tăng cách ba mẹ một đoạn, bỗng thấy mặt đất thoáng chấn động một cái, giống như có thứ gì đang trở mình vậy.

“Phải không, mau tới đây!”

Thật ra không chỉ thằng nhóc, mà ngay cả bố mẹ nó, cùng với rất nhiều người xung quanh, cũng cảm thấy mặt đất đang run rẩy, mà cường độ ngày một tăng lên.

Hàng quán bên đường, cửa tiệm đồ chơi, xích đu, ghế đá...Toàn bộ cảnh vật, đồ trang trí tại khu số ba, bắt chợt lung lay dữ dội, thậm chí đất cùng gạch ngói đã có dấu hiệu rơi rớt ra, muốn sụp đổ.

“Khi gió gì đang xảy ra thế...☹️!?”

“Không biết...Anh coi, chẳng lẽ là động đất sao...@!”

“Mặc kệ là gì, mau tránh những chỗ đông đúc ra, nguy hiểm lắm!”

Hiện tượng này lập tức dọa sợ một đồng người, bất kì ai cũng vội vàng thoát khỏi khu vực nhà ở, Một người hét to, cảnh báo toàn bộ, rồi vội vàng ba chân bốn cẳng rời đi, bởi vì, nhà sụp, đứng càng gần càng dễ tạch.

“Mau điện thoại cho cảnh sát hay anh hùng thông báo tình hình nơi này mau!”

“Đúng! Tôi liên lạc ngay đây!”

“Cầu trời phù hộ đừng động đất thiệt...Có thì cũng không lớn, mong là các anh hùng tới kịp thời...(T^T), thanh xuân của tui...(T.T)!”

Sống trong một thế giới hỗn loạn, con người đã sợ quen với thiên tai, nhân họa, những việc như động đất, động phải không chín cũng mười, không trên TV thì đời thật cũng từng chiêm ngưỡng một hai, cho nên tâm lý người dân vẫn còn rất vững. Hơn trăm người tụ tập ra khu đất trống, đồng thời có vô số nhân đã báo tin cho các cơ quan chức năng và nhận được hồi báo sẽ có cứu trợ đến ngay. Việc họ cần làm chính là chờ đợi.

“Đại ca, xuyên gần tới mặt trên rồi, chỉ còn cách tầm năm mét thôi!”

GE và Leonard, hai kẻ đảm nhiệm tanker hướng thần bí thủ lĩnh báo cáo, chỉ dựa vào sức mạnh kinh dị của mình, cộng thêm khả năng khống chế vật chất của Tatumaki, chỉ trong mười phút mà ba tên tội phạm đã đục xuyên hơn mười mét tầng đất. Phải biết càng xuống sâu thì thổ địa càng rắn chắc, so với kim loại thậm chí còn cứng hơn rất nhiều. Vậy mà ba tên này đục xong mặt không đỏ, mồ hôi không chảy, tên đứng đầu còn không thèm dừng tay chân gì.

“Tốt!” – Thủ lĩnh tội phạm gật đầu, lấy bộ đàm ra gọi mấy tên còn lại, “Leon, Ruma, Kuroko, tụi bây chuyển hàng tới chỗ nào rồi?”

Bên kia lập tức đáp lời, “Đại ca, bọn em đã đến đúng vị trí, nhưng chưa ra vì bên trên đông quá, nghe loáng thoáng có đến cả trăm người đấy!”

“Hả...☹️?”

“Mẹ nó...(-_-)!” – Tên trùm không nhịn được chửi tục một câu, “Bọn tao còn chưa làm động tĩnh tới, lũ dân đen kia đang chơi trò gì à...?”

“Đại ca...~~~~” – Leonard yếu ớt gọi.

“Sao...?”

“Ban nãy tụi em đập mạnh quá, có nhiều chỗ bị rạn nứt mà không chú ý, có thể phía trên du khách nhận thấy được nên bỏ chạy chẳng...(o.O)?”

“Đ...F*CK!”

“Tụi mày thành sự không được, bại sự có thừa. Kế hoạch tạo bất ngờ không ổn rồi, chắc lũ anh hùng cùng cảnh sát đang cấp tốc tới đây...Thay đổi phương án B!”

“Tatumaki...!”

“Có em!”

“Vận dụng năng lực hết công suất, phối hợp GE và Leonard, phá vỡ lớp đất này càng nhanh càng tốt. Phải mau chế tạo hỗn loạn, nếu không đám Ruma có thể không chuẩn trước được, lúc đó phiền toái lớn.”

“Boss cứ để tụi em, này giờ chỉ ngại bị phát hiện sớm nên em còn hơi nhệ tay...!”

Leonard vỗ vỗ bộ ngực tự tin nói, phô bày ra hàm răng trắng hếu, nhưng phối hợp với thân cao đến bốn mét của hắn, cộng thêm khuôn mặt bờm xờm lông lá chẳng khác gì một con sư tử hình người. Trẻ con trông thấy, ban đêm chắc chắc mất ngủ.

“Được...không nhiều lời, nhanh gọn, tao sẽ cho nổ toàn bộ bom lấp đặt dưới mặt đất!”

Tên thủ lĩnh nói dừng dừng như thể hắn chuẩn bị làm chuyện gì đó rất bình thường, nhưng thủ hạ hắn mới biết người đứng đầu của chúng nó máu lạnh như thế nào. Cả mười nghìn mét vuông phương viện, chôn đủ loại bom TNT, cao nổ thuộc các kiểu. Chỉ cần phát nổ những thứ này, thì dù có chôn sâu mấy chục mét dưới mặt đất, cũng chắc chắn gây nên sạt lở đất, tổn thất về người và của không thể đo đếm được.

Nhưng đã lỡ lên xe giặc, liền hối hận cũng không kịp nữa rồi, đành phải dồn toàn lực mà hành sự thôi.

Tatumaki vận dụng năng lực, điều khiển năm cái đèn pin chiếu sáng chói lóa khu đất bốn người đang đứng, chẳng khác gì một hang động có chút thô ráp, thỉnh thoảng còn có bụi bặm rơi là tả.

GE đứng song song với Leonard, cả người bỗng trưởng lên, cơ bắp nổi cuộn cuộn, hóa thân thành một gã khổng lồ cao hơn ba mét.

Nếu Hitomi nhìn thấy, ắt hẳn cậu sẽ nhận ra “bạn cũ” năm xưa đã bị mình đánh bại nhưng may mắn trốn thoát.

Hai tên cuồng hóa tội phạm hít một hơi thật sâu, giương cánh tay bự chảng lên, nổi từng đợt gân xanh vằn vèo khắp người, cùng nhắm về một hướng, gầm to lên:

“VỖ NÁT ĐI!!!”

!!!~~~~~ ẦM ~~~~~!!!!

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Tội phạm đột kích (1)

~~~~~Rắc...Rắc...Rắc~~~~~

Nương theo tiếng động mỗi lúc một lớn, mặt đất bắt đầu xuất hiện từng vết loang lổ, tràn đầy những khe nứt giống như ngày tận thế đến vậy.

May mắn là mọi người đã rời xa khu vực nguy hiểm, rất nhiều thị dân lấy màn hình smart phone quay chụp lại những gì đang diễn ra.

Oành!

“Nhìn kia...!”

Một người đột nhiên chỉ vào xa xa khối đất la lớn, hấp dẫn sự chú ý của toàn thể xung quanh.

Từng lớp thổ địa đột nhiên sụt xuống, và rồi bắn ngược lên trên.

Rắc...Rắc...UỖNH...!!!

Kèm theo đó là đỉnh tai nhức óc âm thanh, tựa như có người vừa dùng bom nổ ngay dưới lòng đất, bụi bay mù mịt khắp trời, người ta trông thấy loang thoáng một vài bóng hình lớn đen kịt đột ngột xuất hiện.

Khàn khàn điệu cười từ trong khói bụi hiện người nghe phải khiếp vía.

Leonard vặn vẹo thân hình, rũ xuống đất cát bám trên lông mình, trầm giọng nói:

“Đại ca, giờ chúng ta có cần đồ sát chút ít thị uy không...Hay chỉ phá hư để thu hút tầm mắt kẻ khác là được...?”

“Đợi chút, tao liên lạc...!”

Trung niên đàn ông không nhiều lời, lấy bộ đàm ra liến hồi, “Rumal, bên tụi mày xử lý đồng hàng đó trong bao lâu thì xong?”

“Khoảng tầm mười phút hơn chút đại ca...Tại người đông quá, bọn em tuy dễ tránh né tầm mắt, nhưng muốn mang đồ ra cũng khó, với lại cửa ngoài theo quan sát thì có vài cái xe của lũ cớm đang đậu bên đường, số lượng cũng đang tăng lên...(0.0)”

“Được...Tao sẽ dụ tụi nó sang bên này, tiếp viện đang chờ ngoài kia, tụi mày chuyển càng nhanh càng tốt!”

“GE, Tatsumaki, Leonard...!”

“Có tụi em ồ_ồ!”

“Ba đứa bây, chế tạo càng nhiều hư hại cho tao càng tốt, chôm bao nhiêu tiền cũng được, nhưng đừng có ý giết người, cứ để lũ kia tự sinh tự diệt. Tao không muốn lôi kéo tầm mắt của đám anh hùng trên top tới đây vậy quết đầu...(- -), Rõ chưa!”

“Dạ vâng...!”

“Làm đi!”

Tên thủ lĩnh vừa dứt lời, GE cùng Leonard, hai cái khổng lồ tội phạm lập tức như trâu điên, gào thét xông ra ngoài.

ẦM~~~~ẦM~~~~ẦM~~~~

Hai tên tội phạm vừa hiện thân, tức thì gây nên một đợt khủng hoảng và rối loạn cho thị dân bình thường.

Mọi người tức thì bỏ chạy tứ tán, cái gì tập trung một chỗ đều vất ra đằng sau. Nói đùa, hiện trường kết hợp với hình thể hai tên đó, có ngu cũng biết được là chuyện gì đã xảy ra. Động đất chắc chắn là do hai tên bự con trước mắt này gây nên.

Pực!

Cạnh đường một cây cột đèn to đến vòng tay hai người ôm không hết, lại bị Leonard nhắc lên nhẹ như bòn.

Vù...RẦM!!!

“Chạy mau...Ông trời ơi, không phải động đất...!”

“Là BỌN TỘI PHẠM...(!~!), bọn chúng mới từ dưới đất chui lên...!”

“Anh hùng...Anh hùng đâu hết rồi...?!”

“Giờ này mà vẫn chưa có dân chuyên nào đến à...(T^T)!”

Cuồng cuồng, khóc lóc, sợ hãi, la ré...Bản tính chân thật nhất của nhân loại, chỉ khi hiểm nguy tới gần, mới có thể bộc lộ rõ ra. Dù cho thường ngày thấy sự việc phạm tội diễn ra như ăn cơm uống nước, nhưng loại này hung hăng, không coi tính mạng con người ra gì, cùng hung cực ác kẻ xấu, mức độ so với ăn trộm ăn cướp, khác biệt một trời một vực.

Vừa nãy, cả trăm người thị dân, từ cách xa mấy chục mét, tận mắt chứng kiến sức phá hoại kinh khủng của Leonard và GE. GE giống như một cái hình người vũ khí di động, đối phương dẫm chân xuống đất liền sụp hết phương viên ba mét quanh đó, đôi tay to bằng cả thân hình một người trưởng thành, một đập, một nhảy, liền phá hư một cửa hàng nhỏ. Đồng bạn bên cạnh hẳn còn đáng sợ hơn.

Leonard chỉ quơ nhẹ cây cột, phạm vi năm mét xung quanh giống như bị cắt chém một dạng, cây cối bị quét sạch, ngã rạp xuống đất, mấy băng ghế đá ngày thường là nơi của bao đôi trai gái, tình nhân ngồi ước hẹn, này chỉ còn là đồng vụn vỡ.

Tatsumaki lơ lửng giữa không trung, chân đạp nắp thùng rác, niệm lực phun trào, khuấy động khí lưu tạo thành phong bạo, ngăn trở tầm mắt của vô số người dân cùng cảnh sát.

Cả ba tên tội phạm kết hợp lại, thoáng chốc, khu trò chơi số ba của công viên Vincom Park đã bị phá hủy gần phân nửa, kể cả địa chất lẫn các công trình kiến trúc.

Bọn tội phạm không cố ý nhằm vào người dân, nhưng chúng cũng mặc kệ bên trong tòa nhà, chỗ chơi trò chơi, có hay không có người, cứ gặp là đập, cứ gặp là phá...Phạm vi ngày một lớn, thương vong về người và của mỗi lúc một tăng, tình thế trở nên nghiêm trọng vô cùng.

.....

Quay về phía Hitomi, sau khi nhận ra tình thế không ổn, cậu nghiêm nghị, nắm tay bạn gái nói:

“Momo...Vòng quay đứng lại rồi, chúng ta phải xuống thôi!”

Người khác có thể không thấy, nhưng năng lực cảm nhận cùng đôi mắt sẽ không biết đánh lừa cậu. Vừa nãy Hitomi mới quét ngang toàn bộ phương viên ba trăm mét bên trong, tức thì có bốn đạo sóng sinh mệnh ập vào não cậu...[Có bốn tên tội phạm, chia ra bốn khu, đang cố gắng phá hoại nơi này...(- -)]

Bên dưới người xem giống như còn lác đác dăm ba cái, phần lớn đều bị động tĩnh bên kia hấp dẫn qua, hai người bảo vệ cũng chẳng biết là đã chạy đi đâu.

Người trên vòng quay bây giờ, đều lâm vào trạng thái tiến thoái lưỡng nan, muốn xuống không được, mà nhảy ra cũng không xong.

“Lại chờ nữa là hạ sách, mau vận dụng quirk sáng tạo ra mấy cái dù để mọi người trên này hạ cánh cái đã.”

“Mình làm ngay đây, đợi mình chút xíu (´ω´)!”

Hitomi hướng những người còn đang kẹt trên vòng quay hét lớn:

“Tất cả, xin chờ một chút, hai người chúng tôi là học sinh khoa anh hùng ở U.A, chúng tôi có biện pháp đưa toàn thể các bạn xuống đất an toàn, nếu ai tự tin rằng Quirk của bản thân có thể tự thoát được trạng thái tiến thoái lưỡng nan thì xin sử dụng để thoát thân...”

“Tôi không biết người khác thế nào, nhưng tôi không có...☹—○!”—Một ông bác lớn tuổi la lên. Bên cạnh bà vợ cũng gật đầu liên tục chen vào, “Đúng vậy, hai cháu có cách gì thì làm nhanh lên, tôi thấy loáng thoáng xa xa có ánh lửa, giống như đang xảy ra vấn đề gì rồi...!”

“Hai bạn trẻ đáng trên, nếu có phương pháp xuống khỏi cái vòng quay chết tiệt này, làm ơn nhanh chóng một chút...!”

“Đúng vậy, tội này chỉ là dân thường thôi...Bon tôi trông chờ vào anh hùng tương lai các bạn đây!”

“Cố lên...Chúng tôi chờ được...!”

Một số nhỏ trăm mặc, còn đa phần đều hô to cổ vũ, chỉ cần nghe thấy hai chữ Anh Hùng, liền tính là hoảng loạn nhất thời khác, dân chúng đều có thể phục hồi được tâm trạng mình với tốc độ nhanh nhất. Đó cũng chính là lí do mà Hitomi vội vàng lấy bằng hiệu U.A của mình ra.

Rất nhanh, năm cái dù cỡ nhỏ đã được Momo tạo thành, Hitomi lập tức cầm lấy, tháo ra thắt lưng, linh động thân thể lập tức bám lên những khớp nối của vòng quay siêu tốc, đưa hàng cho năm người gần nhất.

Người nhận là cặp vợ chồng trung niên và một gia đình trẻ với một cô con gái.

“Hai anh chị, để tôi giúp đưa cháu xuống bằng dù không khí luôn nhé!”

Hitomi đưa lời đề nghị, vì cảm thấy để một cô bé chưa đầy bảy tuổi, nhảy dù từ độ cao hai mươi mấy mét, kiểu gì cũng không ổn hết.

Người vợ có chút lưỡng lự, nhưng anh chồng quyết đoán bế con gái lên, trao cho Hitomi và nói, “Làm ơn đưa nó xuống an toàn. Thân thù của cậu, tôi tin tưởng là có thể! Nếu vợ chồng chúng tôi mang thì rất dễ xảy ra chuyện(-.-)!”

“Tất nhiên, anh cứ an tâm!”

“Nini... Con thích nhất là được ở trên không trung phi hành đúng không... Bây giờ, anh trai này sẽ cùng con thực hiện nguyện vọng đó nhé...!”

“Thế còn ba mẹ thì sao...(o-o)?”

Tên gọi Nini cô nhóc, tuy còn nhỏ nhưng không phải là ngu ngốc, bắt ngay trọng điểm vấn đề, tròn to đôi mắt hướng ba mẹ mình hỏi thăm, nước mắt liền muốn chảy ra. Người bố mỉm cười, xoa đầu con và nói, “Ba mẹ sẽ xuống ngay sau con, đừng lo lắng gì hết! Ngoan, không khóc, nghe lời bố nhé!”

“Vâng...(o-o)!”

Nini gật gật cái đầu nho nhỏ, xoa xoa khuôn mặt, biểu thị mình rất nghe lời, hướng Hitomi giơ hai tay lên, cậu hiểu ý ôn nhu thật đây dù vòng quanh người cô bé.

Lại liếc sang nửa kia vòng tròn, Momo đã biến thành trạng thái Flexible Armor và bắt đầu “vận chuyển hàng hóa” đến cho mọi người.

“Chuẩn bị kỹ càng chưa, Nini...(^.^)!”—Hitomi toét miệng cười đến tận mang tai, nhỏ giọng thì thầm, “Đây sẽ là chuyến du hành thú vị nhất của em đó...”

“Em sẵn sàng rồi!”—Nini khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc đáp lời.

Vậy thì...

Nhảy thôi...!

“A...A...A...a...a...a...a...a...~~~~~!!!!”

~~~~(V.V)~~~~

Hạ cánh bình an, Hitomi vẻ mặt cứng đờ, lỗ tai có chút run, khoe miệng co giật, tay cầm lấy Nini xinh xắn thủ chương, cảm giác đầu óc có chút văng...

Ban này, dù chuẩn bị tinh thần rồi, nhưng cậu không ngờ con bé có thể hét to khủng bố như vậy, chấn động màng nhĩ đau ê ảm. Nếu không phải Hitomi phản ứng kịp thời, lấy từ trường ngăn cách bớt âm thanh, chắc giờ điếc tai nói không chừng. Cho dù thế hai bên màng nhĩ vẫn còn kêu ồm ộp không dứt.

To be continued!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Tội phạm đột kích (2)

“Anh ơi...Anh có sao không...☹___☺?”

Nini hỏi có chút dè dặt, cũng nhận ra trạng thái không đúng của người vừa mới hỗ trợ đưa mình xuống. “Anh còn ổn...Em cứ...yên tâm...!”—Hitomi nở nụ cười miễn cưỡng nói, bản thân thì nhắm mắt lại điều tức trong đầu thanh âm và vận chuyển toàn thân máu lưu động.

Lần này quả thực làm cậu đỏ mặt hơi lạnh. Mặc dù nói đến tổn thương thì không có, nhưng mà nó giống như một hồi chuông gõ cái bong vào đầu cậu, để cậu nhận ra thể giới này nguy hiểm đến mức nào. Chỉ cần chủ quan sơ sẩy, thì dù mạnh đến mấy cũng có thể bị lật kèo.

Hiện tại Hitomi chưa khôi phục đỉnh phong thời khác, nhưng cũng có đến bốn, năm phần mười. Thế nhưng một cô nhóc chưa khai phá năng lực, có thể ở khoảng cách gần, trong lúc cậu không quá chú ý, khiến cho cậu phải thất thần.

Nếu như là trong chiến đấu xảy ra, thì Hitomi chắc chắn sẽ bị kẻ địch lợi dụng sơ hở chiếm lấy ưu thế. Nini lần này, không những không gây hại, mà còn tặng Hitomi một lễ vật rất lớn, khiến cho cậu trở nên trầm ổn hơn.

Bởi vì dù gì thì cậu cũng chỉ là một học sinh mười sáu tuổi, kể cả làm anh hùng bóng đêm bí mật, hay sở hữu năng lực không tưởng nổi, thì bản chất về kinh nghiệm lẫn tâm hồn của Hitomi vẫn chưa thể sánh bằng với các anh hùng top cao.

Từ trước tới giờ, cậu chưa lúc nào bày ra thái độ khinh người, hay tỏ vẻ ta đây giỏi lắm, ứng xử bề trên với người khác, một phần vì đã được gièm dũa khi còn ở viện mồ côi, và thứ hai, khát vọng của cậu là vươn đến đỉnh cao, chứ không phải là mè oai khoe khoang, bắt nạt kẻ yếu hơn mình, đó không phải sự độ lượng của một cường giả.

Hai chữ “cường giả”, làm chủ vận mệnh bản thân, và cứu giúp người khác nếu có thể, mới là mục tiêu Hitomi hướng tới. Nhưng không thể phủ nhận một điều, mạnh mẽ quá nhiều so với bạn cùng lứa, nên Hitomi đôi lúc tự tin quá mức, dẫu rằng chưa hề xảy ra bất kì sự cố nào, nhưng tương lai thì ai nói trước được.

Xét cho cùng, cậu thật sự quá trẻ!

Tâm trạng diễn tả, so với thời gian suy nghĩ, nhìn thì lâu, nhưng chẳng qua là chớp mắt mấy cái mà thôi.

Lần lượt từng đoàn người bắt đầu đổ bộ xuống mặt đất, có vài thanh niên sở hữu Quirk điều khiển gió, đất cát, hay một vài loại tương tự, khiến cho quá trình hạ cánh trở nên an toàn hơn rất nhiều.

Thoát khỏi tình cảnh chông chênh, Hitomi trao trả Nini lại cho hai vợ chồng trẻ, quay người trở về bên cạnh Momo, thì thầm, “Giờ tôi sẽ sang khu bên kia thăm dò tình hình, cậu tính sao đây!?”

“Minh đi theo Hitomi-kun (-.)!”

Momo không ngần ngại, dứt khoát trả lời thẳng.

“Ừm... Vậy chúng mình đi nhanh thôi...” (-_-)”, Hitomi gật đầu, không nhiều lời khuyên nhủ cô bạn, cậu tôn trọng ý kiến cô bé, và chẳng, bọn họ đều là anh hùng trong tương lai, gặp tội phạm chạy trước sao được.

Thấy những người khác rục rịch cũng muốn tiến về đám cháy để góp phần nào nhiệt, Hitomi có chút đau đầu, nói lớn:

“Các vị, đối diện rất có thể là tội phạm đang hoành hành, với phạm vi rộng như thế, chắc chắn là một tên cờ bạc hoặc một tập tội phạm đang phá hoại nơi này. . . Mọi người đi qua nhiều như thế, chỉ sợ gây vướng víu, đồng thời tự đưa bản thân vào nguy hiểm!”

Nói rồi, Hitomi cũng mặc kệ đằng sau nghe hay không, Soru phát động, nắm lấy tay Momo, hai đứa thoáng cái hóa thành tàn ảnh mất dạng.

Mà những người còn lại, có kẻ trầm tư suy nghĩ, có thanh niên bộ dáng ngo ngoe muốn tiến tới “hóng chuyện”, cặp gia đình Hitomi vừa giúp đỡ ban nãy, không do dự mà dất nhau hướng công ra vào chạy mất.

Thấp thoáng xa xa, màu xanh biếc cũng mũ phục đặc trưng của cảnh sát bắt đầu xuất hiện lữ lượt, kèm theo tiếng kèn vang inh ỏi.

“CẢNH BÁO...LOA LOA...CHÚNG TÔI PHÁT HIỆN CẦU CỨU, ĐÃ XÁC MINH TỘI PHẠM HIỆN THÂN, MỨC ĐỘ NGUY HIỂM CHỈ SỐ CAO, TOÀN BỘ THỊ DÂN LẬP TỨC RỜI KHỎI KHU VỰC NÀY NGAY!”

“ANH HÙNG ĐANG TRÊN ĐƯỜNG TỚI TIẾP VIỆN, VÌ AN TOÀN CỦA CHÍNH MÌNH, XIN HÃY LUI VỀ SAU HÀNG PHÒNG VỆ CỦA CHÚNG TÔI ĐỂ DỄ DÀNG XỬ LÝ TÔI PHẠM!”

Trần vào cảnh sát phân ra mấy người ổn định lòng dân, dẫn đầu là cảnh sát trưởng của thành phố, hình người mang thường phục đo sao huy hiệu, phía trên lỗ tai vẫn còn lác lác.

“Ngài cảnh sát trưởng cũng tới ư... ☉ ☐ ☉???”

“Khó nói, vụ lần này cấp bậc so với mấy vụ trước cao hơn hẳn...”

“Chắc chắn như vậy rồi, bình thường ngày ấy đâu có xuất đông!”

Quản chúng nhiệt tình bình luận, mà sự thật cũng gần như vậy. Vừa nãy tập đoàn Vincom đã liên hệ với tổng bộ cục cảnh sát yêu cầu phải viện binh tới, phải biết trong xã hội, tiền có thể không phải tất cả, nhưng thiếu tiền tuyệt đối không được.

Một người có quyền có thể liên lạc, liên tính cấp trên cũng phải bán một bộ mặt, thế nên đích thân cảnh sát trưởng Hình Khuyển ra trận.

Canh ông còn có mười mấy vị xách súng các kiểu, dàn trận thế tiến về khu số 3.

Bên ngoài loa vang ầm ầm, muốn ở lại nữa thì đúng thật là thằng ngu. Tất cả người còn sống sờ ở Vincom Park lấy tốc độ nhanh như điện xẹt, lui về phía vòng đai bảo hộ do cảnh sát giăng ra.

OÀNH!!!

“Ha ha...Lũ dân đen, tội mày chết đi...Chết hết đi...!”

GE có chút điên cuồng đập phá mọi thứ, dưới chân hắn thổ địa loang lổ máu tươi, sụp đổ vách nhà, công trình thang gấp cao tầng, cửa hàng, nằm chồng chất lên nhau. Thịnh thoảng lại thấy cánh tay hay tiếng kêu của ai đó tuyệt vọng từ trong đồng đồ nát kêu lên cầu cứu.

Những món đồ chơi của trẻ em, gấu nhồi bông, mặt nạ anh hùng, áo choàng, công cụ giả tưởng, tất cả, đều trở thành thứ để bọn tội phạm phát tiết.

Đã lâu lắm rồi, từ mấy năm trước đó, GE hẳn như một con chó nhà có tang, cướp bóc thất bại, đồng bạn bị bắt, tự tin đều bị đánh nát, hắn chôn chui chốn nhủi, may mắn được bằng Yakura thu nhận. Thần bí thủ lĩnh, giúp hắn chữa khỏi thương tích, đồng thời hứa hẹn sẽ giúp GE báo thù lại mối hận năm xưa với anh hùng đêm Dawn Knight!

Nổi điên trạng thái ở dưới, GE có chút mất khống chế, thậm chí so với Leonard còn muốn khủng bố. Bởi vì GE trong lòng có ngạo khí. Từ một cái cảm đầu, tuy rằng chỉ là nhỏ bằng đũa, nhưng cũng là đại ca. Bình thường hắn đối với thủ lĩnh liên im lặng không dám hó hé, nhưng sở hữu Quirk mạnh mẽ, lòng lại ỷ lại “chỉ lớn”, nào muốn chịu tội lâu dài đây.

Làm chó săn dưới tay kẻ khác, không phải là tính cách của GE!

ẦM ~~~ ẦM ~~~ RẦM...!!!

Nương theo tốc độ phá hoại của hai tên điên, thương vong bắt đầu theo hóa tiễn một dạng nhảy vọt, người giống như đã chạy tứ tán, không chết thì cũng bị thương tích vì đá vụn đập vào người hoặc mắc kẹt đầu đó rên rỉ chờ anh hùng tới cứu trợ.

“Boss...Hai tên kia có vẻ nhập tâm quá rồi, chỉ sợ chúng phá hư quy củ, lúc đó chúng ta khó lòng mà thoát...(-_-)”

Mặt hóa trang xanh lè kinh dị, Tsumaki trời nổi đến gần thần bí thủ lĩnh còn khoác áo choàng đứng bằng quan một bên, nhin không được, lo lắng hỏi, nãy giờ Tsumaki đã hết mức kiềm chế, vốn dĩ với năng lực của mình, cô ta có thể công phá so với GE và Leonard muốn kinh khủng hơn nhiều.

“Không cần thiết...Ta còn có chủ trương!” – Giọng người đàn ông bình thản hạ lệnh, không có chút gì gọi là thiếu tự tin, nhưng phía dưới lớp mặt nạ, là hai con mắt đang điên cuồng nhấp nháy.

Thù hạ của mình, hắn biết rõ ràng.

Trước giờ, hắn chỉ luôn giấu mặt, kiềm lời, liên sát người thân tín Tsumaki cũng chưa hề thấy hắn lộ ra chân diện mục bao giờ.

GE lòng mang tâm tư phản loạn, tuy cố gắng dấu giếm, nhưng sao tránh khỏi tâm tư thâm trầm của hắn cơ chứ. Leonard thì chỉ là một viên đại tướng, sức mạnh có thừa, nhưng đầu óc có chút không đủ dùng, tuy nhiên khá trung tâm với tổ chức, nên cứu vớt vẫn được. Còn GE, ha ha, hôm nay, sống được ra ngoài hay không, quân cờ này hắn đều định sẽ từ bỏ.

“Rumal, Darak, Kuroko...Chuyển hàng xong chưa?”

“Còn một đợt nữa là hoàn thành rồi đại ca! Tội em đang chuyển ra đây!”

“Ừm...Nhớ rồi càng xa càng tốt, tao sẽ mời vài tên anh hùng rồi cho nổ bom khu này. Liên hôm nay, chúng ta sẽ trở thành thị dân khu ác mộng cùng anh hùng vết nhơ không thể xóa nhòa!” – Nói rồi, khoe miệng hắn nhếch lên một nụ cười, nhìn hết sức âm hiểm và bệnh hoạn.

~~~ ỰC ~~~

Bên kia điện thoại truyền đến thanh âm nuốt nước bọt, ba tên tội phạm mặt hải hùng khiếp vía trước cái vố “lớn” mà thủ lĩnh của tội nó bày ra.

Phá hủy một khu vui chơi trị giá cả trăm tỷ yên, sinh mạng con người như cỏ rác, liên anh hùng cũng bị tính kế trở thành bàn đạp để hắn giương danh thiên hạ.

Toàn bộ ập đến, đều chỉ vì một lý do, tổng bộ của bọn chúng có thể bị phát hiện.

Vincom ắt hẳn cũng không bao giờ nghĩ tới được, khai phá ra một hạng mục, lại có thể đào ra một ổ cùng hung cực ác tội phạm, thật sự là người tính không bằng trời tính.

Mà đúng lúc này, tiếng súng bắt chợt vang lên, kèm theo là thanh âm phản nộ thét lớn:

“DỪNG TAY LẠI, QUÂN TÀN ÁC!”

~~~~~ My Hero Academia ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Ác Chiến (1)

Nương theo tiếng hét, một bóng người bự con nhảy vào hướng hai tên ác nhân tung nắm đấm của mình.

“Là Death Arms, Punching Hero, xếp hạng ba mươi!”

“May quá, anh ấy có thể dẹp loạn được đám tội phạm này!”

Pía bên ngoài phóng viên bắt đầu bu đây, chụp ảnh tí tách, còn thị dân thì bàn tán xôn xao...

Cùng lúc đó, Death Arms, đồng thời va chạm với tên tội phạm

UỶNH!

Đấm trúng rồi, nhưng Death Arms không hề vui mừng, ngược lại sắc mặt trở nên khó coi vô cùng. Nắm tay của ông, đánh vào cơ thể đối phương, cảm tưởng như đang đánh vào kim thiết vậy, thậm chí còn ần ần đau nhức.

“Khà Khà... Thế nào anh hùng. ..(— —)!”

GE quay đầu ngược lại, khuôn mặt xấu xí nở nụ cười đắc ý, có điều trong mắt thị dân và cảnh sát, lại chẳng khác gì ác ma cả.

~~~~~Vũ~~~~~

GE quơ cánh tay giống lốc xoáy, tức thì hát văng Death Arms ra ngoài, bản thân thì cười hô hô, “Quá yếu... quá yếu... Đây là cái gọi là anh hùng ư...!”

“Đồ khốn, dám sỉ nhục anh hùng, tao sẽ bắt mày trả giá... ▶_◀!”

Một cái mạng võ phục ninja truyền thống, tay cầm kiếm, tay khác đỡ Death Arms lại, rồi nhảy thật cao, kiếm mang thẳng phía GE xông tới.

“Cẩn thận sau đánh lên, Justice Ninja!”

“Hả...!?”

Death giật nảy mình hướng đồng bạn la lớn, nhưng đã muộn.

Gió bụi bỗng nổi lên, che đầy đằng sau một bóng hình khổng lồ, phải cao bằng một tầng lầu của tòa nhà bình thường, khuôn mặt giống sư tử một dạng. Hai tay cơ bắp lực lưỡng, thoắt huy động liền xuất hiện xé rách không khí tiếng rít gào, loang loáng vuốt sắc hóa thành một đạo bạch quang nhắm Justice Ninja quét qua, tình thế mười phần nguy hiểm.

Bản thân Justice Ninja chỉ miễn cưỡng nhìn thấy một tuyến bạc trắng tưởng chừng muốn xé nát chính mình. Còn không kịp định thần cùng phản ứng, chỉ miễn cưỡng thu lại đã xuất ra kiếm thế, xoay trở về bảo vệ thân thể...

Pằng!

~~~~~Roẹt~~~~~

Trong tình huống nguy cấp, cảnh sát trưởng Housse Dog không hề do dự, rút súng nhắm Leonard nã liền ba phát.

Phốc!

Justice Ninja mặt trắng bệch văng thẳng ra đằng sau, kéo theo mấy tay cảnh sát ngã cùng một lúc, lưỡi kiếm đục bằng hợp kim đã hiện ra vài vết xước, chỗ bị đánh trúng lúc này thậm chí còn móp lại nửa centimet.

“Tay... Tay của tôi...!”

Từ giọng nói có thể nghe ra được Justice Ninja còn rất trẻ trung, vậy mà lại có thể cắn răng chịu đựng được ba vết vết thương trên tay phải sâu đến tận xương, máu thịt đều trôi ra ngoài, ai nấy đều tái mặt lại.

“Cậu không sao chứ, Justice Ninja...!?”

“Tôi vẫn còn... có thể... Chiến đấu... Khụ... Khụ...!”

Đeo mặt nạ tuổi trẻ ninja anh hùng run rẩy có rặn ra từng từ, cổ thể thấy mồ hôi của anh đã toát ra ướt đẫm toàn thân.

Lạch cách... Lạch cách...

Hai tên tội phạm hung ác lúc này cũng dừng tay, GE mặc dù vẻ mặt có chút không bỏ, nhưng vẫn lui về đằng sau.

Cảnh sát, anh hùng cùng chăm chú về phía trước, họ biết, chính chủ sau màn sắp xuất hiện.

“Gió ngừng!”

Bóng người mặc bộ váy màu xanh lá cây lơ lửng trôi nổi phía trên hai tên hóa hình tội phạm, vừa trông thấy khuôn mặt cô ta, mọi người một mảnh hoảng sợ.

Cả bộ mặt ấy, hoàn toàn không hề có khái niệm gì là của con người, thậm chí cũng không phải là động vật nữa. Da dẻ sần sùi, mặt xanh lè nổi lên từng lớp vảy, hai mắt bên trong đồng tử vàng sậm, cho người ta một cảm giác âm lãnh vô cùng.

Dù đã được nhận biết rất nhiều thể loại quái nhân, nhưng xấu đầu xấu đốn thế này, đây là lần đầu tiên thị dân được chứng kiến.

“Tatsumaki, mang mặt nạ lên đi, không cần phải cố ý dọa người khác!”

“Vâng!”

“Người chính là đám này đầu lĩnh...(-_-)?”

Housse Dog nhăn mặt quát lớn, bên cạnh tất cả cảnh sát đều giương súng lên, một bộ không hợp liền khai hỏa.

“Đúng vậy a...Xem ra ngài cảnh sát trưởng của chúng ta rất có ý kiến với băng Yakura tại đây đây!”

Thủ lĩnh tội phạm bình tĩnh đáp lời, giờ phút này, bộ dáng hoàn chỉnh của hắn mới hiện ra trước mắt mọi người. Khàn khàn giọng nói ẩn giấu dưới lớp áo choàng, chiếc mặt nạ nửa cười nửa khóc quái dị che lấp đi khuôn mặt, chỉ để lộ ra đôi mắt đeo hai tròng kính đỏ sậm. Vóc dáng có chút gầy, thân không cao lắm, nhưng lại khiến Death Arms và Housse Dog cảm thấy bất an hơn bao giờ hết.

“Các người rốt cuộc muốn làm gì, phá hủy công viên trò chơi có thể không có tác dụng, còn muốn rước lấy anh hùng và cảnh sát vậy bắt!”

“Như vậy thì sao?”

Tên thủ lĩnh lạnh nhạt nói, “Vốn dĩ chúng ta thích hủy, vậy thì hủy nó...Hay nói cảnh sát các người đều là lũ ngu, muốn câu giờ chờ đợi cũng không cần thiết hỏi những câu ngu xuẩn như thế chứ...!”

“Mẹ nó...Bọn này lão toét quá...(ノ益々)”

“Trưởng quan, chỉ cần ngài ra lệnh, chúng tôi liền bắn bọn chúng thành cái sàng ngay lập tức...(▶.◀)”

“Đừng nôn nóng (-_-)!”

Housse Dog khoát khoát tay, sắc mặt trầm xuống. Ông liếc nhìn đồng hồ đeo tay của mình. Hiện tại chỉ mới qua hơn mười phút tính từ khi người dân đánh điện thoại cầu cứu, bởi vậy nên số lượng anh hùng tụ tập là có hạn.

Trước mắt hai vị, Justice Ninja đã đánh mất sức chiến đấu, Death Arm cũng đánh không lại đối phương, nhiều nhất là kiềm chân một người. Mà theo kinh nghiệm lâu năm của ông, hệ cường hóa và biến thân là hai hệ súng ống rất khó đánh giết hay làm trọng thương nhanh chóng, nếu nổ súng không cân nhắc, liền tương đương với kích động tội phạm tấn công.

Bản thân cảnh sát lúc nào cũng sẵn sàng hi sinh vì nhiệm vụ, nhưng đằng sau thị dân thì không thế a. Nếu khai chiến, chỉ sợ người đi ra mười phần không được hai ba, thậm chí đoàn diệt khả năng rất lớn.

Với lại, thông qua đánh giá cử chỉ, lời nói, Housse Dog biết rằng kẻ trước mắt khác biệt so với lũ tội phạm thông thường, tay chân của hắn cũng thuộc một đẳng cấp hoàn toàn khác, so với bài danh thứ ba mươi Death Arm cũng chiếm thế thượng phong là đủ hiểu.

Kẻ này, hết sức nguy hiểm, và đang mưu đồ gì đó!

Nhưng đứng đối diện tội phạm cũng không để ông câu kéo thời gian, hay chính hắn đã cảm thấy sốt ruột muốn rời khỏi.

Chỉ thấy hắn đưa tay ngoắc ngoắc nữ thuộc hạ xấu xí đang phi hành trên không trung, khẽ thì thầm gì đó, Tatsumaki kéo kéo miệng thành một hình vòng cung, mặt bỗng biến thành màu xanh lục, vô số đất đá từ từ trôi nổi xung quanh cô ta.

“Tiến lên...(+-+)!”

The thế tiếng thét từ Tatsumaki phát ra, tựa như lựu đạn nổ tung một dạng, lập tức dẫn bạo mọi thứ.

Rạt...Rạt...Vù~~~~Rạt...~~~~

Kính khủng bão cát, tạo thành chu vi năm mét vòng tròn xoáy, chẳng khác gì một trượng mặt hung thú đang chuẩn bị nuốt trọn bất cứ vật nào dám cản đường của nó.

“Cho tao tấn công đi, GE, Leonard!”

Có chỉ thị của boss, hai con thú điên lập tức hướng về phía trước cường sát qua.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net.**

Chương 85: Ác chiến (2)

“Khắc Khắc...Phốc...!”

Death Arms nhìn không được phun ra một búng máu lớn, sắc mặt tái nhợt đến dọa người, nhưng tay vẫn nắm chặt lấy cột điện, dẫu cho hai tay đang truyền đến một cỗ lực lượng dao động muốn hất bay chính mình.

Rắc...Rắc...Rắc...

“Tín ngưỡng của ta...Anh Hùng...Mãi mãi...Bất diệt (- -)!”

Phều phào ra từng chữ, Death Arms cảm thấy xương cốt như muốn vỡ vụn, đau đớn không ngừng kích thích não bộ khiến ông tỉnh táo. Phán đoán cục diện trước mắt, nhanh chóng đưa ra quyết định.

Xung quanh mọi người sững sờ, nhìn hai người đang đứng đối diện.

Không, chỉ có thể nói là một người, một vị anh hùng đang liều mạng bảo vệ bọn họ.

Và đối lập, chính là quái vật, là ác quỷ, đang hăm he đe dọa tiêu diệt toàn bộ sinh mạng nơi đây.

Làm Punching Hero, Death Arms sức mạnh và khả năng chịu đựng hơn hẳn những anh hùng hệ khác, rank ba mươi cũng không phải là thấp. Có điều phía trước địch nhân, thật sự là quá sức đối với ông.

Có những giọt nước mắt, đã rơi!

Có những tiếng hét, kêu cứu!

Có những con người nhiệt huyết, muốn xông ra giúp đỡ!

Nhìn bóng hình trước mặt đó, tuy rằng không hề cao lớn, cũng chẳng quá mạnh mẽ, dẫu biết chẳng thể đánh lại địch nhân, họ vẫn cứ làm chẳng từ nan.

Justice Ninja...Death Arms...

Bởi vì, họ là anh hùng!

[Cho dù là như thế... ► _ ◄!Ta sẽ...]

“KIỀM HẪM BƯỚC CHÂN CỦA NGƯỜI LẠI... (ノ彡彡彡)!”

“CHO TA...GỠ NÁT ĐI...!!!”

Death Arms gầm lên một tiếng, cường chế dừng lại thân thể đang bị ép lùi liên tục về phía sau, trả giá chính là ông lại hộc ra một ngụm máu nữa. Nhưng, Death Arms không quan tâm, ông nhe răng ra, nở một nụ cười dữ tợn, hai tay bỗng ép chặt, làm tư thế chúc ngược xuống đất.

Răng ~~~ Rắc ~~~ Rắc ~~~ Rắc ~~~

Nương theo tiếng vỡ vụn mỗi lúc một lớn, cùng với vết nứt lan tràn trên thân cây cột dài năm mét ~~~ ÀM ~~~ OÀNH ~~~

Chính giữa cây cột đột nhiên vỡ tung, gãy nát thành nhiều mảnh, phân biệt ra hai khúc lớn nhất, mạng Death Arms và Leonard cùng văng ngược về hai phương hướng khác biệt.

“Khụ...Khục...QE...~~~~~”

Death Arms trực tiếp đâm đầu vào thẳng mặt đất, in ra một cái hố to, bản thân thì đã bất tỉnh nhân sự, cách đó mười mét dân chúng cùng cảnh vệ hoảng hốt kêu lên, có người ý định tiến tới kéo Death Arms ra ngoài, nhưng ngay lập tức bị ngăn lại.

“Bình tĩnh, qua đó chính là chịu chết...!”

“Cẩn thận tên tội phạm!”

“Phi...Thứ gì...Ta nhỏ...!”—Leonard phun phì phì trong miệng đất cát, lấy tay lau đi vết máu ở khóe miệng, cặp mắt lạnh lùng hung dữ quét sang phía cảnh sát và dân thường đứng xa. Ai nấy đều lạnh cả tim.

“Hà...~”

“Tất cả lui lại...Tên ác nhân vẫn còn đó, hần thậm chí còn chẳng hề hấn gì!”

“Tên đó rốt cuộc là quái vật gì thế...Anh Hùng...Chúng ta cần càng nhiều anh hùng để đối phó với bọn chúng!”

“Khoan đã, nhìn tay hắn kia, nó đang chảy máu... Sự Hy sinh của Death Arms không phải vô ích!”

“Không ổn rồi...Hắn ta đang tiến lại đây... ☹☹!”

“Mau rút lui, hàng phòng tuyến sẽ không chịu nổi đâu!”

“Lũ ngu muội, dám làm bị thương bản đại gia, hôm nay liền trả mạng ở đây đi!”

Leonard vận vẹo thân hình, chậm rãi từng bước đi tới, khổng lồ giống như địa ngục một dạng thân ảnh, khiến cho người xem không khỏi tuyệt vọng.

Hắn không thèm quan tâm tới đã bất tỉnh Death Arms. Tội phạm cùng Anh hùng, dường như có một quy tắc hiểu ngầm với nhau. Đánh mất sức chiến đấu người, sẽ được buông tha tạm thời, không chịu công kích.

Nhưng bỏ mặc tình thế như vậy, thị dân bắt đầu la hét và bỏ chạy tứ tán, chỉ có Housse Dog và mười mấy viên cảnh sát vẫn bất động, cầm súng nghiêm nghị hướng Leonard bắn liên tục không nghỉ.

Bụp! ~~~ Bình

Pằng! ~~~ Póc

Chiu! ~~~ Crét

Cứ mỗi một phát đạn, lại nghe thanh âm giống như kim loại ma sát, trừ phi có thần thương thủ như Cao Bồi sen-sei ở U.A, thì mới hi vọng bắn dính được điểm yếu của Leonard và làm hắn trọng thương.

Huống hồ gì, không chỉ Leonard, họ còn đối mặt với hai tên ác nhân ghê gớm khác nữa, và một tên thủ lĩnh thần bí này giờ chỉ đứng bất động không hề ra tay.

Justice Ninja không biết từ lúc nào đã bị GE oanh phún máu đâm thẳng vào một gốc cây, máu tươi chảy ròng ròng hôn mê không tỉnh, hai cánh tay, một gãy, một thương sâu đến tận xương.

Phe anh hùng, lần này giao phong, thất bại thảm hại!

Quan sát từ đầu trận thủ lĩnh tội phạm có vẻ buồn chán, có chút ngán ngẫm thờ dãi, thăm nghi có lẽ nên rút lui được rồi. Hắn lấy điện thoại ra bấm dãy số gọi thuộc hạ...

“Tút...Tút...”

“Rumal, thương lượng sao rồi?”

“Dạ, ổn đại ca. Bọn họ đã chấp nhận một phần hàng của chúng ta, ngài lúc nào cần đường lui chỉ việc aloe m là được!”

“Thế còn đám băng Bát Tĩnh thì tiến triển tới đâu rồi?”

“Có hơi khó chơi chút, tụi em đang ở chỗ giao hàng, bọn nó kiểm tra kĩ càng lắm!”

“Mặc kệ, cứ thu đúng tiền của chúng ta là được...Xong vụ hôm nay, bang Yakura sẽ có quyền và tiếng nói lớn hơn trong giới hắc ám. Tụi bây theo tao cũng nở mày nở mặt phần nào...”

Tuy không nhìn qua điện thoại được, nhưng Rumal vẫn có thể tưởng tượng ra biểu lộ đắc ý của thủ lĩnh, hắn khúm nụm nịnh nọt, “Dạ vâng...Theo đại ca quả là anh minh sáng suốt, cứ đà này thì chúng ta sẽ trở thành cự đầu một phương, ngay cả anh hùng cũng phải e sợ thôi!”

“Mấy cái đó tính sau...Nhớ chuẩn bị sẵn sàng tao kêu nhé, nếu xuất hiện top mười anh hùng, đặc biệt là All Might, vậy thì...”

Hắn ta lấp lửng câu nói, có điều Rumal đủ để hiểu, nếu thật sự xảy ra, một trong ba kẻ kia sẽ phải ở lại thế mạng...Có thể không ai khác chính là GE.

Mà tính là All Might, nếu vận dụng lá bài tẩy ra, liền tính vị anh hùng huyền thoại này bắt từ, cũng muốn bêu danh vì người khác.

Nghĩ tới đó, dưới tấm áo choàng và mặt nạ truyền ra tiếng cười khằng khặc nghe rừng rợn nổi cả da gà.

Bi thương tràn ngập bầu không khí, đúng lúc này, chỉ thấy trên không bỗng bay tới vô số nhánh cây, mềm dẻo tựa dây leo, uốn éo giống độc xà, chỉ trong nháy mắt liền phong tỏa lối đi của hai tên tội phạm, đồng thời một đoạn cây to lớn hướng lốc xoáy thẳng tiến, xé rách gió bão đánh thẳng vào người Tatumaki.

Phốc!

Không kịp đề phòng, thể chất lại yếu ớt, nữ tính tội phạm tức thì như điều đứt dây, bay ngược ra đằng sau.

“Hự...Hự...Khốn kiếp, tên nào dám...Khụ...Khụ...(- -)!”

Tatumaki may mắn được tên cầm đầu đỡ lại, đầu óc có chút quay cuồng, bụng đau đớn không thể tả.

Ả giương đôi mắt hần học lên tìm kiếm kẻ vừa chủ mưu đánh lên mình.

Treo trên đầu mọi người, một thân xanh đậm ngăn tay quần áo, khuôn mặt chỉ lộ ra hai mắt, toàn thân trải rộng màu da cùng với những đường vân, chẳng khác gì một cây cổ thụ hình người. . .

“Đó là...”

“Tân tăn anh hùng...Người cây...?”

“---Shinrin Kamui...(o.o)?!”

“Anh ấy đến tiếp viện cho chúng ta...Hu hu...Tốt quá rồi...(^_ ^)!”

Nam còn giữ vững bình tĩnh, nét mặt kích động vô cùng, nữ thì đã mừng phát khóc. Rốt cuộc đến rồi một cái mạnh mẽ anh hùng.

“Hừ...Lại thêm một kẻ đáng ghét nữa...(-_-)!”

Tatsumaki tức giận lạnh giọng nói. Bởi vì quirk là Tinh thần lực siêu năng, cho nên bình thường à điều tự thân phòng vệ, lập ra một cái bình chương cho chính mình. Nhưng chỉ một phút giây chủ quan ban nãy mà mình đã bị đánh gần trọng thương.

Dĩ nhiên Pro Hero Shinrin Kamui tuy là người mới, tuy nhiên khả năng quan sát và phán đoán tình thế không hề yếu một chút nào.

“Tấn công khu công nghiệp trọng điểm, gây tổn hại cho người dân vô tội, các ngươi chính là hiện thân của tội ác...Ta sẽ bắt các ngươi vào tù (´・ω・`)!”

“Tiến lên đi Kamui...!”

“Cho bọn chúng biết anh lợi hại thế nào đi, Người cây...!”

“Cố gắng lên anh hùng...Bảo thủ cho Death Arms và Justice Ninja...Cho bọn tội phạm ấy nếm mùi vị trừng phạt của công lý đi...”

Shinrin Kamui đứng đối lập với hai tên tội phạm, không vội hành động, mà trước tiên thả miệng pháo, một phen chính nghĩa ngôn từ thu nhận đại lượng ủng hộ từ thị dân, lại phân tán sự chú ý của bọn chúng, đồng thời cứu về hai vị anh hùng đang bị thương.

“Chết đi!”

Leonard xông tới trước tiên, vung trảo tấn công, nhưng dễ dàng bị Kamui né tránh được. Cánh tay của anh có thể giãn dài, biến hóa thành nhánh cây, lại có thể quấn mềm mại như dây leo, giúp cho Kamui có thể cơ động trong mọi tình huống.

GE cũng tham gia vào công kích, nhưng bởi vì hình thể công kênh, xem như tốc độ có nhanh, cũng vô pháp so bì với một cái chẳng khác gì Spiderman anh em cùng cha khác mẹ.

Mặc dù đầu đầu cũng là tòa lâu đồ sộ, nhưng cũng không thiếu cao ngất cổ thụ còn sót lại, và các đường dây cao thế tít tắp trên đỉnh đầu, cho nên Kamui không cần phải lo ngại về việc triển thân chiến đấu với hai tên tội phạm trước mắt...

Thế nhưng là, anh phải dẫn bọn chúng rời xa chỗ này một chút. Tội phạm cỡ này, chống đối một tên còn dễ, chứ hai tên mà còn phía sau đồng bọn như hổ đói rình mồi. Dầu có tự tin đến đâu thì Shinrin Kamui cũng không dám chủ quan bày đặt tự thể một chấp hai được.

Vù ~~~ Pắc ~~~

Shinrin Kamui nhảy lên một cái nóc nhà, hai tay nhúc nhích, chớp mắt kéo dài đến hơn năm mét, hướng Leonard và GE tạt tớiAnh muốn dùng chiến thuật du đấu, cố gắng tiêu hao thể lực, sau đó tận dụng mọi cơ hội để bắt trời từng tên ác nhân lại.

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Ác chiến (3)

Du đấu tiêu hao thể lực là biện pháp hiệu quả nhất mà Shinrin Kamui có thể nghĩ đến lúc này. Đối diện số đông kẻ địch với lực lượng gần như áp đảo, muốn chiến thắng hiển nhiên là nói chuyện viễn vông, trừ phi nằm trong top mười anh hùng đến đây mới mong bình loạn được.

Nếu như là All Might xuất tràng thì càng tốt hơn.

[Có điều, phía bên trong kia còn rất nhiều người dân gặp nạn...Tinh mạng đang ngàn cân treo sợi tóc. Mình đây đưa mãi cuối cùng để vụt mắt bọn chúng, lại

làm trễ nải công việc cứu hộ...(o-o)]

Đã vậy, xài chiêu cuối thôi!

“Tội phạm... Chuẩn bị tinh thần bị công lý thẩm phán đi...”

Vừa nói, Shinrin Kamui vừa chấp hai tay trước ngực, cơ bắp bỗng nổi lên cuộn cuộn, nháy mắt hóa thành từng chùm rễ cây, anh nhún người lấy đà, nhảy thẳng lên trời, chĩa hướng bốn tên tội phạm gầm lên:

“Final Unti...!”

“Hitsubaku ~~~~Urushi Sarou!!!”

Roẹt...Roẹt...Roẹt...!

Rắc...Rắc...Rắc...!

Chỉ trong vài cái hô hấp, hai cánh tay của Shinrin Kamui tức thì hóa thành vô số nhánh cây, đan xen chằng chịt lẫn nhau, nhìn không khác gì một mạng lưới rộng lớn áp sát bốn tên tội phạm chụp tới.

Từng sợi rễ cây, giống như những con rắn độc, nhanh như cắt trườn lên thân của GE và Leonard, nhưng không tiếp cận được Tsumaki và tên thần bí thủ lĩnh kia, bởi vì hai tên tội phạm này phản ứng lùi lại ngay lập tức, cộng thêm năng lực điều khiển vật chất của ả tội phạm, khiến đòn tấn công của Shinrin Kamui chịu lực cản không ít.

Pặc!

Shinrin Kamui chỉ cảm thấy hai cổ lực lượng lớn vô cùng chấn động hai tay mình muốn tê dại. Bình thường một tên có lẽ không sao, nhưng khổng chế hai người cùng lúc, Shinrin Kamui thoáng cái đã cảm thấy cạn kiệt năng lượng, mồ hôi trên trán rịn ra, lòng thầm hô to không ổn.

GE và Leonard giãy dụa kiệt lực, thân thể phồng trướng lên nhìn cao to đến dọa người, thế nhưng là vẫn chưa thể thoát được tuyệt chiêu trói chân của anh hùng Người Cây. Dây leo không chỉ mềm mại mà còn hết sức co giãn và chắc chắn, muốn bứt đứt ra, trừ khi sử dụng蛮 lực tuyệt đối, hoặc là đợi Shinrin Kamui tiêu hao hết thể lực thì sẽ tự động thối lui...

Vù~~~

Shinrin Kamui đang đau khổ chèo chống, chợt nghe tiếng xé gió lao tới, trong lòng đại báo động, mắt ngược lên thấy gần mười cái nhũn nhũn đồ vật hướng mình đập đến.

[Thứ quỷ gì...(0-0)???]

Không có thời gian để nghĩ nhiều, anh tức tốc nhảy ra khỏi mái nhà, tay trái hóa thành dây móc đu thẳng lên đỉnh một tòa lâu khác, đồng thời kéo theo hai tên tội phạm bay thẳng lên trời.

OÀNH...!

Ngay lúc vừa rời khỏi, chỗ vừa đứng của Shinrin Kamui lập tức bị mấy cái kia bắt mình đồ vật tạc nổ rung trời, uy lực bằng mấy trái bom gộp lại chứ không ít.

Bên ngoài quần chúng cùng cảnh sát nhân dân mặt lo sốt vó, kém chút nữa la lên.

“Mẹ nó...Thằng nào ác non vậy...(-_-)!” – Vị này Pro Hero không nhận được chữ tục một câu, tiện thể quăng hai cái gánh nặng văng ra ngoài xa năm, sáu mét, đánh thành một hai cái lỗ hình người trên mặt đất.

Shinrin Kamui thờ hù hù, thân thể có chút uể oải, lại thấy rất nhiều quả bóng trắng lấy tốc độ cực nhanh bắn đến xung quanh bản thân liên kinh hãi thả mình xuống mặt đất.

Chưa đầy một giây sau, pháo hoa nổ rộ, chiếu sáng cả một vòm trời, “RẦM ~~~ OÀNH ~~~ OÀNH ~~~!!!”

Rắc...Rắc...Rắc...!

“Coi chừng Người Cây...Tòa nhà sắp sụp rồi...☹☹!”

Cảnh sát trưởng Housse Dog thấy thế vội vàng hét lớn, quay sang quát thuộc hạ, “Mau mau...Rời ra ngoài, không thể ở đây được nữa!”

Ken...Két...Két...KÉT...RẮC...~~~

Cao chừng năm, sáu mét tòa nhà, sở dĩ còn chống chịu được vì chất liệu thi công rất tốt, nhưng cũng không đứng vững nổi khi mà này giờ dính phải không biết bao nhiêu lần bạo tạc cùng đập phá, rốt cuộc lung lay muốn đổ.

~~~~ ẦM ~~~~

Dưới ánh mắt chú mục của gần trăm con người, bóng đen che trời ngã ập xuống.

!~~~~ Oành ~~~~!

Sóng lãng từ chính giữa vụ va chạm thổi bay hết phương viên bốn mét chung quanh, mặt đất nứt rạn bắt đầu lăn tràn tứ phía, khói bụi dày đặc che đầy tầm mắt của mọi người, hốt nhiên từ đằng sau màn khói bắn ra hàng loạt tròn tròn trong suốt đồ vật...

“Là mìn...Không lựu đạn...Tên thủ lĩnh tội phạm hướng chúng ta ném bom...☹■☹!”

“Mọi người tản ra...Đừng tụ tập một chỗ...Rút lui...!”

Vốn dĩ phe cảnh sát còn định lợi dụng điểm mù để áp sát bắt giữ hai tên chủ mưu đằng sau, còn về phần hai con quái vật đằng trước đã có Shinrin Kamui lo liệu. Nhưng không ngờ bọn chúng lại cẩn thận như vậy.

Thậm chí không thèm để ý đến binh dân mạng sống, hướng người vô tội ném loạn xạ bom loại đồ vật.

Cơ mà...Chính vì thế, những kẻ này, mới gọi là tội phạm!

Đó là những người đã mất đi lần ranh cuối cùng của mình, buông thả linh hồn bản thân cho quỷ dữ nuốt chửng.

Những quả cầu tròn tròn trắng trắng ấy, nhìn bề ngoài dễ thương vô cùng, nhưng bản chất của nó, chính là bùa đòi mạng. Chúng là những tử thần mang áo trắng

Người đứng đầu chịu sào chính là cảnh sát trưởng Housse Dog, về mặt ông tái nhợt lại, mắt mờ to, cảm nhận tử vong đang tiến tới mỗi lúc một gần, lại không đủ sức để phản kháng hay né tránh.

Cảnh sát hay người dân thường, dù cũng sở hữu năng lực đặc biệt, nhưng xét cho cùng, vẫn chỉ thuộc về tầng lớp dân chúng mà thôi. Mà sử dụng năng lực để chiến đấu, là một đặc quyền gần như chỉ giành cho các Anh Hùng.

Dẫu là cảnh sát trưởng đi chăng nữa, Housse Dog cũng chỉ cao về mặt tinh thần và chỉ huy, đồng thời dùng súng là chủ yếu.

Cảnh sát trước giờ, thường chỉ tiếp thu chiến quả sau khi anh hùng đã giam giữ tội phạm thành công. Nhưng lần ngoại lệ này khiến ông không thể không xuất trận.

Ngần cân treo sợi tóc tình huống, mọi người bỗng hoa mắt một cái, chỉ thấy xa xa một cái bóng đen dùng tốc độ khủng khiếp băng tới, tay nắm lại thành quyền đầu, nhắm vào trước mặt bom trắng, hét lớn:

“Rokuogan...DRAGON FIST!”

Giống như cảnh phim đang quay chậm...

Thời gian khoảnh khắc ấy,khẽ ngừng lại...

...Để cho tất cả nhìn rõ, từng động tác của người mới đến.

Người đó, không quá cao lớn...không quá cơ bắp, nhưng lại cho toàn thể dân chúng và cảnh sát nơi đây cảm giác an toàn, tựa như là All Might vậy.

Nắm đấm ấy, từ hông rút ra, mạnh mẽ xé rách không khí, rít gào huy thành từng đợt quyền ảnh đánh thẳng vào đòn công kích của thủ lĩnh tội phạm.

Rắc...Rin...Rit...~~~~~.....~~~~~.....~~~~~

Kéo kẹt từng tiếng giăng co khiến người nghe phải rung mình, không gian trước mắt giống như pha lê bị vỡ toái một dạng...

Màu trắng lung linh quả cầu, bị kích thích liên rung rung như muốn nứt ra...

Và...

ẦM!!!

Nổ tung!

Kính khủng sức nóng tỏa ra cùng với hơi gió mang theo khí áp bức người đẩy lùi cảnh sát lẫn tội phạm trong bán kính mười mét.

Bên ngoài người xem có chút sững sờ, nhìn tràng cảnh đang xảy ra mà dụi dụi con mắt.

Một bên không màu sắc mà chấn động đến không khí run rẩy quyền ảnh, một bên khác là áp suất đè nén mãnh liệt từ một vụ nổ do gần chục quả lựu đạn tạo thành.

Giăng co xảy ra, nói thì chậm, thực tế lại rất nhanh, quyền ảnh thể công liên miên không ngừng nghỉ, mỗi đạo đánh ra đều khùng bỏ giống như sóng siêu âm cao tần vậy.

OÀNH!

“Kết thúc!”

Bóng đen lạnh lùng dồn sức tung một đám cuối cùng, thổi bay toàn bộ khói bụi trước mặt, một đường khí lăng quét ngang toàn trường, hướng đối diện hai tên tội phạm thể như chẻ tre tiến tới.

“Đó là... Một thiếu niên... (0,0)?!”

Đồng đúc dân chúng vây xem ở ngoài đột nhiên la lên...

“Cậu này, có vẻ quen quen...!”

“Hình như... Quán quân của hội thao U.A đúng không...?!”

“Tên gì nhỉ... Tôi nhớ mang máng...!”

Bên ngoài sôi nổi bình luận, chiến trường bên trong bóng đen trầm mặc, cánh tay thu về, phần trên còn hơi bốc khói vì ma sát cao tốc với không khí. Lúc này, người ta mới nhìn thấy rõ khuôn mặt thật sự của cậu... đúng là quán quân của U.A, Kizari Hitomi...

Từ khi rời khỏi vòng quay đến giờ, cậu bật hết tốc lực chạy đến, thậm chí bạn gái đều không mang theo. Bởi vì Hitomi không muốn Momo phải đưa mình vào náo nhự thế này, đặc biệt là tập kích một tập đoàn lớn, trời mới biết nó nguy hiểm như nào.

Momo cũng biết phân biệt nặng nhẹ, theo sau Hitomi nhưng đứng sau vòng bảo vệ để quan sát. Thời điểm cậu tới, chính là khoảnh khắc tội phạm dùng năng lực chuẩn bị sát hại cảnh sát. Hitomi liền quyết đoán ra tay.

Cậu không chủ động tấn công mà dừng lại một chút kiểm tra tình hình. Death Arms cùng với Justice Ninja đã bị thương nặng đang nằm ở ngoài cánh. Shinrin Kamui thì giằng co với hai tên tội phạm, vậy thì, bên này hai tên, liền do cậu xử rồi.

Hitomi quăng một cái dò xét thông số bốn tên tội phạm...

Tên: Tatumaki

LV0 +8

Quirk: Intellectual (Tinh Thần Lực) – LV1+7

Tên: Leonard

LV 1+6

Quirk: Animalization (Thú hóa) – LV 2+3

Tên: GE

LV: 1 (+5)

Quirk: Buff (Biến thân)- LV 1+9

Tên: Joshep

LV 2

Quirk: Áp suất không khí (LV2 +4), Dẫn Nổ (LV 2)

[Có chút khó chơi... (- -)!] –Hitomi cau mày trầm nghĩ.

Đình phong trạng thái, mấy tên trước mắt nhân đôi số lượng cũng không thành vấn đề. Nhưng hiện tại chỉ dùng được một nửa công suất, còn không thể mạnh mẽ dùng át chủ bài để tránh bại lộ thân phận mang đến rắc rối không cần thiết.

Điều quan trọng nhất hiện tại, Hitomi chỉ là học sinh, vì đi chơi nên cậu cũng không mang theo trang phục Dawn Knight. Dĩ nhiên là không được phép sử dụng Quirk, nhất là dưới ánh mắt của nhiều người.

Bởi vì Momo tạo ra quá mất thời gian, gấp rút cứu viện trạng thái Hitomi không cân nhắc nhiều được, hiện tại mới lâm vào tình trạng có chút túng quẫn.

Tình cảnh trước mắt có chút vi diệu... Shinrin Kamui đối mặt với hai tên quirk biến hình, Hitomi chặn đường hai tên tội phạm còn lại. Nhưng không bên nào chủ động ra tay trước.

Mà càng đợi lâu, người dân chưa được cứu chữa sẽ dễ dàng tăng thêm thương vong. Cảnh sát trưởng Housse Dog chỉ thoáng điểm qua liền biết tình huống

khó xử của Hitomi. Và bây giờ, chỉ có ông mới có thể gỡ rối thôi. Cứu người chính là trên hết, dù có phải thả luật một chút, nếu không thì ngày mai sẽ có một cái tiêu đề giành riêng cho cảnh sát “Thấy người dân gặp nạn mà không cứu!”

[Vậy thì...]

Housse Dog nghiêm mặt, hít một hơi thật sâu, làm ra quyết định cuối cùng!

To be continued...

Chú thích: Hitsubaku - Urushi Sarou = Ngục tù tối thượng- giam cầm tuyệt đối

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Ác độc (1)

Hitomi kịp thời bảo vệ tính mạng của nhóm cảnh sát, nhưng cậu cũng chẳng xông lên, phản chi lui về phía sau, đứng hơi nhìn hơn đám cảnh sát một chút mà thôi.

“Cảnh sát trưởng...Chúng ta làm gì tiếp theo...?”

“Có lẽ, ta sẽ phải làm như vậy...” –Housse Dog mặc dù trong lòng đã có quyết định, nhưng vẫn có chút băn khoăn, bởi vì điều ông chuẩn bị làm, trọng trách đưa ra, không phải ai cũng có thể gánh vác được.

Tuy nhiên, tình thế hiện tại, bắt buộc phải như thế thôi!

“Cậu trai trẻ...”

“Hừm..(o.o)?!”

Đang trong trạng thái trầm mặc Hitomi bất ngờ nghe thấy có người gọi mình, lại còn là ông Housse Dog. Cậu không quay đầu lại, vẫn nhìn chăm chăm hai tên tội phạm trước mắt đề phòng đánh lén, vừa hỏi dò, “Ngài có điều muốn nói sao...Cảnh sát trưởng!”

“Cậu chính là người đã đạt thứ hạng một ở hội thao U.A mới qua đúng không?”

“Vâng...” –Hitomi trả lời, lòng khó hiểu tự nhủ ông này hỏi vấn đề chẳng ăn khớp với cậu chuyện chút nào cả. Không thấy còn hai tên tội phạm đang nhón nhơ ngoài đó sao.

Housse Dog tiếp tục, “Hiện tại bên trong kia có rất nhiều người gặp nạn, gặp thương tích chưa kịp cứu chữa, đang tại tình huống hết sức nguy kịch...”

“Ngài có thể vào thẳng chuyện chính...(´ω´)”

Hitomi cắt ngang lời nói, chỉ chỉ về phía bọn tội phạm, ngụ ý không cần nói cũng biết.

“Khụ...Khụ... Ý là thế này, tôi muốn nhờ cháu giúp đỡ Pro Hero Shinrin Kamui hạ gục mấy tên tội phạm này. Để cứu trợ cho dân thường còn đang gặp nạn bên đó.”

[Phải vậy tốt hơn...Cứ thích dài dòng giống thầy hiệu trưởng Nenzu chi cho mệt...(-_-)]

Hitomi thầm phun nước bọt, lắc lắc đầu trả lời, “Ban này cháu cứu các chú, về tình về lý đều nói được...Nhưng bây giờ bảo cháu đánh với họ, sợ rằng không thể!”

Quản chi muốn làm anh hùng, trước hết cũng phải tuân thủ pháp luật a, nhất là ngay dưới ánh mắt của nhiều người như vậy. Nội tình lại bị dò ra hoàn toàn, giờ định đánh nhau công khai chính là muốn hủy luôn tiền đồ của bản thân, thậm chí cho vào tù ngồi không biết chừng. Dù cho mục đích là tốt đi chăng nữa, đối phương là tội phạm cũng vô ích.

Hitomi có ý định cứu người chứ không phải là ướm lộn với bốn tên tội phạm. Thiết tình, nếu không phải trông thấy đám cảnh sát gặp nguy hiểm, cậu mới lười ra tay đâu. Lên qua hỗ trợ dân thường mới là mục tiêu cù yếu nhất của cậu.

Cảnh sát trưởng Housse Dog cũng biết là yêu cầu của mình rất khó để thực hiện, nhưng trước mặt toàn thể dân chúng, đến cả trăm người, cả cảnh báo chí dồn dập đứng xa xa quay chụp lại, công lý, không thể bị vùi dập.

Ông bỗng cắn răng và cất cao giọng:

“Kizari Hitomi...Cháu có đồng ý trở thành một đặc cảnh viên hay không?”

“Đặc cảnh viên... (0,0)?!”

“Chức danh này ta sẽ giới thiệu chi tiết sau, nhưng có hai điều mà cháu yên tâm, thứ nhất tiếp nhận chức danh này, cháu sẽ được quyền chấp pháp như một anh hùng thực thụ, thứ hai là cháu sẽ được nhận một mức lương cố định và thưởng thêm tùy theo công lao đạt được, và cũng sẽ không có bất kì gò bó nào dành cho cháu cả!”

“Hề...Tốt như vậy...(o.o)?”

“Đúng...Mọi người có thể chứng kiến...” – Housse Dog quay sang toàn thể cánh báo chí, anh hùng, dân thường và còn cả tội phạm đằng xa, lớn tiếng nói:

“Tôi...Cảnh Sát Trưởng của thành phố Dagoka, Housse Dog, ủy nhiệm cho học sinh năm nhất U.A, Kizari Hitomi, trở thành đặc cảnh viên của cục cảnh sát thành phố. Hiệu lực chính thức bắt đầu từ lúc này!”

Housse Dog nói xong, hướng cậu gật đầu thấp giọng, “Kizari –kun, với tư cách là một cảnh sát, và là một công dân của đất nước này, hi vọng cháu sẽ bảo vệ tốt nhiều người hơn nữa, đồng thời xóa bỏ cái ác đang tồn tại trên thế giới!”

“Trước mắt chúng ta chưa triệu tập được thêm anh hùng...Càng kéo lâu dài thì càng bất lợi...”

“Vâng...Cháu hiểu...Cảm ơn chú đã tin nhiệm!”

Hitomi dù ngốc cũng biết phe cảnh sát hiện tại đang thiếu nhân thủ, lại bị áp lực từ nhiều phía, nếu hôm nay xử lý không tốt, hoàn toàn có thể bị dân chúng phê phán, biểu tình.

Chức danh này, nói nghe nhẹ nhàng, thực chất là một củ khoai lang bỏng tay. Nhưng nếu suy tính đến sức mạnh của cậu bây giờ, và sắp khôi phục trong thời gian tới, Hitomi liền vỗ ngực nhận thâu luôn.

Vạn chúng chú mục hạ, thằng bé hơi cúi đầu, Housse Dog đặt tay phải lên vai cậu, làm một nghi thức đơn giản.

Toàn bộ sự việc diễn biến nhìn dài dòng, kì thực tổng cộng chưa đầy một phút. Bên tội phạm cũng có chút dãn người ra, không hiểu bọn kia đang chơi trò gì, bỗng nhiên nghe thấy cảnh sát trưởng Housse Dog tuyên bố:

“HƯỚNG KIZARI ĐẶC CẢNH VIÊN LÀM NGHI LỄ...CHÀO!!!”

Một đám cảnh sát lập tức đứng nghiêm người, khom lưng lại làm một tư thế cúi đầu tiêu chuẩn, Housse Dog cũng đưa cánh tay lên trán chào Hitomi một cách nghiêm túc và nói:

“Trông cậy vào cháu cả đấy...!”

“Cháu sẽ cố gắng hết sức... ㄟ_ㄟ!”

Hitomi lời ít ý nhiều, người co lại thủ thế chuẩn bị phát động tấn công. Tên đầu sỏ của đối phương có tới hai năng lực, cũng là dạng con lai giống Todoroki, tên gọi Joshep. Đây là ban nãy Hitomi tra được số liệu, phân tích sơ qua thì cậu đã đưa ra phương án ứng đối tạm thời...

Bỗng nhiên, Joshep lui về phía sau mấy bước, hướng hai tên cơ bắp thủ hạ gọi to, “GE, Leonard, quay về!”

Leonard không ngần ngại rút lui ngay tức thì, GE có chút do dự nhưng cũng chạy theo sau đó. Hitomi mắt lé sang nhìn GE nhiều mấy lần, kẻ địch này, nghe sao quen quen lạ thường.

Có điều thấy mấy tên tội phạm hướng đằng sau chuồn mất, trong lòng cậu lại dâng lên dự cảm bất tường. Giác quan thứ sáu rung rung cảnh cáo Hitomi, giống như bên trong có nguy hiểm gì đang rình rập vậy.

[Nhưng cảm giác được vẫn chưa thể uy hiếp đến tính mạng mình...(=o=), bởi vậy cứ thẳng tiến xem sao...]

Shinrin Kamui cũng hông vội truy bắt, mà trước tiên hội họp với phe cảnh sát bên này. Housse Dog nghẫm nghĩ rồi nói, “Mặc dù không rõ ràng bọn tội phạm đang âm mưu gì, nhưng dù bọn chúng có xếp đặt cạm bẫy, thì bên trong hàng trăm người dân vô tội đang chờ đợi chúng ta giải cứu, nên không thể sợ sệt chờ đợi đồng đạo anh hùng đến mới hành động...Không biết hai người ý kiến sao...?”

“Tôi muốn truy bắt bọn chúng!” – Shinrin Kamui chính khí凛 nhiên trả lời, “Tuy rằng đánh không lại, nhưng kiểm chân vẫn có thể...Trong lúc đó, cảnh sát chia ra tìm kiếm và sơ cứu người bị nạn!”

“Kizari –kun, cháu nghĩ sao...?”

“Cháu không có kiến nghị gì, nhưng vạn sự vẫn lấy an toàn làm chủ, cháu nghĩ các chú cảnh sát không nên đâm đầu quá sâu vây bắt mấy tên kia, chỉ sợ bọn chúng đặt thêm vài cái bẫy giống ban nãy thì nguy!”

“Ừm...”

“Các đồng chí, theo chân Pro Hero Shinrin Kamui và Đặc cảnh viên Kizari, lấy hỗ trợ làm chủ, không chuẩn đánh nhau, nếu nhận thấy nguy hiểm lập tức rút lui. Mạng người quan trọng...Khoảng hai, ba phút nữa, sẽ có cao cấp anh hùng đến hỗ trợ, All Might cũng đang trên đường tới đây!”

Nghe đến hai chữ “All Might” nguyên bản ồn ào rất nhiều thị dân lập tức im lặng, sau đó liền vui mừng hò reo. Đại lão sắp đến, liền có người che chở a, ngay cả Shinrin Kamui cũng tỏ vẻ nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Hai anh hùng Death Arms và Justice Ninja đã tỉnh lại, nhưng không thể tham chiến được nữa, có điều cũng rất yên tâm khi nghe anh hùng số một sắp tới nơi.

Hitomi thì không lạc quan như vậy, cậu nhớ lại từng ánh mắt, cử chỉ cộng thêm điệu cười có chút âm hiểm của tên cầm đầu, không hiểu sao cứ thấy lạnh cả gáy.

Để ý thấy Momo lấp ló đằng sau đoàn người, vẻ mặt lo lắng, định tiến lên nói gì đó rồi lại thôi. Hitomi đánh một cái nhìn an tâm cho cô bé, thấy Shinrin Kamui đã chuyển động thân thể, du lên mái vòm truy theo tội phạm, vội vàng dùng Soru bám sát sau.

Đang phi thân như gió, Shinrin Kamui bỗng quay lại không đầu không đuôi nói với Hitomi, “Hội Thao vừa rồi, tôi cũng đã xem cậu đánh, cậu thật sự rất mạnh!”

“Anh quá khen...”

“Không có gì, cậu là một anh hùng đầy triển vọng trong tương lai, nhớ chút nữa đừng sinh cường mà xông xáo lên trước nhé...Bốn tên kia đang dụ chúng ta đi vào đó!”

Hitomi lần nữa nhìn nhìn Shinrin Kamui. Xem ra vị đàn anh này cũng có sức quan sát khá tỉ mỉ đấy chứ. Và lại, bình thường trầm mặc Shinrin Kamui, nay phá lệ nhiều lời với cậu, tuy rằng có yếu tố người mới, nhưng cũng là một cái trong nóng ngoài lạnh anh hùng đâu. Đối mặt với không biết nguy cơ, thoải mái tâm tình càng lộ ra thêm trọng yếu.

Anh hùng phán đoán sai lầm tình huống vì nóng giận hoặc do cảm xúc chi phối khiến đưa ra quyết định sai lầm không phải số ít.

Hitomi, Shinrin Kamui và bốn tên tội phạm, người truy ta đuổi, lượn vòng vèo qua các tòa lâu sập đổ, chẳng mấy chốc đã rời xa nhóm cảnh sát cùng dân thường tiến đến nơi mà bọn tội phạm xuất hiện lúc đầu, “Ngừng...!” - tên thủ lĩnh bỗng giơ tay ra hiệu nhóm thuộc hạ dừng lại.

Shinrin Kamui cùng Hitomi cũng đứng khựng cách đó không xa, cẩn thận dò xét xung quanh đề phòng bẫy rập.

“Ất hẳn các người đang khó hiểu vì sao tui tao chạy đến đây đúng không... (— — —)!”

“Nhìn đi...” – Joshep lấy tay chỉ vào rất nhiều tòa công trình đổ vỡ, thỉnh thoảng còn nghe tiếng kêu cứu của ai đó vang vọng ra...

“Phương viên mấy chục mét quanh đây, liền có đến gần trăm người dân đang mắc kẹt dưới đồng đồ nát đây...”

“C...c...c...Cứ...u...u...T...ôi...!”

“Hả... ㄟ ㄟ?”

Một cánh tay bắt chợt dấy ra đồng cát đá, run run kêu lên, có thể nghe được đó là giọng của một người đàn ông trung niên đang bị thương.

“Tui bây nghĩ sao nếu tao làm thế này...” – Joshep khàn khàn giọng nói, dường như chẳng thêm chú tâm đến tiếng gọi vừa này, hai tay vãn về giữa không khí, giống như đang nhào nặn thứ gì vậy. Hitomi biết đây chính là quirk áp suất của hắn ta.

Có dân thường ngay cạnh đó, Hitomi không hề vọng động, thậm chí cậu còn nhảy lui lên một khối đá thật lớn, cách ra xa thêm, đề phòng tên kia cảm thấy nguy hiểm mà giận chó đánh mèo.

Nhưng không, Hitomi nhầm rồi, Shinrin Kamui cũng đã nhầm lẫn...

Joshep bỗng cười rộ lên, tiện tay vứt ngược quả cầu khí trên tay về phía người đàn ông...

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thứ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Ác độc (2)

“KHÔNG...(ノ益々)”

Shinrin Kamui và Hitomi cùng hét lớn, bật hết tốc lực ý đồ cản lại hành động của tên ác nhân.

Nhưng mà, gần như vậy, lại hết sức bất ngờ, thử hỏi ai có thể phản ứng kịp cơ chứ.

Chỉ trong tích tắc, quả khí cầu trắng đã bay đến ngay phiên đá chỗ người đàn ông bị đè ép, cặp mắt hai vị anh hùng như muốn nứt ra ~~~ ẦM ~~~ Không có gì hoa mỹ, cũng không có cái gọi là hoành tráng khí tráng, càng không có ai xông đến kịp thời hết, một tính mạng vô tội, cứ thế biến mất dưới mắt bọn họ, chỉ còn sót chút ít tàn dư, vụn đá mà thôi. Cánh tay đầy máu me ấy tôi ta lộ ra xương cốt trắng hếu, hơi nhúc nhích một chút rồi bất động.

“Các người...ĐÁNG CHẾT...▶_◀!” –Hitomi khản đặc cả giọng lại, thanh âm trầm thấp nhưng rét buốt khiến xung quanh nhiệt độ dường như giảm hẳn.

Shinrin Kamui sững sờ, cả người đờ đẫn nhìn lấy cảnh tượng vừa diễn ra ngay dưới mũi mình. Anh mặc kệ bọn tội phạm mà xông tới sử dụng năng lực lật tung toàn bộ gạch đá lên. Nhưng là, cũng không thể cứu sống người đàn ông đó được nữa... “Tại sao...!”, Shinrin Kamui con mắt có chút huyết hồng gầm lên giận dữ, “Tại sao quân ác độc tội lại dám làm thế...(ノ彘彘彘)”

Anh không hiểu, và cũng chẳng thể hiểu nổi, trở thành anh hùng chưa lâu, Shinrin Kamui đã nếm phải thất bại nhiều lần, nhưng chưa lần nào, anh gặp tội phạm cố ý đố kỵ anh hùng đến rồi đồ sát dân chúng. Từ đó đến nay, dường như ai cũng quan điểm rằng, tội phạm và anh hùng mới là hai thế lực đối nghịch nhau, còn dân chúng, giống như một kẻ bàng quan chứng kiến, thậm chí coi đó là niềm vui, đề tài trà dư tửu hậu.

Nhưng gặp những kẻ tâm địa độc ác như Joshep, nếu các dân chuyên không cứu viện đúng lúc, thì hậu quả thực sự không thể hình dung được.

Hitomi siết chặt nắm tay, đứng song song với Shinrin Kamui, vài sợi tóc bắt đầu dựng đứng lên, hai con ngươi lập lòe điện mang khiếp người.

Phản phạt ~~~ Phản phạt ~~~

Gió bỗng nổi lên, bầu không khí trở nên an tĩnh kì lạ, không gian sau lưng bọn tội phạm đột nhiên vặn vẹo trong thoáng chốc, và từ đó, một cái cổng tò vò đen ngòm hiện ra.

“Kamui –san...Coi chừng...!”

Hitomi tâm nhảy lên một cái, thứ đồ này, cậu không lạ lùng gì nữa...

Cổng tò vò chợt dập dờn vài lần, co rút lại và biến thành hình một cái đầu tựa như khối đen với hai con mắt híp ngang sáng lấp lóe.

“Kurogiri...彘_彘!”

“Người còn dám lộ mặt ở đây...彘_彘!”

“Ồ hó...Xin chào anh hùng người cây, và học viên số một U.A...Cho phép ta tự giới thiệu một lần nữa...Ta – Kurogiri, thành viên của Liên Minh Tội Phạm, hân hạnh gặp các người!”

“Hóa ra các người chính là chủ sở hữu màn...!” –Shinrin Kamui nghiêng răng hỏi, anh cũng không lạ lắm cái tên này khi mà nó được công chiếu liên tục ba ngày ngay sau vụ đột nhập ở U.A

Thật không ngờ, bọn chúng còn dám xuất hiện một lần nữa, lại còn gây ra thương tích và thiệt hại lớn như vậy.

Hitomi không lên tiếng mà cảnh giác cao độ, đề phòng Kurogiri. Tên này sức chiến đấu không mạnh, nhưng đặc tính không gian khiến hắn gần như bất bại nếu chăm chú phòng ngự. Tấn công vật lý không hề có tác dụng với Kurogiri. Kẻ đến không thiện, liệu có mang theo đồng bạn hay không thì chưa rõ.

Nhưng nếu thả một con Noumu như hồi ở USJ thì Hitomi hiện tại cũng muốn quỳ, cùng lắm chỉ có nước câu giờ chiến thuật. Cơ thể còn chưa khôi phục, muốn PK quá mức cũng không thể...Tình huống bây giờ, khiến cậu càng phải cẩn thận hơn.

Có điều, Hitomi sẽ không lùi, dù chỉ là một bước. Vì cho những sinh mạng vô tội đã mất một câu trả lời, và cho chính bản tâm mình...phát tiết phần nổi âm i trong lòng.

“Đánh đi... (´ω´)”

Hitomi dậm nhẹ chân, bóng người hoa lên, gần như biến mất tại chỗ, đột ngột hiện ra ngay trên đỉnh đầu của GE và giáng một cú tạt đuôi phải vào thẳng mặt hắn.

Bốp!

GE còn chưa nhìn rõ chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy một cỗ cự lực từ mặt truyền đến, đau rất nổ đom đóm, cả thân hình của hắn bay ngược ra đằng sau bốn năm mét, phun ra một ngụm máu lớn, kèm theo mấy cái răng.

Rankyaku ~~~ Rankyaku ~~~ Rankyaku!!!

Hitomi không dừng lại, Rokushiki một thức, liên hoàn đá hướng Leonard công tới, thế như vũ bão, nặng tựa núi cao, từng đạo cuồng phong rít gào hoành hành bốn phía, liên đang đối phó với Joshep và Tatsumaki Shinrin Kamui cũng không thể không cách xa chiến trường bên kia một chút để tránh bị vạ lây.

Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!

Đao gió sượt ngang qua má, cứng rần làn da, liền đạn bắn không thùng, bị cắt đứt thành nhiều đường như bị dao sắc cứa qua, màu máu đỏ thẫm tung bay dưới ánh nắng chiều.

Leonard bản năng dã thú so sánh với GE phải mạnh hơn nhiều lắm. Hắn mặc dù không nhìn thấy rõ ràng được phương hướng di chuyển và đòn tấn công của Hitomi, nhưng có thể đỡ và phản công đúng lúc.

Oanh!

Một đám bức lui Leonard, Hitomi lách người né tránh GE đánh lên từ sau lưng.

Shinrin Kamui còn đang bận rộn “trao đổi chiêu thức” với hai tên kia, một mình Hitomi lúc này đang bị kẹp giữa hai thằng to con có sức mạnh và khả năng khôi phục khủng bố.

Oánh nhau loạn thành một đoàn, Hitomi suy nghĩ cực nhanh, cho ra một cái kết luận kinh người. Nếu tính toàn diện mọi mặt, hai tên tội phạm thậm chí có thể đạt được chính mình hai lần đến ba mươi phần trăm thời kì toàn thịnh. ..(- -).

Thời kì toàn thịnh của cậu đáng sợ đến mức nào, Hitomi chưa hề biết rõ, nhưng cậu chắc chắn là không thể kém All Might quá xa được. Mà so với anh hùng hạng hai Endeavor thậm chí muốn nhìn hơn không phải chỉ một hai cấp bậc.

Điều đó có nghĩa, muốn đánh bại hai tên ác nhân trước mắt, không bật cường bạo lên, cậu cần khổ chiến mới thắng được.

[Có lẽ...Ta không phải là hợp cách anh hùng a...] – Hitomi có chút do dự cười khổ, nhưng nhớ đến ánh mắt của những chú cảnh sát khi đó, tiếng cổ vũ đến từ sâu trong nội tâm chân thật nhất của các thị dân, cậu giống như hiểu ra điều gì...

Hito siết chặt nắm đấm, mắt hơi nù xuống, khí lưu quanh thân bắt đầu chuyển động mãnh liệt.

“Chết đi...Nhãi con...!”

GE gầm lên, sai một bước dài chặn Hitomi lối đi, to lớn quyền đầu dồn hết sức đánh về phía Hitomi. Có thể thấy hắn ôm quyết tâm muốn đập bẹp cậu thành một cái bánh thịt.

Mà đối mặt với GE tiến công, Hitomi chỉ chậm rãi nâng bàn tay mình lên đón lấy...

~~~~ OÀNH ~~~~

Ầm ầm vang trở tiếng nổ, hai cái chênh lệch vô cùng đối thủ va chạm vào nhau.

Quả đấm to lớn khí thế kinh khủng như mưa sa bão táp, thủy triều hồng lưu phá đê mà đến, lại bị một bàn tay nhỏ nhẹ duỗi ra, bao nhiêu lực lượng dường như đều bị đè nén không chỗ phát tiết, không khí bỗng chớp mắt ngưng trệ, đồng thời ở một phần ngàn giây bên trong bắn ra ngoài.

Trong tích tắc, phong bạo, bùng nổ!

Bên ngoài người xem, cả thị dân và cảnh sát, trở mắt há hốc mồm nhìn lấy từng đợt sóng xung kích dồn dập tỏa khắp bốn phía, áp lực gió lan ra từ chính giữa trung tâm khiến vô số người té ngã xuống đất, cát bụi cùng đất đá bay mù mịt đầy trời.

Và từ chỗ sâu thẳm nhất ấy, giống như cùng đêm tối đối lập lại đồng hành một dạng, mọi người thấy được một đôi sáng rực như điện con mắt chiếu rọi cả thiên khung.

Áo giác sao?

Không người biết, cũng chẳng ai trả lời...Chỉ nghe một thanh âm từ tồn kèm theo vô tận tịch mịch vang lên:

“Liên hoàn Rokuogan...D!R!A!G!O!N F!I!S!T...”

Tận cùng của phần nộ, chính là bình thân. Mà Hitomi, hiện tại, con tức giận đã đạt đến đỉnh điểm. Một đám còn chưa đánh ra, tất cả đều cảm giác được sự đè nén trong vô hình, nhất là GE, muốn tránh né mà không thoát, muốn đón đỡ nhưng cảm giác lại bất lực, mắt hắn trợn trừng, hình ảnh cuối cùng nhìn thấy chính là bao phủ điện quang vô số nắm đấm hình thành một cái cực lớn quyền ảnh từ từ che đầy bầu trời trước mắt...

Oành~~~~ Oành~~~~ OÀNH~~~~ OÀNH~~~~!!!

Giây phút ra quyền ấy, một cảm giác kì lạ trào dâng trong lòng Hitomi. Đó không phải là áp lực, cũng không phải là thống khổ, mà là từ sâu trong nội tâm phát ra sáng khoái cảm xúc. Tận mắt chứng kiến từ vong, tự nhận thức được giới hạn của chính mình, sự bất lực trở mắt không thể làm gì chứng kiến tội phạm hoành hành, tà ác reo rắc khắp nơi.

Lý niệm của cậu, bị áp bức này giờ, bao nhiêu cảm xúc lo lắng dồn nén, rốt cuộc đều nặ kệ. Vết thương có nặng, có sâu thêm, cũng không quan trọng bằng lúc này giải phóng toàn bộ tâm tình tiêu cực của bản thân, lần nữa biết được...Who I am!

Ánh lửa bắt đầu khuấy động, nhiệt lượng bắt đầu điên cuồng tăng vọt lên. Đây không phải là năng lực tác dụng, mà là chân chánh tốc độ cùng lực lượng đứng nhất trực quan thể hiện. Chưa bao giờ có tiếng nổ thật to bắt đầu vang lên, lại giống ở sâu dưới lòng đất chôn giấu một mặt to lớn trống trận như thế, để cả vùng cũng bắt đầu rung động.

Dưới ánh mắt kinh hãi của ba tên tội phạm, mười mấy cảnh sát và hàng trăm người dân đang quan sát, GE chẳng khác con điều đứt dây, cả người hõm sâu

xuống, trên thân thể hiện lên từng dấu đầm, ngực hõm xuống giống như bị bóp méo lại, cánh tay rũ rượi bất lực ~~~ OÀNH ~~~ Sóng xung kích cuốn lên một hồi đáng sợ phong bạo, nhất thời càn là đầy trời cát bay đá chạy, thậm chí ngay cả những cái kia trốn ở công sự sau quay chụp người cửa đều có một loại sắp bay lên cảm giác.

Rất khó tưởng tượng đây chỉ là nắm đấm kéo đi ra ngoài cuồng phong bão táp, thế nhưng đây chính là điên cuồng sự thật.

Quét qua đi đan dệt kinh phong, cho dù là cứng rắn mặt đất ở nơi này loại bạo ngược sức mạnh bên dưới cũng biến thành yếu đuối không thể tả, chẳng khác gì vô số lưỡi đao gió thổi qua bơ bánh gatô, phía trước mười mét thổ địa xuất hiện từng cái hố sâu đến mấy mét, con đường trải dài từ Hitomi đến chỗ GE đã bị sóng xung kích thổi tốc lên toàn bộ.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Ác độc (3)

“Phốc...QE...!”

GE há miệng phun ra một ngụm máu to, mắt trắng xám, nước dãi chảy ra xung quanh bọt mép, cánh tay giương lên chỉ vào Hitomi lấp bắp vài từ, “Ngươi... Ngươi...”, rồi té gục xuống đất, bất tỉnh đương trường.

Thân hình to lớn của hắn từ thu nhỏ lại còn có một mét bảy, một mét tám chiều dài, nhìn qua đáng sợ cũng không thể nào cơ bắp cường tráng, ngược lại có chút gầy gò, dù đã ngã nhưng mặt vẫn đầy vẻ oán độc.

“Thằng nhóc con...Mày được đấy...(-_-)!”

Leonard buông ra một câu ngoan thoại, nhưng không hề có ý định tiến lên báo thù cho đội bạn, ngược lại lùi về sau hội họp với hai thành viên còn lại. Dã thú trực giác điên cuồng báo động cho hắn khi Hitomi mới vừa tung ra những cú đâm đầu tiên của mình, khiến Leonard trực tiếp bị kinh sợ, không dám xông vào giải nguy cho GE. Đến lúc bọn chúng tỉnh người ra thì một tên đã bị knock-out tại trận rồi.

“Em làm tốt lắm Kizari...!”

Shinrin Kamui không ham chiến, trở lại tụ tập trước với Hitomi đứng song song thành một hàng, khí tràng cường đại hướng ba tên tội phạm áp thẳng tới. Chính xác hơn mà nói, một mình Hitomi đã đủ tạo cho bọn chúng một áp lực rất lớn. Riêng tên Kurogiri của Liên Minh Tội Phạm thì chẳng hề nhúc nhích, lượn lờ ở đó giống như đang trầm tư điều gì.

Cũng bởi vì kiêng kỵ tên này mà Hitomi chưa dám hành động bước tiếp theo. Nếu như bọn chúng muốn rời đi, không ai ở đây có thể ngăn cản được, kể cả là All Might đi chăng nữa. Tuy nhiên nếu bọn kia đi thực, thì toàn bộ người đang có mặt tại đây đều sẽ thờ phào nhẹ nhõm. Bởi vì còn vô số dân chúng đang mắc kẹt dưới đồng phế tích chờ đợi cứu viện.

Joshep hiện giờ đang rất lưỡng lự. Bên cạnh hắn đồng minh có được dịch chuyển năng lực, nên trốn khỏi Vincom Park là một chuyện rất dễ dàng, nhưng như vậy thì kế hoạch ban đầu của hắn có lẽ sẽ không đạt hiệu quả như mong đợi. Trước mắt hai tên này, tuy khá mạnh, suy cho cùng thì vẫn chưa đủ tầm ảnh hưởng đối với báo chí. Và trên hết là hắn còn không chắc chắn sẽ âm chết được Shinrin Kamui và Hitomi.

“Lão đại...Có một cổ cường đại khí tức đang tiếp cận với tốc độ nhanh vô cùng...ㄟ_ㄟ!” -Leonard đang đứng bỗng rùng mình nói với Joshep, tay chỉ chỉ lên trời.

“Vừa mạnh...Lại nhanh...(?!)...!”

Đằng sau lưng Joshep, Kurogiri giống như nghĩ tới điều gì, toát mồ hôi hột lên:

“Không ổn...Chưa biết chừng đó chính là All Might! Chúng ta cấp tốc rời đi mau...Ta có thể không kịp dịch chuyển trước tốc độ kinh khủng của hắn...!”

“Đợi thêm chút nữa...!” – Joshep có chút do dự, bước lại gần Kurogiri và thì thầm gì đó, Hitomi thấy mắt tên tội phạm đột nhiên đảo quanh mấy vòng, trong lòng cảm thấy dường như có đại sự sắp xảy ra.

“Có chuyện gì muốn làm thì nhanh đi...Bọn ta có thể không đợi lâu như vậy chỉ vì thỏa mãn ý đồ của ngươi (-_-)!” –Kurogiri vẻ nôn nóng thúc giục.

“Được...nếu ngươi đã nói thế, vốn dĩ ta định tặng cho Shigaraki –sản phẩm đặc biệt, nhưng nếu các ngươi đã sợ hãi All Might đến vậy thì...”

Joshep bỗng lùi ra một cái mờ điều khiển từ xa, nhìn về phía Shinrin Kamui và Hitomi, đột nhiên cười nhẹ, âm trầm giọng nói khiến Hitomi và Shinrin Kamui ớn lạnh, “Có hai đứa bây ở đây chôn cùng với đám dân đen kia cũng nên coi là lời vốn đi (— —)”

[Không tốt...Nguy hiểm...(-_-)]

Trông thấy cái ngón tay của Joshep hướng về cái nút ẩn tới, tim của Hitomi siết chặt lại, nhảy lên thành thịch, giống như có điểm vô cùng xấu sắp xuất hiện, cậu

chỉ kịp kéo lấy Shinrin Kamui tức tốc nhảy vọt lên trời.

Cùng lúc đó, giọng nói lạnh lẽo đầy ác ý của tên tội phạm cũng vang lên, “Tận hưởng bản giao hưởng mà ta chuẩn bị cho các người đi, anh hùng...Ha ha... Nhớ kĩ...Chúng ta là băng nhóm Yakura...Hắc ám thời đại sẽ sớm tiến đến thôi!”

Bíp!

Joshep nhấn vào cái nút nhỏ, đồng thời vội vàng tiến vào cổng dịch chuyển cùng với hai tên đồng bạn mà không thêm ngoài lại đằng sau. Mọi người còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra, thì cả Vincom Park bỗng nhiên chấn động mạnh, giống như mặt đất đang tại rừng mình vậy.

Và dưới ánh mắt không tưởng của hàng trăm con người, thị dân, anh hùng và cảnh sát...Cả khu đất trống rộng đến gần ngàn mét vuông, từ từ rạn nứt chẳng khác nào một cái mạng nhện khổng lồ, và...

OÀNH!!!

“Mẹ nó...Đồ độc ác...!”

Oành!

Oành!

Oành!

Tiếng la hét tức giận của Shinrin Kamui bị nhấn chìm trong tiếng nổ điếc tai vô tận từ sâu trong lòng đất, “Coi chừng, Kamui—san...!”

Hitomi đã đề phòng, nhưng cậu không thể ngờ, bọn tội phạm kia lại có thể điên cuồng đến như thế. Đang lơ lửng trên không trung, lại kéo theo Shinrin Kamui nên Hitomi vô dụng Tekkai để phòng thủ.

Chiu...

Một đạo cốt sáng thông thiên kèm theo vô tận tro bụi xông thẳng lên trời, hướng Hitomi và Người Cây bắn thẳng tới.

〜〜 Âm〜〜!!!

Cả hai người bị áp lực vụ nổ thoát ra bên dưới thổ địa oanh tạc, giống như điều đứt dây, bay thẳng ra ngoài.

“Hự...Hự...Khự...”

“Oẹ...!”

Hitomi cảm thấy lồng ngực mình nhộn nhạo khó chịu, nội tạng bị sóng xung kích chính diện đập đến, cổ họng ngòn ngọt phun ra một búng máu tươi.

“Khục...Khục...Em có sao không, Kizari...?”—Shinrin Kamui té lăn lóc bên cạnh cố gắng vực cậu dậy hỏi.

“Em...Vẫn còn ổn...!”—Hitomi ho sù sụ, mượn lực tay Shinrin Kamui chống người đứng lên, xoa xoa một chút ngực mình...

Ban này, nếu không có Hitomi, kéo anh vừa kịp lúc nhảy ra khỏi phạm vi vụ nổ, đồng thời che chắn trước người anh, thì có lẽ bây giờ Shinrin Kamui không biết có còn đứng đó được hay không.

Mà đứng từ đằng xa quan sát cùng đang quay chụp cánh báo chí một mặt ngu ngơ, có người há hốc mồm, đưa tay chỉ chỉ lắp bắp định nói gì đó lại giống như bị ai chặn cổ họng, lắp bắp mãi mà không rặn thành lời.

Bọn họ không tin vào mắt mình cảnh tượng khủng khiếp đang xảy ra. Một cái thông thiên cột khói, hình dạng cây nắm cao đến mấy chục mét, từ khu vực số ba chính giữa đột nhiên xuất hiện. Đã nói đến một hồi đánh nhau oanh liệt đâu?

Mặc dù cũng có va chạm tàn khốc giữa anh hùng và tội phạm, nhưng rốt cuộc tội phạm chạy trốn, còn cái đồng hồ mang đó là sao?

Cả một khu vực lớn kinh khủng như vậy, trước đó còn có không biết bao nhiêu du khách đang mắc kẹt...Liệu rằng, họ có may mắn sống sót hay không?

“Hại vị anh hùng...Họ...Họ... giống như còn đang tại... ☹️☹️?”

“Trong đó tôi nhớ có thằng nhóc mới được trao đặc cảnh viên đúng không...(-.-)!”

Một người đàn ông nóng nảy chỉ thẳng vào mặt Housse Dog hét lớn, “Ngài cảnh sát trưởng, nếu thằng nhóc đó chết rồi thì lấy gì bàn giao với người nhà nó đây!”

“Đừng xúc động...Đó không phải mong muốn của ngài ấy...!”—Một người khác đứng ra giải vây, “Và lại thằng nhóc đó dự định trở thành anh hùng trong tương lai, nó cũng đồng ý với kiến nghị của bên cảnh sát, chúng ta không thể trách họ!”

“Anh thì biết quái gì chứ...Anh hùng...Anh hùng...! Nó muốn làm ai ngăn cản...Nhưng ít nhất thì cũng phải để cho thằng nhóc lớn thêm chút đã...”

“Tuổi nó chẳng khác gì thằng con của tôi, các người có biết thằng nhỏ mong muốn vào U.A lắm không. . .Đó là nguyện vọng của nó trước khi bị một tên ác ôn sát hại . . .Bây giờ nhìn lại, thì đậu U.A, số phận có lẽ còn bị thảm hơn!”

“Ta...!”

Housse Dog trầm mặc, cũng không phản bác bất cứ lời nào. Ông chỉ chăm chú nhìn vào trước mắt mù mịt khung cảnh, khói bụi che khuất tầm mắt, liền hai bàn tay cũng nhìn không rõ, thực sự chẳng thể biết được người còn hay mất.

Lạch bạch. . .Lạch bạch. . .

“Tất cả. . .im lặng chút. . . tôi nghe giống như có tiếng bước chân. . .!”

“Ừ...Tôi cũng nghe thấy...”

“CÓ LẼ NÀO...?!”

“Phải hai người họ không. . . ● ____ ●!?”

Một bác gái run run chỉ vào hai bóng người đang khập khiễng bước ra, đúng là Hitomi và Shinrin Kamui. Toàn thân cả hai thảm không thể tả.

Quần áo rách bươm, cháy đen nhiều chỗ, thùng lỗ khắp nơi, trên cơ thể đầu đầu cũng thấy vết máu, nhất là Hitomi, khoe miệng còn trào máu tươi vẫn chưa lau khô.

“Mau vào cứu người...!” –Shinrin Kamui thều thào mấy câu, đỡ Hitomi lao đảo tiến tới, cảnh sát vội vàng xông đến để giúp bọn họ, nhưng có người còn nhanh hơn.

Momo chạy băng tới, không thèm để ý đến hình tượng đang mặc váy của mình. Cô bé ôm chầm lấy Hitomi, để bạn trai tựa hẳn lên người mình, đôi mắt to tròn không biết đã ướt đầm từ lúc nào, vừa khóc vừa nghẹn ngào nói, “Hitomi –kun. . .Cậu đừng có mệnh hệ gì đấy...Tớ nói là đừng có sinh cường rồi mà... o(〒_____〒)o”

Cảnh sát trưởng Housse Dog đến gần vỗ nhẹ vai cô bé nói, “Bình tĩnh nào, bạn trai cháu chỉ mỗi một quá thôi, đây chỉ là vết thương ngoài da, cháu mau để cậu ấy xuống. . .Xe cứu thương đang trực chờ ngoài kia rồi!”

“Khục khục...Cháu vẫn ổn mà...! Chú máu dẫn đội đến cứu người bị nạn đi...Quân tàn ác đó...Bọn chúng đúng là súc sinh đội da người mà! Vì tư ích mà chôn bom dưới lòng đất rồi cho nổ...Khụ Khụ...”

Chẳng ai có thể nghĩ đến một kế hoạch ác độc và bất nhân như thế, dẫu cho chúng là tội phạm. Hitomi cảm thấy nữ thần may mắn còn chiếu cố đến mình, cũng tạ ơn trời giáng quan thứ sáu đã cảnh báo trước cho cậu. Nếu không kịp tránh né mà ăn nguyên vụ nổ ngay giữa khu vực trung tâm, Hitomi không biết liệu mình có còn sống mà đi ra hay không chứ đừng nói là thân thể lành lặn.

Hiện tại chỉ bị xước da, nội tạng chịu chấn thương mức độ nhẹ đã là kết quả tốt nhất rồi.

Nhưng nhớ tới những thị dân đang lành ít dừ nhiều trong đó, lòng cậu lại trùng xuống.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Đêm trước khi đi

~~~~~ Vũ ~~~~~

“Há...(0.0)?!”

Bầu trời bỗng truyền đến tiếng xé gió ~~~~~ ẦM ~~~~~ một bóng hình to lớn từ trên cao cả trăm mét thả người rơi thẳng xuống mặt đất.

Bụi mờ bên trong, ẩn mặc đội trưởng Mỹ trang phục, sau lưng màu đỏ áo choàng phấp phới, hình chữ A chói lóa tiêu kí trước ngực, tất cả mọi người đều mừng đến chảy nước mắt. Người đàn ông đó, rốt cuộc đã tới.

“Ổn rồi...Mọi chuyện đã ổn cả rồi! Tại sao ư...Bởi vì đã có ta ở đây rồi!”

Mạnh mẽ mà ấm áp thanh âm truyền đến, tựa như ánh nắng ban mai rực rỡ nhất xua tan đi đêm tối thăm thẳm, tức thì trấn an tâm linh của toàn bộ thị dân nơi đây.

Đó là mị lực riêng biệt của no.1 Hero, Biểu Tượng Của Hòa Bình –All Might!

Không cần màu mè hoa vẽ, càng không cần chính phủ xuất quân. Cục diện trước mặt, chỉ có ông mới có thể khiến người khác tin tưởng, khiến dân chúng cảm thấy an lòng vì được che chở.

Tất cả, chỉ cần một câu nói của All Might, “Ta có ta ở đây rồi...” là đủ!

All Might tư thế nửa quỳ gối trên mặt đất, đứng thẳng người dậy, quét ngang cảnh tượng xung quanh và nhú mồm. Ông quay sang Housse Dog và hỏi, “Ngài cảnh sát trưởng, tôi nhớ không nhầm là ngài đã nói bên này có hung ác tội phạm...Bọn chúng ở đâu...(?!?)!”

“Chưa kể...Cái mớ hồ lớn này là sao...!”

“All Might –san...Tôi cũng chưa rõ nữa, nhưng có thể biết được đây là một vụ âm mưu từ trước của đám Liên Minh Tội Phạm với băng đảng mới nhồi lên, gọi là Yakura.”

“Bọn chúng chôn không biết bao nhiêu tấn bom dưới lòng đất, ban này cho nổ tung khu này lên rồi chuồn đi, bây giờ phe cảnh sát chúng tôi đang nỗ lực tìm kiếm và cứu chữa người gặp nạn...Chỉ là...(-.-)!”

“Liên Minh Tội Phạm...!” –All Might thoáng thất kinh khi nghe đến cái tên này, vụ USJ tới giờ vẫn còn là một sự đau nhức trong lòng ông khi mà hạng một Hero lại không thể bảo vệ học sinh của mình ngay tại khóa học của chính ông.

Có điều, hiện tại không phải lúc để đứng đây và tán gẫu...

“Như vậy nói sau...Xử lý hậu quả của vụ này mới là quan trọng...”

All Might ngắt lời Housse Dog và lao người vào khu vực sụp đổ đằng trước, sức mạnh của ông, dùng để nâng những cái đồ nát tảng đá hay là rất dễ dàng, nhưng anh hùng khác có lẽ chưa chắc đã làm được. All Might không muốn phí lời mà giành thời gian vào việc cứu người trước hết.

Bản luận gì đó, công việc điều tra tội phạm, có thể giao cho bên cảnh sát, anh hùng bọn họ tiếp thu kết quả sau là được.

Hitomi được đưa lên cáng xe cứu thương, đi theo sau cậu là Momo. Shinrin Kamui vốn dĩ muốn theo trông chừng đàn em, đồng thời cũng là ân nhân cứu mạng của mình. Nhưng rốt cuộc, anh vẫn cần rằng quyết định ở lại trợ giúp cảnh sát làm công việc cứu hộ. Hitomi có thể không bị nguy hiểm tính mạng, nhưng vô số người dân còn đang mắc kẹt trong đó chỉ sợ lành ít dữ nhiều.

Năng lực Mộc độn của anh có tác dụng cực kỳ lớn trong việc chuyển dời vật nặng, liền như All Might cũng không dám nhẹ dụng sức mạnh thổi bay đi mấy cái chướng ngại vật vì sợ ngộ hại nếu còn có người tại bên dưới...

Bệnh viện bên trong, Hitomi thả người nằm trên chiếc giường y tế mềm mại trắng thom, không khí phảng phất mùi thuốc khử trùng khắp nơi. Lần này viện phí cũng không cần cậu ra, mà là do chính phủ chi trả.

Tuy rằng không phải chính thức anh hùng, nhưng có đặc cảnh viên thân phận, như vậy đã đủ để hưởng thụ đãi ngộ cao cấp rồi, nhất là khi biết cậu bị thương vì liều mình chiến đấu với tội phạm để cứu nhân dân, vị bác sĩ, y tá nào cũng nhìn Hitomi với ánh mắt kính nể, chăm sóc phải nói là nhiệt tình mười phần.

Thế nhưng là kế hoạch đi chơi cả ngày của cậu và Momo không hề nghi ngờ đã phải hủy bỏ.

...

Bây giờ tối, sau đợt kiểm tra cuối cùng, xác nhận không việc gì, bác sĩ cho phép Hitomi xuất viện. Cả người cậu nhiều chỗ dán vào băng băng, nhưng cũng không bị trật khớp hay gãy xương.

Momo dìu Hitomi đi ra ngoài, bắt xe chuẩn bị về nhà. Xung quanh đèn đường đã sáng trưng từ lúc nào, người qua lại rộn ràng, nhộn nhịp đông như mắc cửi.

Bỗng nhiên tất cả màn hình lớn xếp đặt tại các quảng trường đông đúc nhấp nháy rồi cùng lúc bật lên...

“SAU ĐÂY LÀ BẢN TIN ĐẶC BIỆT...VÀO LÚC BA GIỜ CHIỀU NGÀY HÔM NAY, TẠI KHU TRÒ CHƠI VINCOM PARK ĐÃ XẢY RA TAI NẠN DO TỘI PHẠM TẬP KÍCH...”

“KÊ TẬP KÍCH LÀ TỰ XUNG LÀ BĂNG NHÓM YAKURA, THEO NHƯ THÔNG TIN CỦA CẢNH SÁT, YAKURA KHÔNG CHỈ ĐÁNH BOM MỘT KHU VỰC RỘNG LỚN CỦA VINCOM PARK GÂY TỒN THẤT NẶNG NỀ VỀ NGƯỜI VÀ CỬA, MÀ BỌN CHÚNG CÒN TẠİ KẾT HỢP VỚI LIÊN MINH TỘI PHẠM, LÀ BĂNG ĐẢNG ÁC NHÂN ĐÃ ĐỘT NHẬP VÀO U.A Ở VỤ USJ VỪA RỒI...”

“CHÚNG TÔI TIN RẰNG HAI NHÓM ÁC NHÂN NÀY ĐANG CÓ NHỮNG MƯƠI ĐỒ BÍ MẬT NHẪM ĐỂ GÂY TỒN THƯƠNG VÀ PHÁ HỦY ĐI XÃ HỘI ANH HÙNG ĐƯỢC CHÚNG TA GÂY DỰNG BAO NĂM QUAI!”

“BÊN CẢNH SÁT ĐANG TRIỂN KHAI ĐIỀU TRA, KẾT HỢP VỚI PHE ANH HÙNG ĐỂ TÌM KIẾM BỌN TỘI PHẠM. ĐỒNG THỜI BỌN HỌ ĐÃ BẮT ĐƯỢC MỘT TÊN ÁC NHÂN XUI XẼO KHÔNG KỊP TRỐN THOÁT, TÊN GỌI CỦA HẮN LÀ GE...”

Giọng của nữ biên tập viên vang trên TV, đồng thời khiến cho dân cứng phía dưới như lút vỡ òa, bắt đầu nhao nhao lên bàn tán ầm ĩ.

“Dạo này anh hùng thua nhiều quá...(-.-)!”

“Ồm...Bọn tội phạm bữa giờ lộng hành ghê...Không phải phe anh hùng không cố gắng...Nhưng tôi cảm thấy nó cứ sao sao ấy nhỉ...!”

“Không biết vụ ở Vincom này sẽ chết mấy người đây...Nổ bom dưới mặt đất cả ngàn mét vuông...Trời ạ...Đến tôi cũng không thể tưởng tượng nổi hành động điên rồ đó... 〇___〇!”

“Cảnh tượng lúc ấy chắc khủng khiếp lắm...●~●!”

“Chứ gì nữa...Nghe nói trước đó, Death Arms, Justice Ninja cùng với Shinrin Kamui đều bị thương tích nặng nề đấy...thậm chí suýt chết nữa là đằng khác...”

“Trời...Thiệt chứ...Anh ấy rank ba mươi anh hùng đấy...Cậu nói nghiêm túc đó hả ㄟ~ㄟ”

“Chẳng sai biệt mấy đâu, người ta đồn đại quá trời...Bọn tội phạm càng lúc càng lộng hành rồi đó, không biết phe anh hùng có kế hoạch gì không...【●】
_【●】!”

“Hừ...Dù sao All Might còn tại, đâu có chuyện gì xảy ra, cũng không người nào có thể làm khó ngài ấy(■~■)!”

“Đúng...Biểu Tượng Hòa Bình của chúng ta sẽ dẹp loạn hết mớ bòng bong này!”

Hitomi nghe người ta bình luận về vụ việc hồi chiều ở trên đường đi, quán bar, lòng hè phố, quán ăn...Nhưng chung quy lại vẫn không thoát hai chữ All Might. Có thể nói ông chính là định hải thần trầm trong lòng mọi người.

[Xem ra Liên Minh Tội Phạm không trừ được chú ấy thì còn lâu mới hó hé ra ngoài...]

Hitomi lắc lắc đầu trầm nghĩ...Chỉ nội không một cỗ niềm tin trước mặt, liên bao nhiêu tội phạm tới đều treo bấy nhiêu chứ đừng nói chi là lật đổ chế độ anh hùng. Muốn làm được điều đó, hỏi All Might trước đã...

Nhưng cũng chính vì thế mà Biểu Tượng Của Hòa Bình luôn luôn là mục tiêu số một của bất cứ tên tội phạm nào, một ngày bọn chúng lật đổ được bức tường vĩ đại này, liền là lúc bình dân và xã hội anh hùng đón lấy ngập trời tai ương.

Mà lại, trận chiến vừa qua, Hitomi không hề lấy thêm được lợi ích thiết thực, còn phải tự tổn hại bản thân một thoáng để đánh gục một tên tội phạm, rốt cuộc hại và lợi, khó bề nói rõ...

Bên cạnh cậu Momo thấy bạn trai mình tinh thần có vẻ sa sút, ôm chặt cánh tay của cậu, nhỏ giọng nói, “Hitomi-kun, đừng lo nghĩ quá nhiều...Cậu đã làm đầy đủ rồi! Dù gì thì mình vẫn luôn cổ vũ cho cậu...!”

“Ừm...”

Có bạn gái như vậy, còn mong gì?

Đêm về khuya...

Trong căn biệt thự rộng lớn giống như đã chìm vào yên tĩnh, mặc cho bên ngoài ồn ào náo nhiệt. Tin tức vẫn đang nóng nẩy, ngày mai e rằng sẽ còn gây ra bão tố nhiều hơn nữa. Nhưng tất cả, có lẽ không cần đến Hitomi quan tâm.

Mọi chuyện, suy cho cùng thì đã kết thúc, liền chờ đợi kết quả thẩm vấn từ bên phía cảnh sát mà thôi.

Bởi vì chủ nhật sáng mai sẽ là lúc cậu nói lời tạm biệt với Momo và ông bà Yaoyozoru để lên đường thực tập ở thành phố Nazu.

Quần áo, trang phục, mọi thứ đều đã chuẩn bị sẵn sàng từ cách đây mấy ngày...Lại nghĩ đến việc phải rời xa Momo một tuần, trong lòng Hitomi cảm thấy một nỗi buồn nao nao khó tả.

“Hitomi-kun...Hitomi-kun...!”

“Hê... (0,0)?!”

[Là giọng của Momo...Nhưng cậu ấy đến vào giờ này làm gì nhỉ...(o.o)!?]

Nhìn đồng hồ thấy đã hơn mười giờ rồi, Hitomi vội nhảy xuống giường bước ra mở cửa.

“Momo...?”

Cô bé đang thấp thòm một bên chờ đợi, thấy Hitomi mở cửa ra liền lập tức chạy ù vào, nhảy lên giường cậu và trốn vào trong chăn, trùm kín người lại.

(?..?)....

“Momo...Momo...”

Hitomi khẽ gọi hai tiếng, Momo chỉ lộ một cái đầu nhỏ từ trong chăn ra, lí nhí nói, “Hôm nay tại mình ngủ chung nhé Hitomi!”

Ngủ chung...!

Trước đây không phải không có, nhưng lúc ấy nhiều người, với lại... Hồi đó bọn họ vẫn òn chưa xác lập quan hệ chính thức. Nhưng bây giờ Momo đêm khuya tới phòng cậu, lại đưa ra yêu cầu ngủ chung... Hitomi có thể nghe thấy rõ tim mình đang đập bình bịch!

[Mây lại nghĩ cái gì bấy bả nữa đây... Cô ấy chắc chắn... Ừm... Chỉ là ngủ chung thôi mà!]

Hitomi tự thôi miên mình như vậy, xong leo tót lên giường nằm cạnh Momo.

Nhưng là, cậu bỗng phát hiện ra một cái chuyện khá lúng túng... Chẳng không có a!

Nói đúng hơn là bị Momo quấn quanh người hết rồi. Hitomi hét cách, khẽ vỗ vỗ tấm chăn, nhưng không thấy phản ứng gì cả.

“Momo... Momo... (-.-)!”

Gọi hai ba lần mới nghe tiếng “Ừ” thật nhỏ của cô bé, nếu không phải lỗ tai của cậu siêu thính thì có nghe được hay không cũng là một vấn đề.

“Chừa cho mình chút chỗ với...!”

“Hông... Cậu kiếm cái khác đắp đi...!”

“...”

Lần này xem ra, giống như đổi rồi...!

Mà cũng đúng thôi, ai bảo chính mình liều mạng như thế, liền Momo không tức giận mới lạ. Nhưng là, bây giờ phải làm cách nào đây!

Hitomi lần nữa kêu tên cô bé, tuy nhiên không ai đáp lời, có điều, cậu phát hiện giữ chặt chăn cánh tay hình như nói lòng một chút.

Hắc hắc...

Hitomi làm sao có thể bỏ phí khoảnh khắc trời ban, mở chăn và chui tọt vào, hành động dứt khoát nhanh-gọn-lẹ, không để cho đối phương có cơ hội đổi ý.

“Momo...!”

Hitomi đang định mở miệng cười với cô bé, liền sững người. Mắt của Momo đã đỏ hoe lên từ lúc nào, hai hàng nước mắt chảy ướt đầm đôi gò má.

“Momo... là ai chọc cậu... Nói ra, mình sẽ cho tên đó biết tay...!”—Hitomi đau lòng kéo lấy Momo vào ngực mình, lấy tay xoa xoa khuôn mặt đang khóc hoa lê đài vũ của cô bé, về mặt tức giận nói.

Khúc khích...

Momo không nhận được hé môi cười trước điệu bộ nghiêm trang của bạn trai, phần nhỏ quyền đập vào ngực Hitomi nghẹn giọng nói:

“Đồ ngốc... Cậu đã hứa đi chơi với tớ... Không được coi như, tại sao còn đưa bản thân vào tình thế nguy hiểm... Có biết tớ lo lắng lắm không hả... 〽(͡° ͜ʖ ͡°)!”

Vừa nói, cô nhóc tiếp tục thút thít... Hitomi có chút hoảng, vòng tay càng siết chặt Momo hơn nữa, nhỏ giọng dỗ dành, “Ngoan... Là lỗi của mình, đừng khóc nữa...”

“Lần sau không được làm vậy nữa đó nghe!”—Momo nghe bạn trai hứa rồi, nín khóc nói.

“Biết rồi... Nhưng nếu lại gặp trường hợp đó tái diễn thì sao!?”

“Tớ không quan tâm... Chỉ cần cậu bình an là được!”

Momo bướng bỉnh đáp lời, Hitomi cảm thấy một dòng nước ấm bao phủ khắp thân thể mình, cảm giác thật ngọt ngào, sung sướng.

Lần đầu tiên, có thứ Momo đặt ra quan trọng hơn mục tiêu anh hùng và cứu vớt người khác của cô bé, và may mắn hơn cả. Đó chính là cậu.

“Momo...”

“Ừ...”~~ Momo nhìn lên, cảm thấy khuôn mặt một mảnh ấm nóng, bờ môi mềm mại cùng cái lưỡi thơm tho bị Hitomi điên cuồng chiếm hữu, kiểu Pháp ướt át hôn kéo dài suốt một phút đồng hồ...

“Hitomi...”~~ Momo khẽ “Ừm...” một tiếng, nhận ra có một đôi bàn tay to đang hoành hành không chút cố kỵ, du tẩu khắp người mình, nhưng cô cũng không thể nào nghĩ được nhiều nữa, hơi thở mỗi lúc một dồn dập hơn, hai tay vòng sau lưng ôm chặt lấy Hitomi.

“Ừ...”

Momo phần trên đã trống không, áo ngủ đã bị giải khai, chỉ còn lại nhỏ bra bao bọc lấy hai khóa tuyết lê căng tròn mịn màng, trắng như tuyết.

“Đáng ghét...!” –Momo đỏ mặt lấy tay che ngực mình lại, Hitomi cũng không có hành động gì, chỉ sáp đầu mình gần hơn, miệng cắn nhẹ vành tai của cô bé. Momo cả người mềm nhũn ra, cảm giác vô lực tràn ngập cơ thể, rốt cuộc chỉ có thể buông xuôi bỏ mặc tà ác không ngừng thưởng thức cặp bạch thủ mình đã giữ gìn suốt mười sáu năm.

Thật to...

Thật mềm...

Thật thơm...

Hitomi chỉ có thể nghĩ đến đó khi vùi mặt vào vùng thánh địa mà mọi đứa con trai đều ao ước, miệng cậu không ngừng chấm mút, hai tay nhào nắn liên hồi, làm biến hình cặp núm đôi khiến bao thằng đực rửa phải si mê.

“Hitomi... (●´ω`●)!” –Momo vẻ mặt có chút mê ly, nhưng vẫn giữ lại chút tỉnh táo, khuôn mặt hồng hào đỏ hây hây, có thể nặn ra nước. Đôi môi đỏ mọng nỉ non, “Đợi...đợi lần sau...được không...Tội mình...còn trẻ quá...!”

“Momo...! Ủ...Chúng ta ngủ đi...Mai còn phải đến nhà ga!”

Hitomi mặc dù quyến luyến vô cùng, nhưng cậu không muốn ép buộc một cô gái phải cho mình nếu không thích. Nhất là khi người đó là Momo.

Giờ phút này, hai đứa thật ra chỉ còn kém bước cuối cùng, quần áo đều đã thoát gần hết, chỗ tư ẩn cũng đã sờ sạch sẽ, Momo rúc vào nách Hitomi, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, vẻ hạnh phúc hiện rõ trên khuôn mặt cô bé.

Nhìn trong lồng ngực bạn gái, Hitomi cảm thấy mình đã thỏa mãn được rất nhiều thứ trên cõi đời này, khẽ vuốt nhẹ mái tóc của Momo và thì thầm, “Ngủ ngon, em yêu!”

~~~~ To be continued ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: No.5 Hero Edge Shot (1)

Sáng sớm tinh mơ...

Hitomi cảm nhận được mềm mại rúc trong ngực mình ngủ say, khóe miệng nâng lên một tia cung chiều, khẽ vỗ nhẹ mông cô bé gọi:

“Momo, dậy đi nào...thay đồ chuẩn bị đi tới nhà ga thôi (^.^)!”

“U'Mmmm...Chào buổi sáng, Hitomi –kun (z_z)!”

Momo ngái ngủ đáp lại, trở người vươn vai một cái, ngay lập tức phía trước đôi núi dập dòn mảnh liệt, giống như sóng cả tuôn trào, ~~~ “ỦC...!”

Hitomi nuốt nước bọt một cái, hơi thở có chút dồn dập, nhưng nhớ tới thời gian đi thực tập, liền nghiêm chỉnh lại, có điều cặp hung khí ấy làm cậu suyt chút nữa sặc máu mũi.

“Ý...cha...(p_q)!”

Momo giờ mới nhớ ra hoàn cảnh của mình, giật nảy người kêu lên, hai tay che trước ngực, đỏ mặt lấp bắp:

“K...Kh...Không được nhìn tở đầu đấy...!”

“Momo –chan không nhanh là trễ giờ đó nhá...!”

Hitomi hảo tâm nhắc nhở một câu...Momo mới sực nhớ ra hôm nay chính là ngày mà học sinh lớp 1-A tụi nó ngóng trông cả tháng trời. Cô bé luống cuống quần tằm chần chạy thẳng vào phòng vệ sinh, bỗng nhiên hét lên một tiếng chói tai...Bởi vì nhìn thấy mấy món đồ vật nhạy cảm của con trai.

Tuy nhiên lần cận cận kề thời gian tụ họp ở nhà ga, nên cũng không thể doái hoài gì mà mặc đồ học sinh thật nhanh gọn.

Cả hai tốn khoảng mười phút để ăn sáng, món bánh mì ốp la, sau đó bắt xe taxi đi đến ga trung chuyển giữa các thành phố...

Ga Tatioon!

Lớp 1-A hai mươi thành viên đã có mặt đông đủ. Mặc dù vừa qua trên báo chí đã đồn đãi rầm trời, mới hết vụ của Ingenium đã đến Vincom Park bị tội phạm

tập kích, lòng người lo âu hốt hoảng, nhưng rốt cuộc cũng không phải vấn đề chính ngày hôm nay.

Aizawa sen-sei xuất hiện với bộ quần áo luộm thuộm thường ngày của mình, khiến bọn nhỏ thắc mắc là không biết bao giờ ông này mới mặc đồ nghiêm chỉnh một lần.

“Được rồi... các em đã mang trang phục theo hết đúng không...!?”

Aizawa nhìn hai mươi quả trứng vàng dưới trướng mình, ánh mắt tỏ vẻ hài lòng, nhưng miệng vẫn khắt khe nói, “Nhớ kĩ mấy đứa không được mặc nó ở nơi công cộng đâu đấy...”, ông quét qua Hitomi và bổ sung một câu, “Tất nhiên là Kizari ngoại trừ!”

Việc cậu được cấp bằng đặc cảnh viên rõ ràng đã được bên sở cảnh sát thông báo về trường, mặc dù cũng có một số ý kiến nói rằng Hitomi còn quá trẻ này nọ, hoặc vẫn chưa thi lấy bằng “Anh hùng tạm thời” cho nên cần phải suy xét kĩ hơn. Nhưng cuối cùng cảnh sát trường Housse Dog ra mặt làm quyết định đặc cách cho cậu, với lại ông đã hứa trước nhiều người, thì không có lý do gì để rút lại cả.

Thành thử Hitomi hiện tại cũng là người có công vụ, làm việc ăn lương. Mà chức đặc cảnh viên này vẫn còn nhiều quyền lợi mà cậu chưa hề khám phá hết...

“Xong... Ta có bấy nhiêu đó thôi, đừng làm mất đồ đấy!”

“Vâng... gggg... $\geq \leq$!”

Ashido nhí nhảnh trả lời, nhưng tức thì bị ông thầy tạt cho một gáo nước lạnh, “Không được trả lời như vậy, phải là Dạ Vâng, Ashido!”

(=.=)...!

“Dạ vâng...!” (Trả lời yếu xìu)

“Phải nhớ cư xử đúng mực ở nơi thực tập đấy... Đi thôi!”

“VÀNG!”

Cả lớp đồng thanh trả lời, rồi đi thầy Aizawa và bàn tán sôi nổi...

“Nè... Mấy đứa coi tin tức hồi hôm chưa... Kinh khủng thiệt đó...(-.-)!”

“Ừmm... Nổ tung cả một khu vực rộng lớn như vậy... Xem ra bọn tội phạm càng lúc càng không coi ai ra gì...(-_-)!”

“Cơ mà Kizari –săn sướng thế, được tuyên dương rồi còn trở thành cảnh sát ngoại vụ nữa chứ...(-.-)!”

“Vậy là cậu ý không cần tới bằng cấp vẫn đi bắt tội phạm được... Hic... Chả bù cho tụi mình...@@@!”

"Nói chi thì nói... Có giỏi thì cậu cũng lao vào đánh tội phạm đi Kaminari, nghe nói Death Arms cùng với Shinrin Kamui cũng xem tiêu nữa là..."

"Thôi đừng đùa nữa bà nội Jiro...(-.-), tui tự biết lượng sức mình!"

“Mà thầy kệ đi... Tokoyami, cậu đi Kyushu sao...(0,0)?!”

“Ờ...”

“Thế ngược đường với tớ rồi...!”

“Không quan trọng lắm... Có điều hai người biết không, tui háo hức quá đi! (^o^)! ”

Giữa đám bạn đang trò chuyện vui vẻ ấy, Lida lặng lẽ xách va li tiến một mình về nhà ga một hướng khác...

“Lida –kun...!”

Midoriya chạy với theo gọi, Uraraka, Hitomi và Momo cũng vội vã bước tới.

Tụi nó nhận thấy vẻ bất thường của Lida mấy ngày qua, nhưng không có cơ hội để hỏi, vì cậu bạn cứ chặn ngang nửa chừng và rồi đi mất.

“Lida –kun, nếu có việc gì khó khăn, hãy nói với bọn tớ...(0-0)!”

“Ừm...!” –Uraraka gật đầu lia lịa.

“Chúng ta là bạn bè phải không...!?”

“ỪM...!”

Lida quay lại và nở nụ cười, một nụ cười thật miễn cưỡng. Dáng vẻ đui hiu của Lida lúc đi khiến bọn nhỏ tâm can siết chặt. Hitomi biết, Lida đang chịu áp lực rất lớn, trên hết là về tinh thần trụ cột. Thần tượng từ nhỏ đến lớn, đồng thời là anh trai của mình, nay lại không thể tiếp tục công việc anh hùng. Thử hỏi còn gì

đau đớn hơn được chứ.

Nhưng trạng thái hiện tại của cậu, chữa cho mình còn không xong, muốn thông báo với Lida là bản thân có thể trị khỏi cho Ingenium thì quả thật quá mức ảo tưởng sức mạnh.

[Đội mình, Lida...Sau khi thương thế khỏi hẳn và lên LV3, mình sẽ giúp anh cậu chữa khỏi đôi chân.... (´ω´)]

“Kizari –san, Uraraka –san, Yaoyozoru –san, mình cũng phải đi đây...Tạm biệt nhé!”

Midoriya tâm tình có vẻ hạ, quay đầu lại phất tay chào ba người rồi lúi thủi đi mất. Uraraka thấy thế cũng bèn hiu chào tạm biệt...

Thoáng qua thôi, đông đủ lớp 1-A giờ đã chia cắt, lần gặp nhau kế tiếp, chính là một tuần lễ sau. Hitomi cúi đầu nhìn Momo, mắt đối mắt với cô bé, nhẹ nhàng nói:

“Cố gắng lên nhé, đừng để bị tụt lại quá xa so với người khác đấy!”

“Mình biết...Hitomi...!”

“Rồi...Ngoan, có phải không gặp mặt nhau nữa đâu...!”

Hitomi hôn lên trán cô bé và vẫy tay chào Momo. Hai đứa ở hai thành phố cách nhau khá xa, nên có lẽ chỉ có thể thông tin bằng điện thoại mà thôi.

[Bây giờ thì...Good Luck, Lớp 1-A!]

...

Thành phố Nazu!

Hitomi cảm tấm bản đồ trên tay, xoay vòng vèo mấy lần, mới xác định nơi mình cần đến.

Bắt dân mù đường đi dò đường ở một nơi lạ lẫm...Ha ha...Nếu là một người khác thì Hitomi thấy nó đúng là chuyện tiểu lâm, nhưng xảy ra trên người mình thì trò đùa này không vui chút nào.

May mắn là nơi cậu thực tập khá nổi tiếng, rốt cuộc loang quanh mười lăm phút tự lực cánh sinh không thành công, Hitomi đành phải bỏ tiền một thành xốt ruột để bắt taxi đi đến văn phòng Edge Shot.

Giống như những anh hùng đứng top khác, văn phòng làm việc của Edge Shot là một tòa cao ốc, có đến năm tầng. Toàn bộ tòa nhà phần lớn là các khu luyện tập, chỉ có số nhỏ phòng ngủ nghỉ, đều dành cho những thực tập viên, cộng sự và kể cả chính Edge Shot.

Ping pong!

Edge Shot đang dạo dò cấp dưới của mình, nghe tiếng chuông ngoài lập tức nói, “Mời vào...”

“Hừm...(0,0)!”

“Em đến đây để xin thực tập...!”

“Ồ...Em là...Kizari –kun đúng không?!”

“Dạ vâng!”

Edge Shot mỉm cười nói, “Tốt lắm, anh rất vui khi em chọn nơi này làm chỗ để thực tập khóa anh hùng...Shinrin Kamui đã có nhắc về em với anh mấy bữa trước...”

“Hà...Shinrin Kamui...!?” –Hitomi có chút ngớ ra, vội hỏi, “anh ấy không phải là dân mới sao, thế nào lại...?”

“Thế nào lại ở đây hả...Ha ha...Bởi vì cậu ta vốn là đàn em của anh mà...!”

“Đàn em... (o.o)!?”

Không chỉ Hitomi, mà mấy thanh niên cộng sự trẻ bên cạnh cũng trở mắt ra nhìn, Edge Shot nhận thấy mình nói lố, vội ho khụ khụ nói, “Đúng hơn là Shinrin Kamui thuộc về đoàn đội của anh. Em biết mỗi anh hùng có quyền lập đội với những người khác, miễn là họ đồng ý...”

“Ồ...!” –Hitomi gật đầu, tỏ vẻ mình đã hiểu.

“Được rồi...Bản chuyện như vậy là đủ, để anh giới thiệu em với mọi người một chút...”

Edge Shot chỉ vào từng thành viên và đọc danh tự lần lượt, “Đây là Kanta, tóc vàng là Jiran, mặc áo ca rô là Jayce...”

Anh chỉ sang Hitomi cười nói:

“Không biết mọi người đã biết về cậu bé này chưa... Đây là Kizari –kun, đến từ khoa Anh Hùng của U.A, đồng thời là người đã đứng đầu hội thao U.A vừa mới tổ chức tuần trước...”

“Bọn em biết chứ...!”

“Đúng rồi... Vụ ở Vincom Park... Cậu ấy cũng đã lên Tivi đó!”

Jiran mặt hầm mộ nói, “Trở thành đặc cảnh viên, chưa chừa... Trước giờ không ai biết đến vụ này đó! Em làm tội anh ghen tị muốn chết đấy Kizari!”

“Hơ... Mấy anh quá lời...!”

“Jiran, chuyện ấy không nói đùa được đâu (´・ω・`)!” –Edge Shot nghiêm mặt lại quở trách, “Em phải biết là thương vong thống kê cùng với thiệt hại tài sản lớn đến mức nào không... Chưa kể có đến ba anh hùng suýt nữa mất mạng... Shinrin Kamui –san chính là nhờ có Kizari –kun đây mới may mắn thoát nạn, không thì chưa hẳn cậu ta có thể còn tiếp tục làm việc...”

“Edge Shot –san, thật sự thì em vẫn không thể ngăn cản lũ tội phạm đó gây án được...”

(-.-)!”

“Không, Kizari –kun... Việc đó nằm ngoài tầm với của em... Dẫu cho là All Might vào tình huống đấy cũng không thể làm gì khác hơn được... Cái anh muốn nói ở đây, chính là tinh thần anh hùng của em... Em có sức mạnh và tiềm lực phát triển vô hạn, nội tâm em luôn hướng về chính nghĩa và bảo vệ mọi người... Đó mới là một anh hùng thực sự...”

“Nhiều người thời nay, chỉ chăm chú vào danh tiếng cùng tiền tài, lại quên đi mất điều cơ bản nhất của một anh hùng là gì, thật đáng buồn! Hồi bằng tuổi em, gặp mấy vụ như vậy, đừng nói là đánh nhau, liền giúp đỡ thôi cũng chưa chắc anh dám làm, nhất là đối mặt với mấy tên giết người như góc kia...!” –Edge Shot nói tới đây, bất chợt rung mình như thể nhớ tới thứ gì đáng sợ lắm.

“Hiện tại tạm thời anh sẽ sắp xếp một căn phòng cho em ở nhé... Đợi anh xong xuôi công việc bên này, đến chiều, chúng ta sẽ đi tuần tra quanh khu vực...”

“Vâng!”

~~~~~ My hero Academia ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: No.5 Hero Edge Shot (2)

[Xem ra anh ấy cũng không lạnh lùng giống như tranh ảnh... (._.)!]

Hitomi thầm nghĩ khi bước vào căn phòng nhỏ của mình, cậu sẽ ở, ăn uống và làm việc tại đây trong suốt một tuần lễ.

“Không biết buổi chiều nó sẽ thế nào đây...!?”

Hitomi mặc dù đã làm công việc anh hùng không ít, nhưng chưa bao giờ quang minh chính đại trên đường phố để kiểm tra dưới ánh mắt vô số thị dân cả.

[Có điều, trước tiên xem lại trạng thái bản thân đã...]

Tên: Kizari Hitomi

Lv: 3 (nguy-45%)

*Skills

1. Rokushiki (Lục thức)

+) Tekkai: Lv 3 (0 %) (+)

+) Rankyaku: Lv 3 (0%) (+)

+) Shigan: Lv3 (0 %) (+)

+) Soru: Lv3 (0%)(+)

+) Geppo: LV3(0%) (+)

+) Rokuogan: LV3 (0%) (+)

2. Firudo (Hải hổ bạo phá quyền): LV3 (10%)

3. Upper (biến hình)

4. S- Revitalize (Sinh mệnh quy hồi): LV3 (Hai chiều)

Energy: 0

Năng lượng không hề tăng thêm một chút nào trong suốt thời gian qua, phần chỉ con số 45% ở trên khiến trong đầu cậu tự nhiên lý giải được, bản thân đã khôi phục được một nửa thực lực, mà so với lúc đầu còn mạnh hơn rất nhiều. Bởi vì đỉnh cao nhất của cậu vẫn chưa đặt chân vào LV3, mà bây giờ có thể.

Các chỉ số khác cũng đã lâm vào bình cảnh, cậu cũng không có năng lượng để thăng cấp, bởi vì bị thương trạng thái dường như đều đặn nhập năng lượng để chữa trị cho cơ thể cậu. . . Mặc dù còn hơi bất tiện, nhưng thực lực như vậy cũng tạm gọi là đủ xài.

Tội phạm lộng hành làm Hitomi ý thức được nguy hiểm đang ngày càng gia tăng, nên cậu không thể ngồi rung đùi mà đợi thực lực từ từ tăng lên được, kinh nghiệm, khả năng phán đoán tình huống, không phải lúc nào sức mạnh của cậu đều có thể áp đảo được đối phương như vụ ở Vincom Park. Nếu lúc đó cậu nhận thức được sự tình quan trọng, có thể mọi chuyện đã không tệ hai đến thế.

Đợt thực tập trước mắt có lẽ sẽ bổ sung được phần nào thiếu hụt của cậu. . . thật chờ mong quan sát cách anh ấy làm việc, No.5 Hero-Edge Shot!

....

Một giờ rưỡi chiều!

Hitomi mặc vào phục trang anh hùng, theo Edge Shot ra ngoài tuần tra. Edge Shot vẫn bó gối càng như thường lệ, mái tóc vuốt ngang, mặt nạ online hai tư trên hai tư không thấy còi ra.

“Edge Shot –san, tại sao anh lúc nào cũng che mặt... (0,0)!?”

Hitomi có chút khó hiểu hỏi, mặc dù cậu cũng phải dấu kín thân phận khi hành động, nhưng đó là bởi vì cậu chưa có giấy phép hành nghề, thông thường đã trở thành dân chuyên, nhất là thứ hạng cao như vị trước mắt này, để lộ hình tượng mới là xu hướng thường thức.

“Em nhầm rồi Kizari. . .” –Edge Shot lắc đầu, “Mộ thân trang phục ninja của anh, chính là quy định truyền thừa từ đó đến giờ, và lại, em nên biết điều này, Kizari –kun. . . Càng để lộ thân phận, thì ý nghĩa em sẽ mang nguy hiểm càng nhiều đến người thân bên cạnh!”

Hitomi ngẫm nghĩ, thấy lời ấy quả thật không sai chút nào, nhưng là. . .

“Tại sao All Might luôn phải cao điệu như vậy chứ. . . Còn rất nhiều người khác nữa, nếu đúng như những gì anh nói, thì mấy vị anh hùng kia đáng ra cũng phải hiểu rõ đạo lý này chứ. . . (o.o)!?”

“Bởi vì danh tiếng. . .! Trong cái xã hội anh hùng này, em không chỉ cứu giúp người dân, mà còn phải cạnh tranh thứ hạng rất khốc liệt. . .!”

“All Might, ông ấy mặc dù không chú trọng đến những vấn đề như vậy, thế nhưng là nó có thể giúp ông có thể hỗ trợ người khác tốt hơn. . . Em nghĩ sự khác biệt giữa All Might và những anh hùng còn lại là gì. . .” –Edge Shot mỉm cười hỏi.

“Ừmm. . . Chính là. . . Cảm giác. . . An Toàn!”

“Đúng!”

Edge Shot vỗ tay một cái, “All Might là Biểu Tượng Hòa Bình, không phải ngẫu nhiên mà chúng ta lấy danh xưng như thế. Cũng không phải bởi vì ông ấy là anh hùng hạng nhất mà đạt được tên hiệu đó. . . All Might đã hướng mọi người chứng minh, chỉ cần ông ấy tại, chỉ cần ông ấy nói, đừng sợ, ta đến rồi. . . Thì mọi chuyện chắc chắn sẽ ổn. . . Luôn luôn là vậy. . .!”

“All Might tạo cho mọi người cảm giác an tâm và được che chở mỗi khi xuất hiện, chiến tích bất bại của ông ấy, chính là bằng chứng cụ thể nhất cho lời tuyên ngôn của mình – Một truyền kỳ sống. . . Thiết tình chớ anh cũng là fan của All Might đấy (^.^)!?”

“Ách. . .! Nhưng anh là anh hùng hạng năm cơ mà. . .!”

“Ngưỡng mộ một ai thì đâu có liên quan đến thứ hạng và tuổi tác phải không. . .!”

“Ồ ha. . .!”

“Anh nói vậy chỉ để em hiểu rằng, bên cạnh sức mạnh, để trở thành một anh hùng toàn diện, em cần có nhiều yếu tố nữa. . . Trong đó, sự ủng hộ của mọi người là rất cần thiết!”

“Năng lực của em, anh đã xem trận đấu ở U.A, và Shinrin Kamui cũng tường thuật trực tiếp lại rồi. . . Em thoải mái sử dụng sức mạnh và khổng chế rất tốt, tâm

tính cũng ổn thỏa, chỉ là thiếu khuyết chút ít kinh nghiệm xử lý khi đối đầu với nhiều tội phạm một lúc...”

Oành!

“Ai đó chặn hấn lại...Có trộm cắp...Có trộm cắp...!”

Đang giảng giải cho Hitomi, bất ngờ hai người nghe tiếng kêu cứu từ cửa hàng cách đó không xa. Một tên mang mũ trùm đầu, hai cánh tay là hai đầu xúc tu quái dị, đang bê chồng tiền hướng bên ngoài điện cuồng chạy, thỉnh thoảng còn có vài tờ rơi là tã dưới mặt đất. Cửa hàng mặt kính đã bị hấn đập vỡ vụn, mảnh vỡ vương vãi khắp nơi, may mắn là người chưa hề hấn gì.

“Coi trọng...Kizari...(・ω・)!”—Edge Shot đột nhiên nghiêm túc nói, thân thể thoáng chốc vận vẹo, dần dần biến mất trước mặt cậu.

Tan biến sao...(0.o)!?

Không phải!

Sóng năng lượng vẫn còn đó...Tuy nhiên, Hitomi nhận ra Edge Shot đã vận dụng năng lực của mình, ép cả người dẹp lép đến mức tận cùng, còn mỏng hơn một tờ giấy trắng. Đồng thời ở trạng thái này, cường độ thân thể cùng khả năng công kích của Edge Shot tăng lên đáng kể.

Tên: Edge Shot

LV 2 +4

Quirk: Co giãn cơ thể (LV3 +3)

Ít ôi số liệu, nhưng cấp độ cao kinh khủng, phải nói không hổ là nằm trong top mười anh hùng đứng đầu sao. Định phong trạng thái không nói trước, hiện tại Hitomi gặp Edge Shot cũng chỉ có thể đánh nhiều nhất năm-năm, nhưng muốn chạy là không thành vấn đề.

Có điều, tên tội phạm kia lại không thể, chỉ thấy một đạo bóng mờ cấp tốc xé rách không gian, lặng lẽ tiến ra phía sau tên tội phạm.

Pặc!

“Hự...AA...Ây...cha...!”

Tên tội phạm đau đớn hét to, mắt bông hoa lên, trước mặt khung cảnh tối sầm lại, ngã gục tại chỗ. Thời gian áp chế tội phạm, bất quá năm giây.

Hít hà...

Xung quanh nhiều người có chút ngờ nghệch không hiểu chuyện gì đang xảy ra, Edge Shot vừa hiện thân bên cạnh tội phạm, lập tức đưa đến một tràng dài hoan hô không ngớt.

“Là hạng năm anh hùng, Edge Shot!”

“Anh ấy giải quyết tên tội phạm quá nhanh...Tôi không thấy chi hết!”

“Đúng là anh hùng top có khác ha!”

“Ồ...Hạng chế tối đa thiệt hại luôn!”

“Sen-pai...Đó là thân tượng của tui... $\geq \text{●} \cup \text{●} \leq$!”

“Anh ấy thật đẹp trai quá đi...(♥┐♥)...”—Một cái mê gái cuồng nhiệt làm hình trái tim hướng Edge Shot thả tới.

Hitomi nhìn nhân khí cao ngất trời Edge Shot có chút hâm mộ, nhưng tiếp theo liền khôi phục bình thân. Suy cho cùng thì đây cũng không phải mục đích của cậu.

Mà lại, tên tội phạm này yếu đến đáng thương, tất nhiên nếu là cậu xử lý thì chưa chắc nhẹ nhàng như Edge Shot, và còn có thể gây thêm thiệt hại về tài sản.

Edge Shot bấm điện thoại gọi cho cảnh sát đến thu thập hiện trường, bản thân quay về bên cạnh Hitomi cười hỏi, “Em thấy thế nào...!”

Hitomi lắc lắc đầu, Edge Shot nói tiếp:

“Tên tội phạm này mặc dù thực lực nhỏ yếu, nhưng vì thế mà xem thường hấn là sai lầm. Nếu anh nhìn không nhầm, hấn ta còn có một chiêu cuồng bạo ẩn dấu nữa chưa kịp triển khai...(- -)!”

“Hả...(o.o)!?”

Ban này Hitomi đích thực có dò xét thông số của tên tội phạm, gọi là cái gì Derayami... Năng lực Bạch tuộc cánh tay, cũng mới LV 1 +5, chẳng lẽ còn có bài tẩy chưa tung ra.

[Xem ra bản thân mình dĩ năng vẫn còn nhiều thiếu hụt. . . (-.-)!] –Hitomi âm thầm ghi nhớ lời khuyên của Edge Shot. Cái gọi là tăng phúc hay biến thân skill, vốn dĩ sẽ không thể tra xét được. Tựa như Hitomi sử dụng Firudo hội tụ từ trường của một khu vực để gia tăng sức mạnh bản thân tạm thời, nói cách khác, lâm thời chiêu thức gì đó, chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm phán đoán mà thôi.

Và chính điều này rất có thể dẫn đến lật thuyền trong mương nếu chủ quan, kể cả đối đầu với kẻ địch yếu xa so với chính mình.

Edge Shot thấy Hitomi có điều sợ ngợ, hải lòng gật đầu, nhìn được đúng là một mầm mống tốt không sai.

“Hô. . .Cảm ơn sen –pai!”

Hitomi thở dài một hơi, vui vui tự nhủ kinh nghiệm chiến đấu lại thoáng phong phú thêm chút ít.

Hai người tiếp tục tuần tra. Lần này ngược lại khá an bình, chung quy thì tội phạm cũng không ngu đến mức thời điểm nào đều chạy ra trộm cắp. Anh hùng cũng không phải ăn chay. Có điều trên đường, Hitomi thấy Edge Shot vẫy tay chào với rất nhiều người, cũng chẳng hề quá cứng nhắc như bề ngoài.

“Chúng ta tạo lập niềm tin giữa người với người, không chỉ giúp em dễ dàng ổn định nhân tâm khi cứu trợ, đồng thời sẽ dễ dàng hành động hơn rất nhiều!”

Dạo vòng quanh mấy khu phố, thăm thú cảnh vật nơi xa lạ, Hitomi tận dụng thời gian, không chỉ đi kiểm tra mà còn thưởng thức đặc sản của thành phố Nazu.

Trời hạ chiều tối, Edge Shot dẫn cậu về văn phòng của mình nói:

“Ngày hôm nay như thế là đủ, ngày mai anh sẽ dẫn em đi một nơi đặc biệt. . .Chuẩn bị tinh thần nhé!”

“Vâng!”

[Nơi đặc biệt...(0.0)???]

Hitomi hơi nghĩ nghĩ, rốt cuộc thì đợi ngày kế tiếp sẽ rõ.

Giờ quan trọng là lót đầy bụng thôi!

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Gặp chuyện bất bình

Ánh đèn đêm trông thật mông lung huyền ảo, ban ngày có chút tịch tịch thành phố giờ khắc này giống như hồi sinh. Tiếng huyền ảo ồn ào không dứt, các ban ca nhạc rộn ràng khắp các nẻo đường, các chương trình quảng cáo thanh âm vang âm âm trên những bình đài giữa những hè phố.

Được tự do làm việc mình muốn, Hitomi rời khỏi cao ốc của Edge Shot và đi tìm kiếm chỗ ăn. Buổi chiều loanh quanh khắp nơi giúp cậu thuộc lòng khá nhiều địa danh của nơi này. Đây là một tin tức không thể tốt hơn dành cho dân mù đường.

Tạt qua ba ngõ nhỏ, Hitomi đến một cửa hàng be bé nằm khuất sau một con hẻm, khí trời về khuya mát lạnh, xung quanh có vẻ yên tĩnh khác hẳn với ngoài kia náo nhiệt.

Chủ quán là một bác gái đã có tuổi, nhìn quy mô kinh doanh cũng không làm ăn lớn, hết thấy một gian chỉ có duy nhất phục vụ là thằng nhỏ lao động.

Hitomi chọn phía bên trái góc bàn, gọi một phần Sushi ăn kèm với rau cải và ít takoyaki trắng miệng, tiện thể nghe ngóng tin tức nơi này.

Dùng bữa được năm phút, bên ngoài lịch kịch bước vào mấy người, vẫn còn đang to tiếng tranh cãi với nhau Hitomi hơi liếc mắt nhìn, hóa ra là bốn thanh niên trẻ trạc tuổi cậu, nhưng có vẻ du côn đầu to búa lớn hơn hẳn.

Dẫn đầu là một thằng nhuộm tóc nửa xanh nửa vàng, cắt ngang cuộc cãi cộ của hai thằng đàn em, đi tới sát quầy bà chủ quán và nói gì đó. Hitomi mặc dù không muốn quan tâm, nhưng tình ý nhận thấy thái độ khác thường của bà chủ, trông có vẻ hốt hoảng, liền lưu cái tâm nhãn để tai nghe ngóng.

“Bà già. . .Tháng này phí bảo hộ vẫn chưa giao đấy!”

“Tôi biết, cậu thương tình quán kinh doanh không tốt, cho tôi khát vài hôm. . .!”

“Hừ. . .Bà nói hay nhỉ, bà khát, thế ai giao giúp bọn này. . .!”

“Thôi, hạn trong ngày mai bà phải giao cho đủ. . .Không thì đừng trách tội tôi vô tình!”

Thằng đầu lĩnh nói xong, hai mắt chớp động hàn quang. Bà chủ quán thân thể run lên một cái, nhỏ giọng cầu khẩn, “T...TÔI...sẽ làm, sẽ nộp...mong mọi người nương tay đánh khẽ cho...(- -)!”

“Hừ...thức thời là tốt nhất, nhớ lời hứa của bà đó!”

Hắn quay sang bảo với đồng bạn, “Đi, tụi bay!”

Hitomi lạnh lùng nhìn hết thầy, hàn quang trong mắt đại thịnh, tuy nhiên không lên tiếng, âm thầm ghi nhớ rõ đặc điểm sống sinh mệnh từng đứa.

Đợi cho tụi nó rời khỏi gian hàng được một lúc, Hitomi đứng dậy tính tiền và bám theo sau. Năng lực triển khai, Firudo giống như một cái rada cảm ứng, xung quanh cậu phạm vi năm trăm mét xuất hiện vô số lít nha lít nhít chấm đỏ, chấm xanh.

Đã xác định từ trước, Hitomi triển khai Soru kết hợp với Geppo, băng nhà vượt tường, trong màn đêm tịch mịch đuổi theo bốn tên côn đồ.

“Adan...” (Thằng tóc đen nhỏ nhất kéo chặt tay thằng tóc đỏ bên cạnh)

“... (0,0)...Gì mày, Riko...!”

“Này...Mày có thấy...nó lạnh lạnh sao ấy ๐___๐!”

“Lạnh cái đầu nhà mày, (ノ益ヾ)! Đừng có lợi dụng mà sờ bố...ĐỒ F*CK!”

“Hai đứa bây có im đi không...Hôm nay không kiếm được xu nào, về lại bị đại ca chửi rồi... ▶_◀!”

“Không đến nỗi chứ Yahiko...”

“Mà sao mày lại tha mụ già đó...Mụ ta chuyên môn trốn tiền...Vậy mà đòi làm ăn...!”

“Ngu ngốc, mệ nó, tụi bây tưởng tao muốn lắm hả...!” –Yahiko chửi thề một tiếng.

“Tụi mày nhớ là bọn mình đe dọa bà lấy tiền, nhưng không thể bị nắm cán đuôi, hiểu không...Nếu để bị phát hiện, quy vào tội phạm, là ba đứa bay cộng thêm tao chuẩn bị được lũ anh hùng cho vào ăn com tù miễn phí đó...ĐM!”

“Nói thật chứ tao chường mắt lũ anh hùng ghê...Suốt ngày bô bô cái mỗ...Có năng lực cảm sử dụng thì để năng lực làm gì...(- -)!”

“Khoan nói chuyện...” –Yahiko bỗng đưa tay ngăn đồng bọn lại, quay mặt về phía sau trầm giọng nói:

“Thằng chuột nhất nào dấu đầu lòi đuôi đằng sau, mau lộ diện ra đây!”

“Hả...!”

“Có người... ๐_๐!”

Ba tên kia vẻ mặt tức thì trở nên cảnh giác vô cùng, đứng quây vào nhau, tạo thành hình tam giác che chắn cho Yahiko ở chính giữa...

“Mau ra đây...Mày không thoát khỏi năng lực dò xét của tao đâu!”

Yahiko một lần nữa rống lên, phía trên cột điện bỗng nghe tiếng lạo rạo, và một bóng người đột ngột xuất hiện trước mặt tụi nó.

Hitomi âm thầm cau mày, không ngờ tên đầu đàn lại sở hữu năng lực tra xét. Có điều ban nãy tụi nó không vận dụng quirk nên cậu cũng chẳng nhìn ra được thông số gì, tuy nhiên đã lộ tẩy thì dấu giếm đều trở nên vô ích.

Và lại, với chỉ số hiện tại của tụi này, muốn chạy thoát khỏi tay cậu, đúng là nằm mơ.

Tên: Adan

LV 1+2

Quirk: Bùn Lầy (LV 1+3)

Tên: Riko

LV1 +4

Quirk: Sức mạnh (LV1 +5)

Tên: Saido

LV1 +5

Quirk: Tăng cường (LV 1+3)

Tên: Yahiko

LV1 +3

Quirk: Cảm ứng (LV 1+4)

“Kể đến không thiện... xung quanh không có người, tiền hạ thủ vi cường, Adan, Riko, Saido, đánh hấn (-_-)”

Yahiko gầm lên, bên trái Adan lập tức hướng Hitomi bắn ra một chùm chất lỏng đặc sệt.

“Trò mèo...!”

Hitomi dễ dàng né tránh, nhưng Adan không hề buông tha mà liên tục bắn tới tấp chất lỏng. Riko và Saido cũng không ngồi chờ, tóc đỏ Riko lấy từ trong túi áo thứ gì đó nhét vào mồm, nhai nuốt rồi rống thật to, cả thân người có chút mập mạp bỗng phồng lên cơ bắp vô cùng.

Hitomi!!!

[Cái quỷ gì...(0.0)?!]

Nếu không phải Sato đi thực tập ở thành phố khác, và thanh niên này là con một, Hitomi thực sự nghi ngờ mình đang gặp phải anh em cùng cha khác mẹ của thanh niên đó.

Thậm chí giống nhau còn hơn cả Kirishima và Tetsut!

Vù~~~~

Một trái banh tennis từ đâu hiện ra, nhanh như chớp bắn thẳng về phía Hitomi, cậu lộn mèo một vòng thoát được, nhưng sau lưng bức tường giống như gặp phải trọng kích vậy, “Oành” một tiếng thật to, từng vệt rạn nứt lan ra bốn phía, khám nạm chính giữa là quả banh tennis với một cái lỗ thật to do nó tạo ra.

Quả này mà dính vào người, chắc chắc...Thế chất dưới LV1 +4 liền muốn bị trọng thương nhập viện chứ chẳng đùa.

Yahiko thấy Hitomi dễ như ăn cháo toàn bộ tránh khỏi công kích của bọn hấn, sa sầm mặt mày lại, quát to:

“Vừa đánh vừa lui, thằng chóa này không phải dạng vừa đâu...!”

[Định chạy ra chôn đồng người sao...(-_-)!]

Hitomi nhảy bèn nhận ra mưu đồ của tên đầu sỏ. Nếu mà để bọn chúng thoát được một đứa, sự tình có thể rắc rối nhiều lắm.

“Tao không thích phiền phức...Thế nên là...”

Hitomi thần tình nghiêm túc, vẻ đùa cợt biến mất sạch, toàn bộ sức mạnh phát động, giống như u linh lượn qua một vòng.

PẶc!

PẶc!

PẶc!

Ba tiếng va đập âm thanh vang lên, Saido, Riko cùng với Adan cảm thấy gáy mình nhói nhói, chỉ kịp lên một tiếng đau nhức rồi ngất xỉu tại chỗ.

“Còn mỗi mình nguoi... ㄟ~ㄟ!”

“Ta không phải tội phạm...Mà mày cũng không phải anh hùng...Mày dám làm vậy là phạm pháp...!”

—Yahiko có chút hoảng loạn thét lên, quơ quơ cánh tay uy hiếp Hitomi, “Không được tới gần...!”

“Hừ...Hành động thu phí bảo hộ, chẳng khác gì tội phạm, chẳng qua mi thay đổi phương thức mà thôi...!”

Hitomi lạnh giọng tiến đến...

Pằng!

“Ha ha...Mày mắc lừa rồi nghe con...!”

Yahiko giống như chó điên một dạng cười sặc sụa, trên tay hấn còn cầm một khẩu súng, nòng còn đang bốc hơi.

Phản ứng của thằng trước mắt làm Hitom liên tưởng đến một câu, “Tinh thần phân liệt...(0.0)!?”

“Phân cmm mảy, nói cho mảy biết, mảy đã trúng phải đạn vô hiệu hóa của bọn tao, từ giờ năng lực của mảy sẽ bị xóa sổ...”

(o?o)...CLGT...Nó đang nói gì vậy!?

Hitomi rút ra viên đạn dính ở trên người, chỉ có một chút xiu nhỏ vết thương trầy xước, không quan trọng lắm, Yahiko tròn tròn mắt như gặp quỷ, lắp bắp kêu lên:

“Không thể nào...Mảy là sắt thép thân thể à...!?”

“Không phải...Nhưng cũng gần vậy đó!”

Hitomi trả lời, tiện thể tung vào mặt tăng kia một cú đấm...Bốp!

Yahimo mắt nổ đom đóm, ngã ngửa ra sau...

Hitomi phui phui tay thì thảo, “Xong việc”, rồi ngồi xuống kiểm kê chiến lợi phẩm. Lần đầu tiên gặp phải trường hợp thể này nên cậu có chút hưng phấn. Trong quá khứ, cậu chỉ có bắt tội phạm, sau đó lên đi, làm anh hùng vô danh, kiếm tiền thêm cũng toàn mấy việc lật vật đầu đầu, có điều, trước mặt tiền của phi nghĩa, không thu thì phí.

Hitomi lục lại người của bốn tên kia, lấy tổng cộng được vài ngàn yên, thâm hô to quý nghèo, có biết đâu rằng tích súc của tụi nó đều bị cấp trên thu sạch, chỉ để lại ít tiền chi tiêu...

“Gì đây...!?”

Hitomi sờ người Yahimo moi ra bao ni lon, có chứa vài viên đạn sẫm màu, cậu nghĩ nghĩ rồi cất luôn vào túi, tiện thể tịch thu khẩu súng của tên này.

[Bây giờ xử lý bốn đứa mặt l** kia sao đây...]

Thả chúng ra thì cậu không hài lòng, nhưng trừng phạt bọn nó vào tù thì cũng hơi quá đáng, chung quy lại thì cả bốn thằng nhãi này vẫn chưa thực sự làm điều gì quá xấu xa, bởi thế nên chưa hề có anh hùng lùng bắt tụi nó.

“Để cho tụi mảy xấu mặt một phen, chừa cái tật bắt nạt người già đi...(-_-)!”

Hitomi cười hắc hắc, hai tay điểm điểm, quần áo trên người bốn tên còn đồ lập tức nổ bung ra thành từng mảnh, chỉ còn lại bốn cái trần truồng thanh thiếu niên, bên dưới còn chưa phát dục hoàn toàn, nhìn mà cay con mắt.

“Phẩm vị chỉ có từng đó mà cũng bày đặt đi làm giang hồ...Xi...!”

Hitomi bữu môi, nhún nhẹ thân hình, nhảy thoăn thoắt, nhanh như chớp mắt đã mất hút trong màn đêm yên tĩnh.

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Biến mất năng lực

Tùng đột gió nhẹ vờn qua tóc, phả lên mặt Hitomi những luồng không khí mát lạnh, mượn bóng đêm mà lướt qua mấy con phố lúc này đã thừa thốt người qua lại, Hitomi nội tâm cảm thấy thật thoải mái.

Giống y hệt năm đó cậu làm Dawn Knight vậy, khoảnh khắc đầu tiên thử hành động như một anh hùng...Cảm xúc ấy, giờ khắc này, lại trào dâng mãnh liệt.

“Hả...!?”

Hitomi hơi nhú mắt lại, lỗ tai vểnh lên rung rung vài lần, theo hướng âm thanh nhìn xa xa lập lòe ánh sáng cùng khói bốc lên mù mịt.

Có biến...!

Một ý nghĩ lập tức xuất hiện trong đầu cậu, Hitomi không chút do dự, đổi ngược phương hướng, nhắm phía khu vực hỏa hoạn mà phi tới.

Lần này khác biệt, cậu không hề mặc trang phục Dawn Knight!

...

Hiện trường một đồng đồ nát mà thể lương nhà cửa, bao nhiêu mồ hôi công sức của nhân dân giờ phút này đã hóa cát bụi.

Tiếng than khóc vang lên khắp nơi, xung quanh cảnh sát cùng một vài anh hùng rank thấp đang nỗ lực dọn dẹp toàn bộ chương ngại vật để đưa người bị thương lên xe cấp cứu.

“Rykadi –san, tên tội phạm kia đã chạy mất rồi, chỉ còn lưu lại chút lông mao màu xám thôi. .

(-.-)!”

“Chạy rồi... ㄟ_ㄟ!”

Nghe cấp dưới báo cáo, gọi là Rykadi có vẻ già đời cảnh sát tức giận quát lên một câu, “Mẹ nó... Tên khốn đó trốn nhanh thật... (-_-)!”

“Này chú cảnh sát ơi!”

“Hừm... Nghe đâu ai gọi mình (o,o)!”

Rykadi đảo mắt một vòng, thấy được từ trên mái nhà gần đó một cái bóng đen đột ngột xuất hiện, chớp mắt đã đứng ngay tại trước mặt mình.

“Cậu là...!”

“Kizari Hitomi...!” – Hitomi nói xong, đưa tấm thẻ chứng nhận thân phận cho Rykadi.

Vốn đang định thuyết giáo một chút cái gì tuổi nhỏ không được loạn sử dụng năng lực, Rykadi hít hà thật sâu, nhìn Hitomi từ đầu xuống chân với vẻ nghi hoặc hỏi:

“Cậu là ngài Housse Dog công nhận trên Tivi ngày đó đặc cảnh viên... (o.o)!”

“Đúng vậy, chú cũng xem rồi đấy!” – Hitomi nhún nhún vai chỉ chỉ vào tấm thẻ nói.

“Sếp... Đây đúng là dấu ấn của tổng cục cảnh sát...”

“Ừm... Không thành vấn đề! Quả thật là tuổi trẻ tài cao mà... (-.-)!” – Bên cạnh Rykadi nhỏ tuổi cảnh sát mặt hầm mộ nói.

“Lo làm tốt phận sự của chú đi... Công tác cứu hộ đến đâu rồi... ㄟ_ㄟ!”

Bị la cảnh sát trẻ hơi rụt rụt đầu lại nói:

“Hiện tại đã đưa được mười người từ già trẻ lớn bé đều có xe cáng cứu thương, xác nhận là còn ít người đang mắc kẹt dưới một số tầng hầm do chính mình tự xây...”

“Hai vị anh hùng Kled và Sion làm việc hết sức tích cực...”

“Thương vong hiện tại đang là con số không... Thiệt hại tài sản chưa kiểm kê...”

“Kết quả xem xét tai nạn cấp thấp!”

“Cấp thấp tai nạn...!”

“Ừm... Đây là cơ chế bình chọn riêng của ngành cảnh sát chúng tôi... Với những vụ phạm tội quy mô nhỏ, không có thương tích và thiệt hại thấp thì sẽ có những anh hùng rank thấp tức trực xử lý... Ví dụ như bọn họ...”

Vừa nói, Rykadi vừa chỉ vào hai cái mặc trang phục tím vàng anh hùng, thờ dài nói tiếp, “Kẻ ra cũng xấu hổ... Tên ác nhân có được năng lực đào hầm giống chuột chũi vậy, hẳn ăn trộm trot lọt rất nhiều lần rồi... Nhưng hôm nay xui xẻo gặp phải một vị chủ nhà có năng lực khắc chế hẳn... Trong lúc hốt hoảng, tên này đã đục xuyên cả con đường mấy chục mét dưới lòng đất bỏ trốn...”

Rykadi không nói nữa, nhưng Hitomi đã hiểu được diễn biến tiếp theo, nói chuyện thời gian bất quá chưa đầy một phút, đã đến rồi chẳng lẽ còn đứng ngoài ngó... Hitomi không muốn lãng phí thời gian, nhảy vào sụp đổ khu vực.

Rắc!

Hitomi hai tay bê một khối đá nặng ngót gần một tạ, nâng qua đầu và ném về một góc.

Ầm! Ầm! Ầm!

Liên tiếp to lớn thanh âm khiến toàn bộ nhân viên cứu hộ phải liếc mắt nhìn, khi thấy khuôn mặt cậu thì đều tròn mắt há mồm ra.

“Cậu ấy là đặc cảnh viên do cảnh sát trưởng Housse Dog xác thực, mọi người gia tăng tiến độ đi nào...”

“Vây sao... Trẻ trẻ thật đấy... (o.o)!”

“Nghe nói qua tivi, giờ mới thấy chân dung cậu ấy, năng lực ghê gớm thật (-.-)!”

“Thôi, tập trung đi... Mau chạy qua đằng kia, hình như có người bị thương kia!”

Hitomi một người liền muốn đỉnh hơn phân nửa hiệu suất đội cảnh sát, tay bế một em gái nhỏ vừa tìm thấy bị gãy chân kẹt dưới một phiến đá đã ngắt xiù, vết thương khá nghiêm trọng, may mắn là cậu phát hiện kịp thời.

Hitomi cau mày bởi vì hiệu suất có chút thấp!

Nếu chỉ đơn thuần sức mạnh, cậu dùng Rokuogan thôi bay hết chương ngại vật liền không khó, nhưng sẽ tổn thương đến dân thường.

“Vướng víu quá...!”

Muốn cứu người thì đành phải thành thật mà đi làm công nhân vận chuyển. Khắp nơi lớn nhỏ ngọn tường ngói, mái tôn, chậu hoa, có mảng nặng mảng nhẹ, nhìn tình hình thế này, Hitomi biết mình không thể không vận dụng năng lực.

“Như vậy...Làm thôi (-o-)!”

Lựa chọn tối ưu của cậu bây giờ...Chính là biến thân!

Từ sau trận đánh với Noumu, vận dụng Upper gần như trở thành một thói quen của Hitomi, lần này cũng vậy...[Đẩy nhanh tiến độ nào...(- -)!]

[Upper...Cho tao phát động...!]

Một giây...

Hai giây...

Ba giây...

(?..?)...

[Á đieu...CLGT...Nó không hoạt động...(0.0)!?]

Hitomi trong lòng găm thét, nhưng đứng sững lại khi cảm nhận được năng lực của mình lúc có lúc không. Hỗn loạn, trời tối, chẳng ai chú ý đến sự bất thường của cậu.

[Khi gió, mây bị gì vậy...Cho tao lên... ► _ ◄!]

Hitomi có chút cứng ngắc, gồng cứng cơ bắp, cả người bỗng nhiên trướng lên một đoạn, có điều chưa kịp vui mừng thì thân thể tự nhiên xẹp lép xuống y như quả bóng bị xì hơi vậy.

“Rốt cuộc là chuyện quái quỷ gì đang diễn ra...(_ _)!”

Quirk vẫn còn đó, nhưng là Hitomi cảm nhận được sự liên hệ giữa cậu với năng lực cứ chấp chờn, giống như bóng đèn hết điện, thỉnh thoảng sáng lên rồi lại tắt.

Quý dị sự tình khiến tâm trạng cậu bất an vô cùng, Hitomi thử dùng Rokushiki, đánh ra vài đạo gió lốc, kiểm tra năng lực này sử dụng bình thường.

Cậu đột nhiên nhớ lại vụ việc xảy ra ở con hẻm khi nãy, từng lời nói và vẻ điên cuồng của thằng thủ lĩnh khi bắn dính cậu. Khuôn mặt Hitomi trở nên hết sức nghiêm trọng. Lấy tay lôi từ trong túi áo ra một cây súng nhỏ và bao đạn sẫm màu, Hitomi trầm mặc một chút rồi thăm ra quyết định.

Mặc dù không xài Upper được, Hitomi dùng Rokushiki kết hợp với tố chất thân thể mười mấy năm rèn luyện, vẫn đẩy nhanh tốc độ xử lý hiện trường lên đáng kể. Chẳng mấy chốc cảnh sát và anh hùng đã xử lý xong bọn bè, cậu chào một tiếng rồi bắt xe đi về.

Hitomi hiện tại không có tâm tình để mà vui sướng vì hành hiệp trượng nghĩa, năng lực bị vô hiệu hóa khiến cậu ý thức được tối hôm nay bản thân đã vô tình phát hiện được một bí mật động trời.

Trên thế giới này, còn có loại thuốc sản xuất ra để hủy bỏ siêu năng lực của người khác!

[Mà đi tới đâu hay tới đó...Ngày mai xem ra cần nhờ đến Edge Shot –san trợ giúp rồi... ► . ◄!]

Về lại phòng nhỏ tạm thời, Hitomi vệ sinh cá nhân sạch sẽ, leo tót lên giường, mang chiến lợi phẩm thu được từ bọn du côn, bắt đầu ngắm nghía cẩn thận.

Súng ngắn, dài hơn mười centimet, đen tuyền, bề ngoài không khác gì một khẩu súng lục thông thường.

Thế nên, đặc thù vật chất ắt hẳn nằm trong viên đạn. Không hiểu sao, mỗi lần nhìn thứ này, Hitomi lại cảm thấy ác hàn không dứt.

Trải qua một giờ đồng hồ, cậu phát hiện bản thân đã có thể sử dụng năng lực bình thường, liền thở phào nhẹ nhõm.

Điều này làm cậu sức nhớ đến một người, Aizawa sen-sei!

Năng lực của ông ấy cũng có thể xóa bỏ quirk của người khác. Nhưng mà...Chỉ cần Aizawa chớp mắt, năng lực sẽ bị mất tác dụng...

Chỉ sợ loại đồ vật này mang tính chất vĩnh cửu, thì đúng thật là một tai họa...Lúc ấy cậu chắc chắn phải thông báo ngay cho anh hùng hạng năm để kịp thời xử lý.

[Năng lực của Aizawa sen-sei có thời gian tồn tại, và rất ngắn...Thế nhưng đã dính thì sẽ mất luôn năng lực. Tuy nhiên, thứ này vẫn chưa đạt tới mức đó, hay là bởi vì...]

“Nó là phiên bản lỗi...!!!”

Hitomi giật mình với ý nghĩ của bản thân, nhưng cậu không thể đuổi nó ra khỏi đầu được, ngược lại càng lúc càng nghi ngờ hơn.

Tuy nhiên, thực tế trước mắt, viên đạn ẩn chứa sức mạnh thần bí chỉ có thể cảm đoán giới hạn từ một giờ trở xuống, chưa kể hay mất linh, lúc có lúc không. Hitomi suy tính đợi ngày mai sau khi đi tuần tra sẽ báo cáo luôn một thể.

[Mong rằng...Sự việc sẽ không bất ngờ như mình đoán...]

Cậu cảm giác được, một âm mưu vô cùng to lớn, đang áp ù sắp sửa hé lộ. Mà một khi xuất hiện, chúng sẽ khiến cả xã hội anh hùng, thậm chí toàn bộ thế giới phải chao đảo.

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Dưới lòng đất một cái khác thế giới

“Mẹ nó...rốt cuộc là ai...(ノ益)?!”

Sáng sớm từ trong ngõ hẻm truyền ra tiếng gào thét của bốn thằng con trai, nghe đau đớn như heo cắt tiết vậy.

Yahiko tức giận về mặt đen thui muốn dọa người, tổ cha trời đánh thằng cò hó hôm qua...Không chỉ cướp đi đồ vật, đánh tui nó một trận, mà còn lột sạch đồ bọn nó.

Đáng ghét hơn là bốn thằng đực rửa thể quái nào lại nằm sấp chồng lên nhau, liền đồ vật đằng dưới con muốn dán gần sát khuôn mặt. Càng nghĩ càng muốn nôn ọe.

“Đại ca...Chúng ta có cần bấm báo chuyện này cho đầu lĩnh không...?!”

“Tránh xa tao ra chút...(-_-)!”—Yahiko nhìn cao hơn mét tám thân hình Saido, khép nép người lại giống như chim nhỏ một dạng đứng sát gần bản thân nói nhỏ, da gà dựng hết cả lên, vội quát lớn, “Mau tìm chỗ ẩn nấp rồi trốn vào bộ đồ mặc tạm...Tụi bay định đi tông ngông giữa thanh thiên bạch nhật thế này à... ㄟㄟ?!”

“Còn thằng hôm qua...Tao sẽ tìm cách tính sổ sau...!”

....

Ring! Ring! Ring!

5 giờ sáng, chuông đồng hồ báo thức reo.

“OÁP...!”—Hitomi đánh một cái ngáp dài, đứng dậy đánh răng rửa mặt, bắt đầu đeo lên đặc chế quạ tạ, tự mình rèn luyện phụ trọng như bình thường.

Một trăm cái gập bụng, một trăm cái chống đẩy, một trăm cái nhảy xỏm, cộng thêm mười kilomet chạy bộ.

Sáng hôm nay cũng không có gì đặc biệt, phải chăng cần đợi đến buổi tối mới có thể theo Edge Shot xem cái gọi là bí mật nơi.

Hitomi rút điện thoại ra nhìn tin nhắn mà hôm qua Momo gửi tới, nhưng vì bận bịu lo nghĩ quá mà cậu quên mất tiêu.

Đánh vài cái dòng chữ hỏi thăm, làm mấy hình icon mặt cười nhận lỗi với bạn gái vì chậm trễ, cậu lấy máy tính ra quyết định dò xét thông tin trên mạng.

Đồ vật ở trong người hiện tại giống như củ khoai lang bóng tay vậy, Hitomi cũng chẳng biết được bốn thằng du côn hôm qua tình hình ra sao rồi, cứ nghĩ đến

tạo hình mỹ lệ ấy mà cậu suýt chút nữa phì cười.

“Xem nào...những loại vật chất nguy hiểm có thể vô hiệu hóa năng lực!”

Đánh một cái ra một đồng, Hitomi kích thử vào một cái tiêu đề nhìn hấp dẫn vô cùng, gọi là “Biến cố năm 2020”

“Đây là một trong những câu chuyện chưa được xác minh—Stephen Wolf. Nếu bạn tin vào nó, đừng để ý đến những lời đồn đại khác!”

“Siêu năng lực xuất hiện cùng với nhiều loại giả thiết khác nhau, nhưng đã có ai từng nghi vấn được, vì sao con người lại sở hữu sức mạnh siêu nhiên này sau khi đại tai biến mà không phải trước. Nhà bác học Albert Axtanh, một nhà khoa học vĩ đại nhất thế kỉ hai mươi hai đã từng bỏ ra hàng chục năm để nghiên cứu nguồn gốc của năng lực, thậm chí mảnh thiên thạch to lớn cũng được ông xin Hội Đồng Bảo An Thế Giới cắt mảnh nhỏ về tìm tòi...”

“Sau mấy tháng trời mây mù, lần đầu tiên Albert Axtanh công bố là mình đang tiếp cận gần nhất chân tướng của đại tai biến, có điều đó chỉ là bề nổi trên mặt lý thuyết, bởi vì nguyên nhân và chứng cứ không hề được cung cấp ra ngoài. Người ta chỉ nghe phong phanh rằng trong vòng ba tháng trở lại, bí mật của thiên thạch ngoài vũ trụ sẽ được hé lộ.”

“Ngày mười chín tháng hai năm 2020, giây phút mà cả thế giới chờ đợi kết quả được công bố, viện khoa học nơi Albert Axtanh thực hiện nghiên cứu bất ngờ nổ tung, uy lực của vụ nổ ước tính bằng một khóa đạn hạt nhân đương lượng nhỏ, may mắn là họ ở tại một căn cứ quân sự bí mật nên vụ nổ đã không gây ảnh hưởng đến thành thị xung quanh. Tuy nhiên cũng đã có vô số bác sĩ, nhân viên cùng với hàng trăm người lính bất hạnh bỏ mình...”

“Và khi chính quyền cử người đi điều tra, chỉ còn thấy được một mảnh hoang tàn phế tích, cũng trong ngày hôm ấy, khối thiên thạch to lớn được bảo vệ nghiêm mật, dưới sự chứng kiến của không biết bao nhiêu người, tự động vỡ nát rồi từ từ phân giải biến mất vào mặt đất mà không ai có thể giải thích được. Thậm chí những mẫu vật cũng tiêu tán trong không khí...”

“Tại căn nhà cũ của Albert Axtanh, quân đội tìm thấy lá thư di chúc của ông, trong đó chỉ có vền vẹn vài dòng chữ...”

“Sức mạnh của chúng ta là được thần ban tặng, đừng mưu mô truy tra đến nguồn gốc của nó, nếu không tất cả sẽ biến mất, nhân loại sẽ rơi vào diệt vong, như đại tai biến đã từng xảy ra vậy -Albert Axtanh lưu bút- Hậu nhân nhớ rồi!”

Hitomi có chút buồn rầu bởi vì đây là thông tin hữu ích nhất mà Hitomi có thể tra xét được. Còn lại thì cậu sọt ra một đồng chữ số ba lạp ba xăm, toàn mấy thánh nhảm nhảm đăng lên câu view.

[Thật sự nể phục sự kiên trì của ông ấy...]

[Nhớ rõ sao!?]

[Loại người chính là chúng vật ưa tìm đường chết nhất trên thế giới.]

Chỉ sợ ước muốn của ông không thể thực hiện được -Hitomi thầm nghĩ.

...

Buổi chiều!

Edge Shot mặc chỉnh tề trang phục anh hùng của mình, lấy điện thoại ra ấn liên tiếp một dãy số. Mấy phút sau, một chiếc xe hơi nhỏ màu đen xuất hiện đỗ ngay trước cao ốc của họ. Edge Shot hướng Hitomi làm dấu hiệu tiến vào.

Ngồi yên vị trong xe, bên ngoài cảnh vật bắt đầu chạy lùi, Edge Shot mới hỏi:

“Em không thắc mắc là chúng ta chuẩn bị đi đâu sao...”

[Có chứ sao không...Nhưng mà anh không nói thì em lên tiếng chỉ cho một (-.-)!]

“Như vậy đợi chốc nữa là em thấy...”—Edge Shot nói, giọng điệu trầm ổn thân nhiên, pha lẫn chút lo âu.

Mười lăm phút sau, xe đánh cái xịch, dừng trước một dãy nhà hơi tối tàn và âm u, giống như từ lâu lắm rồi không có người ở vậy.

“Đi thôi!”

Edge Shot chậm rãi dẫn đường đằng trước, Hitomi từ tốn theo sau, cũng không mấy vội vã. Chiếc xe đen đã biến mất lúc nào không hay.

Kết!

Edge Shot vận nắm đầm cửa ri sét phai sắc, đẩy nhẹ rồi tiến vào cũ kĩ đại sảnh. Hai người đi xuyên qua ba cái hành lang, đến tòa viện cuối cùng, nằm ngay chính giữa có một cái thang máy điện tử mốc meo.

Edge Shot đưa tay nhấn lên bốn con số, Một, Chín, Một, Không.

Màn hình điện tử nhỏ nhỏ bỗng sáng lên màu đỏ rực, kêu Píp Píp vài cái.

Rắc ~~~ Kết ~~~

Kèo kẹt tiếng kêu, nghe đâu âm âm thanh âm vang dội từ bên trong, cửa thang máy chậm chậm mở ra, Edge Shot và Hitomi bước vào.

Tích!

Edge Shot lần nữa ấn số, Hitomi để ý thang máy một chuỗi từ một đến năm dãy số, dưới cùng còn có một nút nhỏ vẫn yên, về khô lâu đồ án, nguệch ngoạc nét chữ giống như gà bới, làm người ta liên tưởng đến kẻ tạo nên cái nút này có cỡ nào biếng nhác.

Nhưng phải vậy không...!?

Hitomi chẳng rõ lắm, tuy nhiên Edge Shot không chọn những con số này, mà ấn vào cái nút hình khô lâu kia. Thang máy rề rề ồ ạt thanh âm, bắt đầu nặng nề đi chuyển.

Trong thang máy chỉ nghe thấy tiếng hít thở, bầu không khí có chút đông cứng.

Đúng lúc Hitomi định mở miệng nói gì đó, cửa bỗng kêu lách cách, và từ từ tách ra...

Trước mắt Hitomi là một gian phòng lớn, gần bằng với đại sảnh nhà Yaoyozoru. Cậu nhìn thấy xung quanh nhiều người qua lại, phần lớn đều mang mặt nạ che dấu thân phận. Chính giữa lối đi là một cái bàn gỗ phủ khăn đỏ, có hai người đàn ông cơ bắp to lớn lực lưỡng, sức mạnh mười phần, làm công việc đón tiếp khách tới.

“Hà...Judo, ngài Edge Shot kìa...”

Bên trái trung niên đàn ông hích vai đồng bạn chỉ chỉ nói, tên còn lại ngược đầu lên, thấy người đang đến vội vàng nở nụ cười nói:

“Hoan nghênh quang lâm cơ sở của hiệp hội, ngài Edge Shot!”

“Để anh em chúng tôi sắp xếp chỗ ngồi cho ngài...tiếp theo một tràng...”

“Miễn...Lần này ta chỉ đến thăm thú thôi!”—Edge Shot xua xua tay đáp.

“Vâng...Vâng...”

“Bên cạnh ngài cậu nhóc này là ai vậy...(0.0)?!”

“Cái đó người không cần quan tâm...Cậu ấy tới đây để mở mang kiến thức, cứ hiểu như vậy đi...”—Edge Shot lạnh nhạt trả lời.

“Dạ...Vậy mời hai vị vào!”

Hai gã đàn ông khom người làm tiêu chuẩn cúi đầu, có thể thấy được địa vị của Edge Shot cũng không tầm thường chút nào. Bình thường quan khách tới chắc chắn không được tiếp đãi như thế này.

“Chúng ta vô trong, Kizari!”

Edge Shot đẩy cánh cửa lớn trạm chỗ hình rồng phía sau ra, trong nháy mắt, Hitomi ngẩn người...!

“Đánh đi...! Hugo...Chơi tới bên đi...(°▽°)!”

“Nathan...Tao cược hết vào mày rồi đó...Đừng có thua...”

“Oánh cho máu lửa lên...Dùng năng lực của anh hạ gục tên kia đi, người bò tốt!”

“Tiến lên Năm Đám Thép, uyển chết nó...(ノ益益)”

“Thắng! Thắng! Thắng!”

“Không...Đừng bỏ cuộc...Tiền của tao...”

Hai con người của Hitomi trợn trừng. Khung cảnh trước mặt đã vượt qua mọi thứ cậu nhận biết, tâm linh của Hitomi tức thì nhận trúng kích cực lớn.

Một đấu trường vô cùng lớn, thậm chí gần đạt tới phạm vi của sân thi đấu Hội Thao ở U.A

Phía bên trên là hàng ngàn ghế ngồi cùng với cả trăm ngàn khán giả đang hò hét, la ré, cổ vũ hết sức cuồng nhiệt. Bên dưới cùng chính là một sân thi đấu, được dựng bởi một vách tường pha lê trong suốt, hiển nhiên là quirk của một người nào đó. Ở trong lồng thỉnh thoảng vang lên tiếng nổ rung trời cùng với thanh âm ma sát, choảng nhau, nhìn máu me và bạo lực kinh khủng.

Nãy giờ lặng im không lên tiếng Hitomi, lúc này đây, giọng cậu hơi run rẩy hỏi:

“Rốt cuộc đây là nơi nào, Edge Shot—san (o.o)!?”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Đấu đài (1)

“Chào mừng em đến với Thế Giới Ngầm – Tự Do Hắc Quyền!”

“Tự do... Hắc quyền... (0.0)?!”

Hitomi lẩm bẩm, nhắm mắt lại điều chỉnh suy nghĩ trong đầu. Khi mở ra, hai con ngươi đã là một mảnh thanh minh, bình thản không chút gợn sóng.

“Thế chúng ta đến đây làm gì, sen-pai?”

“Giúp em mở mang kiến thức...” – Edge Shot nhẹ nhàng nói, “Xã hội này, phức tạp lắm Kizari... Không phải chỉ anh hùng, mới là chúa cứu thế... Và không phải bất cứ kẻ nào làm ác cũng là tội phạm!”

“Có nhiều việc, thân bất do ki... Có nhiều người, chỉ chiến đấu vì lý tưởng của bản thân!”

“Bây giờ, chúng ta xem những trận đấu này trước đã, xong rồi em muốn đặt vấn đề, anh sẽ trả lời!”

Quan sát lấy ở tay thế bài, Edge Shot thông thạo dẫn Hitomi đi xuyên qua đám đông đang điên cuồng la hét, thẳng tới hàng ghế trên cùng. Nơi này chỉ có lác đác vài người, chỗ ngồi đều ngăn cách riêng biệt, nhìn qua liền cảm giác bá khí vô cùng.

Phía dưới trận chiến vẫn còn đang tiếp tục...

“THUẢ QUÝ VỊ NGỒI Ở ĐÂY... CUỘC CHIẾN GIỮA HAI KẸ THUỘC HỆ SỨC MẠNH, NGƯỜI BÒ TÓT- NATHAN VÀ NĂM ĐÁM THÉP- ERAN SẮP ĐẾN HỒI GAY CÁN... (°▽°)!”

OÀNH!

Gã trọng tài vừa mới nói xong, một tiếng kêu dữ dội vang lên, được gọi là “Năm Đám Thép-Iron Fist” Eran bị “Người Bò Tốt” nắm lấy thân thể quảng thật mạnh, đập thẳng vào vách tường pha lê trong suốt, làm cho cả sân thi đấu rung rinh liên tục.

“Khục... Khục... Khục...!” – Eran khoe miệng trào máu tươi, chặt vật chống một cách tay cố gắng gượng dậy... “Ngươi... Khụ...”

“Sao hà... Dám lên đấu đài, liền chút tổn thương còn con ầy cũng gánh không được sao... (ノ益彡)” – Thân hình khổng lồ kèm theo hai cặp sừng đỉnh ở trên đầu, Nathan dường như cự nhân một dạng che lấp toàn bộ ánh sáng chậm rãi bước tới, khiến cho người cảm thấy tuyệt vọng, hàm răng nhe ra cười dữ tợn.

“Đừng bỏ cuộc, Iron Fist...!”

“Đúng vậy, chỉ cần thắng hắn, số tiền mười ngàn yên sẽ thuộc về anh (-o-)! ”

“Đứng dậy chiến đấu đi... Bọc thép!”

Khán giả gào thét to, nhất là mấy tay cá độ, giống như điên la ré thúc giục “Năm Đám Thép” tiếp tục.

Hitomi lắc lắc đầu thờ dài, chỉ cần tinh táo có thể nhìn ra được sự chênh lệch giữa “Iron Fist” và “Người Bò Tốt” là không thể bù đắp. Cùng một loại năng lực, liền gây thương tổn cho đối phương còn không thể lấy gì để chiến thắng.

Iron Fist đã định sẵn phải thua cuộc.

“Ta... ((+_+))!”

Iron Fist vẻ mặt lưỡng lự, nhưng lại quên mất rằng, bản thân còn đang tại trong đấu trường. “Người Bò Tốt” Nathan, không để phí cơ hội, khoảng cách rút ngắn, đột ngột bùng nổ xông tới.

Làm một cái lão làng “Kẻ Thủ Đài”, hắn không hề có bất kì tâm lý khinh thường đối thủ, những lời công kích hồi nãy chỉ là để Iron Fist phân tâm, đồng thời đánh nát ảo tượng cuối cùng của đối phương.

“Cho ta chết đi... (彡益彡)”

PẶc!

“Thả ta ra...!”

“Người Bò Tót” hét lớn, chop lấy Iron Fist, mặc cho kẻ địch giãy dụa thậm chí dùng nắm đấm sắt oan những cú như trời giáng vào thân mình.

“Chẳng khác gì gãi ngứa vậy!” –Nathan cười gằn, mười ngón tay bóp thật chặt Iron Fist khiến đối thủ gào lên đau đớn, giờ người của Iron Fist cao quá đầu... Và...

“Cho tao nằm sấp xuống...!”

Kèm theo tiếng rống của Nathan là tiếng va đập giữa thân hình của Iron Fist với mặt sàn ~~~ ẦM ~~~ Cảnh tượng bạo lực kinh khủng, nhưng dân chơi ngồi đằng trên không những không kinh sợ, ngược lại càng gào to hơn, giống như bao nhiêu mặt trái cảm xúc đều xuất hiện ở đây vậy.

“RÔNG...GGGGGG...!!!!”

Iron Fist đã bất tỉnh nhân sự, liền sân nhà đều bị nện đến rạn nứt. “Người Bò Tót” Nathan giờ hai cánh tay của mình lên, hướng toàn thể gào thét, như một con mãnh thú tại chứng minh sức mạnh của bản thân.

“Nathan...! Nathan...!”

“Nathan! Nathan! Nathan!”

Cả đấu trường vang lên sôi sục thanh âm dành cho kẻ chiến thắng, tên bình luận viên biến mất nãy giờ, đột nhiên xuất hiện ngay trước khán đài, loa lớn:

“XIN CHÚC MỪNG NGƯỜI THỦ ĐÀI NATHAN ĐÃ BẢO VỆ THÀNH CÔNG DANH HIỆU CỦA MÌNH, HIỆN TẠI ANH ĐANG LẬP NÊN CHUỖI THẮNG LIÊN TIẾP MƯỜI TRĂNG...TẤT CẢ MỌI NGƯỜI, XIN GIÀNH CHO ANH ẤY SỰ CUỒNG NHIỆT CỔ VŨ NHẤT CỦA CHÍNH MÌNH☺(°▽°)☺!”

Khán đài lại bùng lên một đợt hoan hô dữ dội nữa, kéo dài gần một phút mới nguôi ngoai. Chờ đợi tâm tình của khán giả lắng xuống, bình luận viên kéo kéo khuôn mặt nạ quý dị nửa cười nửa khóc của mình, giọng trầm thấp, thì thào, “Vòng đấu tiếp theo, một huyền thoại mà bất cứ vị khách nào ngồi ở đây cũng đang chờ đợi...”

“Cho anh ấy ra đi...!”

“Đừng có dài dòng...Dalab...”

“Dalab...Dalab...Dalab...”

“Há...(0.0)!?”

Hitomi giật mình khi thấy mọi người giống như hít thuốc lắc một dạng, la hét còn điên cuồng hơn lúc Người Bò Tót chiến thắng nữa.

Ầm!!!

Cửa sau sân đấu từ từ mở rộng, bóng người từ đó bước ra, đây là một nam nhân cao đến một mét chín, cơ bắp lực lưỡng, khuôn mặt bên trên hằn ba vết sẹo phối hợp với đôi mắt dữ tợn làm người ta phải khiếp hãi.

“Người này là ai..(-_-)!”

Hitomi nhú mày hỏi. Cậu cảm nhận được một áp lực vô danh từ kẻ ra sân trước mắt, mặc dù không đến nỗi nguy hiểm nhưng cũng đủ để chứng minh sự bất phàm của hắn.

“Dalab...Em có thể gọi như vậy. Hắn là nơi đây một trong những con át chủ bài!”

“Nơi này...Sen-pai, dưới lòng đất có người xây cất một công trình lớn từng đó, đông đảo người tham gia như thế, chẳng lẽ chính phủ mặc kệ (?-?)?!”

“Không!” –Edge Shot lắc đầu, “Tự Do Hắc Quyền là một bình đài để chúng ta có thể phát tiết hay giải tỏa những ức chế trong lòng...”

“Chính phủ rõ ràng vị trí nơi này, thậm chí còn đầu tư một phần vốn là đáng khác!”

“Tại sao!?” –Hitomi ngờ vực hỏi, cậu thấy nơi đây tuy rằng chưa đến nỗi hắc ám, nhưng là phương thức chiến đấu quá thực quá mức khốc liệt, nếu để người dân biết được, chỉ sợ sẽ có bạo động.

Edge Shot hơi im lặng, sắp xếp lại câu từ một chút rồi trả lời:

“Trong thế giới anh hùng ngày nay, phần lớn mọi người đều bị ràng buộc bởi pháp luật, đặc biệt là dân thường. Pháp luật làm họ cảm thấy an tâm, cộng thêm anh hùng ngày đêm làm việc, tạo cho nhân dân một cảm giác an toàn!”

“Tuy nhiên, tỷ lệ tội phạm, lại tăng mà không giảm, rất nhiều chuyên gia nghiên cứu đều chỉ ra, phần lớn là bởi vì cảm xúc kìm nén...Tội phạm cũng là người, có điều họ thường gặp phải những biến cố trong cuộc đời, tất nhiên vẫn có ngoại lệ của những tên cùng hung cực ác, coi tính mạng con người như cỏ rác!”

“Bình đài này thực chất là do chính phủ cầm đầu, thứ nhất là giúp cho những giai cấp cao tầng đó có nơi để giải tỏa tâm trạng, cũng như phóng thích năng lực

của mình, em có thể đặt cược vào người mình muốn để kiếm tiền, hoặc là mất tiền...” –Edge nói đến đây giọng có chút bông đùa, “Đặc biệt là em có thể đăng ký thi đấu nếu tin vào bản thân...Anh nghĩ là với thực lực của em hoàn toàn được!”

“Anh cứ đùa hoài...Em còn là học sinh mà...(-,-)!” – Hitomi nghẹn nghẹn, cứng ngắc phun ra một câu.

“Mà điều thứ hai càng quan trọng hơn...Chính là tình báo!”

Edge Shot chợt nghiêm túc, hạ thấp âm điệu nói:

“Những nơi thế này, rong rã lẫn lộn, không hề thiếu kẻ xấu lẫn vào để thực hiện các phi vụ mua bán...”

“Nhưng mà...Bọn chúng đâu biết, Tự Do Hắc Quyền đâu đâu cũng có camera giám thị, cảnh sát và anh hùng đều trà trộn vào làm nhân viên ở đây để bảo vệ đồng thời kịp lúc nắm giữ hành tung lũ tội phạm!”

“Còn như thi đấu, nếu so sánh tính chất thì thật ra anh thấy cũng thường thôi, chả hơn bên U.A của em bao nhiêu...”

“Nơi này có cả bác sĩ ngoại khoa sở hữu năng lực hồi phục có thể so sánh với Recovery Girl ở trường U.A, chỉ cần không chết người liền dễ bàn...”

“Thế nếu lỡ xảy ra tại nạn tử vong thì sao (-,-)?!” –Hitomi nhận thấy lỗ hổng trong cách nói của Edge Shot cau mày hỏi.

“Lập tức trấn áp!” – Edge Shot lạnh lẽo trả lời, cường đại khí tràng áp bức, quả không hổ là hạng năm anh hùng.

“Có điều...Còn tùy tình hình em à!” –Edge Shot hơi hơi bình phục tâm tình, ban nãy anh có chút mất bình tĩnh giống như là nhớ lại chuyện gì không tốt vậy.

Rắc ~~~ Rắc ~~~ Rắc ~~~!

“HEY EVERY BODY...ARE YOU READY...!?”

Nghe thanh âm của dưới sàn đấu, Hitomi dừng lại bọt câu hỏi, Edge Shot cũng chăm chú nhìn xuống phía dưới.

“NHÀ VÔ ĐỊCH DALAB CỦA CHÚNG TA HÔM NAY NHẬN ĐƯỢC MỘT KÈO THÁCH THỨC ĐẾN TỪ MỘT THẦN BÍ NHÂN VẬT, CHISAKI!”

“TÔI CHƯA GẶP ANH ẤY LẦN NÀO...NHƯNG CÙNG ĐÓN XEM THỬ NEWBIE CỦA CHÚNG TA SẼ CẦM CỤ TRÊN TAY CỦA ĐẠI PHÁO HUYỀN THOẠI BAO LÂU...”

OÀNH!

Đối diện cánh cửa bật tung, mang mặt nạ chìm gầy gò người đàn ông xuất hiện, cả khán đài hơi yếu xìu, chỉ có lác đác vài tiếng vỗ tay.

Chisaki chậm rãi tiến gần đến sàn đấu, xung quanh bầu không khí bỗng trở nên ngột ngạt.

To be continued...

P/S: Tôi nay Việt Nam thắng thì tác sẽ bạo “khùng” trong mấy ngày tới cho các bạn...Cầu trời lạy phật đội tuyển thắng!!!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 97: Đấu Đài (2)

Bịch!

Chisaki đứng đối diện với Dalab, bao nhiêu biểu cảm đều bị ấn dấu dưới chiếc mặt nạ quái dị.

“VÀ GIỜ THÌ...NÓI LỬA LÊN QUÝ VỊ...HÃY ĐỂ CHO TRẬN SO TÀI CỦA HỌ, ĐƯỢC PHÉP...BẮT ĐẦU...☹(“▽”)☹!!!”

Tọng tài dứt lời, Dalab không vội vã tấn công mà bẻ cổ tay răng rắc, nhìn Chisaki cười khà khà nói, “Cam đảm lắm thằng nhóc, tao có lời khen đấy...Mày là đứa duy nhất trong thời gian qua dám khiêu chiến tao...Mày nghĩ tao nên chiêu đãi mày ra sao đây (— —)!”

Hắn cố ý nhấn mạnh vào hai chữ “chiêu đãi”, ngược lại nhìn giống như kẻ đi săn đang đùa giỡn với con mồi trước khi làm thịt vậy.

“Dần cho tên lão toét ấy một trận đi, Dalab...”

“Cho hắn biết hậu quả khi dám thách thức nhà vô địch đi(´Д`)!”

“Chúng mình cho chúng tôi thấy sức mạnh tuyệt đối của anh...@@@!”

“Mày nghe rồi chưa!” – Dalab chậm rãi bước tới, gần giọng, “Hôm nay mọi người đều muốn mày lên đĩa... Vậy nên... Cho tao lăn ra ngoài...(ノ益益)”

“Phí thời gian quá đấy, mặt thộn (- -)!”-Chisaki vô tình đáp trả lại, hai tay dẫu trong túi khề vắn vẹo.

Cùng lúc đó, Dalab đã hướng đối phương vùng mạnh nắm đấm của mình...

“Đại Pháo Xung Kịch!!!”

Oành!

Một luồng mắt thường có thể thấy được sóng trùng kích từ nắm đấm của Dalab to bằng một nửa miệng thùng nước thông thường phóng thẳng ra.

Thanh âm ma sát không khí ken két nghe ghê người, Chisaki không hề hoảng loạn, thân thể tức thì cúi xuống, một ngón tay nhỏ chạm vào mặt đất.

Đòn tấn công của Dalab giống như mãnh hổ hung mãnh khí thế, nhưng đã bị từ dưới đất đột ngột xuất hiện một cục to lớn gai đá chặn đứng lại.

Rắc ~~~ Rắc ~~~ Rắc ~~~

ẦM!!!

Mảnh vỡ cùng gạch đá văng tung tóe, áp suất chính giữa vụ va chạm khiến cả hai đài thủ phải lùi thân người lại.

“Mày cũng khá đấy nhóc con...(-_-)!” –Dalab lạnh lùng nói, nhưng nội tâm có chút khiếp sợ. Đòn đánh vừa nãy, hẳn có ý định phủ đầu, đồng thời chứng tỏ với toàn bộ khán giả trong trường quay rằng mình mới là kẻ mạnh nhất ở đây.

Ít nhất dùng đến tám mươi phần trăm sức mạnh sóng xung kích không ngờ bị đối phương hóa giải một cách nhẹ nhàng. Cặp mắt đỏ ngầu kia, chăm chú nhìn hẳn, khiến Dalab hơi rùng mình, cảm giác dường như đang bị một con mãnh thú theo dõi vậy.

“Đại Pháo Xung Kịch!”

“Đại Pháo Xung Kịch!”

“Đại Pháo Xung Kịch!”

“Ngu xuẩn...Đài vương trong mắt tui người dân...Chỉ có thể này thôi à... (- -)!”

Chisaki không chống đỡ, mà nhanh nhẹn như một con khỉ nhảy thoăn thoắt giữa sàn đấu né tránh những đòn tấn công liên tục của Dalab.

[Cơ hội...!]

Ầm...!

Dalab nhìn thấy khoảnh khắc mà Chisaki tung người lên trời để né tránh đòn đánh của mình, hẳn dẫm mạnh chân xuống đất, mượn lấy phản lực từ sóng xung kích và lực bật từ cặp chân, cả người như quả đại bác ra nòng gào thét bắn thẳng tới Chisaki.

Hồng bét!

Chisaki ý thức được mình bị đối thủ cho ăn quả lừa... Hóa ra tên trước mặt không chỉ cánh tay mới có thể đánh ra sóng xung kích, mà cả chân hẳn cũng làm được.

Đang ở giữa không trung, ngẩn ngời thất thần và không có chỗ mượn lực, Chisaki chỉ kịp nghiêng người né tránh chỗ yếu hại...

Dưới ánh nhìn nóng bỏng của hàng trăm khán giả, Dalab gầm lên dữ tợn, nắm đấm dường như được bao phủ bởi một vàng hào quang, sáng lên rực rỡ, oanh thẳng vào thân thể gầy gò của Chisaki.

UỖNH...!!!

Chisaki bay vèo ra ngoài, đập thẳng vào mặt kiếng tạo thành một mảnh rạn nứt.

“Khục Khục...Mày biết không...” –Chisaki hơi lão đảo đứng dậy, tay lau đi vết máu tươi trào ở khóe miệng, trong nháy mắt khôi phục lại vẻ lãnh tĩnh ban đầu.

“Từ trước tới giờ...Tao luôn tự nhủ với chính mình...O~O...” –Chisaki kéo thấp người xuống, hai bàn tay mở rộng áp tại mặt đất, không vui không buồn nói, “Bất cứ khi nào có đũa chạm vào tao, tao không thể không nghĩ đến cảnh phải tự làm sạch cơ thể mình.”

“Mày lắm lắm cái khỉ gì vậy...Chết đi, thằng chóá (ノ益益)”

Dalab mấy năm chiến đấu trực giác điên cuồng báo động, lông tóc dựng hết cả lên, hai tay tụ một chỗ hóa thành một đạo bạch quang chói mắt, hấn hết lớn:

“Final Flash!”

To bằng cây cột chùm sáng xé toạc không khí, rạn nứt đại địa, tựa như hồng hoang mãnh thú muốn thôn phệ trước mặt tất cả...

“Trò vật ▶.◀!”

Chisaki hừ lạnh, mấy ngón tay thoáng siết chặt, từng đạo cây gai lập tức mọc ra liên miên như nấm...

Nhưng, Dalab, làm vô địch đài chủ, thậm chí còn có được danh xưng “Đại Pháo Vương”, tuyệt chiêu của hắn há là hạng xoàng xĩnh. Chỉ trong chớp mắt, thô to bạch quang công kích thể như chẻ tre, phá nát toàn bộ chướng ngại vật, tuy rằng hơi mờ nhạt đi chút ít, nhưng đã tiến đến trước người Chisaki.

Ánh sáng, thoáng chớp nổ rộ!

OÀNH! OÀNH! OÀNH!

Đỉnh tai nhức óc thanh âm vang dội khắp cả đấu trường, khói bay mù mịt cả khu vực rộng lớn lồng thi đấu, liền là kính cường lực tạo bằng năng lực của dân chuyên có thể đỡ được rất nhiều loại súng đạn công kích, thậm chí là lựu đạn, lúc này lại bị phá hư thế thảm. Khắp nơi đều có vết rạn vỡ, màu sắc xám đen lại vì tro bụi, mảnh kính sắc bén rơi rải chỗ nào cũng thấy.

“Thiệt là khủng khiếp sức mạnh...” – Một cái thanh niên trẻ tuổi ngồi hàng ghế trên cùng run rẩy nói.

“Pháo Vương...Liền không hổ danh là Pháo Vương...Anh ta đã bộc lộ sức mạnh tuyệt đối...ôôô!” – Một cái khác cuồng nhiệt nói.

“Đúng vậy! Lần đầu tiên tôi được thấy anh ta ra tay toàn lực đấy◦_◦!”

“Giờ mới hiểu được tại sao Dalab lại có thể trở thành đài chủ ở nơi này!”

Từ đằng xa quan sát Hitomi cũng không thể không nghiêm túc, sức mạnh của tên Dalab này, một đòn công kích toàn lực, thậm chí có thể so với Rokuogan ở trạng thái ba mươi phần trăm toàn lực của cậu. Mặc dù những chỉ số khác của tên này chắc chắn không cao, về tốc độ hay sức phòng ngự, nhưng chỉ riêng mức độ công kích đã đủ Hitomi phải chú ý.

[Có điều...☹_☹]

Hitomi nhủ thầm nhìn về phía đối diện Dalab, cậu mơ hồ cảm giác được, kẻ gọi Chisaki kia không hề đơn giản. Thậm chí là mạnh quá mức tưởng tượng.

“Này...Chisaki có chết sau cú đó không vậy...!”

Ngồi hàng ghế trước trung niên đàn ông la to, hiển nhiên vào đúng trọng tâm của vấn đề.

Tự Do Hắc Quyền có thể không màng đến thương tổn, nhưng chết người là tuyệt không cho phép. Dalab cũng có chút nghi hoặc, hắn tự thấy đối thủ không hề yếu ớt như người ngoài nhìn, thậm chí còn tạo ra cảm giác nguy hiểm cực độ cho bản thân, tất nhiên không thể chết dễ dàng như thế được.

Quả nhiên...

ẦM!!!

Mọi người trợn mắt há mồm khi thấy một cái bọc đá to lớn vô cùng ở ngay vị trí của Chisaki, không thể nghi ngờ là do năng lực của hắn tạo ra.

Rắc...Rắc...Rắc...

Oành!

Bọc đá vỡ tung, Chisaki nhảy ra, hoàn hảo như mới, ngoại trừ quần áo có chút xước xệch, ngay cả một vết trầy xước cũng chẳng hề xuất hiện.

ỰC!

Cả khán đài nuốt nước bọt, hay là tiếng nước bọt của chính Dalab, không ai biết.

Tuy nhiên, giờ phút này, họ rõ ràng một điều, đối thủ của Dalab, không phải là quả hồng mềm dễ bóp, mà là chân chính siêu cấp cao thủ, siêu cấp năng lực.

“Hắn ta vô hại...☹_☹?”

Hitomi co rụt mắt lại, thông số của Chisaki tức thì hiện ra trong đầu cậu.

“Cái này là...!???” – Hitomi rung động nhìn chằm chằm vào Chisaki, nhìn thật kỹ vào thân hình cao gầy đó.

Bên cạnh Edge Shot cũng nhận ra sự bất thường của Hitomi, đang định mở miệng, chợt ngừng lại, bởi vì một giọng nói vang lên khắp đấu trường:

“Sẵn sàng chưa... Bệnh nhân...Mày nên may mắn...”

“Cho tao lên!”

Ầm~~~ Ầm~~~ Ầm~~~

Mặt đất rung động liên tục, giống như địa chấn đag xảy ra vậy, hai tay của Chisaki run lên mãnh liệt, từng đạo to lớn cột gai giống như thực vật dây leo một dạng phá đất mà xuyên thẳng lên gần nóc nhà, Chisaki lần này, nghiêm túc thật sự!

“Mẹ nó...Tên kia là quái vật...Một con quái vật đội lốt người...(0o0)!” –Toàn bộ khán giả kinh hãi hét lên, hoảng sợ trước màn biểu diễn sức mạnh của Chisaki.

Dalab vừa thấy gai đá đâm tới, liền dùng sóng xung kích tạo phản lực đưa thân người di chuyển khắp không trung, nhưng cũng chật vật vô cùng.

“Bỏ cuộc đi...Mày không chạy thoát khỏi tao được đâu, tụi mày cần phải chữa trị, và tao sẽ là người đó!”

“Mày đang nói gì thế...!”

Dalab cuống cuống né tránh, giận dữ hét to, hắn không hiểu đối phương đang nói nhảm cái gì, cũng không một ai hiểu Chisaki đang định bày tỏ thứ gì.

Chỉ là, sự bình thản của hắn, việc hắn tường thuật một chuyện mà duy nhất bản thân hắn hiểu được...Làm cho mỗi người ở đây đều cảm thấy lạnh sống lưng.

Kẻ bên dưới, giống tên điên hơn là người bình thường!

P/S: Đang bận rộn quá, viết chương không dài được vì không có time, chỉ cố chỉnh sửa câu chữ và nd thôi, mong mn thông cảm.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Người thông thái (1)

Nhất kích tất sát...!

Đó là kế hoạch duy nhất ở thời điểm hiện tại mà Dalab có thể nghĩ ra. Kẻ phía trước không những có quirk phòng thủ siêu hạng, khả năng kháng đòn cũng kinh khủng như vậy. Tấn công từ xa dường như không đủ khả năng để ăn thua với hắn.

Ầm!

Dalab oanh một sóng xung kích, phá nát cục đá ngay sát bên thân mình, lòng thầm đổ mồ hôi lạnh. Thoáng phân tâm một chút thôi mà cục hoa của hắn đã suýt bị thông rồi, nhìn mũi gai nhọn hoặc sáng loáng, thân thể của Dalab hơi run rẩy một chút.

Cả sàn đấu lúc này đã bị lấp đầy bởi bàn chông, chỉ còn ít ỏi không gian mà Dalab cố gắng đánh ra để lấy chỗ đặt chân.

[Thằng chó kia là thể loại nào thế... ㄟ_ㄟ!?!]

Đánh đấm nảy giờ, thể lực của hắn đã mơ hồ đến giới hạn, bắt đầu thờ hù hù, vậy mà tên đối diện vẫn cứ bình thản xài năng lực như không hề hấn gì cả.

“Mày hết chỗ trốn rồi nhé (o - 0)!” – Chisaki hơi nghiến ngấm nói, nhìn Dalab như nhìn một món đồ vật đã chắc nịch trong túi vậy.

“Mày là một đối thủ khá nên tao sẽ dành một ít tôn trọng cho mày!”

Đập!

Chisaki hơi kéo bao tay của mình, để lộ ra một phần da thịt, chạm xuống mặt đất...

“Loạn Thủ Xuyên Tâm!”

Mặt đất tĩnh lặng bỗng trào sóng, không còn nhẹ nhàng liên miên những đợt gai nhẹ, mà thô to dữ tợn từng cái cục đá to gần bằng cái cột nhà mọc lên san sát như vũ bão.

Phốc!

Dalab dựa vào năng lực di chuyển trên không trung, nhưng hắn chẳng còn bao nhiêu không gian để dựa dẫm mà né tránh cả. Cứ đà này thì thua cuộc chắc chắn là vận mệnh cuối cùng của hắn.

[Liều mạng (ノ益っ)!]

Não động nhanh chóng suy tính, Dalab không chút cần chờ đập mạnh chân vào một căn đá, mượn lực đột phá, thân hóa thành một chùm sáng bắn thẳng về phía Chisaki.

Rắc ~~~ Rắc ~~~ Rắc ~~~

Vỡ vụn thanh âm liên tiếp vang lên, chớp mắt một cái, toàn bộ người xem đã thấy Dalab xuất hiện ngay trước Chisaki, tuy nhiên chưa ai kịp reo hò thì từ dưới mặt đất bỗng cảm thấy lên hai cọc gai nhọn.

“Không!”

Đau đớn một tiếng kêu lên, Dalab vận vẹo thân hình cố gắng lách khỏi thế ngàn cân treo sợi tóc.

Phốc!

Xuy!

Máu tươi bắn lên đầy trời, Dalab té bịch xuống đất, nhìn thấy bộ dáng hiện tại của hắn mà mọi người đều hít một hơi lạnh.

Hai chân và cán tay trái của Dalab đều xuyên thành một lỗ thủng thật to, máu chảy lênh láng, ướt đầm cả quần áo, mặt hắn nằm úp sấp trên đất bất động, dường như đã ngất xỉu rồi.

“Thật yếu ớt... (= =)” – Chisaki bước đến bên cạnh, cao cao nhìn xuống đối thủ, lắc đầu thở dài nói, “Nếu mày chưa chết thì cũng là duyên số, tao sẽ chữa trị cho mày đúng như lời hứa ban đầu.

Khán giả: Hứa...CLGT...Nó hứa cmm gì vậy (0.0)!?

Chisaki chậm rãi lôi từ trong ngực ra một cái bọc nhỏ, cúi đầu thấp sát gần người Dalab.

“Chuẩn bị nói lời tạm biệt đi nhé...Đài Vương!”

Ngay lúc này, đột biến nảy sinh.

Tường chừng đã đau đớn mà đánh mất đi sức chống cự Dalab, bỗng ngẩng đầu lên, khóe miệng cười gằn, “Mày mắc mưu tao rồi...Con chó (— —)!”

Dứt lời, không để cho địch nhân có bất kì cơ hội phản kích nào, áp ủ này giờ nắm đầm từ bên hông oanh mạnh ra, ~~~ OÀNH ~~~, Chisaki ăn nguyên một đòn toàn lực, không có hậu thuẫn bảo vệ, dưới cái nhìn của toàn bộ người xem, hắn ta giống như con điều đứt dây, giữa bụng hõm xuống một khối, cả người bay ngược ra, đập thẳng vào một cọc đá...

“Khụ...Khục...”

“QE...!

Chisaki phun một ngụm máu lớn, thần sắc tái nhợt, hắn run rẩy đứng lên, tay ôm lấy bụng, bắt chợt lại quỵ xuống một lần nữa.

Đòn tấn công của Dalab quá mạnh mẽ, thậm chí đã thương tổn đến nội tạng của Chisaki. Nếu không cứu trị kịp thời, rất dễ dẫn đến xuất huyết trong và đột tử.

“Mày vẫn còn có thể trụ được... ㄟ_ㄟ!”

Dalab không thể tin nổi nhìn Chisaki khi đối phương đặt tay lên bụng mình, xoa xoa mấy vòng, và từ từ đứng dậy.

“Khá khen cho mày...Nếu kẻ khác dính đòn này, không chết cũng trọng thương...Xui xẻo mày gặp tao (- _)!”

“Hôm nay tao bắt cần đến hai lần rồi, quả thật không nên chút nào, sau này phải chú ý một chút...”

“Còn giờ thì...!”

Dalab đã xài hết thể lực, cả người rã rời, chỉ còn cách trơ mắt nhìn Chisaki bước đến gần mình...

Phốc!

Dalab trợn trừng hai con ngươi, cảm giác có thứ gì đó đâm vào thân mình, nhưng rất nhanh tiêu tan...Hoàn toàn không hề đau chút nào!

Chisaki xoay người và đi ra khỏi sân đấu, Dalab không chết, không ai có ý định ngăn cản hắn lại. Tất nhiên, trận chiến chưa ngã ngũ, tự rời khỏi sân đấu sẽ bị bình phản thua cuộc.

Nhưng Chisaki không quan tâm.

“Ngươi định làm gì...(o~o)!”

“Sì nhục ta...!”

Dalab gào lên tức tối, hấn thua...Thua một cách thảm hại nhất, dùng hết mọi tuyệt chiêu, đánh đến kiệt quệ năng lượng, thậm chí còn dùng đến mưu mẹo, thứ mà trước giờ hấn chưa từng phải xài, vậy mà, vẫn thảm bại!

“Sì nhục người...(-o-)! Không...” –Chisaki lắc đầu, “Trong mắt ta, các người chỉ là một đám bệnh nhân cần được điều trị...”

Dalab không hiểu Chisaki lời nói có ý vị gì, nhưng nhân viên y tế đã đến đưa hấn lên cáng để cấp cứu.

“Chisaki! Chisaki! Chisaki!”

Khán đài thoáng chốc trở nên cuồng nhiệt, hiển nhiên dù kết quả trái ngược, nhưng người ngu cũng nhận ra ai mới giành phần thắng thực sự.

Chỉ có Hitomi, chăm chú vào Chisaki mãi đến khi hấn rời khỏi nơi này, mới thở phào nhẹ nhõm.

“Kizari –kun... Có vấn đề với tên kia sao...!?”

Edge Shot nhận ra sắc mặt không đúng của Hitomi dò hỏi.

“Tên đó quả thật có vấn đề, nhưng chúng ta phải đợi xem Dalab biểu hiện ra sao đã...Phút giây cuối cùng, hấn đã tiêm thứ gì đó vào người Dalab, trực giác của em nói rằng cái đó không đơn giản... Ồ_Ồ!”

“Thế chúng ta có nên theo dõi hấn không...!?”

“Chỉ sợ đánh rắn động cỏ, Edge Shot –san, thực lực của hấn không thua kém gì anh đâu!”

Hitomi nghiêm nghị nói, tuy nhiên lời này khiến Edge Shot có phần bất ngờ, “Em đánh giá hấn cao như vậy...(o,o)!?”

“Nếu hấn ra tay thực sự, chỗ này phải chết hơn phân nửa người là ít ►. ◄!”

“Chết hơn phân nửa....!” –Edge Shot rừng mình nói, mặc dù không biết Hitomi dựa vào cơ sở nào để đánh giá, nhưng anh cũng không dám thử.

“Tuy nhiên, hấn đã tới đây, thì dù có ẩn giấu tốt đến mấy, vẫn phải lộ ra một phần tin tức!”

“Đúng... Ý em là...!?”

“Giao cho phe cảnh sát điều tra, kể cả khi Dalab không có bất kì di chứng nào, để một tên có năng lực nguy hiểm như thế đi lộng ngông ở ngoài đường, anh nghĩ sao!?”

Edge Shot nặng nề gật đầu, đồng quan điểm với Hitomi. Anh không biết là cậu còn có điều giấu diếm, ban nãy xem xét vào thông số của Chisaki, Hitomi không chỉ hít hơi lạnh một lần.

Tên: Chisaki

LV 2

Quirk: Overhaul – Tái Cấu Trúc(LV3 +4)

Năng lực so với Edge Shot còn cao hơn, Co giãn của hạng năm anh hùng chỉ có LV3+3, trong khi tên kia đã lên LV3 +4, chỉ chênh một số, nhưng là cả một lần ranh.

Tất nhiên là thể chất của Edge Shot nhìn hơn hấn, nên nếu đấu một vs một thì hươu chết về tay ai còn chưa biết.

Thế nhưng quirk của Chisaki quá mức quỷ dị, so sánh với đơn sơ giới thiệu và biểu hiện của hấn trong suốt trận đấu, Hitomi nghi ngờ tên này còn cất chứa bài tẩy kinh khủng hơn. Bất hấn lại ở trường hợp này là một quyết định ngu xuẩn, thậm chí còn chưa chắc là sẽ thành công hay không.

Edge Shot nói:

“Nếu vẫn chưa thể được, vậy chúng ta đi một nơi...!”

[Đi nữa à... (0.0)?!]

Hitomi tưởng mục đích của Edge Shot là để mình hiểu thêm về mặt trái của thể giới hắc ám, nhưng xem ra, đó chỉ là một phần mà thôi. Có vẻ như điều sắp tới mới là mục tiêu chính thức của anh ta.

“Đi thôi!”

Edge đứng dậy, dẫn theo Hitomi men theo một lối thoát nhỏ dài dằng dặc, đằng sau lưng họ, người xem vẫn còn đang buồn bực cùng ngỡ ngàng vì Đài Vương vô địch của họ đã bị đánh bại hoàn toàn, tất nhiên là những kẻ đặt cược vào Chisaki vốn dĩ không hề hi vọng kiếm tiền, đặt cược là để cho vui, nhưng không

ngờ lại ăn được món hời. Hitomi hi có thể cảm nhận thế sự vô thường.

“Chúng ta chẳng lẽ còn tham quan ở nơi này tiếp hả, Edge Shot –san (0,0)?!”

“Không...!” –Edge Shot lắc đầu, giọng điệu bỗng trở nên nghiêm trang và kính cẩn hơn bao giờ hết... “Anh sẽ dẫn em đi gặp thầy của anh!”

“Hả...◉■◉!?”

“Thầy của...Anh...???”

“Ừmmm...!”

“Một người đàn ông vĩ đại!!!”

“Hôm nay anh cần gặp ông ấy vì có vài sự việc quan trọng, sau khi cân nhắc kỹ, anh nghĩ em cũng nên đi cùng, bởi vì thầy ấy có lẽ sẽ đưa cho em một vài lời khuyên hữu hiệu về con đường phía trước...Kể cả sự nghiệp lẫn năng lực (´ω´)!”

Thầy của Edge Shot!

Hitomi không ngờ mình lại có vinh dự gặp được người đã dạy dỗ một trong những anh hùng xuất sắc nhất của Nhật Bản và trên toàn thế giới.

Nghe giọng điệu kính nể của Edge Shot khi nhắc đến thầy mình ắt hẳn quan hệ giữa hai người không chỉ đơn giản là thầy trò không thôi.

Hitomi đột nhiên có chút chờ mong cuộc hội ngộ sắp diễn ra này.

~~~~~ My Hero Academia ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Người thông thái (2)

Không lâu lắm, Edge Shot và Hitomi đã đi đến một đầu thông đạo.

Dọc theo lối mòn trên những thềm đá, Hitomi cảm giác bọn họ tựa hồ xuyên vào thời cổ đại, trực tiếp đi vào mê cung dưới lòng đất. Hai vách tường xung quanh đều treo cây đuốc đã tắt sáng rực lửa.

Phía trên tường có khắc họa vô số hình vẽ, có thú vật, có thú nhân, cũng có con người... Những hình ảnh này, giống như là tại khắc họa từng thời kì biến đổi của con người. Mặc dù không biết là ai vẽ nên, nhưng có một điều khẳng định rằng, chúng nó, đã tồn tại từ rất lâu rồi.

“Tới nơi!”

Edge Shot đột nhiên lên tiếng, cắt ngang dòng suy tư của Hitomi. Trước mặt hai người là một cánh cổng bằng đá, được khảm chặt vào tường, dày đến hơn một mét, nhìn qua vô cùng kiên cố.

Edge Shot tiến lên gõ ở cửa theo một giai điệu kì quái, một chập sau, từ bên trong truyền ra tiếng thờ dài, dù là cách trở dày đặc như thế, nhưng âm thanh giống như trực tiếp truyền thẳng vào đầu họ vậy, Hitomi giật mình nhìn chằm chằm cánh cửa không chớp mắt...

Két...Rắc...Két...

Cửa đá tựa hồ được sự cho phép của chủ nhân bên trong, chậm rì rì bắt đầu mở ra.

“Vào đi...!”

Khàn khàn giọng nói dường như đã lâu lắm rồi không mở miệng.

Hai người xuyên qua cửa đá tiến vào. Đập vào mắt Hitomi là một căn phòng thật lớn, thậm chí còn có phần rộng hơn cả đại sảnh nhà Yaoyozoru, tuy nhiên bên chung quanh hết sức trống trải. Có bốn cái cột trụ điêu khắc hình rồng hoa văn chống lên bốn phía, bức tường đằng sau vẽ những họa tiết kì quái, và cuối cùng, ngôi ngai chính giữa đại sảnh, là một cái gậy gỗ khoắc lấy áo choàng màu nâu xám đầu lẳng o, rõ ràng là một vị thiên sư. Ông đang ngồi niệm niệm, thỉnh thoảng lại viết viết gì đó.

Quả thật, có chút khác biệt với trong tưởng tượng của cậu, mọi thứ quá đơn sơ, giản dị, nhưng lại cho Hitomi một cảm giác phản phúc quy chân vậy.

Cậu không nhìn thấy mặt bởi vì thiên sư không hề quay đầu lại, nhưng hiển nhiên đây chắc chắn là người thầy mà Edge Shot sen-pai muốn gặp.

Edge Shot quỳ một gối trên mặt đất, đầu cúi xuống, hướng vị thiền sư làm nghi lễ thầy trò, và nói:

“Sư phụ...Đệ tử tới đây thăm ngài!”

“Con đến rồi sao, Edge Shot!”

“Thăm ta, giống như không phải tính cách thường ngày của con.”

Vị thiền sư chậm rãi trả lời...Edge có chút lúng túng đáp:

“Con còn một việc nữa muốn hỏi...!”

“Ta biết con muốn bày tỏ điều gì!”

“Lần trước, sư đệ rời đi để thực hiện tín niệm của mình, nhưng cậu ấy quá cố chấp...Hiện tại đang bị cả giới anh hùng truy sát! Cầu xin sư phụ chỉ cách để con có thể đưa cậu ấy trở về (-.-)!”

Thiền sư bình thản lắc đầu, “Đó là quyết định của nó...Ta không thể thay đổi được...”

“Trên thế giới này, ngoại trừ chính bản thân, không ai có thể thay đổi quyết tâm của nó...Là sư huynh, con phải hiểu điều đó chứ!”

“Vâng...”

Edge Shot thấp giọng, tâm tình có vẻ hạ. Thiền sư tiếp tục:

“Xã hội anh hùng chuẩn bị trải qua một biến cố lớn, mọi thứ sẽ rung chuyển, Stain, mặc dù cố chấp, nhưng lý tưởng của nó, không hẳn không có tác dụng...”

“Chẳng qua là...Tốt hay xấu, ai nói trước được đây...!”

“Chuyện của Stain, con có thể thử, nhưng đừng ép buộc...Đạo bất đồng, tương vị mưu, hãy để mọi thứ thuận theo tự nhiên!”

Ông hơi dừng lại một chút, quay sang Hitomi hỏi:

“Bên cạnh con cậu nhóc này hẳn là thực tập sinh!?”

Đứng nhìn tưởng chừng không có cảm giác tồn tại Hitomi, đột nhiên được nhắc tới, lập tức giật mình lên tiếng:

“Dạ vâng, thưa thiền sư, đúng vậy!”

“Ừm...”

Thiền sư quét một vòng từ trên xuống dưới, làm Hitomi hơi rợn rợn người. Ở trong đôi mắt thấu suốt từng trái kia, cậu thấy đầy những tang thương và mất mát, dường như bao nhiêu bí mật đều dần bại lộ trước cái nhìn của vị thiền sư.

"Cũng thật là đặc biệt..."

Ngay khi mà Hitomi sắp chịu hết nổi thì vị thiền sư thu ánh mắt của mình lại. Ông cầm lấy cây bút, lấy một tờ giấy trắng, thấm mực và viết lên đó vài chữ.

Xong, ông nhắm mắt lại, gục đầu, tựa hồ ngủ gục mất.

“Edge Shot –san... (0,0)!?”

“Suyt, đừng lên tiếng!”

Edge Shot đưa ngón tay đặt trên miệng ra dấu im lặng, Hitomi thức thòi im lặng.

Trong đại sảnh một khung cảnh thật quý dị. Hai cái người trẻ tuổi, một quỳ, một khom người, kính cẩn đứng sau lưng vị thiền sư, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng ngáy khò khò của ông.

Ước chừng năm phút sau, vị thiền sư khẽ “Hô”, thờ dài ra từng đạo bạch vụ, mắt ông trở nên trầm đục hơn hẳn.

“Sư phụ...?!”

“Ta không sao...” – Thiền sư khoát khoát tay nói, “Cậu lại gần đây”

[Minh...(0.0)?!]

Hitomi hơi ngơ người, tiến tới trước mặt thiền sư, bàn tay nhăn nheo của ông đưa ra nắm lấy tay cậu. Bất chợt, tận sâu trong đôi mắt trầm đục ấy lóe lên một tia sáng, một sát na, tức vình hăng.

Thiên sư buông tay Hitomi ra, bỗng thở hắt một hơi, trên khuôn mặt hiền từ có chút sầu khổ nở một nụ cười nhẹ.

“Tốt... Thế giới này, thật may mắn... Còn có cứu!”

Nói xong, ông đặt mảnh giấy trên bàn vào tay Hitomi rồi quay người, nhắm mắt lại và nhập định.

“Sư phụ... Sen-sei...?!”

Hề... (o.o)...!?

Vậy là sao???

Cậu không hiểu, giống như đang lạc vào một mảnh sương mù trước hoàng loạt những hành động kì quái của vị thiên sư.

Edge Shot cũng đắm chiêu, tuy nhiên dường như đã biết tính cách của sư phụ mình, anh không quấy rầy ông, đứng lên chấp tay cúi đầu chào lần nữa, sau đó kéo Hitomi ra ngoài.

Trên đường đi...

“Edge Shot –san... Rốt cuộc, ngài ấy muốn nói cái gì...!?”

“Anh cũng chẳng rõ nữa...(-.-), đưa mảnh giấy cho anh xem chút!”

“Dạ đây!”

Edge Shot nhìn vào bên trong.

Giấy chỉ có đúng ba hình vẽ, nét mực còn chưa ráo hẳn, bên trái là một chữ A thật lớn, lại chèn ở trong một cái vòng tròn, bên phải ngược lại, hình tròn phủ kín nụ hoa. Chính giữa là khuôn mặt của một người hết sức mơ hồ. Mái tóc không màu, dựng hết lên, lấp lóe hồ quang.

[Nó muốn nói gì nhỉ...!]

[Tại sao ông ấy không cho chúng ta biết luôn mà chơi trò đồ chữ vậy trời...]

Hitomi có chút đau đầu trầm nghĩ, đoán đoán viết viết, Momo mới giỏi, còn cậu thiết tình không thích chút nào.

“Sư phụ anh trước giờ không nói thẳng vấn đề... Việc này cũng liên quan đến năng lực của ông ấy!”

“Năng lực... Nhắc mới nhớ, năng lực của ngài ấy là gì vậy?”

“Tiên tri!”

“Sức mạnh của sư phụ anh kì thực rất lạ lùng, thậm chí mờ mịt vô cùng. Quirk của ông ấy không dành cho việc chiến đấu, nhưng nếu em nghĩ ông ấy dễ bắt nạt thì nhầm to rồi, mặc dù anh chưa thấy sư phụ thật sự ra tay lần nào...”

[Nói thế bằng không nói (-.-)!]

Hitomi cũng muốn tra xét tin tức, khổ nỗi gặp mặt quá nhanh, đến lúc nhận ra thì bản thân đã bị đuổi đi rồi.

Edge Shot trầm trọng nói với Hitomi, “Em giữ cho kỹ tờ giấy này, trong tương lai không xa, nó ắt hẳn sẽ hữu dụng đối với em!”

“Còn bây giờ...”

“Edge Shot! Edge Shot!”

“Hừm... (o,o)!?”

Một cái mặc áo blue trắng, mang cặp kính gọng kiềng, hót hơ hót hải chạy tới la to:

“Edge Shot –san, xảy ra chuyện lớn rồi...”

“Chuyện gì (´ω´)!?”

“Dalab... Theo lời phân phó của anh, ban nãy tại tôi đã cho hẳn ta một loạt những kiểm tra xem xét thân thể có bị sao không... Thì phát hiện một tin tức chấn động!”

“Chuyện gì, mau nói (-_-)!”

“Năng lực của hắn biến mất...!”

“Hả... ㄹㅇ!?”

Cả Hitomi và Edge Shot đồng thời la lên, người trước kinh ngạc, còn kẻ sau thì sững sốt hết sức.

“Đây là thật sự ▶.◀!?”

Edge Shot nghiêm túc hỏi lại lần nữa.

“Đúng thế...” –Vị này bác sĩ trả lời thật nhanh, “Ban đầu kiểm tra, tổ chất thân thể, bệnh tật, tất cả đều bình thường, đến khi kiểm tra huyết dịch, thì mọi người đột nhiên phát hiện ra một loại vật chất cực kì mới lạ. Thứ này không gây ảnh hưởng xấu đến cơ thể người, nhưng nó ngăn chặn liên hệ giữa con người với đốt xương ngón chân thứ sáu, tức là cội nguồn năng lực của chúng ta...Sau đó, khi chúng tôi cho Dalab vận dụng năng lực, hẳn quả nhiên không dùng được!”

“Chuyện này đã có bao nhiêu người biết rồi(- -)!” - Edge Shot ý thức được tầm nghiêm trọng của vấn đề, lập tức hỏi điểm mấu chốt.

“Mới chỉ có các bác sĩ kiểm tra, cộng thêm hai người mà thôi!”

“Vậy còn tốt...Thứ đó nếu lộ ra, chắc chắn sẽ gây nên khủng hoảng cho xã hội!”

Edge Shot thờ phào nhẹ nhõm, quay sang nói với Hitomi, “Xem ra, linh cảm của em là đúng rồi Kizari! Hôm nay tới đây thôi, để anh đưa em về...”

“Edge Shot –san...Mấy hôm trước, em có gặp vụ tương tự rồi!”

Hitomi quyết định lật bài.

“Cái gì (0,0)!?” - Edge Shot giật mình kêu lên, “Em có sao không, năng lực vẫn còn sử dụng được chứ!”

“Dạ vâng...Nhưng có nhiều cái không tiện nói ở đây, để về em sẽ viết thành một ít tổng hợp thông tin gửi cho anh.”

“Vội lại...Em còn thu được một ít hàng mẫu nữa...” –Hitomi lấy từ trong túi ra khẩu súng và mấy viên đạn nói tiếp, “Những thứ này em đoạt từ một lũ côn đồ đang trấn lột người khác...Công dụng thì em chưa rõ lắm, nhưng mà thời gian thì có hạn chế đấy anh ạ...Tầm một giờ là hiệu quả sẽ hết!”

“Tốt lắm!” –Edge Shot và vị bác sĩ kia mừng ra mặt, nhận lấy mấy viên đạn như nhất được chí bảo.

“Tôi mang thứ này tới phòng thí nghiệm, khi nào có kết quả thì sẽ thông báo hai người sau...”

“Ừm!”

“Đã cử người theo dõi tên kia chưa...!?”

“Rồi...Nhưng hẳn ta quá giào hoạt, sau khi thi đấu xong lập tức mua vé rời khỏi nơi đây...Thăm từ tra ra dấu vết của hắn, thấy trạm kế tiếp chính là thành phố Hosu.”

“Thành phố Hosu sao...!?”

Edge Shot lăm băm một chút, ánh mắt bỗng trở nên lảng lệ...

“Về thôi, Kizari, ngày mai chúng ta sẽ đi thành phố Hosu!”

Và hẹn gặp cậu...Stain!

Edge Shot thì thầm, đôi mắt thâm thúy nhìn về phía xa xa...

Giống như cảm ứng được gì, đứng trên nóc nhà, quán băng đầy người một cái mạng kiếm gầy gò đàn ông trung niên bỗng thì thào, “Sen-pai!”

To be continued!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 100: Biến cố ở thành phố Hosu

Mệt mỏi cả ngày dài đằng dặc, Hitomi đi về chỉ kịp nhấn tin cho Momo chúc ngủ ngon rồi nhảy tót lên giường chìm sâu vào giấc ngủ.

Trong mơ, cậu thấy mình lạc vào một mảnh không gian trắng xóa, bản thân bỗng bồng bềnh phiêu hót trôi vô định, xung quanh vô số bong bóng muôn màu muôn vẻ lơ lửng bên cạnh cậu.

Hitomi đưa một cánh tay ra, cố gắng vươn tới gần mình nhất tròn trịa bong bóng...

Bụp!

“Trời sáng rồi sao!?”

Hitomi mở mắt, nhìn thẳng lên trần nhà không biết đang suy nghĩ về điều gì.

Giấc mơ, tối hôm qua...

Cùng với những trái...

Bong bóng bay...

Lạ lùng nhưng chân thật...

Rốt cuộc tình dậy, kết quả vẫn chẳng có gì.

Hitomi cố gắng nhớ lại, trong mộng, khung cảnh đó...Tuy nhiên, giống như có tầng sương mờ che phủ mắt vậy. Cậu đành thôi, không bận tâm về nó nữa.

Đứng dậy thay đổi quần áo, Hitomi mặc lấy phục trang, chuẩn bị theo Edge Shot hành quân...

“Liên hôm nay chuẩn bị đi thành phố Hosu...Hình như Lida cũng đăng ký thực tập ở nơi này thì phải...(0^0)!?”

“Mong là mọi chuyện vẫn ổn...!”

Ngoại trừ Momo, mấy đứa còn lại như Midoriya hay Uraraka cũng không có liên lạc gì với nhau, trên nhóm lớp cũng thế.

[Có lẽ là do bận rộn quá chăng?]

Hitomi nghĩ nghĩ tự nhủ như té, nhưng nhớ tới ánh mắt và vẻ mặt của Lida trước khi chia tay tụi nó, cậu lại cảm thấy khó chịu trong lòng.

“Kizari...Em xong chưa!?”

Một cái tóc đỏ thanh niên thò đầu vào hỏi.

“Xong rồi anh!”

“Tốt...Vậy ra đi em...Edge Shot –sân đang chờ ngoài kia!”

Ngoại trừ chút đỉnh tiền thì cậu không mang theo thứ gì, Hitomi đi tới đại sảnh thì thấy Edge Shot đang phân phối cho người sắp xếp chuyên dụng.

“Chúng ta không đi tàu điện ngầm hả anh (o,o)!?”

“Không cần thiết...Dân chuyên phần lớn đều sử dụng phương tiện riêng của mình, đặc biệt là thứ hạng cao. Cái này cũng nhằm để tránh gây ra sự rối loạn do fan hoặc là trở thành mục tiêu của lũ tội phạm, tạo thành tổn thất không cần thiết.”

“Ồ...!” –Hitomi gật gù đầu, trong đầu thầm ghi nhớ. Quả thật mấy anh hùng top thật sự rất giàu, điển hình nhất là Endeavor, có cả chuyên cơ và trực thăng để tiện bề cứu hộ hay di chuyển đến các thành phố truy bắt tội phạm.

Cái tên “Người xử lý nhiều vụ việc nhất trong lịch sử”, không phải chỉ dùng sức mạnh là có thể đạt được.

Tuy chán ghét lão này, nhưng cậu cũng không thể phủ nhận năng lực của ông ta.

“Có điều, mới sáng sớm mà xài trực thăng có phải hơi nổi bật quá không...(0.0)!?”

Hitomi cảm thấy nghi ngờ hỏi.

ㄟ_ㄟ!

Edge Shot xạm mặt trả lời, “Đương nhiên không, anh chưa sang tới mức xài máy bay loại gì đó. Chúng ta đi bằng ô tô thôi!”

“Tự lái hả anh...@@@?”

“Chứ còn gì nữa!”

Ngồi vào xe, thắt dây an toàn, Hitomi có chút mở mang tầm mắt cảm giác. Đường đường hạng năm anh hùng, tiền không thiếu, lại mở một cái xe cũ rích, mặc dù cũng đã có tân trang đôi chút nhưng nhìn cũng chẳng biết là niên đại nào sản xuất.

Edge Shot có vẻ không quan tâm lắm, hay đúng hơn là phẩm chất của một ninja trong anh chẳng hề đòi hỏi nhiều.

Thấy Hitomi vẻ mặt sinh không thể luyến dáng dấp, Edge Shot mở miệng giải thích:

“Xe này vốn dĩ là của sư phụ anh sử dụng, giờ truyền lại cho anh...”

“Thiên sư...(O.O)???”

“Ừm...Bởi thế, ý nghĩa của nó đối với anh là cực kì quan trọng.”

Hitomi tự hiểu...Nếu là của vị sư thầy thông thái kia để lại, vậy thì dễ giải thích rồi, vì sao Edge Shot khẳng khái một mực xài hàng này.

Cơ mà...Cũ kỹ như thế, chắc hẳn hao xăng kinh khủng.

Nhưng nhìn Edge Shot sen-pai cũng không phải người thiếu tiền, nên Hitomi thức thời im lặng mà nhắm mắt dưỡng thần.

Để đến được thành phố Hosu bằng một cái lỗi thời niên đại ô tô cũng không dễ dàng cho lắm. Đầu cho khởi hành từ sáng sớm, Hitomi đoán chắc rằng sợ phải đến tối thì bọn họ mới tới nơi.

Thời gian cứ thế, dần trôi qua...

Hitomi nhàm chán, lấy điện thoại phát một vòng hình ảnh cùng mục tiêu sắp tới của mình...

Ting!

“Hừm(o,o)?!”

[Có người rep lại à?]

"Bạn cũng đi qua thành phố Hosu hả, Kizari-kun?" (Midoriya)

"Ừ...Bạn thì sao?"

"Tớ đang đi tàu siêu tốc từ Kofu đến Shinjuku...Anh hùng chỗ tớ thực tập định dẫn tớ đi thực chiến..."

"Vậy chúc may mắn!>"

Hitomi gửi một cái icon mặt cười cho thằng bạn, xong đóng điện thoại lại.

[Đi tới Shinjuku à...Nơi đó có rẽ ngang qua nhà ga Hosu...Cơ mà tàu siêu tốc, nên chắc Midoriya sẽ không dừng chờ đâu.]

[Cuối cùng chỉ có mỗi mình...!]

Hitomi nhét tay vào túi, thì thầm, “Hosu...Ta đến đây!]

....

Sáu giờ tối, Hitomi và Edge Shot đã đi qua hai trạm soát vé và tiến vào bên trong thành phố Hosu. Vì trước đó cũng đã lót dạ hai lần ăn trưa và ăn nhẹ giữa buổi nên cả hai không dừng lại mà đi thẳng một mạch đến chỗ nghỉ chân tạm thời của Edge Shot.

“Về đêm nơi đâu cũng mỹ lệ thật...!” –Hitomi nhìn qua cửa kính xe mà than thở.

“Đó cũng bình thường thôi nhóc à...Đi đến thủ đô của Nhật Bản, em sẽ thấy nhiều thứ còn kinh ngạc hơn thế...” ~~~ ẦM ~~~ Edge Shot còn chưa kịp nói hết câu, một tiếng nổ rung trời vang lên.

Người dân xung quan hốt hoảng nhìn về phía xa xa, cách Hitomi và Edge Shot hai con phố, khói và lửa đang bốc lên mù mịt.

“What...Cái gì vậy (0.0)!?”

“Có tội phạm tập kích rồi...!?”

“Mau chạy tới xem...Gọi luôn đội cứu hỏa và cảnh sát đi...!”

“Xe cứu thương...Có anh hùng nào ở đó chưa...???”

Hitomi và Edge Shot hai mặt nhìn nhau, tức thì mở vội cửa xe nhảy ra ngoài.

“Chúng ta di chuyển bằng thứ này quá chậm...Lên nóc nhà đi thôi!”

“Vâng!”

Edge Shot đổ xe vào một con hẻm nhỏ, khóa kỹ càng và búng người phi thân lên cao, Hitomi bám theo sát nút.

Giữa lòng phố, trên vỉa hè, trong các quán ăn... Tất cả mọi thứ, đều hỗn loạn cả rồi.

Người người từ đằng xa ủa tới, làm kẹt xe, tắc nghẽn giao thông, nhưng không ai biết được chuyện gì đang xảy ra ở phía bên kia hết.

“Chính giữa sự hoang mang và lo sợ, đó chính là khởi nguồn của cái ác (´ω´)”

Ngược dòng người chạy đến, Hitomi và Edge Shot lao vun vút nhanh như gió, chẳng mấy chốc đã sắp tiếp cận nơi phát sinh sự việc.

Đúng lúc này, những thanh âm thật lớn, đinh tai nhức óc vang lên.

ẦM!

OÀNH!

OÀNH!

Hitomi co rụt hai con mắt lại, nhìn từ đồng đồ nát của một cửa hàng siêu thị bỏ ra một cái kì dị sinh vật, thân hình cao đến hơn ba mét, bốn tay trắng bệch cồng kềnh, đặc biệt nhất chính là... Phần não bộ lộ ra ngoài.

“Tên đó là... Noumu... ㄟ_ㄟ???”

“Em nói sao ►_◄!?” –Edge Shot sùng sốt kêu lên.

Noumu, không phải là cái tên quá nổi bật, nhưng là một đứng top anh hùng, Edge Shot vẫn nghe qua về thứ này. Một trong những kẻ đầu têu tấn công vào học viện U.A, đã bị Dawn Knight đánh bại, tuy nhiên sức mạnh kinh khủng của hắn đã được toàn bộ học sinh và anh hùng chuyên chứng kiến, bao gồm Juusan Gou và Eraser Head.

Thậm chí có người chuyên môn phân tích qua, All Might cũng đã cảnh báo rằng đó là một kẻ đáng sợ cực kì, chỉ yếu hơn ông một chút thôi.

“Kizari... Con đồ so với con hồi bọn em bị tấn công, mạnh hay yếu hơn (►.◄)!?”

Edge Shot thần sắc nghiêm nghị hỏi. Nếu tên này cũng giống vậy... Thế thì... Anh sẵn sàng chuẩn bị ác chiến một trận rồi.

“Đợi em chút...!”

Hitomi trả lời, mắt lấp lóe ánh sáng vô danh...

Tên: Noumu bốn tay

LV 2+4

Quirk: Hồi Phục (LV3), Sức Mạnh (LV2 +4)

[Mà mẹ nó...!!!]

“Sen-pai, tên này, không mạnh bằng Noumu ở USJ, nhưng nó không phải dạng vừa đâu! Thế nhưng chúng nó có một điểm yếu chí mạng...”

“Là gì... (-0-)!?”

“Trí tuệ... Bọn này giống như bị sai sử vậy... Hành vi của chúng chẳng khác gì dã thú cả!”

“Hả...!” –Edge Shot quan sát, rất nhanh phát hiện ra Hitomi nói hoàn toàn đúng.

Như thế thì dễ làm rồi.

“Kẹt Kẹt... Crét... Crét...!”

Noumu hú lên vài tiếng quái dị hướng chỗ đông người bỏ tới, mấy đôi tình nhân trẻ về mặt hoảng sợ rồi rít chạy trốn.

“Anh biết... Đến lúc hoạt động một chút!”

Edge Shot bẻ bẻ ngón tay, cả người vận vẹo, “Em tìm chỗ tránh đi, Kizari... Tới giúp sơ tán người dân... Năng lực của em, có thể dùng được rồi đó!”

“Vâng!”

Hitomi gật đầu, nhảy hai lần hướng về chỗ sâu phóng tới.

Bên đó, ánh lửa đang bùng lên càng lúc càng dữ dội...

Bên đó, vẫn còn vang vọng tiếng kêu cứu, khóc la của người dân vô tội...

Bên đó, tội phạm đang hoành hành khắp nơi...

ẦM~~~~

Edge Shot đã bắt đầu giao thủ với Noumu...Nhưng cậu không quan tâm nữa...

Có hằng năm anh hùng nơi đây đủ để trấn tràng, Dawn Knight, đã ẩn dật...giờ khắc này, Shadow Hunter, xuất động!

.....

Bíp!

[Hừm...Có tin nhắn!]

Hitomi vừa bay người vừa mở điện thoại xem xét. Midoriya vừa gửi vào nhóm lớp một cái địa chỉ...

“Ồ Hosu...!”

(・ω・)!

“Nhưng tại sao chỉ có mỗi địa chỉ...Gửi tin nhắn vô cớ không phải tính cách của cậu ấy!”

Hitomi nhanh chóng liên hệ sự tình lại với nhau, tức thì cho ra kết quả

“Chỉ sợ chuyến tàu của Midoriya đã bị lũ Noumu phá hủy...Cậu ấy đang bị bọn chúng truy đuổi sao...!”

Hitomi nhanh chóng ra ngay quyết định, đổi lộ tuyến!

Bạn bè đang gặp nguy hiểm, không thể thấy chết mà không cứu.

[Nếu Noumu đã xuất hiện ở đây...Vậy thì Liên Minh Tội Phạm chắc chắn đang núp ở một góc đâu đó của thành phố này để chi phối chúng...Khi thật (-_-)!”

Dù biết kẻ chủ mưu, nhưng cậu cũng không cách nào tìm được, bởi vì năng lực chưa đạt tới tầm đó, và Liên Minh Tội Phạm còn có Kurogiri, một kẻ sở hữu quirk Cổng Dịch Chuyển...Nhìn thế nào, bọn chúng cũng đã đứng ở thế an toàn từ trước.

“Như vậy...Xử lý hết toàn bộ lũ Noumu...Để cho chúng biết cái giá phải trả khi gây nhiều loạn trước mắt bao nhiêu anh hùng ►_◄!”

Đêm nay, mặt trăng màu đỏ!

~~~~~ My Hero Academia ~~~~~

P/S: Cảm ơn bạn laomeo12 đã buff châu, sẽ cố gắng bom trong vài ngày tới (cơ mà đang dọn nhà sml)

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Kẻ sát người hùng - Stain (1)

Cùng ngày thời điểm, trước đây một khoảng thời gian...

Mặc giáp trắng cơ động phục trang thanh niên đang theo sát một cái đeo mũ mang cá dân chuyên đi tuần.

Nếu Hitomi ở đây, chắc chắn sẽ nhận ra, người này chính là...

“Lida...Hôm nay chúng ta sẽ vẫn đi kiểm tra ở Kyoto!”

“Xin lỗi em nhé...Công việc này có chút đơn điệu (U_U).”

“À không...Em thấy vẫn ổn mà!”

“Này Lida...Mặc dù có chút khiêm nhã, nhưng mà...Em đang săn lùng Kẻ Giết Anh Hùng đúng không (0.0)?!”

“Hả...Chuyện đó!!!”

“Xin lỗi...Nhưng ngoại trừ lí do đấy ra, anh không nghĩ được nguyên nhân nào khác khiến em chọn cơ quan của anh cả!”

“Tuy nhiên, anh rất vui vì em tới đây, Lida...Có điều...”

“Em biết là sử dụng năng lực đều phải được thông qua những quy tắc về năng lực...Thế nên anh hùng, dù có vì lí do nào đi chăng nữa, cũng không thể sử dụng quirk vào mục đích tư nhân của bản thân!”

“Nếu ai đó lỡ dùng năng lực chỉ do một ham muốn nhỏ bé của chính mình...Thì đó là một tội vô cùng nghiêm trọng (-.-)!”

“Cảm ơn anh đã cảnh báo em...” –Lida cúi đầu nói, giọng vô cảm.

“Miễn em hiểu được là tốt rồi...(^.^)!”

[Em biết thế chứ...Senpai...Chỉ là, những cảm xúc này...Em phải làm gì với chúng đây!?]

“Tội phạm...Vâng, tôi lập tức đến ngay!”

Mang cá anh hùng quay sang nói với Lida, “Có tội phạm xuất hiện, mình đi mau!”

“Vâng!”

Vừa chạy, Lida vừa suy nghĩ...[Là gã kia...Không phải...Hắn không rùm beng như thế...Là ai...!?]

Vô tình, cậu nhìn qua một con hẻm, và hai con đồng tử, đột ngột co rút lại

....

Hitomi băng qua nóc nhà, vượt chướng ngại vật, bật hết hỏa lực để đến địa điểm mà Midoriya gửi tin nhắn.

Đúng lúc nhìn thấy một màn, Lida đang bị một người đàn ông quần đầy băng vải, giờ lưỡi kiếm sắc nhọn trên tay chuẩn bị đâm xuống, cách đó không xa Midoriya và một người khác nữa đã nắm bắt lực không động đậy.

“Dừng tay...!” –Midoriya tuyệt vọng gào lên.

Stain mặt vô biểu tình nói:

“Chào nhé...Mày phải chết...Vì một xã hội tốt đẹp hơn...”

Oành!

Kính khủng sóng xung kích từ trên đỉnh cột điện phóng xuống, Stain nhảy bèn nhảy lùi về sau tránh thoát ngay lập tức, nhưng còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, một luồng lửa bán kính gần nửa mét đã bắn thẳng về phía hắn, khiến Stain không thể không trượt dài ra sau, áo cháy khét lẹt.

“Hừ...Hết thằng này lại đến thằng khác...Hôm nay lắm đũa muốn cản trở ta quá đấy

(- _ -)!

Bịch!

Kizari nhảy khỏi nóc nhà, đứng song song với Todoroki, chỉ vào điện thoại nặng nề nói:

“Midoriya...Tình huống như vậy, thì phải gửi thông tin chi tiết hơn chứ!”

“Kizari –kun...Còn có Todoroki –kun, tại sao hai cậu lại ở đây!?”

“Todoroki...Cậu dùng phản sức mạnh bên trái rồi sao?”

“Câu đó là tôi hỏi cậu mới phải...”

Todoroki dậm chân xuống đất, một con đường băng giá được tạo thành, ngay lập tức nâng Midoriya và bị thương anh hùng lên khỏi mặt đất.

Todoroki định lao tới, nhưng Hitomi đưa tay ngăn cản lại.

“Kizari!?”

“Đợi một chút!”

Cậu quay sang hướng quán băng đàn ông trầm giọng hỏi:

“Kẻ sát người hùng... Stain!”

Đối diện người đàn ông lạnh lùng nhìn cậu khăn khăn đáp:

“Là tao... Biệt danh gì đó... Tụi mày đặt. Thằng nhóc, tao không quan tâm bây là ai... Nếu chúng mày muốn ngăn cản tao, liền phải có chết giác ngộ!”

Hắn ta rút kiếm, chuẩn bị xông đến, nhưng bỗng khựng lại vì câu nói tiếp theo của Hitomi...

“Ta đã nghe Edge Shot –san, nói về ngươi!”

“Edge Shot...(- -)!”

“Mày là đệ tử của tên đó... Vậy thì sao... Hắn cũng tới chỗ này!?”

Trong mắt Stain thoáng hiện chút e dè, nhưng nháy mắt liền bị sát ý đè bẹp lại.

“Dù cho là hắn, cũng đừng hòng thay đổi tín niệm của tao...!”

“Không... Anh ấy không qua đây, cũng không dự định thay đổi của ngươi ý chí...!” –Hitomi lắc đầu nói, “Tuy nhiên... Ta chỉ muốn hỏi một câu...”

Tới đây, cậu bỗng lạnh giọng xuống, gần từng chữ, “Lý tưởng sống của ngươi... Chính là vì một xã hội tốt đẹp hơn, có đúng hay không (▶.◀)!”

“Đúng!” – Stain ngắn gọn đáp.

“Vậy trả lời ta... Ngươi giết anh hùng, vì mục đích gì... Trong khi, xã hội tốt đẹp, cũng nhờ một phần công của họ...”

“Dẫu rằng... Có thể, họ không hoàn toàn xứng đáng với hai từ anh hùng đúng nghĩa...”

“Nhưng mà... Họ dám hi sinh bản thân để bảo vệ người khác...”

Hitomi chỉ tay vào đã bị trọng thương nằm trên mặt đất anh hùng nói tiếp, “Anh ấy, Native, chỉ là một cái thông thường anh hùng, tuy nhiên, đã không dưới năm lần liều mạng vì người dân bảo vệ họ khỏi tội phạm... Cũng không ít lần xả thân vào chốn nguy hiểm cứu người... So với những cái kia cao cấp anh hùng, chờ đợi khen thưởng, còn hơn vô số lần.”

“Trả lời ta, Stain... Nếu họ không phải anh hùng... Ai là anh hùng (´・ω・`)?”

Câu nói cuối cùng của Hitomi, chính là toàn bộ sự phẫn nộ của cậu, hướng Kẻ sát người hùng gầm thét, nó như một tiếng chuông thật lớn oanh thẳng vào tâm linh của hắn.

Cậu không cần biện hộ, không cần khua môi múa mép, chỉ là trình bày sự thật...

“Hành động và lý tưởng của ngươi... Chúng đã tự trái ngược với nhau... Ngươi làm sao có thể thực hiện tín niệm của mình...!”

Hitomi lạnh lùng buông một câu kết luận, bên cạnh cậu, Midoriya, Lida và Todoroki cũng sởn da gà nghe đến thất thần lúc nào không hay. Một bầu nhiệt huyết và dòng lệ nóng hoanh trong đã thổi bùng từ sâu bên trong trái tim của tụi nó từ lúc nào không hay.

Vị anh hùng kia, nước mắt đã ướt đầm hai gò má...

Anh không khóc khi bị thương, anh không khóc, khi bị đe dọa đến tính mạng. Nhưng anh rơi lệ, vì được người khác thừa nhận. Dẫu rằng, đó chỉ là đứa trẻ.

Stain đứng chết lặng, hắn không nói gì, nhìn đắm đắm vào cánh tay cầm thanh kiếm đang rướm máu, rơi vào trầm mặc tự hỏi bản thân...

“Lý tưởng... Hành động... Hay là hành động... Lý tưởng...!”

Hắn thì thảo từng chữ, giống như ngộ ra điều gì, đôi mắt bỗng trở nên thanh minh, kiếm nắm chặt nhưng vẫn chưa rút ra, hướng Hitomi trịnh trọng thi lễ và nói:

“Mặc dù không tra... Nhưng tao xác thực, có thiếu sót giữa hành động và lý tưởng, mày đúng!”

“Có điều... Anh hùng đối với tao, là hai chữ thần thánh... Những kẻ đã vấy bẩn nó, không đáng chết, nhưng phải bị trừng phạt... Ngoại trừ All Might ra... Trên cõi đời này, không ai là một anh hùng đích thực cả!”

“Xã hội này... Không cần quá nhiều anh hùng... Nếu tụi nó cứu giúp, cứu việc, đừng mang hai chữ anh hùng trên vai rồi lại dựa dẫm vào đó để kiếm tiền... Thật là một sự sỉ nhục (ò_ó)!”

“Lần sau gặp lại, tao khẳng định sẽ phế bỏ toàn bộ những tên tự xưng là anh hùng lũ dối trá... Thực thi hành động anh hùng cầu trả ơn... Không xứng đáng với hai từ đó, dẫu rằng tao không thể phủ nhận được đóng góp của bọn chúng cho xã hội này...”

Stain khẳng định một câu chắc nịch. Hitomi nheo mắt lại hỏi:

“Như vậy, ngươi vẫn còn mang ý định tấn công người khác!”

“Không sai...!” –Stain nhìn lướt qua mấy đứa còn lại, đặc biệt là Midoriya, rồi đột nhiên nở một nụ cười bệnh hoạn, “Mày muốn dừng chuyện đó sao...Đánh thắng tao đi...Ha ha...Đánh thắng tao, thì chuyện này sẽ chấm dứt.”

Hắn dừng một chút, trầm thấp thanh âm khẳng định:

“Nói với tao được những thiếu sót trước đó...Tao thừa nhận mày là một anh hùng đích thực...Nhưng là, quan điểm của tao, sẽ không thay đổi...Chỉ cần không chết, tội kia nhất định phải thoái lui hai chữ anh hùng...”

Soru!

Thân ảnh Hitomi chập chồn biến mất, để lại nguyên chỗ một chuỗi tàn ảnh. Stain phản ứng nhanh như chớp, kiếm mang khe động bỏ thẳng về phía trước.

Keng!

Hitomi nắm đầm chống đỡ lấy lưỡi kiếm sắc bén, hai mắt toát lên ánh bạc kèm theo vàng nhạt quang mang, lạnh lùng nói:

“Nhiều lời vô ích...”

“Như vậy, đánh đi!”

Midoriya lo lắng la lên:

“Kizari –kun, Todoroki –kun, đừng để hắn chạm vào máu của hai người...Có lẽ hắn ta không chế hành động của đối phương bằng cách cho máu họ vào miệng.”

“Bọn mình đều bị dính cả rồi!”

“Lời khuyên của mày chậm quá đấy, thằng nhóc!”

Stain bất ngờ xoay người lộn mào trên không trung và rút từ sau lưng một thanh kiếm nữa...Hắn gầm lên:

“Song đao lưu!”

Hitomi cả kinh vận dụng Firudo, thoáng chốc đi đường kiếm, thân hình tức thì lùi lại. Nhìn xuống thì áo của cậu đã bị xước một vết chưa thấy máu, thậm chí to nguy hiểm.

“Quả không hổ danh là samurai...Kiếm của ngươi, rất sắc bén (´・ω・`)! ”

“Mày cũng không kém...”

Stain vừa nói, nghiêng mình né tránh một cột lửa nóng rực bắn sượt ngang qua vai. Khả năng phản xạ cùng né tránh của hắn, thật kinh khủng.

Tên: Stain

LV 1+9

Quirk: Đồng máu (LV2+7)

Hitomi xem bảng thông số mà muốn chửi mà nó. Nếu tin vào thứ này, không biết chết bao nhiêu lần...Năng lực của Stain, chỉ nội không cách phản xạ, di chuyển cùng với kiếm thuật của hắn đã đủ ngược gần hết cả lớp 1-A, ngay cả Aizawa sen-sei tổ chất thân thể còn không bằng Stain. Tên này, không phải dạng vừa đâu.

Stain liếc mắt nhìn bốn bề thụ địch, đầu óc suy tính thật nhanh...Bắt buộc, hắn phải không chế thêm một đứa nữa, với lại thời gian sắp hết...

Vù!

“Cẩn thận...!”

Hitomi lách người sang, Stain phóng con dao tức thì cắt đứt Todoroki, trên mặt thằng nhỏ thoáng qua một vết máu.

〜〜 Xẹt〜〜

Stain nhanh như chớp múa kiếm, chân đạp lên bức tường, khoảng cách gần đột phá qua Hitomi, phóng đến gần Todoroki...

“Ha ha...Xem ra mày cũng có bạn bè tốt đấy chứ...Ingenium(— —)”

“Todoroki...Mau tránh!”

Kiểm mang hoa mắt đã chém tới trước người Todoroki, nhưng ~~~ Phắc ~~~

Một tầng băng dày đặc mọc lên từ mặt đất đã chặn lại đòn tấn công của Stain.

Viu!

“Cái gì...Katana...!”

Mọi chuyện diễn ra trong chớp mắt...Hitomi cũng không kịp định thần nhìn rõ, một phần cũng bởi vì cậu chưa khôi phục toàn bộ thực lực.

Stain ném Katana cùng lúc với con dao...“Khà khà...Chết nè con...” – Lưỡi hấn tựa như rắn độc vươn dài đến vết thương bên má trái của Todoroki.

Phùng!

Khả cấp tinh thể, Todoroki không nghĩ ngợi bùng cháy toàn bộ sức mạnh...Thổi bay Stain ra ngoài.

“Mĩa...Mém thì toi...(-_-)!”

Hitomi cũng lui lại gần Todoroki, một công một thủ...áp chế không cho Stain tiếp cận người bị hại. Tình huống bắt đầu nghịch chuyển.

~~~~~ My Hero Academia ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Kẻ sát người hùng - Stain (2)

Xoẹt!

Bén nhọn hàn quang lóe lên, Stain vùng kiếm liên hoàn, cắt đứt tầng tầng băng dày đặc của Todoroki.

“Midoriya...Todoroki...Kizari...Tại sao...Tại sao các cậu lại...”

“Lida...!”

Nằm trên mặt đất, nhìn các bạn đang liều mình chiến đấu chỉ để bảo vệ bản thân vì ân oán cá nhân của mình, Lida cảm thấy tức giận vì sự bất lực của bản thân, nghiêng răng hận hận nói:

“Các cậu...Tại sao chứ...Làm ơn dừng lại đi...Danh hiệu này, là của anh hai truyền cho tôi...(!__!), nên chính tôi phải làm điều đó...Đánh bại hắn ta (ノ彡彡)”

“Truyền lại luôn à...Ghê nhỉ...” –Todoroki nói với giọng mỉa mai, tay vẫn không quên cho Stain một phát lửa đạn.

“AGE OF ICE BERG...GGGG...!!!!”

ẦM!

Chân đầm xuống, băng phong nổi lên, một bức tường lạnh giá lập tức che chắn giữa năm người và tên sát nhân.

“Lida...Ingenium mà tôi từng thấy không hề có vẻ mặt như thế bao giờ!”

“Hả...(O_O)!”

“Cậu cũng có một gia đình đầy hoàn cảnh đúng không nào...”

Xoẹt ~~~ Xoẹt ~~~ Roẹt ~~~

OÀNH!

“Đổi mặt với một kẻ có tốc độ nhanh hơn máy thế này, mà còn tự che chắn hết tầm mắt thì thật ngu xuẩn...”

Stain kiếm đạo quả thật rợn người, lớp băng dày đặc như thế, dù là hệ sức mạnh anh hùng cũng chưa chắc phá nát được, vậy mà chỉ vài nhát kiếm hấn đã tháo xuống toàn bộ.

“Cái đó còn chưa chắc...” –Todoroki tối sầm mặt, tay trái nổi lửa cuộn cuộn.

“Hừ...Ngu ngốc!”

Vèo!

Hai cái sắc bén phi đao phóng ra vun vút, tưởng chừng muốn cắm phập vào cánh tay của Todoroki thì một bóng đen bên cạnh nhanh như chớp lao ra...

Keng! Keng!

Bốp!

Hitomi vung thủ chương đánh bật toàn bộ phi đao của Stain, tuy nhiên...

“Không ổn...Phía trên...☹☹!”

Todoroki kinh hãi hét lớn, mục tiêu của Stain, hóa ra không phải là nó, mà là đang nằm dưới đất anh hùng.

“Lần này...Tao phét nó đi...Trên thế gian lại bớt một kẻ giả mạo...(▶◀)!”

Hitomi giật mình, quay người, nhưng có kẻ có với cậu phản ứng còn nhanh hơn.

Vù~~~~

Lập lờ kèm theo chớp giật Midoriya giống như chiến thần một dạng, lấy sét đánh tốc độ bắn thẳng tới, chụp lấy vai áo của Stain và kéo hẳn đi một mạch.

ẦM....!!!

“MIDORIYA...!?”

“Hình như mình có thể cử động được rồi!”

“Hả...Thời gian giới hạn sao...(0.0)!?”

“Không đâu...” –Anh hùng Native rên rĩ nói, “Thằng nhóc đó là đứa dính chiêu sau cùng mà...Anh vẫn chưa cử động được đây...@@@!!!”

PẶc!

Stain cau mày, một chỗ thụt ra sau, đánh bay Midoriya...

“Khốn kiếp...(- -)!”

“Lùi lại ngay, Midoriya...”

“Flame Attack!”

“Rokuogan!”

Hai đạo thanh âm rỗng giân đồng thời vang lên, gió lốc sóng xung kích bổ trợ thế lửa, từ Todoroki và Hitomi cùng lúc phát ra, thổi bùng lên dữ dội, giống như một cơn hỏa long đỏ rực gào thét hướng Stain mà đi.

“Không có chỗ né tránh...▶_◀!?”

Stain hai mắt lấp lóe đỏ ạch...Hai tay chấp kiếm, khí thế kéo lên đỉnh phong...Dưới cái nhìn hải nhiên của năm người, hẳn ta vùng kiếm múa như gió.

Ánh trắng mờ mịt trên cao, Stain giống như đã hóa thành một thanh kiếm khát máu...

Oanh...Xèo...Xèo...~~~~

Đòn tấn công của Hitomi và Todoroki, vô tình bị Stain hóa giải.

“Phi...!” –Stain nhổ một ngụm nước bọt, mặt nám đen, quần áo cháy khét lẹt, trang phục gần như đã hư hao toàn bộ, tay và chân của hắn cũng có nhiều chỗ đen thui, nhìn qua mà ghê người.

Tuy nhiên, điều quan trọng nhất bây giờ chính là...

“Midoriya...Làm sao cậu tránh khỏi sự trói buộc của hắn...”

“Mình không biết...Nếu không phải là thời gian không chế...Như vậy theo phỏng đoán của mình có ba khả năng...”

“Càng nhiều người thì hiệu lực càng giảm đi...”

“Lượng máu tiếp nhận ảnh hưởng đến thời gian tác dụng...”

“Hoặc là mức ảnh hưởng dựa trên lượng máu của từng người!”

Stain nghe Midoriya phân tích mà cảm thấy nhột nhạt, dù cho tâm trí kiên định của hắn thì cũng không thể không rợn gáy với khả năng phân tích của thằng kia.

[May mắn là...Nó...là...]

Stain ánh mắt thoáng qua một tia vui vẻ, nhưng biến mất rất nhanh, chưa từng có người nhận ra, ngay sau đó, hàn quang trong hai con người của hắn đại thịnh...

“Loại máu của anh là B...” – Native nói.

“Của tớ là A” – Lida

“Loại máu à... Chuẩn rồi đấy (— —)!” – Stain nở một nụ cười hằn học nói, “Nếu tui bay đã rõ ràng, vậy thì thử ngăn chặn tao xem nào... Bọn nhãi con (ノコ益子)!”

Bằng cách ném máu của người ta, Stain có thể khiến đối phương bất động lên đến tám phút, tăng dần theo nhóm máu O, A và AB.

“Midoriya... Mang hai người bọn họ ra trước đi...!”

Hitomi trầm giọng nói, có hai cái vương bản ở đây, và một cái nửa tàn Midoriya, quả thực không phải trợ giúp mà là vương vùi.

“Dù biết rõ năng lực của hắn, nhưng cũng không được bao nhiêu tác dụng... (-.-)!” – Midoriya siết chặt nắm tay, “Như vậy, tớ đi trước...!”

“Khà khà... Bọn nhãi... Muốn chạy có thể không dễ dàng như vậy...!”

Stain nhe răng cười, thân hình đột ngột bung thẳng lên vách tường, chạy ngang lại không thèm nhìn tới lực hút cơ bản quy tắc.

Phùng!

Todoroki liên tục bắn ra mấy mẻ lửa, nhưng Stain phản ứng quá nhanh, hai quirk của cậu đều không thể đánh trúng hắn ta. Nếu chỉ xét về khoản cận chiến cùng cấp thì tên này thật sự khó đối phó vô cùng, thậm chí là vô đối, không hề lộ ra chút sơ hở nào.

[Nếu hắn chạy... Có lẽ mình không biện pháp nào để ngăn lại, nhưng tên này... sống chết muốn thực hiện lý tưởng... Vậy thì ồ_ó]

Hitomi mắt bắt đầu đập dòn quang mang, Firudo âm thầm khởi động, vốn dĩ không muốn xài chiêu này quá nhiều, xem ra sự tình nhiều lúc không phải bản thân có thể khống chế được.

[Tuy nhiên... Không cần dẫn từ trường nhập thể... giảm bớt gánh nặng lại vẫn được...]

Bịch... Bịch... Bịch...

Stain không chần chờ lâu, hơi ngừng một chút rồi tấn công tiếp tục. Hắn không muốn để Midoriya có cơ hội đưa hai người bị thương ra ngoài tầm kiểm soát, mọi thứ sẽ trở nên bất lợi cho hắn.

ẦM!

OÀNH!

Liên tục những vụ nổ và chấn động lớn vô cùng đang xảy ra trong con hẻm nhỏ. Càng lúc càng hấp dẫn sự chú ý của người khác, hướng hồ gì, quanh đây lại có đến hai anh hùng hạng top, một chính là Edge Shot, thứ hai không ngoài ai khác, ba của Todoroki – No 2 Hero Endeavor!

Kéo về lâu về dài sẽ có thêm nhiều anh hùng xuất hiện hơn, Stain biết vậy, nên hắn bung ra toàn bộ thực lực, nhưng Hitomi tuyệt nhiên không hề cảm nhận được một chút sát tâm nào của hắn với ba người bọn cậu.

Có nghĩa là, từ này đến giờ, dù có giao thủ bao nhiêu lần, tương chừng trọng thương rồi sống chết đến nơi, Stain cũng chỉ mục tiêu là hai người phía sau mà thôi.

Dường như hắn ra tay với đám Hitomi, kì thực cũng rất bất đắc dĩ.

Lida nằm im bất động, chỉ có thể trơ mắt nhìn mọi chuyện xảy ra, những giọt nước mắt uất hận trào dâng trong mắt nó.

Những lời tuyên bố ban đầu, vẫn còn vang vọng đâu đó trong tâm trí thằng bé...

(Chính mày là người đã sát hại anh tao...)

(Tao sẽ báo thù...Nhớ đây...Kẻ giết anh hùng, Stain...)

(Ingenium...Chính là tên người anh hùng sẽ đánh bại ngươi!)

[Minh là loại anh hùng gì vậy chứ (;_), phải để bạn bè phải bảo vệ và đổ máu vì mình]

Đúng lúc này...

OÀNH!

“Nằm xuống đi, Stain(ノニキス)!”

Hitomi phi thân lên đá một cú như trời giáng, quét bay Stain về phía Todoroki...

“Đóng băng hẳn lại, Todoroki...”

“Làm ngay đây...Ice Model!”

“Còn khuya...!”

▶_◀!

Đinh một đòn nặng như vậy, Stain vẫn cử động được, hấn đơn giản xoay một góc ba trăm sáu mươi độ, né tránh một chiêu phải giết của Todoroki, hai con mắt hấn đỏ long hồng học như dã thú rơi vào điên cuồng.

“Cái gì...ニキス!?”

Hitomi giật mình, có điều mọi thứ diễn ra quá nhanh, cậu không kịp cứu trợ Todoroki nữa rồi.

Xoẹt!

ẦM!

Băng vỡ tan, mảnh vụn tứ tung, Stain nhanh như chớp lướt tới gần thẳng bé tóc đỏ trắng, lưỡi kiếm vung lên...Hấn muốn, cắt đứt tay trái của Todoroki.

“Không...Todoroki-kun...Cẩn thận!”—Midoriya kinh hoàng hét lớn.

Todoroki biến sắc nhưng không kịp phản ứng lại, một suy nghĩ thoáng qua đầu của thẳng bé...[Khi thật, hấn đúng là quái vật!]

Vừ~~~~

Thời gian, tựa hồ ngưng đọng vào phút giây ấy...

Một cái bóng trắng bạc từ đằng sau lưng Todoroki lóe lên...

OANH!

Kính khùng va chạm kèm theo là tiếng rống thật to, “Recipro Burst!”

Tại thời khắc nguy kịch ấy, Lida đã khôi phục lại, kịp thời dùng tuyệt chiêu của mình đá gãy thanh kiếm của Stain thành hai mảnh, đồng thời đạp lui hấn về phía sau.

“Nhanh quá...”

“Làm tốt lắm, Lida-kun!”

“Cậu cử động được luôn rồi sao, Lida...Xem ra năng lực đông máu này không tốt như tôi nghĩ...(- -)”

“Xin lỗi mấy cậu, Todoroki-kun, Midoriya-kun và Kizari-kun...Vi chuyện này đáng lý không liên quan đến ba người!”

“Vậy nên...Tôi không thể để cho ba người đổ máu thêm được nữa!”

“Hừ...”—Stain cầm mạnh thanh kiếm xuống mặt đất giọng lạnh lùng, “Có cố thay đổi về bề ngoài cũng vô ích thôi...giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời...Bản chất của một con người không biến đổi nhanh như thế được!”

“Mày sẽ vẫn mãi là một thứ giả tạo chỉ biết chú trọng vào ham muốn của bản thân...”

Stain vừa nói, mắt hấn vừa long lên hồng học.

“Một cái ung nhọt tồn tại trong xã hội được bao bọc bởi lý tưởng anh hùng!”

▶.◀!

“Phải có ai đó giúp mày sáng mắt ra!”

“Đừng nghe hắn nói nhảm Lida... Một tư tưởng hết sức lỗi thời của một tên sát nhân.”

“Không, hắn nói đúng, Todoroki-kun...” –Lida trầm mặc đáp, rồi chợt giật giữ nói, “Cho dù là như thế, tôi cũng sẽ không nhượng bộ...”

Mặc cho máu đã chảy trên ướt đầm cả cánh tay... Mặc cho cơn đau đang giằng xé cơ thể tôi... Tôi vẫn sẽ chiến đấu!

“Nói thừa thãi... Chết đi!” –Stain mới thốt lên, bỗng rùng mình...

“Vậy sao!”

Hitomi thân ảnh đột ngột hiện lên đằng sau Stain...

“Rokuogan!”

Mạnh mẽ sóng xung kích từ khoảng cách gần đập tới, Stain trợn trừng hai mắt vùng kiếm chống đỡ. Nhưng một lực hút từ phía đối diện vô thanh vô tức cắt ngang, khiến hắn không tài nào tập trung thi triển kiếm kỹ được.

Kết... Rắc... Rắc... ẦM ~~~!!!

Stain như điều đứt dây, bay thẳng bốn năm mét, thò ra một ngụm huyết, lão đảo giọng dậy, đôi mắt đỏ kè...

“Cơ hội đó... Midoriya, Lida!”

[One For All Full Cowling!]

[Recipro Burst...!!!]

Hai vệt ánh sáng màu trắng và xanh lóe lên, hòa quyện vào nhau...

Lida và Midoriya, nhịp nhàng như một bản giao hưởng, một cú đâm, một cú đá toàn lực...

“Chúng ta chỉ cần như thế này...” (Midoriya)

“Là đủ để chúng kết ngươi rồi (ノ益彡)” (Lida)

ẦM!

Stain chỉ kịp kêu thảm một tiếng, ăn hai đòn công kích cực nặng sau khi đã bị trọng thương. Hai mắt hắn trắng dã, đổ gục xuống bất tỉnh nhân sự.

To be continued!

P/S: Cảm ơn bạn Rentarou đã buff HTC /chay

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Chiến đấu tiếp tục

Trong lúc đó, ở những nơi khác, cuộc chiến vẫn đang tiếp diễn!

Chiu... Xoẹt!

Màu trắng bạc bốn tay Noumu kêu lên một tiếng thảm thiết, nếu nhìn kĩ thì có thể thấy được chính giữa trái tim của nó có một sợi chỉ màu nâu bạc xuyên sỏ từ bên này sang bên khác.

“Vẫn chưa được sao... (- _ -)!” –Edge Shot cả người giống như bị ép dẻo một dạng rút cánh tay từ lồng ngực của Noumu ra và lăm bằm.

Năng lực co giãn của Edge Shot cho phép anh kéo dài, thu hẹp, mỏng như cánh ve hay sắc bén như đao nhọn đều được.

Có điều, đối phó với lũ Noumu sở hữu nhiều năng lực hợp thể, đặc biệt là hai cái hấp thu cùng siêu cấp tái sinh, khiến việc khống chế mà không đánh chết

chúng trở nên vô cùng khó khăn.

“Không câu giờ thêm nữa...▶_◀!”

Edge Shot hai mắt bắn ra hàn quang, cả người bỗng tóe lại, hóa thành một đạo quang mang đỏ rực hướng về phía phần não bộ lộ ra ngoài của tên Noumu bốn tay đâm tới.

Rệt!

Không có gì hoa mỹ, Noumu còn không kịp rên la gì đã đổ ập xuống, nếu có người quan sát kỹ sẽ thấy não nó đã nát như hồ tương vậy.

Đầu vĩnh viễn là điểm yếu của bất kì sinh vật nào, dù cho có khả năng hồi phục cao đi chăng nữa.

“Xem ra giải quyết xong một tên...” –Edge Shot nhìn lên một mảnh hồng sắc trên bầu trời thì thào,

“Tội phạm... Vẫn chưa hết a!”

Cách đó ba con phố, một cái bốn mắt, tứ chi bò chậm chạp như dã thú Noumu đang đập phá lung tung toàn bộ nhà cửa cùng quầy hàng ở đây.

“Đừng hòng tự tung tự tác... Tên quái nhân (- -)!”

Ánh chớp bạc lóe lên, một cái nhỏ thó tóc đã sẫm màu ông già từ trên cao giáng xuống đập bay tên Noumu, ngăn cản hành vi phá hoại của hắn.

“Grào...Grú...Grú...!”

Noumu hú hét điên loạn, bắt chợt hai nắm đấm khua loạn xạ, ~~~ Oành ~~~, phạm trù ba mét cạnh hắn mất đất cùng công trình đều bị đánh vỡ nát.

“Khá nhanh đấy...Hừ...Tuy nhiên vẫn nằm trong tầm kiểm soát của ta thôi!”

Ông già giận giữ hét lớn, hai chân bắn ra một luồng mạnh mẽ khí lưu, định xông đến đập tên Noumu một cước, bắt chợt, từ đằng sau ông bỗng phun tới một đám kinh khủng hỏa diễm, đốt tên Noumu chìm trong biển lửa.

Tóc bạc ông già tức thì cường chế lui lại, nhìn chăm chăm vào người trước mắt...

“Cậu là...”

“Tuy tôi chẳng biết ông là ai...Lão già đáng kính à...”

“Phần còn lại cứ để đó tôi lo!”

Hai người dân suýt chút nữa bị chiến đấu lan tới, há hốc nhìn thân ảnh cao lớn rừng rực ánh lửa như một vị hỏa diễm ma thần đang chậm rãi từng bước đến bên tên tội phạm, lấp bắp:

“Thiệt sao...Là anh...☹_☹?”

“Tại sao anh lại ở đây...(0.0)?!”

“Còn phải hỏi...Vì ta là anh hùng chứ gì (°▽°)!”

“Cẩn thận đó...Todoroki!”

“Không sao ông già...Dù gì thì tôi cũng là...Flame Hero...”

“Endeavor!!!”

Endeavor vừa mới dứt lời, bị thiêu cháy Noumu đột ngột co rúm lại và...

Phản phát ~~~ Bùng ~~~

Nóng hừng hực ngọn lửa do Endeavor phát ra giờ bị Noumu nguyên xi đáp trả, thế nhưng Endeavor chỉ phát tay một cái, toàn bộ thể lửa đều đạt qua một bên.

Muốn chơi đùa hỏa diễm với ông ta, còn khuya nhé!

“Coi chừng...Tên này không chỉ có một năng lực đâu...”

“Không sao...Hấp thu và giải phóng, có điều vẫn lưu lại thương tích...”

“Chỉ là năng lực của một tên tép riu mà thôi...Hà...(0~0)!?”

Rốp...Rốp...Rốp...

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Endeaver, bốn mắt Noumu đột nhiên phồng to người lên, cơ bắp trướng ra, phảng phất từ người lùn biến thân cự nhân một dạng, khiến người ta phải kinh hãi.

“Hóa ra là còn giữ đại chiêu à...”

Endeaver liếc nhìn thấy hai cái dân thường đã chạy trốn, cũng không vướng bận gì, mắt lóe sáng, lòng bàn tay bốc lên hỏa diễm...

“Ném thử đòn này của tao đi...!”

Vù ~~~

Nhưng có kẻ còn nhanh hơn ông ta, lão già tóc bạc lấy tốc độ sét đánh đập mạnh về phía Noumu lúc này còn đang lơ lửng trên cao, miệng há ra như chuẩn bị phun thứ gì vậy.

ẦM!

“Một lần nữa!”

Oành!

Tóc bạc ông lão mạnh mẽ bắn theo hình zic zac, một lên một xuống, đập bay Noumu đập thẳng xuống lòng đường tạo thành một cái hố to. Nó chỉ kịp “Crét” vài tiếng rồi tắt hẳn.

“Xử xong!”

“Chắc, ông cũng không đến nỗi nào nhì... Lão già!”

Endeaver tấm tắc nói, nhìn dáng hình nhỏ thó như vậy, tuổi cũng cao mà không ngờ sức chiến đấu vẫn còn sung mãn như thế.

Đi đừng!

Đi đừng!

Endeaver ngẩng đầu lên nhìn, không biết từ đâu đến tiếng nổ làm ông lo lắng... hơi thu hồi tâm tư, nhú mồm nói:

“Đã trôi qua hơn hai, ba phút rồi... Sao chưa có dân chuyên nào đến đây vậy chứ!? Khi thật... ▶.◀!”

“Ta không biết... Nhưng mau trói tên này lại rồi nộp cho cảnh sát thôi!”

“Mấy tên tội phạm này từ xó nào chui ra... Tấn công nhằm mục đích gì chứ...!?”

Endeaver lòng đầy khó hiểu, nhưng bản năng anh hùng tức thì hướng dằng xa vụ nổ tiếp cận, trước khi chạy đi còn quay đầu lại nói:

“Ông già đáng kính... Mọi chuyện cứ để tôi lo, làm ơn đi đến chỗ này giùm!”

“Chỗ đó...(0.0)?!”

Đầu bạc ông lão đầy vẻ khó, tuy nhiên thân hình nhỏ thó cũng di động phóng đi theo hướng Endeaver nhờ vả, chớp mắt là đã biến mất sau màn đêm u tối. Chỉ còn những vết tích cùng loang lổ tàn phá cửa hàng báo hiệu cho người sau biết nơi đây vừa mới xảy ra một trận chiến.

Oành!

Trung tâm cao ốc của thành phố, nơi mà thể lửa đang nổi dữ dội nhất. Hơn tám vị anh hùng đồng loạt vây công một con Noumu màu đen to lớn, con này hình thù khác hẳn mấy con kia, nếu Hitomi ở đây chắc chắn sẽ nhận ra nó là một bản sao yếu hóa của Noumu USJ.

Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!

Hai cái làn da màu tím ninja, tay cầm phi tiêu phi lia lịa vào người Noumu đen, nhưng tất cả chỉ là vô ích.

Kình! Cong! Cong!

Liên tiếp thanh âm giống như kim loại va chạm nhau vang lên, toàn bộ phi tiêu đều bị đánh văng ra, làn da của tên Noumu, chẳng khác gì sắt thép cả.

“Khi thật... Mạnh gì mạnh dữ vậy...(-`o`-)!?”

Một cái khác sừng trâu mặt người anh hùng thấy tình thế không ổn là lớn:

“Những người còn lại... mau xông lên, tha trụi tên Noumu, không được để hắn thoát ra ngoài!”

“Tốt...!”

“Cùng lên!”

Ba bốn anh hùng hệ cận chiến tức thì đồng loạt lao tới, thế nhưng chỉ thấy tên Noumu rú lên một tiếng kinh khủng, đôi tay bự ngang với một cái cột điện vung lên rồi hạ xuống...

Dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, mặt đất nổ tung, cát bụi bầy mù mịt, đỉnh tai nhức óc thanh âm vang lên...

ẦM!

ẦM!

ẦM!

“ẦY...cha...cha...”

“Mẹ nó...Khốn kiếp quái vật...!”

“Chết tiết...Tôi không nhìn thấy gì cả...(- -)!”

“Hắn ta đâu rồi...(0~0)?!”

Một anh hùng nhìn về phía đồng bạn bên cạnh, chột hột hoảng hồn trừng mắt hét to:

“Coi chừng...Sau lưng cậu...Chạy mau...ㄟ_ㄟ!”

~~~~ Vũ ~~~~

“Hả...!”

Mặc trang phục cam vàng anh hùng chưa hiểu chuyện đang xảy ra, sau lưng chột mát lạnh, một cái bóng đen to lớn thình lình xuất hiện ngay sát anh, kinh khủng nắm đầm giờ lên chuẩn bị tung một cú kết liễu cuối cùng.

Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy, nóng hừng hực rực lửa Endeavor kịp thời hiện thân, nhanh như chớp lao người và tung một cú đấm cháy bỏng vào người tên Noumu.

Rắc...Rắc...OÀNH...~~~~!!!!

Gió nổi lên, rít gào dữ dội, lực lượng từ nắm đấm của Endeavor, nặng tựa quả tạ ngàn cân, thổi bay tên tội phạm bắn về sau bốn năm mét đập cái “ỦYNH!” vào tòa nhà gần đó.

“Endeavor!”

“Hay quá...Anh hùng hạng hai đến trợ giúp chúng ta rồi!”

Vài người sung sướng hò reo, người vừa được cứu thì thất thần sững sờ không nói nên lời. Endeavor – một cái tên nặng ký, giờ thì họ có thể an tâm rồi.

Crét!

Noumu hơi ngừng lại, cánh tay nắm đen vì nhiệt độ cao thiêu đốt từ Endeavor ở đòn tấn công vừa rồi nhích nhích một chút, tức thì hồi phục lại như cũ.

“Hừ...(-_-)! Mày khôi phục được sao...!”

Endeavor lạnh lùng nói...

Bịch!

Bịch!

Hai bóng hình to lớn, một đen một đỏ khí thế hung hãn đâm đầu vào nhau.

Pắc!

Endeavor lách người né đi đòn tấn công của Noumu đen, hai tay chụp lấy đầu nó và cười gằn, “Thế này thì mày chống đỡ đi...”

~~~~ Phùng phục ~~~~

~~~~ Phùng Phục ~~~~

Vàng chóc ngọn lửa, dưới bàn tay của Endeaver, từ từ áp súc thành một màu xanh đậm nóng rất, xa xa quan sát thôi cũng đủ để cảm nhận nhiệt độ của nó.

Crét...Crét...Crét...

Noumu điên cuồng vùng vẫy, cố gắng thoát khỏi lòng bàn tay của Endeaver nhưng không thể. Hai cánh tay mạnh mẽ ấy tựa như gọng kìm sắt khóa chặt mọi cử động của nó.

Xèo ~~~ Xèo ~~~ Xèo ~~~

Hương vị thịt nướng bắt đầu bay bổng lên, dần dần chuyển qua mùi khét lẹt...

“Này thì khôi phục...Đốt thành than thì mơ đi nhé con (°▽°)!”

Endeaver cười đắc ý, thả bàn tay ra, Noumu trước mắt đã biến dạng, thân thể còn nguyên vẹn, nhưng đầu đã hóa thành một mảnh than cốc. Nó đã chết mà không thể chết hơn được nữa.

“Coi chừng...!”

“Hả...(0.0)?!”

Endeaver ngoái đầu lại thì thấy một con khác mọc thêm hai cánh Noumu đang cấp một vị anh hùng bay đi.

“Hừ...Mơ mộng!”

Endeaver đưa tay bắn từng quả cầu lửa về phía Noumu, tuy nhiên đều hụt vì khả năng tránh né của nó rất cao.

“Nhanh đấy...!”

“Đã vậy thì...”

Endeaver nhún người, chặn bốc lên hỏa diễm nghìn ngút, đập thẳng lên bức tường mà chạy ngang, để lại sau lưng từng vết chân đỏ sẫm hừng hực lửa.

Phóc!

“Xem chiêu...!”

Lửa trong tay hóa thành cung tiễn, Endeaver nhắm Noumu phóng mạnh vào mỏ nó.

Crét!

Noumu lao đảo, đòn tấn công không đe dọa được tính mạng của nó, nhưng khiến nó phải chao đảo và buông tha anh hùng đang mang đi.

Endeaver nhanh nhẹn nhảy tới tiếp lấy hôn mê bất tỉnh anh hùng, hạ xuống đất, lập tức truy tung theo Noumu.

Trận chiến vẫn còn chưa kết thúc!

To be continued....

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thử Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Làm rung chuyển thế giới lý niệm

“Mau trốn hán ta lại rồi giao nộp cho cảnh sát thôi!”

Hitomi nhìn Stain nằm úp mặt xuống đất không cục cựa nói với mấy đứa bạn.

Midoriya đẩy đẩy kẻ sát người hùng vài lần, run run nói:

“Sau cú đó chắc hán đã bị nốc ao rồi...Nhi...☺___☺!?”

“Ừ...Hán là vậy...Nào, trốn hán mang ra đường lớn thôi, để đây nguy hiểm lắm!”

“Coi thử có thứ gì buộc được không...@@@!”

“Tiền thể phòng hồ moi hết vũ khí của hấn ta ra luôn đi...!”

“Ồm...Duyệt! Tiến hành thôi!”

Hitomi, Midoriya và Todoroki hi hụi lục lọi từ trong người Stain lôi ra gần một chục con dao đủ kiểu loại, ngắn có, dài có, thậm chí còn cả phi tiêu (shuriken) nữa chứ.

Hitomi cầm vài thanh phi tiêu tung lên trời về hứng thú cười nói:

“Thứ này mang về làm đồ sưu tập cũng tốt đó (^,^)! ”

“Native –san, anh cử động được không...(0.0)?!”

“Ồn mà...!”

“Cảm ơn anh nhiều lắm...=;= ”

Native mặc dù đang chảy máu, nhưng thực tế thì đã được Hitomi dùng năng lực chữa thương nên khá hơn rất nhiều, bởi vậy tự xưng phong công Midoriya vì chân của thằng nhỏ đã bị bong gân không động đậy được.

“Xin lỗi nhé mấy đứa...Anh là dân chuyên mà chỉ trở thành gánh nặng thôi (-.-)! ”

Native có chút buồn bã nói.

“Ồ...Không có chuyện đó đâu anh...” –Midoriya xua xua tay kêu lên, “Một đấu một với Kẻ Sát Người Hùng...Dù là dân chuyên thì cũng khó mà đánh bại hấn ta...”

“Lần này chúng ta bốn đánh một...Cả số lượng và chất lượng đều đè bẹp hấn...Vậy mà còn bị Stain suýt chút nữa phân dame lại...” (chỉ Todoroki)

“Bởi vậy nên bọn mình chỉ gọi là thắng suýt soát thôi...Nếu không phải Kizari phòng thủ đẳng trước làm hấn phân tâm tư tưởng, không kịp chú ý đến thời gian khổng chế của Midoriya và Lida thì kết quả trận đấu này còn khó mà nói trước...”

“May là có Recipro Burst của Lida giải nguy kịp thời...Không chắc tớ đã phải tạm biệt cánh tay này rồi!”

“Hà...Sao mấy đứa lại ở đây...!?”

“Ai mới nói vậy...(o,o)?!”

Cả đám nhìn qua bên đường thì thấy một ông già tóc bạc lùn tịt đang tròn tròn mắt nhìn tụi nó. À không, tròn trũng mắt nhìn Midoriya mới đúng.

“Gran Torino...☹️❗!”

Vù!

Phốc!

Được gọi là Gran Torino cụ già chắc chắn là đang rất tức giận rồi. Cụ nhảy lên cao một phát nhanh như gió hạ xuống và...Đạp một cước ngay trên mặt Midoriya.

Cả đám đứng hình: Ôi vl...☹️❗!!!

“Ta nhớ rõ ràng đã nói với nhóc ngồi im rồi cơ mà...(0~0)! ”

Gran Torino tức điên lên nói, “Sao cứ chạy lung tung hoài vậy!”

“Ai thế Midoriya...?”

“À...Ồm...Đây là Gran Torino...anh hùng chịu trách nhiệm cho đợt thực tiễn học hỏi kinh nghiệm này của mình!”

“Cơ mà ông đến đây làm gì...(-.-)?!”

“Ta có biết quái đâu...Tự xưng được bảo là phải đến chỗ này tiếp viện!”

“Mặc dù chưa hiểu tình hình lắm nhưng nhóc vẫn ổn là tốt rồi!”

Gran Torino lướt qua nhìn thấy Hitomi kinh ngạc hỏi:

“Cậu có phải là đặc cảnh viên mới được phong chức đúng không...(0,0)?!”

(-.-)!

[Răng ai cũng chăm chăm vô cái ni ri...@@@!!!]

Lòng thầm nhỏ nước bọt, Hitomi vẫn lễ phép trả lời:

“Dạ vâng!”

“Nhóc đang thắc mắc vì sao ta hỏi đúng không...!”

Gran Torino già đời tình ý thấy ngay nội tâm của cậu, ông nói tiếp:

“Cái chức vụ đó quyền hạn và lợi ích lớn hơn nhiều so với nhóc tưởng đấy... Từ thời của ta đến giờ, chỉ có một hai người tiếp nhận chức đó thôi... giờ toàn là danh nhân cả rồi... Cố gắng mà tận dụng nó đi!”

“Dạ...!”

[Còn quyền lợi...(0.0)...]

Hitomi nghe xong quyết định đợi hết đợt thực tập sẽ xem xét thử cái chức vụ đặc viên của mình có bao nhiêu trâu bò mà ai gặp cũng than thở hết.

Bịch!

Bịch!

Bịch!

“Là ở chỗ này...”

“Bên kia...”

“Hề...(o?)...!”

Hitomi đám người chợt thấy mấy cái anh hùng chuyên hót hơ hót hải xông đến.

“Gì vậy mấy anh!?”

“Endeavor –san bảo chúng tôi đến viện trợ.” –Một cái quần khăn che kín mặt chỉ để lộ hai con mắt cao gầy anh hùng nói, “Chuyện gì đang xảy ra thế?”

“Sao mấy đứa thương tích nghiêm trọng vậy...(- -)?!” –Một cái khác anh hùng lo lắng hỏi, “Chúng ta nên gọi cấp cứu ngay thôi!”

“Khoan... Tên đó...” –Mang mũ giáp công nghệ đứng bên cạnh anh hùng đột nhiên chỉ vào đang bị trói chặt Stain giọng run rẩy:

“Đấy có phải là... Kê sát người hùng không...?!”

“Kê Sát Người Hùng... Thật hả... ㄟ_ㄟ!”

“Đúng, chính là hắn ta!”

“Liên lạc cảnh sát mau đi!”

“Nhóc... Em trụ nổi chứ...!?” (Hỏi Midoriya)

“Dạ... Nếu có người đỡ thì chắc không sao!”

“Còn em...!?”

“Em chỉ bị xước ngoài da...” (Todoroki)

“Em bình thường!” (Hitomi)

“Các cậu...!”

“Ờ... Lida...!?”

“Chảy máu nhiều quá... Ráng lên nhóc...!”

Lida vẻ mặt không quan trọng, bước lên trước mặt ba đứa bạn, cúi đầu xuống nghẹn ngào nói:

“Xin lỗi các cậu... Vì tôi mà các bạn mới bị thương như vậy (^;_;)!”

Những giọt nước mắt hối hận tràn lan trên khuôn mặt Lida...

“Không sao... Chuyện đã qua rồi thì cho nó qua luôn đi, Lida!” –Hitomi vỗ vỗ nhẹ vai thẳng bạn, ánh mắt phức tạp nhìn Stain.

Lần này hành động, họa phúc biết đâu được, Lida bị thương, nhưng cũng ngộ ra chân lý của hai chữ anh hùng. Trở trêu thay, người giúp thẳng nhóc lại là tội phạm bị truy nã –Kẻ Sát Người Hùng!

Cuộc chạm trán với Stain có lẽ chỉ kéo dài chừng mười phút mà thôi, nhưng đó có lẽ là cuộc chiến hung hiểm nhất mà nhóm Midoriya gặp được từ trước đến giờ.

“Cúi xuống --- (ノ逆益逆)!”

Vù ~~~

Gran Torino vừa mới hét lên, trên đỉnh đầu mọi người đột nhiên tốc lên cuồng phong dữ dội.

“Là tên Noumu!”

“Mau né tránh!”

Pặc!

Noumu quá nhanh, nó chỉ lướt qua từ đằng sau rồi chụp ngay lấy Midoriya, người đang bị thương tật không thể phản kháng.

Đi ở hàng đầu Hitomi và Gran Torino, vì vướng bận những người khác nên không kịp phản ứng. Đợi đến lúc tách ra mọi người thì Midoriya đã bị kéo cao lên bốn năm mét thiên không.

“Midoriya –kun...!”

Lida giận dữ hét lớn, vội chạy đuổi theo, nhưng không biết bay thì có tác dụng gì.

Gran Torino vận dụng quirk bắn thẳng lên trời, nhưng đáng tiếc không tài nào cách mặt đất quá xa, ngay lập tức bị rút xuống lại.

Xoẹt!

Vù ~~~

Một chiếc lưỡi dài đột ngột liếm qua vết máu của Noumu rơi vãi trên mặt anh hùng mang áo cam.

Mắt đỏ rực bóng đen từ đằng sau bọn họ bỗng nhiên xuất hiện, hai tay chớp nhoáng cắt đứt dây vải, lao thẳng về phía trước.

Cùng lúc đó, Noumu đang bay trên trời bỗng kêu lên vài tiếng “Crét” thảm thiết, cả thân hình nó chao đảo vài vòng rồi đâm đầu xuống thẳng mặt đất.

“Lũ anh hùng giả mạo tràn ngập cái xã hội này, và cả bọn tội phạm chỉ biết dùng sức mạnh vô tội vạ... ► ◄!”

Crét!

Noumu chỉ kịp thốt lên thanh âm cuối cùng trước khi bén nhọn đao sắc của Stain đâm thẳng vào não nó.

Kẻ Sát Người Hùng bằng tốc độ không tưởng đã giết chết tên tội phạm và cứu lấy Midoriya...

Mọi người vội chạy lại chỉ thấy khói bụi mịt mờ và máu chảy khắp nơi. Midoriya đang nằm khiếp sợ ở một bên, trong khi Noumu đã tắt thở và ngừng gãy dựa tại chỗ.

Stain hai tay rướm máu, mắt đỏ kè mở banh ra hết cỡ, chậm chạp đứng dậy nhìn chăm chăm vào bọn họ.

Trong thoáng chốc, tất cả đều ớn lạnh.

“Tất cả là để...”

“Để tạo một xã hội tốt đẹp hơn...!”

Phực!

Stain vung con dao lên, máu văng tung tóe, miệng chảy nước dãi, tạo hình của hắn, trông hết sức kinh khủng.

Hắn hơi liếc mắt, chợt trông thấy một người, Stain co rụt hai con ngươi lại, gằn giọng:

“Endeavor...~~~~~”

Chạm!

Stain từng bước từng bước đạp tới, trên khuôn trán hắn băng vải che đã rơi tự lúc nào không hay, để lộ ra một khuôn mặt lạnh người khiếp hãi.

“Endeavor... Tên giả mạo...!”

~~~~ Âm trầm ~~~~~ Lạnh lẽo ~~~~~

Đó là tất cả những gì mọi người cảm nhận khi Stain vừa cất lời, đằng sau hắn, mặt trắng cùng toàn bộ thể giới dường như đều bị nhuộm một màu đỏ rực... Màu của máu tươi!

“Tao... Chỉ... Làm... Điều nên làm mà thôi...!”

Stain khàn khàn giọng, như đang trần thuật một sự tình hết sức bình thường vậy...

“Phải có kẻ nào đó... Chết trong biển máu...”

Bịch!

“Anh hùng... Tao phải định nghĩa lại hai từ đó... ►.◄!”

“Lại đây... Thử nhào vô mà hạ tao đi này, lũ giả mạo...”

“Kẻ được quyền giết tao phải là một anh hùng thực thụ...”

Stain tiến thêm một bước nữa, sát khí toàn thân hắn đại thịnh, bao phủ toàn bộ người nơi này, anh hùng lẫn học sinh đều đã té xụi lơ, sắc mặt trắng bệch, ngoại trừ một người...

“Chỉ có ALL MIGHT MÀ THÔI!!!”

Trong chớp mắt... U ám... bao trùm nơi đây... Một cỗ tuyệt vọng và hoảng sợ từ sâu trong tâm linh mỗi người bất chợt tuôn ra... Ai nấy, đều run rẩy và tái mặt đi.

Pặc!

Một tiếng va chạm không khác gì chúa cứu thế, lập tức giải thoát mọi người ra khỏi cơn ác mộng bao phủ từ những ngôn từ của Stain.

Làm người duy nhất còn tỉnh táo lúc này, Hitomi quyết định hành động...

Cậu thu tay lại, đỡ lấy đã bất tỉnh nhân sự Kẻ Sát Người Hùng, thờ dãi và cúi đầu hướng về phía hắn tỏ vẻ kính ý. Dù cho Stain là kẻ địch, dù cho hắn đang bất tỉnh nhân sự, nhưng hắn là một cái đáng giá tôn trọng đối thủ.

Lý niệm của Stain và phong cách hành sự của hắn, dẫu không hoàn toàn phù hợp, cũng không đáng để gán ghép hai chữ tội phạm cho Stain.

Rốt cuộc thì, hắn cũng chỉ là một người đang truy cầu lý tưởng của mình mà thôi!

Stain vẫn đứng đó... Dù đã hôn mê!

Một cỗ cường đại tín niệm cheo chống hắn không ngã xuống. Thông qua Firudo cảm nhận thì Hitomi biết được xương cốt hắn nhiều nơi đã vỡ nát, chưa kể buồng phổi cũng bị tổn thương khá nghiêm trọng.

Hitomi hơi vận dụng năng lực ổn định lại thương thế của Stain. Hắn đồng thời là sư đệ của Edge Shot sen-pai, cậu cũng không thể mặc kệ như vậy được.

Và quan trọng nhất một điều... Ngay tại cái khoảnh khắc Midoriya bị bắt... Kẻ Sát Người Hùng không hề nhân cơ hội liếm máu của bất cứ ai để trốn thoát.

Hắn lựa chọn tấn công Noumu để cứu Midoriya.

Chỉ bằng hành động đó thôi, tại thời điểm ấy, hắn... chính là anh hùng!

Ở một khía cạnh nào đó, Kẻ Sát Người Hùng tuy là tội phạm... Nhưng cũng đồng thời là một anh hùng đáng kính!

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Tốt nhất kết quả

Bệnh viện đa khoa Hosu!

Tại cao cấp nhất phòng bệnh, nơi có ba người thương tích đầy mình quần băng toàn thân đang nằm nghỉ trên giường, ấy là Midoriya, Lida và Todoroki.

Vụ việc tối hôm ấy sau khi bàn giao cho cảnh sát, ba đứa trẻ lập tức được chuyển vào bệnh viện điều trị với đông đảo anh hùng quan tâm. Hitomi bản thân là đặc cảnh viên, đồng thời cũng không chịu bất kỳ thương tích nào cả, nên trở thành người chứng kiến tường thuật mọi chuyện với phe cảnh sát.

Suốt ngày hôm đó, cậu cũng chưa hề gặp lại Edge Shot, phảng phất như vị anh hùng hạng năm này đã mất tăm mất tích luôn rồi.

“Midoriya...Đỡ hơn chưa?”

Hitomi mua ít trái cây vào thăm ba thằng bạn, thương tất nặng nhất là Midoriya, cả tay lẫn chân đều bị va chạm cùng trầy xước kinh khủng, kể đó mới là Lida, và sau chót là Todoroki, chỉ bị chảy máu nhẹ ở tay.

Midoriya ngoạm lấy một trái táo mơ hồ trả lời, “Tạm tạm...”

“Sau khi chứng kiến toàn bộ việc này, cả đám còn sống đúng là một kì tích ấy nhỉ...”

“Chớ sao nữa...(-.-)! Phải nói bọn mình đã làm một chuyện khá tuyệt đấy chứ!”

“Mà tình hình bên ngoài sao rồi...Kizari-kun!”

“Ừm...”

Lida và Todoroki cũng tò mò hướng ánh mắt về phía cậu, Hitomi nhún vai chỉ chỉ ra phía cửa phòng bệnh nói, “Hôm nay có vị khách đặc biệt đến xem chúng ta...Để ông ấy trả lời cho mấy cậu, vì tớ cũng chẳng rõ ràng lắm!”

Kết!

Cửa bật mở, Gran Torino bước vào, đi cùng là vị anh hùng mang cá có trách nhiệm bảo hộ Lida, hai người mặt xị xuống, Gran Torino bước tới cạnh giường cầu nhàu:

“Mấy đứa nhọc bị thương dậy rồi hả...”

“Gran Torino...(*^*)!”

“Manual-san...(-.-)!”

“Hừ...Tụi bây chuẩn bị tinh thần nghe xi và đi là vừa!”

“Nhưng trước hết...Có khách đến thăm đấy!”

Cạch!

Một bóng người xuất hiện, nhìn giống hệt cảnh sát trưởng Housse Dog, nhưng điệu bộ uy nghiêm và cao lớn hơn hẳn.

“Là Sở Trưởng Sở Cảnh Sát Hosu, Tsuragamae Kenji-san!”

Ông ấy cùng với Housse Dog là hai cảnh sát trưởng phân bố ở hai thành phố lớn khác nhau. Tuy nhiên chỉ nhìn bề ngoài thì ắt hẳn sẽ có người nhầm lẫn hai ông “thân người đầu chó” này là anh em cũng không biết chừng.

Hitomi, Lida và Todoroki vội đứng dậy, Midoriya cũng ráng đứng lên nhưng chân còn thương tật nên thôi.

“Các em chắc hẳn là học sinh của cao trung U.A đã hạ gục kẻ giết anh hùng đúng chứ...!?”

“Vâng...”

Cả gian phòng có chút căng thẳng và trầm mặc khi ngài cảnh sát trưởng tiếp tục:

“Mặc dù đã bắt được kẻ giết người hùng, nhưng hẳn ta bị thương khá nặng, bong và gãy xương nhiều chỗ...”

“Tuy nhiên theo chẩn đoán của bác sĩ thì Kẻ Giết Người Hùng có vẻ đã được ai đó cứu trị kịp thời nên mọi vết thương của hẳn tưởng chừng nghiêm trọng thực tế không phải...”

Tsugamae-san quét quanh căn phòng, hơi thâm ý dừng lại nhìn Hitomi một chút rồi nói, “Hiện giờ hẳn đang điều dưỡng dưới sự giám sát cực kì nghiêm ngặt...Gâu!”

“Việc đầu tiên là học sinh U.A thì chắc các em đã biết cả rồi... Thời điểm mà siêu năng lực vẫn còn lạ lẫm thì cảnh sát nắm giữ vai trò vô cùng quan trọng và tiêu chuẩn!”

“Đồng thời phải đảm bảo rằng năng lực không được dùng như vũ khí...”

“Và rồi, anh hùng chính là mảnh ghép còn thiếu xuất hiện để lấp đầy khoảng trống!”

“Đối với những cá nhân sở hữu và dùng những sức mạnh một cách bạo lực, dễ dàng sát hại người khác... Trong quá khứ, đó là hành vi bị lên án, nhưng bây giờ đã được thông qua chính thức...”

“Tại sao... Đó là nhờ các anh hùng chấp hành những chuẩn mực đạo đức và nguyên tắc nghề nghiệp!”

“Còn đối với một cá nhân chưa được sự cho phép từ người giám hộ, mà lại dùng năng lực để gây thương tích... Dù kẻ đó là Kẻ Sát Người Hùng hay là ai đi chăng nữa, việc đẩy rõ ràng là phạm luật rồi...!”

“Ngoại trừ Kizari –kun có được đặc quyền, thì ba đứa bạn em cùng ba anh hùng chuyên nghiệp là Endeavor, Manual và Gran Torino... Sẽ phải nhận lấy hình phạt thật nghiêm khắc...!”

“Giờ thì... ▶ ◀!” – Todoroki giận dữ kêu lên, “Nếu mà Lida không làm gì thì Native –san đã bị Stain giết chết rồi, còn Midoriya mà không tới thì hai người bọn họ cũng ngủm mất...”

“Chẳng một ai phát hiện ra sự xuất hiện về Kẻ Sát Người Hùng cả... Để mặc kệ như vậy có nghĩa là ông bảo chúng tôi cần chấp hành luật và khoanh tay đứng nhìn người khác bị giết à...!?”

“Bình tĩnh... Todoroki!”

Hitomi vỗ vai thẳng bạn, ổn định lại cảm xúc đang trào dâng dữ dội của nó, cậu quay sang vị uy nghiêm cảnh sát trưởng kia, nhều mày hỏi:

“Tsugaramae –san... Theo lời nói của chú thì cháu vẫn thấy một vài thiếu sót. Bọn cháu cũng không quá rõ về luật nên cháu nghĩ cần làm rõ hai điều thế này. Thứ nhất là nếu bọn cháu là người bị tấn công, thì việc đáp trả kẻ chủ mưu bằng năng lực là hợp pháp hay không...”

“Thứ hai, với tư cách là một đặc cảnh viên, cháu nhớ mình có quyền ra lệnh cho một bộ phận phối hợp để bắt giữ tội phạm, kể cả người đó có là anh hùng hay không... Tức là nếu cháu sử dụng quyền hạn này, thì việc phạm lỗi của Todoroki, Midoriya hay Lida là hoàn toàn không có...”

“Ngược lại, ba cậu ấy còn có thêm công lao vì đã giúp đỡ cảnh sát truy bắt tội phạm!”

“Kizari...!?”

“Những điều cậu mới nói vừa nãy, là thật đó hả ◯_◯!?”

Ba đứa kia há hốc mồm nhìn Hitomi, có vẻ như tụi nó khá sốc khi được biết chức vụ tạm thời của cậu lại có quyền lợi ghê gớm đến thế.

“Thật ra thì chuyện này mình cũng không có ý định nhúng tay... Nhưng mà...”

Hitomi nhún vai chỉ vào ngài cảnh sát trưởng nói tiếp:

“Sau khi Tsugaramae –san đưa ra hai giải pháp, một cái nếu các cậu chấp nhận chiến công này thì cần chịu hình phạt theo pháp luật... Cái còn lại thì dựa vào vết bóng trên người của Stain, chiến công sẽ được quy kết cho Endeavor, lúc đó không ai cần chịu trách nhiệm, nhưng tương ứng cũng mất đi quyền lợi...!”

“Có điều tớ thấy vậy bắt công quá nên hôm qua đã cố gắng kiểm tra thử xem đặc cảnh viên của tớ có bao nhiêu công năng... Cho nên là, tớ nghĩ chúng ta đi theo cách thứ ba là được rồi, phải không ngài Tsugaramae –san... (^.^)!”

“Ừm... Tiếc thế đây ta trả lời luôn vấn đề của cháu... Luật có quy định rõ ràng, trong trường hợp bị uy hiếp đến tính mạng, cháu hoàn toàn có thể phản kháng dưới mọi hình thức... Bao gồm giết người!”

“Tuy nhiên... Nếu không phải bị đe dọa mạng sống, thì toàn bộ những hành vi khác liên quan đến sử dụng năng lực mà chưa được cho phép đều là vi phạm luật nặng nề...”

“Ban nãy, ta có hơi quá lời... Vì đó là ý kiến của ta trên cương vị của một cảnh sát trưởng... Và với tư cách là biểu tượng của cán cân công lý, ta xin lỗi!”

Tsugaramae cúi đầu thật thấp trước ba đứa kia, vẻ tức giận trên khuôn mặt của Todoroki đã biến mất, thay vào đó là sự lúng túng, lấm bầm, “Lần sau chú nhớ nói từ trước đi(-.-)!”

Tsugaramae tiếp tục:

“Nhưng hôm qua, Kizari –kun đã có đến hỏi ta... May mắn là trong quy định của bộ cảnh sát, cậu ấy hoàn toàn có đặc quyền bảo lãnh mấy đứa... Tuy nhiên, quyết định có công khai thành tích lần này hay không, là tùy thuộc vào các cháu!”

“Cá nhân ta thấy nếu đã không có vấn đề gì... Thì ba nhóc hoàn toàn có thể ngẩng cao đầu xứng đáng mà nhận lấy thành quả này, Gâu ٩(^_*)!”

“Dạ vâng, cảm ơn chú!”

[Như vậy là giải quyết tốt đẹp rồi ha...] –Hitomi thở phào thâm nghĩ...

Luật lệ, dù có khắt khe, dù có vẻ bất hợp lý... Tại sao năng lực của chính mình, tựa như tay chân, lại còn bị giới hạn.

Vậy chẳng khác nào người ta có tay có chân mà không cho sử dụng vậy.

Tuy nhiên, đúng như Tsuguramae –san nói, chúng ta không thể sống buông thả được.

[Bởi vậy nên dù có ý kiến rất lớn về chế độ này...Mình mới không ngay mặt phản bác...]

(- -)!

May mắn là mọi chuyện rốt cuộc xử lý xong xuôi.

Và kì thực tập, cũng chỉ còn hai ngày nữa là kết thúc.

.....

Buổi sáng rộn rang, người qua lại như mắc cửi.

Trên khắp các nẻo đường, phố phường của Hosu giờ này ai cũng đang bàn tán, đầu đầu cũng thấy tin tức về Kẻ Sát Người Hùng.

Người ta chụm năm chụm bảy lại xôn xao tranh cãi với nhau, phần nhiều là mừng rỡ.

“Này...Kẻ sát người hùng bị bắt rồi kìa...!”

“Thật vậy hả...Ôn trời...(T^T)...”

“Sống cạnh với mấy tên như thế làm tôi cứ nom nớp lo sợ...”

“Cơ mà ai bắt giữ chúng nó thế...!?”

“Mấy người biết không...Chẳng phải bất kì dân chuyên nào, mà là bốn đứa nhỏ của U.A!”

“Hả...Học sinh U.A, bắt được Stain...Thế thì tội nó cũng phạm luật mất rồi!”

“Còn khuya nhé...Trong bốn đứa nhóc đó, có một đứa nghe nói đã được cấp giấy chứng nhận làm đặc cảnh viên, chức đó có quyền điều động tạm thời mọi người trợ giúp truy bắt tội phạm đó!”

“Vậy hả...Hóa ra tội nó không cần chịu hình phạt rồi...Phù!”

“Chớ gì nữa...Lúc đầu tui cũng hết hồn, sau biết vụ đấy mới thờ phào...!”

“Lũ nhóc hiện tại đúng là tuổi trẻ tài cao nhỉ...!”

“Ừm!”

Hitomi biết là ở trong vụ bạo loạn này, cảnh sát còn bắt và không chế được bốn tên tội phạm, toàn là Noumu!

Trong đó hai tên do Edge Shot xử lý, hai tên khác là do Endeavor và Stain thủ tiêu, nhưng vì Stain không thể trao công lao, nên tất cả đều quy kết cho Endeavor.

Stain đã bị bắt, nhưng sóng gió chỉ mới bắt đầu!

Lý niệm của hắn...Đang lan rộng trên toàn thế giới~~~~

To be continued...

P/S: Cảm ơn bạn lyq8671 đã buff phiếu và châu!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Kì thực hành kết thúc!

Vụ việc ở Hosu nhanh chóng lan tỏa, mỗi lúc một nóng bỏng hơn.

Văn phòng Best Jeanist –Nơi Bakugo đang thực tập...

Cơ quan Fourth Kind – Kirishima và Tetsu ...

Kaminari, Jiro, Sato... Tất cả thành viên lớp 1-A đều là những người nhận được thông tin nhanh nhất, không chỉ vì họ thực tập ở những cơ quan nổi tiếng, mà còn thông qua nhóm lớp liên lạc.

Uraraka đã thông liên lạc với Midoriya hỏi tình hình cả bọn ra sao, Hitomi cảm giác con nhỏ quan tâm Midoriya mới là chính mấy đứa kia chỉ là thành phần kèm theo mà thôi.

Bản thân cậu cũng đang phải đau đầu sau khi tiếp điện thoại của Momo. Cô bé lần này không còn khóc lóc nữa mà đổi thành một tràng thuyết giáo dài dằng dặc. Kể từ khi quan hệ hai đứa tiến thêm một bước thì Momo gần như đã bỏ đi toàn bộ những cái gọi là thẹn thùng e ngại, Hitomi có cảm tưởng cô bé bắt đầu hướng sơ Manila chuyên nghiệp.

Edge Shot đã liên lạc với Hitomi ngay ngày tiếp theo, được biết là anh phải bận bịu xử lý với lũ Noumu, sau đó mới làm việc với phe thám tử để tra xét động tĩnh của Kizari.

Tuy nhiên rất xui là bởi vì động tĩnh lần này ở thành phố Hosu là quá lớn. Chisaki đánh hơi thấy sự không ổn, nên đã rời đại bản doanh đi mất, dù phe thám tử cố gắng bám theo không cho hắn phát hiện nhưng rốt cuộc vẫn bị hắn ta cảnh giác và mất dấu của Chisaki.

Hitomi chỉ có thể cảm thán nói thế sự vô thường.

Vì sự kiện của Kẻ Giết Anh Hùng mà kì thực tập của cậu đã bị kéo dài thêm so với bình thường, nhưng cũng chẳng mấy thứ để bàn cãi nữa.

Tin tức giờ chỉ toàn xoay quanh Kẻ Sát Người Hùng Stain, trên khắp các trang báo chí của thành phố trong và ngoài Hosu, chỉ thấy hình ảnh của Stain, đặc biệt một chiếc video đã quay chụp được những câu nói của hắn vào lúc tối trời hôm đó, được hàng triệu người ấn theo dõi, và cũng không ai biết con số thực tế đang tăng trưởng điên cuồng hiện tại là bao nhiêu. Nhưng Hitomi có thể đoán nhận ra một hồi phong bạo đang từ từ áp ủ đằng sau những câu nói này.

Đồng thời khi mà bảy anh hùng chuyên nghiệp và bốn học sinh cao trung đối đầu với Stain, thành công đánh bại hắn mà hoàn toàn hợp pháp, đã gây nên một cơn lốc không nhỏ đối với toàn bộ thị dân của Nhật Bản.

Midoriya, Todoroki, Lida và trên hết là Hitomi được truyền thông và dân chúng ngợi khen không dứt lời. Thậm chí có cả bằng khen đang chờ tụi nó trở về thành phố đang sống để trao thưởng trực tiếp tại U.A

Midoriya thương tích vẫn còn nặng nên đang phải điều trị tiếp tục ở bệnh viện đa khoa Hosu. Lida và Todoroki đã trở về trước, chuẩn bị cho các buổi học sắp tới ở U.A

“Khi... Lại quên bống nói với Lida rồi... (-.-)!”

Hitomi chợt nhớ dự định ban đầu vỗ vỗ đầu mình nói. Cậu vốn dĩ muốn ghé qua Hosu để thông báo cho Lida đừng buồn vì chuyện của anh trai, cậu có cách giải quyết, thế nhưng không ngờ mới tới đã bị quán vào chiến đấu không ngừng nghỉ.

Mọi chuyện ập đến quá đột ngột, đến lúc tất cả đều kết thúc thì Hitomi nghĩ ra đã muộn.

[Thời thì đợi lúc về vậy...] –Hitomi nghĩ thầm, tự an ủi bản thân.

Tên: Kizari Hitomi

Lv: 3 (70%)

*Skills

1. Rokushiki (Lục thức)

+) Tekkai: Lv 3 (0 %) (+)

+) Rankyaku: Lv 3 (0%) (+)

+) Shigan: Lv3 (0 %) (+)

+) Soru: Lv3 (0%)(+)

+) Geppo: LV3(0%) (+)

+) Rokuogan: LV3 (0%)(+)

2. Firudo (Hải hồ bạo phá quyền): LV3 (10%)

3. Upper (biến hình)

4. S- Revitalize (Sinh mệnh quy hồi): LV3 (Hai chiều)

Energy: 0

Sức mạnh của cậu đang lấy tốc độ chóng mặt khôi phục lại, dự tính rất nhanh Hitomi sẽ đột phá thành công LV3. Cậu rất mong ngóng một biến đổi lớn từ việc này, bởi vì cái tư vị chờ đợi lâu như vậy thật sự quá đáng đi. Đấu với kẻ yếu hơn mình nhưng không thể dùng tất cả sức lực, chỉ suýt soát chiến thắng là một cảm giác rất khó chịu.

Và cho đến thời điểm bây giờ, kỉ thực hành anh hùng của lũ trẻ cũng đã chính thức khép màn.

...

Học viện cao trung U.A!

"Ha ha...Ha ha...~~~~~"

"Thiệt đấy à...!? Thiệt luôn sao...Bakugo...@@@...(— —)!!!"

Vừa sáng sớm mà cả bọn đã nghe tiếng cười nắc nẻ với một vẻ mặt không thể hãm L** hơn của hai thằng Kirishima và Sero...

Và đối tượng đang tức điên dưới điệu cười mắt dạy của tụi nó không ai khác chính là...Bakugo!

Khoảnh khắc trông thấy "kiểu tóc" mới lạ của thằng bạn, hai tên này đã không ngần ngại bật volume to hết cỡ, chỉ cần thấy khuôn mặt đen nhánh của Bakugo là đủ hiểu.

"Đ*т mẹ...(ノ益彡)! Cười cái con bà chúng mày!"

"Tóc của tao nó quen nếp nên dù dội nước cũng đểch hết được...▶.◀!"

Kirishima và Sero vẫn cười như điên trước ánh mắt muốn ăn thịt người của Bakugo.

"Này, ngậm cười ngay cho bố...Tao đồ sát hết bây giờ...(ノ益彡)!"

"Há há...Thử làm cái coi...Thanh niên...N...g...hiêm...Tức...!!!"

Sero cố ý nhấn mạnh hai chữ cuối cùng và kéo dài ra, sau đó lại tiếp tục ngoác mồm cười lớn hết cỡ.

"Nói cái Đều gì thế hả...彡o彡!"

Boom!

"Há...Hết rồi kìa cha nội!"

Tiết mục Bakugo và quả đầu "nghiêm túc" giống như dấu hiệu cho một ngày mới của học viên Lớp 1-A khoa Anh hùng U.A

Xung quanh đấy, những học sinh khác cũng đang trao đổi kinh nghiệm thực tập với nhau...

"Hề...chiến đấu với cả bọn tội phạm luôn à...Gato ghê...ôᵂô!"

Ashido vẫn giọng nói đầy sức sống, toe toe cười hỏi Jiro, về mặt háo hức.

"Cũng không hẳn nữa..."— Jiro quần quần lộn tóc trong tay đáp lại, "Mình chỉ là giúp con tin sơ tán với làm việc hậu cần thôi...Thực chất chả chiến đấu được bao nhiêu (-.-)!"

"Vậy cũng sướng quá rồi...Còn cậu thì sao, Tsuyu-chan (0,0)!?"

"Mình chỉ đi tập luyện rồi tuần tra, thế thôi...Chỉ duy nhất một lần phải đi bắt bọn buôn lậu từ nước láng giềng chạy sang đấy...!"

"Kính vậy còn nói không có...■_■!"

"Ochaco—chan...cậu thế nào...?!"

"Chỉ đơn giản là...vô cùng đáng giá..."—Ochaco thở ra một hơi lạnh giá, tay nắm vài cái vô không khí, cô nàng giống như đang nhập tâm quá mức rồi.

"Cậu vừa thức tỉnh đấy à...@@@!!!"

“Cơ mà cũng phải công nhận ai về đều thay đổi chóng mặt hết ha...(^.^)!” –Kaminari cười cợt.

Bên cạnh Mineta mặt buồn thối ruột lẫu bầu, “Không có đâu cha...Đàn bà toàn là một lũ ác quỷ, họ chỉ che giấu bản chất thật mà thôi...(T^T)!”

“Chú đi thực tập hay đi đâu mà bị quan vãi l* thế...(?.?)!”

“Nhưng mà...Nổi nhất, phải là bốn ông kia rồi...Midoriya, Lida, Todoroki và Kizari này!”

“Phải đó...Kẻ Sát Người Hùng, Stain!” –Sero giờ ngón tay cái lên nói.

“Còn sống trở về là mừng quá rồi...Tụi tui tưởng mình nhìn nhầm khi thấy ảnh bọn câu lên báo, đánh bại kẻ giết người hùng...Chà chà chà...Nghĩ đến thôi mà cũng thấy nhiệt huyết rồi...(^o^)!”

“Có điều là tụi này đã lo lắng đấy...Đôi phương là tội phạm, lại còn từng giết người nữa chứ...Không hiểu sao mấy cậu gan dữ vậy...(-.-)” –Sato chen vô một câu.

“Kizari...Cậu được phong đặc cảnh viên hồi nào mà bọn này không biết...!”

“Nếu không có Kizari...có lẽ mấy cậu sẽ bị coi là phạm luật chứ không phải là anh hùng đâu...!”

[Chứ gì nữa cha...May lắm đó!] – Ba thằng kia cùng âm thầm hô trong bụng.

Momo ngồi bên cạnh Hitomi đưa cánh tay khẽ nhéo hông thằng nhóc tỏ vẻ bất mãn. Cái gì danh tiếng với phần thưởng, tất cả đều không trọng yếu bằng an toàn của bạn trai mình.

Không ai biết là Hitomi đã phải thi hành bao nhiêu chiêu trò kẻ sách mới lẳng điệu được "con giận" từ cô bé...

“Kẻ giết anh hùng, công nhận đáng sợ thật, hình như hần ta còn dính lúu tới Liên Minh Tội Phạm, nếu tên đó mà xuất hiện ở vụ USJ, chắc mình sợ đến mức công giò mất ...!”

“Ojiro...Sợ thì sợ, nói vậy chứ chú đã coi đoạn video chưa!?”

“Là về Stain ấy hả (o.o)?”

“Chuẩn...Xem xong tui mới thấy, tuy rằng hần là tội phạm, nhưng cực kì kiên định và cố chấp với lý tưởng của mình đó...!”

“Nếu không xét những hành vi và hậu quả mà hần đã gây ra, thì tên này cũng khá ngẫu đó chứ...!”

“Kaminari –kun... ◯—◯!” –Midoriya la lên, thần thái lo lắng.

“Ơ xin lỗi...Lida...!”

“Không sao đâu...Tên đó, thật sự đã cho mình hiểu được nhiều điều, và mục tiêu phía trước... (´・ω・`)!”

“Chuyển qua vấn đề khác đi, nghe nói hôm nay sẽ có tiết mục trao thưởng, nhưng chả biết ở đâu...!”

“Cái đấy phải đợi Aizawa sen-sei thôi...Thiệt tình, mình càng lúc càng cảm thấy gato với bốn đứa kia...(-o-)”

Kết!

Cửa phòng mở, Aizawa sen-sei đầu tóc bù xù bước vô. Cả lớp lập tức lấy tốc độ sét đánh về đúng chỗ ngồi.

Aizawa đảo mắt một vòng, nhìn thấy hai mươi con người lớp 1-A đầy đủ, mới khẽ gật đầu nói:

“Không phải tiết của ta, nên ngắn gọn thôi...giờ sinh hoạt lớp hôm nay sẽ có người từ cục cảnh sát đến trao phần thưởng danh dự cho mấy đứa là Kizari, Todoroki, Midoriya và Lida...Chuẩn bị tinh thần trước nhé!”

“Dạ vâng!”

“Tốt...Cuối giờ gặp!”

Aizawa tốc độ vô cùng kết thúc bài diễn thuyết của mình, và tiết học liền cứ thế bắt đầu.

~~~~~ My Hero Academia ~~~~~

P/S: Mấy chương tiếp theo làm nền một chút, tình tiết cũng nhẹ nhàng thôi, vì mấy vụ trước bem nhau nặng xì rồi...Khi nào tới thi đấu với giáo viên lại kịch tính tiếp tục

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Bí mật của All Might (1)

“Hey yo...Chào mấy đứa...Kì thực tập thể nào...(^^)!”

All Might cười lớn với hai mươi thành viên lớp 1-A ngay khi vừa bước vào lớp.

“Chào All Might sen-sei!”

“Bắt đầu công việc chính nhá...Hôm nay ta sẽ kiểm nghiệm thành quả tập tành sau một tuần của mấy đứa!”

“Cả lớp đến khu Gamma Beta!”

“VÀNG!”

Khu Gamma Beta!

“Bây giờ thì...Chúng ta sẽ chơi một trò chơi nhỏ, một cuộc đua, vừa thư giãn đầu óc, lại đánh giá được trình độ của các em!”

“Thưa thầy...” –Lida giờ tay, “Tại sao chúng ta không đến USJ...?!”

“Há há...Ta đã nói gì rồi...Cuộc Đua! Đúng vậy...!”

“Khu vực Gamma...Nơi dày đặc những nhà máy sát nhau chèn chít như một mê cung phức tạp!”

“Đây là nơi thích hợp nhất để rèn luyện rồi...Mấy đứa sẽ chia thành bốn nhóm với năm người, từng nhóm lần lượt lên để tiến hành giải cứu...”

“Ta sẽ đứng ở một vị trí trong tòa nhà và ấn nút Cầu Cứu...Nhiệm vụ của mấy đứa là vượt qua chướng ngại vật và đến nhanh nhất có thể!”

“Tất nhiên là...Toàn bộ các em phải giảm thiểu mức thiệt hại cho các tòa nhà xuống tối đa...” – All Might vừa nói, ngón tay vừa hạ thấp, thỉnh thoảng chỉ hướng đúng ngay Bakugo.

Bakugo:!!!

[Đều mượn ông chỉ qua đây đầu...(-_-)!]

“Yosh...Nhóm đầu tiên vào vị trí đi!”

Team Một bao gồm những thành viên sau: Midoriya, Lida, Ojio, Sero và Ashido.

“Cơ mà thoát nhìn thì thấy toàn mấy thanh niên cơ động ghê nhỉ...(0.0)?!” –Kaminari nhìn vào đám bắt, “Midoriya năng lực có thể vận dụng rồi, nhưng tui thấy nó cứ thiệt thiệt sao ấy!”

“Ồm...Từ hội thao U.A đến giờ, cậu ta phong cách chiến đấu chủ yếu vẫn là tự tàn, tớ chưa thấy điều gì quá nổi bật ở năng lực của Midoriya...” (Tokoyami)

“Cũng không biết lần này cậu ấy định xử lý đồng bọn tớ kia thế nào đây...@@@!” (Mineta)

“Qua dự đoán tỷ số đi...Tui chắc kèo Sero về nhất đó...” –Kirishima cười tí tòn tuyên bố giọng chắc nịch.

“Hề...Chưa hẳn mô...Còn Ojio nhé ông nội!” – Kaminari phản dame tức thì.

“Tớ kèo Ashido nhá...”

“Thằng khi Deku về hết thôi...(-_-)” –Bakugo lạnh lùng quăng một câu vào.

Bíp! Bíp! Bíp!

Còi lệnh vang lên, cuộc đua bắt đầu!

Hitomi hơi ngán ngẩm nhìn mấy thằng bạn hăng hái thi đua. Không hiểu sao, từ vụ Stain kết thúc, cậu cứ cảm thấy mọi chuyện nó nhàm nhàm sao ấy, nhất là sức mạnh đang tăng trưởng càng lúc càng nhanh.

“Hitomi –kun...Cậu nghĩ ai sẽ về nhất...?” –Momo khẽ hích vai bạn trai hỏi.

“Nhất à...!” –Hitomi ánh mắt có chút thâm thúy nhìn chăm chú vào năm con người đang cố gắng di chuyển, bĩu môi nói:

“Nếu Midoriya của Hội thao U.A thì Sero về đầu là không thể nghi ngờ...Nhưng giờ thì...” –Cậu chỉ tay vào màn hình, “Nhìn xem Midoriya thể hiện đi!”

Cùng lúc đó, lấy Sero làm tiêu chuẩn, kẻ đang tạm thời dẫn trước, hốt nhiên, màn ảnh lóe lên một vết sáng màu xanh lấp lóe, mọi người há hốc mồm kinh ngạc, vì người đó, không ai khác, chính là Midoriya.

Thằng nhóc nhanh thoắt thoát như khi đột, tứ chi linh hoạt, vừa chạm vào địa hình hay vật thể lập tức nảy ra bốn về một hướng khác, tốc độ di chuyển so với Sero liền dôi ra một mảng lớn.

Midoriya đắc ý vừa cười vừa nhảy, lòng tự nhủ, [Đối với những gì mình luyện tập ở chỗ Gran Torino...Áp dụng vào tình thế này, không phải là quá phù hợp sao... (U ◡ U)]

“Midoriya, xưa đâu bằng nay...Cậu ta phát triển rất nhanh...”

Hitomi lắc đầu bình luận một phát. Không phải bốc phét hay gì, mà sự thật nó là như thế. Midoriya vốn là học bá, trong lớp thành tích cũng đứng top năm, khả năng phân tích và đánh giá năng lực đối phương, liền Hitomi cũng tự nhận không bằng. Qua thời gian lâu như thế, không tiến bộ mới là điều kì quặc, trừ khi Quirk của Midoriya không có tiềm năng phát triển. Nhưng điều đó là không thể nào.

“Midoriya...???...Di chuyển kiểu quái gì vậy... ◡!?”

“Cậu ta giống như không nhìn trọng lực luôn ấy...@.@@!!!”

“Là do khả năng bám dính và thay đổi cực nhanh nên bám trụ được sao...Mới một tuần mà thay đổi ghê vậy...(-.?)?”

Sero méo mồm la lên, “Đùa nhau à...Choi thể không đẹp đâu, Midoriya!”

Todoroki có chút đăm chiêu nghĩ ngợi nói, “Cơ mà, nhìn kĩ lại thì lối di chuyển đó quen quen...Hình như là của...”

[Của tao...!!!]

[Thằng khốn Deku...Trong lúc tao đang tiêu hao thời gian một cách ngu xuẩn tại kì thực tập thì nó lại...Khi thật...Mẹ nó chứ...(ノ益ノ)!]

Bakugo mặt tối sầm, răng nghiến chặt, tay siết lại, nhìn Midoriya đang tỏa sáng mà cảm thấy bức xúc không chịu nổi. Midoriya, một lần nữa, và vào mặt nó kêu bôm bốp, dường như mọi nỗ lực chế giễu của Bakugo đều hoàn toàn có hiệu quả ngược lại...

[Gần tới nơi rồi...(-.~)!]

Midoriya dẫn trước khá xa, bởi vì chỉ số lúc này của thằng bé so với cách đó một tháng đã kinh biến không thể.

Tên: Midoriya Izuku

LV1+8 (LV4)

Quirk: One for All (7%)

So với ban đầu năm phần trăm, Midoriya hiển nhiên đã có một sự tiến bộ toàn diện từ sức mạnh cho đến cách vận dụng năng lực.

Mất thấy Midoriya chỉ còn tầm mười mấy mét là về đích, hốt nhiên cả bọn giật mình khi thằng nhóc tóc xanh đạp hụt chân trên cái thanh lan can tròn à trơn trượt.

Bịch!

Gió thổi bay bay...Tóc lất phất phát phơ...Midoriya đau khổ đập tay trên sàn, không ngờ bản thân lật thuyền vào phút cuối, trở thành người về chót. Người về nhất, không ai khác ngoài thanh niên Sero.

All Might hớn hờ trao cái băng rôn “Cảm ơn đã cứu ta” cho thanh niên mặt bệt trước vẻ mặt khao khát của Midoriya.

Cuộc đời, thật lắm éo le, và tràn đầy bất ngờ mà!!!

...

Phòng thay đồ!

Nơi mà các bạn chế của chúng ta phơi bày bo đỳ sáu múi. Cường trắng nhất trong đám chắc chắc phải là Sato rồi.

Nói chung thời đại xuất thiếu niên, gần như chả thấy người nào mập quá đà cả, kể cả nam lẫn nữ, tất nhiên là nếu bởi vì năng lực ngoại trừ.

Tụi nhỏ vừa thay quần áo vừa than thở...Bời lẽ, tụi nó đã cảm nhận được áp lực ngay từ tiết học đầu tiên...

“Chạy đua vượt chướng ngại vật...Mới trở lại thôi mà All Might sen-sei cho bài tập khó thật...(-.~)!” (Sato)

“Phải đó...Chỉ buổi đầu mà làm tui đồ mồ hôi đầy người rồi...!” (Thánh điệu Aoyama)

“Ừm...” – Kirishima thờ dãi, nhìn vô động cơ bắp rắn chắc được đoán luyện thường xuyên chán ngán nói, “Tui vẫn còn thiếu tinh linh hoạt quá...Lúc nào cũng tụt đằng sau cả...(T^T)!”

“Muốn tăng sự linh hoạt thì phải thu thập thêm thông tin, nhược điểm của bản thân...Nếu cần thì sử dụng trang bị hỗ trợ cũng không phải không được.”

“Cậu nói dễ lắm Tokoyami...Thời gian dạo này gấp rút quá...Phân chia cho nhiều thứ thì chỉ làm chúng ta lạc hậu mà thôi!”

“Cay nhất là mấy thể loại như Sero ấy...”

“Cay tui chỉ Kaminari...Kizari, Bakugo kìa...(0^0)!”

“Thôi ba oi...Mấy cha đó quái vật hết...Ai mà chơi cho lại...Tui tự biết tầm mình tới đâu mà...(-o-~)!”

Trong lúc cả bọn đang bàn tán sôi nổi, Mineta rón rén mở một tờ báo cũ dán trên bức tường, khẽ hô Midoriya...

“Midoriya...Tới gần đây...Tớ có cái này thú vị lắm!”

[Hừ...(-.~)]

Hitomi hơi quan sát, tức thì biết thằng nhỏ dâm tà kia đang định mưu đồ gì, hai mắt hơi hơi lóe lên, chợt giống như nhận ra điều gì, lại điềm nhiên tỏ vẻ không quan tâm

“Gì thế...Mineta –kun...(0.0)!” –Midoriya ngây thơ hỏi.

“Có cái lỗ Shawshank trong truyền thuyết nè!”

“Có lẽ là nhờ nỗ lực của các sen-pai khóa trước đây!”

~~~~ Im Lặng ~~~~

Mấy thanh niên tựa hồ đứng hình hết.

Mineta tiếp tục nói:

“Phía bên kia chính là...Nè...He he...Mấy cậu thừa biết là thứ gì đúng không 凸(͡° ͜ʖ ͡°)凸

“Mineta –kun... ㄟ_ㄟ...Dừng hành vi bẩn thỉu đó ngay đi...(͡° ͜ʖ)/!”

Lida tức giận la lớn. Một học sinh nghiêm túc như Lida tất nhiên là không chấp nhận những hành động như thế rồi...Cơ mà mấy đứa khác có vậy không thì chả biết!!!

“Thằng bé Mineta sinh ra là đã rất sai trái rồi...Thử tưởng tượng những cảnh tượng có một không hai đằng sau cái lỗ này đi...Oppai a (— ͜ʖ —)!!!!”

Mineta chảy nước dãi đưa con mắt dò qua cái lỗ bé xíu.

Hitomi lòng thầm mặc niệm...

Một...

Hai...

Ba...

“Ôé...Á...Mất tui...Mất tui...!”

Một sợi dài dài tai nghe nhanh như cắt đâm thẳng vô hai con ngươi của Mineta, tức thì thằng nhỏ ré lên thảm thiết như bị cắt tiết vậy.

“Đó là Jack Tai Nghe của Jiro –san...Ăn phải quả combo với khả năng phân giải và xuyên giáp cực mạnh thể này thì Mineta –kun lên bảng đếm số rò[(#)]@@!”

Những đứa còn lại trong lòng hô to may mắn. May mắn vì tụi nó không ham hố như Mineta, có thể kiềm nén cảm xúc bản thân được, chứ không thì...

Nhìn thằng bạn lùn lùn long lóc mà ai cũng cảm thấy lạnh gáy.

Thay đồ xong, Midoriya nghe một cú điện thoại từ All Might rồi cáo từ tụi nó chuồn đâu mất tiêu.

Vốn dĩ Hitomi cũng không định quan tâm, nhưng rồi, vô tình mở điện thoại của mình ra, cậu bỗng nhìn thấy một tấm ảnh đã chụp cách đây không lâu. Và nó, đã khiến Hitomi thay đổi quyết định.

~~~~~ My Hero Academia ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Bí mật của All Might (2)

Đối với fan của All Might thì Doku Doku Chensu không phải là một cái tên quá nổi bật, nhưng cũng chưa nói đến lạ lắm. Tất cả phải nói đến trận chiến rung chuyển cả Nhật Bản vào năm năm trước đó, gần như nửa cái thành phố đã bị san bằng, quang cảnh cuối cùng còn chụp và được lưu giữ cho tới nay chính là tấm hình ông đang giơ cánh tay chiến thắng trước tên tội phạm hung ác.

Tuy nhiên, từ sau vụ Stain ở Hosu và chạm trán lần nữa với lũ Noumu, Hitomi cái nhìn cảm quan dường như đã sắc bén hơn trước rất nhiều.

Nghiêng đi nghiêng lại chiếc điện thoại, xoay qua xoay về cả chục lần, cậu rốt cuộc phát hiện được điểm đáng ngờ trong bức hình. Không ai khác, chính là bản thân All Might và Doku Doku Chensu.

Tư thế giơ tay của All Might, so với bình thường, nghiêng về bên trái rất nhiều, trong khi ông giơ là tay phải. Đó là điểm đáng ngờ thứ nhất, bởi vì All Might giống như đang cố gắng đè ép lại thứ gì vậy.

Điểm thứ hai ở đây, nằm ở Doku Doku Chensu... Khuôn mặt của hắn ta, dù vẫn còn duy trì một vài đặc điểm của con người, nhưng không hiểu sao, càng nhìn, cậu lại càng liên tưởng đến một từ... “Noumu”!

[Nhưng Noumu chỉ gần đây mới xuất hiện... Có lẽ mình cá nghĩ quá rồi chăng...!]

Hitomi đắm chiều xem xét màn hình cảm ứng... [Mặc dù đây có thể là một biện pháp hơi mạo hiểm một chút... Nhưng mình cần làm vậy...]

Hitomi quyết định... thẳng thừng đi hỏi Midoriya!

Nếu cần thì Hitomi nghĩ tiết lộ một vài vấn đề của chính mình cũng không sao, Midoriya cũng chẳng phải kẻ lảm chuyện. Nhưng cậu nếu không hỏi thì Hitomi sẽ cảm thấy khó chịu vô cùng, giác quan thứ sáu cứ thứ giục bản thân cần phải hiểu rõ chuyện này càng nhanh càng tốt... Dầu rằng rất xa xăm, nhưng lại như gần ngay trước mắt.

...

“Nhóc Midoriya... Ngồi đi...!”

“Dạ vâng...!”

[Sao mà trông vẻ mặt chú ấy nghiêm trọng thế không biết ◯___◯!]

“Nhóc đã trải qua rất nhiều vụ việc rắc rối rồi nhì... Mà ta lại không có bên cạnh, thứ lỗi nhé... (-.-)!”

“Ồ... RÊ... Chuyện đó, chú không cần phải bận tâm đâu, All Might!”

“Cơ mà... Chú nói với cháu, là muốn bàn luận về One For All đúng không... (o.o)?!”

[Liếm]

“Khi đấu với Kẻ Sát Người Hùng, hắn ta đã dùng lưỡi nếm máu của cháu rồi đúng không?!”

“Dạ vâng... Hắn nuốt máu để khống chế người khác... Đây cũng chính là năng lực của Stain!”

“Nhưng như vậy thì có chuyện gì ạ... (o.o)?!”

“Còn nhớ lúc ta trao One For All cho cháu không, những lời ta từng dặn dò, cháu có nhớ hay không!?”

“Nuốt đi... ?|°—°|ㄣ!!!”

“...”

“Bậy, không phải cái đó (- -)!”

“Chỉ cần có được DNA của ta thì tiếp nhận bằng cách nào cũng không quan trọng... Đó là những gì ta đã nói!”

“HỀ... ๐_๐...Chú đừng bảo là Kẻ Giết Người Hùng đang sở hữu One For All chứ... (0.0)!!!”

“Tầm bậy...Không phải thế...!”

“Do ta tưởng cháu sẽ lo lắng vụ đó...Hài...(-.-)! Lại quên bém đi rồi chứ gì...@@@!”

“One For All...Nếu người sở hữu không mong muốn, thì dù lấy được AND, thì năng lực cũng sẽ không chuyển giao qua bất kì ai được ๐_๐!”

“Nó cũng không thể bị tước đoạt một cách cưỡng chế được!”

“Nhưng vẫn có thể chuyển giao theo cách cưỡng chế được...Nhóc hiểu không...”

“Ví dụ thế này...Cháu bị ép buộc bởi người thân, bạn bè khi họ bị uy hiếp tính mạng...Thì việc chuyển nhượng One For All, là điều cần thiết để bảo vệ họ...
Hiểu không! Thậm chí còn có những năng lực có thể đánh lừa thị giác...Tuy nhiên, mấy thứ đó sẽ không có tác dụng với One For All!”

“Thứ duy nhất ảnh hưởng đến nó, chính là cháu, người sở hữu, và ngược lại!”

“Nói đến One For All...Nó có nguồn gốc từ một năng lực đã tồn tại khá xưa rồi!”

“Một năng lực tồn tại từ trước...(0.0)!?”

“Và năng lực đó, tên gọi là...All For One!”

“Là một năng lực có khả năng cướp đoạt và chiếm hữu quirk của người khác ๐_๐!”

“Không chỉ thế...Nó còn có thể chuyển giao năng lực đã cướp qua những kẻ khác!”

“Hả...Bá đạo năng lực như vậy...All Might...●___●...All là chỉ dành cho một người sao!”

“Kể ra, nó xuất hiện từ thời mà siêu năng lực bắt đầu lộ diện ra ngoài ánh sáng...”

“Trước khi xã hội và chính phủ tìm ra hướng giải quyết cho nan đề này...Siêu năng lực đột ngột được sử dụng và thay đổi toàn bộ khái niệm về cái gọi là người bình thường!”

“Và cũng chính điều đó, tạo nên sự hỗn loạn và bất an vô cùng, pháp luật, đã mất đi ý nghĩa tồn tại của chính mình.”

“Cùng với sự chứng lại của văn minh...Không phát triển nữa...(-.-)~~~~”

“Loài người chẳng khác nào đã bị thoái hóa xuống!”

“Vào thời kì hỗn loạn đó...Có một kẻ đã đứng lên thống nhất toàn bộ lại...Ta dám cá là nhóc đã nghe đến tên của hắn rồi!”

“Hắn ta cướp đoạt năng lực từ kẻ khác...Dùng sức mạnh áp đảo để lan tỏa tầm ảnh hưởng đến khắp nơi...”

“Thao túng người khác làm theo ý mình...Nhìn bề ngoài...Hỗn loạn nhờ hắn nên điều đình, tuy nhiên, sự thật đằng sau nó, là bóng đen ta ác vô biên vô tận...”

“Không biết bao nhiêu người vô tội chết dưới tay hắn ta...Không biết bao nhiêu người đã bị lấy mất năng lực vì dám phản kháng bảo vệ bình dân...”

“Đó là một thời đại hắc ám!”

“Hắn năng lực quá đa dạng...Thay vì người lương thiện, hắn chỉ phối kẻ xấu nhằm mưu đồ thống trị...Và hắn đã từng làm được...Thống trị cả Nhật Bản!”

“Thật ra thì cháu cũng có nghe bàn tán hay mấy bài viết trên mạng, nhưng cháu nghĩ đó chỉ là bịa đặt thôi!”

“Ha ha...Mấy vụ buôn lậu cũng đâu có được đăng lên, đúng không!?”

“Năng lực...Con người là một giống loài luôn luôn khao khát tiến lên, rất nhanh chóng tìm ra cách để sử dụng năng lực của mình...”

“Thế nhưng, nó thì có liên quan gì đến One For All...(o.0)?!”

“All For One có khả năng chuyển giao năng lực cho người khác...Ta đã nói thế đúng không...▶_◀!”

“Hắn dùng cách đây để tạo niềm tin và khiến người khác quy phục...Dưới sự cám dỗ của lực lượng và quyền tài, không có bao nhiêu kẻ có thể kháng cự cả!”

“Chỉ là...Năng lực tốt...Không phải ai cũng sở hữu được...!”

“Cháu biết là cần trải qua rất nhiều quá trình, một người mới sở hữu được một quirk...Nếu cưỡng ép thêm vào...Kết quả là, thân thể sẽ sụp đổ, đầu não không chịu nổi áp lực...Họ biến thành một nhân hình sống đứng ngơ ngác, không nói, không suy nghĩ được!”

“Trương tự như bọn Noumu vậy!”

“Hả...Gì chứ...(0 0)!”

“Tuy nhiên...Có một vài trường hợp tiếp nhận thành công, thì năng lực sẽ hòa hợp với nhau và tăng cường lên.”

“Hắn ta có một người em trai vô năng...Rất nhỏ con và yếu ớt, lại tràn ngập mãnh liệt tinh thần về công lý!”

“Chúng kiến việc làm của người anh khiến cậu đau lòng và tức giận...”

“Thế nên người em đã liên tục chống đối hắn ta...”

“All For One, có lẽ là vì thân nhân máu mủ, không ra tay với người em, nhưng ép buộc cậu ấy tiếp nhận một năng lực có khả năng tích tụ sức mạnh vào người!”

“Hành động đó... Vô tình, hay có chủ đích, không ai suy đoán...”

“Có điều, sâu bên trong người em bị coi là phế vật ấy, vốn dĩ đã có một thứ gì đó rồi!”

“Hề...Chú đừng bảo là...”

“Đúng vậy...Người em thực chất đã sở hữu một năng lực có thể tích tụ và hòa hợp những sức mạnh cá biệt, đồng thời có thể chuyển giao cho người khác!”

“Đó chính là khởi nguồn của...One For All!”

●...●

“Thật là mỉa mai...Khi công lý lại được sinh ra từ cái ác!”

“Ồ khoan...Chuyện đấy thì cháu hiểu rồi...Nhưng mà...Câu chuyện của một kẻ xấu xa từ đời trước nào...giờ chú nhắc lại làm chi!”

“Tước đoạt năng lực...Nó kinh khủng hơn cháu nghĩ nhiều lắm...”

“Chẳng ai có thể biết được giới hạn của All For One là ở đâu!”

“Kết hợp nhiều loại quirk...Hắn ta có thể tạo ra những phiên bản thăng cấp, thậm chí ngăn cản lão hóa và trường tồn vĩnh viễn...”

“Nếu sống đủ lâu...Khi mà hắn đã mạnh đến mức không tương...Lúc ấy, chỉ sợ hắn chính là thần!”

“Biểu Tượng Của Cái Ác gần như vĩnh tồn với thời gian...Với sự cách biệt về sức mạnh quá lớn và tình hình xã hội lúc bấy giờ...Người em phản kháng và thảm bại!”

“Anh quyết định giao phó sức mạnh của mình cho thế hệ tiếp theo...!”

“One For All...Cháu cứ nghĩ nó là một sức mạnh đi theo cấp số nhân vậy...Tuy tiêu hao thì giờ để trui luyện, nhưng cứ mỗi một người thừa kế, sức mạnh của One For All lại tăng lên không khiếp...”

“Và cho đến thế hệ của ta...Rốt cuộc đã hạ được hắn!”

“Đó là một trận thảm chiến...Bọn ta đã đánh nát hơn phân nửa thành phố, đồng thời phá hủy rất nhiều cơ cấu địa chất!”

“Ta cứ tưởng rằng mình đã giết chết hắn...Nhưng không!”

“Cháu còn nhớ cái vụ Doku Dou Chensu chứ...!”

“Dạ vâng...!”

“Hắn ta là một trong những phiên bản Noumu mạnh nhất của All For One...Ta chắc chắn như vậy...Một tên côn đồ các kẻ bình thường, làm sao có thể hạ được ta...(-_-)”

“Noumu...☹️!”

“Ừm...Bình thường Noumu, chín mươi phần trăm đều không có ý thức, bởi vậy sức chiến đấu đều tụt giảm rất lớn...”

“Tuy nhiên, thỉnh thoảng lại xuất hiện một vài đột biến...Những con Noumu, có thể giữ được tỉnh táo và suy nghĩ, đồng thời có thể duy trì hình dạng của mình...”

“Năm năm trước đó...Ta đã bị đánh lừa...Bởi vậy thương tổn đến buồn dạ dày, cơ quan nội tạng đã ra đi ít nhiều...”

“Tính đến hiện tại thì thời gian mỗi ngày của ta chỉ còn tầm năm mươi phút chiến đấu và một giờ rưỡi duy trì!”

“All Might!”

“Đừng nhắc chuyện đó nữa... Midoriya, nhóc cần hiểu, One For All sinh ra, mục đích chính là đánh bại One For All!”

“Một ngày nào đó, rồi nhóc cũng sẽ phải đối đầu với tên đại gian ác này!”

“Mặc dù nó thật khắc nghiệt, nhưng mà...”

“Cháu sẽ cố gắng (´・ω・`)!”

.....

Hitomi đi ra khuôn mặt nặng trĩu. Cậu không ngờ rằng, chỉ hóng chuyện một chút lại vô tình nghe được bí mật lớn như thế.

All For One!

Một đối thủ có thể nói là hết sức ghê gớm

Có thể cướp đoạt năng lực, từ tám đời truyền thừa của All Might đã tồn tại, thử hỏi hần lúc này dự trữ được bao nhiêu rồi. Chỉ ít cũng tám đến mười cái.

Todoroki sở hữu hai quirk mà đã được xưng tụng là thiên tài của U.A, vậy All For One nói là gì đây? Quái vật trong quái vật!

Không biết thì thôi... Đã hiểu được ngọn nguồn câu chuyện, Hitomi cảm thấy áp lực thật lớn. Ngay cả niềm vui sắp khôi phục thực lực cũng không còn, trong đầu chỉ có suy nghĩ... Phải mạnh hơn nữa.

Tương lai mờ mịt vô định... Không có sức mạnh, ở trong xã hội anh hùng này, chỉ là con dê mặc người chém giết mà thôi!

All For One... Hãy đợi đây!

Ta... Hitomi... Dawn Knight...

Hắc Ám Anh Hùng!

Thợ Săn Bóng Đêm... Sẽ săn lùng ngươi!

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Kỳ thi học kì (1)

All For One... All For One...!

Từ lúc nghe lỏm sau khi, Hitomi lên mạng liên tục tìm kiếm thông tin về tên tội phạm được gọi là đầu sỏ này. Nhưng cậu cũng chẳng hi vọng bao nhiêu, mà quả thật. Một kẻ danh xứng với thực có thể gọi là trùm cuối, đã từng thống trị thành công cả cường quốc hùng mạnh như Nhật Bản, liên chính phủ cũng không muốn nhắc lại, làm sao lại xuất hiện tờ báo hay cơ quan chính quyền nào dám công khai tin tức của hắn cơ chứ.

Xã hội anh hùng, không thể bị đá kích bởi một kẻ đã đi vào thiên cổ như vậy.

[Nhưng chắc chắn họ sẽ chẳng bao giờ biết, hắn ta vẫn còn sống và đang mưu đồ bí mật gì đó... Ngoại trừ All Might!]

Hitomi tra xét được vài đầu tin tức không chính cống lắm, chủ yếu là từ vài mẩu báo vụn rải rác hoặc một vài bình luận từ những thành viên vô danh. Mấy tên đấy ắt hẳn phải biết nhiều điều cơ mật, tuy nhiên rất khôn ngoan che dấu danh tính bản thân.

Công việc điều tra bên phía cảnh sát về Chisaki cũng đang tiến vào bế tắc, nghe nói Edge Shot-san đang liên hệ với một vị anh hùng phụ tá cơ quan, tên gọi là Night Eyes để phối hợp nắm giữ hành tung của gã tội phạm bí ẩn kia.

Hitomi hiếm thấy có được thời gian nhẹ nhàng nghỉ ngơi, chuẩn bị ôn tập cho kì thi cuối kì ở U.A cùng với Momo.

Tên: Kizari Hitomi

Lv: 3 (90%)

*Skills

1. Rokushiki (Lực thức)

+) Tekkai: Lv 3 (0 %) (+)

+) Rankyaku: Lv 3 (0%) (+)

+) Shigan: Lv3 (0 %) (+)

+) Soru: Lv3 (0%)(+)

+) Geppo: LV3(0%) (+)

+) Rokuogan: LV3 (0%) (+)

2. Firudo (Hải hổ bạo phá quyền): LV3 (10%)

3. Upper (biến hình)

4. S- Revitalize (Sinh mệnh quy hồi): LV3 (Hai chiều)

Energy: 0

Dự là trong vài tuần tới, cậu sẽ hoàn thành quá trình chuyển biến. Mà ngay lúc này đây, Hitomi cũng cảm giác được thực lực đã trở về toàn bộ, thậm chí còn có phần nhỉnh hơn lúc đỉnh phong khi trước mấy thành.

...

King...Kong! King...Kong!

“Rồi...Tiết học kết thúc. Kì thi học kì chỉ còn một tuần nữa thôi!”

Aizawa sen-sei xấp lại trong tay xấp giấy, nhìn đám học sinh nghiêm nghị nói:

“Mặc dù mấy đứa đã mất khá nhiều thời giờ cho các sự kiện gần đây, nhưng ta tin là tất cả đều đã chuẩn bị kỹ lưỡng rồi đúng không...”

“Kì thi ở U.A...Không chỉ lý thuyết, nó còn có cả bài thực hành để đánh giá khả năng thực chiến của mấy đứa!”

“Nhớ cố gắng trui luyện cả tinh thần và thể chất đấy...Thể thôi (- -)!”

Aizawa sen-sei đóng cửa “Cạch” phát rồi rời khỏi lớp. Các thành viên lớp 1-A bắt đầu nháo nhào cả lên.

“Có kịp ôn con khi gì mô...(T^T)!”

Tất nhiên thốt lên câu này chỉ có cặp đôi hoàn cảnh của lớp thứ nhất và thứ hai đếm ngược từ dưới lên, Ashido và Kaminari.

“Hết hội thao rồi lại tới đợt thực tập, làm tui chẳng kịp coi bài...Kiến thức hổng hết tron...(-.-)!”

“Ủm...quá thật dạo gần đây nhiều sự kiện cứ đổ dồn dập tới làm chúng ta không kịp trở tay...!” – Tokoyami cũng là “nạn nhân” lập tức đồng cảm với ý kiến của hai bạn chề kia.

“Ha ha, đừng vội quáng quào lên hết thế...Cứ bình tĩnh như tớ là đời sẽ suôn sẻ thôi▼(¬_¬)▼!”- Top chín của lớp, thanh niên Mineta phát biểu.

“Đ...M...Anh nhìn lầm chú rồi...(- _ -)!” –Kaminari cùng Ashido đen mặt lại hết lên, “Bạn bè mà bỏ nhau lúc hoạn nạn thế này à (ノ益益)!”

“Stop đề...Gà thì không nên đua tranh với đời nhé (—_—)!”

“...”

“Nè hai cậu...nếu chỉ là phần bài giảng trên lớp thì đề tớ giúp cho nhé... (*^ -^*)!”

“Yao...Momo... ≥ ☉ ◡ ☉ ≤!”

“Ủm...Về phần thực hành, nếu mấy cậu muốn thì tụi mình có thể thử sau buổi học cũng được!”

“Thiệt hả...Tốt quá!”

“À...Ủm...Cho tớ tham gia với được không...!?” – Jiro tay cầm cuốn vở dĩ tới nói, “Tớ thứ hạng cũng ổn, nhưng mà bên toán có hơi yếu một chút, cậu bỏ

túc giùm tớ luôn nha!”

“Cho bên này kẻ đc hông...(-.-), Tui với Ojiro hơi ngu về môn Văn!”

≥^.^≤!!!

“Đĩ nhiên rồi...!” – Momo hào hứng nói, “Thứ Bảy cứ đến nhà tớ, mình bắt đầu họp nhóm luôn nhé...(^o^)!”

“Tới nhà của Yao-Momo lần nữa hả...Tuyệt ghê...!” –Ashido phấn khích nhảy lò cò bằng một chân tới lủ lo, “Lần này cậu phụ trách huấn luyện mảng thực chiến nữa không Yao –Momo?!”

“Cái đó hả...Được thôi!” – Momo nhìn về háo hức của mấy đứa bạn, đáp ứng một cách chắc nịch.

“À mà quên hỏi, Yaoyozoru, vừa rồi thực hành với Ryuku –sama, cậu có được thực chiến nhiều với cô ấy không (0,0)?!”

“Cũng ít lắm...Đa phần mình làm công tác hậu cần không à...Với lại khu cô ấy tuần tra khá yên bình nữa. Có điều, mình quen với một chị cấp ba gọi là Hado Nejire, chị ý dễ thương đáng yêu lắm...Năng lực lại rất tuyệt nữa!”

“Là gì vậy...(o.o)!?”

“Tớ chưa rõ ràng, nhưng hình như là chuyển hóa năng lượng thành sóng xung kích...”

“À...chị ấy còn có thể bay nhé...!”

“Ghé vậy...@@@!”

“Bối thế...Mình đã nhờ Hado sen-pai chỉ điểm thêm về thực chiến, tuy rằng không bao nhiêu, nhưng mình nghĩ ứng đối với bài kiểm tra học kỳ chắc cũng đủ rồi!”

“Thế không còn gì tốt hơn...Quyết định vậy nhé!”

“Ừ...Tớ sẽ bảo mẹ mở hội trường và sân sau để tiện tập luyện...Chờ mấy cậu nhá!”

[Hội trường + Sân sau...??? Nhà giàu, quả thật sống khác biệt mà...=.]

“Này, Bakugo...Đúng là nhìn mặt mà bắt hình dong nhỉ... (— —)” –Kirishima cười cợt nói với Bakugo. Trong tập thể này chỉ có nó mới can đảm nói chuyện kiểu đó với thanh niên “sư tử” của lớp. Những đứa khác dám nói chỉ sợ vô thực tập liền bị Bakugo kéo ra “trao đổi chiều thức” một phen rồi.

“Kirishima...Tao cũng làm được thôi...mày có thích nhồi nhét không hả... (ノ益益)”

Bkugo giống như nghiền răng rặn ra từng chữ, nhưng chẳng hề dọa Kirishima chút nào, thẳng tắp đỏ chỉ cười lớn trả lời, “Vây hả...Trông chờ vào chú cả đấy!”

“Cuồng cuồng như thế làm gì đâu hả mọi người...Bình thần như tui nè...!” –Aoyama said!

“Hình như cậu đứng thứ mười tám phải không hả Aoyama...!” –Shoji cắt ngang đoạn tự sướng của Aoyama

"..."

“Mắc mớ gì đến ông...Hử!”

(-_-)!

[Vây thì bỏ đéch quan tâm!]

Bữa ăn trưa vừa xong, cả lớp được Midoriya thông báo một tin vui, đó là kì thi thực hành sẽ chiến đấu với lũ robot như hồi đầu vào.

“Cuối cùng cũng tỏ ra...Vây chỉ cần xử xong bài lý thuyết là OK rồi... (U ~ U)!”

Ashido và Kaminari đập tay ăn mừng như nhận được lì xì Tết. Rốt cuộc tại nó đã bỏ đi được cái gánh nặng như cục chì ấy.

Bakugo lạnh lùng nhìn hai đứa phun một câu:

“Cái quái gì mà thắng tay với hờn hờ chứ hả...Lũ ngu...(- -)!”

“Bọn ngu nào ở đây hả... (´ω´)” – Kaminari tức tối la lên ~~~ “Cắm mồm (ノ益益)” –Bakugo quát một tiếng làm cả lớp đứng hình...

“Dù là người hay Robot, việc phải làm cũng chỉ có đập nát nó thôi...Nếu chưa kiểm soát được năng lực thì lo rèn luyện đi, bọn ngu này...!”

“Nè...Deku ▶.◀!”

[Có trò hay để nhìn!]

Mọi người lập tức quay sang đang chăm ngòì đốt pháo Bakugo, hướng Midoriya gần giọng...[Lại đi tuyên chiến tiếp sao...Trẻ con dữ vậy...!] –Hitomi, nằm úp mặt trên bàn giả vờ ngủ thẳm nghĩ.

“Gì thế Kacchan...(0.0)?!”

“Cái năng lực đó, mà đã tìm cách khổng chế hay chưa thì tao không biết...Nhưng mà, mà đang liên tục gấi ngựa khổng đúng chỗ đấy ►_◄!”

“Thi cuối kì sắp tới, dựa vào điểm số cá nhân mà quyết định xem ai giỏi hơn dù mà có thích hay không...”

“Tao sẽ đánh bại mà với một cách biệt một trời một vực...Bố sẽ đồ sát hết!”

“Todoroki...Cả mà nữa đó...”

“Còn có...”

Bakugo đang định quát thêm lần nữa, bỗng cảm thấy sống lưng lạnh lạnh, nhìn lại thì thấy Hitomi vẫn còn đang nằm dài cắ m củi ngủ, ngáp ngừng đôi chút, cũng không buông ra câu tiếp theo, quay đầu tếp thẳng.

Bakugo đi rồi, tuy nhiên bầu không khí trong lớp tan rã với sự nặng nề và trầm trọng vô cùng, nhất là đối với Midoriya và Todoroki. Lời thách thức của Bakugo, hiển nhiên khổng phải là nói chơi.

Và bọn nó đều chẳng muốn thua tí nào cả. Todoroki lặg lặ xách cặp rời khỏi lớp, Bakugo có lẽ đã kích thích ý chí chiến đấu trong lòng của cậu ta.

[Nhàm chán...!]

Hitomi chỉ có hai từ để bình luận. Tuổi trẻ là để xông pha nhiệt huyết, nhưng đó là đối với địch thủ xứng tầm.

Đã vượt qua thời kì đình phong Hitomi, sức mạnh còn đang chậm rãi tiến tới, mặc dù chậm lại, thế nhưng kích thích đầu chí của cậu, sợ rằng chỉ còn duy nhất cái kia tự xưng huyền thoại của thế giới hắc ám, All For One mà thôi.

Chisaki, cũng có thể cho là nửa cái đối thủ, nhưng cũng khổng hơn.

[Tâm thái mình đang chuyển biến rồi sao...]

Hitomi chẳng muốn nghĩ nhiều, có vô địch hay khổng vô địch, hiện tại cậu vẫn đang là học sinh ngòì trên ghế nhà trường, biểu hiện vừa phải là tốt, quá mức xóc nổi chỉ nước đại cừu hận vào người.

Dẫu bản thân cậu khổng sợ, nhưng Hitomi liên lự thực sự rất nhiều, viện mò côì, sợ Manila, Minami, Rikido, Ryoko, ông bà Yaoyozoru, học viện U.A...Tất cả đều đáng giá để cậu trân trọng, và thận trọng trong từng cử chỉ của mình. Chẳng nào hắc ám còn chưa quét sạch, thân phận Dawn Knight sẽ vĩnh viễn ẩn cư sâu tại màn đêm thăm thẳm

~~~~~ My Hero Academia ~~~~~

P/S: Tết rồi bận lắm, cố gắng lên chương, mong mn ủng hộ...Nội dung sẽ đi tà tà một chút, vì sắp qua mạp mới rồi!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Kỳ thi học kì (2)

Cuối tuần, học nhóm!

Với vụ này thì Hitomi thiệt tình cũng khổng hứng thú lắm. Thành tích học tập của cậu chỉ đứng sau Momo, khả năng thực chiến khỏi bàn cãi, vậy thì tận dụng khoảng thời gian quý giá để làm gì đây.

Momo hoàn toàn có thể đảm nhiệm cả phần lý thuyết lẫn thực hành, cũng khổng còn là trước kia yếu ớt dễ khóc nhè cô bé nữa. Cậu có thể rảnh tay làm nhiều việc hơn.

Hiện tại, Hitomi đang bức thiết mong muốn gia tăng thực lực của bản thân. Mà tự chính cậu đang dần dần đẩy nhanh tiến độ khôi phục, thì chỉ còn một cách đó là mượn ngoại lực.

[Phụ trợ (- -)!]

Một ý tưởng chợt lóe lên trong đầu Hitomi. Cậu nhớ lại hồi Hội Thao, có một con bé rất kì quặc, vũ trang đến tận răng, đã trêu đùa Lida mà cậu chàng không tài nào phản kháng được. Bởi vậy có thể thấy, anh hùng hỗ trợ, nếu mang theo đầy đủ đồ nghề dụng cụ, trừ những anh hùng đứng top ra, hầu như ăn đứt mấy người con lại.

Có điều, nói đến phụ trợ, Hitomi bắt đầu cảm thấy khó khăn... trong việc tìm lấy điểm yếu của bản thân.

Quirk phải có lỗ hổng, thì công cụ trợ giúp mới sinh ra. Tuy nhiên, mọi người đều biết All Might chẳng cần dùng tới đồ phụ trợ, phần lớn những anh hùng top khác cũng thế. Không phải vì họ ngạo mạn hay gì, mà là do họ không tìm thấy được trang bị thích ý phối hợp cùng với năng lực chính mình.

[Coi thử...Khuyết điểm...(-.-)]

Sức mạnh, cậu có đủ!

Thể lực, cậu không thiếu!

Tấn công tầm xa + tầm gần đều sở hữu!

Phòng thủ...Cũng ổn nốt.

Vậy thì, còn cái chi nữa đây?

Nếu như đã không có khuyết điểm để bổ sung, thế cậu chỉ phải tăng cường mà thôi.

“Cái này nên hỏi chuyên gia tư vấn...” –Hitomi nâng cằm lên nghĩ ngợi...Người lãnh nghề suy nhất ở cái trường U.A về khoảng công nghệ và phụ trợ chỉ có một.

Chính là, Power- Loader sen-sei!

~~~~Phòng làm việc của Anh Hùng Máy Móc~~~~

Lần đầu bước vào nhưng nơi đây cho Hitomi một ấn tượng hồng hét, khắp nơi bễ bộn lin kiện cùng vật phẩm rác, tiếng lục cục lịch kịch ồn ào khắp nơi, cùng với nhiều hình thù quái dị từ những sản phẩm thất bại của người thí nghiệm.

Tuy nhiên, cần nhờ người khác thì mình cũng không thể có ý kiến gì được, Hitomi gọi vọng vào:

“Power Loader sen-sei...Em đến xin nâng cấp trang phục ạ!”

“Nâng cấp trang phục...?!” – Hơi rè rè thanh âm từ đằng sau một con to lớn robot phát ra, Hitomi nhận biết thứ này, là một con One Point thời thi tuyển sinh. Té ra là lũ Robot này được Power Loader sen-sei nhận thầu, làm cậu cứ thắc mắc mãi.

Power Loader sen-sei nhúc nhích thân thể dễ dàng thoát khỏi con robot, ông khá nhỏ con và hơi gầy gò so với toàn bộ giáo viên trong trường, để mình trần trụi trực và đeo một cái mũ giống như cần cầu của mấy cái xe van trên đầu. Cả người đang toát ra mồ hôi ướt đầm và thở hù hù, Power Loader xoay xoay cái tay nói:

“Muốn nâng cấp trang phục hả...Nhưng theo ta nhớ không lầm thì các em vẫn chưa đi thi lấy bằng anh hùng tạm thời mà, như vậy có phải hơi sớm quá không...(0.0)?”

“Thầy coi du di giúp em được không...Em hiện giờ đang tạm giữ chức đặc cảnh viên, nên vẫn hành động như anh hùng bình thường ạ...!”

“À...Em là Kizari...Phải không nhỉ?!”

“Dạ vâng!”

“Ồm...Nếu vậy thì ta phá lệ cũng không sao...Em muốn nâng cấp trang phục theo kiểu nào đây!”

“Em có mang nó bên cạnh Sen-sei, thầy coi xem sao!”

Hitomi mở hòm và lấy trang phục Shadow Hunter ra...Điểm khác biệt giữa nó và trang phục Dawn Knight chính là mặt nạ và họa tiết ở trên áo giáp, nhìn tổng thể thì vẫn hao hao tương tự đến tám mươi phần trăm.

Power Loader sen-sei đủ thẳng bộ quần áo và đặt nó lên bàn, chuẩn bị nghiên cứu tỉ mỉ, bỗng nhiên cửa phòng kêu cái “Cạch” thật to rồi mở bung ra.

“Sen-sei, sen-sei, em tới rồi nè!”

Một cái mặc đồ thể dục, treo mắt kính búi ở tóc khá đáng yêu cô bé nhảy lò cò đi vô.

“Hatsumei...!” –Power Loader sen-sei cau mày, cắn nhằn với vẻ không hài lòng, “Ta đã nói bao nhiêu lần là phải cẩn thận...Em đã phá hư rất nhiều đồ ở đây rồi đấy(-_-)!”

“Hí hí...Cái đó gọi là cống hiến hết mình vì nghiên cứu mà Sen-sei...Còn, ơ...Cậu là...”

Hatsumei quay sang Hitomi giật mình kêu lên...”Là gì ấy nhỉ...!?”

“...”

“Kizari...Gọi tôi thế đi!”

Hitomi rất cuộc nhớ ra con bé này là ai. Cô nàng là người hồ Lida ở Hội Thao U.A hôm bữa chỉ vì đi quảng cáo sản phẩm của mình với mấy công ty lớn.

Dễ thương thì dễ thương thật, đáng yêu thì đáng yêu đó...Cơ mà thể loại điên cuồng vì công việc này ghê gớm quá, cậu cũng muốn chào thua.

Hatsumei cũng chẳng đoái hoài gì tới Hitomi, nếu là một cái ban thường thì không nhớ mặt cũng phải thuộc cái tên, con bé này dứt khoát...Không!

Mất nó từ lúc bước vô chỉ đắm đuối vào chồng vật liệu và mấy con Robot của Power –Loader sen-sei.

“Hatsumei...Bữa nay ta đang bận nâng cấp trang phục cho cậu Kizari, em muốn nghiên cứu thì tự sang chỗ khác mà làm!”

“Nâng cấp trang phục, để em... $\geq \odot \cup \odot \leq$!”

Quả không hổ danh là công việc cuồng nhân, vừa nghe thấy thăng cấp chế tạo là lập tức xáp lại gần ngay.

Hitomi đưa mắt dò hỏi ý kiến của Power Loader sen-sei, thấy ông gật đầu một cái mới thở nhẹ nói, “Tôi muốn nâng cấp bộ trang phục này để tăng cường uy lực chiến đấu, Hatsumei –chan có đề xuất gì không?”

“Tăng cường sức chiến đấu à...Cậu không muốn bỏ khuyết nhược điểm trước sao...?” –Hatsumei hơi khó hiểu hỏi.

Thông thường anh hùng sẽ cân nhắc tới yếu điểm của mình để tránh bị đối thủ nhắm vào. Kể cả là học sinh thì xu hướng này vẫn phổ biến hơn là tăng cường trực tiếp sức mạnh.

“Bởi vì tôi cũng chưa tìm ra, thế nên chỉ cần quan tâm tới power là được...”

“Vậy hửm...Cậu thuộc hệ gì, muốn cải tiến theo xu hướng nào(0,0)?”

“Nếu nói hệ...tôi có thể di chuyển trên không, mặc dù chưa nhanh lắm...Tấn công từ xa, tốc độ, phòng thủ... đều sở hữu hết...Cậu nói là hệ gì đây?”

Hitomi có chút khó sở gãi gãi đầu trả lời.

“Toa...Toàn hệ luôn hả...Cậu là truyền nhân của All Might à... $\odot \blacksquare \odot$!”

“Rất tiếc là không nhé...!”

“Đã cậu muốn hoàn hảo, thì chi sớ tui không làm được rồi...Thông thường trang phục chỉ có thể bổ sung từ hai đến ba tính năng mà thôi, lắp đặt thêm đều có thể, nhưng phổ thông phụ trang sẽ không chịu đựng nổi!”

“Không cần toàn năng đến thế...Minh muốn gia tăng phạm vi công kích và khả năng điều tiết trọng lượng của nó!”

“Điều tiết trọng lượng...!” – Lần này tới lượt Power Loader sen-sei thắc mắc, “Công kích thì có nhiều loại, nhưng để lắp đặt công nghệ gia tăng trọng lượng lên một bộ đồ không hề dễ dàng đâu, Kizari, cho thầy hỏi em định làm gì với nó!”

“Rèn luyện thừa thầy ($\cup \cup \cup$)!”

Power Loader:!!!

[Có cần dữ dội vậy không...(-.-)]

“Em để bộ đồ ở đó...Khi nào sửa xong thầy thông báo tới lấy...!”

“Dạ, em cảm ơn!”

Hatsumei mon men lại gần cười toe toe nói, “Sen-sei, em cùng tham gia chế tạo luôn nhé...(^.^)”

“Tuyệt cô...!” – Nhỏ con ông thầy có vẻ vừa giận vừa buồn cười, phẩy phẩy tay nói, “Đừng có làm chậm trễ tiến độ của người ta là được!”

“Tất nhiên không rồi...Một chuyên gia sáng chế chắc chắn sẽ đáp ứng được những yêu cầu khó nhằn nhất của khách hàng!”

Nhìn Hatsumei miệt mài vui đầu vào công việc, Power Loader cảm thán với Hitomi:

“Em thấy nó dở dở ương ương như vậy, nhưng con bé lại là học trò xuất sắc nhất của ta...Mấy cái món đồ vụn vặt kia, toàn do nó chế tạo hết thầy...!”

“Tuy rằng đôi lúc Hatsumei hơi khùng khùng điên điên một tý, nhưng nếu mấy đứa muốn trở thành anh hùng toàn diện, vẫn phải trông chờ vào nó đó!”

...

Tuần trôi qua rất nhanh, học nhóm cũng đã kết thúc khá suôn sẻ và mỹ mãn. Tất cả các thanh niên được kèm cặp đều tỏ vẻ thỏa mãn với trình độ của mình.

Momo không chỉ dừng lại ở lý thuyết, cô bé đồng thời bổ sung thêm phần thực hành, đầu rằng theo Hitomi nhận xét, cũng chỉ mang tính chất luyện tập là chính, chưa chắc vô thi đã khởi lên bao nhiêu tác dụng, nhưng cũng làm mọi người yên tâm phần nào.

Và cứ thế, kì thi học kỳ, đã tới!

Tụi nhỏ sẽ phải thi viết trong ba ngày, sau đó mới đến phần thực chiến.

Thi viết, gồm nhiều môn tổng hợp từ toán, lý, hóa, sinh cho đến lịch sử anh hùng, văn hóa ngoại ngữ, đủ các thể loại.

Mỗi một môn đều phân ra bốn mươi lăm phút làm bài.

Ngày thứ ba, cũng là ngày cuối cùng thi viết, tiếng chuông báo hiệu vừa reo lên, Aizaw sen-sei liền nói:

“Hết giờ làm bài, cuối lớp đứng dậy thu đề cho thầy!”

Mấy đứa nhóc tỉnh thần phần khởi, có vẻ hồ hởi. Kaminari toét miệng tới mang tai, cười hắc hắc nói:

“Có tin được không mấy người, tui làm được hết, mà dám chắc là từ sáu mươi điểm trở lên đấy nhá!”

“Mình cũng vậy... Cảm ơn nhé, Yao –Momo (^.^)!”

“Ơ mà... giờ chỉ còn phần thi thực tiễn thôi!”

“Thiệt may là chúng mình biết đề trước, cũng luyện sơ qua rồi... Chắc cũng trót lọt hết!”

“Mong là rứa đi!”

Hai mươi phút sau, cả đám học sinh thay đổi trang phục anh hùng xong xuôi, tập trung ở khu Beta chuẩn bị cho phần thực chiến của tụi nó.

~~~~~ My Hero Academia ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Chuẩn bị chiến thôi nào, lớp 1-A!

Bánh xe thời gian xoay vòng, trước đó vài ngày, một cuộc hội thảo được cấp tốc xây dựng để bàn luận về chủ đề khóa thực hành thi học kỳ cho lũ trẻ...

Ngồi xung quanh bàn tròn là mười vị giáo viên cốt cán của U.A, dẫn đầu là thầy hiệu trưởng Nenzu mở lời trước:

“Đạo gần đây rất nhiều tai họa và rắc rối cứ liên tục đổ ập đến với trường chúng ta, đặc biệt là bọn nhỏ năm nhất...”

“Việc Liên Minh Tội Phạm có dính líu tới Kẻ Sát Người Hùng, cộng thêm sức ảnh hưởng ngày càng lan rộng thông qua những lời nói là lý tưởng của hần ta khiến tám màn đen trong xã hội dần dần bị khuấy động...”

“Có khi nào, bọn chúng lại trở dậy một lần nữa...(-.-)!”

“Nếu thế thì chúng ta cần sớm ngăn chặn... Nhất là phải đảm bảo an toàn tuyệt đối khi học sinh ở trong khuôn viên trường(- -)!” – Ectoplasm sen-sei đưa ra ý kiến.

“Nếu xã hội đang gia tăng số lượng tội phạm, thì phong cách kiểm tra cũ đã không còn hợp thời...!”

“Dùng lũ robot chỉ là để tránh lời phản nản và đồn đại từ quần chúng bởi vì thương tích khi xét tuyển mà thôi!”

“Nói kiểu này kiểu kia cũng vô dụng... Tụi học sinh, vẫn nên đánh với người mới chính xác...!” – Aizawa lặng lẽ chêm vào.

“Có điều như thế thì bất công quá...” – Juisan Gou lắc lắc ngón tay béo ụ của mình phản bác lại, Midnight sen-sei cũng gật đầu đồng tình, “Nếu đánh vậy thì bọn nhỏ làm gì có cửa qua!”

“Tôi hiểu là ngài hiệu trưởng muốn thay đổi thể chế để thích nghi với xã hội đang bạo động tăng dần... Tuy nhiên...”

Cemento hơi ngập ngừng, nhưng cũng đủ hiểu là ông không tán thành phương thức này.

“Các vị thấy không ổn... Tôi nghĩ chúng ta có thể tạo thêm lợi thế cho các học viên, tránh tình trạng mất cân bằng hoàn toàn!”

“Ông nghĩ sao, hiệu trưởng!?” – Snipe sen-sei hỏi.

Nenzu cười cợt trả lời, “Quan điểm của tôi đã nêu ra từ đầu, thể chế bắt buộc phải sửa lại... Chúng ta cần đảm bảo học sinh tốt nghiệp U.A có thể gánh vác một phương, chứ không phải một đám học vẹt!”

“Chúng ta sẽ biến học sinh trở nên mạnh mẽ hơn để ứng phó với tình hình hiện tại!”

“Cho nên là... Aizawa, thầy hãy công bố các cặp thi đấu...”

....

Khu vực thi thực hành, Hội Trường Trung Tâm, dãy nhà Beta!

Sắc sở lập lòe đủ mọi màu sắc hai mươi đứa học sinh đang đứng trở mặt nhìn đối diện tại nó mười anh hùng chuyên nghiệp, đúng hơn là mười thầy cô của U.A cũng thay bộ đồ nghề của họ ra luôn.

Nhiều đứa thầm hô to trong lòng không ổn, tình thế trước mắt có gì đó sai sai.

“Và giờ thì, chúng ta bắt đầu bài thực hành!”

“Ồ bài thi này, rốt là chuyện đương nhiên có thể xảy ra, nếu muốn đi tập huấn trại hè thì đừng gây ra lỗi lầm ngu ngốc nào đấy!”

Aizawa phát biểu một câu mang tính chất “hù dọa” nhu thường lệ, cơ mà làm cho hơn phân nửa lớp mặt tái xanh hết lại.

“Tại sao có nhiều thầy cô tập trung vậy ạ... (0,0)?!”

“Theo ta nghĩ chắc mấy đứa đều thu thập thông tin ít nhiều, nên chắc đã đoán ra bản thân cần phải làm gì!”

“Để ẹt thầy ơi, tiếp tục đập nhau với lũ robot hồi thi đầu vào chứ gì... 𐄂(¬_¬)𐄂!”

“Đúng đó... Đúng đó... Thử thách lòng can đảm nào... (^0^)! ”

“Đáng tiếc... Vì nhiều lý do, cuộc thi hiện tại sẽ được đổi mới quy chế!”

“Hề... ☹️❗”

Thầy hiệu trưởng Nenzu bất ngờ trời đầu từ trong đồng băng của Aizawa ra phán một câu khiến cho Ashido và Kaminari đứng hình tại chỗ.

“ĐỔI MỚI QUY CHẾ...@!!!”

Cả nhóm đồng thanh la lên...

“Chuẩn zậy đó...!”

“Từ bây giờ, các thầy muốn tập trung huấn luyện các em theo phương thức chiến đấu giữa người với người, tương tự như công việc của anh hùng!”

“Đồng thời đề cao công tác giảng dạy hơn thông qua chiến đấu thực tiễn...!”

“Do đó... Ở bài thi hôm nay, tất cả sẽ chia ra tổ hai người và đối đầu với một trong số các giáo viên tại đây!”

“HẢ... 𐄂𐄂???”

Lần này hai mươi đứa đồng thanh la to, Uraraka lấp bắp hỏi:

“Đối mặt với giáo viên, bọn em có cửa thắng sao ạ... (-.-)?!”

“Cứ bình tĩnh...!” – Aizawa trấn an một câu, “Danh sách gặp nhau đã có hết đây rồi!”

“Dựa vào phong cách chiến đấu, điểm số cá nhân, mối quan hệ và nhiều tiêu chí khác nữa, để mà quyết định. Và kết quả đây...”

“Cặp thứ nhất: Sato và Lida vs Cementoss sen-sei!”

“Cặp thứ hai sẽ là Shoji và Koda, hai em đánh với Snipe sen-sei!”

“Cặp thứ ba: Aoyama và Mineta vs Juusan Gou sen-sei”

“Cặp thứ tư, Todoroki + Bakugo một đội, hai đứa sẽ đánh với ta (— —)!”

“Hả...!”—Bakugo và Todoroki ngêch mặt ra nhìn nhau. Hiển nhiên trong lòng Bakugo, ngoại trừ Midoriya thì Todoroki là “thành viên” thứ hai trong danh sách “tắt sất” bảng của nó.

Aizawa tiếp tục...

“Cặp thứ năm: Ashido và Yaoyozoru vs Nenzu sen-sei!”

“Cặp thứ sáu: Jiro và Asui vs Present mic sen-sei!”

“Cặp thứ bảy: Uraraka và Kaminari vs Midnight sen-sei!”

“Cặp thứ tám: Tokoyami và Ojio vs Ectoplasm sen-sei!”

“Cặp thứ chín: Sero và Kirishima vs Power Loader sen-sei!”

“Cặp thứ mười: Midoriya và Kizari vs...”

Nói tới đây, Aizawa bỗng ngập ngừng nhìn lên trời, cùng lúc đó, một thân ảnh to lớn khổng lồ giáng xuống cái rầm thổi lên gió bụi mịt mờ...

“Đề ta... ▽(— —)▼!”

“ALL MIGHT...(0.0)!!!!?”

Hai thằng tròn tròn mắt nhìn vị kia hạng một anh hùng đang toét miệng cười cười, oang oang nói “Cố gắng mà đả bại ta nghe chưa...Hai nhóc!”

[Biết ngay là không dễ dàng rồi... Chẳng ngờ được là All Might cũng tham gia vô vụ này...(-.-)!]

Dù có hoàn thành xong quá trình chữa thương và tăng lên sức mạnh đột tiến, Hitomi dám khẳng định rằng, trừ phi cậu lật luôn bài tẩy ra, thì mới có khả năng đánh bại được All Might.

Lưu ý là đánh bại chứ không phải giết chết. Khác biệt với Noumu, dẫu rằng Noumu ở USJ nhìn sơ qua số liệu thì có thể đấu ngang tay với All Might, thế nhưng là bởi vì nó có Kurogiri trợ giúp cộng thêm năng lực Cổng Dịch. Bản thân Hitomi lần đó còn bị Noumu áp chế vô cùng vướng tay vướng chân.

LV4 chính là một rạch hồng cầu, nếu bùng nổ toàn lực, giống như Hitomi, bước vào LV4 +4, lập tức có thể miểu sát Noumu. Thì All Might cũng vậy, có thể kéo lâu dài khiến cho All Might cạn kiệt thể lực, nhưng nếu vị kia no.1 Hero quyết tâm bùng nổ toàn bộ sức mạnh ngay từ giây phút đầu tiên, Noumu chắc chắn sẽ bị trấn áp không hề huyền diệu chút nào.

[Như vậy là... Trường đã tính toán hết rồi (- -)!]

Nenzu sen-sei đột ngột cắt ngang dòng suy nghĩ của mọi người, ông bắt đầu giảng giải luật chơi:

“Bài thi sẽ giới hạn trong vòng ba mươi phút nhé!”

“Mục tiêu của các em là đeo chiếc vòng tay bằng sắt này vào tay giảng viên...!”

“Hoặc... Một trong hai đứa thoát khỏi khu vực chiến đấu!”

“Bắt giữ hoặc chạy trốn à... Sao mà giống cái khóa thực tập ở USJ vậy nhỉ...(o.o)!”—Kaminari trầm tư tự nhủ.

Bên cạnh Uraraka giờ tay hỏi:

“Có thật bọn em được phép bỏ chạy không ạ...(o.o)?!”

“Ừm... Nhưng lần này sẽ có đôi chút khác biệt...!”

“Bởi vì mấy đứa, sẽ phải chiến đấu với địch thủ giỏi hơn mình rất nhiều lần!”

“Ồ lần thi hiện tại, các em cứ coi bọn thầy là tội phạm đi...!” (Jusan Gou)

“Nếu bọn em đứng độ kẻ địch... Xác định đánh thắng được thì cứ đánh... Tuy nhiên...” (Snipe)

“Nếu cách biệt giữa hai bên quá to lớn... Thì duy trì khoảng cách rút lui và gọi viện trợ vẫn tốt hơn!”

“Todoroki, Midoriya, Lida... Mặc dù ba em đã bắt giữ thành công Kẻ Sát Người Hùng cùng với Kizari, nhưng bọn thầy đánh giá đó là một hành động hết sức nguy hiểm...”

“Dạ vâng!”

“HA HA...Đừng nặng nề quá thế!”

All Might cười lớn giang hai tay của mình ra, “Cơ mà, đánh như vậy thì ta thấy mấy đứa chỉ có một phương án đó là bỏ chạy mà thôi...Tỷ lệ thành công cũng rất thấp!”

“Do đó...Bọn ta đã nhờ khoa hỗ trợ làm thứ này đây...!”

Từng giáo viên một rút ra mấy quả tạ màu bạc trông như vòng tay và đeo vô.

“Đây chính là tạ siêu nén...Đã có một cuộc thi, và thầy đã chọn sản phẩm Hatsume!”

Pặc!

Trầm đục thanh âm vang lên, All Might ồ ồ tiếp tục nói:

“Đeo một nửa số trọng lượng bản thân tạ, gọi là chấp đầy!”

“Nhìn nhỏ nhắn xinh xắn vậy thôi...Tiêu tốn thể lực kinh lắm...Ui...cha...”

[Hình như nó nặng hơn mình tưởng...(-.-)!]

“Rồi...Mỗi nhóm sẽ thi thực hành ở khu vực chỉ định...”

“Sato, Lida...Chuẩn bị đi...!”

“Vâng!”

“Trong lúc chờ đợi, mấy đứa muốn bàn chiến thuật, hoặc theo dõi bài thi của người khác thì tùy...Vậy thôi!”

“Gấp rút thời gian quá...Sato –kun, chúng ta vừa đi vừa bàn chiến thuật ẹ...Cementoss sen-sei năng lực bên trong thành thị kinh khủng lắm!”

“Được!”

“Kyoka –chan...Tụi mình cũng lập kế hoạch thôi!”

“Duyệt!”

“Chuyện cần làm là lột đồ Midnight sen-sei ra thôi!”

“A du ừ...Như thế hỏng được đâu, Mineta...Chúng ta là anh...Hùng đấy!”

Hitomi nhìn team do thánh điệu Aoyama và thánh dâm Mineta tổ hợp tạo thành, lòng thấp trước cho tụi nó nén hương.

Tean như thế kia, căn bản méo có hi vọng!

“Momo...Cố gắng lên nhé!” –Hitomi vẫy vẫy tay với bạn gái, Momo cũng nắm nắm quả đấm nhỏ quơ quơ, “Hitomi –k un đừng để rớt đó!”

“Kizari –san...Chúng ta đi bàn chiến lược thôi...All Might làm đối thủ, không cần thận trọng bài này như chơi!”

“Ok...Vào đi!”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Học sinh vs giáo viên (1)

Sato và Lida chạy song song đến địa điểm thi đấu, là một chỗ thành thị giả tạo khu vực.

Đầu đầy cơ bắp Sato, hướng bạn mình giao quyền chỉ huy, nhìn xung quanh rồi hỏi:

“Lida, cậu có ý tưởng gì để qua bài này không...(0,0)!?”

“Chưa rõ nữa...” – Lida lắc lắc đầu nói, “Nhưng theo phán đoán và những gì Cementoss sen-sei đã thể hiện hội hội thao, tố năng lực của thầy ấy sẽ được đề cao cực lớn, thậm chí mạnh mẽ gần như vô địch nếu chiến đấu trong thành thị...”

“Nói có hơi quá không. . .!”

“Cũng có thể chưa đạt tới mức đó. . .Nhưng muốn đối đầu trực diện với Cementoss sen-sei vẫn là không thể nào!”

Oành! Oành! Oành!

“Hả. . .?”

“Gì chứ. . .!”

Mặt đất bỗng trời sóng cuộn cuộn biến thành từng bức tường xi măng khổng lồ ngăn cản lối đi của tụi trẻ. Bọn nó chỉ có thể đi vòng tìm cách né tránh đối phương, hoặc là tấn công trực diện mà thôi.

“Chạy mau!”

Lida quyết đoán chỉ thị. Hai thằng không ngần ngại chui tọt vào một con hẻm để thoát khỏi tầm mắt “tên tội phạm”.

“Hừ. . .Lida, cậu nói đúng. . .Nếu ụnh trực tiếp, tớ đánh không hết chừng này tường lũy đâu. . .” –Sato lau mồ hôi trên trán nói.

“Nếu các thầy cô sắp đội thì họ hẳn có ngụ ý hết rồi. . .Tấn công trực diện chắc chắn là một ý tưởng không khôn ngoan, kể cả khi hai người bọn mình đều là hệ sức mạnh. . .Tuy nhiên, chúng ta có thể lợi dụng quirk của tớ để một người có thể thành công vượt qua. . . (- -)”

“Nhưng thầy ấy cản mất lối ra vào chính rồi. . .”

“Bối vậy tụi mình cần đánh lạc hướng. . .”

“Chúng ta cũng chưa rõ ràng được tầm đánh của thầy ấy là bao nhiêu. . .thông tin còn thiếu thốn rất nhiều, thời gian hạn chế. . .!”

Lida bóp bóp cổ tay sầu lo nói.

“Bí quá thì để ta ra tấn công thẳng luôn, năng lực của tớ duy trì được năm phút, cậu lợi dụng thời gian đó mà trốn qua đi Lida. . . ►_◄” – Sato khí thế hề hề, quyết tâm trắng sí một đi không trở về.

“Cũng chỉ có cách như thế. . .” –Lida gật đầu đồng ý, “Có điều, tụi mình dụ thầy ấy ra xa một chút, năng lực của tớ không thể nhảy quá cao được. . .!”

“Cementoss sen-sei di chuyển khá chậm chạp, nếu bỏ rơi ông ấy đằng sau, tụi mình quá quan tỹ lệ rất cao!”

“Duyệt. . .Lên đi, Lida!”

...

Shoji và Koda đối đầu với Snipe sen-sei, phương diện thể thuật của ông không mạnh, quirk cũng không có tính sát thương mạnh lắm, nhưng Snipe đã kết hợp với tài bắn súng của mình và trở thành một anh hùng chuyên đẩy tiếng tăm

Ông thầy này có khả năng quan sát kỹ lưỡng cùng khổng chế mục tiêu ngắm bắn vô cùng tinh chuẩn, có thể nói là bách phát bách trúng.

Muốn chiến thắng Snipe, đối với hai thanh niên không có năng lực tấn công tầm rộng, quả là một thách thức không hề nhỏ.

Núp đằng sau mấy cây cột nhà to lớn, Shoji chỉ chỉ hai ngón tay lên bầu trời, Koda cũng hươ hươ bàn tay ra, hai thanh niên tổ kịch câm giao lưu ngầm với nhau, bất chợt, từ trên trời truyền đến tiếng rú rít.

“Hừm. . .(0~0)?!”

Snipe cau mày, híp mắt nhìn lên phía trên, ông rõ ràng đây chính là do năng lực của Koda gọi tới chim chóc nhằm phân tán sự chú ý của mình và che lại tầm mắt của ông.

Nếu vậy thì. . .

“Để xem ai trong chúng ta, chơi trốn tìm giỏi hơn. . .”

PẶc!

Boom!

Tròn dài quả bom khói được vung ra, tức thì cả bầu không gian bị nhấn chìm trong sương mù mịt mờ, chỉ có thể dựa vào trực giác cùng thính giác để phán đoán vị trí của đối phương.

“Nào, Game start!”

Snipe sen-sei lăm bắm, thân người từ từ biến mất. Shoji chỉ giả biến thành mất và tai giương lên cực hạn, liên tục di chuyển thay đổi từ cột nhà này qua cột nhà khác cùng với Koda. Ba người đang làm một hồi đuối bắt, kẻ bị phát hiện trước...Liền đón nhận số phận a!

...

“Nhóm Ojiro và Tokoyami bài thi thực hành...Sẵn sàng, bắt đầu!”

Lạnh như băng thanh âm máy móc vang lên, Ojiro và Tokoyami kinh hãi lui lại về sau khi thấy khối trắng bóng tỏa ra hình thành đến gần hai mươi người “Ectoplasm sen-sei” đứng hình vòng tròn bao vây bọn họ lại.

“À quên nói cho mấy đứa...Ở kì thi này, giảng viên bọn ta...Sẽ dồn toàn lực để nghiền ép mấy đứa đó!”

Ectoplasm âm trầm thanh âm vang lên, miệng nhả đầy khói trắng, từng bóng người chọt hiện lên trong đại sảnh chật hẹp.

Vù!

"Tấn công!"

Cùng lời nói là lúc hai mươi phân thân xông tới muốn che phủ Ojiro và Tokoyami.

PẶc!

“Lên đăng trên, Tokoyami!”

Ojiro quần chiếc đuối quanh Tokoyami, tức thì ném cậu bạn bay thẳng lên tầng lầu thứ hai. Mất thấy Tokoyami chuẩn bị đập vào tường gạch đằng sau, thẳng nhóc đầu chìm hết lớn:

“Ra đi Dark Shadow (ノコ益ッ!)!”

Oành!

“Ấy yo...Có tui!”

To lớn bóng đen từ trong thần thể Tokoyami vuron ra, một cái móng vuốt khổng lồ giữ chặt thẳng nhóc lại, hóa giải lực trùng kích thành từng vết rạn nứt trên bức tường.

“Mang cậu ấy tới đây...!”

“Yoshi!”

Vù~~~~

Dark Shadow phóng hạ, tóm lấy thân người Ojiro kéo lên đứng song song với Tokoyami.

Năng lực của Tokoyami cho phép cậu tấn công chớp nhoáng và giữ khoảng cách an toàn với kẻ địch, thế nhưng đối đầu với một địch nhân có thể phân thân ra hàng chục người như vậy, Tokoyami liền lộ rõ vẻ đơn bạc.

Vốn dĩ quirk của Ectoplasm chính là khắc chế của Tokoyami, nhưng sự phối hợp nhịp nhàng của hai đứa đã tạm thời hóa giải đi phần nào nguy hiểm vừa rồi. Tuy nhiên, lúc này, thử thách mới thực sự bắt đầu!

...

Team Sero và Kirishima!

UỖNH!

OÀNH!

OÀNH!

“Mẹ nó, thanh niên, nghĩ cách gì đi chứ...Tụi mình sắp hết chỗ đứng rồi...(^;_;)!”

Kirishima vừa chạy vừa hét to với Sero, thằng kia cũng mặt khổ mày châu nói:

“Địa hình có lợi thế quá đáng...Đã vậy, xung quanh còn không có bất kì cột đèn nào cho tui bu bám, ông nghĩ phải làm sao đây!”

“Khoảng cách từ chỗ chúng ta đến cổng thoát hiểm quá xa...Xét theo tình hình lúc này, nguy cơ bị tóm rất cao...(-.-)!”

Ầm...Ầm...Ầm...

Tiếng đất sụt lở mỗi lúc một gần hơn, hai thằng kia tìm đập bình bịch, bối rối vô cùng.

“Kirishima...Liều một lần đi thanh niên...(--)!”

“Sao...!”

Xoẹt!

Sero bắn dây vải ra, trói chặt lấy Kirishima, hét lớn:

“Nâng tinh thần bay nè...!”

Ôi Đm...!

Kirishima thảm chửi tục một câu, Sero sáng kiến quá bất ngờ làm nó không kịp chuẩn bị gì cả.

“Chú làm thiệt đấy à... ๐_๐!”

“Cách duy nhất để thoát khỏi Power Loader sen-sei đó!”

Sero xoay người mòng mòng, dồn hết sức ném mạnh Kirishima ra ngoài.

“Đi đi...Kirishima ๐_๐!”

Thằng bạn tóc đỏ mới bay, Sero tức tốc lao theo nhằm thu hút sự chú ý của Power Loader sen-sei.

Thành bại, liền do trời (-0-)!

...

“Trận này cứ để tao lo, mày đứng đó nhìn được rồi...Thằng nửa băng nửa lửa...!”

“Cậu nói như thể thấy ấy dễ nhai quá nhi...(- -)!”

Tổ hai người đang cãi cọ, vô thi đấu không lo hợp tác mà trước đánh võ mồm một phen, không ai khác ngoài cặp đôi Todoroki – Bakugo!

“Vây thì im miệng mà nghĩ cách đi... ๐_๐!” –Bakugo vẻ mặt khó chịu nói, nhưng cũng không làm gì hơn.

Ngoại trừ Midoriya ra, trong lớp này, mặc dù ai nó cũng thả miệng pháo xi và một phen, nhưng động tay động chân thật thì đúng là không có.

“Cẩn thận...!”

“Mau lui lại...!”

Bakugo và Todoroki gần như cùng một lúc thốt lên khi thấy thân ảnh của Aizawa sen-sei cao ngất ngưỡng đứng trên nóc nhà chiếu rọi bóng xuống dưới chân nó.

Cần như không kịp suy nghĩ gì nhiều, hai thằng lập tức chuẩn vô một ngõ nhỏ giữa hai căn nhà gần đó, tránh đi tầm nhìn của ông thầy chủ nhiệm.

“Nếu chúng ta chia nhau ra chạy, một người ở lại làm mồi nhử thì thế nào...!?”

Todoroki đưa ý kiến của mình, nhưng ngay lập tức bị Bakugo gạt phắt đi:

“Đó là suy nghĩ ngu nhất tao từng biết...Thế chất của Aizawa sen-sei hơn hẳn cả tao lẫn mày, giả sử ông tóm một thằng mà đứa kia chạy không đủ nhanh ra kịp công, thì rất dễ bị ông bắt kịp...”

“Chưa kể, khi ông ấy xóa năng lực của tao và mày đi, ai dám đảm bảo là chúng ta có thể trụ lâu trên tay ông ấy thêm mấy giây, mất đi năng lực, cả mày lẫn tao đều không thể tăng tốc được, bị đuổi kịp chỉ là sớm muộn!”

“Thế giờ làm gì...(--)!?”

Cách nào không được, cách kia cũng không xong, hai thằng có vẻ lâm vào hoàn cảnh bế tắc. Mà bên ngoài Aizawa sen-sei chưa hề có ý muốn truy lùng quá sâu vào bên trong.

Vì ông biết tự đưa bản thân vào hoàn cảnh bất lợi thì rất dễ bị lật ngược bàn, nhất là khi team kia có hai thành viên năng lực thuộc loại top đầu của lớp, đồng thời vô cùng táo bạo.

Bakugo!

Todoroki!

“Đánh lạc hướng đi Todoroki...Câu giờ chỉ tổ làm chúng ta thêm bị động!”

Bakugo trầm mặc một lúc lâu rồi nói.

“Mày hãy tạo một bức tường bằng lá chắn trước tiên, để chúng ta có được màn chắn ánh mắt của Aizawa sen-sei, sau đó ép từ từ vô và chia ra hai phía tiến về phía cổng, như vậy dù một thằng có bị tóm thì ông ấy cũng không kịp quay ngược trở lại bắt người kia!”

Đã từng ăn thiệt thòi không ít lần từ phía thầy chủ nhiệm nên ít nhiều Bakugo đều lưu lại bóng ma trong lòng, nhưng cũng chính vì thế mà nó có thể đưa ra một phương án coi như là khá tối ưu ở tình huống hiện tại.

Todoroki cũng chẳng có sáng kiến gì hơn, gật đầu đồng ý:

“Vậy, chúng ta làm thôi!”

~~~~~ My Hero Academia ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Học sinh vs giáo viên (2)

Nếu như muốn nói đến cảm giác kẹt giữa cổng thiên đường và địa ngục là gì, thì Mineta và Aoyama sẽ trả lời ngay rằng...

“Đ...m...Còn một chút xíu nữa thôi...(^;_>)!”

“Làm sao mà...Thầy ấy lại...có thể...Nghĩ ra được cách như thế để trốn thoát cơ chứ...@@@!!!”

~~~~ Vũ...Vũ...Vũ ~~~~

Đáp trả lời kêu khóc của hai thằng là tiếng gió dữ dội kèm theo sức hút rợn người.

Juusan Gou sen-sei chậm rãi từng bước một tiến đến gần tụi nó, vừa đi ông vừa nói:

“May mắn thật...Không ngờ rằng các em lại dùng chiêu trò như thế để bẫy thầy...Suýt chút nữa thì đã để xổng mất hai đứa rồi (-.-)!”

“Giờ đừng hòng trốn thoát nhé...Mặc dù thầy hơi yếu trong mấy vụ đánh nhau, nhưng bắt giữ là nghề của thầy đấy!”

(ㄥㄥ)

“Mịa nó...Aoyama, tìm cách gì đi, sắp bị tóm cả lũ rùi đó...(ノ益彡)”

Mineta về mặt khóc ròng la hét, thế đâu nào mà đến phút cuối cùng lại thất bại cơ chứ. Trên đầu nó quả bóng nảy nảy dính dính đang được thằng nhóc dính chặt vào cây cột ngang sát cửa ra vào. Cả hai thằng cố gắng bám trụ để khỏi tuột tay, vì một khi bị hút đi liền sẽ rớt bài thi a.

“Tui cứ tưởng kế hoạch của cậu hoàn hảo lắm...Nhưng không sao, cứ để Aoyama này lo...(— —)!”

“Định làm gì thì lệ lên cha nội, thầy ấy cách chúng ta chưa tới bốn mét kia...(0~0)!”

Aoyama vẫn bình thản điệu đà vừa cười vừa nói, “Trang phục của tôi có khả năng liên thông từ chân, tay đến bụng...Tức là...!”

Chiu...

Một tia sáng lấp lóe từ đôi chân của Aoyama bắn ra hướng thẳng tới Juusan Gou sen-sei.

“...Chúng ta sẽ không bị bắt lại đâu!!!”

“Ồ ồ ồ...Aoyama...N...N...n...n...hìn...!”

Mineta miệng cá lăm lăm bắp kinh hãi, chùm sáng của Aoyama mới sắp lại gần đã bị lỗ đen từ ngón trỏ của Juusan Gou hút vào, chỉ chớp mắt đã biến mất như chưa từng tồn tại vậy.

Aoyama: ☹️☹️!!!

“Không đùa được đâu...!”

Mineta:!!!

“Nói gì vậy hả Aoyama...!”

“Tui thì vẫn là tui thôi...~~~~vvvv”

“...”

PẶc!

Mineta đu người ôm chặt cây cột, mím môi lấy một cánh tay bứt trên đầu quả bóng dính ra...

“Tuyệt chiêu...Grape Rush...Liên hoàn ném!”

“Không có tác dụng đâu, ngay cả ánh sáng, quirk của thầy đều có thể hút được...!”

“Ý em không phải vậy...!”

Rắc ~~~ Rắc ~~~ Rắc

Những thanh âm rạn nứt đột ngột kêu lên, Juusan Gou giật mình, bản năng cảm thấy không ổn muốn dừng lại nhưng không kịp.

“Nằm xuống mau, Aoyama!”

Mineta hét lớn, trên đầu bóng dính chụp ngay lấy thẳng bạn, một bên khác thả người dính chắc vào mặt đất.

Cùng lúc đó, cột ngang mắc vào giàn giáo mà hai đứa nó bu bám này giờ, rung lắc mỗi lúc một mạnh rồi bật tung lên.

Vốn dĩ sẽ không bị hút đi, nhưng Mineta đã phân tán sự chú ý của Juusan Gou sen-sei thành công và dính một chuỗi dài những quả bóng từ đầu cậu từ dàn giáo và để cho Juusan Gou hút thỏa thích.

Juusan Gou nhìn thấy một khối to lớn vật thể bay về phía bản thân, tầm nhìn gần như tối đen lại, giật mình muốn lui sau tránh né, thế nhưng làm một anh hùng phụ trợ, năng lực của ông chỉ thiên về cứu giúp mà thôi.

Y hệt tên tội phạm Kurogiri trong Liên Minh Ác Nhân đã nói, sức chiến đấu của Juusan Gou thậm chí còn thua cả những anh hùng phổ thông nhất.

OÀNH!

Lỗ đen nho nhỏ từ ngón tay không đủ sức để nuốt trọn hết cả khối đồ vật cồng kềnh như thế trong một lần, Juusan Gou tức thì bị đánh bay ra đằng sau mấy mét, Mineta và Aoyama nhân cơ hội đó nhanh như chớp xông qua cánh cửa có hình ông thầy hiệu trưởng Nenzu.

Và ngay lập tức, đèn tín hiệu vang lên...

“Píp...Team Mineta –Aoyama đã thông qua thành công cuộc thi của mình, xin chúc mừng!”

Thằng nhóc lùn tíu tở hù hù như chó chết, nhìn bên cạnh Aoyama vẫn còn tâm tình lấy gương ra soi mói, chỉnh lại kiểu tóc của bản thân mà nghiêng răng tức giận. Không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng đội như heo mà.

[Thật may là cuối cùng đã thi đậu rồi, kể ra bản thân cũng có tố chất gánh team đấy chứ ...(-.-)...] –Nó tự yy, thoáng an ủi mình như vậy.

Giờ thì, chỉ còn chờ đợi những đứa khác mà thôi!

....

Khu vực Gamma!

Theo như đã nói từ trước thì khu vực này tràn ngập những nhà máy và xí nghiệp san sát nhau đến mức khó lòng mà di chuyển. Ngoại trừ một số đường chính ra, thì chỉ có hai cách lưu thông ở khu vực Gamma, một loại chính là bay. Bay gần như là phương thức di chuyển ít bị hạn chế tại các loại địa hình nhất.

Tuy nhiên vẫn còn một số chỗ hạn chế bay lượn như là các hạng động hay sườn núi hẹp dốc. Ở nơi đó, liền cần năng lực hệ sức mạnh và đeo bám nhiều hơn là việc di chuyển. Quan trọng nhất rằng phi hành luôn luôn là hệ “quý hiếm” tức là quirk rất ít thấy, tương tự như công dịch chuyển. Bởi thế nên mới có loại thứ hai.

Loại thứ hai tồn tại, thường thấy nhất trong xã hội, đó là những thành viên có quirk dính, hoặc bắn ra các món đồ gắn liền với dây thừng các kiểu, mà lại có thể bám dính được, tí như Sero. Năng lực Tape của thanh niên này cho phép cậu có khả năng cơ động cực cao trong bất kì loại địa hình nào, tất nhiên nhược điểm vẫn tồn tại, nếu không có các công trình kiến trúc để đánh đu thì sự linh hoạt của Sero sẽ giảm đi đáng kể.

Mà khi đã hiểu rõ tình hình hiện tại rồi, thì team Ashido và Momo cũng hiểu là mình đang gặp thách thức lớn như thế nào.

Đối thủ của họ, Nenzu sen-sei, hiệu trưởng của U.A, đã đảm nhiệm chức vụ không biết bao lâu, thậm chí thời All Might đã thấy ông ấy rồi.

Nenzu sen-sei có nguồn gốc từ họ nhà chuột dùng trong thí nghiệm, tại đại tai biến thời kì, ông may mắn thức tỉnh và sở hữu năng lực High Spec. Nghĩa là, ông còn thông minh hơn cả con người, thậm chí có thể so sánh với những nhà khoa học thiên tài của thời đại tai biến.

Nenzu sen-sei là trụ cột tinh thần, cũng như người đang bày vẽ kế hoạch và đường đi nước bước cho U.A

Và dĩ nhiên, khi đấu một trận PK với học sinh thể này, ông chắc chắn sẽ không nung tay.

“Bíp...Bài thi nhóm Yaoyozoru – Ashido, Bắt đầu!”

Tiếng còi hiệu vang lên, Momo tức tốc biến sang module “Flexible Armor 2”. Cô bé nhìn Ashido nói nhanh:

“Làm theo kế hoạch, Mina –chan!”

Hai đứa con gái bỗng nhiên nắm lấy tay nhau, Ashido vận hết sức lực, quăng Momo bay thẳng lên trời.

[Nhìn xem...Quan sát xem...Thầy ấy...Ồ...]

[Bên kia...(´ω´)!]

Momo giống như phát hiện Nenzu sen-sei đang ngồi trên một chiếc xe cần cầu cách họ mấy dãy nhà.

Quá xa!

Không thể lại gần bắt giữ được!

Đây là cảm nhận đầu tiên của cô bé.

“Mina –chan, kế hoạch hai!”

Đã chuẩn bị sẵn sàng, lên chiến lược cụ thể để đối phó với Nenzu sen-sei, Momo không muốn phí bất kì một giây nào, cánh tay cô hơi sáng lên từng tia óng ánh màu tím, một sợi móc kéo dài nhanh chóng được tạo ra.

“Chộp lấy...!” ~~~ Oành ~~~

Cùng với tiếng kêu của Momo là âm thanh chấn động đình tai nhức óc. Momo sững sờ khi thấy thầy hiệu trưởng khuôn mặt chuột nho nhỏ hướng cô cười cợt, khẽ nhích cánh tay hai lần, cần cầu khổng lồ tiếp tục va chạm gây hàng loạt những vụ đổ vỡ.

[Thầy ấy muốn dùng cách này để tấn công bọn mình...Vừa không lại gần, lại có thể đạt thành mục tiêu!]

“Nhanh lên Mina- chan!”

“Mình lên đây!”

Ashido tóm lấy sợi dây phi thân lên đứng ngay cạnh Momo. Nhưng còn chưa kịp hỏi han gì thì đã bị cô bạn kéo tay chạy như điên về phía cổng thoát hiểm.

Và...

ẦM! ẦM! ẦM!

Ashido trợn tròn mắt run rẩy khi thấy các tòa nhà đổ sụp như máy cắt rạ đằng sau lưng họ. Cô bé lắp bắp: “Yao – Momo...Đó là do Nenzu sen-sei, tạo ra...!”

“Ừ...!”

Momo không dám nhiều lời, khi mà tai nạn đang cận kề bên, đuổi theo họ sát nút. Hai cô nhóc mảnh mai thân hình không hề yếu ớt mà nhanh nhẹn vô cùng, lấy tốc độ gần như tương xứng với đòn tấn công của Nenzu sen-sei, dùng cách biệt chưa tới vài giây để xông ra đường chính nơi mà thầy hiệu trưởng đang cố gắng bưng bít hết lại.

“Nhanh chân lên Mina –chan...Nếu không tới Escape Gate trước khi Nenzu sen-sei phá hủy toàn bộ lối đi, chúng ta sẽ rớt bài kiểm tra mất(0~0)!”

“Mình đang cố hết mức đây Momo –chan(-.-)!”

Không nhanh...sẽ rớt...Không vượt qua...Liền muốn bỏ trại hè...

Và dĩ nhiên là không học sinh nào muốn như vậy cả.

Momo cũng thế, Ashido cũng thế...Vậy nên, họ chỉ có thể dồn sức mà chạy, nhưng không phải ở dưới đất, mà di chuyển qua các loại xí nghiệp cùng vô vàn trở ngại đến từ địa hình của khu vực Gamma và những pha phá rối có chủ đích của thầy hiệu trưởng.

Liên bàn chính xác, lần thi đấu này chính là một cuộc đua... Một cuộc chạy đua với thời gian và khả năng công phá, cùng tính toán của hai bên.

Momo mặc dù được cho là thiên tài học sinh, IQ cực cao, nhưng so sánh với Nenzu sen-sei liên vẫn thua kém rất nhiều. Chí ít cô bé sẽ không thể phán đoán chính xác và cận kề đến từng địa điểm phá hoại như ông thầy.

Có điều...

“Sắp tới nơi rồi!”

Momo mừng rỡ la lên, kéo tay Ashido, không giảm tốc độ phản chi còn nhanh hơn.

Bởi vì Nenzu sen-sei chỉ có thể ở im một chỗ, do đó hai người bọn họ buộc phải từ bỏ kế hoạch bắt giữ, và cũng chính vì thế mà sẽ có một khoảng hẹp thì giờ giữa những vụ sụp đổ dây chuyền do ông tạo ra.

Momo đã lường trước vài thứ và chuẩn bị vô cùng kỹ lưỡng cho lần đối đầu này, dù thời gian ban đầu cho phép nghiên cứu là hết sức eo hẹp.

Cánh cổng Escape Gate đang tỏa hào quang rực rỡ cách xa họ chưa đầy mười mét...

Đột nhiên, khu vực phía trước họ rung động dữ dội và bắt đầu đổ xuống ràn rạt.

“Ha ha... Ta vẫn còn để lại một tay đẩy hai đứa à... Nếu không nghĩ ra cách thoát thân thì chấp nhận số phận nhé... Hắc Hắc... (— —)” – Ngồi trên xe cần cầu uống trà một cách nhàn nhã Nenzu hiệu trưởng đắc ý cười lớn...

“Momo... Tầm mười giây nữa chỗ đứng tại mình sẽ lún mất... Làm sao đây... (o~o)!?”

[Làm sao... Làm sao... Chỗ này họa chăng bay mới thoát được...]

[Khoan đã... Bay...!!!]

“Mina-chan... Mau ném tờ về phía cổng ra vào... Ném toàn lực...!”

“Nhưng tờ không đủ sức để đưa cậu đến đó...!”

“Không có thời gian giải thích! Mau! (´ω´)”

~~~~OÀNH~~~~

Ngập trời sóng lãng kéo theo mù mịt bụi mờ bao trùm khắp nơi, không còn thấy thân ảnh của Ashido và Momo đâu nữa... Liệu rằng họ đã thất bại rồi chăng?

~~~~Vù~~~~

Gió bỗng nổi lên, một bóng đen từ chỗ sụp đổ nhanh như cắt lao ra... Nhưng chỉ được vài mét là thấy muốn rớt xuống.

“Biết ngay mà... Mina-chan thể lực tuy mạnh nhưng vẫn chưa đủ à... Đã vậy thì... (- -)”

Xoẹt!

Áo trên lưng của Momo bỗng xé toạc ra một mảng lớn, một cái dù lượn thủ công tức thì bung ra... Nếu xem xét kỹ thì sẽ thấy được nó được gắn liền với Momo bởi bộ phận dây nối do chính cô bé tạo thành.

Mượn lực gió cùng đã bay trên cao, Momo chao đảo vài vòng như chim én rồi sà thẳng tắp một cách tà tà đến Escape Gate. Bình thường ở độ cao này thì chưa đủ để bay, bởi vì hơn mười mét khoảng cách rất dễ đụng phải các tòa nhà.

Tuy nhiên, Nenzu sen-sei có lẽ không biết cử động phá hủy của ông vô tình tạo một đường bay thuận tiện cho Momo.

Có Flexible Armor, Momo chỉ cần chú ý né tránh một vài chướng ngại vật hơi cao rồi nhẹ nhàng đáp sang khu vực an toàn.

Giây phút cô bé bước qua cổng, thanh âm máy móc liên vang lên:

“Píp... Team Yaoyozoru – Ashido đã thông qua thành công cuộc thi của mình, xin chúc mừng!”

[Rốt cuộc cũng xong...!]

Momo mỉm cười thâm nghĩ... Đến lúc này, toàn bộ gánh nặng trên vai đã hoàn toàn trút bỏ.

~~~~ My hero Academia ~~~~

P/S: Cảm ơn bạn đã buff!

Chương 114: Học sinh vs giáo viên (3)

Râm râm bóng mát rừng cây bên dưới là hai thân ảnh đang cố gắng di chuyển thật nhanh và im ắng. Xung quanh bầu không khí nhẹ nhàng với từng tia nắng nhảy nhót xuyên qua tán lá dày rộng, nhưng vẻ mặt của hai con người kia thì không hề thư giãn chút nào.

Bởi vì...

“Nhóm Asui- Jiro, bài thi thực hành...Sẵn sàng...Bắt đầu!”

Còi lệnh đã vang, thanh âm đã báo, cuộc chiến đã khai mào.

“Tsuyu-chan...Nếu được thì hãy tránh đụng độ với Present mic sen-sei và thắng về phía cổng thoát hiểm nhé...(._.)!”

Jiro nhỏ giọng thì thầm với Asui, hai đứa thấp thò đằng sau một cái cây.

“Thế được chứ...(0,0)!?”

Asui thấp tiếng hỏi, “Thầy ấy có lẽ đang đứng chờ ngay tại cổng đội tụi mình ra đó...(0~0)!?”

“Nhưng có vậy cũng đành chịu...Đi thôi, Tsuyu-chan!”

Nhỏ nhỏ tổ hai người từ từ xuyên qua rừng cây, mỗi khi qua một đoạn nào đó, họ lại ngừng một chút để quan sát tình thế xung quanh, Asui chủ yếu vẫn đu như Tazan ở trên cây vừa nhanh vừa tiến về phòng thủ, thuận tiện cả đôi đường.

Đột nhiên, chim chóc bỗng xào xạc bất an, bay tứ tung kêu riu rít khiến cho Asui và Jiro kinh hãi, nhưng ngay sau đó, họ liền biết vì sao. Một cột sóng âm màu vàng chói lọi như chẻ tre một đường xung kích thẳng tới, bề gãy không biết bao nhiêu cây cối nhắm thẳng hướng hai đứa tụi nó càn quét kèm theo tiếng tai thanh âm...

“RA...CHƯA...A...A...A...NÀO...O...O...MẤY...ĐÚA...AAAA~~~~~....~~~~~!”

Jiro cùng Asui đầu đón bật lổ tai lại, mừng nhĩ ong ong lên như bị một quả búa tạ hung hăng giáng vào.

Nhất là Jiro, cô bé năng lực liên quan đến âm thanh, gần như bị ông thầy tóc vàng trên cơ hoàn toàn, sức mạnh do quirk Jack Tai Nghe của cô chẳng hề có chút xíu nào gọi là cơ hội phản kháng cả.

“Tsuyu-chan...Đi...Đ...i...i...i...Mau thôi...Ồn quá...!”

“Cậu còn di chuyển được chứ...Kyoka-chan...⊙_⊙!”—Asui lo lắng hỏi.

“Ừm...Nhưng dù có cấm tai nghe vào, mà đầu cứ như muốn nổ banh chère ra vậy (0~0)!?”

“Không chỉ mạnh hơn mình...Thầy ấy thật sự là một phiên bản mới toanh và gia cường đáng kể...(-_-)!”

“Nếu tiếp cận được...Chúng ta vẫn có thể đánh bại thầy ấy...!”

Asui vừa nhảy vừa đưa ra ý kiến. Thật sự thì đòn công kích mới rồi của Present mic tuy rằng khá kinh khủng nhưng đối với một người nhái như cô bé thì nó vẫn còn nằm trong phạm vi tiếp nhận được.

Jiro mắt sáng lên khi nghe Asui nói, “Phải ha...!”

“Có điều...Nó chỉ xảy ra trong trường hợp tụi mình tiếp cận được thôi (-_-)!”

“Việc đụng độ với thầy ấy là không thể tránh khỏi, vì hướng âm thanh phát ra từ rất xa tại Escape Gate...Chắc chắn thầy ý đang đứng canh sẵn ở đó rồi ▶_◀!”

Ở đầu bên kia, Present Mic chống nạnh ngó nhìn trời đất, ngáp dài tự nhủ:

“Bọn nhóc này làm gì màu lâu thế nhỉ...Ta chẳng thích mần ăn trong cái điều kiện vừa oi bức cộng thêm rậm rạp thế này đâu...(0~0)!?”

“RA ĐÂY COI...I...I...I...I...MẤY ĐÚA...KIA...A...A...A...~~~~~!!!”

Lần nữa phát ra đàn giao hưởng thanh âm, lúc này thậm chí lớn hơn khi trước gấp đôi cường độ.

Ngay cả Asui cũng mặt nhăn mày nhíu tại khổ não chống đỡ lại đòn tấn công diện rộng không phân biệt địa hình của ông thầy. Jiro thảm hơn, cả thân thể đều run rẩy, lỗ tai bắt đầu ửng đỏ, dường như có máu chảy ra.

Bài thi thực hành này, cố ý sắp xếp những cặp học sinh chiến đấu với giáo viên có năng lực thiên sinh khác chế họ. Tuy nhiên cũng không hoàn toàn lúc nào đều khắc chế cả hai. Ví dụ như đánh với Juusan Gou sen-sei chẳng hạn, thì chỉ có Aoyama là bị áp đảo bởi năng lực lỗ đen của ông thầy. Quirk lazy rón của cậu ta chẳng hề có bất kì công dụng nào trong suốt quãng thời gian chiến đấu. Nhưng Mineta thì lại không, bởi vì bóng tròn tròn dính dính của thằng nhỏ có thể cơ động hơn nhiều.

Chính vì thế mà team Mineta –Aoyama mới có thể suýt soát trốn thoát từ tay Juusan Gou.

Một đẳng khác chưa rõ kết quả là team Todoroki và Bakugo. Hai đứa này luôn lấy năng lực mạnh mẽ làm niềm tự hào, một thằng sở hữu hai quirk, thằng khác thì có thể điều luyện nắm giữ năng lực của mình và vận dụng nó vào nhiều thể loại khác nhau.

Có điều gặp phải Aizawa với sức mạnh Eraser của ông thì việc dùng năng lực chiến đấu là một chuyện tiểu lâm. Trừ phi nhân số áp đảo hoàn toàn, nếu không thì trận chiến ở U.A đủ để sáng tỏ Aizawa khả năng cận chiến và vận dụng quirk của mình xuất thần nhập hóa như thế nào.

Tiền thể cũng nói luôn, Present mic sen-sei là bạn thân chí cốt của Aizawa từ thuở nhỏ học U.A, nên thực sự không phải dạng vừa đâu, nhìn bình thường ông tếu tếu vậy thôi, nhưng khi chấm thi và thử thách học sinh cực gắt đấy nhé!

Với năng lực Voice của mình, Present mic âm cao, âm thấp, bất kì tông nào đều khùng như nhau. Bởi vậy ông bao giờ cũng kè kè bên người một cái loa định vị, giúp ông định hướng chính xác và tăng cường uy lực kĩ năng.

Tuy nhiên, vì thuộc dạng “xạ thủ” nên phương diện thể thuật và đánh tay đôi của Present mic kì thực rất yếu, cho nên muốn chiến thắng ông này, cần dùng chút mưu kế.

Thí dụ như là...

“Kyoka –chan...(0~0)...Cậu còn chịu nổi không?”

“Vẫn được...Nhưng mà đau quá...Hic!”

“Hừ...Nếu ông đã dám tổn thương bạn tớ...Vậy thì đừng trách Asui này dùng tuyệt chiêu...”

“Tuyệt chiêu...Cậu có bài tẩy à...!”

“Cũng không hẳn thế...Kyoka –chan, tội mình cứ như thế...Như thế...!”

Asui thì thắm vào tai Jiro gì đó, chỉ thấy con nhóc kia mặt mày rùng rở gật đầu liên tục.

“Sao hai đứa kia trụ dai dử vậy ta...(0~0)!?”

Present mic rung đùi huyết sáo, cau mày nghĩ, thời gian đã trôi qua phân nửa rồi mà chả thấy động tĩnh hay bóng dáng đứa nào hó hê ra đây cả.

Lá tả...

“Hừm(0.0)?”

Ông thầy tóc vàng nghe thấy có tiếng lá rụng phía bên trái mình, cảnh giác nhìn sang. Hóa ra chỉ là vài con côn trùng tép riu.

“Phù...Tuồng gì...Cơ mà khoan...!”

Present mic nghe loáng thoáng có tiếng vo ve ong ong từ sâu bên trong rừng truyền tới. Bản năng chiến đấu của anh hùng tức thì làm ra quyết định

“HẦY...YAA...AA...AA...!”

Tung ra đòn phủ đầu trước.

Vo ve...Vo ve...Vù...~

“Cái gì...!”

“CHO TA BIẾN RA...A...A...A...A...!!!!”

Mất thấy vật thể tròn tròn màu nâu sẫm bất ngờ bắn về phía mình, Present mic giật thót người há mồm rộng thật to...

Sóng xung kích nhanh như chớp đánh vào vật thể hình cầu.

Rắc...Rắc...

Tròn tròn vật lạ kêu lên rằng rắc rồi nổ tung, một loạt chất lỏng óng ánh màu nâu sẫm vương vãi khắp nơi, gần một phần ba bắn thẳng lên người Present mic.

Ông hơi nể nể chút ít chột sùng sốt...”Vị ngọt...(0.0)!?”

“Chết mọe...Không ổn...!”

Ông thấy tóc vàng rớt cuộc nhớ ra đây là cái gì.

Mặt của một loài ong siêu hung a...Đặc biệt con này kháng tính với âm thanh cực cao, nếu một hai con còn đỡ...Chứ nguyên bày thì...

Present mic nghĩ đến mà run, nhưng bốn phận và trách nhiệm ông là trấn thủ nơi này.

Ong...Ong...Vo...Vo...Vo...

Gần hơn rồi tiếng vỗ cánh, mặt của Present mic đang dần tái xám lại, mồ hôi bắt đầu chảy ra như tắm.

Bất chợt, ông co rụt hai con ngươi lại, bởi vì cách ông xa xa chưa đầy năm mét, một đoàn thật lớn đến gần một mét hình cầu màu đen đội hình đang lấy tốc độ tà bay tới, tiếng vo ve cũng từ đó mà ra.

“Big...Bla...c...c...k...Bees...???”

Chạy!

Cơ hồ không cần suy nghĩ nhiều, Present mic cò giò phóng về phía hội trường U.A, thể loại ong này, năng lực của ông không xi nhê với chúng bao nhiêu, lại chơi nguyên sang một cục thể kia...All Might bị đốt cũng chịu không nổi, nói gì đến mớ tay chân lèo khoèo này.

Vì tính mạng của bản thân, Present mic ba mươi sáu kế chuẩn là thượng sách, lòng thầm rủa hai con nhỏ điên khùng kia, không ngờ dám chơi liều lĩnh như vậy.

Không biết tại nó làm cách nào mà lấy được tổ ong cùng với mật mang ra kia chứ!

Present mic đâu có hiểu được, sức mạnh thật sự của Asui.

Một người nhái như cô bé có kháng tính với độc cực cao, chưa kể lưỡi cô nhỏ rất dài và có thể bu bám di chuyển qua các cành cây vô cùng nhanh chóng.

Chính vì thế mà Asui mới bày vẽ ra kế hoạch này nhằm đánh đuổi Present mic và thông quan. Chung quy lại, cũng là năng lực khác chế nhau cả thôi.

Năm phút sau, bày ong đi theo Present mic đã mất hút, từ đằng sau một tảng đá to, hai cái “người rùng” xuất hiện thông dong đi về phía Escape Gate.

“Tsuyu-chan, thiệt không ngờ cách của cậu hiệu quả ghê (0.0)!?”

“Bình thường thôi...Lúc nhỏ tớ từng gặp một lần như vậy rồi...Thực ra mình cũng không định xài nó đâu...Nhưng thời gian cạn hẹp quá, đành ra hạ sách này vậy!”

“Chỉ cần tại mình qua là tốt rồi...Cảm ơn cậu nhé (^.^)”

“Không có chi...Cơ mà chẳng rõ Present mic sen-sei sao rồi ta...(0,0)!?”

Present mic: Ai đó cứu ta với (ㄥㄥ)!

BướC qua cánh cổng, tại nó rớt cuộc nghe thấy câu nói hằng mong đợi...

“Píp...Team Jiro - Asui đã thông qua thành công cuộc thi của mình, xin chúc mừng!”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Học sinh vs giáo viên (4)

Lớp 1-A đã thành công thi đỗ bài kiểm tra học kì cuối năm một phần ba, mà bởi vì tin tức thông báo bằng loa trên toàn khu vực thực hành nên đứa nào cũng biết, dẫn đến từng đợt ý chí sục sôi.

Team Lida và Sato!

Sau khi vạch ra kế hoạch rồi, hai đứa nó liền bắt tay triển khai. Chính như đã nói trước, nếu tấn công trực diện Cementoss sen-sei thì tỉ lệ thắng gần như bằng không, nhưng tận dụng điểm yếu của ông thầy là tốc độ di chuyển khá chậm và đòn tấn công thiên về giam cầm hơn là lực sát thương, Lida liền giao cho Sato

đảm nhiệm trọng trách phân tán sự chú ý, bản thân cậu thì bật hết hỏa lực lao lên đỉnh nhà lầu.

Nhưng trước khi đi, Lida quay đầu dặn dò thật kỹ với bạn mình:

“Sato –kun, quirk của cậu chỉ duy trì được xấp xỉ năm phút thôi đúng không...?”

“Ừm...Đại khái vậy đó Lida!”

“Nếu thế thì khi nào thấy tờ bản hiệu lệnh thì hãy dùng quirk để hấp dẫn hỏa lực từ thầy ấy nhé...Cậu mà xài sớm quá bị Cementoss sen-sei phát hiện được không ổn và rút lui thì chúng ta nguy to...(- -)!”

“Tớ biết, Lida...Thực hiện kế hoạch đi...Thời gian gấp rút lắm!”

Lida tắt cuộc nói chuyện, điên cuồng lao lên mấy cầu thang lầu. Tòa nhà cao thấp nhiều tòa khác nhau, nhưng Lida cố ý chọn một trong những tòa nhà cao nhất, để tiện bề di chuyển qua các mái tôn khác, đồng thời hạn chế tối đa ảnh hưởng từ năng lực Cemento của Cementoss sen-sei.

Đứng ngay giữa lòng đường Cemento nhìn xung quanh im lìm cảnh vật, tinh thần nâng cao một trăm tám mươi phần cảnh giác, thăm nghĩ...[Bọn nhóc này đang làm gì vậy ta...!?!]

Dù sao quyết định không đánh trực diện với ông quả thật là một ý kiến sáng suốt. Bởi vì trong U.A, dám chiến đấu với Cementoss ở điều kiện thành thị thế này, kể cả anh hùng top thì số lượng vẫn chưa tới mười người có khả năng đánh bại ông.

Điều khiển xi măng năng lực, không phải nói chơi!

Cạch...Cạch...Cạch...!

Liên tục những thanh âm chạy chỗ vang lên, Cementoss giật mình hướng lên đỉnh mấy tòa lầu nơi phát ra tiếng động, và ông nhìn thấy Lida đang co giò chạy như điên về phía trước, thậm chí còn không thèm che giấu động tĩnh.

“Loại dụng cụ của ta à...Cũng khá khôn ngoan đấy...Nhưng mà, nếu ta cho đổ sập tòa nhà này thì các em tính sao... ▶_◀!”

Cementoss hí mắt lại, hai tay đặt trên đất bỗng phát ra ánh sáng chói lòa.

Lida đang di chuyển với tốc độ cao, nhưng giờ khắc nào cũng phân ra một phần sức lực chú ý đến đối thủ của mình. Vừa thấy ông thầy có ý định sử dụng quirk để tấn công, cậu lập tức hét to:

“LÀM NGAY...SATO...(ノ彡彡)”

“TỐI ĐÂY...!”

OÀNH!

Từ một xó xỉnh nhà kế bên, Sato bất ngờ xông ra hăm he áp sát Cementoss, mỗi bước chạy, thăng nhóc lại lấy ra từng gói đường bột ném vào mồm...Năng lực Sugar Rush, phát động!

“Grào...ooooo...HÚ...Ú...Ú...UUUU...!!!”

Mất thường có thể thấy được thân thể Sato đột ngột bành trướng, các cơ bắp phồng lên gần gấp đôi, chớp mắt đã biến thành một hình người pháo đài di động vô cùng kinh khủng.

Sato vừa rộng giận, khí thế hung hăng nghiền ép thẳng tiến đến Cementoss, khiến ông không thể không quay đầu lại đối phó với nó.

[Xem ra đây chính là chiến thuật của hai đứa...Nhưng nếu nghĩ như vậy đã ăn chắc ta thì có chút ngây thơ đó...(- -)!

Cementoss đưa bàn tay lên, mở nắm ngón ra và nắm chặt lại.

“Tuyệt Chiêu...Pháo Đài Tối Thượng...Xi Măng Cốt Thép!!!”

Mặt đất tức thời giống như địa chấn một dạng, rung lắc dữ dội, cho dù là ở cường hóa trạng thái Sato cũng không thể trụ vững mà nhiều lần run rẩy suýt té.

Ầm! Ầm! Ầm!

Xi măng dưới đất bỗng hóa thành dòng nước lũ, theo hiệu lệnh của Cementoss ào lên bao phủ lấy Sato. Liên miên bất tận xi măng, chẳng khác gì lưới trời lồng lộng, khóa chặt con thú hung hãn Sato ở bên trong, mặc cho cậu chàng có la hét vùng vẫy, đánh đập mạnh mẽ như thế nào cũng đừng hòng thoát ra.

Thình thoảng từ trong cục đất tròn to khổng lồ lại nghe tiếng oanh đập của Sato, nhưng chỉ chốc lát rồi cũng tắt ngấm. Cementoss sen-sei hạ tòa pháo đài xuống thì nhận ra Sato đã bất tỉnh lúc nào không hay.

Xử lý xong một người, ông quay hướng sang Escpae Gate, nơi Lida đang khắp nơi thăm dò.

Vừa mới chạy tới nơi, Lida trọn tròn con mắt khi trước mặt nó một dãy tường lũy kiên cố mà cao ngất ngưỡng tường xi măng.

Chắc chắn đây chính là thử thách mà Cementoss sen-sei đã nói rồi.

“Làm thế nào đây...Cao quá...(-.-)!” – Lida sốt ruột vòng quanh một chập. Cậu cũng không đủ sức để đá sập chỗ này, họa may Sato còn có thể. Nhưng Lida dám chắc Sato bây giờ đã bị hạ gục và bắn giữ bởi “tên tội phạm già” bởi vì cậu không còn nghe tiếng gào rú của thanh niên kia nữa.

“Đã đến nước này, chỉ còn liều một phen... ㄟ_ㄟ...”

“Mình không thể để sự hi sinh của Sato –kun trở thành vô ích được...”

Xa xa trông thấy Cementoss sen-sei đang cấp tốc lại gần, Lida cúi thấp người, hai chân bắt đầu bùng cháy lên.

Ngon lửa màu vàng xuất hiện, chập chòn thiêu đốt trong gió, và từ từ...nóng rất...và biến thành...

Một màu xanh thẫm!

“Recipro...BURST...T...T...T...(ノ益ㄟ)!!”

〜〜 Phùng〜〜

Bầu không khí bao quanh đôi chân Lida bắt đầu vận vẹo biến hình vì hơi nóng tỏa ra từ động cơ của cậu.

Lida đã sử dụng đến chiêu cuối của mình...Nếu không đủ để vượt qua, bài thi này, cậu và Sato, liền phải rút a!

“Hãy...Ya...aa...aaa!!!”

Theo tiếng hét lớn của Lida, thăng nhóc dẫm chân thật mạnh, dưới đất chỗ đứng bỗng lồm xướng một cái hố ước chừng mười centimet có hơn, cả thân hình Lida tựa như một quả đạn pháo bắn thẳng về phía chân trời.

Bịch! Bịch! Bịch!

Tận dụng mạnh mẽ lực bật từ chân, Lida nhảy cao đến gần năm, sáu mét. Mắt nhìn đỉnh tường chỉ còn một xú khoảng cách, nhưng ước tính lực lượng còn dư đã không đủ đưa cậu qua, Lida tức tốc xoay người đập thẳng vào thành tường, dù chân chịu phản lực hết sức đau đớn, nhưng cậu vẫn nghiêng rằng chấp nhận.

Oành!

“Rút cuộc...Đã qua!”

Lida hạ người từ trên cao xuống, hai chân cảm giác như muốn nứt gãy, dùng giống như nửa bò nửa quỷ tư thái đi qua cánh cổng, qua xong lập tức nằm thở hù hù...Đòn toàn lực trong một lần như vậy, áp lực lên đôi chân của Lida là vô cùng lớn, thậm chí còn có thể để lại di chứng sau này nếu không điều trị kịp thời... Thế nhưng là...

Chỉ cần thông quan bài thi này, Lida cảm thấy, mọi nỗ lực đều đáng giá!

Tuy nhiên, không phải ai cũng may mắn vừa đủ để thi đậu bài kiểm tra như cặp Lida- Sato hay Mineta –Aoyama.

Có những thanh niên, dù đã cố gắng và gồng xô hết sức, vẫn rơi vào tình trạng tuyệt vọng không lối thoát.

“Đây là đâu...Ta đang ở nơi nào...(0.0)?!!”

Đối mặt với một khoảng không gian tối đen như mực, lại chỉ nghe thấy ào đất và điệu cười ghê rợn của ông thầy, Kirishima cảm thấy mình sắp điên mất.

Cú bay của Sero không đủ lực đạo như mong muốn, nhưng cho dù là vậy, Kirishima vẫn tự tin rằng mình có thể xoay sở được cho đến khi nó sập hố của ông thầy Power Loader ngay tại cái cổng Escape Gate.

Kirishima thề là nó chỉ còn cách chưa tới ba mét nữa là hoàn thành bài thi, nhưng ba mét này giống như một đạo lạch trời khe hở, đưa nó hăm sâu dưới lòng đất, dẫu có đâm đá lung tung, xô đẩy thế nào cũng không phá lên được.

“Sero...Sero...Chú có nghe thấy tôi nói không...!”

Đáp lời của Kirishima của máy móc và ùng ục thanh âm do đất cát bị xới tung lên.

Nó nào biết được Sero cũng đang đau khổ trên ấy, chỗ đứng thì gần bị choán hết, chỉ còn một mô đất nhỏ cho thăng nhóc mặt bệt đặt chân, xung quanh thì chẳng có cây cột hay công trình nào để cho nó dùng quirk bu bám cả.

Sero lần đầu tiên cảm thấy mình phế vật và bất lực vô cùng. Nhất là khi nó thấy Kirishima gần như một chân đạp vào cánh cổng tươi đẹp mang tên Escape Gate đó thì trượt té xuống cái hố của ông thầy Power Loader...

Cảm giác ấy, ai có thể hiểu?

ẦM! ẦM! ẦM!

Kirishima trong một nỗ lực cuối cùng, dùng năng lực hóa đá cố gắng đục vỡ mê cung dưới lòng đất của Power Loader sen-sei, tuy nhiên, chỉ chưa đầy năm phút, nó đã cảm thấy ngột ngạt khó thở.

Dưới lòng đất vừa tối vừa hôi, lại thiếu khuyết oxi nghiêm trọng, trừ phi có quirk liên quan đến thứ này, còn không thì chẳng người nào muốn dính dáng tới mấy vụ chiến đấu đầy nhớp nháp và khó chịu như vậy, kể cả đàn ông lẫn phụ nữ.

Mà quirk của Kirishima vốn dĩ đã không thể duy trì được lâu, nay lại càng rút ngắn hơn.

Bình!

Kirishima chột hoa mắt lên, bóng tối đã sâu giờ lại còn thăm thẳm hơn trước...

Bịch!

Thằng nhóc tóc đỏ ngã xuống, bất tỉnh nhân sự.

Bên phía kia Sero cũng chẳng khá khẩm hơn gì, thậm chí còn tệ hơn rất nhiều. Rơi xuống địa đạo đối với Sero chẳng khác nào chim bị bẻ cánh, tốc độ gục ngã của nó so với Kirishima còn nhanh hơn.

Cho đến lúc này, hai thành viên đầu tiên của lớp 1-A tuyên bố thất bại trong bài kiểm tra cuối kì.

Tụi nó là... Kirishima và Sero!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Học sinh vs giáo viên (5)

Giờ khắc này, phòng quan sát đã tụ tập khá nhiều học sinh, tất cả đều đã hoàn thành bài thi của mình. Tất nhiên là có người đậu thì cũng có người rớt, có người vui thì sẽ có người buồn.

Hiện tại cặp đôi rầu rĩ duy nhất tất nhiên chỉ có Kirishima và Sero. Người khác ít nhiều còn thông qua được, hai thằng trực tiếp bị knock-out tại chỗ.

Trên màn hình biểu hiện ra phần thi của hai cặp đôi Koda – Shoji vs Snipe sen-sei và Todoroki – Bakugo vs Aizawa sen-sei.

Nói đến phần thi của cặp Koda và Shoji thì đã thông qua một cách trót lọt, cũng khá dễ ợt dàng. Snipe sen-sei ưu thế lớn nhất chính là ở tài nghệ thiện xạ và khả năng xác định mục tiêu trong hỏa mù của thầy.

Phải biết là Snipe sen-sei có thể điều khiển đường đạn bay, thậm chí bất trúng tội phạm cách xa cả mấy trăm mét dưới tình huống địa hình vòng vèo và có rất nhiều chướng ngại vật.

Tuy nhiên, mấy thứ đó đều bị Koda dùng năng lực gọi chim chóc đến quấy nhiễu, dẫu rằng không thể gây trực tiếp tổn thương, nhưng giảm bớt áp lực phần nào trên vai tụi nó. Chưa kể là năng lực trinh thám của Shoji so với Snipe cũng chẳng kém cạnh bao nhiêu, giúp cho hai thằng nhiều lần tránh thoát vài pha thót tim truy đuổi.

Koda, Shoji, hai thằng tương kế tựu kế, lầy chim làm quân lính, dùng một đứa làm mồi nhử, phân tán tư tưởng và sự chú ý của Snipe sen-sei, sau đó để cho bầy chim quàng quào lao xuống, thừa lúc đeo cái khóa bắt giữ tội phạm vào tay Snipe sen-sei.

Bởi vì bài thi chỉ là giả định, lại cộng thêm mỗi giáo viên đều phải mang theo tạ sắt bằng với một nửa trọng lượng thân thể thì việc phát huy một trăm phần trăm năng lực của mình là điều không thể.

Bên cạnh đấy, Snipe cũng không cách nào mạnh tay bắn hạ gục động vật do Koda gọi tới, nên rốt cuộc bị quẩn quanh vô lực xoay sở.

Nhưng nếu như đây là một trận đụng độ với một tên tội phạm khát máu thực sự, giết người như ngóc, thì biện pháp của Koda và Shoji có hiệu quả hay không còn khó nói, nhưng dám chắc một điều rằng, đám động vật của Koda sẽ tử thương vô số chứ chẳng phải còn đứng đó mà bay với lượn.

“Píp... Team Shoji – Koda đã thông qua thành công cuộc thi của mình, xin chúc mừng!”

Và team đầu tiên đã chiến thắng bằng cách thức đeo khóa vào tay của tội phạm, mặc dù độ khó chênh lệch, nhưng nếu tính điểm tổng thể, Shoji và Koda ắt hẳn sẽ là hai người đang có điểm số cao nhất hiện nay.

“Giờ chỉ còn mỗi cặp Bakugo với Todoroki là xong việc, lượt cuối là của hai cậu đứng không, Midoriya -kun, Kizari -kun... (0.0)?!” – Lida vừa quan sát chiến

đầu vừa hỏi.

Midoriya đứng bên cạnh tức thì trả lời ngay, “ỪM...”

Ngắn gọn đối đáp, cả hai lại tiếp tục nhìn bài thi của Todoroki và Bakugo. Gần hết các thành viên 1-A đều đang quan sát màn trình diễn của hai thánh hàng đầu của lớp này.

Mà tình thế của hai đứa nó lúc này cũng chẳng khá khẩm chút nào...

“Chạy mau...Bakugo...(- -)!”

“Tao biết rồi...Đéo cần mày nhắc...(ノ益々)!”

Todoroki lo lắng la lớn có điều trả lời nó là một câu thô lỗ cực cần từ Bakugo. Thằng nhóc tóc vàng cũng không cần quan tâm cái gọi là mặt mũi vào thời điểm này.

Theo như kế hoạch ban đầu, Todoroki đứng ra phải dùng phần băng của mình tạo một cái công sự che chắn cho nó và Bakugo để hai thằng dễ bề hành động.

Nhưng kế hoạch thì không đuổi kịp sự biến hóa của tình thế, Aizawa sen-sei, vừa mới bắt đầu, tựa lấy tư thế thái sơn áp đỉnh, theo sát tụi nó. Ông cũng biết đối đầu với hai học sinh xuất sắc như Bakugo và Todoroki không cho phép mình có bất kì lơ là gì, nên chủ động vào cuộc thật sớm không cho hai thằng nhóc có bất kì cơ hội nào ló mặt ra ngoài phản công.

Hiện tại Bakugo và Todoroki đang phải di chuyển tốc hành qua các con hẻm, tụi nó cũng không thể biết rõ đằng sau Aizawa sen-sei lúc nào xuất hiện, tuy nhiên ban này Bakugo đã suýt bị ông tóm một lần nữa, may mà Todoroki dùng phần lửa cứu nguy kịp thời.

“Bọn mình cần chế định một cái khác phương án, Bakugo!”

Dừng tại hẻm nhỏ bên trong, Todoroki có chút hỗn hạo hỗn hển nói, Bakugo về mặt âm trầm, thần sắc có chút bất định, biến hóa khi nghiêng rặng, rồi lại thờ dài tức tưởi.

Aizawa sen-sei khó chơi hơn tụi nó tưởng nhiều lắm, này giờ vòng vèo như thế cũng chưa chắc chắn là đã rũ bỏ được ông thầy hay chưa.

Thuận tiện nhắc nhở lại một lần nữa năng lực của Aizawa Shota. Quirk của ông là một trong những hệ siêu năng lực thuộc loại “quý hiếm” nhất của xã hội anh hùng.

Mặc dù nó không trực tiếp gia tăng sức mạnh của người sử dụng, nhưng lại cắt giảm toàn bộ khả năng của kẻ khác. Tức là chủ nhân của năng lực này, tức Aizawa, có thể biến một trận chiến không cân sức về trạng thái bình đẳng, mà còn có thể tác dụng một lần với rất nhiều người, điển hình chính là vụ ở USJ.

Ông đồng thời cũng là một anh hùng nổi tiếng ở giới Hắc Ám, rất nổi danh ở sân đấu ngầm dưới mặt đất. Vô số tên tội phạm sừng trâu mặt ngựa, đến cả những anh hùng top đều khó lòng bắt được, nhưng lại ngã xuống dưới tay của Aizawa.

Quirk Eraser của ông không hề có bất cứ phẩm bậc hay khả năng tăng tiến nào, đơn giản vì nó chỉ có một công dụng là xóa bỏ. Mặc kệ địch nhân có mạnh bao nhiêu, mặc kệ quirk có ghê gớm như thế nào, chỉ cần nó không phải luôn luôn ở trạng thái hai tư trên hai tư, thì đều sẽ bị khắc chế.

Tại sao nói như vậy, bởi vì quirk của Aizawa mạnh theo một nghĩa đen, nó biến các anh hùng hoặc tội phạm thành một người thường đúng bản chất ban đầu, và khi đó chiến tranh đơn thuần chỉ là một trận sắp lá cà, ai sở hữu tố chất thần thể và võ thuật mạnh hơn sẽ chiến thắng.

Tuy nhiên, đối mặt với những thể loại như Noumu, All Might, Aizawa thậm chí còn so ra kém những anh hùng thông thường sở hữu quirk, bởi vì năng lực của ông không thể xóa cái vốn dĩ đã tồn tại ở trên thân một con người. Tương tự thể chất vậy, nếu một người rèn luyện ra một cơ thể LV1+7 thì không có quirk nào có thể chiếm hữu hoặc xóa bỏ nó khỏi chính chủ.

Vấn đề xét ở mặt khách quan thì những trường hợp như All Might hay Noumu USJ đều thuộc về dạng hi hữu, đặc biệt là All Might, chỉ có một không hai. Mỗi đời duy nhất một truyền nhân mà thôi.

Bakugo và Todoroki, hiển nhiên không thuộc hàng ngoại lệ, trừ bỏ năng lực, thì sức mạnh thân thể, dẻo dai, kháng đòn, kinh nghiệm thực chiến, vân vân...tất cả đều kém xa tít tắp ông thầy chủ nhiệm của họ.

Như vậy, muốn thắng được bài thi này, cả hai phải tìm cách vận dụng được năng lực của mình, tạo ra một hoàn cảnh có lợi để ngăn cản tầm nhìn và bước chân của Aizawa.

Todoroki nhìn thấy Bakugo xoa xoa cái bao tay của mình, vẻ mặt lưỡng lự không biết đang suy tư điều gì, nó nồn nóng nói:

“Có cách gì để chống lại Aizawa sen-sei thì cậu thể hiện ra đi, thời gian của chúng ta cũng không dư giả bao nhiêu...(O-O)!”

“Mày tưởng tao không muốn à...(-_-)!” – Bakugo lầu bầu trả lời, “Chiều này của tao không cần đến quirk của bản thân, nhưng sức công phá của nó lớn quá...Tao e sợ ông thầy không chịu nổi!”

“Chiều gì...(-.0)!”

Todoroki nhủ mảy mòi, chẳng lẽ là cái skill thắng Bakugo dùng ở Hội Thao. Mà nếu là chiêu đó thì còn lâu Aizawa sen-sei mới để cho Bakugo có cơ hội sử

dụng tấn công ông.

Bakugo nhỏ giọng lại nói hai từ, chỉ thấy Todoroki tròn tròn mắt, một chớp sau, nó lắc đầu nói:

“Giáo viên bọn họ bảo rằng đây là một trận đấu chính thức, chúng ta là anh hùng, còn họ là tội phạm... Dù gì thì cũng không thể thua được ►_◄, Và chẳng
chưa chắc chiêu đó của cậu đã có thể giúp chúng ta dành được chiến thắng... Ai thua, ai thắng còn chưa nói rõ đâu!”

(- -)!

Chịu Thua??? Từ này, hình như chưa bao giờ nằm trong từ điển của Bakugo, càng là khó khăn tình thế lại càng kích thích ý chí chiến đấu của nó.

[Dù sao ông cũng là dân chuyên, chắc sẽ ổn thôi...(- -)!]

Bakugo nghiêng răng hằn học, nghĩ hồi lâu rốt cuộc cũng đưa ra quyết định cuối cùng.

“Đã muốn làm lớn, tự tung hết sức mình... Chúng ta sẽ làm thế này... Thế này...”

...

“Tụi nhỏ đâu rồi ta...(0~0)?!”

Aizawa chạy dọc theo từng sợi dây điện chằng chịt mắc qua tầng tầng các tòa cao ốc cùng trạm điện thế. Ông không chạy trên mặt đất, một phần là bởi vì tầm nhìn không đủ, mà thứ hai là để bị đánh lén. Nghĩ đến sức công phá của Todoroki và Bakugo, Aizawa cũng không khỏi rùng mình.

Nếu thật đỉnh chiêu, cho dù thể chất mạnh mẽ như ông chỉ sợ đều ăn không vô a!

Bất chợt, sau lưng của Aizawa bỗng vang lên tiếng động rung trời, khiến ông giật mình quay lại.

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Đòn sát thủ của Bakugo

Oành! Oành! Oành!

Đỉnh tai nhức óc thanh âm tưởng chừng như có ai đang cầm búa tạ cố ý gõ thật mạnh vào sắt thép vậy. Phía trước Aizawa bỗng xuất hiện một mảnh mù mịt khói lửa, bụi mờ cùng khói đen bốc lên ngút trời.

[Là hai thằng nhóc kia làm...(o~0)!?]

Aizawa dám khẳng định như vậy... Bởi vì không phải tụi nó thì còn ai vào đây nữa. Thế nhưng bọn nhóc đóng vai anh hùng cơ mà, lẽ nào lại tự đi phá hủy công trình kiến trúc của thành phố, chủ động hư hao tài sản của người dân.

Aizawa cau mày, tuy nhiên không lỗ mãng xông vào ngay. Nhảy bèn dân chuyên cảm giác nói cho ông rằng giống như có trá tại đây.

Nhưng cũng không thể bỏ mặc vậy được, Aizawa nhún người tung mình lên đỉnh của một ngôi nhà, thẳng tiến thật nhanh tới.

Loáng thoáng trong làn khói gay mũi, ông thấy có bóng hình của ai thấp thò lúc ẩn lúc hiện.

“Hừ... Mấy đứa muốn dụ ta vào tròng, ta lại không vô, xem thử hai em làm cách nào...(— —)!”— Aizawa khòe miệng hơi nhếch lên, định nhảy lùi ra sau, đúng lúc này, một giọng nói bất chợt vang lên.

“Aizawa sen-sei, thầy đang nhìn đi đâu đó... ►_◄!”

Cẩn như không kịp nghĩ ngợi, Aizawa lạnh cả sống lưng, nhanh như chớp lặn vòng qua một bên.

Phùng~~~ Àmmm...!!!

Một đạo thô to ngọn lửa, hồng sắc dữ tợn trải dài ba, bốn mét nóng hằm hập ập đến ngay sau khi Aizawa vừa né tránh, chỉ chênh lệch nhau chưa đầy một giây, và nổ tung. Chỗ ông đứng khi nãy đã nám đen mờ hồ tỏa ra nhiệt lượng bỏng rát.

[May mắn mình phản ứng kịp...(0~0)!]

Aizawa cau mày mắt tròn trũng nhìn phía trước thân ảnh, hiển nhiên đó chính là Todoroki. Thằng nhóc không hề có ý định chạy trốn mà lao đến giờ cánh tay lên định tiếp tục dùng quirk Băng –Hỏa của mình.

“Hừ...Còn định xài...Eraser...(- -)!”

Aizawa bù xù mái tóc dựng thẳng lên, hai mắt lóe lên ánh sáng đỏ kè như tia hồng ngoại, chiếu thẳng đến Todoroki.

“Big Flame!”

Todoroki hét lớn, nhưng không có gì xảy ra, quá rõ ràng là năng lực của cậu đã bị ông thầy tạm thời xóa bỏ.

~~~~Vũ~~~~

Lúc này, Aizawa trên đầu vai sợi vải làm từ sợi cac bon đặc biệt bắt đầu nhảy múa, xoắn quanh ông thầy và uốn lượn như sở hữu sinh mệnh thực thụ.

Bọn chúng, là siêu phẩm công cụ, chuyên chế tạo dành cho những anh hùng có năng lực không chế hoặc bắt giữ như Aizawa. Tuy rằng lực sát thương ít ỏi, nhưng lại vô cùng bền chắc, thông thường lửa nung, băng hàn, cắt chém đều không thể mây may ảnh hưởng đến loại dây vải này.

Xoẹt!

Hai đầu sợi vải bắt chợt xoay tròn, nhìn giống như vô vàn hình rắn đang giao thoa lẫn nhau, hết sức khủng bố, “Đi!” – Nương theo thanh âm trầm trầm của Aizawa, chúng nó lấy một cái kinh người xé gió tốc độ bắn tới Todoroki.

Phốc!

Xuy!

Chóp mắt đã bị trói chặt lấy cơ thể, nhưng thằng nhóc hai màu tóc chẳng những không hề lộ vẻ rối loạn, ngược lại cúi thấp người xuống chủ động áp sát gần người Aizawa.

[Có vấn đề...(?-?)...!?!]

Đó là ý nghĩ đầu tiên trong đầu của ông thầy chủ nhiệm.

Aizawa cơ hồ chẳng do dự cấp tốc phi thân định nhảy qua một nóc nhà khác, mắt định thần quan sát hoàn cảnh chung quanh.

Phải biết là Bakugo vẫn còn chưa ló đầu ra, thằng nhóc ranh ma tóc vàng kia có thể đang chờ đợi sự sơ sẩy của ông và bất ngờ tung đòn đánh lén để giải cứu nòi nư Todoroki.

Và chẳng bằng vải của ông có thể đuổi dài ghê gớm, trước mắt Todoroki chưa hề thoát được đòn tấn công của chính bản thân mình.

Aizawa cẩn thận từng bước di chuyển, có điều Bakugo vẫn không thấy tăm tích đâu cả.

“Đây là kế hoạch của hai đứa...Hi sinh một tên và cho đứa khác chạy thoát...(0-0)!”

Aizawa từ tốn treo Todoroki lên một cây cột đèn và mở miệng thăm dò. Tuy rằng ông biết sẽ không hỏi được bao nhiêu tin tức đáng giá.

Todoroki cũng không tức tối hay nôn nóng vì bị bắt, nó chỉ kì quái hỏi:

“Sen-sei, thầy định trói em chỉ bắt sợi dây vải này, chỉ cần một mồi lửa là em thiêu rụi nó ngay...!”

“Hừ...!”

Xoẹt!

Aizawa cười lạnh, tay mò vào thắt lưng rải một đám phi tiêu dưới mặt đất, bèn nhọc tỏa hàn quang sắc lạnh, nhìn cũng biết nếu dẫm phải chỉ sợ cục hoa bị thông một lỗ to là ít.

“Nếu em không sợ bị đâm thành cái sàng thì cứ việc thử (O_O)!”

“Thầy còn có chiêu này...(0.0)???”

Todoroki sững sốt, rõ ràng không phải là làm bộ làm tịch, nó thật sự ngạc nhiên trước việc ông thầy sẵn sàng mọi thứ chỉ để cho một trận thực hành thi cuối kì.

“Biết vì sao không...!”

Aizawa vừa lấy hộp thuốc nhỏ nước mắt vừa nói, “Bởi vì ta đã chiến đấu với vô số loại tội phạm, cũng đã tiếp xúc rất nhiều năng lực khác nhau. Mạnh hơn em, kì quái hơn em, yếu ớt nhưng quý dị hơn em...đều có cả!”

“Tất nhiên là ta sẽ không khinh thường bất kì đối thủ nào, dù đánh với hai đứa, ta đều chuẩn bị kĩ càng...Trong đám học sinh ta từng dạy, em và Bakugo so

sánh cũng thuộc diện nổi bật, tuy nhiên cách khác chế rất nhiều!”

“VẬY sao, cơ mà em định... (ồ_ồ)!” –Todoroi giọng bỗng trở nên quái dị.

Aizawa cảm thấy kì lạ đang định mở miệng nói gì đó, chợt ông nghe tiếng lạch cạch vang lên dưới chân.

Một cái ca rô sọc nâu hình bầy dục hơi méo méo quả cầu đang lăn tròn quay mòng mòng tại chân của Aizawa. Quan trọng hơn là, khóa nắp của nó đã bị mở.

Cùng lúc đó, Todoroki bình thần thanh âm cất lên:

“Thầy dính bầy bọn em nhé...Aizawa sen-sei!”

Àm...mmm...mmmm...!!!

Một hồi pháo hoa rực rỡ sáng rọi hai bên đường phố.

Cần như vậy khoảng cách, cho dù Aizawa có phản ứng mau lẹ đến bậc nào chẳng nữa, trúng đòn là điều không thể tránh khỏi.

Sức công phá không mãnh liệt quá mức, nhưng nóng rát và chói lóa quá mức như vậy khiến Aizawa không thể không nhắm hai con người của mình lại vì chói mắt.

Trên tay ông đang đồ đang dở nửa chừng bình thuốc nhỏ mắt cũng bị sóng lăng thổi bay đi mất, kèm với nó là bãi mìn chông sắt Aizawa chỉ mới tức thì rải ra.

Phùng~~~~

Todoroki chớp ngay lấy cơ hội, nổi lửa lên thiêu đốt sợi dây vải mà Aizawa dùng để trói mình, nhưng không hề xông đến tấn công Aizawa, ngược lại tay phải đập xuống mặt đất.

Hàn khí bức người nổi lên, chỉ nghe hai tiếng răng rắc và một đạo tường băng tức thì được hình thành chắn ngang giữa cậu và ông thầy chủ nhiệm.

Nói thì chậm, thực tế nhanh vô cùng, toàn bộ những hành động đó của Todoroki chưa mất đầy ba giây, mà Aizawa cũng kịp lúc khôi phục thị lực tại tầm đây.

Chỉ nghe thấy thẳng nhóc đột nhiên hét lớn:

“Bakugo, thời cơ đến...Tấn công!”

Oanh!

“Cái gì...(0~0)!?” –Aizawa sững sốt giật người lại, cách ông chưa đầy ba mét, một cái nắp thùng rác bỗng bắn thẳng lên trời, Bakugo từ bên trong đó nhảy phóc ra, tay giương thẳng lên hướng Aizawa làm tư thế khai hỏa.

Eraser!

Hai mắt của Aizawa lóe sáng màu đỏ cách, thế nhưng giác quan thứ sáu của ông chợt điên cuồng máy động.

“CẶc...CẶc...” –Bakugo đột nhiên nở điệu cười quái dị, bên tay phải nó bỗng vuốt ngược lên bao tay bên trái như đang vặn mở chốt khóa gì đấy.

“Ném thử tuyệt chiêu tối thượng của em đi...Aizawa sen-sei...”

“Final Explosion (ノ彗彗)!!!”

Giây phút ấy, điên cuồng nộ cười hiện lên trên mặt Bakugo.

Khoảnh khắc ấy, nó kéo tay, thả ra ánh hồng rùng rục hỏa cầu...

Dưới ánh mắt của mấy chục học sinh lớp 1-A, đó là một đợt pháo hoa cực kì mỹ lệ...

Pháo hoa này, nở rộ vô cùng hoành tráng...

Pháo hoa này, muốn thiêu đốt rực lửa thiên không...

Dẫu cách một tấm màn hình mà không biết bao nhiêu đứa đồ mồ hôi hột trước đòn tấn công của Bakugo.

Còn Aizawa thì sao...

Đào ngược lại khoảnh khắc này, thời điểm mà ông nhìn thấy Bakugo dùng tay mở chốt, Aizawa đã nhận ra rằng, ông đã mắc lừa vào cái bẫy mà bọn nhỏ đã giăng sẵn này giờ.

Nhưng tất cả đều chỉ dựa vào một thói quen thường thức của ông, đó chính là năng lực Eraser.

Aizawa cứ định nhìn chỉ cần ánh nhìn ông chạm tới, thì Bakugo hay Todoroki hoặc bất kì ai đều phải hóa thành một người bình thường.

Tuy nhiên Aizawa quên mất một điều, trong cái thế giới tràn ngập anh hùng và tội phạm, nơi mà siêu năng lực đầy rẫy thế này, những trang bị siêu phẩm không lúc nào thiếu cả. Bản thân chính Aizawa cũng đang xài một trong số đấy mà thôi.

Chính vì vậy, Aizawa tư duy đã chậm một nhịp, để rồi ăn trọn nguyên một đòn nặng nề từ Bakugo.

Mỹ lệ pháo hoa tiến vào trong ánh mắt Aizawa lại không khác gì một con hồng hoang mãnh thú đang gào thét muốn nuốt chửng ông.

Bức tường băng Todoroki hiển nhiên không hề vô cớ tạo ra, mà là hai đứa nhóc đã có bản tính kỹ lưỡng, để tự bảo vệ bản thân khỏi lần công kích mạnh mẽ này của Bakugo.

Trước có hổ, sau có sói, Aizawa đã không còn đường lui nữa rồi.

Đổi mặt kinh khủng sức mạnh tiến công, Aizawa mái tóc dựng lên, thần sắc nghiêm nghị, toàn bộ dây vải đột nhiên xoay vòng tròn quanh người ông tạo thành một cái lồng thuần trắng màu sắc.

Chỉ trong nháy mắt, vàng khí hòa quyện lẫn đỏ rực hóa cầu tiến đến gần Vòng bảo hộ của Aizawa...

Ba loại màu sắc hòa quyện vào nhau...

Và...

OÀNH!

Rung trời tiếng nổ vang lên...

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Cuối cùng một trận đấu

Rắc ~~~ Rắc ~~~ Rắc

Phá toái thanh âm từ trung tâm vụ nổ vang lên, mỗi lúc một to hơn.

Sáng chói mà hừng hực bóng rít Final Explosion hung hăng như mãnh hổ, thế tựa như vũ bão, một đường nuốt trọn toàn bộ vật cản đường, chỉ khi gặp phải vòng bảo hộ của Aizawa thì hơi ngừng lại một chút.

Nhưng cũng chỉ là một chút thôi, rồi nó lại ập qua như chốn không người.

Oành!

Lớp tường băng dày đặc của Todoroki dưới nhiệt độ cao và áp suất kinh khủng của không khí nóng vừa tan chảy vừa vỡ vụn ra thành nhiều mảnh.

Toàn bộ thế giới, tường chừng chỉ còn một màu cam hồng của hủy diệt...

Hai bên đường lòng phố, cửa hàng hay cây cảnh đều đã bị dư âm của đòn tấn công sớm thổi bay, đất cát văng lên tung tóe, tạo thành một tầng tầng lớp lớp khói bụi màu đen hết sức gay mũi.

Bakugo hơi hạ tay xuống, nhìn chăm chú vào chính giữa khu vực va chạm. Nó không dám chắc là ông thầy chủ nhiệm có còn bình an sau đòn đánh vừa rồi, nhưng cũng không định mạo hiểm đi xem xét, bởi vì nếu nó cuộc sai, đánh giá thấp sức mạnh của Aizawa, thì người kế tiếp phải trả giá, chính là hai đứa tụi nó.

“Đi...Todoroki... っ ー!”

Bakugo không hề ngần ngại, quát bảo thẳng bạn tóc nửa đỏ nửa trắng, chính nó thì lòng bàn tay lập lờ một chút, nổ “Bùm” và bay lên trời.

“Còn ngăn người gì nữa, thẳng khốn...(ノ彡彡)”

Nghe tiếng hét của Bakugo, Todoroki giật mình chợt tỉnh, tức thì dưới chân băng kết lại thành một con đường lạnh giá, nó đạp lên đó và bắt đầu chạy như điên, tốc độ so với Bakugo cũng không hề kém cạnh một chút nào.

Qua ước chừng mười giây, bụi bặm dần dần lắng hẳn, bên trong truyền ra một tiếng “Hô” nhẹ. Mười mấy con người lớp 1-A căng tròn con mắt nhìn vào màn

hình, một bên quan sát Bakugo và Todoroki đã chạy được nửa đường đến Escape Gate, một phần khác lo lắng không biết Aizawa sen-sei có mệnh hệ gì hay không.

“Tốt quá...Thầy ấy còn ổn...(-0-)!” –Asui nhìn thấy mờ mờ bóng người từ từ bước ra reo lên mừng rỡ.

“Tsuyu- chan...Cơ mà thầy ấy... ◯___◯...”

Thâm quá!!!

Đó là hai chữ mà tui nhỏ nghĩ được lúc này.

Aizawa sen-sei trên thân quần áo nhiều chỗ rách burom cùng nám đen, tóc tai toàn thân bù xù, ngay cả vũ khí bắt giữ của ông cũng không còn nguyên vẹn như ban đầu mà đã hư hao vài đường.

“Lũ nhỏ này chơi trò ác thật đấy...!” –Aizawa thờ dãi, trông thì te tua xơ mướp vậy thôi, chứ thật chất chính ông chẳng bị tổn thương bao nhiêu.

LV1 +7 thể chất phối hợp với siêu phẩm vũ khí lực phòng ngự, chỉ một cái Final Explosion quả thực chưa hề mang đến bao nhiêu tác dụng công kích cả.

Tuy nhiên mục đích của bọn trẻ đã thành công đạt tới, tui nó rút cuộc giữ chân được Aizawa để dành dụm khoảng thời gian quý báu chạy trốn.

Có điều, tuy rằng đã mất đi tiên cơ Aizawa, thể lực vẫn còn sung mãn dị thường.

Nãy giờ, ông nghiêm túc đối đãi, nhưng thực tế khi ra tay đều là lưu thủ, từ truy bắt hai đứa, đến xen lẫn tiến vào phạm vi công kích của Todoroki và Bakugo.

Mặc dù miệng ngoài nói là tránh né, kì thực Aizawa đã tạo điều kiện tốt nhất cho học sinh mình phô bày tất cả những gì chúng nó có thể, và không thể.

Và quả thật, sự hợp tác giữa Todoroki và Bakugo khiến ông hết sức giật mình, làm đối thủ cạnh tranh, cuối cùng lại bắt tay giải hòa để chiến thắng bài thi, giới trẻ hiện tại, quả nhiên ngày một tài giỏi a.

“Sắp tới rồi đó Bakugo...Tại sao Aizawa sen-sei không đuổi theo nhì...(0~0)!? Chẳng lẽ thầy ấy đã từ bỏ!”

“Còn khuya...Ông mà thả chúng ta dễ dàng như vậy ư, mày chú ý dưới chân băng kết đi...Nếu mất hiệu lực tức là ông chuẩn bị đến gần...ㄟ_ㄟ!”

Bakugo đang nói nửa chừng, bỗng nhiên giống như mắc nghẹn cái gì vậy, cả thân hình đột ngột chao đảo không khống chế được rồi té cái ục ịch xuống mặt đất.

“Bakugo...ㄟ_ㄟ!”

Todoroki kinh hãi kêu lên, nhưng Bakugo lập tức thét to, “Đi Mau...Ông tới đó!”

“Hả...◯_◯!”

~~~~ Vũ ~~~~

Quen thuộc tiếng xé gió vang lên khiến hai thằng nhóc xám mặt lại, không kịp suy nghĩ nhiều...

“Chạy...!!!”

“Coi thử sử dụng được năng lực chưa Todoroki, mau sử dụng tuyệt chiêu của mày đi...(ノㄟ益ㄟ)!”

Cảm nhận được từ đằng sau theo sát mình sợi băng vải khiến nó ăn nhiều khổ đau từ ngày đầu tiên đi học, Bakugo có chút nôn nóng thúc giục Todoroki.

“Vô ích...!” –Todoroki hai tay cố gắng tóa ra hàn băng năng lượng nhưng không thành công.

Rõ ràng là Aizawa không hề để cho tui nó cơ hội sử dụng quirk mà liên tục xài đến năng lực của mình.

“Nghe đây...Còn một cơ hội cuối cùng để chúng ta lao ra...Ngay bây giờ, tao sẽ quăng cuối cùng bao tay này, nó sẽ cho mày mấy giây ngắn ngủn che lấp tầm mắt ông thầy, tận dụng điều đó mà làm đi!”

Bakugo nói thật nhanh, đột nhiên quay người lại không chạy nữa mà lao về phía Aizawa.

“Định câu giờ tiếp tục sao, ngây ngô quá đấy Bakugo!”

Aizawa không thèm quan tâm tới thằng nhóc tóc vàng, một đường dây bắn thẳng tới trời lấy Bakugo, đồng thời Aizawa phi thân qua cùng lúc muốn trói lấy Todoroki.

“Coi thường nhau rồi đó, Sen-sei!”

Bakugo cười lên dữ tợn, trước khi bị trói gô, nó vung cánh tay lên quăng ra cuối cùng một trái lựu đạn tự chế từ bao tay của chính mình.

Bùm!

Không màu mè ánh sáng, không có hoa mỹ chiếu rọi thiên khung, chỉ là ngăn ngại ngăn cản năng lực của Aizawa tiếp tục lên người Todoroki, để rồi...

“Age of Ice Berg...!!!”

Tận dụng thời cơ chớp mắt ấy, Todoroki hất lòng bàn tay lên trời.

Kèm theo kinh khủng hàn khí cùng với những tiếng rầm rập rợn người là một bức tường băng khổng lồ hình thành, chặn ngang con đường phía trước của Aizawa.

Vừa dựng xong thành lũy, Todoroki không hề nghỉ ngơi, chạy một mạch như điên về phía cổng Escape Gate.

Nó biết, kế hoạch cuối cùng này của mình và Bakugo đã thành công rồi.

Aizawa đã bị chặn đứng lại ở đầu bên kia bức tường.

Giây phút Todoroki chạy xuyên qua phía dưới hình ảnh thầy hiệu trưởng Nenzu, máy móc thanh âm liền vang lên:

“Píp...Team Todoroki -Bakugo đã thông qua thành công cuộc thi của mình, xin chúc mừng!”

“Thành công rồi sao...v_v!” –Todoroki nghe thông báo mà thở phào nhẹ nhõm.

Khổ tận cam lai, nay đã thành chính quả!

Và cùng chúc mừng cho tụi nó là mười mấy con người lớp 1-A đang reo hò qua màn hình.

Riêng Bakugo vẫn mang cái khó chịu về mặt như ai cũng đều thiếu nợ nó.

Kể ra cũng đúng thôi, trước kì thi, Bakugo đã tuyên chiến với hai người trong lớp là Midoriya và Todoroki, nhưng ai lại ngờ được bài thi sẽ được ra dưới hình thức như vậy kia chứ, nó còn phải hợp tác với Todoroki để vượt qua được Aizawa sen-sei. Người cuối cùng thực hiện động tác cũng không phải là nó.

Càng nghĩ, Bakugo càng cảm thấy bức bối, ức chế, nhưng cũng chẳng biết phát tiết vào đâu. Nghĩ lại Midoriya chuẩn bị giao đấu với All Might, thần tượng từ nhỏ đến lớn của mình, đồng thời cũng là thần tượng của bao đứa trẻ khác, Bakugo chợt dâng lên nỗi khoái cảm chờ xem thắng bại “Deku” khốn khổ của nó bị hành hạ tơi bời như thế nào.

Tuy nhiên, sâu trong tâm, Bakugo vẫn cảm giác có cái gì đó nhức nhối ghen tị, dường như vị trí của Midoriya phải là dành cho nó mới đúng.

...

“Ping...Xin mời team Midoriya và Kizari tập hợp đến khu A tòa nhà Beta chuẩn bị cho bài kiểm tra!”

“Cuối cùng cũng tới rồi sao...!”

“Ừm...Chờ đợi mãi, rốt cuộc đã đến phần thi của chúng ta, Kizari – kun!” – Midoriya nặng nề nói.

“Cố lên nhé...Hitomi...!”- Momo nho nhỏ vẫy vẫy tay, cổ vũ bạn trai mình.

Hitomi cũng nhẹ gật đầu mỉm cười đáp lại, đánh một cái thủ thế OK cho cô bé.

Nhưng tâm trạng của hai đứa nó cũng không phải thông dong và bình tĩnh như vẻ bề ngoài. Hitomi còn đỡ, chứ Midoriya thì đang cực kì lo lắng.

Vốn dĩ tự xưng nghiên cứu thấu triệt năng lực đồng thời có thể đưa ra giải pháp tối ưu nhất để đối phó với tội phạm Midoriya, lại chẳng hề nghĩ ra được một kế sách nào cho trận đấu tiếp theo của tụi nó. Mặc dù thời gian đã trôi qua không ít vậy.

Nhưng mà, Hitomi hiểu lý do vậy...

All Might, mạnh...Hết sức toàn diện.

Ngoại trừ lực lượng tinh thần và cao điểm phòng ngự ra, Hitomi có thể không nghĩ được thứ còn thiếu sót nơi All Might.

Bởi vì bản thân cậu hiện giờ là một phiên bản yếu hóa của All Might, dù ông đang bị thương nặng.

Chính mình, làm sao có thể không hiểu bản thân cho được.

Bởi vậy kế sách, kì thực không có gì cả.

Muốn đánh thắng thế loại này, thậm chí không cần cầu thắng, muốn chạy trốn thôi...Thì chỉ có duy nhất một con đường.

Đó là, chiến đấu!

Fighting!

Không thể trốn tránh...Không thể bỏ chạy...Không thể phó thác...Muốn dựa vào bản thân mà thôi.

Hitomi vuốt ve bộ đồ của mình, nó hơi khang khác với ngày thường.

Đồng phục anh hùng của cậu đang gửi tại Power Loader sen-sei và con bé Hatsumeï sửa chữa, phải mấy ngày nữa mới lấy ra sử dụng được.

Và tất nhiên thứ này là bản hàng nhái do Momo tạo ra, thực chất cũng không mang bao nhiêu công năng cả.

Nhưng, như thế đã đủ rồi!

“Kizari – kun...Chốc nữa, chúng ta đánh hay chạy, nếu đấu trực diện, chỉ sợ rằng hai người chúng ta đều không phải đối thủ của chú ấy...(0^0)!?”

“Đó là đương nhiên...!” –Hitomi gật đầu đáp, “Tùy tình hình...Trước trốn, sau đánh lên...(- -)!”

Còn lại tay của All Might, hay hạ gục vị anh hùng hạng một này, hiển nhiên là đang nằm mơ giữa ban ngày. Đã hai con đường kia đều đi không thông, dĩ nhiên chỉ có một cách duy nhất để vượt qua, đó là chạy tới Escape Gate.

“Midoriya, chốc nữa cậu cứ làm thế này...!”

Hitomi vắn vắn cổ tay nói với thằng bạn mặt tàn nhang, có điều thằng nhóc tóc đen lo lắng hỏi: “Như vậy quá mức nguy hiểm, Kizari –kun...Chưa kể, lỡ chú ấy nhận ra chiến thuật của tụi mình thì sao...(0.0)?!”

“Chà gì cả...Muốn đi cắm trại hè, liền nghe mình nói...▶_◀!”

Hitomi khòe miệng hơi nhếch lên, hai mắt chợt bắn ra ánh sáng sắc bén.

Tụi nó, đã đến địa điểm tập trung rồi.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Trực diện All Might

Cửa thoát hiểm –Escape Gate!

Một thứ cao cao tại thượng đứng nhìn trận đấu mà học sinh bị hành gần như cả buổi rồi mới mở rộng vòng tay chào đón tụi nhỏ một mối nhưng mừng rỡ khuôn mặt khi chạy qua.

Hitomi và Midoriya cũng phải bước qua nó đón nhận lấy cuộc chiến của mình. Một cuộc chiến mà Hitomi dám khẳng định sẽ vô cùng khốc liệt.

Bởi vì, đối thủ của tụi nó, giả định tội phạm...Lại là người mà giới hắc ám sợ mất mật, người đã chấn trảng xuyên suốt mười năm qua như một tòa núi lớn đè ép không cho ác nhân manh động.

Người ấy, không ai khác, chính là...No. 1 Hero, All Might!

Ở ngoài cổng và bên trong là hai cảm giác hoàn toàn khác biệt. Chỉ ít theo cảm nhận của Hitomi là như thế.

Hai đứa nó phải đứng chờ sẵn ở đầu bên kia của khu vực và ngóng đợi tiếng kèn báo hiệu bắt đầu của trận đấu.

Gió hô hô thổi từng đợt lạnh ngắt, tưởng chừng thổi ra tâm tư từng người nặng nề cùng lạnh lẽo.

“Píp...Bài kiểm tra của Team Midoriya –Kizari, sẵn sàng, Start!”

[Đầu tiên cứ phải tiến tới gần cổng nhất hết hết mức có thể, sau đó chiến đấu như thế nào thì tùy...!]

“Kizari –kun...Chúng ta muốn thắng tấp đi tới sao...⊙___⊙!?”

“Đúng vậy, nếu không làm sao ước lượng được thực lực chân chính của All Might mà đánh chứ...(- -)!”

“Cậu là fan cuồng của All Might đúng không, Midoriya...(o~0)!?”

“Ồ...À...Ừmmm...Ừ thì đại loại vậy...- -!”

“Thế thì cậu phải hiểu rõ ràng, đối đầu với chú ấy, chúng ta còn lâu mới có cơ hội bỏ chạy...Tớ biết phải đánh với thần tượng rất khó khăn, Midoriya!”

“Nhưng dù chú ấy là anh hùng số một, là Biểu Tượng Hòa Bình, thì ngay tại đây, lúc này, bài thi thực hành cuối kì của U.A...All Might –san là người chúng ta cần đánh bại hoặc vượt qua...Cậu đừng để cảm xúc sợ hãi hay hâm mộ chi phối bản thân mình...”

Hitomi đang nói nửa chừng chợt hít mắt nhìn thẳng phía trước quát to:

“Cẩn thận...Đến rồi đấy...▶_◀!”

“Đến...Ai mới được...(0.0)?!”

Midoriya ngo ngắc hỏi lại, nhưng còn chưa hết câu bỗng nghẹn cổ họng, hai con mắt co rút lộ rõ vẻ khiếp hãi.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Đình tai nhức óc thanh âm kèm theo là hàng loạt tiếng vỡ vụn của các công trình và nhà cửa.

Trước mắt hai đứa tụi nó là một vòng xoáy hỗn độn màu tro xám, dữ tợn như một con hồng hoang cự thú, một đường càn quét hết thấy những gì dám ngáng chân nó.

RẦM ~~~ RẦM ~~~ RẦM ~~~

Đỉnh đầu cột điện gãy nát văng tung tóe...Cửa kính nát tan thành vô số mảnh nhỏ vương vãi khắp nơi.

Hàng chục tòa nhà bị đánh bay nóc, có tòa cao ốc phẳng lạng như bị chém ngang nửa người vậy.

Két...Két...Két...

Mặt đất trải nhựa cứng rắn kiên cố giờ lại y hệt lớp kẹo đường mong manh mềm dẻo, từ từ bị áp lực lốc xoáy cạo tróc bong lên lộ ra từng lớp xám trắng cùng sẫm màu cát đá.

Và dưới cái sức mạnh kinh khủng đó, ngay cả Hitomi cũng không thể không lùi lại hai bước, khuôn mặt cậu lộ ra thần sắc nghiêm trọng chưa từng thấy.

Bên cạnh Midoriya đã bị hất văng cách đó gần năm, sáu mét.

Khung cảnh thế thảm cực độ!

Hitomi khẳng định, người vừa đánh ra đạo phong quyền này, duy chỉ có All Might.

Người mà hai đứa nó sẽ phải hạ gục ngày hôm nay, hoặc là bị đánh bại...

Nghĩ đến đây thôi, Hitomi bỗng cảm thấy rạo rức lạ thường.

Không e ngại, không sợ hãi, chỉ có cẩn thận cùng hưng phấn...

Bởi vì, đây là đối thủ mạnh mẽ thứ hai, ngoài Noumu có thể mang đến áp bách cho cậu.

Chỉ một đòn đánh đã đủ nhìn thấy vĩ lực kinh khủng của All Might. Hoàn toàn trên cơ hấn so với Noumu ở USJ.

Nếu như trận ở USJ, Noumu thay thế bằng All Might, thì dù Hitomi có sử dụng bài tẩy, nhiều nhất cũng chỉ đẩy lùi được nhưng còn khuya mới đánh giết được hắn.

LV 4 thân thể, một đạo lạch trời rào chắn.

Noumu mạnh vì năng lực đã đạt đến cấp bốn, mà một lúc lại có tới hai năng lực cấp độ này, bởi vậy mới chống đỡ, thậm chí áp chế hình thái Dawn Knight lúc đó của cậu.

Giờ đây, Hitomi đã mạnh hơn trước rất nhiều, và “địch thủ” của cậu, cũng đã ở một đẳng cấp hoàn toàn mới.

“Midoriya, cử động được chứ...Chuẩn bị sẵn sàng chạy chưa...Full Cowling bật lên đi!”

Hưng phấn quy hưng phấn, Hitomi sẽ không quên mục đích cuối cùng của bài thi là còng tay tội phạm hoặc vượt qua Escape Gate.

Còng tay là vô nghĩa, cấp bậc kia cường giả muốn đến gần để khóa tay chính đang nói chuyện hão huyền.

Bản thân Hitomi kiểm giữ All Might, Midoriya lợi dụng cơ hội chuẩn đi...Đó mới là kế sách tốt nhất.

“Tớ vẫn ổn...Vừa này là gì vậy...(0~0)!?”

“Còn ai vào đây...!”

Hitomi ngấn giọt trả lời Midoriya, lên tinh thần một trăm hai mươi phần trăm.

Cậu đã nghe được từ xa tiếng bước chân nặng nề mà chậm rãi đi tới.

Ấn ấn dưới lớp khói bụi mù mịt, chướng khí ngập trời cả con đường dài mấy chục mét, là một thân ảnh cao lớn đang từ từ tiến gần, cùng với lạnh lùng cứng rắn giọng nói vang lên:

“Thành phố có thiệt hại hay không...thì quan tâm làm quái gì...!”

Đạp vào mặt Hitomi và Midoriya là một cảm giác đè nén khủng bố, không chỉ tồn tại ở mặt lực lượng, mà nó còn trùng kích ở tâm linh của từng đứa.

Cảm giác ấy, thật giống!

Một sự đe dọa...

Hitomi mang máng nhớ rằng, mình đã từng gặp trường hợp tương tự.

Àm!

“Nếu cho rằng đây là một bài thi thôi thì các em sẽ phải hối hận đấy...!”

“Hả...(0~0)?!”

Ánh mắt của All Might đột ngột lóe sáng lên về chuyên chú cùng dữ dằn...

Đó là cái nhìn, của một tên tội phạm chân chính!

Stain!

Một cụm từ chột vang vọng trong đầu Hitomi, cậu rút cuộc nhận ra quen thuộc đến từ đâu rồi.

Ở vụ Hosu, tại thời khắc cuối cùng ấy, khi Stain bộc lộ quan niệm là lý tưởng của mình kết hợp với thần thái và điệu bộ lúc bấy giờ, quả thật chẳng khác gì những điều mà All Might đang thể hiện bây giờ cả.

“Nghe đây...Ta chính là tội phạm...Anh hùng à...” –Trầm thấp thanh âm vang lên.

Bình thường, giọng nói ấy là ám áp vô tận, khiến cho người người ngóng trông và chờ mong. Nhưng vào khoảnh khắc hiện tại chỉ mang đến nỗi khiếp sợ kinh hoàng đến Midoriya...

Àm~~~~

All Might dẫm chân thật mạnh xuống đất, toàn bộ địa hình tường chừng rung rinh trước cú đạp của ông và hét lớn:

“Hãy dùng hết tất cả các em có...Mà lao vào ta đây này (ノ益々)!?”

Dứt lời, All Might không chút do dự phóng người bay thẳng tới hai đứa học sinh.

“Chịu chết đi lũ Anh hùng(- -)!”

“Kizari-kun...☹️☹️!”

Midoriya hoảng hồn giật lui người lại, tựa hồ muốn bỏ chạy.

“Lách qua tìm đường đến Escape Gate đi, Midoriya...(´ω´)”

Hitomi hô xong, không rảnh bận tâm thằng bạn tóc đen, vì All Might đã đến ngay trước mặt nó rồi. Ông giương lên nắm tay, khí thế hung hung hướng Hitomi vỗ tới.

[Để xem LV4 chênh lệch với mình như thế nào...0~0]

Hitomi chột cười gần một tiếng, không lùi bước, tay siết chặt thành một đoàn, chớp mắt đã tung cú đấm ngược về lòng bàn tay to lớn của All Might.

“Rokuogan!”

“Chuyện gì...!?”

Tay cùng tay va chạm, to lớn cùng nhỏ bé đối mặt, kết quả sẽ là thế nào đây?

Khoảnh khắc nắm đấm của Hitomi và thủ chương của All Might tiếp xúc nhau, thời gian tưởng chừng đông đặc lại.

Và rồi...

~~~~ Âm ~~~~

Sóng xung kích từ chính giữa cú va chạm giống như bão tố cấp mười ba, tức thì biến năm mét quanh hai người thành phạm vi chân không. Mắt thường thấy được, một vòng hình tròn sóng lăng tóa ra từng đợt dập dờn mãnh liệt, tựa hồ tạo thành một lĩnh vực nhỏ nhỏ riêng mình vậy.

“Ai cha...!”

Midoriya vừa ngã trước đó một lần, giờ phải dính thêm một pha nữa còn ở gần hơn, cả người trở nên ê ẩm không chịu nổi.

Xệt!

Thân hình Midoriya tức thời tuôn ra một cỗ nhiệt điện màu xanh dập dờn bao phủ hết người nó.

Oành!

“Rokuogan!”

Pắc!

Oành!

“Rokuogan!”

Hitomi tựa như đạn pháo liên thanh nã không biết mệt, hai tay hoá thành tàn ảnh trực chỉ All Might tấn công liên hồi.

All Might thoáng kinh hãi bắt chéo hai tay lại trước ngực chống đỡ.

Ban này có chút lơ là, cộng thêm một phần muốn thả nước để bọn nhỏ có cơ hội phô bày năng lực của mình ra mà All Might mới sử dụng chưa tới ba thành sức mạnh.

Cũng chính vì thế mà khi tiếp nhận cú đấm của Hitomi, vị anh hùng số một này lao đảo suýt ngã, toàn thân bấp bệ rung động mạnh mẽ, nỗ lực hóa giải được sóng trùng kích từ Hitomi.

Nhưng do đó mà All Might hoàn toàn mất đi tiền cơ, chỉ còn cách bị động phòng thủ.

Hitomi mang đến cho ông quá lớn kinh ngạc, dù đã từng chứng kiến sức mạnh của cậu ở Hội Thao, tuy nhiên All Might chẳng thể ngờ được rằng, một đòn của thằng nhóc trước mặt lại khiến ông phải nghiêm túc đối đãi với nó.

Nấp ở một bên đã tìm cách thoát khỏi chiến trường đang chuẩn bị phi nước rút về phía Escape Gate Midoriya trốn to hai con mắt, không tin được những gì mình đang chứng kiến.

Nó đâu biết rằng, không chỉ bản thân mình, mà mười con người lớn 1-A cũng đang sùng sốt vì sự hung hãn và mạnh mẽ năng lực của Hitomi.

Nhất là Bakugo, niềm vui chiến thắng vẹn vẹn hiển hiện chưa được bao lâu, nay đã vô tình bị đá kích.

Có điều, nhìn bề ngoài thì Hitomi đang chiếm thượng phong, nhưng có ai biết được trong lòng cậu đang thầm kêu khổ.

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Dục huyết phản chiến

Từng cú đấm giao thoa, máu và thịt ở giữa cứng đối cứng, một trận đàn ông và đàn ông nam nhi nhiệt huyết chiến đấu.

Hitomi thoáng thấy có vẻ áp chế hoàn toàn All Might, người kia hạng một anh hùng chỉ có thể phòng thủ đòn tấn công liên tiếp như vũ bão của cậu.

Nhưng sự thật thì, tay của Hitomi cũng bắt đầu hơi tê tê râm ran. Một thân bắp thịt cô động và bền chắc tựa sắt thép, mật độ có thể so sánh với kim loại đặc chế, mỗi một cú đấm của Hitomi đánh vào người lại truyền ra một phản lực ngược dòng thân thể cậu.

Mặc dù biết All Might đang ở trạng thái không hoàn hảo, trọng thương đến căn cơ, có điều sức mạnh của ông vẫn biến thái không tưởng được.

“Rankyaku!”

Hitomi đột nhiên thay đổi đòn thể tấn công, cả người lật ngược, chân phải móc lên trời, biến thành một đòn chân mạnh mẽ giáng thẳng vào đầu All Might.

[Có thể đánh ra sóng xung kích đòn thể... Cả chân lẫn tay...(0~0)!?]

All Might nhú mảy, hai tay bắt chéo lại chém thẳng hình chữ X, miệng hét lớn:

“Carolina Smash!!!”

Một trong những tuyệt chiêu chuyên dụng của All Might, có khả năng xuyên thấu cực lớn thường chỉ thấy ông dùng nó để đối phó với những tên tội phạm có lực phòng ngự cao cấp, nhưng hiện tại, All Might không thể không lấy một ít bài tẩy chân chính để áp chế Hitomi.

Khỏe mắt All Might cũng không ngừng riêng ở Hitomi, bởi vì Midoriya đang tốc hành tiến đến Escape Gate. Nếu ông bị dây dưa ở đây và bọn nhỏ chiến thắng dễ dàng quá mức thì bài thi mục đích của hội đồng giáo viên sẽ không đi theo đúng nghĩa.

Sóng năng lượng bắt chéo hình loạn đao hướng thẳng đến phong liềm cắt chém của Rankyaku, tức thì phát lên tiếng rít gào cùng xé rách không khí va chạm

Rít ~~~ Kết ~~~ Răng ~~~ Rắc ~~~

Hai luồng đỉnh phong khí thể tụ hợp lại, trực tiếp giải phóng mạnh mẽ sóng năng lượng lan tỏa bốn phương tám hướng, công trình kiến trúc lần nữa nát đổ vỡ vụn như gặp trọng kích đánh vào.

Oành... hhh... Vù...uuuu... ~~~~

Xung quanh chiến trường mười mét hình cầu phạm vi không còn một vật lành lặn, thậm chí mặt đất đã nứt rạn thành nhiều cái hố to sâu đến gần một mét, quả thật khiến người xem phải rùng mình ghê sợ vì sức phá hoại của hai người đang chiến đấu.

“Chạy mau...!”

Midoriya nhìn đằng sau cảnh tượng sợ đến mất mật, không phải Midoriya không huyết tính, mà đối thủ lần này không phải là người mà nó mong muốn chống cự.

Làm cuồng nhiệt fan, lấy All Might làm lý tưởng sống từ nhỏ đến lớn Midoriya, nói có ngày nó tự tay đánh lại thần tượng của mình, thật là buồn cười ý nghĩ đầu.

[Kizari-san có thể chống cự một phút, hai phút...Nhưng ai dám đảm bảo lâu hơn đâu...Mình phải nhanh lên đến Cổng thoát hiểm...(´ω´)]

Đã không chiến đấu, thì cũng chẳng thể trở thành gánh nặng được, bởi vì, Midoriya trên hết mục tiêu chính là đậu bài thi này. Chạy hay đánh, chỉ cần có được kết quả cuối cùng mà thôi.

Tên: Midoriya Izuku

LV1 +9 (LV4)

Quirk: One for All (8%)

Vận dụng One For All hiện tại Midoriya trạng thái thân thể thậm chí vượt quá Aizawa sen-sei, ở toàn lực bùng nổ chạy trốn, tốc độ của nó bạo tăng một cách khủng bố.

Hơn năm mươi mét khoảng cách chỉ tiêu tốn vài giây Midoriya đã vượt qua.

[Sắp tới nơi rồi...!]

Về mặt nó mừng khắp khi thấy xa xa cánh cổng có hình ông thầy hiệu trưởng Nenzu với chữ chúc mừng kẻo sáng lấp lánh muôn màu.

[Nhanh vậy sao... ㄟ_ㄟ!?!]

Tiến bộ thần kì của Midoriya khiến All Might sừng sốt vui mừng, cũng quên mất trước mặt đối thủ, tức thì bị Hitomi tung một quả đấm trời giáng ngay khuôn mặt.

Bốp!

[Mẹ nó...Mới phân tâm có chút thôi mà...(-.-)!]

All Might tươi cười đan xen với méo xệch khóc ròng rã đáng vẽ, cả thân hình y như quả banh tennis bay vèo về phía sau.

Bất chợt, Hitomi cảm thấy không ổn.

Phurong hướng cậu tấn công All Might, không ngờ trùng hợp với đường tiến lên của Midoriya... Mà tại khoảng cách gần như vậy...

“Midoriya...Cẩn thận...(ノ益ヾ)”

Hitomi giật mình hết lớn, cổ găng cảnh báo cho thằng bạn tóc đen...thế nhưng vô dụng.

Từ không trung bỗng truyền đến tiếng gầm của All Might:

“New Hampshire...Smash...hnhh...!!!”

Oanh ~~~

Trong không khí truyền ra tiếng xé rách thanh âm, Hitomi chỉ kịp nhìn thấy một thân ảnh đỏ vàng đan xen bắn người cong vút như một quả đạn pháo đập đến Midoriya.

Bốp!

Nhanh như chớp mắt va chạm, cả người trong cuộc lẫn ngoài cuộc đều nghe thấy được từng đợt “răng rắc” của xương cốt, cả phần lưng của Midoriya thân mật tiếp xúc với cả người All Might, tức thì bị đẩy văng ra ngoài như một quả bóng xì hơi.

“Á...Á...Á...Gr...gr...ắc...ắc...!”

Midoriya kêu lên, giọng của thằng bé thăm thiết đến mức Hitomi phải rung mình không dám tưởng tượng được là cái lưng của Midoriya đã nát thành điệu bộ gì rồi.

Oành!

Lực đạo All Might không chút lưu tình để Midoriya đập mặt thẳng vào song sắt của một cái xe tải loại nhỏ và lăn ục ịch ra đất thờ hồng hộc, người cong lại như một con tôm đầu đòn không chịu nổi.

[Khi thật...Đau quá...(T^T)...Hic hic...]

Midoriya cố gắng chống tay gượng dậy, may mắn là cơ thể nó còn đang ở trạng thái Full Cowling nên giảm bớt đại lượng thương tổn, nếu không thì...

“Kizari-kun...!”

Midoriya hơi nhếch đầu ngoái nhìn, Hitomi vừa mới bắt kịp All Might và chiến loạn thành một đoàn tiếp tục.

[Cánh cửa...Cố gắng lên...Mày làm được mà...(^;_~^)!]

Midoriya cố nén lấy đau đớn, nghiêng răng từng chút một lết về phía trước. Nếu nó nhìn không lầm, mà chắc chắn là sẽ không...Bởi vì Hitomi đang bị All Might áp chế ngược hoàn.

Vì pha tấn công bất ngờ của All Might lúc nãy khiến Midoriya giống như điều gãy cánh làm Hitomi lỡ mất một nhịp tấn công, từ đó phủ bụi luôn toàn bộ ưu thế nãy giờ còn sót lại của cậu.

“Là một học sinh, nhóc thật lòng làm ta chấn kinh đấy, Kizari...!”

All Might từng quyền thấu thị, vừa đánh vừa cười lớn nói.

Ông không hề tức giận, phản chi thần sắc hết sức tự hào, nét mừng hiện rõ trên khuôn mặt vị anh hùng hạng nhất này.

All Might thực sự suy nghĩ rất nhiều đến tình trạng khi mình phải nghỉ hưu mà Midoriya chưa kịp tiếp nhận toàn bộ sức mạnh mà ông truyền thừa cho nó để gánh vác trọng trách Biểu Tượng Hòa Bình đời tiếp theo.

Nhưng bây giờ, khi Hitomi thể hiện ra năng lực gần như sắp đuổi kịp ông, mặc dù không phải ở thời kì đỉnh cao, lại không thể coi thường.

Dù chỉ phát huy không tới một nửa sức mạnh so với diện phong tuổi trẻ, All Might uy vọng vẫn có thể áp chế phần lớn bọn tội phạm trên thế giới này, đặc biệt là ở Nhật Bản.

Dẫu những tên ác nhân đó có trốn chui trốn nhủi ở đâu, bí mật thực hiện những hành vi tàn bạo nào, bọn chúng luôn phải nghĩ tới một cây đao sắc nhọn tùy thời tức trực tại đỉnh đầu mình.

All Might đã thấy viễn cảnh Hitomi tỏa sáng trên sân khấu dành cho thế hệ tụi nó. Cộng thêm cả truyền nhân của One For All, Midoriya, giới hắc ám chắc chắn sẽ không có bất kì cửa nào để phản kháng hay chống đối lại cả.

Kể cả là All For One đi chăng nữa.

Bốp!

Rokuogan một đạo xoáy gió đánh thẳng vào mặt All Might kèm theo tiếng rống giận...

“Đang chiến đấu mà chú thơ thần gì đó... All Might... ồ_ồ!”

“Khụ... Khụ... Thor thần... Ha ha... Kizari... Nhóc thật biết đùa...”

All Might lấy tay chùi đi vết máu ở khóe miệng, thân hình thỉnh thoảng bốc lên từng luồng khói trắng, ho sù sụ than thở:

“Ta không biết năng lực chân chính của cháu là gì, nhưng chắc chắn không phải là cái gì siêu sức mạnh mà cháu đã kê khai... Tuy nhiên...”

“Chỉ cần cố gắng luyện tập khai phá, cháu sẽ trở thành tồn tại không thua kém gì ta...”

“Giờ thì... Detroit Smash... hhhhh...!!!!”

Kinh khủng sóng xung kích từ nắm đấm của All Might cuộn cuộn lao tới Hitomi...

[Không cần thiết chống đỡ...(- -)!]

Hitomi nhanh chóng đưa ra quyết định, tung người né tránh khỏi đòn tấn công của All might. Phía sau cậu cảnh tượng lần nữa bị tàn phá như bị xe ủi đất cán quét qua vậy.

Vù ~~~

All Might thân hình đột ngột biến mất... Chỉ để lại nguyên chỗ một đạo tàn ảnh.

“Cái gì...(0.0)!?”

Hitomi kinh hãi, bất chợt từ sau lưng truyền đến tiếng rít gào kinh khủng.

[Rokushiki phát động...!]

Nguy cấp tình huống, bản năng thân thể tự hành Tekkai, cả người của cậu thoáng chốc hóa thành sắt thép chi khu.

Nhưng một đòn toàn lực của All Might không phải một cái vô hạn tiếp cận LV3 với Tekkai có thể chống đỡ, mặc dù thực lực của Hitomi so sánh với tầm thường LV3 cường giả hơn rất nhiều.

Kim cương bắt hoại, cũng phải nhìn người a!

Oành!

Va chạm trực tiếp hình thành bạo động, thanh âm to lớn điếc tai tưởng chừng hóa tinh đụn phải địa cầu, Hitomi giống như một hồi sao băng truy lạc, rơi thẳng xuống đất nổ ra một cái hố to khủng khiếp.

“Mẹ nó... Đau vãi...!”

Revitalized!

Chung cực kĩ năng một trong, sinh mệnh quy hồi phát động!

Phản xương rạn nứt cùng ám thương do chiến đấu phát sinh lập tức nhanh chóng chữa lành, nhưng bù lại cậu cảm thấy thể lực mình tiêu hao khủng bố.

“Kizari-san...(0~0)!?”

Midoriya chạy tới đỡ lấy Hitomi, nhưng mắt thấy All Might lần nữa vận vẹo thân hình muốn ra tay, Hitomi lập tức tóm lấy vai của Midoriya hét lớn:

“Chuẩn bị bay một lần tới luôn nè, Midoriya!”

“Hà... Cậu nói cái gì... ๐_๐!”

Nói cái khi gì nữa chứ... Đi đi cha nội!

Hitomi lực lượng nâng lên một Midoriya không quá đơn giản.

Phốc!

Đáng thương Midoriya lại tiếp tục hóa thân thành quả bóng, lấy tên lửa vận tốc hướng Escape Gate đâm thẳng đầu tới.

“Đừng hòng!”

All Might phát hiện âm mưu của bọn trẻ, tuy nhiên lúc này ông cũng đã rất mệt rồi, thời gian giới hạn sắp tới, có điều đã lỡ làm thì phải làm cho trót, ông cũng giả bộ giận dữ xông đến.

“Rokuogan! Rokuogan!”

“Khoan...Chờ đã nhóc Kizari...!”—All Might thấy Hitomi sung sức tràn trề tặng liền cho ông hai đạo sóng xung kích liền trọn mắt hét lên, nhưng chưa kịp nói xong câu thì...

“Rokuogan!!!”

Oành!

All Might thân hình như đạn pháo bay ngược về xa xa chân trời rồi mất hút.

“Ách...(0.0)?!”—Hitomi có chút mờ mịt nhìn quanh, hình như cậu vừa mới làm một hành động sai sai thì phải.

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Thi học kỳ chấm dứt

“Píp...Team Midoriya- Kizari đã thành công vượt qua bài kiểm tra, xin chúc mừng!”

“Qua rồi...Minh qua rồi...Thật sao...(0.0)?!”

Nằm dưới chân cổng, Midoriya vẻ mặt hoài nghi nhân sinh tự hỏi.

Trong một trận chiến đấu thực hành khóa mà nó chỉ làm được mỗi hai việc, đó là chạy và bay, đúng hơn là bị ném.

[Minh thật phé...(-.-)!]

Nhìn Hitomi gồng xô loạn đánh một đoàn với All Might, cuối cùng còn phải đứng lại cản trở để nó thông qua Escpae Gate, Midoriya cảm thấy bản thân kì thực khá vô dụng.

Hitomi thông qua thần thái hiểu ngay được tâm trạng của Midoriya, vỗ vỗ vai thẳng bạn nói: “Đừng nghĩ suy nhiều như thế...Nếu không có cậu thì một mình tớ không qua được bài thi này đâu...”

“Nhưng cả buổi mình chả làm được gì sất...(T^T)! ”

“Cậu vượt qua Escape Gate, đó là công lao lớn nhất rồi...Nên nhớ, mục đích cuối cùng chúng ta đã đạt được rồi...Dù có ít hay nhiều thì công lao của cậu cũng không thể bỏ qua.”

“Ừm...May mắn là mình đội với Kizari—kun, đa tạ lớp trưởng...”- Midoriya hơi sút tinh thần, nhưng khôi phục rất nhanh, mỉm cười cảm kích với Hitomi.

“Tốt...Về lớp học nào (^.^)!”

Gr...gr...ắc...ắc...

“Á...Á...Đau quá...”

“Kizari- kun...đỡ giúp tớ một tay với...”

☹️!?

“Đây đây...”

[Làm thế quái nào mà All Might có thể hạ nặng tay với Midoriya vậy nhỉ...Cậu ta là truyền nhân của chú ấy mà...(0~0)!?]

Hitomi tiến đến gần và giúp nâng Midoriya về phòng y tế.

Cũng không thiếu một châu thuyết giáo từ Recovery Girl. Nhưng lần này không phải dành cho tụi nó, ngược lại là All Might.

Nhìn thân hình nho nhỏ chưa tới một mét năm của bà đi giáo huấn cao hơn hai mét All Might cứ thấy nó vừa kì vừa mắc cười lại không dám to tiếng.

...

Sáng hôm sau!

Hầu hết các thành phần trong lớp 1-A đều mặt mày mừng rỡ và phấn chấn, bởi vì tụi nó đều vượt qua bài thi cuối kì, mà điểm số cũng không phải là ít.

Tất nhiên là ngoại trừ ba thanh niên và một cô gái...

“Uraraka –san thi tốt rồi... Còn có cả... Kaminari –kun nữa... ㄟ_ㄟ!”

Midoriya một vẻ sốc nặng, nói lắp ba lắp bắp khi biết “bạn gái” trong mơ của mình đã trượt mất kì thi.

“Hic... hic... (ㄣ_ㄣ), ai mà ngờ được đâu chứ... Mid Night sen-sei quả thật không dễ cho người sống mà...!”

“Đừng vậy đó...!” –Kaminari cướp lời chen vô, “Tui còn chưa kịp thả điện thì đã lăn ra ngáp ngáp dài, ngủ không biết trời sao gì lun... (T^T), cuối cùng chỉ có mỗi mình Uraraka –san... (-.-)!”

Hiển nhiên là Kaminari cảm thấy cực kì mất mặt, nhất là khi mình là đàn ông con trai lại bị dính chiêu trước, cuối cùng liên lụy cả đội.

“Kirishima-kun và Sero –kun cũng thi tốt nữa sao... ㄟ_ㄟ!”

“Đừng nhắc nữa, Midoriya... Ông chỉ làm tôi nhớ lại những khoảnh khắc đen tối của cuộc đời... ㄟ_ㄟ” –Kirishima hơi run rẩy lâu bầu, bên cạnh Sero cũng lắc đầu nguầy nguậy.

“Lida –kun, Midoriya –kun, mọi người... Đi trại hè có gì chơi vui thì về kể cho tụi này nghe với nhé... (^;_;)!”

“Vẫn chưa biết được mà... Lỡ giờ chót có gì đó thay đổi thì sao... (^o^)! ”

“...”

“Thôi đi Midoriya...!” – Sero đau khổ khuôn mặt thối thía vỗ vai nó nói, “Ông phán vậy coi chừng chốc nữa tụi tôi còn dính thứ nhọ hơn thế nữa kia... (._.)!”

“Không đến nổi chứ... ㄟ_ㄟ!”

“Midoriya... Nếu như trượt kì thi thì tụi này sẽ không được đi trại hè... Học hành, tập huấn... Cả hè này tụi tôi sẽ chẳng được nghỉ ngơi hay vui chơi với bạn bè trong lớp”

■ □!

“Vụ này mà thanh niên cũng méo hiểu là đang tỏ ra ngáo đá quá rồi đấy (ノ益ヾ)!”

Kaminari tức giận quay lại cho hai con mắt của Midoriya một cú Phi Thiên Chỉ, khiến cho thằng bé mặt tắn nhang ôm mặt la thảm thiết.

“Deku-kun....!?”

Uraraka hoảng hồn vội tiến lên xem xét coi thử Midoriya tình hình thế nào.

Cạch!

Cửa phòng mở...

“Chuông reo thì lo mà ổn định chỗ ngồi đi... 【●】_【●】!”

~~~~ IM RE ~~~~

“Hừm... Chào buổi sáng mấy đứa!”

Aizawa thông tục một câu thường lệ rồi bước vô lớp.

“Ồ kì thi lần này khá đáng tiếc là có vài em không vượt qua được!”

“Theo đó... Ở trại tập huấn hè lần này thì...”

Aizawa sen-sei hơi ngừng lại một chút ở bốn gương mặt đang rầu rĩ, chợt ông toét miệng cười và nói to:

“... Tất cả đều sẽ đi... (U ∪ U)!”

Cả lớp: Thay đổi phút chót thiệt hà...@.@@?!

“Bọn em được thi thật sao...?” –Kirishima mừng chảy nước mắt đứng dậy hét lớn.

Uraraka ngồi dưới lắc liên hồi Lida đến mức chóng mặt vì vui sướng.

“Ồm... Mặc dù thực hành rớt, nhưng mấy em đều qua bài thi viết hết!”

“Trong phần thi thực hành, Kirishima, Sero, Kaminari và Uraraka đều bị đánh trượt!”

“Bài thi nhìn khó khăn, nhưng kì thực khi vào vai tội phạm, tất cả giáo viên bọn ta đều chưa cho bọn em một hướng để chiến thắng!”

“Đồng thời quan sát các em xử lý tình huống như thế nào...”

“Nếu không ngay từ lúc bắt đầu, gần hết các em đã phải dừng cuộc chơi rồi!”

[Đương nhiên như vậy...Chứ không một LV4 cường giả thì không ra toàn bộ bài tẩy, chỉ mình với Midoriya mà đòi vượt qua thì đúng là còn khó hơn lên trời...(- -)!]

Hitomi trầm nghĩ, nghe Aizawa tiếp tục phổ biến...

“Hóa ra lúc mấy thầy sắp sửa nghiền nát bọn em...!”?

“Cũng chỉ để cho mấy đứa cảm thấy áp lực mà thôi!”

Aizawa nhìn Ojiro trả lời.

“Ngay từ đầu, mục đích của đợt tập huấn trại hè là để gia tăng sức mạnh cho các em...”

“Nhất là đối với những ai trượt bài thi thì lại càng cần đến nó để tự phát triển bản thân mình vươn đến một tầm cao mới, sửa chữa được những khuyết điểm của bản thân!”

“Chính là một lời nói dối vô cùng hợp lý (— —)”?

Lời Nói Dối Vô Cùng Hợp Lý...???

Cả lớp: ☹️...?!

Tổ bốn người rớt:!!!.... (^;_ ^)...

(Mịa nó...Bị ông Troll lần nữa rồi...@.@@...(ノಠ益ಠ)!!!)

“Một lần tiếp tục...Mình lại bị lừa...Thiệt đúng là U.A mà (õ_ó)”

Lida cảm thấy tâm linh nhỏ bé của chính mình đang bị trùng kích ghê gớm...Bời Aizawa sen-sei!

Oạch!

Lida đứng dậy hét lớn:

“Sen-sei...thầy đã lừa gạt bọn em đến hai bận rồi, niềm tin của bọn em noi thầy đã bị lung lay phần nào đó rồi...(- -)!”

Tổ bốn người: ☹️☹️ Gì nữa cha, phát biểu lăm rứa...Lỡ ông cho tụi này không đi thi tính sao...(- -)!

“Cũng đúng đấy, ta sẽ xem xét lại...!” –Aizawa sen-sei liếc mắt nhìn thanh niên nghiêm túc của lớp mới vừa phát biểu, “Có điều, không hẳn toàn bộ của ta đều là lời nói dối đâu...!”

“Trượt, tức là trượt ▶_◀!”

“Mấy em bị đánh rớt sẽ được thầy chiếu cố thương xuyên hơn, và phải học bù hơi nhiều đấy!”

(O...CLGT... {•_•}!)

Lời của Aizawa sen-sei như xô nước đá tạt vô mặt của bốn thanh niên đang reo hò kia, khí thế vừa tăng đã bị đánh xẹp về nguyên hình.

...

“Mà nói chung vậy là vui rồi hén...(^.^)!”

“Ừm...Bọn mình sẽ có một kì trại tập huấn kéo dài một tuần lễ cùng nhau...!”

Lida và Sato đứng cầm tờ giấy thông báo bình luận, Hitomi một bên xách cặp đứng tựa vào tường nhắm mắt nghe lũ bạn bàn luận khá hồ hởi, cũng không có ý định xen vào.

Thực ra thì cậu cũng thích những vụ thế này chứ. Không chỉ cậu, Momo, hay bất kì đứa học sinh trong cái trường này đều muốn đi dã ngoại cả.

Hiện tại cô bé đang hưng phấn trò chuyện với bốn bạn nữ kia, chắc cũng tám trên trời dưới đất rồi lại trở về vấn đề đi mua sắm cho coi.

Hitomi tận dụng thời gian quan sát một chút thông số dữ liệu của mình.

Tên: Kizari Hitomi

Lv: 3 (99%)

*Skills

1. Rokushiki (Lục thức)

+) Tekkai: Lv 3 (0 %) (+)

+) Rankyaku: Lv 3 (0%) (+)

+) Shigan: Lv3 (0 %) (+)

+) Soru: Lv3 (0%) (+)

+) Geppo: LV3(0%) (+)

+) Rokuogan: LV3 (0%) (+)

2. Firudo (Hải hổ bạo phá quyền): LV3 (10%)

3. Upper (biến hình)

4. S- Revitalize (Sinh mệnh quy hồi): LV3 (Hai chiều)

Energy: 0

“Giống như còn thiếu chun chút là lên...Minh...”

Hai bàn tay thoáng úp mở cảm nhận lực lượng phun trào đã đến đỉnh điểm, thậm chí vượt quá trước đó đỉnh phong thời kì rất nhiều. Vài ngày tới nữa, Hitomi chắc chắn sẽ cán mốc LV3 thôi.

“Nè...Kizari-kun, cậu đang nghĩ gì mà chăm chú rứa (0,0)?!”

Từ đằng sau lưng có người vỗ vai Hitomi, cậu quay đầu nhìn, té ra là Kaminari.

“Không có chi...Tôi đang tính toán vài thứ thôi!”

“Zậy hả...Ông có định mua sắm đồ thêm không?”

Kaminari tự lẩm bẩm một mình, Lida và Midoriya đứng gần đó nghe lỏm cũng chêm vào:

“Kaminari-kun, cậu muốn mang thêm thứ gì khi đi cắm trại thể...(0.0)!?”

“Cắm trại hả...Để coi, tui chưa có đồ bơi nè...”

“Chơi quả kính nhìn đêm đi mấy bố... 〽️!”—Mineta không biết ở xó xỉnh nào chui ra phán một câu trát vô cùng.

“Hế...Vậy là mai tất cả chúng mình được nghỉ ngơi trước khi đi cắm trại rồi...Hay là, cả lớp cùng đi khu mua sắm đi...≥^≤!”

Ashido giờ khắc này bao nhiêu bi thương đã bay biến đi mất, chỉ còn nụ cười toe toe đưa ra ý kiến trước toàn lớp.

“Vậy hả...Nghe có vẻ vui đó chứ...!” (Kaminari)

“ỒM...Tui rằng cũng được...” (Tokoyami)

“Hình như bữa này là lần đầu tiên cả lớp đi chung chơi đúng không nhì...?!” (Uraraka)

“Phấn khích quá đi...!”

Kirishima bỗng thấy thằng bạn tóc vàng lặng lẽ xách cặp ra ngoài trước vội la to:

“Bakugo, chú đi cùng cho vui (^0^)!”

“Như thế tao rảnh hơi làm mấy trò đó vậy...(- -)!”

Bakugo quăng lại một câu rồi téch đi luôn.

Tiếp theo nó là Todoroki, thằng bé cũng lấy cớ đi thăm mẹ mình nên bận rồi.

(Mấy cha này phá hư bầu không khí ghê gớm□~0)

Thế là cả lớp chỉ có mười tám con người xác nhận sẽ đi đến khu mua sắm.

~~~~~ My Hero Academia ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Vui chơi và sự cố (1)

Sau kì thi sẽ là một tháng nghỉ ngơi hồi phục trước khi bọn trẻ bước vào một tuần cấm trại huấn luyện khắc nghiệt.

Và ngày hôm nay, cách thi học kì vừa qua hai ngày, mười thành viên lớp 1-A (ngoại trừ hai đầu gố Bakugo và Todoroki), đã tụ tập đông đủ để bắt đầu chuyến mua sắm của họ.

Tụi nó thuê một chiếc xe buýt cỡ nhỏ cho toàn bộ cùng đi, giá tiền cũng không mắc lắm, đặc biệt là tài đại khí thô Yao- Momo tiểu thư nhà ta thì khỏi bàn.

Hai mươi phút sau, xe bus tới nơi...

Thị giác của bọn nhỏ tức thì nhận lấy trùng kích...

Ở mỗi thành phố, đều có một vùng trung tâm, mà tại Dakoga, lại gọi là đô thị tập trung.

Tại nơi đây, bạn có thể tìm được phần lớn những thứ mà bình thường bạn không hề nhìn thấy bán ngoài lề đường hay các tiệm tạp hóa. Thậm chí là những món đồ hiếm quý chưa bao giờ được triển khai dưới hình thức phổ thông.

Một khu đô thị như vậy, riêng phần diện tích không đã có thể so sánh với nửa tòa thành thị loại nhỏ, diện tích chỉ ít mấy nghìn mét vuông.

Bản thân nó là tập hợp của vô số các doanh nghiệp cùng cửa hàng nổi tiếng toàn quốc và thế giới.

Nơi này sở hữu công nghệ hết sức tiên tiến, muốn thuê một chỗ để buôn bán ắt hẳn không phải là chuyện đơn giản, bởi vì mặt tiền các cửa hàng sin sít nhau gần như thuộc về một công ty lớn hay trụ sở nào đó, và để dành lấy một nơi an cư lập nghiệp chắc chắn cần bỏ ra không lồ số tiền làm đại giới.

“Thế là chúng ta đã đến nơi rồi nhé...(^0^)!” – Ashido miệng cười toe toe hồ hởi giới thiệu cho các bạn khu vực giải trí nổi tiếng nhất thành phố này.

“Ở đây cung cấp đủ mọi loại hàng hiệu, giá cả khác nhau, toàn đồ mới, đồ hiệu, đồ đẹp...Muốn thế loại nào đều có thể đến tìm nhá...!”

“Hot trend nhất của Dakoga...Khu mua sắm Kiyashi Ward $\geq \sim \leq \text{♪}$!”

“QUÀO...!!!”

Cả đám kinh ngạc nhìn ngó xung quanh, trầm trồ thán phục.

Chỉ lướt sơ sơ qua thôi, tụi nó dự tính lưu lượng khách ở đây mỗi ngày cũng phải vài ngàn đến hơn chục ngàn người.

Một con số không hề nhỏ tí nào!

Bởi vậy hàng hóa ở Kiyashi Ward hết sức đa dạng, chủng loại nhiều vô số kể, phong phú không tưởng.

Xã hội ngày nay lấy anh hùng làm chủ, nên việc mua bán năm mươi phần trăm đến tám mươi phần trăm đều lấy liên quan đến anh hùng, dân thường cùng công chức vẫn có, tuy nhiên không nhiều lắm.

Có điều trang phục để trưng diện không thì chưa được tính, bởi vì đó là nhu cầu thường thức.

Kiyashi Ward hấp dẫn người dân và khách du lịch ở chỗ phụ trang buôn bán.

Nếu đồ vật chỉ dùng để che chắn dựa theo năng lực thôi thì danh tiếng khu đô thị tập trung cũng quá phé điểm a.

Tỉ như Shoji năng lực chi giả, kì thực người sáu tay, cộng thêm cánh đối với xã hội anh hùng vẫn thuộc hàng quý hiếm.

Mặc dù là hàng độc, hàng lạ, tuy nhiên bỏ công bỏ sức ra tìm thì hiển nhiên Kiyashi Ward có bán là điều chắc chắn.

Midoriya cũng được dịp thỏa thuê tung ra skill phân tích của mình...

“Mấy thứ này tương thích với rất nhiều độ tuổi, từ nhỏ đến bự, già trẻ lớn bé gì đều có thể...”

“Cho nên...nếu mình khám phá ra...”

“Midoriya...Thôi đi, cậu làm cho mọi người soi mói chúng ta đấy!”

Tokoyami im lặng đến cực độ cắt ngang dòng tự tư của thằng bạn tàn nhang.

Trong lớp ai cũng biết thanh niên Middoriya có bệnh phân tích, nhưng không ngờ nó đã rơi vào giai đoạn hết thuốc chữa.

Đi chơi mà còn thế này thì bình thường ra sao đủ hiểu.

Có điều, bầu không khí Kiyashi Ward quả thật náo nhiệt và tươi mới hết sức, làm cho mấy đứa nhỏ cảm thấy thư thích và thoải mái vô cùng sau hàng loạt nóng bóng sự kiện và những ngày luyện tập như chó chết ở U.A

Hitomi nhẹ nhàng buông lỏng bản thân, Firudo triển khai cảm nhận từng biên độ sóng năng lượng đập dồn thời khắc nào đều có.

“Xem kia...Mọi người xem kia...”

Đầu đó bỗng vang lên tiếng gọi khiến bọn trẻ giật mình.

Tụi nó thấy được cách đó không xa mấy ông chú, anh giai cùng chị gái ăn mặc thời thượng vô cùng đang chỉ vào tụi nó hét lên, mặt cười tươi rói như bắt được vàng vậy.

(Chuyện gì thế ta...(0.0)!?)

Mười tám con người ngạc nhiên tự hỏi.

Nhưng còn chưa kịp lên tiếng thì mấy người đó đã nói tiếp:

“Đằng kia là học viên của U.A đúng không nhĩ... ٩!?”

“Phải đấy...Bọn anh vừa mới thấy các em qua TV... $\geq \odot \cup \odot \leq$ ”

“Năm nhất hả...(^^)!?”

“Nhìn các nhóc phô diễn ở hội thao mà bọn anh hâm mộ quá sức ấy...”

“Ừm...Vừa hoa lệ, lại hoành tráng...Pk cũng nhiệt huyết không kém...”

“Tự dung làm tụi này nhớ về thuở học sinh ghê...Thiệt hối tiếc vì hồi đó bọn anh từ bỏ con đường anh hùng!”

Ba người họp nhau thành cái chợ, hướng gì có đến cả chục người xôn xao.

Chỉ trong nháy mắt, học sinh lớp 1- tụi nó đã trở thành tiêu điểm chú mục của mọi người.

Uraraka ghé mắt ra liếc bẻm, “Vẫn còn người nhớ tới vụ đó sao... $\odot \_ \odot$???”

[Dù gì thì Hội Thao cũng là một lễ rất lớn ở U.A, đặc biệt đây còn là trường trọng điểm của Nhật Bản nữa chứ!]

Được dân chúng ngợi khen...

Cảm giác ấy thật là...Thú vị!

Cơ mà bị người người chăm chú coi cũng không là tư vị sung sướng gì, nên bọn trẻ tranh thủ dợt lệ vô máy quầy cửa hàng gần đó, tránh đi tầm mắt và bắt đầu đưa ra dụng cụ mình cần thiết mua.

“Tụi sẽ đi coi mấy shop xách tay để thử có cái túi nào vừa không thì mua luôn!”

“Vây hừm... Thế tụi mình đi cùng nhau nhé!” –Momo mỉm cười nói với Jiro.

“Thế còn Kizari -san của cậu thì sao...!?”- Jiro thúc vai cô bé hỏi nhỏ.

“Cứ mặc cậu ý tự tìm đi, đây là cơ hội vui chơi của bọn mình mà...Phải hông, Hitomi –kun...!?”

Momo làm mặt quỷ lè lưỡi với Hitomi, tất nhiên là cậu dù có muốn theo hay không thì cũng thức thòi mà lảng đi chứ gì...

“Mấy cậu cứ đi dạo thỏa thích...Đề bọn này tự tung tự tác là được rồi!”

Bên cạnh cậu, Mineta đang ngóng cổ lên tìm kiếm, miệng thì thảo:

“Bộ dụng cụ phá khóa với khoan mini kiếm đâu rồi nhĩ...”

Nghe tên là đủ thấy có vấn đề!

“Tui không có đôi giày leo núi mô hết...Chắc phải mua một cái thôi!”

“Ồ...Rửa cho tôi đi ké với...” –Tokoyami nói với Kaminari, thằng kia gật đầu OK ngay.

“Cầm nang chỉ bảo chúng ta nên dành dụm...À mà khoan...”

Lida đưa ngón tay chống cằm nghĩ ngợi, “Có khi mình nên đổi thay suy nghĩ một chút...Lựa chọn dựa vào sự tiện lợi của nó, nên không ta...?!”

Quả không hổ danh mẫu mực Lida...So với Midoriya thì mỗi người một vẻ, đi đâu cũng có cầm nang kèm theo hết.

“Hey yo, tớ thấy ai nấy đều có việc cần làm hết...Sao không hẹn thời gian rồi tập hợp lại sau đi...Mấy cậu coi được hông!?” –Kirishima đứng ra đề nghị.

“Ồ...Thế cũng tốt!” (Sero)

“Đồng ý (^o^)!” (Ashido)

“Duyệt!” (Tokoyami)

“Ok...!”

“Vây hẹn ba giờ tập trung tại chỗ này nhé (^.^)...giờ quây thòi nào!”

“YOSSH...HHH...!!!” (Đồng thanh)

Vẫy tay chào Momo và Jiro, Hitomi cũng tản người hòa vào trong đám đông đang nhốn nháo inh ỏi.

Nếu đã đi shopping thì chỉ ít phải mua thứ gì đó...quan điểm của cậu là thế.

Hitomi quanh quẩn hồi lâu rồi chọn một cái mang tên “Koppo Kita” cửa hàng.

Tiệm này không phải kinh doanh áo quần, bởi vì Hitomi cũng chẳng có ý định lựa chọn trang phục.

Giả sử như có kính nhìn đêm hay vài bộ thủ công đồ vật để lắp ráp càng tốt. Hiện tại trong đầu cậu đang định dạng thử một vài loại vũ khí có thể phụ trợ trong việc truy tung tội phạm ở chốn đông đúc.

Gian hàng của Koppo Kita không tính là lớn so với năm mươi phần trăm tổng số cửa hàng ở đây. Bên trong rộng chừng năm đến mười mét vuông khoảng chừng.

Phía tay trái Hitomi có cái bàn gỗ nhỏ, ngồi đấy là một bác gái mang kính mắt đang dùng máy tính bấm bấm viết viết trên giấy, hình như đang tính toán thu nhập của quầy.

“E hèm!”

Hitomi hơi ho lên thông báo có người tới cửa.

Có điều làm cậu ngạc nhiên là bà chủ cũng chẳng hề đứng lên mặt mày hớn hờ chào khách các kiểu, ngược lại bình thản ngẩng đầu nói:

“Cậu đến mua đồ à!?”

[Ồ tê...Hỏi hay, không mua đến làm gì...(- -)!]

Tuy rằng cảm thấy nhức nách, tuy nhiên Hitomi vẫn trả lời theo đúng lễ phép:

“Dạ vâng, cháu muốn sắm vài loại công cụ hỗ trợ dành cho anh hùng!”

“Ồ...Dự định trở thành anh hùng sao...!?”

Bà chủ vẻ mặt có hơi biến hóa mang ý cười, hỏi tiếp:

“Vậy cháu hiện tại đang học trường nào?!”

“U.A ạ!”

“U.A...(0.0)!?”

Bà chủ hơi sùng sốt, “Là một trong hai trường danh tiếng của nước mình đó hả?!”

Hitomi im lặng gật đầu.

“Vậy thì đến đúng nơi rồi nhóc...Cháu cứ tự nhiên đi vào kiểm tra món đồ mình cần...Trên bảng hiệu bác có ghi chú công dụng hết rồi...”

“Nếu có gì không hiểu thì ra đây hỏi lại bác giải đáp!” -Bác gái tỏ vẻ nhiệt tình hẳn lên.

“Dạ!”

Hitomi cúi đầu ngỏ ý cảm ơn, tiến tới kéo màn che đi vô mặt sau cửa hàng.

[Mong là có thứ mình muốn tìm đi...!]

Hitomi ngó nghiêng bắt đầu lộ trình tìm tòi của bản thân.

To be continued...

P/S: chương hai nhé, hoàn thành lời hứa

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Vui chơi và sự cố (2)

Không gian trang trí của Koppo Kita được sắp xếp khá gọn gàng và ngăn nắp.

Bốn vách tường của cửa hàng đều được treo đầy nhóc các món đồ chia theo nhiều thể loại khác nhau.

Cánh phải của Hitomi là vật dụng đồ chơi, như mặt nạ anh hùng, súng phun nước, giày trượt tự động...vân vân, mấy thứ này chủ yếu sử dụng bởi con nít, các bậc cha mẹ muốn mua để giúp con tìm hiểu và phát triển bản thân.

Cánh trái căn phòng, là vật dụng chuyên dùng để tập luyện.

Có quả tạ tay, tạ chân, phụ trọng toàn thân, máy chạy bộ...

Hitomi nhìn vào thấy cũng phải là loại chính quy chỉ là loại thường thức, bên ngoài không cần ở Kiyashi Ward đều có bán. Nhưng nếu ví tiền không đủ thì chọn lựa ở đây chưa chắc là một ý kiến tồi.

Nếu như ở loại cửa hàng lớn hơn thì có lẽ sẽ thấy được rất nhiều công cụ đặc sắc dành cho các thành phần sở hữu năng lực khác biệt, có điều giá cả chắc chắn đắt hơn không chỉ một hai lần.

Ví dụ như là máy bắn laze giả lập, chuyên dành cho những anh hùng thuộc hệ tốc độ.

Máy đo sức mạnh quyền tay, chân...dành cho Punching hoặc Power Hero, có thể biểu hiện thông số lực đạo tính bằng kilogram đến tấn.

Máy đo cường độ năng lượng công kích, tính theo Jun công suất, chuyên dành cho anh hùng kiểu Kaminari hay Aoyama.

Phổ thông cửa hàng không đủ điều kiện mua sắm và giấy chứng nhận buôn bán, chỉ có cỡ lớn cửa hàng đồng thời có xí nghiệp bảo lãnh mới có thể.

Tuy nhiên, những thứ giới thiệu ban nãy cũng chẳng phải đồ vật mà Hitomi muốn sắm sửa. Kế hoạch của cậu là tạo thành truy tung thiết bị, dùng gắn trên trang phục hoặc lắp đặt nơi tay đều được.

Anh hùng rank 38, Gloverss, không phải chính quy chiến đấu mà là nửa hỗ trợ, nửa bắt giữ anh hùng. Khác với mấy thể loại khổng lồ cứng như Shinrin Kamui, năng lực của anh ta thiên về truy tung, lại sở hữu một chức năng hết sức đặc biệt.

Bình thường tra xét, thăm dò tin tức hệ hỗ trợ anh hùng như Shoji, Jiro, phần lớn đều không thể định dạng cụ thể nhân hình, hoặc giả như đó là một tên có năng lực thay đổi khuôn mặt, cơ chế toàn thân, thì lại càng mù tịt.

Gloverss bắt người dựa trên trực giác và cảm quan siêu tuyệt từ chính mình. Phối hợp găng tay điện tử có chức năng thu thập đến đối tượng truy đuổi rất nhỏ tin tức bao gồm máu, lông tơ, da, thịt... chỉ cần có AND, thậm chí là mùi vị ở khoảng cách gần.

Sau khi nhận lấy thông tin xong, Gloverss sẽ dựa vào găng tay truyền đến thân thể số liệu cùng đặc trưng của tên tội phạm.

Phạm vi dò xét của vị anh hùng này cũng không hề nhỏ, xấp xỉ tầm năm mươi mét bán kính.

Kể từ khi ra mắt đến nay, gần chín mươi phần trăm các vụ án có Gloverss tham gia đều hoàn mỹ bắt giữ được ác nhân.

Mặc dù năng lực khá tuyệt vời, tuy nhiên vì một vài lý do cá nhân mà Gloverss rất khó để tổ đội với các anh hùng khác, chiến tích của anh thu nhập cũng thường là đi hỗ trợ đoàn thể riêng lẻ.

Chưa kể sức chiến đấu của Gloverss so sánh với phổ thông anh hùng còn muốn yếu kém, có thể đặt năm mươi- năm mươi với Juusan Gou sen-sei. Cho nên thứ hạng hiện tại của anh vẫn chưa cao là bao.

Hitomi rút cuộc mua hai cái tiêu bản mô hình điện tử, sau đó trả tiền và rời đi Koppa Kita.

Thật sự nếu nói chế tác thì cứ để cho Power Loader sen-sei xử lý, coi như là trang phục nâng cấp cùng với công nghệ đều miễn phí, chất lượng tốt.

Thế nhưng Hitomi trong lòng luôn vướng phải một khúc mắc. Đó là bảo mật vấn đề.

Trước đây, khi chưa biết đến All For One, Hitomi có thể thanh toán giao toàn bộ cho nhà trường làm tất tần tật từ đầu đến đuôi, mình chỉ cần đến nhận hàng mà thôi.

Có điều, khi cậu đã nghe All Might kể về sự khủng bố của tên trùm Hắc Ám này, Hitomi cảm thấy hẳn ta có quá nhiều biện pháp để nhắm vào một người.

Nếu cái gì cũng để lộ ra ánh sáng, đối phương lại ở trong bóng tối, quả thực bản thân sẽ rơi vào thế bị động.

Với khả năng hấp thu năng lực của kẻ khác, ai mà biết được All For One có phải thời thời khắc khắc đang quan sát All Might và cả U.A hay không.

Giả sử đúng như vậy thì bản thân cậu và gia đình Yaoyozoru liệu có trở thành cái gai trong mắt hắn?

Hitomi không biết... Bởi vậy, cậu thả nghiên cứu ra một hai điểm bí mật bài tẩy, dù không chất lượng, thậm chí tính năng giảm so với dự tính, Hitomi cũng muốn tự tay bào chế một vài trang bị ẩn giấu riêng cho thân phận anh hùng sau này.

Dawn Knight có lẽ là một lựa chọn che giấu hoàn hảo.

....

“Tiếp theo... đi đâu đây (-.-)!”

Hitomi mờ mịt nhìn trời đất...

Cơ mà, vẫn còn sớm chán!

Hiện tại đồng hồ bị tở treo chính giữa tòa nhà cao tầng đằng kia mới chỉ mười giờ hơn một chút.

“Hay là mình gọi Momo cùng với mấy đứa đi ăn trưa chút đã, chứ hẹn nhau gì mà chưa đầy năm phút đã tan dần xê ghé thể này, đi một mình chán quá!”

Tự nhủ như vậy, cậu đặt túi nhỏ xuống đất, lấy trong túi quần chiếc smart phone nho nhỏ ra định ấn nút quay số thì...

Tút tut... Tút tut... Tút tut...

“Hả... Momo gọi cho mình...(0,0)!”

Hitomi cảm thấy kì quái, chính cậu đang chuẩn bị liên lạc với cô nàng thì điện thoại lại reo, “Không biết là có gì xảy ra đây!”

Bình thường con gái shopping thì điên cuồng ghê gớm.

Hitomi còn nhớ có lần con nhỏ đi suốt cả buổi chiều còn chưa oải, đến cậu bồi tiếp còn phát sợ cách không dám hăng hái xung phong làm lao động công ích chạy theo.

Lúc này chỉ chưa đầy một tiếng đồng hồ mà đã alo thì đúng là kì quặc thật.

“Alo...Ừm...Momo hả...Hitomi đây...!”

“Đến chỗ tụ tập đi Hitomi-kun, có chuyện lớn xảy ra rồi!”

“Hừm...(0~0)!?”

Nghe bên kia nôn nóng thanh âm, Hitomi giật mình nói:

“Tốt, tốt tới liền đây, cậu nói chuyện gì xảy ra mà kinh động ghê vậy!?”

“Midoriya-san và phải tội phạm...Nghe đâu giống Liên Minh Ác Nhân, Uraraka-san mới báo cho mình biết!”

“Hê...!”

Hitomi vừa nghe xong đã biết tính chất nghiêm trọng, cũng không có tá điện thoại mà chạy một lèo đến chỗ hẹn ban đầu của tụi nó.

Quảng trường Kiyashi Ward!

Ban này nơi đây đã đông đúc, giờ lại càng tắc nghẽn hơn. Người ta xúm xít tụ lại, bởi vì sợ ác nhân còn luẩn quẩn đâu đó mà âm thầm tập kích nạn nhân riêng lẻ.

Mười tám đứa học sin tụi nó tức thì nhanh chóng góp đủ số lượng, nhưng cũng chỉ có mỗi mình Midoriya đụng độ với tên ác nhân thôi.

Theo thằng bé nói, thì tên đó là một trong hai kẻ chủ mưu ở vụ USJ vừa rồi, Shigaraki Tomura!

Với việc Uraraka-chan báo cáo lại toàn bộ diễn biến vụ việc, tuy rằng hết sức ngắn ngủi nhưng cảnh sát cũng không dám lơ là một chút nào.

Khu mua sắm buộc phải đóng cửa tạm thời để đảm bảo an toàn cho khách hàng.

Cảnh sát và các anh hùng khu vực ngay lập tức bắt tay vào điều tra, hòng tìm thấy được manh mối nào đó từ tên ác nhân này, nhưng Hitomi biết điều chỉ là phí công vô ích.

Tên Shigaraki đó, tuy rằng tư tưởng khá ấu trĩ và trẻ con, tuy nhiên đã dám công khai bước ra thì chắc chắn hẳn đã chuẩn bị kĩ lưỡng đường lui rồi.

Có năng lực dịch chuyển của Kurogiri, trừ phi bọn chúng đụng độ phải một hệ không gian khác có năng lực phong cấm, bằng không thì chả có ai có thể ngăn cản tên này bỏ trốn cả.

Midoriya đã được đưa đến cục cảnh sát, Momo và Hitomi vì lo lắng cho cậu bạn nên cũng đi theo, bởi vì đặc cảnh viên chức vụ nên cậu cũng không hề bị cản trở hay hỏi han tra xét gì cả.

Người phụ trách tình báo về Liên Minh Tội Phạm là ngài Tsukauchi, ông chủ thám tử lần trước đến thông báo cho lớp 1-A bọn nó ở vụ USJ.

Tsukauchi-san hỏi Midoriya về sự xuất hiện của Shigaraki Tomura và cuộc trò chuyện giữa Midoriya và hắn ta.

“Ừm...Theo như cháu mô tả thì, mấy tên tội phạm này có vẻ như không cùng thống nhất một khối nhỉ...(0.0)!?”

“Đúng vậy, Tsukauchi-san...!” –Hitomi gật đầu, bổ sung vào:

“Stain chiến đấu vì lý tưởng cá nhân của hắn, muốn biến thế giới trở nên tốt đẹp hơn...”

“Nếu ngài nhìn kỹ lại thì tỷ lệ tội phạm ở những thành phố của Stain đi qua đều giảm hẳn...Điều đó có ý vị như thế nào chắc cháu không cần phải nhiều lời!”

“Ừ...Bên sở cảnh sát đã có điều tra và hỏi qua Stain...Đúng là hắn chưa phải một tên tội phạm đúng nghĩa, nhưng hành động của hắn quá mức điên cuồng, vì lý tưởng dâng hiến bản thân...Chúng ta cần tạm giam hắn lại để điều trị trước hết...”

“Còn nói về tên Shigaraki này...Dường như lũ tội phạm câu chuyện chỉ toàn xoay quanh All Might nhỉ...No.1 Hero gây áp lực cho chúng lớn đến thế sao (0~0)!?”

“Dù gì thì...” –Tsukauchi mỉm cười nói với Midoriya, “Cảm ơn cháu đã phối hợp nhé!”

“Nếu như cháu mà bắt được hắn ta thì khỏe...(-.-)!?” –Midoriya buồn bã nói.

“Có gì đâu...Ngay khi tính mạng bản thân và người xung quanh bị uy hiếp, cháu xử lý thế đã tốt lắm, nhiều anh hùng chưa chắc đã có thể giữ bình tĩnh như cháu đâu!”

“Ba cô cậu có thể về nghỉ ngơi được rồi!”

“Vâng đã làm phiền chú!” (Đồng thanh)

Giải tán...

Cả bọn đi về mà lòng nặng trĩu, không biết lũ ác nhon đó sẽ có những hành động gì tiếp theo đây...

To be continued!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Thần bí không gian

Theo bài thi cuối kì kết thúc, niên học thứ nhất của tất cả học sinh cũng chính thức khép lại.

Mặc dù trải có chút quanh co khúc chiết, nhất là lớp 1-A lại dính thêm vụ ở Kiyashi Ward, tuy nhiên, mọi thứ rốt cuộc đã đầu vào đấy.

Thứ hai đầu tuần, Nenzu sen-sei đã có một buổi lễ tổng kết dành cho toàn thể học sinh U.A

Đã có rất nhiều chuyện xảy ra khi mà tụi nó mới chỉ bước chân vào cánh cổng ngôi trường cao trung năm học đầu...

Nào là... Thi tuyển sinh này rồi kiểm tra thể chất...

Tập huấn chiến đấu... đợt tấn công của Liên Minh Tội Phạm ở USJ...

Hội thao U.A...

Thực tập...

Hắc quyền dưới lòng đất...

Noumu và Kẻ Sát Người Hùng ở Hosu...

Và cuối cùng là kì thi kết thúc năm học.

Rốt cuộc thì, nghỉ hè đã tới, đồng nghĩa với việc trại huấn luyện mà khóa anh hùng ngóng trông đang tiến dần đến.

Tụi nó, đã sẵn sàng cho một đợt thử thách mới, để trở thành những anh hùng thực thụ.

Trước đó một hôm, Minami và hai thanh niên mập có gửi thư thông báo là sẽ trở về chơi hè cùng với gia đình Yaoyozoru và viện mồ côi.

Cả một năm trời dài đằng đặc, biết bao nhiêu chuyện lý thú để kể cho nhau nghe, ai nấy đều háo hức cả.

Liên Hitomi cũng khó khăn chuyển tâm chế tạo phụ trợ trang bị bí mật của mình.

Thuận tiện nói luôn là cậu đã nhận lấy phiên bản trang phục Shadow Hunter cải tiến bản 2.0 từ Power Loader sen-sei và bạn gái đam mê công việc Hatsumei.

Thăng cấp công năng khá toàn diện, khiến Hitomi cũng phải ngạc nhiên. Cậu cứ nghĩ rằng với yêu cầu khắt khe của mình thì con nhỏ và ông thầy làm được một nửa thôi đã là rất giỏi rồi, nhưng không ngờ hai người họ lại còn vượt quá chỉ tiêu.

Quả thật là một niềm vui nho nhỏ a.

...

Lúc này đây, vào buổi tối của ngày thứ ba bình đàm sinh hoạt, sau khi lễ bế giảng của U.A hoàn tất.

Hitomi đóng cửa, cài then chèn chốt các kiểu, không dám để người khác vào phân tâm đến mình.

Bởi vì, cậu đã cảm thấy trong cơ thể sức mạnh rục rịch khi đến đỉnh điểm.

Tên: Kizari Hitomi

Lv: 3 (99%) (!)

*Skills

1. Rokushiki (Lục thức)

+) Tekkai: Lv 3 (0 %) (+)

+) Rankyaku: Lv 3 (0%) (+)

+) Shigan: Lv3 (0 %) (+)

+) Soru: Lv3 (0%) (+)

+) Geppo: LV3(0%) (+)

+) Rokuogan: LV3 (0%) (+)

2. Firudo (Hải hổ bạo phá quyền): LV3 (10%)

3. Upper (biến hình)

4. S- Revitalize (Sinh mệnh quy hồi): LV3 (Hai chiều)

Energy: 0

Đằng sau cái thông số đẳng cấp có một dấu chấm than thật to, kết hợp cùng dị trạng thân thể, cậu biết, đêm nay chắc chắn sẽ đêm thăng cấp của bản thân.

Hít một hơi thật sâu...

Chân chéo lên nhau ngồi xếp bằng...

Hai tay để mở, trái lên trước, phải để dưới...

Đôi mắt khép hờ, ý thức bắt đầu chìm vào cõi huyền diệu...

Không biết bao lâu, Hitomi bỗng cảm thấy thân thể nhẹ nhàng, cả người giống như đang bay bổng một dạng.

Dường như đầu óc truyền đến tiếng sóng vỗ rì rào, tưởng xa lại gần, gần mà hóa xa...

Cậu đột ngột mở mắt ra, và thứ hiện lên trước mặt khiến Hitomi sửng sốt tột độ.

“Đây là đâu...(0.0)!?”

[Một cái thuần sắc trắng...không gian...(0~0)!?]

Tinh khiết lại nhộn nhạo, thỉnh thoảng lẫn lẫn từng vết gợn...

Trôi nổi xung quanh Hitomi là hàng ngàn những giọt nước hình bầu dục lấp lánh.

Cậu nhìn thấy được...

Có cái màu xanh dương, tỏa ra dạt dào sinh cơ cùng nằm đậm hương vị hoang dã.

Có cái hồng thắm, khiến người cảm thấy bất an lo sợ vì mùi máu tanh và sát khí dập dờn quanh nó.

Lại có giọt màu nâu sẫm, nhìn thoáng qua trông khô héo và lụi tàn, mục nát khí tức tràn ngập.

Một loại khác màu đen tuyền giọt nước, cứ như muốn hút hết linh hồn người xem tiến vào trong đó, khí tức quỷ dị vô cùng...

Mà những giọt nước này, không ngờ phân chia theo từng kiểu màu sắc của chúng.

Xanh theo xanh, đỏ theo đỏ, nâu theo nâu, tuy xếp thành hàng, nhưng lại đan xen tạo nên một tổ hợp màu sắc hài hòa kiềm chế lẫn nhau.

Hitomi không biết mình làm cách nào tiến đến nơi này, nhưng trực giác mách bảo cậu rằng, chuyện đang diễn ra, không phải là mơ.

Thế nhưng là, không phải mơ, thì giải thích làm sao...Khi mà Hitomi phát hiện bản thân mình chẳng cần đến hô hấp lại có thể bay bổng tự nhiên và chẳng hề cần vận dụng bất kỳ năng lực nào.

Nó cứ như là, bản năng vậy!

[Lúc này ta đang làm gì nhỉ...!?!]

Thời gian cứ trôi qua một cách nhàm chán làm cậu không thể không tự hỏi chính mình.

Hitomi nhớ rõ ràng, đồng hồ điểm mười một giờ, cậu vừa đắm chìm vào tự thân sức mạnh đột phá, dị năng cũng theo đó thăng tiến, ý thức tiến vào xem xét...

[Khoan...Xem xét...Ý thức...Năng lực...Ba thứ này có liên quan gì tới nhau không...(o~0)?!]

Hitomi cảm thấy bản thân dường như đã khám phá ra mấy chốt của vấn đề.

“Thuộc tính tra xét...!”

~~~~ Im re ~~~~

“Kiểm tra tin tức bản thân...!”

~~~~ Vẫn Im Re ~~~~

“Hả...Không hiện lên...(0.0)!?”

“Coi bộ khó rồi đây...【●】_【●】!”

Hồ vài lần tra xét thông số không thấy xuất hiện, Hitomi bắt đầu cảm giác khó giải quyết.

Cậu mơ mơ hồ hồ tìm được kì điểm, nhưng chẳng biết phải kích hoạt nó như thế nào.

“Lỡ mà kẹt ở đây luôn sao trời...(~.~)!”

Hitomi rùng mình nghĩ ngợi, “Chắc là không troll nhau vậy chứ!”

Có điều, độc thân tại một nơi lạ hoắc, trắng phau phau không nhìn thấy bến bờ thế này biết là gì bây giờ.

Nhìn cách mình không xa lên đến hàng trăm giọt nước đang chậm rãi xoay đều, Hitomi lớn mật bước lại gần, tay từ từ gơ lên...[Không sao hết...Ồn nhé...Mấy em đừng có hù anh...!]

Gần hơn nữa...

Càng gần hơn nữa...

Hitomi cảm giác được rung động mỗi lúc một mạnh mẽ, giống như có giọng ai đó đang thì thầm bên tai cậu.

(Tới đi...)

(Đừng chần chờ...)

(Đây là...Cơ hội...)

“Ai...? Ai đang nói chuyện...!?”

Hitomi giật bản mình đứng dậy quay mắt một trăm tám mươi độ tìm tòi, nhưng làm sao có người khác tồn tại ở nơi đây ngoại trừ cậu chứ.

Thanh âm cứ dập dồn xao xuyến, tựa hồ có một con ma quỷ đang cố gắng dụ dỗ cậu vậy.

[Muốn lần tới không...Chạm vào giọt nước này, liệu có xảy ra chuyện gì khủng bố...☺___☺!]

Hitomi hết sức do dự.

Tránh họa tìm phúc là bản năng của con người, có những kẻ thích phiêu lưu mạo hiểm, liền là biết có nguy cơ đến tính mạng cũng thích làm liều.

Hitomi tự nhận mình không thuộc trong số đó. Nếu được thì cậu chẳng muốn chạm vào mấy thứ kì quặc này, đơn giản là tìm phiền toái không cần thiết cho bản thân.

Có điều, hiện tại muốn tránh có lẽ không được, bởi vì trước mắt giọt nước ắt hẳn là duy nhất đầu mối để cậu có thể thoát khỏi không gian quái quỷ trước mặt.

[Làm thôi...(´ω´)...Cũng không tin mày có thể làm gì tao...(- -)!]

Hitomi nghiêm mày đưa ngón tay trở khê chạm vào một giọt nước màu xanh lam nhạt.

Giác quan thứ sáu không cảnh báo nguy hiểm, Hitomi thờ phào nhẹ nhõm.

Giây phút ấy, dị biến bỗng nảy sinh!

Rục rờ...

Muôn hình muôn vẻ...

Chói lòa và thuần khiết không tưởng...

Đó là, những gì mà Hitomi cảm nhận được.

Sắc sở bảy màu ánh sáng nhẹ nhàng mà thánh thoát tỏa ra từ giọt nước.

Nó giống như trên cõi đời ấm áp nhất, Hitomi cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái, linh hồn của cậu giống như đã được tẩy rửa bởi nước thánh vậy.

Trong cõi u minh tựa hồ có tiếng gọi...

Một lực hút nhẹ nhàng xuất hiện lôi kéo cậu tiến về phía trước xa xăm...

Hitomi khẽ giật người... Cậu nhận ra bản thân hoàn toàn có thể tránh khỏi lực hút này. Tuy nhiên, Hitomi đã không làm như thế.

Cậu để mặc thứ sức mạnh đó chậm chậm kéo mình đi...

Mơ hồ trạng thái ấy, dường như Hitomi nhìn thấy vô số cảnh tượng xảy ra ngay trước mắt.

Có hành tẩu thời kỳ Kỷ Jura khủng long bạo chúa, thân cao mấy chục mét, một đuôi đập nát đại địa...

Có binh thường phát triển, chỉ mới trung cổ thời đại Âu Châu kỳ sĩ chiến trường...

Có máy hơi nước chạy xình xích tiếp cận văn minh tối thượng thời đại...

Có tràn ngập khoa huyền thế giới, tinh linh, người thú, và những sinh vật trong truyền thuyết...

Có mục ruộng, thể lương nhân loại, đang sống thu mình dưới bóng tối, co rúc tại những tòa thành thị nhỏ xíu vì sự uy hiếp của quái vật...

Còn càng nhiều hình ảnh mà Hitomi dù tận mắt chứng kiến nhưng vẫn khó có thể tin được. Cậu thấy cường giả, so với All Might và trong miệng ông All For One còn mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Đặc biệt nhất là một cái sinh vật...

Nó không phải người, rất bình thường, màu tím giống như một con chuột túi.

Sinh hoạt ở siêu năng thế giới khiến Hitomi cũng không lạ lắm gì.

Tuy nhiên, màn tiếp theo khiến cậu phải trợn mắt há mồm.

Màu tím người chuột, giờ một lóng ngón tay ra, khẽ gõ nhẹ... Thế là một cái to lớn tinh cầu, tiếp cận gần bán kính trái đất, cứ như quả hồng mềm bị người tách làm đôi.

Người mạnh nhất tại nơi đang sống bây giờ, All Might!

Giả sử như không phải, thì chắc chắn sẽ không chênh lệch bao nhiêu.

Có điều, để đạt đến trình độ toái tính... Thực sự, còn rất xa... Xa lắm!

Nhưng đây chính là chân thực tồn tại!

Hitomi biết, bởi vì chính cậu vừa rồi hóa thân thành từng nhân vật trong cảnh tượng đó.

Và Hitomi đã trải nghiệm qua vô số cảm giác... Tuy rằng chỉ trong ngắn ngủi thời gian, thật khó tin là một mình cậu lại thể nghiệm được hàng trăm thân phận khác nhau như vậy.

Có bình phàm dân chúng...

Có quý tộc công tước...

Có thú nhân cuộc sống...

Cuối cùng là cao cao tại thượng thần linh!

Đúng vậy... Màu tím người chuột, là một thần linh chính cống...

Hitomi không thể tin nổi, có một ngày mình lại tận mắt chứng kiến một thần linh, thậm chí vài giây thời gian được trải nghiệm vĩ lực ấy... Búng tay diệt tinh!

Tuy nhiên, ngay thời khắc Hitomi đang mê say vì hàng ngàn, hàng vạn tri thức mới mẻ về vô cùng vô tận khác nhau thế giới. Cái kia lực hút dường như đã mỏi mệt... Nhẹ nhàng thả cậu ra.

Chớp mắt, Hitomi thấy cảnh quan dường như đang lấy tốc độ ánh sáng chạy lùi...

“Hô...!”

Hitomi đột nhiên mở to mắt... Cậu đã trở lại thực tại!

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: Bí mật dần hé lộ (1)

[Một cái khác thế giới sao... Thậm chí là, một cái khác vũ trụ...!?!]

Nằm trên giường vắt tay lên trán, Hitomi bắt đầu trầm tư suy nghĩ.

Thời gian hao phí nơi thần bí không gian hóa ra chỉ mất chừng chưa tới một giờ đồng hồ.

Khi ý thức trở về thực tại, cậu nhận ra kim đồng hồ vừa kịp lúc điểm mười hai giờ đêm.

Nếu như so sánh dòng chảy giữa hai bên tiết điểm thì chênh lệch không chỉ một hai lần thôi đâu, mà cả mười, cả trăm lần.

Tuy nhiên, những gì vừa trải qua, đang không ngừng trùng kích đến thế giới quan của cậu.

Một cái thần bí mà vĩ đại cánh cửa đã mở ra cho Hitomi trên đường đi tìm kiếm chân lý của thế giới.

Có điều, trước khi để ý đến những cái cao cao tại thượng ấy, Hitomi cần quan tâm đến thứ cốt lõi nhất của bản thân.

Làm cách nào, Hitomi lại có thể tiến vào không gian kì lạ đó?!

Nếu như thứ này thật sự tồn tại suốt mười mấy năm qua trong cơ thể cậu, tại sao bây giờ nó mới mở ra.

Thực chất, trong lòng Hitomi đã có đáp án rồi.

[Kiểm tra thông số...!]

Hitomi âm thầm vận dụng năng lực, lần này, quả nhiên thành công.

Tên: Kizari Hitomi (!)

Lv: 3

*Skills

1. Rokushiki (Lục thức)

+) Tekkai: Lv 3 (0 %) (+)

+) Rankyaku: Lv 3 (0%) (+)

+) Shigan: Lv3 (0 %) (+)

+) Soru: Lv3 (0%) (+)

+) Geppo: LV3(0%) (+)

+) Rokuogan: LV3 (0%) (+)

2. Firudo (Hải hồ bạo phá quyền): LV3 (10%)

3. Upper (biến hình)

4. S- Revitalize (Sinh mệnh quy hồi): LV3 (Hai chiều)

Energy: 0

Hình thức không mấy khác biệt so với lúc đầu, nhưng đích xác là cậu đã trở thành LV3 cường giả. Mà Hitomi chắc chắn nó chính là điều kiện phát động mở ra thần bí không gian.

Nhìn ngay bên cạnh tên gọi trong bảng có một cái dấu chấm than, cậu không nhận được ý thức tập trung vào đó.

Bình thường Hitomi chưa bao giờ thấy được kí hiệu ngay sát tên của mình... Có lẽ lúc này đây, nó chính là chìa khóa để cậu giải khai bí mật về năng lực của bản thân.

Hitomi trước nay không hề cho rằng quirk của mình là một thứ đơn giản.

Bởi vì chỉ nội việc cậu có thể quan sát số liệu, tin tức bao quát năng lực và tên của đối phương ngay khi họ vừa sử dụng sức mạnh đã không phải là hai từ “Kousei” đủ hàm lượng để giải thích.

Xã hội anh hùng chưa hề thiếu năng lực hiếm lạ, nhưng cái của cậu chắc chắn là độc nhất vô nhị. Dù cho là All For One hay One For All cũng rất khó sánh bằng.

Chênh lệch giữa hai bên, Hitomi cảm giác khác biệt cả một trời một vực.

Hitomi biết rõ đây là thiên phú ban tặng, tuy nhiên công dụng chân chính đến bây giờ cậu chắc chắn còn chưa khai thác hết.

[Cho ta hé lộ đi...(- -)]

Hitomi về mặt ngóng trông, tinh thần điều khiển ý chí trực tiếp điểm kích vào dấu chấm than...

Oanh!

Dường như có ai đó cho nổ một quả bom nặng ký ngay trong đầu của mình vậy, Hitomi đôi mắt hoa lên, cảm thấy xung quanh mờ nhạt hẳn đi.

Mơ hồ thời khắc, cậu nhận ra bản thân lần thứ hai tiến vào trạng thái huyền diệu lúc trước...

[Chẳng lẽ ta lại tiếp tục trở về bong bóng...(0,0)?!]

Tuy nhiên, lần này, không còn là trắng xóa không gian cùng với những giọt nước nữa, thay vào đó là một viên sao chói lóa sáng lấp lờ đang bay với tốc độ chóng mặt xuyên qua tầng tầng thiên thạch.

Hitomi lấy thượng đế thị giác quan sát xuyên suốt cuộc hành trình của nó.

Vượt qua hố đen vũ trụ...

Vượt qua các tiểu hành tinh...

Xẹt ngang mặt trăng và rồi...

Rốt cuộc, cậu thấy được xa xa một khối tròn to chặn giữa đường của sao chổi.

Đó là một cái xanh biếc tinh cầu, phía trên là từng mảng đại lục, được bao bọc bởi nước biển, nâu sẫm màu sắc xen lẫn với xanh biếc thủy linh...

[Đây là... Trái Đất...(0,0)?!]

[Như vậy thì... Chuyện gì xảy ra kế tiếp...(0~0)]

Dạt dào tràn ngập sức sống hành tinh, lại không biết rằng màn đen sắp sửa che phủ lên nó. Nói đúng hơn là toàn bộ sinh vật nơi đây.

Dùng khủng khiếp vận tốc phi hành, sao chổi thiên thạch không chừa cho các loài vật trên Trái Đất bất kì khoảng trống thời gian nào để chuẩn bị.

Chỉ thấy một hồi pháo hoa nổ rộ nơi hành tinh xanh biếc, và biến nó trở nên churóng khí mịt mù.

Nhưng cùng lúc đấy, Hitomi quan sát được vô số sự đổi thay của từng giống loài trên Trái Đất. Không chỉ con người mà còn cả động vật trên cạn, dưới biển sâu, côn trùng, vân vân.

Các hình thái sinh mệnh, lại tiến hóa một lần nữa.

Những loài động vật bậc thấp ấy, cá, tôm, cua, chó, mèo... Dần dần hướng về nhân loại phát triển. Chúng bắt đầu đi bằng hai chân, dùng tay sử dụng công cụ như động vật bậc cao, đầu óc dần dần trở nên thông minh hơn, đặc biệt là loài linh trưởng.

Có những nòi giống khác biến dị, trí tuệ không tăng nhưng lại diễn hóa vô số năng lực đặc biệt.

Cá mập phun nước...

Cá Voi bắn thủy tiễn...

Hổ hoang đã phân tổ, răng mọc thành hình nanh kiếm...

Chuột túi phóng điện...

Tất cả, đều dần dần bị kích thích theo một chiều hướng không ai có thể xác định được.

Tuy nhiên, rõ nét nhất vẫn là con người.

Từ trước đến nay, siêu tự nhiên luôn là thứ sức mạnh mà nhân loại mong ước sở hữu.

Chẳng ai có thể ngờ rằng, một hồi trời giáng tai nạn, đồng thời cũng là kì tích mở ra một kỷ nguyên mới cho thế giới.

Coi đến đây, Hitomi cảm thấy cảnh tượng này mình dường như đã nhìn qua ở đâu đó.

[Không phải là, trong cuốn lịch sử anh hùng và khởi nguyên đầy sao... (´ω´)!]

Hitomi bỗng nghĩ tới điều gì cực kì đáng sợ, cố gắng thúc đẩy hình ảnh tiếp tục trôi đi.

Nhưng giống như đã đến cực hạn vậy, mặc dù cậu có dùng tinh thần ý chí câu thông mọi kiểu cũng không thể làm nó nhúc nhích được một tí.

[Xem ra... hôm nay đến đây thôi...!]

Hitomi vừa nghĩ tới đó, trong đầu bỗng truyền tới một hồi tin tức...

[Vẫn còn nữa à...@@@!]

[Mẹ nó...Bóp *** nhau vừa vừa chứ...(ノ益彡)!]

Cứ tưởng hết rồi, không kịp chuẩn bị, to lớn số liệu khiến cho Hitomi phải ôm đầu suýt chút nữa gào thét...

Thật sự là quá thống khổ, quá đau nhức, tưởng chừng có người cầm cây gỗ bong bong vào bộ não của cậu.

Nếu nói ban nãy chỉ là nổ một quả lựu đạn, lần này tự chính là tiếp cận bom hạt nhân, hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Một hồi lâu sau, Hitomi chặt vật cựa quậy người, toàn thân ướt đầm mồ hôi, run run tay chống đỡ ngồi dậy.

[Cứ tưởng thẳng luôn kia chứ...Ôi vl...(-.-)!]

Than thở một câu, tuy nhiên, thật sự thì Hitomi trong lòng đang mừng rỡ tột cùng.

Một phần bí ẩn năng lực của bản thân, rốt cuộc đã có manh mối.

...

Người ta thường nói, vũ trụ dần sinh ra vạn vật, từ đó nảy nở muôn loài.

Thế nhưng đã có ai thắc mắc, vũ trụ xuất phát từ đâu?

Rất nhiều nhà khoa học vĩ đại đã từng phỏng đoán với nhiều giả thuyết khác nhau.

Có người bảo rằng, ban đầu vũ trụ trông giống quả trứng gà, sau đấy vỡ nát và giãn nở không ngừng.

Lại có ý kiến khác phản đối, nói vũ trụ chính là một kì điểm, xuất hiện bởi Vụ Nổ Lớn, tức Big Bang!

Trăm người, trăm vẽ, không ai giống ai, cũng chẳng có kẻ nào đủ uyên thâm để xác nhận điều này.

Nhưng hôm nay, Hitomi biết, cậu đã coi mở được bí mật đó.

Vũ trụ, bắt nguồn từ Nguyên Điểm.

Vậy thì, Nguyên Điểm là gì?

Theo như tin tức thu thập tại đại não, Nguyên Điểm ở đây, chỉ là thứ nguyên tường kép dần sinh ra lực lượng.

Thứ nguyên tường kép là tên gọi chung của vách ngăn, giữa các thế giới nằm ở những vĩ độ khác nhau trong vô hạn đa nguyên vũ trụ.

Nguyên Điểm có lớn, có nhỏ, nó tồn tại khắp mọi nơi. Tuy nhiên, chỉ có sinh mạng sống tỉnh cầu hoặc chính thể vũ trụ mới có thể xuất hiện Nguyên Điểm.

Nguyên Điểm là vô hạn, những cũng có thể nói hữu hạn.

Chạy đến tận cùng Nguyên Điểm, chính là vượt qua Thứ Nguyên tường kép, chân chính bất diệt... thời gian, không gian, thần bí lực lượng, bất kì sức mạnh nào, đối mặt Nguyên Điểm phần cuối đều là muối bỏ biển, giọt nước trong sa mạc mà thôi.

Nguyên Điểm huyền diệu là thể, đạt được nó lại vô kể khả thi.

Dựa vào kiến thức của bản thân, Hitomi ý giải Nguyên Điểm tương tự như là may mắn, khí vận, hay là mệnh số của một cá nhân, tập thể, hoặc toàn bộ thế giới.

Mà như vậy thì một người không bao giờ nắm giữ được nó... Trừ phi, cơ duyên xảo hợp, được Nguyên Điểm vật chứa dung nhập.

Hoặc là, nhận lấy thế giới ý chí yêu quý bảo hộ, trao cho thế giới khí số.

Nhưng người ấy thường được gọi là... Đứa Con Của Vận Mệnh.

Hitomi khẳng định mình chắc chắn không phải cái gọi là Đứa Con Của Vận Mệnh... Đơn giản, bởi vì năng lực của cậu, chính là Nguyên Điểm mảnh nhỏ...

Nghĩa là, sức mạnh này, có vật chứa đựng...

Và thứ đó, đang tồn tại ngay trong cơ thể Hitomi.

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Bí mật dần hé lộ (2)

[Tồn tại trong cơ thể mình... nhưng từ lúc nào đây...(0~0)?!]

[Chẳng lẽ giây phút mình tập luyện và phát hiện bản thân có được học tập năng lực bất kể mọi thứ...]

[Không... Chắc chắn không phải khúc này...!]

Sức mạnh trong cơ thể là có vật chứa, Hitomi biết điều đó.

Bởi vì, vật chứa ấy, không gì khác, ngoài thần bí không gian cả.

Từ lúc tiến vào cho đến khi trở ra, Hitomi luôn ngờ ngợ về nó...

Tuy nhiên, kể cả không có thông tin truyền đến từ đại não, với một cái chỉ số IQ cao ngất ngưỡng như cậu thì phán đoán ra cũng không phải là việc gì quá mức khó khăn.

Cậu chỉ muốn tìm hiểu lại khoảng thời gian mà bản thân đạt được cái gọi là Nguyên Điểm vật chứa chấp.

Có điều, dường như đây là câu chuyện xa xưa lắm rồi, khi mà Hitomi còn là một đứa bé chưa đầy năm tuổi mới manh nha biết thêm về thế giới xung quanh.

Vậy nên, dù cậu có cố gắng đến đâu, đây chắc chắn là một câu hỏi không bao giờ có đáp án.

Hitomi thoáng cân nhắc rồi cũng bỏ qua vấn đề này, đôi khi, chú tâm quá mức chưa chắc sẽ được thứ như ta mong đợi.

Thứ quan trọng giờ là tiếp tục phân ra rõ ràng từng loại năng lực hiện tại mà cậu sở hữu được từ Nguyên Điểm.

Dựa vào tin tức tổng kết từ ý thức mà Hitomi đưa ra được vài kết luận sau đây.

Thứ nhất, Nguyên Điểm không phải ai đều có thể kích hoạt.

Tại sao nói như vậy, bởi vì tại vô tận đa nguyên vũ trụ, chưa bao giờ thiếu kẻ may mắn nhận được Nguyên Điểm vật chứa hoặc mảnh vỡ.

Thế nhưng là, trong cả trăm triệu người đạt được cánh cửa mở ra vô hạn tương lai, chỉ có không đến một ngàn người có đầy đủ tiêu chuẩn để “được” nó chấp thuận.

Mà thật sự nói chấp thuận chưa hoàn toàn đúng, chính xác hơn, nó là một cơ chế bảo vệ sinh vật.

Lực lượng cần tương ứng khả năng gánh chịu. Nếu không đủ tài năng, cưỡng ép mà nhận, phản chi chỉ có thể tan xương nát thịt.

Cái đấy gọi là, tham thì thâm!

Nguyên Điểm không thể tự sinh ra ý thức của nó, nhưng lại mang bản năng riêng biệt nhờ vào Thứ Nguyên Tường Kép năng lực.

Nguyên Điểm vật chứa sau khi nhập vào thân thể ký chủ, sẽ tự động tiến vào bảo hộ cơ chế. Chỉ khi sinh vật thỏa mãn tất cả điều kiện phát động Nguyên Điểm, nó mới hiển hiện ra bề ngoài.

Nói như thế không có nghĩa là Nguyên Điểm vô dụng khi không mở ra.

Ngược lại, Nguyên Điểm tượng trưng cho khí vận, số mệnh, sự may mắn... Cho nên, chúng ta còn đặt cho nó một xanh xung khác... “Kì tích”!

Lấy Hitomi làm ví dụ...

Cậu sở hữu Nguyên Điểm từ thuở còn nhỏ, đồng thời cũng đã từng là một đứa nhóc vô năng. Nếu không có Nguyên Điểm, thì cái gọi là luyện tập cùng cố gắng của Hitomi, kì thực tối đa cũng chỉ biến cậu thành một cái phổ thông lại không thể phổ thông hơn anh hùng.

Bạn cùng lớp của Hitomi, Kirishima, năng lực Hóa Đá, hoặc là bên cạnh lớp 1-B, Tetsut Tetsut năng lực Steel.

Hai đứa này chỉ cần bật Module lên là auto kháng đạn, cả người cứng rắn vô song.

Dù cho là võ thuật gia rèn luyện ba mươi năm chắc gì đã đạt đến cảnh giới đó.

Ấy thế mà, năng lực – quirk... lại có thể biến siêu nhiên thành tự nhiên.

So sánh như thế để hiểu rõ rằng, vô năng và có năng lực cách biệt nhau lớn đến nhường nào. Chưa kể là quirk của Kirishima vẫn chưa phải là loại hiếm lạ.

Nhờ có Nguyên Điểm, Hitomi cải biến được vận mệnh chính mình. Cậu thu được sức mạnh thông qua luyện tập các năng lực quan sát từ manga hay do bản thân diễn biến.

Dẫu rằng có rất nhiều hạn chế khắt khe trong việc học tập và rèn luyện, Hitomi vẫn tiến bộ thần tốc, vượt bậc rất nhiều các thế hệ đàn anh, cha, chú.

Mới chỉ mười sáu, mười bảy tuổi đầu, cậu đã có được tiếp cận với All Might thực lực, vị anh hùng số một của Nhật Bản, đồng thời cũng được vinh dự là Biểu Tượng Của Hòa Bình.

Thậm chí ngay cả truyền nhân của One For All hiện tại, Midoriya, cũng còn kém cậu xa lắc xa lơ.

Vô tình nhìn lại, chỉ xét riêng về khoản sức mạnh không thôi thì Hitomi cũng đã đứng ở đỉnh của kim tự tháp thế giới rồi.

“Chỉ nhiều đó thôi... Chỉ sợ chưa đủ a...(- -)”

Hitomi siết chặt nắm tay, ánh mắt hướng về phía chân trời xa xăm.

Người biết được rộng lớn bên ngoài đa nguyên vũ trụ, càng muốn vươn xa hơn, chẳng ai thích thú bị giới hạn trong một cái thế giới nhỏ bé cả.

“Việc cần thiết hiện tại là tận dụng hai chức năng mới sơ hiện của Nguyên Điểm...!”

Thuận tiện nói luôn, Hitomi phát hiện ra, Nguyên Điểm cụ hiện hóa, kì thực chính là năng lượng điểm số mà cậu mệnh danh “Energy”.

Nguyên Điểm có hai công năng cơ bản nhất, đó là Đồng Hóa và Câu Thông.

Đồng Hóa tức đồng quy nguyên vị.

Vũ trụ vạn vật đều có chung một tiết điệu, mà thông thường sinh vật chỉ có thể tu luyện các loại hệ thống sức mạnh theo một quy tắc chung.

Đây cũng là lí do tại sao các thế giới nằm khác biệt vĩ độ tại vô hạn đa nguyên vũ trụ không cách nào liên thông được.

Sản sinh ra được Nguyên Điểm vũ trụ hoặc thế giới, mới được tính là chân thật.

Nguyên Điểm tồn tại, nhưng không mang tính cụ thể... Nó hư vô, mờ mịt lại ảo diệu, tuy nhiên lại là bất di bất dịch sức mạnh để duy trì một thế giới, một tình cầu hay một vũ trụ.

Thiếu đi Nguyên Điểm thế giới chỉ có hai kết cục. Một đằng chính là dần dần đi hướng diệt vong, cuối cùng tàn lụi vào hư vô.

Mặt khác, chúng sẽ biến thành những thứ được Nguyên Điểm cụ hiện, thế giới màn ảnh hoặc truyện tranh, bằng phương thức nào đó truyền lưu sự tồn tại của bản thân thế giới ấy rằng nó đã từng xuất hiện ở vô hạn đa nguyên vũ trụ này.

Ví dụ như One Piece, Naruto, những thứ truyện tranh giả tưởng, nhưng chẳng phải hư huyền.

Đó chỉ là một phần bằng chứng còn sót lại của một thế giới đã lụi tàn mà thôi.

Và cũng bởi vì tính chất độc nhất vô nhị của Nguyên Điểm nên quyết định người sở hữu nó một đặc tính nên xưng là kì tích.

Đặc tính này tên gọi... “Unlimited”

Tức là, không giới hạn!

Rất nhiều thiên phú chủng tộc thiên sinh có được thành tựu to lớn tại một con đường, tuy nhiên những mặt khác đều bị khép kín lại.

Nguyên Điểm đánh phá hàng rào, dù cho không kích hoạt sức mạnh, cũng ban cho người may mắn vô hạn khả năng phát triển.

Tỉ như thể chất của người đó, sẽ không nhận hạn chế khi tiếp thu về bất kì loại khác nhau sức mạnh hệ thống. Dầu cho chúng hoàn toàn tương phản.

Mạnh mẽ hơn phương diện, liền dính dáng đến loại thứ hai cơ bản năng lực... Câu Thông!

Câu Thông, theo như tên gọi, nghĩa là liên lạc.

Tuy nhiên ở đây, liên lạc, tức là phá vỡ vách tường ngăn giữa hai thế giới, thế giới với vũ trụ, hoặc là vũ trụ với vũ trụ, để cho chủ kí sinh được tự do ra vào giữa những chiều không gian của thế giới khác.

Trên thực tế, Thứ Nguyên Tường Kép cũng không phải vô kiên bất tồi.

Bất đồng thế giới sẽ có cứng rắn độ khác nhau vách tường.

Nếu ở cùng một duy độ thì không sao, muốn đã thông hai thế giới khác biệt duy độ, dù là cấp bậc thấp nhất bình thường, đều đòi hỏi nguồn sức mạnh khổng lồ.

Chí ít, theo Hitomi được biết, trừ phi đạt đến cao đẳng sinh mệnh mới có khả năng ảnh hưởng đến Thứ Nguyên Vách Tường, còn không thì, cứ nằm mơ đi nhé cưng.

Mà Nguyên Điểm, bởi vì sinh ra từ Thứ Nguyên Tường Kép, nên giống như là cá gặp nước vậy, tự nhiên không có bất kì lực cản gì.

Hoặc có chăng thì cũng là chút ít năng lượng (Energy) để xuyên qua xuyên lại thôi.

Sau khi tổng kết được hai cái cốt lõi, Hitomi nhận thấy con đường trở nên mạnh hơn của mình.

Cậu cần tích lũy đầy đủ năng lượng, thu thập thêm tri thức từ vô tận thế giới để hoàn thiện bản thân hơn nữa.

Thuận tiện nói luôn, Energy, không phải xuất phát từ mỗi ngày năng lượng và dư thừa tích lũy đến từ ăn uống, hít thở...

Energy là động lực để vận hành Nguyên Điểm, do vậy mà những thứ kia cấp thấp năng lượng gia tăng cho nó rất ít, cực ít điểm số.

Sở dĩ Hitomi nhận được điểm năng lượng hàng tuần, hàng tháng, hàng năm, là bởi vì cậu đã thay đổi số mạng của người khác.

Phải biết rằng, nhận được Nguyên Điểm vật chứa, trở thành Đứa Con của Kì Tích, bản thân vận mệnh đã thay đổi nghiêng trời lệch đất, nói đơn giản là Hitomi đã không còn bị thế giới trói buộc nữa.

Một cái phổ thông thế giới luôn có hạn mức về bất kì lĩnh vực nào, sức mạnh, khoa học, kỹ thuật, văn văn, đều có một rào cản mà ta còn gọi nó là thế giới pháp tắc.

Như đã nói ở trên, Nguyên Điểm đánh phá mọi bức tường, biến chủ ký sinh thành hư ảo vận mệnh, chính vì thế người xung quanh nhận đến tác động của cậu cũng sẽ bị cải biến dần vốn có định mệnh của bản thân.

Nhờ đó, Hitomi có thể hấp thu được điểm năng lượng để thúc đẩy học tập.

Đây cũng là toàn bộ những thông tin quan trọng và thiết thực nhất Hitomi rút ra được từ não bộ.

Và việc cậu hiện tại cần làm, chính là chuẩn bị một lần du hành...qua một thế giới khác.

Dựa vào bản thân thế giới đang sống, Nguyên Điểm có thể mỗi tháng một lần tích lũy năng lượng phá vỡ tương đương rào cản của các cái khác vĩ độ tinh cầu giúp truyền tống cậu tới.

[Trước khi đi...Mình còn nhiều việc phải lo liệu xong cái đã...(o~o)!]

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thứ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 127: Khẩn cấp sự tình (1)

“Oáp...□_□!”

Một đêm nghiên cứu mầy mò, gần như không chớp mắt được bao lâu, Hitomi lại bị đồng hồ sinh học thói quen đánh thức.

[Thiệt là một môi vãi nôi a...(-.-)!]

Dù đã đặt chân vào siêu phạm, sở hữu siêu năng lực người, Nguyên Điểm cũng kích hoạt rồi, thế nhưng Hitomi vẫn còn cách hoàn toàn miễn dịch các mặt trái hiệu quả xa xa chưa đạt tới.

Ăn, ngủ, nghỉ...Hitomi có thể kháng trụ nhờ thể năng cứng rắn, cả tuần không nghỉ ngơi cũng chẳng có bao nhiêu ảnh hưởng, nhưng cũng không hoàn toàn từ bỏ hết được.

Theo bản thân cậu suy đoán, tấn cấp đến LV4 thể chất thì cậu sẽ giảm được phần lớn những nhu cầu này, còn nói đến mặc kệ toàn bộ, tự phải trở thành cao đẳng sinh mệnh, LV7 thể chất.

Làm vai cái vuron vai động tác, Hitomi theo thói quen thường ngày, tiếp tục một thân phụ trọng bắt đầu chạy bộ ngoài sân.

Một ngàn cái nhảy cóc...

Một ngàn cái hít đất...

Một ngàn cái gập bụng...

Mười kilomet chạy đường dài...

Hiện tại rèn luyện bài tập đã không phải là khi xưa yếu đuối vài chục đến một trăm nhịp mỗi động tác.

Hitomi đã gia tăng số lượng kinh khủng lên tới một ngàn nhiều. Không những vậy, số kilogram đeo trên người của Hitomi đều đạt đến năm trăm kí lô, là một bộ phụ trọng trang bị đặc chế riêng của cậu.

Với trình độ khoa học kỹ thuật ngày nay thì chừng đó chỉ số cũng gần như là cực hạn mà công nghệ có thể tạo ra.

May mắn là nó vẫn sẽ đáp ứng được nhu cầu của Hitomi trong một khoảng thời gian kha khá.

Momo giờ này còn đang mơ mộng trên giường.

Thật lâu lắm mới được nghỉ hè, ngày đầu tiên cô nàng quyết định nướng cả buổi sáng.

[Thôi thì làm heo con một bữa cũng chả sao...]

Hitomi lắc đầu cười cười thâm nghĩ. Cậu lên lầu tắm rửa xong xuôi, cầm lấy điện thoại đi xuống để vừa dùng bữa sáng vừa kiểm tra tin tức.

Nấu ăn, giặt giũ đã có hai người giúp việc nên Hitomi không cần phải bận tâm về mấy vấn đề này. Ông bà Yaoyozoru thậm chí còn đi sớm hso với cả cậu.

Dạo gần đây công ăn việc làm đang trong thời kì nóng bỏng tăng trưởng nên hai ông bà phải dành nhiều thời gian ở công ty hơn.

Trên bàn bày lấy một bát cháo trắng pha lẫn lòng đỏ cùng với một đĩa tươi mát dưa leo.

Liền là cháo trứng hấp hành truyền thống mà sơ Manila hồi xưa thường nấu cho cậu và mấy đứa nhóc ăn.

[Mỗi lần thưởng thức lại thấy hoài niệm a...(-.-)]

Cậu múc từng muỗng cháo đặc nóng bốc hương khói nghi ngút, hít hà nhăm nháp từng chút vào miệng.

“Chẹp...Lâu rồi không ăn, ngon đáo để!”

Hitomi không khỏi cảm thán một câu, bất chợt, điện thoại để tại mặt bàn rung lên “Ting ting” nhạc chuông liên tục, giai điệu réo rắt thúc giục.

“Ai gọi tới vậy ta...(0.0)?!”

Cậu thấy một cái số lạ hoắc, tuy nhiên vẫn nhấc điện thoại lên nói ngay:

“Alo! Kizari đây, xin hỏi ai vậy ạ!”

“Là anh, Edge Shot... Em hiện tại có rảnh không Kizari?!”

Đầu bên kia đường dây Edge Shot có vẻ hơi nôn nóng, Hitomi ngạc nhiên hỏi lại:

“Có chuyện gì mà gấp rút vậy anh... (0~0)!?”

“Chuyện lớn đấy!”

“Em có nhớ lần trước mấy viên đạn em giao nộp cho bên sở khoa học dưới đất nghiên cứu không...?”

“Dạ vâng...!”

“Bọn họ phân tích ra được thành phần của viên đạn này, trong đó... gần năm mươi phần trăm là máu thịt của con người!”

Edge Shot tung ra một quả bom nặng kị, Hitomi vừa nghe liền nhảy bật dậy, suýt chút nữa đã hét to.

Cậu vội vàng điều chỉnh cảm xúc mình lại, bởi vì lúc này còn đang ở trong nhà, Hitomi không thể không hạ giọng gấp rút nói:

“Anh tường thuật cụ thể hơn đi...”

“Nói qua điện thoại vậy cũng không ổn, rõ ràng hơn tin tức thì anh vẫn chưa được biết. Tốt nhất giờ em đến chỗ trung tâm thành phố Dagoka!”

“Ừa... đây là thành phố em đang sống mà... (0,0)?!”

“Quên, nhiều chuyện quá làm anh chẳng nhớ mấy thứ nữa(--)... Em đến trung tâm văn phòng Sir Night Eye ở quận Kantas ấy, ông ấy có một phiên họp để giải thích mọi chuyện!”

“Sir Night Eye... Hình như ông ấy... từng là cộng tác của All Might đúng không... (0.0)!?”

“Chuẩn... Ông ấy cũng đang theo vụ này giống chúng ta, chẳng phải tay mơ đâu, mà lâu hơn anh em mình nhiều, bên kia đã sử dụng Mạng Lưới Anh Hùng để dò xét thông tin từ tên Chisaki, cho nên đã vạch ra kế hoạch khá tỉ mỉ chi tiết đó!”

“À, nhận tiện thông báo là anh không tới dự được nên anh nhắn với họ để em làm đại diện cho anh đấy!”

“Hề... ㄥ|°—|ㄣ, sao mà kì vậy!?”

“Bởi vì hiện tại anh đang gặp chút rắc rối nên không dứt mình ra được... Mà độ nguy hiểm của tên Chisaki, chính em cũng đã nói không thể phớt lờ đúng chưa... ㄣ~ㄣ!”

“Dạ... v_v!”

“Tốt... Cố gắng nhé... Chúc em giải quyết tốt chuyện này!”

Bụp...

Edge Shot nói xong, không để cho Hitomi kịp phản ứng tụt tắt máy cái rụp.

“Rốt cuộc là sao chứ... (o~0)!?”

Mặc dù cuộc trò chuyện với Edge Shot ngắn thôi, nhưng Hitomi rất nhanh nắm bắt được trọng điểm của vụ án.

Chỉ gồm ba chữ: Viên đạn – Năng lực – Con người

Đạn có khả năng xóa đi quirk bẩm sinh của một dân thường, tuy nhiên giới hạn thời gian cụ thể thì tạm thời chưa rõ, trước đó theo Hitomi tìm hiểu và lấy tự thân thử đạn thì công dụng của nó ước chừng một giờ đồng hồ.

Tiếp theo, món đồ quý giá này tỉ lệ rất lớn xuất phát từ con người. Có thể bọn ác nhân đó đang bắt lấy con tin làm những thí nghiệm tàn độc trên cơ thể họ.

Chỉ nghĩ đến đây thôi mà Hitomi đã cảm thấy rung mình. Cậu cũng không dám tưởng tượng tiếp chuyện sẽ diễn ra phía sau.

[Gấp rút như vậy... Minh cần đi sớm thôi... Để lại Momo lời nhắn là ok...]

Hitomi cầm giấy bút hí hoáy vài dòng, dặn người giúp việc trao lại cho cô bạn gái nhỏ của mình.

“Chỉ có từng đó việc... Nên bắt tàu qua bến càng nhanh càng tốt...”

Văn phòng của Sir Night Eyes tuy không quá nổi tiếng nhưng làm thời đại công nghệ muốn dò xét địa chỉ quả thật chẳng phải chuyện khó khăn gì.

Từ trạm tàu điện ngầm qua kia mất chừng hai chục phút, trong lúc chờ đợi tới nơi, Hitomi nhắm mắt dưỡng thần bắt đầu nghiên cứu kỹ càng hơn thông số của chính mình.

Tên: Kizari Hitomi

Lv: 3

*Skills

1. Rokushiki (Lục thức)

+) Tekkai: Lv 3 (0 %) (+)

+) Rankyaku: Lv 3 (0%) (+)

+) Shigan: Lv3 (0 %) (+)

+) Soru: Lv3 (0%) (+)

+) Geppo: LV3 (0%) (+)

+) Rokuogan: LV3 (0%) (+)

2. Firudo (Hải hổ bạo phá quyền): LV3 (10%)

3. Upper (biến hình)

4. S- Revitalize (Sinh mệnh quy hồi): LV3 (Hai chiều)

Energy: 500

“Chỉ một ngày đã tăng lên năm trăm điểm năng lượng, quả thật nhanh kinh khủng so với trước...”

Mặc dù Hitomi biết rằng điểm năng lượng thứ này kì thực không dựa vào ăn uống các loại để hấp thu, mà là dựa vào sức ảnh hưởng và khả năng thay đổi vận mệnh của kẻ khác.

Bởi lẽ cấp hai đỉnh cậu cũng chỉ thu cao nhất ba trăm điểm năng lượng một ngày, thế nhưng bây giờ vừa đột phá cấp ba, chẳng làm gì cũng tạo ra năm trăm điểm năng lượng. Điều đó có nghĩa là thực lực bản thân có tầm quan trọng cực lớn đối với khả năng hấp thu và khuếch tán của Nguyên Điểm.

Có điều, với năm trăm điểm năng lượng thì Hitomi cũng chả làm ăn được gì, tăng một hai phần trăm không có chút ý nghĩa nào, thà rằng tích lũy đến lúc cần kíp vẫn tốt hơn.

Còn về việc phá vỡ rào chướng tiến hành câu thông một cái khác thế giới, đợi xong vụ triệu tập này, Hitomi sẽ chuẩn bị đầu đủ rồi triển khai luôn.

Trong lòng hiện giờ cũng đang rất hướng tới một cuộc hành trình mới đó a.

Ting!

“Đã đến trạm ga quận Kantas, mời quý khách nhanh chân di chuyển, tàu sẽ rời đi trong năm phút nữa!”

“Hừm...Đến nơi rồi à...!”

Hitomi ngẩng đầu lên, mãi mê suy nghĩ nên cậu cũng chẳng để ý tới thời gian.

Hitomi hơi vận sức chen chen một chút dòng người đang xô đẩy lẫn nhau, nháy mắt đã vọt ra bên ngoài trạm tàu điện ngầm.

“Tiếp theo đi bộ thêm tí là Ok!”

Ở mấy ga chuyển tiếp thế này thường có tấm bản đồ địa đồ chỉ dẫn khách du lịch muốn tham quan từng địa điểm tại đây.

Bởi vì không phải lúc nào người ta cũng thích bắt xe để chạy cả, vì vu trên đôi chân của chính mình nhiều lúc lại là một chuyện khá thú vị.

Tất nhiên là dân mù đường như Hitomi thì không lấy đó là niềm vui đâu, tuy nhiên sau khi quan sát kỹ lưỡng, nhận định văn phòng của Sir Night Eyes quả thật cách cậu rất gần, ước chừng bảy, tám phút đường bộ là đến nơi.

Mà giả như có lạc, thì đường ở miệng mình mà, cứ hỏi là ổn thôi.

Vậy nên, Hitomi lấy một phần địa đồ để chắc ăn, và cứ thế thẳng về phía trước.

Vòng vèo qua hai ba con hẻm, hỏi chuyện với năm, sáu bác bảo vệ, Hitomi rốt cuộc thấy được nơi mình cần đến, Night Eyes – Official.

Đây là một tòa đại lâu cao năm tầng, Hitomi hơi ngừng chốc lát rồi bước vô trong. Nơi sảnh đứng đầy nhóc người, tuy nhiên cũng không có ai xoi mói cậu gì cả.

Hitomi thuận lợi ấn cửa thang máy, nhịp chân đứng đợi nó từ từ hạ xuống.

“Này nhóc, em đến đây có việc gì không...!?”

Hitomi nghe tiếng nói cạnh bên, cảm giác có người vỗ vai mình liền ngoảnh đầu lại.

[Sao mà...Thấy mặt quen quen ta...(o~o)]

Vừa nói lời ấy là một vị nữ tính anh hùng, một nửa bên phải khuôn mặt cô bị che lấp bởi vuốt rồng dữ tợn, mái tóc vàng óng ả kết hợp sau đầu chĩa ra cặp cánh dơi...

Nhìn một cái, Hitomi lập tức nhận ra thân phận người này, trẻ trung, xinh đẹp mà kiêu ngạo, hạng chín anh hùng toàn Nhật Bản, Rồng Lửa – Ryukyu!

Nếu nói riêng về thông tin, ngoại trừ All Might, Edge Shot và Endeavor ra, Ryukyu là người mà cậu nắm giữ được nhiều dữ liệu cụ thể nhất.

Bởi vì, nữ anh hùng này, chính là người giám sát Momo vào kì thực tập mới qua mùa.

“Ryukyu san, sao cô lại đến đây...(o.o)?!”

“Ta đến để tham dự cuộc họp của Night Eyes rồi, ...Cậu làm gì ở chỗ này!?”

Hiển nhiên là Ryukyu quan sát thấy Hitomi có ý đi lên tầng hai nên định ngăn cản.

Danh tiếng của cậu chưa lớn tới mức khai hòa toàn Nhật Bản, đồng thời khuôn mặt có chút non nớt của Hitomi khiến người ta không thể không liên tưởng đến những vấn đề gay go.

Tỉ như là, nổi hứng phiêu lưu mạo hiểm!

“Cháu cũng được mời đến dự cuộc họp của Sir đấy cô!”

Hitomi mỉm cười đáp.

Nhưng Ryukyu có vẻ không tin, hơi nhàu mày định nói gì đấy, tuy nhiên thang máy bỗng kêu lên “Ping ping” và mở ra.

Hitomi nhanh chân bước vô trong, Ryukyu sát theo sau.

“Đừng làm mấy trò đại dốt, tính mạng không phải chuyện đùa đâu...(- -)!”

Ryukyu cảnh cáo Hitomi, rõ ràng là coi cậu đang muốn hóng hớt công việc tại đây.

“Cháu biết mà, cô cứ đợi chấp nữa sẽ rõ...(- -)!”

Hitomi cười khỏ nói, cũng chẳng phản bác gì. Chốc nữa mang mấy tờ giấy chứng nhận là ổn thỏa ngay, không cần thiết phải đòi co làm gì.

Suy cho cùng thì người ta cũng vì tốt cho cậu mà thôi.

Kết!

Đúng lúc này, màn hình nhỏ bỗng nhấp nháy, báo hiệu bọn họ đã lên tới lầu hai.

[Để xem rốt cuộc tình thế nghiêm trọng như thế nào, mà lại mời đến cả những anh hùng top...(o-o)!]

Hitomi không chút do dự sải chân đi ra ngoài.

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Khẩn cấp sự tình (2)

Cách!

Hitomi hơi ngập ngừng trước cửa phòng họp Sir Night Eyes, nhưng đi sau Ryukyu rõ ràng không cần phải như vậy, cô thẳng thắn trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Hitomi nhân cơ hội đó liền theo sau.

Bên trong phòng đông đúc cực kì, có từ các anh hùng đứng đầu bảng xếp hạng đến những anh hùng địa phương nhỏ lẻ.

Tuy nhiên, có một điều duy nhất mà Hitomi dám khẳng định, cậu chính là thằng trẻ nhất ở đây.

Hitomi đột ngột nhìn thấy một người, tuy rằng tóc tai có chút khác biệt, nhưng cậu vẫn nhận ra được...

“Aizawa sen-sei... Thầy làm gì ở đây, (0.0)!?”

“Ồ, Kizari à...?”

Aizawa nghe người gọi tên quay đầu lại, lập tức trông thấy Hitomi. Chân mày của ông nhíu nhíu, bỗng sực nhớ tới điều gì, chợt giãn ra. Aizawa đẩy đẩy cặp kính mắt lên hỏi:

“Em cũng tới dự hội nghị của Night Eyes- san hả?!”

“Dạ vâng, Edge Shot sen-pai ủy quyền cho em, lúc đầu dự tính là hai người cùng đến, nhưng anh ấy mắc bận rồi!”

“Còn thầy thì sao?”

“Ta được mời nên đến thôi...(- -)!”

“Dù mới nghe tóm tắt sơ lược, nhưng thầy cũng hiểu qua tình hình, chắc còn vài chuyện cần nói nữa!”

Bàn hội nghị không phải kiểu bàn tròn loại to tất cả ngồi quây quần, mà xếp thành từng dãy vuông vắn với nhau.

Hitomi đếm sơ lược chỉ ít có gần hai mươi anh hùng đang ngồi tại đây.

Chính giữa mặt trên là một người đàn ông trung niên, gầy và khá cao, mang một cặp kiềng mắt trông trí thức và nghiêm nghị vô cùng.

Hitomi đoán người này ắt hẳn là Sir Night Eyes.

Mà đúng là như thế thật, người đàn ông trước hết đứng lên tự giới thiệu thân phận của mình. Nhưng cũng chỉ thế thôi, ông không mất công và rảnh rỗi đến mức tạo một hội nghị làm quen ở chỗ này.

Văn phòng, là nơi làm chính sự!

“Tiếp theo, trợ lý của tôi, Bubble Girl sẽ đưa ra tin tức mà văn phòng của chúng tôi đã thu thập suốt gần cả tháng trời về băng đảng tội phạm mà chúng tôi đang theo dõi... ►_◄!”

“Vâng, tôi xin phép...”

Toàn thân một màu tím từ quần áo đến tóc tai Bubble Girl tiến về chính giữa, tay cầm tờ bản thảo bắt đầu nói:

“Như quý vị đã biết, văn phòng Night Eyes chúng tôi chuyên điều tra về sự biến động của lũ tội phạm... Cách tầm hai mươi ngày, chúng tôi phát hiện dấu hiệu khả nghi của một băng nhóm, tên gọi là Bất Tịnh!”

“Lý do là gì...!?” –Hàng bên phải, đen tuyền che kín mặt thứ sáu vị anh hùng lên tiếng.

“Có một vụ tai nạn liên quan đến một toán cướp mang tên Reservoir Dogs...”

“Cảnh sát kết luận chỉ là thuần túy trùng hợp, tuy nhiên sau khi xem xét thấy vài vấn đề đã bị chủ quan bỏ qua, chúng tôi quyết định tiếp tục tiến hành dò la!”

“Quả thật chuyện này cũng có đăng báo, tôi nhớ như vậy...”

“Phải ha...”

“Anh có suy nghĩ gì không, Centipeder!?”

“Ừm...cho phép tôi trình bày ngắn gọn thế này...” (Đầu đế mền đeo trọng giáp anh hùng đứng lên)

“Voi tư cách là một cộng sự, tôi, Centipeder, đã tiến hành bám đuôi và theo dõi bọn chúng theo chỉ thị của Night Eyes –san!”

“Và đã nhận thấy sự bất thường...”

“Trong một năm điều tra, tôi kiểm kê số lần gặp mặt của các thành viên tổ chức đó, lẫn những người bên ngoài, gia tăng một cách chóng mặt!”

“Bên cạnh đây, tổ chức của chúng hoạt động mạnh dạn như nhằm mục đích trừ tiền và mở rộng sức ảnh hưởng (▶.◀)...”

“Thêm nữa, không lâu sau khi tôi vô cuộc, hắn đã gặp mặt với Bubaigawara Jin, tên tội phạm là Twice!”

“Mặc dù chúng hết sức cảnh giác không để bị bám đuôi, tuy nhiên, phối hợp cùng cảnh sát, tôi đã xác nhận được rằng, cuộc họp mặt đó đã xảy ra ầu ẩu...”

“Nếu đúng như vậy, chuyện này dính líu tới Liên Minh Tội Phạm, nên cậu mới gọi cho tôi và Tsukauchi...!?” – Gần hàng ghế trên cùng một ông già nhỏ thó phát biểu.

Bởi vì ông quá lùn, cho nên lúc ông lên tiếng thì Hitomi mới phát hiện ra mình gặp người quen. Ấy là Gran Torino.

“Tôi xin bổ sung thêm một chi tiết khá quan trọng mà Sir Night Eyes không đề cập tới...”

Một cái khác cộng sự đứng dậy phát biểu:

“Băng nhóm Yakuza nhỏ có dấu hiệu xác nhập vào Băng Bát Tĩnh... Và chính xác là những tên đã từng tham gia vụ khủng bố ở Vincom Park dường như đã có ý định hai hợp một với chúng!”

“Cụ thể theo nguồn tin bên đây, có bốn tên bao gồm Joshep, Leonard và Tatumaki... Gã Joshep được xem như là thủ lĩnh của băng đảng ác nhân này... Còn những thành viên khác thì tôi chưa rõ, tuy nhiên năng lực và tình hình của chúng đã bại lộ phần nào sau trận chiến ở Vincom Park.”

“Đó là mấy thằng điên đã cho nổ bom sát hại cả trăm người dân vô tội đúng không... (ノ益益)”

Ngồi ghế số mười mặc áo choàng cam đeo mặt nạ anh hùng phần nộ đập bàn quát lớn.

“Bình tĩnh, Ramos... Chuyện đã qua rồi!”

Ngồi kế cạnh anh hùng lập tức vỗ vỗ vai đồng bạn.

Sir Night Eyes nghe nói xong tình huống, cau mày gõ gõ ngón tay lên bàn, trầm giọng nói: “Nguồn tin của anh là chính xác hoàn toàn chứ, Charguma... (- -)!”

“Không dám nói một trăm phần trăm, nhưng trên bảy mươi phần trăm tôi vẫn chắc chắn...”

“Như vậy tình thế xem ra khó khăn hơn tôi tưởng... Có anh hùng nào ở đây đã trực tiếp đụng độ với mấy tên ở băng Yakuza, có thể kể chi tiết hơn về bọn chúng cho tất cả cùng nghe...?!”

Sir Night Eyes quét mắt nhìn quanh, có điều phần lớn đều lắc đầu.

“Giống như hồi đó chỉ có ba người chiến đấu, một là Dearth Arms, hai là Justice Ninja, nhưng bọn họ đều không có mặt tại đây...”

“Vậy người thứ ba là ai...!?”

Hàng thứ chín cánh phải, một cái mặc đồ trắng, thân hình bầu dục tròn trịa trông đáng yêu vô cùng. Mấy bạn nữ mà trông thấy ắt hẳn kiểu gì cũng kêu thét lên.

“Xin tự giới thiệu một chút, tôi là Fat Gym!”

“Justice Ninja là một trong những người bạn của tôi... Theo như lời của anh ấy, người còn lại, là một cậu nhóc cấp ba, học trường cao trung U.A!”

“Một thằng nhóc... học trường chuyên U.A... (0.0)?!”

Cả đám ồ lên...

“Cơ mà hình như có vụ này!”

“Đúng rồi, ngày đó có đăng báo luôn, giống như cảnh sát trường Housse Dog phong chức cho nó thì phải...”

“Lâu qua quên bống mất, tôi cũng không chú ý mấy!”

“Tuy nhiên, Fat Gym, anh nói thế, chớ chúng ta cũng đâu biết thằng bé cấp ba ấy giờ đang ở đâu...!?”

“Có lý do thì tôi mới nói vậy, này ngồi dãy cuối gần Eraser Head, cậu có thể đứng lên giúp tôi được không!?”

[Hề... Chi mình... (o,0)!?]

Hitomi ngoảnh quanh, gần Eraser Head, cũng chỉ có mỗi cậu chứ mấy.

Hitomi đẩy cái ghế lục cục đứng dậy, “Vâng, anh có gì cần nói ạ!”

“Nếu anh đoán không nhầm, em chính là cậu học sinh cao trung U.A ở vụ Vincom Park đúng chứ (^~^)!?”

Fat Gym miệng cười toe toe hỏi.

Hitomi gật đầu, “Dạ!”

“Ban đầu anh cứ ngỡ ngỡ khi thấy người nào dáng dấp giống học sinh cấp ba, lại ngồi kế bên thầy Eraser... Nên anh mới lục lại kí ức trong đầu, thì nhớ ra em, Kizari phải không!”

“Nãy giờ em nghe mọi người bàn chuyện thì chắc cũng hiểu đôi phần đúng chưa nào... Mà thân phận của em thì cũng tương đương với anh hùng tội anh rồi... bởi vậy thầy em mới im lặng không có ý kiến gì... Nếu được thì nhóc kể lại cho tất cả cuộc chiến ở Vincom Park lần đó với mấy tên tội phạm đi!”

“Cái này sao...(0~0)?!”

Hitomi ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

“Về danh tính của bọn chúng chắc em không cần nói lại... Về năng lực thì bọn chúng thực sự khá mạnh!”

“Có một tên gọi là GE, có quirk biến thân, cùng loại với Leonard, nhưng hắn ta đã bị bắt. Lần đó giao đấu, em có cảm tưởng tên Joshep có ý định vứt bỏ GE, tuy nhiên không biết tại sao!”

“Ba tên còn lại, Joshep, hắn ta là một kẻ sở hữu song năng lực, một cái là dẫn nổ vật thể, cái kia là áp suất không khí...!”

“Hai năng lực ác nhân... Không đùa chứ nhóc!?”

Vài cái rank thấp anh hùng kinh hãi kêu to. Phải biết rằng có được song năng lực người, yếu nhất cũng đạt tới được hạng ba mươi anh hùng thực lực.

Mà theo như mô tả thì dĩ nhiên tên Joshep lực lượng không chỉ dừng lại ở đó.

Hitomi hơi tổ chức từ ngữ tiếp tục trình bày:

“Cuộc chiến với ba tên kia, em thật sự không có quá nhiều thứ để kể, Leonard có thể biến thân thành không lồ sư tử, quan điểm cá nhân của em, một khi hắn đã biến thân rồi, chỉ số sức mạnh của hắn lập tức tăng vọt kinh khủng. Nếu như em lấy Dearth Arms làm cơ bản đo lường chỉ số, thì tên kia chỉ ít có gấp đôi anh ấy lực lượng...”

“Tsumaki, có được quirk thuộc kiểu siêu năng không chế, ả ta điều khiển được vừa và nhỏ đồ vật trong phạm vi năm mét trở xuống...”

“Ngoài ra, dựa vào tình thế lúc ấy và phán đoán của em, chắc chắn bọn chúng còn có đồng phạm liên lạc bên ngoài, bởi vì tên Kurogiri của Liên Minh Tội Phạm đã xuất hiện đưa ba tên ác nhân ấy đi!”

“Em nghĩ chỉ có nhiều đó thôi!”

Hitomi gật gù đưa kết luận cuối cùng, cả phòng họp lặng ngắt như tờ sau khi nghe cậu tường thuật từ đầu đến đuôi vụ việc.

“Xin lỗi mọi người, xem ra tình báo của chúng tôi còn thiếu hụt rất nhiều... ►_◄!”

Sir Night Eyes khom người đứng dậy hướng toàn thể xin lỗi, cặp mắt kính ông lóe sáng lên từng đạo hàn quang.

“Chúng ta sẽ đối mặt, có lẽ không chỉ một, mà là đến ba đối thủ...”

“Ba cái cực kì mạnh mẽ tà ác tổ chức!”

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Khẩn cấp sự tình (3)

Gần hai mươi anh hùng trong văn phòng của Sir Night Eyes về mặt trầm trọng vô cùng.

Bởi vì chỉ một hồi bổ sung tin tức, họ bất chợt biết được vấn đề liên quan đến tội phạm mà cả bọn đang theo đuổi, dính líu quá nhiều thứ.

Đặc biệt là ba cái tàn ác tổ chức, chưa rõ mục đích cụ thể là gì, nhưng sức chiến đấu của chúng không hề đơn giản chút nào.

Giả sử bọn họ tấn công một cách tùy tiện hoặc lỗ năng, thất bại chưa nói tới, chỉ sợ đều muốn nguy hiểm đến tính mạng.

Bubble mở lời, đánh phá sự im lặng bao trùm nơi đây:

“Tôi sẽ liên lạc qua cổng thông tin đặc biệt, xin được mọi người trên MLAH giúp đỡ!”

“MLAH là gì vậy thầy...(0.0)!?”

Hitomi tò mò hỏi, mấy cái từ thuật ngữ chuyên môn, đối với newbie như cậu thì chẳng thể hiểu được.

Aizawa đáp, “Đó là viết tắt của Mạng Lưới Anh Hùng, một dịch vụ Internet mà chỉ ai sở hữu bằng anh hùng mới xài được. Kể cả em, Kizari, nếu em muốn sử dụng nó, em bắt buộc phải thi lấy chứng chỉ anh hùng!”

“Khi đăng nhập rồi, em có thể nhờ nó xem các báo cáo hoạt động, cũng như nhờ hỗ trợ từ các anh hùng có năng lực phù hợp ở khắp cả nước.”

“Dạ, vậy nó tương tự như một trang mạng công cụ đúng không...!”

“Có thể hiểu như thế, chúng ta nghe họ nói tiếp đã!”

Aizawa nhỏ giọng chỉ chỉ vào Sir Night Eyes...

“Chúng ta có thể tin rằng băng Bát Tĩnh và Yakuza đang âm hợp với nhau bán các loại hàng cấm để kiếm thêm tiền...”

“Những phi vụ thế này, tôi đã ủy quyền cho những chuyên gia nghiên cứu, và anh Fat Gym, dạo gần đây từng tiếp xúc và đụng độ với chúng, anh có gì để báo cáo không Fat Gym?”

“Có!” – Fat Gym đứng dậy, gật đầu nói:

“Rất lâu trước kia, khi tụi nó còn là nhóm nhỏ lẻ, tôi đã từng đập tan chúng rất nhiều lần...”

“Tuy nhiên, gần đây nhất chiến đấu, học sinh tập sự của tôi, năm ba cao trung U.A, Tamaki, đã bị bắn bởi một thứ mà ta chưa bao giờ được thấy...”

Fat Gym khuôn mặt âm u vò nát tờ giấy gần từng chữ:

“Một loại thuốc xóa bỏ năng lực... ►_◄!”

[Vây ra cái anh tóc bù xù ừ rũ giống Aizawa sen-sei cũng là học sinh U.A sao, hơn mình hai tuổi...(o.0)!?] –Hitomi âm thầm ghi nhớ người này.

Xung quanh anh hùng bắt đầu bàn tán sôi nổi...

“Xóa năng lực sao, nghe ghê đấy!”

“Có điều cũng chẳng hiếm lạ gì...”

“Eraser ngồi ngay đó kia... Hỏi chuyên gia ngay và luôn đi!”

“E hèm...!” –Sir Night Eyes ho khục khục, “Xin mọi người giữ trật tự, tất cả không đơn giản như chúng ta nghĩ đâu...Hạng năm anh hùng, Edge Shot, đã bí mật thông báo cho tôi khi biết văn phòng của tôi cũng theo vụ này, tập sự chỗ anh ấy, cậu Kizari, cũng từng bị tấn công bởi loại thuốc ấy...”

“Hai cậu có thể cho chúng tôi biết thêm chi tiết sau khi dính thuốc được không!?”

“Không có gì nhiều ạ, sau khi em ngủ tằm vài tiếng thì nó trở lại bình thường...”

“Em thì tương tự anh Tamaki, có điều mất khoảng một tiếng đồng hồ thôi!”

“Nói thế tức là hai nhóc đều không bị nguy hiểm tính mạng, năng lực cũng hồi phục như cũ...Vậy thì chúng ta lo lắng làm gì...?!”

Mang hình thoi màu trắng che mắt, khuôn mặt ngăm đen ngồi gần Sir Night Eyes một cái khác anh hùng cười cợt.

“Nếu chỉ là việc còn con thì tôi đã không triệu tập nhiều người đến vậy, Eraser Head, anh giải thích cho mọi người giúp tôi!”

Aizawa đứng dậy, lấy tay chỉ chỉ vào người mình nói:

“Thứ vật phẩm này khác với Quirk Erasure của tôi!”

“Bởi lẽ, tôi không hề tấn công vào chính năng lực của đối tượng...”

“Từ khi phát hiện siêu tự nhiên, con người đã có vô số nghiên cứu về nó và tổng kết được vài điểm chính...Trong từng cơ thể vật chủ, có một cơ chế đặc biệt mang tên Plus Alpha. Nó đồng thời là năng lực của chúng ta, gọi chung là nhân tố phi thường!”

“Tôi chỉ có thể tạm thời vô hiệu hóa nhân tố phi thường đó, tuy nhiên không các nào làm tổn thương đến nó... Có nghĩa là, thời gian duy trì cắt đứt, chỉ được dựa trên ánh nhìn khi phát động quirk của tôi!”

“Cảm ơn anh, Eraser!”

“Ngay sau khi Tamaki bị đánh đòn, tôi cho em ấy đến bệnh viện khám và kiểm tra ngay lập tức. Và phát hiện nhân tố năng lực của thằng bé đã bị tổn thương...”

“Có điều, sau khi nghỉ ngơi tịnh dưỡng, nó đã khôi phục lại trạng thái khỏe mạnh!”

“Còn phân tích vật đã bắn em ấy thì sao...!?”

“Tất nhiên chúng tôi đã làm rồi, nhưng chả có tin gì từ băng cướp đã nổ súng, khẩu súng thì cũng nổ banh chère!”

“Năng lực là phần duy nhất trong cơ thể Tamaki bị tấn công, ngoài ra không thất bất kì dấu hiệu nào khác thường...”

“Chúng ta đã mất vật chứng...(- -)!”

“HẢ...???”

“Nếu vật chứng mất rồi, thì các anh nói có vấn đề nghiêm trọng với viên đạn là sao, tôi không hiểu...” (Một phổ thông anh hùng địa phương nhíu mày hỏi)

“Bởi vì bên này còn có một nguồn khác, đến từ một cái bí ẩn vị trí, do Edge Shot cung cấp...” – Sir Night Eyes chen vào.

“Viên đạn là do lũ tội phạm đã tấn công cậu Kizari, tuy nhiên thất bại và đánh rơi, do đó cậu ấy mới mang về và đưa cho Edge Shot nhờ anh ta nghiên cứu...”

“Và khi xem xét chúng, những nhân viên đã tìm được một thứ ghê rợn...(ノ益益)”

“Nó chứa Máu và Các Tế Bào của Cơ Thể Người...【●】_【●】!”

Ryukyu lặng im nãy giờ đột ngột lên tiếng

“Ý của anh là, khả năng của thứ này, đến từ quirk của một người nào đó...”

“Một sức mạnh, có thể phá hủy năng lực của người khác...(0~0)!”

“Cảm ơn cô, Ryukyu...”

“Như mọi người đã biết, năng lực tên trùm của Băng Bát Tĩnh, được biết đến với cái tên OverHaul...”

“Là một quirk cho phép hắn có thể tách và lắp ráp tất cả mọi thứ, kể cả thay đổi vị trí địa lí hoặc vật chất của một khu vực!”

“Năng lực này, cũng có thể dùng để xẻ thịt, bằng cách phá hủy và chữa lành cùng một lúc!”

“Sức mạnh đó, nếu phối hợp cùng với viên đạn, khi bắn vào con người, hoàn toàn có thể phá hủy năng lực của họ!”

“Chisaki có một đứa con gái, nhưng không hề có giấy khai sinh nên ta chẳng thể biết chi tiết được...”

“Tuy nhiên, theo năng lực và tình báo mà chúng ta đang có, tỷ lệ rất lớn là hắn đang sử dụng thân thể cô bé để sản xuất vật liệu...”

Cả đám anh hùng giật mình thảng thốt...

“Không thể nào...”

“Bọn họ là cha con kia mà...Sao hắn có thể...(0-0)!”

“Thì đây vốn là thế giới siêu năng lực, chỉ cần tham vọng đủ lớn, anh đều làm được hết!”

“Mẹ kiếp...Lũ khốn nạn, lại hạ thủ với trẻ con...(ノ益益)”

“Thiệt tình...” – Sir Night Eyes hai mắt lóe lên hàn quang lạnh lẽo, ông hẳn cũng tức giận cực kì. Tuy nhiên Night Eyes vẫn giữ tỉnh táo ngồi phân tích tiếp tục:

“Ta không biết chúng làm điều đó vì lợi nhuận hay gì khác...Hiện tại bọn chúng chưa hề nghiên cứu xong, mấy thứ kia chắc chắn là hàng thử nghiệm mà thôi!”

“Tuy nhiên, nếu lũ tội phạm ấy tích cóp đủ tiền, kêu gọi đồng đảng đồng minh và hoàn thiện viên đạn này với khả năng phá hủy hoàn toàn quirk thì sao...”

“Đến lúc đó, điều gì sẽ xảy ra... 〇_〇!”

Có vài anh hùng rung mình ớn lạnh khi nghĩ đến viễn cảnh bị xóa bỏ năng lực. Nhiều người khác tức giận siết chặt nắm tay trước hành vi vô nhân đạo của

Chisaki.

Khi bạn chạm đến lợi ích của một người, thì bạn chỉ nhận sự phản kháng từ chính kẻ đó. Nhưng nếu đụng chạm đến lợi ích của cả một cộng đồng, kết quả sẽ khác biệt.

Và lúc này đây, hành động và mục tiêu của băng đảng Bát Tĩnh đã khiến giới anh hùng cảm thấy nguy hiểm vì bị đe dọa đến sức mạnh của chính mình.

Họ không thể trơ mắt đứng nhìn được.

Fat Gym là người đầu tiên đứng dậy vỗ bàn hét lớn:

“Chỉ tưởng tượng thôi đã đủ khiến tôi điên tiết lên rồi, chúng ta cần phải lên khám xét chỗ chúng nó ngay... (ノ益々)”

“Đúng vậy, và lần này, bọn chúng sẽ là mục tiêu của chúng ta...”

“Nếu con bé còn sống thì tốt đó, Night Eyes... Nhưng anh nghĩ tên trùm gây thơ vậy sao...”

“Lỡ khi chúng ta tấn công mà nó lại không ở đấy thì thế nào...?!”

Anh hùng da đen mặt nạ bên cạnh Night Eyes lần nữa đưa ra nghi vấn.

Hitomi cảm thấy ông này hơi...nhưng cũng không nói gì vì câu hỏi của ông đưa ra là hợp lý.

“Anh ta có lý đó, anh nghĩ sao Night Eyes...(0,0)?” –Ryukyu hỏi.

“Nó cũng chính là vấn đề tôi đang băn khoăn đau đầu...Ta vẫn chưa biết chúng dự tính cái gì và triển khai tới đâu rồi!”

“Nếu không hạ gục cả bọn tại chỗ thì chúng sẽ phản công lại rất nhanh!”

“Chính vì vậy, tôi đã lựa ra các nhóm và tổ chức có liên quan trực tiếp với Băng Bát Tĩnh cũng như địa điểm của chúng...!”

Bubble Girls lấy trên tay đã cầm sẵn chồng giấy phát cho từng người.

“Đây là danh sách cần thiết...Tôi muốn mọi người hãy điều tra tại địa bàn của mình quản lý, để ta có thể xác định đâu mới là căn cứ của đám khốn kiếp này...”

“Ồ...ra là vậy, thế nên anh mới gọi chúng tôi...Bởi vì quen thuộc địa hình!”

“Đúng thế!”

“Thôi nào Night Eyes, là cựu cộng sự của All Might mà sao anh vòng vo thế...Cứ tập tót đi, con bé còn đang chờ chúng ta giải cứu kia mà (0~0)!”

“Chúng ta không phải là All Might, Fat à...Bởi vậy thu thập và phân tích thông tin là điều quan trọng nhất để chúng ta có thể phá hủy âm mưu của tội phạm và giải cứu con bé thành công!”

“Ừm, Night Eyes nói đúng, chúng ta không được phép đánh mất bình tĩnh...”

Gran Torino trầm giọng nói, “Không thể để vụ Hosu xảy ra lần nữa, bắt được Stain nhưng lại giúp bọn Liên Minh Tội Phạm quảng bá tên tuổi!”

“Tạm thời trước mắt quý vị cứ điều tra và phản hồi thông tin cho văn phòng chúng tôi đã, sau đó chúng ta sẽ quyết định nên đi bước tiếp theo như thế nào!”

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Tiến vào thế giới khác

Mọi người đứng khỏi ghế, chuẩn bị rời đi cuộc họp, bỗng nhiên Aizawa giờ tay lên, cất tiếng nói:

“Night Eyes, tôi có thể hỏi anh một vấn đề được không?”

"Ừm!"

“Tôi không rõ năng lực của anh chính xác vận hành như thế nào...Tuy nhiên, nếu anh có thể nhìn trước tương lai, thì đáng lý anh nên nhìn tương lai tại tôi, cứ

chăm chăm mù mờ hành động như vậy, chẳng phải thiếu tính logic quá sao...(0-0)?!”

ㄟ_ㄟ ~~~

“Tôi không...!” –Sir Night Eyes trầm mặc thoáng chốc, hạ giọng nói.

Aizawa: (0.0)...?!

Sir Night Eyes giơ một ngón tay ra giảng giải:

“Khả năng của tôi, một khi kích hoạt, sẽ có hai mươi bốn giờ cool-down, sau thời gian đó mới xài tiếp được...”

“Nghĩa là, mỗi ngày tôi chỉ có thể nhìn một người tối đa một giờ!”

“Cứ hiểu thế này, sử dụng năng lực thì trong một giờ kế tiếp tôi có thể quan sát bộ phim ngắn về cuộc đời một người nào đó...Y như là chúng ta đang hồi tưởng lại vậy!”

“Tuy nhiên, hạn chế ở đây là tôi sẽ không thể nhìn toàn cảnh, mà chỉ có thể thấy mờ hồ cảnh sắc chung quanh họ thôi!”

“Nhưng như vậy cũng đủ để ta biết thêm nhiều thứ rồi...Vậy sao anh nói mình làm không được...(0.0)!?”

“Ví dụ như, người đó trong tương lai sắp tới, sẽ phải chịu một cái chết cực kì thảm khốc...Và anh hoàn toàn bất lực không thể cải biến điều gì...Lúc đấy, anh nghĩ mình phải làm sao...■■■■!”

“Năng lực này đã giúp chúng ta nâng tỷ lệ thành công lên cao nhất có thể rồi...Nó tồn tại chỉ để đảm bảo chúng ta chắc thắng hơn...Nhưng thật sự thì không nên dùng nó một cách bất cần để suy xét những điều tương lai vì nó tràn ngập quá nhiều biến số...”

“Gì vậy chứ Night Eyes...”

“Đừng bi quan thế ông bạn...Cứ xô ra đi, chúng tôi sẽ vượt qua cho anh xem!”

Dưới sự cổ vũ cổ gắng của mọi người nhằm làm nguôi ngoai tâm trạng suy sụp của Night Eyes, ông vẫn chẳng thể khởi sắc lên tí nào, Night Eyes buồn bã nói:

“Xin lỗi tất cả, tôi không thể...(-.-)!”

“Thôi, bây giờ cứ làm theo kế hoạch trước nhất, đừng quá dồn ép anh ấy!”

Ryukyu tiến lên an ủi Night Eyes.

“Vây chót kế hoạch...Mục tiêu của chúng ta là xác định vị trí bằng Bát Tĩnh, giải cứu đứa nhỏ nhanh nhất có thể...”

“Và...Cảm ơn mọi người vì đã hợp tác!”

Buổi họp kết thúc trong bầu không khí nặng nề, ai cũng lo lắng về trận chiến sắp diễn ra với một loạt những biến cố chẳng thể nào lường trước được.

“Kizari, chờ một chút...!”

Aizawa sen-sei vỗ vai Hitomi khi đi ra ngoài văn phòng...

“Dạ, chuyện chi rứa thầy?”

“Mặc dù thấy biết thực lực em rất mạnh, so với nhiều cao cấp dân chuyên thậm chí còn nhìn hơn, ta vẫn thực lòng khuyên em...Chỉ tra xét thôi là được, chứ đừng nên chiến đấu...”

“Hề...(0.0), tại sao vậy thầy...!?”

“Trại hè chưa đầy một tháng là tới rồi...!”

“Vụ này không phải là đơn giản, dính lúu tới ba cái băng đảng cùng một lúc, chưa kể, chúng ta đi thăm dò tất nhiên sẽ bứt dây động rừng. Cá nhân thầy đánh giá, chỉ sợ sẽ có không ít thương vong!”

“Em còn trẻ, chưa đến lúc phải dậm đầu vào mấy vụ lớn nhanh như vậy, đợt kết thúc khóa trại hè này, mấy đứa sẽ được đi thi lấy bằng anh hùng, lúc đó thì ta nghĩ sẽ không có cấm cản gì nữa đâu!”

Nghe Aizawa sen-sei giải thích tường tận, Hitomi hơi lặng im một lúc, rồi nói:

“Theo thầy đoán khi nào chúng ta sẽ động thủ?”

“Tầm một năm đến bảy ngày, tùy thuộc vào tiến trình tìm kiếm và khả năng che giấu của chúng ta!”

“Nếu để lộ tẩy quá sớm, bị lũ tội phạm đánh hơi được và chuẩn mất, vụ việc lần này chắc chắn sẽ rắc rối hơn nhiều.”

“Dạ vâng... Em nghĩ là đã hiểu mình cần làm gì!”

“Tốt, nhớ cẩn thận trong khoảng thời gian sắp tới đó... À, nhân tiện ta nhắc luôn, quán quân U.A có được vé mời tham dự đến hòn đảo khoa học I-Island. Họ mới gởi tới trường ngày hôm qua...”

“Đây là một cơ hội để cho em mở mang kiến thức và cái nhìn về các lĩnh vực khác trên thế giới, chịu khó sắp xếp thời gian mà đi nhé...”

“Tiền vé đắt lắm đấy (- -)!”

Buông ra một câu cuối cùng, Aizawa dứt tay vào túi áo và rào bước nhanh chóng mất hút sau đám đông, để lại một mình Hitomi còn đang ngơ ngác suy ngẫm về những điều ông vừa nói ban nãy.

....

“Một tuần nữa, Minami, Rikido và Ryoko sẽ về, cái vụ đi cứu người kia tạm thời gác lại đã...”

“Đúng như Aizawa sen-sei nói, nếu chỉ đánh nhau không thì chẳng sao, nhưng mà mình chưa hề có kinh nghiệm gì trong mấy cái việc theo đuổi này, lỡ làm lộ ra thì việc lớn hỏng mất...”

“Tốt nhất là đợi mọi người tìm kiếm xong xuôi, hưởng ứng lệnh triệu tập đi tấn công là ổn. Có điều...”

“Trong khoảng thời gian này, mình nên làm gì đây...(- -)!”

Hitomi nhắm mắt thả lỏng người, chìm sâu vào ký ức để tìm ra thứ mình muốn làm, bất chợt, cậu nhận ra, mình lại xuất hiện tại màu trắng không gian.

[Là mày kêu gọi tao sao (0,0)!?]

Hitomi giật mình nhưng trấn tĩnh ngay. Dù gì thì đây cũng chỉ là cảnh tượng trong não cậu mà thôi.

Một hồi dập dờn gọn sóng từ màu trắng không gian bỗng truyền đến ý thức cậu...

Cái này giống như là tay chân, hay bụng dạ... Khi nó đói, nó mệt, nó uể oải, là bản thân tự khác biệt ngay, bởi vì xung tín hiệu lan tỏa từ cơ quan đó qua dây thần kinh đến trung khu đại não.

Không hề có bất kì cái gì cụ thể tin tức, nhưng Hitomi vẫn có thể hiểu được, nó muốn cậu đi.

Đi đâu!?

Tất nhiên là, một cái khác thế giới!

Trước khi kích hoạt thành công Nguyên Điểm, hiển nhiên Hitomi không thể nhận bất kì tín hiệu nào từ nó.

Tuy nhiên tình thế hiện tại thì đã khác xưa. Nguyên Điểm chủ động chuyển giao khát vọng của nó cho cậu.

Nó muốn hồi phục trở lại, nguyên bản mạnh mẽ.

Nó muốn cắn nuốt khí vận và trở nên hoàn thiện hơn nữa.

Nhưng chỉ có Hitomi, chủ nhân của nó, mới có thể làm được việc ấy mà thôi.

Và quan trọng hơn hết, một khi thành công tấn cấp, Nguyên Điểm sẽ hồi trả lại cậu nguồn sức mạnh vô cùng kì diệu, đồng thời giải khai từng cái hạn chế trong cơ thể của Hitomi.

Phải biết rằng, mỗi một cái thế giới đều có đỉnh điểm, đặc biệt là tại một khoảng thời gian nào đấy.

Thực lực của mỗi cá nhân, sẽ bị giới hạn bởi thế giới phép tắc và ý chí, nó vô hình nhưng tồn tại mọi lúc, mọi nơi.

Hiện tại Anh Hùng thế giới, hạn mức cao nhất chính là LV4+9, không có LV5.

Đó là tin tức và số liệu do Nguyên Điểm truyền ra cho cậu.

Hitomi mặc dù nhận được cải tạo, nhưng muốn đột phá lên LV5 khi ở trong thế giới này, là một chuyện hết sức khó khăn.

Mà xã hội anh hùng thực lực theo cậu nhận định đã không hề yếu chút nào so với những cái kia thế giới Hitomi đã từng có cơ hội hóa thân chiêm ngưỡng.

Bởi vậy có thể thấy được, LV5 không phải phổ thông siêu phàm thế giới có thể đạt tới.

Tương lai không xa, ở xã hội anh hùng này, Midoriya có lẽ dựa vào One For All mà đạt đến LV5, có điều, điều đó vẫn còn xa lắm lắm.

[Nói chung, mình muốn tăng nhanh sức mạnh, ứng phó với nguy cơ ở thế giới hiện tại, thì kiểu gì cũng phải thu thập hư vô mờ mịt số mệnh...]

[Mà Nguyên Điểm cũng nhắc nhở, kẻ ngoại lai như mình, chỉ cần tiếp xúc với dân bản địa cũng đủ dễ gây nên sự thay đổi trên con đường cố định của họ...(- -)!]

[Chỉ cần tăng cấp không gian màu trắng, mình đột phá sẽ không khó khăn như trước...]

Hitomi nhớ rõ ràng, cậu đã từng dừng lại ở LV2 khá lâu, mặc dù thể chất mạnh mẽ thậm chí còn hơn rất nhiều bình thường LV3, tuy nhiên số liệu chỉ biểu hiện ở LV2...Nếu mà đột phá đến LV4, không biết phải mất bao lâu đây!

LV4 chính là một đạo rào chắn, giữa sơ cấp sinh mạng thể và trung cấp sinh mạng thể.

“Nghĩ cũng đủ nhiều, nên làm ra quyết định...(・ω・)!”

Hitomi hung hắc nắm chặt bàn tay quyết tâm.

Đầu tiên, cậu thông báo với ông bà Yaoyozoru và Momo rằng mình cần đi đến trụ sở của Edge Shot vài ngày vì có việc gấp.

Vụ này hết sức bình thường nên cậu thuận lợi thông qua.

Tiếp theo đó, Hitomi nhận lấy thư mời từ I-Island, chuyến đi sẽ bắt đầu một tuần nữa, thời gian vừa đủ cho cậu trở về.

Vì sao nói thời gian vừa đủ cho cậu quay lại, bởi vì Nguyên Điểm có một công năng sinh ra từ Thứ Nguyên Tường Kép, đây là điều chỉnh thời gian tiết điểm.

Mượn nhờ thế giới đang ở năng lượng mà nó hấp thu suốt hàng thế kỷ qua, cộng thêm sức ảnh hưởng của Hitomi lên thế giới này, Nguyên Điểm có thể mở ra thông đạo đến một cái tương ứng không khác biệt chỉ số sức mạnh so với Anh Hùng thế giới.

Lực ảnh hưởng hoàn toàn khác với điểm năng lượng mà Hitomi có được, nó tương tự với địa vị của cậu ở thế giới này, và được cả thế giới công nhận.

Tỷ như là, đặc cảnh viên!

Chọn lấy một địa điểm vắng vẻ, Hitomi thu mình bắt đầu mình tưởng không gian màu trắng.

[Nguyên Điểm bây giờ tối đa chỉ có thể điều chỉnh thời gian một so một trăm, tức là bên kia trải qua một trăm ngày, tại anh hùng xã hội mới trải qua một ngày...]

[Mình chỉ có thể rời đi tối đa năm hôm mà thôi...Dị giới năm trăm ngày là quá nhiều(-.-), nên đổi lại tỷ lệ!]

Rất cuộc, Hitomi đưa ra chọn lựa cuối cùng của bản thân...1:30 tốc độ dòng chảy.

[Mong là mình có thể tìm kiếm một cái khác hệ thống để gia tăng năng lực bản thân đi...Mới lạ thế giới, ta tới đây!]

Trong lòng khê mặc niệm, một hồi hào quang chói lòa bao phủ lấy Hitomi, đến khi ánh sáng dần dần biến mất, vị trí đang ngồi khi nãy đã không còn thân ảnh của cậu nữa.

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thứ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Rừng rậm người lạ

Dưới hào quang vô tận, Hitomi cảm thấy cả người nhẹ lâng lâng, buông thả mình cho lực hút từ đường hầm thời không lôi kéo bản thân đi.

Trước đó, trong tiềm thức Hitomi, cậu đã chọn một cái màu xanh nhạt giọt nước. So với đen thui lù lù thì Hitomi vẫn ưa thích màu xanh ẩm áp mà ngập tràn sinh cơ cùng năng lượng hơn.

Ngoài ra, cậu chọn thứ này cũng bởi vì Nguyên Điểm tin tức truyền đến rằng, với năng lượng hiện tại chỉ có thể phá vỡ rào cản đến từ những thế giới cao không quá anh hùng bản doanh một cấp bậc.

Tức là thế giới mới đến này, chỉ số sức mạnh, hoặc nói là lực công phá, sẽ không vượt quá LV5+9. Tuy nhiên, cái này chỉ là nhắc đến sức mạnh cá nhân của con người.

Bởi vì nếu tính đến đạt hạt nhân thì khả năng phá hoại của nó đã lên đến LV6 rồi, cỡ nhỏ và vừa đạt hạt nhân sẽ nằm ở LV4 và LV5 tầm đó, còn cỡ lớn và

siêu cấp bom Hydro thậm chí còn muốn tiếp cận LV7 cao cấp sinh mạng thể một đòn công kích.

[Sắp tới nơi...(- -)!]

Trong đầu bỗng nhiên xuất hiện luồng tin tức như vậy, Hitomi cũng không buông thả mà mở to hai mắt đề cao tinh thần một trăm phần trăm. Ai biết được, đối diện tình hình như thế nào.

“Mong là đừng xuất hiện tại nơi chiến hỏa hay dân cư đông đúc đi...(- -)!”

Nếu đột ngột hiện thân tại hai chỗ này, dù muốn hay không Hitomi đều phải bị lộ ra thân phận, những bước kế tiếp trong hoạch định của cậu chỉ sợ rất khó thực hiện.

Phía trước mặt Hitomi màn sáng từ từ biến thành màu xanh lá cây, thỉnh thoảng chiếu lên một vài hình ảnh, chủ yếu là rừng rậm và cây cối.

[Chẳng lẽ là rơi vào rừng cây...(0.0)?!]

Hitomi còn chưa kịp suy nghĩ, đã nghe một tiếng “Crắc” bên tai, hai con mắt bỗng hoa lên, thân thể trọng lượng giống như trôi lại.

Oạch!

“Khí thiết...mém té(=_=)!”

Vì lần thứ nhất “du xuân” không kịp đề phòng, Hitomi suýt chút nữa ngã chổng gong trên mặt đất. Từ không trọng lực tự dung biến hóa thành nặng chịch.

Người bình thường nếu gặp tình huống này thì té sấp mặt chứ chả đùa.

Cơ mà Hitomi chỉ thoáng lao đảo thân thể đã lấy được thăng bằng ngay.

Hít một hơi thật sâu, tâm tĩnh khí hòa, Hitomi bắt đầu quan sát cảnh vật xung quanh.

Đạp vào mắt cậu là một màu xanh lá chuối pha lẫn vàng tươi sắc nắng xen kẽ lẫn nhau, từng khóm cỏ thụ cao cao, vuron mình lợp thành bóng râm mát.

Thanh âm riu rít của chim chóc tràn ngập khắp mọi nơi, khiến cho tâm hồn người ta cảm thấy thư thái.

“Mình đoán chính xác...Thật chạy tới khu rừng rồi...ㄟ(=)ㄟ!?”

Hitomi cảm thấy bất ngờ, nhưng sau đó lại vui mừng. Địa điểm này quả thực không mưu mà hợp với dự tính của cậu.

Tại vạch xuất phát liền nên lặng lẽ tìm hiểu khám phá, chưa biết được thế giới mới ra sao, đang hòa bình hay chiến tranh, không nên lộ đầu quá sớm để rồi bị người ta truy đuổi a.

“Quả thật ông trời cũng giúp mình...(=^_^=)!”

Hitomi nét mặt tươi cười...Đột nhiên, nụ cười đó chợt đông cứng lại, vì cậu phát hiện ra một vấn đề rất nghiêm trọng.

Đây là dị giới đúng không?

Đáp: Phải

Đã là dị giới, trong tay không có công cụ thông tin, la bàn chẳng mang theo được...lại đứng ở giữa núi rừng hoang vu thế này.

Đối với một thằng mù đường như cậu, muốn đi đến ngày tháng năm nào mới thoát ra a.

Hitomi kiểm tra thấy số liệu của mình cũng không hề tăng lên hay thuyên giảm đi chút nào. Cho nên sử dụng năng lực bản thân thì thoát được rất nhanh thôi.

Tuy nhiên, làm như vậy chỉ sợ phong hiểm khá lớn.

Thứ nhất là có thể bị người nhìn thấy, lỡ có ai chụp ảnh hay quay phim lại thì kế hoạch của cậu đi tong.

Hitomi biết rõ đây là độc thuộc về loài người thế giới chứ không phải là hỗn hợp ma pháp cùng đấu khí những cái kia quan sát bằng ý chí đại lục.

Trước khi rõ ràng toàn bộ thế giới này trình độ khoa học kỹ thuật đâu, cậu sẽ không hành động bất cẩn. Nếu họ có vệ tinh thì sao, mọi chuyện sẽ trở nên phức tạp hơn nhiều.

Có điều, đi với vận tốc cao như chạy nhanh vẫn là có thể sử dụng. Với thể lực bây giờ thì cậu liên tục chạy hai mươi bốn giờ cũng chẳng xi nhê gì huống hồ chỉ chỉ là bình thường marathon.

“Để tránh đi lòng vòng quay về chỗ cũ, mình cứ vẽ vài hình ảnh làm kí hiệu thoáng phát...(´ω´)!”

Quyết định xong, Hitomi cúi người, lấy tay kho khẽ vào một tảng đá to trắng hếu nằm bên trái một gốc đại thụ.

“Rắc” nhẹ một tiếng vang lên, từ chính giữa tảng đá xuất hiện những khe nứt trải dài và “Àm”, nó tách ra thành vô số mảnh nhỏ.

Hitomi chọn một mảnh cỡ lòng bàn tay, khá sắc nhọn, tiến đến gần một cái cây và huơ tay lên.

“Yoshi!”

Nhìn khắc một chữ “D” thật to ở trung tâm thân cây, Hitomi mỉm cười thỏa mãn.

Giờ thì, tiếp tục cuộc hành trình dò đường thôi nào!

...

Vòng vèo trong rừng rậm hồi lâu, mấy bận còn suýt đi ngược về lại chỗ cũ, may mắn bản thân đã đánh dấu trước nên mới không quanh co thêm.

Hitomi cũng rất muốn sử dụng năng lực ra đa của mình để dò đường.

Tuy nhiên, kỹ năng này hạn chế quá lớn. Thứ nhất là phạm vi của nó chỉ có năm trăm mét bán kính. Mà đối với một khu rừng rộng thì chừng đó độ dài căn bản như muối bỏ bể.

Thứ hai là thời gian duy trì chiêu thức.

Sử dụng bán kính càng xa, thời gian càng lâu, thì tiêu tốn tâm trí càng nhiều.

Hitomi cùng lắm chỉ có thể liên tục mở nó trong mười phút tối đa bán kính. Như vậy đã là gánh nặng đối với não bộ của cậu rồi.

Giả sử dùng ở tầm năm đến mười mét bán kính là phù hợp nhất cho một trận chiến, bởi vì ở tầm đó Hitomi có thể duy trì cả ngày cũng được.

Và bình thường thì cậu hay làm như thế, để tránh bị tội phạm tập kích bất ngờ.

Có điều hiện tại có lẽ không phù hợp.

[Giống như có tiếng hò là cùng vật lộn thanh âm phía trước a...(0.0)!?]

Đi mấy tiếng đồng hồ, Hitomi lỡ tai rót cuộc nghe tới những thanh âm chỉ thuộc về con người. Tựa hồ họ đang chiến đấu thì phải.

Gặp được người thì có thể thoát khỏi mê cung rừng rậm rồi.

Thế nhưng lỗ mũi xông ra có vẻ không phải là ý kiến hay, Hitomi liền rón rén bí mật lại gần chuẩn bị quan sát tình hình.

...

“Hãy a...!”

“Sur đệ, tiếp chiêu!”

Hai cái đầu tròn mang màu vàng vỗ phục thân ảnh lẫn nhau giao thoa, quyền cước va chạm liên tục, nóng nảy thanh âm vang lên khiến người xem hoa cả mắt.

Tốc độ của họ so với một người bình thường mạnh hơn hẳn, thậm chí có thể nói là áp đảo cũng không sai.

Bọn họ, đích xác là hai nhà sư đang luận bàn với nhau.

Nói theo đúng nghĩa, nên gọi tăng lữ.

“Đón ta một cái bí thuật đi... Hối Thiên Cước!”

Gầy gò lớn tuổi hơn một vị hét lớn, cả người bung lên cao hơn hai mét, xoay tròn như lốc xoáy, bắt chợt chân phải vung thẳng lên và phóng thật mạnh xuống đối phương.

“Sur huynh ra tuyệt chiêu rồi...!”

“Yamata sư đệ có thể đỡ được đòn này không...(0~0)?!”

“Mau tránh đi Yamata, đòn thế đó của đại sư huynh không thể chống đỡ trực diện đâu!”

Đứng bên ngoài làm ăn dựa quần chúng mấy nhà sư vừa la hét cổ vũ, vừa chỉ chò cho người trong cuộc.

Được gọi là Yamata nhà sư nét mặt nghiêm nghị, hai tay bắt chéo hình chữ thập, hơi khom người xuống, tròn mắt quát to:

“Bí kĩ, Thập Tự Trảm!”

Đề ý kĩ có thể thấy được cổ tay của vị sư hơi rung rung theo một tần suất đặc biệt, lồng ngực phập phồng và cơ bắp nổi lên cuộn cuộn.

Bốp!

Va chạm rồi!

Từ chính giữa tỏa ra một đợt sóng lăng thối quần áo của mọi người bay phát phor.

Nhà sư trụ dưới đất khuôn mặt đỏ bừng, mồ hôi chảy thành giọt lăn trên gò má. Hai tay ông nổi từng đường gân xanh, răng nghiến chặt lại.

“Cho ta...Lên...nnnn...nnn... (ノ益ッ)!!!”

~~~~ Rắc ~~~~

Nỗ lực hết sức đáng kể, nhưng không khởi lên được bất kì tác dụng nào.

Oành!

Tư thế của họ chỉ duy trì chừng hai giây, phía trên nhà sư lập tức đập bay sư đệ của mình.

“Khụ...Khụ...Ta thua rồi...Cảm ơn sư huynh hạ thủ lưu tình!”

“Không có gì, chỉ là luận bàn mà thôi!”

Hai người chấp tay vào nhau thi lễ, cúi đầu bước ra ngoài vòng tròn với đồng môn của mình.

“Mọi người hôm nay làm tốt lắm, chúng ta chuẩn bị trở về...”

Một cái mặc áo cà sa trụ trì trẻ trung sư thầy, đứng lên híp mắt cười nói, bỗng nhiên ông nghiêng người lại, hướng từng cây quất to:

“Kẻ nào, đang rình lén ở đây....Mau lộ diện đi!”

Tiếng quất của vị trụ trì trẻ tuổi làm mấy nhà sư khác giật mình, lập tức cảnh giác mười phần, đứng lên dàn trận thế chuẩn bị đối địch.

“Ách...Xin lỗi, tôi chỉ là một kẻ lạc đường...”

Dưới ánh mắt chăm chú của gần mười nhà sư, từ đằng sau gốc cây gần đấy bước ra một người.

Đó là một chàng trai trẻ!

To be continued...

~~~~ Mahouka no Rettousei ~~~~~

P/S: Lúc đầu định cho mn đoán, cơ mà nghĩ lại nên thôi!

Vì chỉ số sức mạnh ở thế giới này ảo quá, thực lực con người thì cao nhất là LV3-LV3+4 theo giả thiết của tác, mà sức công phá của nó lên tới tầm đa quốc gia (LV6). Bởi vậy nên phần map này sẽ chỉ làm nền cho khúc sau, gần như sẽ không dính líu tới nội dung cốt truyện mà do ta tự biên, mọi người có thể nghiên cứu anime trước cx được.

(Thiết tình chứ mất cả buổi sáng để đọc cái thuật ngữ của phim, rắc rối vcl...Viết map này mệt lắm, các đồng hữu thương ta thì tiếp sức đi, cảm tạ trước nhé, he he /chay)

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 132: Lịch sử (1)

Trông thấy bộ dáng ngờ ngác và vẻ non nớt trên khuôn mặt Hitomi, trẻ tuổi trụ trì thần sắc có chút buông lỏng, nhưng khẩu khí vẫn còn cứng nhắc dò hỏi:

“Tại sao cậu lại xuất hiện ở rừng cây này, chẳng lẽ không biết rình coi người khác tập luyện là một hành vi rất dễ gây hiểu lầm hay sao...(~.~)!”

“Xin lỗi đại sư...(-.~)!”

Hitomi cúi đầu chấp tay trước ngực thành khăn nói, “Tôi là một lữ khách đi chu du khắp thế giới, mấy bữa trước vô tình tới rừng cây này nhưng bị lạc, bởi vậy mới có hành động đột xuất ngày hôm nay, mong đại sư lượng thứ cho!”

“Không có gì...!”

Trụ trì xua xua tay, chân mày giãn ra, xung quanh các đệ tử cũng không còn duy trì trận địa như gặp đại địch kia nữa.

“Nếu cậu không ngại, có thể theo chúng tôi về chùa...”

“Chúng tôi có thể coi như là dân bản địa thành thực nhất ở nơi này!”

“Tốt quá, vậy thì cảm ơn đại sư!”

Hitomi nghe lời đề nghị, cảm thấy không vấn đề gì, liền gật đầu đồng ý ngay.

[Nhìn thoáng qua thì bọn họ cũng chẳng phải người xấu, cơ mà cứ lưu cái tâm nhãn vẫn tốt hơn...(- -)]

Hitomi trong lòng thầm nghĩ, chân vội nhanh chóng chạy theo, bắt kịp đoàn tăng lữ bắt đầu di chuyển về phía trước.

Trên đường, cái kia trẻ tuổi nhà sư, được mọi người gọi là Yamata, tò mò hỏi cậu:

“Vị lữ khách này, tôi có thể xin hỏi họ tên của cậu được không (0,0)!?”

Thấy những người kẻ bên như có, như không vênh tai lên nghe, Hitomi cười nhẹ đáp:

“Đương nhiên, anh có thể gọi tôi là Kizari...(^.^)!”

“Kizari sao...?”

Trẻ tuổi nhà sư lẩm bẩm vài lần cho khỏi quên, hướng Hitomi nói:

“Nhân tiện, tôi cũng muốn giới thiệu cho cậu một chút về mọi người ở đây...”

“Tôi gọi là Yamata, còn đây là các sư huynh đệ của tôi...Thông thường chùa chúng tôi hay bắt gặp các du khách đi hành hương và tham quan ở khu vực.”

“Nhưng trường hợp trực tiếp đi vào rừng cây rồi lại lạc đường như cậu thì khá hiếm đấy!”

[Cái đó sao...Có phải mình thích đầu chứ...Do cái năng lực này nó tự tuyển chọn địa điểm thôi mà...(- -)] – Hitomi buồn bực tại tâm nhưng cũng không nói ra.

Nhìn thấy vẻ mặt chua chát của cậu, Yamata lập tức chuyển ngay đề tài sang một cái khác...

“Chùa chúng tôi tọa lạc ngay trên đỉnh một ngọn đồi nhỏ gần khu này, có vẻ như chúng ta sắp đến nơi rồi...!”

Hitomi gật gù đầu, thật ra không cần Yamata nói thì cậu cũng có thể nhìn ra được cách đó hai trăm mét một con đường xi măng đặc trưng của chôn đồ thị, và cao cao trên nó là một ngôi chùa cũ kĩ an lạc tại chính giữa đỉnh đồi.

Từ khi hoàn thành tăng cấp LV3, không chỉ thực lực, cảm ứng mà tầm nhìn của Hitomi đều tăng lên đáng kể. Hiện tại, nếu nghiêm túc vận dụng sức mạnh, khả năng quan sát của cậu có thể đạt tầm một cây số, vô cùng khủng bố.

Vòng qua mấy cái cây to, rốt cuộc cả đám thấy được ngập tràn ánh nắng một cái tươi đẹp thành phố.

Phía trước mặt bọn họ là một con đường cong uốn lượn trải dài không có điểm cuối.

Trên đường người người qua lại đông như mắc cù, chủ yếu là rất nhiều học sinh cấp hai thanh xuân tinh lệ đạp xe đèo nhau vừa đi vừa cười yêu kiều.

Tà áo cùng váy bay phất phơ trong gió...

Làm những tăng lữ ở đây mắt tròn, miệng chảy đầy nước miếng...

Hitomi cảm giác đầu có chút phình to...

[Có cần như thế thêm khát sao...(0.0)!?]

Mặc dù cậu biết trên thế giới người xuất gia có rất nhiều đất nước cho phép cưới vợ, Nhật Bản là một ví dụ.

Và thông qua giao lưu thì cậu cũng biết mình đích thật đã xuyên đến đất nước Nhật Bản, chẳng qua là không rõ đang phát triển ở trình độ nào.

“Khục...Khục...!”

Dẫn đầu trụ trì nhìn học trò mình giống như sói đói thấy dê con vậy, thần sắc hơi co rúm lại, ho nhẹ vài cái nhắc nhở.

Bình thường thì không sao, có du khách thập phương đến đây còn bày một điệu bộ háo sắc thể kia, định cho chùa mất mo mất hết à!

Chờ một chập sau, học sinh cùng dân thường trên đường đã ít lại, đám người liền nối đuôi nhau tuần tự đi qua giải phân cách đến phía đối diện.

“Đây là những bậc thêm Sám Hối của ngôi đền chúng tôi...”

Yamata đi sau tiếp tục tận tình chức trách hướng dẫn viên cho Hitomi.

Những bậc thêm này thậm chí còn lâu đời hơn cả ngôi đền, nhìn phong rêu mọc lờm chờm ở mé các lối đi là đủ hiểu.

Từ những bậc thêm thứ nhất cho đến khi lên được ngôi đền phải trải dài hơn cả trăm bậc thang, tuy rằng khá xa, nhưng đối với Hitomi thì cũng chỉ là chuyện vật vãnh.

Vừa đi, Yamata vừa giảng thêm cho Hitomi về sự tích của chùa bọn họ.

Đền này tên gọi Kyuuchou, nơi mà vị trụ trì trẻ tuổi (theo Hitomi nghĩ như thế thôi) – Kokonoe Yakumo kế thừa và quản lý.

Ngon đồi nhỏ nơi đền tọa lạc không có biệt hiệu, chỉ là một phần thành phố Fuchuu, vốn dĩ là thành phố Tokyo cũ.

Nó được biết đến như là một ngôi đền tận tâm hướng dẫn các tình nguyện viên làm việc “tay chân”, do lời của những người thuộc biên chế ngôi đền tiết lộ.

Theo họ, đó là các hoạt động nhằm giúp trau dồi các phẩm hạnh của con người thông qua việc khổ tu. Và vì nằm gần khu dân cư, cho nên ngôi đền đã hòa hợp dần với cộng đồng, trở thành một phần không thể thiếu trong quang cảnh nơi đây.

Dẫu rằng chỉ nghe được phong phanh thông tin từ chùa, nhưng kết hợp với cảnh quang đô thị cậu được trông thấy lúc chiều, Hitomi cũng đã sơ bộ hiểu rõ thế giới này tiến trình về khoa học công nghệ.

Tất nhiên muốn rõ ràng cận kề nó hơn, cậu còn cần phải giao lưu và tiếp xúc với bên ngoài. Ngôi đền Kyuuchou, có lẽ là một khởi đầu tốt!

...

Vì là du khách đến chơi nên Hitomi được tặng lữ trong đền nhiệt tình mời mọc ở lại. Sau khi thưởng thức bữa ăn trai giới đạm bạc, cậu ngỡ ý hỏi Yamata xin một vài cuốn sách lịch sử địa phương để mở mang kiến thức của bản thân.

Yamata hơi nghi ngờ rồi dẫn cậu đến một cái phòng nhỏ đằng sau chùa, nơi đó có một tầng lữ khác đang trông coi.

Nói trông coi thế chứ ông này cũng ngồi ngắm trăng sao, nhìn nhàn nhã vô cùng.

“Yo, Higashi... Hôm nay tới phiên cậu trực à...(^o^)!?”

Nghe tiếng người gọi, trông coi phòng sách tầng lữ quay đầu, trông thấy người quen liền hớn hờ nói:

“Ừ... Yamata... thiệt tình chán chết đi được, có mỗi gian sách cũ mà sao trụ trì cứ bắt người ta phải đi canh với chả giữ làm gì không biết... Chẳng lẽ sợ trộm à...(-.-)!”

“Suyt, nói nhỏ thôi, để ông ấy nghe là chịu khổ đấy!”

Yamata đưa tay lên miệng ra hiệu cho đồng bạn. người kia cũng giật mình, ngó quanh quẩn, thấy không có ai mới thở phào nhẹ nhõm.

“Mà cậu tới đây làm gì thế (0.0)?!”

“Vị khách trẻ này muốn mượn vài cuốn sách báo để biết thêm thông tin về khu vực đang sống của chúng ta...”

Higashi gãi gãi tóc, quét mắt nhìn Hitomi một cái, sau đó gật đầu nói:

“Tôi cũng gặp cậu hồi chiều rồi, muốn mượn thì bình thường, nhưng cậu phải nhớ bảo bọc nó cẩn thận đấy...Mấy cái cô thư này là bảo bối của trụ trì đó!”

“Đương nhiên...”—Hitomi chấp tay trước ngực hành lễ, “Tôi chắc chắn sẽ không làm tổn hại bất cứ thứ gì của quý chùa!”

“Ừm, vậy cậu đợi tôi một lát, tôi vào lấy cho.”

Dứt lời, Higashi thò tay lấy chiếc chìa khóa dẹt bên hông, đứng dậy tiến đến cánh cửa và dứt nó vào.

Xinh xịch!

Cửa khẽ chớp động vài lần rồi từ từ mở ra.

“Hô!”

Yamata và Hitomi lại gần, tay khẽ phẩy động xua đi trong không khí tro bụi mới thổi ra từ thư phòng.

Nói là quý như bảo bối, nhưng Hitomi thấy chỗ này giống như là để cho có vậy, chẳng ai chăm chút gì hết. Bằng chứng là khí tức xua cũ xen lẫn chút mục nát tồn tại trong căn phòng.

Hitomi đưa mắt quan sát toàn bộ gian phòng một lần.

Phòng khá rộng, có đến bốn kệ sách sắp đặt song song với nhau, đỉnh nóc còn còn mờ nhạt vết xám tro cùng với hương vị gay mũi.

“Kizari –kun xin đợi một lát!”

Higashi theo trần nhà mang xuống một cây chổi khẽ quét mấy kệ sách. Dừng trước cái kệ thứ ba, Higashi nét mặt vui mừng kêu lên, “Tìm thấy rồi!”

Chỉ thấy nhà sư lục lọi một chặp, lôi ra một bản đã ngả vàng cuốn sách nhỏ, bìa ngoài tên tác giả thậm chí sòn máu sắp bay, chỉ thấy chữ được chữ mất.

Hitomi cẩn thận nhận lấy cuốn sách, chấp tay cúi đầu, “Cảm ơn sư phụ, đợi xem xong tôi liền trả lại!”

“Như vậy tốt nhất, đêm đã khuya, cậu nên về nghỉ ngơi đi, Kizari!”

Yamata chỉ dẫn cho Hitomi tới mé động một cái phòng nhỏ và nói:

“Ngượng ngùng, chỗ này có chút rách nát, tuy nhiên được cái vắng vẻ... Trụ trì cân nhắc đến việc ở chúng có thể khiến cậu cảm thấy không thoải mái nên đã lệnh tôi chuẩn bị cho cậu ở tạm nơi đây... Cậu thông cảm nhé!”

Hitomi lắc đầu, “Không sao, thật sự cảm ơn quý chùa đã giúp tôi một chỗ đặt chân...Chúc đại sư ngủ ngon!”

“Chúc cậu ngủ ngon...!”

Chào tạm biệt Yamata, Hitomi bước vô và đóng cửa lại.

“Có chút ẩm mốc quá mức...(-.-)!”

Hitomi thờ dãi dũ dũ cái chần đã lốm đốm đen, một trận lông vũ rơi là tả khiến cậu phải nhú mày.

“Đành chấp nhận vậy thôi, ăn nhờ ở đậu người ta mà...Mai đề xin phép trụ trì cho tá túc, rồi mình tự xử luôn mấy thứ này vậy!”

Nếu là con gái chỉ sợ chả thể nào ngủ nổi trong hoàn cảnh này. Nhưng nhà nghèo từ nhỏ, lại rèn luyện đủ kiểu Hitomi, liền không có bao nhiêu vấn đề cả.

Vận dụng Firudo dùng từ trường dọn dẹp bớt đi bụi bặm, sát trùng quang chấn gối và giường chiếu, Hitomi chong lên ngọn đèn bấc mà Yamata đặt sẵn đầu bàn, sau đó, cậu lấy cuốn sách mới mượn ra, bắt đầu nghiên cứu.

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việ Nhị Thư Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Lịch sử (2)

Nói đến lịch sử, tựa nhắc không thể không nhắc tới chiến tranh.

Có chiến tranh, có đầu trí, so kè dũng cảm, có đàn ông nhiệt huyết nơi biên cương chiến trường, có anh hùng chi ca ngân danh bất hủ.

Tất cả những thứ ấy, mới có thể tạo nên một hoàn mỹ bài ca thời đại.

Đó là suy nghĩ sâu trong tâm tư của mỗi người.

Nhưng đôi khi, nhân loại lại thường vô tình, hay cố ý, quên đi những sự hi sinh mất mát, những tổn thất to lớn đánh đổi bằng máu thịt của vô số những đồng bào nơi sa trường.

Cuốn sách này, cũng vậy!

Hitomi tra cứu mãi, hầu hết chỉ là mấy thứ vật vãnh, và rồi, cậu tìm thấy một trang giấy nhỏ, lưu giữ những hình ảnh hút hồn của thành phố Fuchuu, kèm theo vài dòng chú thích về chiều dài bề sâu lịch sử của nó.

Những điều ấy, đều bắt nguồn, từ thành phố Tokyo cũ.

Một thành phố xinh đẹp, đã bị hủy hoại bởi cuộc chiến của nhân loại.

Từng dòng chữ nghiêng ngả xiêu vẹo, lại giống như đã từng chôn vùi bao đau thương quá khứ...

[Thế chiến thứ ba, một cái cối xay thịt đã nghiền nát đi hàng chục triệu, trăm triệu tính mạng con người...]

Năm 1999 là khoảng thời gian ghi chép sớm nhất mà nhân loại còn lưu trữ rõ ràng. Có một nhóm cuồng tín đồ, vì muốn thực hiện lời tiên đoán tận thế đã âm mưu tổ chức khủng bố bằng vũ khí hạt nhân.

Tuy nhiên, mưu đồ của chúng đã bị một lực lượng cảnh sát đặc biệt phát hiện và kịp thời bắt giữ.

Cứ ngỡ chuyện tình chỉ dừng lại ở đó, nhưng không, những tên côn đồ tà ác này kì thực là một đám siêu tự nhiên người. Bọn chúng, đã bố trí hậu thủ.

Kết quả là chiến tranh đã nổ ra một cách bất ngờ, khiến cho toàn thế giới trở nên điêu tàn và hoang vu...

Tokyo, cũng không thể may mắn thoát được trong trận tranh đấu thảm khốc ấy...

Và bây giờ, còn tồn tại, chỉ là thành phố Fuchuu, một thứ được xây nên để khiến chúng ta nhớ đến Tokyo của ngày xưa... Một thời đại đã qua!]

Hitomi lật thêm vài trang nữa, có điều cậu chẳng thu thập thêm bao nhiêu thông tin nữa cả. Có nhiều trang giấy mờ nhạt đến nỗi căng nứt con mắt ra cũng chẳng đọc được gì.

[Số liệu dò xét, đánh đề sáng mai...(- -)!]

Không phải Hitomi quên, mà là thực tình không có cơ hội dò la thông số, bởi vì ngoại trừ hai nhà sư kia thì còn lại tăng lữ đều không ra tay.

Mà nhìn bọn họ giao thủ thì Hitomi cũng phán đoán được phần nào chỉ số rồi, thậm chí còn chưa đạt tới LV1 +5 đẳng cấp nữa.

Nhưng nếu chỉ từng đó thì khẳng định Nguyên Điểm sẽ không đưa cậu vào thế giới này.

Tất cả câu trả lời, chỉ có thể chờ đợi ngày tiếp theo đi khám phá mà thôi.

Nhắm mắt, Hitomi chìm vào mộng đẹp, từ trường xung quanh cậu vẫn giữ cố định tại ba mét phạm vi. Giả như có ai định tiếp cận thì Hitomi sẽ lập tức tỉnh dậy ngay.

Ngoài kia, bóng đèn vàng vẫn lập lòe lóe sáng.

Các nhà sư, vẫn còn đang tiếp tục công việc của họ.

Đâu đó, còn nghe tiếng thì thao văng vẳng bên tai.

...

Sáng sớm, Hitomi ngúc ngắc một chút đột nhiên bật dậy. Dù không mang theo đồng hồ bên người, tuy nhiên thói quen rèn luyện thân thể đã ăn sâu vào máu cậu rồi.

Chỉ cần đứng vào giờ này là bộ não của Hitomi sẽ tự động đánh thức cơ thể bắt đầu một vòng tập luyện.

Cạch!

Hitomi đẩy mở cửa phòng, bên ngoài trời còn hơi tối tăm, chỉ tờ mờ sáng, nghe văng vẳng xa xăm tiếng gà gáy báo hiệu một ngày mới đã đến.

[Hửm...bọn họ cũng thức rồi à...(0.0)!?]

Hitomi rõ ràng nghe được thanh âm va chạm cùng hò reo truyền từ sân trước của biệt viện. Lại có tiếng xào xạc dần dần tiến gần cậu.

Hitomi ghé mắt nhìn sang, là một cái tăng lữ vẻ mặt lạ hoắc, đang cầm chổi từ tốn quét lá cây rụng dưới sân.

Tuy chưa được biết tên của người này, nhưng chắc hẳn cũng là một trong những thành viên của ngôi đền mà thôi.

“Vị này sư phụ, chào buổi sáng!”

Hitomi chấp tay mỉm cười nói.

“Không dám, Kizari –kun đúng không, hôm qua cậu ngủ ngon chứ...!?”- Tăng lữ xua xua tay hỏi.

“Cũng khá ổn, không biết mọi người trong quý đền đang làm gì ngoài kia vậy (0,0)?”

“Thực ra chả có gì to tát, chẳng qua chùa chúng tôi có truyền thống tập võ kiện thân, theo ngôn ngữ xưa thường gọi là ninjutsu tức thể thuật.”

[Ninjutsu...(0-0)!?]

Lần đầu tiên nghe đến thuật ngữ kì quái này, Hitomi cảm thấy tò mò, nhưng cậu không dám tự tiện đi ra nhìn xem, bởi vì sợ rằng sẽ gây hiểu lầm như hôm qua.

Quét rác tăng lữ dường như hiểu được suy nghĩ của Hitomi, khẽ phẩy động cái chổi nói:

“Nếu cậu muốn thì cứ ra quan khán một cách tự nhiên, chùa chúng tôi không cấm chỉ điều đó...Hôm qua vì hành vi của cậu nhìn khả nghi quá nên trụ trì mới dò xét cậu một phen thôi!”

[Cái đó thì chịu rồi...(-.-)!]

“Đa tạ chỉ bảo!”

Hitomi lần nữa chấp tay, chân rảo bước đi ra bên ngoài biệt viện.

Tiếng ồn ào mỗi lúc một gần, ngày càng náo nhiệt hơn.

Hitomi lần nữa nhìn thấy một trận đối kháng, cơ mà không phải một đánh một, mà là một chấp hết.

Người đứng chính giữa là cái kia trẻ tuổi trụ trì, xung quanh ông vây lấy năm, sáu nhà tăng lữ.

Nhìn mấy người này phối hợp nhịp nhàng, có qua có lại, tựa hồ như là trận hình kết hợp để tấn công Kokonoe Yakumo, Hitomi cặp mắt lóe lóe sáng lên, bắt đầu phân tích.

Năm thân ảnh di chuyển loạn xạ, nhưng nếu quan sát kỹ có thể nhận ra được từng vết quy tắc liên kết giữa họ, có nhu có cương, tiến lui nhịp nhàng, tạo thành một sự ràng buộc và áp chế đối với người trong vòng.

Kokonoe Yakumo rõ ràng mạnh hơn hẳn, tuy nhiên bị quần lấy ăn đòn liên kích như vậy, cũng nhất thời không thể thoát ra được.

Bặc!

Bình!

Bốp!

Rốt cuộc thì một người thể lực không thể bì nổi so nhiều người, đặc biệt là còn xài thêm trận hình ẩn ý phối hợp với nhau.

Chỉ vài phút sau, Kokonoe Yakumo đã thở hồng hộc, giơ tay lên hô to, “Tạm nghỉ!”

Không phải Kokonoe Yakumo không thắng được, mà bởi vì ông chủ động đứng trụ tại trong vòng tròn để đệ tử của mình tấn công.

Đây dường như là một phương pháp rèn luyện riêng biệt về khả năng phản xạ và cảm giác vậy.

Hitomi cảm thấy tay chân có chút rục rịch muốn thử sức một phen.

“Kizari –kun đã dậy rồi sao...!?”

Nghe Kokonoe Yakumo nói, mấy người mới phát giác trong sân nhiều thêm cái thiếu niên đang đứng nhìn họ với vẻ mặt hứng thú từ nãy giờ.

“Trụ trì, các tăng lữ, xin lỗi nếu có ảnh hưởng đến quá trình tập luyện của mọi người!”

“Ồ...Không có gì. Bình thường thôi...!”

Kokonoe Yakumo xua xua tay đáp lại, “Thật ra thì chúng ta cũng đã luyện tập xong, nhìn cậu có vẻ hứng thú, muốn qua vài chiêu không?!”

Hitomi cũng chẳng chối từ, đang có ý định luyện tay một chút, thuận tiện dò xét thông tin của họ. Đôi khi số liệu vĩnh viễn chỉ là số liệu, không ai có thể nói trước được một con người có bao nhiêu thủ đoạn, kể cả Nguyên Điểm dò la cũng vậy.

Tuy nhiên, lần này Hitomi chắc chắn phải kinh ngạc một phen. Nhưng chuyện đó để nói sau.

“Yamata, cậu quen thuộc với Kizari –kun nhất, ra luận bàn với cậu ấy vài đường nửa thức đi, nhớ là có chừng mực nhé!”

Mấy từ cuối cùng, Kokonoe Yakumo hơi thấp giọng lại, hiển nhiên cũng cân nhắc qua lòng tự trọng của Hitomi. Nói thẳng thừng với khách nhân đôi khi gây ấn tượng không tốt.

Nhưng Kokonoe Yakumo có lẽ không biết rằng, những lời vừa nãy của ông đều bị Hitomi nghe được hết. Tuy rằng bị người khác đánh giá thấp bản thân, Hitomi cũng chẳng hề lộ vẻ phật ý.

Hur danh mấy thứ này, có thì tốt, không cũng chả sao, tội gì phải vì nó mà phiền lòng.

Huống hồ chi, mình nhìn qua cũng trẻ người non dạ, ngây ngô khù khờ, ai trông thấy chắc đều có cảm tưởng thằng này một bộ yếu gà sức chiến đấu cảm giác, nào biết được bên trong là một cái hất lên da người quái thú.

Kokonoe Yakumo nhăm lẩn thuộc về phạm trù bình thường thường thức mà thôi.

“Kizari –kun, sẵn sàng chưa(´・ω・`)?”

Yamata thần thái nghiêm trang hướng Hitomi hành lễ, làm một động tác truyền thống võ thuật cổ điển.

“Tôi đã sẵn sàng, Yamata-san, mời!” – Hitomi cũng đáp lễ y như vậy.

“Hãy ya!”

Yamata hét lớn một tiếng, khí thế hùng hục, vừa dứt động tác chào đột nhiên xoay mình búng hai vòng tạt thẳng chân phải về phía Hitomi.

[Hu trương thanh thế sao...(- -)!]

Không đón đỡ trực diện, Hitomi nhún người nhẹ nhàng lách qua một bên. Kami-e lục thức hiện tại đã thấm nhuần vào người cậu, chẳng cần cố gắng sử dụng cũng tự động vận hành.

“Hắc hắc...Kizari –kun xem chừng đã có luyện qua võ công hay thể thuật loại hình rồi nhì...♪(￣▽￣)!”- Yamata xoay xoay cổ chân đứng nguyên tư thế đã nghiên khi nãy, cười cười nói.

Người trong nghề, ra tay tự biết có phải cao thủ hay không.

Mặc dù Hitomi chỉ là bang quơ né đòn tấn công, nhưng di chuyển có trật tự, lại vừa khít sát sao, ổn định bản thân ở vị trí an toàn. Nếu chỉ là newbie chắc chắn còn lâu mới làm được lưu loát đến vậy.

“Cũng chả có gì cao thâm, mong được quý chùa chỉ bảo thêm a...”

Vũ ~~~

Lời nói chưa xong đã phản công, Hitomi cũng không có cái gọi là nhường nhịn, thấy Yamata có ý định để mình lên chiêu trả lại, liền đập đất mãnh liệt xông tới.

Tất nhiên là cậu vẫn phải thu lại phần lớn thực lực.

Áp chế bản thân, chỉ dùng xấp xỉ LV1+7 đẳng cấp.

Rokushiki, ngoại trừ Kami-e, còn lại toàn bộ không xài.

Firudo cũng không dùng, Upper cũng không.

Tuy vậy, hai người cũng đánh cho khí thế tung bùng, thanh âm va chạm xảy ra dồn dập, khói bụi mù mịt.

~~~~~ Mahouka no Rettousei ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Tiếp xúc (1)

Oành!

Oành!

Oành!

Trong sân trước biệt viện, hai bóng người liên tục đâm đá, tung ra quyền cước thăm dò lẫn nhau. Xung quanh người xem không hò reo mà lại nín thở chăm chú vào trận chiến.

Càng đánh, Hitomi càng cảm thấy giật mình vô cùng. Yamata lực lượng chẳng thể nói là mạnh, tuy nhiên lại vận dụng hết sức nhuần nhuyễn.

Câu, liêm, móc, trào, gối đầu...Những động tác cơ bản ấy được đối phương sử dụng cứ như là bản năng thuần túy.

Yamata hóa giải các đòn thế của Hitomi nhẹ nhàng mà đơn giản.

Nói cho cùng thì Hitomi trước giờ tiêu chỉ nhất lực phá vạn phá, lấy lực lượng tuyệt đối đè bẹp tất cả.

Nhưng trận chiến này đã giúp cậu ngộ ra một điều, không phải lúc nào, bản thân cũng mạnh mẽ hơn so với đối thủ với cách biệt to lớn để có thể chiến thắng bằng sức mạnh mặc kệ mọi âm mưu của kẻ thù.

Hiện tại, dù toàn bộ phương diện, Hitomi đều nhìn hơn Yamata, rốt cuộc lại bị đối phương đề ra đánh khó lòng chống trả.

[Đây chính là Ninjutsu tác dụng sao... ■ _ ■]

Hitomi có thể không chế toàn thân bấp thịt, máu huyết và phát huy được công suất toàn bộ đòn tấn công. Nhưng đánh không trúng thì có tác dụng quái gì?

Không để cho Hitomi có thời gian kịp phòng bị...

PẶc!

Yamata hư chân quét dưới, bắt chợt chồm người lên móc thẳng vào mắt cậu.

[Nguy hiểm... ► _ ◄!]

Hitomi giác quan lập tức vang lên thần sắc báo động, hai tay bắt chéo trước mặt phòng thủ. Chiêu này không thể nói không thâm. Dù có là mình đồng da sắt thì con mắt vĩnh viễn là yếu điểm của của sinh vật.

Trừ phi Hitomi luyện thành chân chính kim cương bất hoại, cả người không còn nhược điểm, thì mới không cần quan tâm đến những chiêu thức như thế. Cơ mà Tekkai muốn lên cảnh giới đó, chỉ sợ chỉ ít LV4, LV5 mới thấy được công dụng.

Hai tay móc thẳng nhưng bị đối phương cản trở, âm mưu không thành Yamata, nhanh chóng thay đổi chiến thuật, chuyển hướng sang tấn công hạ bộ của địch thủ.

Có điều, chân của Hitomi cứng rắn vô cùng. Dù hạn chế thực lực, tố chất thân thể vẫn còn đó, chạy đi đâu được.

Bốp!

“Ui cha...!”

Yamata chỉ cảm thấy mình giống như sút trúng phải cục sắt.

“Cậu mang theo khối kim loại nơi chân à, Kizari –kun... ㄟ_ㄟ?”

Yamata xây xẩm mặt mày kêu lên, may mắn mà bản thân cũng không có ý định mạnh tay nếu không thì chắc lãnh đủ.

Chân này không gãy thì cũng bó bột nằm một hai tuần là ít.

“Cậu sao vậy Yamata –kun... ~, ~!”

“Làm gì mà đá người khác rồi lại nằm lăn ra thế...!”

“Đừng chơi ăn vạ kiểu đấy chứ... Kizari –kun là khách mà...(0~0)!”

Bên ngoài ăn dưa quả chúng mấy vị tăng lữ thấy Yamata ôm chân xuýt xoa, cứ ngỡ bạn mình đang đùa vui với đối phương, vội vàng la ó bảo ngừng lại.

Chỉ có Kokonoe Yakumo là hơi nhú mày nhìn Yamata, rồi mới quay sang Hitomi nhìn từ trên xuống dưới, trong con ngươi lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Yamata có nỗi khổ tâm mà không nói được.

Quả thật thì cảm nhận trung bản thân chỉ đá dính chân của Hitomi. Nhưng thế quái nào mà nó lại đau vậy chứ (T^T)?

“Anh còn tiếp tục được không... Yamata –san (0,0)?!”

“Tôi còn có thể... Xem ra tôi có chút coi thường cậu rồi...”

Yamata bỗng bắt chéo tay trước ngực, vừa nãy vẻ lông bông đùa cợt đã biến mất, thay thế vào đó là sự trịnh trọng chưa từng thấy.

“Tôi muốn dùng tuyệt học đấy, Kizari –kun...(´ω´)”

Yamata hai tay đột nhiên kết một cái ấn kỳ quái, tiếp đó dẫm chân xuống mặt đất và hét to: “Nhãn Thuật... Vô Hình Vô Ảnh – Daikin No Jutsu!”

~~~~ Chiu ~~~~

Chẳng có gì đặc biệt xuất hiện, Hitomi bất chợt co rụt hai con ngươi lại khi thấy Yamata đột ngột biến mất tại chỗ.

[Không đúng...(0~0)!]

[Không phải là tự dừng tan biến, mà là, ngưng trang hòa với hoàn cảnh xung quanh...▶_◀]

Hitomi lần đầu tiên trông thấy siêu tự nhiên sức mạnh nơi đây.

Khiến cho con người tựa hồ bốc hơi nhẫn thuật, cùng thuộc về Ninjutsu một dạng, nhưng bình thường nhân loại chắc chắn không thể làm được.

Hitomi cảm giác được, mình đang dần dần tiếp xúc đến bản chất của thể giới này.

Hitomi tập trung tinh thần cao độ, cảnh giác mọi thứ bên cạnh mình.

Bởi vì sức mạnh mười không được một, bao nhiêu thủ đoạn lại tự chặt đứt hết, nên giờ cậu chỉ có thể nhận biết Yamata thông qua giác quan thứ sáu của bản thân.

Ngoài nhìn nín thở, trong thì chăm chú...

Hốt nhiên, đằng sau lưng Hitomi nổi lên tiếng gió lạnh suu suu, cậu tức thì quay người lại tung một cú đá toàn lực.

Phốc!

Tảng đá bị chia năm xẻ bảy, nhưng không hề có ai sau lưng cậu cả.

[Trúng kẻ...(- -)!]

Hitomi chỉ suy nghĩ đến hai từ như vậy, cánh trái cậu, một bóng người bỗng hiện lên. Yamata chớp lấy thời cơ Hitomi lơ đãng, lập tức nhân cơ hội tấn công cậu ngay.

“Vô Ảnh Cước!”

Yamata gầm lên, cả người bung lên cao, xoay tròn tựa lốc xoáy, chân trái gấp lại, chân phải duỗi thẳng, hai tay kéo căng hình vòng cung, bắn thẳng tới Hitomi.

Chói chang dưới ánh nắng, thân ảnh của Yamata dường như hòa cùng ánh sáng làm một.

Oanh!

Mạnh mẽ lực đẩy khiến Hitomi bị trượt một đoạn dài, hai tay chấp trước ngực làm tư thế phòng thủ, áo da ngoài đã có nhiều chỗ rách nát.

“Tốt lắm, hôm nay đến đây thôi...!”

Trụ trì Yakumo bỗng nhiên phi thân chặn ngang cuộc đấu của hai người, mỉm cười ra hiệu ngừng lại.

Hitomi vẻ mặt bình thản, hơi cúi đầu hướng Yamata hành lễ, nhìn đối phương một môi thần sắc và thờ hồng học đáng vẻ, trong đầu chợt vang lên ý nghĩ...

[Tình cảnh này, nó ngược ngược sao ấy nhỉ...(0.0)!?]

Giao thủ thời gian không hề dài, có thể nói là khá ngắn, Hitomi cũng chưa đánh trả đĩnh bất kì đòn nào, toàn là bị động tấn công.

Vậy mà, người mệt vẫn là Yamata.

Tạm thời không nói trước đó vị tăng lữ này đã phải đánh với trụ trì Kokonoe Yakumo một lần, lại gặp thêm biến thái đối thủ như Hitomi, quả thật xui xẻo.

Bản thân cậu sức mạnh duy trì ở tầm LV1+7 xấp xỉ trên dưới, tuy nhiên thể lực cùng khả năng phòng ngự vẫn là LV3 trở lên, thử hỏi làm sao mà Yamata có thể đánh thắng được chứ. Mệt là đúng thôi!

Yakumo trụ trì, híp mắt nhìn Hitomi đầy thâm ý, sau đó bảo mọi người thu dọn sân bãi rồi đi vào ăn sáng.

[Đến lúc kiểm tra lại thông số mình ghi ừ...(- -)!]

Hitomi vừa đi vừa suy tính, cậu âm thầm vận dụng dị năng mở ra bảng số liệu. Nhưng mới nhìn vào mà Hitomi đã tròn tròn con mắt.

Tựa hồ, năng lực của cậu, đã được Nguyên Điểm thăng cấp rồi!

Figure (nhân vật): Kizari Hitomi

Race (chủng tộc): Nhân loại

Level (Đẳng cấp) 3 +4

STR (lực lượng): Lv 3 +4

VIT (bền bỉ): Lv 3 +4

AGI (nhanh nhẹn): Lv 3 +4

INT (thần bí): Lv 1 +7

*Skills

1. Rokushiki (Lục thức): LV3 (0%)

2. Firudo (Hải hổ bạo phá quyền): LV3 (10%)

3. Upper (biến hình)

4. S- Revitalize (Sinh mệnh quy hồi): LV3 (Hai chiều)

Energy: 1200

Thêm ra cũng nhiều, mà rút bớt cũng chẳng ít.

Từ ngắn ngủn, cụt lùn thông số, giờ lác mình biến hóa trở nên chi tiết đến khó tin.

Đặc biệt là các chỉ số của Hitomi được phân loại ra thành từng khía cạnh riêng biệt.

Trong đó, STR quyết định thân thể lực lượng.

VIT quyết định năng lực chịu đựng.

AGI quyết định nhanh nhẹn tính năng.

INT thì quyết định thần bí phương diện thiên phú, tức hết thảy kì tích chi lực hành sử khả năng cùng trình độ.

Thông tin được ưu hóa, nhưng kỹ năng cũng đồng thời bị giảm mạnh. Rokushiki lục thức nay không nghi ngờ đã bị gộp làm một.

Tạm thời, Hitomi chưa biết điều đó là tốt hay xấu.

Điểm Energy lấy tốc độ hồi sáu trăm mỗi ngày. Hôm kia mới chỉ là 0 điểm năng lượng, giờ đã nhảy lên một ngàn hai trăm, quả thật nhanh đến chóng mặt.

Cơ mà Hitomi biết nó sẽ còn tăng nhanh nữa, bởi vì cậu còn chưa tác động gì lớn lao đến thế giới này mà đã đạt được Nguyên Điểm từng đó. Khả năng thu thập không thể không nói là hiệu suất cao.

Tạm dừng phân tích bản thân, Hitomi quay sang tra xét dữ liệu của mấy vị tăng lữ còn lại...

Figure (nhân vật): Yamata

Race (chủng tộc): Nhân loại

LV (đẳng cấp) 1+5

Skills: Ninjutsu (Lv 1+6), Mahouka (Ma pháp)?

[Ma pháp...Thứ gì...(0.0)?!]

Một người khác...

Figure (nhân vật): Kokonoe Yakumo

Race (chủng tộc): Nhân loại

LV (đẳng cấp) 1+7

Skills: Ninjutsu (Lv 2+4), Mahouka (Ma pháp)?

Tất cả tăng lữ ở đây, ngoại trừ kinh người thể thuật cùng với Ninjutsu, còn sở hữu thêm một năng lực mà Hitomi lần đầu tiên nghe nói tới.

Mahouka – Ma pháp!!!

[Ai cũng có được...Nghĩa là, thứ này rất phổ biến ở đây...(--)!]

Hitomi cực nhanh đưa ra phán đoán của bản thân.

Bởi vì ma pháp loại này đặc biệt đồ vật, Hitomi chưa hề tiếp xúc bao giờ, cho nên là, trên bảng năng lực hiển thị thông tin, dĩ nhiên cũng không thể phân tích ra được cấp độ từng người.

Có điều, dù không biết chi tiết về ma pháp, coi như là thuần thể chất cùng kỹ năng loại hình, mấy vị sư phụ cũng làm cho Hitomi phải cảm khái.

Ninjutsu, theo lời giải thích của Yamata, là một cái lấy nhãn thuật của ninja là chủ yếu, phối hợp với thể thuật (Taijutsu) làm phụ. Đây là một skill chỉ có thể dùng thông qua khắc khổ rèn luyện.

Vậy mà, trụ trì Kokonoe Yakumo, trông trẻ măng thế lại đạt đến LV2+4, nếu xét theo hạng đánh giá của giới anh hùng, thầy ấy thậm chí có thể lọt vào top ba mươi tới bốn mươi, chưa kể đến ma pháp của bản thân.

[Có lẽ...Cơ hội gia tăng thực lực của chính mình, tự nằm ở chỗ này...Ma pháp a...Ta sẽ vạch trần bí mật của người...ㄟ_ㄟ]

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 135: Tiếp xúc (2)

Nhưng trước khi quyết định nghiên cứu những vấn đề này, Hitomi còn một chuyện quan trọng hơn cần giải quyết.

Đó là chỗ ăn, chốn ở.

Cậu cũng không thể mặt dày mặt dạn mà ăn bám tại đền Kyuchuu mãi được.

Tay làm hàm nhai, đây mới là chân lý cuộc sống.

Bởi vậy, sau bữa ăn sáng tươi mát chay tịnh, Hitomi tìm đến trụ trì Yakumo nói với ông suy nghĩ của mình.

Yakumo nghe xong hơi cau mày, nhìn Hitomi từ trên xuống dưới, lại trầm ngâm một hồi lâu rồi đáp:

“Ồ cũng chẳng phải vấn đề to tát gì, nhưng nếu muốn trụ tại nơi này, Kizari –kun cần phải đáp ứng hai điều kiện!”

“Điều kiện gì thưa đại sư...(0.0)!?” – Hitomi có chút khẩn trương hỏi.

Đền Kyuchuu quả thật không tệ, các nhà sư am hiểu thể thuật cùng Ninjutsu, Hitomi có thể hướng họ học tập. Bên cạnh đó, nơi này cũng tránh bớt đi được rất nhiều phiền toái từ bên ngoài, thu thập thông tin hay gì đó mặc dù có chút khó khăn, nhưng chả phải vấn đề to lớn.

Yakumo liếc mắt ra phía ngoài nói:

“Cái thứ nhất đơn giản thôi, chùa không nuôi kẻ ăn không ngồi rồi, mà tiền của Kyuchuu chủ yếu là từ tự cung tự cấp chứ tiền nhan đền kì thực chẳng bao nhiêu...”

“Cậu cần phải chứng minh sự hữu ích của bản thân, có thể kiếm tiền bằng việc đi làm thuê ở dưới trần, hoặc canh nông ở mảnh đất sau vườn...Chọn cái nào cũng được!”

[Là làm việc...Ok!]

“Vậy còn khoản thứ hai là gì thế trụ trì...!”

“Tất nhiên là...Chờ mọi người vào hỏi ý kiến chứ sao... (— —)!?”

Yakumo nở một nụ cười ranh mãnh, cơ mà phối hợp với điệu bộ của ông thầy, làm Hitomi bất chợt liên tưởng đến Aizawa sen-sei. Có điều, nó đồng thời nhắc nhở Hitomi, muốn định cư tại đây, liền cần có sự chấp thuận của toàn bộ tăng lữ a.

Dẫu rằng Yakumo là trụ trì, người có quyền tối cao ở chùa, nhưng không phải tất cả mọi chuyện đều do ông quyết định.

Tỉ như là, cho Hitomi tạm trú tại đền.

...

Theo tiếng gọi của sư thầy, các tăng lữ nhanh chóng đứng nghiêm trang trong đại sảnh.

Yakumo thấy tất cả đã có mặt đầy đủ, mới cao giọng, trịnh trọng nói:

“Ban này, Kizari –kun có hỏi xin phép ta về việc tạm thời cư ngụ tại đền. . . Mọi người chắc đều biết sơ qua chuyện của cậu ấy, ta cũng không nhiều lời nhắc lại làm gì.”

“Bây giờ, nhân lúc đông đảo tăng chúng có mặt, ta xin ý kiến mọi người có chấp thuận cho Kizari –kun dừng chân tại đền ta. Hoạt động và làm việc như một thành viên biên chế của chùa. . .”

“Nếu có ai không đồng ý thì xin giơ tay, còn nếu không phủ nhận, thì ta sẽ thông qua ý kiến của cậu Kizari!”

“Tôi đồng ý, Yakumo sama!”

Yamata là người đầu tiên mở lời, vẻ mặt tươi cười, “Đã sớm muộn ngày ngày luận bàn với Kizari –kun. . .!”

Hitomi cảm động hướng Yamata cười đáp lại, nhưng tức thì nghẹn mất tiêu, bởi vì còn một câu kế tiếp. . .

“Tốt như vậy miễn phí bao cát bồi luyện, kiếm đâu ra. . .(^o^)!”

[Ách. . . Thế là mình chỉ tương đương bao cát à. . .(-. -)!]

Hitomi im lặng đến cực điểm, nhưng trong lòng thật ra vẫn rất cảm kích.

Có Yamata mở màn, mấy người kia cũng gật đầu liên tục.

Tuy nhiên, người cuối cùng lại có vẻ khó khăn. Hitomi thấy vị tăng lữ này, ngần ngại muốn nói gì đó lại thôi. Rốt cuộc, anh ta tiến gần Yakumo và thì thầm gì đó.

Chỉ thấy Yakumo vẻ không quan trọng xua xua tay, người kia mới lộ thần thái nhẹ nhõm, gật nhẹ đồng ý.

“Không ai phản đối. . . Vậy ta tuyên bố, từ giờ Kizari –kun chính thức trở thành nhân viên biên chế tạm thời của đền!”

Yakumo lớn giọng tuyên bố.

“Chúc mừng Kizari –san (^.^)!” – Yamata hôn hờ chấp tay nói với cậu.

Mấy vị sư khác cũng tiến đến bắt tay với Hitomi.

“Cảm ơn anh đã ủng hộ, Yamata –san!” – Hitomi hành lễ trả lại, trong lòng bổ sung thêm một câu. . .[Tạ ơn thì tạ ơn, nhưng lý do của anh nghe sao mà nó nhồn nhột quá (-.)!]

Có điều, gia nhập được đền Kyuchuu là tốt rồi, ít nhất bây giờ Hitomi đã có một chốn dung thân ổn định. Tiếp theo chính là thăm hỏi cụ thể luật lệ cùng với mấy thứ bí ẩn của thế giới này.

Hitomi không dám chắc, Mahouka (Ma pháp) là thứ chuyên dụng dành cho các tăng lữ ở chùa, hay là năng lực phổ cập ở đây.

Trụ trì Yakumo hí hóp nhìn Hitomi nói:

“Tôi sẽ để Yamata dẫn cậu đi tham quan mảnh đất sau đền, tiện thể chỉ luôn cách canh tác cho cậu. . .”

“Vâng, thưa đại sư!”

“Hai người có thể lui ra. . .”

Yamata dẫn Hitomi ra khỏi biệt viện, vòng vèo hai lần xuống chân đồi.

“Chúng tôi làm theo kiểu ruộng bậc thang, thật ra là có công cụ phụ trợ nữa đấy, Kizari –kun. . . Nhưng mà trụ trì nói mấy việc thế này là để rèn luyện thân thể nên đành tự túc hết thôi!”

“Có tám sáu, bảy thửa ruộng loại vừa và nhỏ. . . Mỗi thửa vừa do hai người phụ trách, chia ra ca sáng và ca tối, thửa nhỏ một người. . .!”

Yamata vừa đi vừa giới thiệu cho Hitomi.

“Như thế thì tôi sẽ làm ở chỗ nào hả Yamata-san(0,0)!?”

“Bởi vì mới mẻ nguyên nhân, tôi nghĩ cậu sẽ làm chung với một thành viên khác. . . Để coi, đại sư huynh có rồi. . . Kihara, Madilar, Neo. . .”

Yamata đếm đi đếm lại vài lần, rốt cuộc tìm ra một vị khác tăng lữ tên gọi Komo.

Vị này cũng khá nhiệt tình chào hỏi Hitomi, sau khi biết Yamata ý định, liền vỗ vỗ ngực đảm bảo sẽ chiếu cố Hitomi.

“Vây là xong xuôi...Chỗ nữa làm việc, Komo –san sẽ chỉ cho cậu cách thức!”

Nhân lúc còn đang trên đường đi lấy dụng cụ, Hitomi liền hỏi vấn đề mà cậu thắc mắc từ hôm qua đến giờ:

“Yamata –san...Hồi đánh với tôi, anh xài chiêu thức gì mà có thể tự dung biến mất khỏi tầm mắt đối phương thế (0.0)!?”

“Há, cậu nói cái đó sao!”

“Cái đấy là Ninjutsu đặc biệt nhẫn thuật...Nhưng theo cách gọi thông thường của mọi người, cậu cứ xem đó là một loại ma pháp đi!”

Yamata không quan trọng về mặt trả lời. Dường như chiêu này cũng chả có gì gọi là bí mật cả. Hoặc là anh ta không sợ nó bị tiết lộ.

Dù là cái nào, thì cũng chứng thực cho Hitomi một điều rằng, ma pháp, là phổ cập ở thế giới này!

Cậu bất động thanh sắc, hỏi han vài vấn đề liên quan đến ma pháp, Yamata đều biết gì nói nấy.

Theo về biệt viện lấy công cụ, Hitomi bắt đầu hành trình khổ tu của mình.

Vừa làm ruộng, cậu vừa miên man tổng kết lại một ít thông tin ban nãy từ Yamata.

Ma pháp, tựa hồ đã tồn tại ở thế giới này từ rất lâu rồi.

Thậm chí kể cả trước khi các siêu tự nhiên lực lượng lộ dạng, thì Ninjutsu của đền Kyuchuu cũng được xếp vào ẩn hình ma pháp loại.

Trên thế giới, bình dân đều biết đến Ma Pháp, thậm chí có cả những ngôi trường đặc biệt được thành lập ra để học tập Ma Pháp.

Đó là những nơi dành cho các thiên tài chân chính, các pháp sư tiềm năng, tương lai trở thành rường cột của nước nhà.

[Nhưng chỉ nhiều đó thông tin là chưa đủ... (´ω´)]

[Mình phải tìm cách tiếp xúc nhiều hơn nữa...Mà muốn vậy...(- -)!]

Hitomi ánh mắt hướng về xa xa đông đúc mà náo nhiệt đô thị.

“Kizari –kun, đừng thần người ra nữa...đến giúp tôi cái!”

“Tới liền...Tới liền!”

...

Bình lặng thời gian cứ thế trôi qua, thoát cái đã là một tuần.

Này một tuần, Hitomi an ổn làm việc canh tác, nhìn qua giống hệt một cái nông dân bình thường. Sáng sớm lại rèn luyện thân thể, thỉnh thoảng đi lên so chiêu với mọi người.

Hitomi có lòng muốn học tập chiêu thức “Vô Ảnh Vô Hình” nhẫn thuật kia, khổ nỗi chưa tìm được cơ hội để mở lời.

Năng lượng của cậu cũng ổn định, ngày chậm chạp tăng lên bảy trăm điểm, gọi là kha khá. Nhưng Hitomi biết cái này chưa thấm vào đâu.

Bởi vì khi trở về anh hùng thế giới, liền cần mở ra Thứ Nguyên Tường Kép, lúc đó tiêu phí điểm năng lượng tính bằng chục ngàn, trăm ngàn chứ chả chơi.

“Ngày mai liền xuống núi một lần...!”

“Không thể bỏ lỡ dịp trời ban như vậy, nhất định phải xin theo...(- -)!?”

Các tăng lữ ở đền Kyuchuu cứ tầm một tuần đến hai tuần lễ lại “hạ sơn” để mua sắm dụng cụ, thức ăn, thuận tiện thu thập tin tức bên ngoài.

Đừng tưởng các tăng lữ tối ngày ở trên chùa mà mù tịt về ngoại giới. Làm du khách thập phương đến chơi và cúng bái, Kyuchuu tin tức muốn linh thông rất nhiều so với phổ thông thị dân.

“Tức là Kizari –kun dự tính tham quan thành phố Fuchuu luôn...!?”

Yakumo xoa xoa đầu trục khi nghe Hitomi trình bày mong muốn của mình.

“Điều này dễ thôi, nhưng mà cậu trong người có tiền chưa...!?”

“Tôi nghĩ là sẽ đi tới thư viện thành phố, thưa đại sư, nơi đó hoàn toàn miễn phí!”

“Vậy sao...!” –Yakumo sờ sờ cằm nói, “Thế thì cậu cứ đi theo đại đệ tử của tôi, Eran, cậu ấy sẽ chỉ đường cho cậu. Thuận tiện cầm chút tiền phòng ngừa bị lạc đường thì còn bắt xe tự đi được!”

“Ách...Cảm ơn ngài!”

[Đến chừ mà còn nhớ cái vụ mình mù đường đi lạc vô rừng@@@...(T^T)!]

Nhưng rốt cuộc thì Hitomi đã thực hiện thành công bước đầu thứ hai trong kế hoạch của mình. Bây giờ, vấn đề chỉ còn là chờ đợi thời gian tới mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thử Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Tiếp xúc (3)

Thành phố Fuchuu...

Dựng nên từ thủ đô cũ của Nhật Bản, Tokyo, Fuchuu là một trong những thành thị đông dân nhất tại đất nước này.

Đồng đúc dân cư đồng nghĩa với rắc rối phức tạp tồn tại ti suất cực cao, tuy nhiên đồng thời nó rất thích hợp để thu thập tin tức và hòa mình vào xã hội.

Nhất là đối với một kẻ ngoại lai như Hitomi.

Đi mua sắm, chứ không phải đi hội chợ, Eran đại sư huynh chỉ dẫn theo hai người làm công việc bưng bê đồ vật. Cộng thêm Hitomi nữa là bốn thành viên.

Nhưng Hitomi được đặc cách đi theo để mở mang tầm nhìn, vậy nên cậu không cần phải khuôn vác hành lý gì cả.

Kể ra thì trụ trì Yakumo quả thật khá tinh tế.

Từ lúc gặp mặt đến giờ, cũng hơn một tuần lễ, vậy mà nguồn gốc trước kia của Hitomi cũng không thấy ông hỏi đến.

Nếu Yakumo nhắc tới mấy vấn đề đó, Hitomi chỉ còn cách lấp liếm cho qua, vì trả lời sai một cái liền lộ tẩy ngay lập tức.

[Không biết là ông ấy quên, hay cố tình quên nữa...Dù gì thì ân này, mình ghi nhớ rồi...(´ω´)]

Ít ra thì đền Kyuuchou không có lừa gạt người lúc sa cơ lỡ bước, mà là đưa than ấm trong ngày tuyết rơi.

Cả đoàn bốn người dọc theo tuyến đường đi bộ từ từ tiến đến trung tâm thành phố.

Hitomi không thấy Eran đại sư huynh bắt tàu điện ngầm hay xe buýt để di chuyển, mặc dù nơi đây vẫn có hai phương tiện đó.

Ngây ngốc tại đền suốt một tuần lễ làm cậu có cảm giác mình xa cách với thế giới bên ngoài hiện đại và phồn vinh.

Dù tại thế giới cũ hay thế giới mới thì bỏ đi thói quen sử dụng công nghệ và thiết bị cao tốc là một chuyện không hề dễ chút nào.

Vừa đi, Eran vừa giới thiệu cho Hitomi một vài danh lam thắng cảnh của Fuchuu và những địa phương nổi tiếng ở đây.

Đền Kyuchou cũng được vinh dự là một trong những kì quan của thành phố.

Ngoài ra còn có hai khu công viên vui chơi giải trí nằm tại trung tâm Fuchuu, và vài chỗ khác nữa.

Hitomi mục tiêu là tìm hiểu, vậy nên nơi cậu cần biết tới chính là...

“Thư viện thành phố...(0,0)!?”

“Tôi chưa đi bao giờ nên cũng không rõ nữa...”

Eran quay sang hai sư đệ của mình hỏi:

“Này, có người nào đã từng đến thư viện của Fuchuu chưa?”

“Hình như không có thư viện đâu, Eran –san!”

Bên trái hơi mập tăng lữ trả lời.

“Ách...Sao kì vậy, sư phụ Yakumo nói là có mà...(0-0)!”

“Hình như ông ấy bị nhầm đấy, theo đệ nhớ không nhầm...Có một cái nhà sách nhỏ lần trước sư phụ đi qua với đệ cùng Yamata. Mà ngày ấy nghĩ đó là thư viện thành phố (-.-)!”

Ba người: “...”

Ôi vl...!!!

“Đành chịu...” –Eran nhìn Hitomi hỏi dò, “Cậu thấy sao, Kizari –kun...hiện tại chúng ta chỉ biết mỗi chỗ đó thôi!”

“Tôi không cầu kì gì đâu, chỉ cần có sách là được...”

“Vây, Neo, cậu dẫn Kizari- kun đến đó nhé...Còn nhớ đường chứ!?”

“Tất nhiên, bao ở tôi!”

Gầy gò Neo vỗ vỗ ngực đảm bảo, quay sang Hitomi nói:

“Thế chúng ta đi luôn, Kizari –kun!”

“Vâng, làm phiền anh!”

Hitomi gật đầu.

Bốn người lập tức chia ra làm hai ngã, một bên đi mua sắm đồ vật, còn lại thì đi đến nhà sách nhỏ.

Ước độ một giờ sau, Hitomi và Neo đã đứng trước một cái tồi tàn và cũ kỹ gian hàng.

Hitomi:!!!!...(v.v)...!!!

“Neo –san...Cái này, là thư viện hồi đó mà Yakumo trụ trì đã tới hả...☹️❏️?”

“Ờ thì...đại khái là như vậy!”

Nhìn trước mặt mốc meo nhà sách, Neo cũng dụi dụi con mắt hai lần, tưởng mình đi nhầm. Cơ mà cái bảng hiệu và vị trí của nó, đúng là không nhầm đi đâu được.

“Như vậy mà trở thành trung tâm thành phố thư viện sao được chứ...(-.-)!”

“Khục khục...” –Nghe Hitomi lầm bầm vài tiếng, Neo đỏ mặt vội lái sang chủ đề khác:

“Kizari –kun, đã lỡ đến thì vô thôi, cậu xem trong đó có thứ mình cần tìm không?”

“Ừm, anh đợi chút nhé!”

Hitomi gật đầu, bỏ công bỏ sức để đi thì chỉ ít phải thu được tí thành quả chớ. Cậu nhấc chân bước vô bên trong.

Cũ mà kỹ...Rách nát mà ngăn nắp!

Đó là ấn tượng đầu tiên của Hitomi khi mới thấy bên trong cửa hàng.

Từng giá sách được xếp thành hàng, mỗi kệ thư tịch đều được phân chia kỹ lưỡng, đầu ra đấy!

Đèn đóm không sáng lắm, có loại trái ngược với đô thị sầm uất, tựa hồ bước vào một không gian khác.

Chủ tiệm là một ông già, tuổi chừng sáu, bảy chục, đang ngồi chong ngọn đèn bắc, thỉnh thoảng lật lật trên tay cuốn sổ đếm nhẩm gì đó.

[Thiệt là quái nhân...Trang trí kiểu này biểu gì không có khách...(-.-)!]

Nghe tiếng bước chân, ông già hơi nhấc mắt lên, quét qua Hitomi vài vòng rồi lại cắm đầu tiếp tục công việc của mình.

Hitomi cũng mặc kệ thái độ kì cục của ông, bắt đầu dò từng cuốn sách một, để xem có thu thập thêm được tin tức hữu ích nào không.

Có điều, nhỏ như vậy tiệm sách, chỉ sợ rằng có lòng mà không có sức a.

[Ma pháp...Lịch sử...Ma pháp...Lịch sử...]

Lịch sử thì có đấy, nhưng liên quan đến ma pháp lịch sử, hay ma pháp thư tịch, tuyệt không có một cái.

Hitomi mất gần một tiếng đồng hồ cặm kề tra cứu, lục tung cả trăm cuốn sách mà chẳng hề tìm được thứ mình muốn.

Toàn là cái gì sách ngữ văn, toán học, vật lý, truyện tranh nhi đồng...

Thấy mà nản!

[Dù gì thì cũng lường được trước rồi...(-.-)]

Quy mô thế này thì đào đâu ra cơ chứ!

Đành cố tìm chỗ khác thôi.

Thấy Hitomi về mặt chán chường định quay về, ông già chủ tiệm bỗng ngược đầu lên hỏi: “Này nhóc, định tìm sách ma pháp trong tiệm của ta hả!”

“Ờ...!”

Hitomi lập tức cảnh giác lên, nhìn ông già, nhưng ông giống như chả thèm đoái hoài gì, tựa hồ đang hồi tưởng mấy chuyện xa xưa, lẩm bẩm

“Thời đó ta cũng đi thi trường ma pháp a... Đáng tiếc koong đủ tiêu chí...Không ngờ...Thật là duyên số!”

Hitomi chẳng hiểu ông đang lẫu bẫu cái chi, bỗng nhiên, ông già nói với cậu:

“Nhóc không cần cảnh giác...Ta biết vì ta cũng từng giống nhóc thôi!”

“Thì ma pháp, cũng chẳng phải điều bí mật gì ghê gớm...Nhưng để lấy tư liệu thì cần đến học viện ma pháp thủ tịch của thành phố, đăng ký tin tức thì mới mua được!”

“Mấy quầy buôn bán nhỏ lẻ như ta, bị cấm chỉ ngoại bán những thứ ấy...!”

“Vậy sao...Cháu cứ tưởng...(-.-)!”

Hitomi hơi thất vọng thì thào...Đăng ký tin tức, thứ này nghe xong là cảm giác không ổn rồi.

Hitomi phá vỡ Thứ Nguyên Tường Kép giáng lâm thế giới này, làm sao mà sở hữu quốc tịch để đi làm chứng minh các kiểu.

Giống như nhìn thấy sự phiền muộn của cậu, ông già tiếp tục:

“Àu cũng là cái duyên, nhóc là khách hàng đầu tiên khai trương quán của ta trong suốt một tháng qua...!”

[Buôn bán gì mà một tháng một khách trời...@@@...(0.0)?!]

“Vậy nên là, ta quyết định hỗ trợ nhóc chút ít...”

Ông già nói rồi, xoay người, đút tay vào túi lấy chiếc chìa khóa nhỏ, lại gần một cánh cửa tủ con con nằm mé bên phải.

Chỗ này tối om, nếu không chú tâm thì chẳng ai phát hiện được.

Ông lão mở cửa tủ ra, lục lọi vài phút xong khệ nệ bưng ba cuốn sách.

Hitomi nhìn phai màu bìa ngoài cùng ó vàng trang giấy liền hiệu được, mấy món này chắc là đồ trân tàng của ông cụ.

“Năm mươi sáu tuổi, thi rớt, nay lưu trữ mấy cuốn sách kỷ niệm...Coi như là hữu duyên, nhóc cầm lấy đi!”

“Bao nhiêu tiền vậy hả ông!?”

Hitomi sờ sờ túi mình, thăm nghĩ bên ngoài còn có Neo-san, chắc cũng đủ chống đỡ.

“Không cần...” –Ông cụ xua tay, “Coi như ta tặng cháu...Cố gắng mà thi đậu trường Ma Pháp!”

“Ồ...ơ...ạ...!”

[Đệch...Mình có biết gì mô mà thi...(T^T)!]

May là ông già không rõ ràng điều ấy, chứ không thì...

Hitomi cảm ơn rồi rít, tỏ vẻ hài lòng đi ra ngoài.

“Kizari –kun...Lấy được thứ cậu cần rồi hả!?”

“Đúng vậy, mà sao anh biết hay thế (0.0)?!”

“Hai chữ Vui Mừng nó ghi rõ trên mặt cậu kia... Cậu có đủ tiền không?”

“Dạ đủ ảnh...!”

[Ngu gì biểu ông cụ bán free cho mình... mất công đưa tiền lại...(U ◡ U)!]

“Thế về hén...Đại sư huynh mới điện thoại cho anh hồi nãy!”

“Vâng!”

Hitomi trả lời, nhìn Neo vung vẩy chiếc điện thoại trong tay mà âm thầm phun nhả rãnh. Nói khổ tu đâu, đi bộ đâu...Điện thoại vẫn kề kề bên mình kia kia.

Dọc đường lại được một phen thưởng thức phong tình người dân, cơ mà cũng chẳng có gì đặc biệt cả.

Người ta chả rảnh hơi đâu mà dừng lại chào nhau trên đường phố.

Nếu nhận xét thật lòng, tuy có chút sai lệch, nhưng hai cái thế giới thiết tình sai lệch với nhau rất lớn.

Một bên tuy hơi thừa thớt nhưng dân chúng nhiệt tâm, cảm giác ấm cúng...

Bên này, người đông, náo nhiệt, có điều lộ ra một vẻ vô cảm và lạnh lẽo từ sâu trong tim...

[Nhưng mình sẽ phải học cách thích nghi thôi...!]

Bởi vì chuyện đó, là bắt buộc...và đối với một người đã sở hữu nhiều ký ức khác biệt giữa các thế giới, nó không phải là thứ gì quá đổi khó khăn, tuy nhiên, Hitomi cảm thấy chán ghét khi phải tự khoác cho mình một lớp mặt nạ dày cui...

[Khi đầy đủ thực lực...Chính mình sẽ không cần phải chìm ngập trong những loại sắc thái giả dối này nữa...(´・ω・`)]

Hitomi siết chặt nắm đấm tự nhủ.

Thế giới này, sẽ vì cậu mà thay đổi a!

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 137: Ma pháp (1)

Lần nữa họp mặt với Eran, hai người kia đều trĩu nặng tay xách. Hitomi cũng mang một cái bọc lớn nhỏ cửa mấy cuốn sách nhận từ ông cụ ở tiệm hàng đằng kia.

Rốt cuộc thành thoi nhất Neo gây nên oán hận, nhất là đại sư huynh Eran.

Giao trách nhiệm thì thôi khỏi nói đi, gặp lại rồi thấy “anh cả” đang nặng vai gồng gánh mà không giúp đỡ, đáng chém.

Thế là mỹ kì danh rèn luyện thân thể, hai người kia trút hết toàn bộ đồ đạc lên vẻ mặt phồn miện Neo.

Trách ta rồi...Rõ ràng là ngài kêu ta đi mà...(-.-)!

Neo đành phải im lặng thây hết cục nợ lên vai mạng đi. Bên cạnh Hitomi che miệng cười thầm trong bụng.

Đường về cũng không có chuyện đặc biệt gì xảy ra, cả đám an ổn trở lại chùa.

Vừa tới nơi, Hitomi chào thoáng qua mọi người một chút, bản thân phận sự hôm nay đã xử lý hết, bây giờ cậu đang nóng lòng về phòng đọc lấy tài liệu mới nhận được khi chiều.

“Cuối cùng đã về...Học được ma pháp hay không...Liền xem bên trong có gì (´・ω・`)!”

Căn phòng vẫn nhỏ bé âm默默 như hôm đầu mới tới, nhưng Hitomi đã không còn lạ lẫm cùng đề phòng cảm giác.

Một tuần trải nghiệm khiến cậu cảm thấy quen thuộc với nơi này.

“Cuốn thứ nhất...Ôn Tập Tri Thức Căn Bản Về Lý Thuyết Ma Pháp...(0.0)?!”

“Yosh...Xem nó!”

Hitomi lật cuốn sách cũ kỹ và bắt đầu đọc...

[Giới thiệu sơ lược Ma Thuật...]

Ma pháp khởi nguyên từ những năm 1999, sau khi kết thúc thế chiến thứ ba. Nó đã được phổ cập trên toàn thế giới.

Ma pháp gồm rất nhiều loại hệ thống khác nhau, phân biệt là Ma Thuật Hiện Đại (Modern Magic), Ma Thuật Cổ (Ancient Magic) và vài cá biệt trường hợp, như là Siêu Năng Lực (Super Power) hoặc phản phép hệ liệt (Counter Magic)...]

[Ma thuật (Magic) cơ bản...]

Ma pháp có một hệ thống ngôn ngữ đa dạng, yêu cầu thuộc lòng.

Các thuật ngữ thông dụng...

Activation Sequence (Khởi Động Thức): là bản thiết kế của ma thuật, một chương trình nhằm xây dựng ma thuật từ các tín hiệu dựng lên bằng psion

Magic Sequence (Ma Pháp Thức): được cấu thành từ psion để thay đổi tạm thời Eidos và hiện thực hóa ma thuật

Magic Calculation Area (Vùng Tính Toán Ma Thuật): Là một khu vực tinh thần của pháp sư, dùng để xây dựng Ma Pháp Thức. Vùng này càng lớn thì Ma Lực càng lớn

Psion (Trường Tử): là các hạt phi vật chất thuộc không gian hiện tượng tâm linh, những nguyên tử thông tin lưu giữ kết quả của suy nghĩ hay nhận thức.

Pushion (Linh Tử): cũng là các hạt phi vật chất thuộc không gian hiện tượng tâm linh, tuy tồn tại nhưng chưa ai biết được hình dạng cũng như chức năng của chúng

Prana (Khí Tức): không phải là psion hay pushion, mà là một dạng năng lượng gần giống với dao động sóng. Trong Địa Thần Thuật được gọi là "sinh khí"

Information Dimension Idea (Không Gian Thông Tin): là từ dùng trong triết học Hi Lạp. Trong ma thuật hiện đại, Idea là nền tảng/không gian lưu trữ các Eidos

EidosEidos (Thể Thông Tin Cá Biệt): là từ dùng trong triết học Hi Lạp. Trong ma thuật hiện đại, Eidos là thể thông tin lưu giữ sự tồn tại của sự tượng trên thế giới

Magic Power Ma Lực: được tính theo ba tiêu chuẩn, lực can thiệp, quy mô Ma Pháp Thức và tốc độ triển khai

Strategic-level Magic (Ma Thuật Cấp Chiến Lực): các ma thuật hủy diệt diện rộng ngang ngửa bom hạt nhân

Ngoài ra còn có...]

~~~~~

Đọc xong mấy cuốn sách, Hitomi phi thường chán kinh.

Không chỉ bởi vì Ma Pháp hai từ ảo diệu này, mà còn là công dụng cùng uy lực của nó.

Lý thuyết cơ bản Ma Pháp không chỉ rõ cụ thể từng câu chú thuật hay cách sắp xếp thuật thức của Ma Trận, nhưng nó cho người đọc một phương hướng cụ thể, xác định về những thứ họ cần nắm giữ về Ma pháp.

Đặc biệt hai loại cỡ lớn ma pháp, có thể nói là vũ khí chiến thuật và vũ khí chiến lược, dùng để tấn công tầm đa quốc gia hoặc xuyên lục địa.

Ma pháp chiến thuật (Tactic Magic) chỉ có sức công phá cỡ đạn đạo hạng vừa và nhỏ, nhưng Ma pháp chiến lược (Strategic Magic) liền sở hữu ngang bằng bom hạt nhân tính uy hiếp và khả năng hủy diệt.

Mà lại, thứ này, không phải chỉ quốc gia nắm giữ...Những cái kia chân chính thiên tài, đều có thể sử dụng và có riêng của họ cấp bậc chiến lược Ma pháp.

Nếu như không có biện pháp hạn chế, thế giới này, hình người hạch đạn đi đầy a, chỉ sợ đã sớm loạn lạc tương khởi vô phương cứu chữa rồi.

Bên cạnh đó, tuy nói rằng ai cũng có cơ hội trở thành pháp sư, nhưng thật ra chỉ là lời nói của mấy thằng cha ảo tưởng.

Hitomi thấy cái này y chang hời ở thế giới anh hùng, cứ bảo rằng học sinh có xác suất thi đỗ vào U.A, nhưng cuối cùng được mấy ai?

Pháp sư, là thiên tài bẩm sinh, thiên chi kiêu tử, trăm người không được một.

Xã hội hiện tại, bảy mươi phần trăm dân số vẫn còn là dân bình thường.

Họ biết được ma pháp tồn tại, nhìn được ma pháp sử dụng, nhưng không cách nào thi thuật.

Điều này liên quan mật thiết đến hai chỉ số Psion và Edios.

Ma pháp, theo Hitomi lý giải từ chữ nghĩa trên sách, là một dạng mượn nhờ sức mạnh từ thế giới.

Và câu nói chính là tâm linh con người.

Các hạt Psion và Edios, là hai thứ căn bản nhất để một ma thuật sư thi triển phép của mình. Mà hai thứ đó, tựa hồ chính là trời sinhra đã có, giống hệt như quirk của anh hùng thế giới vậy.

Cho nên là, thiên tài cùng phế vật, dân chúng cùng pháp sư, không phải cứ rèn luyện là ra. Nó là vận khí, và huyết mạch di truyền.

Huyết mạch di truyền là một từ khá mới, nhưng không lạ với Hitomi.

Bởi vì càng đọc, Hitomi càng cảm thấy sự tương đồng giữa thế giới cũ và thế giới mới. Phải chăng đây là một phần lí do Nguyên Điểm đưa cậu tới đây.

Todoroki có được song năng lực, chính là nhận gen di truyền của ông bố Todoroki Enji, No2. Hero và mẹ của cậu ấy.

Còn bên này, ma pháp sư cũng có thể kế thừa cha mẹ, dòng họ huyết mạch, dễ dàng thức tỉnh hơn rất nhiều.

Cần như chín mươi phần trăm tỷ lệ con cháu sinh ra trong một đại gia tộc có truyền thống ma pháp sư đều sẽ trở thành một thiên tài pháp thuật gia.

Trong sách chỉ nhắc sơ qua chứ không đề cập rõ tên cụ thể của từng đại gia tộc. Chắc đó cũng là mấy thứ cấm kị ít người biết.

“Còn có...Cad nữa chứ...(- -)!”

Cad danh xưng đầy đủ “Casting Assistant Device” tức là thiết bị hỗ trợ tính toán ma thuật. Đây gần như là món đồ chuyên dụng của các pháp sư.

Nếu như tính theo tiêu chuẩn Ma lực (Magic Power) thì sở hữu Cad và không sở hữu Cad là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Trong ba tiêu chuẩn, lực can thiệp, quy mô Ma Pháp Thức và tốc độ triển khai, thì Cad đã chiếm hai phần ba, bao gồm Lực can thiệp và tốc độ triển khai.

Quy mô ma pháp thức tùy thuộc vào từng loại ma pháp mà chủ nhân nó phát ra, rất khó bị chi phối, nhưng hai nhân tố còn lại đều có thể bị ảnh hưởng bởi Cad.

Ông cụ dường như đã từng dùng Cad để thi đấu, nên Hitomi thấy bên dưới còn có vài dòng chú thích nguệch ngoạc nữa.

[Phổ thông Cad dùng tốt nhưng không ưu thế...Nên sử dụng Loop Cast thay vào khi thực chiến.

Nếu ta có Cad chuyên hóa thì tốt biết mấy...(-.~)!

Những dòng này, nói không phải không có lý do.

Cad bình thường (General Cad), có thể lưu trữ được tới 99 loại Khởi Động Thức khác nhau từ bất kì mọi hệ thống ma thuật.

Nhược điểm của nó, hỗ trợ tốc độ không quá xuất sắc, đông đảo mà yếu kém uy lực. Chủ yếu vẫn phải dựa vào người thi phép là chính. Được cái là hết sức đa dạng, có thể ứng phó trong hầu hết tất cả trường hợp xảy ra.

Tuy nhiên, cũng chính vì thế mà đi thi, xài Cad này, muốn giành lấy điểm ưu từ ban giám khảo khó muốn lên trời.

Loop Cast là một loại thủ thuật cá nhân, nhằm lặp lại kích hoạt ma thuật đã thực hiện trước đó. Đặc biệt là những phần thi chớp nhoáng đòi hỏi tốc độ cao thì đây là một thứ thực dụng vô cùng.

Và còn lại, Cad chuyên hóa. Dựa vào đôi lời tâm sự của “tác giả”, liền biết nó chẳng phải đồ vật mà người thường có thể có được một cách dễ dàng.

Chung quy lại, Ma pháp quả thực quá mức phức tạp. Nhất là đối với một đứa newbie như Hitomi thì chả khác nào nhìn thiên thư.

[May mắn là, mình không phải chiến đấu đơn độc...(~.~)~]

Nguyên Điểm luôn đồng hành bên cạnh Hitomi, và cậu tin chắc rằng, Ma pháp, thứ này sẽ không thể làm khó cậu được.

“Ngày mai, nên tu tập một phen■■■■”

Nhập gia tùy tục...Mặc dù sở hữu kinh khủng sức mạnh, nhưng phép thuật có thể giúp cậu càng cường đại hơn nữa. Ngu gì mà không học.

Hitomi thậm chí giấu trong lòng một cái điên cuồng ý định.

Nếu có thể phổ cập Ma pháp...Ất hẳn, thế giới anh hùng, khí vận, Nguyên Điểm...Tất cả, sẽ không chỉ là mộng tưởng viễn vông.

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thử Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138: Ma pháp (2)

Sáng sớm hôm sau, một ngày mới lại bắt đầu.

Ngày này, có lẽ rất bình thường với bao người khác, nhưng Hitomi thì không như vậy.

Bởi vì, hôm nay, sẽ là lần đầu tiên cậu thử nghiệm ma pháp.

Nói đúng hơn là học tập phép thuật xen lẫn khoa học công nghệ, Hitomi còn chưa thể triển khai bất kì ma pháp nào đâu, thậm chí còn phải học thêm một ít khoa kỹ của thế giới này để bổ túc cho khoản Magic của bản thân.

Canh nông công tác mệt gần hết buổi, Hitomi rút cuộc rảnh tay làm việc của mình.

Sau khi hiểu được mấy môn ẩn thân thuật của Ninjutsu tại đền Kyuchou cũng thuộc ma pháp, nhưng là hệ cổ đại (Ancient Magic), Hitomi liền từ bỏ dự định xin học. Đơn giản là vì cậu đã có chữ nào trong đầu đâu.

Chỉ ít cũng phải luyện ra một tí Psion thì mới sử dụng được chứ, đằng này bản thân vẫn còn là một con số Không to tướng cơ mà.

Với lại, luận bàn với mấy vị tăng lữ trong chùa một tuần lễ, thể thuật Phương diện Hitomi cũng đã tăng lên cực kì ghê gớm, cứ nhìn bảng số liệu liền biết.

Figure (nhân vật): Kizari Hitomi

Race (chủng tộc): Nhân loại

Level (Đẳng cấp) 3 +5

STR (lực lượng): Lv 3 +4

VIT (bền bỉ): Lv 3 +4

AGI (nhanh nhẹn): Lv 3 +4

INT (thần bí): Lv 1 +7

*Skills

1. Rokushiki (Lục thức): LV3 (0%)

2. Firudo (Hải hồ bạo phá quyền): LV3 (10%)

3. Upper (biến hình)

4. S- Revitalize (Sinh mệnh quy hồi): LV3 (Hai chiều)

5. Tajjutsu (Thế Thuật): LV 1 (75%)

Energy: 30000

Theo Hitomi, LV(Đẳng cấp) dường như là một loại đánh giá về sức chiến đấu của cậu.

Từ không có Tajjutsu và Tajjutsu LV2 lập tức đẩy sức chiến đấu của Hitomi lên một cái nhỏ Level. Đừng tưởng rằng “+1” là ít ỏi so với nguyên xi một cái năng lực mới, lại còn được nâng lên 75%.

Bởi lẽ, LV3 và LV1 là hai cái thiên xoa địa viễn hồng cầu, chưa kể ở đây sức chiến đấu tổng hợp đánh giá là dựa trên toàn bộ tiêu chí của bản thân chứ không phải một mình Tajjutsu thôi.

Đối với những người khác, có lẽ năng lực của Nguyên Điểm không thể dò xét kỹ càng như thế. Nhưng Hitomi vốn là chính chủ, bởi vậy không khó khăn gì để nó thống kê ra được thông số hiện tại.

“Chỉ nội không môn thể thuật làm mình cảm thấy đi tới nơi đây đã đáng giá cực kỳ. Có điều, tự đào móc ra ma pháp...Oài... ◯—◯!”

“Đáng tiếc là trong mấy cuốn sách ông cụ đưa chỉ có vài chương là chỉ điểm cách đào móc Psion trong thân thể đại não, còn lại toàn lý thuyết với số học gì đầu...(-.-)!”

Không có thầy giáo giảng dạy, không có bạn bè xung quanh nhắc nhở sai lầm, Hitomi đành phải tự lực cánh sinh.

Dựa theo sách hướng dẫn, cậu ngồi xếp bằng hai chân, mắt khép hờ, ý thức chìm vào chỗ sâu, tìm kiếm thứ được gọi là Psion.

[Mây ở nơi nào...Psion...Psion...(0~0)!?]

Thăm thẳm mà đen tối không gian, Hitomi cảm tưởng tâm trí mình cứ lơ lửng trôi nổi trong đó một cách hư vô bất định.

Sáng chói hạt...Đen tuyền hạt...Xanh lam hạt...

Và còn trắng trắng hạt...

Hitomi nhìn bằng “ý thức”, có đôi lúc, cậu cảm giác mình đã chạm tới đồ vật nào đó rồi, nhưng rốt cuộc tập trung lại thì hoàn toàn không thấy cái gì cả.

Làm tu luyện loại này, cái cần nhất chính là bền bỉ cùng kiên trì. Người ta nói thành công của một người đạt được nhờ chín mươi chín phần trăm cần cù, và còn một phần trăm là thiên tài.

Tại Ma pháp, có sự khác biệt rất lớn, vô lễ một phần trăm thiên tài là chìa khóa duy nhất để bạn mở đầu. Nhưng muốn trở thành chính thức ma pháp sư, liền cố gắng dùng cái chìa khóa đó để mở cánh cửa và bắt đầu cuộc hành trình cuộc đời mình.

Nếu như nghĩ bản thân có tố chất và không chịu cố gắng, thì cái tư chất đó cũng chỉ là đồ vớ đi.

Tương tự siêu năng lực giả, có quirk, không rèn luyện, cũng chỉ tương đương dân thường hoặc lữ du côn các kè.

Không nói đầu xa, kiểu ngạo và có được mạnh mẽ năng lực như Bakugo, chẳng phải cũng cần gồng xô hết sức để thi đấu trường chuyên U.A, còn phải chứng tỏ bản thân mình ở hội thao đấy ư.

Một thằng kiểu ngạo đến vậy, mà còn biết nghiền ép bản thân tiềm năng để đạt được ước mơ của nó...

Nói đi nói lại, thế một cái vừa có thiên tài năng lực, đồng thời nỗ lực kiệt sức để đạt được mục tiêu thì thế nào đây...

Ánh sáng lập lờ, hoa mắt một cái, Hitomi bỗng tròn tròn hai con ngươi.

Cậu ngẩn người nhìn hàng trăm giọt nước chậm chạp chuyển động trước mặt, thì thào:

“Ta lần nữa, trở về chỗ này rồi...(0.0)?!”

Không gian Nguyên Điểm...

Hitomi từ từ tiến tới, giơ bàn tay lên muốn chạm vào, nhưng chợt bỏ xuống.

Bởi vì cậu cảm nhận được một cái mềm mại mà vững chắc vô song rào cản không cho cậu bước tiếp.

Nguyên Điểm mong manh tin tức truyền đến cho Hitomi, chỉ khi nào cậu thu thập đủ điểm năng lượng, hoặc thời gian giới hạn đã tới, thì cánh cổng trở về thế giới cũ và các thế giới mới sẽ được mở ra.

“Cứ cho là như vậy, thế ta xuất hiện ở đây làm chi...Psion, bản thân đang tìm kiếm, lại tồn tại nơi đâu (ㄥ·ㄥ)!”

[Khoan đã...]

Hitomi sức nhớ tới một vài vấn đề quan trọng, lập tức cau mày trầm tư suy nghĩ...

[Psion...Không gian...Ý thức...]

[Liệu ba thằng này có liên quan gì với nhau...?,?]

Psion, chính là những hạt phi vật chất thuộc không gian tâm linh, nói vô hình cũng hữu hình.

[Suy nghĩ hay nhận thức của mỗi cá nhân, đều có chứa Psion...Nó có thể coi là các nguyên tử tồn tại và cấu trúc nên “phòng chứa” ký ức cùng với các ý nghĩ của mình...]

[Mà không gian Nguyên Điểm...Kì thực cũng chỉ tồn tại trong não bộ, nghĩa là nó đang nằm tại chính căn phòng chứa...]

[Cơ mà...Nếu suy đoán của mình là đúng...Thế thì, “Magic Computation Region”- Vùng Tính Toán Ma Thuật của ta rộng tới mức nào chứ... ◯■◯!!!]

Hitomi giật mình với phân tích của bản thân. Nhưng cậu không hề phủ định nó, mà thực ra chẳng có bằng chứng nào cho thấy suy luận của Hitomi là sai cả. Chẳng qua cái này quá mức kinh thế hãi tục.

Thuật thức không gian của con người, xét đến cùng, là không giới hạn, vì ý chí và tư tưởng làm gì có ai đặt gong xiềng lên nó được.

Thế nhưng hạt Psion vận dụng và cấu trúc là có cực điểm riêng biệt. Tùy thuộc vào cường độ và khả năng khống chế của từng người mà họ xây dựng không gian ma pháp để thi triển thuật thức.

Chính cái này sẽ ảnh hưởng Magic Power (Ma Lực) của các pháp sư, từ đó phân chia thành các thể loại phổ thông, ưu tú hay thiên tài.

Pháp thuật chậm rãi có thể học được, tuy nhiên những thứ bẩm sinh như vậy, gần như không có bất kì biện pháp nào để sửa chữa hoặc cải thiện cả.

Nếu dựa trên những lý luận vừa rồi, thì Hitomi dám khẳng định rằng, bản thân không có cực hạn... Mà giả sử như có, thì cũng phải vô cùng lớn.

Bởi vì, cậu không nghi ngờ gì, đã cảm nhận được gợn sóng của các hạt Psion tại không gian Nguyên Điểm.

Mà không gian này, chỉ nhìn thôi, Hitomi cũng không cách nào phán đoán được “nó”, rộng lớn bao nhiêu.

Dù rằng hiện tại, Hitomi chỉ có thể xài được một phần nhỏ của nó.

Tuy nhiên, cậu có thể học, có thể nói rộng rãi, và khai phá càng nhiều “vị trí địa lý” của Nguyên Điểm. Điều đó có nghĩa, không gian Psion của Hitomi là vô hạn phát triển.

Năng lực của cậu, sẽ không bị khống chế bởi cái gọi là thiên phú trời ban.

Cộng thêm Firudo khả năng quan sát và nhận biết sóng sinh mệnh của người khác, kết hợp với Ma pháp thi triển, chính là tuyệt phối.

“Mình chỉ cần dấu đi Firudo, coi như đó là lá bài tẩy... nếu xài nó để đánh lén, không biết trên thế giới này ai có thể tránh khỏi đây... (— —)!” —Hitomi có chút âm hiểm nở nụ cười.

Cậu chưa rõ lắm pháp sư mạnh nhất của thế giới bây giờ là ai, có được phạm vi thao túng Ma pháp là bao xa.

Trong không gian xây dựng thuật thức, nếu như cụ hiện hóa sẽ dựa trên vùng tính toán ma thuật đối chiếu với thực tại để ảnh hưởng và thay đổi vật chất.

Dù chưa sử dụng bất kì ma pháp nào, nhưng theo Hitomi tính toán, thì khoảng cách thi triển pháp thuật của cậu hiện này có thể lên tới một con số khủng bố, ba trăm mét.

Hoàn toàn nằm trong phạm vi bao phủ của Firudo là năm trăm mét.

Chỉ cần kẻ địch xuất hiện trong địa vực này, dù ẩn nấp hay trực tiếp lộ diện, đều rất khó phòng bị Hitomi tấn công.

“Hung phấn vậy đủ rồi... Nghiên cứu nó đã 〇_〇!”

Vận dụng ý chí lực, Hitomi bắt đầu kêu gọi Psion của bản thân.

“Ồ đây...!”

“Ồ đây này...!”

“Tới chưa... Hihi... hihi...!”

Tưởng chừng như có muốn vằn thanh âm đột ngột truyền vào não hải của Hitomi, có cười đùa riu rít, tí tøn thơ ca, ngây ngô khờ khờ...

Có điều, những âm thanh này đều có một điểm chung duy nhất, mà Hitomi chỉ cần nghe là lập tức phát hiện ra.

Chúng nó, giống hết, giọng của cậu khi còn bé...!!!

Nếu để cho mấy cái gia tộc lớn biết được, Hitomi lần đầu tiên thử nghiệm, tại không có người chỉ bảo, mắt chưa đầy mấy phút đã tiếp xúc được với Psion số lượng lớn thế này, chắc chắn hận không thể mời cậu vào gia tộc của họ.

Chuyện như vậy, “thiên tài” hai chữ không còn đủ để mô tả nữa.

Phurong đông Á Châu, thường gọi là “quái vật”, hoặc “siêu cấp thiên tài”... Phurong Tây, lại tôn sùng những kẻ như vậy với danh xưng “Thượng Đế Chi Tử”.

P/S: Mấy lão buff phiếu, châu các kiểu đều được ta đếm hết... Khi nào rảnh cái là bom một lèo luôn đọc cho sướng. Còn bận bịu thì đành... để đó mà nhìn thôi... /enlut, các con nghiện thông cảm giùm.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 139: Ma pháp (3)

Thiệt âm áp...

Vui sướng nữa...

Có thể cùng mọi người...

Chơi đùa thỏa thích...!

Vô số ý niệm xen lẫn trong đầu Hitomi, và rồi, tất cả chúng nó, bất chợt biến mất.

Chỉ còn xung quanh cậu một cái kia thuần trắng không gian, nhưng trong mắt Hitomi, giờ đã có chút khác biệt.

Lăn tăn, chen lấn mà không đùn đẩy nhau vô số hạt tròn tròn màu xanh trắng thỉnh thoảng lại lấp lóe lập lờ quang huy.

Hitomi gọi đó là “tụi nó” bởi vì cậu cảm nhận được tư tưởng rời rạc, tuy rằng ít ỏi của những hạt Psion nhỏ nhỏ này.

“Tụi nó” y hệt mấy con đom đóm, dập dờn chiếu sáng khắp nơi, không gian Nguyên Điểm đâu đâu cũng có.

Chỉ riêng khu vực tồn tại giọt nước là lộ ra một mảnh chân không, hư vô không thứ gì xuất hiện.

Nhưng bản thân giọt nước chính là một thế giới rồi, số lượng Psion của nó, đếm sao cho xuể chứ.

Psion của Hitomi hiện nay, làm gì mà đòi sánh được, nhìn bé tí nhưng toàn là dân có võ thôi.

Psion nhìn rời rạc là thế, tuy nhiên quan sát kỹ thì sẽ thấy “tụi nó” vận động theo một quy tắc vô hình. Dường như chia ra từng cụm nhỏ, xoay vòng vòng, làm Hitomi liên tưởng đến một thứ... Chính là Hệ Mặt Trời.

Cứ cách một khoảng thì có một cụm Psion lại vây tròn quay quanh một hạt có vẻ to bự hơn hẳn, lấy nó làm trung tâm hình thành một quỹ đạo riêng biệt.

Nếu không để ý kĩ càng thì khó ai phát hiện ra được, bởi vì nhiều lúc những “hệ sinh thái vòng tròn” này lại va chạm lẫn nhau, sau đó từ từ tách rời.

Mà khi xảy ra hiện tượng đó, một bên thông thường sẽ phình to hơn, hút đi Psion của phía còn lại. Và cái kia, mất đi một phần cơ thể, dĩ nhiên teo nhỏ so với trước.

Có điều, theo quan sát của Hitomi thì số lượng “Hệ Mặt Trời” dường như là cố định không đổi. Dù to hay nhỏ, nhiều hay ít, tụi nó vẫn sẽ lấy một vòng tròn cố định duy trì.

Và đến một số lượng, hay nói đúng hơn là kích cỡ nhất định, thì những “Hệ Mặt Trời” này sẽ không bành trướng nữa... Còn những cái nhỏ hơn thì tiếp tục vi vu, và tất nhiên, cũng sẽ nhanh chóng thôn phệ mấy cái to lớn đồng bạn và phình ra giống ban đầu.

Tìm thấy được Psion, cảm nhận được chúng nó rồi, việc kế cậu cần làm, đấy là vận dụng.

Vậy thì, vận dụng như thế nào?!

Nó lại quan hệ đến một thứ khác nữa, Edios!

Làm thế thông tin lưu giữ sự tồn tại của sự tượng trên thế giới, Edios tồn tại và hiện hữu ở bất kì mọi nơi trên thế giới.

Một cái cây...

Một tảng băng...

Xã hội nhân loại...

Siêu bão, lốc xoáy... Hay địa chấn...

Tất cả, đều liên quan đến Edios.

Nói chính xác hơn, đó chính là Edios!

Dùng ma thuật ảnh hưởng đến hiện thực, không phải là sáng tạo vạn vật. Đó là năng lực của thần linh chứ không phải con người.

Điều khiển Psion tác động đến Edios, làm thay đổi cấu trúc, nền tảng của Idea (Không gian thông tin lưu trữ các Edios). Từ đó, khiến cho thông tin về vật chất bị biến dạng, trở thành một hình thức khác biệt.

Ví dụ, khi một pháp sư triệu hồi nguyên tố băng, hay lửa để tấn công kẻ địch, thì không phải là họ hô biến ra ngọn lửa, hay băng đậm, mà là họ dùng Psion của bản thân về nên vùng không gian mà pháp làm thay đổi nhiệt độ của các phân tử trong không khí, khiến chúng nó thiêu đốt hóa thành Flame Attack (Hỏa Công), hoặc hạ nhiệt đưa về dạng Ice Berg (Băng Đầm).

Đây là nguyên lý căn bản của Ma Pháp sư và Ma thuật Hiện Đại.

Và một khi đã hiểu các định lý cơ bản, Hitomi không còn bất kì chướng ngại nào trong việc xài thử phép thuật đầu tiên của mình.

“Mình sẽ dùng cái này trước... (´ω´)”

Hitomi lấy ra một cái xe đồ chơi làm bằng gỗ đã được chuẩn bị sẵn, lòng bàn tay giương lên, hướng về phía xe con, ý chí đồng thời điều động Psion.

Rắc~~~~

Hitomi tựa hồ nghe được phá toái thanh âm, nhưng rất nhanh, cậu biết nó từ đâu ra.

Quán tính chuyển động bị ngắt quãng, mô hình vỡ nát, Psion giống như dòng lũ ào ào lao đến “Cánh cổng” ý chí do Hitomi tạo ra.

Edios, cải tạo!

Speed-Type Magic (Ma Thuật Hệ Gia Tốc), khởi động!

Oành!

Hitomi còn chưa kịp phản ứng thì cái xe gỗ đã phóng đi như một tia chớp và đập thẳng vô cánh cửa phòng.

Ầmmmm...~~~~

Thảm thương thanh âm kèm theo là cái kết đáng lòng.

Chia năm xẻ bảy xe gỗ cùng với phần dưới cánh cửa một cái lỗ chính là minh chứng duy nhất cho sự tồn tại của nó.

Hitomi!!!

[CLGT... ㄟ_ㄟ!?!]

Hitomi dám thề là cậu chỉ mới nhúc nhích ý nghĩ phép thuật lên chiếc xe, còn chưa kịp la lên câu chú hay mấy thứ khác đại loại thế cho thêm phần hoành tráng thì mọi chuyện đã thành thế này đây.

Tốc độ rùa bò xe ngựa...Hô biến một phát đã trở thành máy bay tên lửa...!?

Ai mà nghĩ tới, ai mà tin chứ?

May mắn là Hitomi để đảm bảo an toàn (đồng thời tránh bị mất mặt), đã mua khá nhiều xe gỗ đồ chơi về thử nghiệm.

[Cơ mà, không phải trong sách nói, phép này gân gà lắm hay sao...Hiệu quả cũng bình thường nữa...Chỉ dùng cho đi thi là chính...(-.-)!]

Ma thuật điều khiển tốc độ của mục tiêu bao gồm gia tốc và giảm tốc, trên thực tế gần như ít có người nào xài thuật này trong chiến đấu. Vì dù họ có đầu tư thêm càng nhiều Psion, tính năng thực dụng của nó thật sự chả đáng khen tí nào

“Xem ra, sách nói cũng chưa chắc là đúng!”

Hitomi vuốt vuốt cằm tự nhủ,” Nếu không phải vậy thì chỉ có duy nhất một lý do...Đó là bản thân mình!”

Bình thường người, thậm chí là thiên tài, chắc chắn cũng thể nhanh giống Hitomi.

Tất cả đều phải tuân theo một quy luật tự nhiên gần như bất buộc.

Tìm kiếm...Tiếp xúc...Thử nghiệm...Thất bại vô số lần...Thành công...

Dẫu có người thành công ngay tại bước đầu tiên, thì một trăm phần trăm sẽ không có ai dùng ra được mạnh mẽ ma thuật đến thế. Đặc biệt đối với một cái hết sức “cùi bắp” ma pháp.

Lần thứ hai thử nghiệm, Hitomi đã rút ra bài học, chú ý nhúc nhích từng chút một Psion, ban đầu tiêu hao tầm một phần trăm Psion đã ghê gớm đến thế.

[Nhẹ nhàng lại...Nhẹ nhàng lại...(-.-)!]

Hitomi trong lòng lẩm bẩm. Cậu chỉ xài khoảng chừng một phần ngàn chỉ số Psion, không còn thấp hơn thế nữa.

Quả nhiên, lần này, xe con chẳng hề xuất hiện tượng bạo tăng tốc độ nữa.

Mà Hitomi nhân cơ hội quan sát cả bản thân và xe gỗ.

Khi cậu niệm thuật, ra chỉ lệnh tại vùng ma thuật trong não ánh chiếu đến hiện thực, cánh tay phải dùng làm vật dẫn của cậu lóe sáng lập lờ, giống như có vô số thông tin và dữ liệu bao quanh.

[Đây là bình thường hiện tượng hay là gì...(0.0)!?]

Hitomi không nghĩ tới sử dụng ma pháp lại có thanh thế to lớn như vậy.

Mặc dù chưa đến mức chấn động gì, cơ mà phô bày cho toàn bộ thiên hạ coi, chẳng phải là đang bô bô nói, ta chuẩn bị thi pháp hay sao?

Còn quá ít tin tức, không có dẫn đạo sư, những việc như vậy đôi khi khiến Hitomi phải khổ não suy nghĩ.

Bởi vì cậu không biết đó là phổ thông chuyện tình, hay là vấn đề do mình.

“Nên xài một cái khác...(・ω・), nếu chất không có, thì ta lấy số lượng để suy đoán và đền bù!”

Cất xe gỗ vào trong bọc, Hitomi lấy ra một thứ khác. Tiếp theo ma pháp, xe gỗ có thể chịu không nổi, Hitomi cũng không muốn phí tiền một cách vô ích.

“Gấu bông...vời mày thì ma pháp này có lẽ chỉ là cón con thôi!”

Gấu bông:!!!

Hitomi cười hắc hắc, cơ mà gấu bông chỉ là vật chết, dẫu biết có điều kinh khủng sắp xảy ra với mình cũng chỉ bất lực nhìn thôi.

“Ma thuật hệ gia trọng (Weight-Type Magic) - Phân trọng lực thuật...Mục tiêu Gấu Bông!”

Sàn gạch dưới chân gấu đột nhiên sáng lên, một cái vòng tròn với rắc rối họa tiết và hoa văn chỉ trong nháy mắt xuất hiện rồi biến mất.

Nhưng cũng trong khoảnh khắc đó, ma lực đã truyền vào gấu bông, Hitomi thấy nó rung lắc vài lần rồi bắt đầu trôi nổi trên không.

Một centimet...

Hai centimet...

Ba centimet...

Mãi đến gần hai mét, gấu bông mới dừng bay lên, mà lơ lửng trước mặt Hitomi.

“Psion lượng sử dụng tương đương với Speed-Type Magic (Ma thuật gia tốc), ảnh hưởng cũng hao hao giống nhau...!”

“Vây nghĩa là hai loại ma pháp vừa nãy uy lực hay điều kiện sử dụng không khác bao nhiêu!”

Hitomi không muốn dùng ma thuật lên những vật nhỏ nữa. Thử như vậy đủ rồi, cậu dự tính thi phép vào những món khác to hơn.

Tỉ như, tảng đá chẳng hạn!

Trời chiều mát mẻ, các tầng lầu, người nghỉ ngơi trong phòng, người quét tước chùa chiền, người dọn rác đốt lá...

Hitomi thông báo cho Yamata xong liền nhắc bước đi về phía khu rừng xa xa.

Bây giờ có thể xác nhận Firudo dùng không có trở ngại, bởi vậy Hitomi chả chút nào bận tâm về việc bản thân mù đường phát tác.

Nhanh nhẹn di động trong rậm rạp rừng cây, thỉnh thoảng hiu hiu gió thổi cùng râm mát tán lá làm Hitomi cảm thấy cả người thoải mái vô cùng.

Đến khu đất ngày thường các tầng lầu đền Kyuchou hay luận bàn, Hitomi dừng lại.

Nơi này, cảnh sắc...giống như, có chút khác lạ...!?

Hitomi cẩn trọng vờn Firudo cảm nhận xung quanh sóng năng lượng.

[Không có ai...(0-0)!?]

[Chẳng lẽ mình quá đa nghi...!?]

Dò xét thêm hai, ba lần nữa chắc chắn không hề có bất kì mối nguy hiểm nào tiềm ẩn cạnh bản thân, tuy nhiên, để đảm bảo bí mật, Hitomi quyết định rời xa

thêm một đoạn nữa. Sau đó, nhìn quanh quất và cạy lấy một hòn đá to, nhẹ nhàng đặt nó vào khoảng đất trống mà cậu đã dọn sẵn.

“Nào, Ma pháp...Phô bày uy lực thực sự của người cho ta thấy đi...ồ_ồ_!”

~~~~ Mahouka No Rettousei ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Biến cố (1)

Hitomi tung Ma thuật phản trọng lực vào tảng đá, chỉ thấy nặng mấy trăm ký to lớn thạch đầu giống như lông vũ một dạng phiêu phiêu từ từ trên không trung.

Hitomi nhìn nhìn, chợt nảy ra một ý tưởng, “Speed –Type Magic!”.

Bình yên vô hại tảng đá, phút chốc hóa thành một cái kính khùng bình khí, lấy cực nhanh tốc độ phóng đến trước nó cây cỏ thụ.

Oành!

To bằng ba, bốn người ôm cây già, không hề có sức mạnh phản kháng nào tức thì bị lực hút từ khối đá đập cho rung rinh dữ dội, nửa thân cây phía trên gần như nứt gãy ra.

“Uy lực sát thương, nhìn trông ghê gớm, kì thực chỉ có tiếng mà chẳng có miếng...Nhưng nếu mình thay kích cỡ chùng này bằng vô số hạt sỏi nhỏ khác thì sao...(- -)!”

“Đặc biệt...Kết hợp với Firudo từ lực, bản thân mình điều khiển hạt sắt nhỏ, cộng thêm ma thuật gia tốc và phản trọng lực...”

“Lúc ấy...Chà chà...☹(°▽°)☹!”

Hitomi chỉ tưởng tượng thôi đã cảm thấy rùng mình...Cậu cũng không dám thử nghiệm chiêu thức vừa mới nghĩ ra đó.

Phạm vi cùng với uy lực của nó, so với ban nãy to lớn thạch đầu, chênh lệch thật sự quá lớn. Cứ như là trời và đất ở giữa vậy.

Mặc dù là newbie, tuy nhiên Hitomi đã chứng tỏ tài năng trác tuyệt của mình, đáng tiếc là không hề có ai ở đó để cho cậu một lời cổ vũ hay động viên cả.

“Tham thì thâm...!”

Hitomi tự nhủ như vậy, cậu cũng không kiêu ngạo cho rằng bản thân có thể thành thực mọi loại phép thuật ở những lần thí nghiệm non nớt nhất. Dẫu chúng chỉ là những pháp thuật sơ đẳng.

Ba, là con số Hitomi giới hạn cho chính mình.

Cậu sẽ chỉ dùng, và luyện tập phép mới, khi nào bản thân đã cực kỳ thông thạo ba loại Ma thuật căn bản (Basic Magic).

Hai loại vừa rồi, Speed-Type Magic (Ma thuật hệ gia tốc) Speed-Type Magic (Ma Thuật Hệ Gia Trọng), là đơn giản nhất hai cái ma pháp.

Cái cuối cùng này, sẽ khó hơn một chút.

Convergence-Type Magic (Ma Thuật Hệ Hội Tụ), Hitomi hồi tưởng lại những điều trong sách đã viết.

Hội tụ phép thuật, cũng là một dạng hỗ trợ ma pháp, không có tính năng trực tiếp công kích, tuy nhiên phổ biến hơn rất nhiều so với Speed-Type Magic và Speed-Type Magic.

Nó cho phép pháp sư thay đổi mật độ của vật chất.

Giải thích nhìn có đôi chút màu mè triết lý, nhưng thực sự chả có gì.

Thay đổi vật chất ở đây, chính là thay đổi đặc tính “Mềm–Cứng, Sắc bén–Cùn”.

Một thanh kiếm gỗ, bình thường giao đấu nhiều nhất chỉ được gây sát thương ngoài da, không có khả năng tổn thương nặng nề, hoặc uy hiếp đến tính mạng của đối phương.

Tuy nhiên, nếu người dùng cố tình chuyển đổi mật độ gỗ cứng ngang với sắt thép, đồng thời sống đao trở nên bén nhọn cực kì, vậy thì kiếm gỗ đó, không đơn thuần là bình khí luận bàn, mà rất dễ dàng trở thành hung khí giết người.

Tương tự, nếu Psion đủ mạnh, pháp sư hoàn toàn có thể biến mặt đất dưới chân hóa bùn lầy, giam cầm đối thủ đến chết.

Convergence-Type Magic là một loại hết sức chuyên dụng ma thuật, đặc biệt trong chiến đấu và các đơn vị bộ đội, người ta thường xuyên thấy Hội tụ ma pháp tung ra tựa cơn bão.

Hiện tại thế giới, khi các pháp sư đã có tiếng nói và địa vị thậm chí ngang bằng với các cường quốc sở hữu hạch đạn và các chiến lược vũ khí, thì binh khí lạnh, vũ trang cùng thuật cận chiến trở nên quan trọng vô cùng.

Các hành động trăm thủ xuất hiện thường xuyên, không chỉ tại báo đài, ngay cả địa phương nhỏ lẻ nhiều khi vẫn xảy ra những trận chiến như thế, từ nhỏ đến lớn đều có cả.

Lần này thì Hitomi không xài tới đá nữa, cậu nhảy lên ngắt một mảnh lá và chạc của cây thụ già đã bị đứt gãy lúc nãy.

Theo ánh nhìn của Hitomi, lá cây phát tia sáng dịu nhẹ rồi dần dần chuyển màu lam đậm, có xen lẫn chút óng ánh hoàng kim.

Hitomi vuốt ve từng phiến gân, màng lá, cảm giác sự mát lạnh, có chút nhồn nhột, ngứa ngứa nơi tay. Phải biết rằng Hitomi hiện tại là chính hang mình đồng da sắt, có thể gây cho cậu ngoài lẽ cảm nhận, chứng tỏ đồ vật trước mắt phải rất sắc bén.

~~~~~ Phiu ~~~~~

Hitomi phóng đi mảnh lá, chỉ nghe tiếng gió rít gào, cách cậu năm mét một cây cỏ thụ đột ngột đóng đinh một vết vàng sáng loáng.

Hitomi chạy tới quan sát, tiện tay một ném, nhưng lá cây lại đâm sâu đến gần mười centimet. Tuy nói rằng lực đạo của cậu không hề yếu ớt, nhưng chẳng thể phủ nhận rằng, Ma thuật hội tụ tăng phúc mật độ của vật liệu quả thật rất kinh người.

Có điều, thứ này không phải vĩnh cửu tính.

Bởi vì thế giới có khả năng tự mình chữa trị.

Vậy nên, chỉ cần Psion của Hitomi tiêu hao hết, vùng thi triển thuật thức giải khai, Edios lưu trữ thông tin lực tức hồi phục như cũ, lá cây sẽ trở lại hình dáng mảnh dẻ của nó khi xưa.

Thử đi thử lại, thử tới thử lui, hết đất đai cây cối thì chuyển qua các sinh vật sống.

Hitomi hô biến vào một chú chim... Chim đang bay gãy cánh sà xuống, thể trọng tăng đột ngột khiến nó không cách nào thích ứng kịp.

Nhưng rất nhanh thôi, Psion tán ra, chim lại được trở về bầu trời.

Không chỉ loài cầm, mà thú dưới đất, ong, sâu, bướm, vân vân, Hitomi đều cho chúng nó “một thoáng trải nghiệm ma thuật”... Bao gồm Speed Type Magic, Weight Type Magic và Convergence-Type Magic.

“Thú vị nhỉ...(0.0)?!”

Hitomi cảm thấy kinh ngạc khi ma cậu trộn lẫn hỗn hợp đánh kếp ba ma thuật lên một bé thỏ con.

Tăng tốc phép...

Giảm trọng phép...

Cứng rắn phép...

Đặc biệt phép cứng rắn, tựa hồ khoác lên mình thỏ một lớp chiến giáp màu vàng chói sặc sỡ trông xinh đẹp cực kì.

[Nếu để cho Momo với mấy cô nữ kia thấy chắc chắn là mê tít mất... $\geq \omega \leq$]

Sau khi bỏ trợ ma thuật xong, thỏ lập tức biến hình... Sức chiến đấu bạo tăng.

Hoa mắt một cái là Hitomi phải chú tâm mới thấy nó nhảy phóc qua mấy cành cây, chẳng khác gì sóc cả. Chưa hết, gai trên mình khiến thỏ ta tự tin tăng mạnh, đụng liên tiếp nhiều chạc cây không xi nhê liền không thèm quan tâm, cứ thế một đường thẳng tiến.

Thỏ đi xa rồi, Hitomi cũng thu tầm nhìn không quan tâm nữa. Rốt cuộc cũng chỉ là một thí nghiệm nhỏ mà thôi.

“Hôm nay tu luyện như thế đủ rồi...!” - Hitomi thì thảo, bất chợt, cậu nghe văng vẳng đâu đó tiếng leng keng va chạm của kim loại và tiếng người la hét.

[Lại có người tới gần như vậy...(0~0)]

Bởi lúc này luyện ma thuật có chút mê mẩn khiến Hitomi thu hẹp bớt phạm vi đề phòng, co xuống chỉ còn năm đến mười mét phạm vi cảm nhận, thế nên hiện tại mới phát hiện có “kẻ nhập cư trái phép” ở đây.

[Rốt cuộc là phổ thông hay là đặc biệt sự tình đây...]

Hitomi thoáng chút ngẩn ngơ, không chần chừ búng người lên thân cây. Thân thể nhẹ tựa lông hồng bắn về phía trước, trong nháy mắt đã vô tung vô ảnh.

Cậu lựa chọn gia trì cho bản thân hai loại ma pháp vừa học, Ma thuật gia tốc cùng giảm nhẹ thể trọng. Không sử dụng Soru hay Geppo vì dù có cố giảm thiểu tiếng động đến mức nào thì hai thức này cũng gây ra không nhỏ âm thanh rung rung trong không khí.

Nếu chưa biết năng lực của các Ma pháp sư thì thôi, tuy nhiên, khi Hitomi đã hiểu rõ được phần nào sự đáng sợ của họ thì cậu cũng chẳng dám bất cẩn tí nào.

Dù sao vẫn còn rất nhiều ma thuật bí truyền ngoài kia Hitomi chưa hề rõ ràng công dụng cũng như uy lực, chỉ riêng Ninjutsu của đền Kyuchou đã rất đáng gờm rồi.

Mà trên thế giới này, không bao giờ thiếu nhất, chính là những cái kia cổ xưa gia tộc cùng bí mật của họ.

“Hãy...Ya...!”

Bình...Bình...Bốp...

Cốp...Cốp...!!!

Nương theo mỗi lúc một lớn tiếng gầm gừ và chói tai âm thanh ma sát giữa kim loại với nhau, Hitomi chỉ mất chưa tới hai mươi giây là đã tới được chỗ đánh nhau.

Không...

Phải nói là cỡ nhỏ chiến trường thì đúng hơn!

Xung quanh mười mét phương viên cây cối ngã ràn rạt, đứt gãy không một cái lành lặn. Trên mặt đất nhiều hố to từ mười centimet đến nửa mét đều có.

Mà thủ phạm “phá hoại cây cối”, hiển nhiên là hai người cậu thấy trước mắt.

Hai người này mặc hai bộ chế phục bó sát người, nhìn hiện đại tinh vi cực kì, thỉnh thoảng lại ánh lên màu lam nhạt ánh sáng.

Hitomi cảm nhận được sóng Psion dao động, không chỉ ở không khí, mà còn trên hai bộ đồ đó. Vậy có nghĩa là, hai tên kia, thân phận chẳng hề đơn giản chút nào.

[Trạm chỗ ma thuật lên một món đồ cỡ trung như áo quần, đồng thời duy trì mấy loại ma pháp hỗ trợ, kéo dài lâu đến vậy...Rốt cuộc, bọn họ thuộc tổ chức nào đây... ►_◄]

Bất chợt, cách xa Hitomi nhất người mặc áo đen hình vân ri, họa tiết có chút giống hình rồng thốt lên một câu tiếng anh tiêu chuẩn, cánh tay tỏa ra ánh huỳnh quang, giống như chuẩn bị phóng thích pháp thuật.

“Chết đi...!”

Hắn ta đột nhiên hét to rồi quăng ra một quả chói sáng lựu đạn.

Mặc màu xanh thâm đen đen, sau lưng có ghi con số 101 kẻ đối diện tựa hồ bất ngờ vì hành động của đối phương.

Oành!

Chói lòa con mắt ánh sáng từ quả lựu đạn chiếu ra, làm tắt cả phải nhú mắt lại.

Một giây ngắn ngủi, trong chiến đấu, cũng là hết sức nguy hiểm sai lầm.

Và dĩ nhiên, ai cũng sẽ phải trả giá cho điều đó.

Vù~~~~

Phập!

Lợi dụng thời cơ tức thì, màu đen áo rồng lao đi như tia chớp, trên tay kiếm hóa thành một vòng trắng lưỡi liềm quét thẳng về phía đầu của kẻ thù.

Người này phản ứng cực nhanh, định tung ma pháp phòng thủ, bỗng nhiên lại thốt lên một tiếng đau đớn.

[Không phải chứ...]- Hitomi nhú mày, [...lại bị thương...(- -)?!]

101, Hitomi tạm gọi như thế, đang che dấu máu chảy đầm đề, đến hiện tại rốt cuộc bị phát giác.

Cũng vì thế mà 101 lỡ mất một nhịp, chỉ thiếu chút nữa là đã bị chém chết tại chỗ.

Mặc dù né tránh chỗ hiểm, 101 vẫn phải trả giá thêm thêm một cánh tay máu chảy đầm đề nữa. Tổng cộng hai tay của hắn gần như đều phế đi.

“Khắc khặc... Binh đoàn 101, các ngươi tựa không ngờ tổng bộ của chúng ta tìm đến được bí mật địa điểm của các ngươi phải không... (￣ー￣)!”

“Vi lý do gì...!”- Bên kia người nghiêng răng hỏi.

“Khà khà... Ta biết ngươi có ý định câu giờ, nhưng đằng nào nơi đó cũng sẽ diệt vong trong vòng nửa tiếng nữa mà thôi... Trả giá cho ngươi thoát đi... Ha ha, liệu có ai ở chốn này cứu ngươi được chứ...!”

“Còn lý do sao...!” – Hình rồng áo đen chợt lạnh lùng nói, “Có tiền là có tất cả... Không hẳn lúc nào cũng đúng, nhưng gần như chín mươi phần trăm tỷ lệ là đủ rồi...!”

“Bán nước sao... Phán bội giả...!” – 101 ôm lấy vết thương bị ai nói, “Trong khi chúng ta huấn luyện binh sĩ, chiến sĩ, chiến đấu sa trường vì họ... Những con chó hèn nhất ấy...!”

“Giờ người mới thấy rõ điều đấy sao... Ngu xuẩn... ▽(￣ー￣)▼!”

“Ta nghĩ nhiều đó là quá nhiều cho một kẻ sắp xuống mồ... Chết đi!!!”

Hình rồng áo đen gầm lên dữ tợn, lam nhật trên áo lần nữa lóe sáng, cả người tựa thiểm điện chấp kiếm đâm thẳng tới 101... Bên kia người, tâm tình thất vọng lẫn tuyệt vọng, đầu gục thấp giống như đang chờ từ vong phán quyết hàng lâm.

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Biến cố (2)

Xoẹt ~~~

“Cái gì... (ノ≧≡≦)!”

Đang cấp tốc tấn công người áo đen, khóe mắt nhìn thấy một đạo quang mang lấp lánh sợ tốc độ từ xa xa vòm cây bắn thẳng tới mình, cả người lông tơ dựng đứng lên.

“Kẻ nào...!”

Đang trên đà tiến đến, không còn kịp rút vũ khí về phòng thủ nữa, Áo đen cắn răng, phản ứng cực nhanh kích hoạt ma pháp tại trang phục, đồng thời cố gắng né đi chỗ yếu hại của bản thân.

Kinh khủng vật lạ, thậm chí so với đạn còn muốn mạnh mẽ, chỉ trong tích tắc áo đen mới làm ra sơ sài phòng ngự, đã va chạm vào người hắn.

Ầm...!

Phốc ~~~

Áo đen hình rồng giống như điều gãy cánh, bị khủng bố lực trùng kích cùng sóng xung kích đánh bay một đường thẳng kéo dài lê lét bốn, năm mét mới chấm dứt.

“Ta chưa chết...(0.0)!?” - 101 ngờ nghệch mở mắt ra.

Giây phút đón nhận từ vong ấy, hắn đã nhắm mắt lại, nhưng âm vang điếc tai từ đòn tấn công bất ngờ khiến hắn phải giật mình lui bước.

Nhìn trước mặt quang cảnh, 101 cảm thấy có chút rung động.

Đối thủ của hắn, cũng chẳng phải tay mơ. Dù là ở trạng thái đỉnh phong 101 đều chưa dám nói chắc sẽ chiến thắng được tên kia.

Vậy mà...Hắn đang trông thấy gì đây?

[Được cứu rồi...!]

101 lòng mừng khắp khỏi...

“Chỉ một đòn, gần như muốn hạ gục một cái tinh nhuệ chiến sĩ có trang bị ma phục cùng võ trang đầy đủ... Sức công phá từ không biết vật chất, phán đoán là rất nhỏ...Dẫu cho đánh lên, cũng không ghê gớm như vậy chứ... ▯▯?”

101 cảm nhận được sóng dao động Psion, dĩ nhiên người vừa mới cứu bản thân cũng là một pháp sư.

Có điều, sóng này yếu ớt vô cùng, tựa hồ người kia chỉ là thuận tiện đánh một cái búng tay ra phép thuật này vậy.

[Mà nó có phải là phép thuật hay không còn chưa thể khẳng định được... (- -)!]

“Khụ...Khụ...Khụ...Khốn kiếp...Thằng chó nào...Dám đánh lên Liu Xifeng tao... (ノ益ㇿ)!”

[Liu Xifeng...Đó là tên của hắn...Nghe rất giống người TQ...▶_◀]

Dường như quá tức giận vì bị đánh lên, Liu Xifeng cũng quên bém mắt điều cấm kỵ khi chiến đấu, đồng thời đã để lộ ra tin tức về bản thân.

Mặc dù Hitomi không dám chắc chắn hắn tung là tên thật hay giả, nhưng có một điều cậu dám khẳng định rằng, tên áo đen hình rồng này, không phải là người trong nước.

Ngược lại, đứng gần Hitomi hơn 101, từ khẩu âm đến phong cách nói chuyện, hoàn toàn phù hợp với một công dân của Nhật.

Đã là đồng bào, dù đúng hay sai, tựu vẫn hơn là người ngoài.

Hitomi trong nháy mắt đưa ra quyết định, hai mắt xẹt ngang một tia điện quang, toàn thân co lại giống tư thế của một con báo chuẩn bị vồ mồi.

Cậu không định sử dụng ma pháp, bởi vì từ việc Liu Xifeng có thể nhạy cảm phát hiện và chống đỡ được đòn đánh lên của Hitomi, cậu biết rằng ma pháp thực hiện ở khoảng cách quá gần, rất khó tránh khỏi bị đối phương phát hiện dao động của Psion và tiến hành phòng thủ.

Liu Xifeng đã quay trở lại.

Cả người trang phục nhiều chỗ rách rưới, thùng lỗ chỗ, đặc biệt phần trên gần như xám đen một mùi than khói, giống như vừa bị ai đốt cháy khét lẹt vậy.

Mũ giáp mặt của Liu Xifeng cũng bị đánh bay, hắn hi sinh một thân chiến trang của mình để đổi lấy an toàn của bản thân.

Hitomi nhìn thấy đằng sau lớp che giấu đó là khuôn mặt một người đàn ông trung niên.

Hắn ta, trông rất bệnh hoạn.

Tóc tai để lôm chồm, vài chỗ tia ngang, mắt tròng, gò má hóp lại, hốc mắt khô khốc, bờ môi nở ra một nụ cười có chút điên cuồng, nhưng thần sắc cảnh giác không hề giảm bớt đi dù chỉ là một chút.

“Con chuột nhỏ...Lộ diện đi nào...Đến cứu đồng bạn của mình đi chứ...Khà khà...!”

Liu Xifeng vừa nói, vừa chậm rãi từng bước đến gần 101, ý đồ uy hiếp rõ ràng.

Có điều, giáp ngoài đã bị phá hủy, dầu đang cố gắng tỏ vẻ cường thế, nhưng cũng không thể che dấu đi vẻ hoảng loạn trước một đối thủ bí ẩn đang chờ đợi ở một nơi nào đấy trong khu rừng để đánh lên hắn.

Mồ hôi càng lúc càng chảy thành từng giọt trên mặt Liu Xifeng...

Hắn đang đánh cược...

Cược rằng, tên sát thủ kia, có nghe được cuộc đối thoại ban nãy giữa hai người.

Mà đã như vậy thì, 101 giá trị, là không thể bàn cãi...

Để bảo vệ đối phương, tên kia, sẽ phải lộ mặt ra...Đến lúc ấy...

Liu Xifeng siết chặt nắm tay giấu trong áo, âm thầm nảy lên ác độc suy nghĩ.

“Ép ta đi ra ngoài ánh sáng sao...!”

Hitomi cười gằn, xung quanh đột nhiên nổi gió tán loạn.

~~~~~ Vũ ~~~~~

Rào rào...

Vô số mảnh vụn đá, lá cây, gỗ mục, thổ nhưỡng...giống như lốc xoáy một dạng phóng ra ngoài tựa phi châm hướng về phía Liu Xifeng.

Đang cảnh giác tột độ, Liu Xifeng bỗng nhiên nghe tiếng động từ cánh trái vang lên, vội vàng rút trong ống tay áo giấu kỹ Cad, miệng lẩm nhẩm gì đó, bốp cò bắn một phát.

Im ắng không chút tiếng động, vừa va chạm với đất đá, sỏi bụi, ma pháp tức thì phát động...

Oành!

Màu vàng chói kèm theo nóng hầm hập ngọn lửa nổ bùng lên...

Pằng! Pằng! Pằng!

Liu Xifeng liên tục nổ ba lần súng, trước mặt hắn một mảng rừng cây ngay lập tức bị biển lửa bao trùm. Nhưng Liu Xifeng không chút nào toát ra thư giãn thần thái, ngược lại càng co rụt người, cẩn thận quan sát xung quanh hơn.

Vù ~~~

Gió lần nữa rít lên, Liu Xifeng căng con mắt ra quét ngang, trong lòng một trận lộp bộp.

Từ trận đánh ở cứ điểm bí mật, cho đến truy đuổi 101 đến khu vực này, tuy rằng hắn tỏ ra cực kì mạnh mẽ, nhưng chỉ có Liu Xifeng biết, bản thân sắp đến cực hạn, thân thể thì còn kháng cự thêm chút, ma lực lại gần khô kiệt.

Trong đầu hắn Psion đã sắp xài hết rồi.

Nhất là ban nãy xả một loạt “Hỏa Cầu” ma pháp, đã làm tiêu tốn một lượng lớn Psion còn sót lại của Liu Xifeng.

“Đáng giận tên giầu mặt... Có dám đi ra quyết một trận tử chiến với ta... (ノ益恵)”

Đối phương thật sự tạo cho hắn quá lớn áp lực.

Ngay từ lúc giao phong đến giờ, kẻ địch chỉ ra tay đúng hai lần.

Lần đầu tự phế đi pháp trang mà tổ chức luôn tự hào.

Lần thứ hai, suýt chút nữa vắt khô ma lực của hắn.

Liu Xifeng đang cố gắng câu giờ... Bởi vì, kéo được càng lâu, hắn có thể hồi được thêm Psion, đồng thời tổ chức có thể đã đánh hạ cứ điểm của bọn 101, và chạy tới đây chỉ viện cho hắn.

Có điều, Liu Xifeng, bàn tính thật nhiều, nhưng quên mất một điều cực kì quan trọng.

Đó là, Hitomi cũng không phải tay mơ mới tới để nghe hắn giảng giải.

Làm một cái anh hùng lâu năm, Hitomi đã tích lũy không ít kinh nghiệm đối phó tội phạm. Cậu đang chờ, chờ một cơ hội nhất kích tất sát.

[Cái gì binh đoàn... Tự không phải là chuyện mình có thể lo được... Bắt tên này trước đã... っゝ]

Liu Xifeng rống giận, la hét một trận, chẳng hề thấy trong rừng truyền đến phản ứng gì, lòng nhẹ nhõm, nhưng vẫn chưa mất đi cảnh giác hoàn toàn.

Hắn hướng 101 cười khặc khặc nói:

“Xem ra tên kia chỉ là vô tình đi ngang qua... Mơ mộng kiếm ai cứu người nữa, binh sĩ binh đoàn 101 à... (———)”

Nhưng vừa thốt xong chữ cuối cùng, Liu Xifeng chợt cảm thấy cả người mát lạnh, lông tơ dựng đứng hết lên, phía sau hắn tiếng gió rít gào cũng xé rách không khí...

Liu Xifeng giật nảy người, không ngờ đối thủ chọn lựa đúng giây phút hắn hạ thấp nhất sự chú ý đối với cảnh vật quanh người.

Hắn nóng nảy quay đầu, chỉ thấy một bóng đen to lớn giống như đại bác hỏa tiễn muôn ập đến bao phủ toàn thân hắn.

[Không tránh né được... Vỡ nát nó...!]

“Flame Attack Magic...!”

Bây giờ chả có gì gọi là tiết kiệm nữa rồi. Ở khoảng cách gần như thế, Liu Xifeng hoảng sợ rống to lên, tay trái lóe sáng Psion, tay phải cầm Cad triển khai thuật thức.

UỶNH...!!!

Mạnh mẽ lực đụng độ cùng sóng xung kích tạo thành một trường chân không ngăn ngừa tại chính giữa chỗ va chạm rồi thổi bùng ra bốn phía, từng mẩu đá vụn, cây cỏ, cỏ thụ, thậm chí cả bản thân Liu Xifeng cũng không nhận được bị đẩy lùi hai, ba mét.

“Bắt được người rồi nhé...!”

Sau lưng bỗng truyền đến một giọng nói, Liu Xifeng cảm giác hốt hoảng, chưa kịp liếc nhìn hay hô lên tự cảm thấy hoa mắt choáng đầu, vùng gáy đau nhói. Trước mặt hần xuất hiện vô số sao trời và chim chóc bay vòng vòng.

Âp!

Liu Xifeng rốt cuộc không thể trụ vững nữa, ngã rầm xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Hitomi nhìn nhìn tên này, bữu mỗi đưa chân đạp hần hai cước nói:

“Yếu mà cứ thích tỏ vẻ nguy hiểm...!”

Nếu không phải là lượng kiến thức của cậu quá ít ỏi, đồng thời e sợ Liu Xifeng còn có lá bài tẩy gì có thể uy hiếp đến 101 đứng gần đó, cậu mới không dám đi ra tấn công trực diện, chỉ hù bòn hù gió tên kia một hồi.

Ban đầu ý định của Hitomi là dụ dỗ hần ta đi xa thêm một chút, bản thân sẽ dùng lực lượng tuyệt đối để trấn áp. Lý do là chỉ số của Liu Xifeng so với cậu còn muốn thấp quá nhiều, ma pháp thậm chí còn chẳng xuất sắc bao nhiêu (ấy là Hitomi so sánh với chính mình và rút ra kết luận).

“Xử lý xong một thằng... Còn người kia...!”

Hitomi liếc nhìn 101, hơi chần chừ, không biết nên quyết định như thế nào.

Một đằng, cậu có thể điện báo cho Yakumo trụ trì, gọi lực lượng địa phương đến giải quyết. Nhưng nếu làm như vậy cũng sẽ bộc lộ ra sự tình mà bản thân dấu diếm lâu nay.

Chưa có được chỗ dựa vững chắc và sức mạnh tuyệt đối ở thế giới này, Hitomi không muốn bộc lộ toàn bộ bài tẩy và danh tính mình ra.

Thế nên là...

Cậu, sẽ tự mình tra xét!

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Đột xuất sự kiện (1)

Hitomi kéo lấy Liu Xifeng đặt dưới một gốc cây cổ thụ, lại thi triển ra Ma pháp hội tụ, biến một sợi dây thừng làm bằng lá cây tại chỗ hóa thành một sợi dây cứng rắn ngang với thép hợp kim, cũng không mất đi sự mềm mại vốn có.

Chuẩn bị xong, Hitomi dùng dây trói tên Liu Xifeng lại, vòng mấy vòng như một chiếc bánh chưng, chắc chắn cực kì.

“Yosh...!” –Hitomi mỉm cười nhìn kiệt tác của mình, “Thế này thì khỏi gãy dựa, khỏi xài ma pháp nhé... ๑ ͜ ๑!”

Đứng ở ngoài nhìn, 101 cảm giác có chút tim đập chân run.

Trông đối phương còn trẻ măng, tuổi ước chừng chỉ mới học sinh cấp ba, vậy mà thủ đoạn lại cực kì gọn nhẹ mà quyết liệt.

Thấy ánh mắt của Hitomi hướng mình liếc qua, 101 trong lòng thoáng trầm xuống.

[Nên khai báo... Hay là giấu...(-.-)]

[Lỡ như đối phương là thù không phải bạn thì sao... Có điều tổ chức đang gấp rút lắm rồi...]

[Làm cách nào an toàn gặp đại sư nhờ chi viện đây...(0~0)...]

Bịch!

“Này... Ông anh đang nghĩ gì thế...(- -)!”

Hitomi bước tới vỗ vào vai của 101 đang lo lắng miên man suy nghĩ.

“Hề...(0.0)?!”

101 giật nảy người, hần kém chút quên bản thân còn đang ở chiến trường.

“Cậu...Cậu... là ai...?”

“Cái đó là tôi hỏi mới đúng chứ...(- -)!”

Hitomi cau mày nhìn 101 nói, “anh thuộc cơ cấu tổ chức nào...Làm ra động tĩnh lớn như vậy không sợ cơ quan chính quyền bắt giữ sao... (0~0)!”

[Nếu không phải cùng là người trong nước...Số phận ông anh chẳng khác gì tên kia đâu...] –Hitomi trong lòng tự nhủ.

Mà 101 dường như cũng cảm nhận được tình huống không ổn của bản thân. Đối phương chưa cho mình ngất xỉu vì rõ ràng còn chưa hiểu đầu đuôi câu chuyện, và thêm nữa cùng là người Nhật, nếu không thì...

“Tổ chức của chúng ta là cơ mật, người bình thường khó mà biết đến...”

“Vậy thì nói trọng điểm...!”

Hitomi ngắt lời 101 nói, “Tôi biết là tổ chức các anh đang lâm nguy...Nhưng điều đó không có nghĩa là tôi thả anh đi được!”

“Các anh ít nhất cũng đưa được bằng chứng gì đây ra...”

“Bằng chứng...(0,0)?!”-101 ngẩn người, chợt nhớ tới điều gì, bỗng lục lọi trong túi áo, lấy ra một phong thư.

“Công nghệ thời đại, rất nhiều thứ làm giả được...Chỉ có giấy trắng mực đen là không thể...!”

“Trong đây là thư cầu cứu của đoàn trưởng chúng tôi gửi đến Nhẫn Thuật Đại Sư, Kokonoe Yakumo...Nếu cậu là người ở đây, hẳn phải biết ông ấy!”

101 vội vàng bổ sung thêm một câu, dường như sợ Hitomi kiến thức ngắn hạn không rõ ràng. Mặc dù trong ấn tượng của người này, dường như các pháp sư hoặc thể thuật sư có lực lượng cỡ Hitomi, không người không biết Yakumo.

“Ừm...Ta có quen ông ấy!”

Hitomi nghe đến tên trụ trì, tức thì gạt đầu, “Nhưng còn Nhẫn Thuật Đại Sư là cái quái gì (∞~·3~)?!”

“Cậu không biết Nhẫn Giả Đại Sư...■□, thế sao cậu lại bảo...(- -)???”

“Tôi nói tôi biết trụ trì Yakumo...Chứ không biết ông ấy có cái danh Nhẫn Thuật gì gì đó...(0-0)!” –Hitotomi buồn bực trả lời.

Xem ra trụ trì thân phận cũng không đơn giản như cậu nghĩ.

Ngay từ lúc đầu gặp mặt, trụ trì Yakumo tựa đã có vài biểu lộ kì quái, cộng thêm khả năng thể thuật và chiêu thức ẩn hình của ông làm Hitomi đã có cảm giác khác thường.

Mãi sau đó biết được Ma pháp là thứ phổ cập ở thế giới này, Hitomi mới bớt đi nỗi nghi hoặc của bản thân.

Nhưng như vậy không có nghĩa là cậu ngây thơ tin tưởng, ngược lại càng cảm thấy đèn Kyuchou bất phàm.

Bây giờ, nó quả nhiên đã lộ ra một phần nổi của tảng băng chìm.

[Nhẫn Giả Đại Sư...Chỉ hai chữ đại sư cũng đủ nói lên rất nhiều điều..., (ò_ó)!]

101 chờ đợi Hitomi phản hồi, cũng không dám nhiều lời, tuy nhiên vẻ mặt tràn đầy sự nôn nóng.

Hitomi cũng không để người này đợi lâu, liếc qua lá thư thật nhanh, sau đó gấp lại.

Nội dung trong đây đại khái viết binh đoàn 101 đội trưởng Fuwakami cần chi viện gấp, thỉnh cầu Kokonoe Yakumo đại sư gọi giúp đỡ.

Ở thư lại không hề đề cập một chữ đến vị trí tổ chức, hiển nhiên người viết cũng hết sức cẩn thận.

Hitomi suy đoán dụng tâm người này chỉ có hai, nếu thành công thoát thân được thì tốt, người báo tin đồng thời sẽ dẫn đường luôn.

Nếu như thất bại, vậy thì để lộ địa điểm bí mật càng không có ý nghĩa, mà lại rất dễ bị rơi vào tay kẻ khác.

“Cậu thấy sao... o("▽" ")o?!”

101 ánh mắt đầy chờ mong hỏi.

“Tên anh là gì...!”

Hitomi không trả lời ngay, ngược lại lái qua một vấn đề khác.

“Dakai...!” - 101 trăm mặt một chút rồi nói.

“Dakai sao...Nghe cũng không tệ...Dakai-san, tôi quyết định tin lời anh...!”

“Thiệt hả...!”

Dakai mừng rỡ kêu lên, nhưng còn chưa kịp hết câu tự ghen hòng vì Hitomi còn chêm vào đằng sau vài từ nữa, “Nhưng mà tôi không thể gọi trụ trì Yakumo cho anh được...!”

“Lý do vì sao... $\sum(\odot \nabla \odot "a!")$ ” – Dakai nóng nảy hỏi, Hitomi lắc lắc đầu trả lời, “Cái đó anh không cần biết, bây giờ tôi cho anh hai lựa chọn mà thôi...”

“Thứ nhất, tôi đánh anh bất tỉnh, trối gô với tên kia, đợi khi có người đến cứu thì anh được giải thoát...!”

“Cách đó không được... $\bullet \circ \circ \square \bullet \bullet$!”

Dakai cuống cuống la lên, “Nếu như vậy binh đoàn nguy mất...Điều thứ hai là gì?”

Trốn khỏi Hitomi là điều không thể...Mà toàn thân thương tích nặng nề Dakai, liệu có lết được tới chùa Kyuchou hay không là cả một vấn đề.

“Tôi đi cùng với anh...Đến giải cứu binh đoàn 101....”

“Nhưng như thế quá nguy hiểm..Cậu biết bọn họ lực lượng thế nào không...?!”

“Bởi thế tôi cần anh đưa toàn bộ tình báo mà anh có...!”

Hitomi mạnh mẽ cắt ngang lời của Dakai, “Nếu anh trông chờ ở Yakumo đại sư...Đến khi xuống núi và thông báo cho ngài ấy, cộng thêm thời gian chờ viện quân, địch nhân đã rút đi hết rồi...Vậy thì cứu cái gì...!?”

“Thực lực của tôi, anh cũng thấy rồi đó... Và tôi nói thẳng cho anh là tôi chưa dùng được một nửa sức mạnh của mình...Tính cả ma thuật...Cho nên là, cách nhanh nhất hiện tại, chính là vừa đi đến địa điểm của tổ chức anh, vừa giải quyết tình hình ở đó cho tôi!”

Nói thì nói thế, thực ra chưa lại cho Dakai chỉ có một con đường duy nhất, nên anh ta đành phải gật đầu đồng ý.

[Xin lỗi...Tôi cũng bất đắc dĩ mới làm vậy...(-.-)!] –Hitomi tự nhủ trong lòng.

Tiếp theo cậu nắm lấy bả vai Dakai và kéo anh ta dậy, bắt đầu vận dụng năng lực chữa thương cho Dakai.

“Cậu làm gì đó...(0~0)?!”

Dakai nhũn mỳ định gãy ra, bất chợt cảm giác được thương thể của bản thân đang lấy tốc độ chóng mặt hồi phục, lập tức ngừng lại.

“Cậu cũng có được năng lực phục hồi...Regrowth Magic... $\odot \blacksquare \odot$?!”

“Cũng có...Ý anh là sao...?!”

Hitomi chú ý ngay hai từ nhạy cảm này.

“Trong binh đoàn tôi có một thằng nhóc tên Shiba có năng lực giống cậu...Không đúng...!”

Dakai cảm nhận lại lần nữa, vẻ mặt hốt nhiên biến sắc.

“Không có dao động Psion...Không thể nào...Vừa rồi...Không phải là Ma thuật...(0.0)!?”

“Anh cứ coi như đó là siêu năng lực của tôi đi....!”

Hitomi cười cợt nói. Thông qua sách, cậu cũng biết trên thế giới này có siêu năng lực gia tồn tại. Có điều, số lượng rất ít ỏi, và thông thường những người này hay có vấn đề với thi triển ma thuật.

Tựa hồ thượng đế mở ra cho họ một cánh cửa, nhưng lại đóng đi một cánh cửa khác vậy.

Đương nhiên là Hitomi sẽ không chịu bất kì hạn chế gì, không nói tới Nguyên Điểm, làm một cái thế giới khác hàng lâm, những cái kia quy tắc sớm đã không có tác dụng với cậu.

“Biến thái thật đấy...Cậu bao nhiêu tuổi mà có thực lực ghê gớm thế chứ...!”

Dakai lẩm bẩm, dường như có vẻ bị đả kích khi biết thêm Hitomi là một cái siêu năng lực gia nữa.

“Chẳng có chi hết...Ông anh không mau chi đường, chẳng lẽ còn ở đây tán dóc...(- -)!”

Hitomi nhắc nhở “thoáng” một phát Dakai, bỗng sực nhớ thứ gì, gồ gồ người kia nói:

“Phiền anh cho tôi mượn cái mũ che mặt chút được không...?”

“Cái này hả...!”

“Ừm...Tôi chẳng thích bị lộ diện, rồi lại cuốn vô tranh đấu của mấy người...Nếu đúng như những gì anh tường thuật thì cứu giúp đồng bào cũng là bổn phận của tôi!”

Hitomi một mặt chính khí lẫn nhiên nói, trong lòng thầm cho bản thân mười điểm đánh gia diễn xuất.

Dakai tựa hồ cũng bị “lây truyền” cái khí thế của cậu, nhấc tay rút mũ giáp đưa cho Hitomi, mặt kiên nghị nói, “Đất nước có được những thanh niên như cậu thật là tốt biết bao...giờ chúng ta đi mau!”

Hitomi!!!

[Ông này...Đầu óc...sao sao ấy nhỉ...Mà thôi kệ bà nó đi (〃・3・〃)!]

“Lên đường nào...!”

Có lẽ bị cảm nhiễm bởi khí tràng mạnh mẽ của Hitomi, Dakai lòng tự tin tăng vọt, hùng hực khí thế lao nhanh, băng qua rừng rậm tiến đến càng sâu huyền bí thâm lâm.

Dakai đang sôi trào nhiệt huyết như thế, nhưng bên cạnh Hitomi lại đang lo lắng về vấn đề khác...

[Không biết có nên gọi điện thoại báo cho trụ trì cắt com không nhỉ...(0~0)!?]

[Nếu làm không khéo, trận chiến này chỉ sợ hơi lâu đấy...!]

[Mà thôi, cứ xem xét tình huống rồi tính sau...!]

Hai bóng người thoát ẩn thoát hiện phóng đi vun vút, không ai biết được chuyện gì đang chờ họ phía trước.

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Đột xuất sự kiện (2)

“Cậu nhóc...!”

“Gọi tôi Kizari đi...(-.-)!”

[Nghe cậu nhóc hoài mà tâm phiền...Bộ mình nhỏ lắm hả (ノ彡彡)~!]

“Chúng ta chỉ trói Liu Xifeng với sợi dây cùi hủi ấy, để mặc hắn ta vậy có ổn không...!”

“Không phải tôi nghi ngờ thực lực cậu...Cơ mà, có vẻ chúng ta hơi ầu quá...!”

“Cứ yên tâm...(・ω・)” – Hitomi liếc mắt nhìn Dakai nói, “Lượn Psion tôi truyền vào sợi dây đủ để nó duy trì cường độ cao hợp kim cả ngày...Trói như bánh chưng thế thì còn lâu hấn mới gãy được...!”

[Chưa kể...Dinh đòn choáng sau gáy của tôi mà đòi tỉnh sớm được à...Đội LV2 rồi hãy bàn lại nhé...]

(- -)~!

“Thế tôi cũng an lòng...!” – Dakai gật đầu nhẹ nhõm, trong lòng rên rỉ...[Psion một người mà duy trì lâu đến vậy ư...Lại thêm một cái thiên phú trời ban nữa rồi...(͡_͡)~!]

“Từ đây đến đó cách bao nhiêu vậy, Dakai –san...!”

“Tôi không rõ nữa...Hình như vài cây số thôi...Ban nãy tôi cảm đầu chạy...mặc dù nhớ mang mang phương vị của đền Kyuchou, nhưng hình như vẫn có chút sai lệch...(͡_͡)~!”

“Lệch là đúng...anh chạy chéo hướng về phía tây rồi, chùa này hướng bắc mà!”

“Thuận tiện anh nói sơ qua đội hình khi này tập kích tổ chức anh đi...!”

Hitomi vừa nhắc đến đây, Dakai khuôn mặt bỗng lộ vẻ sợ hãi, run rẩy nói:

“Tổ chức của chúng tôi, chuyên về đào tạo các thanh thiếu niên... Cộng thêm lực lượng ẩn dấu, tính ra trên thế giới cũng có thể xếp vào top năm trăm... Nhưng Đại Á Liên Minh, không ngờ lại cử pháp sư chiến lược tới...!”

“Cái gì... (◦_◦w_◦)!” –Hitomi đang bình tĩnh, nghe mấy chữ cuối tựa giật mình, “Pháp sư cấp bậc chiến lược... Anh đùa hả... (0~0)!?”

“Nếu là thế thì tôi cũng mừng... Nhưng ngay từ lúc bọn chúng tiến công, tựa đặt ra kết giới phong tỏa tin tức... Thật lớn thủ bút...!”

“Bởi vậy anh mới nói cao tầng có nội gian...!”

Hitomi dò hỏi.

“Đúng... (ノಠ_ಠ)!?” –Dakai gập giữ nói, “Không biết trước vị trí của chúng tôi... Không lên tí mĩ kế hoạch, thì còn lâu mới làm được thế...!”

[Xem ra nơi đâu cũng có chính trị dơ bẩn... (-_-)!]

“Nhưng bọn chúng không chỉ phong tỏa, còn điều động ra pháp sư chiến lược... Cậu hiểu ý nghĩa gì không... Tức là tên kia thông qua con đường gì đó nhập cảnh vô đây mà không bị phát hiện... Nếu hấn thả một cái ma pháp chiến lược trên lãnh thổ chúng ta thì sao...!”

“Giống như vậy thế giới sẽ hủy diệt...!” –Hitomi tiếp lời.

“Đúng... bởi vậy, Hội đồng bảo an (UNSC) đã ra các sắc lệnh nghiêm ngặt về các pháp sư chiến lược... Tất nhiên là mặt ngoài hạn chế thôi, còn mặt trong thì ai nói được!”

“Thế tên pháp sư chiến lược đó là ai... (0,0)!?”

“Liu Yunde...!” – Dakai nghiêng răng nói, “Sức ảnh hưởng của hắn ở Đại Á Liên Minh rất lớn... Trên quốc tế cũng không kém danh tiếng, không ngờ lại thực hiện hành vi bỉ ổi như vậy...!”

“Hắn làm thế... Chỉ sợ tổ chức của các anh đã từng xúc động đến lợi ích căn bản của chúng đúng không...!”

“Ách... Thì hình như là vậy!”

“Nhưng tranh đấu giữa các quốc gia... phạm vi nhỏ là cho phép... (~~~)!”

“Không có gì là quy tắc cả... Kẻ mạnh chính là để đánh phá quy tắc..., (´ω´)!”

Hitomi nghiêm nghị cắt ngang Dakai lại, tự nhủ... [Huống hồ chi... anh yếu thế kia, mấy tên ấy mới phải cùi cùi Liu Xifeng truy bắt...!]

Figure (nhân vật): Liu Xifeng

Race (chủng tộc): Nhân loại

LV (đẳng cấp) 1+3

Skills: Tajutsu (Lv1+6), Mahouka (Ma pháp)- LV1+6

Figure (nhân vật): Dakai

Race (chủng tộc): Nhân loại

LV (đẳng cấp) 1+2

Skills: Tajutsu (Lv1+7), Mahouka (Ma pháp)- LV1+6

Chỉ số của hai người lính này, nếu so với người bình thường, thậm chí là học sinh thiên tài của các học viện cũng chưa chắc đã hơn được. Tuy nhiên trong mắt Hitomi thật sự còn chưa vào đâu. Hitomi thực lực cùng họ cách biệt quá xa.

Figure (nhân vật): Kizari Hitomi

Race (chủng tộc): Nhân loại

Level (Đẳng cấp) 3 +4

STR (lực lượng): Lv 3 +4

VIT (bền bỉ): Lv 3 +4

AGI (nhạy nhẹn): Lv 3 +4

INT (thần bí): Lv 1 +7

*Skills

1. Rokushiki (Lục thức): LV3 (0%)

2. Firudo (Hải hổ bạo phá quyền): LV3 (10%)

3. Upper (biến hình)

4. S- Revitalize (Sinh mệnh quy hồi): LV3 (Hai chiều)

5. Mahouka (Ma pháp): LV1 +7 (6%)

6. Taijutsu (Thế thuật): LV1 +7 (26 %)

Energy: 30700

Năng lượng điểm tích lũy đã khá, cũng tới lúc xài bớt một chút.

Thế thuật hiện tại tăng lên không kéo bao nhiêu tác dụng. Kỹ năng ba và bốn thì không thể tăng theo cách bình thường được.

Ma pháp, Hitomi còn sở hữu quá ít, gia tăng đẳng cấp ma lực đối với trận chiến tác dụng không lớn.

Vừa chạy băng băng, Hitomi vừa loại suy, rốt cuộc chỉ còn đúng hai thứ có thể tăng, đấy là Rokushiki và Firudo.

Rokushiki sử dụng điểm năng lượng, sau khi Nguyên Điểm thăng cấp, chính là bản Upgrade toàn phương diện, nhưng tiêu hao cũng nhân lên sáu lần.

Hitomi khòe mắt một hồi co giật.

Nâng cao mười phần trăm tựu tổn sáu ngàn điểm năng lượng, nâng tiếp mười phần trăm lại bay thêm mười hai ngàn điểm, mà thực lực tổng hợp tăng lên tính ra cũng chỉ tới được LV3+5 là hết đất.

“Quá lỗ...(-.-)!”

Nếu ngày thường sử dụng kết hợp với rèn luyện thì không sao, tiêu hao chẳng đáng kể. Tuy nhiên, muốn dung Nguyên Điểm bạo tăng thực lực, bây giờ chỉ có thể xài...

[Firudo...(-.-)!]

“Tăng lên Firudo...!”

Hitomi thì thầm, ý niệm điều động, trong não hải Nguyên Điểm không gian chợt rung một phát. Tức thì cậu cảm thấy một luồng thanh lương mát mẻ truyền khắp thân thể.

Phóng theo cạnh bên Dakai chợt cảnh giác lên, ngó ngó xung quanh không thấy gì bất thường, lắm bầm... “Kì quái...(0~0), rõ ràng mới cảm thấy dao động mà...!”

Hitomi nhắc tay nhắc chân đều cảm giác được bản thân sức mạnh cuộn cuộn, Firudo gia tăng không chỉ từ lực cường khổng, mà còn là khả năng vận dụng bắp thịt, phát huy ra sức mạnh cơ bắp của cậu.

Đồng thời, Hitomi phạm vi cảm ứng mở rộng đáng kể, từ năm trăm mét, một lèo giang ra đến bảy trăm mét mới dừng.

[Nếu bất chấp sử dụng Firudo cùng Upper nhập thể, chiến lực mình sẽ bạo tăng tiếp cận LV4+6...]

Trước đó, Hitomi chỉ đạt được đến LV4+4 là cao nhất, giờ lại nhích thêm hai con số nhỏ.

Kêu nó nhỏ vậy thôi, nhưng một chút sức mạnh này, đủ bù một cái LV2 +4 thậm chí LV2+6 thêm vào.

Trung cấp sinh mệnh thể, mỗi lần gia tăng, chính là đáng sợ vô cùng.

Nâng cấp sường rồi, nhìn điểm số năng lượng gần như trở về thời điểm giải phóng, Hitomi lại cảm thấy một trận thịt đau.

[Bỏ vốn hết vô đây...Nếu còn không tiếp xúc được mấy cái nhân vật cỡ lớn khí vận thì lần này thua lỗ thấy bà cổ rùi... (͡° ͜ʖ ͡°)]

Figure (nhân vật): Kizari Hitomi

Race (chủng tộc): Nhân loại

Level (Đẳng cấp) 3 +4

STR (lực lượng): Lv 3 +5

VIT (bền bỉ): Lv 3 +5

AGI (nhạy nhẹn): Lv 3 +4

INT (thần bí): Lv 1 +8

*Skills

1. Rokushiki (Lục thức): LV3 (0%)

2. Firudo (Hải hổ bạo phá quyền): LV3 (30%)

3. Upper (biến hình)

4. S- Revitalize (Sinh mệnh quy hồi): LV3 (Hai chiều)

5. Mahouka (Ma pháp): LV1 +7

Energy: 5700

Còn lại năm nghìn bảy trăm điểm không khởi lên bất kì tác dụng nào. Firudo tăng tới ba mươi phần trăm, chỉnh thể số liệu đồng thời nhích lên một chút, tổng hợp đánh giá không thay đổi. Nhưng so với trước, Hitomi cảm nhận mình mạnh lên ít nhất hai thành, không thể không nói là khá nhiều.

Tất nhiên trả giá luôn đi kèm với lợi ích.

Kể địch tiếp theo, nếu cận chiến, Hitomi có thể nhanh gọn hạ gục bất cứ người nào trên thế giới này, có điều, cậu khẳng định chuyện đó rất khó xảy ra.

Để một pháp sư cấp chiến lược dòn phép đánh mình, Hitomi cũng không cảm thấy bản thân trâu bò bao nhiêu.

So sánh giữa hai bên, Đại Á pháp sư tựu là max ap, mà cậu là lên tiếp cận toàn năng các phương diện, ma kháng hơi yếu một chút.

“Anh đoán bên tổ chức còn trụ được không, Dakai...!”

Hitomi thấy Dakai bồn chồn đáng vẽ, thử giải tỏa không khí dò hỏi.

Nhưng câu này hình như tác dụng có chút trái ngược, Dakai khuôn mặt càng căng thẳng hơn, lại mạnh mẽ trả lời:

“Tất nhiên là còn vững vàng... Từ lúc bắt đầu đến giờ, chỉ mới trôi qua chưa được nửa tiếng đồng hồ... Tôi tin là họ vẫn còn phản kháng...”

Mấy chữ cuối cùng, Dakai hạ thấp giọng lại, Hitomi nhìn tựa hồ anh chàng giống đang lẩm bẩm với bản thân hơn là trò chuyện với cậu.

“Tiểu đoàn ma trang độc lập (Independent Magic-Equipped Battalion)... Thực lực của chúng tôi, dù yếu hơn, vẫn sẽ khiến bọn kia phải trả giá...(- -)!”

“Đừng lo, có tôi ở đây, không kẻ nào có thể xằng bậy!”

Hitomi vừa nói xong chợt nhíu mày, bước chân dừng lại.

Dakai vội vàng hỏi, “Sao thế!”

“Có mật độ cực cao Psion đag dao động ở đây...”

Hitomi sờ soạng thoáng qua phía trước không khí, nhìn bình thường màu sắc, bỗng dung nhận nhạo hắt lên, giống như là mặt nước yên tĩnh bị gợn sóng vậy.

“Ban này kết giới còn không lớn như thế, đáng chết...(ノ益)”

“Bọn chúng muốn úp sọt toàn bộ sao, tựu cảnh giác đến không cho viện binh ra vào...”

Hitomi một mặt khó hiểu, Dakai giải thích:

“Nếu bây giờ lỡ mắng xông vô, chúng ta chắc chắn sẽ bị chuông cảnh báo phát hiện, đồng thời sẽ đối mặt với quân đoàn pháp sư của Đại Á...”

“Thậm chí, hiện tại tôi còn không biết bọn chúng có giảng bày ma thuật gì trong đó không...(・ω´・)!”

“Cái đó anh khỏi phải lo...”

Hitomi lạnh lùng nhìn bình chướng trước mặt, tâm niệm khẽ động, Firudo cảm ứng lập tức trải ra.

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 144: Đột xuất sự kiện (3)

“Cậu lại có thể cảm ứng được khí tức dao động của người khác sao...?!”

“Chuyện đó có gì lạ à...(0.0)!? Chẳng lẽ ma pháp không làm được...”

“Không phải không làm được, mà là...!”

Dakai lắc đầu không nói tiếp, ánh mắt nhìn Hitomi chột thay đổi... dường như, có chút kính cẩn hơn.

Hitomi nháy mắt trải rộng khả năng cảm nhận của bản thân. Bảy trăm mét phạm vi hình tròn, đủ để bao trùm hết thấy, dù kết giới có rộng đến nhường nào cũng không có tác dụng gì.

“Nhìn hao hao giống sử dụng Psion để tìm kiếm Prana... Lại vẫn không thấy chút Psion nào... Rốt cuộc, cậu ta là ai cơ chứ...!?” -Dakai lặng yên nhìn Hitomi nhắm mắt triển khai tìm kiếm mà lầm bầm nói.

“Nhưng là ai cũng không quan trọng... Điều quan tâm lúc này là, cậu ấy có thể giải vây cho binh đoàn được không...(-.-)!”

“Tìm thấy rồi!”

Hitomi đột ngột kêu lên, khiến Dakai giật mình hỏi, “Tìm thấy gì (0.0)!?”

“Đúng như anh nói, tụi kia phân công ra giám sát chặt chẽ lắm... Nhưng tôi vẫn tìm thấy một lỗ hổng...!”

Hitomi dẫn Dakai theo một tuyến đường thấp mé mé dọc rừng cây, vòng qua hai trăm mét đến phía nam, sau đó, họ nấp tại một tảng đá to.

“Anh thấy đằng trước cây sồi non không?”

“Có... Rồi sao?!”

“Chỗ ấy ít người trông coi nhất, mật độ Psion dao động cũng thấp gần bằng không... Chúng ta sẽ phá vỡ nơi đó mà vào!”

Dakai vận dụng Psion của mình cảm thụ, quả nhiên đúng như Hitomi nói.

Hitomi một bước định xông tới, ngay khi Dakai tưởng cậu sẽ tăng thẳng qua, bất ngờ Hitomi nghiêm trọng rút lui lại.

“Có vấn đề nữa sao...(0~0)?!” -Dakai lo lắng hỏi.

“Có...!” - Hitomi cau mày trả lời, “Tôi mới sực nhớ ra, bản thân chưa học được cách phá phép... Làm sao bây giờ...@@@!”

“Ách...ㄟ(ˊˋˋ)!” -Dakai hết lời để nói.

“Cậu xem trọng tôi làm đây này...”

Dakai tập trung ý chí, một tay đưa ra.

Tức thì, một vòng tròn ma pháp xuất hiện ngay tại chỗ mà Hitomi đánh dấu, trong thị giác của Hitomi, Psion vòng lặp của kết giới chột dao động vài lần rồi tắt ngúm.

“Cái này gọi là Phản Ma Pháp (Counter Magic), dùng để phản lại các loại phép thuật, thứ này là sơ cấ nhất thôi... Với lại loại ma pháp này cũng khó học lắm!”

Dakai rõ ràng nhìn được hứng thú tăng vọt trong mắt Hitomi, liền tắt nước lạnh vào cậu. Có điều... Muốn cho Nguyên Điểm người sở hữu lui bước sao, Hitomi biểu thị cười to.

[Phản Ma pháp... Loại khí tức này... Sao quen thuộc như vậy...(- -)!]

Cậu không nghĩ ngợi nhiều, vấn đề chốc nữa bàn sau. Hitomi thu ánh mắt, chăm chú nhìn về phía xa nói, “Đi mau, kết giới đang tự động chữa trị, chỉ sợ để lâu bọn kia sẽ phát hiện ra điều bất thường!”

“Tốt!”

Dakai không nhiều lời, phóng người theo Hitomi lao nhanh qua kết giới.

...

Vốn là một cái đẹp dễ yên bình cảnh tượng, có cỏ xanh, hoa thơm, bóng râm cổ thụ... giờ này chỉ còn lại, máu tươi và chết chóc.

Xung quanh nơi đây, ngổn ngang thân xác, thi thể của từng người một.

Có trẻ con...

Có người lớn...

Có phụ nữ...

Có đàn ông...

Nhưng trang phục của họ, đều thống nhất cùng một kiểu, một bên là đánh số 101, còn cái kia là thêu hình chữ Y nổi màu trên tấm khăn choàng đen huyền.

Huyết nhiễm, đỏ thẫm mặt đất...

Tính mạng con người, hóa ra chẳng khác gì sâu kiến...

Nhìn sơ lược qua thôi, chỉ ít đã có hơn trăm cái thi thể nằm la liệt khắp nơi.

“Tại sao... Tại sao... Mọi chuyện thành ra thế này...!”

“Chân Thiên Tướng Quân (Heavenly Genera) ... Liu Yunde, Hồ Ăn Thịt Người (Devouring Tiger) Lu Gonghu, Đại Á Liên minh không ngờ lại cử hai người các ngươi tới đây... (´ω´)!”

Một người phụ nữ mang áo choàng đen tuyền cùng chiếc mặt nạ lấp lánh vương miện bạc lạnh lùng nói.

“Ai mà biết được, không ngờ ta lại được gặp một cái khác đối thủ chứ... Phải không Nữ Hoàng của Màn Đêm (Queen of Night) Yotsuba Maya...!”

Phía đối diện truyền tới một cái trầm đục thanh âm, không khó để tưởng tượng người đang nói là một kẻ đã có tuổi.

“Liu Yunde... Người biết hậu quả của việc tiến đánh tổ chức ngay trong địa phận của quốc gia khác là gì không...” – Yotsuba Maya lãnh đạm hỏi, nhưng ai cũng nghe được sự phẫn nộ từ trong giọng nói của bà.

“Ta biết chứ... Nếu không phải ngươi tới sớm... Trễ chút nữa là ta đã có thể đồ sát hết chỗ này rồi...”

“Chắc chắn, Lu Gonghu đã thêm khát lắm đấy, thử tưởng tượng ra bắt mấy đứa con nít đó về và đào tạo cho chúng chống lại các ngươi thì sao nhỉ... (°▽°)!”

“Vậy là... Có kẻ bên trên tiếp tay cho ngươi...!” – Maya không nén được phẫn nộ nói ra, cả thân hình bà đang run rẩy vì kiềm chế sự giận dữ trong mình.

“Đúng vậy... Nhưng là ai... Thứ lỗi, ta không tiết lộ được đâu, Ha ha...!”

“Giết người cũng thôi đi... Chỗ này chỉ là đào tạo sát thủ loại nhỏ... Nhưng là, các ngươi lại dám sát hại pháp sư của Yotsuba... Không thể tha thứ được!”

“Ồ thế sao...!”

Liu Yunde lạnh lùng đáp, “Thế vì lý do gì ngươi không ra tay đi...!”

Yotsuba Maya không trả lời mà trầm mặc, hiển nhiên có điều kiểm chế.

Liu Yunde tiếp tục nói:

“Biết tại sao người đi là ta mà không phải kẻ khác không...!?”

“Đừng nói là...!”

“Hừ, đúng thế... Năng lực của ngươi, ma pháp chiến lược của ngươi, chính là bị ta Thunderclap Tower khắc chế cứng...!”

Yotsuba Maya nắm tay siết chặt... Bà không ngờ, thông tin của mình, lại bị tiết lộ như vậy... Lượng tin tức nhận được là quá lớn, dẫn cho là một pháp sư chiến lược, Yotsuba Maya cũng nhất thời không hoàn toàn tiếp thu được.

Liu Yunde phẩy phẩy tay, ra hiệu đằng sau đang rục rà rục rịch binh lính bình tĩnh lại rồi từ tốn nói:

“Nề mặt nguoi, ta có thể tha cho toàn bộ số còn lại trốn đi...”

“Nhưng mà...”

Yotsuba Maya ngẩng đầu lên mặt đối mặt với hắn...

“Thằng nhóc kia, phải chết(ノ — —)ノ!”

Trong mắt của Liu Yunde lóe lên một tia sát ý, theo cái nhìn của hắn, mọi người liền thay đổi trọng tâm, chú mục về hướng Chấn Thiên Tướng Quân chỉ tay.

Ai cũng hiếu kì, kẻ bị một pháp sư cấp bậc chiến lược lưng danh thế giới căm ghét lại như thế nào?

Đoàn người đằng sau Yotsuba Maya hơi né ra về e ngại, cuối cùng để lộ một thằng nhóc tóc đen.

[Là thằng nhãi này...(0.0)!?]

Tất cả đều ngạc nhiên...

Bởi vì, sự thật là nhìn nó không có chút gì đặc biệt cả. Toàn thân có chút rách burom, khoe miệng còn có dòng máu tươi chưa lau khô.

“Nguoi muốn giết đứa trẻ này... (ò_ó)!”—Yotsuba một mặt nghiêm nghị hỏi.

“Nó phải chết!”

Liu Yunde lặp lại câu nói một lần nữa, giọng chắc nịch, hiển nhiên có lý do để không thể không giết đối phương.

Yotsuba không trả lời, quay đầu sang nhìn cậu bé đang đứng cô độc giữa đám người.

Bà nhẹ giọng hỏi: “Con tên gì?”

“Shiba...Shiba Tatsuya...”—Thằng nhóc không chút rụt rè trả lời.

Yotsuba Maya ngạc nhiên nhìn vào mắt nó, thằng bé cũng chẳng ngại ngần nhìn thẳng lại bà.

Giây phút ấy, Yotsuba Maya mới chợt nhận ra, thằng nhỏ trước mặt bà, đặc biệt đến nhường nào.

[Đôi mắt đó...Không lẽ nó luyện thành thuật ấy rồi...]

Yotsuba trong lòng nhảy loạn lên...Bag không tin được rằng, chỉ mới từng ấy tuổi đầu là đã có người luyện thành công nhãn thuật đó.

Chưa kể, về mặt này, khí chất này, phần can đảm kia...quả thực là trời sinh sát thủ chi vương.

Quá hoàn mỹ!

Yotsuba Maya có chút kích động, nhưng rồi bà nhớ ra, thằng nhóc Tatsuya, chính là người mà Liu Yunde điem danh tất giết.

“Nguoi hãy đổi một điều kiện khác đi...!”—Yotsuba thờ dãi sùron sùrốt nói.

Liu Yunde bỗng nhiên phá lên cười to:

“Ha ha...Xem ra nguoi cũng phát hiện ra sự đặc thù của thằng nhóc này...”

“Chính ta cũng bất ngờ vô cùng khi mà binh đoàn nho nhỏ lại có ẩn giấu một con quái vật non nớt như vậy...”

“Chắc chắn, Yotsuba, nguoi chắc không biết là một mình nó đã giết hơn chục người bên ta chỉ bằng một cái quái lạ năng lực...”

“Quái lạ năng lực...(0~0)!”

“Cái đó...Ha ha...”—Liu Yunde đột ngột trở giọng, “Ta nghĩ sẽ chôn vùi bí mật, dù hôm nay nó phải chết, các nguoi cũng không cần phải biết đâu!”

“Và bây giờ...Nói cho ta sự lựa chọn của nguoi, Yotsuba Maya...”

“Hi sinh nó...Hoặc toàn bộ người ở đây!”

Liu Yunde khí thế hùng hục, một bước ép chặt Yotsuba Maya.

Hắn cũng không dám ép quá gấp, dù gì bên kia số lượng người không thiếu. Đối phương cũng là một cái chiến lược cấp bậc pháp sư, nếu nổi khùng lên thì khó mà lường trước được hậu quả.

Dẫu rằng, ma pháp có sự khác chế lẫn nhau...Nhưng đến cấp bậc này rồi, cũng không thiếu thủ đoạn để gây sát thương diện rộng.

Liu Yunde đang đánh cược...

Hắn đánh cược Yotsuba Maya không dám cương cứng với bản thân, bởi vì đây dù gì cũng là lãnh thổ Nhật Bản.

Thả đại chiêu ngay trên đất nước của mình...Không phải pháp sư chiến lược nào đều dám cả.

Liu Yunde nhìn Yotsuba thần sắc lưỡng lự cực kì, hẳn biết uy hiếp của mình có hiệu quả.

Mà đối diện Yotsuba Maya đag lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Nếu bà biết nơi đây có một cái cấp bậc chiến lược pháp sư thì đã không đơn độc một mình một ngựa đến để giải cứu.

Mặc dù có thể đảm bảo tự thân an toàn, nhưng hội pháp sư cùng binh đoàn độc lập đều chết hết, nhiệm vụ của bà cũng thất bại.

Có điều, từ bỏ Tatsuya ư!?

Yotsuba Maya cực kì không cam lòng.

Giả thử thẳng nhóc có cầu xin hay khóc lóc gì đó với bà, Yotsuba sẽ không ngại ngần đồng ý với Liu Yunde. Bởi vì một kẻ như thế, là không có bất kì giá trị.

Nghe thật lãnh khốc vô tình, nhưng thế giới này là vậy, đồ vật không có giá trị, liền bị vứt đi. Sống trên đời, không có tồn tại thứ gọi là bình đẳng.

[Nếu chiến...Tỉ lệ sống sót sẽ là bao nhiêu...(- -)!]

Bên kẻ địch không chỉ sở hữu Liu Yunde ma pháp sư chiến lược, thậm chí còn có cả Chiến thuật pháp sư, Hồ Ăn Thịt Người- Lu Gonghu.

Tên Lu Gonghu quả thực không lạ gì đối với bà. Đến từ Đại Á Liên Minh, hung tàn bậc nhất, chính là một cỗ máy giết chóc chỉ tuân theo lệnh từ bộ chỉ huy quân sự Đại Á.

“Yotsuba...Thời gian đã hết...”

Liu Yunde đột nhiên cắt ngang dòng suy tư của Maya.

“Xem ra, ngươi vẫn chưa chọn được đáp án của mình...Vậy thì, để ta...”

Liu Yunde vừa nói tới đây, đằng sau lưng hắn một tên lính hót hơ hót hải chạy tới thì thầm điều gì đó.

Mới nghe xong, Liu Yunde liền biến sắc.

P/S: Canh hai, bắt đầu bom chương cho ae

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Thảm liệt

[Có người tới rồi sao...Là ai...(0~0)...?!] –Yotsuba Maya trong lòng thầm kêu may mắn, nhưng nét lo âu không hề giảm.

“Các ngươi vậy mà thành công gọi viện trợ...(๐_๐)!” – Liu Yunde về mặt âm u nói, “Đã thế thì...Đừng ai hòng sống sót ra khỏi đây!”

Phía đối diện, ánh mắt của Liu Yunde phát ra sát ý kinh khủng, đặc biệt là khi hướng vào Tatsuya.

Dĩ nhiên, Yotsuba Maya cũng không ngờ rằng, Liu Yunde lại đánh giá cao thẳng nhóc cạnh mình như thế.

“Ngươi muốn cá chết lưới rách sao... $\sum(\supset^{\circ}\Pi^{\circ};)$!”

“Tất nhiên là không...Nhưng đổi mạng của mấy tên lính quèn bên ta, lấy tương lai của một pháp sư cấp bậc chiến thuật, thậm chí chiến lược...Ta cảm thấy không lỗ chút nào!”

Dứt lời, Liu Yunde quát lớn:

“Xông lên, Lu Gonghu!”

Tên gọi Lu Gonghu người, tức thì gầm rống một tiếng dữ tợn, hai tay từ từ mọc ra một cặp vuốt hổ sắc bén, quả thật đúng với cái danh xưng Hổ Ăn Thịt Người.

Hắn ta toàn thân mặc thiết giáp, đầu đội giáp khôi, giống như một chiếc xe tăng cứng rắn hung mãnh lao thẳng về phía đội hình Yotsuba Maya.

Mà trọng tâm, đúng là thẳng nhóc Tatsuya.

“To gan..(ノ益々)” – Yotsuba Maya hét lớn, Hai tay khẽ động, Psion trải ra, bầu trời đột nhiên tối sầm lại.

“Màn đêm tầm tối...Ta là bằng hữu vĩnh hằng của ngươi...Hãy hóa nơi đây thành bóng tối vô tận...Linh Vực Hắc Ám...Major of The Darkness!!!”

Theo tiếng ngân nga, trên người Yotsuba Maya mỗi lúc một tỏa ra một màn ánh sáng màu xanh có những vân đen quỷ dị vô cùng.

Đó là dao động của Psion...Nhưng ma pháp cấp bậc chiến lược này, tựa hồ rất khác biệt.

Không, phải nói là toàn bộ ma pháp cấp bậc chiến lược đều có những đặc tính và đặc hiệu riêng của chính nó.

Mà nghe ngấm xương của Yotsuba Maya thì trăm phần trăm ma pháp này liên quan đến danh hiệu của bà.

Ánh sáng chiếu rọi từ không trung trong nháy mắt vụt tắt, bóng đêm lặng lẽ bao trùm lên tất cả, phạm vi rộng bao nhiêu không người có thể biết, trừ phi có người đứng từ đằng xa không chịu ảnh hưởng của ma pháp này quan sát thì có lẽ mới làm rõ được.

Lu Gonghu bước tiến chậm lại. Không phải vì hắn muốn thế, mà là một cỗ lực lượng kì dị từ không gian đang vận vào lên từng người, đặc biệt là phía bên Liu Yunde.

Lu Gonghu là chiến thuật đồng thời là một kẻ cực kì mạnh mẽ về thể chất nên mới chống chọi được, nhưng chỉ mới vài giây mà quân đội của Liu Yunde đã ngã gục hơn phân nửa số còn lại.

Đúng lúc này, một vết sáng xanh thẫm lập lòe chiếu rọi cả bầu không gian khiến cho toàn bộ mọi người hốt hoảng.

Áp lực lên phe của Liu Yunde bỗng nhiên giảm đi rất nhiều.

Mơ hồ nhìn lên bầu trời, mọi người bỗng giật mình khi thấy hình ảnh mờ mờ ảo ảo của một tòa tháp dựng thẳng như một cột trụ chống đỡ giữa trời và đất.

Đó chính là ma pháp cấp bậc chiến lược...ThunderClap Tower.

Thiên không xám xịt, thỉnh thoảng lại nổ đi từng những tiếng sấm đécc tại, tựa hồ có hai con mãnh thú đang gào thét gặm gè, tấn công lẫn nhau.

Mặc dù nhìn khuôn mặt của Yotsuba Maya và Liu Yunde đều toát ra mồ hôi điều khiển ma pháp của mình, thế nhưng là, chỉ cần không phải kẻ mù cũng thấy được nữ pháp sư đang ở thế yếu hơn.

Áp lực đến từ ma pháp của bà đang giảm mỗi lúc một nhanh.

Nhưng Yotsuba chiến lược ma pháp không chỉ có từng đó, nếu không thì nó đã không được vinh dự là cấp bậc ma pháp chiến lược.

Có điều, bà biết đối phương cũng có thứ giữ lại, hiển nhiên không muốn vạch mặt quá thẳng thừng, bởi vì một khi đã sử dụng toàn bộ năng lượng triển khai, khu đất này, chỉ sợ muốn biến thành phế tích.

Lu Gonghu cảm nhận được sức mạnh khôi phục, gào “Rống” thật to, chạy huỳnh huyếch thẳng tới binh đoàn ma trang độc lập và các pháp sư Yotsuba.

Pằng!

Pằng!

Pằng!

Tiếng súng nổ, tiếng đạn xạ kích vang lên liên tục, ma pháp được các pháp sư Yotsuba thi triển ra để chặn lại bước tiến của Lu Gonghu.

Nhưng bên Liu Yunde cũng không phải ngồi chơi, tức thì phản công lại ngay.

Lu Gonghu đứng trước như một tấm khiên thịt cứng rắn, ma kháng của hắn cao ngất trời, những phép thuật sơ đẳng như bất động, giảm, tăng trọng hầu như có cực kì ít tác dụng với LU Gonghu.

Đạn bắn vào người hắn rồi lại nảy ra, thậm chí là bắn dính mặt, cũng bị trên thân ma trang Lu Gonghu hóa giải phần lớn sức lực, mười thành không còn một.

Ầm...!

Một cái lồng chắn màu vàng nhạt xuất hiện, bao phủ lấy Lu Gonghu, tạm thời ngăn chặn thế tiến công của hắn.

“Tatsuya –kun... Mau chạy đi...!”

Một cái khác lớn tuổi thanh niên mặc trang phục 101 kéo Tatsuya ẩn sau mấy vòm cây, vừa nạp đạn đối kích với kẻ địch, một mặt nóng nảy với thằng nhỏ bên cạnh.

“Để mặc mọi người ở lại chiến đấu và chết sao...(0~0)!”

Tatsuya siết chặt nắm tay trả lời.

Từ nãy giờ nó đang quan sát, quan sát tất cả, từ lời nói đến hành động của cả hai phía.

Tatsuya cảm giác thật lạnh lẽo...

Kể từ khi mẹ nó qua đời...Ngoại trừ em gái ra, Tatsuya đã không còn lại gì hết.

Thậm chí, bản thân hắn, cũng đang cực kì do dự về lời đề nghị của người phụ nữ đó.

[Nói là do dự...Thực ra thì, mình có quyền lựa chọn đâu chứ...(-.-)!] – Tatsuya cười khổ trong lòng trầm nghĩ.

“Có lẽ, trước khi trở thành một thứ như vậy...Chiến đấu...Cũng không phải là một lựa chọn tồi...!”

“Cậu còn chưa đi hả...Tatsuya...(ノ彡彡)”

Bên cạnh người quay trở lại, một bên cánh tay đã nát burom và rướm máu.

Yotsuba pháp sư, cùng với tiểu đoàn ma trang độc lập, đã chết không ít người rồi.

Từ lúc bắt đầu giao thủ giữa hai pháp sư chiến lược còn chưa trải qua ba phút, con số thương vong đã cao đến mức đáng sợ.

“Tôi sẽ chiến đấu Hakai –san...Nếu có chết...Thì đó vẫn là một cái chết vinh quang...!”

[Nếu thật sự chết rồi...Thì tôi chẳng cần phải bận tâm về những chuyện ở đó nữa...Chỉ còn mình em thôi...Em gái à!]

Oành!

Sáng chói một quả pháo đạn kích bất ngờ bay đến, nổ tung phương viên năm mét hết thay cây cối che chắn, khiến cho Tatsuya đột ngột lộ diện giữa phe của Liu Yunde.

Cậu nhóc phản ứng rất nhanh, lộn mào một vòng qua đám cỏ dày, Psion phát động, lóe lên một cái, hai tên lính bắn tỉa đã bị đẩy văng ba, bốn mét đập vào một cây sồi già và ngã gục.

“Nó dùng ma pháp không cần thuật thức...@@@!”

“Không được để nó tiếp tục...Mau tấn công!”

“Giết nó!”

Đầu đó vang lên tiếng hét, tất cả binh sĩ đang tấn công bỗng thay đổi mục tiêu, quay sang xạ kích vào Tatsuya.

“Mau hỗ trợ cậu ấy...Σ(‘π’*)!”

“Ặc...Chú tâm vào đi...Tôi chịu không nổi nữa...!”

“Tên Lu Gonghu đó...Mạnh quá...!”

Rắc!

Lòng bảo hộ màu vàng truyền ra những tiếng nứa vỡ, vết rạn trên thân càng lúc càng dày đặc.

Các pháp sư, có người quy gối, có người ôm tay, vẫn cố gắng giương lên để thi triển thuật pháp.

“Chơi đùa thế đủ rồi...(ノ彡彡)” – Lu Gonghu nở nụ cười dữ dằn, vuốt sắc nơi tay đột nhiên lóe sang màu cam đỏ rực.

Oành...Oành...Oành!!!

Ba trào trực tiếp đâm thẳng vào chính giữa lòng sang, nơi đang có nhiều vết rạn nứt nhất.

Ầm... ~~~~~ Chiu ~~~~~

Rốt cuộc đã đến giới hạn, lòng phòng ngự sụp đổ, hóa thành những hạt nhỏ sang lấp lánh từ từ tiêu tán giữa không trung.

Những pháp sư mệt mỏi lết dậy thân thể của mình, đột ngột một người la lớn:

“Cẩn thận☹️☹️!”

Nhưng cảnh báo này, quá muộn màng!

Lu Gonghu tốc độ bất ngờ tăng vọt, thoáng chốc đã vượt qua khoảng cách gần mười mét và áp sát các pháp sư Yotsuba và binh sĩ tiểu đoàn ma trang độc lập.

Vù ~~~

Lu Gonghu móng vuốt xoẹt ngang qua, cắt đứt đầu của ba sĩ quan 101, bao gồm cả một đứa bé trạc tuổi Tatsuya, cảnh tượng máu me vô cùng

Tất cả sự chống cự, kể cả pháp sư, lẫn binh lính, gần như hoàn toàn vô dụng với Lu Gonghu. Cho dù thỉnh thoảng có gây phá da hoặc khiến hắn chảy máu, chỉ làm Lu GongHu càng điên cuồng thêm mà thôi.

Quá rõ ràng là hắn này giờ chỉ mang tâm tính trêu cợt nên bọn họ mới trụ được lâu như vậy.

Một cái pháp sư thân thể cứng đờ, tự động đổ xuống, để lộ ra một khuôn mặt nữ tính trẻ mặt, có mái tóc vàng gọn song xinh đẹp.

Có điều, xinh đẹp hay không, đều vô dụng. Bởi vì cô đã chết.

Sau lưng cô, cặp vuốt nhọn hoắt từ từ rút lại, phía trên còn thấm đẫm máu tươi.

“Anna...Không...ノ益☹️)!!!” –Đau xé lòng thanh âm vang lên, nghe giọng là một cái nam nhân.

Vị pháp sư này lao tới ôm chặt lấy đã ngã nhào nữ tính pháp sư, khóc không thành tiếng...

“Đừng chết mà...Anna, cầu xin em... (^;_;)!”

Nhưng dường như có gọi bao nhiêu lần, trong tay anh chỉ có một thi thể nhuốm máu đang dần lạnh ngắt.

“Đang chiến đấu đấy...Nhãi con...!”

Sau lưng nam tính pháp sư truyền đến một cái khô khốc lạnh lẽo âm thanh.

“Flame Attack Magic!”

Nam tính pháp sư đột ngột quay đầu, khuôn mặt cực kì dữ tợn, tay phải phóng thích ra một cái đường kính tiếp cận hai mét quả cầu lửa đập về phía Lu Gonghu.

Oanh!

Rầm ~~~~

Sóng xung kích từ biển lửa trung tâm vụ nổ tỏa ra khắp nơi...

Nóng hừng hực thiêu đốt lấy mọi thứ.

“Hắn chết chưa...(0~0)?!”

Trả lời vị pháp sư này, là một cái vuốt sắc thành linh trời ra trước ngực hắn, “Ngươi...Ngươi...” – Vị pháp sư kinh hãi thốt lên chưa hết câu, liền tắt hơi mà chết.

Trái tim của người này, đã bị xuyên thủng rồi.

“Mày không phải là người...Mày là ác ma...!” –Chết đi bạn gái pháp sư cuồng loạn hét lớn, xông lên tựa hồ quên mất đi chức nghiệp của mình là viễn trình chứ không phải sát lá cà.

Phốc!

Máu phun cao ba thước!

Từ vong hàng lâm...

“Mày...Sẽ bị quả báo!” – Vừa nói xong, vị pháp sư kia cũng ngoẹo đầu sang một bên.

Anh ta, đã chết!

“Báo gì...Nhân quả sao...Thật là ấu trĩ, giờ này còn tin mấy cái đó!”

“Bởi vậy...tụi bay mới chết một cách ngu xuẩn như vậy!”

Yotsuba Maya nhìn thâm trang phe ta, con thịnh nộ trong lòng không còn kìm nén được nữa, quát lớn: “Liu Yunde...Nhu người đã muốn triệt để giết tuyệt... Vậy thì hôm nay các người cũng đừng hòng sống ra khỏi đây (°;Д;°)!”

Phía bên kia, Lu Gonghu từng bước tới gần chiến trường chỗ Tatsuya, khẽ liếm môi nở một nụ cười tàn độc.

“Khắc khắc...Vị máu, thật tuyệt vời làm sao...”

“Giờ thì tới lượt mày...thắng nhãi!”

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 146: Sau cùng át chủ bài

Tình huống nguy cấp...!

Thật sự rất nguy cấp!

Mặc dù Yotsuba Maya dưới con thịnh nộ quyết định tung hết toàn bộ hỏa lực, nhưng bên kia Liu Yunde cũng không phải ăn chay.

Mà đúng như hắn nói, ma pháp chiến lược ThunderClap Tower của hắn không ngờ hoàn mỹ khắc chế ma pháp của bà.

Yotsuba Maya cố gắng vận vẹo thuật thức để hóa giải sự xung đột kịch liệt với Tòa Tháp Sấm Sét cao chọc trời kia.

Sấm sét cùng mây đen đan lẫn vào nhau, thỉnh thoảng lại phát ra những thanh âm ma sát cùng với năng lượng bùng nổ khiến người xem phải kinh hãi.

Một phía khác, Tatsuya không ngừng vận dụng thể thuật tấn công, cánh tay trái và phải thường thường lóe sang lên những ký hiệu ma thuật, thậm chí không cần triển khai vùng ma pháp cũng dễ dàng sử dụng ma thuật.

Phân hủy...

Chôn vùi...

Tan rã...

[Divine cùng Regrowth...Nó còn có thể dùng tới Gram Demolition (Ma thuật Phân giải...)]

[Như vậy có nghĩa là...Shiba Tatsuya...Thảo nào tên nó trông quen thế...Thì ra nó là...]

Yotsuba Maya dù đang chiến đấu cũng phân được một phần ý thức quan sát Tatsuya, không nhận được trong lòng lóe qua một thân ảnh yếu điệu.

Yotsuba Maya chợt nhìn về phía Liu Yunde, vẻ mặt quyết liệt, thì thào:

“Dù có thật sự hận chị...Tôi, cũng sẽ không để cho nó chết...!”

“Huống hồ gì...Ai thắng, còn chưa nói trước được đâu (- -)!”

Màn đêm đột nhiên mờ nhạt hẳn đi, co cụm từ từ lại, rồi cuộc biến thành một quả cầu màu tím đen tỏa ra khí tức quý dị hết sức.

Toàn bộ binh lính đang chiến đấu, kể cả Tatsuya và Lu Gonghu cũng vội ngừng đánh, giật mình nhìn treo trên đỉnh đầu bọn họ vật thể.

Một cảm giác áp bách lan tỏa khắp nơi.

Dù cho không biết nó là gì, không biết nó làm sao hình thành, nhưng bất cứ ai trong đầu đều xuất hiện một ý niệm...

Nếu để quả cầu này bắn xuống chỗ họ, thì ắt hẳn phải chết.

“Yotsuba Maya...Người điên rồi...Không tiếc vận dụng cấm thuật sao...”

(ノ益彡)!”

“Ta điên. ...!” –Yotsuba Maya chợt cất giọng cười khàn khàn khiến cho người người ớn lạnh.

Ẩn đằng sau cái mũ trùm đầu đó, không ai biết người phụ nữ này đang nghĩ gì.

“Liu Yunde...Đại Á Liên Minh các người có phải quá tự đại hay không...Khi nghĩ rằng, xâm nhập vào lãnh thổ Nhật Bản tới tận đây...Lại có thể uy hiếp chúng ta, phá hủy địa vực, rồi dễ dàng trở ra ồ_ó!”

“Nà súng tấn công mụ ta...!”

Liu Yunde không nhiều lời mà quát lớn đằng sau hán binh lính.

Pằng...Pằng...Pằng...!!!

Tiếng đạn thanh âm liên tiếp phát nổ cùng với ánh chớp lập lòe hướng về Yotsuba Maya thẳng tiến.

Nhưng tất cả, là vô ích.

Đạn bắn tới, đến cách nữ pháp sư ước chừng một mét, liền bị dừng lại, biến mất vô tung vô ảnh như từng hiện hữu vậy.

Bởi vì, những pháp sư chiến lược, khi thi phép cấp bậc chiến lược, khi thi phép, đều yêu cầu ít nhất hai yếu tố.

Đầu tiên chính là hoàn cảnh thi triển.

Phép của Yotsuba Maya, có thể trong phạm vi lớn hút lấy sinh mệnh lực, thể lực, ma lực, vân vân, của những sinh vật sống còn đang tồn tại trong kết giới của bà.

Nếu không đầy đủ số lượng địch nhân để cung cấp năng lượng cho Yotsuba Maya, thì bà không cách nào tạo ra được chung cực vũ khí của mình- Âm năng lượng hạt nhân (Renders nuclear energy).

Nghe tên gọi cũng đủ biết là sức công phá của nó khủng khiếp như thế nào.

Điều thứ hai, đó là sự phòng hộ.

Phải biết là các pháp sư, thông thường năng lực phòng ngự rất kém. Đặc biệt là những người chơi theo kiểu tấn công tầm xa hoàn toàn, không chơi cận chiến, nói theo trong game là full ap.

Vậy thì, khi thi triển ma pháp bậc cao, nếu bắt buộc bọn họ sử dụng toàn bộ năng lượng và tinh thần tiêu hao để thi triển, và không cách nào tự bảo vệ bản thân, thế thì cần có đồng bạn cạnh đó để che chắn cho vị pháp sư ấy.

Hoặc là, như trường hợp của Yotsuba Maya. Công thủ vẹn toàn, thậm chí tự làm ra xung quanh mình một cái lồng năng lượng cực kì khủng bố, ngăn cản toàn bộ bên ngoài đã kích.

Ngay cả đạn xuyên giáp cũng không thể làm gì được chiếc lồng này.

Nương theo quả cầu mỗi lúc một to, Liu Yunde thần sắc nghiêm nghị, hư ảnh Thunderclap Tower của hán xuất hiện vô số tia sét uốn lượn như rắn độc vờn quanh.

Tranh thủ từng giây giành giật, tiêu hao lấy nguồn năng lượng trong quả cầu ám hạt nhân của Yotsuba Maya.

Rốt cuộc, tựa hồ đã đến đỉnh điểm, quả cầu tím đen ấy dừng lại, không hề bành trướng thêm nữa.

Đúng lúc này, mọi người mới nhận ra, hàng trăm bộ thi thể dưới chân bọn họ, giống như bị thứ gì cắn nuốt vậy, trở nên khô quắt, teo tóp chỉ còn có da bọc xương. Máu và thịt, đều tiêu biến đi đâu mất.

Quả thực, ghê sợ vô cùng!

Nhưng bọn họ không biết là, chiêu thức này kì thực không phân địch ta, cứ nằm trong phạm vi thi triển, tự sẽ bị công kích.

Mà bởi lẽ đó nên Yotsuba Maya không tài nào coi bỏ hết thấy hạn chế ma pháp chiến lược của mình, cho nên, sát thương và năng lượng chủ yếu chỉ có thể hấp thu từ thi thể dưới mặt đất, còn người sống, kì thực lấy ra năng lượng rất ít.

Dẫu rằng tích lũy của quả cầu treo lơ lửng trên trời kia còn chưa đến đỉnh điểm mạnh nhất của nó một phần mười, nhưng đầy đủ xóa sổ phần lớn người ở nơi đây, nếu nó trực tiếp nện vào chính giữa chiến trường.

Mà dù Yotsuba Maya có cố ý hướng quả cầu này tấn công binh sĩ của Liu Yunde, thì tổn thất của phe bà, cũng không thể tránh khỏi.

Chính vì thế mà đây mới là chiêu thức Yotsuba Maya gọi là cá chết lưới rách.

Giết địch một ngàn, tự tàn tám trăm.

Trong chiến tranh, sẽ có hy sinh, và những lúc như vậy, ai cũng đều phải chuẩn bị tâm lý từ vong cho mình cả.

Kì thực, Yotsuba Maya chẳng thể chắc chắn được, đòn tấn công của mình sẽ đạt được như ý muốn.

Đơn giản là, công kích của Liu Yunde, so với bà, còn muốn mạnh mẽ hơn quá nhiều.

ThundeCalp Tower của tên pháp sư chiến lược Đại Á này, sức mạnh hoạt động giống như là dựa trên khí trời cùng với hấp thu và chuyển đổi Psion.

Năng lượng mà Yotsuba Maya lấy được từ các thi thể đó, gần năm, sáu mươi phần trăm đều bị cái tháp kia đoạt mất, cứ nhìn thô to như cây cột đèn tia sét, một kích của nó ẩn chứa năng lượng, chỉ sợ có thể dễ dàng san bằng hết thảy thành bình địa.

Mà khẳng định không phải là hàng xai một lần.

[Viện binh...cuối cùng, ở nơi nào...(0~0)?!]

Ban này, Liu Yunde hô lên, khiến cho bà có cảm giác mừng rỡ, nhưng bây giờ, Yotsuba Maya không thể không nghi ngờ là đối phương đang đánh chiến thuật tâm lý với mình.

Có điều, bà đã tới giới hạn của cân thân rồi.

“Chết đi...iiii...(/ㄟ益ㄟ)!!!”

Yotsuba Maya gào to, hai ngón tay cái chỉ xuống phía dưới, hướng đi thỉnh linh chính là vị trí của Lu Gonghu.

“Hồ Ăn Thịt Người...giết của ta nhiều như vậy cấp dưới...Chôn cùng với bọn họ và Liu Yunde đi...!”

Rắc ~~~ Rắc ~~~ Két ~~~ Két ~~~

Trong không khí phát ra kéo kẹt thanh âm, quả cầu đường kính ước chừng năm mét ấy chậm rãi di động, rồi từ từ tăng tốc lao về phía Lu Gonghu và liên quân Đại Á.

“Các người mau né ra...!”

Liu Yunde quát lớn. Nhưng chẳng cần đợi tới hán hết to thì tất cả mọi người, bao gồm pháp sư Yotsuba, binh sĩ tiểu đoàn độc lập và Đại Á quân lính đều vất chân lên cổ mà chạy.

Màu trắng xanh tia sét, từng cái thô to như trụ chống trời đan dệt thành một cái lưới vòng vèo nghênh đón lấy ám hạt nhân năng lượng cầu của Yotsuba Maya.

Xi ~~~ Xi ~~~Crwasc ~~~ Crắc ~~~

Va chạm cùng chấn động âm thanh, giống như là hàng ngàn cây búa gỗ ông ông vào đầu mỗi người, khiến tất cả phải bịt lỗ tai lại để giảm đi sự đau đớn.

Mấy tia sét kia, có cái bị màu tím đen khí tức tỏa ra từ quả cầu ăn mòn, trong chốc lát xèo xèo vài tiếng rồi tiêu thăng.

Nhưng rất nhanh, Liu Yunde lại điều động ra càng nhiều sấm sét bổ sung lỗ thủng, bắt đầu giăng co kịch liệt.

Bởi vì thu lại kết giới Major off The Darkness, cho nên Yotsuba Maya không cách nào nhận thêm được bất kì nguồn năng lượng nào nữa.

Cố nhiên là đối thủ của bà cũng thế, nhưng tuyệt chiêu của hai người, một casilaf dựa vào thiên tượng, cùng Psion trong đó chuyển động qua lại, nay càng hấp thu thêm một phần từ quả cầu ám hạt nhân, thành thử dự trữ đã đạt đến mức khủng bố.

Yotsuba Maya tuy là chính chủ, xét về tổng thể chất lượng càng hơn một bậc, nhưng cũng không cách nào chịu nổi số lượng đông vậy công.

Trên bầu trời thỉnh thoảng lại giáng xuống vài tia sét to cỡ bằng bắp tay, có vì tên lính xui xẻo của hai bên, bất ngờ bị tạc cho nám đen, thi cốt vô tồn.

Không chỉ sấm sét, mà năng lượng tiết ra từ quả cầu do những pha va chạm đột phá lưới sấm sét cũng cực kì khủng bố.

Mỗi lần rơi xuống một nhúm là lại nổ thành một cái hố to đến hai, ba mét, nhìn mà khiếp.

Chẳng ai dám tưởng tượng nếu thứ đó mà thật sự hạ xuống, thì phạm vi nổ tung của nó sẽ là bao nhiêu.

Pháp sư chiến lược, tính công kích, thật đáng sợ quá mức!

Đúng lúc này, từ hậu phương của Liên Minh Đại Á, bỗng truyền đến tiếng kêu la cùng súng nổ, tất cả binh lính và pháp sư bên Yotsuba Maya tinh thần đều trở nên phấn chấn.

Viện trợ của bọn họ, rốt cuộc đã tới rồi!

P/S: Mới đi khám mắt, hiện tại đang có vấn đề, cố gắng gõ chương cho anh em...Cơ mà chắc mai mới bom được.../khóc

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 147: Hi vọng vẫn là tuyệt vọng (1)

[Cuối cùng chờ được tiếp tế tới...(^;_~^)]

Yotsuba Maya trong lòng mừng đến phát khóc, cánh tay càng ra lực hơn, Psion liên tục truyền tới Âm Hạt Nhân Năng Lượng, quả cầu màu tím đen đang giãy dụa một cách mềm yếu, thoáng chốc trở nên hung hãn, khí thế hùng lực đè ép lưới sét của Liu Yunde.

Ngay khi bà nghĩ rằng, gánh nặng trên vai sắp được nhẹ bớt phần nào, cả chiến trường bỗng trở nên an tĩnh.

[Chuyện gì...(0.0)?!]

Yotsuba Maya còn đang sửng sốt, thì ở chính giữa hậu quân Liu Yunde bỗng dạt ra tứ tán, bóng người liên tiếp đổ gục, có kẻ bị hất văng lên trời, đập vào mấy gốc cây, ngã lộn tại chỗ bất tỉnh nhân sự.

Và, khoảng trống ấy dần dần hé lộ ra...một người đang lững thững đi đến.

[Chỉ có một...☹...Còn lại đâu hết rồi...Chẳng lẽ chơi kẻ ly gián...(0,0)?!]

Cản như đó là suy nghĩ của toàn bộ binh lính cũng như pháp sư đang hiện hữu tại đây.

Sự thật trước mặt họ, có chút không giống như tưởng tượng.

Cứ nghĩ là, sẽ có một đội quân hung hậu đứng bên ngoài la hét, trực thăng, tăng chiến đều xếp hàng chờ lệnh.

Vậy mà, giờ này lòi ra, chỉ duy nhất một người cô độc tiến tới.

Người này, mặc trang phục của tiểu đoàn độc lập 101, đầu đội mũ giáp che khuất khuôn mặt, ẩn giấu đi luôn giới tính và thân phận thật sự của chính mình.

Nhìn con đường trải dài đằng sau của “kẻ thần bí” (Mysteric Man) một chuỗi những “thị thể” nằm vắt vẻo, chất thành đống như rom rạ trên mặt đất, ai nấy đều phát lạnh. Đặc biệt là binh lính của phe Liu Yunde.

Dẫu là đơn thương độc mã ra trận, nhưng khí thế của kẻ mới đến này, quả thật áp bách đến cùng cực.

Bầu không khí xơ xác và khí tức ứ hù tràn ngập nơi đây.

Chuỗi “chiến tích” nối tiếp bước chân của hắn ngày càng tiếp cận, khiến Đại Á binh sĩ không thể không tập trung lại, đầu súng chĩa lên hướng người này làm ra uy hiếp cử động.

“ĐỪNG LẠI... (𐄂 𐄂 𐄂) 𐄂 𐄂 𐄂!!!”

Một tên sĩ quan hét to, ý đồ ngăn chặn lại bóng hình đang đè ép lên tâm linh của họ. Nhưng chẳng có tác dụng gì.

Người đó, vẫn chậm rãi đi tiếp...từng chút...từng chút...tới gần hơn.

“Ngươi là ai...(0~0)!?”

Liu Yunde cũng không rảnh bận tâm đến Yotsuba Maya đang gia tăng áp lực lên lưới sét của mình, hắn sẵn giọng quát hỏi người thần bí.

Kẻ này...Rất nguy hiểm...(- -)...!

Trực giác của Liu Yunde đang báo động cho hắn, thậm chí, nương theo tên kia thân hình mỗi lúc mỗi áp sát, sự bất an ấy ngày càng mãnh liệt.

“Dừng tại đó...Hoặc ta sẽ công kích ngươi...(ノ益益)”

Liu Yunde lần nữa thét lên cảnh cáo. Không phải là hắn không muốn chủ động công kích, mà là Yotsuba Maya đột ngột tăng cường năng lượng của đòn tấn công, khiến hắn không tài nào phân tách sức mạnh ra để tiến hành đánh lên “người thần bí”.

Liu Yunde quyết định dùng tinh thần uy hiếp để trì hoãn thời gian.

Chỉ cần phá hủy được ma pháp chiến lược của Yotsuba Maya, hắn tự rảnh tay chiến đấu, Đến lúc đó thì, dù kẻ đối diện là ai, Liu Yunde tin chắc mình cũng

có thể xử lý được.

Mà quả như hần dự đoán, người phía trước hơi ngừng lại, cũng không bước tiếp, cúi đầu như đang trầm ngâm điều gì.

Ngay khi Liu Yunde thở phào nhẹ nhõm, tên kia chợt động.

Oành!

Người thần bị giẫm một chân tới trước, lưu lại một cái hố to hình bàn chân phía sau... Tất cả giật mình kinh hãi, người đó bỗng trầm giọng nói: “Ta nghĩ... Các người có thể gọi ta là... Dawn Knight!”

[DAWN KNIGHT...(*?*)...!?!]

Liu Yunde cố gắng lục lại trong trí nhớ của mình, Lu Gonghu, Yotsuba Maya, kể cả những sĩ quan cùng pháp sư cũng như vậy...

Nhưng họ bị ai phát hiện ra, trong nhận thức của bản thân, không có người nào tên gọi là Dawn Knight.

Bao gồm cả tên thật và danh xưng!

Vậy có nghĩa là người trước mắt đang dùng tên giả...

[Rất có thể như vậy...(- -)!]

Liu Yunde âm u nhìn đối diện thần bí Dawn Knight, trong lòng không khỏi giảm mất mấy phần nắm chắc.

Gã Kị Sĩ Bóng Đêm này, chỉ sợ còn mạnh hơn Lu Gonghu!

Dù không nhìn tận mắt, nhưng thông qua kinh nghiệm và thái độ của Dawn Knight, Liu Yunde cũng có thể đoán được phần nào.

[Hắn có thể là một kẻ ngang hàng với mình... Về phương diện ma thuật... Nhưng... thật là thế sao...!?!]

Liu Yunde tự hỏi thật nhanh, tuy nhiên vẫn chẳng thể đưa ra câu trả lời nào.

Bình...Bóp...Bình...Bình...Bóp...~~~~

Dawn Knight giống như nhân nhả tại dạo chơi ở vườn trường vậy, mặc kệ tiếng súng bắn, mặc kệ bao người xông lên, mặc kệ lựu đạn quăng tới... Tất cả, đều không thể ngăn cản thế tới của Dawn Knight.

Súng xuyên giáp nã trên người Dawn Knight, phát ra chói tai tiếng “Leng keng”, nhiều viên tự động bắn ngược ra ngoài, làm cho binh sĩ Đại Á sững sờ tốt độ.

Chỉ ít, Lu Gonghu, còn phải mặc giáp trụ, dùng Psion để kích hoạt ma pháp vẫn mới kháng chịu được.

Bởi vì, đạn này, là chuyên chế dùng để phá những loại giáp đặc chế đó của tiêu đoàn 101.

Vậy mà, giờ khắc này, hàng trăm viên đạn liên miên bất tận, bắn tại một cái giáp trang mỏng dính không có ma pháp phòng hộ, rách lỗ chỗ, lại không thể phá tan được da thịt của người bên trong.

“Đạn này, thật có chút đặc biệt...(o~o)!?”

Hitomi một trào bắt lấy mấy viên đạn đang bay tới, vãn về một chốc rồi bùng về phía Đại Á quân sĩ.

Póc...Póc...Póc...~~~~

Đau đớn thanh âm vang lên, vài cái xui xẻo binh lính bị dính đạn này, tức thì tay chân tỏa máu đánh mất đi sức chiến đấu.

Nếu như chưa tăng Firudo lên ba mươi phần trăm, nhiều như vậy đạn xuyên giáp, Hitomi quả thật còn ăn không tiêu.

Nhưng vào lúc ấy, sau khi đã trút hết toàn bộ vốn liếng vào tuyệt chiêu của mình, mật độ da thịt, khả năng không chế từ lực của Hitomi, đã xưa không bằng nay.

Động lực của viên đạn bắn tới, chỉ ít có hai mươi phần trăm đã bị giảm hai mươi phần trăm vì lực trường bao phủ xung quanh cậu.

Tiếp đó, vận dụng Tekkai hóa cứng, thân thể như sắt thép, ngay cả ma lực hội tụ cũng chẳng cần xài, Hitomi tự có thể ngạnh kháng toàn bộ.

Liu Yunde sắc mặt âm trầm, liếc mắt quan sát cánh trái Lu Gonghu đang hung hục giết người, sắp sửa giết tới bên cạnh Tatsuya, lại nhìn về phía thần bí Dawn Knight kia...

Đối phương chưa hề để lộ bất kì ma thuật từ nãy đến giờ, chỉ bình thần tiếp cận, phá tan trận hình của bọn họ, khoảng cách còn chưa đầy mười mét.

Chỉ dựa vào thể thuật là có thể mạnh mẽ như thế...!?

Liu Yunde không tin.

Có điều, vị Kỵ Sĩ Bóng Đêm kia...rất cuộc, sở hữu sức mạnh ra sao đây?

Áp đảo cấp chiến thuật ở trên sức mạnh cá nhân...Hay là, còn điều gì ẩn giấu.

[Nếu bắt được hắn ta...Nghiên cứu ra bí mật của hắn...Thì Đại Á liên minh sẽ...]

Nghĩ tới đây, Liu Yunde một mảnh lửa nóng, cắn răng hạ mệnh lệnh:

“Lu Gonghu...Thay đổi mục tiêu, bỏ qua thằng nhóc Tatsuya đó, ngăn cản hắn lại cho ta...”

(((m - __-)m...!”

“Tuân lệnh...Tướng quân...!”

Lu Gonghu gào to, cả người tựa trâu điên, nắm đầm không lồ ấy vung lên, quét ngang qua trước mặt chặn đường hắn hai cái binh sĩ đang tranh đấu, kẻ cả của Đại Á và Tiểu đoàn 101, thậm chí không thèm đoái hoài một lần lấy Tatsuya đang sau đang giết đồng đội của mình, lao thẳng tới Hitomi.

[Lu Gonghu...Chiến thuật cấp binh tướng sao...Cổ máy sát nhân...Hồ Ấn Thập Người...(0.0)?!]

Hitomi nhìn bóng người to lớn ấy giẫm đạp kịch liệt trên mặt đất, giống như là một con nổi khủng cuồng ngư, muốn tông tới húc bay bản thân đi.

Figure (nhân vật): Lu Gonghu

Race (chủng tộc): Bán Thú Nhân

LV (đẳng cấp) 2+6 (Buff!)

Skills: Taijutsu (Lv1+3), Mahouka (Ma pháp)- LV1+7

Hitomi thần sắc kinh ngạc cực kì...

Tên Lu Gonghu kia...số liệu, khác biệt vô cùng.

Ở anh hùng thế giới, Hitomi thấy qua rất nhiều chủng loại, có người chim, người cá mập, Nước Thái thành tinh, Nắp Cống quái nhân.

Nhiều vô số kẻ!

Thế nhưng mà, tại thế giới này, lần đầu tiên, cậu trông thấy một kẻ không thuộc loài người. Nói đúng hơn là hỗn huyết!

Bán thú nhân...Cái từ ấy, dường như chỉ dành cho những cái thế giới ma pháp thuộc về thời trung cổ kia thôi.

“Người ngó đi đâu thế hả... (ノ益)”

Ngay tại thời điểm Hitomi phân tâm, Lu Gonghu nắm đầm đã phóng thẳng tới trước mặt cậu, khuôn mặt hắn vàng khè, một bộ trung niên đáng dáp, hai răng nanh như có như không nhô ra bên ngoài, trên mặt mọc lấy sáu sợi râu mèo dài lông thông.

“Chỉ có bấy nhiêu đó thôi sao... (´ω´)” –Hitomi bên ngoài uy nghiêm đáng sợ, giọng nói lại có chút mòng lung đùa cợt, năm ngón tay thon dài duỗi ra, hướng nắm đầm của Lu Gonghu chụp tới.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148: Hi vọng vẫn là tuyệt vọng (2)

Khí thế hùng hục, mãnh như vũ bão, cuộn cuộn như trường giang, về hung thần ác sát sủa Lu Gonghu, đổ ập đến trước mặt Hitomi...Và cứ thế biến mất.

Nhìn cảnh tượng đang diễn ra, một cái binh sĩ Đại Á về thần sắc hoảng hốt, lắp bắp nói:

“Hắn ta...Lại có thể, cản được đòn tấn công của Lu Gonghu chiến tướng...Σ(◎▽◎)”

[Ai không biết chứ...Mẹ nó...Hắn ta không chỉ cản...Mà còn xài đúng một tay mà thôi...]

ヽ(￣ー￣)ノ !]

Trong lòng vô số người ở đây đang chờ thầm, rốt cuộc là vị mặc trang phục 101 thần bí kia quá mạnh, hay Lu Gonghu trở nên yếu đi vậy?

Trông thì gầy guộc, yếu đuối, vô lực bàn tay nhỏ, thế mà kẹp chặt lấy nắm đấm của Hồ Ân Thịt Ngươi, mặc cho đối phương giãy giụa cỡ nào cũng không thoát ra được.

Nhìn Lu Gonghu nghiêng răng, mặt mày đỏ bừng bừng nhưng vô lực rút tay, Liu Yunde cảm thấy trong lòng không ổn hết lớn:

“Các ngươi còn chần chờ gì, tấn công hần cho ta...!”

Đúng lúc này, trên trời, quả cầu màu tím đen, nhân lúc sơ hở của lưới sét, xé được một cái lỗ hồng nho nhỏ, phóng thích ra một chùm màu tím năng lượng bắn xuống bình linh phe Đại Á.

Oành!

Năng lượng trùng kích, vừa chạm đất, tức thì nổ tung.

Lần này tấn công, là có chủ đích, nhắm thẳng vào chỗ tập trung binh sĩ của Liu Yunde.

“Không...Mau chạy đi...(ノ益益)”

Một cái binh lính ngẩng đầu lên nhìn thấy tròn vo vo quang cầu màu tím nho nhỏ bắn thẳng về phía cả bọn, hoảng hồn hét to, định bỏ chạy.

Nhưng mà, tốc độ của nó nhanh như thế, chỉ bằng sức người bọn họ, đứng đông đúc thành một cụm thế kia, trốn được sao?

ẦM...~~~~~...~~~~~...!!!

Tím sắc pha lẫn đen tuyền cùng màu nâu xám của đất cát hòa lẫn với nhau...

Đến khi khói bụi tan mất năm giây sau, tại nguyên vị trí ban đầu, đã không còn một bóng người tồn tại.

Tất cả...Tất cả, đều biến mất.

Thậm chí là quần áo, súng máy...Bằng thép hợp kim vật liệu, đều nát tan dưới cú tấn công đó.

Chỉ một đòn, Yotsuba Maya đã nổ chết gần mười tên sĩ quan đang cầm súng chuẩn bị nã đạn về phía Hitomi.

Yotsuba Maya, cũng không phải chỉ đứng nhìn mà thôi.

Bà đang dùng hết sức mình, để hỗ trợ cho vị thần bí đồng minh, Dawn Knight này!

Xa xa đang chiến đấu, Hitomi nhìn cảnh này, lòng thầm run lên.

Sắt thép phổ thông...Dù cường độ có thể không bằng cậu, nhưng muốn hòa tan thành cận bã, không khí chỉ còn hơi nước thế này...Chiến lược cấp bậc ma pháp, không khỏi quá cường hãn đi.

Nếu thứ đó đánh dính cậu ở trạng thái bình thường...Dù bất hết hỏa lực phòng hộ, chỉ sợ Hitomi cũng phải trọng thương là ít.

Mà nó, cũng chưa phải là toàn bộ năng lượng của Yotsuba Maya.

Hitomi hơi liếc lên trên kia Đen đen tím tím tròn tròn quả cầu, âm thầm lưu luyến.

Gặp mấy loại hình như vậy, ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách a!

Còn vị Chấn Thiên Tướng Quân Liu Yunde thì sao...

Ông ta...quả thực tức muốn nổ phôi!

“Yotsuba Maya...Trời đánh nhà ngươi... ㄟ(๑*Д*๑)ㄟ!”

Liu Yunde lập tức quay đầu gia tăng cường độ của lưới sấm sét, Psion dao động trong không khí khiến người người phải kinh hãi.

Tên này cũng đang móc hết át chủ bài ra, bây giờ da mặt đã xé rách, không còn cái gọi là nương tay nữa.

Rắc ~~~ Oanh ~~~ Rẹt ... ttt...ttt...~~~~~

Trên trời mây đen gào rú, tháp xanh ngày càng to lớn, khiến người ta có cảm giác nó mỗi lúc một chân thật hơn.

Ngoằn ngoèo thô to từng đạo thiểm điện, bỗng dung xuất hiện nhiều gần gấp đôi, thoáng chốc bịt kín lối ra của quả cầu đen, một tia năng lượng cũng không sót

ra ngoài.

Trong thoáng chốc, Yotsuba Maya Âm Hạt Nhân Năng Lượng bị phong tỏa hoàn toàn.

Bên kia, Tatsuya vừa xử lý xong tên chiến binh cuối cùng đang vây công cậu. Toàn thân thẳng nhóc chặt vật vô cùng, quần áo rách tả tơi, không được một chỗ toàn vẹn.

Nhưng kỳ lạ thay là trên người nó không hề có bất kì một vết thương nào cả.

Bên này, Lu Gonghu thấy bản thân thử bao nhiêu lần vận sức, thậm chí hội tụ ma pháp cùng tăng giảm trọng đều xài, nhưng vô kế khả thi tránh khỏi Hitomi, trong lòng nảy sinh độc ác, không thêm quan tâm đến chỉ thị của Liu Yunde, âm thầm lay động thể nội lực lượng.

“Sống hay chết...Chỉ cần có thân thể người mang về là được...(ノ益々)”

Lu Gonghu đột nhiên gầm lớn một tiếng, chấn động màng nhĩ mấy người gần hần, tay trái vuốt sắc xòe ra, bao phủ lấy một vầng sáng màu vàng nhạt, hướng Hitomi đâm tới.

Mặc dù số liệu của Lu Gonghu thậm chí còn không đạt tới LV2+7, nhưng một đòn tấn công này của hần, lại khiến Hitomi sinh ra cảm giác nguy hiểm.

Cặp vuốt đó, kết hợp với Ma pháp tăng trọng (Weight-Type Magic), và Ma pháp hội tụ (Convergence-Type Magic), khả năng công kích không ngờ vượt quá phổ thông LV3.

Cộng thêm đặc tính của binh khí là bén nhọn, hiển nhiên có đủ năng lực để phá tan phòng ngự của Hitomi.

Đúng lúc Hitomi định rút lui, đằng sau cậu lại lập lòe sáng lên hai màu trắng và đỏ.

Các pháp sư của Đại Á, cũng đang chờ thời khắc này, Psion dao động kịch liệt vô cùng, trước mặt năm, sáu cái pháp sư đều xuất hiện vòng thuật pháp triển khai ma thức.

Là Iceberg Magic và Big Flame Attack Magic!

Hòa cầu cùng băng đám, hết sức nhịp nhàng cùng với Lu Gonghu, tựa hồ đã làm rất nhiều lần đến mức quen thuộc, đồng loạt bao phủ lấy Hitomi, không cho cậu bất kì một đường rút lui nào.

Giây phút nguy hiểm ấy...Hai mắt Hitomi chợt xẹt qua một tia điện mang màu xanh...

Năng lực thiên phú...Sử dụng!

Thời gian dường như khế chấn động...

Vạn vật, tưởng chừng dừng lại...

Ngay tại thời điểm ấy, công kích đã đến!

OÀNH ~~~ OÀNH ~~~ OÀNH ~~~!!!!

XOỆT ~~~ CHIU ~~~ XOỆT ~~~!!!

Đám này...!

Chỉ nghe một tiếng keng nhỏ truyền ra, sau đó, cả hai bóng người rất nhanh bị biển lửa nhấn chìm, đặc biệt là vị trí của Hitomi, bị vô số hàn băng cùng đột thứ lạnh giá bắn tới liên tục.

Keng ~~~ Keng ~~~ Keng ~~~

Crắc ~~~ Crắc ~~~ Crắc ~~~

Kéo kẹt mà rất tai va chạm thanh âm, giống như lấy cây búa tạ đập vào đinh sắt, cảm hai miếng kim loại ma sát vào nhau rồi dùng đập nát cửa kính vậy.

Mấy loại âm thanh, màu sắc trắng đỏ xen lẫn hòa quyện và nổ tung, ảo diệu rực rỡ sắc sỡ khung cảnh cứ như một tác phẩm nghệ thuật...Nhưng lại tràn ngập sát cơ.

Rốt cuộc, vụ nổ dừng lại, tạo thành một đồng hồ hỗn độn mờ mịt, khói bụi đen kịt cùng ánh lửa vàng thỉnh thoảng bùng cháy lên.

Mọi người đều nín thở, nhìn chăm chăm vào chính giữa vụ nổ.

Liệu rằng, ai sẽ sống sót đây!?

Thần bí Kị Sĩ Bóng Đêm—Dawn Knight, sẽ chiến thắng...

Hay là, Lu Gonghu trụ vững trước đợt tấn công và giết chết hắn...

Hoặc là, cả hai đều tử vong...Đồng quy vu tận...?!

Bao nhiêu câu hỏi dồn dập trong đầu từng người.

Những gương mặt lạ lẫm mà Hitomi chưa hề quen biết...

Shiba Tatsuya...

Yotsuba Maya...

Liu Yunde...

Dakai...

Binh lính tiêu đoàn ma trang độc lập 101...

Các pháp sư Yotsuba...

Quân lính Đại Á...

Tất cả những ánh mắt ở đây...Đều cố gắng mở ra thật to, căng tròn hai con ngươi...Chỉ sợ bỏ lỡ đi bất kì chi tiết nào.

Có rồi...!

Thấp thoáng trong khối mờ một cái cao lớn bóng hình, mọi người khó lòng mà nhận ra, rốt cuộc là ai còn đang đứng vững.

Nếu luận về sức mạnh, thì rõ ràng Kị Sĩ Bóng Đêm hơn hẳn Lu Gonghu. Nhưng mà, chính diện chịu đựng từng đó công kích...Dù có là mình đồng da sắt, cũng không chịu nổi chứ?

Có điều, hình thể này...Không lẽ là...?!

“Khắc...!”

“Phi...!”

Bóng đen truyền ra hai tiếng mơ hồ, nghe trầm đục vô cùng...[Là Lu Gonghu sao...!?]

Binh lính và Pháp sư Đại Á hai mắt sáng lên, phe của Yotsuba Maya tìm thót chặt lại, nắm tay từng người siết siết, vẻ mặt cay đắng.

Xi xèo...Xi xèo...~~~~

Bụi mờ sắp tan, Đại Á binh lính tinh thần phấn chấn...

Chiến tướng của bọn họ, Lu Gonghu sắp lấy một tư thế hung mạnh xuất hiện.

Hốt nhiên, Liu Yunde biến sắc, hai tay hoa lên, trước người hiện ra một cái lồng bảo hộ màu trắng bạc đan lẫn với những tia lôi văn lập lòe.

Hắn chỉ kịp làm như thế, chưa kịp phát ra lời cảnh báo cho thủ hạ, bóng đen kia bỗng quay người, nắm đấm vung lên, hướng thẳng phe Đại Á cùng Liu Yunde oanh tới.

“Firuogan...Firuogan...Firuogan...!”

“Cạm bẫy...Hắn ta không phải là Lu Gonghu tướng quân...(ノ益ッ)”

Đứng gần đó nhất binh lính vừa mới hô to, đã cảm thấy một áp lực kinh khủng phá ngay tại người mình.

Oành...~~~~...~~~~...~~~~

Sóng xung kích từ Hitomi giống như mảnh hổ trường khiêu, rồng thần giận dữ, một đường đánh ra như là ngân hà vỡ đê, phá hủy toàn bộ mọi thứ trước mặt.

Mặt đất, tróc ra từng tầng, từng tầng...cao đến gần một mét!

Sóng trùng kích, chẳng khác gì một tia laze có đường kính cỡ lớn, bốc hơi sạch mọi thứ trên đường đi của nó.

Nào thì cây cối...Binh lính...Pháp sư...Thạch đầu...

Tất cả, đều trở nên mỏng manh như tờ giấy khi đối diện với vĩ lực từ cú đấm của Hitomi.

Tổ chất thân thể của những người này, tuy rằng khá là ưu tú, nhưng sức mạnh kết hợp giữa chung cực chiêu thức Rokuogan của Rokushiki (Lục Thức) và Firudo từ lực, há là bọn họ có thể chống đỡ.

Ba đòn công kích qua đi, hai cái hướng về phía Liu Yunde, một cái hướng về phía còn sót lại quân lính Đại Á.

Và kết quả, thật thảm thiết không chịu nổi...

P/S: Chương hai cho ae....Ta sẽ cố viết chương ba, nếu ổn thì đăng luôn, không thì để mai, vẫn hai chương tiếp tục. Tuần này cố bom, tuần sau chắc về 1 c bt

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 149: Hi vọng vẫn là tuyệt vọng (3)

Một đường thẳng xông tới...

Không có lấy một ngọn cỏ!

Đâu đâu cũng thấy, người gãy tay... kẻ cụt chân, nằm la liệt khắp nơi.

Vị trí nào, cũng có thể thấy được nhân loại quỷ dị trạng thái tồn tại cả.

Trên cành cây...

Dưới hồ sâu...

Trong bụi cỏ...

Nhiều người bị thổi bay, nằm ở tư thế mà không ai đành lòng nhìn thẳng.

Mông này, cúc hoa này... Quần áo lộ hàng tứ tung, một mảnh đồ hèn chỉ chờ “người ấy” đến ngắt hái.

Cơ mà, không nghèo tại chỗ, đã là ông trời ban phước!

Thậm chí, có kẻ còn xui xẻo rơi đúng vào hai cánh quân đang bắn phá tới tấp về phía Hitomi, tự ăn đạn chày máu tứ tung, không biết rõ sống chết.

Cú đâm của Hitomi, chẳng khác gì đem một trái bom hạng nặng thả vào ngay đội hình đối phương, trong chốc lát lật bàn, tình thế quay ngược một trăm tám mươi độ.

Ret...Ret...Ret...~~~~~...~~~~~...!!!

Còn lại ít ỏi chưa tới hai mươi cái binh lính Đại Á, vẻ mặt hoảng sợ, cầm súng trong tay hướng Hitomi tía đạn liên tục.

Đó là những người có nhiệm vụ bắn tỉa tầm xa, thuộc đội phụ trợ bên Tatsuya.

Thằng nhóc mặc dù xử lý được đội cận chiến, nhưng đội tầm xa thì không thể nào.

Và chẳng ma thuật của nó, tựa hồ, có chút dị thường.

Tuy nhiên, số lượng binh lính Đại Á do Liu Yunde mang đến, hiện tại mười phần không còn một, hai.

“Các ngươi tiến công ta không chút do dự, chẳng lẽ chưa từng quan tâm đến tính mạng của hần sao...(0.0)!?”

Hitomi nghiêng ngẫm nói, hai tay múa thành tán ảnh chớp lấy vô số viên đạn bắn tới, thả xuống đất nghe tiếng lách cách, tự làm cho toàn bộ người chứng kiến cảm thấy rung mình.

Đây chính là tay không bắt đạn a.

Cho dù là thấp nhất đạn súng lục, cũng là bán vận tốc âm thanh, huống hồ gì là đạn xuyên giáp...Dẫu cho sử dụng giảm tốc, gia trọng ma pháp, cũng còn lâu mới làm được tay không bắt đạn.

Mà lại còn nắm lấy cùng một lúc nhiều viên như vậy.

Ma pháp tuy rằng là siêu tự nhiên lực lượng, nhưng vẫn dựa trên lý luận cùng các hệ thống khoa học để bổ sung cho nhau.

Đồng thời, nó mạnh ở các điểm viễn chiến và quý dị thủ đoạn, thực tế trực tiếp tăng mạnh sức chiến đấu của binh lính, sở hữu không bao nhiêu.

Dẫu có đi chăng nữa, thì vẫn nằm ở phạm vi tiếp nhận được.

Nhưng kẻ trước mắt này, đang hành động phá vỡ tam quan thường thức của họ.

“Nhìn...Dưới chân hân...☹️!”

Một pháp sư hải hung thét lên, theo ngón tay hân hướng tới, tất cả mọi người đồng loạt quăng ánh mắt vào.

Chỉ thấy Lu Gonghu mặt mày tím bầm, sùi bọt mép, mắt nhắm nghiền tựa hồ đã bất tỉnh hồi lâu.

Cặp tay thô trắng như bắp đùi trâu kia đã bị xoắn ngược hết sức quý dị, giống như là bị người sinh sinh vặn gãy.

Mũ giáp cùng áo giáp, hai thứ này, không ngờ đã bị bóp méo đến biến dạng, ngay cả thuật thức và hoa văn ma thuật khắc ở trên đó cũng ảm đạm phai mờ, rõ ràng là không cách nào sử dụng

Tê...Thật ác độc!

Binh lính và pháp sư Đại Á hít một ngụm khí lạnh, âm thầm thương tiếc thay cho Lu Gonghu.

Gặp đúng một cái phi nhân loại, tay không tiếp đạn, đâm một phát chĩa khác gì quả đạn đạo...Vậy mà còn sống được, không thể không nói là trâu bò.

Quả không hổ danh là Hổ Ăn Thịt Người sao!

Nhưng mà, họ cũng chẳng thể mặc kệ. Dù đánh không lại, thì vẫn phải tỏ thái độ và lập trường của bản thân.

Ít nhất thì, cứ thả miệng pháo trước đã rồi tính sau...

“Ngươi lại dám làm vậy với tướng quân...Liên Minh Đại Á chúng ta sẽ báo thù cho ngài ấy...(ノニ益ニ)”

“Đúng đấy...Tên khốn...Cứ chờ xem, Liên Quân Đại Á sẽ trừng trị ngươi...”

“Liu Yunde tướng quân còn đó...Đừng vội mừng sớm...”

Liu Yunde:!!!

[Tụi bây bị ngu à...Kéo cừu hận thì một vừa hai phải, không thấy chủ tướng của các ngươi đang sắp mặt chống đỡ team địch sao...(ノニ益ニ)!]

“Thôi đi...Lúc các ngươi công kích...Sao chả thấy lớn tiếng như vậy...”

Hitomi cười lạnh giễu cợt nói, “Chỉ là một đám gà đất chó sãnh, lại dám mở lời uy hiếp ta...”

☹️(ニ一ニ)☹️!”

“Đừng vội lớn lối, kẻ ngoại lai...”

Thanh âm trầm thấp đột nhiên truyền từ đối diện tới, Hitomi quay đầu nhìn sang, thì ra là Liu Yunde.

Thuộc hạ đã lên tiếng, hân cũng không thể im ắng mãi được.

“Lão già...Không ngờ lão có tuổi mà xương cốt cứng rắn thật đấy!”

Hitomi thật lòng khen ngợi một câu, bởi vì Liu Yunde ăn hai đòn của cậu mà lông tóc không hề tổn hao gì, đến cả tà áo còn không có lấy một vết xước, vết rách.

Điều này, ngay cả Noumu USJ, cũng chẳng thể làm được nữa là.

Thật không thể không khiến cậu cảm thán, chiến lược cấp pháp sư, thủ đoạn nhiều kinh dị, phong phú mà đa dạng.

So với anh hùng xã hội, thế giới này, vũ lực giá trị, quả thực, mạnh hơn rất nhiều.

Mà Hitomi nào biết rằng, Liu Yunde lúc này cũng toát mồ hôi hột.

Làm pháp sư, thân thể yếu kém so với bình thường binh lính khá lớn, Liu Yunde tất nhiên luôn phục sẵn biện pháp bảo vệ bản thân.

Vừa rồi nhìn ra trạng thái không đúng, hân lập tức phân ra một phần năng lượng từ ThunderClap Tower, triển khai thuật thức, dùng Psion tạo thành một lớp lá chắn cho bản thân.

Những tường đã an toàn, ai dè Hitomi lại sử dụng song trọng đòn tấn công, hai lần Firuogan, khiến cho lòng bảo vệ của hân lung lay muốn đổ, không thể

không tiếp tục điều động năng lượng bổ sung cho lá chắn.

Cần biết là những loại ma pháp phòng thủ kiểu này, khả năng phòng ngự cực kì ghê gớm. Nhất là khi nó được dùng bởi một trong những pháp sư hàng đầu thế giới, thì sức kháng đòn của nó là không thể bàn cãi.

Chỉ ít cũng đạt đến tên lửa đạn đạo cỡ nhỏ bình thường.

Một đám của Hitomi, đã có thể rung chuyển lòng bảo vệ, tức là, đòn tấn công của cậu, đã mạnh tương đương với một quả cỡ nhỏ tên lửa đạn đạo rồi, thậm chí còn hơn thế nữa.

Nhìn Hitomi thuận phát liên tục ba lần như vậy, giọng nói còn đầy thô bạo, không coi ai ra gì, hiển nhiên là còn chưa tung hết sức mình ra.

Tâm tư của Liu Yunde không khỏi xoay chuyển...

[Ma lực của ta...Đấu tranh với con mẹ Yotsuba kia, hiện tại sắp tới giới hạn, nhưng dù có hết, khẳng định là kéo dài lâu hơn mẹ...Có điều, đồng thời chịu đựng hai kẻ này vậy công, Lu Gonghu còn bị phế bỏ, nếu cứ câu kéo thời gian, người thua nhất định là mình...(0~0)...]

[May mắn là Đại Á liên minh luôn chuẩn bị ven toàn, chỉ cần chống cự thêm năm, mười phút nữa, thoát đi sẽ dễ dàng hơn...]

[Chết tiệt Dawn Knight(ノ__ノ)...Không biết là tên khốn nào giả trang từ vùng nông thôn ra thành thị...Có thực lực mạnh mẽ còn bày đặt giấu giếm bản thân...お__ノ]

Liu Yunde liếc nhìn sang Tatsuya đang len lén đến gần chiến trường bên này, trong lòng bỗng nảy ra một ý tưởng thâm độc, khéo môi khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười nham hiểm mà dữ tợn.

Hitomi thời thời khắc khắc đều chú ý đến Liu Yunde, trông thấy biểu lộ thoáng qua của hắn, lập tức giật mình.

Nhưng mà, cậu còn chưa rõ ràng để cảnh báo cho Yotsuba Maya, Liu Yunde định làm gì tiếp theo, thì cánh tay của hắn đã lóe sáng lên.

“Cho ta...giảo sát...(ノ益益)” – Liu Yunde gầm rú lên.

Hắn ta vừa dứt lời, lưới sấm sét trên bầu trời đột nhiên run rẩy dữ dội, kèm theo lời đình vạn trượng tựa hồ thiên không đang nổi giận.

Mọi người nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng nặng trĩu, ai nấy đều hô to không ổn.

Đặc biệt là Yotsuba Maya...

Bởi vì, bà cảm giác được, Âm Hạt Nhân Năng Lượng tại đỉnh đầu, đang dần mất không chế.

Mà một khi nó đã mất không chế, thì hậu quả không cần nói cũng biết...

Chính là một chữ...

BÙM...~~~~...!!!

Mới nghĩ tới đó, Yotsuba Maya tâm thần đột ngột run lên, não hải một hồi đau nhức.

[Khi thật...Là Outer-Systematic Type Magic (Ma thuật ngoài hệ thống)...(- -)]

Yotsuba Maya không ngờ, Liu Yunde lại dám liều mạng đến thế.

Đang tranh đấu, điều khiển năng lượng bậc cao, vậy mà còn dám phân tâm dùng ra ma thuật can thiệp tinh thần.

Mặc dù nó đối với pháp sư chiến lược như bà ảnh hưởng không lớn.

Nhưng mà, chỉ lợi dụng một giây sơ hở đó thôi, Yotsuba Maya đã mất đi quyền khống chế Âm Hạt Nhân Năng Lượng.

Oanh ~~~ Rầm ~~~ Oanh ~~~...!!!

Màu tím năng lượng quả cầu, mất đi người điều khiển, lập tức mất luôn khống chế, bay lung tung trong lưới sét, không ngừng gãy dựa, không ngừng tiêu hao psion để thoát ra.

Nói thì chậm, kì thực thời gian diễn biến sự việc, kéo dài chưa đầy mười giây.

Rắc ~~~ Rắc ~~~ Rắc ~~~

Toàn bộ người đều nghe được thanh âm phá toái đến từ đỉnh đầu của chính mình.

Tất cả ngước lên, và họ nhìn thấy, một kỳ quan chưa từng thấy trong đời.

Màu tím đen quả cầu, thể mà đang phân giải ra từng luồng khí tức xám tro đen kịt quỷ dị, không ngừng xung kích lấy lưới sét, kêu lên những tiếng xèo xèo cùng thanh âm rín rít chói tai.

Năm giây sau, tựa hồ như đến một giới hạn nào đó, màu đen vật chất đột nhiên thu nhỏ lại, tỏa ra một luồng sáng màu tím thẫm, xuyên thấu qua màn chắn, thậm chí lưới sét cũng không thể ngăn cản được.

Những tia sáng này, chiếu vào cây cối, liền thấy thân cây từ từ héo rũ, sau đó khô quắt lại và nhanh chóng tàn lụi, biến thành tro bụi theo gió bay mất.

“Mau tránh ra...Đừng để ánh sáng đó chiếu vào người...Tên Liu Yunde ngu ngốc đó...”

Yotsuba Maya hướng Hitomi đám người la lớn, bản thân bà cũng tự bọc trong một cái lồng năng lượng màu lam đậm do bản thân tạo ra.

“Liu Yunde...”—Yotsuba Maya lạnh lùng nói, “Người tấn công làm ta mất không chế ám hạt nhân năng lượng...Bây giờ, nó sắp nổ tung rồi...Tên ngu ngốc nhà ngươi, vốn dĩ có thể từ từ triệt tiêu nó, lại chọn phương pháp ngu xuẩn như vậy...(*~)”

Liu Yunde cũng có chút sảng đứng, hẳn chẳng thể ngờ được, bản thân kế hoạch, lại ra một lỗ hổng lớn như vậy.

Nhưng tên đã lên dây, chỉ còn cách bắn chệch hướng đi mà thôi.

[Sống chết có số...Các ngươi, tự lo thân mình a...]

Liu Yunde than thở, nhìn binh lính Đại Á, thảm nhũ.

Hắn hiện tại, chỉ có thể cố gắng hết sức triệt tiêu năng lượng đen tím quỷ dị trong lưới sét. Nhưng rất nhanh, chỉ sợ không ngăn được nữa rồi.

Hitomi cũng cảm nhận được một cảm giác nguy hiểm bao trùm bản thân.

Tuy rằng, không hề chí mạng, nhưng mà trực giác thứ sáu mách bảo cho cậu, tốt nhất là không nên nganh kháng thứ này.

Đã như vậy thì...Trốn thôi!

P/S: đã gồng xong chương 3, cầu ae cho ít đồ đồ dói (phiếu gì đó quăng hết đi), xin thêm hạt châu cho truyện sáng tí nào!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: Hi vọng vẫn là tuyệt vọng (4)

Ban này chống cự tam phương tấn công do Lu Gonghu khởi xướng, Hitomi đã một lần phải dùng đến Upper để gia tăng toàn bộ thể chất trong chốc lát.

Do đó mới kháng cự pha công kích ấy mà không có một vết thương trên người.

Tuy nhiên, bởi vì Hitomi phát hiện kích hoạt, dẫn có hạn chế theo thời gian, nhưng bản thân hoàn toàn chơi theo kiểu thả điều cũng được.

Nghĩa là, xài lúc nào, bật lúc ấy, không xài tắt đi.

Cứ như một cái nút tắt, mở vậy.

Mà hiện tại, đối diện với hỗn hợp kinh khủng của Liu Yunde và Yotsuba Maya sản phẩm chuẩn bị tự bạo.

À không, nói đúng ra thì chỉ có mỗi mình Yotsuba Maya mới là chính hăng, còn đầu thì đều là phụ trợ.

Sấm sét là tả roi ra, thịnh thoảng đánh trúng vài tên xui xẻo, bởi vậy mới gọi là quà tặng kèm.

[Nếu nó bộc phát...chắc chắn phạm vi sẽ đạt tầm trăm mét đường kính hình tròn là ít... (´ω`)!]

Một trăm mét bán kính phạm vi là gì...Ngay cả Hitomi cũng phải rùng mình né tránh đáng sợ tồn tại a.

Cho dù lần trước cùng với Midoiuya trực diện một cú đâm từ đằng xa của All Might, phạm vi của nó cũng chỉ đạt khoảng sáu mươi đến bảy mươi mét, mà đường kính là theo kiểu ống trụ thẳng tắp, chỉ ngang cỡ một con đường, ước chừng năm, sáu mét là hết.

So với hiện tại uy năng đã giảm đi không ít tròn tròn tím đen quả cầu, quả thật là thẳng nhỏ so với đàn ông tập gym.

Đúng kiểu, cống rãnh đòi so sánh với đại dương, kênh mương đòi tương đương với thủy điện.

Hoàn toàn chả cùng một cấp bậc!

All Might có thể xem xét là hình người đạn đạo cỡ mạnh, vậy thì Yotsuba Maya và Liu Yunde cong kích, là chính hăng đạn hạt nhân cỡ nhỏ đến cỡ trung.

Nếu như có thể cản được, Hitomi cũng muốn cản, bởi vì, nơi đây không chỉ có Đại Á binh lính, mà vẫn còn tồn tại Yotsuba pháp sư và vài tiểu binh của quân đoàn ma trang độc lập 101.

Có điều, suy đi xét lại, thực sự là hữu tâm vô lực.

Chỉ cố gắng bảo trụ càng nhiều người là tốt rồi.

[Sau khi, sử dụng từ trường phòng hộ, uy lực của quả cầu tím căn bản không nhắm nhỏ với mình...(- -)!]

Từ trường phòng hộ, là một năng lực mới Hitomi phát hiện khi nâng Firudo lên tới ba mươi phần trăm.

Trước đây, cậu dùng được những chiêu như từ trường nhập thể, điều khiển từ lực không chế kim loại... Và lúc này, thì tăng thêm một cái nữa.

Nói là phòng ngự, nhưng thực ra, là vận vẹo không gian thì đúng hơn.

Làm một trong tứ đại sức mạnh cơ bản của vũ trụ, lực từ, có khả năng thay đổi kết cấu không gian thông qua ảnh hưởng sự chuyển động và sắp xếp cấu trúc của các hạt. Điều này cần phối hợp sử dụng giữa Psion và Firudo.

Hitomi chưa khai thác được thêm công năng của nó, vì thời gian quá ngắn. Nhưng hiện tại, dùng để bảo vệ và hộ thuẫn, đã đủ xài.

Xi xèo ~~~

Âm thanh từ bầu trời truyền tới, mỗi lúc một rõ ràng hơn.

Crắc...!

Dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, thân thể của Hitomi đột ngột bành trướng thêm một vòng. Từ một mét tám thân cao, nhanh chóng tiếp cận hai mét chiều dài, toàn thân cơ bắp nổi lên cuộn cuộn, thậm chí, so với Lu Gonghu còn muốn cường tráng.

“Người rớt cuộc là quái vật gì...(ノ○益○)” – Liu Yunde nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Cứ tưởng là Hitomi toàn bộ sức mạnh chỉ từng đó, ai dè, vào thời khắc mấu chốt như vậy, lại thấy đối phương biến thân thêm lần nữa.

Cảm giác này, thật con mẹ nó thốn!

Vù ~~~

Hitomi không bận trả lời, cả người hóa thành tàn ảnh, lấy tốc độ cực cao bắt đầu di chuyển.

Cậu thật lòng cảm ơn vị giáo sư khoa học nào đã chế tác mấy bộ giáp đang mặc.

Cường độ tụ không nói, chỉ riêng tính dẻo đã khiến Hitomi hài lòng.

Toàn thân bỗng nhiên nở nang thêm rất nhiều, vậy mà áo giáp không hề truyền lại tí chật chội hay gò bó nào, ngược lại vẫn vừa vặn.

Tính bền quả thật kinh người!

Nhờ như thế, Hitomi không hề sợ bại lộ thân phận, hoặc là thăm hơn, trần truồng rách buồm đi chiến đấu...

Nghĩ đến đó thôi đã thấy run run rồi!

[Nhanh...Bắt lấy bọn họ...(´ω´)!]

Hitomi cặp mắt lóe sáng, phát hiện ra Dakai đang ôm chân trái chảy máu nằm đằng sau một tảng đá to. Cách đó không xa, thẳng nhóc tên gọi là Shiba Tatsuya cũng thu mình né sau gốc cây.

Chắc hai người này biết chạy không kịp, dự định tìm công sự để giảm bớt thương vong.

Rắc ~~~ Rắc ~~~ Rắc ~~~

Lưới sét bắt đầu xuất hiện những lỗ thủng đầu, tiên, từng viên bi màu đen tách ra từ quả cầu tròn vo kia lúc lắc một chút rồi thoát ra, hướng về phía mặt đất trời nổi bay tới.

“Khi thật...Nhanh hơn...(0~0)!”

Hitomi trong lòng báo động, tốc độ lần nữa bạo phát, mấy chục mét khoảng cách chưa đầy vài giây đã tới nơi, một tay cậu chộp lấy Dakai, lập tức tiếp tục lao

đi.

Xoẹt ~~~ Khí tức trở nên ngọt ngào âm u... Vài giây báo hiệu trước khi... Bùm!

Nắm chặt cổ áo Dakai, Hitomi lướt qua, thuận tiện tóm luôn Shiba Tatsuya, đồng thời nhắm Yotsuba phương vị phóng chân tới, một đường thẳng tắp, cát bụi bốc mù mịt, đập đổ không biết là bao nhiêu thực vật.

Nhưng Hitomi mặc kệ. Bom nổ tới đâu rồi, có để lại thì tụi nó cũng chẳng tồn tại được.

Danh xưng kẻ phá hoại môi trường, khẳng định không đeo lên người cậu!

Trên tay hai người, Dakai cùng Tatsuya, khuôn mặt ngơ ngác nhìn nhau, còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị người khác mang đi. Nhìn lại thì là người thân bí tự xưng Dawn Knight ban nãy (Riêng Dakai thì có biết đôi chút về thân phận của Hitomi).

Đúng lúc này, những viên bi ve đầu tiên kia đã tiếp xúc xuống mặt đất.

Tính đến hàng chục, hàng trăm viên bay là tả khắp nơi, toàn bộ khu vực rừng cây vài trăm mét đều bị nó bao trùm hết.

Oành!

Oành!

Oành!

Không có gì hoa mỹ tráng lệ, chỉ là một hồi tử vong nở rộ từ màu tím đen thăm thẳm, phá hủy tất cả.

Đã biến thân Hitomi, tốc độ thậm chí đạt tới bán vận tốc âm thanh, lao nhanh như gió, kết hợp với ma pháp giảm trọng và gia tốc, những quả bom này, trong mắt cậu, thực sự quá chậm.

Tuy nhiên, tầm lan tỏa của nó đủ để chặn toàn bộ lối đi của Hitomi. Vừa né được một cái này, liền thấy được hai cái khác va chạm vào nhau, rồi thổi tung một vùng mười mét đường kính, bao nhiêu sinh mệnh, thực vật trong đó, gần như đều hóa thành tro bụi.

Vù... uuuu... uuuu... ~~~...!!!

“Bà gọi Yotsuba Maya đúng không...(- -)!”

Giọng nói của Hitomi đột nhiên truyền ra từ sau lưng khiến Yotsuba Maya giật mình.

ÀM!

Phốc!

Màn chắn có chút dao động, Yotsuba Maya khoe miệng tràn ra một tia máu, nhanh chóng ổn định tâm thần lại, hô lên:

“Khi nào trời...cậu có thể...Nhanh đến như vậy... ☹️?”

“Đừng nhiều lời vô ích...Bà mau mở rộng vòng chắn cho hai người này đi...”

Hitomi quát lớn, cảnh giác coi chừng xung quanh tiếp cận bi ve.

Bởi vì Yotsuba Maya lúc đầu có ý định tiêu diệt Đại Á binh sĩ, nên hướng đi của quả cầu màu tím không phải chủ lực bên này, mà là bên phía Liu Yunde.

Có điều, cho dù là thế, số lượng bi tím rót xuống, cũng nhiều kinh khủng...

Đến vài chục viên là ít.

Tuy rằng, có rất nhiều viên đụng độ rồi nổ tung trên không, va chạm lẫn nhau, triệt tiêu đáng kể. Thậm chí còn bị Liu Yunde dùng sấm sét cho ngăn cản lại.

Nhưng Hitomi biết, hai bên thương vong, chỉ sợ, người đã chẳng có một ai.

Lu Gonghu còn tốt, hẳn được Liu Yunde trọng điểm chiếu cố, chặn lại gần như toàn bộ năng lượng công kích trực tiếp tới thân thể, chỉ dư chút ít âm bạo ảnh hưởng, hoàn toàn không xi nhê gì.

Mà mấy binh lính khác của Đại Á, Hitomi nghe được tiếng họ gào khóc, tiếng kêu la thảm thương đau đớn, ngày càng nhỏ dần, rồi bị nhấn chìm vào biển lửa.

Phản đầu, bị hòa tan...

Cánh tay bị hòa tan...

Chân bị hòa tan...

[Thảm cảnh này...Nếu là ở anh hùng thế giới, ta khẳng định liều mình cản lại...Dẫu có trọng thương đi chăng nữa... (^;_ ^)!]

Hitomi khẳng định không nghe được tiếng lòng của bà ta, nói:

“Ta vẫn còn cử động được đây...!”

Hitomi kéo hai người kia đang bị dư âm của vụ nổ làm cho màng nhĩ chảy máu, khô miệng trào huyết dịch, né sang một bên cánh cửa Yotsuba Maya.

Yotsuba Maya:!!!

.(_ _)' ...~~~~

Ai biết được, từ đâu mọc ra kẻ Dawn Knight nhà ngươi, là loại quái vật gì cơ chứ!

Yotsuba Maya nhìn thấy Hitomi lập lòe xung quanh màu lam nhạt thỉnh thoảng ánh lên vài tia điện lưu, trong lòng ngũ vị tạp trần, không biết diễn tả cảm xúc ra sao.

[Đây có lẽ là cái gọi Pháp sư bẩm sinh đi (Born Specialized Magician), những tên mới ra đời đã sở hữu kỹ năng đặc biệt mà bình thường pháp sư không có, đừng ganh tỵ a, Maya...Ganh tỵ, mới là ngu ngốc đâu...(-.-)!]

“Dawn Knight –san...Cái lồng này của anh...có gì quái dị ấy...!”

Hitomi đang cố tập trung tinh thần phòng ngự, đột nhiên thẳng nhóc Tatsuya đứng kế bên lên tiếng nói.

“Sao...(0,0)!?”

Hitomi nhìn lại, bỗng phát hiện ra một điều kì lạ...Những vết thương của Tatsuya, đang lấy tốc độ bình thường mà khôi phục lại.

Mà Psion dao động, Hitomi cảm nhận được, rất ít!

Tatsuya nhận ra được ánh mắt nghi ngờ của Hitomi, vội chỉ tay nói...

“Năng lực của em bị anh hạn chế mất rồi...!”

“Hả...(0~0)!?”

Phốc!

Dakai đột nhiên phun ra một búng máu tươi, té ập xuống đất.

Hitomi giật mình, thể nội lực lượng lập tức tuôn ra, bắt lấy Dakai cánh tay, vận dụng năng lực nhanh chóng điều trị cho thanh niên này.

“Em định nói gì với anh, Tatsuya...?!”

Thằng nhóc tóc đen Shiba hơi ngập ngừng một lát rồi khẽ trả lời:

“Giống như, vòng bảo hộ của anh, có thể áp chế sự dao động của Psion lại...!”

“Hề...(0.0)!?”

“Em không biết nữa...” – Tatsuya nói nhanh, “Ma pháp hồi phục, là thứ sinh ra đã có sẵn trong em...thậm chí, em còn có thể sử dụng để trợ giúp người khác mau chóng lành lặn...!”

“Nhưng mà lúc này, bước vào cái lồng này xong, khả năng tự lành của em đột ngột giảm hẳn, tốc độ hết sức chậm chạp...Thêm nữa, em cũng không cách nào chữa trị cho Dakai-san được!”

“Bị áp chế...(° ▽, °)!?”

Hitomi ngẩn người, nhìn vết thương trên tay của Tatsuya, từ chảy máu đầm đề, chưa đầy mười giây đã tươi như mới, thế mà nó còn bảo là chậm sao...
@@@...!!!

OÀNH ...!!!

“Ủi cha...!”

Trên không trung, một viên to bằng nắm đấm màu tím quả cầu bỗng nhiên nện thẳng vào từ trường phòng hộ, áp lực khiến cho Tatsuya ngã cái rầm, Hitomi cũng lao đảo, đầu óc có chút hốt hoảng.

“Em giải thích rõ ràng hơn được không, Tatsuya...?”

Hitomi vực dậy thẳng nhỏ, còn Dakai, dù có điều trị tạm thời, tuy nhiên thực lực quá yếu, vẫn còn bất tỉnh nhân sự nằm ngay đơ ở đó.

Nghe Hitomi nói, cặp mắt của Tatsuya hơi sáng lên, một vầng số liệu xuất hiện, Psion dao động mãnh liệt...Và rồi, chợt tắt ngúm!

“Không được...Tại trong này, em không cách nào sử dụng ma pháp...!”

“Cái lồng của anh...giống như một loại cấm ma lĩnh vực vậy...!”

Shiba Tatsuya mới thốt ra xong, tự bị lời nói của bản thân làm cho giật mình.

Hitomi cũng kinh ngạc không kém, “Cấm ma...Em không đùa chứ...!”

Vô thức trong, Hitomi giảm thanh âm lại, để ý Yotsuba Maya cùng với Liu Yunde thân ảnh tựa hồ cũng không ngó tới bên đây, mà hình như, tạc đạn liên hoàn do ma pháp chiến lược đã dần thừa thốt, có lẽ sắp hết rồi.

Tatsuya tinh ý nhận ra Hitomi hành động, cũng bé giọng nói:

“Em không phân tích được...Nếu ở ngoài, chắc là có thể, nhưng hiện tại, em chịu!”

“Nếu đã như thế...Vậy thì tính sau...Còn bây giờ, nên lo vụ trước mắt đã (´・ω・｀)!”

Mông lung màu tím khí thể tràn ngập khắp khu rừng, trong không gian còn lưu lại nóng bỏng khí tức, cùng với tàn lụi và đồ nát hoang tàn cây cối, thạch đầu, là minh chứng cho một trận “đánh bom liều chết” vừa xảy ra ở nơi đây.

“Rốt cuộc xong hết...Ba tên kia, còn sống hay không... (´・ω´・)!”

Ban này, Hitomi còn đứng ở cạnh bà, nhưng những giây phút cuối cùng, Âm Hạt Nhân Năng Lượng bộc phát cao trào, trực tiếp chôn vùi toàn bộ, ngay cả Yotsuba Maya cũng khó khăn lắm mới giữ vững được mình, lồng sáng bảo vệ của bà hiện tại đều đã mỏng manh như cánh ve sầu, rạn nứt lỗ chỗ.

Tựa hồ, chỉ cần một cơn gió thổi qua, là nó sẽ sụp đổ vậy.

Yotsuba Maya tâm thần chập chờn bất an.

Shiba Tatsuya, có ý nghĩa quan trọng, không chỉ đối với cá nhân, mà còn là cả gia tộc bà.

[Hai anh em nhà nó...Bây giờ lại dôi thêm một cái Dawn Knight chẳng biết từ đâu tới... ๐(´・~・´。)๐...Sự tình, càng lúc càng vượt quá mình khống chế...(- -)!]

Oanh ~~~

Một tiếng sấm sét nổ vang, khiến Yotsuba Maya giật nảy người.

Liu Yunde bên kia tận dụng sấm sét uy năng, thổi bay đi sương mờ cùng khói bụi, để lộ ra chiến trường chính giữa hai phe.

Tê...!

Yotsuba Maya và Liu Yunde cùng hít một hơi lạnh.

Khu đất xung quanh họ, vốn dĩ là rừng rậm tươi xanh, giờ trở nên hoang tàn, khô cằn kinh khủng.

Trên mặt đất từng cái hố vừa to vừa sâu, cái lớn nhất đường kính đạt đến gần một mét, rộng đến hai mét, nhìn ghê sợ vô cùng.

Vất vèo đâu đấy, thỉnh thoảng còn trông thấy sót lại chút ít quần áo, linh kiện súng ống, hoặc là máu tanh hơn...Tử chi của một người nào đó.

Yotsuba vô thức quay sang bên cạnh mình...Không ngờ, chẳng có ai cả.

Bà nhìn về phía Liu Yunde, tên kia chợt nở nụ cười đắc ý:

“Xem ra, lần này chúng ta hòa nhau rồi...À không, tính ra ta vẫn hơn một bậc chứ nhỉ... (°▽°)...!”

“Lu Gonghu dù tàn phế, nhưng vẫn còn sống...Còn mấy tên ngu xuẩn kia, thẳng nhóc Tatsuya với Dawn Knight, chắc chắn chúng đã tan thành khói bụi rồi...!”

Liu Yunde đang nói nửa chừng, bỗng hơi ngừng lại, bởi vì hắn thấy Yotsuba Maya, ánh mắt nhìn hắn, có gì đó là lạ.

“Khục khục...Chê bai người khác không phải thói quen tốt, cơ mà, Liu cái gì ấy...Nhà người có phải bị mù không...(0.0)!?”

Sau lưng hắn truyền đến giọng trầm trầm, khiến Liu Yunde giật bắn người, trong lòng hô to không ổn.

Ngay sau hắn, cách đó không xa, Hitomi tổ ba, à không hai, đang nhìn Liu Yunde giống như thằng thiếu năng trí tuệ.

“Ta di chuyển vị trí chút ít thôi...Có cần mừng rỡ đến thế không...!?”

Liu Yunde:!!!

(ノ益ヅ)!

“Thằng khốn, mày dám đùa cợt tao...!” – Liu Yunde giận dữ hét lên.

Hitomi khó hiểu nói, “Đùa gì...Nãy giờ toàn người tự biên tự diễn, tựa hồ ta cũng không chen vô lời nào!”

“Liu Yunde...Kế hoạch của các người đã thất bại...Chuẩn bị chịu Nhật Bản quân đội chế tài đi...(- -)”

Yotsuba Maya lạnh lùng nói.

Lâu như vậy thời gian, khẳng định bên kia người đã sắp tới rồi.

“Thế à...Khắc khắc...!” – Liu Yunde chợt cười, điệu cười thật âm u.

“Yotsuba Maya...Người đang cố câu giờ...”

“Cái gì...!?” – Yotsuba Maya không ngờ kẻ địch lại khám phá ra kế trì hoãn của mình nhanh đến thế.

“Biết tại sao ta không có lợi dụng cơ hội tấn công...Mà...”

Liu Yunde vừa nói tới đây, đột nhiên tay trái sáng lên, hừng hờn Psion đột ngột xuất hiện.

“Người còn dư lực... ◯■○!”

“Tất nhiên...Ta biết năng lượng của người đã tới đáy rồi, Yotsuba Maya!”

“Ma thuật, tăng trọng lượng...Ma thuật, Cầm Cố!”

Yotsuba Maya hốt hoảng, dưới chân bà một vòng hoa lệ trận pháp xuất hiện, mặc dù biết nó là thứ gì, nhưng Yotsuba Maya đã vô lực hóa giải.

“Rokuogan!”

Sau lưng truyền đến rít gào thanh âm cùng không khí sóng xung kích lao tới Liu Yunde, có điều, về mặt hấn chẳng hề quan tâm chút nào.

ẦM!

Vòng năng lượng phòng hộ của Liu Yunde hơi âm ỉ một chút, nhưng rồi nhanh chóng lóe sáng lập lờ.

“Người biết gì không, Dawn Knight, đòn tấn công của người, đã mất đi uy lực mạnh mẽ lúc đầu rồi!”

[Khốn kiếp... (ノ益ヅ)!]

Hitomi nắm chặt bàn tay, cảm thụ trong cơ thể lực lượng.

Quả thật trải qua mười phút chống đỡ vừa rồi, thể lực của cậu cũng đã giảm đi không ít, Upper hiện giờ đều tạm thời ở Cool-down trạng thái, mà Firudo nhập thể là bài tây này, Hitomi vẫn chưa muốn tung ra, vậy nên là, đòn tấn công của cậu, mới bị Liu Yunde nhẹ nhàng chống đỡ.

Mà nói nhẹ nhàng không hẳn hoàn toàn chính xác.

Trên đỉnh đầu ThunderClap Tower, đang ngày càng mờ nhạt, dường như sắp biến mất. Hitomi đoán chừng Liu Yunde vừa rút ra năng lượng từ tòa tháp của hấn xong.

Nhưng như vậy đủ để thấy sự khủng bố của thứ này, trải qua đại chiến tiêu hao lâu như thế, vẫn còn tồn tại, thậm chí Hitomi ảm ảm cảm nhận, nó ít nhất còn phát ra được thêm một đòn công kích nữa, uy lực có thể đạt đến Firuogan một đòn sức lực hoặc hơn.

“Tatsuya...Mau mạng Dakai-san trốn đi (´ω´)! ”

“Vâng!”

Tatsuya không hề nhiều lời, cũng chẳng kêu ca gì ở lại giúp đỡ, lập tức vác lấy Dakai, bật hết hỏa lực chạy về phía xa xa.

Nếu như, có ý định cứu lấy Yotsuba Maya...

Tiếp theo, cậu có lẽ muốn trực diện toàn bộ phần sức mạnh sót lại của Liu Yunde!

Giống bão cuối cùng trước khi trời sáng, chính là đây...Thành công hay thất bại, mấu chốt, chính là lúc này!

P/S: một chương nữa kết thúc phần chiến đấu này...không biết ae có nói ta câu chương hay không, cơ mà viết cảnh pk cho hay thì không thể không miêu tả kỹ được...Cầu các loại hàng đề cử nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Sau cùng va chạm

Phành phạch...Phành phạch...~~~~

Trên bầu trời xa xa, đột nhiên truyền đến tiếng máy bay trực thăng vỗ cánh.

Hitomi, Yotsuba Maya và Liu Yunde cùng nhìn lại, lập tức phấn chấn tinh thần...

Tới rồi...

Tới không chỉ một, mà là quân đội của cả hai phe, Liên Minh Đại Á và Nhật Bản.

“Xem ra đây chính là đường lui của các người...(- -)!” – Hitomi trầm giọng nói.

“Đúng thế...Chẳng lẽ người tưởng chúng ta không còn con bài tẩy nào sao...!”

“Biết thế nào không...Yotsuba Maya...”

Liu Yunde đột nhiên nở một nụ cười tàn bạo, lạnh lùng nói:

“Tên Dawn Knight kia...Tốc độ quả thực khủng bố, thể chất cùng sức mạnh của hắn danh xứng với thực nhân hình đạn đạo!”

“Nhưng còn người...Psion cạn kiệt...Thế thuật kém cỏi, hiện tại, người chỉ là một phế nhân...!”

“Nếu ta tiêu diệt một cái pháp sư chiến lược của Nhật Bản...Khắc khắc...Không biết chuyện này sẽ ra sao nhỉ... (°▽°)!”

“Yotsuba Maya...Tận hưởng những giây phút cuối cùng của người đi... (ノ´-`)! ”

Liu Yunde nói xong, toàn bộ số lượng Psion của hắn, ngoại trừ phần ít để duy trì lá chắn phòng hộ, còn lại dốc hết lực vận hành ThunderClap Tower.

Phốc ~~~ Xuy ~~~

Tòa tháp dường như đã đến giới hạn của chính nó, trong nháy mắt bỗng nhiên hóa ra vô số điểm sáng lấp lóe trong không khí, tất cả, đồng thời hội tụ tại một chỗ, tạo thành một vầng hào quang ánh bạc xen lẫn điện lưu chói lòa.

[Thứ sức mạnh này...(´ω´), đây là cạn kiệt mà lực đẩy sao...(0~0)!] - Hitomi tinh thần nghiêm nghị, cả người gồng cứng lên, xem ra, cậu không thể không tung bài tẩy cuối cùng của mình rồi.

Yotsuba Maya sắc mặt tái xám, môi khô khốc, lạnh lẽo nhìn trên bầu trời đang dần dần tụ họp tử vong dấu hiệu.

Bà biết, bản thân, đã không có cơ hội tránh né hay chạy trốn được nữa.

“Người đi mau, giờ còn kịp...(- -)!”

Yotsuba Maya nhìn bên cạnh vẫn còn đứng nguyên xi không nhúc nhích Hitomi nhẹ nhàng nói, “Ta không muốn một thiên tài của đất nước chôn vùi theo ta đâu...!”

“Nhất là...Người đó còn là ân nhân của ta nữa!”

Trực diện với chết chóc, Yotsuba Maya không chút nào lùi bước, mặc dầu không thấy rõ ràng khuôn mặt của bà ta, nhưng Hitomi nhạy bén nhận ra, Yotsuba Maya, tuổi tác, hình như không quá cao.

Thậm chí, có lẽ chỉ nhìn hơn cậu dăm, ba tuổi mà thôi!

Hitomi hơi trầm mặc, một chân đi tới, che chắn giữa Yotsuba Maya và Liu Yunde, khẽ nói: “Cho dù người không nói những lời vừa rồi...Ta vẫn sẽ cứu người...Huống hồ gì, bây giờ, ta càng kiên định ý nghĩ đó...!”

Đối diện Liu Yunde, thấy Hitomi xông ra ngang đường, vẻ mặt điềm nhiên như không, hiển nhiên đây cũng có thể nằm trong dữ liệu của hắn.

“Người muốn chết chung với mẹ ta sao...Dawn Knight...!”

“Phải biết rằng, với thiên phú của ngươi, sức mạnh của ngươi...Nếu đi bất cứ quốc gia nào, đài ngọ cũng không thấp hơn một pháp sư chiến lược...giả sử gia nhập quân đội, chỉ ít phải được thiếu tá cấp bậc...!”

“Tôi tình gì...Lại phải...Làm như thế... ๐_๐!”

“Ta chán ghét phải nhiều lời, Liu Yunde...Viện binh của ngươi tới, của ta chẳng lẽ không... (´ω´)”

“Muốn ta gia nhập Đại Á Liên Minh...Nực cười...Trên thế giới này, có tổ chức nào, lại có thể trói buộc được ta...Có quốc gia nào, lại dám áp chế ta...Ta thích đi đâu, thích làm gì, thực dễ dàng...Một cái nho nhỏ Đại Á Liên Minh, một cái chức Thiếu Tá quên...Cũng định dụ dỗ ta...”

“Ai cho ngươi tự tin khua môi múa mép ở đây vậy... ..!”

Hitomi khí thế như rồng, lời nói mạnh mẽ như vũ bão, cứng rắn mà bá đạo vô song, khiến cho bao nhiêu tính toán của Liu Yunde, đều nghẹn khuất trong cổ họng, há hốc mồm định tuôn ra mà không được.

Yotsuba Maya đứng sau lưng cậu, đôi mắt lập lòe, linh động hấp háy liên hồi, không biết đang nghĩ gì...

[Người đàn ông này...Thực mạnh mẽ, thực bá đạo...quan trọng nhất là, hẳn không hề từ bỏ mình tựa thời điểm nguy khốn...Người như vậy...Ta...ta...]

Yotsuba Maya hơi thần thờ, chột giật mình, vỗ vỗ bản thân một cái.

Giờ không phải lúc suy nghĩ mấy thứ đó...Trừ phi, qua khỏi kiếp nạn lần này, hãy tính tiếp!

Tiếng trực thăng mỗi lúc một gần, kèm theo cả tiếng người la ó, tiếng súng bắn phá, hiển nhiên là đang xảy ra ma sát.

Liu Yunde thấy Hitomi không nấc mư, cũng chẳng bị miếng mồi câu mình quăng ra dụ dỗ, thần sắc trở nên băng hàn, thì thào:

“Đã ngu xuẩn không chịu tình ngộ, vậy thì, chết đi... (ノ益益)”

Hắn vừa dứt lời, quả cầu bạc trên không trung tức thì tỏa ra quang mang vạn trượng, phát lên tiếng xì xèo chói lóa tai.

[Firudo...Nhập thế...(- -)!]

Hitomi cũng tung ra tuyệt chiêu cuối cùng của mình.

Nãy giờ tốn công nói chuyện với Liu Yunde, chẳng qua là để cậu tự điều chỉnh và thích nghi mà thôi.

Sau khi tăng lên Firudo ba mươi phần trăm, Hitomi cơ thể có chút quá tải, bởi vậy cần có thời gian thích ứng.

Và nay, cậu rốt cuộc hoàn thành!

Cần sát cạnh bên Hitomi, Yotsuba Maya cảm thấy một luồng hơi thở kinh khủng, tựa như một con hồng hoang mãnh thú bá đạo vừa mới thức tỉnh.

[Hắn lại biến thân một lần nữa sao...(0,0)!?] –Yotsuba Maya hã nhiên nhìn mái tóc lộ ra bên ngoài của Hitomi dần dần chuyển sang màu bạc trắng, nếu không phải tình ý, rất khó nhận ra chi tiết này.

Quanh thân Hitomi bỗng bốc lên một áp lực khiến bà phải nghẹt thở...giống như là, gặp phải chuỗi thực vật áp đảo phía trên bản thân.

Điều này, càng làm cho Yotsuba Maya tò mò hơn, càng muốn khám phá ra thân phận chân thật của “Dawn Knight thần bí”.

“Hô...!”

Hitomi nắm nắm bàn tay, từ bắp thịt cùng quả đấm truyền đến sức mạnh vô song, ánh mắt Hitomi ngược lên quan sát thẳng chói lọi năng lượng cầu đang treo lơ lửng trên đầu mình.

[Mẹ nó...Hắn ta tiếp tục biến hình... ๐_๐!?!]

Cùng lúc, Liu Yunde lần nữa cảm nhận được sự biến hóa của Hitomi, khuôn mặt tái mét vì tức giận.

Hai tay hắn bắt chéo chỉ hướng Hitomi và Yotsuba Maya, đồng thời gào to:

“Hóa thành tro bụi đi...!”

Rin ~~~ Rít ~~~ Rít ~~~....

Quả cầu năng lượng sét nhận được chỉ thị, trong nháy mắt... bùng nổ!

Rắc ~~~ rắc ~~~ rắc...

Bầu trời vốn dĩ còn hơi tối đen, giờ bỗng phát ra ánh sáng chói lóa, rực rỡ muốn mù con mắt người khác.

Thậm chí, cách xa một cây số cũng có thể thấy được hào quang do nó tỏa ra.

Sấm sét hội tụ, nhanh như chớp hóa thành một đạo cột sáng thô to, tiếp cận hai mét đường kính, chẳng khác nào trời giáng một kích, phóng thẳng xuống đầu Yotsuba Maya và Hitomi.

Ngay khoảnh khắc ấy, Hitomi, chợt động.

Cánh tay của Hitomi căng phồng lên, cơ bắp nổi cuộn cuộn.

Nắm đấm của cậu, siết chặt lại, gân tay nổi lên từng vệt xanh thẫm, từng đạo màu vàng xen kẽ bạc trắng du tẩu khắp thân thể.

Ma thuật hội tụ...Ma thuật tăng trọng...Psion...

Tất cả mọi thứ có thể dùng được, Hitomi đều tung ra cả...

Chi hòng, phá tan đòn tấn công của Liu Yunde.

“Final Furuogan...!”

“Big! Bang! Dragon! Fist...!!!”

Nương theo tiếng gầm rống giận giống như viên cổ hung thú gào thét, mắt thường thấy được một cỗ sóng xung kích ẩn chứa hai màu vàng nhạt cùng ánh bạc nhanh như điện xẹt xông tới chồm sáng màu lam nhạt kia.

Giây phút chúng chạm vào nhau...Thời gian, như tĩnh lại.

Và rồi, bùng nổ!

Rắc ~~~ Crắc ~~~ Crắc ~~~

Ba màu sắc trên trời, hòa quyện thành một đồ án, liên tục phát ra những thanh âm ma sát, chạm nổ, đỉnh tai nhức óc.

Nếu nói đòn tấn công của Liu Yunde, chẳng khác gì một con lòi long hung tợn, giương nanh múa vuốt muốn quét ngang mọi thứ trên đường đi của nó.

Thì cú đâm của Hitomi, mang theo bá đạo cùng trầm ổn khí thế, mạnh mẽ lực trường của sóng xung kích vật lý phối hợp, chính là một ngọn núi kiên cố có thể áp sập toàn bộ mọi thứ.

Hai cỗ năng lượng xung kích vào nhau, có tương đồng, có khác biệt...Nhất thời giằng co, không phân thắng bại.

“Mịa nó...Ngươi thế mà chặn được...(ノニ益ニ)”- Liu Yunde vẻ mặt khó tin, hai tay liên tục truyền ra Psion, liên lòng bảo hộ cũng dần mờ nhạt, nổi giận nói.

Không ai khác có thể rõ hơn sức mạnh đòn tấn công từ ThunderClap Tower ngoài hắn.

Được bình chọn làm pháp sư cấp bậc chiến lược, bọn họ chính là quả bom hạt nhân di động, loại có thể tùy thời phát nổ, mặc dù khả năng là phải chuẩn bị rất công phu.

Đồng thời, sức công phá, chí ít phải đạt đến cỡ trung hạch đạn, top ba trong mười ba tông đồ, có người còn tung ra được cao cấp, thậm chí đỉnh cấp hạch đạn uy lực đều có thể phóng xuất.

Nhưng đó là thông qua ma pháp...Thông qua Cad...Thông qua sử dụng rất nhiều thứ a.

Tên trước mắt, Liu Yunde thu lại lời nói ban đầu.

Hắn ta, không phải nhân hình đạn đạo nữa...Mà là nhân hình hạch đạn!

Nhìn trên bầu trời còn đang giằng co quyết liệt hai luồng năng lượng, trong lòng Liu Yunde một trận hoảng hốt.

Đối phương đơn thuần thể chất, cộng thêm chút ít sơ đẳng ma pháp, vậy mà ngăn cản được một đòn tấn công trực diện quy mô cỡ nhỏ tiếp cận trung cấp hạch đạn.

Và còn, không cần chuẩn bị thuật thức hay gì cả...!

[Tên này...quá mức nguy hiểm...(ノニ益ニ)!]

Xi xèo ~~~ Xi xèo ~~~ Xi xèo ~~~

Hai luồng năng lượng rốt cuộc đã tiêu hao gần hết, bỗng nhiên phát ra chói lòa hào quang, cùng lúc nổ một tiếng rung cả trời đất ~~~ OÀNH ~~~ OÀNH ~~~ OÀNH ~~~

Cách xa cả mấy chục mét mà Hitomi còn cảm giác được mảng nhĩ chấn động, cậu phải ôm lấy Yotsuba Maya để giảm bớt áp lực do luồng khí xung kích truyền ra từ trung tâm của vụ nổ.

Bên kia, Liu Yunde vòng bảo hộ đã tan biến, cả người tràn đầy vết máu, khoe miệng trào huyết, nhìn chặt vật vô cùng.

Hốt nhiên, Hitomi rung mình, không do dự bạo phát tốc độ, cả người bễ lên Yotsuba Maya, hóa thành một đạo tàn ảnh biến mất nơi phương xa.

Ngay tại thời điểm ấy, tại chỗ cậu đứng, phút chốc xuất hiện ba viện tên lửa đạn đạo, cùng với vô số đạn xuyên giáp ập tới.

ẦM...ẦM...ẦM...

OÀNH ~~~ OÀNH ~~~ OÀNH ~~~

Sau lưng liên tục truyền đến tiếng nổ ầm vang, Hitomi không biết quân đội Nhật Bản vì sao hiệu suất chậm đến vậy, nhưng cậu không dám dừng lại, chỉ cầm đầu mà chạy.

Rất nhanh, hai bóng người đã từ từ biến mất dưới ánh mắt chú mục của Liên Minh Đại Á.

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 153: Rốt cuộc kết thúc

“Khi thật...Đề cho bọn chúng chạy trốn rồi...(ノ益々)”

Liu Yunde giận dữ hét lên, đằng sau hắn ta, mấy cái binh lính mặc trang phục Đại Á Liên Minh xông đến, bày trận nghiêm chỉnh.

Một tên quân hàm ba sao thiếu tá bước tới trước nói:

“Chấn Thiên Tướng Quân, đội Quốc Vệ Phòng Biên của Nhật Bản đang bị ngăn cản, nhưng bọn chúng sẽ đột phá tới đây rất nhanh...Mong ngài lên máy bay rồi đi nơi này ngay lập tức ạ...”

“Được rồi...Mau khiến Lu Gonghu tướng quân của các người lên...Lần này chúng ta lỗ vốn nặng rồi(- -)”

Liu Yunde âm u nói, hai tay khoát khoát tỏ vẻ bảo bọn thuộc hạ lui ra, về mặt phiên muộn. Nửa đường giết ra một cái Dawn Knight, không chỉ làm tổn thất nặng nề, có thể gọi là mất cả chì lẫn chài.

Bây giờ, còn bị đuổi như chó nhà có tang...quả thật, nhục nhã vô cùng!

Binh lính Đại Á kéo Lu Gonghu cả người thâm ục ịch lên máy bay, mắt người nào cũng trở ra, không biết ai có bản lĩnh lớn như vậy, lại khiến cho Lu Gonghu bị hành cho tơi tả thế này.

Nhưng nhìn sắc mặt và thần thái của Liu Yunde, bọn họ thức thời không nói tiếng nào.

Nhiệm vụ của mấy người, chỉ là đến viện trợ, xong rút lui ngay lập tức, còn chiến dịch thành công hay thất bại, không nằm trong tầm kiểm soát của họ.

....

“Khụ...Khụ...Lần này, chơi lớn rồi...v(_ _)v!”

Hitomi ho sặc sụa, khoe miệng hơi có huyết dịch trào ra, nhưng rất nhanh bị cậu lau đi.

Đã được nửa tiếng đồng hồ kể từ khi đưa Yotsuba Maya rời khỏi phạm vi chiến đấu. Hitomi chạy không ngừng nghỉ, vì sợ có tùy binh đằng sau.

Cậu nhìn đang bế trên tay cô gái, đặt xuống thảm cỏ xanh, kế bên một con suối nhỏ róc rách, có cái hang động gần đó, được che lấp bởi một lùm cây cao, rất thuận tiện cho việc ẩn núp.

“Không biết qua vụ kia mình kiếm được bao nhiêu nhĩ...?”

Hitomi thâm nhũ, tâm thần chìm vào quan sát bên trong dị năng số liệu.

Figure (nhân vật): Kizari Hitomi

Race (chủng tộc): Nhân loại

Level (Đẳng cấp) 3 +4

STR (lực lượng): Lv 3 +5

VIT (bền bỉ): Lv 3 +5

AGI (nhạy nhẹn): Lv 3 +4

INT (thần bí): Lv 1 +8

*Skills

1. Rokushiki (Lục thức): LV3 (0%)

2. Firudo (Hải hổ bạo phá quyền): LV3 (30%)

3. Upper (biến hình)

4. S- Revitalize (Sinh mệnh quy hồi): LV3 (Hai chiều)

5. Mahouka (Ma pháp): LV1 +9

Energy: 60700

“Hề...(0.0)...?!”

Hitomi cảm giác mình hoa mắt, dụi dụi rồi nhìn lại lần nữa...

[Không sai...Cơ mà, con số này...có phải...Hoi...lớn quá không ๐_๐!~?]

Đại chiến xong, thực lực vẫn nguyên xi, ma pháp năng lực tăng lên chút đỉnh, đạt tới LV1+9. Nhưng điều quan trọng nhất ở đây không phải là sức mạnh...

Mà là...Năng lượng (Energy) a!

“Là Nguyên Điểm lẫn lộn...Tỷ lệ rất thấp...Như vậy, vừa nãy, mình chạm phải rất nhiều người có khủng bố số mệnh cùng khí vận sao...(0~0)!?”

Hitomi ngẫm nghĩ, cảm thấy cũng đúng. Riêng hai vị pháp sư cấp chiến lược, đã mang trong mình không nhỏ khí số, vừa rồi trận chiến, Hitomi cũng trực tiếp gần thay đổi kết quả chung cuộc, đồng thời, còn cứu mạng một cái pháp sư chiến lược cấp.

Tuy rằng tất cả đều là cử chỉ vô tâm, nhưng hồi báo lại, không hề “vô tâm” chút nào.

[Quá có tâm ấy chứ...^,^...!!!] –Hitomi trong lòng vui vẻ tự nhủ.

Cứ làm vài cú thế này, cậu không chỉ tích lũy đầy đủ điểm sớm trở về thế giới Anh hùng, mà còn dư năng lượng để cường hóa bản thân.

Mặc dù Nguyên Điểm đã “thanh toán” xong chi phí để xuyên qua các thế giới, nhưng nếu về sớm được, tất nhiên vẫn sẽ nhận chun chút hồi báo chứ.

Chỉ ít, điểm năng lượng hoàn trả, sẽ không ít đi nơi nào!

Đương nhiên tiền đề, là trước đó, Hitomi phải tích lũy đủ điểm số năng lượng khủng bố để mở ra Thứ Nguyên Chi môn, hay gọi Thứ Nguyên tường kép cũng được.

[Đợi về chùa rồi xem xét gia tăng thực lực sau...(~0~)!]

Hitomi âm thầm quyết định...[Bây giờ phải xử lý cô nàng pháp sư này sao đây...(-.-)]

Hitomi quan sát thông tin số liệu của Yotsuba Maya. Cũng không có nhiều thứ đáng nói, nếu so với Liu Yunde của Liên Minh Đại Á, có lẽ còn yếu hơn...Đặc biệt là về fkoanr thể chất.

Figure (nhân vật): Yotsuba Maya

Race (chủng tộc): Nhân loại

LV (đẳng cấp) 0+8

Skills: Mahouka (Ma pháp)- LV3+4

[Cũng đúng thôi...Đàn bà con gái...Dẫu trẻ vẫn không thể so với cụ già được...Oài...Vẫn là anh hùng thế giới nhìn thuận mắt...(•_•)!]

Áo choàng cùng khăn che mặt của cô nàng này đã bị tháo xuống, để lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp, có chút ma mị quyến rũ giống như là trời sinh.

Mí mắt của Yotsuba Maya có một nốt ruồi nho nhỏ, kết hợp với gương mặt nghiêng nước nghiêng thành, quả thực là một mỹ nhân bại hoại.

“Hey... Tỉnh rồi thì đừng giả vờ ngủ nữa...!”

Hitomi lấy tay vấp nước, thuận tiện bắn một giọt lên mặt của Yotsuba Maya.

Nước lăn nhẹ lon ton trên mặt Yotsuba Maya, ở giữa rừng già hoang vu thế này, càng gọi cho người ta nhiều điều suy nghĩ.

[Con gái đã ngủ ý như vậy rồi... Tên kia sao cứng đờ như khúc gỗ vậy...(0~0)~~~~]ư

Yotsuba Maya vẫn nằm im, trong lòng thắm nóng nảy, gã Dawn Knight này, thật chẳng hiểu phong tình gì cả...

Cơ mà, xui cho cô nàng... Bởi vì, Yotsuba Maya, kì thực đoán đúng rồi!

Hitomi hiện tại đang lửa đốt tới mông, muốn về chùa ngay để tránh bị trụ trì Yakumo và các tăng lữ dò hỏi. Hết lần này đến lần khác, lại bị mắc kẹt với một “củ khoai lang” phong tay ở đây.

[Tỉnh nằm ăn vạ đến tối à...(- -)!]

Hitomi vẩy nước mấy lần, thấy Yotsuba Maya không có mở mắt dấu hiệu, lại nhớ tới thân phận pháp sư chiến lược của cô ta, nghĩ bụng... [Hiện tại cũng đã qua nửa tiếng đồng hồ, Psion chắc đã phải hồi kha khá rồi... Mình cứ mặc kệ cô nàng ở đây cũng được!]

Nghĩ thế, Hitomi cất bước, vừa định bỏ đi, thì đằng sau lưng đã truyền đến một giọng nói u oán...

“Vác con gái người ta lúc bất tỉnh chạy trốn... Dở trò xong xuôi định bỏ mặc không quan tâm à...!”

[Hề...0~0...]

Hitomi hơi dừng chân một chút, tuy nhiên không hề quay đầu lại, mục tiêu của cậu, là giữ bí mật thân phận của mình. Bởi vậy, nói quá nhiều hay tiếp xúc gần, có thể sẽ bị phát hiện. Đặc biệt là những người như cô gái trước mắt này.

Thấy Hitomi muốn ngừng bước, Yotsuba Maya thoáng mừng rỡ, nhưng trong chốc lát đã biến mất, bởi vì đối phương không ngờ chẳng hề quay đầu, chả thèm đoái hoài tới nàng, quãng một câu lạnh lùng mà tềch đi thẳng luôn.

“Nên nhớ... Cô nợ tôi, một lần cứu mạng đấy... Pháp sư chiến lược, Yotsuba Maya...!”

“Hả...(0,0)...?!”

Tiếng Hitomi vang vọng giữa rừng sâu, mỗi lúc một nhỏ dần rồi tắt hẳn, hiển nhiên đã đi xa.

Yotsuba Maya đứng dậy, tức giận dậm dậm chân nói:

“Đồ đáng ghét... Một mỹ nữ ngay trước mặt, lại không nói không rằng bỏ đi... Còn cái gì on cứu mạng nữa... Tưởng tôi quên sao... Hừ... (ノ益々)”

Nếu dễ cấp dưới hay người quen nhìn thấy, chắc chắn sẽ giật mình.

Nữ Hoàng Mãn Đêm- Queen of Night, Yotsuba Maya, khi nào lộ ra tiểu nữ nhi tư thái, con gái gặp phải mùa xuân đáng về thế này.

“Cứ đợi đó cho tôi... Nhất định, sẽ tra được thân phận cậu là ai... Dawn Knight, hừ... còn trẻ thích chơi giả trang ông già cái gì, bí mật hành sự nữa chứ

...Trình độ biểu diễn gà mờ như vậy mà đòi qua mắt tôi hả...(=^_^=)...!”

Hitomi mà nghe được câu này, chắc khóc thét mất thôi.

Hóa ra bao công sức cậu diễn kịch này giờ, đóng giả điệu bộ thần bí, trong mắt của Yotsuba Maya, lại bị nhìn ra dễ dàng như thế.

Yotsuba Maya chải vuốt lại mái tóc mình, kiểm tra một hồi trang bị, nhìn thấy không hư hao bao nhiêu mới thở phào nhẹ nhõm.

Hitomi thực sự đoán sai, cho dù Yotsuba Maya có hồi phục thực lực đỉnh phong đi chăng nữa, mà không có trang bị bên người, thì cũng phải lết xác đi bộ ra khỏi rừng cây thôi.

Còn cái gì vận dụng ma pháp di chuyển... Ha ha, xin thứ lỗi, làm thiên kim đài các, quý tộc tiểu thư, pháp sư chiến lược... Mấy cái đó, đối với Yotsuba Maya, thật là quá xa với.

“Tích tích...Tích tích...!”

Yotsuba Maya lấy điện thoại, bấm một dãy số kì quái, sau đó bắt đầu trò chuyện.

Cup!

Không lâu lắm, tiếng máy bay đã xuất hiện trên bầu trời, một đoàn người hạ xuống bên cạnh Yotsuba Maya và hành lễ với cô nàng.

“Về nhà nói sau!”

“Vâng, thưa tiểu thư...”

“Gọi gia chủ...(- -)!”

“...”

“Vâng...thưa gia chủ!”

“Thôi...ta đổi ý, gia chủ nghe già quá...Gọi lại tiểu thư đi...!”

Yotsuba đột nhiên phán một câu khiến bên cạnh cận vệ suýt ngã chổng vó, vẻ mặt như dấm trứng đồng phân, hồi lâu mới biệt khuất phun ra một câu:

“Rõ, thưa bà...!”

“Ta nói tiểu thư...!”

“Dạ rõ...Thưa tiểu thư...!”

“Tốt...Chúng ta đi...!”

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thư Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 154: Lần nữa gặp mặt

Vù~~~~~

Hitomi lao nhanh như điện xẹt về phía trước, xung quanh cảnh vật tựa hồ bị đông cứng một dạng, sau đó cấp tốc lùi ra sau.

“Cũng may là mình có dự phòng rồi...(――ε(#――))!”

Bởi vì Hitomi biết là quần áo rất có thể sẽ bị hư hại trong chiến đấu, nên cậu dùng năng lực bao khóa lấy trang phục bên trong, còn áo giáp và mũ của binh đoàn 101, chính là mặc kệ a.

Do đó nên bề ngoài Hitomi nhìn rách rưới lổ chỗ, cậu cời lấy bộ giáp trang của Tiểu Đoàn ma trang độc lập 101, tìm lấy một nơi bí ẩn và chôn chúng đi.

Xong việc, Hitomi bình thân hướng về phía đền Kyuchou đi tới.

“Để xem có ai gọi khô...Ách...☹...!”

“Mười cái Miss Call...Thấy bà rồi...(――――)!”

Trong điện thoại, rõ ràng biểu hiện lấy mười cái xanh xanh nhấp nháy biểu tượng “Cuộc Gọi Nhớ”, tất cả, đều là của Yamata alo cho cậu.

Hitomi cảm thấy có chút không ổn, lập tức quay số gọi lại ngay.

“Píp...Píp...Píp...”

“Alo...Yamata-san hả...Anh gọi tôi có chuyện gì thế...!”

Bên kia điện thoại truyền đến thanh âm mừng rỡ, rồi chợt đổi giọng giận dữ.

“Kizari-kun, điện thoại của cậu không có vấn đề, tại sao lúc tôi gọi không bắt máy...!”

“Ách...Ban nãy, gần chỗ khu rừng tôi đi dạo có tiếng nổ to lắm...Tôi tò mò tới xem, nên vì thế quên mất cái vụ điện thoại...!”

“Vậy cậu có thấy được gì không. ...!?”

“Không có...!” – Hitomi lắc đầu nói, “Nơi ấy, bị quân đội phong tỏa rồi...!”

“Hừ, biết thế là tốt... Mau về chùa đi, trụ trì đang lo lắng cho cậu lắm đấy... À mà tiện thể thông báo cho cậu, chùa ta có thành viên mới đấy!”

“Thành viên mới... (0.0)!?”

“Ừmm... Về sẽ biết, nói chuyện qua điện thoại này oái quá... Bye!”

Yamata sau khi đã hiểu rõ trạng thái hiện giờ của Hitomi, liền hết lo lắng, tắt máy cái rụp. Chắc là đi nói lại tin tức cho trụ trì Yakumo.

Bên này, Hitomi cũng kinh ngạc, cắt điện thoại vô túi lắm bảm:

“Lại có người xin gia nhập...!?”

Nếu trước khi biết thân phận của trụ trì Yakumo, Hitomi sẽ nghĩ đó là việc rất bình thường. Nhưng bây giờ, cậu cảm thấy, chuyện tình, không hề đơn giản như thế.

Mà hồi tưởng lại, thì thời gian Hitomi gia nhập đến Kyuchou thực sự thuận lợi đến đáng sợ a.

[Có điều... Họ chưa từng làm việc gì có lỗi với mình... Ít ra thì cũng đã giúp mình lúc khó khăn... tụi chúng đó là đủ, không cần bận tâm nhiều quá nặng nề... (- -)!]

Hitomi nghĩ nghĩ, quyết định không quan tâm tới những vấn đề trí óc, tính kế mọt óc đó nữa. Hiện tại, cậu đang tò mò... [Chẳng biết người nào mà có thể khiến đền Kyuchou tiếp đón đồng thời nhận luôn, cứ có cảm giác trùng hợp sao sao ấy... (- -)!]

“Về chùa thôi... Câu trả lời, tất nhiên sẽ xuất hiện (´ω´)! ”

Không chần chừ, Hitomi tiếp tục tăng tốc, lần nữa hóa thành tàn ảnh biến mất trong rừng cây rậm rạp.

....

Đền Kyuchou!

Hitomi một bộ thờ hồng học, một mồi dánh vẽ chạy lên mấy chục bậc đệm thang, rút cuộc tiến tới sân trước của chùa.

Đến nơi, cậu nghe tiếng luận bàn cùng hò reo ồm ỏi truyền ra từ trong sân.

[Cái gì đang xảy ra... (0,0)...!?]

Hitomi chậm rãi lại gần và đẩy cánh cổng chùa.

Kèo kẹt... Kèo kẹt...

Cửa mở...

Hitomi nhìn vào sân, và thấy một thằng nhóc đang giao đấu với một vị tăng lữ trẻ trong chùa. Tên thì cậu không rõ ràng lắm, cơ mà, thằng nhóc này, mặt nhìn... quen quen.

Tóc đen...

Mặt bình dị, có chút lạnh khốc...

Bộ trang phục đó...

Chẳng phải là...

[Shiba Tatsuya... ◯ ■ ◯ ...???]

[Nhưng tại sao nó lại ở đây... (0.0)...?!]

Hitomi chưa hiểu hết tình hình, tạm thời không nhiều lời, chậm rãi đóng cửa lớn và nói: “Xin lỗi đã để mọi người lo lắng, tôi trở về rồi đây!”

“Yo... Cuối cùng cũng thấy cậu...!”

Yamata tiến lên vỗ vỗ vai Hitomi, sau lưng ông, trụ trì Yakumo hí hí đôi mắt cười nói: “Kizari –kun, về sau đừng nên hiếu kì quá như vậy, rất dễ gặp nạn đó...!”

“Vâng thưa đại sư, tôi sẽ rút kinh nghiệm!” – Hitomi chấp tay thành khăn nói.

Yakumo cũng chẳng vặn hỏi nhiều cuộc hành trình, hay chi tiết những gì Hitomi trải qua lúc này, ông ngoắc ngoắt ngón tay, chỉ về hướng thẳng nhóc giữa sân và nói:

“Giới thiệu cho cậu một thành viên mới trong chùa, Tatsuya –kun...!”

“Cậu ấy được gọi đến chùa chúng ta để học tập võ nghệ...Làm một thành viên biên chế của đền Kyuchou, Kizari –kun, tôi mong cậu và sẽ Tatsuya –kun sẽ chung sống vui vẻ trong mấy tháng tới...”

“Điều đó tất nhiên, thừa đại sư...”

Hitomi bước đến, đưa bàn tay ra, cười với Tatsuya:

“Chào nhóc, hoan nghênh đến với đền Kyuchou!”

“Chào anh...”

Shiba Tatsuya bình thân bắt lấy tay của Hitomi, sau đó chọt nhứ mày hỏi:

“Xin lỗi, anh gọi là Kizari đúng không...?”

“Ừm!”

“Kizari –san...Em và anh, đã gặp nhau ở đâu chưa nhi...!”

[Trực giác đáng sợ vậy...(0~0)...Chúng ta mới gặp đó nhóc...Cơ mà, đây là một thân phận khác của anh, còn thân phận này, thì...]

“Chưa đâu em...Đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt...Có khi nào em lầm lẫn anh với ai đó không...!”

“Cũng có thể...” – Tatsuya hơi trầm ngâm, rồi cúi đầu nói, “Kizari –san, xin thứ lỗi vì sự vô lễ lúc này...”

“Không có chi...Em cứ tập luyện tiếp với mọi người đi...Anh vô phòng trước đây!”

Hitomi đi rồi, trụ trì Yakumo tiến đến cười hỏi

“Sao thế Tatsuya –kun, có vấn đề gì với Kizari –kun sao...(^^)...?”

“Không, thừa sư phụ...Có lẽ con nhầm...”

“Tốt, vậy chúng ta tiếp tục luyện tập thôi...Nhớ mục tiêu của cậu nhé, Tatsuya...”

“Vâng!”

Bên ngoài rất nhanh lần nữa nghe thấy tiếng tay chân quyền cước va chạm, cũng không có sóng Psion dao động.

“Chỉ học thể thuật thôi sao...(o.0)?!”

Hitomi ngồi lên giường, cởi giày, vắt chéo chân, hai tai vênh vênh. Thính lực của cậu hiện giờ cực kì khủng bố. Dù có xa mấy chục mét, vẫn nghe được tới lui rất tự nhiên.

“Sắp tới tháng ngày...Có lẽ muốn sử dụng ma pháp cũng không dễ dàng như vậy rồi...(-.-)!”

Thằng nhóc Shiba Tatsuya đó trực giác quá ghê gớm, thậm chí so với mấy cô nàng tuổi yêu đường đi bắt trộm còn muốn kinh khủng. Hitoki không dám chắc, nếu mình sử dụng ma pháp, đối phương có thể phát hiện được chính mình là thần bí lạ mặt Dawn Knight hay không.

Tuy nhiên, nói đi cũng phải nói lại, ma pháp tính ra vẫn còn đỡ, lâu lâu có thể len lén xài. Bởi vì Hitomi dùng chỉ toàn là ma pháp cấp thấp, nên mượn có lấp liếm cho qua, thậm chí quang minh chính đại dò hỏi rồi sử dụng cũng được.

Chỉ có riêng thể thuật, là sức mạnh cực kì mãn cảm. Có thể xem như là chiêu bài trong trận đại chiến lúc trước.

Nếu thật sự để lộ chân sau, khiến người nghi ngờ, thì rất khó xử lý.

Có lẽ từ giờ trở đi, cậu cũng cần hạn chế chiến đấu hay giao thủ với các tăng lữ. Đứng ở một bên học hỏi là đủ rồi.

Còn ma pháp, liến vào rừng luyện tập a.

Mong rằng sự kiện đó, sẽ không ảnh hưởng quá nhiều đến kế hoạch của cậu...

Nhất là khi, điểm số năng lượng đang lấy hình thức bạo tẩu mà tăng lên thế này.

Tiếp theo, Hitomi liền muốn cường hóa bản thân, đồn thời khám phá công dụng của Từ Trường Phòng Hộ...Chiều thức mới khai phá ra của mình.

“Cấm ma lĩnh vực sao...Chả biết thằng nhóc nói có đúng không...Nhưng nếu như là thật thì...!”

Hitomi mỉm cười tự nhủ

“Ở tại thế giới ma pháp này, mình có thể đi ngang với các pháp sư rồi...!”

Đến lúc đó, liền tính là Không thể ngành kháng trực diện, cậu vẫn có thể sử dụng chiến thuật du tẩu, lấy sức một người, địch lấy một quốc gia.

Mà không phải là loại kia thấp kém yếu ớt không có hạch đạn cùng pháp sư chiến lược.

Hitomi muốn nói, chính là nhất nhân địch quốc –cường quốc như Nhật bản, hoặc là, Đại Á Liên Minh chủng loại kia.

Nhưng để đạt được tới trình độ ấy...Cậu còn một con đường rất xa để đi!

“Chỉ cần điểm số năng lượng liên tục gia tăng đều đặn...rất nhanh thôi...Mình sẽ có thực lực như vậy...(・ω・)’!”

Hitomi kiểm tra một thoáng Thứ Nguyên Chi Môn năng lượng cần thiết để mở, liền giật mình.

“Một trăm ngàn điểm năng lượng...Đây còn là đánh giá chiết khấu rồi...(・ε・●)...?!”

Điểm số năng lượng của cậu, bây giờ chính là mỗi ngày năm ngàn cố định, giống như đạt đến bình cảnh, cũng không có tiếp tục tăng lên.

...

Ngày qua ngày, cứ thế, một tháng trời đi thực mau.

Xung quanh Hitomi vẫn chưa hề xuất hiện cái gì siêu tự nhiên hiện tượng, hay là va chạm cấp bậc chiến lược khủng bố giống trước..

Mọi thứ, đều diễn ra rất yên bình.

Mà năng lượng của Hitomi tích lũy, đã đạt đến một con số cực kì khủng bố...Một trăm sáu mươi ngàn, bảy trăm điểm

Nếu như so sánh với thời gian ở thế giới anh hùng, quả thực là tiểu vu thấy đại vu, hoàn toàn không ở cùng một đẳng cấp.

Nhưng cũng chính lẽ đó, Hitomi mới cảm nhận được, lần đầu tiên xuyên qua, có cỡ nào hạnh phúc.

Bởi vì lần tiếp theo phá bích, chỉ sợ cậu cần tiêu hao một số lượng khổng lồ Energy.

Có điều, còn đến bốn tháng tại thế giới này, Hitomi biết mình cần tận dụng cơ hội, không dừng lại ở mỗi việc ngóng trông từng ngày tăng lên...Thực sự quá chậm!

Cậu phải chủ động, có lẽ, cần tiếp xúc nhiều hơn với các sự kiện trên thế giới này, để Nguyên Điểm có thể thu thập càng nhiều khí vận, số mệnh.

Mà trước đó, để đảm bảo an toàn, Hitomi sẽ phải nâng cao thực lực bản thân.

Firudo cùng với Rokushiki, cậu tạm thời không muốn đụng đến, đơn giản, bởi vì Hitomi đã khám phá ra được một cái bug cực kì bá đạo của bản thân.

Từ Trường Phòng Hộ...

Hiện tại, Hitomi nhiều nhất có thể vươn xa nó năm mét.

Và trong mét đó, nó gần như là lĩnh vực chuyên chúc của mình cậu.

Hitomi có thể sử dụng Từ Trường Phòng Hộ giống như một lá chắn, bảo vệ cậu khỏi công kích bên ngoài, bằng việc vận vẹo chiều không gian bằng từ lực.

Tác dụng này, Hitomi đánh giá không cao, bởi lẽ, sức phòng ngự của lá chắn, chỉ có thể di động từ LV2+9 đến LV3 mà thôi. Còn thua cả trạng thái phòng ngự bình thường của cậu.

Tất nhiên nếu là bảo vệ tập thể thì nó cũng không phải là một skill tồi, nhưng thứ Hitomi muốn nhắc ở đây, chính là Ma Cấm Lĩnh Vực.

Từ Trường Phòng Hộ, kết hợp với Psion và một Ma pháp lưới dạng thông tin có thể kết nối và điều khiển với người sử dụng. Tiêu hao Psion không lớn, chủ yếu là nhận dạng tin tức từ bên ngoài.

Khi Hitomi điều phối Counter Magic (Phản ma pháp), Information Grid Magic (Lưới Thông tin Ma pháp), mượn nhờ Firuo trường lực, sẽ tạo thành một cái hoàn toàn cấm ma lĩnh vực. Ngoại trừ Psion của chính cậu, còn lại kẻ khác, chỉ cần bước vào phạm vi này, hoặc có ma pháp thì triển trong phạm vi đó, sẽ lập tức bị dập tắt.

Nếu so sánh ban đầu trận chiến với Liu Yunde, Hitomi chỉ có thể áp chế một phần sức mạnh của thằng nhóc Tatsuya, thì lúc này, cậu hoàn toàn có thể biến nó

trở thành một cái thể thuật gia bình thường, tất cả Psion dao động, đều bị áp chế tuyệt đối.

Mà nhắc tới Shiba Tatsuya, qua hơn một tháng gấp gáp, cùng luyện tập, làm việc, cậu cũng lý giải được phần nào tính cách thẳng thắn.

Nó thật sự rất lạnh... Rất vô tình... Lạnh như băng, theo một nghĩa nào đó!

Hitomi chưa từng thấy Tatsuya để lộ ra một cảm xúc vui mừng, tức giận, hay bị thương đối với các sự vật quanh mình.

Lúc nào, nó cũng bình thản đối mặt với mọi thứ.

Kể cả khi Hitomi hỏi, “Em cảm thấy cái chết có đáng sợ không...?”

Shiba Tatsuya trả lời, “Nó là một sự giải thoát đấy, anh à!”

Có một lần, Hitomi dẫn theo Tatsuya đi ngắm trời chiều dưới sự cho phép của trụ trì Yakumo. Trên đường đi, có biết bao nhiêu thiếu nữ xinh đẹp thanh xuân cười nói vui vẻ, gió mát hiu hiu, cảnh vật gọi tình, chỉ riêng Tatsuya, vẻ mặt vẫn cứng ngắc, lặng lẽ quan sát tất cả.

Lúc ấy, Shiba Tatsuya đã nói với Hitomi một câu.

Một câu nói, mà cho đến bây giờ, vẫn còn mang lại cho cậu một cảm giác khó tả.

“Tôi đã mất tất cả những gì người ta có thể gọi là cảm giác của tình yêu. Chúng không được niêm phong, vì vậy chẳng bao giờ có thể xuất hiện. Chúng không bị hỏng, vì vậy chúng không thể được sửa chữa. Cái đã mất, không thể lấy lại được...”

“Chuyên đơn giản là như vậy đó, Kizari – senpai... trừ phi, trên thế giới này, có cái gọi là... kỷ tích chân chính!”

~~~~ Trích lời, Shiba Tatsuya ~~~~ Mahouka No Rettousei ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 155: Ta là truyền kì

Shiba Tatsuya có nỗi niềm khó nói, và Hitomi cũng không tiện gắng hỏi nhiều.

Mạnh mẽ đi, mạnh mẽ hơn nữa...

Đợi đến khi nguoi đủ mạnh, bí mật sẽ không còn là bí mật...

Rào cản sẽ không còn là rào cản...

Bởi vì, cái gọi là bí mật, trong mắt nguoi, chẳng qua chỉ là trò đùa.

Cái gọi là rào cản, chỉ cần một quyền là có thể dẹp yên.

Hitomi nhếch miệng cười...

Đến lúc đấy, những vướng bận khó khăn không thể giải quyết... Liền do nguoi anh này đến làm giúp cậu, Tatsuya!

[Hiện tại, cần chú tâm vào thu thập năng lượng và tăng cường sức mạnh đã...!]

Từ Trường Phòng Hộ, Skill này, được Hitomi ưu ái số một.

Sức mạnh của nó, dựa trên hai yếu tố, đó là phạm vi và cường độ.

Phạm vi ở đây, chính là độ rộng bao phủ của Firudo khi thi triển ra Từ Trường Phòng Hộ.

Còn cường độ, chính dựa trên ma lực (Magic Power) và đẳng cấp Firudo. Tuy nhiên, cái sau cần ít hơn cái trước

Chỉ số INT (thần bí), là thứ duy nhất Hitomi không biết chính xác cách làm để gia tăng.

Dù đã hỏi qua Tatsuya, nhưng ở ma pháp thế giới, dường như cũng chưa nghe tới loại thuật này.

Có những sản phẩm luyện kim thuật, hoặc được tể, hay là ma pháp hỗ trợ, có thể tạm thời gia tăng số lượng Psion và khả năng hấp thu Psion của bản thân.

Nhưng suy cho cùng, cũng không được bền lâu.

Thế nên, Hitomi quyết định, đổ mười ngàn điểm trước tiên vào kỹ năng Ma pháp (Mahouka). Bởi vì, nó là kỹ năng duy nhất, khiến cho INT của cậu tăng lên.

[Nguyên Điểm... Cho ta thêm... (・ω・)!]

Theo thần bí năng lượng truyền vào trong não, Hitomi cảm thấy đầu óc mình một trận phình trương. Xung quanh cảnh vật, đột ngột chuyển động chậm dần, cứ như là có một cái camera ghi hình giảm tốc trong mắt cậu vậy.

Bình thường, chỉ khi nào sử dụng Firudo nhập thể, hoặc xài quirk Upper, thì Hitomi mới tiến vào được trạng thái gia tốc. Nhưng nó cũng không có nghĩa là đầu não cậu tốc độ tính toán tăng lên, mà chỉ đơn thuần là chuyển động nhanh hơn những người khác mà thôi.

Cộng thêm khả năng không chế từng bắp thịt, tế bào, thông qua Rokushiki, thì Hitomi mới có được sức mạnh áp đảo, thậm chí khiêu khiến vượt quá mấy cấp so với bản thân mình.

Mà tại thời điểm Ma pháp tăng vọt, chỉ số INT tăng theo, Hitomi suy nghĩ cùng trí nhớ vận chuyển cực kỳ nhanh.

Ở trạng thái này, sức chiến đấu của Hitomi, không cần dùng đến hai lá bài tẩy kia, cũng có thể bạo tăng gấp hai, ba lần, khủng bố vô cùng.

Có điều, thời gian kéo dài khi thêm điểm năng lượng kì thực không lâu, nói rất ngắn cũng được.

Figure (nhân vật): Kizari Hitomi

Race (chủng tộc): Nhân loại

Level (Đẳng cấp) 3 +4

STR (lực lượng): Lv 3 +5

VIT (bền bỉ): Lv 3 +5

AGI (nhanh nhẹn): Lv 3 +4

INT (thần bí): Lv 2+3

*Skills

1. Rokushiki (Lục thức): LV3 (0%)

2. Firudo (Hải hồ bạo phá quyền): LV3 (30%)

3. Upper (biến hình)

4. S- Revitalize (Sinh mệnh quy hồi): LV3 (Hai chiều)

5. Mahouka (Ma pháp): LV2 (37%)

Energy: 150000

Hitomi đến giờ vẫn chưa hiểu rõ được cơ chế hoạt động của Nguyên Điểm.

Không rõ vì lý do gì, mà chỉ có thể thông qua gia tăng năng lực, kỹ năng mình học được, thì các chỉ số của Hitomi mới có thể gia tăng.

Còn lại, cậu chẳng thể nào trực tiếp cộng điểm vào từng chỉ số như STR, hay là VIT.

Nắm chặt bàn tay, Hitomi cảm thấy một hồi hưng phấn.

Cậu nhắm tính được, bộc phát “siêu não” trạng thái khi sử dụng Nguyên Điểm, kéo dài tầm ba mươi giây.

Như vậy, trong ba mươi giây đó, toàn bộ khả năng tính toán, vận dụng năng lực, sức mạnh, nhìn ra điểm yếu đối thủ, vân vân, đều được tăng lên một đẳng cấp hoàn toàn mới.

Cho dù không ở trạng thái đó, vào lúc này, Hitomi thực lực, không tính đến các kỹ năng ma pháp, cũng đã gia tăng gần gấp đôi.

Từ trường không chế kim loại, nhờ INT nâng lên, mà cũng mạnh thêm đáng kể.

Chỉ số INT, quả thực là cái ghê gớm nhất trong toàn bộ bốn thông số của bản thân.

Có điều, xem xét lại tiêu hao, Hitomi cũng hơi run rẩy... Thứ này, vậy mà tốn gấp mười lần điểm năng lượng.

Rokushiki một loạt hệ liệt kỹ năng gộp chung, tiêu hao đều không nhiều bằng Mahouka.

Một bên là sáu lần, còn bên kia là mười lần.

Nhưng nhìn chung tổng thể, Mahouka, cũng không làm kém đi giá trị của nó.

Hitomi cảm thấy hơi tiếc, vì thời gian sử dụng cực ngắn, nên việc bùng nổ “Siêu não” tình huống chỉ có thể trở thành một con át chủ bài.

Nếu không, cậu có thể dùng nó vào nhiều việc khác nữa.

Tỉ như là, học tập!

“Thử coi mấy skill khác ra sao...!”

Hitomi nhanh chóng mở rộng từ trường cảm giác, hoa mắt một cái, trong não tức thì xuất hiện một cái tương tự thu nhỏ bản đồ cùng vô số điểm sáng di động, có đậm có nhạt, có cao có thấp.

Nhưng quan trọng là, phạm vi của nó, lên tới một cây số đường kính.

So với trước kia, thẳng thắn tăng thêm ba trăm mét, quả thực nhiều đến chóng mặt.

[Liên riêng cái này đã không bỏ lỗ tiền...!]

Hitomi mừng rỡ, cảm thấy mình xài năng lượng đúng chỗ không ngờ.

Mặc dù tiêu chí thông thường của cậu là, luyện tập được, thì không mượn ngoại lực. Tuy nhiên, nếu không có cách nào mạnh mẽ, thì quy tắc cũng chả có ý nghĩa.

Chỉ số INT cho đến lúc này không thể rèn luyện, vậy thì, xài đi năng thôi. Chung quy lại, nó cũng là một phần năng lực của cậu.

Ngu gì không dùng cơ chứ!

...

Một tháng sau,

Sân trước của đền Kyuchou!

Trụ trì Yakumo cùng với tập thể tăng lữ và Tatsuya tề tụ đông đủ, nhìn về phía Hitomi đã trang bị đầy đủ hành lý.

Trụ trì Yakumo bước lên chấp tay, vẫn điệu bộ cười híp mắt thường ngày nói:

“Cậu đã chắc chắn rồi chứ...Kizari-kun...!?”

“Vâng, thưa trụ trì!”

Hitomi kính cẩn chấp tay hoàn lễ. Cậu quay người sang các vị tăng lữ còn lại, nói:

“Hai tháng thời gian ở chùa, thật sự đã giúp tôi học được rất nhiều điều. Đặc biệt các vị sư phụ, đã hết lòng giúp đỡ và dạy bảo tôi!”

“Nói gì khách sao vậy, Kizari-kun!” – Yamata cười mắng, “Cậu nói như thể chúng ta là lần đầu mới gặp vậy!”

“Ha ha... Là lỗi của tôi...” – Hitomi cười lớn, chột cúi đầu thật thấp, trầm giọng nói, “Thật lòng, cảm ơn mọi người!”

“Lần này, đi thám hiểm, có lẽ rất lâu mới có thể lần nữa thấy được mọi người...Hi vọng, khi tôi trở lại, tất cả đều bình yên!”

“Cậu cứ an tâm...Chúng tôi chắc chắn sẽ còn nguyên tại đây...” – Trụ trì Yakumo bình thản trả lời.

“Vâng, đại sư...”

“Tatsuya...” – Hitomi đột nhiên quay sang gọi thẳng nhỏ tóc đen.

“Kizari-senpai...”

“Lại đây...Anh có một món quà muốn tặng nhóc...”

Tatsuya bước tới gần, bỗng nhiên một bàn tay ấm áp đặt lên đỉnh đầu nó và xoa nhẹ.

Ngay tại khoảnh khắc ấy, Tatsuya cảm nhận được, một thứ gì đó, vô cùng khác lạ, len lỏi trong thân thể mình.

Một thứ, không cách nào diễn tả được...

Một thứ mà, dường như, cậu đã đánh mất từ lâu!

“Chúc em hạnh phúc... Và may mắn thật nhiều nhé, Tatsuya...Cứ coi đó là món quà của một người anh tặng em trai mình đi... (●"●"●)!”

Hitomi vẫy vẫy nhẹ tay, hướng toàn bộ mọi người chào tạm biệt...

Nhìn bóng lưng của cậu khuất xa dần sau từng rừng cây, và chậm rãi mất hút, Tatsuya khước mắt, giống như mộng lung hai giọt lệ.

Nó siết chặt bàn tay nhỏ thì thào...

“Tạm biệt... Và hẹn gặp lại anh, Onii –san!”

...

Quãng đường độc hành, đã bắt đầu!

Mặc dù chỉ còn ba tháng, nhưng đó, cũng là bước khởi điểm đánh dấu cho sự xuất hiện của một truyền kỳ.

Tháng thứ ba sau khi rời đến Kyuchou, Hitomi bắt đầu di chuyển khắp đất nước Nhật Bản.

Cậu đi rất nhanh, không nán ná lại một khu vực, hay thành phố quá lâu.

Hitomi chủ yếu là thăm thú những di tích, cảnh đẹp nơi đây, đồng thời nghiên cứu lịch sử từng địa phương.

Những thế lực bản địa mạnh mẽ nào, cậu đều đọc sơ qua một lần.

Hitomi, đã từng ẩn danh khiêu chiến thập đại gia tộc (Ten Master Clan) bao gồm

Ichijou(一条): Nhất Điều (họ chứa số 1)

Futatsugi(二木): Nhị Mộc (họ chứa số 2)

Mitsuya(三矢): Tam Thi (họ chứa số 3)

Yotsuba(四葉): Tứ Diệp (họ chứa số 4)

Itsuwa(五輪): Ngũ Luân (họ chứa số 5)

Mutsuzuka(六塚): Lục Trùng (họ chứa số 6)

Saegusa(七草): Thất Thảo (họ chứa số 7)

Yatsushiro(八代): Bát Đại (họ chứa số 8)

Kudou(九島): Cửu Đảo (họ chứa số 9)

Juumonji(十文字): Thập Văn Tự (họ chứa số 10)

Chiến bại lần lượt cao thủ của các nhà, Hitomi lại lặng lẽ rời đi.

Không một ai có thể ngăn cản bước tiến của cậu.

Hitomi khiêu chiến, kì thực chỉ vì thử nghiệm sức mạnh của Từ Trường Phòng Hộ qua các thời kì khác nhau biến đổi.

Cậu sử dụng rất nhiều tên giả, nhưng trong đấy, nhiều nhất, vẫn là Dawn Knight.

Trận chiến với Liu Yunde, Hitomi không biết, Yotsuba Maya có công bố danh tính của mình ra không. Nhưng phản ứng của thập đại gia tộc, rõ ràng một điều rằng, họ không hề biết tới Hitomi, hay là Dawn Knight.

Và cũng chính từ đó, cái tên Dawn Knight, dần dần truyền khắp Nhật Bản.

Một kẻ thần bí lạ mặt, một mình cân cả Thập Đại gia tộc.

Tháng thứ tư, Hitomi mai danh ẩn tích, rời khỏi Nhật Bản, tiến về phía những lục địa khác.

Nơi đầu tiên cậu chọn, là Liên Minh Đại Á.

Tới đây, Hitomi cẩn thận hơn rất nhiều...Bởi vì, cao tăng Đại Á, khẳng định biết đến cậu.

Tuy nhiên, trong một lần vô tình, Hitomi để lộ năng lực thể thuật sư của mình, và bị các tổ chức địa phương chú ý.

Và vì thế mà thân phận của cậu, nơi ở tạm thời của Hitomi, đã bị Đại Á Liên Minh điều tra.

Tại cuộc đấu cuối cùng tại Quanzhou (Quảng Châu), Zhenhai Navl Port (Quân Cảng Trấn Hải), Hitomi đã bị Đại Á Liên Minh cử ra hai tên chiến lược pháp sư, một người trong đó là Liu Yunde, cộng thêm vô số máy bay, tank chiến, tên lửa đạn đạo, chiến thuật đại tướng Lu Gonghu.

Cũng chính trận chiến này, đã làm nên tên tuổi của cậu.

Ngày mười chín tháng tám năm 2085, được thể nhân xưng tụng là “Thần chi đại chiến”.

Ngày ấy, tiếng khói lửa rầm trời, vang vọng vùng biển cảng Dahan cả mấy cây số.

Ngày ấy, Quân lính của Đại Á tử thương vô số, một pháp sư cấp chiến lược của Đại Á trực tiếp bị Hitomi oanh thành người thực vật, sống chết không rõ.

Máy bay quân sự, đặc chủng binh sĩ, tank chiến, tàu ngầm, đạn đạo, vân vân, bạo tạc không biết bao nhiêu mà kể. Đại Á Liên Minh tổn thất thảm trọng.

Người tạo ra tất cả điều ấy, không phải sở hữu một ma pháp cực kì khủng bố, mà là một cái thể thuật đã vượt qua nhân loại cực hạn cường giả.

Chiến thắng? Không hẳn!

Đánh đến thiên hôn địa ám, bản thân Hitomi chẳng hề dễ chịu gì. Nếu không phải có Ma cấm lĩnh vực, cậu khẳng định đã ngã xuống.

Đại Á Liên Minh cuối cùng đập nổi đim thuyền, thả ra một quả cao cấp đương lượng bom hạt nhân, chôn vùi xung quanh năm cây số phạm vi toàn bộ sinh mệnh.

Mặc dù trận đánh diễn ra ở hải cảng, dân chúng đều đã được di tán, nó vẫn mang lại một ảnh hưởng nặng nề cho vùng biển ở đây.

Hitomi bị nhấn chìm trong biển lửa, vì không thể giấu diếm được tai mắt cùng lời biểu tình của quần chúng nhân dân, Đại Á Liên Minh quy kết cho cậu tội danh Phẫn Tử Khủng Bố, và hướng báo chí thế giới nói rằng, Hitomi đã chết tại vụ nổ hạt nhân.

Một tháng sau khi trận chiến lịch sử ấy xảy ra, một lần nữa, người ta vô tình tìm thấy tung tích của Hitomi. Và dữ liệu thực tế chứng minh, cậu còn sống.

Dẫu không biết bằng cách nào cậu có thể tồn tại sau vụ nổ hạt nhân ngay tại khu vực trung tâm đó, tên tuổi của Hitomi vốn đã xuất hiện trước mắt của vô số cao tầng, phương Tây và Phương Đông, giờ càng trở nên nóng bỏng hơn bao giờ hết.

Chiến tích của cậu, được họ lật lại một lần nữa. Năng lực của Hitomi, sức mạnh thân thể, sức mạnh ma pháp, khả năng Cấm Ma...Đều bị các quốc gia nghiên cứu triệt để.

Càng nghiên cứu, họ càng kinh hãi. Bởi vì, một kẻ loài người, lại có thể đạt đến lực lượng khủng khiếp như vậy mà không hề cần đến ma pháp.

Có cuồng tín đồ nói cậu là con trai của quỷ dữ, có người bảo cậu là Thượng đế chi tử...

Thậm chí, nhiều nhà ma thuật gia lớn tuổi có tiếng tăm trong giới ma thuật đều nhận xét và cho rằng, sức mạnh và khả năng ảnh hưởng của Hitomi, không hề thua kém gì với một pháp sư cấp hành tinh.

Kể từ đó, người ta biết đến cậu với danh xưng “Nhân Hình Hạch Đạn – Dawn Knight!”

Kẻ duy nhất trong lịch sử từ trước đến giờ, lấy sức một người, chống lại sức mạnh quân sự của một cường quốc như Đại Á Liên Minh.

Ngay cả mười ba tông đồ huyền thoại chiến lược pháp sư, đều phải cam bái hạ phong...

Đó là một trận chiến, mà thế nhân sẽ nhớ mãi!

Who is he? He is Dawn Knight!

P/S: đã rất cố gắng để bạo chương cho ae, mong được mn ủng hộ, xin nhiều thì ngại, nhưng mấy lão cx phải buff cho ta có động lực chứ.../dap

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thư Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 156: Trở về!

P/S: Cảm tạ hai bạn leviloyal và vaoquang50 đã buff châu. Mong là bữa sau nấy bạn có thể chia ra buff, đừng chèn chung một lần, phí châu mà mất màu

truyện...Hôm nay sẽ có bạo thêm một chương, nếu không kịp thì ngày mai sẽ có 3 c. Cảm ơn các đạo hữu đã cùng đồng hành với truyện!

“Cuối cùng...cũng đã đến thời gian...(ツ^3^)”

Hitomi nhìn trước mặt cảnh vật đầy cảm khái.

Hiện tại, cậu đang đứng tại đỉnh của ngọn núi Phú Sĩ ở Nhật Bản.

Năm tháng trôi qua thật mau, kể từ lần đó huyết chiến, ngoại trừ một vài lần đụng độ nhỏ, Hitomi cũng không hề gặp bất cứ cái gì gọi là truy bắt nữa.

Một phần là bởi vì cậu dấu rất sâu, cộng thêm Từ Trường Phòng Hộ loại này Ma Cấm Lĩnh Vực, ngăn cản đi rất nhiều kì dị Ma Pháp dò xét, cho nên cậu mới không bị bại lộ tung tích.

Hitomi về Nhật Bản, một phần vì cậu muốn lưu lại ấn ký tại đây, lần sau quay lại ma pháp thế giới, Hitomi sẽ không cần phải tùy cơ xuất hiện nữa.

Thêm vào đó, cậu đã thực hiện một việc, mà với tư cách là một người anh trai phải làm.

“Yotsuba Maya...Mong rằng, cô đừng làm tôi thất vọng đi...!”

Ánh mắt Hitomi hướng về phía xa xăm.

Đâu đó, tại dinh thự của một tòa biệt viện, một cô gái trẻ tuổi đang giận giữ mắng mỏ cảnh vệ của mình.

Cô gái ấy, cầm lấy bức thư trong tay, trầm mặc hồi lâu, rồi thì thào:

“Đến bao giờ, người mới chịu gặp ta đây...(ノ"- ")!”

“Lần sau...Có lẽ rất lâu, chúng ta mới gặp lại (-.-)!”

....

Hitomi không hề biết được, đâu đó, tại thế giới này, có một cô gái, đang ngóng chờ cậu, chỉ bởi vì một cử chỉ vô tình của chính mình.

Cậu đang chăm chú kiểm tra tin tức bản thân.

Điểm năng lượng trong ba tháng qua, lấy theo mức năm nghìn mỗi ngày rồi giảm dần.

Riêng có trận đánh ở cảng Quanzhou (Quảng Châu), bạo trưởng cho Hitomi chín mươi ngàn điểm năng lượng, là một khoản thu nhập lớn nhất từ nhỏ đến giờ của cậu.

Hiện tại, thông số của Hitomi chính là...

Figure (nhân vật): Kizari Hitomi

Race (chủng tộc): Nhân loại

Level (Đẳng cấp) 3 +6

STR (lực lượng): Lv 3 +6

VIT (bền bỉ): Lv 3 +6

AGI (nhạy nhẹn): Lv 3 +6

INT (thần bí): Lv 2+4

*Skills

1. Rokushiki (Lục thức): LV3 (35%)

2. Firudo (Hải hồ bạo phá quyền): LV3 (52%)

3. Upper (biến hình)

4. S- Revitalize (Sinh mệnh quy hồi): LV3 (Hai chiều)

5. Mahouka (Ma pháp): LV2 (43%)

6. Taijutsu (Thủ thuật): LV2 (30%)

Energy: 500.000

Tích góp năng lượng qua năm tháng, rõ ràng phải nhiều hơn chừng này, nhưng trong khi chiến đấu với Liên Minh Đại Á, Hitomi phải tiêu hao Nguyên Năng liên tục để tiến vào trạng thái “Siêu não” cộng thêm gia tăng thực lực bản thân cấp tốc, bởi vậy Nguyên Điểm năng lượng mất đi là cực kì khủng bố.

Hiện tại, sức chiến đấu của cậu so với năm tháng trước đã bạo tăng rất nhiều.

Đánh nhau sinh tử, là thời điểm mà con người dễ dàng dồn ngộ nhất.

Hitomi cũng không ngoại lệ. Mahouka (Ma pháp), Taijutsu (Thế thuật), đều được rèn luyện mà không cần dùng đến năng lượng hỗ trợ.

Rokushiki và Firudo cũng thế.

Mặc dù đẳng cấp của chúng quá cao, nên chỉ có thể nhích thêm hai, ba phần trăm, nhưng cũng là một thành tựu không nhỏ, đáng giá không ít năng lượng.

Nguyên Điểm đã truyền ra tin tức cho cậu, lần này mở Thứ Nguyên Chi Môn, đã có ưu đãi, chỉ cần một trăm ngàn điểm năng lượng.

Nhưng lần kế tiếp, dù cho có bản Nguyên Thế giới trợ lực, thì mười mấy năm tích góp của Hitomi cũng đã tiêu xài hết, cậu cần tốn ít nhất năm trăm ngàn điểm năng lượng mới có thể phá bích tiếp tục.

Mà anh hùng thế giới, làm khi số tương liên, gắn liền với Hitomi, thì số mệnh khi cậu ảnh hưởng lên nó không hề lớn như những thế giới khác.

Bởi vậy, trong quãng thời gian kế, Hitomi có lẽ sẽ phải tiết kiệm, đồng thời cực khổ mà kiếm thêm năng lượng điểm, nếu muốn xuyên qua và mạnh mẽ hơn nữa.

“Có điều... Trở nên càng cường đại hơn... Mình sẽ giải quyết được càng nhiều việc... Anh hùng thế giới, bọn tội phạm, ta đến đây (´ω´)!”

[Mở ra Thứ Nguyên Chi Môn...!]

Hitomi trong lòng mặc niệm.

Lần này, không còn có phúc lợi như lần đầu tiên xuyên qua nữa.

Hitomi chỉ cảm thấy một hồi hoa mắt vầng đầu, mọi thứ tưởng chừng đang chạy lùi lại, vạn vật đứng yên.

Đến lúc cậu bùng tỉnh, thì bản thân đã đứng tại khu đất hoang mà cách đó năm tháng cậu đã chọn lựa.

“Không biết Momo cùng mọi người ra sao rồi...(0.0)!?”

Hitomi thì thảo, cảm giác thật hoài niệm cô bé cùng với những người bạn trong lớp 1-A.

Thế giới anh hùng mới chỉ năm ngày, mà Hitomi đã có năm tháng học hỏi, sinh tử trải nghiệm, có thể nói là kiến thức đầy mình, bản lĩnh ngập trời.

“Trước tiên... về nhà Yaoyozoru đã...!”

Điện thoại đã mất, Hitomi một trận khổ sở dò đường. Bởi vì trong thành phố trừ phi tội phạm xuất hiện, còn lại không thể tùy tiện dùng năng lực.

Trời còn đang sáng, cậu cũng không thể dùng Geppo và Soru để tốc hành được.

Cậu đành cuộc bộ.

[Cơ mà, trở lại... Cảm giác này, thật khiến người mê luyện đấu... (●~●)!]

Hitomi vừa đi vừa ngâm nga vài bài hát ưa thích của mình.

Thỉnh thoảng trên con đường nhỏ trải dài đến đại lộ, cậu lại thấy từng ông cụ, bà cụ, các anh thanh niên trai tráng đang chạy bộ tập thể dục.

Thời gian, dường như còn rất sớm đâu.

Hitomi nhìn lên bầu trời xa xăm đang dần dần hé lộ ra những tia nắng sớm...

Một ngày mới, đã bắt đầu!

Tốn chừng một tiếng đồng hồ, vì trong túi không có tiền, cũng không có bất kì giấy tờ chứng nhận nào. Khi đi, Hitomi đã cất toàn bộ ở nhà, cho nên là, đến xe buýt địa phương cậu cũng chả thể bắt được.

Hỏi han vòng vèo mấy bận, Hitomi rốt cuộc đi đến con đường thường ngày dẫn đến nhà Yaoyozoru, tới đây, cậu thở phào một hơi nhẹ nhõm.

[Sắp được gặp lại mọi người rồi...(´ω´)!]

Thần sắc có chút nghiêm nghị, không hề nín được sự kích động trong lòng, Hitomi nhanh chân rảo bước chạy đến.

Xa nhà, nhớ nhà... Hai cung bậc cảm xúc này, giờ đây hòa quyện lẫn nhau, khiến Hitomi cảm giác hưng phấn hơn bao giờ hết.

Bạn gái thổ lộ, chưa được bao lâu đã phải rời đi.

Cảnh vật thường ngày ngắm nhìn nay không còn...

Tiếng huyền ảo, những tràng cảnh anh hùng cùng tội phạm nhiệt huyết... Phải tạm gác lại.

Thật nhiều, nhiều lắm!

Tất cả những thứ đó, ngay lúc này đây, đều hóa thành nỗi niềm nhớ mong của Hitomi.

Xét cho cùng, cậu cũng chỉ mới mười sáu tuổi, chuẩn bị bước vào hàng ngũ mười bảy mà thôi.

Năm tháng, không dài, nhưng cũng không ngắn, đủ để Hitomi thấu hiểu được càng nhiều chuyện, càng trưởng thành hơn nữa.

Gần rồi... Cánh cổng thân thuộc ấy!

Hitomi đứng trước chiếc cổng sắt tự động màu đỏ thếp vàng, hít một hơi thật sâu và bấm chuông cửa.

Ping...Ping...Ping ~~~

Réo rất tiếng chuông liên hồi vang lên, camera bên cạnh bỗng hấp háy, và một giọng nữ vui sướng truyền ra từ loa:

“Hitomi-kun... Cậu về rồi...?!”

“Momo...!”

[giọng cô ấy vẫn dễ thương như vậy a... $\geq \cup \cup \leq$!]

Kết...!

Cửa từ từ mở ra, Hitomi tiến vào.

...

Tại đại sảnh, có bốn bóng người đang đứng túm tụm, xì xào nhỏ to, không biết bàn tán điều gì. Bỗng nhiên, một người khẽ kêu lên, “Tên kia sắp xuất hiện... Mọi người, chấp hành kế hoạch...!”

Viu ~~~

Nhanh như chớp, ba bóng người chạy tứ tung, biến mất tiêu, chỉ để lại duy nhất một cái đứng trơ trọi ở giữa sảnh lớn.

Hồ!

Hitomi hai tay trống trơn chậm rãi mà thư thả ngắm nhìn hoa lá xung quanh mình. Chưa bao giờ, cậu cảm thấy yêu đời đến thế.

Hitomi nhẹ bước vào sảnh lớn, hốt nhiên, một làn gió nhẹ kèm theo mùi hương thơm thoang thoảng lao nhanh về phía cậu, và ôm chầm lấy Hitomi.

“Momo...!”

“Ừm...!”

“Mình nhớ cậu (0 0)!”

“Mình cũng thế...(-.-)!”

Hitomi vòng tay ôm chặt lấy cô bé, Momo cũng ngẩng đầu lên, mắt đối mắt.

Chậm rãi, từng giây trôi qua...

Hitomi cúi người, từ từ hướng cúi đầu xuống, Momo đôi mi rung rung, nhấn lại, cặp môi đỏ hồng hơi run run rướn lên.

Hai cánh môi, tại khoảnh khắc ấy, nhẹ nhàng chạm vào nhau...

Hai đầu lưỡi, dần cuốn lấy, bắt đầu điên cuồng thăm dò đối phương...

Một hồi lâu sau, nụ hôn kiểu Pháp mới kết thúc!

Hai bóng người từ từ tách rời ra, Hitomi đưa bàn tay lên khẽ lau đi bên khóe môi Momo vệt nước trong suốt còn sót lại...

“Ái chà chà...Tui đang nhìn cái gì thế này...Hai diễn viên với dàn cảnh mười tám cọng chính hiệu...☹(°▽°)☹...!”

Bầu không khí lắng đọng từ nãy giờ, bị tiếng nói nhí nhảnh giễu cợt ấy phá toái trong chốc lát.

Hitomi!!!

Momo!!!

[Thôi chết, mình quên còn ba người bọn họ...Lộ mất rồi...Hic...Xấu hổ quá đi...(〃▽〃〃)o...@!@!]

Hitomi giật mình ngó dáo dác chung quanh.

[Giọng nói này nghe quen quen...Chẳng lẽ là..., ☹☹...!!!]

Từ đằng sau cột nhà và hai tấm rèm cửa, khẽ lộ ra ba khuôn mặt không thể quen thuộc hơn.

Chính là Rikido, Ryoko và Minami a!

Hitomi vẻ mặt có chút khổ qua, nép sát bên cậu Momo khuôn mặt đã đỏ bừng như một trái cà chín mọng vậy.

[Thật là thất sách...Thất sách...Biết thế, mình đã dùng Firudo cảm ứng trước...Chời đừu...(ㄣ-ㄣ)!]

~~~~~ Boku no Hero Academia ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157: Tình huống khẩn cấp (!)

Bàn tròn ngồi bên ba người, các thành viên gồm có...

Chủ thẩm: Shakata Minami

Dự thính viên: Adilas Ryoko vs Nendou Rikido

Và còn “Người bị thẩm phán”: Kizari Hitomi, Yaoyozoru Momo.

Hitomi một mặt táo bón, nhưng vẫn phải tỏ vẻ hối lỗi, hướng ba người kia bày ra thần sắc nghiêm trang sám hối.

Chủ yếu là “chị đại” Minami tạo áp lực lên Momo quá lớn, khiến cho cô bé cứ áp a áp ứng, mặt nóng muốn chiên trứng đều được. Thành thử, được trải qua nhiều phen tôi luyện, độ dày thâm hậu có thể so với tường thành Hitomi phải đứng lên trước chịu dame.

“Hôm nay, may mắn chúng ta ẩn nấp thành công...Rốt cuộc đã bắt gian tại trận...!”

[Bắt gian tại trận...(0~0)...?!!!]

Hitomi một mặt đau bi nói: “Đừng loạn xạ gọi tên vậy chứ...Minami-chan...Bắt gian tại trận là thế nào...@!@!”

“Hừ...(- -)!”

“Thành thật khai báo sẽ được giảm nhẹ tội...Cố ý chống cự...Khà khà...(づ~づ)”

Minami cười cợt, nhưng trên tay xoay xoay dòng nước đầy ý vị uy hiếp mười phần.

“Đầu tiên, phạm...E hèm...Bị cáo Hitomi, theo lời buộc tội của nguyên cáo Ryoko và Rikido...Người đã quyến rũ đồng bọn Yaoyozoru Momo của họ...Có đúng hay không...!?”

Hitomi nghe hỏi mà suýt sặc.

Cái gì mà quyến rũ...Cái gì nguyên cáo buộc tội ở đây...Mấy người này chơi có phải hơi quá không...@!@!

Cơ mà, đã lỡ bị nắm thóp thì đành chịu vậy.

“E hèm...Khục khục...Bị cáo xin phủ nhận những lời cáo buộc đó...Tất cả chỉ là sự tố tụng đến từ đơn phương...”

“Hừ...Lời phủ nhận không có hiệu lực... $\neg(\neg \perp \neg)$!” –Minami ngắt lời Hitomi, gõ gõ bàn.

[Hề...Thế còn hỏi làm gì hả bà nội...(v.V)...?!”

“Tuyên tòng phạm...À nhầm, người bị hại, Yaoyozoru Momo...Bạn có điều muốn trình bày hay không...?”

“Ế...Minh hả...(0.0)?!” – Momo ngó ra chỉ vào bản thân.

“Tất nhiên...Chứ còn ai vào đây nữa...Mà lại, nhớ khai báo cho đúng sự thật nhe... $\phi \_ \phi$!”

Ở mấy chữ cuối cùng, Minami cố ý nhấn thật mạnh, làm Hitomi có cảm giác không ổn.

Nhìn sang Momo, thấy cô bé vẻ mặt do dự, trong lòng cậu lộp bộp kêu to...[Lại chơi quy tắc ngầm ở đây...(-.-)]

“E...Khụ...Đề nghị quý tòa không sử dụng quyền lực để uy hiếp người khác...!”

“Uy hiếp cái gì... (ò_ó)!?” –Minami trừng mắt đánh gãy lời Hitomi, khiến bao lời của cậu chàng đang định nói ra nhét lại hết vào bụng.

“Thế nào...Momo, bạn là người bị hại đấy...Có oan khuất gì, xin trình bày ra...Bản tọa sẽ lấy lại công đạo cho..., $\geq \phi \phi \leq$!”

Hi hi...

Minami xỏ xong hết tràng, quay sang Hitomi đắc ý cười cợt, ngồi cạnh hai thằng mập cũng gio tay vỗ vỗ, vẻ mặt khoái chí, làm Hitomi hận ngứa răng...

[Tí nữa ra...Các chú chết với anh...(ノ益益)~!]

“Vâng!”

Ngay từ đầu tiên Momo thốt ra, Hitomi đã cảm thấy cuộc đời “u ám”.

Momo mất nhìn cậu, tỏ vẻ bản thân cũng bất lực...[Cho Hitomi –kun ăn khổ một chút...để lần sau không bắt mình đợi lâu như vậy nữa...(■~■)!]

Nếu Hitomi nghe được tiếng lòng của bạn gái, khẳng định kêu oan thấu trời.

Có phải cậu muốn là được đâu...@.@@!

Nhưng rất tiếc, Hitomi cũng chẳng sở hữu bản lĩnh độc tâm...Thế nên, haha...!

“Đề nghị người bị hại trình bày toàn bộ sự việc, cận cảnh chi tiết...Bao gồm...!”

“Bao gồm cái gì...(0.0)!?”

“Hùn nhau...!”

“Hề... $\phi \blacksquare \phi$?!”

“Khụ...Khụ...Nói nhầm, nói nhầm...!” –Minami đỏ mặt, lắp liến trả lời, cậu cứ kể lại cái vụ đi chơi là được rồi.

[Như rửa thì nói cho nhanh đi...Còn bày vẽ kinh quá...(-.-)!]

Thật sự thì Minami cũng không có ý định xoi mói quá nhiều, chủ yếu là vì lần đó, nổ tung Vincom Park tính chất quá mức ác liệt, cho nên cô bé mới tò mò muốn dò hỏi cụ thể. Nhất là khi biết được Hitomi nhận được danh hiệu “đặc cảnh viên” từ vụ đó, quả thực khiến người đỏ mặt không thôi.

Nghe Momo tường thuật lại mất năm phút, cả bọn ba đứa kia giống như bị mất hồn vào tròng câu chuyện.

Đặc biệt là tới khúc đó mặt “ây ây”, nếu không phải vì Momo chết sống không chịu bàn giao, thì có lẽ từng chi tiết cận kề đều bị cô nàng moi ra hết rồi.

Hitomi cũng phải đỏ mặt hơi lạnh với thiên tính “ham học hỏi” của phái nữ.

“Tốt...Sau khi Momo giãn thể cho chủ tòa sự việc...Xin hỏi bị cáo có gì tường trần...!”

[Tường trần...Rùi cũng bị bác bỏ...(~,~)!]

Nghĩ vậy chớ cũng chẳng dám nói ra, Hitomi tăng hắng giọng một chút, bắt đầu kể:

“Hôm đó là một ngày đẹp trời...Trăng thanh gió mát, sao chiếu khắp màn...”

“Nè...nè...Coi tui là lớp một hả...Buổi sáng mà trăng thanh gió mát...Sao sáng đầy trời...(- -)!?”

“Phải đó...Hitomi, đừng giỡn mặt với tụi này chứ!” –Hai thằng béo hứa theo la ó.

Hitomi ho sù sụ vài phát, mặt dày hơi nóng lên, nhưng nhanh chóng điều chỉnh nhiệt độ lại ngay, lập tức sửa chữa:

“Xin lỗi...Tớ nhầm...Là một buổi sáng đẹp trời, nắng dịu soi sáng khắp nơi... ☺(°▽°)☺”

“Thôi bỏ qua phần tả cảnh...Vô chủ đề chính đi ông...!”

“Ok...Ok...nhanh thôi...Tớ tỏ tình với Momo, sau đó lũ tội phạm xuất hiện, tụi này chạy qua giải quyết...hết!!!”

“Há... (ỔỔỔ)!?”

“Nói gì mà nhanh dữ vậy cha nội...Còn ngắn hơn của Momo-chan nữa...!”

“Cái này quy thêm tội, không trung thực khai báo...!”

“Trời!”

Hitomi bó tay rồi. Không phải mới nói là vô chủ đề chính sao, thế nào lật mặt còn nhanh hơn công nghệ Var vậy.

Cậu bắt đắc dĩ, đành thêm mắm thêm muối vô chuyện đi chơi của hai đứa.

Chém gió đến trời đất không rõ, ngay cả Momo bên cạnh cũng ngỡ ngó, không nhớ được là mình với bạn trai đã từng chơi nhiều như thế.

“Ủm...Rất tốt...Sau đó là bọn tội phạm...Rùi bắt đầu đánh nhau...(0,0)?!”

“Ừ...Đại khái là vậy đó...Cơ mà đừng bắt tớ kể nữa...Khát quá Minami-chan (ㄥ.ㄥ)!?”

“Hừm...Vậy tạm tha...Lần sau hỏi tiếp...(ò_ó)!?”

“Há...Còn lần sau nữa à... ☹☹!?” –Hitomi khuôn mặt xạm lại...

“Ủa...Cậu nghĩ của mắt Momo đáng iu của tớ mà tẩu thoát nhanh như rùa hà...(0~0)!?” –Minami vừa nói vừa kéo lấy Momo, nắm lấy tay cô bé, về mặt cảm phần nói, “Tên kia mà dám bắt nạt cậu, thông báo cho tớ một tiếng...Đảm bảo hấn biết tay với mình (●"~"●)!?”

“Cậu ấy tốt với tớ lắm, Minami –chan...!” – Momo bẽn lèn trả lời.

“Vậy được!”

“Tòa tuyên, cho lui bản án lại, bữa nào rảnh xét xử tiếp... (■~"~■)!”

[Tuyên lẹ cho rùi...Oải quá bà cô tôi ơi...(ㄥ.ㄥ)...]

Hitomi chân có chút run, kéo một cái ghế ra đặt mông xuống ngồi.

Mệt không nằm trên thân thể, mà mệt về mặt tinh thần.

Thiệt tình, đánh trận với Liên Minh Đại Á, hay đập nhau với Noumu, chỉ có nhiệt huyết chiến trường, giờ bị thẩm tra như vậy, quả thực khiêu khích lòng kiên nhẫn của Hitomi quá thể.

[Cái này, so với trong truyền thuyết đi dạo phố cùng bạn gái, không biết bên nào bura chè hơn đây...(-.-)!]

“Nghĩ gì thế ông thần...(0,0)?!”

Minami quơ quơ tay hai lần trước mặt Hitomi hỏi.

“Không có chi...Minami –chan...Cậu ở bên Shiketsu thấy thế nào...?”

“Cũng bình thường...Cơ mà, bên đấy cũng có nhiều thiên tài ghê gớm đấy...!”

Minami nói, khuôn mặt có hơi ù rữ. Hiển nhiên đã bị ăn không ít quả đắng.

Hitomi cùng ba đứa kia cảm thấy hứng thú, liền vây quanh cô bé hỏi thăm tình hình.

Minami bắt đầu một đợt “giáo viên giảng giải”...

“Trường tớ nhé...Năm nhất mặc dù không có tổ chức Hội Thao rầm rộ như trường cậu, tuy nhiên, ra ngoài dã ngoại thực chiến nhiều vô số kể luôn...(^0^)!?”

“Đặc biệt, có một tên, điểm số thi cao ngất trời...Nghe nói hấn vốn được tuyển thẳng vào U.A, nhưng cuối cùng lại chọn thi bên Shiketsu, điểm số đứng hạng

thứ nhất...”

Minami hơi ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

“Tên đầu gối kia, gọi là Yoarashi Inasa...Anh hùng danh xưng là Stormwind!”

“Ồ...(0,0)?!”

“Cái name này, giống như, mạnh mẽ vô cùng...Như vậy, tên đó, tính cách ắt hẳn cũng rất thẳng thắn, pha lẫn nóng nảy đúng không...?”

Kinh nghiệm đẩy mình Hitomi lập tức cho ra phán đoán của bản thân.

“Ồ!...Mà sao cậu đoán chuẩn thế...?!”—Minami gật đầu, chột kinh ngạc kêu lên.

“Bình thường, bình thường...!”—Hitomi xua xua tay, thần sắc thản nhiên nói.

“Thôi đi...Bớt khoe mẽ ông tướng...(•ε•;)”

[Cái này gọi là nằm cũng trúng đạn à...Mình khiêm tốn chứ có khoe đâu...@@@]

Hitomi thật sự vô lực lên tiếng rồi. Bà cô Minami này quả thật chủ tâm đâm chọt bản thân đây mà.

“Inasa...Tên đầu đất đó, luôn mồm nói thích U.A, nhưng không ngờ từ chối lời của trường...Thật chẳng hiểu nổi...(-.~)!”

Minami than thở, có vẻ rất cảm khái trong vấn đề này. Có lẽ bởi vì mộng tưởng của cô bé đã từng là gia nhập U.A chẳng?

“Bên Shiketsu cũng nhiều mỹ nhân lắm đó nghen, Hitomi—kun... $\geq \omega \leq$!”

Minami họa phong chuyển đổi một trăm tám mươi độ, khiến Hitomi chuẩn bị không kịp.

Cậu cảm nhận được một tia laze nóng bỏng như có như không chiếu ở sau lưng của mình. Chắc chắn, không ai khác ngoài Momo rồi.

[Minami này...Đáng đánh...(- -)...Biết quan hệ của mình với Momo rồi mà còn châm ngoai khiêu khích...Có dịp phải cho cô nàng này nếm mùi vị mới được...(0~0)!]

“À mà, Hitomi—kun...!”—Rikido đột nhiên chen lời vào cuộc trò chuyện, tay còn nhồm nhoàm miếng khoai tây chiên.

“Ăn hết đi hãy nói...!”—Hitomi một mặt ghét bỏ đáp.

“Nhanh thôi...Nhanh thôi...(^o^)!”—Rikido thồn hai miếng cuối cùng vào bụng, nuốt một hơi, áp ứng nói...

“Tại tớ thấy trên bàn cậu có thư mời của I- Island vì là quán quân của Hội thao U.A, thời gian cũng sắp đến rồi, lúc nào cậu đi...(0.0)?!”

“Hả...cái đó...!”—Hitomi vỗ vỗ đầu, nếu không có thằng bạn mập nhắc thì có khi cậu cũng quên bém.

Momo chột mồm, “Nhà mình tham gia tài trợ cho bên đảo I- Island, nên có vài suất tham dự nè...Ngoại trừ Hitomi, mấy cậu có muốn đi không...(^.^)?!”

Rikido và Ryoko nghe nói, mắt sáng lên, nhưng rồi sực nhớ tới thứ gì, mặt ỉu xù trả lời...”Tui tui thích đi lắm...Có điều, bị bắt phải học hè rồi...(T-T)”

“Học hè...(0.0)?!”

“Cậu chắc chưa rõ...Hai tên này, học hành điểm số lý thuyết thì được, mà thực tập yếu kém quá, trường phạt cho học bù thêm...!”—Minami nói, khuôn mặt ý cười rõ ràng, khiến hai thằng mập đi đến không có chỗ che, tức thì ụp đầu xuống bàn nhất quyết không ngẩng lên.

“Thế còn Minami—chan thì sao...(0,0)?!”—Momo mong chờ hỏi.

“Xin lỗi...Tớ cũng không được, bên Shiketsu có khóa dã ngoại để tập huấn cho kì thi lấy bằng anh hùng...Hình như bên cậu cũng thế phải không, Momo—chan?”

“Ừm...nhưng vài tuần nữa mới bắt đầu...!”

“Tớ xui hơn...Mấy ngày nữa là phải về trường rồi...Cho nên đi hồng được...!”

Bầu không khí có chút trầm mặc. Đúng lúc này, điện thoại của Hitomi chột reo, cậu lấy ra nghe, thần sắc chuyển biến cực nhanh, tắt máy xong, quay đầu sang nói với bốn đứa.

“Bên trụ sở anh hùng có việc gấp...Tớ nhận lệnh triệu tập đi ngay...Khi tớ về bàn tiếp nhé...!”

To be continued...

Chương 158: Tình huống khẩn cấp (2)

Hitomi bắt xe, đi nhanh đến địa điểm văn phòng Sir Night-Eyes.

Tuy rằng năm tháng trôi qua ở ma pháp thế giới khiến cậu có chút quên lãng, nhưng chỉ cần lục lại trí nhớ, là Hitomi có thể rõ ràng việc cậu cần làm ngay.

Bọn họ, đang truy bắt tên Chisaki của băng Bát Tĩnh, hay còn gọi là Bát Giáo Tử, đồng thời còn phải giải cứu một cô bé đags thương tên là Eri khỏi tay những tên tội phạm độc ác đó.

[Theo mình nhớ không lầm... thì Eri tên đầy đủ là Chisaki Eri, con gái của tên Chisaki Kai... (- -)...]

Mặc dù chưa gặp cô bé ấy lần nào, nhưng sở anh hùng cũng có hình ảnh của Eri trong lúc vô tình chụp được.

“Xem ra... Đến lúc vận dụng những gì mình học được ở Ma pháp thế giới rồi... Không biết sẽ có hiệu ứng thế nào đây... (0~0)?!”

Hitomi từ lúc trở về chưa hề thử nghiệm năng lực ma pháp của mình.

Nhưng, cậu cảm nhận được một điều, năng lực ma pháp, ở thế giới anh hùng, bị áp chế cực kì mạnh mẽ.

Hitomi sử dụng Ma thuật tăng trọng, Ma thuật gia cố, một loạt những hệ liệt đơn giản nhất trong ma pháp lục, vậy mà tiêu hao lớn kinh khủng.

So với ban đầu triển khai tay không, có thể nói là gấp lên ít nhất mười lần.

Tức là một phép này, tiêu hao số lượng Psion nhân mười, thậm chí cao hơn mới xài được. Và đây là Hitomi thể chất đã được Nguyên Điểm cải tạo cho phù hợp với sử dụng tất cả loại hình năng lượng.

Nếu một cái ma pháp gia từ thế giới ma pháp qua đây, chắc chắn chỉ có thể an phận làm một người bình thường mà thôi.

[Xem ra... ý muốn phổ cập ma pháp của mình... Cô lẽ sẽ ngấm nước nóng mất thôi... (- -)!]

Cấp thấp nhất ma pháp tiêu hao nhân mười, kì thực cũng chả là bao nhiêu, nhưng giả thử dùng cao cấp ma pháp thì sao, trời mới biết nó dùng mất chừng nào Psion.

Phải biết Psion liên quan mật thiết đến cường độ tinh thần của một người, sử dụng quá đà, rất dễ gây ra hiện tượng ngất, choáng tại chỗ.

Lúc ấy, giả sử đang đánh nhau hăng máu, đột nhiên dùng phép lại không đủ lượng Psion, hậu quả, thật không tưởng tượng nổi.

....

Văn phòng Sir Night Eyes!

Hitomi đẩy cửa bước vô, ngay lập tức cảm giác bầu không khí có chút không đúng.

Tất cả những anh hùng khi trước đều tụ tập đông đủ, Ryuku, Fat Gym, Centipender...

Bọn họ, đang tranh cãi vấn đề gì đấy rất kịch liệt.

Hitomi chọn một cái ghế, nhưng còn chưa kịp ngồi xuống thì một cái da đen anh hùng đang đứng phía trước lớn tiếng nói:

“Anh biểu vậy là sao hả Night Eyes... CON BÉ Ở NHÀ... Điều đó có nghĩa, mọi công sức dò tìm của chúng tôi đều là vô ích sao... (ノ益ッ)!?”

“Không hẳn, bình tĩnh nào, chúng ta cũng đã thu thập được thêm thông tin mà!”

“Vậy làm sao ông xác nhận được tin kia... (¬_¬)!”

Bịch!

Night Eyes đặt lên bàn một cái máy đồ chơi niên đại cũ rích và nói:

“Vài ngày trước, một thành viên trong băng Bát Tĩnh đã mua món đồ này... Đồ chơi chuyên dùng cho các bé gái... ồ_ớ!”

“Cái gì... ồ_ớ!” – Fat Gym giật mình la lớn.

Night Eyes nhìn quanh tiếp tục, “Tôi nghĩ quý vị ắt cũng hiểu tôi đang muốn trình bày chuyện gì tiếp theo đúng không. ...!”

“Hả...thế ế nào... $\sum(\pi)$ ...@@@!”—Anh da đen toát mồ hôi, nói không nên lời.

Fat Gym hơi chân chừ một chút rồi phản bác lại:

“Thế nhờ tên đó là một gã biến thái thì sao...Chưa kể, trên đời có nhiều đứa sở thích quái dị lắm...”

[Vội lại...Anh đến cửa hàng đó làm gì hả Night Eyes...(-.-)...???]

“Bởi vì tôi đã xác nhận...Đó hoàn toàn không phải sở thích của hắn...”

“Sau khi nghe lỏm cuộc trò chuyện giữa tên tội phạm và người bán hàng, tôi lập tức xác định ngay mục tiêu của chúng ta...”

“Nói rõ hơn đi, Night Eyes (0~0)!?”

“Nó vốn dĩ mang tên của một bộ phim từ rất nhiều năm trước rồi...Nữ tính, đặc biệt là con nít cực kỳ khoái...”

“Cơ mà, làm sao anh biết được...(0.0)?!”

“Là do đây...!”

Night Eyes đột ngột tháo cặp mắt kiếng, đồng thời chỉ vào cuộn băng trên tay, hình ảnh bỗng dung thay đổi.

Băng phim từ trắng đen hai màu, đột nhiên xuất hiện hình ảnh một bé gái đang cầm lấy một món đồ chơi, giống hệt cái Night Eyes để ở trên bàn, cô bé nhận nó từ một kẻ tội phạm khuôn mặt lạ hoắc.

Tuy nhiên, mọi người đều nhận ra, hắn là một thành viên của băng Bát Tĩnh.

“Như thế là anh đã xài năng lực của mình sao, Night Eyes...?!”

“Ừm...”

“Hả...Khi trước, anh bảo sẽ không dùng nó đấy...(o~0)?!”

“Thì tôi dùng nó để đảm bảo kế hoạch chúng ta đi đúng hướng thôi...”

(v.V)!!!

Fat Gym mạnh mẽ cắt ngang cuộc nói chuyện, siết nắm tay hỏi:

“Tóm lại, chúng ta đã chứng minh và xác định được vị trí cụ thể của chúng đúng chưa?”

“Chuẩn!”

Centipender cùng với Blue Girl cũng chen vào: “Sau bao ngày nằm vùng, bên tôi đã nắm được khung giờ hành động của chúng rồi đây!”

“Tốt...!”

“Giấy phép, điều kiện chiến đấu...Tất cả mọi người có mặt đều sẵn sàng!”

Gran Torino bổ sung.

“Tuyệt...Vậy chúng ta còn chần chờ gì nữa...!”

“Hôm nay, không thể đánh...Bây giờ đã vượt quá thời điểm bọn chúng tụ tập và mất cảnh giác...”—Centipender dẫn đầu nói, “Chúng ta sẽ võ trang đầy đủ và tập trung vào ngày mai...”

“Ừm...Đồng thời, chúng ta cần thông báo bên phía cảnh sát để họ có mặt hỗ trợ và bắt giữ tội phạm kịp thời nữa...”

“Mọi người còn ai có vấn đề gì nghi vấn không?”

Tất cả đồng thanh trả lời Không!

“Quyết định như thế đi!”—Night Eyes đứng lên, trầm giọng nói, “Mọi người, hãy về nghỉ ngơi, ngày mai...Chúng ta sẽ có một trận đánh thảm khốc đó (´・ω・`)!”

...

Hitomi về nhà, cả người đều cảm thấy mệt mỏi, ăn tối xong liền đẩy cửa phòng thả người nằm trên giường.

Bốn đồng bạn đều nhìn ra được thần thái mệt nhọc của Hitomi, nên cũng không gắng hỏi nhiều. Quen nhau đã lâu, nếu có thể thổ lộ, liền thổ lộ, còn không thì thôi, đó là quy tắc ngầm giữa tụi nhỏ.

Ông bà Yaoyozoru đang tiếp lấy lời mời của đảo I-Island về vấn đề đầu tư cho hạng mục khoa học của họ, nên đã bay sang kia mấy ngày chưa về.

Cộc! Cộc! Cộc!

“Vào đi!”

Cửa mở, Momo rón rén bước vào, tay cầm một ly nước chanh, đến bên giường Hitomi, về mặt đau lòng nói:

“Cậu mệt lắm hả... Uống chút nước cho khỏe này... (◡◡)”

“Cảm ơn... Momo-chan!”

Hitomi mỉm cười, trong lòng ấm áp, tiếp lấy ly nước và nhấp vài ngụm, xong, đặt lên trên bàn và thở dài.

“Hôm nay đi gặp mặt có vấn đề gì sao?”- Momo nhu mì nằm xuống bên cạnh Hitomi, chui vào chăn, đầu nhỏ rúc vào ngực cậu, nhỏ giọng hỏi.

“Cũng không hẳn...”-Hitomi vòng tay ôm lấy cô bé, khẽ hít hà, mùi hương hoa nhài thơm mát thoang thoảng tỏa ra từ mái tóc cô khiến cậu thấy thoải mái vô cùng.

Một hồi sau, Hitomi mới than thở nói:

“Ngày mai, mình và mấy vị anh hùng kia sẽ tổng tiến công ở trụ sở của một băng đảng tội phạm...”

Momo vừa nghe xong, giật nảy mình, nhồm dậy, nhìn Hitomi hỏi:

“Cậu cũng tham gia...(0~0)?!”

“Ừm... Bọn này cần phải giải cứu một cô bé... Đó là nghĩa vụ, bổn phận và trách nhiệm của một anh hùng...”

Momo định mở lời, nhưng rồi tất nghẹn ở cổ họng.

Chẳng lẽ cô bảo cậu rút lui... Không đời nào!

Tính cách bạn trai mình, Momo không hiểu, thì còn ai hiểu cơ chứ!

Đặc biệt, nghe Hitomi nói là đi cứu giúp một cô bé đang bị bọn tội phạm tra tấn, hành hạ dã man... Liền Momo nghe hết đều nộ khí trùng thiên, muốn tự thân đi góp sức.

“Có điều...”-Momo hơi nhú mày, nghĩ nghĩ nói, “Dựa vào sức mạnh của Hitomi-kun, và rất nhiều anh hùng như thế... Cậu còn lo lắng điều gì sao...?”

“Lần này... Tên kia, đẳng cấp khác biệt a...(-.-)!”

Hitomi lắc lắc đầu, lại không nói rõ ràng cho Momo, vì cậu biết, bây giờ có nói, cũng chỉ làm cô bé lo lắng thêm. Thà cứ để nửa úp nửa mờ thế này, cho Momo có tâm lý chuẩn bị, nhưng không cần quá lo xa là được.

Khác với Ma pháp thế giới... Ma pháp thế giới, sức mạnh chủ yếu đến từ ma pháp!

Cho dù là đạn xuyên giáp, tank chiến, đạn đạo... Những thứ kia, cũng rất khó để bắn trúng Hitomi, càng không nói gì đến tổn thương.

Tổ chất thân thể người ở đó càng yếu hơn anh hùng thế giới một cấp bậc.

Với Từ Trường Phòng Hộ và Ma Cấm Linh Vực, Hitomi mới áp đảo được bọn họ, bại lui liên Minh Đại Á để có được danh xưng “Nhân Hình Hạch Đạn” ấy!

Còn hiện tại, chỉ có thể dùng ngành kháng...

Mà với sức mạnh của tên Chisaki Kai đó, thay đổi địa chất vật lý... Siêu cấp hồi phục!

Đây là hai năng lực mà Hitomi nhìn ra ở hắn.

Mặc dù, lần đây, thông số tin tức của Chisaki cho thấy hắn có duy nhất một năng lực, là OverHaul (Tái Cấu Trúc).

Nhưng năng lực, yếu hay mạnh, là do người sử dụng.

Hiển nhiên, Chisaki đã khai phá quirk của hắn gần đến cực hạn.

LV3+4 a...Kính khùng bậc này cấp độ, Dù là Hitomi cũng không dám lơ là!

Bởi vì, tổng thể đánh giá của Over Haul có thể không đạt đến LV3+4, nhưng chỉ cần sức công kích của hắn tới đó, là đã gây được nguy hiểm cho cậu rồi.

Khả năng phòng ngự trạng thái bình thường của Hitomi tương đương với LV3+4 đến LV3+5 cấp bậc đó.

[Cơ mà...đầu đầu vì chuyện đó cũng chẳng giải quyết được gì...Tốt nhất là ngủ thôi...sau này All For One khẳng định so với hắn còn muốn mạnh...]

Suy cho cùng, Hitomi kì thực không lo cho bản thân, mà lo cho các anh hùng khác.

Những anh hùng kia, chỉ số chỉ từ LV3 trở xuống, thật sự không nổi bật cho lắm.

Miền cường có được Ryukyu là cán mốc LV 3, tuy nhiên...

“Ngủ đi...Hitomi...”

“Ừmmmm!”

Cúi xuống hôn nhẹ lên trán Momo, hai đứa dần chìm vào mộng đẹp.

Bên ngoài cửa sổ, ánh trăng dịu dịu rọi sáng từng góc ngách...

Từng thời khắc, tội ác đều phát sinh...

Dù là anh hùng rất nhiều, cũng chỉ có thể cố gắng hạn chế nó mà thôi!

Muốn chân chính trừ bỏ, là chuyện không thể nào.

Ngày mai, sẽ là một ngày dài!

....

Tám giờ sáng, Sở cảnh sát!

“Đây là kết quả mà Night Eyes quan sát của tên tay sai băng Bát Tĩnh!”

“Bên dưới gia trang của băng Bát Tĩnh là một cơ sở dưới lòng đất phức tạp, không nằm trong biên bản đăng ký!”

Một cái cảnh sát cầm trong tay tập hồ sơ, nhìn những người khác nói.

“Night Eyes cũng đã xác nhận con tin, bé Eri, đang nằm tại một trong những căn phòng ở đây!”

“Tuy nhiên, bởi vì tên kia đi thẳng từ cửa ra vào đến phòng cô bé, nên chúng ta không thể vạch ra sơ đồ chi tiết của tòa nhà được!”

“Bởi vậy, đó là thông tin quan trọng nhất mà chúng ta nắm giữ...Cũng là điểm mấu chốt trong lần hành động này!”

“Có điều này, tôi cần phải lưu ý với mọi người!” – Đội trưởng đội cảnh sát, nhìn tập thể các anh hùng và nghiêm trang nói:

“Dẫu bọn chúng là tàn ác tội phạm, nhưng nếu các vị dùng năng lực bừa bãi để tấn công, thì tình hình có thể sẽ chuyển biến xấu hơn chúng ta dự định!”

“Chính vì lẽ đó...Chúng tôi đã lập ra một loạt danh sách những thành viên của Băng Bát Tĩnh, bao gồm tên tuổi, năng lực, yếu điểm...”

“Hay quá...Cảm ơn đã cực khổ...!”

Một cái mang mặt nạ chuồn chuồn anh hùng mừng rỡ nhận lấy tờ danh sách, cười nói, “Tự thân thực lực tôi không mạnh...Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng mà!”

“Ừ! Anh nói đúng!”

“Lý do mà tôi muốn mọi người đánh nhanh...Thật nhanh, là để cho bọn chúng không kịp trở tay, và tìm cách chạy trốn!”

“Khi chúng ta đã vào vị trí, thì lũ tội phạm cũng không có cơ hội để ẩn náu...!”

“Lúc đấy, lực lượng của chúng sẽ bị phân tán và mỏng manh, thuận tiện nhất cho ta bắt lẻ từng đứa và gò cổ chúng lại!”

Tất cả anh hùng đều gật đầu với chiến thuật của ngài đội trưởng.

Hitomi quan sát xung quanh, ngoại trừ ba anh chị khóa ba của U.A kia, thì không còn ai là trẻ con giống cậu nữa.

Những ai có mặt ở đây, hầu như đều là dân chuyên lâu năm cả.

Hitomi đứng lè loi lơ lửng ở một bên, nhưng cậu chả quan tâm lắm.

Chỉ cần đợi lệnh ra tới, thì lên làm tiên phong là Ok. Đó cũng là cách tốt nhất để giảm thương vong.

Hitomi tự tin, ngoại trừ tên Chisaki ra, không ai có thể gây tổn thương cho cậu. Dù là loại đạn có thể xóa sổ năng lực khi trước, với sắt thép thân thể bây giờ, dùng nói là xước, chỉ làm da cậu đỏ lên chỉ sợ cũng rất khó.

“Này em... Em học ở U.A hả...!”

Sau lưng Hitomi đột nhiên truyền đến một giọng nói nam tính, cậu quay đầu lại, và nhận ra. Người đang gọi mình là ông anh cao nhất trong bộ ba kia.

Ông anh này, dáng dấp to cao, bệ vệ, toàn thân cơ bắp, vạm vỡ, mái tóc vàng dựng lên cộng với khuôn mặt nghiêm túc kèm chút ngây ngô của trẻ con, ấn tượng sơ qua thì đúng là kiểu chàng trai vui nhộn và tỏa nắng.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 159: We are Heroes! (1)

“Dạ... Đúng rồi anh...(0,0)!”

Hitomi trả lời, có hơi ngớ ra, không hiểu ông anh này đang định làm gì.

“Anh là Togata Mirio, khóa ba của trường cao trung U.A...!”

“Chú Night Eyes là người chịu trách nhiệm cho anh, hôm bữa, anh mới coi tài liệu của các anh hùng sẽ tham gia trận chiến này... Tại vì em trẻ quá, mà còn học U.A, nên anh mới ngạc nhiên...(^o^)! ”

“Cái đó...(v.v)! ” –Hitomi cũng không biết trả lời làm sao, đúng lúc này, hai anh chị đằng sau Mirio đồng thời tiến tới.

Chị bé tóc xanh kia bước lên trước.

“Chào em... (●"●)!”

[Quào... dễ thương thật... ≥◡◡≤!]

Hitomi không khỏi định tâm lại.

Chị bé ấy có làn da sáng cùng đôi mắt xanh biếc to tròn, và một mái tóc màu lam nhạt dài đến tận chân, dường như xoắn lại ở phần hông.

Toàn thân trang phục anh hùng của chị là một bộ đồ bó sát toàn thân cộng thêm một đôi bao tay, cùng với hai sợi vật chất không rõ (có thể là tóc) xoắn lại tạo thành sừng xoắn ốc.

[Vóc người... Chà chà... Nếu tên Mineta háo sắc kia mà trông thấy, chắc phun máu ba thước quá...(0 0)!]

Hitomi không thể không cảm thán đáng người cân đối, thon thả mà nóng bỏng của đối phương. Nhất là khi mặc đồ bó như vậy, quả thực là khiến người khác khó lòng ức chế một vài suy nghĩ trong đầu.

Hitomi tất nhiên là sẽ không.. Định lực của cậu được giền dũa, cũng không phải loại kích đã nằm tại chỗ yếu gà chiến đâu.

Vừa lúc, chị bé lên tiếng:

“Lần đầu gặp mặt, xin tự giới thiệu, chị là Hado Nejire, anh cao to tóc vàng này là Togata Mirio, còn cái anh rụt rè sau lưng chị, tên là Amajiki Tamaki!”

“Rất vui được gặp em nè... ^, ^...!”

“Em cũng rất vui được gặp các anh chị...!”

Hitomi cười đáp lời... [Hado Nejire... Cái tên này, nghe quen quen...(~.~)!]

Nhưng cậu chưa kịp nói tiếp, thì Hado-san đã thúc tay vào anh chàng đằng sau, nhí nhảnh kêu lên:

“Ồ kìa, Tamaki... Tổ với Mirio đã ra sân hết rồi... Sao cậu còn im re vậy!?”

[Người ta không thích thì thôi chị ơi...(-.-)!]

Hitomi trong lòng tự nhủ thầm như vậy, giờ mới chú ý đến ông anh kia.

Tamaki có mái tóc sẫm màu, bù xù và đôi tai nhọn, nhìn khá giống của loài Elf((Tinh linh).

Anh ta mặc một chiếc giáp ngực bên ngoài một chiếc áo gi lê đen, đồng thời đeo một cái mặt nạ màu tím che mắt, một chiếc mặt nạ miệng có thể tháo rời, cùng với đó là một chiếc áo trùm có mũ màu trắng.

Ngoài ra, Hitomi để ý phần dưới của anh chàng còn có bận một chiếc quần tất màu đen trùm bên ngoài một miếng vải trắng (trông khá giống một chiếc váy) có thắt lưng màu đỏ.

Quả thật là vũ trang đến tận răng a...Chắc ông này định làm sát thủ giấu mặt hay sao ý.

Cái tính như thế, biểu gì không nhút nhát cơ chứ!

Có điều, nhìn Amajiki-san bị Hado-san bắt nạt, làm người đứng ngoài, im lặng cũng không hay. Hitomi định lên tiếng thì anh hùng top mười, cô Rồng Ryukyu bước tới nói:

“Nejire-san...Sắp đến lúc tổng tiến công rồi...Đừng nên mất tập trung...(・ω・)”

“Dạ vâng...Em biết mà, cô khỏi lo...(♥^♥)” – Hado Nejire nhí nhảnh cười toe toe đáp lại.

Đến bây giờ, Hitomi mới nhớ ra...

“Chi Hado, chị làm thực tập với cô Ryukyu, có gặp một bạn gái tên là Yaoyozoru Momo không...!”

Ryukyu và Hado quay đầu, ngạc nhiên nhìn Hitomi nói, “Ồ, có...Không lẽ em biết cô bé ấy...!”

Hitomi gãi gãi đầu trả lời, “Momo-chan là bạn em...Lúc thực tập về, cô ấy thường kể với em về cô Ryukyu, và một chị tên là Nejire rất mạnh, cũng cực kì dễ thương nữa...!”

“Có điều, bây giờ em mới biết rõ quan hệ hai người...(v v)”

“Momo xinh đẹp lắm đó...! Năng lực Creative của em ấy cũng tuyệt lắm...!”

Nejire bỗng tới gần, thì thầm bên tai Hitomi, “Hai đứa, chắc không phải bạn bè bình thường chứ...Em nói, chị nghĩ ra, khi đi tuần tra, cô nhóc hay nhắc đến tên em với vẻ sùng bái lắm...Còn một chút gì đó nữa...Khục...Chị không nói nhé...!”

“Cơ mà, đúng là không ngờ trùng hợp ghê nhỉ...^ 0 ^!”

“Hàn huyền thế đủ rồi...(- -)” – Ryukyu đột nhiên trịnh trọng lên, “Chốc nữa, chiến đấu, ta sẽ không thể phân tâm để lo cho mấy đứa, bởi vậy, lượng sức mà bắt giữ tội phạm đó...(・ω・)”

“Tụi em biết...!!!” – Cả bốn người đồng thanh nói.

“Ồ... thầy Eraser Head kia...!” – Mirio ngạc nhiên khi thấy chủ nhiệm lớp 1-A đi về phía tụi nó.

Hitomi sức nhớ, Aizawa-sensei cũng tham gia vụ này mà.

“Kizaru!” – Aizawa bước tới gần, hơi cau mày thấp giọng, “Chắc em biết lý do vì sao ta đến đây rồi...Ta biết em mạnh...Nhưng phải cẩn trọng đấy, rõ chưa!”

“Em hiểu, sen-sei (・ω・)” – Hitomi gật đầu đáp

“Tốt...!”

Píp ~~~ Píp ~~~ Píp ~~~

“Tập trung...Tất cả tập trung!”

Đội trưởng cảnh sát, lướt qua tổng thể toàn bộ anh hùng, trầm giọng nói:

“Mọi người, giả sử chuyện có gặp tí trở ngại cũng chẳng có gì lạ...!”

“NẾU CÁC BẠN THẤY SỰ PHẢN KHÁNG, HAY CHÓNG CỤ ĐÁNG NGỜ, THÌ CỨ THĂNG TAY DỆP LOẠN...GIẢI QUYẾT CHÚNG NGAY LẬP TỨC...(・ω・)”

“Kẻ thù của chúng ta hôm nay, băng Bát Tĩnh, là tập hợp của rất nhiều nhóm nhỏ và những tên tội phạm sùng sỏ...!”

“Tại sao All Might không tham gia chiến dịch lần này, nếu có anh ấy, không phải nhiệm vụ chúng ta sẽ cực kỳ dễ dàng sao...(0~0)?!” – Một cái mũ chim anh

hùng đứng ra đặt câu hỏi.

Mọi người nghe xong liền xôn xao.

Quả thật, ai cũng gần như phớt lờ vấn đề đấy đi.

Chẳng phải là, bọn họ còn một con bài chủ chốt siêu cường...

Biểu Tượng Của Hòa Bình rat ay, kẻ nào có thể chống đỡ.

Đội trưởng cảnh sát nhún vai nói:

“Kì thực, tôi còn liên hệ sớm hơn cả quý vị... Nhưng mà ngài ấy đã có việc đột xuất, và bay sang đảo I-Island nhận nghi thức trao giải bên đó cách đây một tuần rồi...(- -)!”

“VẬY HẢ...!”

“Xui thế...~~~~!”

“Đành chịu thôi... Ngài All Might đúng là bận quá...(0 0)!”

“Thôi, chốt nhanh nào...!”

“Mọi người, tôi xin nhắc lại một lần nữa... Mong rằng các bạn đừng bao giờ bất cẩn, dù chỉ là một giây... Hãy cố gắng hoàn thành nhiệm vụ của mình... Xin hết!”

“Bây giờ, Let’s go!!!”

...

Tại một cái biệt thự cực kỳ to lớn, rộng đến mấy trăm mét vuông, trang trí tràn ngập phong cách Nhật Thức Á Đông.

Nơi đây, chính là đại bản doanh của băng Bát Tĩnh.

Bịch! Bịch! Bịch!

Tiếng bước chân mỗi lúc một vang, từ xa lại gần, một người đàn ông cao gầy, mang che mặt kiểu mỏ chim, tiến vào trong căn phòng.

Bên trong trống rỗng, chỉ có độc một cái giường và một trung niên nằm ở đó, trên người quấn dây nhợ lỏng lẻo.

Gã đàn ông nhìn trung niên thật lâu, khẽ thì thào...

“Bọn chúng đến rồi... Xin lỗi ông chủ... Sẽ hơi ồn ào một chút ạ...!”

Tám giờ ba mươi sáng...

Nhiệm vụ, chính thức bắt đầu!

Trước cổng gia trang Bát Tĩnh, giờ khắc này, đã đứng đông nghìn nghịt lực lượng vũ trang với đầy đủ súng ống, cùng với xấp xỉ hai mươi tên anh hùng đang hùng hực khí thế.

“Mọi người chú ý... Sau khi tôi đọc lệnh khám xét, tất cả hãy lập tức ủa vào!”

“Xi...!” –Đa đen anh hùng ngán ngẩm nói, “Có chừng ấy mà ổng cứ nhắc hoài nhắc miết... Chẳng lẽ là không tin tưởng chúng ta...(0~0)!”

“Thôi kệ Lockrock...!” –Một cái khác anh hùng mở lời hòa giải.

“Ý của ông ấy không phải vậy đâu...(- -)!” – Fat Gym cũng lên tiếng.

Đúng lúc này, đội trưởng cảnh sát tiến tới chuông cửa gia trang, đưa ngón tay khẽ nhấn vào đó.

Reng ~~~ reng ~~~ reng ~~~

[Cứ cảm thấy có gì đó quái lạ...(- -)!]

Hitomi tâm thần chập chờn.

[Kiểm tra chút đi... Dù ai cũng bảo đây là đợt tập kích không báo trước... Bọn tội phạm rất khó để biết... Cơ mà...]

Hitomi nháy mắt mở ra năng lực cảm ứng của Firudo, sóng từ trường sinh mệnh tức thì đập vào mắt cậu.

Hitomi quét một vòng, chợt giật nảy người.

Một cái so với người bình thường mạnh mẽ không biết bao nhiêu lần sóng năng lượng, lấy tốc độ cực nhanh tiếp cận đến cửa sắt đang từ từ mở ra khi ngài đội trưởng cảnh sát bấm chuông.

“Cẩn thận... Bọn chúng mai phục đằng sau... (ノ益益)”

Hitomi vội vã hét lớn, nhưng không kịp nữa rồi.

Oành...~~~~...!!!

Cửa sắt bị một lực trùng kích bạo nổ tung, bắn thẳng ra ngoài.

Rầm~~~~

Cửa sắt bay quá nhanh, giống như đạn pháp một dạng quét bay gần năm, sáu cảnh sát ở ngay trước tiên.

May mắn là bên anh hùng chuẩn bị cực kỳ kỹ lưỡng, các cảnh viên đều đã dụng thuận hợp kim cứng rắn và mặc phòng hộ phục.

Tuy vậy, trận hình của họ cũng bị đòn tấn công bất ngờ làm rối loạn.

Và kẻ gây ra điều đó, là một tên tội phạm quái nhân, thân người đầu chim.

Hắn là một gã khổng lồ, cao đến gần bốn mét, bắp tay bắp chân thô to cường tráng cực kì. Thậm chí có thể so sánh với tên Leonard năng lực hóa thành sư tử ở Vincom Park lần đó Hitomi gặp phải.

“Gã này... (ノ益益)”

Bên phía anh hùng phản ứng lại hết sức lạnh lẽ, mấy người cảnh sát rút súng ra hướng tên tội phạm bắt đầu phát đạn. Đồng thời, các anh hùng, ai nấy đều triển lộ tài năng của mình.

Trong nháy mắt, chiến tranh, khai hỏa!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160: We are Heroes! (2)

“Bọn mày muốn giết lũ khốn...!”

“Mới sáng sớm đã tụ tập tại công nhà tao... ((//D//))!”

Mô chim quái nhân vùng bàn tay phải khổng lồ, quét ngang một vòng. Tay trái của hắn, cùng lúc đâm nát bức tường đang chắn cái thân hình to lớn của bản thân.

Chỉ trong chớp mắt, gạch đá vỡ tung, khói bụi đầy trời, gió rít gào khiến người người kinh hãi.

Crắc...~~~~

Mặt đất dưới chân hắn trực tiếp rạn nứt rồi sụp đổ, từ đó truyền đến một trận rung rinh làm mọi người suýt té ngã.

“Tội phạm, đừng vội hung hăng... Σ(°Д°;)!”

Fat Gym phồng người lên, to béo thân thể lao đến ôm chặt lấy cánh tay của Mô Chim.

“Tránh ra...!”

Oành!

Mô chim một trận vùng vẫy như đuổi ruồi, liền hất bay Fat Gym lên không trung, kèm theo đó là ba, bốn anh cảnh sát cũng chịu liên lụy.

“Mau lên cứu họ... Seni-sei!”

Hitomi gầm lớn, cả người đột ngột dẫm mạnh trên đất, Geppo phát động!

Vũ ~~~

Cậu bắn người lên thật cao, hai tay tóm lấy ba anh cảnh sát đang chói với, về mặt kinh hoàng, rồi hạ xuống.

Về phần Aizawa, ông dùng vũ khí đặc chế của mình, trực tiếp trói lại Fat Gym và kéo anh từ từ hạ dần.

Phốc!

Vừa chạm chân, Fat Gym lập tức thổ ra một ngụm máu, về mặt tái nhợt.

Anh nghiêng răng nói, “Tên tội phạm kia, sức lực của hắn rất lớn... Mọi người cẩn thận... Ngay cả năng lực của tôi cũng không thể hoàn toàn hóa giải lực lượng của hắn... (ノ益々)”

“Khắc khặc... Người nói làm gì... Khi chúng đều là vô dụng...!”

Mô Chim đưa tay lên che đạn bắn lên người. Tổ chất thân thể kinh khủng kèm theo áo giáp chống đạn hắn đang mặc, trực tiếp bỏ lơ uy lực của súng ngắn thông thường.

“Các anh không sao chứ...(0.0)!”

“Cảm ơn, chúng tôi ổn...!”

Hai anh cảnh sát hoàn hồn lại, cảm ơn Hitomi, toàn thân đã ướt đầm mồ hôi.

Bên kia, Mô Chim đang tả xung hữu đột, có xu thế vô địch tại chỗ.

Năng lực của hắn, dường như thuộc dạng biến đổi kích thích cơ thể. Bởi vậy Erasure của Aizawa sen-sei chiếu vào chẳng hề khởi lên tác dụng nào.

“Các người biết chiến dịch của tụi ta...(- -)!”

“Là ai đã tiết lộ...(0~0)?!”

“Tụi bây bị ngu à... Đang đánh mà đi hỏi địch nhân... (°▽°)!”

“Sao cũng được, nhiều người tụ tập, rò rỉ thông tin là chuyện đương nhiên... Mọi người... bắt lấy hắn!”

Oành!

“Lũ anh hùng tụi bây... đánh một không bằng, gọi cả đám đến à... Lũ nhát gan!”

Mô Chim đánh bay một cái mang mũ để mền anh hùng đang lợi dụng lúc đặt câu hỏi mà đến gần hắn, lòng thầm mừng những gã Pro hero này vô liêm sỉ.

Lấy nhiều đánh ít đã không nói, lại còn dờ dờ hèn hạ.

Đôi mắt của Mô Chim lóe lên về tức giận, khí thế chợt biến đổi, cơ bắp quanh người phình to lên, gầm gừ:

“Biết sao không... Tao đang khá là hưng phấn đây... Chấp tụi bay một đám thì có là gì... ㊗(๑*π*๑)㊗!”

“LÙI LẠI...!!!”

Ryukyu xông tới trước hét lớn, một tay đặt trên con mắt của mình.

Ngay lúc ấy, nắm đấm của tên tội phạm đã giáng thẳng trước mặt bọn họ.

ẦM ~~~

Mô Chim nhất thời sững sờ, cả người hải nhiên nhìn phía trước mặt mình quái vật.

Hitomi đồng thời nhìn qua, khóe mắt không khỏi co giật.

Từ một cái thành thực mà xinh đẹp nữ anh hùng Ryukyu, trong phút chốc, đã hóa thân thành một con rồng cái, cao đến gần năm, sáu mét, một vuốt rồng vung ra, trực tiếp tát bay Mô Chim.

Trông thấy trước ngực Ryukyu, vốn biến thành rồng quần áo vẫn còn nguyên xi, hiển nhiên là hàng dành riêng cho cô. Mọi người có mặt, đặc biệt là phái nam, trực tiếp nuốt nước bọt.

[Hàng họ của bà cô này... Cũng quá no đủ a... @@@...!!!]

Nếu Ryukyu nghe được tiếng lòng của mấy người đó, chắc trận doanh sẽ phải thay đổi tạm thời quá.

Phù ~~~

Ryukyu hướng Mỏ Chim phun ra một luồng lửa nóng rực, nhưng tên kia không hề hấn gì, hơi phùì bụi đất vương vãi trên người, lập tức gầm rú xông đến tấn công Ryukyu.

“Tất cả anh hùng...Tên này, để nhóm của Ryukyu xử lý, hãy tiến vào trang viên đi!”

Bốp!

Ryukyu lần nữa đập ngã Mỏ Chim, một chân của cô trực tiếp đặt lên người hắn, ngăn cản Mỏ Chim dậy dựa.

Tuy nhiên, Mỏ Chim cũng không phải là kẻ dễ nhai, trong lúc nhất thời, tranh đấu kịch liệt diễn ra. Ryukyu khó khăn trấn áp hắn, hét lớn:

“Còn chần chờ gì hà...Mau đi đi... (ノ益益)”

“Tiến lên anh em...!”

“Mặc dù chả hiểu gì hết tron, có điều xông vào đó nhanh...!”

“Hỗ trợ tiếp viện...Tập thể lao lên nào!”

Mới tăng vào sân trong, cả bọn đứng hình tập thể khi thấy ba thằng cha vẻ mặt du côn, tay cầm gậy đứng chặn đường, hàm hồ quát to:

“Tụi mày là ai...!”

“Lũ khốn lạ mặt...Nghĩ đây là chỗ nào, bộ muốn vào là vào sao... (ㄤㄤ)”

Các anh hùng: $\sum(\odot\nabla\odot\dots$

$(\overline{\varepsilon}(\#\overline{}))$

Mấy tên này, tựa hồ, không biết chuyện đang xảy ra...Hay là, cố ý...Cơ mà, làm màu vãi thật...@@@...!!!

Một đám đặc công đứng dàn trận hình và nói lớn:

“Bọn tôi được lệnh khám xét chỗ các anh vì tội buôn lậu và bán ra được phẩm bất hợp pháp...!”

“Biết rồi giả ngu hà ba thằng kia...Coi chừng ăn gậy đó nghe chưa...!”

“Tụi mày nói cái đéch gì vậy hà... (ノ益益)”

Dẫn đầu tóc xoắn du côn, khuôn mặt điển tiết, đưa tay vẩy vẩy, lá cây sau lưng hắn bỗng biến thành từng đợt sắc bén mũi tên bắn về phía trước.

“Cho tụi bây biết lợi hại của tao...Leafing Controll (Kiểm Soát Lá Cây)! ”

Bình!

Hắn chưa kịp dứt lời, Anh hùng da đen Lockrock đã phóng tới cho một đám ngay chính giữa mặt. Vì quá nhanh nên chỉ nghe “Hự” một tiếng, thằng cha ngáo đá đã lên bảng đếm số.

“Hừ...Yếu còn bày đặt ra gió, ngu mà cứ thích tỏ vẻ nguy hiểm...(- -)!”

“Mấy tên này, hình như không biết chữ chết viết thế nào... (•ε•●)”

Các anh hùng còn lại, chỉ vài chiêu đã hạ gục hai tên kia, phùì tay cần nhả:

“Thà rằng tên to con đó thì còn không nói làm gì...Lâu lâu gặp mấy thằng trâu tre như vậy bực mình thật...(0~0)!”

“Thôi...Nhanh lên ba oi!”

Tất cả anh hùng hồ hởi đập tung cánh cửa, chạy thẳng một đường về địa điểm chỉ định đã thông báo trước.

Nhưng họ không hề biết rằng, có một đôi mắt lạnh lẽo, luôn dõi theo bước chân của họ, từ đầu đến giờ.

Và, nguy hiểm thực sự...Bây giờ, mới thực sự hiện hình!

...

Một tốp anh hùng đã tiến vô trước, những người còn lại đều bị ngăn cản, bởi vô số thành viên của nơi đây.

Nhưng vương tay nhất là bọn người ấy không phải là tội phạm, cho nên anh hùng cùng cảnh sát không thể áp dụng biện pháp mạnh với họ được.

Lực lượng rút cuộc bị chia cắt đi một bộ phận nhỏ để áp chế những tên quá khích kia.

Mục đích của chúng, ai cũng đều nhìn ra, thực chất chỉ là cố gắng câu giờ mà thôi.

Hitomi theo chân Eraser Head, Mirio, Fat Gym đám người một đường thẳng tiến.

Trong cảm nhận của cậu, trong tòa nhà từng luồng khí tức hiển hiện ra rõ mồn một.

Có tổng cộng mười bốn tên... Tất nhiên ngoại trừ một vài năng lực đặc biệt có thể che đậy cảm giác của bản thân thì Hitomi không rõ.

Nhưng, thật lòng thì Hitomi không thích cảm giác này chút nào.

Toàn bộ anh hùng cùng cảnh sát, cứ như là đang bị lũ tội phạm nắm mũi dẫn đi vậy.

Amajiki cánh tay biến thành mũi kiếm, nhờ vào lúc này Fat Gym đưa cho anh ta thịt của một con cá kiếm. Amajiki gõ gõ vào bức tường, đâm vào vài nhát rồi lắc đầu nói:

“Quá dày so với thông thường bê tông... Xem ra bọn chúng không chỉ biết chúng ta sẽ tấn công, mà cũng đã lập kế hoạch phòng thủ rất chắc chắn từ trước!”

“Nếu vậy thì chúng ta nên tách ra... (- -)!” –Ngài đội trưởng cảnh sát nói, “Tụ tập chung như thế này, không hẳn là ý kiến hay... Rất dễ bị tập kích úp sọt cả lũ...!”

“Nhưng trước tiên... Phải tìm được cơ quan chốt hạ tới dưới đó đã!”

“Ở đây!” – Night Eyes đột ngột la lên, cặp mắt kiếng lóe sáng.

Ông đến gần một bình hoa đặt tại mé tường bên phải, phía trên treo một bức tranh chữ...

“Tôi thấy trong tương lai... dưới cái bình này, là một cơ chế bí mật để mở cơ quan thông đạo!”

“Nếu nhấn vào những ô gỗ theo thứ tự nhất định, cửa sẽ mở ra!”

“Đằng sau đó có người...!” –Hitomi vội la lên.

Mặc dù sóng sinh mệnh không mấy mạnh mẽ, có điều, nhắc nhở vẫn là cần thiết.

Centipender lúc lắc đầu dễ mền, quay sang nói với trợ lý của Night Eyes, cô gái tóc tím...

“Bubble Girl...!”

“Có ngay... Chỗ này y như động ninja chốn tìm ý... (- -)!”

Phóc!

Thông đạo vừa đẩy mở, ba tên du côn núp sẵn đằng sau, cầm giáo mác, gậy gộc xông lên.

“BỌN MÀY NHẬP CƯ BẤT HỢP PHÁP HẢ... (𠄎𠄎𠄎)!”

“Lũ tôm tép...!”

Centipender thân người khẽ rung động, vô số cặp chân rết xuất hiện tại tay anh, kéo dài tương chừng vô tận, trói lấy hai tên tội phạm.

Tên còn lại, Aizawa sen-sei và Bubble Girl phối hợp, giải quyết nhanh gọn lẹ.

“Trong lúc bọn tôi trói chúng lại, mọi người tiếp tục nhanh lên!” – Bubble Girl la to, một tay chế ngự tên tội phạm xuống đất. Aizawa mái tóc cũng hết dưng đứng, tức thì đuổi theo bước chân Night Eyes đang xa dần.

Mọi người khi thể hừng hực chạy thẳng một mạch thì ngừng lại.

Bởi vì, trước mặt họ, là đường cụt.

Một bức tường đang chặn ngang bước tiến của các anh hùng.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Đắm máu cuộc chiến (1)

“Như vậy là sao hả Night Eyes, anh mau giải thích đi...(0-0)!”

Da đen nóng tính anh hùng Lockrock la lên, mọi người đồng thời đưa mắt liếc ngang ngó dọc, hi vọng tìm thấy một cái thông đạo hoặc kí hiệu đặc biệt gì khác.

Ngài đội trưởng cảnh sát tiến tới, sờ sờ vào bức tường, cau mày hỏi:

“Chúng ta đi đúng đường rồi phải không...?!”

Hitomi không thấy được đằng sau bức tường sống sinh mệnh, nhưng cứ cảm giác kì quái không tả được.

Dường như, đầu đầu cũng bị bao trùm bởi một tấm màng năng lượng khổng lồ.

Kể từ khi bước vào đây, khả năng cảm nhận của cậu đột nhiên nhận đến quá nhiều, khiến cho nó trở nên lúc thì mờ nhạt, lúc thì to rõ, không cách nào xác định được đâu mới là thật.

Hitomi đành tạm ngừng sử dụng năng lực dò xét của mình, cậu đang định mở lời, thì Mirip sen-pai đã bước lên trước, cao giọng nói:

“Tôi sẽ xem thử...(・ω・)”

Hitomi đang quan sát, chợt giật nảy mình.

Chỉ thấy Mirio cả người cứ thế tông thẳng vào bức tường rồi xuyên một lỗ ra sau.

Phần đầu đi qua tường, còn nửa thân dưới vẫn nằm phía bên này.

“Amajiki-san...Togata sen-pai...Năng lực là xuyên vật thể sao...(0.0)?!”

“Ừm...Nói đúng hơn là Permeation (Xuyên thấu)...Anh ấy hiện tại đang ở trạng thái vô địch đấy...Miễn nhiệm với toàn bộ vật lý công kích cùng với khả năng xuyên qua mọi chướng ngại vật...!”

[Mẹ nó...Bá đạo vồn...(-.-)!]

Hitomi không nhịn được, trong lòng vang tục một câu.

Cái này skill, quả thật chính là chuyên gia để khắc chế loại hình thể thuật như cậu. Mặc dù chưa biết là có hạn chế gì không.

“Nhưng mà...Tại sao áo quần của anh ấy còn nguyên xi thế...(0,0)?!”

Hitomi khó hiểu hỏi, bình thường đã kích hoạt quirk, thì áo quần làm sao còn tồn tại được...Đúng lý thì phải rách sạch trơn rồi.

“Bởi vì nó được dệt bằng tóc của Mirio đó, Kizari-kun...” –Amajiki nhăn mũi trả lời cho cậu, “Bộ quần áo này hành xác Mirio không ít, nhưng vì để tránh trần truồng khi chiến đấu, cậu ấy phải chấp nhận trụ tóc một thời gian để có trang phục anh hùng...!”

“Thấy rồi mọi người ơi...!” –Togata Mirio đầu từ phần sau tường trời trở lại, nhìn các anh hùng nói, “Bức tường chỉ là công cụ cản đường chúng ta...Đằng sau nó là một mê cung đường đi giống như những gì chú Night Eyes đã mô tả vậy...(- -)!”

“Có điều...Nó dày lắm đấy...(-.-)!”

Mirio sờ sờ bức tường lần nữa, nhăn mặt nói, “Chỉ ít cũng sánh ngang được độ cứng của thép tấm dày ba mươi centimet...Ở đây có ai đủ khả năng phá vỡ nó không?!”

“Để tôi...” – Fat Gym cùng Lockrock một bước tiến lên, nhưng có người còn nhanh hơn họ.

Hitomi nhanh như tia chớp, thân hình hóa thành bóng đen một đám giáng thẳng vào bức tường.

Crắc ~~~ Crắc ~~~ Crắc ~~~

ẦM!

Bức tường không khác một cái gương pha lê mỏng manh, đứng trước sức mạnh của Hitomi, tức thì phá toái, vỡ nát thành từng mảnh đá vụn.

“Hả...☹️?”

Toàn thể anh hùng hai mắt trở ra, miệng còn đang há hốc chưa kịp nói xong hết câu, có vẻ còn ngu ngơ, năng lực mới kích hoạt chuẩn bị xuất chiến, lại bị

ngheñ tại chỗ, không nơi phát tác.

Cảm giác thật là khó chịu a!

Hitomi phui phui tay nói:

“Giải quyết xong, em nghĩ chúng ta không cần tiêu tốn thời gian ở đây quá lâu đâu...”

“Ách...”

(V.V) ~~~ Cái ếu gì vừa mới diễn ra thế?!

“Cậu nhóc nói đúng...”

“Mau tiến lên thôi!”

“Thằng nhỏ chiếm luôn phần của tôi với anh rồi, Fat Gym...(- -)!”

“Ồ...Cơ mà...Nó cũng, không tệ đâu!”

Ngươi năm, ta bảy, mỗi người một câu, cấp tốc bỏ qua vấn đề.

“Đi tiếp nào...”

Ngài đội trưởng cảnh sát vừa nhấc chân bước tới, hốt nhiên mặt đất rung động.

“Cái quái gì vậy...@@@...?”

Trước mắt mọi người con đường đi, đột ngột xoắn lại, như thể có người sinh sinh trực tiếp vận công nó vậy.

“Thứ gì...(0~0)...!?”

“Con đường tự động bề cong...☉...Kẻ nào làm được vậy chứ...???”

“Không phải là do tên Chisaki...(- -)!” –Đội trưởng cảnh sát la lên, “Năng lực của hán không thể làm như thế được!”

“Mặc dù khó tin, nhưng tôi đoán, đây ắt hẳn là tên Irinaka, kẻ đang giám sát trụ sở này...@@@...!”

“Có điều, hòa tan cả một tòa công trình cỡ bự như vậy...Chắc chắn là quá sức với hán...”

“Theo điều tra...Năng lực của tên Irinaka chỉ đủ để hòa vào một cái tủ lạnh kích cỡ thôi.”

“Hừ... với một liều thuốc kích thích thì chuyện đó cũng không phải không thể...(ノ益彡)!” –Fat Gym gần giọng nói.

“Năng lực của tên này...Nói mạnh thì chưa hẳn...Nhưng khó chơi cực...(~.~)!”

“Mimi-cry, một quirk cho phép người sử dụng hòa vào bên trong vật thể và tự do điều khiển chúng...”

“Hả...~~~!”

“Hán vừa lẩn vào bề tông của tầng hầm, và biến nơi đây thành một tòa mê cung sống...”

ㇿ(͡ ͡ ͡)!?”

Hitomi giật mình...hèn gì cậu cảm thấy cảm nhận năng lực cứ bị quấy nhiễu liên tục, thỉnh thoảng còn tắt lên tắt xuống.

Hóa ra là do tên đó.

[Nhưng là, cái thuốc kích thích ấy làm sao mà tăng phúc dữ vậy...(0~0)!?]

Từ không chế một cái tủ lạnh, lặc mình biến hóa thành nguyên cả một cái biệt thự rộng lớn...Buff không khỏi quá mức bá đạo đi...

[Có điều, chưa biết di chứng của nó ra sao nhỉ...(0 0)...Nếu chẳng quá ác liệt, thì cũng coi như một lá bài tẩy không tồi...!]

“Dẫu có bom thuốc, thì gánh cả một tòa nhà thế này, hán chắc chắn không thể chịu đựng lâu đâu...”

“Cơ mà...anh không xóa được nó sao, Eraser Head...(0~0)!?”

“Nếu không thấy chủ thể thì tôi không cách nào vô hiệu hóa năng lực được...(- -)!”-Aizawa sen-sei nhắc cặp kính mắt đặc chế của mình, vận dụng năng lực vài lần rồi lặc đầu nói.

Mọi người đều gặp khó khăn với một mê cung ngoằn ngoèo, lại có khả năng tự mình chuyển động và thay đổi vị trí như vậy.

Từng vết rạn nứt, từng cái động sâu ngầm đen hoắm xuất hiện ở mỗi góc ngách, bao phủ lấy đoàn người... tường chừng như một con hung thú đang há mồm chờ thôn phệ toàn bộ bọn họ.

“Nếu cứ tiếp tục thế này... Lũ tội phạm sẽ chuẩn đi mất... っ_ó!”

Tamakiji khuôn mặt dần tái xám như trò tàn, tay vịn một bên vách tường lấm bầm

“Nếu đường đi liên tục thay đổi, chúng ta không những không đến được đích, để bọn chúng cô bé tẩu thoát... Mà bản thân còn có thể bị... @@@@.... ㊟㊟!”

“Bình tĩnh Tamaki... (～ ～)!”- Mirio sen-pai hướng bạn mình vỗ vỗ vai, thần sắc nghiêm trang trịnh trọng nói: “Dù có chuyện gì xảy ra... Chúng ta vẫn là anh hùng... Đã là anh hùng thì sẽ không chùn bước trước bất kì khó khăn nào... (´・ω・`)!”

“Nên nhớ... Cậu là Suneater... Một anh hùng vô cùng mạnh mẽ... Không có bất kì tên tội phạm tàn ác có thể ngăn cản bước chân của cậu cả...!!!!”

Lời của Togata Mirio như một liều thuốc trợ tim, kích hoạt sâu trong lòng Amajiki chôn thật sâu nhiệt huyết, khiến anh chàng này siết chặt tay, đầu chí hừng hực.

“Cậu nói đúng, giờ chúng ta làm sao đây?!”

“Mình sẽ đi trước... Chú Night Eyes... Với năng lực Permeation, đầu đối phương có chạy trốn nơi đâu, chỉ cần biết rõ phương hướng, cháu hoàn toàn có thể bắt kịp...!”

“Mirio... đừng bảo là cháu định... (- -)!”

“Cháu xông ra đây!”

“Cẩn thận đấy sen-pai...!”

“Lenmillion... Chisaki không phải là một tên dễ nhai đâu (0-0)!”

“Chú cứ yên tâm... (^o^)”- Togata quay đầu trở lại một nụ cười sáng chói, tựa hồ làm mọi người cảm thấy an lòng hơn, khiến Hitomi thỉnh thoảng nghĩ đến All Might.

“Chúng cháu giờ vì chúng biết đây là một cuộc đua... bên nào nhanh hơn sẽ chiến thắng!”

“Cháu nhất định sẽ phá tan cái kế hoạch đó và giải cứu em ấy (ò_ó)!”

Togata Mirio vận dụng quirk Xuyên Thấu của mình, cứ thế băng qua vật cản rồi biến mất tại ánh mắt chăm chú của những người khác.

Rắc ~~~ rắc ~~~ rắc ~~~

Từ trên đỉnh đầu của cả bọn bỗng truyền đến vài tiếng kêu nhỏ, Hitomi ngược mắt nhìn lên, cùng lúc đối diện với cậu, một cái to bằng lòng đèn con người mở lớn...

“Thằng nhóc kia... Tao không cản được... Nhưng tội mày thì, chết đi...!”

“Tất cả cẩn thận... (ノ益彡): - Aizawa cùng Hitomi đồng thời phát hiện ra sự tồn tại của Irinaka.

Nhưng thầy còn chưa kịp phát động quirk Erasure thì hần lần nữa lặn vào các bức tường đá. Một loạt chấn động mỗi lúc một lớn vang lên.

ẦM...MMM...mmm...~~~~

“Mặt đất... coi chừng!”

Không biết ai có la lớn, có điều chẳng người nào có thể phản ứng khi mà dưới chân nền đất đột nhiên sụp lún... Oành ~~~ Oành ~~~ Oành

Mười mấy vị anh hùng lẫn cảnh sát đồng thời bị sạt hố rơi xuống bên dưới.

Rầm!!

Aizawa dẫm một chân, xua đi khói bụi, chăm chú quan sát tình hình xung quanh, lạnh giọng nói:

“May mắn chỉ là một tầng lầu, còn chưa đủ để gây thương tích cho tất cả...!”

Crắc ~~~

“Phía trên lối đi... ㊟_ó...!”

Chỉ thấy ban nãy còn nứt vỡ thành một cái lỗ hổng, đang vận vẹo và tự lành, chưa đầy mười giây, vết nứt ấy đã hoàn toàn khép lại.

Toàn bộ, đều bị giam lại trong căn phòng trước mặt này!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Đắm máu cuộc chiến (2)

Không, dường như không phải là toàn bộ.

Bởi vì đã có một bộ phận bị gian nhà này nuốt chửng qua một tầng không gian khác.

Hitomi nhìn quanh, ở cạnh có chỉ còn lại Sir Night Eyes, anh hùng da đen Lockrock, Amajiki Tamaki sen-pai, Aizawa sen-sei cùng với một cái bóng người to béo... là Fat Gym

“Khà khà... Ai mà ngờ được... Xem chúng ta có gì đây nhỉ...!?”

“Một đám anh hùng và nhân viên chính quyền bị rơi xuống tận đây... (°▽°)!”

Mọi người giật mình, Tamaki quay đầu hét to:

“Kẻ nào... Lộ mặt ra đi... Đừng có ần ần núp núp như con chuột cống hèn nhát... (ノ益益)!”

Bịch! Bịch! Bịch!

Trong bóng tối từ đằng sau bức tường, khói bốc lên mù mịt, và chúng đột ngột mở ra.

Ba tên mặt mày kì dị, mang khăn trùm che kín mặt tội phạm chậm rãi xuất hiện.

Bọn chúng, chính là kẻ ban nãy đã thốt lên những lời lăng mạ đó.

“Coi bộ bọn mày muốn đập nhau một trận to hả... Thích thì bố chiều... 𐄂(๑*π*๑)𐄂!”- Fat Gym nở nụ cười dữ dằn, xoa xoa nắm đấm, một bộ tư thế sẵn sàng đập nhau bất cứ lúc nào.

“Không... Mọi người hãy đi trước, ba tên này, cháu sẽ lo liệu... (- -)!”- Amajiki đột nhiên cắt đứt lời của Fat Gym, đưa tay ngăn ông lại, kéo mũ trùm đầu xuống và trầm giọng.

“Sen-pai, như vậy là khá mạo hiểm đấy... Anh chắc chắn chứ... (0~0)?!”

Hitomi cau mày nói. Cậu mới vừa quan sát chỉ số của các thành viên trong team mình.

Figure (nhân vật): Amajiki Tamaki Suneater

Race (chủng tộc): Nhân loại

LV (đẳng cấp) 1+6

Quirk: Manifest- Tái hiện (LV2+7)

Figure (nhân vật): Fat Gym

Race (chủng tộc): Nhân loại

LV (đẳng cấp) 1+6

Quirk: Occlude-Hấp thu (LV2+3)

Figure (nhân vật): Aizawa Shota (Eraser Head)

Race (chủng tộc): Nhân loại

LV (đẳng cấp) 1+8

Quirk: Erasure –Xóa bỏ (!)

Mà bên kia, lũ tội phạm, cũng không phải quá mạnh mẽ.

Figure (nhân vật): Setsuno

Race (chủng tộc): Nhân loại

LV (đẳng cấp) 1+4

Quirk: Theft –Trộm (lv1+7)

Figure (nhân vật): Setsuno

Race (chủng tộc): Nhân loại

LV (đẳng cấp) 1+4

Quirk: Theft –Trộm (lv1+7)

Figure (nhân vật): Houjou

Race (chủng tộc): Nhân loại

LV (đẳng cấp) 1+5

Quirk: Crystallization – Tinh thể hóa (lv1+9)

Figure (nhân vật): Tabe

Race (chủng tộc): Nhân loại

LV (đẳng cấp) 1+5

Quirk: Digest – Tiêu hóa (lv1+8)

Trong khi Hitomi đang bận xem xét thông tin, thì hai bên đã đánh nhau kịch liệt.

“Nổ súng!!!”

Ngài đội trưởng cảnh sát hét lớn, tức thì sau lưng ông các cảnh viên lập tức giương súng nhắm Setsuno đám tội phạm bắn liên tục.

Có điều, không hề nghe thấy tiếng đạn phát ra.

“Không được, tên kia năng lực là Theft –Trộm. ...!” –Hitomi và đội trưởng cảnh sát đồng thời la lên.

“Sen-sei...Súng đạn không làm gì được hắn đâu, thầy mau ra tay đi...(- -)!”

Chẳng cần đợi tới Hitomi nói, mái tóc của Aizawa đã bay lên, đôi mắt sáng rực như bắn ra hai tia laze về phía đối phương.

“Bọn mày có biết về năng lực của tụi tao cũng vô dụng thôi...!”

Setsuno gầm rú, vurun một cánh tay về đám cảnh sát, nhưng có gì xảy ra hết.

“Khi thật...Năng lực của tao không hoạt động... (㊦㊧㊨)!”

“Của tao cũng thế...@@@...Bên kia có một gã có quirk xóa năng lực của kẻ khác...(0~0)!”

Aizawa nhân cơ hội ba tên tội phạm đang luống cuống, vũ khí vãi đặc chế trên vai ông uốn lượn, gạt tung hai thanh kiếm sắc bén trên tay của hai tên đứng trước.

“Houjou...Xử lý chúng đi...(ノ益)!”

Gọi là Houjou tội phạm, là một tên vốc người to bè, tay lăm le khẩu súng. Hướng toàn thể thành viên nả liên tục vãi phát.

Hitomi còn chưa bước ra chắn đòn thì Fat Gym đã lao lên trước cản toàn bộ đạn lại.

Năng lực hấp thu chất béo của anh ta, bao nhiêu đạn được gì đó, hễ chạm vào là biến mất tung mất tích.

“Dù tụi bay có xài súng thì đối với tao cũng vô dụng thôi...!” Fat Gym gằn giọng nói,

Vù ~~~

Màu trắng bóng người đột ngột bùng lên, phóng về phía ba tên tội phạm.

Đó là Amajiki...

Từ người anh ta tuôn ra ba cái xúc tu bạch tuộc cực kì lớn, kèm theo vô số vòi nhỏ, cùng một lúc trói chặt Tabe, Houjou và Setsuno lại.

[Là giờ để sinh anh hùng sao...(-.-)!]

Hitomi tạm thời cảm thấy không có nguy hiểm nên chưa ra tay vội.

Bởi vì cậu sợ rằng, tên trùm sau khi quan sát thấy sức mạnh của Hitomi, sẽ lẫn đi mất dạng. Hoặc là làm ra điên rồ cử chỉ, hạ sát Bé Eri.

Đằng nào thì, tên Chisaki đó, cũng sẽ là con mồi của cậu rồi.

Mấy tên tôm tép nhãi nhép trước mặt, cứ để người khác xử lý vẫn tốt hơn.

Phốc!

Oành ~~~ ẦM ~~~ Oành ~~~

Amajiki trói chặt ba tên tội phạm, đưa chúng lên cao, đập rầm rầm xuống mặt đất.

“Biết sao không...Ta đã ăn một đồng Tokoyaki ở văn phòng của chú Fat, nên giờ năng lực bạch tuộc này đang khá mạnh đó.

[Năng lực tăng dựa theo ăn uống...giống hai bạn mập ở nhà quá...Cơ mà bởi vậy anh mới đạt đến LV2+7 à...(0.0)?!]

“Mà mới bị bắn vài ngày trước...Nên giờ ta cẩn thận với mấy cái vụ đạn với kiếm này rồi...(~.~)!”

“Trong một cuộc đua tốc độ, thời gian là quan trọng nhất!”

“Vậy nên Fat Gum..Mau dẫn người tăng tốc đi anh...!”

“Tốt!”

Fat Gum gật đầu, không nhiều lời, kéo theo Sir Night Eyes cùng đoàn cảnh sát chạy về xa xa cánh cổng, mặc kệ Amajiki đứng đó đối đầu với ba tên tội phạm.

“Tụi bây đừng hòng bỏ trốn...(ノ益益)!,!”

Setsuno gầm lên, định phát động năng lực, nhưng lần nữa vô hiệu.

[Mẹ nó, tiếp tục sao...(0~0)!?]

Bốp!

Aizawa sen-sei bất chợt lướt tới trước, tung một đá ngay mặt hấn, khiến cho Setsuno cả đầu ngất ngư muốn té sập.

“Tamaki, tận dụng khi quirk của thầy còn hiệu quả, mau đánh gục chúng...(´ω´)!”

Oanh...~~~

Phốc!

Tabé, Houjou cùng với Setsuno bị Amajiki quăng lên, kéo đập đầu vào nhau, mỗi đứa phun ra một ngụm máu, sắc mặt tái nhợt.

“Thầy lên trước đây...(- -)!”

Aizawa sen-sei thấy vậy, yên lòng buông một câu, phút chốc thoát chạy khỏi gian phòng dưới lòng đất.

Lúc này, rốt cuộc chỉ còn một mình Amajiki Tamaki đối diện với ba tên tội phạm đang bị trọng thương.

[Mình có thể làm được... Vì Mirio... Vì Hado... Vì Eri... Vì mọi người...]

[Mày sẽ trở thành một anh hùng tuyệt vời...Tamaki...(ò_ó)...!]

“Năng lực tao vẫn không xài được...(~.~)” –Setsuno vẻ mặt khó chịu nói.

“Eraser Head sen-sei không phải là lũ cặn bã các nguoi có thể nghĩ...giờ thì đi ngủ hết đi...(´ω´)!”

Amajiki ánh mắt lấp lóe, cánh tay hóa thành xúc tu bạch tuộc cực kì lớn, nhắm thẳng đầu của ba tên tội phạm nện xuống.

Chiu...

Setsuno bất ngờ lao ra, chặn đứng xúc tu bạch tuộc khổng lồ, cả khuôn mặt của hắn hừng nguyên một đòn mạnh mẽ của Amajiki.

Nhưng không vì thế mà anh cảm thấy vui mừng, ngược lại, Amajiki tức thì rút ngay cánh tay, thần sắc xuất hiện nét thống khổ rồi chột tất.

Tỉ tách...Tỉ tách...

Máu đang chảy, nhỏ từng giọt trên xúc tu bạch tuộc của Amajiki.

Phía dưới lớp mặt nạ của Setsuno, không thể tin được, lòi ra một con dao cực kì sắc bén.

Chẳng hiệu bằng cách nào mà hắn lại nhét được con dao vào một chỗ chật hẹp đến thế.

“Khà khà...!”

Oanh!

Amajiki hai con ngươi co rút, một tên nữa đã thoát khỏi, cả người hắn ta bỗng chốc biến thành tinh cương, thoát nhìn cứng rắn vô cùng.

Phân bào bạch tuộc của Amajiki trói hắn đã bị dây đứt tung.

Rắc ~ rắc ~ rắc

Bên kia, Tabe cũng đồng thời tự do, Setsuno nhìn chăm chăm Amajiki, nở nụ cười hằn học nói:

“Mày chủ quan quá đấy...Anh hùng học sinh à...Tao biết mày đang gấp...Nhưng khinh thường bọn rác rưởi như tui tao, là phải trả giá đấy...(≡_≡_≡)!”

“Xem ra, quirk của tên lụm thuốc Eraser gì đó đã mất hiệu lực rồi...Chuẩn bị tinh thần đi nhãi con!”

Crốp!

Houjou cả người cúi thấp, bỗng nhảy dựng lên, lao thẳng về phía Tamaki.

“Đừng vội cản trở...!”

Tamaki cánh tay lần nữa hóa thành một cái võ ốc cỡ bự, hướng Houjou chuẩn bị đập mạnh xuống.

Viu ~~~

“HẢ...☉_☐_☉...!?”

[Cái gì vừa xảy ra...(v.v)...!?!]

Võ ốc trên tay của Amajiki bất ngờ biến mất, sau đó cậu thấy nó đang bị Setsuno cầm lấy và tung tung như một món đồ chơi rẻ tiền.

“Không được phép giết tui tao đúng là bất lợi nhĩ...(≡_▽_≡)!”

[Mẹ kiếp...Cái năng lực Trộm ấy dị hợm quá...Hắn lại có thể trộm bất cứ thứ gì trên người mình vô tay hắn...Đến vái võ mà hắn cũng không tha...㊗_㊗!]

“Mày biết sao không...Bọn tao không có thành kiến với đám anh hùng...!”

“Bởi vì, kì thực, một mạng của tao còn do tui bầy cứu...!”

“Nhưng mà...Mày chắc đếch hiểu được đâu, khi mà một thằng đã tuyệt vọng đến đường cùng phải nhảy lầu tự tử mà còn bị anh hùng kéo trở về...!”

“Cái cảm giác ấy...Ha ha...!”

Áp lực theo tiếng cười của Setsuno mỗi lúc một gia tăng, mồ hôi đã chảy thành giọt trên má của Amajiki.

“Thật sự, tất cả chúng tao...Chẳng có ai còn thiết sống nữa...”

“Nhưng là...Ông trùm đã nhét đám bọn tao...Nhét đám rác rưởi bọn tao, và nói rằng, chúng ta hữu dụng...Biến chúng ta thành những con người có ích với xã hội...ít nhất là như vậy...!”

Setsuno, tựa hồ đã lên cơn điên loạn...Houjou cùng với Tabe bên cạnh liên tục tấn công không hề cho Amajiki một giây phút thư giãn.

Àm!

“Khụ...Khụ...!”

Amajiki bị Houjou một đòn đâm bay thẳng vào đối diện bức tường, in ra một cái hố hình người.

Anh vừa định tái hiện một cái vỗ ốc để phòng thủ, thì lần nữa bị Setsuno dùng năng lực “Theft” trộm mất.

“Ngay cả rác rưởi cũng có lòng tự trọng đấy, nhai con à...Nên nếu có người đặt kì vọng vào bọn tao, bọn tao sẽ phải đáp lại... (ノ益益)”

Setsuno dứt lời, một chân sút mạnh vỗ ốc về phía Amajiki, đồng thời rút ra hung khí, cùng với Tabe và Houjou một mặt đằng đằng sát khí lao đến Amajiki.

Tình thế, cực kỳ nguy hiểm!

~~~~~ My hero Academia ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: Đắm máu cuộc chiến (3)

[Mình sẽ làm mọi thứ...Mọi thứ có thể...Tái tạo...Cho tao tái tạo đi...Tất cả những gì đã ăn(ノ益益)!]

Amajiki trong lòng điên cuồng gào thét, nhìn nắm đấm của Houjou mỗi lúc một phóng đại, trong mắt ánh sáng càng phát ra mãnh liệt.

Àm~~~~...!!!

Cú đâm tinh thể cứng rắn lại mạnh mẽ của Houjou, tưởng chừng đã nghiền nát Amajiki, nhưng chuyện đó, đã không hề xảy ra.

Crốp...~~~~

“Cho tao lên... (ò_ó)”

Amajiki gầm thét, hướng cánh tay khủng bố của mình nâng từ từ nắm đấm tinh thể của Amajiki ra quá khỏi đầu hấn.

“Thằng nhãi...Mày...!!!”

Houjou cùng hai đồng bạn không thể ngờ được, vào giây phút quyết định, Amajiki lại có khả năng tung ra một đòn ghê gớm như vậy.

Cánh tay phải của Amajiki gần như hóa thành một cánh tay quái vật.

Vô cùng với mai rùa, mai ngọc trai cộng thêm xúc tu bạch tuộc, tất cả, tạo thành một sức mạnh tương đương, thậm chí còn vượt quá Houjou trạng thái tinh thể hóa.

“Mây mạnh đấy...Nhưng cũng chỉ được đến đây thôi... (≡_≡)”

Rắc ~~~ rắc ~~~ rắc ~~~

Houjou mới dứt lời, cả thân người rung động, vô số tinh thể cứng rắn còn hơn đá cuội mọc ra từ người hấn, liền muốn đâm thủng người của Amajiki.

“Thật vậy sao...Ta thì không nghĩ như thế...(- -)”

[Năng lực của mình...Đã được rèn giữa, mài luyện không ngừng nghỉ hai năm kể từ khi nhập học U.A...]

[Và chính vì đó...Mà hiện tại...Tao có thể dùng được tuyệt chiêu tối thượng của bản thân... っ_っ...]

Đối mặt với dồn dập như vũ bão tiến công, Amajiki trong đầu lóe lên vô số suy nghĩ, chưa mất đầy ba giây, cả người cậu bỗng chấn động dữ dội.

Và bắt đầu...Biến thân...!

“Tổng Hợp Đa Hình...CHIMERA! KRAKEN...N...NNNN...nnnn...!!!”

Nương theo tiếng hét lớn của Amajiki, Houjou thân thể như quả banh tennis bị hất văng ra ngoài.

“Mây...Mây...!”

Setsuno về mặt kính hải, nói không thành tiếng.

Bây giờ, hắn đã hiểu sự tự tin của Amajiki bắt nguồn từ đâu khi nói rằng sẽ một mình cân ba bọn hắn.

Nhưng, chỉ chừng đó, cũng quá coi thường năng lực của bộ ba tội phạm này rồi.

Oanh ~~~ Oanh ~~~ Âm~~~~m...

Amajiki, cánh tay là xúc tu bạch tuộc, thân trên bao khóa bằng áo choàng, mặt che lấp bởi giáp sò...quả thật là hoàn mỹ binh khí.

“Tabe, dậy mau...Đến giờ ăn rồi...Mày không thức là tội tao ngóm hết đó...(ノ益益)”

“Hự...Có ai gọi ta à...!”

Ngất xỉu đã lâu Tabe bỗng chống tứ chi trên mặt đất, nhìn quái dị vô cùng, cứ như là một con zombie chính hiệu vậy.

“Ồ...Mùi bạch tuộc...Ta ngửi được mùi bạch tuộc... $\sum(^{\circ}\Delta^{\circ}|||)$!”

Tabe lồm bồm, đầu ngẩng lên, gần như xoay góc chín mươi độ.

Cùng lúc, một chi xúc tu của Amajiki quất ngang qua hắn, Tabe không ngăn ngại, búng người như một con ếch, bay ra chộp lấy cánh xúc tu ấy, miệng hắn há thật to...

Và ĂN!

“Cạc cạc...Ngon quá...Bạch tuộc ngon quá...(°▽°)...!”

Tabe giống phát rồ một dạng, cả người hóa thành ký sinh trùng, bám xuôi theo từng chi xúc tu của Amajiki mà há miệng cắn nuốt liên tục.

Tê!

Amajiki đau đốn, thở hồng hộc, cố gắng vẩy Tabe ra mà không được.

Hắn ta, bám cực kì dính.

Mặc dù những cái xúc tu này, chỉ là do cậu tái hiện lại, mất đi thì có thể làm cái khác, nhưng cảm giác đau, là chân thật tồn tại.

Cứ mỗi lần bị gặm mất xúc tu, chẳng khác gì ý thức bị oanh một hồi, một bộ phận cơ thể bị tên tội phạm kia ăn đi vậy

Setsuno nhìn đồng bạn mình chớp mắt siêu thần, ngoác mồm cười lớn, “Ha ha...Với cái miệng và răng đó, Tabe có thể nuốt mọi thứ...Bao tử của nó đồng thời tiêu hóa toàn bộ những gì mới nuốt vào...!”

“Không có chuyện mà Tabe sẽ no bụng đâu, thẳng nhai... $\rightleftharpoons(^{\circ}\nabla^{\circ})\rightleftharpoons$!”

“Cơ mà...Công nhận hai đứa này hợp nhau ghê ấy...Một đứa cụ hiện, một đứa ăn thỏa thích...!”

Nghe Setsuno nói, Amajiki tức ứa gan.

Cậu cũng hiểu ra, vì sao khi này, Aizawa lại cho gã Tabe đó một cước ngất xỉu đầu tiên.

Bởi vì thầy ấy nhìn được, năng lực của gã Tabe này có thể gây bất lợi, thậm chí là trở ngại lớn của Tamaki.

[Có điều...Chỉ cần tránh hắn ra là ổn thôi...(´ω´)!]

Amajiki trong lòng quyết định rất nhanh, tuy nhiên cậu chưa kịp hành động, thì mặt nạ vỏ sò trên mặt bỗng lay động, rồi bay vụt vào tay Setsuno.

“Khà khà...Suneater đúng không nhì...Chẳng phải mày là thằng đã nói đã cân ba hay sao...!”

“Làm thử coi cái nào...(〜^〜)...Đừng nghĩ là hạ bọn tao bằng mấy cái xúc tu khổng lồ ngu ngốc đó nhé...!”

“Còn lâu...!”

Amajiki nổi giận hết lớn, bất chợt cảm thấy lạnh gáy, anh theo bản năng đưa bàn tay phải lên che khuôn mặt của mình.

Một cái xám đục mọc ra lôm chom đá tảng lấy tốc độ nhanh như chớp tiếp cận lấy Amajiki và giáng thẳng vào đầu cậu.

Rầm~~~~

Amajiki dường như nghe được tiếng xương tay vỡ nát của bản thân, và kể sau đó là một đám nặng nề oanh ngay má trái của cậu.

Bóp!

[Nó vừa kịp phản ứng cú đánh của mình...(0~0)...Nhưng nhiều đó phòng thủ là không đủ...!]

Houjou cảm giác được cản trở...Nhưng cũng chỉ như thế thôi.

Mạnh mẽ đã lực cộng thêm xung kích toàn bộ sức mạnh của Houjou, chỉ mất hai giây để đập nát bàn tay vô sò của Amajiki...

OÀNH!

Thân thể của Amajiki không khác gì một quả bóng bay bị xì hơi, lần nữa bị đánh bay dính vào bức tường. Trùng hợp trùng phóc vị trí lúc đầu có hình cậu bị lõm, tạo nên hai tư thế khác biệt, trông buồn cười cực kì.

“Khục...Các nguoi...!”

Amajiki ho khan vài câu. Một phần bên mặt phải đã hõm xuống, khẽ cử động thì truyền đến thanh âm rạn nứt và cảm giác tê nhói không chịu nổi.

Con mắt phải của Amajiki gần như đã phế đi, nó bầm tím và chảy ra từng dòng huyết lệ, trang phục của anh nhiều chỗ rách nát, toàn thân máu me, nhìn qua thể thảm vô cùng.

May mắn là có giám xóc dame nhờ bản năng phản xạ, chứ nếu không thì, tình trạng của anh, chỉ sợ còn bết bát hơn là đằng khác.

Amajiki mất trái liếc sang, Tabe đang ngón ngấu từng phần còn lại của cánh tay bạch tuộc, cái miệng kinh tởm ấy liên tục kêu ngon...Thiệt ứa gan!

[Đã nguoi thích ăn...Ta cho ăn đến nằm sấp thì thôi...(´ω´)...!]

[Bạch tuộc độc tố...Mình sẽ tập trung nó vào cánh tay này...Hắn chỉ cần ăn phải thì...!]

Amajiki đã dồn hết chất độc trong giác hút của bạch tuộc...Tên Tabe cũng đang đà lao tới và há mồm ra...Vài giây nữa thôi...Hắn ta sẽ...

Phiu~~~~

Khóe mắt của Amajiki hơi co giật, xúc tu bạch tuộc của cậu, không ngờ, lần nữa biến mất.

Setsuno bên kia, đang ôm lấy một thứ bông bênh to lớn, chính là phần chi mới đứt gãy của Amajiki. Hắn ta thì thảo:

“Ban nãy to quá nên tao không xử được...Nhưng cái kích cỡ này thì làm cái rẹt thôi...!”

[Hừ...Mấy tên đó phối hợp nhịp nhàng thật...(~~~)!]

Amajiki lau trên miệng trào ra máu tươi, thần sắc lạnh lùng nhìn đối phương.

“Dù có là rác rưởi, thì tụi tao vẫn có tình đồng đội nhé...!”

“Vậy đã sao...Trước sau gì các nguoi chả bị bắt...Tất cả, đều không hề có tương lai tươi sáng...!”

“Ờ...sao nữa...!”

Setsuno trả lời với giọng vô cảm, “Mày tưởng tượng coi...”- Hắn chỉ vào Tabe và nói, “Nó không thể hòa nhập vào và bị cái xã hội này ruồng bỏ!”

“Còn tao...Ha ha...Chỉ là một thằng bị người yêu đâm sau lưng rồi phải gánh một khoản nợ khổng lồ...Thậm chí, muốn chết đi mà còn chả được!”

“Houjou...Mày biết khi những kẻ đầu tư phát hiện ra tình thế nó tạo ra chỉ là hàng giả...Không thể bán lấy tiền!”

“Chúng tao, là những kẻ vô dụng, đã bị dẫm nát hoàn toàn!”

Setsuno không nói nữa, nhưng ai cũng nghe được giọng điệu chán nản trong từng câu chữ của hắn.

Bỗng nhiên, giọng điệu ấy, chuyển biến sang một cung bậc cảm xúc hoàn toàn khác.

“Nhưng rồi...Ông ấy đến!”

“Ông trùm đã truyền sức sống cho bọn tao...gia nhập vào băng Bát Tinh này...Nói cho tụi tao biết, giá trị bản thân mình ở đâu!”

“Bởi vậy...Tao cóc thêm quan tâm tới cái tương lai của mày...Bọn tao sẽ đền đáp ông ấy, bằng cách giết bất cứ thứ gì dám cản đường ông!”

“Mà thôi...Nói nhiều đó là đủ...Houjou, kết liễu nó đi!”

Houjou bóp cổ Amajiki và nâng anh ta lên, còn lại nắm đấm của hắn giơ cao, gằn giọng:

“Đừng lo, tao kết thúc nhanh gọn lắm... Chẳng đau đớn đâu!”

[Tụi mày chả phải rác rưởi... chính là tụi mày tự nhận mình là thế...]

[Bây giờ, mình phòng thủ thì sẽ bị tên kia “chôm” mất, xúc tu thì bị ăn... Như vậy...(- -)!]

Pốc!

Amajiki đôi chân bỗng hóa thành cặp móng gà to lớn, búng một viên tinh thể vào thẳng mặt của Setsuno, khiến hắn không thể không lấy tay che lại.

[Điểm xuất phát của tụi mày... Tao sẽ triệt tiêu hoàn toàn...(0~0)!]

“Chết đi thằng nhãi...!” (ノ逆ギス!)”

Houjou thấy đồng bạn bị tấn công, đang hơi lè mề cánh tay, hóa thành tàn ảnh tung một đòn chí mạng vô đầu của Amajiki.

ẦM!

Đỉnh tai nhức óc thanh âm do hai cái vật thể cứng rắn va chạm vang lên.

Giọng của Houjou có chút hốt hoảng kèm theo bất an, “Mày Chặn Được Tinh Thể của tao...@/@@...!”

Từ móng vuốt chân gà của Amajiki, Houjou cảm thấy một cỗ lực lượng khó bề chống cự, ngay cả tinh thể cứng rắn của hắn cũng không cách nào làm sút mẻ được.

Amajiki, vừa mới nuốt một viên tinh thể từ trên người Houjou tách ra.

Và lúc này, cậu hoàn toàn tái hiện ra khả năng của nó, ngay tại đôi chân của mình.

Houjou tuyệt chiêu...Đã mất đi tác dụng với Amajiki!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Đắm máu cuộc chiến (4)

Tinh thể hóa cứng rắn vô song...

Móng vuốt gà không lồ sắc bén...

Xúc tu bạch tuộc vừa to vừa dài...

Ba thứ này kết hợp, biến đôi chân của Amajiki thành một thứ vũ khí hết sức lợi hại, chỉ một cước duy nhất, cậu đã đập bay Houjou ở trạng thái kích hoạt năng lực.

“PHẢI ĂN...PHẢI ĂN...”

Tabe nhìn thấy bạn mình bị đá bất tỉnh, nội giận há mồm lao tới, khí thế hung hăng.

Nhưng tiếc thay, quirk của hắn, kì thực quá mức hạn chế.

Đánh gần không nói, lại còn nhất định phải sử dụng miệng.

Oành ~~~

Amajiki không ngần ngại tung một cú đá nữa, ین dính Tabe hồm sâu vào bức tường, một chân còn lại, không chút huyền diệu kẹp chặt lấy Setsuno, không cho hắn cựa quậy.

“Mặc dù ta không hiểu rõ sự đau khổ, hay nỗi tuyệt vọng trong cuộc sống của các người... Nhưng có một thứ mà ta biết, đó chính là các người sẽ không lợi dụng lẫn nhau...”

“Bởi vì, các người... suy cho cùng, cũng gọi là bạn bè chân chính, đồng cam cộng khổ...(´ω´)”

Amajiki đưa tay ôm lấy phần mặt bên phải thì thào, “Tiêm cho các người một chút nọc độc... Không đủ để tọng thương, tuy nhiên bất tỉnh vài tiếng đồng hồ là

chắc chắn...(- -)”

Amajiki xử lý xong xuôi, hướng về cánh cửa đang trước đi tới.

Nhưng chỉ được mấy bước chân, thì cả thân hình của anh đã chao đảo, và đổ ập xuống ngất đi.

Vết thương trên người của Amajiki, không hề nhẹ chút nào. Anh còn gắng gượng đến bây giờ, là nhờ vào ý chí kiên cường của mình mà thôi.

Trận chiến vừa rồi, có thể gọi là lưỡng bại câu thương!

....

Hitomi cùng với sir Night Eyes đám người một đường thẳng tiến tới trước. Bọn họ cũng chưa gặp lại những anh hùng địa phương và những cảnh sát đã bị chia cắt kia.

Thấy Fat Gum vẻ mặt cứ bồn chồn, lo lắng, Lockrock nhăn mũi nói:

“Này Fat...Anh bảo tin tưởng thẳng nhóc Amajiki đó...Nhưng mà nhìn biểu lộ của anh làm tôi lo quá...(0~0)!”

“Đúng là thẳng bé Amajiki có vẻ hơi rụt rè...Nhưng khi đồng đội đã đứng ra đảm đương trách nhiệm, thì tin tưởng vào họ mới là việc làm của đàn ông (ノコソコ)”

“Hừ...Chỉ mong sự lạc quan của anh là đúng...(- -)!” –Lockrock tuy không tin tưởng cho lắm, nhưng cũng chả tranh cãi nhiều.

Bởi vì, bây giờ có hối hận thì cũng chẳng làm được tích sự gì cả.

Họ đang đua tốc độ với bên tội phạm mà.

“Khoan đã...(・ω・)”

“Chuyện gì thế Kizari...(0,0)!”

Cả đoàn nghe tiếng la thì dừng lại, Aizawa quay sang Hitomi nhú mày hỏi.

“Vừa rồi...giống như có kẻ đang quan sát chúng ta ở khoảng cách rất gần...(0~0)!”

“Rất gần...(0.0)!”

“Có thể là tên Irinaki...Hiện tại, đâu đâu cũng có mặt hắn mà...”

“Ừmm...chúng ta phải đi tiếp thôi!”

Hitomi gật đầu, không nói thêm, tuy nhiên, đầu cậu hơi nghiêng về phía bên trái, liếc mắt chăm chăm một hồi mới thu lại bỏ đi.

Ngay khi Hitomi vừa rời khỏi được mười giây, từ chỗ ấy, bỗng trôi lên một cái đầu.

[Mẹ nó...Thằng ranh kia trực giác nhạy bén vãi...Là quirk của nó chăng...(~.~)!?]

Irinaka định bất ngờ đột kích đoàn người, nhưng không ngờ giác quan và sức cảm ứng siêu nhạy bén của Hitomi khiến hắn suýt chút nữa bị lộ tẩy.

Nên nhớ là bên team anh hùng có một đại sát khí, chính là Aizawa sen-sei.

Nếu để ông bắt gặp chân thân hắn thò ra khỏi nơi ẩn nấp, thì bị tóm là cái chắc.

Mà không chỉ Irinaka đâu, ngay cả Chisaki, thậm chí là All For One, Hitomi cũng dám khẳng định, chỉ cần gặp Aizawa sen-sei, ắt hẳn phải tịt ngòi.

Ngoại trừ một số năng lực biến dị tác động ngay trên con người, trực tiếp thay đổi tổ chất của họ.

Hoặc là như One For All, trở thành một bộ phận không thể thiếu của cơ thể, giống như biến thân kiểu All Might chẳng hạn, mới loại trừ được ảnh hưởng của Erasure.

Hitomi có thể cho là một ví dụ điển hình trong đó.

“Ồ...có cầu thang kia...!” –Lockrock đột nhiên kêu lên.

“Lên thôi nào...”

Mọi người cấp tốc xông tới, tuy nhiên, bầu không khí có chút không đúng.

Aizawa sen-sei lo lắng nói: “Nãy giờ, tên điều khiển tầng ngầm không có động tĩnh gì...”

“Anh nhắc mới nhớ...@@@...”

“Hắn không xuất hiện động tĩnh... Ngay cả bức tường cũng chả hề gì động nữa...(0~0)!”

“Nếu hắn bỏ đi ý định chặn chúng ta, có nghĩa là sức mạnh của hắn không đủ để khống chế toàn bộ nơi đây...”

“Hoặc là...do tầm nhận thức của hắn bị giới hạn!”

Aizawa sen-sei cho ra phán đoán cực kì nhanh, và cũng hợp lý vô cùng.

“Cũng có thể là do Suneater cùng với đội cảnh sát đã phân tán sự chú ý của hắn...” –Fat Gum bổ sung vào.

“Không b...!”

Đi đằng sau Sir Night Eyes lần đầu tiên lên tiếng, nhưng ông chưa kịp nói hết câu thì mặt tường bên cánh trái đối diện Eraser Head bỗng rung rung.

Rắc ~~~ Oành ~~~

[Quả nhiên người hắn nhắm tới là mình...Tên này không muốn bị quirk Eraser chiếu tới...!]

Aizawa chỉ nghĩ được như vậy, đã cảm giác được một cỗ lực lượng không thể chống cự đẩy mạnh vào chính mình.

“Eraser Head...d...dddd...(ノ益益)!!!”

Lockrock la lên giận dữ, lao theo bóng hình của Aizawa sen-sei đã bị bàn tay khổng lồ bằng đá đánh văng qua một cái lỗ mở trực sẵn từ lúc nào.

ẦM...MMMM...mmm...~~~

Hitomi đi phía trước, chỉ nghe tiếng ầm ầm vang vọng sau lưng, giật mình quay người lại thì Aizawa sen-sei và anh hùng da đen Lockrock đã biến mất lúc nào không hay.

“Cận thần...Nhóc Kizari...𐄂(°Д°𐄂)!”

Fat Gum đột nhiên la lớn, thân hình to béo nhảy đến che trước mặt Hitomi.

Hitomi kì thực lúc này chỉ muốn nói một câu, “Không cần đâu anh ơi...”

Nhưng có vẻ là muộn rồi.

OÀNH ~~~

Lại một bàn tay to lớn khác quét bay Fat Gum đi đến bên phải bức tường trống cùng với Hitomi, trở thành hai người kẻ thù Aizawa và Lockrock bị phân tán.

Nếu Fat Gum không ngăn đường, thì chỉ bằng đòn tấn công của Irinaka còn lâu mới có thể ảnh hưởng tới cậu.

Nhưng vì tránh tổn thương đến vị anh hùng này, Hitomi bắt buộc dĩ đành để thân người thả lỏng tự do theo văng theo lực đánh.

“Đây là đâu...(0.0)!?”

Fat Gum chống bàn tay to bự của mình, gãi gãi đầu nhìn xung quanh, thấy Hitomi đang đứng một bên quan sát liền gọi, “Nhóc Kizari, cẩn thận đừng đi lung tung...Nguy hiểm lắm đây...(- -)!”

“Dạ vâng!” –Hitomi gật đầu, đôi tai hơi vênh lên, mở miệng nói:

“Có vẻ như em với anh bị chuyển rời cách đường cũ hai, ba bức tường rồi...!”

“Hả, sao em biết...☹️?”

“Là dựa vào thánh giác...!”

Hitomi chỉ vô lỗi tai nói, “Em trời sinh nhạy cảm với tiếng động lắm...!”

Nguyên nhân thực tế là bởi vì thực lực nâng cao, nhưng Hitomi không thể nói rõ ra, đành lấp liếm cho qua.

Vù ~~~

“Coi chừng...Σ(°Д°;)!”

Bóng tối bất chợt khê lung lay, và một nắm đấm to lớn không kém gì của Fat Gum giáng thẳng vào hai người bọn họ.

Fat Gum đẩy vệt Hitomi qua một bên, lao người ra tung một quyền đáp trả.

Trước mặt của tên tội phạm kia bỗng xuất hiện một màn sáng nhạt, tựa như một cái lồng năng lượng.

Oanh ~~~

Fat Gum một đòn đánh thẳng vào màn sáng, chỉ thấy nó hơi gợn sóng một chút, rồi khôi phục lại ngay như cũ.

Mà cùng lúc đấy, nắm đấm của tên tội phạm ban đầu bắn liên tiếp chẳng khác gì đạn liên thanh vào người anh.

Oanh ~~~ oanh ~~~ oanh ~~~

“Khụ...!”

Fat Gum bị lực đẩy mạnh mẽ cho ép lùi bước thật xa, trên người bốc lên từng luồng khói nhạt nóng bỏng.

“Anh không sao chứ...Fat?!”

“Còn ổn...Có lóp mờ dày thế này, cơ mà tên kia đánh thấm thật đó...(0~0)!”

Fat Gum phui phui, trang phục anh hùng của Fat giờ đây đã rách lỗ chỗ, hơi khói vẫn còn tỏa ra nghi ngút.

“Em thuộc hệ sức mạnh đúng không Kizari...!”

“Ồ dạ...Gần gần tương tự anh...!”

“Cái lồng đó là một loại quirk hệ phòng thủ, còn tên tội phạm kia cũng thuộc hệ sức mạnh...Bọn hần, khó chơi đó...(- -)!”

Hitomi bình tĩnh, cũng không có vì sự đánh giá của Fat mà lộ ra bất kì tâm tình gì.

Hai tên tội phạm trước mặt, một tên để thân trần, mang mặt nạ chìm thông nhất của băng Bát Tĩnh, hai tay bọc bởi hai cái găng bằng sắt đồ cạch. Mái tóc hần chẳng khác gì cái ô gà, nhưng tia thành nhiều hướng.

Tên còn lại, mặc áo Kimono, tóc đen kiểu vuốt keo, hai tay đang đặt tại huyệt thái dương. Xem ra, lồng năng lượng, chính là do gã đó tạo ra.

Hitomi kiểm tra một thoáng thông số của hai gã tội phạm...

Figure (nhân vật): Rappa

Race (chủng tộc): Nhân loại

LV (đẳng cấp) 2+7

Quirk: Super Body – Siêu cấp thân thể (!)

Figure (nhân vật): Tengai

Race (chủng tộc): Nhân loại

LV (đẳng cấp) 1+5

Quirk: Spirit Shield – Tâm linh lá chắn (LV2+4)

[Chúng không hề yếu...(- -)!]

Hitomi ngạc nhiên nhìn thông tin của từng thằng một.

Tên cơ bắp Rappa, quirk Super Body của hần là loại đặc biệt, thuộc loại như thầy Aizawa, Mirio senpai hay All Might. Hitomi dùng tốc độ cực kì nhanh quét khắp người hần.

Rõ ràng không hề có bất kì dấu hiệu gì của việc vận dụng quirk.

[Như vậy có nghĩa là...Rappa, hần ta thuộc loại tự nhiên năng lực...Sinh ra đã có sức mạnh thể rồi sao...Thú vị nhỉ...!]

Tuy nhiên, nói chúng mạnh, là đối với tầm trung anh hùng, thực lực khoảng rank ba mươi đến bốn mươi như Fat Gum

Hiện tại sức mạnh của Hitomi, không cần bật lên bất kì module hay bài tẩy nào, đều có thể chiến thắng chúng một cách nhẹ nhàng.

Mà ngay tại thời điểm ấy, tên tội phạm Tengai đột ngột mở lời.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Đắm máu cuộc chiến (5)

“Này, Rappa... Hình như bên tụi kia hai đứa đều thiên về phòng thủ hết...!”

“Hả.... $\Sigma(\tau^{\circ}\Pi^{\circ};)...???$ ”

Gọi là Rappa tội phạm giọng nói bỗng nhiên trở nên “đau bĩ”...

“Mày chắc không vậy Tengai... (-.-)?!”

“Thằng nhóc bên cạnh gã mập đó chưa ra tay nên tao không biết... Nhưng mà tên Fat Gum đó thì thuộc hệ Phòng Thủ chắc chắn rồi...!”

“Đệch!!!”

Hitomi và Fat Gum hơi ngớ người ra không hiểu hai tên tội phạm đối diện đang đánh nhau tự dưng quay lại làm bầm lầy bầu với đồng bạn.

“Tao nghĩ đánh nhau mà cảm hàng nóng thì chán lắm... Thằng nào cảm hàng nóng về mà chẳng thắng... (- -)!”

Rappa dường như tạm thời chưa có ý định tấn công bọn họ, Hitomi cũng lặng im xem hấn muốn nói gì...

“Ý ngươi là sao... (0~0)!?” – Fat nhăn mặt nói.

“Muốn giết nhau thì cần vận dụng sức mạnh từ chính bản thân, mày hiểu không...!”

“Mày chịu được đòn liên hoàn của tao mà còn trụ vững đến vậy... Cũng chả phải dạng vừa đâu nhỉ...!”

“Nói vậy đủ chưa... Đánh đi!”

Hitomi hết kiên nhẫn cắt ngang cuộc trò chuyện.

Fat gum!!!

Rappa: “...”

Tengai: “...”

[Hình như có gì đó sai sai ấy Kizari –kun...] – Fat Gum khòe mắt hơi co giật, không tự chủ lui một bước để Hitomi tiến tới đứng đối diện với hai tên tội phạm.

Vốn dĩ cậu tưởng lũ kia định tiết lộ bí mật gì cơ... Ai dè lại là mấy cái gang hồ máu lửa.

Ừ thì, đàn ông chân chính, đúng là nên tay bo với nhau...

Có điều, cũng phải lựa chọn thời điểm chứ!

Thời gian quý báu, không phải là dùng để nghe nói nhảm a!

Nhìn Hitomi vẻ mặt bình tĩnh, tựa hồ chẳng coi tụi nó vào đâu, Tengai nổi giận nói:

“Rappa... Tao nghĩ thằng nhóc đó có lẽ thuộc hệ tấn công nên nó mới to mồm như thế...!”

“Hôm nay may mắn rồi đó...!”

“Ồ...!”- Hitomi chợt nhếch miệng cười, bình thản nói, “Rappa, năng lực Siêu Cấp Thân Thể... Và Tengai, năng lực Tâm Linh Phòng Hộ...!”

“Hai người các ngươi... Lên cùng một lần cho đỡ tốn công đi!”

“Mẹ nó... Mày cuồng vọng quá rồi đấy ($\int \varpi \text{益} \varpi$)... Tengai, đừng bật lỏng phòng hộ, để tao cho thằng nhãi này biết thế nào là lễ độ!”

Ầm~~~~

Rappa đắm mạnh chân xuống đất, xung lực của hấn làm cho gạch đá vỡ nát tung tóe.

Mượn lực đẩy ấy, Rappa bắn như đạn pháo về phía Hitomi, tốc độ thậm chí đạt đến LV2 bộc tốc tạm thời.

“Lui lại...Kizari...!” –Fat Gum giật mình hét to, không ngờ đối thủ có thể đột ngột bung ra kinh khủng tốc độ như vậy.

Đối mặt với khí thế hung hăng Rappa, cách chưa đầy một giây va chạm, Hitomi chọt đưa bàn tay trái của mình vuron ra đằng trước.

[Thằng này điên rồi......]

Cả hai người Fat Gum và Tengai đều căng tròn con mắt, chỉ sợ bỏ mất bất kì giây phút nào.

Ngay tại khoảnh khắc, một lớn, một nhỏ...Nắm đấm và bàn tay, chạm vào nhau.

OÀNH ~~~

Tựa hồ có tiếng gió rít gào thét từ chính giữa hai người đang đứng ở vị trí trung tâm.

Nắm đấm của Rappa giống như một khẩu đạn pháo với sức mạnh kinh bạo muốn hủy diệt tất cả, thì bàn tay của Hitomi chẳng khác gì một pháo đài kiên cố, không thể lay đổ...

“Cái gì......?!” – Tengai hốt hoảng la lên.

Lần đầu tiên, hắn thấy có người chặn được cú đấm của Rappa mà không hề lùi chân dù chỉ là một bước.

Rappa cung cảm thấy bản thân đang đánh vào tường đồng vách sắt vậy...

Không, thậm chí còn cứng hơn thế, bởi vì tường đồng vách sắt, đứng trước mặt hắn, bất quá cũng là chực quyền giải quyết sự tình.

[Thằng khi đó...Mạnh như thế...(~ ~)!]

Rầm ~~~ rầm ~~~ rầm ~~~

Nắm đấm của Rappa giống như vũ bạo, mưa đạn liên tiếp đánh tới, tuy nhiên, hắn nội tâm không hề mừng rỡ chút nào, ngược lại, vô cùng kinh hãi.

Đối thủ chẳng thèm né tránh, chỉ an tĩnh đứng yên một chỗ.

Mặc hắn có tăng mạnh lực đạo ra sao, thủy chung vẫn không thể lay động Hitomi dẫu chỉ là một thoáng.

Tí tách... tí tách...

Mồ hôi bắt đầu chảy từng giọt trên mặt của Rappa. Hắn cảm giác được, từ nắm đấm đang truyền đến một cỗ sức mạnh bá đạo không thể chống cự.

“Hừm...(~ ~)!?”

Hitomi giống như nhận ra điều gì, cả người chọt thả lỏng, bàn tay trái vuốt nhẹ chọt búng một cái, thân hình khẽ lui về phía sau.

Vù!

Tại chỗ của Hitomi và Rappa vừa đứng, chọt xuất hiện cái lồng năng lượng màu sáng nhạt. Nhìn lại thì quả nhiên là Tengai đã động thủ.

Hắn chẳng cần tính ý cũng nhận ra Rappa không ngờ kém hơn Hitomi về mảng sức mạnh.

Mà dường như, chả phải kém một chút, càng là cách biệt lớn.

“Mày còn ổn chứ...Rappa...(0~0)?”

Tengai đỡ lấy Rappa lo lắng hỏi.

Cũng chẳng phải hắn quan tâm gì đồng bạn của mình, mà là nếu mất đi Rappa, chỉ dựa vào Tengai một người, chỉ sợ nguy hiểm trùng điệp tăng cao.

Huống hồ gì, với thực lực của Hitomi mới sơ bộ lộ ra như thế, hai người bọn hắn, đã là đối thủ hay không còn chưa biết.

Fat Gum thì đứng một bên, mồm ngoác, mắt tròn lúc nào không hay.

Uy lực từ cú đấm của Rappa, anh đã nếm thử. Mặc dù so với All Might cấp độ đó còn kém xa, nhưng chỉ ít cũng đạt tới Dearth Arms chủng loại này anh hùng. Thậm chí còn hơn.

Nhưng, một kẻ mạnh mẽ như vậy, lại bị một cậu học sinh cấp ba, chân ướt chân ráo như Hitomi, nhẹ nhàng đẩy lui không chút sức phản kháng.

“Thằng nhóc...Mày ghê gớm thật đấy...Làm cả người tao máu sôi sùng sục rồi đây...!”

“Rappa...Thằng ranh con ấy không phải tay vừa đâu, nhanh phối hợp với tao hạ gục nó đi!”

“Câm mồm.....(ノಠ益ಠ)!”

Rappa đột nhiên nổi giận gầm lớn, “Cái đồ ẻo là như mày, suốt ngày chỉ núp đằng sau lá chắn...Làm quái gì biết được cảm giác của những kẻ như tao!”

“Thằng nhóc...!” – Rappa quay đầu nhìn Hitomi trầm giọng nói:

“Ngoại trừ Thằng Lỗ thì mày là đứa đầu tiên dùng sức mạnh đánh lui tao đó!”

“Thằng Lỗ...(0.0)!?”

“Rappa...Mày dám gọi cậu chủ như thế à...Tên ngài ấy là OverHaul...”

“Câm mồm đi...!”

“Mày nên nhớ ai đã cứu mạng...”

[Rốt cuộc tụi hấn ra đây để cãi nhau...(0~0)...!~?]

Oành!

Hitomi: ...

Fat Gun: ◯■◯

Cậu vừa nghĩ tới đó thì Rappa bỗng nhiên tung một đòn trời giáng ngay mặt của Tengai, khiến tên kia lăn ra bất tỉnh tại chỗ.

“Người...Tấn công đồng bạn của mình...ಠ_ಠ...!”

Fat Gum sùng sốt, có chút không tin vào mắt.

“Không, hấn không phải đồng bạn của tao...” – Rappa lầu bầu trả lời.

“Người tao tôn trọng là ông chủ cũ...Tên này, chỉ là chó săn của thằng Lỗ mà thôi...”

Hấn thì thâm xong, ngoắc ngoắc tay hướng Hitomi nói:

“Thằng nhãi, tao biết mày rất mạnh...Có lẽ là còn mạnh hơn tao và nó gộp lại...”

“Tao khẳng định màn chắn của nó không trụ mấy quyền...Nhưng mà...”- Rappa trong con người cháy lên hừng hực chiến ý, “Dù mày có ghê gớm đến đâu chăng nữa...Tao vẫn muốn một trận quyết đấu chân chính giữa đàn ông và đàn ông!”

Hitomi cảm giác được, gã trước mắt...Tựa hồ, không hề giống bọn ác nhân phổ thông cho lắm.

[Cứ như là...Stain vậy...có điều còn hơi thiếu cái gì đó...(- -)!]

Xoẹt ~~~

Tuy nhiên, kẻ địch đã có yêu cầu, làm một anh hùng tốt, Hitomi liền có giác ngộ...Đó chính là, thỏa mãn hấn ta!

Xoẹt ~~~

Hitomi bóng người đột ngột biến mất ngay tại tầm mắt của Rappa và Fat Gum.

[Nó biến mất tiêu...▶_◀...]

Tốc độ của Hitomi quá nhanh, mắt thường không tài nào bắt kịp, mặc dù là trong căn phòng nhỏ hẹp đã hạn chế khả năng di chuyển của cậu, tuy nhiên cũng không phải một cái chưa tới LV3 tội phạm có thể ngang hàng.

Như u linh thân ảnh từ từ hiện ra đằng sau lưng của Rappa, phản xạ của hấn nhanh chóng cực kỳ, quay người liền tung thẳng một cú đâm vào mặt đối phương.

Oành ~~~

Cả người của Rappa như bóng bay xì hơi, bắn thẳng về phía bức tường bên cạnh, đập ra một cái hố to, xung quanh gạch đá nứt vỡ thành từng đạo ngoằn ngoèo trông vô cùng kinh khủng.

“Khụ...Khục...!” – Rappa phun ra một búng máu, gắng tay bằng sắt đã vỡ vụn nhiều chỗ, hấn chống tay đứng lên, sắc mặt tái nhợt, run rẩy nói:

“Đó là thực lực chân chính của mày...!?”

Hitomi nhìn thăm trạng của hắn, không nở đả kích, gạt nhẹ đầu.

Rappa khuôn mặt cô đơn, hai mắt có chút vô thần nhìn trần nhà lăm lăm, “Hết thằng Chisaki, giờ còn thêm một người có thể miều sát tao...!”

“Miều sát người...(0~0)!?”

Fat Gum giật mình nói, đứng bên cạnh làm người bàng quan, ngoại trừ đầu trần có hứng chịu ít dame từ Rappa, còn lại, vị anh hùng này cảm thấy mình vô dụng cực kỳ.

Bây giờ mới có cơ hội, liền chen miệng vào.

“Đúng vậy...(-.-)!” –Rappa nói, “Hắn gặp tao trong con hẻm, mời tao vô cái bang thổ tả này...!”

“Tao không đồng ý, nên đã đánh một trận theo quy tắc ngầm dưới mặt đất!”

“Kẻ thua, mọi thứ sẽ thuộc về người thắng!”

“Và hắn giết tao, chỉ cần hai giây, kể từ lúc hắn chạm tay vào cơ thể tao...!”

“Hả... ◯_◯???”

Không chỉ Fat Gum, mà Hitomi cũng sùng sốt vô cùng.

Hạ gục Rappa không khó, nhưng giây giết hắn ta...liền tình độ đó, ngay cả Hitomi cũng không dám nói chắc mình có thể làm được.

Rappa dường như đang hồi ức lại, hắn lầu bàu kẻ lể:

“Năng lực của Chisaki quá dị hết sức....Tốc độ khôi phục của hắn siêu cấp khủng bố...Chưa kể, ngay khoảnh khắc bị giết, tao đã tưởng mình chết rồi...!”

“Bởi vì, cả thân thể của tao bị hắn cho tan biến thành bọt máu...!”

“Vậy mà....một giây sau đó, tao hồi phục nguyên như mới...!”

“Tụi mày nghĩ...tao ở đây vì lý do gì...Tao cũng chả thích làm ác nhân...!”

“Tao còn làm việc cho Bát Tịch, chẳng qua vì mục đích đánh bại hắn...Mà năm lần tao khiêu chiến, đều thua cả năm...【●】_【●】”

Hitomi nghe xong, cảm thấy may mắn, lại có chút nặng nề.

[không biết, Mirio sen-pai có còn trụ vững...!?]

“Đi thôi, Fat –san...!”

“Vậy hắn thì sao...(0,0)?!”

Fat Gum chỉ vào Rappa hỏi, “Đừng nói là em định tha hắn nhé!”

“Hắn cũng đã nói bản thân không mong muốn trở thành tội phạm rồi...Với nguồn tin tức hắn cung cấp cho hai ta...Cần phải gấp rút lên chi viện cho Mirio và Sir Night Eyes mới là quan trọng...!”

Fat Gum lần nữa nhìn Rappa, lại ngoái đầu quan sát đang bất tỉnh Tengai, trầm mặc một chút rồi gạt đầu đáp: “Tốt, anh nghe em...đi thôi!”

Hitomi cùng Fat Gum chạy vội về phía thang lầu.

Rappa vẫn còn đứng đó, thần thờ rũ tay xuống, không biết đang suy nghĩ điều gì...

[Mong rằng người sẽ có một lựa chọn đúng đắn... ►_◄!]

Hitomi thì thảo, thân hình dần hòa vào bóng tối và mất hút.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 166: Đắm máu cuộc chiến (6)

Trong khi Hitomi và Fat Gum đang chiến đấu và giành thắng lợi, thì nhóm của Sir Night Eyes vẫn tiếp tục di chuyển...

Rắc ~~~ rắc ~~~

Ầm ~~~ ầm ~~~

Từ đằng xa đã nghe thấy âm thanh đồ vỡ, vụn vụn, gãy nát, hòa quyện vào nhau. Trần nhà, sàn nhà và cả những bức tường... đều đang co cụm lại.

Cả đám người cảm giác bản thân mình đang đi trong bụng của một cái sinh vật khổng lồ, chứ không phải đi trên đường đất lát gạch nữa.

“Hắn ta lại hành động...(- -)!”

“Có thôi đi không hả...Lầy vừa vừa chứ...(ノ益益)”

“Đừng nói...Mau nghĩ cách đi, nếu không tất cả sẽ bị hắn bóp chết đấy...▶_◀!”

Một cái mặc áo cam anh hùng xông lên nói:

“Đề tôi...!”

“Freezing...anh định làm gì...☹️???”

Gọi là Freezing anh hùng, chống bàn tay lên hay thành tường đang co cụm...

“Cho ta đông cứng lại đi...Frozen...nnnn...!!!”

“Phù...Tạm ổn rồi đó...(- -)!”

Freezing thở phào nói, “Năng lực của tôi và Lockrock là tương tự nhau, tuy nhiên Lockrock mạnh hơn tôi một bậc...”

“Chỉ cần tôi chạm tay vào và kích hoạt năng lực, bất cứ vật gì hoạt tính đều mất hết, nên sẽ bị cứng đờ như tượng đá vậy!”

“Làm tốt lắm Freezing (^.^)!”

“Lạnh chân nào, hướng này mọi người...Đừng có phản nản lối đi nhỏ quá...Tuyệt chiêu của tôi giới hạn tới đó thôi...(~ ~)!”

“Cơ mà...CÂN THẬN...(ノ益益)!!!”

Freezing đang nói chợt hét lớn.

Những phần còn chưa bị quirk của vị anh hùng áo cam này khóa chặt, bất ngờ uốn lượn chẳng khác gì một con rắn khổng lồ lao đến tấn công họ.

Rắc ~~~ rắc ~~~ Crét ~~~

Những tiếng động kéo kẹt cùng với không gian ngày một bị đè nén khiến phe anh hùng càng lúc càng khó di chuyển.

Mấy vị cảnh sát đằng sau dùng súng nổ vài hồi, nhưng đối thủ của bọn họ hiện tại, không phải con người, mà là đất, đá, thậm chí là cả một con đường. Súng đạn không gọi lên được bất kì tác dụng gì.

Oành!

Một cái phỏ thông anh hùng lao đến, dùng quyền đầu đập tan một vòng tấn công, hai vị anh hùng khác cũng bước tới hỗ trợ.

Oanh ~~~ Ầm ~~~ RẦm...nnnnn...!!!

Hàng loạt chói tai thanh âm, đinh tai nhức óc tiếng động vang lên trong cái tầng hầm nhỏ hẹp.

Tính đến hiện tại, loại trừ nhóm của Ryukyu đang ở bên ngoài xử lý ác nhân. Eraser Head và Lockrock thì bị kéo đi, Hitomi cùng Fat Gum tung tích không rõ.

Bubble Girl cùng Centipender bắt trời tội phạm, Suneater thì cân ba chưa rõ rầm tích, Lemillion đang cấp tốc ngăn cản Chisaki.

Đội anh hùng và cảnh sát, đã bị phân tán hơn một nửa chiến lực. Tình thế quả thật mỗi lúc một khó khăn.

Chỉ còn lại bốn cái phỏ thông anh hùng và sir Night Eyes mà thôi.

Phe cảnh sát vẫn còn ngai đội trưởng ở đấy, tuy nhiên cũng chỉ có thể xung công làm biểu tượng tinh thần, còn lại không đóng góp gì vào quá trình di chuyển cả.

“Mọi người...đề ý kỹ...đường như mấy bức tường này chuyển động không còn nhanh như trước...!”

“Vây hã...!”

Sir Night Eyes cùng bốn vị anh hùng phổ thông kia thờ hồng học đáp lại, giọng nói xen lẫn chút vui mừng.

Để ngăn cản đòn tấn công của Irinaka, họ cũng đã kiệt lực, không chỉ chảy máu tay chân, mà còn uể oải rã rời.

“Mặc dù hấn cố dồn chúng ta vào góc tường nhưng ắt hấn thể lực của hấn cũng sắp cạn kiệt rồi...”

(- -)!” – Ngài đội trưởng cảnh sát tinh ý nhận ra chuyển biến bất thường trong cách hành động của Irinaka.

Từ đầu trận đến giờ, hấn ta luôn là kẻ giành quyền ưu tiên, phân tách, công kích cho đến di dời, Irinaka đều tạo cho mọi người một cảm giác sung mãn vô cùng.

Tuy nhiên, hiện tại, dẫu đã dồn ép được cả đám vào một góc tường nhỏ, Irinaka vẫn không thể tung ra đòn kết liễu.

Nếu ban nãy hấn tấn công dữ dội hơn, thì chắc chắn số cảnh sát đang yểm trợ các anh hùng sẽ phải thương vong gần hết.

Cơ thể của hấn, đang dần quá tải...!

Ngay trên đỉnh đầu của cả nhóm, đột ngột mở ra một con mắt, ánh nhìn hết sức dữ tợn và quyết liệt.

[Không thể để cho chúng đuổi kịp cậu chủ OverHaul...Đã vậy thì...▶.◀]

ẦM~~~~

“Chúng ta...thoát rồi...???”

Freezing sững sờ nhìn xung quanh bản thân.

Bọn họ vốn dĩ đang bị nghiền ép, không ngờ tên giám sát trụ sở Irinaka đó lại buông tha tiếp tục vụn vụn các bức tường.

“Hấn đang có mưu đồ gì đó...(0~0)!”

“Đúng...Tường gạch bỗng dưng giãn ra...Hấn muốn làm gì...(0.0)?!”

Crắc...

Một tiếng vang nhẹ ngay đỉnh chop khiến tất cả giật mình.

“Mau tránh ra...(ノ彡彡)” –Sir Night Eyes hét to, đồng thời kéo ngài đội trưởng cảnh sát đang đi bên cạnh ông lăn vòng sang một bên.

Những anh hùng kia cũng phản ứng cực nhanh, nhảy xỏ về một hướng khác.

Rắc...Crắc ~~~~~Ầ...mmmmm...~~~~

Những bức tường, đột nhiên tách ra, và khép lại...Lần nữa chia cắt quân số ít ỏi, nay càng ít ỏi hơn của team Night Eyes.

“Êu...Mọi người có sao không...!”

Từ đối diện truyền ra giọng nói, tất cả lập tức nhận ra đó là thanh âm của Freezing.

“Bên anh ổn chứ...!”

“Còn tốt...Không có người bị thương...!”

“Tên Irinaka đó thay đổi chiến thuật để cản chúng ta...Hãy cẩn thận đấy!”

Phốc!

Cảnh sát và Sir Night Eyes tựa hồ nghe được đối diện phát ra thanh âm sắc bén mà trầm đục, tựa hồ có ai vừa bị đâm vậy.

“Freezing...Freezing...Tình hình sao rồi...㊄㊄!”

“Có kẻ đột nhập!”

Giọng của Freezing lớn tiếng truyền sang, kèm theo những thanh âm đâm chém liên tục.

“Người là...ai...(0~0)!?”

“Hí hí...!”

Sir Night Eyes cùng ngài đội trưởng cảnh sát đang lo lắng cực độ, bỗng nhiên, Freezing tiếng hét lần nữa vang lên, “Là Liên Minh Tội Phạm...Toga Himiko... Bọn chúng ở đây!”

“Cái gì...☉☉...???”

Liên Minh Tội Phạm...Cờ nào quen thuộc cái tên a.

Nhưng nghĩ cũng không nghĩ tới, bọn chúng lại dính líu đến băng Bát Tinh.

Bởi vì theo điều tra thì rõ ràng hai tổ chức này phải hoạt động riêng rẽ mới đúng.

Sir Night Eyes và ngài đội trưởng cảnh sát bốn mắt nhìn nhau. Mông manh phiến tường đá không thể ngăn cản họ nghe được tiếng la hét cùng âm thanh chém giết ở phía Freezing.

Có điều, không kịp điều chỉnh đối sách mới, Sir Night Eyes sắc mặt đột nhiên biến đổi, hai mắt ông lập lòe ánh sáng, chăm chú nhìn phía trước con đường.

Lục cục...Lục cục...

Tiếng bước chân nặng trĩu vọng từ xa đến gần...Mấy viên cảnh sát cùng ngài đội trưởng sắc mặt nghiêm trọng, súng trong tay giương cao, sẵn sàng lên đọ và bóp cò bất cứ lúc nào.

Bóng tối đột ngột hiện lên hai thân ảnh...

Một kẻ to cao đến gần ba mét, người mang áo chống đạn, một đôi nắm đấm thép tràn ngập dã man khí tức. Người còn lại, trùm khăn kín mặt, hai tay bày ra từng cái kì quái tư thế...

“Chán vãi nỗi nhì...Tao cứ tưởng sẽ được chạm trán với lũ anh hùng trình cao tí...Ai dè lại là đám nhân viên văn phòng...■_■....Bọn mày coi thường nhau quá rồi đây...(- -)!”

“Người là Twice của Liên Minh Tội Phạm...(~·~)!?” –Sir Night Eyes nhăn mặt hỏi.

“Đoán đúng...Nhưng không có thưởng đâu...(°▽°)!”

“Mày cũng nghĩ như tao phải không...Anh em của Rappa...☹(°▽°)☹!”

Vù~~~~

Twice vừa dứt lời, sau lưng hắn tên to con đã xông đến giờ nắm đấm của mình hướng đầu của Sir đập tới.

[Hừ...(- -)...]

Dự đoán tương lai (See the Future) phát động, mọi hành vi của tên ác nhân không khác một cảnh quay chậm trong mắt của Night Eyes.

Chỉ thấy ông hơi đẩy cặp kính lên, cả người nhẹ bỗng tựa lông hồng, lách xuống phía dưới phần hông trái của đối thủ, đồng thời tay phải chống ngay mặt đất.

Xoẹt~~~~

Gió rít gào một thanh, nắm đấm của tên tội phạm lướt qua cách người của Sir không đầy mười centimet.

Rẹt!!!

“Người cũng không tồi đâu...Tuy nhiên...”

“Chỉ cần một vết xước là đủ...”

ẦM~~~~.....!!!!

Twice:!!!

Đám cảnh sát: (V.V)...???

Mọi người hoa mắt một cái, dụi dụi hai lần, dường như không tin được chuyện vừa xảy ra.

Một tên khủng bố, mạnh mẽ tội phạm, không ngờ bị Sir Night một đòn đánh bay đến bốn, năm mét, nằm đóng đinh ngay trên vách đá đối diện bọn họ.

Mà nhìn lại Sir Night Eyes, tất cả đều trở mồm há hốc...

Áo ngoài của Sir đã rách bươm, để lộ bên trong một cơ thể tám múi hết sức rắn chắc.

Chẳng ai có thể ngờ được, ẩn giấu đằng sau thân hình gầy gò, là một sức mạnh ghê gớm như vậy.

“Thế nào...Ngạc nhiên lắm hả...!”

Sir Night Eyes phui phui bụi dính trên người, lạnh lùng nhìn Twice nói:

“Một cái vũ khí hỗ trợ cận chiến...Một con dấu văn phòng chỉ nặng có năm kí lô gam!”

“Chắc người không hề nghĩ tới một nhân viên văn phòng giống ta lại sở hữu một món đồ hữu dụng đến vậy...(・ω・)”

Xi xèo ~~~ Xi xèo ~~~

Dán vào vách tường tên ác nhân, đột nhiên bốc lên từng luồng khói trắng rồi biến mất.

Sir Night Eyes thấy vậy, đôi mắt sa sầm lại gần giọng:

“Liên Minh Tội Phạm...quả thật là một kinh hi rất lớn..(- -)”

Xoẹt ~~~

Twice vô ý thức né đầu sang một bên, nhưng má phải khăn che mặt của hắn đã bị con dấu nhanh như chớp của Sir xé tan hoang.

[Chạy...Chạy mau...Mẹ nó...Sao gặp đúng thẳng châu chó thể này...(ㄗ・ㄗ)!]

Twice hốt hoảng, vừa lo né tránh từng cú ném đầy uy lực của Sir, vừa học máu ba chân bốn cẳng chạy trốn.

Hắn cũng không nhớ tới ai là kẻ đã đưa lời khiêu khích đầu tiên với đối phương.

Hiện tại, bảo vệ mạng sống là trên hết a!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 167: Thế nào là anh hùng (1)

Twice của Liên Minh Tội Phạm đang chạy trốn chết như chó nhà có tang. Nếu không phải có Irinaka của băng Bát Tịnh yểm hộ thì chắc chắn hắn đã bị Sir đánh gục tại chỗ rồi.

Mà trong lúc hàng loạt trận chiến gay cấn đẫm máu xảy ra, chỉ vì một mục tiêu là cầm chân băng Bát Tịnh, thì Lemillion, cũng đã chạm mặt với trùm cuối của bọn tội phạm, Chisaki Kai!

Vốn dĩ, Chisaki tưởng mình di chuyển tốc độ đã đủ nhanh, cộng thêm bọn thuộc hạ cũng ra sức hết mình, nên hắn không quá vội vã mà tẩu thoát.

Bây giờ, hắn đã bị Mirio ngăn cản lại.

Chisaki trầm mặc nhìn đối diện thần thái sáng láng, khí thế hùng hục thanh niên tóc vàng, khàn giọng hỏi: “Thế quái nào mày tới được đây nhanh như vậy...【●】_【●】!”

“Đường tắt thì có hàng đống...Các người nhiều lời làm gì...Mau thả cô bé ra...(・ω・)”

“Mày nói láo...Chỗ này đã bị Irinaka kiểm soát...đường tắt đào đâu ra...(ノ彡彡)” – Đàn em của Chisaki quát lớn, hắn nhìn Mirio buông lời đe dọa:

“Mày còn là học sinh đúng không...Niệm tình trẻ nít, lo mà cút đi thì còn toàn mạng, không thì đừng trách tội tao...!”

“Trẻ nít...Tội bây đừng trẻ em sản xuất đạn dược...Vây mà dám thốt ra những lời đó...!” – Mirio gầm lên dữ tợn, “Quân giả nhân giả nghĩa...Hôm nay, ta nhất định tổng cổ tội bây vào tù!”

“Tội tao sợ quá cơ...(°▽°)☹!” – Đứng bên cạnh Chisaki, một cái khác đàn em hơi gầy gò, mang áo Blouse trắng, mặt nạ mỏ chim, cười khùng khục nói.

“Mày biết không...Trong mắt con nhỏ...Anh hùng là một từ rất xa vời...(°▽°)!”

“Mày không nên có mặt một mình và xông ra một cách ngu xuẩn như vậy...Mày sẽ chẳng làm được gì đâu...!”

“Cứu lấy Eri...Đó là lí do tôi ở đây... 〇_〇!” –Mirio lạnh lùng đáp, anh hướng về bé Eri đang bị Chisaki kẹp chặt lấy rồi đi về phía trước, mỉm cười nói, “Đừng sợ, anh sẽ mau giải thoát em khỏi mấy gã ác ôn đấy...”

“Đúng là hết thuốc chữa thật mà... Cái lũ anh hùng giẻ rách này ~~~!”

Chisaki lắc lắc đầu, “Tao nói rõ ràng như thế còn không hiểu à... Vậy để tao đơn giản hóa nó lại nhé...”

“Đi Chết Đi...(- -)!”

Chisaki lạnh nhạt phun ra một câu, thần sắc không chút ba động, quay đầu vẫy tay ra hiệu thẳng đàn em còn lại dắt con nhỏ rời đi.

Mọi chuyện khác, những gã trong bang đang đứng đấy sẽ giải quyết.

“Đồ khốn, đừng hò...n...n...!”

Mirio chỉ kịp nói hai chữ, đầu óc liền cảm thấy choáng váng...

[Cái quỷ gì vậy...@@@...Mình tự nhiên mất cân bằng...(@_@)...?!]

Phải biết Mirio thể chất đã đạt đến LV1+8, bình thường làm sao sẽ xuất hiện tình trạng như vậy được.

[Có nghĩa là...(- -)...]

Bốp...~~~

Mirio đập đầu vào cạnh tường, dùng tay vịn nó để giữ vững cơ thể, đột nhiên, trên đầu anh bỗng vang vọng lên giọng nói:

“Hyaah...Hyahhh...Mày cảm giác... Chân...Mày...yyyyy...Đang thấy... Không...gggg...Đứng ~~~gggg~~~ Vữngggggg...Haaaaa...aaaa...!”

Đỉnh đầu của Togata Mirio đột nhiên trồi ra một tên quái dị. Hắn để trần thân, khuôn mặt che kín bởi mặt nạ nhìn xấu xí vô cùng. Chân hắn vắt ngược lên xà nhà, tay cầm lấy bình rượu nốc lấy nốc đế, “Khắc...khắc...Tự...ừ...ừ...giới thiệu...nhé...eeee...”

“Taooooo...là Deidoro Sakaaaa...kiiii, lính đánh thuê của Bát...ttttt...giới luật!”

Tên tội phạm cố gắng lắm mới phun hết hai chữ cuối cùng, giọng của hắn bỗng chuyển biến đột ngột, không còn kéo dài lê thê nữa mà cực kì lưu loát:

“Biết tại sao mày say không...Một khi đã ở gần tao, thì đừng hòng tỉnh táo nhóc...Bởi vậy tao mới phải ở trên này...!”

[Chắc chắn đó là năng lực của hắn...Mình không thể phí thời gian dây dưa với hai tên thuộc hạ của Chisaki được, phải nhanh cứu lấy Eri...(´ω´)]

“Mày đang nghĩ gì vậy thằng ranh...!”

Tên cao bồi mang mặt nạ chim cuốc kè kè Chisaki giương khẩu súng lên chĩa vào đầu Mirio, hét lớn và bắn liên tục vào người cậu ~~~ Pằng ~~~ Pằng ~~~ Pằng ~~~

Vù...

“Mày có năng lực gì kì vậy thằng nhóc...(0.0)?!”

Thấy đạn bắn tới không trúng Mirio mà đi xuyên qua người cậu trúng vào bức tường kêu leng keng, tên tội phạm ngạc nhiên hỏi.”

“HỦ...khi năng lực xuyên thấu của ta còn bật, thì đừng hòng bắn dính Mirio này...!”

[À RỂ...Mồm của mình tự chuyển động...☹️☹️...]

Togata sừng sốt che miệng lại.

Rõ ràng anh không hề có ý định tiết lộ thông tin bản thân cho kẻ thù, thế nhưng không ngờ tự động nói thành lời.

Rốt cuộc là thế nào...???

“Tao là Shin Nemuto...Lính đánh thuê...Mày có tư cách biết tên tao đó nhóc...!”

“Mà giờ tao cũng hiểu vì sao mi có thể vượt qua thằng Mimic và bọn tôm tép cản đường để đến tận đây rồi...!”

“Mày nhiều lời với nó quá đó...Bắn trật rồi kia...!” –Treo trên tường tội phạm gắt lên.

“Im miệng, Sakaki...Ở đây, tao mới là thằng đặc biệt. Mày chỉ việc câm lặng và hỗ trợ tao thôi...(- -)!”

“VẬY RA, NGƯỜI CÓ THỂ ÉP BƯỚC NGƯỜI KHÁC PHẢI NÓI THẬT... (0~0)!” –Mirio hỏi với điệu bộ chuyển choáng như đang say rượu.

“Nhưng năng lực của mày chỉ thích hợp làm nhà tâm lý học thôi... Chiến đấu ở tiền tuyến... Hừ!”

“Mày tưởng mày cao thượng lắm sao... Lemillion... Nói thử tao xem... Mày đã từng chần chừ không đi cứu con nhỏ vì bảo toàn kế hoạch của lũ anh hùng không...!”

“Tao nhớ... Mày đã từng tiếp xúc với Eri một lần, dù chỉ là thoáng qua...!”

“Nhưng lúc đó... Tao cũng không biết là em ấy đang gặp khó...!” –Mirio lạnh giọng trả lời. Có điều, thanh âm không còn cứng rắn và kiên quyết như lúc đầu.

Quả thật, trong trí nhớ thoáng qua của Mirio, đã có lần, anh đụng phải Eri. Nhưng lần gặp gỡ ấy, rất ngắn.

Ngắn đến mức, Mirio chỉ kịp lướt sơ khuôn mặt cô bé.

Có điều, về thần thờ và tuyệt vọng trên đó, anh không thể nào quên.

Nemuto, trước khi gia nhập băng Bát Tĩnh, từng là một kẻ lừa đảo tàn nhẫn. Hẩn hĩnh sâu sắc, một con người, yếu đuối nhất là khi phơi bày ra nội tâm bí mật của họ.

Mirio, nhìn có vẻ là vô tội, kì thực anh bắt đầu cảm thấy áy náy và ray rứt khôn nguôi.

Nemuto nhìn Mirio đã bị lung lay bởi lời nói của bản thân. Ẩn giấu đằng sau mặt nạ lóe lên một nụ cười nham hiểm...

“Chết đi, thằng phá đám... (ノ益彡)”

Đòn kết liễu đã được tung ra... Ngay khoảnh khắc mà Mirio thất thần và mất tập trung nhất.

Nhưng thật là vậy sao?

Viu ~~~

Thân ảnh của Togata Mirio đột nhiên biến mất trước mặt của Sakaki và Nemuto.

Nói đúng hơn, là một nửa người của anh đang chìm dần vào bức tường.

Và đó cũng là hình ảnh cuối cùng mà hai tên ác nhân thấy được trước khi một cái màu đen áo choàng với nắm đấm chết người giống như chớp giật xuyên thẳng qua người hai bọn chúng.

PẶc!

“POWER!!!”

Mirio đáng hai tay bắt chéo, găm lên giận dữ.

Đằng sau anh, hai tên tội phạm đứng đờ như bị hóa đá... Bịch ~~~ Bịch ~~~

Ầm...!

Nemuto và Sakaki đã gục ngã... Hai tên tội phạm đã bất tỉnh nhân sự trước đòn tấn công đầy uy lực của Lemillion.

“Hô...!”

Mirio thở ra một hơi, vẻ mặt hơi trầm xuống, thì thào:

“Ta biết chứ... Ta còn quá non nớt... Và không thể đưa ra sự quyết đoán khi cần thiết... Và để thoát một tên tội phạm bất cần đời cùng với một em gái đang tuyệt vọng chờ đợi người đến cứu...”

“Nhưng mà... Điểm yếu, không phải là thứ mà ta cần giấu ► _ ◄!”

Oanh ~~~

Mirio một chân sút bay hai tên tội phạm, và anh búng người lên thật cao, rồi đột ngột chìm vào lòng đất.

Đang đi xa xa Chisaki, nghe phía sau động tĩnh, khuôn mặt cảnh giác ngoài đầu lại nhìn.

Vù ~~~

“CHISAKI...!!!”

Mirio một tiếng hét chấn động tâm thần, nhưng đồng thời cũng làm cho tên trùm của băng Bát Tĩnh kịp phản ứng, hấn nhanh như chớp ngựa người ra, né tránh đòn quét ngang của Mirio.

Có điều, đây cũng không phải là mục đích thật sự của cậu.

Bốp!

Mirio vừa dừng tay xong, lập tức xoay chân tung một đá vào một gã đàn em đang phụ trách bế Eri đứng sát bên Chisaki.

Mặc dù ăn phải đòn đá vội vàng của Mirio, nhưng tên này cũng lão đảo té ngã lăn ra đất.

Mirio nhào người tới, hai tay ôm lấy Eri, nhìn toàn thân quần đầy băng vãi và khuôn mặt trắng xuróc của cô bé mà đau lòng nói:

“Mọi chuyện ổn cả rồi...Anh tới cứu em đây...!”

“Tại sao...Tại sao anh lại đến...(^;_<^)...!”—Eri lọt thỏm trong vòng tay của Mirio, khóc lên nức nở, “Mau để em xuống rồi chạy đi...Anh không đánh lại hấn ta đâu...Hấn sẽ giết anh mất...,(ㄗ·ㄗ)!”

“Ngoan...Đừng khóc...!”—Mirio vuốt nhẹ mái tóc của Eri, “Có anh, không ai dám làm tổn thương em cả...!”

“Từ giờ trở đi...ANH SẼ LÀ ANH HÙNG CỦA EM...(´ω´)!!!”

P/S: Hai chương, xong nọ!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 168: Thế nào là anh hùng (2)

Chisaki nhìn Eri tâm trạng đang dao động mãnh liệt trước những lời nói của Mirio, hấn sa sầm mặt lại, sẵn giọng nói:

“Đứng là lũ dơ bẩn...▶_◄!”

“Mau về đây, Eri...Hay là mày muốn tao giết nó hả...”

“Tao phải giải thích bao nhiêu lần thì mày mới hiểu chứ...MÀY SINH RA LÀ ĐỂ HỦY DIỆT NGƯỜI KHÁC...(ノ益益)”

“Em đừng nghe hấn nói...(0~0)!”

Mirio trấn an khuôn mặt đang tái nhợt của Eri, anh giận dữ hướng về Chisaki hét lớn:

“Sao người có thể nói như vậy với con gái ruột của mình hả...(ノ益益)”

“Hiểu rồi...Mày thắc mắc điều đó phải không...!”?

Chisaki liếc nhìn Mirio, rồi lại quay sang Eri lạnh nhạt đáp:

“Vi sự ích kỉ của mày, Eri, tao lại phải làm bẩn đôi tay này một lần nữa!”

“Còn lý do tao nói thế...Bởi vì, thằng Chisaki này, từ trước đến giờ, KHÔNG HỀ CÓ CON GÁI...▶_◄!”

Ngay tại thời điểm thốt ra những lời cuối cùng ấy, Chisaki chợt động.

Lưng khẽ khom lại, tay của hấn cực kì nhanh vỗ xuống mặt đất, tức thì, kinh thiên động địa thanh âm vang lên...

ẦM ~~~ ẦM ~~~ ẦM...MMMM...mmmm...~~~~

Không cách nào suy nghĩ, không cách nào diễn tả, chỉ bằng bản năng sống còn rèn luyện suốt mười mấy năm mà Mirio kịp thời phản ứng kịp.

Anh hứ vô hóa gần hết thân thể, chỉ còn chưa lại mỗi đôi chân và hai bàn tay để nâng bé Eri lên.

Phạm vi điều khiển của hấn, không ngờ khủng bố đến thế...gần trăm mét vuông, Vốn bình thường rộng rãi căn phòng, dưới năng lực của Chisaki, đột nhiên biến thành một bãi chiến trường đầy chông sặc và gai nhọn.

Tính ra phải có đến gần mười mấy cái gai đá đâm xuyên qua thân thể đã kích hoạt năng lực của Mirio.

Nếu đổi lại một anh hùng khác vào đây, dẫu là có hóa cứng như Kirishima đi chăng nữa, chắc chắn cũng sẽ bị Chisaki một đòn trọng thương, thậm chí giết chết tại trận.

[OverHaul... Năng lực của hắn khó chịu quá... (-.-)... Phá hủy đồng thời tái cấu trúc lại toàn bộ mọi vật... Nhưng tốc độ tái tạo của hắn quá nhanh... Mình gặp bất lợi rồi... (- -)!]

Mirio không thể không liên tục duy trì kích hoạt năng lực. Bởi vì nếu như anh hờ ra một giây thôi, thì cả bản thân anh và bé Eri lập tức sẽ bị đâm xuyên đến chết.

Tên Chisaki, không hổ danh là trùm cuối ở đây, quirk của hắn chả phải là dạng vừa đâu!

“Xem ra... mây chẳng hoàn toàn dựa vào năng lực nhỉ...!” –Chisaki nhún mày thì thào.

Trước giờ anh hùng trong mắt hắn, ngoại trừ một vài trường hợp cá biệt, còn lại toàn là thể loại chỉ ý vào sức mạnh của dị năng, mà không hề biết vận dụng đầu não hay rèn luyện tuyệt kỹ để chiến đấu.

Togata Mirio, hiển nhiên không thuộc trong nhóm này, trình độ không chế quirk một cách điều luyện của cậu, có thể hư hóa, đồng thời chuyển đổi sang dạng thực thể cực kì lưu loát, quả thật là một khối xương cứng khó nhai.

Mirio thì không hề biết những gì mà Chisaki đang mưu tính, anh cảm thấy nổi nóng vì những cú công kích của Chisaki...

“Ngươi không chút gì thương hại cô nhóc này sao...(ノ益々)...???”

“Kể cả khi tao lỡ làm tổn thương nó cũng chả sao...!” –Chisaki lạnh nhạt đáp lại, “Miễn là tao sắp xếp con nhỏ ngay lập tức, thì nó sẽ khôi phục trạng thái bình thường thôi!”

“Nó được học điều ấy về năng lực này đầu tiên mà... 【●】_【●】!”

[Khốn nạn... đồ cặn bã...(0~0)!]

Mirio lần đầu tiên cảm thấy mình không thể đè nén được sự phẫn nộ trong lòng nữa.

Nó cứ như là một ngọn núi lửa điên cuồng phun trào trong cơ thể, tâm trí anh...

Oành ~~~ Oành ~~~ oành ~~~

Mirio cực khổ tránh né hàng loạt đòn tấn công liên tiếp của kẻ thù. Anh vừa di chuyển, còn phải cố gắng nhúc nhích thân thể thật cẩn thận, từ từ đưa bản thân và Eri vào một miếng đất nhỏ còn chưa bị thay đổi địa chất do năng lực của Chisaki.

“Hô...!”

Mirio thờ phào một tiếng, đối diện Chisaki chột liên tiếng:

“Mây thấy sự bất lực của bản thân không... Thử nghĩ xem chuyện gì sẽ xảy ra nếu Eri bị thương...!”

“Nhìn quanh đi... Ở đây, tao là người duy nhất có thể chữa trị cho nó!”

“Mà mây, tay giữ lấy Eri, thì làm sao kích hoạt được khả năng xuyên thấu để chạy ra cơ chứ... Mây định bảo vệ nó thế nào đây, chàng học sinh...(~;~)?!”

“Hơn nữa... Đường đi của mây, cũng bị tao chặn rồi... Và năng lực của mây...”

Chisaki hơi ngừng lại một lúc, liếc về cách hắn không xa một mô đất nhỏ, tại đó, thỉnh thoảng một tên tội phạm mặc áo Blouse trắng đang cầm khẩu súng chìa về phía Mirio.

[Là hắn... 𐄂... Không phải, là tên khác, Chronoa...??]

[Mình cứ tưởng đã cho hắn đo ván rồi chứ... (- -)... Có lẽ do hơi say mà lực tay mình không đủ mạnh chăng...(0~0)...]

“Nếu mây bị nó bắn dính... Lemillion... Năng lực của mây sẽ biến mất đấy...!”

Chisaki âm hiểm phun ra một câu, ý tứ uy hiếp đầy rẫy, rõ ràng là cảnh báo cho đối phương, nhưng thực tế là đang tấn công vào tâm lý của Mirio.

Thấy đàn em cứ run run, thỉnh thoảng lại hạ súng lên súng xuống, Chisaki gắt:

“Đồ ngu, giữ chặt vào... nhắm vào tay nó ấy...!”

“Nhưng nó sử dụng năng lực điều luyện quá... Khó lòng mà nhắm chuẩn xác được!”

Trong lúc trao đổi, hai tên tội phạm vẫn liên tục tấn công Mirio không ngừng nghỉ.

Nhưng vì mục tiêu của chúng cũng là Eri, và Chisaki không dám chắc là mình sẽ tránh cho con nhỏ một đòn phải giết, nên hắn tạm thời ngừng dùng các loại gai đá nhọn công kích Mirio.

Đồng thời điều khiển một phạm vi lớn như vậy, gánh nặng dành cho Chisaki cũng là không nhỏ.

Chông gai tạo ra, mặc dù nguy hiểm, nhưng đồng thời trở thành vật che chắn giúp Mirio tránh khỏi tầm mắt của hai tên tội phạm.

Pằng! Pằng! Pằng...

Chronoa nã súng vào Mirio hạn chế từng bước di chuyển của anh.

[Trên danh sách nghiên cứu, có nói rằng cần thiết không để bị Chronoa bắn dính... ►_◄...Vậy thì...Mình sẽ...]

Vù ~~~

Mirio hất mạnh cái áo choàng màu đen sau lưng, thoáng chốc dùng nó bao phủ lấy chính mình và Eri.

Chronoa mất đi đối tượng, tức thì cau mày, dừng lại không dám xả súng tầm bậy.

Hắn cũng biết tầm quan trọng của Eri đối với Chisaki nên không hề liều lĩnh tấn công.

“Mày định núp như một con rùa đen sau cái áo ấy sao... Lemillion...!”

Chronoa giờ giọng chế giễu, nhưng hắn còn chưa kịp dứt lời, mặt đất bỗng trời lên một cánh tay lực lưỡng đầy cơ bắp.

Bóp ~~~

Ầm ~~~

Hai tiếng động cùng lúc vang lên, cái sau so với cái trước lớn hơn nhiều.

Tại thời điểm nguy cấp ấy, Chisaki phản ứng cực kì nhanh, thay đổi cấu trúc địa chất nơi đứng của Mirio, giảm sức mạnh đến từ cú đâm của anh tác dụng lên Chronoa...

“Khụ...Xin lỗi, OverHaul...Tao bất cẩn quá!”

“Thằng này mạnh đấy...(ò_ó)!”

“Mày gan gớm mà vứt con nhỏ lại chỗ kia...Để tao xử nó xem mày còn dám chống đối tao không..

(- -)!”

“Ngươi nghĩ vậy sao...(~~)!”

Giọng nói của Mirio đột ngột vang lên sau lưng của Chisaki, làm hắn giật mình, theo bản năng vươn tay ngược về...

Oanh ~~~

Xuyên thấu năng lực kích hoạt, Mirio một đâm lần nữa, đánh bay Chisaki.

Rõ ràng là hắn ta vẫn chưa thể quen thuộc với phương thức tấn công của Mirio, nếu không thì mọi chuyện sẽ không dễ dàng như vậy.

“Thằng nhãi ranh...!” –Chisaki lau đi gò má vết xước chảy máu, năng lực Tái Cấu Trúc của hắn có thể giúp Chisaki nhanh chóng hồi phục.

Nhưng chiêu số đó tiêu hao cũng không phải là nhỏ.

Hiển nhiên với vết thương trước mắt, Chisaki không hề có ý định chữa trị.

Có điều, đây là một quyết định không mấy khôn ngoan...

“Cái áo choàng kia...đang che lấp lấy vô số thương tích mà Eri đã nhận lấy...”

[Tập trung...Vào đối phương...(►.◄)...]

Ầm ~~~

Một cước đá văng Chronoa, Mirio khuôn mặt đờ đờ sát khí, gầm lên:

“Chisaki Kai...Ngươi rất mạnh...”

“So với những tên còn lại trong băng, ngươi vượt trội hơn hẳn...Cả về thể lực lẫn khả năng công kích...”

“Nhưng để ta cho ngươi biết điều này...”

[Lời hứa của một anh hùng đối với một cô bé... ■ _ ■■■■]

“TA CÒN MẠNH HƠN RẤT NHIỀU...UUUU...(ノ益益)”

Chấn động tâm thần tiếng hét giận dữ, Mirio dồn toàn bộ lực lượng tung một cú đấm ngay mặt của Chisaki.

Cú đấm ấy, tràn đầy uy lực...

Cú đấm ấy, là sự phẫn nộ của một anh hùng khi thấy cái ác hoành hành...

Cú đấm ấy, là tượng trưng của công lý...

Và nó, hành động biểu hiện cho lời hứa của Togata Mirio...No 1 U.A, dành cho Eri!

Anh, sẽ cứu cô nhóc...và đánh bại kẻ xấu!

Bởi vì, anh ấy là anh hùng...Lemillion ~~~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 169: Tình huống nguy hiểm

Từng cú đấm như trời giáng của Mirio vào thẳng chỗ yếu hại của Chisaki.

Dẫu đẳng cấp đã đạt đến LV2 thì Chisaki cũng không cách nào chống đỡ hết được.

Bởi vì LV2 không có nghĩa là toàn bộ tất cả các mặt của hắn đều đạt đến LV2, mà chỉ là một vài chỉ số chạm đến vạch mốc đó, như là AGI hoặc, STR mà thôi.

Rõ ràng ở đây, VIT (bền bỉ) của Chisaki thậm chí còn so với Mirio còn muốn thấp nên mới bị anh cho ăn hành như vậy.

Mà giả sử như hắn thật sự có được LV2 thể chất full thuộc tính, thì cũng không thể gánh mãi một cái LV1+8, lực công kích có thể siêu quá LV2 tấn công mình.

BỚP ~~~ Bóp ~~~ bóp ~~~

“LŨ CẶN BÃ TỘI PHẠM NHƯ CÁC NGƯỜI, MUỐN ĐỤNG VÀO CÔ BÉ, THÌ PHẢI HỎI XEM TA CÓ ĐỒNG Ý HAY KHÔNG...(ノ益益)

Mirio một đòn thẳng long quyền từ dưới đất một mức nhắm ngay cảm của Chisaki, đánh hắn bay thẳng lên trời, vừa đánh, anh vừa hét lớn, phát tiết giận dữ trong lòng bấy giờ.

"Khụ...Khục...Mẹ nó...!" -Chisaki ho khan, liền cái mặt nạ mỏ chim cũng suýt bị đánh cho rơi mất.

“Ngươi thua rồi...Chisaki... ► _ ◄!”

“Mây...NEMUTO...OOOO... 𐄂(๑*𐄂*๑)~~~~”

Chisaki rống giận hét lớn, tiếng vang ầm ầm truyền đến tai của thù hạp của mình.

Hắn kỳ thực cũng rất biệt khuất.

Năng lực của Chisaki thuộc loại cực kỳ trâu bò, OverHaul – Tái Cấu Trúc, không chỉ dùng được lên vật chất, mà đối với con người vẫn hữu hiệu như thường.

Chỉ cần bị Chisaki chạm phải cơ thể, kích hoạt năng lực, thì trừ phi là mạnh hơn hắn quá nhiều, còn không, đều sẽ bị Chisaki giết chết tại chỗ.

Mạnh mẽ như Rappa, có thể chiếm một miếng đất cắm dùi nơi top hai mươi đến ba lăm bảng xếp hạng anh hùng, đều bị hắn miểu sát năm lần không có sức đánh trả.

Một kẻ như thế, nếu không phải bị Mirio năng lực khắc chế, đồng thời chưa hề quen thuộc với lối tấn công của cậu, thì rất khó để bị ăn hành ngấp mặt như

bây giờ.

Mirio nắm đấm lại dụng thời cơ vô cùng chuẩn xác, và góc độ hết sức xảo quyệt.

Chisaki không hề có bất kì một cơ hội nhỏ nhoi để chạm vào người anh, mặc dù chỉ cần dính một lần, kết quả trận chiến chắc chắn đã ngã ngũ.

Nhưng đứng chịu đòn cũng chẳng phải phong cách của Chisaki.

Hắn vừa đưa tay phòng thủ khuôn mặt, khoe mắt chột liếc về phía xa xa một bên góc tường. Nơi đó, có kẻ hở, vừa đủ một người chui ra.

Và Chisaki, cũng đang đợi thủ hạ của hắn đến tiếp viện.

[Cậu chủ trẻ...đang gọi ta...???]

Vốn đã bất tỉnh Nemuto, không ngờ chỉ nghe tiếng Chisaki một lần, đã gượng dậy bằng ý chí của hắn.

Dẫu bị Togata Mirio đánh gục vì sự bất cẩn, nhưng hắn vẫn lết theo tiếng hét của Chisaki mà mò tới nơi.

Con người sinh ra không phải để làm cái ác...Nemuto cũng có câu chuyện riêng dấu kín trong lòng.

Sự thật đối với Nemuto, chính là một cái phũ phàng...bởi vì xung quanh hắn, ai nấy đều là kẻ dối trá.

Tất cả, ngoại trừ Chisaki.

Chính vì vậy, đối với Nemuto...Chisaki, là ân nhân, là tri kỉ của hắn, mệnh lệnh của Chisaki, dẫu có phải chịu chết, hắn cũng cam lòng.

Rắc ~~~

Mirio đang tấn công Chisaki một cách dữ dội, đột nhiên nghe thanh âm lạ phát ra đằng sau lưng, giật mình quay đầu nhìn.

Vài mẩu đá vụn rơi vãi, và một cái đầu đột ngột lộ ra ngoài.

Nemuto đang cố gắng trườn cái thân thể gầy gò của hắn chui khỏi khe hở nhỏ hẹp, bàn tay rướn đến cách hắn không xa khẩu súng, cầm lên và chĩa về phía Mirio.

“Nemuto...Bắn nó...(ノ益ッ)”

Nhân giây phút Mirio thoáng thất thần, Chisaki vội vã quăng trong tay hộp đạn về hướng tên đàn em thân tín, hét to ra hiệu.

Nemuto hơi nhìn chột co rụt con người.

Hộp đạn của Chisaki vừa vút cho hắn, không đơn giản chút nào, thậm chí có thể nói là tâm huyết của cả Băng Bát Tĩnh suốt thời gian qua.

Một thứ, có thể chân chính xóa bỏ năng lực, không phải là một, hai ngày, mà là vĩnh viễn.

Ánh mắt Nemuto lóe lên tia sáng quyết liệt, Chisaki đã tín niệm giao cho hắn, vậy thì, hắn phải bắn trúng Mirio.

Nhưng làm cách nào đây?

Đối phương chắc chắn không thể biết đạn này sẽ không gây chết người, nhưng nếu hắn thay đổi ngược thành tư duy của bọn anh hùng, thì việc tiếp diễn sẽ như thế nào đây...

Nemuto đôi mắt quét ngang, bỗng phát hiện Eri đang co ro tại một góc phía trước, thân người quần lầy áo choàng đen của Mirio, lòng chợt nảy ra một cái điên cuồng ý nghĩ.

Crắc ~~~

Thanh âm lên đạn khiến Mirio sững sờ, và anh giật bắn mình khi thấy nòng súng của tên tội phạm đang nhắm vào người bé Eri.

“KHỜ...Ồ...NN...GGGGG...(ノ益ッ)”

Từ tận tâm can phé phủ chấn động tâm thần, Mirio gầm lên, dẫm chân nứt toác cả mặt đất, cả người giống như một trái lựu đạn lao thẳng về phía cô nhóc.

Cũng ngay khoảnh khắc ấy ~~~ Pằng ~~~ Tiếng súng vang lên!

Trước mắt Mirio hiện giờ, chỉ còn lại hình ảnh một bé gái yếu đuối bất lực đang nhắm nghiền mắt và nghiền răng chờ đợi...Chờ đợi từ vong giáng lâm!

Chết chóc...là một thứ hết sức quen thuộc với Eri, và Mirio biết điều đó, tuyệt vọng luôn tràn ngập từng ngóc ngách cuộc sống của cô bé.

Và, em ấy, luôn phải hứng chịu nó một mình...

Mirio biết, mình phải làm gì... Cũng biết hậu quả nghiêm trọng sẽ đến với bản thân nếu dính viên đạn đó.

Nhưng, anh sẽ không lùi bước... Lemillion, sẽ không bao giờ lùi bước...

[Không bao giờ... ♪(^_ ^)♪...Đề em phải chịu đau khổ nữa...]

Đó cũng chính là, ý nguyện từ nhỏ lập chí trở thành anh hùng của Mirio...

Pốc!

Mirio cảm nhận được, có thứ gì đó đã xuyên thấu vào thân thể mình.

Tựa hồ không đau...?

[Không đúng... Năng lực của mình, nó đang yếu dần đi... ☹️...?!]

“HA HA HA...AAAA...~~~~~”(°▽°)~~~~~”- Chisaki thấy vẻ mặt biến sắc của Mirio, lập tức hiểu ngay thuốc đã có công dụng, liền cười sáng sủa...

“Mày biết không, Lemillion...Lũ anh hùng tội bấy, không, toàn bộ xã hội này...”

“Người người đều có siêu năng lực, nên đứa nào cũng ngóng trông, rằng chính mình sẽ trở thành kẻ tai to mặt lớn...”

“Nhưng mọi cố gắng của mày...Cái năng lực mà mày tự hào đó...Tất cả, đã biến mất nhờ cái con nhóc mày vừa mới cứu đó...Mày cảm thấy vui không hả... Nhãi ranh...!”

Chisaki giống như một tên bị bệnh tâm thần hoang tưởng, bỗng nhiên đạt được thứ mình yêu thích, trong phút chốc trở nên rồ dại.

Mirio lại không hề nao núng chút nào, bàn tay của tên Chisaki cùng với điệu cười man rợ của hắn chạm xuống đất, nhanh như chớp, Mirio sút bay tên đàn em còn lại của Chisaki vào người hắn.

Bịch ~~~

“Chronoa...!”

Chisaki thất thanh kêu lên, bắt ngờ luồng cuồng đỡ lấy cấp dưới của mình, Mirio nhân cơ hội, cả người mạnh mẽ xông tới...

Bốp ~~~

Một đám chất chứa vang lên, nghe như có âm thanh răng rắc của tiếng xương gãy phát ra từ cánh tay của Chisaki.

Vù ~~~

Chisaki không thêm đếm xỉa gì đến thương thế, tay phải hóa thành trào Chop đến Mirio.

Xoẹt...

“Mày vẫn còn sử dụng được năng lực... ☹️???”

Chisaki sùng sốt kêu lên ~~~ Bình ~~~ và xui xẻo lại ăn thêm một đám ngay dưới cằm.

Hắn ôm mặt, lăn lộn một vòng, trợn tròn hai mắt về không tin nổi.

Mirio, vậy mà vẫn còn có thể dùng quirk sau khi dính viên đạn đặc chế từ Eri.

Nhưng Chisaki không hề biết rằng, đó cũng đã là cực hạn của Mirio.

Năng lực của anh lúc này, đã không còn hoạt động nữa rồi!

ẦM...mmmm...~~~~~

Nền đất lần nữa dậy sóng, vô số gai đá tua tủa mọc lên đâm thẳng về phía bầu trời.

Phốc!

Phốc!

Phốc!

Liên tục ma sát thanh âm, kèm theo máu tươi rơi vãi khắp nơi, “Anh...Mau chạy đi...!”

Tiếng khóc nức nện của Eri vang lên khi nhìn thấy hình tượng thê thảm của Mirio.

Toàn thân anh, tay, chân, đều bị đâm xuyên, ngay cả một bên hông cũng bị đâm sâu đến hai, ba centimet, máu chảy ròng ròng thấm đẫm vạt áo.

Chisaki nhìn lấy khung cảnh đang diễn ra, không chút nào xót thương, chỉ có vô tận khoái cảm, hấn gằn giọng nói:

“Tất cả chỉ vì cái ảo tưởng ngây thơ của thời đại này... Tao sẽ chữa những bệnh ảo tưởng đó cho những thằng giống mày, nhờ vào năng lực của Eri...!”

“Câm mồm đi... Tao sẽ không thua... CHISAK...K...K...K...I...I.III... (ノ益益)”

“Ngâm miệng lại... TAO CÂM MÀY NHẮC ĐẾN CÁI TÊN ĐÓ... Σ(˘°Д°;)...!!!”

Chisaki cũng điên tiết hết lớn, bàn tay vỗ mạnh xuống đất, lần nữa vận dụng năng lực, tung ra sát chiêu cuối cùng đối với Mirio.

Ngay tại khoảnh khắc nguy cấp tột độ ấy, mặt đất dưới chân họ bỗng rung lên...

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Chính nghĩa có thể tới muộn, tuyệt không vắng mặt

ẦM ~~~ ẦM ~~~ Rắc ~~~ Rắc ...cccc ~~~CCCC ~~~

“Chuyện gì thế này... ㄟ_ㄟ???”

Đất đai dưới chân của họ dường như đang chịu một lực trùng kích cực kỳ mãnh liệt, toàn bộ sỏi vụn, cát đá đều run theo chấn động, thậm chí còn bắn thẳng lên trời.

Mà cũng vì chấn động này mà Chisaki không thể không hoãn lại việc sử dụng năng lực của bản thân. Bởi vì chính hắn cũng chẳng thể đứng vững ở một cái địa hình đang run rẩy liên tục như vậy.

Crắc ~~~

Nghe như thanh âm vỡ vụn, tưởng xa mà lại gần, Mirio cùng với ba tên tội phạm giết mình nhìn về phía trung tâm của căn phòng, nơi đó, vết nứt trải ra càng lúc càng nhiều, tựa hồ có ai đang cầm búa mà gõ lên từng phiến gạch vậy.

“Khốn nạn... Lại là một đứa bên phe anh hùng làm ra sao... (ノ益益)”

Chisaki gầm lên giận dữ, hấn dậm khẳng định chắc chắn như thế, bởi vì thuộc hạ của hắn, không hề có ai sở hữu năng lực giống vậy. Kẻ duy nhất có thể làm điều đó, Irinaka, thì còn đang bận chặn lại đám anh hùng và cảnh sát bên dưới, nên sẽ không thể rảnh tay lên đây giúp Chisaki được.

Huống hồ, hắn ta cũng chả cần làm điều ấy.

“Chết đi... ▶_◀!”

Theo tiếng hét của Chisaki, hai tay nâng lên chậm chậm, mặt đất quanh khu vực chính giữa bỗng sôi trào lên, bốn phương tám hướng đột nhiên đâm ra từng cọc gai nhọn, chúng cực nhanh quấn vào nhau, cuối cùng xuất hiện một cái to khổng lồ bọc đá.

Trên gương mặt của Chisaki lăm lăm mồ hôi, giọt nào giọt nấy to như hạt đậu.

Rõ ràng hắn ta cũng đang ở trạng thái quá tải để tập trung cho đòn tấn công lần này.

Rắc ~~~

Mặt đất lần nữa sụt lún thêm một đoạn, Chisaki chợt nở nụ cười man rợ, gằn giọng nói:

“Lemillion... Đồng bạn của người định dùng phương thức đục lỗ xông lên, thật là ngu xuẩn... Để ta cho người xem hắn bị ta xuyên cọc qua người chết như thế nào... (°▽°)!”

Oành ~~~ oành ~~~

Chisaki và cả Mirio đều cảm nhận được, người bên dưới dường như sắp đánh ra một cái động lớn thông thẳng lên trên này.

Phốc ~~~ Chisaki không nhận được, phun ra một ngụm máu tươi, cổ họng ngòn ngọt

Hắn cơ hồ là gần từng chữ một, nhìn phía trước bóng đen đang bị bụi mờ che khuất, “Mày là thằng khốn nào... (ノ○益○)!” –

Giọng nói của hắn không còn vẻ tự tin nắm chắc hết thảy trong tay như ban nãy, thay vào đó là sự phẫn nộ ẩn chứa e ngại.

“Ta chỉ là một học sinh năm nhất U.A mà thôi...” – Bóng đen lạnh nhạt đáp lời, hơi khuấy động gió, thổi bay đi xung quanh bụi bặm, để lộ toàn thân giáp trang đen nhánh, sau lưng là áo choàng bạc lấp lánh đang bay phấp phới, cùng với mũ giáp trên đầu.

Cần như trái ngược hoàn toàn với trang phục của Mirio...

Cậu... Kizari Hitomi, đã tham chiến!

Hitomi liếc mắt quét vòng, thật nhanh nắm giữ tin tức chiến trường.

[Mirio sen-pai có vẻ đang bị thương rất nặng, nhưng rất may không ảnh hưởng đến nội tạng bên trong...]

Cô bé đang nấp dưới áo choàng đen của anh ấy chắc hẳn là Eri... (- -)

Hai tên cận vệ của Chisaki, và còn một tên nằm chổng gọng ở sát kề bên nữa...

Mirio sen-pai không những đập một lần ba tên, còn cho trùm cuối Chisaki ăn hành... anh ấy quả thực rất mạnh...]

Một mình cân bốn, còn phải bảo vệ cô bé Eri yếu đuối không hề có sức phản kháng, tại một vị trí đại hình quá mức thuận lợi cho đối phương thế này.

Togata Mirio còn có thể gồng gánh đến bây giờ, thật không hổ danh Big Three của U.A!

Oành ~~~

Cửa thông đạo bên phải đột ngột bị đập bay, hai vị anh hùng trực tiếp nhảy vào trong khu vực chiến đấu.

Chisaki hai con ngươi co rụt chăm chú nhìn về hướng đó.

Người vừa mới xuất hiện, chính là Sir Night Eyes cùng với Aizawa sen-sei.

“Lũ anh hùng đáng chết...【●】_【●】!”

Chisaki khuôn mặt sa sầm lại, vốn đã áo rách vá vai, một thân đơn độc chiến đấu, hiện tại tình thế của hắn càng thêm túng quẫn.

Đối phương có tăng viện, còn hắn thì không... đáng chết Liên Minh Tội Phạm...(ノ○益○)...!!!

Nếu không phải “người kia” lộ diện, khiến cho Chisaki tăng thêm niềm tin, trực tiếp cương cứng với bọn cảnh sát đã chuẩn bị đầy đủ, thì sự việc đã không ra thế này.

[Nếu bọn chúng thực sự không tới... Vậy thì... Chỉ còn cách tự xoay sở thôi... ▶_◀!]

Chisaki âm thầm vận dụng năng lực, nhưng chợt phát hiện ra, quirk của hắn thế mà không hoạt động.

“Ta đã vô hiệu hóa năng lực của hắn rồi... Night Eyes, bảo vệ và đưa bọn họ ra khỏi đây...” – Aizawa đôi mắt đỏ cách, tóc dựng đứng, quay sang Sir hét lớn.

Hitomi đồng thời cùng Sir Night Eyes chạy đến vực Mirio dậy.

Sir Night Eyes nhìn thẳng nhóc tóc vàng mà ông xem như là con, giọng nói có chút run rẩy thì thào:

“Cháu làm tốt lắm... Tuyệt vời... Mirio... ~~~ (^;_;)!”

“Mọi chuyện giờ cứ để em lo... Sen-pai, anh đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ của một anh hùng rồi... (´ω´)!” – Hitomi nghiêm nghị nói, cùng lúc đưa bàn tay đặt lên bả vai Mirio và bé Eri.

Tức thì, hai người cảm thấy một dòng nước ấm chảy xuyên suốt cơ thể, vết thương ngoài da của Mirio lấy mất thường tốc độ bắt đầu khôi phục lại.

“Kizari... Cái này của em là... ◯_◯...???”

“Một năng lực khác mà thôi... anh đừng bận tâm... quirk của anh sao rồi... (0,0)!”

“Không thể vận dụng được nữa... (-_-)!” – Mirio có chút thống khổ nói. “Nhưng mau đánh bại tên Chisaki đi, việc đó để sau hẵng tính!”

“Tốt!”

“Sir Night Eyes...chú dìu anh Mirio và cô bé rời khỏi đây đi...!”

“Aizawa sen-sei...Chúng ta lên nào...!”

“Nhờ có Lemillion, bọn chúng đã tự bao vây không thể trốn chạy nữa rồi...!”

“Ngày tàn của người đến rồi đây...Chisaki...◦_◦!”

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 171: Bài tẩy cuối cùng của Chisaki

Chisaki hai con người vằn lên những tơ máu.

Bao nhiêu công sức mà hắn bỏ ra...

Bao nhiêu thành quả mà hắn đạt được...

Tất cả những cố gắng đó, giờ đã sắp đổ sông đổ bể.

“MAU DẬY ĐI...CHRONOA...AAAAA...aaaa...𐄂(๑*Д*๑)𐄂...~~~~”

Chisaki gào bằng tất cả sức lực mà mình có được.

Hắn đang bị mất năng lực bởi Erasure của Aizawa, hắn cần trợ giúp!

Rắc ~~~

Nhanh như chớp, ngay khi Chisaki gào lên, đang nằm dưới mặt đất Chronoa đột nhiên vươn tay hướng Aizawa sen-sei và Hitomi bắn ra với tốc độ chóng mặt.

Xoẹt ~~~

Phốc!

Aizawa không kịp phản ứng lại, cánh tay bất ngờ bị dính đòn, vai áo rách toác, máu tươi chảy lênh láng.

“Sen-sei...◦_◦!”—Hitomi nghiêng người né khỏi, giật mình kêu lên.

“Kizari...ta không di chuyển được...!”

“Hả...(0~0)???”

Hitomi lập tức đỡ thầy chủ nhiệm nhảy lùi sang một bên, chỉ thấy Chronoa ho khục khục đứng lên bên cạnh Chisaki, quệt miệng nói:

“Khá khen cho bọn anh hùng chúng mày phản xạ nhanh đấy...Bị cánh tay tao quệt dính, thì gần như sẽ bị hóa đá luôn...!”

“Đừng lo cho thầy, Kizari...tiến lên đánh gục hai kẻ đó đi, năng lực của ta không duy trì được nữa rồi...!”—Aizawa lo lắng kêu to, hai con mắt của ông đang cố gắng khép lại mà không được, tựa hồ thời gian tác động lên ông đang bị bóp méo.

“Mọi nỗ lực của tụi mày, đều là vô ích thôi...(ノ彡彡)”—Chisaki giọng nói điên cuồng, lòng bàn tay mở rộng năm ngón chạm vào mặt đất...Năng lực OverHaul, kích hoạt...

Nhưng có người còn nhanh hơn hắn...

Soru!

Hitomi dẫm chân thật mạnh, ngoại trừ Rokuogan là chiêu số quen thuộc, đây là lần đầu tiên cậu phải sử dụng lực thức kỷ năng trong chiến dịch vây quét băng Bất Tịnh này.

Mọi thứ trong mắt Hitomi dường như biến chậm lại, cậu trông thấy được, mặt đất ầm ầm nổ tung lên, vô số gai đá lẫn nữa trời ra giống như cây non tua vòng sinh trưởng, chỉ trong chớp mắt muốn ngăn cản toàn bộ lối đi của Hitomi.

[Còn lâu nhé...(´ω´)...]

Rankyaku...!!!

ẦM ~~~

Một cước quét ngang, khí thể độc tôn, xoáy gió như long, cuốn bay mọi thứ...

Gai đá tuy cứng, nhưng sao bì được với cường độ thân thể của Hitomi.

Chỉ trong hai giây chớp nhoáng, cậu đã phá tan toàn bộ chướng ngại vật trên đường đi, toàn bộ thạch mâu, nháy mắt hóa cát vụn, Hitomi hóa thành tàn ảnh, xuyên qua chiến trường băng đến chỗ của Chronoa...

Bốp ~~~

Cậu không ngần ngại tung ngay một cước lên người hắn.

Oành...!!!

“O.E...ee...eeee....!”

Chronoa giống như quả bóng xì hơi, cả người bay giữa không trung, mặt nạ chim đồng thời nứt toác ra văng khỏi đầu, ~~~ Âm ~~~ Hắn ta đập thẳng vào bức tường đối diện, nảy lên hai lần rồi nằm im, không nhúc nhích nữa.

[Lần này đừng hòng gượng dậy nữa nhé... ►_◄!]

Chiến trường đầy gai nhọn, đầy vụn đá sắc bén, đều không thể ngăn cản bước chân của Hitomi.

Chisaki thấy toàn bộ đàn em đều bị hạ gục hết thảy, thần sắc có chút tái nhợt, chân run run đứng lên.

Hắn biết, thời gian dành cho bản thân đã không còn nhiều.

Xài quá độ năng lực đã khiến thể lực của hắn tiêu hao đáng kể, tuy nhiên, Chisaki vẫn còn một lá bài tẩy.

Một con bài cuối cùng để lật ngược thế cờ gần như sắp đổ vỡ hoàn toàn.

Giống như kì tích xuất hiện, truyền kì anh hùng giáng thế, Hitomi từng quyền một đâm vỡ rào cản, tiến đến gần Chisaki.

Cậu xưa nay vốn là một người rất cẩn thận, Hitomi không muốn để đối thủ có bất kì cơ hội lật bàn nào.

Nhưng một lần đánh gục Chisaki là điều không thể, nãy giờ chiến đấu cũng giúp cậu phân tích ra được phần nào điểm yếu cùng điểm mạnh của hắn.

Rắc ~~~

Chisaki đột nhiên hất mạnh bàn tay phải lên, vô số đá vụn bỗng chốc nát tan, hóa thành khói bụi đầy trời phủ thiên cái địa bao phủ lấy Hitomi.

“Rokuogan...Dragon Fist!”

Bình thường nhất một quyền vung ra, gió bão rít gào, chớp mặt thổi bay đòn câu giờ của Chisaki.

“Đây là mày ép tao...nhãi con...(ノ彡彡)”

Hitomi giật mình khi thấy Chisaki đột nhiên di chuyển đến bên cạnh thuộc hạ hắn là Nemuto đã bất tỉnh từ nãy giờ.

“Mày biết không...Tao tuân theo lý niệm của ông chủ...Hạn chế giết chóc...Nhưng không có nghĩa, là tao tha thứ được, kế hoạch ấp ủ bấy lâu, nay bị bọn anh hùng chết đâm kia phá hoại...!”

Chisaki giống như là đang tự lâu bầu với bản thân hơn là nói với Hitomi, cậu lại càng cảnh giác hơn bao giờ hết.

Những lúc như thế này, thông thường trùn cuối sẽ tung tuyệt chiêu ra.

Mà muốn đánh gãy, tuyệt không dễ dàng.

Thậm chí, Hitomi còn có ảo giác rằng, có kẻ nào đó đang theo dõi cậu.

Đúng vậy, cảm giác ấy cực kì mãnh liệt, nó giống như một hồi chuông báo động đang gõ bong bong vào giác quan thứ sáu của cậu.

Bởi thế, Hitomi mới không lơ đãng tiếp cận Chisaki.

Cậu cũng rất e dè khả năng OverHaul của hắn ta, nếu tiếp xúc phải, liệu thân thể của cậu có chống cự nổi.

Suy nghĩ dài dòng, trên thực tế mắt chưa được năm giây đồng hồ.

Chỉ thấy Chisaki một tay che mặt lại, một tay khác bóp lấy miếng mặt nạ của Nemuto, trong phút chốc, dị biến nảy sinh.

Bùm ~~~

Hitomi trợn tròn mắt, cậu vừa nhìn gì vậy... Chisaki tự tay phá hủy cơ thể của hắn và thuộc hạ.

“Kizari Hitomi hà...Mây và Lemillion quả là hai đối thủ đáng gờm đấy...(- -)...Nhưng tất cả nỗ lực của tụi bây...Sẽ chỉ là hư vô...!”

“Hả... ㄟ_ㄟ???”

Chisaki không hề tự sát...Hắn đã hợp thể cùng Nemuto, và xuất hiện dưới một hình dạng hoàn toàn mới.

Khuôn mặt thậm chí đã kết dính với khẩu trang hình mỏ chim, hai tay, không, là bốn tay mới đúng, sau lưng hai cái, trên thân hai cái, tổng cộng hai mươi cái móng vuốt sắc bén, to lớn bằng bắp chân của người trưởng thành, duỗi ra, đầy tính uy hiếp.

Chisaki hiện tại, gần như không còn chút xú liên hệ nào với hình hài nhân loại trước đây của hắn cả.

Hắn ta, đã biến thành một con quái vật!

Crắc ~~~

“Giờ thì, trả lại Eri cho tao...!” –Chisaki bóp móng vuốt, lạnh lùng hướng Hitomi phun một câu.

“Chỉ có như vậy...(0.0)???”

Đáp lời Chisaki là một câu hỏi mà hắn không tài nào nghĩ tới được.

Quan sát số liệu của Chisaki, quả thực, hắn mạnh lên rất nhiều, nhưng mà cũng không xứng đáng lắm với cái đại chiêu ngày thường a.

Chisaki có vẻ hơi ghen lời trước phản ứng của Hitomi, hắn hơi cảm lạnh một chút, nghiêng răng kèn kẹt nói:

“Mày dám coi khinh tao...Rồi kết cục của mày sẽ chẳng khác gì thằng Lemillion đó...Nếu nó không nhảy vào giữa tao và Eri...Thì đã không mất đi năng lực mãi mãi...”

“Và vẫn có thể theo đuổi ước mơ...Phải không nhỉ...Lemillion...(°▽°)!”

[Togata sen-pai mất đi năng lực... ㄟ_ㄟ...??]

Không chỉ Hitomi mà Sir Night Eyes cũng giật mình khi lời nói của Chisaki.

“Số phận của mày...rồi cũng đi theo nó thôi...thằng nhãi con...!”

Chisaki mặc dù không thấy được gương mặt chân thật của Hitomi, có điều thông qua giọng nói, vẫn có thể phán đoán ra tuổi tác của cậu.

Ầm ~~~

Chisaki một tay trào lấy hộp thuốc xóa dị năng rơi trên mặt đất, hai chân thì phóng như bay về phía Hitomi, sát ý hừng hực.

Đối mặt với điên cuồng Chisaki, Hitomi không hề lùi một bước.

Dưới ánh mắt lo lắng của Sir và Togata sen-pai, cậu hơi chùn một chân về sau, tay phải cong lên, bắt đầu vận lực.

Chưa đạt đến LV4 Hitomi, tại một cái địa hình đầy rẫy vật cản trở và chỉ có thể di chuyển thẳng tắp như vậy, cậu không thể dùng siêu cao tốc độ để đánh ngất Chisaki được. Trừ phi vận dụng lá bài tẩy.

Nhưng cảm giác nguy cơ như có như không khiến Hitomi quyết định giấu nghề, ngược lại, chỉ cần giữ khoảng cách và áp chế Chisaki từ xa, vậy thì kết quả cuộc chiến có thể ngã ngũ.

“Mây ngáng đường quá đấy ranh con...Cút ra... $\sum(\supset\supset\supset):)$!”

Bốn cái lợi trào sắc bén, chẳng khác gì lưỡi liềm của tử thần, thu lại thành một điểm rồi đâm thẳng vào người Hitomi.

“Người biết không, Chisaki...Từ lúc về đây cho tới giờ...Ta còn chưa thử nghiệm sức mạnh của mình lên con người lần nào đâu...!”

“Mà người...sẽ làm vật thí nghiệm đó a...!”

Lời vừa dứt, đám liên vụ ra.

[Mẹ nó...Sức mạnh quái quỷ gì thế này...(ノ益ヾ)...???]

Chisaki cảm thấy từng đợt đau nhói trùng kích cơ thể, đặc biệt là đứng chịu đòn trước nhất kia bốn cái móng vuốt, giống như đang dần dần bị bẻ cong lại.

Hắn cảm giác một cỗ mạnh mẽ vô song khí áp đang không ngừng tàn phá, hủy hoại thân thể của chính mình.

Cả người hắn rung bần bật, giống như một quả bóng bay bị cột nơi sợi dây, dù gió đang rít gào mãnh liệt, lất lư bốn phía, nhưng năng lực OverHaul khiến hắn trụ vững, dù cực kỳ đau đớn, Chisaki quyết tâm không lui bước.

Crắc ~~~ Crắc ~~~

Một cái móng vuốt chọt nổ tung, hóa thành bột máu, nhưng ngay lập tức hồi phục lại như cũ. Chisaki, cũng đã liều mạng dùng năng lực của mình rồi.

Mà đây, mới chỉ là đám thứ nhất của Hitomi.

Tay trái của cậu vẫn đang giữ nguyên vị trí, Firudo không xài đến chiêu cuối, vẫn có thể kết hợp cơ thể đánh ra sóng áp suất duy trì cực lâu.

Một đòn này, có thể đánh gục dưới LV3+4 thể chất gần như tất cả, tuy nhiên lại không bức lùi được Chisaki.

Có điều...

“Một không được...Vậy thì hai...(´ω´)”

Dưới ánh mắt hoảng sợ của Chisaki, Hitomi nâng cánh tay trái còn lại lên, chuẩn bị tư thế lần nữa đâm tới.

P/S: trả nợ xong...định bom thêm một chương cho ae, cơ mà nhớ ra tối nay VN đá với Thái, thôi thì ra event tự do.

Vn mà hòa thì bom 1c, cứ ăn một trái tăng thêm một c...Đợt cuối tuần gộp rồi bom một thể.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Hắc thủ sau màn

“KHÔNG...NNNN...GGGGG....ggggg...~~~~~”

Chisaki chưa bao giờ cảm thấy áp lực kinh khủng đặt trên cơ thể như thế.

Tựa hồ bản thân hắn là một con thuyền nhỏ chông chênh tại đại dương bao la cuộn trào giận dữ.

Nắm đấm này nếu trực tiếp vào người, rất có thể sẽ miểu sát hắn.

Tối tăm bên trong cảm giác báo động liên hồi cho Chisaki...

Hắn cơ hồ không chút nào do dự, bốn chi lợi trảo sắc bén trong nháy mắt đan xen lẫn nhau, chớp mắt đã hóa thành một cái lồng màu đen kịt, bao trùm lấy thân thể.

Cùng lúc đó, nắm đấm thứ hai của Hitomi, mang theo vô biên sức mạnh, giáng lâm người hắn.

Rắc ~~~

Thanh âm rạn nứt dường như vang lên khắp căn phòng, Sir Night Eyes, Mirio sen-pai, bé Eri, tất cả, đều nghe được tiếng động đó.

Vốn dĩ bọn họ đã bị tuyệt chiêu Tái Cấu Trúc của Chisaki khiến bản thân bị khóa chặt tại địa hình đầy gai nhọn cứng rắn, mà nay, chỉ còn một mình Hitomi đang đối đầu với kẻ địch.

Dưới ánh mắt quan sát của ba người, nắm đấm của Hitomi, vừa chạm chiếc mai rùa đen nhánh của Chisaki, liền bốc lên xoáy gió ngút trời ~~~ Crắc ~~~ Âm thanh vỡ nứt mỗi lúc một lớn.

Tay trái lực lượng, thông thường sẽ yếu hơn tay phải...Tuy nhiên thường thức ấy, còn phải xem người thi triển là ai.

“Cho ta...TAN BIẾN ĐI...I...I...iiii...(ノ益ヾ)”

Cảm nhận được yếu ớt lực cản từ hộ thuẫn của Chisaki, Hitomi trợn trừng con ngươi, quát lớn một tiếng, nắm tay bỗng lấp lóe ánh điện quang, lần nữa bùng

OÀNH ~~~

Bốn cái cánh tay, phải nói là bốn chi móng vuốt mới đúng, giống như thủy tinh pha lê, biến thành từng mảnh vụn rơi lả tả trong không trung.

Nhưng nhờ vào cái vòng bảo hộ ấy mà Chisaki không bị đánh chết tại chỗ, xung lực do sức mạnh của Hitomi đánh thành sóng trùng kích quất hăn bay thẳng một đường bốn, năm mét, đập thẳng vào một chỗ hõm sâu của tường đá... ~~~ Phốc ~~~

“Nhóc con...khôn nặn...bịt mũi của tao...(‘ $\parallel^{\infty} \mathcal{D}_{\parallel}^{\infty}$ ’)!”

Ban này hợp thể, dựa vào tăng phúc sức mạnh, Chisaki đã chữa lành toàn bộ chấn thương trong cơ thể.

Hitomi liếc nhìn hẩn một cái, tên kia đã không cấu thành uy hiếp đối với cậu nữa...

Hitomi phóng tới, một quyền hai cước, giải quyết toàn bộ chông gai trên mặt đất, đỡ dậy Mirio và Sir Night Eyes.

“Có chuyện gì sao...(0~0)!?”—Sir Night Eyes hỏi thật nhanh, vì ông cảm thấy thần sắc khác thường trên mặt của Hitomi.

“Tốt...chúng ta đi ngay, Mirio...!”

Hốt nhiên, đang tràn ngập ánh nắng bầu trời, đột ngột tối sầm lại, kèm theo từng đợt không gian rung động và một tiếng cười quỷ dị từ giữa thiên không truyền ra...

Hitomi cùng với hai người kia giật mình nhìn lên phía trên, ánh sáng đã bị một cái màu tím đen hình cầu trực tiếp che phủ, xung quanh nó kèm theo vô số màu tím hắc khí lơ lửng.

“Liên Minh Tội Phạm...(ノ益団!)” –Hitomi cơ hồ gần từng chữ, khiến cho bên cạnh Sir Night Eyes và Togata Mirio giật nảy người.

“Hắn ta là Kurogiri...ở vụ USJ, em đã gặp hắn một lần rồi...▶ ◀ !”

“Khúc...Khúc...quả không hổ danh là đứng đầu năm nhất U.A, bá chủ hội thao...đặc cảnh viên Kizari Hitomi...!!!”

Hắn ta chính là Kurogiri, năng lực Space Gate – Cổng Dịch Chuyển.

Là một trong hai nhân vật quan trọng nhất của Liên Minh Tôi Pham, đóng vai trò cầu nối của các thành viên trong băng đảng tôi pham. .

Người còn lại dĩ nhiên là...

Bịch!

Từ trong khói đen bước ra một cái đầu tay, chỉ để lộ một con mắt ẩn chứa vẻ điên cuồng, mái tóc màu bạc cùng với gậy còm thân thể.

“Shigaraki Tomura...Người cũng tới...(0~0)!”

“Cũng không ai cảm được ta cả...” – Shigaraki khàn khàn giọng trả lời.

Làm người lãnh đạo của Liên Minh Tội Phạm, lại cộng thêm đồng bạn như Kurogiri, quả thật thế gian này rất ít chỗ bọn hắn không dám vào.

Nhưng Shigaraki và Kurogiri không phải mối bận tâm của Hitomi.

Cái mà cậu lo ngại, chính là khói đen cuộn cuộn đằng sau đáng sợ nhân vật. Tựa hồ, có một cái bàn tay to lớn đang mưu đồ bắt lấy bọn họ vậy.

Hai bên đều không dám hành động thiếu suy nghĩ, đúng lúc này, khói đen chợt lay động lần nữa, lần lượt đi ra thêm năm, sáu cái cao lớn thân ảnh.

Hitomi thấy những kẻ vừa mới xuất hiện lại, ánh mắt liền phát ra sắc bén quang mang, cơ thể hơi cong lại, giống như một con báo trước khi săn mồi vậy.

Cậu không ngờ Shigaraki có thể bỏ vốn liếng đến như thế...Đối diện Hitomi hiện tại, chính là năm con Noumu.

Trong đó một con số liệu, càng làm cậu âm thầm giật mình.

Figure (Nhân vật): Noumu

Race (Chủng tộc): Thú nhân

LV (Đẳng cấp) 3+5

Quirk: Hồi phục (LV3+4), Hấp thu chấn động (LV3+4)

[Con này không mạnh bằng Noumu USJ...Tuy nhiên cũng chả phải hạng vừa...(- -)!]

Mấy con Noumu khác, mặc dù chỉ quanh quẩn tầm LV2 đến LV3, nhưng không chịu nổi số lượng nhiều.

Thậm chí so với lần ở thành phố Hosu còn muốn lòi ra hai con.

Nếu chỉ có một mình, Hitomi có thể bằm hết chỉ cần tiêu tốn thời gian.

Dẫu cho sau màn chủ sử Shigaraki, tên All For One có đi ra, cậu cũng có niềm tin thoát thân không chút thương tích nào.

Nhưng bây giờ, trong thì còn Sir Night Eyes, và hai người không hề có sức chiến đấu, Togata sen-pai cùng với bé Eri.

Bên ngoài, rất nhiều cảnh sát đang vây bắt tội phạm, nhóm của Ryukyu không biết đã xử lý được tên tội phạm kia chưa.

Tình thế, dường như đang rất bất lợi đối với phe anh hùng.

“Chisaki...người thuộc hạ yếu hơn ta tưởng...” – Shigaraki giọng nói có chút giễu cợt, hắn cúi đầu cảm lấy hộp thuốc nay chỉ còn là vài mảnh tàn dư dưới ánh hưởng củi đấm của Hitomi.

“Chắc chắc...Thứ này, có thể xóa năng lực của người khác sao...”

“Nếu tui bây đến sớm hơn một chút, thì mọi chuyện đã không thành như vậy (ノ益々)” – Chisaki uất hận nói, “Ngay cả người đó nói cũng nuốt lời...”

“Bậy bậy...Sen-sei chưa từng nuốt lời...Mà lại, bọn ta có thành ý đấy nhé... (— —)”

Shigaraki chỉ chỉ vào thân thể cường tráng của con Noumu mạnh nhất, nói:

“Năng lực của người có thể dung hợp và biến thân đúng không...Thứ này, coi như là quà bồi thường của Liên Minh Tội Phạm đối với tổ chức các người đi...”

“Ăn nó...Người có thể có được sức mạnh như xưa...Không, là gấp nhiều lần mới đúng...(°▽°)”

Trong lúc bên phía tội phạm còn đang bận trao đổi, Hitomi đã lạnh lẽ ra hiệu cho Sir Night Eyes và Mirio cấp tốc rút lui.

Mà kẻ địch thì cứ dửng dưng như không, tựa hồ chẳng coi việc bọn họ rời đi là quan trọng. Có điều, Hitomi biết, ấy là bởi vì bản thân còn đang đứng đây để trấn trảng.

Nếu như Hitomi hiện tại tấn công, chỉ cần lộ ra sơ hở nhỏ nhoi thì tên Kurogiri có thể sử dụng năng lực đưa lũ Nomu tàn sát mấy người kia.

Mà sức mạnh vật lý của cậu, trực diện công kích, thì sẽ bị Kurogiri khắc chế.

Năng lực Space Gate của hắn khó chơi không kém gì của Togata sen-pai vậy.

Bên cạnh đó, cậu đoán, Shigaraki vốn không hề để tâm...hay nói là chú trọng đến tác dụng của Eri đối với bọn hắn.

Nhưng Chisaki khác biệt, tên điên này...đối với Eri, chính là sống chết không buông tha.

Crắc ~~~

“Noumu sẽ không kháng cự...yên tâm tiếp nhận thân thể của nó đi, OverHaul...!!!”

Nương theo lời nói của Shigaraki, con kia Noumu từ từ hóa thành một bã máu đen, dung nhập vào cơ thể của Chisaki.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Uy lực của Ma pháp (1)

Trong tầm mắt của Hitomi, cả thân hình lẫn số liệu của Chisaki lấy tốc độ cực nhanh biến hóa, tăng đến mức chóng mặt.

Figure (nhân vật): Chisaki Kai

Race (chủng tộc): Quái nhân

LV (đẳng cấp) 3+6

Quirk: OverHaul – Tái Cấu Trúc (LV3+6), Hồi Phục (LV3), Hấp Thu Chấn Động (LV3)

[Mẹ nó....thằng này ăn buff à... ㄟ_ㄟ...???]

Hitomi không thể nhìn được chửi thầm trong lòng.

Vốn dĩ bình thường năng lực Tái Cấu Trúc đã rất mạnh rồi, nay còn lòi ra thêm hai quirk mới. Dẫu rằng hai quirk này nhìn qua thì bị yếu không ít, nhưng sức mạnh chủ chốt của Chisaki vẫn đến từ OverHaul a.

Ba cái quirk, mỗi cái đều từ LV3 trở lên, chủ năng lực còn sắp đạt đến LV3+7...Hiện tại Chisaki, so với Noumu thời kì USJ, thậm chí đã còn ẩn ẩn xu thế ngang hàng.

Mà ngoại hình của hắn cũng đã mất đi đáng về vốn có.

Mặc dù cũng là tứ chi như cũ, nhưng Chisaki gần như đã biến thành một giống loài mới.

Bắp tay, bắp chân hắn đều mọc ra lông giáp đen kịt, mười phần sắc lạnh, sau lưng còn nhô thêm hai cái lợi trào bằng đá.

Toàn bộ cơ thể của Chisaki, hiện tại đã phồng to lên gấp bốn, năm lần...Cánh tay, chân, đầu...đều lớn gần bằng cột nhà.

Chiều cao của hắn càng khủng bố đạt đến gần năm mét, khế vuron người liền muốn che lấp Liên Minh Tội Phạm Kurogiri và Shigaraki hai tên ác nhân.

Hắn ta, giờ đây, danh xưng với thực hai chữ quái nhân.

Một con quái vật đứng nghĩa.

Oành ~~~

Chisaki một bước dẫm ra, khuôn mặt, miệng hơi cong lên, móp méo giống như một phiên bản Noumu biến dị. Thanh âm của hắn hơi thô ráp, lại chất chứa như tiếng của kim loại ma sát vào nhau:

“Xém chút nữa là tao thắng thiên rồi...Con Noumu của tụi bây sở hữu tới hai năng lực... (^ ㄟ)ノ...”

“Đúng vậy...Người có thể hòa hợp toàn bộ những sức mạnh đó sao...ㄟ_ㄟ...???”

Kurogiri thốt lên với vẻ kinh ngạc, đây là lần đầu tiên hắn ta chứng kiến, ngoại trừ ông chủ lớn của mình, có kẻ thành công tiếp nhận nhiều năng lực mà không bị dờ dờ ương ương giống tụi Noumu.

Đặc biệt, kẻ trước mắt, đang sở hữu tới ba dị năng, nghe thực rợn người.

“Đây cũng là cực hạn của tao rồi...Tụi bay không nói sớm...Thiếu chút nữa là lật thuyền trong mương...(- -)!”

Chisaki bất mãn nói, mặc dù mạnh hơn nhiều lần so với trước, hắn vẫn không dám biểu lộ chống đối với Liên Minh Tội Phạm.

Vì hắn biết, đứng đằng sau Liên Minh là tồn tại khủng bố như thế nào, một kẻ có thể tách ra vật cở tay với All Might còn giành được ưu thế.

Mặc dù tự tin, nhưng Chisaki không phải là ngu ngốc. Hắn rõ ràng khả năng của bản thân tới đâu.

Có điều, sức mạnh này, thật khiến hắn say mê a...

Chisaki luôn là kẻ tôn thờ chủ nghĩa sức mạnh, đầu cho phải tiếp nhận máu thịt của một giống loài cấp thấp như Noumu...nhưng so sánh với nguồn năng lượng mạnh mẽ nhận lại ấy, sự khó chịu của Chisaki đã bị vứt ra sau óc.

“Shigaraki Tomura...OverHaul...Ông chủ lớn đã căn dặn chúng ta...đánh nhanh rút gọn...Hiện tại, bọn anh hùng cấp cao đang cấp tốc đổ hết về đây...Tối đa năm phút nữa thì chúng sẽ có mặt...”

“Ông chủ không muốn Liên Minh va chạm với toàn bộ giới anh hùng quá sớm...Như vậy sẽ ảnh hưởng kế hoạch của hắn...”

“Tốt...Vậy ta sẽ xử thằng nhai đó ngay đây...▶_◀...!”—Chisaki nhìn về phía Hitomi, hai con ngươi lóe lên vẻ khát máu.

Dường như sau khi hợp thể xong, tâm tình cùng lý trí của hắn đã chịu ảnh hưởng nặng nề, không còn giữ được tỉnh táo lúc ban đầu.

Hitomi không chút e ngại đối mặt ba tên ác nhân.

Bọn chúng nói chuyện thậm chí còn chẳng thèm quan tâm đến cậu có nghe được hay không, xem ra cực kỳ khinh thường Hitomi.

Có điều, thế cũng tốt a...Bị kẻ địch đánh giá quá cao, đến khi đối phó, lại mất một phen công sức thì khổ.

[Ông chủ lớn mà Kurogiri nói, tỉ lệ rất lớn là All For One...Vậy cái cảm giác nguy hiểm lúc nãy của mình, là đến từ hắn ta...Hắn vẫn đang theo dõi nơi đây... (´ω´)]

Mặc dù khó tin, nhưng với một kẻ đa năng như All For One, thì sở hữu một quirk quan sát từ xa cũng chẳng phải điều gì bất ngờ.

Tuy nhiên, nếu sự thực là như thế, vậy thì phe anh hùng bao nhiêu hoạt động, bí mật, rất có thể bị hắn âm thầm phát hiện.

Hitomi không thể không cảnh giác cao độ.

“Giải quyết nhanh nào...Mày muốn bắt lại con nhỏ kia để chế thuốc đúng chứ...OverHaul...!”

“Một loại thuốc xóa sổ hoàn toàn năng lực sao...Tao nghe cũng thấy hứng thú nữa...quả nhiên sen-sei tính toán rất cẩn thận...Kurogiri, giúp OverHaul xử thằng nhai mặc giáp kia đi...Nhìn nó làm tao nhớ lại vài thứ khó chịu quá...(ノ益々)!”

“Tốt...!”- Kurogiri hơi vận vẹo khối đen cánh tay, trầm giọng nói, “OverHaul...chính diện giao phong, ta viện trợ ngươi...!”

ẦM~~~~MMMM...mmm...~~~~

Kurogiri vừa dứt lời, Chisaki giống như một thằng nghiện đã bị kìm nén quá lâu, hắn đập mạnh chân xuống đất, miệng gào rú lên những âm thanh khó hiểu, cả người hóa thành ánh chớp xông thẳng về phía Hitomi.

[Cũng không phải mình ngươi có tuyệt chiêu... っ´_´ ...]

Hitomi không định vận dụng Upper, cũng chẳng muốn xài đến chung cực tuyệt chiêu Firudo...Bởi vì tình hình hiện tại, cậu không dám chắc bản thân có cơ hội để xóa sổ Chisaki.

Chisaki đã chứng minh giá trị bản thân hắn. Nếu All For One bất chấp tất cả ra tay, nguy cơ rất cao là cậu sẽ công dã tràng.

Mà ảnh hưởng sau khi vận dụng Firudo, cảm giác đau đớn cùng thống khổ đó, ác liệt đến mức dù đã bây giờ đã cậu đã đủ mạnh để duy trì và giảm bớt hậu quả tiêu cực, Hitomi vẫn không muốn xài một chút nào.

Nói như thế, Hitomi đã hết bài tẩy rồi sao?

Không!

Cậu muốn sử dụng nó...Mahouka—Ma pháp!

Ở thế giới anh hùng, ma pháp bị áp chế đến cùng cực, Psion của Hitomi mặc dù là thể chất có thể phù hợp với mọi nơi, cũng phải tiêu hao đến mười, cả chục lần để sử dụng một phép thuật. Đặc biệt là khi áp dụng thuật lên những người khác, hoặc thay đổi hiện thực.

Bởi vậy, Hitomi không thể xài đến những ma pháp bậc cao tiêu hao rất nhiều Psion được. Và chẳng, cậu cũng không nghĩ những ma pháp đó sẽ khởi lên bao nhiêu tác dụng.

Nhìn Chisaki bóng người mỗi lúc một tiến gần hơn, Hitomi hai bàn tay giờ lên, một chuỗi số liệu mà chỉ mình cậu có thể thấy được, bắt đầu hình thành xung quanh cơ thể Hitomi.

Kích hoạt Speed Type Magic –Ma thuật gia tốc...

Kích hoạt Convergence-Type Magic- Ma thuật hội tụ...

Kích hoạt Absorption-Type Magic –Ma thuật hấp thu!

Đây là một trận chiến với cái ác...không phải là một cuộc luận võ, không lý do gì để nương tay ở đây cả.

Muốn đánh, liền bung hết toàn lực.

Ba loại ma thuật thêm vào, Hitomi cảm thấy từng tế bào, từng thớ thịt, xương, máu lưu thông trong cơ thể...

Tất cả những bộ phận đó, giống như ăn thuốc kích thích vậy.

Rokushiki LV3 giúp cậu có thể cảm nhận được toàn thân trạng thái, đồng thời nhanh chóng điều chỉnh tư thế một cách tốt nhất.

Hitomi cảm giác hiện tại, mình rất mạnh...mạnh vô cùng...Thậm chí có thể so với bật lên trạng thái Upper khi đánh với Liu Yunde ở ma pháp thế giới năm tháng trước.

Miêu tả dài dòng, kì thực mọi chuyện diễn ra, chỉ trong nháy mắt.

Ngay khi tất cả phép thuật đều tập trung vào thân thể của Hitomi, cũng là lúc nắm đấm của Chisaki bắn đến thẳng trước mặt cậu.

Chisaki dù đã biến thân, nhưng Hitomi tự tin, chính mình sẽ không hề thua kém, thậm chí là mạnh hơn hẳn rất nhiều.

Bàn tay phải của cậu, lần nữa đưa ra.

Tình cảnh giống y hệt lúc cùng Fat Gum đối đầu với hai tên tội phạm Rappa và Tengai. Tuy nhiên, lúc này đây, kẻ địch đang nằm ở một cấp độ hoàn toàn khác.

Nắm đấm to lớn...bàn tay nhỏ bé...

Cách biệt về thể tích của hai bên cứ như là thiên xoa địa viễn.

Giây phút hai cỗ sức mạnh ấy đụng độ với nhau, cả căn phòng cùng với cảnh vật tưởng chừng ngừng lại một giây...Sau đó, rung lên dữ dội...

OÀNH...HHHH...hhhh...~~~~~...hhhh...~~~~~

Đỉnh tai nhức óc thanh âm, giống như có người vừa tạc một quả bom nặng ký ngay chính giữa đại sảnh vậy, áp suất sinh ra từ trung tâm khu vực va chạm, chẳng khái gì mặt nước yên tĩnh bị một cục đá ném xuống khuấy động vậy.

Mất thường có thể thấy được từng vệt gọn sóng lan tỏa trong không gian, khí áp gần như thực thể hóa đến tận cùng, ngay cả Kurogiri và Shigaraki Tomura cũng bị đánh bay ra sau bốn, năm mét vì bất ngờ.

Bốn phía tường gạch trực tiếp hình thành từng vết rạn nứt kéo dài ngoằn ngoèo, càng lúc càng có xu thế mở rộng thêm.

“Thằng nhãi đó...【●】_【●】!”

Shigaraki giọng lạnh như băng, gãi gãi cổ thì thoà.

Sức mạnh của Hitomi, tình cảnh bây giờ, làm Shigaraki gợi nhớ tới thất bại thảm hại của hắn tại vụ USJ.

Không những bị bắn, bảy mươi mấy tên đồng đảng bị bắt, mà ngay cả Noumu siêu cấp của sen-sei hắn đưa cho, đều bị Dawn Knight đánh cho tan tành mây khói, muốn tìm lại cũng không thể.

Sát ý của Shigaraki, quả thực chẳng tài nào che giấu nữa...hắn thật sự, muốn giết Hitomi cho bằng được.

Mà đúng lúc này, khói bụi dần tan, để lộ ra hai thân ảnh đang đối lập bên trong khu vực trung tâm...

P/S: Chương hai, bắt đầu trả nợ...Còn 3c nhé...nếu kịp thì tối nay post thêm, không thì để vài bữa nữa.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 174: Uy lực của ma pháp (2)

Một lớn một nhỏ, một cao một thấp... Hai thân ảnh đứng đối lập với nhau, tư thế lúc đầu vẫn còn đang giữ nguyên.

Nhìn qua thật giống như là chú lùn đang đối kháng với một người không lồ vậy.

Hitomi nhú mày, sức mạnh của tên Chisaki, không ngờ tăng cường ghê gớm quá mức.

LV3+6 thể chất, cộng thêm ba cái năng lực phụ trợ.

Chỉ riêng về khoản tấn công vật lý, hẳn thậm chí đã ngang bằng với Hitomi, ần ần cò phần hơn.

Phải biết rằng chính cậu đã kích hoạt ba loại ma pháp khác nhau. Đặc biệt là ma pháp hấp thu, cái này tương đương với bổ sung cho bản thân một loại dị năng không khác gì năng lực Hấp Thu Chấn Động của tên Noumu cả.

Ma pháp gia cố làm cường độ thân thể của cậu càng tăng tiến một bước, sức phòng ngự đạt đến LV3+7, có khi là LV3+8.

Hai thứ này, bổ trợ cho nhau, vậy mà sau khi va chạm với nắm đấm không lồ của Chisaki, Hitomi vẫn cảm thấy được không nhỏ lực trùng kích.

Mặc dù sức trùng kích này, thực sự rất yếu... Nếu miễn cưỡng so sánh, có thể xấp xỉ đạt tới LV1 +4 một đòn toàn lực a.

Có điều, Hitomi không biết rằng, Shigaraki và Kurogiri ở ngoài đã trợn mắt há mồm, mà người trong cuộc Chisaki càng âm thầm kinh hãi.

Trong thoáng chốc nắm đấm tiếp xúc với bàn tay của Hitomi, hẳn có cảm tưởng bản thân giống như đang đánh trúng một tòa núi được đúc bằng tinh kim cứng rắn vô song.

Dẫu cho hẳn dùng đến một trăm phần trăm sức mạnh, cũng chẳng tài nào lay động được mấy may.

Mà trạng thái quá tải năng lực, khiến Chisaki quirk OverHaul rất khó để tác động lên người khác.

Nếu chỉ đơn thuần điều khiển vật chất chết hoặc không có trí khôn sinh vật thì chẳng thành vấn đề, nhưng để phân giải một kẻ mạnh hơn với tình huống hiện tại, là điều không thể.

“GRỪ...Nhài con... ▶ ◀!”— Chisaki cảm thấy đè nén, càng điên cuồng gồng sức, Hitomi lập tức cảm giác áp lực trên tay chợt gia tăng.

Nhưng mà, cũng chỉ đến thế thôi... nó, vẫn còn quá yếu!

“Cho tao chết đi...(ノ益々)”- Chisaki đột nhiên hét lớn, cánh tay còn lại bỗng vung lên, một đường quét ngang thẳng tới Hitomi.

“Hừ...(0~0)...!”

Hitomi lộn một vòng búng người lui lại, ngay sau đó là tiếng động rầm trời vang lên ~~~ Âm...MMMM...~~~

Chỗ cậu mới đứng, đã bị Chisaki đập ra một cái hố to, đường kính hai, ba mét, sâu hơn một mét.

Crắc!

Chisaki không chút do dự, hất mất một đòn tấn công không làm hấn nao núng, cánh tay đang đâm sâu dưới mặt đất trực tiếp rút lên, lôi kéo theo một mảng lớn thổ địa.

“Phi...(- (!)”

“Chisaki...nhANH lên, không có thời gian cho ngươi chơi đùa đâu...!”

Shigaraki tức giận nói. Cả hắn và Kurogiri mới đầu giật mình, nhưng rồi chợt nghĩ rằng, có lẽ Chisaki còn đang đùa giỡn với kẻ địch vì muốn thử nghiệm sức mạnh mới của mình.

“Câm đi...Tao không phải đang chơi đùa...Thằng nhóc này quái lạ lắm...hình như nó còn mạnh hơn lúc nãy đâu với tao nữa... ㄟ ㄟ!”

“Ý của ngươi là...(~~~)?!”

“Nó không dễ ăn như các ngươi nghĩ đâu...!”

Chisaki bẻ ngón tay kêu răng rắc, lạnh lùng đáp lời. Hắn nhìn Hitomi gằm gù, “Bất kể mày có thù đoạn gì nhóc...Eri sớm muộn cũng sẽ bị tao bắt về mà thôi...

(ノ益彡)!”

“Vậy sao...Chỉ bằng đám tội phạm trốn chui trốn nhủi các ngươi...!”

Hitomi giọng nói có chút giễu cợt. Xác thực là cậu đang muốn chọc giận chúng...

Chisaki tựa hồ biết thời gian của bản thân không nhiều, lập tức cảm lạnh tiếp tục lao tới một vòng đánh loạn xạ Hitomi.

Hình thể không lồ phối hợp với năng lực Tái Cấu Trúc, toàn bộ địa hình của gia sản Băng Bát Tịnh đều bị hấn lật tung lên.

[Tên này không phân địch ta sao...(0-0)...???]

Hitomi di chuyển thân người tránh né, tốc độ của Chisaki so cậu chậm một mảng lớn, Ma Thuật gia tốc càng làm Hitomi di chuyển như điện xẹt.

Chỉ khổ Shigaraki Tomura và Kurogiri không có cơ hội nào để nhúng tay vào trận chiến, thỉnh thoảng còn dính phải dư âm giao thủ của Hitomi và Chisaki suýt chút trọng thương.

Kurogiri năng lực Công Không Gian, tại một địa hình phức tạp trước mắt, cũng chẳng có cách để viện trợ cho Chisaki.

Rắc ~~~ rắc ~~~ rắc ~~~

Dưới sức phá hoại của hai con quái vật, căn phòng vốn đã rách nát, giờ lại còn te tua hơn bao giờ hết, từng đợt thanh âm phá toái kêu lên liên tục.

Kurogiri thấy không ổn vội hét to:

“OverHaul...chỗ này sắp sụp rồi...Ta cùng Shigaraki đi ra ngoài trước đây, ngươi tự lo liệu lấy...!”

Đang đánh nhau hăng say Chisaki cũng không thêm quan tâm đến lời nhắc nhở của Kurogiri. Bởi lẽ, dù chỗ này có sụp đổ toàn bộ, cũng đừng hòng thương tổn hấn mấy may.

Oành ~~~ oành ~~~ Oành ~~~

Nắm đầm của Hitomi và Chisaki liên tục đập vào nhau, tạo ra từng đợt sóng xung kích dữ dội, tường đất, vách đá, sàn nhà...Tất cả mọi thứ, dưới sức mạnh của hai người, vỡ nát ngày càng nhanh.

Mà phía trên mặt đất lúc này, team Ryukyu lúc này đang phải đánh một trận với Rikiya Katsukame, cũng chính là đứa đã tập kích cảnh sát ngay tại cửa ra vào lúc ban đầu, đồng thời thành công bắt trói.

“Hấn yếu hơn em tưởng ấy, cô Ryukyu...(0.0)...???”—Hado Nejire xoay quanh tên to xác đang bị hợp kim đặc chế trói chặt cả tay lẫn chân, tò mò nói.

“Cũng không phải là yếu...Hấn là một kẻ có năng lực mạnh lên theo thời gian...(´ω´)” —Ryukyu thần sắc nghiêm túc nói, “Theo báo cáo thì kẻ này chỉ cần hít thở hoặc chạm vào ai thì có thể hấp thu sức sống của người đó và hóa khổng lồ, bởi vậy phải đánh bất tỉnh và cô lập hấn ta khi bất tỉnh...!”

“Trong kia giống như đang gặp khó khăn...mau nhanh vào tiếp ứng thôi cô ơi...(•ε•)”

Hado có chút nóng nảy thúc giục Ryukyu và mấy người khác. Tuy nhiên, chỉ đi được vài bước, không nghe thấy ai đáp lời mình, cô cảm thấy kì lạ quay đầu lại và sững sờ.

Xi xèo ~~~ xì xèo ~~~

Thanh âm nghe như là nước trong phích cắm đang sôi trào lên vậy, Hado nhìn thấy từng làn khói tựa sương mờ tỏa ra từ tên Rikiya hướng về phía mọi người chậm rãi kéo tới.

“Hít hà...Phê quá đi...(—)!”—Giọng nói ồm ồm từ tên Katsukame truyền ra khiến tất cả giật nảy người.

Toàn bộ cảnh sát đang đứng gần tên tội phạm sắc mặt đột nhiên tái xám lại, cả người co quắp như ma bệnh thoát lực vậy.

“Tôi đã đánh gục hấn rồi mà...Làm sao có thể...ㄟ...???”

Ryukyu kinh hãi hét lên, cô không hiểu được bằng cách nào mà tên tội phạm bỗng dung tỉnh lại. Nhưng câu tiếp theo của hấn giúp cô rõ ràng vấn đề nằm ở đâu...

“Khắc khắc...nhờ có thuốc tăng lực của Irinaka...giờ năng lực của tao đã cuối cùng cũng ngấm...chi cần hít thở là đã có thể hấp thu năng lượng sống được...
ㄟ(°▽°)ㄟ!”

[Irinaka...tên giám sát trụ sở...ㄟ...?!!!]

Không ai nghĩ tới việc bọn tội phạm còn chuẩn bị đòn phản công phía sau...loại thuốc kích thích này, chính là hàng cấm a.

Vậy mà dường như, tên nào trong băng Bát Tịnh cũng thủ sẵn một viên cả.

“Grào...ooo...OOOO...~~~~”

Katsukame bỗng nhiên rống lên như một con thú, hấn bật người đến, cả thân thể vốn đã thu nhỏ lại, giờ lại lần nữa phồng to đến hơn ba mét.

“Chết đi...lũ ngu muội...(ノ益々)”

Katsukame tung quả đấm của mình hướng mấy viên cảnh sát đánh tới, mà những người kia, đã bị năng lực hấp thu sự sống của hắn hút đến xụi lơ, không còn sức để nhấc lên bỏ chạy nữa.

“Sóng Chấn Động...!!!”

Ngay thời khắc nguy cấp, Hado Nejire lập tức sử dụng tuyệt chiêu của cô ấy, bắn ra một luồng năng lượng xung kích đẩy lùi Katsukame.

Ryukyu cũng hồi phục tinh thần, lao đến một trận đấm đá loạn xạ với tên tội phạm.

CRASH...HHHH...~~~~

OANH...

“HA HA...PHÊ QUÁ ĐI...PHÊ THẬT...TAO CẢM GIÁC MÌNH ĐÃ BIẾN THÀNH MỘT NGƯỜI KHÁC RỒI...(°▽°)”

Hai tay của Katsukame giống như lựu đạn liên thanh điên cuồng công kích Ryukyu. Nếu là trạng thái lúc đầu, cho dù là hai tên Katsukame cũng đừng hòng làm gì được cô.

Nhưng hiện tại, Ryukyu cảm thấy sức lực của mình đang bị bòn rút dần, cơ thể mỗi lúc một uể oải hơn.

Phiền lân giáp cùng hai cánh rồng đang cực kì đau rát, nhiều chỗ tóc máu ra dưới áp lực khủng bố của Katsukame.

Người duy nhất không bị ảnh hưởng ở đây chỉ có Hado Nejire.

Bởi vì năng lực của cô nàng là chuyển đổi năng lượng trong người thành các con sóng để tấn công địch nhân.

Quirk của Katsukame không có tác dụng lên Hado Nejire, tuy nhiên, nếu tình hình này cứ tiếp tục, trước sau gì phe anh hùng cũng xuất hiện thương vong.

Bốp!!!

Ryukyu rút cuộc không thể trụ vững được nữa, bị Katsukame một quyền đánh bay.

Hắn cười lên dữ dội, không hề do dự xông đến phía sau phổ thông anh hùng và cảnh sát.

Lợi dụng phản chấn từ sóng năng lượng, Hado Nejire cũng có thể phi hành trong thời gian ngắn. Cô tấn công Katsukame không ngừng nghỉ để ngăn hắn lại, nhưng nhiều nhất chỉ gây ra vài vết xước trên da hắn mà thôi.

Dẫu rằng Katsukame không thể làm gì Hado, nhưng tàn sát những người còn lại vẫn là thừa sức.

Thế cục, đang dần bất lợi, phe anh hùng, cần thêm tiếp viện!

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 175: Uy lực của ma pháp (3)

“Mạng của các ngươi...Liền do ta đến nhận lấy...Khắc khắc... ㊄(°▽°)㊄!”

Katsukame mặc kệ trên người thương thế, chớp mắt đã tiến tới trước mặt một anh hùng đội mũ chim đang kiệt lực thờ hồng học.

“Vĩnh biệt...Anh hùng...!”

Vù~~~~

Từ sân trong tòa nhà, một bóng đen hình quả cầu giống như một trái banh tennis căng tròn chọt bắn mạnh ra, đập thẳng vào người của Katsukame, đánh bay hắn ra xa ba, bốn mét mới dừng lại.

“Hô...quân khốn kiếp...mơ tưởng muốn hại người...▶◄!” – Quả banh thịt lớn giọng gầm gừ, nhưng đặc biệt khiến toàn thể cảnh sát cảm thấy an tâm vô cùng

Rốt cuộc, cũng có một cái cường lực anh hùng đi ra.

Mà nhìn kỹ lại, người này không ai khác chính là Fat Gum, đằng sau anh ta còn có một cậu thanh niên mang phục trang anh hùng rách tơi tả...

“Tamaki...Cậu sao vậy...◉◉...???”

Hado Nejire thấy đồng bạn mình thương thế nặng nề, vội vàng bay xuống đứng bên cạnh Amajiki dò hỏi.

“Mình không sao...chỉ là có chút thoát lực thôi...May mà Fat đến kịp lúc, đỡ mình khỏi gian phòng lúc ấy gần đổ sập rồi...(-.-)...Mọi người vẫn chưa giải quyết được tên kia à...(0~0)?!”

“Không...hắn ta uống thuốc kích thích vô...đánh tội này không kịp trở tay, may mà có hai người xuất hiện...!”

Tamaki khổ sở thì thầm vào tai Hado, “Kì thực mình không còn sức chiến đấu nữa đâu...thân thể đã rã rời đây này...(ㄗ-ㄗ)!”

“Phi phi...lũ khốn anh hùng quả nhiên dễ tiện...chuyên đời đánh lên...!” –Katsuka me vừa mới lóp ngóp bò dậy, thân hình hắn ta lại trưởng thêm một đoạn nữa, chiều cao gần đạt đến bốn mét, quả thật khủng bố dọa người.

Hắn nhìn Fat Gum chiều cao chưa tới một nửa người mình, cười khinh khinh, rề rề thanh âm giễu cợt nói: “Chỉ dựa vào người...một cục mỡ to béo...ha ha, đừng làm ta chết cười chứ...(— —)...”

Fat Gum giận dữ, đối thủ dám coi khinh bản thân, tuyệt đối không thể tha thứ được.

Nhưng anh còn chưa kịp làm gì, thì hai cái chân rết dài ngoằn ngoèo từ đâu quăng tới trói chặt lấy Katsukame.

“Cái gì đây...(ㄗ ㄗ ㄗ)!”

Katsukame giật giữ rống lên, hai tay cơ bắp gồng cứng lại, mắt thấy sắp gãy thoát khỏi thừng rết trói buộc, thì vô số quả cầu nước màu tím từ trong sân bay tới thời ngay đến bên cạnh người hắn.

Ầm...ầm...ầm...~~~~

Chẳng khác nào pháo hoa nổ liên hồi, mười mấy trái bóng nước màu tím, nhìn qua thật xinh đẹp, chỉ chớp mắt đã hóa thành lựu đạn đòi mạng Katsukame, tạc cho hắn không thấy mặt trời.

“Khụ...khụ...Kẻ nào...(ㄟㄢ;)ㄟ!”

“Là chúng ta...!”

Từ khói bụi trung bông đi ra hai người, khuôn mặt quen thuộc của họ, khiến phe anh hùng kêu lên mừng rỡ... “Centipender...Bubble Girl...!!!”

Centipender hai cặp chân rết múa một vòng trên không trung, ý vị uy hiếp mười phần, Bubble Girl trên tay còn nảy nảy vài quả bóng màu tím, nở một nụ cười nguy hiểm nhìn hướng tên tội phạm.

“Nghe nói người bảo ở đây không đủ anh hùng cho người đánh, thêm hai chúng ta thì sao nào...(´ω´)!”

“Cũng không phải chỉ hai người thôi đâu...Mau giúp tôi đỡ Mirio nào!”

Giọng nói của Sir Night Eyes vang lên làm cả đám giật mình. Họ quay lại nhìn, Sir Night Eyes và Togata Mirio trang phục lộn xộn, tóc tai bù xù, một mình Sir Night Eyes còn đang phải đỡ hai người, vị anh hùng còn lại là Aizawa sen-sei.

Ryukyu khiếp sợ hỏi: “Night Eyes, chuyện gì xảy ra với bọn anh dưới đó, Lockrock bọn họ đâu rồi◉◉...!?”

“Liên Minh Tội Phạm...Mau, xử lý tên trước mắt đi...mọi chuyện đi theo chiều hướng xấu hơn cả tôi tiên đoán...(- -)!”

Sir Night Eyes hai con ngươi lấp lờ ánh sáng, hiển nhiên là đã sử dụng năng lực, Ryukyu không biết là ông đã nhìn thấy tương lai điều gì, nhưng hiện tại phải hạ gục tên Katsukame này.

Katsukame thấy phe anh hùng ngồi đó bình luận, thậm chí còn không thèm liếc mắt tới hắn mà phán định kết quả trận đấu như đúng rồi, tức thì nổi giận.

Hai lỗ mũi hắn phập phồng, từng đợt lớn khí trắng từ thân thể mọi người tuôn ra hướng về phía tên tội phạm. Mấy anh hùng mới tới cảm nhận khác lạ, giật mình không dám chần chờ, lao vào tấn công Katsukame.

Crắc~~~~

“Phồng to...cho tao phồng to thêm nữa...Á...c...h...chuyện gì thế này...Σ(◉▽◉...???)”

Thân thể của Katsukame không hề lớn thêm nữa, ngược lại bỗng nhiên từ từ teo dần, hắn cố gắng hít hà, tuy nhiên lần này không hề có bất kì khí tức gì từ người khác thoát ra ngoài cả.

“Là thuốc mất tác dụng...Không, là các người... (ノマカマカ)!” – Katsukame rùng mình hét lên, nhưng đón tiếp hắn là một cước ngay mặt của Fat Gum, tiếp theo là một cỗ sóng năng lượng cùng với con ấn “siêu cấp” của Sir Night Eyes, nhanh như chớp nhoáng hạ gục tên tội phạm chai lì.

“Rốt cuộc là hắn bị sao vậy nhi...(0.0)???” –Hado Nejire tiến tới, giờ chân đạp đạp vào người Katsukame vài lần, khó hiểu nói, “Vừa nãy còn đang mạnh mẽ, tự dưng hóa thành một tên vô năng yếu ớt, thay đổi cũng ảo quá đi (-.-)...!”

Vô năng!

Cụm từ này vừa vang lên, mọi người giống như nhớ đến thứ gì, quay sang Aizawa đang được Sir Night Eyes công lấy.

Quả nhiên, mái tóc của ông đang bay phấp phới, đôi mắt đỏ cách.

Quá rõ ràng, năng lực của Katsukame, đã bị Aizawa cho xóa sổ, bởi vậy nên những anh hùng kia mới có cơ hội một đòn miểu sát hắn như vậy.

“Thật may là có anh, Eraser Head...!” –Ryukyu có chút nhẹ nhõm, thờ phào nói.

“Chuyện trò tính sau...các anh hùng cấp cao khi nào tới...tình hình đã kinh biến quá năng lực của chúng ta rồi... ▶_◀!” –Sir Night Eyes ngắt lời của Rồng Lửa, nghiêm mặt hỏi mấy viên cảnh sát khác.

“Tầm vài phút nữa thôi, ngài Night Eyes, Edge Shot và Endeavor đang trên đường tới đây!”

“Tốt!”

“Không biết nhóc Kizari có cảm cự tới lúc đó không...(-.-)!”

“Nhóc Kizari...anh nói là thằng cu năm nhất U.A... ㊦㊦???”

“Đúng vậy...Nếu không có nó cản lại Chisaki cùng hai tên cự đầu của Liên Minh Tội Phạm, tôi với Mirio chắc chắn không thể đưa cô bé này với Eraser Head lên đây được(0~0)!” –Night Eyes trả lời với giọng nào nề.

Ông cũng rất lo lắng cho tình hình bên dưới, nhưng chẳng biết phải làm sao.

“Thằng nhóc đó mạnh vậy sao... ㊦㊦...???”

Hado Nejire đứng gần đấy kinh ngạc hỏi.

Một đối thủ mà đến cả ba vị anh hùng mạnh mẽ như Mirio, Sir Night Eyes cộng thêm Aizawa đều không thể chiến thắng, thế mà để Hitomi một mình chống đỡ.

Nói ra, thật khiến người khó tin!

Fat Gum chen miệng vào nói, “Đúng vậy...Nhóc Kizari thật sự rất khủng bố...ban nãy khi đi với nó, gặp hai tên tội phạm là Rappa và Tengai, thằng nhóc ấy chỉ cần hai đầm là giải quyết toàn bộ rồi...Bởi vậy tôi mới còn dư lực mà đi giải cứu Suneater đây!”

“Kể ra thì xấu hổ...Nhưng cả trận chiến tôi cứ cảm tưởng bản thân mình không hề đóng góp được chút gì, chỉ đứng đó làm nền cho vui (-.-)!”

“Đừng buồn...!” – Night Eyes an ủi Fat.

Đột nhiên, mặt đất dưới chân họ rung lắc dữ dội.

Nói đúng hơn, là toàn bộ trang viên của băng Bát Tĩnh đang rung chuyển giống như địa chấn vậy.

“Cẩn thận...hồi nãy có một cột sáng thiên thần bắn ra từ lòng đất...coi chừng có tội phạm xuất hiện (´・ω・´)!” –Một cái phổ thông anh hùng la lớn.

Nhưng bọn họ không hề biết rằng, cột sáng thiên thần ấy, chính là do Hitomi tạo ra. Và người tận mắt chứng kiến, cũng chỉ có một mình Togata Mirio mà thôi.

Và anh cũng chưa có thời gian để giải thích với mọi người chuyện đang xảy ra dưới kia.

“Đưa con nhỏ ra khỏi chiến trường...Nó là mục tiêu của hai băng tội phạm đấy...(ノマカマカ)!” –Sir Night Eyes hét lớn, thần sắc cực độ khẩn trương, nhìn về xa xa trung tâm trang viên, cứ như thể có cái gì rất đáng sợ sắp nhảy ra vậy.

Xung quanh nhà dân, cũng bị chấn động khủng bố này đánh thức.

Bởi vì không để cho băng Bát Tĩnh phát hiện hiềm nghi, nên phía anh hùng cũng chưa dám làm sơ tán quá lộ liễu, chỉ gần nhất mấy nhà là đã chuyển đi, cách xa thêm năm, sáu mét, vẫn còn có người đang cư ngụ.

Rắc ~~~ rắc ~~~ RẮC ~~~ Rắc ~~~r...r...rắc...~~~~

Thanh âm rạn nứt vang lên, hết to lại nhỏ dần, tưởng chừng đang áp ủ một hồi kinh thiên động địa bạo phát...

Thời gian, thoáng ngưng đọng...

Tiếng hít thở của mỗi người, tựa hồ ai ai đều nghe thấy được...

Crắc!

Mặt đất đột ngột khê lún xuống, tiếng một viên đá rơi nghe kéo kẹt, chẳng khác nào nút nhấn của một ngòi nổ...

Một hòn sỏi ném vào giữa hồ đang tĩnh lặng...

Và tất cả sự yên bình giả tạo, chợt nổ tung!

p/s: Tác đang trong thời kì nóng cháy của làm bài, hai cái assignment đốt tới mông rồi...bởi vậy tuần này và tuần sau sẽ không bom thêm được nữa, cố gắng không đoạn chương cho ae thôi. Khi nào xong xuôi sẽ có thông báo và bom cho hết nợ (còn hai c nhé.../cdeu)

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 176: Uy lực của ma pháp (4)

“Chuyện gì thế này...mặt đất đang chấn động...◉◉...???” – Centipender kinh hãi hét lớn.

Không chỉ riêng mình anh mà những anh hùng khác đều lung lay té hàng loạt, mặt đất rung lên từng đợt dữ dội, chẳng khác nào một cơn sóng lớn đang cuộn trào giận dữ.

Vết rách giống như mạng nhện từ biệt thự của băng Bát Tĩnh lan tỏa nhanh như một cơn rần độc đang trườn ra săn mồi vậy, chẳng mấy chốc đã vuron tới vị trí ngoài rìa cách xa đến ba, bốn mét của mọi người.

Ngay khi các anh hùng đang hoảng sợ không biết chuyện gì diễn ra thì ~~~ OÀNH ~~~ OÀNH ~~~ OÀNH...HHHH...hhhhh...HHHH...~~~~

Tiếng động long trời lở đất vang lên, dường như có ai vừa thả một quả siêu cấp đạn đạo ngay dưới lòng địa đạo vậy.

Mười mấy viên cảnh sát vì quá bất ngờ trước chấn động đột ngột đó, bị hất tung lên trời cao, lập tức kinh hồn hết lên cầu cứu.

“Mau đưa họ xuống, Centipender...Eraser Head...(ノ益ヾ)...Tên khốn kiếp nào mới làm ra vụ này thế...(- -)!”

Ryukyu vỗ hai cánh kéo bốn, năm cảnh sát, Aizawa đồng thời cứu hai người.

Những anh hùng khác kịp thời định thần lại, cũng xông lên trợ giúp, đưa người gặp nạn hạ cánh an toàn.

Crắc...Crắc...cccc...~~~~

Tiếng bước chân dồn dập, mặt đất rung rinh, mọi người bỗng giật mình nhìn một cái bóng đen khổng lồ, cao đến gần mười mét từ từ trôi ra ngay chính giữa trang viên của băng Bát Tĩnh.

Cái bóng bỗng mờ lờ, giọng ồm ồm nói:

“Mày chạy nhanh đấy lời con...Để xem mày còn muốn trốn ở đâu nữa...Σ(ツД°;)!”

“Chisaki...hắn ta là Chisaki...ヾ_ヾ!” – Mirio thất thanh kêu lên.

Không có ai ở đây có thể nhận diện rõ dung mạo của tên trùm băng Bát Tĩnh hơn Lemillion nữa. Khuôn mặt của anh đang sừng sốt cực độ trước cái hình thể khó tin của đối phương.

Ryukyu giọng run run hỏi: “Lemillion, em chắc chứ...Tên đó...L...là OverHaul...?|°-|”

“Không thể nhầm lẫn đâu được...(´・ω・`)” – Togata Mirio khẳng định chắc nịch, thần thái lo lắng trả lời.

“Làm sao mà hắn biến thành một con quái vật đáng sợ như thế chứ...◉_◉...!” – Bubble Girl run rẩy hỏi, “Night Eyes...anh nói chúng ta phải làm sao đây...(- -)!”

“Chờ đợi... ▶◀!” –Khuôn mặt Night Eyes lóe lên một tia sáng, một cái nhìn mà Bubble Girl chưa từng thấy bao giờ.

Tựa hồ, Chisaki cũng không hề đáng sợ như mọi người nghĩ.

Cái nhìn ấy, cô chỉ thấy nó xuất hiện khi sắp của mình nhắc về All Might mà thôi.

“Chúng ta còn chưa rời đi sao, Night Eyes...Ồ lại đây chờ đợi anh hùng cấp cao, sẽ rất nguy hiểm...(-’o_’o-).!”

“Fat...anh quên cậu nhóc ban nãy rồi sao...!”

“Cậu nhóc...(0.0)...Kizari...???” –Fat Gum giật nảy người la lên.

“Đúng...Tôi nghĩ, cậu ấy sẽ không làm chúng ta thất vọng đâu...◌_◌!”

ẦM...MMMM...mmm...~~~~~.....!!!!

Chisaki đột nhiên giờ một cái móng vuốt bằng đá, lúc này đã to bằng ba cái cột nhà, hất ta hướng một chỗ đất trũng đầm mạnh xuống.

“Hắn ta làm gì vậy...◌_◌...?!”

Cróp...~~~~ Cróp~~~~ Cróp~~~~....~~~~

Đáp lời thắc mắc của toàn bộ, là một thanh âm bẻ nát vang lên.

“là nhóc...Kizari...???”

“Cái này...sao có thể...◌_◌...?!”

“Thằng nhóc đó...Còn là con người sao...!”

“Thật đúng nó là học sinh năm nhất U.A không thể...@@@...☀.☀...”

Bubble Girl, Ryukyu, Fat Gum...những anh hùng có mặt, thần sắc đều ngậy ngốc ra trước cảnh tượng mà họ đang chứng kiến.

Từ dưới hố sâu ấy, to lớn móng vuốt bằng đá của Chisaki đang bị người hai tay ôm lấy, nâng lên từng chút một.

Bóng người kia không hề mượn nhờ bất kì lực đẩy hay lực chống nào, thuần túy chỉ dùng sức mạnh, đã khiêng xuống đòn tấn công của Chisaki.

Một đòn tấn công với sức mạnh chỉ ít là mười tấn!

Và điều làm những anh hùng và cảnh sát kinh hãi nhất, đấy là vị anh hùng đó, đang bay!

Là bay, chân chính phi hành, không hề có dấu hiệu mượn dùng sức mạnh để trôi nổi như của Hado Nejire, hoặc là có cánh giống như anh hùng chim Haweyes.

Nếu như tính khả năng bay là một năng lực, thì người này, ít nhất cũng sở hữu từ hai năng lực trở lên. Thật là khó tin.

“Làm sao, mày lại... 𐄂(°Д°𐄂)!” –Chisaki giống như đã thú bị thương, điên cuồng gào thét.

Toàn bộ sức mạnh của hắn đều dồn vào cú công kích này, lại bị đối phương khiến lại, mà nhìn qua tựa hồ không hề mất bao nhiêu sức lực.

Ai nấy đều thấy được vẻ mặt tức giận cùng khiếp sợ của Chisaki.

“Ngươi nhiều lời lắm, đánh đi...◌_◌!”

Hitomi lạnh lẽo trả lời.

Nhìn vẻ ngoài thì dễ dàng, nhưng đặt vào trường hợp bản thân cậu mới biết, thật sự nhẹ nhõm như vậy sao?

Chênh lệch giữa cậu và hắn, cũng không lớn như tưởng tượng. Và còn hai tên của Liên Minh Tội Phạm đang nấp trong bóng tối hăm he chờ đợi sơ hở của cậu.

Nhưng mà, cậu không thể không tỏ vẻ mạnh mẽ...Bởi vì, phía sau Hitomi, vẫn còn người dân cần bảo vệ.

Cậu là chỗ dựa, là niềm tin của họ.

Đối mặt với một kẻ thù khủng khiếp như Chisaki.

Thậm chí gộp lại hết thấy anh hùng ở đây, bao gồm top chín Ryukyu cũng chỉ có thể thua nhiều thắng ít, còn có nguy cơ đoàn diệt rất cao.

Bởi vì nội một đòn tấn công vừa nãy của hắn, chắc chắn không ai có thể đỡ được.

Mà nhìn vóc hình khổng lồ của Chisaki, cùng với trên thân vết thương hồi phục nhanh chóng... Một cái có sức mạnh vượt trội, cộng thêm năng lực tự lành bá đạo, các anh hùng lấy cái gì để đánh?

Đằng sau bọn họ, còn có vô số dân chúng chưa kịp sơ tán, còn có cảnh sát nhiệt huyết chống đỡ, cho nên, dù chết, cũng không ai có ý nghĩ bỏ chạy cả.

Hì vọng duy nhất của toàn bộ anh hùng và cảnh sát bây giờ chính là cậu nhóc đang lơ lửng trên đó.

“Mày chết đi... Tao là vô đối... với sức mạnh này, mày đừng hòng chống cự... (ノ益々)” – Thần trí của Chisaki lần nữa bị đánh mất bởi cơn tức giận cùng sự quá tải năng lực.

Bốn chi của hắn hóa thành tàn ảnh, nhanh như chớp phong tỏa lấy Hitomi, bốn phương tám hướng toàn bộ là sắc bén gai nhọn ~~~ OÀNH ~~~ OANH ~~~ ẦM ~~~ RẦM ~~~... OÀNH... HHHH... hhhhhhhh... ~~~

Mấy chục mét phương viên, trực tiếp bị đòn tấn công của Chisaki cho hóa thành bụi bặm, khói đen bốc lên mù mịt, chướng khí ngút trời, tiếng kêu khóc dậy đất.

Vô số nhà cửa của dân chúng đều bị móng vuốt của Chisaki đánh cho sụp đổ, có cái tốc mái, có cái bay hơn một nửa, có gian hàng quét qua trở thành một đồng đồ nát.

“Anh hùng... anh hùng ở đâu...!”

“Mau cứu con tôi... (；∥ ∞ ∞)”

“Chạy đi... đừng ngồi đó chờ chết...!”

Người người gào thét, dân chúng khóc la, mặc dù các anh hùng ở gần đấy, Fat Gum, Night Eyes, Hado, Bubble Girl... tất cả, đều cố gắng cứu trợ.

Nhưng dù có cứu được ai đó vô danh thì tài sản của họ tám, chín phần mười chắc chắn đã bị phá hủy gần như hết thảy.

Mặt đất nát bấy, xung quanh đèn đường toàn bộ vỡ tan, hóa thành mảnh kính vụn bay đầy trời.

BOOM... MMMM... mmm...!

Một tiếng nổ rầm rầm vang lên, thế lửa bốc lên mù mịt, cả thiên không dường như đều nhuộm thành một màu đen nhánh.

Hắc ám là gì...?

Nếu như có câu trả lời, thì đấy chính là hiện tại...

Bởi vì, nó đã hàng lần!

Thê thảm cảnh tượng, cả một dãy phố tại chìm trong biển lửa, đâu đâu cũng thấy cây cối hư hại, nhà đá đổ nát, người chết, kẻ bị thương...

Thảm trạng, nơi nào cũng thấy.

Chỉ một vòng tấn công ngắn ngủn của Chisaki, đã khiến cho không biết bao nhiêu gia đình của mất nhà tan.

Mặc dù mục tiêu chính của hắn là Hitomi, nhưng dư ba tạo thành tổn thất là không tưởng.

Nếu không có Hitomi cản đường trước, liệu bao nhiêu người sẽ phải chết trong lần vây quét này đây?

Hitomi không rõ, cũng không thể trả lời câu hỏi này.

Nhưng cậu biết một điều rằng, hiện tại, sắp đến thời khắc chung kết Chisaki.

Ma pháp hấp thu, đã đạt đến đỉnh điểm, tích lũy năng lượng, đã tới mức cực hạn.

Và bây giờ, chính là lúc bạo phát nó ra.

....

“Mẹ ơi... mẹ đâu rồi...”

Núp trong góc tối của căn phòng, một bé gái đang thu mình thút thít.

Nhưng đáp lời của cô bé chỉ có tiếng gào khóc và âm thanh la ré ỉn ỏi từ xa truyền lại gần.

Rắc ~~~ rắc ~~~...

Đỉnh đầu bỗng vang lên vài tiếng kêu nho nhỏ, cô nhóc sững người, một đột mắt to tròn đen láy nhìn thẳng bên trên.

Tiếng khóc ngừng bật, cô nhóc hoảng sợ cố gắng đẩy đôi bàn chân, đôi tay bé nhỏ của mình bò ra khỏi trú ẩn.

Mặc dù còn ít tuổi, nhưng thường thức hàng ngày, bé vẫn biết.

Nhà là nơi thân thương, nơi che chở của bé, nhưng giờ đây, bé phải đi thôi...

Ngôi nhà, đã không còn nữa rồi!

Đôi chân ngắn cùn lon ton mà vội vã chạy đến cửa trước.

Chỉ cần mở nó ra, mở nó, sẽ thoát khỏi tình cảnh này, bé sẽ được gặp mẹ.

Oành ~~~... Oành ~~~

Phịch!

Bé ngồi bệt xuống đất, sắc mặt trắng toát.

Phía bên ngoài, không hề giống như tưởng tượng của bé.

Tội phạm, bé biết, nhưng anh hùng... sao không thấy?

Cảnh vật quen thuộc, hàng xóm của bé, chỉ còn lại là một đồng hoang tàn đổ nát mà thôi.

Hai hàng nước mắt trào dâng, chỉ trực chảy dài trên gò má phúng phính đã lấm lem đất cát ấy.

Nhưng bé không khóc, phải kiên cường, bé phải trốn khỏi đây, đến nơi có các chú cảnh sát và các anh hùng mạnh mẽ thôi.

Đúng rồi, All Might, thần tượng của bé... bé sẽ tới đó. Chú ấy là mạnh nhất, ở gần chú ấy, sẽ không kẻ xấu nào dám hại bé cả.

“Nhóc... mau chạy đi... (ノ益ッ!)”

Hốt nhiên, bé nghe thấy tiếng gọi, cái đầu nhỏ ngơ ngác quay sang, thì ra là một chú cảnh sát. Nhưng sao chú trông hốt hoảng thế nhỉ, còn bảo bé chạy nhanh nữa...

Vù ~~~

Bé cảm giác trên đầu nặng nặng, có chút lạnh lẽo... hình như có thứ gì đó to lắm, ở phía trên bé, bóng của bé, bị che mất rồi.

ẦM ~~~

Một con bàn chân to lớn đột ngột giáng xuống, dưới cái nhìn hốt hoảng của viên cảnh sát cùng với mấy vị anh hùng, hạ thẳng ngay vị trí của cô bé.

...Và, nhấn chìm mọi thứ vào bóng tối!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thư Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 177: Uy lực của ma pháp (5)

“QUÂN TÀN ÁC...CCC...cccc...~~~~~ (ノ益ッ!)...~~~~~” – Fat Gum hai con mắt như muốn nứt ra, đôi tay đang giờ lên của anh mắc nghẹn giữa không trung siết chặt lại.

Con ngroi của Fat Gum đã đỏ ngầu như nhuộm máu.

Uỳnh...!

Một bóng đen xẹt ngang qua Fat Gum, đó là một cặp cánh to lớn cùng với thân hình đồ sộ.

“Big Flame...!!!”

Giọng của Ryukyu gào thét vang vọng cả bầu trời, từng luồng hỏa diễm nóng rực từ mồm rồng hướng đôi bàn chân của Chisaki phun tới, tưởng chừng muốn đốt cháy toàn bộ thể gian.

Nhưng, những đòn tấn công của họ, sao mà giống như trúng chọi với đá vậy.

Cặp trảo khổng lồ mà sắc bén của Chisaki, hoàn toàn được hấn tái cấu trúc và tạo nên bằng địa thạch, công kích nóng bỏng của Ryukyu chẳng gây được chút xú thương tổn nào lên tứ chi của Chisaki hết.

“Cho tao cút đi...con kiến hôi... (ㄱㄴㄴ)!” ~~~ BÓP ~~~ Kèm theo tiếng tiếng hét là thanh âm va chạm chất chúa.

Chisaki nhấc lên móng vuốt, một trảo đập bay Ryukyu...Hình thể to lớn của cô, trước mặt hấn, quả thực chẳng là gì cả.

Vù ~~~

Centipender bốn cái chân rết xúc tu bắn ra tựa như sợi dây thừng quấn quanh một chân của Chisaki.

Nhưng là, sức mạnh của anh, so với hấn, sao mà nhỏ bé vô cùng.

Thật giống như một con châu chấu đang cố gắng lay động chiếc xe cồng kềnh gấp nó hàng trăm, hàng ngàn lần vậy.

Chisaki phẩy Centipender giống phẩy ruồi, hai chân của hấn khê máy động liền tạo ra áp lực gió cực kỳ lớn, hất tung Centipender bay xa gần bốn, năm mét, dính vào một bức tường, đánh mất luôn sức chiến đấu.

Trên mặt của các anh hùng lộ vẻ tuyệt vọng.

Sir Night Eyes thần sắc có chút run rẩy, tương lai này, giống như không nằm trong cảnh mà ông đã nhìn thấy.

“Nhóc Kizari đâu rồi...☹_...?” –Togata Mirio bỗng hét lớn, khiến tất cả giật mình.

Đúng vậy, thằng nhóc đó, hồi nãy đã bộc lộ cho bọn họ thấy một sức mạnh không thể tin nổi.

Nhưng bây giờ, nó ở đâu...?

Chẳng lẽ Kizari đã chết dưới đòn tấn công khủng khiếp của Chisaki...

Suy nghĩ rừng rợn ấy thoáng qua, càng làm tăng thêm sự hoảng loạn và bất lực của từng người ở đây.

Một sinh mạng quý giá vừa mới chết trước mặt họ...chỉ là một cô nhóc chưa đầy năm tuổi mà thôi.

Và giờ đây, niềm tin của họ, đã đứng trên bờ vực sụp đổ.

Ryukyu nằm bất tỉnh nhân sự, Centipender gãy tay gục ngã trên nền đá lạnh giá, Fat Gum máu chảy đầm dề, Sir Night Eyes nửa quỳ trên mặt đất.

Năng lực của Aizawa thì không có tác dụng với cơ thể đã hợp nhất với Noumu của Chisaki.

Đêm đen của sự tà ác, đang dần dần bao trùm toàn bộ nơi đây.

...

Hitomi cảm thấy bản thân đang gánh trên vai một tòa núi nặng vô song, thậm chí so với ban nãy đỡ lại đòn công kích của Chisaki còn lớn hơn vô số lần.

Cú đập chân của hấn, không chỉ ẩn chứa sức mạnh, mà còn là trọng lượng của một con quái vật cao đến mười mét, nặng mấy chục tấn.

Chỉ một dặm của hấn thôi, Hitomi đã suýt chút bị đè bẹp tại chỗ, mũ giáp của cậu, nứt toác ra, một nửa đã chôn vùi tại đất đá, nửa còn lại, rách burom rướm máu.

Nhưng mà, Hitomi không hề hối hận!

Cậu không hối hận, khi lao đến cứu lấy tính mạng của cô nhóc đang run rẩy núp dưới người mình.

Giờ thì, Hitomi đã hiểu, vì sao, Togata sen-pai, mặc dù ở trong thế yếu, mặc dù mất đi năng lực, vẫn có thể chống cự với tên Chiskai lâu đến thế.

Bởi vì, anh có thứ cần phải bảo vệ.

Không phải là rộng rãi dân chúng, mà chỉ là một cô bé thôi, cô bé ấy, là Eri.

Và Hitomi, cũng vậy!

Cô nhóc này, chẳng khác gì những đứa em của cậu ở viện mồ côi cả...

Thần thái của cô bé, ánh mắt, gương mặt, thật giống hệt cậu năm đó, đã từng vô lực nhìn cha mẹ rời đi, và chết!

“Đừng sợ...có anh tồn tại, không ai có thể tổn thương được em...!”

Hitomi nở một nụ cười nhẹ giọng nói, “Chờ anh đánh bại tên ác nhân này, chúng ta nói chuyện tiếp nhé...!”

Không đợi cô bé trả lời, Hitomi bỗng xoay người, gầm lên:

“UPPER...BIỂN THÂN...(ノ益ㇿ)!!!”

Cróp...~~~~ Cơ thể cậu đột nhiên nổ bom bốp, từng khối bắp thịt lấy mắt thương thấy được nhanh chóng phồng to, bành trướng gấp hai, ba lần.

[Vì tội nghiệt của mình, hôm nay, chính là ngày tàn của ngươi, Chisaki...▶_◀...]

Crắc ~~~

Nho nhỏ thanh âm, giống như tiếng đá vụn nát ra, mặc dù cực kỳ nhỏ bé, nhưng khiến toàn bộ anh hùng cùng cảnh sát bỗng sửng sốt.

Bởi vì nó xuất phát từ dưới mặt đất do chính móng vuốt của Chisaki đang đè bẹp lên.

“HỦM...(- -)!”

Chisaki đột nhiên cảm giác tựa hồ có cổ lực lượng đang tác động vào chân hắn.

Crắc ~~~ rắc ~~~ rắc ~~~

“Cho ta....Lên...mmm....NNNNN....NNNN....~~~~”

OÀNH ~~~~

Đại địa rung động...

Dưới ánh mắt kinh hãi của vô số người, cặp chân tiền sử cự thú của Chisaki, từng chút một, từng chút một, bị hai con bàn tay lực lưỡng, ôm chặt lấy, nâng lên khỏi mặt đất.

“Là Kizari-kun...Cậu ấy chưa chết...Ta biết mà...”

Fat Gum hai mắt lập lòe ánh sáng, dù Hitomi ngoại hình đã trở nên lực lưỡng, vạm vỡ vô cùng, nhưng khuôn mặt và bộ trang phục đó, chưa lúc nào thay đổi.

Và quan trọng hơn hết, là bên dưới người cậu, một bóng hình nho nhỏ đang vúi lấy áo choàng của Hitomi, to tròn đen láy con ngươi tỏa ra vô số vì sao nhỏ.

Cô bé năm tuổi ấy, vẫn còn sống...

Bởi lẽ, có một vị anh hùng đang sẵn sàng xả thân, che chở cho cô!

“CHISAKI...iiiiiii...IIIII...~~~~!” – Tiếng hét của Hitomi âm vang chín tầng trời, đôi tay cậu tựa như gọng kìm, bóp chặt lấy cẳng chân của Chisaki, không để cho hắn có bất kì cơ hội giãy dụa nào.

“Nhải ranh...Mày không chết...Σ(ノ°Д°;)!” – Chiskai điên tiết thật sự, tất cả những gì có thể, hắn đã tung ra, vậy mà kẻ địch vẫn còn sống.

Cái này chẳng khác gì một bạt tay tát thẳng vào tâm linh của Chisaki, lần đầu tiên trong đời, hắn sinh ra cảm giác sợ hãi.

ẦM ~~~ ẦM ~~~ ầm...mmmm...MMMM....~~~~

Chisaki cố gắng vùng vẫy, bao nhiêu sức lực dồn hết vào cặp chân đá, cố gắng hát vang Hitomi ra khỏi thân thể.

Nhưng bao nhiêu nỗ lực của hắn, đều giống như là muối bỏ bể.

Từng bước một, khí thế mỗi lúc một tăng lên, cơ bắp căng ra hết cỡ, bình thường con kiến, chính là nỗ lực cả vạn lần, cũng đừng hòng ảnh hưởng đến con voi. Mà Hitomi lúc này chính là một con kiến nho nhỏ với sức mạnh bá đạo, sẵn sàng nghiền nát hết thảy những gì dám cản đường bản thân, kể cả một quái vật khổng lồ như Chisaki.

PẶc!

“Hôm nay, là thời điểm đền tội của ngươi, Chisaki...!”

Đạp mạnh chân xuống nền đá, mặt đất một trận rung rinh không ngớt, Hitomi cả người bắt đầu xoay vòng, dưới ánh mắt kinh hãi của toàn bộ anh hùng và cảnh sát, kéo theo Chisaki hóa thành lốc xoáy bay vút lên trời cao.

“AAA.....aaaa...thả ta xuống...thằng nhãi chết tiệt...ㄥ(㊄*ㄥ*㊄)ㄥ!”

Cách xa hàng trăm mét mà mọi người vẫn còn nghe được tiếng gầm rống dữ tợn của Chisaki và thấy rõ mồn một dòng khí lưu loạn chảy dưới cái xoáy gió khổng lồ do chính Chisaki tạo nên.

“Người biết tại sao, này giờ ta không hề hoàn thù, mà mặc kệ người đánh đập hà...Chisaki...!”

Thanh âm lạnh giá của Hitomi vang lên, nhưng Chisaki đã không còn đủ tỉnh táo để trả lời nữa.

Hai mắt hần trắng dã, đầu óc dường như đã mê muội sau hàng trăm vòng xoay liên tục như thế.

“Hôm nay, người sẽ là kẻ đầu tiên được tận mắt chứng kiến uy lực của ma pháp kết hợp với sức mạnh cá nhân...!”

ẦM!!!

Hitomi cả người thả lỏng, rơi xuống mặt đất, nhìn lên không trung Chisaki đang hóa thành một điểm đen rớt tự do càng lúc càng nhanh.

Bàn tay phải của cậu chậm rãi nhấc lên, một vòng số liệu ánh sáng mà chỉ Hitomi mới nhìn thấy đột ngột xuất hiện quanh tay cậu.

Và nó, nhắm ngay hướng Chisaki.

“Ma thuật, Giải Phóng – Emission Magic...!!!”

Nhỏ giọng một câu thì thầm, nhưng chẳng khác gì giạt vỡ ra chốt khóa của trái lựu đạn.

Hitomi thể lực nhanh chóng biến mất, không những thế, Psion, ma lực, vân vân, đều bị rút cạn hơn một nửa.

Trong nháy mắt, một luồng sóng trùng kích từ Hitomi bùng lan tỏa bốn phương tám hướng, đẩy ngã phương viên mười mét bán kính toàn bộ người...

CHIU...UUUUU....~~~~

Người ta chỉ thấy được bàn tay của Hitomi hoa lên, và một chùm sáng chói lóa, nhìn ảm áp nhưng lại nóng bỏng đến tận cùng, giống như tia chớp xé rách trời cao, bắn thẳng về phía Chisaki.

Giây phút và chạm ấy, toàn thể người xem, bỗng co rụt mắt lại vì cực độ chói lóa.

OÀNH ~~~~

Thanh âm đinh tai nhức óc vang lên khắp bầu trời.

Một đám mây hình nấm khổng lồ ngay tại vị trí của Chisaki, và từ chính giữa trung tâm truyền ra một luồng áp suất khí quyển thổi cây cối chung quanh ngã ràn rạt, gió lốc, cát bụi bay đầy trời.

Hitomi vội vã lao tới dùng áo choàng che chắn cô bé khỏi dư âm sau đòn tấn công của mình.

Toàn bộ phương viên một trăm mét, đều trở thành một mớ hỗn độn sau cuộc chiến tranh tàn khốc.

Nhưng mà, mọi thứ, rốt cuộc đã kết thúc!

P/S: đánh xong rồi, viết PK cho hay mà khó quá...nhiều lúc muốn viết lên cao trào nhưng rốt cuộc bút lực không đủ, thôi thì đành tới đó.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Mưu đồ Của Liên Minh Tội Phạm

Khói lửa và chiến tranh...tà ác cùng chính nghĩa, cuối cùng đã phân ra thắng bại.

Hitomi khẽ thổi một hơi, xua tan quanh người khói bụi, lại nhìn bên dưới áo choàng mình nhỏ bé thân ảnh đang khép nép co ro, trù mến xoa đầu cô nhóc nói:

“Mọi chuyện ổn rồi...Ác nhân đã bị anh đánh đuổi đi...Em đừng sợ nữa...!”

“Thật sao...◉___◉...???”—Tròn to mà trong veo đôi mắt ngây ngô hỏi, “Cảm ơn Oni-san...!”

Crắc ~~~~

“Khụ...Khụ...Mọi người có sao không...Ryukyu, Night Eyes, còn tốt đấy chứ...(0~0)!?”

Giọng của Fat Gum từ một đồng đồ nát bên lề đường truyền tới. Hiển nhiên là dư chấn sau vụ nổ đã chôn vùi anh dưới đồng cát đá đó.

“Tôi còn khỏe...!”

“Tôi vẫn được...Mirio cùng với Eri không có chuyện gì...!”

“Chúng ta ở đây...!”

Liên tiếp thanh âm của từng thành viên xác nhận bản thân bình an, may mắn là vụ nổ ở khoảng cách rất xa. Dù áp suất của nó hết sức mạnh mẽ, nhưng dư uy lan tỏa còn lại không đủ mạnh mẽ để gây tổn thương cho các anh hùng, cảnh sát và dân chúng nơi đây.

Hốt nhiên, Hitomi khẽ cau mày, cậu vừa mới thoáng cảm nhận được sóng sinh mệnh đập dồn cực kỳ yếu ớt, vị trí của nó, trùng khớp ngay tại chỗ rớt của Chisaki.

Vù ~~~

Hốt nhiên, gió nổi lên, thổi tan đi toàn bộ sương mờ, ở ngay địa điểm rơi rụng chỗ Chisaki, xuất hiện hai bóng hình.

“Các người... ㊦ ㊦???”

Tập thể mọi người ở đây, gần như hóa đá, nhìn chòng chọc vào hai kẻ lạ mặt mới hiện thân ấy.

Bọn chúng, không ai khác, chính là Shigaraki Tomura và Kurogiri của Liên Minh Tội Phạm.

Hiển nhiên, chúng ẩn nấp từ nãy đến giờ, tại thời điểm toàn bộ anh hùng và cảnh sát đã cạn kiệt sức lực, lúc này mới lộ đầu ra.

“Xin chào, bọn anh hùng...chắc tao không cần giới thiệu lại bản thân nhỉ...!”

Shigaraki gãi gãi cái cổ, giọng nói khàn khàn giống như đã mất đi hết sức sống, hắn ta nhìn xuống bên cạnh.

Dưới chân bọn hắn, là thân thể của Chisaki.

Nói đúng hơn, nó chỉ còn là một phần tàn dư, một phần tư có thể của hắn mà thôi.

Nguyên bản mười mét khổng lồ quái vật, giờ chỉ sót lại mỗi một cánh tay trái, cả thân hình bị cắt mất ba phần tư, khuôn mặt hoàn toàn bị móp méo.

Ấy thế mà, Chisaki vẫn chưa hề chết, sinh mệnh lực của hắn, cực kì ương ngạnh.

Nhưng nếu không có sự trợ giúp từ bên ngoài, thì rất nhanh thôi, Chisaki sẽ chết. Bởi vì hắn thân thể đã bị ma pháp thức của Hitomi hủy hoại, thừa số năng lực chắc chắn cũng bị tổn hại ít nhiều.

Với tình trạng thương thế nặng như trước mắt, muốn cứu sống Chisaki hoàn hảo trở lại, chỉ có hai chữ kì tích có thể diễn tả thôi.

Và ý định của băng Liên Minh Tội Phạm rõ ràng không phải như thế, nhìn cái cách chúng đập thẳng lên mặt Chisaki là đủ hiểu, băng Bát Tịnh, đã bị đối phương lợi dụng.

Hitomi hai mắt như điện xẹt, áo choàng thả ra quần canh bé gái, ngăn không cho em thấy khung cảnh tàn ác này.

Hai cánh tay cậu bắt đầu nổi từng đọt gân xanh.

Hitomi muốn nhân lúc hai tên tội phạm sơ hở nhất để dùng lấy siêu cao tốc độ mà hạ gục chúng.

Có điều, cậu phải thất vọng rồi.

Kurogiri so với Shigaraki rõ ràng tinh táo hơn nhiều, ánh mắt của hắn luôn đặt chăm chăm lên người Hitomi, vì hắn biết, ở đây chỉ có cậu mới uy hiếp được đến bọn chúng.

“Chúng ta nên đi thôi...Shigaraki...ông chủ lớn muốn thân thể của Chisaki được bảo quản cho công việc sản xuất...” – Kurogiri bình thản giọng nói, cũng không chút nào che lấp.

Shigaraki Tomura thần sắc toát lên vẻ khó chịu, nhưng rốt cuộc gật đầu trả lời:

“Tốt, ông ấy đã muốn thế, vậy đi về...!”

Hắn ta nói xong, đẩy tay thân hình bỗng quay sang đứng xa xa Hitomi, thanh âm đặc ý nói:

“Không lâu nữa đâu...ngày tàn của tội bây sẽ tới...All Might...ha ha...có thể bọn bây sẽ vĩnh viễn không được gặp hắn nữa... (— —)...Đến lúc đó, tao sẽ cho cả xã hội anh hùng này biến mất...!!!”

Shigaraki dứ dứ, không đợi bên anh hùng có động tác gì, Kurogiri đã cuốn lấy hắn cùng với tàn dư của Chisaki biến mất theo làn khói đen mù mịt, dường như chưa từng xuất hiện qua vậy.

Ầm...mmmm...~

Fat Gum đập mạnh tay lên mặt đất, gầm gừ giận dữ nói, “Quân khốn kiếp, lũ ác nhân đó, cứ thích thì đến, xong là bỏ đi...Anh hùng chúng ta chỉ có bị động chờ chúng công kích thôi sao... (ノ益益)”

“Bình tĩnh...Fat, việc cần làm hiện tại là cứu giúp người gặp nạn, chúng ta sẽ giao quá trình điều tra cho cảnh sát...!”

Đúng lúc này, từ phía dưới đồng đồ nát tại biệt thự Băng Bát Tĩnh, bỗng có tiếng bước chân vọng ra.

Mọi người sắc mặt co rụt, hướng phía cổng chính thần thái dè chừng.

Có điều, thấy người mới xuất hiện ấy, họ thở phào nhẹ nhõm.

Thì ra là băng Lockrock cùng Freezing.

Cứ ngỡ rằng họ bị chôn vùi, không ngờ vẫn còn sống để chạy thoát.

Nhưng tình trạng của các anh hùng này không mấy tốt đẹp cho lắm.

Lockrock tay phải vẫn còn chảy máu ròng ròng, Freezing áo khoác đỏ ngòm, mỗi bước đi của anh lại nhỏ từng giọt máu rơi tí tách.

Các Pro Hero đằng sau, có người bất tỉnh, được cảnh sát dìu, có người cà nhắc lê lét từng chút một.

Trang phục của họ, đều đã rách te tua xơ mướp, nhìn qua thật giống một đám ăn mày.

Píp ~~~ píp ~~~ píp ~~~

Kéo dài dằng dặc mà quen thuộc tiếng còi xe, lại toát nên một cảm giác an toàn bao bọc khắp toàn thể nhân viên nơi đây.

Chưa đầy nửa phút sau, một đội ngũ dài dằng dặc xe cảnh sát xuất hiện, những xe này vừa thắng gấp, lập tức trên xe nhảy xuống một tốp đặc công mang khiên, cầm súng đứng dàn trận hình xung quanh.

Đồng thời, mọi người còn thấy được hai vị anh hùng nặng ký, đó là Hạng Hai Hệ Hỏa, Endeavor, cùng với No.5 Edge Shot.

Yên tâm...lần này là chân chính yên tâm!

Top năm anh hùng đứng đầu, và năm vị anh hùng đứng sau, lực chấn nhiếp, hoàn toàn khác nhau. Chỉ ít, Ryukyu có thể không chịu được một kích của Chisaki, mà Endeavor và Edge Shot thì khác biệt.

Đội ngũ cảnh sát nhanh chóng đưa xe cứu thương tới, nâng người đang nằm trong trạng thái nguy kịch nhanh chóng đến bệnh viện.

Một tốp khác chia ra tìm kiếm dân thường gặp nạn, bắt đầu dập tắt lửa còn âm ỉ cháy ở tại những công trình kia.

Nguyên cả một con đường phố dài trăm mét đều đã bị phong tỏa, chờ đợi các sĩ quan cấp cao đến kiểm soát và điều tra tình hình.

Ngài đội trưởng cảnh sát cũng chịu phải vết thương không nhỏ, đã bất tỉnh nhân sự và được đưa lên xe cấp cứu.

Các anh hùng khác, dẫu nặng hay nhẹ, đều đồng thời lên xe di chuyển tới bệnh viện.

Hitomi mang theo bé gái năm tuổi, cùng với Togata sen-pai, bé Eri và Aizawa sen-sei đi theo đoàn người.

Đoán chừng họ còn phải đưa ra một phen tường trình diễn giải quá trình chiến đấu ngày hôm nay.

Tuy nhiên, chiến dịch càn quét băng đảng Bát Tĩnh, giờ phút này, đã được vẽ nên một dấu tròn chấm hết.

Nhưng những âm mưu kế tiếp nó, vẫn còn đang được ấp ủ âm thầm trong bóng tối.

...

“Nghĩ gì vậy...Kizari...(0.0)...!?”

Mirio hỏi khi thấy Hitomi đáng vẻ trầm tư sâu sắc.

“Cũng không phải quá to tát, sen-pai, em đang thắc mắc ý nghĩa thật sự câu nói của hai tên Liên Minh Tội Phạm đó...(- -)!”

“Ồ, câu gì...(0,0)!?” – Mirio hứng thú hỏi dò.

“Hắn ta nói rằng, Chisaki sẽ được kẻ đứng sau màn sử dụng để sản xuất thứ gì đấy...”

Hitomi lấp lửng câu nói, phần còn lại, cậu không muốn hở ra, vì phong hiểm tiết lộ là quá lớn.

[Đối phó với All Might, nhưng ông ấy đã đi đảo I-Island... làm sao chúng có thể... Trừ phi... ►_◄]

Hitomi nào tưởng tượng ra hàng loạt biến cố, cảnh tượng có thể diễn biến... nhưng cậu thật sự không đoán ra được, bọn chúng sẽ làm gì.

I-Island là một bán đảo thiên về công nghệ, mà ở đó, thế lực của Liên Minh Tội Phạm còn lâu mới đuối tay ra được.

Vậy thì, lời đe dọa của hắn, là lời nói ác ý thông thường, hay là còn có âm mưu nào khác?

Hitomi có chút đau đầu, chợt cảm thấy bả vai mình nặng nề.

Cậu nhìn sang, thì ra là bé gái nhỏ tuổi cậu cứu lúc trước, đang tựa đầu lên vai cậu ngủ gục.

Phía đối diện, Eri cũng lúc lắc chiếc sừng nhỏ nhắn trên trán, gối lên chân Mirio thiếp đi.

Mọi chuyện ngày hôm nay, có lẽ đã quá sức chịu đựng đối với hai tâm hồn nhỏ nhoi như thế. Mirio và Hitomi đồng thời nhìn nhau, hiểu ý, ngưng cuộc trò chuyện lại.

Khoảnh khắc hiện tại, chính là phút giây bình yên sau những đau thương và mất mát.

Ai dám nói chắc rằng, bố mẹ của cô nhóc năm tuổi này, vẫn còn sống sót sau trận đại chiến khi nãy.

Không người nào có thể khẳng định, thương vong vừa qua là con số không.

Những thời điểm như bây giờ, chính là khoảng thời gian đáng giá trân trọng nhất.

Hitomi chìm sâu vào hồi ức, làm giảm đi một môi và tác dụng phụ đến từ việc sử dụng năng lực kèm ma pháp.

Nó đã không còn cường liệt như khi ở thế giới ma pháp nữa... Nhưng mà, cũng không hoàn toàn tiêu biến hẳn.

Trong lúc mơ màng, Hitomi cũng chìm vào giấc ngủ khi nào không hay.

p/s: Cảm ơn bạn phattannguyen4994@ đã buff phiếu. Ghi nhận số chương đang nợ là 3c!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: Vô đề

Khi Hitomi tỉnh lại thì xe đã tới trước cổng bệnh viện Dagoka.

Nơi đây là bệnh viện lớn nhất, đồng thời có chất lượng tốt nhất trong cả thành phố.

Từng đoàn người bắt đầu di chuyển vào trong, Hitomi và Mirio vỗ vỗ đầu đánh thức hai thiên thần đang ngủ, sau đó dẫn hai cô nhóc tiến vào bệnh viện để điều trị.

“Em tên là gì nhi... (0,0)!?”- Hitomi cúi đầu hỏi con bé.

Bây giờ, cậu mới sực nhớ ra, cậu vẫn chưa hề biết danh tính của cô nhóc như thế nào.

“Toka... Hatsuna Toka...” – Con nhỏ lấp bắp nói, “Onii – sann... anh gọi... là gì... 〇___〇?!”

“Tên của anh là Kizari Hitomi, em thích gọi Kizari hay Hitomi – san đều được... (^.^)”

“Vậy em gọi Hitomi – san nhé...” – Toka nín nín tay áo của Hitomi, chỉ về phía Eri, nhỏ giọng thì thầm, “Chị ấy khuôn mặt sao buồn vậy anh... (0.0)!?”

“Bởi vì chị ấy bị tội phạm tấn công đó... chút nữa em nhớ trò chuyện với chị ấy, để chị bớt sợ hãi nhé... (^o^)”

“Vâng!”

Toka lúc lắc đầu nhỏ, bím tóc sừng dê trên đầu đung đưa qua lại trông thật ngộ nghĩnh.

Trong lúc cả đám đứng tại sảnh chờ đến lượt mình vô, Toka lon ton tới gần Eri và bắt chuyện với nhau.

Ban đầu, Eri còn có vẻ rụt rè e ngại, nhưng Toka thực sự quá bé, đứng so với Eri còn muốn lùn nửa cái đầu, bởi vậy rất nhanh, Eri sợ e dè đã biến mất, thay vào đó, hai cô nhóc túm vào nói chuyện với nhau.

Toka tuy nhỏ xíu, nhưng có thể thông minh lanh lợi lắm, Hitomi để ý thấy vài lần Eri bật cười khúc khích trước Toka.

Mười phút sau, đến phiên bọn họ chữa trị.

Bởi lẽ thương tích của bốn người đều không quá cao, nguy hiểm đến mức cấp cứu, nên mới phải chờ lâu như thế.

Bệnh viện luôn giành quyền ưu tiên cho những nạn nhân đang hấp hối.

Vấn đề này, không ai có ý kiến gì.

“Chút nữa cứ để bác sĩ lo liệu hết, hai đứa đừng lo lắng gì nhé!”

Mirio cúi đầu xuống, nở nụ cười tươi rói trên khuôn mặt đầy vết xước của anh, rặng rờ nói với hai đứa bé.

“Ừm... Eri nhất định sẽ ngoan...!”

“Toka cũng thế...!”

Hai đứa nhỏ tranh nhau nói, tựa hồ, không khí u buồn lúc trước đã bay biến đi đâu hết.

Lo cho mấy đứa nhóc xong, tạm thời có bác sĩ cùng với các anh hùng chuyên đứng trực hai tư trên hai tư, ắt hẳn không có vấn đề gì đáng ngại.

Hitomi chỉ còn mỗi việc là tường trình lại vụ việc mà thôi.

Nhưng bản thân cậu cảm giác mình hôm nay đã bộc lộ ra bài tẩy hơi nhiều, đồng thời bị Liên Minh Tội Phạm nhìn chăm chăm.

Thêm vào đó, lời đe dọa của chúng cứ văng vẳng bên tai Hitomi, khiến trong lòng cậu luôn tồn tại cảm giác bất an nào đó.

Hitomi đã yêu cầu bên phía cảnh sát giấu đi danh tính của cậu, cộng thêm sự giúp đỡ của Sir Night Eyes, chuyện tình đã chuyển sang thành tất cả anh hùng hợp lực diệt trừ một băng đảng tội phạm cỡ lớn đang mưu đồ gây nguy hại cho xã hội.

Ngoài ra, những thành viên khác của băng như Rappa, Tengai hay Chronoa cũng cung cấp phần nào tin tức về chi tiết hợp tác giữa Liên Minh Tội Phạm và Băng Bất Tịnh.

....

Về đến nhà Yaoyozoru, Hitomi quăng thả người lên ghế, mệt mỏi thở dài.

Minami bọn họ đã xách ba lô về trường từ vài ngày trước, Momo hiện tại không có ở nhà, hai bà giúp việc thì xin phép tạm nghỉ, ông bà Shigeo thì bận bịu công việc túi bụi.

Rất cuộc, chỉ còn mình cậu ở đây.

“Có lẽ, phải cân nhắc đi đảo I-Island càng sớm càng tốt (´・ω・`)! ”

Vốn dĩ, Hitomi định coi chuyến đi ở I-Island như là một kì nghỉ khỏe ngăn ngày cho bản thân cùng với Momo và vài bạn khác lớp 1-A.

Nhưng sau khi nghe được lời tuyên bố của Chisaki, cậu cảm thấy được, lần này du lịch, sự tình, chỉ sợ không đơn giản như vậy.

Có điều, nếu như bọn chúng có kế hoạch nhắm vào All Might, thì việc góp mặt của cậu, chính là nhân tố bất ngờ để phá hủy bọn chúng không kịp trở tay.

Theo lịch trình thì ngày mốt, cậu mới phải lên máy bay tới đó, và sẽ có khoảng năm, ba ngày vui chơi thỏa thích.

Tuy nhiên, bây giờ, Hitomi quyết định đẩy nhanh tiến trình.

Mà muốn làm như thế, thì cậu cần nhờ sự trợ giúp của Momo.

[Không biết cô ấy có rõ vụ hôm nay không nhì...(-.-)...chỉ sợ khó lòng mà giấu được, đến lúc ấy lại ăn một châu la nữa thì khổ...(0 0)!]

La thì không sợ, chỉ là đau lòng bạn gái khóc thôi.

Hitomi đời này có nhiều điều khó chịu, một trong đó, chính là người thân phải chảy nước mắt, mà nguyên nhân còn đến từ chính mình.

Bây giờ tối, Momo trở về nhà.

Hitomi nhìn cái dáng vẻ hớn hờ của cô bé thì biết chắc, cô nàng hiển nhiên không hề rõ ràng vụ việc vừa mới kết thúc sáng nay.

Hitomi gắng hỏi Momo, mới hiểu được, cô nàng đã thành công rủ rê bốn bạn gái còn lại của lớp 1-A tham gia chuyến đi cùng với hai đứa nó.

Momo có được bốn vé ngoài lề, cộng thêm cô bé, là vừa đủ năm thành viên nữ của cả lớp.

Hitomi một phen kì kèo, nhờ vả, rồi cuộc thuyết phục được Momo giúp cậu đẩy sớm lịch trình đi đến I-Island, và tất nhiên, cô nàng cũng sẽ đi cùng chuyến với cậu.

Sau khi hẹn giờ, là vào buổi trưa ngày mai sẽ khởi hành, Momo bắt đầu liên lạc và thông báo với những bạn nữ khác, theo thứ tự là Jiro, Ashido, Asui cùng với Ochaco.

Hoàn thành xong toàn bộ công việc, hai đứa tụi nó thở phào, bỗng nhiên, Hitomi vỗ vỗ đầu mình, kêu lên:

“Quên mất...chúng ta còn chưa làm bữa tối nữa...Momo-chan...(T^T)...!”

“Ý chết...mình cũng quên bég...(-.-)!”

“Vây cùng vô bếp làm nhé...(^.^)”

Hitomi chủ động đứng dậy kéo tay cô bé.

Mặc dù quan hệ xác định, nhưng Momo đôi khi vẫn khá ngượng ngùng, đặc biệt là khi ở chốn đông người.

Mà hiện tại, ở nhà, ông bà Yaoyozoru không có mặt, người giúp việc đều nghỉ hết, cũng không có gì phải dè dặt cả, cô bé khép nép theo chân Hitomi, trong veo đôi mắt giống như làn thu thủy gọn sóng, giây phút chạm với ánh nhìn của bạn trai mình, trái tim nhỏ bé bỗng đập bình bịch liên hồi.

[Cậu ấy...thật ám áp...]

Dù có là bao nhiêu lần đi chẳng nữa, mỗi khi bên cạnh Hitomi, Momo đều cảm giác lâng lâng khó tả, một cảm giác được bao bọc, chở che, khiến cô vô lực mà chìm đắm trong đó.

“Này...lại bay bổng ở đâu rồi...(0.0)...!”

Hitomi khẽ búng nhẹ vô trán cô bé, Momo “Úi da...” một tiếng, khuôn mặt đáng thương nhìn Hitomi xoa xoa trán hờn dỗi nói, “Tự dưng búng mình làm chi...(-.-)!”

“Đi với mình sao toàn nghĩ thơ thần ở đâu thế...Tương tư ai à...?”

“Làm gì có...☹_☹!”

Momo khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vội vã trả lời. Chợt nhìn thấy vẻ cười cợt hiện ra trên thần thái của bạn trai, cô hiểu ngay rằng mình lại bị trêu chọc.

“Thích bắt nạt tớ hoài zậy...(~.~)!” –Momo nhú nhú mũi nhỏ, hừ một tiếng, bàn tay xinh xắn luồn qua hông, tiện đà véo Hitomi một cái.

“Ách...!” – Hitomi sắc mặt cứng đờ.

“Lần sau còn dám đùa mình...Coi chừng véo chết cậu đó...Hừ...(▀~▀)!”

Momo thấy phản ứng của bạn trai, tỏ ra hài lòng, cảm thấy lời “uy hiếp” của bản thân có hiệu quả, nụ cười đắc ý nở trên môi.

Hitomi khoe miệng có chút co giật...

[Momo này, không phải định làm thiệt chứ...@@@@@...]

Năm phút sau

Trong bếp, Hitomi máy móc ngồi nhặt từng bó rau, một bên lại thái hành cùng tỏi.

Đó quả là một cái bi thương cổ sự.

Momo phụ trách công đoạn nấu nướng, còn lại khâu chuẩn bị thức ăn, Hitomi đành trở thành “cu li” lo liệu gần hết.

Cô bé nói, đây chính là trừng phạt nhỏ, cho cái tội dám “Không tin tưởng bạn gái”, nếu tái phạm, hình phạt còn nặng hơn.

[Đời đúng là...trái ngược mà...(-.-)...]

“Xong chưa nhì, Hitomi –kun...mình nấu đây...”

Momo cúi người bê lấy chồng gia vị cùng rau dưa đã thái sẵn, bắc chảo và bắt đầu nôi lửa.

Hít hà ~~~

“Cậu làm món gì thơm thế...(0.0)!?”

“Tôi xem đi ông tướng...!”

Momo trả lời một câu lấp lửng, khẽ hát vu vơ theo một giao điệu nhạc trẻ khá vui tai.

Chợt, cô đỏ mặt hô lên, “Nè...Hitomi, mình còn đang chiến dờ dang đó...!”

Đôi tay lực lưỡng mà cứng cáp vòng qua eo cô, người đằng sau tiến tới, thổi nhẹ vào mái tóc của cô bé, thì thào, “Cậu còn hấp dẫn hơn chúng nữa đấy... Momo...(>*_*>)!”

“Thả tó nào...coi chừng đồ cháy mất đó...(O.~)!”

Momo thoáng run rẩy kêu lên, hai bên tai cô cứ có luồng gió nóng hằm hập thổi qua liên tục, cảm giác ngứa ngứa cùng ngượng ngùng khiến Momo thật khó để tập trung vào nấu ăn được.

“Mình chỉ ôm cậu thôi...Thật thích lắm...chúng ta cứ đứng như vậy...có được không...!?”

“Ừm...!”

Momo thanh âm như muỗi kêu đáp lại, Hitomi cũng chẳng hề “làm loạn” gì cả, chỉ đơn thuần là ôm lấy cô.

Hai bóng hình, dần hòa lại làm một..

Khoảnh khắc ấy, thật mong sao, thời gian cứ trôi chậm chậm...hãy trôi, chậm thôi!

Trong gian nhà to to, có hai con người nho nhỏ...

Hai con người nho nhỏ, đang lặng lẽ trao cho nhau những giây phút bình yên nhất.

Ngày mai, sẽ là một cuộc hành trình mới đầy thử thách dành cho họ.

Hãy cứ tận hưởng những gì mà chúng ta đang có...Dù ít hay nhiều, lớn hay nhỏ, chỉ cần điều đó làm ta hạnh phúc, vậy là đủ rồi!

P/S: tình cảm một chút nha ~~~ Truyện Conver ~~~ Phong Trần Lăng Từ ~~~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 180: Chuyển hành trình mới

Chín giờ sáng hôm sau, Momo và Hitomi va li đã sẵn sàng, gọi xe đi đến địa điểm đã hẹn với bốn bạn nữ kia.

Sân bay quốc tế Dagoka...

“Này...ở đây...Yao- Momo chan...Kizari -kun...≥^.^≤!”

Từ xa xa đã nghe được tiếng gọi và giọng nói nhí nhảnh của Ashido, Hitomi và Momo theo hướng nhìn đến, thì thấy bốn cô bạn đã đứng đấy đợi họ từ lúc nào.

“Woa...cặp couple cùng đi chơi nè...(^o^)...!”

Ashido nhảy nhót một vòng quanh người Momo, lại tình quái liếc Hitomi, khiến cậu cứ cảm giác nhồn nhột như có kiến bò sau lưng.

Jiro mỉm cười bước tới, nắm tay Momo lắc lắc nói:

“Hôm nay, Yao-Momo trông dễ thương ghê...!” - Jiro xoay xoay chiếc đầm trắng may bó sát, nổi bật lên vóc người uyển chuyển cùng vòng một hết sức ngạo nghễ của cô bé.

Momo đỏ mặt trả lời:

“Mọi người cũng không kém mình mà, ai cũng xinh đẹp cả... (O.~)!”

Quả thật, mấy bạn nữ, người nào đều chơi một xi tai riêng của bản thân.

Uraraka thì mặc thường phục học sinh như ngày thường. Asui mang một cái áo xanh lá, đi kèm với cái quần liền tất yêu thích của cô.

Jiro thì mặc theo đúng phong cách “Tom boy” thời thượng của mấy tay DJ nổi tiếng.

Còn Ashido thì mang váy ngắn cùng áo sơ mi, nhìn qua tràn đầy sức sống, rất phù hợp với cá tính bốc đồng của cô nàng.

Hitomi để ý thấy phía sau họ đều mang theo va li, kèm với một casutis xách chuyên dụng để trang phục anh hùng.

“Các cậu tính xài phục trang ở bên đó sao...(0.0)?!” –Hitomi thắc mắc.

“Ồm...bộ cậu không biết hả...người ta cho phép đấy...!” –Jiro trả lời.

thấy Hitomi có vẻ lờ mờ, Momo bổ sung thêm một câu, “Còn tầm hai tiếng nữa mới khởi hành, tụi mình vô trong, tớ phở cập chút kiến thức về bán đảo I-Island nhé...(^.^).”

Sáu người chọn một dãy ghế trống, ngồi xuống, Momo rút từ hành lí xách tay một tờ báo mới, gấp phẳng phiu, bên trên còn ghi một hàng chữ màu vàng kim lấp lánh, tựa đề “Hoan nghênh đến với I-Island!”

Trước những cặp mắt tò mò kia, cô bé háng giọng nói:

“Như mọi người đã biết, I-Island là một hòn đảo được thành lập cách đây mấy chục năm...Thời gian tồn tại của nó, cũng được xem như là lâu đời!”

“I-Island...biết đến là một nơi hết sức tân tiến và hiện đại...Vì sao?”

Momo hơi ngừng một chút, quét qua mọi người, thấy tất cả vẫn đang chăm chú vào mình, lúc lắc mái tóc, đắc ý kể tiếp:

“Bởi vì I-Island tiêu chí thành lập, là để tụ tập những nhà khoa học vĩ đại nhất trên thế giới...(^o^).”

“Mục đích của họ, là nghiên cứu vô số năng lực khác nhau, từ bình thường đến đặc biệt, của các loại tội phạm...từ đó, tìm ra cách phá giải sức mạnh của chúng...”

“Đồng thời, chế tạo ra các trang thiết bị phụ trợ tân tiến để giúp anh hùng thi hành công vụ hiệu quả hơn!”

“Nó được đánh giá là một trong những khu vực có tỉ lệ phạm tội ít nhất, cũng là nơi có hệ thống an ninh chặt chẽ và nghiêm mật để bảo vệ các nhà khoa học khỏi tội phạm...”

“Khả năng phòng ngự của nó, đã được bình chọn cao ngang với nhà tù Tartarus...Nhà tù siêu cấp dành cho những tên tội phạm vô cùng đặc biệt và khó trị!”

“Hơn mười năm trở lại đây...I-Island chưa hề xảy ra một lần phạm tội nào, càng làm gia tăng độ tin cậy của nó trong tầm mắt du khách quốc tế...”

“Tập đoàn Yaoyozoru cũng bỏ ra không ít chi phí đầu tư, và thu nguồn lợi khổng lồ nhờ vào kinh doanh dịch vụ du lịch tại I-Island đấy...(=^~^=)!”

Nói tới đó, Momo khuôn mặt nở nụ cười rạng rỡ, giống như một đứa bé đang thỏa mãn hết sức khi khoe cho bạn bè món đồ vật quý giá của mình mà họ chưa hề biết tới.

Mà quả thật cái này, ngay cả Hitomi cũng mù tịt tin tức.

Một phần là ông bà Yaoyozoru chưa hề nhắc về nó, và một khía cạnh khác, Hitomi quá mức bận rộn, khám phá ra được chân chính Nguyên Điểm công năng, tốn quá nhiều thời gian của Hitomi, khiến cậu không còn đầy đủ tinh lực để mày mò những thứ khác.

Chuyện trò thêm một lúc, tiếng thông báo từ quầy tiếp viên hàng không vang lên, báo hiệu đã đến giờ khởi hành.

Cả bọn nhắc hành lí, di chuyển theo đoàn người lên máy bay.

Nhờ gia đình Yaoyozoru quan hệ rộng rãi, cho nên mặc dù lịch đi bị dời sớm hơn một ngày, Momo vẫn có thể chuẩn bị sáu tấm vé ngồi thẳng tắp trên cùng một hàng được.

Jiro, Uraraka và Asui ngồi ở hàng ghế giữa, còn Hitomi, Momo và Ashido ngồi ở hàng bên phải trong cùng.

Hitomi nhường cho hai bạn nữ vị trí sát cạnh cửa sổ để tiện bề ngắm cảnh đẹp khi bay.

Mà thật ra, đây cũng là lần đầu tiên Hitomi di chuyển bằng máy bay.

Phi hành dựa vào Rokushiki thì rất nhiều rồi, nhưng kể cả ma pháp hay anh hùng thế giới, cậu vẫn chưa được thưởng thức khung cảnh thiên nhiên từ trên cao bằng hình thức hàng không này.

Trời trong xanh, vài cụm mây trắng trôi dạt dờ, thỉnh thoảng lại thấy từng đàn chim hướng phương xa vẫy cánh mà bay.

Vây quanh một đám con gái chuyện trò ríu rít, khí thế ngất trời, Hitomi cảm giác có chút nhàm, quan sát một chập liền đóng mắt lại, chìm vào ý thức cấp độ sâu, bật bảng dữ liệu lên xem xét thông số của bản thân.

Figure (nhân vật): Kizari Hitomi

Race (chủng tộc): Nhân loại

Level (Đẳng cấp) 3 +6

STR (lực lượng): Lv 3 +6

VIT (bền bỉ): Lv 3 +6

AGI (nhạy nhẹn): Lv 3 +6

INT (thần bí): Lv 2+4

*Skills

1. Rokushiki (Lục thức): LV3 (35%)

2. Firudo (Hải hổ bạo phá quyền): LV3 (55%)

3. Upper (biến hình)

4. S- Revitalize (Sinh mệnh quy hồi): LV3 (Hai chiều)

5. Mahouka (Ma pháp): LV2 (50%)

6. Taijutsu (Thủ thuật): LV2 (20%)

Energy: 453.132

[Tăng lên năm chục ngàn điểm năng lượng...? ...? ...?]

Mấy con số lẻ đằng sau, Hitomi không quan trọng. Đẳng cấp hiện tại của cậu, muốn nâng lên sức mạnh, chỉ ít phải là hàng vạn cất bước.

Mà hiện tại, một hơi Nguyên Điểm của Hitomi bỗng dưng ra thêm năm mươi ngàn điểm, có ngu cũng biết, đó chính là thành quả khi dùng sức một mình cậu ảnh hưởng cuộc chiến vậy quét băng Bát Tĩnh.

Tuy nhiên số lượng này thật sự lớn, rất lớn... khiến Hitomi có chút sững sờ.

Cần biết là, Ma pháp thế giới, một nơi không thuộc về chủ thế giới của cậu, khả năng kiếm Nguyên Điểm cũng cao hơn rất nhiều.

Nhưng đầu là như thế, một trận đánh sử thi ở cảng Quanzhou (Quảng Châu), hạ gục không biết bao nhiêu tàu ngầm, chiến hạm, tăng chiến, cùng với vô số pháp sư chiến thuật và một cái chiến lược pháp sư, cũng chỉ có thể tăng cho Hitomi một trăm ngàn điểm năng lượng thôi.

Mặc dù Chisaki quái vật hóa về sau, thực lực mạnh kinh khủng, có điều so với trận chiến lúc trước, hoàn toàn có thể nói, là không cùng một cấp bậc.

Bài tẩy của Hitomi ra chưa được một nửa đều có thể hạ gục được hắn...

Điều này phải chăng, sự sụp đổ của băng Bát Tĩnh, sẽ để lại hàng loạt hậu quả sâu xa khác không thể lường trước, nên Nguyên Điểm mới hấp thu được nhiều khí vận đến thế.

[Dù không biết, chiến dịch vậy quét băng là đúng hay sai... nhưng nếu đã làm rồi, thì hối hận cũng đã muộn...>_<...Chỉ cần mình biến hóa, trở nên mạnh mẽ so với lũ tội phạm, khiến cho bọn chúng phải tuyệt vọng, vậy thì há gì phải lo lắng cơ chứ...(- -)!]

“Hitomi, Hitomi... dậy, tới nơi rồi nè...(^0^)! ”

Hốt nhiên, tiếng kêu vui sướng của Momo kéo Hitomi trở về thực tại.

Hóa ra, trong lúc hít thở dưỡng thần, máy bay đã đến sân bay quốc tế của I-Island lúc nào không hay.

Cả đám hơn hờ mang chồng hành lý công kênh đi đến quầy tiếp tân.

“Mấy cậu... chỗ này, thực sự, toàn công nghệ tiên tiến không đó...(O_O)!”

Ashido hai mắt thất thần, cái nhìn không hề rời khỏi tấm biển lớn tại sân bay kể từ lúc đáp xuống.

Đó là một tấm bảng điện tử, lập lòe đủ các kiểu màu sáng chói, đúng với phong cách yêu thích của cô nàng trước mắt.

Hitomi thấy một dòng màu lam đậm, lấp lóe ánh điện quang, đề thật to “EXPORT!”

“Tụi mình lúc hết mắt đấy, Yao – Momo...I-Island, cấp bậc của nó, hoàn toàn khác với những nơi ở Nhật Bản.

“Tất nhiên...(U ◡ U), CÔ MÀ...!” – Cô bé chợ cao giọng lên, “...Còn nhiều thứ thú vị lắm đó nha...~”

“Nhưng trước hết, tụi mình phải chờ đã...!”

“Chờ gì...(0.0)?” –Asui hỏi.

“PING...quý khách vui lòng đợi kiểm tra thông tin cùng danh tính khách hàng...Xin chân thành cảm ơn...!”

[Thì ra là cái này...]

Không chỉ I-Island mà nhiều chỗ khác cũng phải có dịch vụ kiểm tra bắt buộc, để tránh tội phạm lẫn vào.

Thậm chí, ngay cả máy quét hình và mẫu AND đều được sử dụng để tránh những quirk thuộc loại biến thân.

Sáu đứa nó tiến vào trong gian phòng máy, bốn bề là những bức tường lưu động bằng thép hợp kim đặc biệt.

Robot trí năng điện tử bật ra đa quét từ trên xuống dưới vài lần, sau đó, danh tính của từng người lập tức hiển hiện ở tấm bảng sau lưng.

Bởi vì chưa có ai là anh hùng chuyên đúng nghĩa, và được cấp bằng chứng nhận cùng với lưu “anh hùng danh xưng” ở hồ sơ, nên tụi nó chỉ có một dãy số ID và họ tên của bản thân.

Làm xong toàn bộ các công đoạn này, thanh âm điện tử lần nữa vang lên:

“Kiểm tra hoàn tất...Chào mừng quý khách đến với I-Island, chúng tôi luôn chào đón công nghệ mới, sự sáng tạo và phát triển!”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 181: Bạn cũ tề tụ (1)

“Hô...Xong rồi sao...chờ lâu bỏ hơi tai...(._.)!”

Ashido thở dài ngán ngẩm nói.

Khâu kiểm tra tất nhiên là trọng yếu, nhưng quả thật dày vò tụi nó tốn một mớ thời gian.

Có điều, đây là quy định nên đành chịu chứ sao.

“Thôi, thôi...tụi mình về khách sạn cất đồ, rồi đi chơi nhé...(^-^)! ”

Momo dễ dàng Ashido giống như chị gái dễ dàng em nhỏ vậy.

Nghe đến đi chơi, Ashido cặp mắt sáng rỡ, miệng toét ra cười toe toe nói:

“Thế chúng ta đi nhanh nào...!”

“Từ từ, Mina –chan...Momo –chan còn phải bắt taxi nữa...!” –Asui đặt ngón tay lên miệng, một thói quen thường lệ của cô nàng, và lẩm bẩm “I-Island...mình cũng háo hức quá...chỉ nghe trên báo đài chứ cũng chưa đi lần nào...!”

“Tốt...Mau gọi xe thôi!”

Hitomi tiến đến cắt ngang cuộc trò chuyện, đồng thời hỗ trợ kéo va li của từng người ra ngoài đại sảnh.

Dịch vụ khách sạn nơi Momo đăng ký rất cao cấp, chỉ một cú điện thoại của cô bé, chưa đầy mười phút sau, một chiếc xe sang trọng bảy chỗ ngồi đã xuất hiện, phanh cái kít trước mặt tụi nó.

“Đây là xe chuyên dụng cho tụi mình nhé...Mọi người lên nào...(^o^)! ”

Lái xe là một ông bác trung niên, nhìn qua phong cách nói chuyện cũng là người Nhật Bản, ông sắp xếp va li của tụi nó vô trong cốp, rồi quay đầu hỏi:

“Tiểu thư Yaoyozoru, bây giờ chúng ta về khách sạn luôn hay sao...?”

“Ừm... làm phiền chú!”

Xe xình xịch khởi động.

Xung quanh khung cảnh dần dần chạy lùi ra sau tụi nó. Cảnh vật ở đây quả thật rất đẹp, mặc dù hiện đại, tân tiến, nhưng không hề mất đi sự xanh tươi và sạch sẽ. Bầu không khí hết sức trong lành và mát mẻ.

Đường phố, xe cộ chạy ngược lại không quá nhiều, mà khói bụi thì gần như chẳng thấy.

Người dân chủ yếu là đi bộ, thỉnh thoảng còn thấy mấy đứa nhóc xài ván trượt và giày pa tanh rượt nhau chạy cười nắc nẻ.

Nhắc đến nguồn năng lượng tránh ô nhiễm, thì nó chưa được phổ cập trên thế giới, nhưng tại I-Island, đã được dùng khá phổ biến. Tất nhiên, điều tiên quyết là bạn phải có tiền.

Kết ~~~

Xe dừng trước một khu khách sạn xa hoa.

“Cập bến nhé... Mấy cháu xuống đi, để chú lấy hành lý cho!”

Uraraka, Asui lục tục bước ra, tiến vào khách sạn.

Lại thấy một cái quản lý đi tới, nói với Momo điều gì đó, cô bé gật đầu liên tục, xong quay lại nhìn Hitomi, Jiro đám người giải thích.

“Đây là năm sao Hotel Plaza... một trong những khách sạn chất lượng bậc nhất ở I-Island... Gia đình tớ đã đặt phòng sẵn hết rồi, mọi người cứ tự nhiên nhé...!”

“Tuyệt quá... cất đồ rồi đi quây thôi mấy đứa ơi... (◡‿◡)!”

Hitomi cũng mỉm cười, nhắc chân, định đi theo các bạn... bắt chợt, nụ cười trên môi cậu cứng lại.

“Momo...!”

“Gi thế... Hitomi -kun... (0,0)!”?

“Cậu có phải... quên cái gì không...!”?

“Quên là sao... tụi mình có hai phòng, phòng ba người thì vô...”

“Ý chết... Jiro, Uraraka, Asui, Ashido, có vấn đề rồi mấy cậu ơi...”

Nghe tiếng gọi của Momo, bốn bạn nữ đang hi ha hi hục vác va li vô thang máy kia dừng lại, Jiro khó hiểu hỏi: “Sao thế, Yao- Momo, nhìn cậu hớt hơ hớt hải vậy... (0,0)!”?

“Tớ quên bếng mất, Hitomi -kun là con trai... thành thử, giờ đặt có hai phòng thôi... làm thế nào bây giờ... (-.-)!”

Jiro:!!!

Asui: ...

Uraraka: (v.v)

Ashido: (0 0)

Momo mặc dù không lớn tiếng, nhưng đằng sau Hitomi vẫn nghe rõ ràng bạn gái đang nói gì, mặt xạm lại... [Tụi không là con trai thì là con gì... (0~0)... Lần này có khi mang đồ ra ghế sofa ngủ cũng nên... (T^T)!]

“Hay là tụi mình cho cậu ấy thuê cái phòng khác...!” –Tốt bụng Uraraka đề nghị, nhưng Momo lắc đầu nói, “Vi chuẩn bị có tiệc lễ chào mừng All Might, đồng thời có khách mời từ nhiều ngành công nghiệp khác nhau ở I-Expo, bởi vậy, toàn bộ chỗ nghỉ ngơi đều đã bị người ta đặt hết rồi... (-.-)!”

“Hay là mình để cậu ấy tìm kiếm phòng trọ nào ở tạm đi... (ñ_ñ)!” – Jiro cười gian nói.

Hitomi cảm giác bản thân đang bị đẩy vào con đường tăm tối. Đúng lúc này, Ashi nhanh miệng chen vô nói:

“Tụi mình bốn đứa chung một phòng đi, để cặp couple ở cùng nhau là được rồi... Phải không nhì... Yao -Momo... ooooo... ~~~~~!”

Cô nàng cố ý kéo dài từ cuối cùng thêm, khiến cho Momo đỏ bừng mặt, tức giận lấy tay cù lét Ashido, làm cho cô bạn cười nắc nẻ, van xin mãi mới thôi.

Rất cuộc, bởi vì buổi tối có lễ hội, mà mấy bạn nữ, ai cũng cần phải tư vấn về trang phục, cho nên, Hitomi được thả rông vào phòng, còn năm “bà tám” kia trực tiếp chui vào gian kế bên xì xào nhỏ to chẳng ai biết.

Đội một chập, cảm thấy uể oải quá, Hitomi cời bớt đồ ra, nhảy tót lên một cái giường, vì trong phòng có tận hai cái, nên cậu cũng không lo lắng sẽ bị trừng phạt vì dám “vượt quyền” như vậy.

....

Cốc cốc ~~~ cốc cốc ~~~

Tiếng gõ cửa dồn dập vang lên, đánh thức Hitomi dậy.

Cậu ngồi thẳng, lật chân tới ấn mở chốt ra, thì thấy Momo đám người đã mặc hết phục trang anh hùng vào, tinh thần ai nấy đều hồ hởi, điệu bộ giống như chuẩn bị đi dạo phố vậy.

Mà mấy câu nói tiếp theo lập tức chứng thực suy đoán của cậu.

“Tụi mình ra ngoài tham quan nè...cậu đi luôn chứ...(^.^)”

“Đĩ nhiên...!” ~~~~ [Chẳng lẽ tui còn từ chối được...mà không phải đó là mục đích từ đầu sao...tham quan thì gọn lẹ chứ chài chuốt gì mà lâu thế không biết...(-.-)...]

Hitomi nhìn đồng hồ, hiện tại đã là ba giờ chiều. Tính ra, bọn con gái sửa soạn mất đến cả tiếng đồng hồ có hon, từ lúc đến khách sạn Plaza này.

“Yosh...Tuyệt lắm...lên đường thôi nào, các chiến binh...(°▽°)”

Ashido phấn khởi hét to, tay chỉ lên trời tư thế ăn mừng chiến thắng. Mà người qua đường ánh mắt nhìn chăm chú, khiến cả bọn ngượng chín mặt, vội vàng lôi kéo con nhỏ chuồn mau.

“Ở đây có tất cả các loại nhà máy của thành phố lớn nhè...≥^.^≤...Từ xí nghiệp cỡ vừa và nhỏ, cho đến cơ quan dân dụng chế tạo trang phục anh hùng, lễ hội, văn hóa...đều đầy đủ không thiếu thứ gì...”

“Tất nhiên, điểm hạn chế duy nhất, là các cậu không thể tùy tiện đi ra ngoài!”

“Cậu đã từng đến đây chưa...Momo—chan...mình thấy cậu rành quá nhỉ...?”

Uraraka vừa hỏi, vừa mê mẩn sờ sờ mấy con thú bom hơi cao chọc trời, đứng ngay tại cổng những công viên nước chính giữa thành phố.

“Thật ra, khi còn bé tí, tớ đã tới một lần rồi...nhưng hồi đó đến giờ chưa quay lại...”

“Chuyến này, có thể tính là lần thứ hai nhè...”

“À, bật mí thêm nè, bởi vì tính chất nghiêm cứu, nên rất nhiều nhà khoa học và gia đình họ đều cư ngụ tại I-Island đó...(◡_◡)”

“Vậy sao...nếu thế thì chúng ta sẽ có cơ hội gặp họ hả...Momo-chan (o,o)?!”

“Ừ, buổi tối tiệc lễ, mọi người đến đông đủ, mình nghĩ họ cũng sẽ tới thôi!”

Hai bên lề đường, đều có những cửa hàng nhỏ, bán các đồ gia dụng. Thỉnh thoảng, sáu người còn thấy nhiều họa tiết âm nhạc, được cụ thể hóa, trôi nổi trên trời cao giống những trái bóng bay, phát ra từng bản nhạc du dương mà êm tai đến kì lạ.

Tuyến phân cách giữa hai làn giao thông, đều được trồng một hàng cây cao dài, tán lá rộng, đủ để phủ bóng râm cho khách du lịch ngắm cảnh, lại tô điểm thêm cho I-Island.

Hitomi nhìn được vô số loại hình khác nhau, từ mô chim, người quạ, người gấu, cá ngựa, bạch tuộc nhân...điều quan trọng nhất là, không hề có bất kì một vụ phạm pháp nào, dù nhỏ hay lớn xuất hiện.

Ở Nhật Bản, Dagoka, cứ bình quân mười đến mười lăm phút, tại các con lộ cách xa, lại có một vụ phạm tội, nhưng ở đây, lũ ác nhân đó dường như đều biến mất.

Có lẽ một phần cũng vì không thiếu các anh hùng ăn mặc phục trang đi tản bộ trên phố, họ vừa đi tuần tra, vừa mỉm cười thân thiện chào hỏi mọi người.

Vù ~~~

Một cái bóng lớn đột ngột che kín không trung, toàn bộ người dân đều sững sờ.

Trong tầm mắt của mỗi người, xa xa tiến lại gần một cái không lồ thân ảnh, bước chân đạp xuống rung động mặt đất.

Đó là...một con khủng long bạo chúa!

Không, đúng hơn là một cái khoác áo choàng trắng khủng long bạo chúa.

Ánh chiều ta càng tô đậm thêm sắc thái dữ tợn của nó.

Bỗng một người hét to:

“Mau nhìn kia...Anh hùng quái vật Godzilla... $\geq \otimes \cup \otimes \leq$!”

[Anh hùng hả...Hú hồn...(- -)!]

“Lần đầu tiên tôi thấy anh ấy ngoài đời thật đấy...@@@@....Không thể tin nổi!”

“Chắc là anh được mời bởi nhà tài trợ nào đó rồi...(*.*)!”

“Rất nhiều anh hùng danh tiếng cũng xuất hiện ở đây...chắc là để đánh bóng cho các thiết bị tân tiến sắp sửa ra lò rồi...”

BỊCH ~~~ BỊCH ~~~ BỊCH ~~~

Godzilla bước từng bước nặng nề như đi diễu hành một vòng quanh thành phố.

Với khổ hình bự con như anh ta, thậm chí so với Chisaki đều chẳng hề kém cạnh chút nào, ắt hẳn ban tổ chức phải rất khổ sở để sắp xếp chỗ ở cho vị anh hùng này.

[Đúng là đi một ngày thì khôn thêm ra...mở mang được tầm mắt cũng không tệ...]

Hitomi nhìn theo bóng lưng Godzilla xa dần trầm nghĩ.

Nếu đem chỉ số sức mạnh và khả năng phá hủy, thì thế giới ma pháp cao hơn thế giới anh hùng một bậc, nhưng xét về khoản hắc công nghệ, cùng với đặc thù nhân loại, thì ma pháp thế giới vẫn còn kém xa.

Thế giới anh hùng, nhìn qua không mấy nổi trội, nhưng tiềm năng khai phá, vẫn còn rất lớn.

To be continued...

P/S: Cảm ơn bạn phattannguyen4994@ đã buff đầu và phiếu, thời gian hơi gấp rút, nhưng sẽ cố bom thêm chương trong tối nay hoặc ngày mai. Vẫn ghi nợ 3c, không tính bom nhé, khi nào trừ xuống sẽ thông báo.

~~~ Truyện Conver ~~~ Phong Trần Lăng Từ ~~~ My Hero Academia ~~~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 182: Bạn cũ tề tụ (2)

Đi dạo quanh phố vài vòng, tham quan cảnh đẹp cũng đầy đủ, mấy đứa con gái bàn nhau tìm địa điểm nào dừng chân nghỉ ngơi chốc lát.

“Momo –chan...trạm tiếp theo ở đâu đây...(0,0)!?”

Ashido hăng hái hỏi, hiển nhiên là năng lượng tràn đầy ~~~ “Để mình nghĩ xem...Có rồi...nơi này...!”

Momo chột vổ tay, chỉ vào một cái chấm màu xanh trên bản đồ của họ.

Cả bọn tức thì khởi hành, ngoặt qua mấy con đường lớn, liền tìm thấy chỗ muốn đến.

Đây là một tòa bảo tàng triển lãm cực kỳ lớn, chỉ nhìn bề ngoài thôi cũng đủ để người ta choáng ngợp vì sự hào nhoáng và tráng lệ của nó.

“Chào mừng đến với bảo tàng số một tại I-Island...Pavillian...^(*-*)^!”

Momo giang hai cánh tay rộng ra, như thể muốn ôm trọn tòa nhà vào lòng vậy.

Bảo tàng là mở cửa miễn phí, thông thường những chỗ này, thu hồi vốn toàn dựa vào chi thu của dịch vụ đồ ăn- thức uống mà thôi.

Sáu người đi vào bên trong, tức thì sửng sốt với cách trang trí tại đây.

Từng cái cột trụ lót bằng kính cường lực màu lam biếc, tỏa ra ánh sáng dập dờn, cùng với vô số quả cầu tím tím treo trôi nổi khắp các trần nhà, làm người ta tưởng mình đang lạc vào cõi thiên thai.

Nhìn từ xa lại gần, cũng không cách nào đoán được Pavillian rộng bao nhiêu cả.

Momo dẫn đầu đoàn người, bắt đầu tham quan, quay chụp toàn bộ góc ngách.

Có kiểu mới phi hành khí, cực kì độc đáo mới lạ. Được thiết kế giống như một con chim én phóng đại hàng trăm lần, Multifuction Beagle, với hai cánh trắng, bộ phận tên lửa sau đuôi, và cơ quan lọc khí lắp tại đỉnh đầu, không những bay được, mà còn có thể nổi và lặn dưới mặt nước.

Nhưng điểm yếu là không thể chứa quá nhiều người.

Thứ này quả thật xinh đẹp vô cùng, Ashido, Jiro, Asui, Uraraka xúm lại trầm trồ không thôi.

Nếu không có kính cường lực bảo hộ, Hitomi dám chắc những cô nàng kia muốn xông tới bẻ mất Multifuction Beagle cũng nên.

Cái kế tiếp, là một bộ đồ lặn, thiết kế bốn cánh, có mặt nạ hợp kim hô hấp, chuyên dùng để giúp nhà thám hiểm lặn sâu dưới mặt nước, thậm chí, có thể chịu được áp lực dưới một ngàn mét mà không xi nhê gì.

Cả bọn còn dùng thử mũ Google, một loại mũ giống như giáp trụ trong các bộ phim siêu nhân vậy, đặc biệt có tới ba mươi sáu cảm biến khác nhau, người đội có thể cảm nhận được một thế giới mới lạ sau khi dùng, quả thật là tràn ngập khí tức khoa huyền.

“Thật ra, chỗ này gần như toàn bộ là phát minh của chú David...Chú ấy là một cộng sự cũ của All Might khi từng du học ở Mỹ đấy...”

“Vây hà...Tuyệt thế...(* *)!”

“Mình thích gặp chú ấy ghê...@@@...!!!”

“Hi hi...ha ha...bất tở...bất tở đi...”

Mấy thằng nhóc bỗng nhiên chạy vèo vèo qua mặt Hitomi, thổi tóc của cậu bay phất phơ.

Trẻ con nơi này rất đông, từ lúc tham quan đến giờ, cũng không thiếu mấy đứa nhóc nghịch ngợm, chạy nhảy, chơi đùa khắp nơi.

Hitomi đám người chụp ảnh chán chê, chê chán, liền muốn ra về, đột nhiên, Jiro huych huych bả vai Uraraka, nhỏ giọng nói, “Mấy cậu, tớ phát hiện là một chuyện rất thú vị...đến xem không!”

“Chuyện gì thế...(0.0)!?”

“Theo tớ...!!!”

Jiro câu cả bọn, một đường lén lút lút, làm Hitomi cứ có cảm giác tụi nó đag đi bắt gian chứ không phải đi tham quan. Rốt cuộc, chạy đến lầu trên trung bày cỡ lớn hiện vật.

Tụi nó cuối cùng phát hiện ra ngụ ý của cô nàng.

Cách họ không xa, Midoriya, cả người đang sát với một chị bé mang kính, nhìn hết sức cute, khuôn mặt dễ thương, cười tươi rói chỉ chỉ một bộ cơ giáp, có vẻ là đang giới thiệu cho Midoriya.

Phùng ~~~ phùng ~~~

Tựa hồ mọi người nghe được bốc cháy thanh âm, năm ánh mắt tập trung nhìn lại, tức thì nhận thấy, luồng hỏa diễm nóng hừng hực ấy, chính đang bắn từ hai con người của Uraraka.

“Ochaco –chanmn...???”

“À hứm...(0 0)...?!”

Tiếng gọi của Asui như kéo Uraraka trở về thực tại, ngọn lửa trong hai mắt cô bé, tựa hồ chỉ là ảo giác mà thôi.

Nhưng sự thật thì, ai biết được!

Uraraka một bước tới trước, sai nhanh về phía Midoriya và chị bé tóc vàng.

Midoriya đang chăm chú nghe giảng giairt, bất chợt một giọng nói vang lên sau lưng khiến thằng nhóc giật bắn mình, “Deku –kun...Cậu trông có vẻ rất hạnh phúc nhi...(ồ_ó)!?”

“Uraraka –san...☉?!” –Midoriya kinh hãi suýt chút nữa hét lên.

Uraraka vẫn hip mắt giống như cười, mà không phải cười, “Cậu có vẻ rất vui nhi...!”

Midoriya khuôn mặt cứng đờ, chẳng khác gì đi ăn vụng bị vợ bắt gian tại trận vậy.

“Khục khục...Midoriya...còn bên này nữa...!”

Hitomi ho khan một tiếng, đánh thức đang nằm ở trạng thái thất thần thẳng bạn, tránh cho nó hành động ngu ngơ thêm nữa.

Sắc mặt của Midoriya trở nên đặc sắc vô cùng khi thấy Hitomi đắm người đang đứng hóng chuyện ở bên cạnh. Nó vội vã lấp bắp giải thích:

“Đây là Melissa –san...chị ấy đang dẫn đường cho mình...”

“Cơ mà...có gì đó sai sai...(-.-)...?”

Midoriya có vẻ vẫn không hiểu vì sao mấy đứa bạn lại có mặt ở một nơi đáng lý chỉ có mình nó tới mới đúng.

Chỉ thấy Jiro lắc lắc tai nghe lạnh nhạt nói: “Midoriya, cậu quên mất năng lực của tớ rồi hả...!”

[Trời ạ...Jack tai nghe...(T^T)...Số mình nhọ quá...@@@...!!!]

“Họ là bạn của em hả...(0,0)?!” –Đằng sau chị bé tóc vàng đột ngột lên tiếng, Midoriya gật đầu nói, “Vâng, họ là bạn cùng lớp của em...”

“Chào mọi người, bố của mình và Chú...~~~~”

“Ế...!”

Midoriya hoảng hồn, vội vã chặn ngang lời nói của chị bé tóc vàng, kéo sang một bên nhỏ to thì thầm gì đó. Ngay cả ánh mắt bốc khói của Uraraka cũng chẳng thêm quan tâm.

Có điều, Hitomi thính lực vẫn nghe lỏm được một hai.

Đại khái là cu cậu được All Might dẫn đi tham quan chỗ này.

Nếu là người khác chưa biết rõ tình hình, thì chắc chắn phải ngạc nhiên vô cùng, nhưng Hitomi thì cảm thấy hết sức bình thường.

Lúc này, chị bé tóc vàng đứng dậy, có vẻ đã thương thảo xong với Midoriya, chấp tay lên má, lộ ra nụ cười hết sức đáng yêu và nói với tụi nó:

“Chào mấy đứa, chị là Melissa nhé...Mấy đứa có muốn uống trà hay cà phê gì không (^.^)?!”

“Dạ vâng!” –Sáu người liếc nhìn nhau, đồng thời gật đầu.

Tại một cái bàn tròn rộng rãi, bóng râm mát dưới tán dù lớn của một quán cà phê sang trọng, tám con người ngồi xung quanh, bắt đầu tiết mục tự giới thiệu bản thân.

“Vây là mấy đứa được học và làm việc cùng với các anh hùng chuyên nghiệp luôn à...(^^)...!”

“Không có đâu chị...!” –Uraraka xua tay trả lời, “Bọn em học tập là chính thôi...!”

“Đúng vậy đó...bọn em còn chưa làm được gì, chỉ sơ tán dân thường là chủ yếu thôi ạ...(-.-)!” –Jiro buồn bực trả lời.

“Cơ mà...nếu nói đến thi hành công vụ, thì Kizari –kun mới là người duy nhất ở đây có thực quyền nhi...!”

“Kizari...Là em hả...(0,0)?!”

Hitomi!!!

“Là em...!” – Mặc dù bất lực nhả răng, nhưng Hitomi vẫn lễ phép đáp lời.

Melissa đôi mắt húng hính quét một vòng thân người Hitomi, có vẻ rất hứng thú với chuyện quyền lực của cậu, hướng những bạn nữ kia dò hỏi.

Ngồi nghe người ta bàn tán về sự tích của mình, dù Hitomi da mặt có dày đến đâu cũng thật sự chịu không nổi, vội vàng kéo Midoriya ra một cái bàn khác ngồi đợi nước tới.

Tích!

“Xin lỗi đã để quý khách đợi lâu, nước đây ạ!”

[Hả...giọng nói này là...]

Hitomi và Midoriya lập tức ngẩng đầu lên, Midoriya kinh ngạc kêu to:

“Kaminari –kun...Mineta –kun, hai người các cậu, đang làm...phục vụ...☹☹???”

“Đúng thế... (~_~)!” –Mineta nháy mắt nói, “Chỗ này dán thông cáo họ cần tuyển nhân viên gấp, thế là tụi mình chui vô thôi!”

“Trong giờ nghỉ, có thể xem triển lãm luôn... mà còn được trả lương nữa chứ... Một công đôi việc đấy...!”

“Chưa kể, nơi đây có nhiều bạn gái xinh xinh lắm nhé... $\geq \omega \leq$!”

Mineta lộ ra một nụ cười bí ối chỉ có cánh đàn ông mới hiểu được, nhưng rồi nó ngậm lại ngay khi thấy ánh mắt của Hitomi quét qua.

Hai đứa đành kéo Midoriya sang một bên, hỏi han thông tin chi tiết của chị bé tóc vàng.

Đúng lúc hai thằng định xông ra phô diễn một tràng, thì từ xa xa, bỗng kéo tới một đường gió bụi, kèm theo là một âm thanh khiến hai đứa nó hoảng hồn.

“Mineta-kun, Kaminari-kun.... Muốn nhận tiền thì phải làm việc chăm chỉ vào... (- -)!”

“HẢ... LIDA...???”

“Cậu cũng tới đây...???”

[Ôi vl... thế này còn gọi gì là bí mật đi chơi nữa... định tụ tập nguyên lớp à...(V.v)]

Hitomi quả thật cạn lời để nói rồi.

Lida cặp mắt kiếng lóe sáng, thanh âm nghiêm túc nói:

“Gia đình tớ là anh hùng qua nhiều thế hệ mà, tất nhiên là sẽ được mời thôi...!”

Hitomi cảm nhận được điệu buồn thoáng qua trong giọng nói của Lida. Hiển nhiên, việc anh trai trở thành phế nhân vẫn luôn là nỗi niềm canh cánh của Lida.

[May mắn, lần này đầy đủ lực lượng, để xem thời thế thích hợp thông báo với Lida...!]

“Nhắc mới nhớ, ngày mai triển lãm rồi nhĩ... Các em có muốn chị dẫn đi quanh một vòng không...(^.^)?”

Mặc dù đã dạo cả chiều rồi, nhưng cả đám đều cười tươi rói “Dạ vâng!”

ẦM ~~~

Mặt đất dưới chân đột ngột rung rinh, mọi người giật mình hướng mắt ra phía xa nhìn, tại một khu công viên cách đó vài trăm mét, đang bốc khói mù mịt.

~~~~ My Hero Academia - Who is Your Hero ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 183: Bạn cũ tề tụ (3)

“Tội phạm tấn công à... $\odot \blacksquare \odot$?!” – Midoriya kinh hãi kêu lên.

“Mau tới xem có chuyện gì xảy ra...!” – Lida sốt sắng hô to.

Cả bọn lập tức trả tiền cà phê, xong rồi ba chân bốn cẳng lao nhanh đến hiện trường vụ việc.

May mắn là vị trí này cách quán cà phê không hề xa.

Khi cả đám tới nơi, thì nhận ra, bầu không khí không giống như tụi nó tưởng tượng.

Chẳng phải là hoảng hốt, mà là, cực kỳ sôi động mới đúng.

Trước mặt chín người, là một cái lan can ngăn cách hai khu vực, khán đài và sân đấu.

Cái sân đấu này, không khác gì với khu vực địa chấn hồi tụi nó thực tập ở USJ cả.

Một chị phóng viên đội mũ nầm, đang hướng về người trên đỉnh núi, nơi ấy, khói bốc mù mịt, và hô to:

“Xin chúc mừng thí sinh đã hoàn thành bài thi với thời gian là ba mươi ba giây... Xếp hạng số tám!”

Crắc ~~~

“Hả...Kirishima –kun...(0.0)???”

Midoriya lần nữa ngó người, thẳng nhóc không thể ngờ, bạn mình liên tiếp hết người này đến người khác xuất hiện.

Hitomi thì có chút chết lặng, giờ mà bảo lỗi nguyên cả lớp 1-A đều tới thì cậu cũng không ngạc nhiên.

~~~~ “VÀ ĐẾN LƯỢT THÍ SINH KẾ TIẾP...XIN MỜI CẬU...”

“Deku...Cậu hồi nãy là bạn em hả...(o,o)?!”

“Vâng...!”

Midoriya gạt đầu, chột, cảm thấy vai mình bị ai vỗ vỗ, nhìn qua thì thấy Hitomi và Lida đang chột chột lưng cậu, một ngón tay chỉ xuống dưới.

Theo đó, hai mắt của Midoriya lướt qua, chột tròn trĩnh như muốn lòi hai con ngươi ra, kính hải lấp ba lấp bắp, “K...K...Kacc...chann...???”

Người đang bước ra ấy, không ai khác, chính là Bakugo!

“Tội phạm tấn công...Chuẩn bị...~~~~”

“BẮT ĐẦU...!!!”

Lời tuyên bố vừa dứt, Bakugo hai tay chống xuống đất, nổ “Bùm” thật to, cả người tựa như quả tên lửa, bắn về phía những con robot cơ giáp đang lộ diện tại vách đá phía trên.

OÀNH ~~~ OÀNH ~~~ OÀNH ...HHHH...hhhh.~~~~

Liên tục tiếng nổ ầm ầm, vang lên từ bao tay của Bakugo, thẳng nhóc dùng tốc độ cực nhanh, chỉ cần lướt qua một lần là toàn bộ “tội phạm già định” đều bị cậu phá hủy.

Hiệu suất, quả thật rất cao!

Mà năng lực của Bakugo cũng hết sức cơ động.

Nếu là Kirishima, thì chắc chắn phải mất công bò lên từng chỗ một, vừa tiêu hao thể lực, lại tốn thời gian.

Nhưng quirk của Bakugo, bay hay chạy đều có thể, còn dùng bộc tốc được nữa.

“Chết đi...iiii...(ノ彡彡)”

Bakugo hét lớn, nổ “ĐOÀNG” một cú cuối cùng thật to, tiêu diệt nốt tên tội phạm còn sót lại.

“Quá tuyệt vời...Tuyệt vời...Hoàn thành trong mười bốn giây, chúng ta đã có một nhà quán quân mới rồi...!”

Bịch!

Bakugo nhảy xuống đất, thần tình nghiêm túc, hai mắt nhắm chặt chậm rãi đi về phía trước. Nó đang tận hưởng những lời reo hò đến từ những kẻ khác.

Đây cũng là một trong những thú vui “tao nhả” của Bakugo, theo Hitomi nhận xét là như vậy. Bởi vì, thẳng này chỉ tôn sùng sức mạnh.

Ngoại trừ lúc được tung hô, hiếm khi nào mà thấy nó không đi gây sự với mọi người.

Đặc biệt là Midoriya.

“Ồ kìa...Midoriya đấy hả...(0,0)!?” – giọng của Kirishima vang lên, đưa Bakugo từ chín tầng mây về lại thực tế.

Bakugo:!!! ~~~ Địch...Sao đi đâu cũng gặp nó vậy...@@@...

Oành ~~~

Bakugo phóng thẳng đến lan can chỗ Midoriya, mặt mày dữ tợn, hướng thẳng bạn tàn nhang hét lớn:

“Mày làm cái quái gì ở chỗ này thế hả...!”

Hitomi: ((v.v:)))

[Mới nghĩ tào tháo...Tào tháo đã đến...(- -)!]

Midoriya bị Bakugo khí thế hung hãn dọa sợ, cả người lui về sau mấy bước, run lập nói:

“Đừng làm thế Kacchan...Ở đây nhiều người lắm...◉__◉!”

“Dùng con mẹ mày ấy...Σ(⌒Д⌒;)⌒!”

“Bakugo –kun...Lập tức thôi ngay hành vi thô lỗ đó ngay...ㄟ~ㄟ!”

Lida giống như chim mẹ bảo bọc, xông ra che chắn trước Midoriya và Bakugo, nhưng hiển nhiên là càng làm thẳng tóc vàng giận dữ hơn.

“Biến đi chỗ khác chơi, thẳng mắt kính...(ノㄟ益ㄟ)”

“Đừng hòng!”

Melissa đứng một bên, che miệng lại, có vẻ như rất giật mình với sự thô lỗ của Bakugo.

Uraraka vội vàng giải thích:

“Chỉ biết mà, bọn con trai trong lớp, ai cũng thích là kẻ mạnh nhất hết...Bởi vậy ngày nào cũng chỉ chóc với nhau, là chuyện bình thường thôi...(^.^)”

“Nhưng là...Kirishima –kun, và Bakugo –kun đều tới I-Expo sao...(0,0)!”

Ashido nhanh nhẩu chạy tới hỏi.

“Ồm...thật ra thì có mình Bakugo thôi...Tại vì trong top một, hai và ba hội thao đều được họ mời cả!”

“Hey...Mấy cậu, có muốn thử một chút không...!”

“Thử làm đéch gì nữa...Tao đã đứng nhất rồi...(ㄟ_ㄟ)"||!” –Bakugo xì mặt nói.

“Ừmmmm...đứng zồi đó...◉__◉!” –Midoriya vội vã hòa theo nói, nhưng Uraraka sau lưng đột nhiên chêm vô một câu, “Chưa thử thì làm sao mà biết được cơ chứ...!”

“Ừ...đứng zồi đó...~~~~”

Midoriya vừa trả lời xong, bỗng cảm giác dường như có gì đó sai sai.

Giật mình chợt nhớ đến câu nói của Uraraka, lập tức điếng người.

Quả nhiên, Bakugo còn đang hài lòng với sự nhút nhát của thẳng bạn nói khó, tức thì quay ngoắt một trăm tám mươi độ, khuôn mặt gần như đen thui, dí sát gần Midoriya, gầm lên: “Mày ngon thì thể hiện cho bố coi nào, thẳng óc chó...(ノㄟ益ㄟ)”

Đáng thương Midoriya, đành phải chui vào phòng đăng ký dự thi.

Nhưng nhìn khuôn mặt khắp khời của cậu chàng, ắt hẳn Midoriya cũng thích vụ này lắm.

“ĐƯỢC RỒI...Một thí sinh mới...Hãy cùng chờ xem màn biểu diễn của cậu ấy nào...!”

[YOSSH...Lên thôi...One For All Full Cowling...(´ω´)!]

Cả người Midoriya chợt tỏa ra điện quang sáng chói, thổi một luồng gió mạnh mẽ tựa như áp súc lực lượng đã lâu vậy.

“BẮT ĐẦU!!!”

Ầm~~~~

Midoriya cả người hóa thành tia chớp màu xanh lam, thoát cái đã nhảy qua vố số mỏm đá, lao tới tấn công tội phạm giả định.

[Đề giảm thiểu tổn thương...mình nên dùng năm phần trăm thôi...!] –Midoriya âm thầm nghĩ ngợi.

Mà quan sát Midoriya ở đằng xa nhảy nhót, Hitomi có chút khó hiểu.

Rõ ràng, số liệu thống kê của Midoriya, tuyệt chiêu đã đạt đến tám phần trăm. Toàn bộ thể chất đều nhìn hơn so với Bakugo.

Tuy nhiên, lúc này thẳng bạn tóc đen tốc độ đều chậm đi một mảng lớn, còn yếu hơn Bakugo vài phần.

Có điều, sức mạnh là của Midoriya, quyết định dùng như thế nào là quyền của nó, Hitomi cũng không thể can thiệp được.

Bình~~~~ bóp~~~~ Oành~~~~ oành~~~~

Rất nhanh, Midoriya đã xử lý xong xuôi toàn bộ robo giả định.

“TUYỆT ZỎI... Và chúng ta đã có mới Á Quân, hoàn thành trong vòng mười lăm giây...!”

Chị chủ trì như thường lệ hâm nóng nhiệt huyết bằng một tiếng hét. Midoriya vịn người vài vòng rồi đi lên khán đài.

“Chúc mừng nhé, Deku-kun... (^o^)!” –Uraraka hồ hởi về mặt nói.

“Cậu làm tốt lắm...!” – Đây là Lida.

“Midoriya –san thành tích chỉ sau Bakugo –san một hạng...!”

“Nếu cậu thích thì thử một lần xem, Momo...!”

Hitomi hích nhẹ vai cô bé, cổ vũ nói. Nhưng Momol lắc đầu trả lời, “Tớ biết là sức công phá của mình không thể bằng họ được...Flexible Armor 2.0 ít nhất cũng tốn hai mươi giây mới có thể giải quyết hết mớ đó...nên lên hay không cũng chả quan trọng...(-.-)!”

“Ngược lại, Hitomi –kun sao không thử xem... $\geq \cup \cup \leq$!”

“Cái này hả...” –Hitomi chỉ cười không đáp lời, “Mọi người chờ xem thanh niên dưới kia biểu hiện đã rồi tính tiếp!”

“Còn người...???”

Tất cả vô thức quay đầu ngược lại.

Rầm~~~~mmmmmm...

Hàn khí bức người đột nhiên tỏa ra, che chắn hết toàn bộ tầm mắt khán giả là một tòa băng điêu khổng lồ đang cuộn cuộn trào dâng, che lấp đi toàn bộ lũ tội phạm giả định cực kỳ nhanh.

Và chủ nhân của thứ đó, không ai khác, ngoài No.2 Hội thao U.A...

“Todoroki –Kunnn... (‘_’_’_’)???”

Quá rõ ràng, nếu Bakugo đều được mời, thì Todoroki hiển nhiên cũng có thể có mặt ở đây.

Tụi nó ngây thơ quá rồi!

“Một anh chàng đẹp trai ngẫu nhiên... Và cậu ấy đã soán ngôi quán quân với tiêu chí mười ba giây... Thật là xuất sắc...!!!”

Bakugo: Đều gì thế... Quán quân của bố...~~~~

“Ê...thằng cờ hó lửa băng...mày từ đâu chui ra thế... (ノಠ益ಠ)?!”

“Ồ...Midoriya và mọi người ở đây...!”

Todoroki không thèm bận tâm đến Bakugo, chọt hai con ngươi ro rụt lại, lăm bằm “Kizari?!”

“Chúng ta đi được chưa nè...(^0^)!?” – Ashido xoay xoay người vài vòng hỏi, mọi người cũng đồng đủ hết rồi đó...!”

“Hitomi...thật sự không muốn thử sao...(• ε •)?” –Momo nhú nhú áo bạn trai hỏi.

Hitomi nhìn ra được sự khát vọng trong ánh mắt cô bé, nhưng không phải là dành cho bản thân, mà là cho cậu.

Tựa hồ, so với chính mình, Momo càng mong muốn bạn trai trở nên nổi trội hơn.

“Tốt...vậy tớ đi!”

Hitomi cuối cùng mềm lòng, hưng hăng nghĩ bụng... [Đã kích thì đã kích đi, cho mấy thanh niên kia có động lực mà phấn đấu...(๑~๑~๑)!”

Hitomi hơi nhún chân lấy đà, đúng lúc Bakugo và Todoroki định đi lên khán đài, thì cậu thả người, nhẹ nhàng nhảy xuống đất.

“Chị ơi, em cũng tham gia!”

Nghe Hitomi tiếng nói, nguyên bản chuẩn bị rời khỏi khu trò chơi lớp 1-A, lập tức dừng lại, mười mấy đôi con mắt soi thẳng vào Hitomi, chăm chú vô cùng.

“Cậu ấy mạnh lắm sao...Deku-kun (0,0)?!” –Melissa có chút ngạc nhiên, kéo tay áo Midoriya hỏi dò.

“Vâng, cực kỳ mạnh luôn ạ...Em cũng chẳng biết mô tả thế nào nữa...(´ω´)...Chị cứ xem đi rồi biết!”

Midoriya nói xong, liền im lặng, tinh thần tập trung chú ý từng cử động của Hitomi.

Ngay khi ấy, tiếng hét của chị chủ trì cũng vang lên, “Sẵn sàng...BẮT ĐẦU...~~~~”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 184: Dạ tiệc (1)

“Hô...!”

Hitomi thò ra một hơi, khuôn mặt, thần thái, khí chất, tất cả, đều dường như bị cải biến toàn bộ vậy.

Cần cẩu không cách nào so sánh, trước khi chiến đấu, và tiến vào trạng thái chiến đấu Hitomi.

Ánh mắt cậu ta, sắc bén đến dọa người, tựa hồ phát ra từng tia điện lưu khiến người không dám nhìn thẳng.

Giây phút vừa hô xong chữ “Bắt Đầu” ấy, chị chủ trì liền cảm nhận được một luồng áp lực khổng lồ như núi tỏa ra như chàng trai trẻ trước mặt.

Hitomi dẫm mạnh chân, các bắp thịt nhô ra cuộn cuộn, cả người chồm tới, tư thế chẳng khác nào một con báo săn mạnh mẽ.

OÀNH ~~~

Ngay tại vị trí đứng của cậu, trực tiếp nổ ra một cái hố to, sâu đến ba mươi centimet.

VÙ...UUUU...~~~~

Mọi người chỉ cảm thấy từng đợt gió rít gào, hoa mắt lên một cái, bên dưới thí sinh đã biến mất, chỉ để lại từng chuỗi tàn ảnh từ điểm xuất phát của Hitomi dường như kéo dài thẳng đến khu vực lỗ đất, nơi mấy tên “tội phạm giả định” đang đứng.

Bọn họ không hề biết rằng, trong cái nhìn của Hitomi bây giờ, mọi thứ, đều trở nên khác biệt.

Hình ảnh cây cối, dân chúng, robot...tất cả những thứ ấy, bỗng biến hóa chậm vô cùng.

Tựa hồ, khung cảnh xung quanh cậu, đã bị kéo vào một bộ phim quay chậm, mà bản thân Hitomi, chính là người điều khiển nhịp độ đó.

Hitomi cảm nhận được, trong không khí đặc sệt, giống như có một lực cản mềm mại đang tác dụng lên cậu vậy.

Thứ lực cản này, thoáng qua cảm giác hết sức mỏng manh yếu đuối, nhưng đến lúc chạm vào, mới biết nó cứng rắn nhường nào.

Càng cố gắng tăng cao tốc độ, thì rào chắn ấy lại càng chắc chắn hơn nhanh đến chóng mặt.

Xoẹt...!!!

Phốc ~~~

Chiu...

Thanh âm bạo nổ trong không khí kéo dài từng tràng chẳng khác gì pháo hoa liên thanh, khán giả còn chưa kịp tỉnh hồn lại, thì Hitomi đã xuất hiện tại vị trí xuất phát ban đầu.

RẦM...mmm... Ầmm...mmm...~~~~ Ầmmmm...~~~~mmmm

Cứ như là một bản giao hưởng liên khúc được phát ra cùng một nhịp thờ vậy.

Nhìn bóng lưng của Hitomi không thèm ngoảnh đầu lấy một lần, chậm rãi đi thẳng lên trên, chị chủ trì vội vàng nhìn xem đồng hồ của mình, hai con mắt lập tức tròn trĩnh, miệng há to đến mức có thể nhét được cả quả trứng vịt vào.

“K...K...Kh...ô...nnngg thế tin nổi...NĂM GIẤY...THƯA QUÝ VỊ...NĂM GIẤY...CHÚNG TA ĐÃ CÓ MỘT NHÀ QUÁN QUÂN MỚI, VỚI ĐIỂM SỐ ÁP ĐÁO HOÀN TOÀN...!”

Âm thanh vang dội từ loa giống như một hồi chuông vang gõ tỉnh toàn bộ khán giả.

Trong âm thanh ấy, còn xen lẫn cảm xúc kinh ngạc tới tột cùng.

Bởi vì, chuyện vừa mới xảy ra, quả thật khó tin!

Hàng trăm ánh mắt đổ xô về phía Hitomi, vô số cung bậc cảm xúc, cậu có thể cảm nhận được.

Có hâm mộ, có ganh tỵ, có ghét bỏ, có ao ước...

Nhưng những điều ấy, đã không quan trọng nữa rồi.

Cậu thể hiện, chỉ là để hoàn thành ước muốn của bạn gái, đơn giản là như vậy thôi.

Hitomi lên đến gần ghế bên trên. Nơi đó, đám bạn lớp 1-A vẫn còn trừng trừng mắt vào cậu, lộ vẻ khiếp hãi.

Todoroki thần sắc lạnh nhạt, nhưng vẫn không che dấu được sự rung động hiển hiện trên mặt.

Bakugo, miệng há hốc, suýt chút nữa to ngang với chị chủ trì bên dưới.

Midoriya cùng Kirishima thì dụi dụi hai con ngươi, tựa hồ chưa hiểu lắm chuyện mới vừa xảy ra.

Mấy đứa nữ còn chậm tiêu hơn cả đám con trai, về mặt người nào người nấy ngu ngơ, chẳng khác gì mới từ cung trăng rớt xuống đất vậy.

“Kizari...cậu giống như...ư...mạnh lên phải không... ๐_๐!?” – Jiro giọng run run hỏi.

“Ừmmmm...mình cũng cảm thấy như thế...”- Hitomi gật đầu trả lời, “Chúng ta đi được chưa nhỉ?”

“Ồ...ơ...được...được chứ...(V.V)!” -Mấy đứa kia lấp bắp trả lời.

Lấy Hitomi dẫn đầu đoàn người rời khỏi khu công viên thử thách tài năng, đằng sau chị chủ trì còn gọi với theo tội nó, “Nhớ đến trong kì kế tiếp nhaaaa... * (^O^)*!”

Bakugo tách ngay khỏi nhóm khi vừa đi khỏi khu trò chơi. Nhìn về mặt lầm lì và bức bối của cu cậu cũng đủ hiểu tâm trạng của Bakugo lúc này.

Kirishima tốt bụng vội vàng chạy theo.

Hai đứa này lúc nào cũng hú hí với nhau, quả thực dễ làm người ta hiểu lầm.

Cả bọn đi về quán cà phê của Mineta và Kaminari để dừng chân một chút, thuận tiện đưa hai tấm vé tham dự tiệc tối cho mấy cậu chàng.

Hai thanh niên ấy thấy có vé, đôi mặt gấu mèo ôm nhau khóc sụt sùi, cảnh tượng đẹp đến nỗi Hitomi không đành lòng nhìn thẳng.

Chuyến tham quan kết thúc, ai về nhà nấy.

Lida bắt xe đi qua với gia đình, Midoriya theo chân Melissa –san đi đâu không rõ, Uraraka ánh mắt tóe lửa.

Sáu người còn lại cũng tản bộ chậm rãi về khách sạn.

Chiều tà nắng phủ, xuyên suốt từng dãy nhà màu sắc sắc sỡ, thỉnh thoảng lại nghe tiếng nhạc du dương êm tai phát ra từ những nốt âm nhạc bảy màu đang lơ lửng trên không trung cả thành phố.

Một khung cảnh thật yên bình và nên thơ, càng khiến người ta mê đắm trong đó.

Về đến khách sạn, Hitomi một lần nữa chấp nhận số phận ra ghế sofa ngồi.

Đơn giản vì mấy cô nữ này, đang bận túi bụi trong việc lựa chọn trang phục đi dự tiệc chào mừng. Tiệc bắt đầu vào lúc bảy giờ, mà lúc này, đã gần năm giờ chiều.

Nghe thanh âm riu rít mà cảm thấy phiền lòng. Hitomi quyết định chui xuống đại sảnh tiếp tân và rút điện thoại ra tìm hiểu thêm thông tin về I-Island và bữa tiệc tổ chức tại I-Expo tối nay.

Mặc dù khi chiều nói là đi tham quan, nhưng đó cũng chỉ là bề nổi thôi.

[Coi nào...I-Expo...hệ thống đa dụng...giới thiệu chung...(o o)...]

Hitomi có chút nghiêm túc đọc những tài liệu trên mạng. Cậu vẫn không quên mục đích ban đầu khi tới đây, đó là phá hoại âm mưu của Liên Minh Tội Phạm.

Thật ra, Hitomi đang thắc mắc một điều rằng, hệ thống phòng ngự của I-Island hoạt động như thế nào, mà suốt mười mấy năm trời, chưa hề xuất hiện tình trạng phạm tội, và nếu có, thì chỉ toàn mấy vụ cỡ nhỏ, và rất nhanh đã bị trấn áp.

(Phòng ngự của I-Expo...không phải dựa vào con người...)

“Hề...(0.0)...Không dựa vào anh hùng bảo vệ...!?”

Cậu đọc tiếp... (I –Island được xưng là vững chắc như bức tường thép, bởi vì ở đây, đã sử dụng những robot với vũ khí hiện đại, tuyệt đối tuân theo mệnh lệnh, giữ an toàn và trật tự cho hòn đảo...)

“Tuyệt đối tuân theo à... Một phần mềm công nghệ vi tính tinh vi chuyên dùng để điều khiển trí năng sao... ▶. ◀!”

Hitomi trong nháy mắt phân tích ra hàng loạt điểm mạnh của loại hình phòng ngự này.

Thứ nhất, nó có tính quy phạm cực cao.

Bởi vì robot được chế tạo rất nhiều, thậm chí là đặt địa điểm chỉ định ở các vị trí chủ chốt trong thành phố, khiến cho việc phạm tội tẩu thoát gần như là không thể.

Thứ hai, đó là mệnh lệnh thực thi.

Bài báo có viết rằng, mỗi con robot đều được cài đặt phần mềm tự hủy, nếu có tội phạm thiên về năng lực công nghệ, có ý đồ xâm nhập và sửa chữa chúng.

Và khả năng thay đổi điều lệnh duy nhất, chỉ có thể làm tại cơ quan trung tâm của các nhà khoa học gia. Một nơi được bảo vệ nghiêm mật và phòng bị tầng tầng lớp lớp.

Tất nhiên, đối với trình độ như Hitomi, thì mấy cái phòng vệ đó, cũng không coi là lợi hại bao nhiêu. Mà giả sử như tên Kurogiri có mặt, thì hẳn hoàn toàn có thể bê nguyên bằng tội phạm đột nhập vào mà chẳng tạo thành bất kỳ động tĩnh gì, như vụ ở USJ vậy.

Điều đó có nghĩa, khả năng chi phối của cao tầng I-Island, nếu gặp gỡ tội phạm loại đặc biệt, vẫn chưa thể gọi là an toàn một trăm phần trăm.

[Cho dù là như thế, thì việc bọn chúng tổ chức tấn công All Might, vẫn quá bất hợp lý... Theo thông tin thì sáng mai là All Might sẽ rời đi I-Island, vì lễ tổ chức và tuyên dương dành cho ông chỉ kéo dài đến tối hôm nay là hết... (- -)... Mà với tình hình bây giờ, lũ tội phạm sẽ dùng con đường nào để đột phá cơ chứ... ㄟ_ㄟ!?!]

Hitomi tin chắc, lời đe dọa của Shigaraki không phải là một lời nói suông. Đơn giản là vì tính cách bốc đồng của hắn ta.

Mặc dù chạm trán một lần duy nhất, nhưng sự kiêu ngạo cùng với những lời lẽ khoe khoang cực độ tự tin của tên tội phạm, khiến cậu luôn có cảm giác rằng, Shigaraki, là một kẻ không thích nói đùa.

Đùa giỡn, đối với kẻ này, chính là sinh mạng, đặc biệt là một tên tội phạm, rất có thể trở thành truyền nhân của huyền thoại hắc ám, All For One.

“Tuy nhiên, đặt vào tình huống xấu nhất, tối nay, dạ tiệc sẽ bị tội phạm tấn công... Vậy thì, mình cần làm gì đây (- -)...?!”

Báo cáo trước... Hitomi không nghĩ như thế.

Phòng chừng vừa nói ra, còn bị người khác cho là mình bị hăm, mới điên điên khùng khùng thốt lời hoang tưởng.

Phải biết là dạ tiệc chào mừng lúc bây giờ hết sức quan trọng. Vô số các nhân vật tai to mặt lớn đều đến, vừa để củng cố danh vọng bản thân, vừa để thành lập mối quan hệ với All Might.

Chủ động công kích là vô nghĩa, thậm chí, tất cả suy nghĩ cũng chỉ là phỏng đoán của Hitomi do một phen lỡ lời từ Shigaraki Tomura.

Tuy nhiên, cậu vẫn có thể làm một số chuẩn bị, nếu không dùng là tốt nhất...

Còn như tình huống đúng theo dự đoán... vậy thì, tối hôm nay, có lẽ là một đêm không bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thử Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 185: Dạ tiệc (2)

Ring ~~~ ring ~~~ ring ~~~

Chuông điện thoại đột nhiên reo lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của Hitomi.

Cậu móc trong túi điện thoại, nhìn vào dãy số thì ngạc nhiên, “Momo gọi... (0.0)!?”

[Rõ ràng ban nãy còn đuổi mình đi vì bạn chuẩn bị đồ mà... sao giờ lại alo rồi... (- -)!?!]

Mặc dù không biết rõ tình hình lắm, Hitomi vẫn nhấc máy trả lời.

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói của cô bé, nghe có vẻ rất khẩn cấp.

“Sao thế, xảy ra chuyện gì rồi...(0~0)?!” –Hitomi vội vàng hỏi.

“Không...không có chi...chẳng qua bọn tớ muốn nhờ cậu tư vấn xen lễ phục của mọi người đã ổn hay chưa...Cậu lên ngay nhé...!”

“OK...đợi mình chút...!”

Hitomi cúp máy, tự nhủ, “Hú hồn, cứ tưởng có vấn đề nghiêm trọng lắm chứ...mấy bà nữ này toàn hù dọa người ta...(- -)!”

Ở phòng trên, Asui loay hoay mấy cái váy màu xanh, nhìn Momo hỏi:

“Yao – Momo, cậu nhờ Kizari –kun thiết há...(0,0)?!”

“Ừmmmm...mấy cậu bảo, ước gì có thằng con trai nhìn coi có hợp không mà...Thì tui mình có sẵn chứ cần đi thuê mướn đâu nào...(^^0^)!?”

“Ý tớ hông phải vậy...Mà thôi, Mina –chan, cậu định mặc bộ đầm màu hồng đó đi sao (0.0)???”

“Bộ nó nhìn không hợp với mình sao...Mình là Pinky mà...mặc đồ hồng mới đẹp cả đôi đường chứ...!”

“Tớ nghĩ cậu nên thay tông màu trắng sẽ tốt hơn, Ashido à, nguyên cả người hồng hồng thế này, cậu sẽ rất ngượng khi đến tiệc đấy!” –Jiro một bên thử váy, ân cần khuyên nhủ, “Uraraka –san, cậu chưa chọn được sao...(??)!”

“Chưa, mình chả biết nên dùng loại hình nào nữa, các cậu tư vấn giúp mình với...@@@...(T^T)!”

Uraraka vừa dứt lời, bên ngoài truyền đến thanh âm gõ cửa, và giọng của Hitomi vang lên: “Tớ vào được chưa vậy?”

“Cậu vô đi!”

Kết ~~~

Hitomi đẩy cửa vào, hai mắt quét ngang, chợt sáng lên.

Cả năm bạn nữ, trang phục xong xuôi, nhìn thật chói mắt.

Jiro một thân đầu tóc đã được chải chuốt gọn gàng, tém qua một bên, phần sau mái còn dắt theo một cái dây cài hình bông hoa, một thân áo váy ngắn màu xanh đan lẫn vàng nhạt, quả thật trông cô bạn bớt đi phần nào hình tượng mạnh mẽ ngày thường, thêm vào một phần mềm mại mà dịu dàng khí chất.

Uraraka thì mang màu trắng hồng đầm ngắn, để lộ chút thịt nạc da vai, nhưng không quá nhiều, vừa tô điểm nét đẹp nữ tính, lại không quá lộ liễu.

Ashido toàn thân lại đánh một màu trắng tinh, cô nàng cũng xài váy đầm ngắn, dài còn chưa tới đùi, cô nàng xoay xoay chiếc đầm đang bó sát người, vẻ mặt thích ý, để lộ phần trên da thịt mềm mại cùng phía sau lưng cái nơ xin xắn đang buộc chặt.

Asui thì có vẻ giản đơn hơn nhiều, trang phục khá giống Ashido nhưng kín đáo hơn hẳn, và màu cô bé chọn là màu xanh, nhìn qua bình dị đến lạ thường.

Cuối cùng là Momo, lễ phục của cô bạn gái khiến Hitomi có chút thần người.

Mái tóc búi cao cao, cột vào chính giữa lấp lánh vương miện vàng.

Gò má ửng hồng hây hây như trái đào chín, khoe miệng dịu dàng nở nụ cười chum chím, áo đầm dài thướt tha duyên dáng chẳng khác nào một cô tiểu thư đài các. Đằng sau nút thắt buộc dài ngang lưng, mềm mại thân hình nhẹ nhàng uyển chuyển vừa tôn lên vẻ đẹp dịu dàng, lại không làm mất đi sự quý phái vốn có.

Năm bạn nữ, ngày thường chỉ là học sinh của lớp 1-A, nhưng hôm nay, thoáng chốc đã lột xác thành năm nàng tiên xinh đẹp. Mặc dù thiếu đi sự thành thực, vận vị của các phụ nhân lớn tuổi, nhưng bù lại là vẻ ngây ngô và nét thanh xuân của tuổi trẻ tràn ngập sức sống.

Ban đầu đã đẹp, nay càng đẹp hơn nữa!

“Tối nay, các cậu chắc chắn sẽ là tâm điểm chú ý đó...!” –Hitomi cảm thán nói một câu.

Ashido đắc ý cười toe toe hỏi ngay, “Thật lòng chứ há...đừng bốc phét nghe Kizari...Đây là lần đầu tiên tui tham dự một bữa tiệc tùng cỡ lớn đó...(^0^)!?”

“Như thế là tui mình trông ổn cả rồi há...!” – Jiro mân mê váy áo hai lần, cảm giác vẫn chưa hài lòng lắm.

Hitomi gật đầu đáp, “Ừ...vậy được rồi...Còn không nấy cậu cứ nhờ Mineta với Kaminari cố vấn, tớ nghĩ chắc sẽ không lọt đi đằng nào!”

“Kaminari...Mineta...Xi, hai tên háo sắc đó, toàn thấy gái là tươm tướp thôi...(- -)!”

“Hitomi –kun, cậu cũng chọn quần áo đi...(^.^)!?” –Momo đến bên cạnh Hitomi chợt chợt nhẹ vào vai cậu và nói.

“Chọn lễ phục há...Nhưng mình có mang đâu...(- -)!”

Hitomi sức nhớ ra, giật mình kêu lên.

Quả thật là cậu chẳng hề biết gì về vụ lễ tiệc lễ hội cả. Cứ tưởng chỉ là một chuyến đi chơi cho vui, mà bạn gái cũng chẳng thông báo gì sất, nên yên tâm mà xách ba lô lên đường thôi.

“Tớ biết kiểu chi cũng thế mà...Bởi vậy, tớ có mang đồ cho cậu đây...Cậu thử nó nè...(^ ^)!”

[Cái này là do cậu không nhắc tớ đấy nhé...(-_-)!]

Momo không để ý về cứng đơ trên khuôn mặt bạn trai, cô nàng miệng cười chúm chím, lấy ra một bộ lễ phục màu đen đưa cho Hitomi.

Thứ này, nhìn qua, tựa hồ may theo phong cách cổ điển.

Thiệt tình thì Hitomi thực sự không ghê mấy cái lễ phục rườm rà này, cái gì cả vạt thất lung, quả thực phiền muốn chết.

Nhưng thấy ánh mắt ngóng trông của bạn gái, và sự háo hức của nãy nhỏ kia, cậu đành đồng ý, “Có điều, nói trước là tớ không mang cả vạt đâu nhé...(0 0)!”

“Yosh...vô thay đồ nhanh nào, sắp tới giờ rồi đó!”

[Cứ tưởng được đi chơi, đến nơi còn bị hành, đúng là...(=_=)...]

Hai phút sau, Hitomi bận xong quần áo, tay đẩy cửa phòng toi let bước ra.

“Coi có được chưa mấy cậu...?!”

[Hề...Sao mặt ai cũng ghê ghê vậy...(v.v)???]

Hitomi cảm giác từng đạo điện quang như có như không từ năm cô nàng kia chiếu rọi trên người mình không ngừng.

Giống như là đang đi ngắm động vật quý hiếm trong sở thú vậy.

Quả thật khiến Hitomi nhột nhột vô cùng, muốn di chuyển cũng không được, mà chui vô toa lét cũng không xong.

“Có vấn đề lắm hả...???”

“Không...Kizari –kun đẹp trai lắm...mình bất ngờ thật đó...” –Asui thành thật lên tiếng, “Nhìn cậu trông khác hẳn ngày thường ấy!”

“Ừ...Đúng chuẩn soái ca luôn... $\geq \text{☺} \cup \text{☺} \leq$!”

Ashido về mặt hoa si nói, hào quang chớp chớp liên tục nhìn về phía Hitomi.

“Mấy bà tăng bốc quá...~~~~!”- Hitomi có chút ngượng ngùng gãi đầu nói, mà giờ chúng ta đi được chưa...Lida điện thoại thúc giục rồi này...”

Hitomi chỉ chỉ vào đang sáng nhấp nháy Smart phone, chính giữa đang lập lòe dòng chữ Lida Call.

“Cậu cứ qua tụ tập với nhóm Lida trước đi, chốc nữa bọn mình sẽ tới sau...” –Momo sửa lại cổ áo cho Hitomi, nhỏ giọng nói với cậu.

“Ừmmm...thế nhớ đi đúng giờ đó ha...Cậu biết Lida tính tình rồi đấy...”

“Tất nhiên...!”

...

Hitomi lên xe đi đến I-Expo, hôm nay xe trên đường cái đông đúc lạ thường.

Nhưng ngạc nhiên là chẳng thấy bóng dáng một chiếc xe cảnh sát nào cả.

Hitomi thoáng chút kinh ngạc, bất chợt hiểu ra, họ không cần, bởi lẽ, tại tiệc lễ cũng là nơi an toàn nhất.

Cần như toàn bộ anh hùng ở hòn đảo này, thậm chí là ở những chỗ khác về đây chỉ để tham dự buổi tiệc đêm nay, quả thật hết sức vô lý khi chừng ấy anh hùng còn cần vài ba tay cảnh sát đứng đó bảo vệ.

Hitomi đi đến cầu thang máy.

ở I-Expo có một phòng dành riêng cho những người cần chờ đồng bạn hoặc đối tác của mình đi chung. Tất nhiên là trước đó cần phải xác định danh tính.

Trong lúc thang máy đang rề rề đi lên, Hitomi mở đồng hồ ra xem xét thời gian, tính ra vẫn còn chưa trễ lắm, nhưng đối với Lida, ắt hẳn cũng đang nóng như kiến bò trên chảo rồi.

Kết ~~~

Cửa sắt khẽ mở, Hitomi bước ra, Kaminari, Mineta, Todoroki và cả Lida, đều đã có mặt đông đủ.

“Yo, chào mọi người...(^ ^)!”

“Cậu thuyết chút nữa thì muốn đấy, Kizari –kun...!”

“Ừmm, may mắn thật, Midoriya, Kirishima đâu rồi...?”

“Kirishima –kun nói là cậu ấy phải kéo theo Bakugo –kun tham dự, nên sẽ hơi mất thời gian một chút...!”- Lida cần nhẩn, “Mấy người nữ sao lâu thế không biết...Kizari- kun, cậu đi cùng với họ...~~~”

Lida lắc lắc cánh tay chỉ chỗ, hiển nhiên ngụ ý muốn hỏi Hitomi rằng Momo đám người vì sao chưa tới.

Nhưng con gái chuẩn bị cho dạ tiệc, có thánh mới biết được họ đang làm gì.

“Ban nãy đã xong xuôi hết rồi, mấy người kia bảo mình trực tiếp qua đây trước, họ sẽ đến sau...Cơ mà cũng gần mười phút rồi chả thấy mặt ai, quái lạ nhỉ... (?.?)!”

“Hừm...Không biết họ có tôn trọng tớ hay không thế...Đã hẹn giờ giấc trước cả tiếng rồi(- -)!”

Lida có chút khó chịu vì bị cao su thời gian, đúng lúc này, cửa thang máy lần nữa reo lên vài tiếng, chỉ thấy Midoriya hốt hơ hốt hải chạy ra, vội vã nói: “Xin lỗi, tớ muộn mất... (-0-)!”

“Mấy người kia sao rề rà thế không biết...(0~0)!”

“Bình tĩnh nào Lida...Họ tới rồi kia...!”

Hitomi vỗ vai cậu bạn trấn an, đồng thời chỉ vào thang máy bỗng khép kín lại và sáng lên liên tục.

“Bây giờ, chắc chắn là năm người kia đang lên!”

P/S: Sr mn vì lên chương khá trễ, và thứ hai là nội dung còn có chút lan man...cơ mà trước khi vào trận PK thì mình luôn muốn nhịp độ nó chậm một chút, tuần sau sẽ cố gắng trả nợ cho mn. Thân!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 186: Kẻ xâm nhập (1)

Ping...gggg~

Thang máy mở rộng, năm bóng hình bước ra.

Khi thấy năm bạn nữ trong trang phục dạ tiệc lóa mắt xuất hiện tại trước mặt mọi người, ai nấy đều sửng người ra.

Ngoại trừ Hitomi đã được nhìn từ trước, còn lại, cho dù là cứng nhắc và đang nổi nóng như Lida, cũng không kiềm lại giận mình vài lần.

Kaminari và Mineta càng ôm nhau khóc, vẻ mặt mãn nguyện, Jiro xạm mặt cho mỗi thằng hai cú Eả Jack vào lỗ tai xụi lơ tại chỗ.

Tổng cộng mười một thành viên lớp 1-A, không tính Bakugo và Kirishima, đều đã có mặt đầy đủ.

“Vây là ổn rồi hả...Chúng ta xuống nhá...!”

“Khoan, chờ chút Lida- kun...Còn một người nữa...(o o)!”

“Hả...ai thế Midoriya –kun...(0.0)!”

Trả lời câu hỏi của Lida, là một giọng nói với gọi từ xa truyền lại.

Một cái vô cùng xinh đẹp thiếu nữ, tràn ngập thanh xuân sức sống đang chạy tới.

Đó là Melissa –san.

Khác hẳn với buổi chiều mang kính quần jean che kín người, đứng tiêu chuẩn con một sách, mà nay đã quay ngược một trăm tám mươi độ, áo thấp ngực màu xanh biển kết hợp với váy ngắn màu trắng cùng với mái tóc vàng mềm mại xoăn xoăn được búi cao lên.

Nhìn qua, quả thật làm người kinh điển.

“Chị tới hơi chậm tí... Sorry mọi người nha(=^_^=)!”

“Vẫn chưa muộn đâu chị ơi...(♥●♥)!” – Mineta nước miếng chảy ròng ròng nói, khuôn mặt nó biểu cảm y như đang được thăng hoa đến cực điểm vậy.

“Đã tập trung hết, vậy chúng ta tham dự lễ...” ~~~ Ring ~~~ ring ~~~ring ~~~

Lida còn chưa nói xong, đột nhiên tiếng chuông báo động vang lên khắp tòa nhà lớn.

Đồng thời, thanh âm máy móc bỗng xuất hiện, truyền khắp hòn đảo:

“Thông báo khẩn cấp! Thông báo khẩn cấp!”

“Chúng tôi nhận được cảnh cáo từ hệ thống an ninh I-Expo...Rằng đã phát hiện chất nổ tại khu triển lãm...!”

“I-Island đang trong tình trạng báo động cao...Khuyến cáo người dân và du khách nên tránh ở trong phòng...”

“Nếu mười phút sau đó mà ai còn ở ngoài khu định cư, thì sẽ bị bắt ngay lập tức...”

“Đồng thời, các tòa tháp chính sẽ bị niêm phong bởi hệ thống an ninh!”

Thông cáo vừa dứt, người dân trên đường liền ồ ạt chạy về nhà. Mà từng lòng đường phố, liền thấy vô số robot vệ binh kêu bí bo di chuyển khắp nơi, để đảm bảo cho điều lệnh an toàn được thực thi.

Bên trong tòa tháp I-Expo, nhóm Hitomi ngăn người nhìn các tấm cửa kính, các lối đi thoát hiểm, đều bị hợp kim cường độ cao tự động kéo xuống bao phủ mất.

Quả thật hoàn toàn chặn hết mọi con đường chạy ra.

[Là do bọn tội phạm sao...Chúng hành động rồi...(- -)...?!]

Hitomi lập tức liên tưởng đến suy đoán của bản thân, lòng tin chắc đến bảy, tám phần.

Mà những đứa kia thì có chút sững sờ nhìn nhau, không biết phải làm gì tiếp theo cho chính xác.

Asui đến gần ấn ấn nút điều khiển, rồi quay sang tụi bạn lắc đầu nói:

“Thang máy không hoạt động nữa, họ ngắt kết nối rồi...!”

Todoroki nhìn vào điện thoại của mình và bổ sung thêm, “Tín hiệu cũng mất luôn, coi bộ họ đã cắt toàn bộ liên lạc của chúng tôi với bên ngoài (~.~)!”

“Thật hả... ◯_?!” –Kaminari há hốc mồm nói, “Không đến mức thế chứ...(v.v)...@@@...?”

“Melissa-san, chị nghĩ sao?” –Hitomi quay người hỏi cô chị gái tóc vàng, ở đây, nếu bàn về sự rành rọt nhất, thì chắc chắn phải là bà chị này rồi.

“Chị không biết...!”- Melissa tay chống cằm nói, “Chỉ vì tìm ra chất nổ lắp đặt nơi tòa nhà, chẳng lẽ quan trọng tới mức cần toàn bộ hệ thống phát ra cảnh cáo và đóng kín toàn bộ sao...(0~0)!”

“Chúng ta còn có con đường nào đến bữa tiệc không vậy...?” –Midoriya chợt cất lời, Melissa ngạc nhiên nhìn sang cậu chàng, nó vội vàng giải thích, “Bởi vì chú All Might cũng đang ở dưới đó, nên em cho rằng, chúng ta cần xuống dưới...!”

[All Might cũng ở...Vậy thì suy đoán của mình...có khi nào, dạ tiệc đang gặp sự cố hay không (- -)?]

Nghe nói All Might hiện tại đang ở nơi này, Hitomi không thể không cân nhắc vấn đề, tội phạm, có khi nào, đang nấp đâu đó dưới kia hay không.

[Nhưng nếu có All Might, thì việc bọn chúng lộ mặt hay ẩn nấp, đều không quan trọng lắm...Như vậy, mục đích của bọn này, phải là một thứ khác...Đó là gì đây...!?]

Trong lúc cậu đang mải mê suy nghĩ, Melissa chỉ về hướng cầu thang bộ nói:

“Bây giờ, chỉ còn một cách, là chúng ta đi bộ từng lầu một xuống dưới kia mà thôi!”

“Khoan đã, mọi người...Xây ra chuyện rồi...!”

Jiro đột nhiên kêu to, dọa tất cả giật mình.

Momo vội vàng kéo tay cô bé, hỏi mau: “Sao thế, Kyoka –chan...?”

“Tớ vừa mới dùng năng lực nghe ngóng bên dưới...All Might thông báo cho chúng ta biết, toàn bộ khách sạn đã bị bọn tội phạm chiếm giữ...Hệ thống an ninh đều bị chúng hack mất, hiện tại, toàn bộ người dân trên đảo đều là con tin của lũ ác nhân đó...(0~0)!”

“Hê...???”

“Cái gì... ◯■○?!”

Midoriya sững sốt la lên. Hitomi cũng ngẩn ra.

Tiền đoán của cậu, rốt cuộc chuẩn xác.

Có điều, bất ngờ nhất là All Might lại bị khống chế rồi, tuy nhiên, nghĩ ngay tới việc binh dân đang chịu uy hiếp tính mạng, cậu liền cảm thấy bình thường.

Nắm giữ vô tội con tin, hiển nhiên là lá bài tẩy đủ lớn để All Might phải bó tay chịu trói.

Nhưng nếu chỉ như vậy, còn xa xa không đủ với lần xâm nhập này của bọn chúng.

“Mấy cậu, ý kiến của tớ, bọn mình nên rời khỏi đây càng sớm càng tốt...!”

“Đúng đấy...kêu gọi thêm anh hùng đến viện trợ, thì bọn tội phạm đó sẽ phải bó tay chịu trói thôi...!” –Kaminari giống như tìm được niềm an ủi, vỗ đùi hét lên.

“Thêm vào đó, tụi mình còn chưa có giấy phép anh hùng, choảng nhau với tụi kia là một chuyện hết sức ngu ngốc...!” – Asui chêm vào.

Nhưng Melissa tức thì lắc đầu phủ định ngay ý kiến của bọn nó:

“Không được đâu các em, bảo vệ ở chỗ này, cường độ sánh ngang với Tartarus...muốn thoát ra, chỉ sợ rất khó...!”

“Có lẽ ngồi chờ cứu viện là phương án tốt nhất hiện giờ...(-.-)!” –Kaminari ngồi phịch xuống, vẻ chán nản.

Jiro tức giận la lên, “Bộ cậu không làm được gì ngoài việc ăn chực chờ chết sao...(0~0)!”

“Đó có phải là lỗi của tớ đâu...(●—●)” –Kaminari buồn bực nói, “Một cái học sinh cấp ba, chưa vào nghề như tụi mình, thì có thể giúp ai được chứ...!”

“Cậu nói thế sai rồi...Kaminari...Chúng ta không phải không đánh được, ở đây có một người được phép làm việc ấy...!”- Todoroki đột ngột ngắt lời thẳng bạn, chột trâm giọng nói, “Kizari –kun...cậu có ý tưởng gì không...!?”

Ánh mắt mọi người tức thì chăm chú về phía Hitomi, cậu đang dùng tay mân mê bức tường sắt, tựa hồ đo đếm gì đấy.

Nghe câu hỏi của Todoroki, Hitomi chậm rãi xoay người, nhìn Melissa, nhẹ nhàng hỏi:

“Nếu em phá hủy toàn bộ chỗ tường này, vậy thì có làm sao không...?”

“Phá hủy...Toàn bộ... ◯■○...Em nói thiệt chứ...???”

Melissa thốt lên với sự ngạc nhiên mãnh liệt.

Mặc dù cô từng chứng kiến sức mạnh của Hitomi, nhưng nó chẳng qua là tốc độ của cậu mà thôi. Còn về thực lực chân chính, Melissa hoàn toàn chưa hiểu gì cả.

“Đúng! Em có thể!”

Hitomi gật đầu, phun ra ba chữ. Tuy ngắn gọn, nhưng đầy tự tin.

Melissa liếc mắt nhìn quanh, rõ ràng với một lời tuyên ngôn ngông nghênh như vậy, thế mà không hề có ai đứng ra phản bác, thậm chí nhiều lời như Mineta và Kaminari cũng im phăng phắc, tựa hồ đều chấp nhận lời của Hitomi nói.

Melissa hít một hơi, ngẫm nghĩ trong giây lát, cuối cùng phủ định ý kiến của Hitomi:

“Nếu hiện tại làm ra động tĩnh càng lớn, thì hậu quả chỉ sợ càng xấu hơn...Bây giờ bọn tội phạm còn chưa rõ ràng chúng ta thực lực và vị trí, nhưng nếu như em dùng sức mạnh phá hủy chỗ này, thì coi như là coi tín hiệu thông báo cho chúng...với lại, cường độ kim loại ở đây là hợp kim siêu cứng, có thể gánh chịu phần lớn lực công kích vật lý...”

“Đầu em muốn vỡ nát hết chúng nó, cũng sẽ mất một khoảng thời gian không nhỏ...Chỉ nghĩ chúng ta cần thay đổi tư duy chiến lược...”

“Ví dụ như là...”

Melissa chột dừng lại, hai mắt lập lòe hàn quang, nhìn về phía cao ngất đỉnh chóp, hai nắm tay siết chặt nói: “Cuớp lại quyền khống chế vào tay chúng ta...và cứu mọi người ◯_○!”

“Nhưng mà rất nhiều tội phạm đang canh gác đó...◉__◉!”—Ashido lo lắng la lên.

Momo vỗ vỗ bờ vai cô bạn, chỉ vào Hitomi nói: “Cậu ấy sẽ xử lý hết...đúng không, Hitomi—kun...!”

“Ừmm...Về vụ tội phạm, cứ để mình lo...Mọi người chạy thẳng lên lầu trên cùng là được...▶_◀!”—Hitomi bẻ cổ tay răng rắc, nghe răng cười đáp, nhưng lại khiến người ta có cảm giác lạnh thấu tim can.

“Tốt...Chúng ta tiến lên thôi nào, cho lũ ác nhân thấy, sức mạnh của tập thể 1-A (´・ω・`)!”

Hành trình giải cứu, bắt đầu!

To be continued

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 187: Kẻ xâm nhập (2)

“Đầu tiên...mình nghĩ, nếu tránh va chạm được, thì chúng ta nên tránh...!”—Midoriya trước nêu ra ý kiến.

“Hiện tại, bọn tội phạm chắc hẳn đang tập trung ở trên tầng cao nhất, những tầng còn lại, ắt hẳn chỉ lèo tèo vài ba người...Chúng ta lên qua, sau đó bắt ngờ đánh úp, không cho chúng thời gian phản ứng...Như vậy là ổn thỏa nhất...!”

“Các cậu thấy sao...(0~0)?”

“Tốt...!”—Hitomi gật đầu đồng ý, “Thời gian gấp rút, hành động thôi...!”

Những người khác cũng không có ý kiến, từng người cấp tốc cuộc bộ lên trên.

“Tầng cao nhất ở đâu vậy, Melissa—san...(0~0)!?”—Hitomi trầm giọng hỏi.

Tụi nó đã chạy xuyên suốt ba tầng lầu, lên đến tầng thứ bảy mươi, vậy mà vẫn chưa thấy bóng dáng mục tiêu cần đến đâu cả.

“Phòng cao nhất, ngay tại tầng hai trăm lận...(-.-)!”—Melissa có chút chán nản trả lời. Kaminari vội vã nói, “Xa thế sao...tụi mình cứ chạy thế này liệu có ổn không?!”

“Không biết...nhưng cứ đi được tới chỗ nào hay chỗ đó...▶.◀!”—Jiro cắt ngang lời Kaminari, hai chân vẫn chưa hề ngừng lại.

Cái này thử thách, so sánh thường xuyên huấn luyện học sinh khoa Anh Hùng U.A, quả thực chả thấm vào đâu, nhưng đối với Melissa, là một một cuộc hành trình đầy mệt nhọc.

Uraraka lo lắng hỏi, “Để em dùng năng lực giúp chị nhé...(•ε•)!”

“Không...!”—Melissa lắc đầu, “Mọi người cứ giữ thể lực cho chính mình đi...!”—Dứt lời, cô lập tức cời phăng đôi giày cao gót đang mang ở chân, ném nó lăn long lóc sang một phía.

Quyết đoán khiến người ta phải giật mình.

Tầng 80!

Mặc dù sử dụng cầu thang thoát hiểm, nhưng cả đám không ngờ đi tới đây, thì lối ra cũng bị chặn mất.

Hộp kim phòng vệ đều bịt luôn đường thoát hiểm lên tầng trên, hiển nhiên là thủ bút của bọn tội phạm.

“Phá nó luôn chứ...Midoriya, Kizari...(- -)???”—Todoroki lạnh lùng nhìn cánh cửa nói.

“Đừng!”—Melissa vội vã cản họ lại, “Làm vậy thì để lộ vị trí chúng ta mất...Để chị dùng chút vật liệu vô hiệu hóa điện từ ở đây xem...!”

[Vô hiệu hóa bằng từ trường sao...Hay là mình có thể...(~ ~)...]

Hitomi vừa định lên tiếng, chợt sau lưng Mineta hô to:

“Khoan đã, chỗ này có cái công tắc điều khiển nè...(o 0)>>>!”

Thanh niên Mineta bắt chợt lại gần cánh cửa sắt và chỉ tay vào một cái cần sắt, có xen lẫn vạch đỏ và vàng kết nối liền với bảng mạch điện.

“Chớ đụng vào đó...Mineta... (ノミ益ミ)”- Midoriya giật nảy người gầm lên, nhưng không kịp rồi.

Cánh tay tấy máu của thằng nhóc lùn đã giựt chiếc cần sắt xuống.

Ngay tức thì, còi báo động trên đỉnh đầu họ vang lên inh ỏi, hiện ra màu đỏ rực lập lòe như máu.

“Cảnh báo xâm nhập...Cảnh báo xâm nhập!”

Trái tim của mấy đứa nhỏ như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Chạy!”

Không kịp nhiều lời trách móc Mineta, Hitomi tức thì quyết đoán hét to.

“Hướng phía trước...còn một lối đi thoát hiểm nữa...!”—Melissa theo trí nhớ liền thông báo cho mọi người.

Nhưng ngay lúc đó, thông đạo trước mặt họ bỗng nhiên khép kín lại.

Những cánh cửa điện tử được thiết kế tự động, đang nhanh chóng đóng chặt.

Chắc chắn một điều, hành tung của họ đã bị bại lộ dưới ánh mắt của bọn tội phạm nhờ sự giám sát của hệ thống camera ở I-Expo.

Crắc ~~~

Chỉ thấy Todoroki dẫm mạnh một chân xuống đất, hàn khí lạnh run người tỏa ra bốn phía, trong phút chốc chặn ngay lại cánh cửa sắt gần sát họ nhất.

Vù ~~~

Hitomi cả người hóa thành tàn ảnh, phóng qua khe hở vừa đủ hai người chui, liếc mắt nhìn sang một bên bức tường, tức thì tung một cước ra...

ẦM...MMMM...mmm...!

Bức tường ghép nối với cánh cửa sắt, chẳng khác gì đậu hủ, bị một đá của Hitomi sút cho tan tành mây khói, tức thì thông ra một con đường lớn.

“Mọi người, lối này...nhanh chóng lên... (´ω´)”

Tất cả vội vã chạy vào, bên trong khu vực, là một nơi tràn ngập cây cối.

Đâu đâu cũng thấy thác nước và những chủng loại thực vật quý hiếm.

Melissa vừa đi vừa hấp tấp giải thích, “Tầng tám mươi này, chủ yếu để kiểm tra năng lực của những người có khả năng điều khiển cây cối, hoặc có thể tác động đến thực vật...!”

“Khoan...thang máy tựa hồ có vấn đề...”—Momo chợt la lên, hướng theo ngón tay của cô bé, mọi người nhìn thấy ngay các con số nơi thang máy đang tăng lên một cách chóng mặt.

Có ai đó, đang đi lên trên này.

“Chúng ta mau ẩn nấp thôi... ●___●!”—Mineta có chút sợ hãi nói.

“Hitomi—kun...?”—Tại thời khắc quan trọng, Momo quay sang hỏi ý kiến bạn trai mình, nhưng bất ngờ không thấy cậu chàng đâu cả.

Mọi người giật mình nhìn lại, thì nhận ra, Hitomi đang đứng ẩn nấp tại đối diện chỗ thang máy, tư thế chẳng khác gì một con báo săn đang chờ đợi con mồi của mình xuất hiện vậy.

Melissa hốt hoảng la lên, “Cậu ấy điên rồi...Muốn tự mình đối đầu với bọn tội phạm sao... ☹️☹️???”

“Không đâu...chị bình tĩnh nào, Hitomi—kun không phải là dạng người làm việc thiếu suy đoán...”—Momo lập tức trấn an chị gái tóc vàng.

Kìng cong ~~~ Kìng cong ~~~

Đúng lúc này, chuông thang máy chợt reo lên réo rắt, và từ từ mở ra.

Trái tim mọi người lần nữa siết chặt lại.

Ping!!!

Từ thang máy, xuất hiện hai bóng người, một cao, một lùn.

Tên cao, nhìn gầy gò và ốm yếu, có điều sắc mặt lạnh lùng và ánh mắt bén nhọn vô cùng.

Tên lùn thì tương phản, hần khá béo và cặp mắt híp lại, trông chẳng khác nào một gian thương.

Mà hai tên này, mặc đồng phục, thật đúng là bọn tội phạm đang xâm chiếm hội trường bên dưới.

“Bọn nhóc ấy đâu rồi... (～～)?!” – Cao gầy lên tiếng trước tiên, tên mập lập tức đáp lại, “Ra đi, lũ ranh con, tụi tao biết bọn mày đang trốn ở đây... Khôn hồn thì... 〰〰〰”

Lời nói của hần còn chưa thốt ra hết, từ đằng sau khóm cây chợt bắn ra một đạo bóng đen nhanh như điện xẹt, hai tên tội phạm còn chưa kịp hoàn hồn, thì đã thấy một nắm đấm to lớn hiện ra ngay trước mặt chúng nó.

Bốp 〰 Bốp 〰

Va chạm thanh âm mãnh liệt vang lên, kèm theo là hai cái khác biệt hình thể bay vút về đối diện bức tường, văng xa đến bảy tám mét.

Bịch!

Tên gầy rớt xuống đầu tiên, hần ta ôm bụng, cảm thấy đầu óc một trận quay cuồng, choáng váng không chịu nổi.

Tên mập cũng chẳng khá khẩm hơn gì, miệng hần trào máu ra, ngã lún quay bên cạnh đồng bọn.

Mà kết quả này, còn là Hitomi lưu thủ, vì cậu không muốn, và cũng không thể giết người tại bao nhiêu ánh mắt của bạn cùng lớp đang trốn ở nơi này.

“Hê...??”

Một cái không hài hòa giọng nói chợt cất lên, khiến mọi người hết hồn, đặc biệt là Midoriya. Bởi vì, người nói, không ai khác, chính là Bakugo.

Nó cùng Kirishima, bất thành linh đi ra từ chỗ xó xỉnh nào không biết, hai tên tội phạm bị Hitomi đánh văng, trùng hợp lại té ngay trước chân hai thằng.

“Kizari... chuyện này là thế nào... 〇■〇???” – Kirishima sùng sốt hỏi.

Hitomi vừa đảo mắt qua, chợt gầm lớn, “Cẩn thận, hai kẻ đó là tội phạm đấy...(ノ益益)”

“Tội phạm...(0.0)!”

Kirishima và Bakugo còn chưa kịp phản ứng, thì sau lưng tụi nó chợt vang lên tiếng gầm rống dữ tợn.

Tên béo ban nãy, bỗng nhiên phình trương người lên, toàn thân đột ngột cao lớn vô cùng, hình dạng của hần lúc này đã biến đổi hoàn toàn.

Thay thế yếu đuối nhân loại hình dáng, là một cái khổng lồ hung ác, da xanh tóc đen, dựng đứng lên trời.

Nhìn qua, khí thế hung hãn mười phần.

Khổng lồ xanh gào rú tức giận, chợt tung nắm đấm kinh khủng của mình về phía hai thằng nhỏ.

“Tránh ra, Bakugo...!” – Kirishima tại thời điểm nguy hiểm, không phải suy nghĩ cho bản thân trước tiên, mà là thằng bạn nổi khổ của mình, Bakugo Katsuki.

Nó đẩy Bakugo ra khỏi phạm vi tấn công ngay khi cảm giác nguy hiểm, còn chính mình thì vận dụng quirk Hóa Đá, trực tiếp chọi cứng một đòn với tên tội phạm.

Crốp 〰

Thanh âm răng rắc chẳng khác gì tiếng gãy xương vang vọng trong không gian, mắt thường thấy được một vệt gọn sóng tỏa ra từ nắm đấm của khổng lồ xanh ngay khi đnhs trung Kirishima.

Chưa đầy một giây sau, cả người thằng nhóc tóc đỏ, giống như điều đứt dây, bay thẳng về phía tường nhà đánh cái “Rầm” thật to, khói bụi bốc lên mù mịt.

“Kirishima...aaa... 〰■〰!” – Bakugo lo lắng hết to, nhưng không nhận được lời phản hồi từ thằng bạn, mắt nó bắt đầu nóng rực lên.

Bakugo tựa hồ lên cơn điên, hai tay nổ bùm bùm, liên tục thả ra từng đợt bóng rập pháo nổ, hướng khổng lồ xanh tấn công.

Hitomi vừa định ra tay, bỗng nhiên Todoroki cướp đường lao tới, trầm giọng nói:

“Mọi người... để tôi giúp Bakugo bắt lại hai tên này, hãy lên phòng điều khiển trước đi (´・ω・`)”

Todoroki nói xong, cũng không để ai phản bác, một tay đập mạnh xuống đất, lập tức cái cột trụ bằng băng khổng lồ xuất hiện ngay tại dưới chân của đám Momo, nâng toàn bộ lên trên lầu hai.

“Nhớ chú trọng an toàn...!”

Hitomi hiểu được ý định của Todoroki.

Thanh niên này, có vẻ đang xem hai tên tội phạm trở thành đối thủ bồi luyện của mình.

Nhưng Hitomi cũng không quá lo lắng, thứ nhất là vì một kích của cậu, tuy không trí mạng, có điều tổn thương cũng chẳng nhẹ nhàng gì, chí ít giảm đi ba phần mười sức mạnh của chúng.

Và thứ hai đó là, sức mạnh của hai tên tội phạm, thật sự không quá mức ghê gớm.

Figure (nhân vật): Frodo

Race (chủng tộc): Nhân loại

LV (đẳng cấp) 1+4

Quirk: Titan (LV2+3)

Figure (nhân vật): Hikawa

Race (chủng tộc): Nhân loại

LV (đẳng cấp) 1+5

Quirk: Shockwave –Sóng xung kích (LV2)

Chỉ với nhiều đó thực lực, Todoroki và Bakugo hoàn toàn có thể xử lý, hiển nhiên không cần đến giúp đỡ của cậu.

Hitomi nhanh chóng đuổi theo Momo đám người, trận chiến, vẫn còn chưa kết thúc.

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thử Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 188: Kẻ xâm nhập (3)

OÀNH ~~~

Hitomi cùng với Lida, mỗi người một chân đạp tan cửa sắt, dẫn đầu đoàn người xông lên trước.

Tầng thứ 81, lần nữa, lại bị chặn mất.

“Chúng ta đã vạch mặt, vậy thì che dấu có tác dụng nữa không...(-.-)!” –Kaminari ủ rũ than thở, “Chi bằng cho Midoriya với Kizari một đám võ nát rồi xông thẳng lên có khi hay hơn...!”

“Nhưng như vậy quá tiêu hao thể lực...em làm sao biết được trên đó còn tên tội phạm nào đang chờ đợi chúng ta đối phó...!” – Melissa lắc đầu phản bác.

Hitomi nhìn quanh, chợt thấy một cái hình vuông miếng sắt, được đóng đinh ngay tại trần nhà, phía trên họ khoảng chừng ba, bốn mét.

“Melissa –san...chị biết thứ giống cánh cửa thông gió đó là gì không...?”

Theo tiếng nói của Hitomi, mọi người đưa tầm mắt về phía tầng cao nhất, và đồng thời phát hiện ra miếng sắt hình vuông ấy.

“Đề chị nghĩ thử coi...Ừmmm...Nhớ rồi...!”- Melissa vẻ mặt vui mừng kêu lên, đập nắm tay một cái nói, “Nó là hệ thống chiếu sáng điều hòa ở phòng trị liệu!”

“Ý của em là...(0~0)???”

“Một nơi như vậy, khẳng định là có cầu thang khẩn cấp đúng chứ...!” –Hitomi hỏi.

“Thì ra đó là ý tưởng của cậu sao...!”- Lida chợt vỗ vỗ trán hô, “Melissa –san...chị thấy nếu chúng ta xài con đường này, ắt hẳn sẽ an toàn chứ...!”

“Nhưng chỉ khi nào tụi mình vô trong được mà thôi...(0 0)!”

“Lên đến tận đây rồi cơ mà...(T^T)” –Uraraka than thở.

Hitomi không nói gì, lẳng lặng quan sát cấu tạo của cánh cửa nhỏ xíu kia, bỗng lên tiếng:

“Momo, cậu cho nổ thứ đó ra đi!”

“Mình cũng đang định làm...!”

Momo bàn tay chợt lóe sáng, vận dụng quirk Sáng Tạo tức thì một trái bom hình shuriken xuất hiện trong lòng tay cô bé.

Phiu ~~~

Momo ném phi tiêu đi, mục tiêu là cánh cửa thông gió kia.

Phóc ~~~

“Đỉnh rồi...!” –Ashido mừng rỡ kêu lên.

Quả bom tích tích hai tiếng, rồi nổ bùm, để lộ ra một cái nhò hẹp thông đạo, chỉ vừa đủ để từng người qua một lần.

“Bây giờ... làm thế nào để đi lên đây... chúng ta không có cầu thang...!”

Midoriya lăm lăm, vận hết đầu óc suy nghĩ.

Bịch!

Một bàn tay vỗ vào vai nó, Midoriya quay lại, thì thấy Hitomi gật đầu nhìn mình nói:

“Cái đấy, để mình lo... Mọi người quên là mình có thể bay à... (´ω´)”

“Ồ há... Kizari –kun bay được... Cơ mà... cậu nhiều năng lực quá, Kizari, đôi lúc làm tớ quên mất...!” –Asui đặt ngón tay lên miệng lăm lăm.

Melissa thì sững người, khuôn mặt có chút khó tin hỏi, “Em còn có thể phi hành sao... Ý chị là, tự dùng quirk bay ấy... ◯???”

“Vâng...!”

Hitomi mỉm cười trả lời.

“Đa năng lực... quá hiếm thấy, tựa hồ trong lịch sử cũng không xuất hiện và người như vậy...!”

“Mọi người lui lại chút!” –Hitomi nhắc nhở một câu, chợt dẫm mạnh chân xuống đất.

Àmmmm...!

Sàn nhà khẽ rung lên, “Geppo!” –Hitomi quát khẽ một tiếng, Rokushiki duy nhất kỹ năng phi hành liền được sử dụng.

Cả người cậu cứ thế lơ lửng giữa không trung, rồi bay thẳng về phía đỉnh đầu trần nhà lỗ thông gió.

Nếu chỉ dùng Geppo không thì quả thật Hitomi muốn lên vào thông đạo cũng chả dễ dàng gì. Bởi vì tính ra thì nó khá nhỏ, khổ người to lớn như cậu, phải thật cẩn thận mới chui vào được.

Có điều, Hitomi chợt đưa bàn tay, nhắm về hư không bóp một cái rồi kéo từ từ xuống, như thể đang nắm chặt thứ gì vậy.

“Cậu ấy đang định làm gì thế...(0.0)?!” –Melissa ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào Hitomi.

Không chỉ cô bé, mà những người còn lại, cũng chẳng hiểu rõ hành động kì quái của Hitomi.

Crắc ~~~ Crắc ~~~

Thanh âm kim loại đột ngột vang lên, kéo kẹt xa gần, tựa hồ ngay tại phía sau lối đi nho nhỏ trên trần nhà ấy.

Dưới ánh mắt sững sờ của mọi người, một chiếc cầu thang bằng kim loại bất chợt thõng xuống, theo hướng tay của Hitomi mà duỗi dài cho đến vị trí của các thành viên lớp 1-A.

[Lại thêm một năng lực nữa... Rất cuộc cậu ta có bao nhiêu năng lực đây...(0 0)...???]

Ngày hôm nay quả thật quá mức rung động với Melissa.

Đầu tiên thì gặp phải bọn tội phạm bất ngờ tấn công.

Sau đó thì cả đám lại gánh vác trách nhiệm cứu người.

Còn hiện tại thì cô cảm thấy mình đầu óc đang choáng váng, vì cứ mỗi cái giai đoạn, cậu nhóc dẫn đầu Hitomi kia lại tung ra thêm một năng lực mới.

Melissa vốn dĩ không có năng lực đặc biệt, nên khi còn nhỏ, cô đã hâm mộ người khác mỗi lúc họ sử dụng năng lực.

Và thay vì ước mơ trở thành anh hùng, cô đành phải làm một nhà nghiên cứu khoa học. Tuy nhiên, Melissa luôn suy nghĩ rằng, năng lực, là một thứ phép màu trời ban, nên sở hữu nhiều hơn một cái, chính là thiên tài trong thiên tài.

Mà hôm nay, cô cảm giác bản thân đúng là được mở rộng tầm mắt.

Từ việc Todoroki dùng hai quirk Băng –Hỏa để chiến đấu, cho đến Hitomi bộc phát sức mạnh cùng với khả năng bay lượn, giờ tiếp tục thêm một cái mới năng lực.

Sự thật này, đang không ngừng trùng kích lý tưởng từ trước đến giờ của cô, làm Melissa không thể không hoài nghi, đa năng lực, hiện tại dễ dàng đạt được đến thế sao.

“Yosh...Có đường thoát rồi, mọi người tốc độ nào...” – Hitomi không quay đầu, hai tay bám chắc cầu thang phi thân lên trước.

Midoriya mọi người lập tức dùng tốc độ nhanh nhất leo lên tầng trên.

Cả bọn qua hết, Hitomi dùng sức mạnh của mình, kéo thang dây thoát hiểm trở về vị trí cũ, đồng thời đóng sập cửa lại.

Cái này chính là để phòng bọn tội phạm đi sau lần mò được mục đích của họ.

Hiệu quả ra sao thì Hitomi không biết, nhưng mà, hiện giờ, cả bọn đang chạy một lèo từ tầng một trăm đến tầng thứ ba mươi mà không chút cản trở nào.

“Lũ tội phạm có khi đã mất dấu chúng ta...(0~0)!” - Uraraka vừa di chuyển vừa nói.

“Không thể...(´ω´)” – Jiro phản bác ngay, “Còn lâu chúng mới buông tha được...Có khi chúng đang bố trí cạm bẫy gì cũng nên!”

Tầng một trăm ba mươi...

Trước mặt cả bọn, là một đám robot phòng vệ, thuộc loại chính cống.

Số lượng có đến hàng chục con đang tuần tra qua lại, đề phòng kẻ xâm nhập.

Hitomi hơi nhíu mày nói, “Xem ra, thông tin dữ liệu của tụi mình đã bị lộ...Át hẳn lũ tội phạm đã biết được thân phận học sinh U.A của mỗi đứa... ▶_◀!”

“Như thế phải làm sao đây...Những tên ác nhân chắc đang muốn bắt sống cả đám rồi... ◯__◯!”

“Firudo...(- -)!”

Hitomi lạnh lùng thốt một câu, toàn bộ người xung quanh chợt cảm nhận được áp lực mãnh liệt tỏa ra từ bản thân cậu.

Hàng chục con robot, giống như chịu phải cái gì khổng lồ, đột nhiên co rúm vào một cụm, phát ra tiếng kêu kim loại kêu ken két chói tai.

Rắc ~~~ rắc ~~~ rắc ~~~

Mắt thường có thể thấy được, từng con robo bắt đầu móp méo lại, thân thể kim loại liên tục xuất hiện vô số vết nứt kinh khủng.

“Tan biến đi!”

Hitomi vừa dứt lời, toàn bộ số robot lập tức tỏa ra điện quang mãnh liệt

~~~~ ẦM MMM ~~~~~mmmmmm~~~~

Chẳng khác nào một hồi pháo hoa rực rỡ, chói lòa cả khu vực.

“Cậu làm tốt lắm, Hitomi –kun...(^0^)!”- Momo mừng rỡ kêu lên.

“Mạnh thật đấy...Kizari -kun...” (Midoriya)

“Lên nào...” (Lida)

“YOSSH, giải cứu thế giới thôi!” (Ashido)

“Phòng máy chủ ở đâu, Kyoka –chan...(0~0)?!”

“Hướng bên trái!”

Cả đám nương theo năng lực Ear Jack của Jiro, trực tiếp chạy con đường ngắn nhất đến phòng điều khiển.

Ping ~~~ ping ~~~ ping ~~~

Cổng ra gần nhất, đột nhiên kêu lên vài tiếng chuông kì quái, mọi người còn đang ngạc nhiên, thì cửa sắt bỗng mở ra, một bộ màu đỏ nhan sắc tường chừng muốn lừa con mắt người khác.

“Cái gì... ๐_๐???”

“Lũ ác nhân đặt bẫy chúng ta sao...(v?v)?!”

Mineta và Kaminari hốt hoảng la to.

Không phải hai thanh niên này yếu vía, mà đúng thật là số lượng robot, so với ban nãy, trực tiếp nhân lên năm lần có hơn.

Leng keng...leng keng...

Trên đỉnh đầu của Hitomi chọt vang lên thanh âm kim loại, kèm theo đó là từng cái lùn lùn robot nhảy xuống.

Lũ trí năng máy móc này, không chỉ có ở đằng trước, mà còn ẩn núp ngay phía trên họ. Chẳng khác gì đang bày binh bố trận cả.

“Số lượng thế này có chút phiền phức ๐_๐!”

Hitomi từ trường năng lực bắt đầu tích tụ.

Sức mạnh của cậu, nhìn qua có thể khổng chế kim loại, từ lực, quả thật mạnh mẽ vô cùng. Nhưng Hitomi biết, nó chỉ là năng lực diễn sinh của Firudo mà thôi.

So với chân chính kim loại chừng không giả, hoặc dị nhân có thể điều khiển từ lực ở cùng cấp độ, thì sức mạnh này của cậu còn thua kém không ít.

“Midoriya, dẫn theo Melissa –săn tìm đường khác đi, ở đây để tôi giải quyết nhanh gọn thôi (´・ω・`)!”

“Mình ở lại với cậu...!” –Momo tức thì đứng ra nói.

“Tôi cũng thế, mặc dù Kizari –kun rất mạnh, nhưng số lượng ở đây cũng không ít...!” –Lida đồng thời lên tiếng.

“Tốt! Hành động đi!” –Hitomi gạt đầu, cả người, hai bàn tay bỗng lóe lên ánh sáng màu lam nhạt, hướng về phía lũ Robot, trực tiếp động thủ.

Tobe continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 189: Kẻ xâm nhập (4)

“Lida...cậu lo phần bên cánh trái đi, toàn bộ mặt giữa để tôi...๐_๐!”

“Cẩn thận đó, Kizari –kun...(@0@)!”

Lida hét lớn một tiếng, phóng như bay về phía bên phải, hai chân bỗng bốc lên hào quang màu xanh đậm...

“Material...BURST...!!!”

Oành ~~~

Trong không khí tưởng chừng nghe thấy thanh âm bạo liệt, Lida chẳng khác nào một cái kinh khủng máy thu gặt, mỗi cú đá đều đập nát hai, ba con robot, đập bọn chúng bay dính tường, thiết bị văng tung tóe.

Ầm!!!

Momo đằng sau, trực tiếp dùng năng lực tạo ra một khẩu đại bác thật to, cô bé không lao vào tham chiến, mà đứng xa xa bắn yểm hộ cho hai người.

[Coi bộ không cần mình bận tâm...Vậy thì xử nhanh rồi lên...Cứ có cảm giác kì quái thế nào ấy...(- -)...!]

Upper!

Hitomi nhếch môi cười, thân thể đột nhiên bành trướng lên, hóa thành một tôn to lớn người khổng lồ, thậm chí so với All Might còn muốn nhìn hơn mấy phần.

Kể từ sau trận chiến với Chisaki, cậu cảm giác được, quirk của bản thân tựa hồ có thay đổi, nhưng vẫn chưa có cơ hội kiểm nghiệm.

Mà lúc này, mặc dù không thể hoàn toàn thả hết sức mạnh ra để chiến đấu, nhưng dùng nó để kiểm chứng mức độ tăng phúc cho Firudo cũng không tệ.

Một cỗ vô hình trường lực từ Hitomi quét qua toàn bộ những con màu đỏ đỏ robo này, không khí giống như bị vụn vụn, tựa hồ có một cái bàn tay vô hình đang bóp chặt toàn bộ chúng nó.

“Cho tao bay lên...” – Hitomi khuôn mặt lạnh lẽo, đôi chân có chút nặng nề, nắm khề mở ra, và rồi, vung mạnh xuống gầm lớn, “...Và NĂM XUỐNG... GGGGG...(ノ益益)!!!!

ẦM...MMMM...mmm...~~~~

Điện lưu văng tung tóe, sắt thép mảnh vỡ vương vãi đầy đất, tính đến cả trăm con robot chỉ kịp kêu “Píp...píp” vài tiếng rồi ngừng hẳn.

Màu đỏ ánh đèn trên đầu chúng đã tắt ngấm từ khi nào sau vụ va chạm mãnh liệt cùng với ảnh hưởng từ trường.

[Miễn cưỡng không chế hết...(~ ~)...Năng lực sau khi biến thân chỉ có thể xấp xỉ LV3 hoặc thấp hơn (-.-)!]

Một trăm con robot, mỗi con nặng tầm năm mươi kí lô, thì tổng cộng toàn bộ đạt tới khoảng chừng năm tấn trọng lượng.

Nghe thì tưởng nhiều, nhưng thật ra, khi vận dụng năng lực điều khiển chúng, thì con số năm tấn, chẳng khác gì một người bình thường nâng lên năm, sáu mươi kí lô gam.

Nếu ví von Hitomi là người bình thường, thì năm tấn thể trọng, cũng chỉ có thể ước lượng chừng nửa tạ là cùng.

Không chế kim loại, trên thực tế, chỉ là một loại năng lực diễn sinh từ hai khả năng chính của Firudo, là điều khiển sức mạnh cơ thể cùng với từ trường nhập thể.

Bởi vậy, Hitomi thật sự không quá trông mong vào việc sức mạnh này trở nên vượt trội.

Có điều, đối phó với những vật thể làm bằng kim thiết này, thì năng lực từ không đó hữu dụng và tiết kiệm thời gian hơn hẳn so sánh sử dụng vũ lực.

Bên kia, Lida cùng với Momo đã dọn dẹp xong chương ngại.

Phần lớn lũ robot đều bị Hitomi hấp dẫn hòa lực, nên hai người bọn họ không phải đối phó quá nhiều địch nhân như tưởng tượng.

“Hừm... ▶_◀!”

Hitomi đôi mắt lóe lên ánh sáng, vừa kịp lúc nhìn thấy Uraraka tác động năng lực đưa Midoriya và Melissa –san bay lên trời.

Mà bản thân cô bé, thì sắp bị nhấn chìm vào biển robot.

“Tớ đi trước...!”

Hitomi hét lên, hai chân thoáng chốc dẫm mạnh tại mặt đất cả trăm lần...

Soru!

Toàn lực Soru, dẫm càng nhiều, tốc độ đột phá càng kinh khủng, mắt thường không tài nào nhìn được.

OÀNH...HHH...hhhhh...~~~~

Sóng lăng bốc lên mù mịt, ngay chỗ đứng của Hitomi nổ ra một cái hố thật to, còn in hằn dấu chân dẫm đạp của cậu.

Một vệt tàn ảnh kéo dài từ chỗ Hitomi bắn thẳng ra xa, kèm theo là thanh âm rít gào đến từ nắm đấm của cậu, hướng về phía Uraraka phóng tới.

“Rokuogan...(ノ益益)”

XOÉT!!!

Mười mấy con robot tức thì bị sóng xung kích đánh bay khỏi lan can tầng lầu.

Mặt sàn xi măng dưới chân họ đột nhiên toát lên một màu trắng xóa tỏa ra từng làn hơi thở lạnh giá.

“Age of Ice Berg...!!!!”

Tường băng khổng lồ nhanh như chớp trỗi dậy từ mặt đất, trực tiếp ngăn cách Uraraka và đám robot còn lại.

Và người ra chiêu ấy, hiển nhiên là Todoroki.

Theo sát sau nó là hai thanh niên Bakugo cùng với Kirishima.

Hai tên tội phạm, rõ ràng đã bị ba đứa kia hợp lực giải quyết, nên tụi nó mới kịp thời có mặt ở đây.

Boommmmm~~~~

Bakugo cho nổ bùm vài con robot lên la lên lút lại gần bọn họ, cả đám chăm chú nhìn lên Midoriya đang lơ lửng giữa không trung với Melissa.

Hốt nhiên, cánh quạt điều hòa không khí cực lớn ở phía trên tầng lầu cao nhất nhúc nhích một chút, rồi thổi gió hướng về phía Midoriya.

Viu~~~~

Đang ở trạng thái không trọng lực Midoriya và Melissa, tức thì bị lực gió đẩy bay càng lúc càng xa.

[Không ổn... Phải đưa hai người đó về...!]

“Bakugo, dùng quirk của cậu đẩy ngược mặt quạt về phía Midoriya, Todoroki, dùng lửa đốt nó...!”

“Đừng có ra lệnh cho bố...(ノ益益)”

Bakugo hét lên, nhưng tay vẫn thành thật bắn một cú nổ dùng đoàng chính hướng quạt chữa ngược lại, cùng lúc đó, Todoroki tay trái cháy lên rùng rục.

“Big Flame~~~~”

Phùng phực...!!!

Nóng bỏng ngọn lửa, giống như một con rắn khổng lồ trườn người quấn quanh cánh quạt, đốt mạnh lên động cơ của nó.

Xi xèo~~~~

Cánh quạt hơi lay động, rồi xoay càng lúc càng nhanh, lực gió sinh ra, lần nữa thổi tốc Midoriya hướng về tầng lầu cao nhất bắn tới.

“Bí bo...Bí bo...!”

“Vẫn còn à...mấy cái robo này ndai như đĩa thế...(0~0)!” –Hitomi cau mày nói.

“Kizari –kun...sao cậu...trở nên cao dữ vậy...(0.0)?!” –Uraraka có chút run run hỏi.

Hitomi quên bém mắt là cậu đang duy trì trạng thái Upper, cho nên bề ngoài mặc dù giữ nguyên, nhưng hình thể đã khiến bạn bè phải giật mình.

“Cậu đừng bận tâm...Mọi người lui lại tí...!”

Mái tóc của Hitomi chợt dựng đứng lên, ngay tại tích tắc đó, tất cả mọi người tưởng mình hoa mắt nhìn nhầm, bởi vì, toàn thân của Hitomi đột nhiên bốc lên từng dòng điện quang bạc trắng sáng chói.

“Biến mất hết đi...!!!”

“Firuogan... Dragon Fist...!!!”

Lời nói vừa dứt, một đám tung ra.

Trong ánh nhìn của mọi người, nó thật bình thường và chậm chạp...chậm chạp vô cùng.

Nhưng thực tế, đó chỉ là ảo giác.

Cú đâm ấy quá nhanh, nhanh đến mức tàn ảnh do nó tạo ra khiến người ta không thể phân biệt được đâu là thật, đâu là giả.

ẦM...MMMM...mmmmm...~~~~~

Toàn bộ vách tường trước mặt, kèm theo robot, giống như là pha lê vỡ nát, đầu hũ phá toái, hết thấy đều bị cuốn bay, hóa thành một đồng đồ nát, khói bốc mù mịt, gạch vỡ rơi vãi khắp nơi.

“Hò...”

Hitomi nhanh chóng biến trở về trạng thái thường ngày, không sót lại chút gì đặc điểm vừa mới biến thân lúc nãy, cứ như thể, toàn bộ chỉ là một trận ảo giác.

Nhưng thực tế vỗ thẳng vào mặt từng đứa một, khung cảnh tàn lụi ngay trước mắt tụi nó, chính là minh chứng tốt nhất.

Đúng lúc Kirishima đang định nói gì đấy, đột nhiên từ trên tầng cao nhất truyền đến tiếng súng nổ “Pằng pằng” và thanh âm gào khóc của Melissa.

Mọi người giật mình, Hitomi phản ứng cực nhanh, hét lên: “Tôi lên trước, mau chia ra thông báo các anh hùng cùng cảnh sát, đừng để bọn tội phạm trốn thoát...!”

Nói xong, Hitomi nhún người, thân thể co lại giống như mũi tên đang lên dây cung, đâm mạnh một cái, phóng vút tận trời cao.

Rokushiki đã quá thành thực, sử dụng chúng, chẳng khác gì bản năng của cậu vậy.

Duy chỉ có Geppo, là tiêu hao thể lực không nhỏ.

Mấy chục mét khoảng cách, nương theo lấy đà bật nhảy, cùng với Geppo, chỉ chưa đầy năm giây, là Hitomi đã đạt tới vị trí của tầng cao nhất, cũng là nơi đặt máy chủ điều khiển của tòa nhà I-Expo.

Rầm!

Hitomi một cước đạp nát tường đá, chui qua lỗ hồng tiến vào bên trong.

Chỉ thấy khung cảnh hỗn loạn vô cùng.

Midoriya quần áo rách nát, tay phải chảy đầy máu, đang nằm thờ hồng hộc, dễ dàng phát hiện đằng sau midoriya là một lỗ hồng to lớn được đục ra, mà bao quanh nó, là bốn căn cột trụ bằng thép to lớn.

Hitomi phi thân lại gần, đỡ Midoriya dậy, hỏi mau:

“Chuyện gì mới xảy ra...(0-0)?!”

“Là tên tội phạm...Năng lực của hắn...Ban đầu đây chỉ là một màn kịch do ba của Melissa-san sắp xếp, nhằm giúp All Might khôi phục thân thể...Nhưng bọn tội phạm đã lợi dụng nó...”

Midoriya thờ hù hù, nói không ra hơi, “Chúng ta cần phải đ̣ cứu chú ấy, Kizari-kun...hai tên tội phạm kia đã bắt chú ấy đi rồi...!”

“Tốt...Chờ tớ điều trị cho cậu...”

Hitomi vận dụng năng lực Revitalize, Midoriya lập tức cảm nhận một dòng nước ấm đi xuyên suốt thân thể.

Vết thương máu chảy và thể lực của nó, thể mà nhanh chóng hồi phục lại như ban đầu.

“Melissa đâu rồi...?”

“Chị ấy đang lập trình lại toàn bộ hệ thống...Kizari-kun, tăng tốc độ thôi ò _ớ!”

Xẹt~~~

Hai bóng người hóa thành hai chùm sáng cấp tốc phóng theo hướng mấy tên tội phạm bỏ trốn. Cuộc truy đuổi, bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 190: Trùm cuối (1)

Midoriya vừa chạy như điên, tay không quên rút điện thoại trong túi, gọi điện cho All Might.

Tích...tích...

“Alo, nhóc Midoriya, sao thế...(o,0)?!”

Giọng All Might lớn tiếng từ bên điện thoại truyền ra, nhưng chợt im bật khi nghe Midoriya nói câu tiếp theo, “Chú Dave bị tội phạm bắt cóc rồi...Mau cứu chú ấy, All Might!”

“Đã biết, ta tới ngay(- -)!”

All Might không nhiều lời, cụp máy lại, nhãn quang bắn ra tia sáng khiếp người.

Rầm!

Hitomi bạo lực một đá, đập tung cửa sắt, chỉ thấy một tên mặc áo trắng, mang mặt nạ che mặt để lộ mỗi hai con mắt ác nhân, đang nắm lấy nhà khoa học Dave, cũng chính là Melissa ba, một chân đã bước lên trên máy bay trực thăng chuẩn bị rời đi.

Thấy có người xuất hiện, hắn ta lộ vẻ bất ngờ nói:

“Ồ...Mày không phải là thằng nhóc lúc nãy hả...Mới tới sao nhãi con...?(-_-)!”

“Tốt nhất là nên biến đi trước khi tao...”

Vừa nói tới đó, bỗng nhiên hắn nở một nụ cười đắc ý, ngón tay chỉ hướng về phía cậu.

Ngón tay ấy, chẳng khác gì một cái đèn tín hiệu, Hitomi trong lòng dấy lên cảnh báo, thân thể chuyển động nhảy lên thật cao.

Cùng lúc đó, bốn cái bóng đen nhanh như chớp bắn thẳng về vị trí cũ của cậu.

OÀNH ~~~ OÀNH ~~~ OÀNH ~~~ OÀNH ~~~

Bốn đợt thanh âm va chạm đinh tai nhức óc liên tiếp vang lên, định thần nhìn lại, đây đâu phải là bóng đen khổng lồ, mà là bốn cây roi sắt dài ngoằn ngoèo, to gần gấp rưỡi một cái cột đá thông thường, thô ráp như bị người miễn cưỡng ghép lại.

[Đó là năng lực của hắn...Điều khiển kim loại...(0~0)...??]

Hitomi lập tức hiểu ra, thảo nào ban nãy, Midoriya bị hành tẩu như vậy.

Figure (nhân vật): Hasaki

Race (chủng tộc): Nhân loại

LV (đẳng cấp) 1+5

Quirk: Magnetron –Điều khiển kim loại (LV3+4), Super Muscle-Cơ bắp cường hóa (LV2+4)

Hai cái năng lực, một trong số đó còn vượt qua LV3, với sức mạnh hiện giờ của Midoriya, làm sao chống lại nổi.

[Mà khi thật...đạo này đi đâu cũng gặp đa năng lực vậy...Nói quý hiếm mô rồi...cứ như bán bánh tiêu bánh tét ngoài chợ vậy...(-.-)]

Tội phạm thấy Hitomi không có ý định truy đuổi, cười lớn điều khiển máy bay rời đi.

“Ha ha...chào tạm biệt lũ nhóc con...Ngày hôm nay, người chiến thắng sẽ là tội phạm chúng tao...Ha haaa...☹(▽°)☹!”

[Người nghĩ đơn giản như vậy sao...▶_◀...!]

Ác nhân Hasaki rõ ràng không hề biết cậu có khả năng bay lượn.

Thêm vào đó, khi máy bay rời xa khỏi mặt đất, hắn sẽ rất khó để điều khiển những kim loại kia tấn công.

An toàn của giáo sư Dave, cũng sẽ ổn định, và ngay lúc hắn ta càn rỡ nhất, chính là thời điểm mà cậu tấn công.

Bắp chân của Hitomi đã căng cứng lên, toàn thân bắt đầu vận lực.

Chỉ cần một đòn phải giết, và bắt lấy giáo sư, thì nhiệm vụ của cậu đã hoàn thành.

Nhưng có người, còn nhanh hơn cả cậu.

ẦM...ầm...ẦM...mmmm...MMM...mmmm...~~~~

Hitomi khòe mắt hơi co giật, bởi vì cậu thấy được gió bão rít gào kéo dài một đường hừng hực hòa điểm cùng phá hoại từ tầng thấp nhất của I-Expo đến tận nóc nhà thoát hiểm này.

Một màu vàng tia chớp, trải dài vô tận.

Màu vàng tia chớp ấy, chẳng khác gì một quả đạn pháo, mạnh mẽ xuyên thủng mọi rào cản, phá hủy tất cả những gì cản đường nó, và lao vút lên tận trời cao...

Kèm theo đó, là một giọng nói hùng đầy hồn tràn ngập tự tin, không thể nào quen thuộc hơn: “Ồn cả rồi...Nhóc Midoriya, nhóc Kizari...!”

Đứng ở giữa không trung, All Might cứ như là một vầng mặt trời rực rỡ, xua tan đêm tối.

“Ưc...【●】_【●】!” – Hasaki không nhận được nuốt một ngụm nước bọt.

Phía dưới có Hitomi chặn đường, trên cao lại còn All Might, lối thoát của hắn, tựa hồ biến mất.

“All Might (T^T)!”

Midoriya hấp tấp chạy đến, nhìn thấy All Might, mừng rỡ kêu lớn.

“Đừng khóc, nhóc Midoriya... Vào những lúc thế này, phải cười thật tươi lên...”

All Might nở nụ cười ngạo nghễ, chột gằm lớn:

“Và trả lại bạn ta đây... Lũ Tội Phạm Kìa...(ノ益益)!!!”

Oành ~~~

Hai tay vỗ mạnh vào không khí, áp suất hóa thành lực đẩy, đẩy All Might bắn đi như một quả tên lửa xuyên thẳng qua chiếc máy bay trực thăng, “~~~~ Newhamsize....SMASHHH...~~~~”

BÙM...mmmm...mmm...!!!

Trọng kích bên dưới, máy bay trực tiếp biến thành pháo hoa nổ rộ giữa không trung, sáng rực cả bầu trời đêm thăm thẳm.

Rầm!

All Might thả người đập mạnh xuống đất, toàn bộ tòa tháp cũng phải run rẩy, mặt đất dưới chân nứt toác ra.

Nhìn thấy người All Might đang kẹp bên hông, Melissa và Midoriya vui mừng kêu lên:

“Ba...(^;_!)!”

“Chú Dave!”

“Ồn cả rồi... Xem ra ta cũng không phụ lòng mong mỏi của mọi người đấy nhỉ...(■~■)!”

Hitomi mỉm cười thờ phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên số liệu trong mắt cậu biến đổi liên tục, Hitomi giật mình hét lớn.

“All Might, lùi lại...!”

Xoẹt ~~~

Nhanh đến mức không ai kịp phản ứng, ba cái roi sắt từ đồng đồ nát tràn đầy khói lửa kia đột nhiên phóng ra.

Nó im lòi lạng tiếng, chẳng khác gì một con rắn độc ẩn nấp, ngay tại thời điểm mọi người buông lỏng cảnh giác nhất, lao đến cắn một miếng.

ẦM...!!!

Hitomi cảm giác nghe được âm thanh rạn nứt của xương cốt.

Mặc dù kịp phản ứng dùng tay đỡ lại, nhưng sức mạnh trùng kích đó, quả thực không phải người.

Trạng thái bình thường của cậu, tuy rằng thua kém sức mạnh đỉnh phong quá nhiều, nhưng chỉ ít lực phòng thủ cũng có LV3+5, LV3+6. Vậy mà, lại bị một đòn này quất bay tại chỗ.

Cường độ công kích vừa rồi, ít nhất là mấy chục tấn trở lên.

Cách cậu vài mét, All Might cũng bất ngờ không phản ứng kịp, trực tiếp bị đánh bay lết thành một vệt dài trên sàn xi măng cốt thép.

Oành ~~~

Mặt sàn lần nữa nứt vỡ, kéo ra một lỗ sâu vuron hun hút...

“Papa...pappaaa...(T o T)!” – Thanh âm đau xé lòng của Melissa vang lên.

Nhìn lại thì ba của chị, chú Dave, đang bị trói chặt bởi một sợi dây kim loại và kéo vào đằng xa một con quái vật đang dần dần hình thành từ sắt thép.

“HẮN TA...HẮN TA SỬ DỤNG THIẾT BỊ CỦA GIÁO SƯ... ◯■◎!!!”

Midoriya run rẩy nói.

“Công dụng của nó là gì...!?” – Hitomi đập bay cột sắt trước mặt, nhảy tới phía trước trầm giọng hỏi.

“Khuếch đại năng lực... Nó có thể khuếch đại sức mạnh của người dùng... @@@@...(T^T)...!” – thanh âm lo lắng tốt cùng từ miệng Midoriya thốt ra, cũng làm Hitomi hiểu, thắng cha kia ăn quái gì mà hack cấp nhanh dữ vậy.

Bởi vì, trong mắt cậu, số liệu của hắn hiện tại, còn vượt quá Noumu USJ, mà không chỉ một lần.

Figure (nhân vật): Hasaki

Race (chủng tộc): Nhân loại

LV (đẳng cấp) 1+7

Quirk: Magneton –Điều khiển kim loại (LV4+4), Super Muscle-Cơ bắp cường hóa (LV3+4)

Toàn bộ năng lực, trực tiếp tiêu thăng một cái cấp độ.

Thậm chí, còn không thèm nhìn đến rào cản giới hạn giữa LV3 và LV4.

Công nghệ của giáo sư, rốt cuộc là cái quái gì cơ chứ!

Hai năng lực, một cái còn là LV4+4, vượt qua sơ cấp đồng thời đạt tới trung cấp.

Không những vậy, địa hình chiến đấu hiện tại, quá mức thuận lợi cho hắn ta.

[Team mình tự bóp nhau à...Chế tác dụng cụ lại để địch nhân cầm...(v.v)...@@@@...]

[Furudo... ►_◄!]

Không nén được chửi thầm trong bụng, Hitomi vận dụng từ trường sức mạnh, ý đồ phản khống chế kim loại ở đây, nhưng lập tức cảm nhận được một cỗ rào cản kinh khủng, cứ như là đang dùng trứng chọc với đá vậy.

Xấp xỉ LV3 điều khiển, cơ hồ không có chút tác dụng nào, thậm chí chỉ có thể lờ mờ ảnh hưởng khả năng điều khiển của hắn một ít mà thôi.

“Ha haaa...cúi đầu sợ hãi trước sức mạnh của ta đi...Lũ phạm nhân...(°▽°)!” –Hasaki điên cuồng cười lớn.

Toàn bộ thân thể hắn lúc này, dần bao bọc bởi một tòa pháo đài thép, chẳng chút dây nhợ cùng hợp kim, bên cánh trái còn đang che đầy lấy giáo sư Dave.

Những sợi dây thép, miếng kim loại cùng với từng cây cột sắt to khủng bố này, liên tục di động vờn khắp Hasaki, tạo thành một con quái vật to lớn đến hơn mười mét.

Biển lửa đốt cháy hừng hực xung quanh nó, đứng bên ngoài cũng cảm giác được một cỗ áp lực vô biên giáng lâm lên người. Hasaki lúc này, chẳng khác gì một tòa chiến tranh cự thú cả.

Hắn ta, cứ như là ác ma bò ra từ địa ngục vậy.

“Phốc...!”

“Các em...mau lui lại...!”

Giọng All Might sau lưng họ truyền sang, Hitomi tinh ý nhận thấy, ông vừa lau đi trên miệng vết máu, đôi chân thoáng chút run rẩy.

Hiển nhiên là cú tấn công bất thành linh khi nãy của Hasaki khiến cho All Might bị tổn thương không nhẹ.

Crắc....

“Lũ tội phạm các ngươi, không có điểm dừng hay sao...!”

All Might dẫm chân, đạp nát mặt đất bên dưới, cả người hóa thành tàn ảnh hướng tới Hasaki, “Texas...Smashhh...hhh...(ノ益益)!!!”

“Hồ hớ...Thiệt sao...All Might... ㄟ(°▽°)ㄟ?!”

Hai giọng nói cùng lúc vang lên, đồng thời một thanh âm vah chạm trầm đục mà chất chứa nổ ran ngay chính giữa chiến trường.

ẦMMMMMM...MMM...mmm...MMMMM...~~~~~

“Shittt...ㄟ■ㄟ!”

“Cái gì...!”

Hitomi và Midoriya hai người co rút con mắt lại.

Họ nhìn thấy gì, nắm đấm của All Might, đã bị chặn đứng.

Một bức tường sắt dày đến hai mét đột ngột mọc ra từ dưới mặt đất, cản ngay thể tấn công như vũ bão của All Might.

“Sam...Hắn ta nói người đã bị suy yếu...Ta nghĩ đúng là thế thật, All Might...!!!”

Hasaki giễu cợt nói, hất phất tay, cánh trái hai cây cột sắt liền bắn tới người của All Might.

“Mẹ nó... (ノ益彡)!”

“Mình không phân tâm ra được...”

All Might, đang bị kìm kẹp tiến thoái lưỡng nan. Tình huống, hết sức nguy hiểm!

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 191: Trùm cuối (2)

“Chú Might...(ト o ト)!” – Melissa hoảng hốt hết lớn, cùng lúc đó, bên cạnh cô chợt bốc lên một hồi gió mạnh mẽ.

Roẹt!

ẦM MMM...mmm...〜〜

Đình tai nhức óc thanh âm, từng luồng áp suất khí lăng từ vị trí All Might bắn ra bốn phương tám hướng, đẩy bay Melissa và Midoriya, khiến hai đứa không thể không lùi về phía sau.

“Tội phạm...Người tựa hồ quên mất một điều...” – Thanh âm Hitomi truyền ra từ trung tâm vụ va chạm, nhưng lại làm người ta cảm thấy yêm tâm vô cùng.

Hồ...〜〜

Khói bụi tan ra, chỉ thấy hai cây cột sắt to lớn đang bắn thẳng về All Might, đều đã bị một đôi tay rắn chắc chặn lại.

“Kizari –kun...!”

“Kizari –san...!”

Hai thanh âm đồng loạt cất lên, nghẹn ngào vui mừng đến bật khóc.

Người vừa xông ra giúp đỡ All Might, hiển nhiên là Hitomi.

Mặc dù tên ác nhân trước mặt, không phải là tay vừa, nhưng cậu cộng thêm All Might, cũng chẳng phải ăn chay.

“Firuogan...DRAGON FIST...!!!”

OANH〜〜

Hai cây cột sắt bán kính dài đến hơn một mét, bị Hitomi miễn cưỡng đập lệch sang một phía, bắn thẳng về đằng sau bức tường, dẫn đến một tiếng nổ long trời lở đất.

“Nhãi con...Mày...(ノ 彡)!”

Kasaki tức giận gầm lên, kế hoạch áp đảo khí thế của hắn, không hề nghi ngờ, bị Hitomi một đấm này phá hủy hoàn toàn.

Mà sức mạnh của cậu, lúc này đã khiến hắn ta phải dè chừng.

Hitomi thờ ra một hơi, nhảy xuống đứng cạnh All Might, lạnh lẽo nhìn Hasaki nói:

“Chú ấy cũng không phải chiến đấu một mình... ▶_◀!”

“Chú còn chịu đựng được chứ...All Might...(0~0)?!”

“Nhóc không cần lo...Ta là Biểu Tượng Của Hòa Bình mà...(^ ^)!”

All Might cười lớn đáp lại.

Nhưng nụ cười ấy, sao mà miễn cưỡng, cay đắng đến thế.

Hitomi quét số liệu, nhìn trên thân không ngừng tỏa khói trắng All Might, tức thì hiểu ngay vấn đề.

All Might, đã tới giới hạn chịu đựng của bản thân rồi.

Năng lực One For All, suy cho cùng, All Might đã truyền cho Midoriya, hiện tại ông sử dụng, chỉ là tàn dư của nó mà thôi.

Bởi vậy, dùng càng nhiều, hết càng nhanh, tổn hại thân thể càng lớn.

Nếu như không phải mạnh mẽ ý chí chống cự, All Might giờ này chắc hẳn đã gục ngã.

Hitomi không ngần ngại, đặt một bàn tay lên vai của All Might, tức tốc phục hồi thể lực cho ông ấy.

“Nhóc Kizari...Đây là...???”—All might há hốc mồm kinh ngạc, ông cảm nhận được, sức sống một lần nữa, tuôn trào trong cơ thể.

Tuy rằng nó không nhiều, cũng chẳng đủ để chữa trị vết thương năm đó, nhưng hiện tại, có thể giúp ông duy trì trạng thái biến hình này ít nhất là năm phút nữa.

“Năng lực của cháu...!”—Hitomi vừa nói xong, bỗng nhiên đẩy mạnh All Might sang một bên.

ẦM~~~~

Một cái thò to cột thép nhân lúc hai chú cháu đang phân tâm, đâm thẳng từ trên trời xuống.

Thời gian nói chuyện cùng chữa trị, thực tế không hề dài, mắt chưa đầy năm giây.

Nhưng ở chiến trường khốc liệt, kẻ địch chắc chắn sẽ không để đối thủ có cơ hội thở dốc như vậy.

Hasaki hiển nhiên nhận thấy rõ ràng biến chuyển của All Might sau khi Hitomi dùng năng lực, nên hẳn không hề đặc ý đứng nhìn, mà bắt đầu tấn công dồn dập hai người.

Nếu so sánh với Shigaraki Tomura, quả thật là khác biệt một trời một vực.

“Có vẻ như người bạn nhỏ của người vừa mới sử dụng năng lực hỗ trợ người sao All Might...Xem ra, ta phải nghiêm túc một chút rồi...(— — —)!”

Hasaki vừa dứt lời, toàn thân hắn bỗng lập lòe phát quang từng đợt màu tím thẫm ánh sáng.

Trong phút chốc, toàn bộ gạch thép dưới chân mọi người, đột nhiên run rẩy.

Chúng rung lắc, rung lắc cực kì dữ dội.

Hitomi có thể cảm nhận một luồng tựa như từ lực, mà lại không phải từ lực, dường như có chút kém hơn về phẩm chất, đẳng cấp lại cao hơn quá nhiều.

Nguồn sức mạnh ấy, chắc chắn là năng lực khống chế kim loại của Hasaki.

Tất cả sắt thép vật liệu tại đỉnh chóp của I-Expo này, chậm rãi bay lên, không chỉ giới hạn bên trong mấy trăm mét vuông phạm vi, mà ngay cả bên dưới những tầng lầu gần đó, cũng chịu ảnh hưởng, xoay vòng vòng quanh con chiến tranh cự thú kia.

Chúng nó, chẳng khác gì thần tử, đang hướng đế vương của mình thần phục vậy.

Trần ngập đất trời, toàn là mảnh vỡ kim loại, xám nâu cùng đen nhanh, tựa hồ muốn lấp kín không trung.

RẮC ~~~ RẮC ~~~ RẮC ~~~ RẮC ~~~ rắC ...

Nương theo tiếng rạn nứt mỗi lúc một to, hình thể của con quái thú cho Hasaki điều khiển ấy, cũng càng lúc càng lớn.

“ƯC...Cái này...Hắn ta, trở nên bự như vậy...!”—Midoriya rung động nói, đôi mắt không muốn tin vào những gì mình đang thấy.

Sắt thép hóa thành quái thú một bộ phận, từ ban đầu mười mét chiều cao, hiện tại đã đạt đến mấy chục mét, khổng lồ hình thể, như muốn bao trùm toàn bộ không gian.

Từng khối kim loại, dây sắt, cột bê tông xi măng pha lẫn thép đặc chế...những thứ này, du động tại ngay cơ thể khổng lồ cự thú, làm người ta có cảm tưởng là chúng nó là một sinh mệnh sống sờ sờ vậy.

Một tôn khổng lồ quái vật, được hình thành bởi vô số sắt thép sinh mệnh!

“Khắc Khắc... Món quà của Dave... Không, thiết bị của hắn ta, cứ như là phần thưởng đến từ Thượng Đế... Ta cảm nhận được, sức mạnh đang tuôn trào trong cơ thể này, trong hình dáng này... 𐄂(°▽°)𐄂!” – Hasaki cười to vang vọng cả tòa nhà.

Điều cười cùng giọng nói của hắn ta khàn đặc, xen lẫn âm thanh kim loại rè rè chói tai.

“Tuyệt lắm... Thật sự rất tuyệt...!”

Tựa hồ biến hình hoàn tất, Hasaki hơi ngừng lại một chút, đặc ý gần từng chữ:

“Ngu muội anh hùng... Bây giờ, ta sẽ cho tụi bây thấy, sức mạnh thực sự của thiết bị này... (°▽°)!”

Cao đến năm chục mét sắt thép quái vật, chân dưới gắn liền với chính thể I-Expo, chỉ riêng một cánh tay của hắn ta, đã to lớn không tưởng nổi. Đây là còn chưa kể đến vô số dây thép cùng hợp kim bay lượn khắp nơi.

“Giờ thì, All Might, chẳng là gì so với ta cả...!!!”

“Chết đi...!”

Kèm theo tiếng hét của Hasaki, sau lưng hắn năm, sáu cây cột thép, trực tiếp bắn thẳng về phía Hitomi và All Might, tốc độ nhanh kinh khủng.

[Mẹ nó... Lần này chơi lớn rồi... ► _ ◄!]

Hitomi không dám chần chờ, Soru cùng Kamie vận dụng liên tục, né tránh hết thấy đòn tấn công của Hasaki.

Không chỉ dừng lại ở cột thép, mà dây sắt, mảnh vụn kim loại, cũng không thể phớt lờ.

Nếu là bình thường địa hình, thì còn lâu hắn ta mới có khả năng đánh trúng cậu và All Might, nhưng tại một nơi mà bề mặt sàn đã bị hất tung, đất đá lổm chổm, hố sâu đầy rẫy, muốn tăng tốc, cũng chẳng dễ dàng gì.

Hitomi vừa tránh né, vừa bổ sung ba loại ma pháp hữu dụng nhất mà cậu có hiện tại.

Ma pháp hấp thu!

Ma pháp giảm trọng!

Ma pháp gia cố!

Ma pháp giảm trọng gần như là gân gà quá mức trong cuộc chiến này, nhưng mạnh thêm được chút nào thì hay chút nấy.

Đúng lúc này, bóng người của All Might chợt lóe sáng lên, ông trực tiếp phóng thẳng lên trời, mượn đà đáp xuống, nắm đấm vung lên hướng về phía chiến tranh cự thú và hét lớn:

“Đền tội đi, ác nhân... (ノ益彡)”

“Ta không nghĩ như vậy đâu... All Might... 凸(￣▽￣)凸!”

Chiu ~~~

Một cái to kinh khủng cột thép, đường kính đến gần ba mét, không ngại ngần oanh ngược lại nắm đấm của All Might.

RẦM...MMM...~~~~

Sóng lăng nổ ra, lật tung phương viên mười mấy mét quanh vụ va chạm, toàn bộ địa hình trực tiếp bị vỡ nát.

“Midoriya, đưa Melissa –san qua chỗ an toàn...!”

“Biết rồi... Kizari –kun...!”

Midoriya la lên đáp lời, Full Cowling lập lòe xanh lá cây chói sáng, bế lấy Melissa nhảy đến gần cửa thoát hiểm tí đằng sau.

“Upper... Biến thân... (ノ益彡)”

Hitomi gầm lớn, cả người bỗng nhiên phồng to, hóa thân thành một cái cao gần ba mét người khổng lồ. Mà chỉ số thể chất lúc này của cậu, bất thành linh, đều vượt qua LV4, tiếp cận LV4+2.

Ban nãy đối phó với lũ robo, chỉ là món ăn khai vị, không hề tiêu hao quá nhiều thể lực của Hitomi, mà lúc này, cậu bắt đầu tung từng cái bài tẩy của mình ra.

“HASAKI...III...iii...~~~~”

Tiếng hét của Hitomi vang vọng cầu bầu trời, cậu thấy được khuôn mặt của tên ác nhân cứng đờ lại.

Hiển nhiên, hắn không nghĩ tới, còn có kẻ, biết danh tính thật của bản thân.

Hasaki hơi ngừng một giây, đôi mắt chợt lóe lên sát khí nồng nặc.

“Mày phải chết...!”

“Cùng với hắn ta...,(°▽°)!”

“Cho tao lên...!!!”

CrắcCrắc ~~~~~ Crắc ...cccc....~~~~

Mười mấy cái không lồ cột thép, phong tỏa kín toàn bộ lối đi, giống như có hàng trăm con rắn độc đang nhòm ngó bản thân.

Nguy hiểm!

Cực độ nguy hiểm!

Hitomi giác quan thứ sáu mãnh liệt cảnh báo cho cậu.

Dù là LV4 thể chất, ăn phải đòn này, bắt từ cũng phải trọng thương.

Mười mấy căn cột thép cùng đánh vào một chỗ, sức ép, chỉ sợ siêu quá một ngàn tấn.

Né tránh sao?

[Không...(- -)!]

Ý nghĩ thoáng qua trong đầu Hitomi, nhưng bị cậu gạt phất đi.

All Might còn đứng ở đó, tuy cậu đã hồi phục thể lực cho chú ấy, nhưng không có nghĩa là, All Might có thể mạnh mẽ như ban đầu.

Nếu cậu bỏ đi lúc này, toàn bộ đòn công kích của Hasaki giáng hết lên người All Might.

Chuyện đó, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

[Mày đánh tao cũng chẳng chết được... Vậy thì tới đi, tội phạm...ò_ó!]

Ba cái ma pháp năng lực, cộng thêm LV4+1 thể chất và khả năng hồi phục của bản thân.

Hitomi không tin, mình không trụ qua nổi đòn này.

[All Might... chúng ta lại tiếp tục là đồng đội chiến đấu...nhưng với một thân phận khác...Cháu không còn là Dawn Knight nữa...]

[Có điều... (▶.◀)...Chúng ta vẫn là anh hùng...!]

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 192: Anh hùng tín niệm (1)

“Đến lúc hạ màn rồi...!”

Hasaki cánh tay giương lên, và đập mạnh về hướng Hitomi và All Might.

“All Might...(T o T)!!!”

Midoriya tuyệt vọng hét lên.

Hốt nhiên, mười mấy cái cột sắt bỗng chậm rì lại, và khựng đứng tại chỗ.

Ngay trước ánh mắt của mọi người, những quái vật sắt thép này, đều bị bao phủ bởi một màu trắng phau và lạnh giá của băng tuyết.

“Hừ...(- -)!?” – Hasaki giật mình, chưa hiểu chuyện gì mới xảy ra, thì trên không trung bỗng truyền đến tiếng nổ thật to, kèm theo là thanh âm nóng nảy của Bakugo:

“Ăn đi này...Thằng khốn...(ノ益益)”

Bùm~~~~ bùm~~~~ bùm~~~~ bùm~~~~

Đập vào mắt mọi người là màn pháo hoa chói lọi đến từ không trung do Bakugo bắn ra.

Thằng nhỏ dùng quirk Explosion dội từng cú nổ bóng rắt về phía Hasaki, nhằm giảm áp lực cho All Might và Hitomi.

Rắc!

[Mịa nó...trật khớp rồi...(-0~0)!]

Bakugo khuôn mặt hiện lên vẻ đau đớn.

Cùng một lúc xả quá đà năng lực, khiến cánh tay nó đau đớn vô cùng, cứ như thể bị rạn xương bên trong vậy.

Nhưng sự đau đớn đó không duy trì quá hai giây, Bakugo nở một nụ cười giận dữ hết to:

“Sao thầy lại để trùm cuối cho mình ăn hành như vậy hả...All Might...(ノ益益)”

“Nhóc Bakugo...!”

“Age of Ice Berg...!!!”

Thanh âm của Todoroki bắt chợt vang lên, mặt đất, tức thì rung động.

Rắc~~~ rắc~~~ rắc~~~~~

Tường băng khổng lồ nương theo khí lạnh đông cứng lại toàn bộ công kích cột thép cùng mảnh kim loại trước mặt.

Hitomi cảm thấy được, áp lực đại giảm.

“All Might-san...cùng lên!”

“Detroit Smashhhhh...hhhh...!”

“Firuogan...Dragon Fist...tttt...!”

~~~~ OÀNH~~~~

Hitomi và All Might, bắt ngay lấy khoảnh khắc cơ hội đó, tung nắm đấm phá nát rào cản ngay trước mặt mình.

Dài mười mấy mét cột trụ, trực tiếp bị oanh nổ hơn phân nửa, tàn dư rơi vãi đầy mặt đất.

“Thương thế của ta đã không nặng nữa...thời gian quý báu còn lại...Không thể để trôi qua mất...!”

“Nhóc Kizari, giúp ta cản trở lại đòn công kích của hắn ta lại...!”

All Might ánh mắt ánh lên hào quang sắc bén, tràn giọng nói.

Hitomi nhẹ gạt đầu.

Giống như đồng đội tốt đã quá ăn ý nhau, cả hai người bỗng nhiên hóa thành một vệt sáng bắn thẳng tới chiến tranh cự thú kia, nơi mà Hasaki đang trợn tròn mắt tức giận.

Ken két....Rắc....rắc....~~~~~

Lớp băng phong của Todoroki xuất hiện vô số vết rạn, rồi nổ tung.

Năng lực của cậu, không tài nào cầm chân Hasaki quá lâu được.

“Chết đi...All MIGHT...TTTT...𐄂(*𐄂*𐄂)!”

Mười mấy căn khung bố cột sắt, chẳng khác gì thiên la địa võng, bao vây lấy All Might, tựa hồ muốn đè ép ông tới chết.

XOẸT~~~~

“Cút xa chú ấy ra...Final Firuogan...”

“BIG! BANG! DARGON! FISSST...!!!”

Hitomi điên cuồng vung nắm đấm, oanh khắp bốn phương tám hướng, vắt cạn kiệt sức lực mở lấy một đường máu cho All Might.

OÀNH~~~~ OÀNH~~~~ OÀNH~~~~ Oành~~~~ Oành~~~~.....hhhhh...~~~~

Kinh thiên động địa thanh âm, cùng với tiếng rống giận của Hitomi hòa vào làm một, trông cậu lúc này, thật giống như một vị chiến thần phụ thể.

Hitomi cánh tay thoáng chút run rẩy vì mệt mỏi. Toàn bộ xung quanh vật cản, đều bị cậu quét sạch.

“All Might...Trông cậy vào chú...Tiêu diệt hắn đi...”

“All Might...!”

“All Might!!”

Hitomi hét lớn, đằng sau là vô số giọng nói đến từ những học sinh lớp 1-A.

Có Mineta, có Jiro...

Có Uraraka, có Ashido...

Mấy chục ánh mắt, đều dõi theo thân ảnh vàng óng ánh ấy, phóng thẳng tới vị trí cao nhất của con quái vật khổng lồ.

All Might, sẽ một đòn chấm dứt Hasaki.

Àmmmm...~~~~

“Vi học trò của ta...Mọi người đều đã nỗ lực hết mình...”

“Ta sẽ vượt quá giới hạn của bản thân...Tiến về phía trước...PLUS ULTRA(ノ益益)!!!”

Hasaki đưa tay định sử dụng năng lực điều khiển kim loại, nhưng chợt nhận thấy, toàn bộ cột sắt của hắn, gần như bị phá hủy hết sạch.

“Khi thật...All Might...ngươi tưởng ta chỉ có chừng đó thôi sao...(ノノ)ノ!”

Vù~~~~

Ba cây cột trụ cuối cùng được hất phóng ra, uốn éo thành một cụm đập thẳng về phía All Might.

“Khinh thường ta quá rồi đấy, tội phạm...!”

All Might hét lớn, hai tay bắt chéo lại găm lên:

“Carolina S!M!A!S!H...HHHH...hhh!!!”

UYNH~~~~ HHHH~~~~ hhhh~~~~

Một vòng ánh sáng chói mắt từ vị trí All Might chiếu rọi khắp bầu trời, kèm theo đó là một hồi mãnh liệt gió quét.

Dư âm ấy, chẳng khác nào gió giật mạnh cấp mười ba, nhỏ con như Mineta, trực tiếp bị thổi bay, may mắn mà có Lida giữ lại.

Rắc~~~~ rắc~~~~ rắc~~~~

Ai nấy đều nghe được phá toái âm thanh ở những cây cột sắt của Hasaki, và rồi, chúng vỡ nát.

Dưới đòn tấn công của All Might, rào cản đã hoàn toàn biến mất.

Ông bay như gió bão về phía tên ác nhân, “Ta tới đây...tên tội phạm kia...(ノ益益)!”

“Ngươi mới là kẻ đã khinh thường ta đó, All Might (— —)!”

Khóe miệng Hasaki đột nhiên nhếch lên một nụ cười kì quái, Hitomi nhìn thấy, giật nảy người hô to: “Cẩn thận, All Might, hắn ta có đến hai năng lực đấy!”

“Muộn rồi...!!!”

Phốc...

Vô số sợi dây kim loại từ đầu chui ra, quấn chặt lấy All Might.

Mà cường độ cùng với lực đạo của chúng, hoàn toàn khác xa so với ban nãy.

Còn tên Hasaki lúc này, đáng vẻ ngoài của hắn, đã kinh biến không tưởng.

PẶc!

Hasaki một tay bóp chặt lấy cổ All Might, cười khằng khặc nói:

“Thế nào...kinh ngạc không, Biểu Tượng Của Hòa Bình... (°▽°)!”

“Khả năng tăng cường cơ bắp...Ngươi có đa năng lực... ㄟ(￣▽￣)!”

Giọng nói xen lẫn hoảng sợ cùn bối rối của All Might vang lên, khiến cho người lạnh lẽo tâm can.

Tên ác nhân đó, lại sở hữu song quirk...

“Khoan đã...không lẽ... ㄟ(￣▽￣)???”

“Ừm...khi lên kế hoạch này, ta đã được người đó liên lạc...!”

"Hắn ta nói rằng...thật tiếc khi không được nhìn khuôn mặt tuyệt vọng của ngươi, All Might!"

ẦM...~~~~

Một cái cột sắt to lớn sau lưng Hasaki, vừa được hắn tái tạo lại, đâm thẳng vào người All Might.

“Oe...!”

“Biết nhiều đó đủ rồi...giờ thì, vĩnh biệt...ALL MIGHT...TTT...!!!”

Dưới điệu cười đắc ý của Hasaki, dưới ánh mắt hoảng sợ của mọi người, hàng trăm cái khổng lồ thiết khối lơ lửng trên bầu trời, hướng All Might áp sập xuống.

“Tuyệt vọng đi...Lũ nhãi con... ㄟ(°▽°)!”

“Giống như ngươi...mùng rở quá sớm thì phải...tội phạm...!”

Một giọng nói sâu kín truyền ra từ sau lưng, khiến Hasaki trong nháy mắt lạnh người.

Trong con ngươi của Hasaki, tựa hồ thấy được một cái vòng sáng sắc sỡ với hàng loạt chuỗi số liệu liên kết với nhau...

“Emission Magic...BIG! BANG! CANON...NNNN...nnnnn...!!!”

ẦM...MMMMM...MMMM...MMMM...mmmmmm...~~~~

Rung trời tiếng nổ, ngay tại đỉnh đầu của chiến tranh cự thú, vốn gắn kết chặt chẽ giống như mạch máu trong cơ thể nhân loại, giờ này lại bị đứt rời ra.

Một nửa cái đầu khổng lồ đó, trực tiếp bị bóc hơi, biến mất khỏi thế gian này.

Oanh!

Thô to cột sắt đột nhiên xuất hiện, quét bay Hitomi đập thành một cái hố to trên mặt đất.

Nhìn kỹ lại Hasaki, cả người bốc khói, thất tha thất thểu.

Một chân của hắn đã hoàn toàn tiêu biến, thậm chí còn không thấy được chút máu nào xuất hiện, đủ để hiểu được nhiệt độ cùng với uy lực của đòn công kích vừa rồi của Hitomi.

Mà bên kia, Midoriya cánh tay xuất hiện một chiếc găng tay màu nâu xám trông cực kì hiện đại. Nó lao thẳng đến vị trí All Might đang bị giam cầm, toàn lực đâm ra...”

“Delaware...SMASSHHH...HHH...~~~~”

RẦM!

Không màu mè hoa vẽ, nhưng đủ để người kinh hãi.

Khối sắt tròn giống như quả trứng bao bọc lấy All Might, nổ tung.

Toàn bộ sức mạnh của Midoriya, không thua kém gì LV4 cường giả dồn hết lực công kích.

Trực tiếp oanh phá lồng sắt giam cầm All Might, giải cứu ông ra ngoài.

Bịch!

Hitomi đạp Soru chạy tới bên cạnh hai người, vội vàng hỏi:

“Midoriya, All Might... cả hai còn ổn chứ...!?”

“Tốt... ta không sao, may là ban nãy có nhóc giúp khôi phục thể lực, cảm ơn nhé, Kizari!”

“Nhóc Midoriya...!” –All Might lo lắng nhìn truyền nhân của mình, đau lòng nói:

“Tại sao... cháu phải cố sức như thế... Với cơ thể thế này, dùng một trăm phần trăm sức mạnh... Thật ngu ngốc mà...(T o T)!”

“Bởi vì cứu người là trách nhiệm của anh hùng... giống như Kizari –kun không ngần ngại bảo hộ chú vậy... Cháu cũng có thể... ■_■!”

Midoriya vừa nói, vừa nở nụ cười.

Đó là một nụ cười đầm lệt đầy máu!

“Ha ha... nhóc nói đúng... Ta thật quên mất, đôi lúc cứ tưởng rằng mấy đứa vẫn còn con nít...!” –All Might cười lớn đáp lời.

“Quả thật là ta đang cần sự giúp sức... sự giúp sức của cả hai đứa đấy...(´ω´)”

“Hãy giúp đỡ ta... Nhóc Midoriya, nhóc Kizari...!”

All Might đưa bàn tay ra, và đáp lại ông, là hai cái nắm thật chặt, “Vâng!”

Cả ba người đứng dậy, thần sắc nghiêm túc nhìn về hướng Hasaki, trên tận vị trí cao nhất của con quái vật khổng lồ.

“Đi thôi nào!”

“Vâng!”

Dứt lời, All Might cùng Midoriya liền hóa thành tàn ảnh, xông tới chiến tranh cự thú phía trước.

Mà Hitomi, thì đạp chân lấy đà, bay thẳng lên trời.

Rokushiki ~~~ Geppo!

Từ xa nhìn lại, chỉ thấy một luồng ánh sáng màu bạc lấp lánh từng dòng điện lưu chói lòa giữa không trung.

Mà ở bên dưới, một đường tia chớp chói lòa hai màu xanh cùng vàng xen lẫn vào nhau lấy tốc độ cực nhanh di chuyển tiếp cận chiến tranh cự thú.

“Tụi bây... dám làm mất đi tứ chi của tao... Tao thể không đội trời chung...”

“Chỉ là công rãnh mà đòi so sánh với đại dương, kênh mương còn muốn đi tương đương với thủy điện...!”

Mỗi lời hần thốt lên, lại có một chông phé liệu sắt được ép lại thành từng quả cỡ lớn cầu kim loại, có đến hàng chục trái xếp hàng thẳng tắp.

“Tiêu diệt bọn chúng cho tao...!”

Vù ~~~~

Cầu sắt giống như phi đạn bắn thẳng toàn bộ phương hướng, cả trên trời Hitomi cùng với dưới đất All Might và Midoriya.

Nhưng, Hasaki lại quên...

Và lần nữa, Hitomi đâm người, không chiến đấu một mình!

Bakugo xông đến, hai tay giương lên, gầm to:

“Nhà mày đéo có gương soi à...!”

“FINAL EXPLOSION...NNNN...nnnn...(ノ益彡)”

BÙM...!!!

Phi đội cầu kim loại, đã bị Bakugo loại khỏi cuộc chiến ngay lập tức.

Hasaki mặt mày tái xám lại, điều khiển mười mấy cái cột sắt xuyên thấu thẳng tắp, ý đồ ngăn cản bước tiến của All Might và Midoriya.

Có điều, ý nghĩ của hắn, đã chủ định phải thất bại.

“Age of ICE BERG...GGGGG...~~~~~”

Todoroki toàn thân gần như hóa thành một tòa tượng băng điêu khắc. Trả giá đại giới lớn như vậy, chính giữa chiến trường đột ngột mọc lên một cái lạnh lẽo vô song thành lũy, chặn đứng gần hết đòn tấn công của Hasaki.

“Thật là phiền phức...Đã thế, tao sẽ kết liễu toàn bộ chúng mày trong một lần...”

Hasaki nổi điên lên hết lớn, hai tay nâng cao quá đầu, gân xanh nổi lên cuộn cuộn, khuôn mặt hắn dữ tợn tựa như ác quỷ bò ra từ địa ngục vậy.

Rẹt...ret...Rắc...rắc...rắc...~~~~~

“Cho tao hòa vào đi...Σ(⌒Д⌒;)!”

Hết thép sắt thép xung quanh đều bị hắn không chế, tụ tập lại một chỗ.

Momo đám bạn vừa mới lớp ngóp đứng dậy, giật mình hoảng sợ.

Treo trên đỉnh đầu bọn họ, là một khối kim loại vuông vắn, thậm chí còn phản ánh quang từ mặt trăng chiếu xuống.

Đó là một khối, được áp súc đến tận cùng ma phương.

Không lồ ma phương, chính được rèn đúc bởi nguyên một tòa lâu I-Expo, trọng lượng của nó, đã đạt đến hàng trăm tấn.

Nhưng thứ này, không thể làm chùn bước quyết tâm của các anh hùng!

P/S: Chương ba, còn nợ 1 c nhé, mai trả!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 193: Anh hùng tín niệm (2)

Hasaki toàn thân nổi phồng lên cơ bắp màu đỏ, một chân của hắn tuy đã bị Hitomi cho nổ tung, nhưng sắt thép điều khiển tức thì gắn kết cho hắn một cái chi giả khác cực kì nhanh chóng.

Mà lúc này, trên đỉnh đầu hắn, ma phương thép khối, đã được ngưng tụ đến cực điểm.

Ở bên dưới thì Midoriya và All Might cũng đã sắp đến gần vị trí của Hasaki.

Mặc cho hắn ta có không chế bao nhiêu kim loại, tàn phá toàn bộ con đường đi lên, thì cũng không thể ngăn cản bước tiến của hai người dưới đó được.

Và không trung lúc này, nơi mà hắn bỏ quên, Hitomi đang tập trung cao độ, toàn bộ năng lượng bên trong cơ thể, tính đến cả Psion và thể lực, đổ dồn hết thảy vào ma pháp giải phóng.

Ma pháp hấp thu, chuyển hóa qua lại, tích tụ sức mạnh để hình thành nên ma pháp đại pháo.

Chiêu thức này, chính là khi chiến đấu với Chisaki và lúc này sử dụng đánh lên Hasaki.

Đây là một tuyệt chiêu, mà Hitomi âm thầm suy nghĩ ra, biến nó trở thành một lá bài tẩy của cậu trong thực chiến.

Thậm chí có sức phá hoại của nó có thể sánh ngang với Firudo toàn công suất nếu số lượng Psion của cậu đủ mạnh.

Mới vừa rồi, cậu đã thả gần phân nửa chỉ số Psion trong cơ thể, hiện tại, đây chính là đòn quyết định của Hitomi.

“Anh hùng...Ngày tàn của các ngươi đã tới...【●】_【●】!”

Hasaki hai tay nâng lên, gân xanh hằn rõ trên mặt, răn nghiêng chặt găm lớn:

“Ta sẽ...Tiêu diệt toàn bộ các ngươi... (ㄱㄴ ㄴㄴ ㄴㄴ)ㄱ!”

UỶNH ~~~~

Không khí chấn động, mắt thường có thể thấy được từng cơn sóng toát ra ngay tại bề mặt ma phương khổng lồ.

VÙ ~~~~ vù ~~~ vù ~~~

Bỗng nhiên, giống như được bơm một cái mìn liệt lực đây, ma phương vang lên thanh âm chói tai, rồi bắn thẳng về phía mọi người, diện tích khổng lồ ấy như muốn che trọn cả trời xanh, vù lấp I-Expo trong hủy diệt.

Tại hắc ám đang dần bao phủ ấy, giọng nói của All Might bỗng vang vọng khắp không trung, một giọng nói hào hùng khiến người nghe phải sững sờ...

“Vượt lên mọi tội ác và bóng tối...”

“Với mọi sức mạnh...”

“Và cứu người khác...bằng toàn bộ khả năng của chính mình...”

“Đó chính là bốn phận...”

“Của anh hùng...!!!”

Đây, là những tín hiệu của anh hùng.

Những tín niệm mà lâu nay, ai nấy đều ấp ủ.

Một ước mơ khi trở thành anh hùng, mà tất cả mọi người đều có.

Và nay, nó đã được thốt lên...từ sâu thẳm trong con tim, của Biểu Tượng Hòa Bình!

All Might!!!

[Đúng vậy...Đó chính là nghĩa vụ của anh hùng... ㅎ_ㅎ!]

Hitomi hai mắt bắn ra hào quang rực rỡ, tay trái bắt chặt lấy tay phải, lòng bàn tay mở rộng, lấp lóe giữa thiên không một vòng ánh sáng chói lòa.

Mái tóc dựng đứng lên, đen tuyền dần biến thành bạc trắng...

Trong đầu cậu, dường như đang cất vang lên câu thơ...

Nhiệt huyết dấy trong tim, hôm nay lại bùng cháy...Rã

Ta nếu là anh hùng, thế gian không ác nhân!

“Ném thử uy lực tuyệt chiêu mới của ta đi...Hasaki...”

“Ma pháp cùng vật lý chung cực kết hợp...”

“Final Emission Magic...BIG! BANG! FIRUCANON...nnnn...~~~~!!!!!”

Hitomi hét lớn, tay phải đẩy mạnh ra, vòng sáng bỗng nở rộ chiếu rọi cả bầu trời, cùng lúc đó, Midoriya và All Might cũng đồng thành gầm to, “KAAAA...MEEE...eee...DETROITTTT...”

“SMASHHHH...HHH...hhh...~~~~”

OÀNH...HHHHH...!!!!

Đinh tai nhức óc thanh âm vang lên, chẳng khác gì có hàng chục trái bom nổ sát bên người, chấn điếc màng nhĩ của những học sinh lớp 1-A bên dưới.

Tại ánh nhìn của từng người, màu đen tuyền khổng lồ ma phương, va chạm cùng với hai cột sáng chói mắt kia, tạo thành từng đợt trầm đục khí lãng cùng sóng xung kích tỏa ra bốn phía.

RẮC ~~~ RẮC ~~~ RẮC ~~~ Rắc ~~~ Rắc ~~~ rắc ~~~

Thanh âm rạn nứt truyền ra từ trung tâm vụ va chạm, cùng với tiếng hét lớn của cả ba người, tựa hồ tạo thành một bản dao phối âm hưởng tuyệt hảo.

Mà mục tiêu của nó, chỉ thẳng tới Hasaki.

“Tao sẽ không thua...ME NÓ...OOO...𐄂(*д*𐄂)𐄂!” - Hasaki điên cuồng hét lên, áo khoác ngoài của hắn chột nổ tung, cơ bắp lúc thì phồng lên, lúc thì xẹp xuống, tựa hồ đã dùng sức quá giới hạn chịu đựng.

“VỒ NÁT ĐI...!!!”

ĐOÀNG...GGGG...GGGG...gggggg...~~~~

Mọi người ôm chặt lỗ tai mình vì nổ tung âm thanh đến từ khối ma phượng.

Dưới áp lực vô song của ba nguồn sức mạnh đó, đại biểu ba cái đẳng cấp LV4 cường giả hoặc hơn cùng lúc tấn công.

Sức mạnh cộng hưởng của nó, dù cho là LV4+4 như Hasaki, cũng không thể chống cự nổi.

“TIẾN LÊN...NNN...”

“KIZARI...!!!!”

“MIDORIYA...!!!”

“ALL MIGHT...TTTTT!!!”

Tiếng hét của toàn bộ học sinh lớp 1-A, dành cho ba người đang đắm máu chiến đấu trên đó, giống như một luồng sức mạnh vô hình đột nhiên giáng lâm, tiếp sức cho bọn họ vậy.

“GIẾT HẮN ĐI...(ノ👊益👊)”

“Cho ta lên lần nữa...”

Hitomi trong lòng gầm lớn, vốn dĩ khô cạn Psion, đột nhiên lấy tốc độ điên cuồng khôi phục trở lại.

“FIRUCANON...NNNNN...nnnnn~~~~~!!!”

CHIU...UUUU...UUUU~~~~

Midoriya và All Might đồng thời giương nắm đấm lên, hét to: “Chúng ta sẽ tiến xa hơn nữa...PLUSSS...ULTRA!!!”

“KHÔNG GGGGGG...GGGG...gggg...”

Tiếng la tràn ngập sự kinh hoàng và sợ hãi của Hasaki trước hai đạo công kích khủng bố đang ập đến trước mặt.

Bạc trắng...Xanh lam...Xen lẫn điện lưu...

Tất cả, hòa quyện vào nhau, tạo thành một luồng cường quang chói mắt, một cỗ sức mạnh không thể ngăn cản.

Phòng ngự của Hasaki, tồn tại trước mắt nó, chỉ là tòi khô lạp hủ.

To lớn chiến tranh cự thú, chưa đầy một giây sau, đã bị nguồn năng lượng khủng bố đó nuốt chửng, bao phủ hoàn toàn.

~~~~ ẦM...MMMMM...MMMMM...~~~~~...MMMMM...~~~~~

Ánh sáng tràn ngập khắp không gian, tà ác cùng hắc ám, đều tan biến mất...

Cuộc chiến, đã kết thúc...Nhưng tối hôm nay, sẽ chú định là một đêm không ngủ.

Từ đỉnh chóp của I-Expo, từng đợt mãnh liệt khí áp suất bắn ra tứ phương tám hướng, gió bão cuồng loạn rít gào nghe mà rợn người.

Dân chúng tại I-Island, đã đổ xô ra đường ngay khi lệnh cấm giải trừ.

Dẫu có cách xa, nhưng tháp I-Expo nổ tanh bành ngay trên đỉnh cao nhất, chắc chắn không tài nào che dấu được dưới sự chứng kiến của hàng ngàn người dân cùng anh hùng nơi đây.

Một ngày này, được xem như là khoảnh khắc lịch sử trọng đại của I-Island, mặc dù gần như I-Expo đã bị phá hủy, nhưng khung cảnh ấy, sẽ in mãi trong lòng người dân nơi đây.

...

“Hò...Rốt cuộc cũng xong...(V V)...” – Hitomi nhìn trước mặt hoàng tàn cảnh tượng, trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm nói.

Sóng sinh mệnh của Hasaki, yếu ớt giống như ánh đèn đom đóm trong đêm giông le lói sắp tắt.

Nếu bình thường tội phạm LV4, chỉ sợ ăn ba quả combo liên hoàn thế này, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Nhưng Hasaki sở hữu song năng lực, một cái còn đạt đến LV4 trung cấp, ngay tại thời điểm nguy kịch đó, hắn ta dồn hết kim loại che chắn bản thân lại, nên mới tránh thoát một kiếp.

Tuy nhiên, Hasaki hiện tại cũng đã bị thương nặng, thậm chí trở thành người thực vật cũng nên.

Gian ác cuối cùng vẫn không thể đánh bại được chính nghĩa.

Bên dưới các học sinh lớp 1-A đều ngăn người nhìn con quái thú đang dần dần bị tan rã, nhiều bộ phận đã phân hủy thành từng mảng, từng mảng kim tuyến xen lẫn khói trắng bay mù mịt trong không khí.

“Họ... Họ thành công rồi sao...(0.0)!?” –Lida lẩm bẩm, có chút khó tin.

Nhưng sự thực đang bày ra rõ ràng trước mặt cậu.

Nhóm Hitomi, đã chiến thắng!

“Họ, ba người họ... đã làm được rồi... ☺(°▽°)☺!” –Mineta mừng rỡ hét lên.

Và tiếng hét của thằng nhóc, cũng làm thức tỉnh bầu không khí ở đây, hoan thanh tiểu nữ tràn ngập khắp nơi.

Trong một cái khung cảnh thế thảm đồ nát thế này, lại làm người cảm thấy ảm áp.

“Kizari...(〒_〒)...!” –Momo chạy tới, ôm chầm lấy cậu.

“Đừng khóc... Ngoan... Mình không sao đâu...(^^)!”

Hitomi vuốt tay, lau nhẹ đi giọt nước mắt còn đọng lại trên khóe mi cô bé.

Giọt nước mắt hạnh phúc khi người yêu của mình bình an sống sót xuất hiện.

“Mọi người ở bên dưới ổn cả chứ...?!”

“Đều tốt hết... tụi mình chỉ hơi trầy da chút thôi...!”

“Tớ thật sự rất lo... tớ sợ...(ToT)...!”

Hitomi không nói gì, mà ôm chặt cô bé hơn, đầu chúc vào mái tóc mềm mại kia, thậm chí hít thật sâu hương thơm dịu nhẹ tỏa ra từ người Momo,

Hai đứa nhắm mắt lại, tận hưởng khoảnh khắc an bình này!

Rắc ~~~

Tiếng vụn đá vỡ vang lên, chợt làm Hitomi nhớ tới một việc mà cậu đề tâm nãy giờ, “Momo...”

“Ummm...?!”

“Chờ mình chút nhé... Có chuyện mình cần làm...!”

Hitomi vừa nói, ánh mắt hướng về phía vị trí của Hasaki.

“Cẩn thận đó, Hitomi!”

Momo nhỏ giọng nói, mặc dù bạn trai cam đoan tất cả đã ổn thỏa, tội phạm đã bị đánh bại, nhưng Momo vẫn không nhịn được nhẩn nhở một câu.

Hitomi gật đầu, “Ừ!”.

Cậu phi nhanh thoắt thoát qua các ổ gà cũng chướng ngại vật, sắt thép lôm chôm, đến ngay chỗ rơi rụng của Hasaki.

Chỉ thấy hắn ta cực kỳ thê thảm, toàn thân quần áo rách rưới không chịu nổi, cả người teo tóp lại, so với hình thể ban đầu, quả thực khác biệt một trời một vực.

Hitomi nghi ngờ đây là di chứng sau khi sử dụng thiết bị của giáo sư Dave.

Không có sức mạnh nào có thể vô tư đạt được mà không trả giá cả.

Hitomi liếc nhìn bên cạnh hắn, ngay tại dưới chân Hasaki, một cái hình giống con nhện, ở giữa có một khối tròn sáng bóng tinh thể nay đã mất đi màu sắc ban đầu.

[Chính nó...Thiết bị của giáo sư...(・ω・)!]

Hitomi mừng rỡ chạy đến cất thiết bị vào trong người.

Mặc dầu nó đã hư hỏng nặng, nhưng có Momo, có Nguyên Điểm, cùng với Ma pháp, Hitomi có vô số cách để khôi phục thứ này.

Trong tương lai không xa, nó sẽ trở thành lá bài tẩy siêu cấp của cậu!

P/S: Hết PK hai, sắp đến đại quyết chiến ừ...cầu ủng hộ chút,đói quá!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 194: Khai phá năng lực mới

Hitomi nhắm mắt ngồi dựa vào ghế trên máy bay.

Bây giờ đã là hai ngày sau trận chiến khốc liệt tại đỉnh của I-Expo.

Trận đấu đó, rốt cuộc chỉ có học sinh lớp 1-A, All Might cùng với hai cha con Melissa –san chứng kiến mà thôi. Bởi vậy, tính chất ác liệt đằng sau, việc giáo sư Dave lập kế hoạch giúp All Might khôi phục, tất cả những thứ đó, đều dấu sâu trong bụng của từng người.

Hitomi cũng đã bí mật liên hệ với All Might ngay sau trận chiến, chủ động nói cho ông rằng, mình đã biết bí mật về việc ông bị thương và chỉ duy trì được trạng thái chiến đấu trong một giờ đồng hồ.

Hitomi cũng không nhắc tới truyền thừa One For All, bởi lẽ nó là một vấn đề quá nhạy cảm, mà cậu thật sự chả luyến tiếc gì cái sức mạnh kia, Midoriya từ trước đến giờ vẫn luôn hoàn thành tốt nhiệm vụ của bản thân. Hoàn toàn xứng đáng với kì vọng của All Might.

Cái Hitomi nói ở đây, là việc cậu có thể chữa trị vết thương cho ông.

Về mặt kinh ngạc và sùng sốt đến tột cùng của All Might lúc ấy, Hitomi còn nhớ rõ.

Tuy nhiên, vết thương của All Might đã dính dáng tới cơ quan nội tạng trọng, thậm chí so với hoại tử hai chân Ingenium còn tệ hại hơn nhiều. Hitomi chỉ dám nói rằng chính mình có được năm mươi phần trăm tỷ lệ hồi phục lại giúp All Might, ấy là phải cần tới sự trợ giúp của Recovery Girl.

Suy cho cùng, nếu chỉ tự thân cậu làm những việc đó, không nói đến thể lực cá nhân có đủ hay không, năng lượng Nguyên Điểm chắc chắn sẽ tiêu hao, mà rất nhiều là đáng kể.

Quý giá như thế đồ vật, dẫu là Hitomi, cũng chẳng thể tiêu xài xả láng được, tiết kiệm chút nào thì hay chút nấy.

[Khi về rồi...Liên liên hệ với Recovery Girl cùng Lida...tiện thể chữa lành một lúc hai người...Tham muốn của mình...Àiii...(-.-)!]

Hitomi thật lòng mong mỏi có thể hỗ trợ cho hai vị anh hùng kia trở lại thời kì đỉnh phong, nhưng có được hay không, thì vẫn còn là một ẩn số.

[Về nhà đã...tính gì tính sau...Bảng số liệu...(0 0)!]

Hitomi hô thầm trong đầu, trước mắt tức thì xuất hiện khung hình nhân vật như thường lệ.

Figure (nhân vật): Kizari Hitomi

Race (chủng tộc): Nhân loại

Level (Đẳng cấp) 3 +6

STR (lực lượng): Lv 3 +6

VIT (bền bỉ): Lv 3 +6

AGI (nhanh nhẹn): Lv 3 +6

INT (thần bí): Lv 2+7

*Skills

1. Rokushiki (Lục thức): LV3 (40%)

2. Firudo (Hải hồ bạo phá quyền): LV3 (55%)

3. Upper (biến hình)

4. S- Revitalize (Sinh mệnh quy hồi): LV3 (Hai chiều)

5. Mahouka (Ma pháp): LV2 (70%)

6. Taijutsu (Thế thuật): LV2 (40%)

Energy: 550.000

Trận chiến vừa qua, Hitomi cảm giác mình có chút thiếu hụt.

Nếu như xét riêng về cấp độ hiện tại, thì chẳng mấy ai có thể đánh thắng được cậu. Nhưng kẻ địch của Hitomi, hết lần này đến lần khác, càng lúc càng mạnh.

Từ Noumu USJ, cho đến Chisaki quái nhân hóa, cuối cùng là Hasaki sử dụng thiết bị công nghệ của giáo sư Dave, gần như một bước lên trời.

Tuy rằng Hitomi chưa hiểu rõ nguyên lý hoạt động của cái thiết bị kia, nhưng hẳn nó cũng phải có hạn chế hoặc thiếu hụt gì đó. Ít nhất, nguồn năng lượng cung cấp để nhảy vọt từ LV3 lên LV4 thật không nhỏ, hoặc giả có thể nói là vô cùng khổng lồ.

Bên cạnh đó, tổng hợp lại chiến lực của cậu.

Ở trạng thái bình thường, không vận dụng Ma pháp, quirks hay Firudo, thì chiến lực thực tế của Hitomi xấp xỉ LV3+7, hoặc LV3+8.

So sánh như vậy, bởi vì cậu còn xét đến khả năng tự hồi phục của bản thân, và Rokushiki tăng phúc mang lại cho cơ thể, bao gồm sắt thép chi khi và khả năng bay lượn.

Nếu sử dụng cả ma pháp, cộng thêm dị năng Upper, thì toàn bộ chỉ số của Hitomi sẽ nhảy lên LV4+2, thậm chí là LV4+3, chỉ xét riêng về thể chất.

Và khi thể chất mạnh lên, đồng nghĩa với việc sử dụng Rokushiki cũng trở nên không bỏ hờn nhiều.

Lúc ấy, sức mạnh của cậu hoàn toàn tiếp cận với LV4+4.

Nên nhớ, chỉ là tiếp cận, chứ chưa hề đạt được!

Càng về sau thì mỗi một “cộng”, khó khăn tăng lên càng lớn.

Đặc biệt là bước vào trung cấp (LV4) thì cách biệt giữa LV4+3 và LV4+4 là rất lớn.

Nếu trận chiến vừa rồi, tên Hasaki sở hữu toàn thân tổ chất đều là LV4+4, tức là All Might phiên bản gia cường, thì đừng nói là cộng thêm Midoriya, kể cả Hitomi bật hết toàn bộ trạng thái cũng ăn không nổi hắn ta.

Tất nhiên, điều đó sẽ “xảy ra”, khi cậu không dùng Firudo. Bởi vì dùng Firudo toàn công suất, Hitomi dám chắc có thể tiêu diệt Hasaki trong vòng một phút, nhưng đại giới phải trả, cũng không hề nhỏ.

Đếm chiến đấu đó, cậu cũng có dùng đến Firudo, nhưng chỉ là thoáng gia cường chút ít sức mạnh mà thôi. Do đó, áp lực lên thân thể cũng không quá lớn, nên tình trạng cơ thể bây giờ vẫn ổn thỏa.

Nói đến Firudo thì cần nhắc thêm rằng, khả năng gia tăng lực lượng của nó, gần như không có giới hạn. Có điều, tùy thuộc thân thể của mỗi người mà Firudo có thể gia tăng sức mạnh khác nhau.

Đấu với Noumu USJ, thời kì đó còn chưa được mạnh mẽ Hitomi, đã phải dùng Firudo đến cực đỉnh, cuối cùng để lại di chứng hơn một tháng trời mới lành.

Và cái giá trị thời gian ấy, trên thực tế đã giảm đi rất nhiều lần nhờ Revitalize (Sinh Mệnh Quy Hồi), và Nguyên Điểm.

Nếu là một người khác, có lẽ đã phải nằm cả đời trên giường bệnh, sống cuộc sống người thực vật rồi.

Di chứng do nó tạo ra, cho dù là Recovery Girl, chi sớ cũng bó tay bất lực.

[Lần tiếp theo xuyên qua, phải tiêu tốn mất năm trăm ngàn điểm năng lượng... ◯—◯]

Gia tăng một trăm ngàn điểm năng lượng, ngẫm nghĩ lại, Hitomi thấy nó cũng không có nhiều như mình tưởng. Suy cho cùng thì thấy hoài cũng thành quen.

[Nhưng giữ lại cũng chả ích gì... tăng cường thực lực cho bản thân mới là điều quan trọng nhất...(・ω・)...]

Upper không thể thăng cấp, Firudo thì tạm thời đủ xài, Taijutsu tác dụng không lớn lắm.

Rốt cuộc cũng chỉ có hai hạng mục là Rokushiki và Mahouka.

Năm mươi ngàn điểm năng lượng thuộc hàng “khá” chứ chưa ít, nên Hitomi quyết định tăng đều cả hai năng lực này.

Tâm niệm vừa động, một dòng nước ấm từ đại não bùng xuất hiện, lan tỏa khắp cơ thể.

Oanh~~~

Hitomi chợt cảm thấy đầu óc thanh minh rất nhiều, tựa hồ có thứ gì đó vừa mới nổ tung trong tiềm thức của cậu.

Đồng thời, toàn thân cơ bắp trở nên rắn chắc cực kì, sức mạnh dường như tăng lên một mảng lớn.

Bảng số liệu lúc này, cũng thay đổi liên tục.

Figure (nhân vật): Kizari Hitomi

Race (chủng tộc): Nhân loại

Level (Đẳng cấp) 3 +6

STR (lực lượng): Lv 3 +6

VIT (bền bỉ): Lv 3 +6

AGI (nhạy nhẹn): Lv 3 +6

INT (thần bí): Lv 3

*Skills

1. Rokushiki (Lực thức): LV3 (50%)

2. Firudo (Hải hồ bạo phá quyền): LV3 (55%)

3. Upper (biến hình)

4. S- Revitalize (Sinh mệnh quy hồi): LV3 (Hai chiều)

5. Mahouka (Ma pháp): LV3 (0%)

6. Taijutsu (Thế thuật): LV2 (40%)

Energy: 493.000

Rokushiki tăng lên mười phần trăm, liền tiêu tốn ba mươi ngàn điểm năng lượng. Cộng thêm ma pháp nâng lên đến LV3, mất hai bảy ngàn điểm năng lượng nữa.

Tổng thu chi là năm mươi bảy ngàn...

Hitomi nhìn con số này, khoe miệng một trận co rút.

Nhà giàu mới nổi cảm giác thật sướng, nhưng xài tiền xong, mới thấy đau lòng a.

Mà chỉ số INT đạt đến LV3, Hitomi cảm giác trong đầu tựa hồ xảy ra loại biến hóa nào đó không biết trước được.

[Thử phát xem sao...(- -)...]

Hitomi hướng ánh mắt về một tờ báo đang kẹp tại bị vải ở hàng ghế trước mặt cậu.

Tập trung ý chí vào tờ báo một chút, hốt nhiên, Hitomi cảm nhận được một luồng liên hệ vô hình giữa mình và tờ báo. Cứ như là, có một bàn tay kéo dài từ ý thức của bản thân và tóm chặt lấy nó vậy.

Cảm giác ấy rất huyền diệu, khó mà dùng lời diễn tả được.

[Lên...!]

Hitomi tâm niệm trong đầu, tức thì, đại não của cậu cảm giác có chút trì trệ, nhưng yếu ớt vô cùng. Nếu Hitomi không để tâm chú ý, thì cũng chẳng nhận ra.

Tờ giấy báo đang kẹp chặt trong bọc vải, lúc này, bỗng nhiên khẽ nhúc nhích.

Đứng vậy, là nhúc nhích, lại không cần bất kì cánh tay hay thứ gì tiếp xúc. Thậm chí, xung quanh cũng không có cơn gió hay những thứ đại loại như thế tác

dụng vào.

Vô thanh vô tức, tờ báo bắt đầu ngo ngoáy chui ra khỏi bọc vải.

Hitomi lén liếc mắt sang bên cạnh, Momo cùng Ashido đang ngủ say, Jiro tổ ba người cũng thế. Có vẻ họ đang rất mệt mỏi, đặc biệt là tại trải qua những chuyện kinh khủng hôm trước.

Những hành khách còn lại cũng không có quan tâm đến bọn họ, Hitomi cứ thế lén mật thử nghiệm năng lực mới của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195: Khai phá năng lực mới (2)

Năm tiếng sau, cả bọn đáp xuống sân bay quốc tế thành phố Dagoka.

“Yao- Momo, Kizari, Jiro, Uraraka san...cuối cùng tụi mình về tới quê nhà rồi. ..☹(°▽°)☹!” –Ashido phấn khởi la to vài tiếng, mặc kệ người xung quanh hướng ánh mắt về phía mình.

Jiro thả cái bịch hành lý trên tay xuống, than thở: “Tui không thể tin nổi...Thật đấy, đến giờ mọi chuyện cảm giác cứ như là mơ vậy...Mấy cậu hiểu ý tớ chứ...(-.-)!”

“Ừmm...!” –Asui gật đầu, “Chúng ta chỉ muốn đi vui chơi một chút, ai dè vẫn dính phải cả đống phiền phức, lúc này tớ còn thấy ớn lạnh đây này...!”

“Nếu không có All Might –san ở đó, cùng với sự nỗ lực của mọi người, chúng ta có thể trở về hay không còn chưa biết...!”

“Đừng nói thế, nghe nổi hết da gà đấy, Ochaco –chan... ☺___☺!”

“Mọi chuyện xong xuôi...tạm thời gác qua một bên đã, chúng ta về nghỉ ngơi rồi bàn tính sau nhé...!” –Momo vội vã cắt ngang đề tài, tức thì nhận được sự tán đồng của mấy đứa khác.

“Vây thôi, chào tạm biệt các bạn...hẹn ba ngày sau trại hè nhá...(^ O^)!”

“Bye...!”

“Bye...!”

Tất cả chào từ biệt nhau rồi bắt xe ai về nhà nấy.

Yaoyozoro đại sảnh...

“Hitomi, Momo...Ồn trời hai đứa về rồi...Mẹ lo quá...(-’o_’o-)!” - Bà Yaoyozoru ôm chầm lấy tụi nó, nghẹn ngào lắm lắm.

“Bọn con không sao...Cô chú thấy tụi con còn nguyên xi đứng đây mà...!”

“Cô và chú cũng ở trong buổi dạ tiệc đó, may mắn là có All Might xử lý mọi chuyện...Cũng không hiểu tại sao mà hệ thống máy chủ bị vô hiệu hóa...Nói chung tất cả đều bình an là tốt rồi...(ToT)”

Ông Shigeo đứng sau lắc đầu nói: “Lần này, quả thật đánh một cái tát mạnh mẽ lên hệ thống phòng ngự của I-Island. Trong khoảng thời gian tới, nơi ấy khẳng định sẽ bị kiểm tra cực kỳ gắt gao...Lượng du khách cũng sẽ bị hạn chế đáng kể...!”

“Cơ mà, đến giờ chú vẫn thắc mắc, làm thế nào mà những tên tội phạm kia lại biết mật mã máy chủ để hack vào chứ...(0~0)!?”

Momo xoa nhẹ bả vai ông nhỏ giọng:

“Chuyện đấy để sau đi Papaa...Con với Hitomi một lần, tụi con về phòng trước nhá...(0 0)!”

“Ừmm...Hai đứa đi nghỉ đi!”

Ông Shigeo nhìn bóng lưng hai đứa nhỏ khuất khỏi tầm mắt, mới nhỏ tiếng nói với vợ mình, “Thời thế các lúc càng rối loạn em à...Coi bộ chúng ta cần phải có vài phương án dự phòng...Không thể để trứng vô hết một giỏ được...!”

“Em biết...Mong là tụi nhỏ mãi mãi sống yên ổn...Người lớn như chúng ta, trước sau gì cũng bàn giao là cho bọn nó thôi!”

Hai người già thờ dài, ánh mắt hướng về nơi xa xăm.

...

Hitomi không biết dự tính của hai ông bà ngay khi cậu và Momo bước lên lầu.

Xoay người sang cô bé, Hitomi nhẹ nhàng nói:

“Momo này, buổi đi tập huấn trại hè ý... Có lẽ, mình sẽ đến trễ một hai hôm...!”

“Sao vậy, Hitomi-kun...(0,0)?!” – Momo ngạc nhiên hỏi.

“Ừmmmm... Nói sao nhi...”

“Mình hứa với Lida, là sẽ giúp anh cậu ấy chữa khỏi vết thương ở chân!”

Hitomi không tiết lộ sự tình cậu sẽ còn điều trị cho All Might. Bởi lẽ, nó là điều cơ mật cực kỳ.

Tất cả những người biết chuyện cậu sẽ chữa cho All Might, không vượt quá năm người, bao gồm chính cậu và All Might.

Tất nhiên Recovery Girl sẽ được tính một suất trong này.

Nhưng hai thành viên còn lại, Hitomi vẫn chưa rõ ràng danh tính.

Momo nghe nói cậu muốn chữa khỏi cho anh trai của Lida, lông mi hơi nhú lại thì thảo:

“Hitomi, mặc dù khó nghe, tuy nhiên theo mình biết, Ingenium –san đã hoàn toàn bị Kẻ Sát Người Hùng Stain hủy hoại cơ quan thần kinh tại phần khớp nối giữa hạ bộ và đại não... Năng lực của cậu có thể hồi phục thương thế phổ thông, nhưng loại này bệnh tình, mình sợ rằng rất khó...(-.-)!”

“Dù khó đến đâu, cũng phải thử một lần mới biết chứ...(^.^)” –Hitomi cười nhẹ đáp, lòng thầm bổ sung một câu...[Nếu cậu biết mình cần chữa lành cho All Might với tình trạng nguy kịch gấp bội so với Ingenium, thì chẳng phải là vô phương cứu giúp(-0-)...!]

“Cơ mà...mình tin tưởng Hitomi-kun nhất định sẽ thành công...☪• ◡ •☪!”

Momo quơ quơ nắm tay nhỏ, giọng chắc nịch.

Hiển nhiên, dẫu lo lắng như thế, cô bé vẫn kiên quyết cho thấy lập trường kiên định của mình. Không ủng hộ bạn trai, thì ủng hộ ai đây.

“Cứ yên tâm...Mình cũng không phải người hay nói sáo...Cậu hãy chờ tin tức mà xem nhé... ờ_ớ!”

“Oáp...(T^T)!”

“Nói vậy đủ rồi...Ngủ đi, công chúa của tui...”

“Bế tớ nhaaa...”

Momo nũng nịu lắc lắc cánh tay của Hitomi, cậu bất đắc dĩ cười cợt, bông đùa bằng quơ:

“Lớn rồi mà cứ ý như con nít vậy...!”

“Ừ quan tâm đâu...Bế tớ vô đi, mệt quá...hiccc...”

"Rồi..Tuân lệnh!"

Hitomi hai cánh tay choàng qua vai, làm thành tư thế công chúa ôm, nhấc bổng Momo về phía căn phòng của cô bé.

“Ư...~~~~”

Momo khẽ than nhẹ một tiếng, đầu hơi ghéch xuống, rúc sâu vô ngực Hitomi, mi mắt nhắm nghiền, nghiêm nhiên đã chìm vào giấc ngủ.

Nhìn Momo an giấc nồng trên chiếc giường hồng nhạt thoang thoang mùi hương hoa nhài, cánh mũi khẽ phập phồng, đôi môi đỏ mọng thỉnh thoảng chép chép một cái. Hitomi nhìn không được, cúi xuống, chạm rai hôn lên trán cô bé, “Ngủ ngon, Momo!”

Khép lại cánh cửa mở, Hitomi rời khỏi phòng...Hôm nay, cậu còn muốn tiếp tục kiểm chứng năng lực của mình.

...

Gió chiều mát hây hây, vài ánh nắng nhảy nhót qua tầng cây, trên cao bầy chim kêu riu rít.

Khung cảnh, hết sức an bình.

Xi xào ~~~

Không khí bất chợt khuấy động, nhưng xung quanh tuyệt nhiên không có một cơn gió nào.

Từng phiến lá cây xếp thành vòng tròn bay lên lượn xuống, lại xoay quanh thân thể một người.

[Cái này là Niệm Lực sao...(o o)...?!]

Nếu cậu nhớ không lầm, thì ở Vincom Park, Hitomi đã từng chạm trán qua loại tội phạm này rồi.

Một người phụ nữ mặc đồ xanh lá cây của băng đảng Yakuza, tổ chức chủ mưu cho nổ bom dưới lòng đất, gây thiệt hại vô số về người và của.

Năng lực của cô ta, tên là Intellectual, có thể khống chế những loại vật phẩm cỡ vừa và nhỏ, thậm chí còn tạo ra được vòi rồng đường kính từ ba đến năm mét.

[Nếu so sánh ra, ai mạnh ai yếu đây...siêu năng lực của cô ta, hình như còn chưa vượt quá mức LV2, nhưng tính về tác dụng, cơ hồ vượt xa mình...]

Xét thực tế hiện tại, thì Hitomi chỉ mới lác đác điều khiển được những mảnh lá cây trước mắt bay vòng vòng khắp nơi.

Cả buổi chiều, Hitomi cơ hồ thí nghiệm toàn bộ lực lượng của bản thân.

INT LV3 sản sinh ra sức mạnh tương tự niệm lực, có thể giúp cậu giờ lên tới đa năm mươi ký lô vật phẩm.

Không nhiều cũng chẳng ít...Đó là Hitomi cho ra đánh giá.

Cái này sức mạnh, nói hữu dụng, thì thật sự chả lợi đi đâu nào.

Bởi vì như đánh lén, thì Firudo trường lực còn mạnh mẽ không biết bao nhiêu lần so với niệm lực mới sinh ra.

Tuy nhiên, năng lực này, nếu vận dụng thích đáng, thì khả năng phụ trợ cũng chưa hẳn là kém. Chỉ ít, một cộng một sẽ lớn hơn hai, cộng hưởng giữa Niệm Lực và Firudo cũng là một nguồn lực lượng không tồi.

Niệm lực chắc chắn còn thêm không gian để khai phá, đáng tiếc là Hitomi cũng không thể dành quá nhiều thời gian cho nó được. Cậu còn những việc khác phải làm.

...

Bệnh viện nhân dân thành phố Dagoka.

Tại một gian phòng điều trị cấp cao, nơi mà Lida Tensei, anh hùng Ingenium, đồng thời cũng là anh trai của Lida, đang nằm chữa trị.

Phòng điều trị cấp cao chuyên giành cho những gia đình giàu có, đặc biệt là một cái có truyền thống văn hóa anh hùng lâu năm như gia tộc Lida thì vào đây là chuyện rất bình thường.

Nhưng cho dù là phòng bệnh cấp cao nhất, thì người nhà Lida, cơ bản đều đã hết hi vọng với đôi chân đã mất đi tri giác của Ingenium.

Thế mà hôm nay, toàn bộ bọn họ, đều có mặt đông đủ.

Bởi vì, bọn họ đều đang ngóng chờ một kì tích, đến từ phía cậu con trai của mình, khi thằng nhóc nói rằng “Con có phương pháp có thể chữa lành cho anh hai 〇_〇!”

“Sao giờ này vẫn chưa xuất hiện nhi...!”

“Em cứ bình tĩnh, chúng ta đang cầu người, chứ không phải được người nhờ vả...Với lại, anh cũng đang rất tò mò, người con trai chúng ta tôn sùng như vậy, rốt cuộc là ai...!”

“Cha mẹ...dẫu có là ai đi chăng nữa, thì con đã tiếp nhận sự thật này rồi...Mọi người không cần đề lấy gánh nặng lên vai như thế...!”—Lida Tensei yếu ớt cười nói.

Hình tượng anh hùng Cơ Động Ingenium ngày xưa, nay chỉ còn là một bệnh nhân ốm yếu, muốn đi lại cũng không được, nằm thoải mái trên giường bệnh, quả thực khiến người ta phải đau xót cùng tiếc hận.

Hai ông bà vừa định an ủi cậu con trai cả, bất chợt...

Kết!

Cửa phòng điều trị bật mở.

Người tới rồi!

Suy nghĩ đầu tiên bắn ra trong đầu của hai vợ chồng, trái tim của họ nhảy dựng lên, đôi mắt chờ mong hướng về phía bóng hình kia.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 196: Trợ giúp Ingenium

“Ba mẹ...!”

“Lida...!”

Hai thanh âm đồng thời vang lên, hai ông bà ôm chặt lấy cậu con trai thứ, vội vàng hỏi:

“Người con báo sẽ đến giúp đỡ đâu rồi... ◯—◯!?”

“Ngay đằng sau... Cậu ấy đang cùng với Recovery Girl tới đây...!”

“Cậu ấy...(0.0)!?”—Ba của Lida tỉnh ý nhận ngay ra điểm đặc biệt trong cách xưng hô của Lida.

“Đúng vậy, Kizari—kun, bạn cùng lớp của con... Chẳng lẽ còn chưa hề nhắc tới trước mặt ba mẹ sao...!”

“Kizari... Là thằng bé đã đoạt quán quân ở Hội Thao U.A đúng chứ... ◯■◯???”

Ba cùng mẹ của Lida kinh ngạc thốt lên.

Hội thao U.A, cỡ nào xa xôi mà quen thuộc danh từ a.

Nói ra thì nó cũng chỉ kết thúc mới đây thôi, bọn họ còn nhớ như in con trai mình tiến được vô đến vòng trong, đứng được đồng hạng ba với thằng nhóc gì đó tên là Bakugo Katsuki thì phải.

Nhưng rốt cuộc Lida cũng không thể nhận giải vì anh trai của nó, Ingenium, ngay tại thời gian ấy, bị tội phạm tấn công.

Bịch!

Cửa phòng lần nữa bật mở, có điều, đi vào không phải một người, mà đến tận ba người.

Lida tròn mắt, há hốc mồm nói lắp bắp:

“Hiệu trưởng Nenzu... sao thầy lại ở đây...(0.0)!?”

“Đương nhiên với chức trách của một thầy giáo, đồng thời là người chịu trách nhiệm cho U.A, ta phải có mặt là chuyện bình thường...!”

“Nenzu nói đúng đấy... Vì đây là trường hợp tư nhân, nên ta muốn xuất đầu, cũng phải có sự cho phép của ông ấy.”— Recovery Girl một bên chống gậy chin chít nói.

“Phù... Là vậy sao, làm em cứ tưởng... ㄟ_ㄟ...”

[Tưởng gì vậy ba nội... Suốt ngay cứ suy nghĩ mấy cái gì đâu... (-.-)!]

“Mời mọi người ngồi, mời thầy cùng bà ngồi...!”— Ba mẹ của Lida sau khi ngó người, vội vàng đứng lên rồi rít chào hỏi, “Cháu cũng ngồi đi... Kizari—kun đứng không, quả thật là anh hùng xuất thiếu niên a... Lida nhà bác cứ nhắc hoài về cháu...!”

Lida: 0 0??? Hồi nãy mới kêu chưa nghe gì mà... @@@@@.... Quay gì mà nhanh như chong chóng vậy “...”

Không quan tâm thần sắc khác thường của con trai thứ, hai ông bà ân cần đứng dậy nhường ghế cho Hitomi đám người ngồi, lại một phen từ chối qua lại, rốt cuộc đi vào chính đề.

“Kizari—kun, cháu thật sự có thể chứ... Ý của bác là, triệu chứng của Tensei giới ý học hiện tại đã toàn bộ bỏ tay... Dù là Recovery Girl năng lực cũng khó mà làm nó khôi phục tri giác chân dưới được (0 0)!?”

“Cháu không dám nói chắc chắn... Nhưng sẽ cố gắng hết sức... Dù sao, có hi vọng vẫn hơn là không có đúng chứ ạ... (´ω´)!?”

“Ừmm... Anh đồng ý với em!”— Nằm trên giường Ingenium hơi ngo nguẩy người, mở miệng nói, “Đầu có thành công, hay thất bại, thì tâm lý anh đã chuẩn bị sẵn sàng hết rồi...!”

“Chúng ta phải tin tưởng cậu ấy, ba, mẹ, Nii-san...Kizari –kun nhất định có thể chữa khỏi cho anh...Anh sẽ trở lại đấu trường chính nghĩa và dẫn dắt mọi người...Chắc chắn là như vậy... (ò_ó)”

“Bàn tán thế đủ rồi...!” –Nenzu sen-sei cắt ngang cuộc trò chuyện, ông quay hướng Hitomi hỏi, “Kizari, bây giờ người đều có mặt, em có cần thêm dụng cụ hỗ trợ gì hay không!”

“Có...!” – Hitomi gật đầu, “Nhưng không phải dụng cụ...Em cần màn hình quan sát để biết rõ từng giây phút thay đổi trong cơ thể của Ingenium, tế bào, mạch máu, mô tổn thương...Em cần bắt kịp quá trình trao đổi chất của nó, để nó thể đúng lúc sử dụng năng lực...”

Ba mẹ của Lida đứng ở một bên, nghe Hitomi nói thế, liền đi ra liên hệ ngay với bác sĩ trưởng khoa. Chưa đầy năm phút sau, toàn bộ trang thiết bị công nghệ hiện đại, bao gồm X-quang thấu thị, máy quét thân thể, máy biến nhiệt, kính hiển vi siêu thanh...Tần tiến nhất trang bị, đều ra sân.

“Các bác sĩ, giúp tôi quét hình phần dưới thân thể, cùng với khớp nối ở hông của các mô...”

Tích tích...tích tích...~~~~

Màu đỏ tia sáng từ máy móc, chiếu từ trên xuống dưới của Ingenium, bình thường, họ đã làm hoạt động này cả chục lần, dùng hết thầy ưu hóa, đông –tây y kết hợp, mời các anh hùng có năng lực thiên về chữa trị, nhưng đều vô dụng.

Mặc dù trong nội tâm, những bác sĩ ở đây không ai tin tưởng rằng Hitomi có thể thành công, đặc biệt là trước sự thất bại của hàng loạt các công cụ tốt nhất trên thế giới. Thế nhưng, nghĩ quy về nghĩ, nên nhớ rằng, đây là thể giới anh hùng, siêu năng lực đi đầy đất, không ai có thể dám chắc chắn đối phương năng lực có sức mạnh thần bí, kỳ quái ra sao. Bởi vậy, chẳng có ai dại dột mà đi chế giễu kẻ khác cả.

Nhất là trong một trường hợp nhạy cảm như vậy.

Hitomi đứng nhìn chăm chăm tại màn hình điều khiển, cậu có thể thấy được bộ phận hai chân của Ingenium, các dây thần kinh liên kết, đã bị đứt vỡ toàn bộ.

Ác liệt hơn nữa, là các tế bào kết nối bên dưới, đang lấy tốc độ rất nhanh hoại tử.

Nếu tình hình cứ tiếp diễn như thế này, thì chỉ cần nửa năm nữa, đôi chân của Ingenium sẽ hoàn toàn phế bỏ.

Phế bỏ ở đây, chính là mất đi vĩnh viễn, dù là thần thánh trên trời, xuống, cũng đừng hòng điều trị khỏi. Trừ phi cắt cặp chân này, và mọc ra một cặp chân khác. Nhưng cái đó hiển nhiên là nói chuyện viễn vông.

Hiện tại, Ingenium thỉnh thoảng còn nhúc nhích được ngón chân, đợi thêm vài tháng nữa, thì anh sẽ phải chào vĩnh biệt với chúng nó.

[May mắn...Với khả năng hồi phục hiện tại, chưa rõ ràng tác dụng ra sao...Chỉ ít, vẫn còn hi vọng để chữa...(-0-)...]

“Bắt đầu đi...Recovery Girl, phiên bản sử dụng năng lực kích hoạt khả năng tự lành của Ingenium-san giùm cháu!”

“Đề ta!”

Recovery Girl nói xong, bước đến bên cạnh giường bệnh, nhìn Ingenium mỉm cười, miệng chọt kéo dài ra, giống như cái phễu.

Ánh mắt chọt tối sầm, chỉ còn kịp thấy một cặp môi dày mỏng dán thẳng lên mặt mình.

“Hunnn...Nè...eee...(•ε•)!!!”

Ingenium: Meo meo...◉...Cíuuuuu~~~~???

Hitomi:!!!

Mỗi lần nhìn đều đến quen thuộc, nhưng sao lại cảm thấy đáng sợ vler đâu... ●__●.

[Cơ mà, mỗi lần chữa trị, thiệt đúng là thoải mái...~~~~]

Hitomi lắc lắc đầu, phui ngay đi suy nghĩ nguy hiểm trong não mình.

“Kizari, ta hoàn thành nhiệm vụ rồi đó, còn lại xem nhóc...”

Recovery Girl thu người lại, lau lau trán nói.

Hitomi nhìn Ingenium đôi mắt vô hồn ngó lên trần nhà, khoe miệng có chút co giật, gật đầu đáp: “Đề cháu!”

Hitomi bước tới gần, đặt tay lên phần chân bị tổn thương, Revitalize phát động.

Tức thì, cậu cảm nhận được, thể lực của mình đang lấy thông thả tốc độ từ từ giảm xuống. Tuy nhiên, nó vẫn còn trong phạm vi chịu đựng.

Píp píp...píp píp...

“Máy có động tĩnh...!”

“Mau nhìn!”

Mấy vị bác sĩ đang ngáp ngáp dài, vội vàng chăm chú quan sát màn hình.

Càng nhìn, họ càng khiếp hãi, lắp ba lắp bắp... “Chuyện này...Làm sao có thể......?!”

Vốn dĩ đã hoại tử gần hết các tế bào thần kinh, cùng với dây kết nối trung ương đại não đều bị phá hủy, thế mà dưới song trọng tác động đến từ Recovery Girl và Hitomi, lại bắt đầu nhúc nhích, từng chút một mọc dài ra.

Trước mắt bọn họ, là một màn hết sức quý dị.

Năng lực của Recovery Girl, trên thực tế chỉ khuếch đại được khả năng hồi phục của người bệnh. Tức là, nếu họ đã mất hẳn đi thứ gì đó, thì không cách nào dùng năng lực này để hồi phục như cũ.

Như All Might chẳng hạn.

Bấy lâu này, ông không thể ăn cơm bình thường giống bao kẻ khác, mà phải truyền dịch định kì để bổ sung năng lượng cho cơ thể.

Mà trên thế giới y học, cũng chưa hề nghe nói, có sức mạnh nào giúp các cơ quan, hay các chi đã mất, mọc ra như mới.

Nếu thật sự có loại thuốc này, chỉ sợ người ta đã sớm mua đầy.

Kể cả Overhaul của tên Chisaki, cũng phải tuân thủ nguyên lý bảo toàn năng lượng. Và hẳn có thể chữa trị cho đàn em trọng thương ngay lập tức, bởi vì Tái Cấu Trúc có thể biến được tế bào tổn thương trở lại nguyên vẹn, trong thời gian cực kỳ ngắn.

Mà Ingenium đâu, cũng phải gần nửa năm rồi.

Không nói đến những chuyện đó, quay lại vấn đề gia đình nhà Lida, chỉ thấy khuôn mặt của họ sững sờ, la lên: “Bác sĩ, thật sao...Con trai tôi, chân của nó... đang bình phục...???”

“Là thật...Hai người...Nhưng chỉ là đang, chứ chưa xong...Chúng ta còn phải chờ đợi nữa...!”

Tất cả vô thức yên lặng lại, nhìn Hitomi trên trán bắt đầu lấm tấm vài giọt mồ hôi, trong lòng âm thầm cầu nguyện.

“Ba, mẹ...Tenya...!” – Nằm trên giường Ingenium đột nhiên kêu to.

“Nii-sann...Chuyện gì...(0~0)?!”

“Anh cảm nhận...anh cảm nhận được rồi...đôi chân của anh...nó có thể cử động được rồi...(^;_~^)”

“Anh...Nii-sann...là thiệt sao...Trời không phụ chúng ta...Không...Là Kizari-kun đã thành công...!”

“Hô...Cơ bản là ổn thỏa rồi đó...!”

Hitomi thở ra một hơi, thu tay lại mỉm cười nói, trong mắt cậu, số liệu của Ingenium từ nãy đến giờ luôn luôn biến động.

Nay hoàn toàn đứng in, bắt đầu tăng trưởng dần dần, kết hợp với máy tính liên tục kiểm tra, ắt hẳn, chân của vị anh hùng này đang khôi phục bình thường.

“Cảm ơn...Cảm ơn cháu nhé...(T o T)!” – Hai ông bà mừng đến phát khóc.

Nguyên bản bình tĩnh hàng ngày khuôn mặt, bây giờ, đang kích động không thôi.

Hitomi nhìn cảnh tượng gia đình sum họp ấm áp, không muốn làm phiền họ, nhẹ nhàng cáo lỗi với lý do bản thân quá mệt, yên lặng rời khỏi phòng bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 197: Bảo tố sắp tới (1)

Hitomi không nói dối, mà quả thật cậu cần phải nghỉ ngơi.

Người kế tiếp cần cậu chữa trị, là All Might.

Mà vết thương của All Might, so với Ingenium phải khó chịu hơn nhiều. Không nói về độ nặng của thương thế, chỉ riêng việc nó tồn tại đã hơn năm năm, cũng là một vấn đề nan giải.

Cứ chữa cho Ingenium, dựa vào năng lượng sinh mệnh chuyển hóa từ thể lực, cộng thêm kích thích khuếch đại khả năng hồi phục của Recovery Girl. Cả hai yếu tố đó, mới giúp Ingenium trong một khoảng thời gian ngắn, chưa đầy nửa ngày, có thể tiến vào trạng thái dần dần bình phục, có thể tự mình đi lại được.

[Hiện tại vẫn phải yêu cầu nghỉ một ngày a...Cần điều chỉnh thể năng lên đỉnh phong mới có nắm chắc chữa trị cho chú ấy...(0~0)!]

Kết ~~~

Phòng nghỉ dưỡng cửa bật mở, Lida lộ đầu nhìn vào, dáng vẻ thập thò thập thụt, khác hẳn ngày thường nghiêm trang hình tượng.

Hitomi có chút mắc cười, lên tiếng: “Lida-kun...Vô đi...làm gì mà cứ đứng nhòm ngó ngoài kia hoài vậy... (• ε •)!?”

“Kizari-kun...làm phiền cậu... (´ω´)!?” –Lida hướng Hitomi cúi đầu thật sâu, “Cảm ơn vì đã chữa lành chân cho Oni –sann của tớ, cảm ơn cậu vì đã mang trở về cho gia đình tớ người anh trai này, và thay mặt toàn bộ người dân, cảm ơn cậu vì đã giúp Ingenium quay về đấu trường công lý...!”

“Ý Lida...Không cần như vậy đâu... ◯_◯...!” –Hitomi gạt mình vội đỡ thẳng bạn lên.

Giúp đỡ người khác trong phạm vi năng lực cho phép và hợp pháp, là điều đương nhiên mà một anh hùng sẽ làm.

“Dù gì thì gia đình tớ vẫn rất biết ơn...Vội lại, cũng do tớ mà Hitomi –kun không thể đến trại tập huấn ngay được...(-.-)!”

[Hey...Cái đó không phải lỗi của cậu đâu, thanh niên...@@@...,Minh còn phải chữa trị cho All Might nữa...(V.V)!]

Hitomi thật chẳng biết giải thích cho Lida làm sao, nên đành im lặng, coi như chấp nhận ý kiến của thẳng bạn.

Lida nói tiếp, “Hôm nay là ngày tập trung...Aizawa sen-sei đã giao mình trọng trách thay cậu quản lý lớp...Nhất định tớ sẽ không làm cậu thất vọng... ◯_◯!”

[Sao nói mà nghe như tui đag bàn giao hậu sự vậy... ʔ|°-°ʔ...???]

Hitomi quả thực bó tay với dòng suy nghĩ của Lida, thôi thì, thanh niên thích chơi thế nào mặc kệ vậy.

“Vậy chúng ta gặp lại ở trại sau nhé...Kizari –kun...!”

“Ừmmm...chào cậu, mình sẽ tới nhanh thôi...!”

Hitomi gật đầu đáp lời, nhìn bóng lưng Lida khép cửa đi xa, trong lòng bắt đầu dâng lên ngọn ngang suy nghĩ.

Thời điểm bây giờ, những khóa huấn luyện của U.A thật sự không còn bao nhiêu tác dụng với cậu nữa rồi.

Cậu cũng đang muốn xuyên qua thế giới tiếp theo để tăng cường sức mạnh bản thân.

Ưu tiên lựa chọn hàng đầu, tất nhiên là Mahouka. Tại ma pháp thế giới, cậu còn vô số tri thức chưa học tập đâu, còn thêm kỹ năng cách đấu và Taijutsu nữa chứ.

Nơi ấy, quả thật không thể thích hợp hơn.

Tuy nhiên, trước khi rời đi, Hitomi cần phải dọn dẹp chương ngại vật cuối cùng ở thế giới anh hùng, All For One!

Năng lực của tên trùm hắc ám này quá mức bá đạo, ngay cả One For All cũng do nó sinh ra, nếu không, có lẽ đã bị hắn cướp đoạt từ lâu.

Bên cạnh đó, Hitomi đang nghĩ ngờ một chuyện, đã chôn dấu trong tâm cậu rất lâu rồi, nhưng chưa có dịp kiểm chứng.

Nếu may mắn xác thực được vấn đề này, có lẽ sẽ giúp ích cho cậu không nhỏ.

“Hô...Không nghĩ nhiều nữa...Ngủ thôi...!”

Hitomi ngã xuống giường, hai mắt nhắm nghiền, thả lỏng thân thể.

Mà trong lúc này, các thành viên khoa anh hùng U.A, đã bắt đầu kì trại hè tập huấn của bọn họ.

...

Một đám học sinh lớp 1-A chen chúc tại xe buýt chuyên dụng của trường, dẫn đầu tại nó là Aizawa sen-sei. Ông bắt đầu bằng một bài thuyết giảng như thường lệ.

“U.A đã kết thúc kì học đầu tiên và nghỉ hè...Thế nhưng, những anh hùng như các em thì đừng có mơ mộng mấy thứ đó...(- -)!”

“Đặc biệt là các sự kiện tội phạm tập kích liên miên dạo gần đây...Bao gồm trước và sau thi Hội Thao...!”

“Chính vì thế...Chúng ta phải hướng về một mục tiêu cao hơn nữa...Vì Plus Ultra 〇_〇!”

“Thưa thầy...!” – Kaminari giờ tay phát biểu, “Em không thấy lớp trưởng Kizari...chẳng lẽ cậu ấy từ bỏ trại hè lần này...(0.0)?!”

“Không...Nó có việc tư nhân...Ta không tiện tiết lộ...Kizari sẽ ra sau mấy đứa tâm hai đến ba ngày...Đó cũng là cơ hội của các em...!”

Aizawa chợt nở một nụ cười “đều cáng”, “Tại sao mấy đứa không nghĩ tới việc vượt mặt nó nhĩ...Đây là một cơ hội tuyệt hảo của các em đó... (— —)!”

(Thôi đi thầy ơi...bớt đùa....!)

Phần lớn học sinh đều tự động bỏ ngoài tai lời vừa rồi của ông thầy, tất nhiên, vẫn có vài đạo ánh mắt nóng bỏng, ý chí sục sôi, nhiệt huyết tăng trào, nghĩ đến viễn cảnh tương lai...Đại biểu của hai thanh niên, Todoroki và Bakugo.

Khoan, phải nói là ba mới đúng...Midoriya lập lòe ánh sáng, hai con người ý động thấy rõ, nhưng khuôn mặt lộ vẻ không tự tin.

“Thôi...Nói vậy đủ rồi...Ra coi lại hành lý, thiếu gì thì bổ sung nhanh, chúng ta sẽ lên xe di chuyển trong ít phút nữa...!”

“Vâng!”

Lida khá hồ hởi thực thi trách nhiệm của mình, coi trên tay cu cậu huyết liên hồi, “Tập trung...Tuýt tuýt...Tập trung... (・ω・)”

“Lida, cậu nhiệt tình quá nhĩ...(._.)?!” – Todoroki ngạc nhiên hỏi.

“Bởi vì tôi đang gánh chịu trọng trách của Kizari-kun mà...Không thể để mất mặt cậu ấy được...(0 – 0)!”

Cái này giống như không liên quan gì chứ.

Todoroki biết tính cách của Lida, nên cũng không hỏi thêm nữa.

Đột nhiên, nghe đằng sau có tiếng oanh oanh riu rít của đám con gái, mà giọng không hề quen thuộc chút nào.

Mấy đứa lớp 1-A ngó người nhìn sang, tức thì trở mặt ra.

“Lớp 1-B...Các cậu đi cùng chuyến với chúng tôi...(0.0)?!”

“Ừ...Mặc dù không ưa nhau mấy, nhưng vẫn xã giao một câu, rất vui được gặp các bạn...!”

(Vler...Thế thì xã giao làm gì...Đi luôn cho khỏe...(-.-)!)

“Mấy bạn ấy nhìn xinh tươi mọng nước quá...(°▽°), Không ngờ ngoài lớp A còn có cả lớp B...Làm cả người tui khô nóng lên rùi...!”

“(- -)...Mineta, thu lại cái điệu bộ già dề của cậu đi...Nước miếng chảy ra ngoài rồi kia...”

“Lớp 1-A...bên này...!”

“Lida gọi kia...Đừng có ngấm gái nữa...Đi thôi!”

“Tui biết mà...!”

Mineta về mặt luyến tiếc, thu tâm mắt lại, theo chân chúng bạn lên xe buýt.

Kirishima một đầu hắc tuyến, quả thực thấy hàng này vô phương cứu chữa.

Trên xe!

Aizawa vừa định quay sang nhắc nhở tụi nhỏ, nhưng mới ngoái đầu lại, thì mặt xạm lại.

Đứa nào đứa nấy, đều lo riêng phần mình, quấy tung chảo.

Thằng bật nhạc Tăng-go ỉnh ỏi, đứa ngồi la ré, hai, ba đứa con gái tùm lại một chỗ tám chuyện, loạn xì ngầu hết cả lên.

“Mà thôi kệ...Đây là lần cuối tụi nó được thư giãn...!”

Aizawa lắc lắc đầu, cũng chả quan tâm nữa.

“Nè...Yao –Momo...Hitomi bận việc riêng tư gì mà kín đáo thế, Aizawa sen-sei cũng chẳng hề tiết lộ cho tụi mình...Cậu bật mí tí đi... ≥ 〇〇 ≤!”

“Nhưng mình cũng không biết a...!” –Momo cúi đầu nói, “Hitomi bảo chuyện này dính dáng đến cơ mật, nên không thể để lộ ra ngoài được...!”

“VẬY HẢ...(-.-)...BÙN THẾ...!”

“Thôi nào, Ashido, đừng tò mò nhiều quá...Bộ cậu không nhận ra Yao- Momo đang có tâm sự sao...!”

“Tâm sự gì ấy, sắp tới trại rồi...!”

“Thì cái người mà cậu vừa nhắc đó...Không có người ấy thì làm sao Momo –chan vui được...Đừng không nhĩ... (๑~๒~๑)!”

“Kyouka –chan đáng ghét...Dám trêu mình hả...Ném thử tuyệt chiêu chọc lét đây...!”

“Hi hi...hô hô...Đừ...ừ...ừ...nggg...Nhột quá...Mình sai rồi...Hihi...hôhoo!”

“Được rồi...Sắp tới nơi đó mấy đứa...!”

Xe dừng lại, mười chín người cộng thêm Aizawa vừa đủ hai mươi, tất cả đi xuống theo hiệu lệnh của ông thầy.

“Nghỉ ngơi rồi hả...Oải quá...Oáp...~~~~~” –Midoriya ngáp một cái thật to, duỗi tay chân nhảy ra khỏi xe, đứng bên cạnh đám bạn.

Tụi nó đang đứng trước một mảnh đất bé xiu, sát ngay tại bờ dốc. Bao quanh khu vực là một cái hàng rào xám tro, nhìn qua khá cũ kỹ, tựa hồ đã được người ta dựng nên khá lâu.

“Ừa...Lớp B mô rồi...(0,0)?!”

“Sao dừng lại chỗ khi ho cò gáy thế này...Đừng biểu là ở đây cấm trai ghen...@@@...!”

“Đi tè...Cho tui đi tè...Lam ơn tránh...!”

Hỗn loạn tạt âm ngay khi tụi nhỏ vừa đặt chân lên mặt đất. Hốt nhiên, một chiếc xe con màu đen dừng ngay trước mặt họ, từ xe vang ra một giọng nữ trong trẻo hết sức êm tai, “Yooo...lâu lắm mới gặp anh...Eraser!”

“Lâu rồi không gặp!” –Aizawa hơi khom lưng đáp.

Xe trong bỗng nhiên bước ra hai cô gái...Khục, cũng chẳng biết là có phải “cô gái” thật không nữa. Tóm lại là mọi người thấy họ khá trẻ, và mặc đồ cũng “tươi” cực kì.

Đồng phục giống nhau, đều là váy ngắn, áo hở rốn, nhưng một chị là màu đỏ, còn chị kia chơi tông xanh, hai người họ vừa xuất hiện, liền tung một tràng mưa may quay cuồng, mà họ gọi là “vũ điệu mèo hoang của băng Wil- Wild Pussy Cat!”

Midoriya ngây ngô hỏi tuổi tác của hai người, thế là bị ăn đập một châu không thương tiếc, cũng méo ai dám can ngăn.

~~~~ “Xin chào mấy nhóc...giới thiệu vậy ổn rồi...toàn bộ khu đất này là của nhà tụi cô đấy nhể...~~~~” – Mặc áo đỏ cô gái chỉ tay về phía xa xa rừng cây, mỉm cười nói.

Nhưng cô không biết rằng, lời của mình thốt ra, lập tức khiến bọn nhỏ cảm giác một trận mãnh liệt không ổn.

Uraraka lấp bắp hỏi, “Thế sao tụi mình phải dừng tại xa thế kia...”

“Chắc là...Không phải đâu nhĩ... ●___●!” –Sato hơi run rẩy nói.

Chỉ thấy hai chị mèo hơi liếm mép một cái, bọn nhỏ hoảng hồn, vội vàng quay đầu chạy về phía xe buýt.

Nhưng mà, nếu Hitomi ở đây, chắc chắn sẽ lắc đầu phun một cậu, tụi nó ngây thơ quá rồi.

Chị mèo đỏ hơi nhấc móng vuốt lên, mặt đất sôi trào dậy sóng, hất tung toàn bộ lớp 1-A xuống khu vực núi rừng bên dưới.

Aizawa một bên nhìn ánh mắt cầu xin của học trò, lạnh nhạt nói: “Từ lúc tới đây, kì tập huấn đã bắt đầu!”

Và thế là, đợt huấn luyện của lớp 1-A, trước sự đột kích bất ngờ của team Wild –Wild Pussy Cat đã chính thức nở màn. Còn Hitomi hiện tại, cũng đang gặp rắc rối cực lớn với tổn thương của All Might.

P/S: Nhân dịp lễ bom chuong cho ae...Lúc đầu định bom ba c, cơ mà bị lũ bạn kéo đi chơi nên bon hai c thôi /cdeu

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 198: Bảo tổ sắp tới (2)

Hitomi lúc này, thần sắc mỗi một, nhưng ánh mắt phá lệ nghiêm túc, chăm chú nhìn trên giường bệnh All Might.

Nơi này, không phải ở bất kì bệnh viện cấp cao nào, mà là ở ngay tại phòng cấp cứu U.A

Hiện trường có mặt, gần như là toàn bộ giáo viên...

Anh Hùng Phân Thân – Thầy giáo dạy toán, Ectoplasm sen-sei.

Anh Hùng Quyển Rũ – Cô giáo dạy sử + văn, Midnight sen-sei.

Anh Hùng Công Nghệ - Thầy dạy kỹ thuật, Power Loader sen-sei.

Anh Hùng Âm Thanh, Thầy dạy tiếng anh, Present mic sen-sei

~~~~ Nói chung, các giáo viên đều xuất hiện rất đầy đủ~~~~

Bởi vì, All Might, có ý nghĩa quá lớn.

Chữa lành cho ông ấy, tức là Nhật Bản sẽ có được một trụ cột tiếp cận đỉnh phong thời kì. Biểu Tượng Hòa Bình, tiếp tục bất diệt trong một khoảng thời gian dài lâu.

Tỷ lệ tội phạm, chắc chắn sẽ được ổn định lại chứ không phải xao động như thời điểm gần đây.

Các giáo viên có mặt, còn là để phòng ngừa bất trắc xảy ra, tỉ như, ác nhân tấn công trường. Vụ tập kích USJ đã cho họ một bài học đắt giá, đôi khi, pháo đài trường chừng an toàn nhất, cũng là nơi dễ dàng bị tấn công nhất.

Tuy nhiên, hiện tại quan sát All Might quá trình chữa trị, chỉ có ba người, bao gồm Hitomi và Recovery Girl, thì chỉ có một mình Nenzu sen-sei.

Chính là do Hitomi không dám khẳng định bản thân hoàn toàn có khả năng hồi phục các cơ quan nội tạng cho All Might, để tránh việc mọi người hi vọng quá mức, rồi lại thất vọng tràn trề, nên hiệu trưởng Nenzu đã ra lệnh những giáo viên kia trông coi bên ngoài, để mình ông trong phòng là được.

“Chú cảm thấy cơ thể thế nào rồi...All Might –san (0~0)?!”

Hitomi thu cánh tay truyền năng lượng, dò hỏi.

Trước mặt cậu, All Might đã không còn duy trì hình dáng cơ bắp lúc ban đầu.

Hitomi khi mới nhìn All Might, cũng giật mình. Bởi vì, ông quá gầy, gầy như que củi khô vậy. Thậm chí có thể so sánh với tên Hasaki sau trận đại chiến toàn thân móp méo.

Nếu không có bộ trang phục Silver Age mặc trên thân, và hai chòm tóc ừ rừ ở mái đầu, thì dù có là người quen, cũng không thể nhận ra được All Might.

Quả thật đáng ngưỡng mộ cho một tinh thần hi sinh vì dân chúng, những cũng thật đáng buồn, vì người ta chẳng ai hay biết được sự đau đớn dằn vặt vị anh hùng đáng kính mỗi ngày.

Kể cả cậu, hôm nay mới biết rõ!

All Might khẽ cựa cựa, đưa tay sờ vào mạn sườn bên trái của mình. Tại đó, có một vết thương kinh khủng, chẳng khác gì một cái mạng nhện chẳng đầy nửa cơ thể của ông.

Lỗ sâu trên vết thương đã khép kín lại, nhưng mất thương vẫn có thể thấy được từng đường nứt rạn ngoằn ngoèo trên da lần sâu vào cơ quan nội tạng.

Chính vết thương này, là thủ phạm dẫn đến All Might mất đi toàn bộ dạ dày và hệ thống tiêu hóa, không thể không dùng dịch dinh dưỡng duy trì tiêu hao thể năng.

All Might cau mày, bất chợt, hai mắt tròn tròn, lộ ra vẻ đau đớn.

“All Might –san...Anh sao vậy...!?” –Nenzu hiệu trưởng vội vã hỏi, bên cạnh Recovery Girl cũng hết hồn, mắt nhìn lên màn hình máy tính đang quét vội thân thể All Might.

“Tôi...Cứ như là...Có hàng trăm...mmm...c...cc...ooonn...kiến đang bò trong bụng vậy...(ノ益彡)” –All Might thờ hù hù, cả người toát mồ hôi đầm đìa.

Có thể khiến Biểu Tượng Hòa Bình, một người gánh chịu bao nhiêu thống khổ cùng thương tích suốt năm năm qua phải vật vã như vậy, cảm giác đau đớn này, không phải bình thường mãnh liệt.

“Ta biết tại sao rồi... ㄟ_ㄟ!” – Recovery Girl đột nhiên lên tiếng cắt ngang cuộc trò chuyện của họ, thanh âm có chút run rẩy nói “Các cơ quan nội tạng của All Might...Đanggg hồi phục lại...~~~~”

Recovery Girl giọng nói không to lắm, nhưng khiến ba người còn lại trong phòng chợt im bật. Thậm chí có thể nghe được tiếng kim đồng hồ tí tách kêu.

All Might nén xuống sự đau đớn, run run hỏi:

“Là thật sao... Bà Recovery Girl... 〇__〇...???”

“Là thật!”

“Nhưng mà... 〰〰〰” – Thanh âm của Recovery Girl bỗng nhiên chuyển hướng, làm trái tim của bọn họ giật thót lên.

Hitomi đang toát mồ hôi đổ sạch thể lực của mình vào người All Might, cũng không đủ thời gian để chen miệng vô. Chỉ thấy Recovery Girl trở ngón tay vô màn hình và nói:

“Hệ thống tiêu hóa cùng cơ quan dạ dày đang hồi phục lại... Nhưng đang chậm dần... Với tình hình này, tôi nghĩ, tôi đa chỉ có thể hình thành một nửa hệ thống tiêu hóa cho All Might mà thôi... mà nếu chúng ta dừng lại... chỉ sợ, lần sau, sẽ không thể tái tạo được...”

“Vì sao...(0~0)?!” – Nenzu sen-sei vội vàng hỏi.

“Bối lẽ, chúng có chức năng tự động cố định. Trừ phi chúng ta phá hủy các các quan này, và cung cấp năng lượng cho chúng mọc lại một lần nữa... Nhưng đó là điều không thể... (- -)!”

Thật không thể a... Chưa nói đến năng lượng truyền thấu, cùng với khuếch đại sức khôi phục, cũng chỉ có Recovery Girl và Hitomi làm được. Bên cạnh đó, ai dám phanh bụng All Might với ý nghĩ điên rồ như thế chứ.

“Kizari –kun... Cậu còn có thể sao...!?” – Recovery Girl quay đầu nhìn Hitomi hỏi.

“Cháu... đang cố... (- -)... 〰〰〰!”

Hitomi gần từng chữ thốt ra.

Nhưng sự thực thì mỗi cậu biết, bản thân, tựa hồ, đã gần tới giới hạn rồi.

Cho dù chữa lành cho chính mình, thì tổn thương nội tạng cũng là điều không hề đơn giản, thể lực tiêu hao, chỉ ít là hai phần mười.

Một phần là do cấp độ của Revitalize hiện tại không cao, và năng lực này, chỉ đề thăng khi Rokushiki lên LV4, tương đương với diễn sinh sức mạnh vậy.

Điều thứ hai, chính là quy tắc bảo toàn năng lượng.

Sử dụng năng lực chữa trị cho người khác, và chữa trị cho bản thân, là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Nếu chỉ là bình thường đổ đầy thể năng, hoặc cầm máu, gãy xương các thể loại, thì đừng nói là một, đến mười người Hitomi cũng dám vỗ ngực tuyên bố nhào vô.

Nhưng All Might trường hợp, nặng hơn quá nhiều!

Tái tạo nguyên cả một bộ phận cơ quan, đặc biệt là cơ quan của LV4 cường giả, thúc đẩy năng lượng sinh trưởng, giống như khoa trương vô cùng.

Giả thử quy về điện năng tiêu thụ, thì cỡ năng lượng này, có thể đủ cả một con phố tiêu xài trong một tuần.

Tuy nhiên, đưa vào người All Might, rốt cuộc chỉ có thể tái tạo một nửa bộ phận hệ tiêu hóa.

[Hôm nay, không thành công thì thành nhân... Có đốt Nguyên Điểm, thì mình cũng phải chữa cho chú ấy... 〇_〇...!!!]

Hitomi ánh mắt bắn lên vẻ sắc bén cùng quyết liệt.

Không nói All Might là Biểu Tượng Hòa Bình, trụ cột tinh thần của vô số người, mà ông ấy còn là thần tượng của giới trẻ toàn cầu, bao gồm cả Hitomi.

Dẫu sức mạnh đã sắp tiếp cận, thậm chí bùng nổ còn vượt quá All Might, nhưng cậu chưa bao giờ kiêu căng thể hiện điều gì.

Trong thâm tâm của cậu, ông luôn là một trường bối vui tính, hiền lành, quan tâm đến tụi nó.

[Trước giờ... Chú luôn vô tư kính dăng... Lại chưa từng có ai, vô tư kính dăng giúp chú... Bây giờ, cháu sẽ là người đó... 〇_〇!]

[Nguyên Điểm... Cho ta thiêu đốt...(0~0)...]

Hai tay của Hitomi bỗng nhiên bùng lên một luồng ánh sáng chói lòa, nơi ánh sáng chiếu qua, cây cối đặt trên bệ cửa kính, giống như ăn phải thuốc kích thích một dạng, điên cuồng sinh trưởng, ra hoa...

Nhưng không ai chú ý tới điều đó, Recovery Girl, Nenzu, cả hai người đều sững sờ, bởi vì, lần đầu tiên, họ cảm nhận nguồn sinh mệnh năng lượng đậm đặc như vậy, thậm chí có thể ảnh hưởng tới ngoại giới.

Hít vài hơi thở mà cũng cảm thấy thần thanh khí sảng, cả người thư thái.

Có điều, bệnh nhân trong cuộc, All Might, không hề thoải mái giống Nenzu và Recovery Girl, ngược lại, vẻ mặt càng lúc càng dữ tợn, hai răng nghiến chặt, kiến bò cảm giác, quả thực khiến người phát điên.

Khuôn mặt méo mó của All Might, thật khó mà liên tưởng đến hình tượng hài hước, lúc nào cũng tươi cười của ông.

Ừng ục... ừng ục... ừng ục... ~~~

Thanh âm tựa trống đánh, lại như tiếng tim vỡ bình bịch, chẳng khác gì người đói khát tự vỗ vào bụng mình vậy.

Ba cặp mắt đồng thời nhìn chăm chú vào màn hình, ngược lại All Might hai con người trắng dã, bọt mép sùi ra, tựa hồ đã hôn mê.

Đau đớn tột độ khi tại tạo huyết nhục, cho dù là ý chí kiên cường như All Might cũng không gánh chịu nổi, trực tiếp ngất đi.

“Thành công... Chúng ta thành công rồi... Em có thể ngừng lại được rồi đó, Kizari... (ToT)...!” –Recovery Girl mừng đến phát khóc kêu lên.

“Vậy hả... thế em ngừng nhé...!”

Hitomi khàn khàn thanh âm, uể oải nói. Cậu sử dụng Nguyên Điểm chuyển hóa thành năng lượng, thân thể khôi phục chút ít sức lực, tuy nhiên, tinh thần thì vẫn hết sức mệt mỏi.

Bên cạnh đó, lấy đại giới tiêu hao một giây năm trăm điểm năng lượng, tổng cộng mất hai phút thời gian, lần này đốt tiền, liền là sáu mươi ngàn điểm năng lượng. Cuối cùng, cũng chữa lành cho All Might.

Nếu không phải trước đó, Hitomi còn sử dụng thể năng để thúc đẩy sinh trưởng nội tạng, thì con số chắc chắn sẽ không dừng lại ở sáu mươi ngàn, mà là hơn trăm ngàn.

Có điều, công thành danh toại, mọi nỗ lực bỏ ra, đều là đáng giá.

[Ngủ thôi... mệt quá... ~~~]

Hitomi gục đầu lên bàn và thiếp đi lúc nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 199: Bảo tố sắp tới (3)

All Might các cơ quan nội tạng cùng với hệ thống tiêu hóa đã được khôi phục lại, nhưng để chắc ăn, Recovery Girl vẫn giữ ông lại xem xét thêm vài ngày tránh có chuyển biến xấu xảy ra.

Hitomi phải ở túc trực tại U.A để kịp thời sử dụng năng lực khi cần thiết.

Trong lúc này, cậu cũng không rảnh rồi ngồi chơi xơi nước, mà nghiên cứu biện pháp sử dụng thiết bị công nghệ của giáo sư Dave.

Thiết bị U, Hitomi tạm thời gọi nó như vậy, có nghĩa là Ultra!

Mặc dù nó bị hư hỏng nặng, nhưng với khả năng thần kỳ của Nguyên Điểm, Hitomi vẫn có thể chữa trị được nó, thậm chí là nhận bản lên nếu làm rõ được thành phần cấu tạo của thứ này với quirk Creative của Momo.

Muốn khôi phục hoàn hảo thiết bị này, cần Nguyên Điểm lên tới năm mươi ngàn, ấy là chưa kể việc cần bổ sung năng lượng để nó hoạt động. Nhưng Hitomi vẫn cần rằng tiêu xài, bởi vì thứ này, có thể làm sức mạnh của người sử dụng, tạm thời nhảy lên một cấp bậc ở mọi phương diện, tùy thuộc vào năng lượng dự trữ trong nó.

Mà năng lượng dự trữ, Hitomi không phải sở hữu rất nhiều sao, xét đến Nguyên Điểm tồn tại, với thiết bị U chuyển hóa khí, cậu hoàn toàn có thể lật kèo.

Hitomi còn nhớ rõ ràng, Nguyên Điểm cũng không phải là vạn năng, đặc biệt là lúc cậu tấn thăng từ LV2+10 lên LV3, đều phải tự dựa vào bản thân chiến đấu, bị thương, lĩnh ngộ và đột phá.

Bởi vậy, một khi đã tới bình cảnh, nhất là bình cảnh LV4, trung đẳng sinh mệnh ngay trước mắt, dư thừa Nguyên Điểm, rất có thể sẽ trở thành vô ích, bởi thế, có thêm một đạo phòng cụ tùy thời biến thành cao cấp sức mạnh thì hữu dụng hơn nhiều. Kết hợp Upper và Firudo, sức mạnh của cậu rất dễ dàng nhảy lên LV4 đỉnh phong khi sử dụng U, thậm chí là LV5 cũng không phải không được.

Figure (nhân vật): Kizari Hitomi

Race (chủng tộc): Nhân loại

Level (Đẳng cấp) 3 +6

STR (lực lượng): Lv 3 +6

VIT (bền bỉ): Lv 3 +6

AGI (nhạy nhẹn): Lv 3 +6

INT (thần bí): Lv 3

*Skills

1. Rokushiki (Lục thức): LV3 (50%)

2. Firudo (Hải hổ bạo phá quyền): LV3 (55%)

3. Upper (biến hình)

4. S- Revitalize (Sinh mệnh quy hồi): LV3 (Hai chiều)

5. Mahouka (Ma pháp): LV3 (0%)

6. Taijutsu (Thế thuật): LV2 (40%)

Energy: 383.000

Nhìn bảng số liệu năng lượng còn thừa, Hitomi thở dài.

Muốn mạnh lên, liền nạp năng lượng... Nhưng mà cái này sức mạnh, cũng không phải là vĩnh viễn a... Xài một lần thì mất một lần, Hitomi cảm giác bản thân càng lúc càng nghèo.

Mấy ngày này thanh thoi, Hitomi nhân cơ hội đi dạo quanh trường một chút... Nghĩ đến kì trại hè, có chút buồn bực, nhưng không tiếc nuôi lắm.

Thực tập thật sự chẳng tăng lên năng lực là bao, nhưng ở chung với mọi người cũng là một phen trải nghiệm thú vị, đặc biệt là nghe thầy Aizawa nói, nơi mà bọn họ sẽ đến, chính là nguyên thủy rừng rú, chơi rất vui đâu.

“Kizari oni sann... Onii – sannn... ~~~~~”

“Hừm... Nghe như có ai gọi mình... (0.0)?!”

Trong tầm mắt của Hitomi, một bóng người nhỏ nhắn lon ton chạy đến bên cạnh cậu.

Óng ánh tóc vàng dắt lên hai cái bím sừng dê ngộ nghĩnh, trên trán nhu nhú một vệt tròn bé tí, khuôn mặt bầu bĩnh nhìn Hitomi hớn hờ nói: “Onii – sann... Anh đến thăm em sao... (^o^)?”

“Eri... (0 0)... Em ở đây...(v.V)...???”

Hitomi hơi sững sốt một chút, nhưng ý thức được điều gì, tức thì điều chỉnh giọng nói lại, mỉm cười xoa đầu cô bé đáp: “Ừ... Onii – sannn đến thăm Eri nè... Em thấy ở trường học thế nào... (0,0)!?”

“Em không biết nữa... Chú Aizawa bảo em rằng... Bởi vì nhà cũ của em hiện tại không có người chăm lo... Cho nên em sẽ đến ở chung với các anh chị... Các anh chị ở cùng em...”

“Nhưng mà mấy ngày nay, em chả thấy anh chị nào cả... (-.-)!”

Eri ngúc ngắc hai cái sừng nhỏ, ù rử nói.

Có lẽ cô bé nghĩ rằng mình sẽ được gặp gỡ nhiều bạn bè, anh chị mới lạ, tại một môi trường mới, ấm áp hơn nhiều so với gia trang Bát Tĩnh.

Cái cuối cùng thì đúng, hai cái trước thì tạm thời chưa thực hiện được...

“Hiện tại tại anh đang nghỉ hè Eri à... Bởi vậy, em mới không thấy ai hết đó...”

“Nghỉ hè... Nghỉ hè là gì vậy anh... (o.o)?”

Eri nghech mặt ra hỏi.

Về mặt vô tư mà trong sáng ấy, khiến lòng cậu chợt siết chặt lại.

Nghỉ hè, một cụm từ không thể quen thuộc hơn với học sinh, cho dù là mẫu giáo, cũng phải biết đến nó, không học sinh nào không mong chờ đến kì nghỉ hè của mình.

Nhưng là, Eri không biết!

Đơn giản câu nói, lại làm người nghe cảm phản đến cực độ.

Hitomi nhẹ giọng trả lời, “Nghỉ hè sao... Nó, rất là thú vị...đợi khi nào các anh chị trở về trường, chúng ta thảo luận về vấn đề này tiếp nhé...!”

“Hiện tại, em muốn ra ngoài đi chơi không...(^.^)?!”

“Dạ có...Cơ mà, ông chuột Nenzu bảo là, hiện tại bên ngoài rất nguy hiểm...Em không có sức mạnh tự vệ, nếu gặp kẻ xấu sẽ bị bắt mất... ●__●!”

“Khỏi lo...Có anh đây...☹(“▽”)☹!”—Hitomi vỗ ngực cười lớn nói, “Chỉ cần anh tại, không kẻ xấu nào làm hại được em, bên ngoài có rất nhiều chỗ chơi đùa, đặc biệt là dành cho lứa tuổi của em, như công viên này, sở thú, viện bảo tàng...Chà chà...(*^_~^*)!”

“Vâng, Onii—sannn, chúng ta đi đi...!”

Eri đầy vui sướng đáp lời, tay kéo lấy góc áo Hitomi nũng nịu nói.

Rất cuộc, bản thân có thể ra ngoài dạo chơi rồi u...~~~~

...

Trong khi Hitomi nhàn nhã dắt Eri đi vòng quanh các khu phố, thì các học sinh khóa anh hùng lại phải nai lưng ra tập luyện cực lực.

Mà nguyên nhân sự cố, thì phải nói từ ngày hôm qua, khi Aizawa sen-sei cho tụi nó một cái giãn đơn nhất kiểm chứng thực lực bản thân.

Ném banh tennis.

Cỡ nào quen thuộc hoạt động a...ngay khi kiểm tra đầu vào lớp học, tụi nhỏ đã làm điều này một lần rồi.

Và người thực hiện thử nghiệm đó, không ai khác, chính là Bakugo.

Kỷ lục đầu tiên của Bakugo ở mục ném banh, xấp xỉ bảy trăm năm mươi mét.

Và hiện tại, con số ấy, cũng chả khá khẩm hơn là bao.

Bọn nhỏ đã tròn mắt khi nghe ông thầy tuyên bố “điểm thi” của Bakugo.

Bảy trăm năm mươi chín mét!

So với kỷ lục cũ, nhiều hơn chín mét.

Nghe có vẻ ghê gớm, thật ra chẳng khác nào si nhục cả.

Bởi vậy mới có một màn hiện tại, đứa nào đứa nấy, như ăn thuốc kích thích, ra sức đánh vỡ cực hạn của bản thân.

Todoroki liên tục dùng băng và lửa, để gia tăng khả năng không chế hai sức mạnh trái biệt cùng lúc.

Bakugo thì nhúng hai tay vào nước sôi, liên tục tọa nhiệt cho tuyến mồ hôi, giúp nó tăng cường phạm vi vụ nổ.

Asui dùng lưới leo núi.

Ashido cùng Jiro đi đập tường đá.

Sato vs Momo tổ đoàn ăn bánh ngọt, vừa ăn vừa xài năng lực.

Uraraka nôn ọe liên hồi, vẫn cố gắng dùng Uravity trôi nổi giữa không trung.

Mineta ngồi lệt “bi tím” trên đầu.

Koda, Kaminari, Tokoyami...

Mọi người, đều đang làm, nỗ lực hết mình~~~~ ngoại trừ...~~~~Midoriya!

Nó nhìn các bạn tập luyện mà có chút bó tay bó chân...Đơn giản, vì sức mạnh của Midoriya, chỉ cần thích ứng là được.

Nói một cách khác, Midoriya, hoàn toàn có thể một bước lên trời giống All Might, nếu thắng nhóc chịu đựng được trùng kích của One For All.

Nhưng nói thì dễ, thực tế chỉ có duy nhất All Might phù hợp với điều này.

Trong toàn bộ những người thừa kế One For All, thì mỗi mình All Might là anh hùng trời sinh... Tức là tiếp nhận One For All xong, có thể dùng ra full Power, gần như tiếp cận LV4 thực lực.

Thời kì Young Age, đã là như vậy, Bronze Age cùng với Silver Age, càng là LV4+4, mà Hoàng kim thời kì, Golden Age, chính là lúc ông đánh bại All For One trong trận chiến một vs một, All Might thực lực, vô hạn tiếp cận LV4+7.

Có thể nói, là chân chính nhân hình hạch đạn, mấy chục quyền toàn lực đi ra, hủy diệt một tòa thành phố thì chưa hẳn, nhưng nửa cái thành phố đi tong, chắc chắn là chuyện bình thường.

Từ lúc nhận tổn thương đến giờ, sức mạnh của All Might liên tục trượt giảm, đến nỗi, bây giờ khó khăn lắm mới miễn cưỡng duy trì trạng thái LV4.

Đó còn là bởi vì ông đã truyền ngọn lửa One For All cho Midoriya, chứ nếu không, chỉ ít sức mạnh All Might vẫn có thể đạt tầm LV4+1 hoặc LV4+2.

Tất nhiên, hiện tại đã được Hitomi chữa trị tổn thương nội tạng, mặc dù thực lực không tăng tiến quá lớn, nhưng ít nhất, thời gian làm anh hùng, sẽ được kéo dài gấp đôi.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thử Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 200: Bảo tố sắp tới (4)

Hitomi dẫn Eri đi vòng quanh con phố gần trường cao trung U.A; nhìn tiết trời cau mày lắm lắm, “Hôm nay, xui xẻo a... (～.～)”

Ngày này, có chút u ám

Mưa phùn rả rích, không to cũng không nhẹ, lại làm xám xịt cả màn trời.

Từng đám mây đen kèm theo tiếng sét đùng đoàng và ánh chớp chói lóa thỉnh thoảng vang lên, đình tai nhức óc.

Lạnh lẽo khí lưu tuần khắp các nẻo đường, từ hẻm nhỏ đến đường lớn, dưới cái ướt buốt của mưa phùn, càng làm người ta cảm thấy lạnh giá.

“Onii – sanmn... Sấm sét thật là đáng sợ... uuu... ●__●!”

“Có onii – sann, sấm sét không đánh tới Eri đâu...!”

“Ừmm...!”- Eri đầu nhỏ gật lia lịa như gà con mổ thóc, “Ồ bên Onii – sanmn, Eri không sợ, giống như khi Eri ở cùng với Mirio – san vậy đó... (*o*)!”

“Tự mình đi ăn cá viên chiên nhé... (^.^)!”

“Cá viên chiên là gì vậy anh... (o,o)?!”

“Anh nghe nói, nó nhập khẩu từ một quốc gia nổi tiếng ở Châu Á đó... Hiện tại đang rất được ưa chuộng trên thế giới...!”

“Vậy mình đi mau onii – sanmn... Eri muốn nếm thử... (*-*)!” – Cô nhóc hai mắt hiện lên vô số ngôi sao nhỏ, một mặt háo hức hô to.

“Tốt... Xuất phát thôi...!”

Tích... tích... ~~~

Từng giọt mưa, nhẹ theo gió, bay ngang qua khuôn mặt hai anh em

Nhưng kì lạ thay, cả hai người, đều không hề có cảm giác mát lạnh nào.

Tựa hồ có một tấm màng vô hình, tại ngăn cách nước mưa cùng con người...

Dưới chiều mưa, hai bóng hình chậm rãi bước đi, thỉnh thoảng lại vang lên vài tiếng líu ríu của con nít.

Tất cả, thật là an bình...

An bình, trong cái ngày se lạnh chuyển trời...

Cũng là, an bình cuối cùng trước bão tố sắp tới.

...

Đùng ~~~~ Đoàng ~~~~ Đoàng ~~~~

Khu cắm trại, mây đen kéo đến đầy trời, lâu lâu lại xuất hiện vài ánh chớp lập lòe giữa thiên không, cảm giác u ám rùng rợn tràn ngập khắp mọi chỗ.

Vậy mà, lúc này, hai lớp 1-A và 1-B, đang phải chơi một trò chơi hết sức phổ biến, lũ trẻ con thường gọi là “dọa ma”.

Nhằm thỏa mãn mục tiêu kết hợp giữa luyện tập và thư giãn đầu óc, team Pussy Cat đã quyết định cho đám nhóc thư giãn trong buổi tối hôm nay, có điều, đối với một số người nhất gan, thì trò này quả thật chẳng phải là cái gì vui sướng “game show” cả.

Tỷ như Jiro và Uraraka, hai bạn nữ đều cực kì sợ bóng tối, cuối cùng lại bị phân vào tìm ma tổ hai người, mà xui xẻo Midoriya, bởi vì nhân số người bị lẻ mất, thiếu đi Sero, Sato và Kirishima ba thanh niên này, bởi vì thi rớt nên giờ đây đang phải học bổ túc với Aizawa sen-sei tại nhà của Pussy Cat, lúc này, đành phải đơn thân độc mã ra trận.

Momo cùng Ashido được phân trúng một đội, kẻ ra cũng bớt khổ, Asui khuôn mặt đen thui, bởi vì cô nàng bị phân chung nhóm với Mineta.

Nhìn nước dãi chảy ròng ròng, thần sắc mơ màng thảng bạn dâm đẳng, trong khi chiều cao còn thua cả mình, Asui thật muốn treo nó lên đánh một trận rồi tự mình đi vô rừng.

Coi như số cô nhọ a!

“Mòe nhỏ Creative... Mòe nhỏ Pinky... Tiến lên... $\geq \text{○○} \leq$!”

Momo nắm chặt tay Ashido, hai đứa chậm bước tiến vào khu rừng đen kịt, chỉ còn ánh trăng sáng thỉnh thoảng lại chiếu xuống mặt đất, chẳng những không làm bớt đi nỗi sợ hãi, ngược lại làm nó càng lúc càng gia tăng.

“Yao –Momo...cậu cảm thấy, bữa nay có chút kì quái không...●___●!” –Ashido vừa đi vừa thấp thòm nói.

“Bậy nà...Mina –chan...!” –Momo gạt phắt đi, “Có lẽ, do cậu tương tượng nhiều quá thôi...Ổ chỗ này, cùng lắm là dọa ma chứ mấy...(^o^)! ”

“Thì dọa ma chớ gì nữa...(-.-)!” –Ashido lầm bầm, mặc dù lúc đầu thì cực kì phấn khích, la hét các kiểu, nhưng đến lúc chính thức bước vô khu rừng rồi, cô nàng mới cảm thấy thân thể run rẩy.

Để tránh lộ ra vẻ yếu đuối trong mình, Ashido liền chuyển đổi đề tài, lần này hướng sang Hitomi, “Nè, Yao- Momo, cậu nói lúc nào Kizari mới tới đây...Ba buổi rồi đó...Chẳng lẽ cậu ấy định xuất hiện vô ngày cuối cùng...?!”

“Cái ấy hả...Mình chả biết nữa...(0 0)...!” –Momo chần chừ đáp lời, “Hitomi chỉ nhắn với mình, cậu ý có chuyện rất quan trọng cần giải quyết...Sẽ ra sau...Cơ mà lúc nào ra thì chẳng nói rõ...@@@...!”

“Vậy hả...!” –Ashido lâu bầu, chợt dừng đứng người lại, hai tay run run chỉ trên mặt đất, lắp bắp hô to: “Momooo... thứ...ư...ư uu...Gi...iiii...Kiaaaa...
○_●!?”

Trước mặt hai cô bé, đột ngột trời ra một cái đầu, tóc đen xõa sát đất, khuôn mặt bù xù không nhìn rõ nhân dạng, chợt hướng về phía Momo và Ashido cười một tiếng.

Oanh!

Trên bầu trời, đúng lúc nổ vang!

Momo và Ashido khuôn mặt tái nhợt, ~~~~ Á Á Á Á...Á...Á...Á...Á...~~~~, hai đứa con gái la lên thất thanh, cả người mềm nhũn, muốn di chuyển cũng không được.

Quần chi có trở thành anh hùng, tố chất mạnh mẽ, cũng chẳng tài nào ngăn cản nỗi sợ từ sâu trong tận linh hồn này.

Ma!

Một từ đủ khiến bao cô thiếu nữ phải ngất xỉu khi thấy tại chỗ, đặc biệt là tại hoàn cảnh vừa tối, vừa sấm chớp, còn lạnh lẽo như vậy.

Momo cùng với Ashido không tại chỗ chết ngất, tâm lý cũng đã rất xuất sắc rồi, nếu so với vài nhóm đi trước Mineta hay Uraraka, có lẽ còn nhìn hơn chút ít.

Cái đầu trắng ngó thấy trắng bệch thần sắc tổ hai người, vội vàng trôi lên, toàn thân áo trắng muốt, chậm rãi ngoảnh lại.

“Xin lỗi hai bạn nhaa...Không sao chứ...Mình là Yui lớp 1-B...(o o)!”

(Hóa ra là bạn nữ...(-0-)...)

Momo và Ashido thờ phào nhẹ nhõm...Cú vừa nãy, quả thật đứng tim chứ chả chơi, đặc biệt là khi cô nàng Yui kia vừa trôi lên, nếu không phải họ nghe được

thanh âm con người, chắc là khỏi xương tấn công luôn rồi.

Con người tại lúc bị kích thích tâm lý tột cùng, sẽ có những hành động phi thường.

May mắn là chuyện đấy chưa xảy ra.

Yui nhảy lò cò tới, đỡ Momo và Ashido đứng dậy, tò mò hỏi, “Hai bạn đều nhát như thế, sao không đi cùng với ai to gan hơn chút đi. ..(o.o)?!”

“Cái này là chia tỏ rồi...Yui-chan, có phải do bọn tớ lừa đâu...!” – Ashido nhanh nhẩu đáp lời, “Mà công nhận, cậu giả ma giống thật đấy, khiến bọn tớ hết hồn hết lên đây này...(ToT)...!”

“Ách...cái nó là thiên phú từ nhỏ của mình...mấy cậu quá khen...!” –Yui đỏ mặt nói.

Momo, Ashido: “...”

Ý của tụi này không phải như vậy a!

“Thôi...chào hai cậu, mình qua chỗ khác dọa người tiếp đây...” – Yui mỉm cười, hướng Momo và Ashido vẫy tay, đang định lặn xuống mặt đất, bất chợt, thân hình của cô bé lao đảo, hai chân đánh qua đánh lại như người say rượu.

Đồng thời, trong rừng, từng luồng khói màu tím bỗng len lách qua các phiến lá cây, phoi phới thổi tới trước mặt Momo đám người.

“Cẩn thận...Mina-chan...Khói có độc...đừng hít vào...(ノ益益)”

Kết hợp với tình trạng của Yui, Momo nhanh như chớp đưa ra phán đoán của bản thân, hai tay vội vã kéo lấy Yui cùng với Ashido lùi lại phía sau.

Nhưng khói tím cũng cực nhanh lan tỏa đến, phạm vi bao trùm của nó rộng lớn vô cùng, nếu để nó bao phủ qua, khẳng định rất khó để trốn thoát.

“Mau chạy đi...Hai bạn...” –Yui dựa vào tay Momo, yếu ớt nói.

“Cậu điện à...Mau đeo cái này vào (0~0)!” –Momo nổi nóng, lòng bàn tay lóe sáng lên, hai cái mặt nạ phòng độc tức thì được cô tạo ra, một cái mang ngay cho Yui, cái còn lại quăng cho Ashido, “Bật nó lên mũi tránh độc khói, Mina-chan (´ω´)! ”

Mặc dù ngày thường có chút ngại ngại hơi rụt rè Momo, vào những thời khắc nguy hiểm, lại đầy quyết đoán.

Ashido không do dự, đeo lên mặt nạ phòng độc, miệng vừa định hỏi Momo thì nghẹn lại, chỉ thấy cô bé toàn thân phát ra ánh sáng hồng nhạt lóa mắt, mà khi ánh sáng ấy dịu xuống, một nữ chiến binh trong giáp chiến đen tuyền bó sát người, xuất hiện tại trước mắt Ashido.

“Yao Momo, cái này là...?...”

“Flexible Armor phiên bản 2.0, mình có xài phiên bản 1.0 hồi ở Hội Thao ý, cậu có nhớ không...!”

“À...Ừmmmm...Nhưng mà bộ đó với bộ này, khác nhau ghê...!”

“Bởi vì cái này, mình nâng cấp lên đấy...!”

“Tiếp theo, chúng ta cần đi ra khỏi mảng khói độc này...Tớ dám chắc, thử khói đó, không có trong phần thử thách của trò chơi... (▶.◀)! ”

“Vậy có nghĩa là...”

“Đúng...Có kẻ có ý thả chúng ra...Với mục đích đen tối..._ó!”

Momo bình tĩnh đối thoại với Ashido.

Dù gì thì hai người đều đã có công cụ phòng hộ, Yui lớp 1-B cũng bắt đầu khôi phục lại tỉnh táo, bọn họ hiện tại, không phải chạy loạn, mà cần phải phân tích thể cuộc lúc này.

Bởi vì, rất có thể, kì tập huấn bây giờ, đang bị tội phạm tấn công.

[Hitomi –kun đã từng nói về việc Liên Minh Tội Phạm đang âm mưu hàng loạt, đặc biệt là sau vụ ở I-Island...]

[Xem ra, bọn chúng, có lẽ, đang quan sát toàn bộ học sinh ở một nơi nào đó, chờ đợi sơ hở và đánh úp chúng ta rồi...!]

P/S: 200c rớt cuộc cx tới, một cốt mốc nhỏ trong hành trình của truyện a!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 201: Âm mưu bắt đầu (1)

Crắc ~~~

Âm u kèm theo hồng nhật sương khói, bỗng nhiên vang lên vài thanh âm gãy nứt của cành cây cùng với tiếng gió thổi lao xao, quả thật làm người ớn lạnh.

“Yao-Momo... phía trước, tựa hồ có người... ◯___◯ ...?!” –Ashido giọng hơi run nói.

“Ai đó... mau trả lời đi...(~0~)...!” – Momo lo lắng hướng về chỗ phát ra thanh âm la lớn, nhưng đáp lại, chỉ là tiếng rệu rạo, tựa hồ, còn có cả tiếng chân người đang chậm rãi tiến tới.

“Yaoyozoru –sann...Cẩn thận, kẻ đến không thiện...(0~0)...!” –Yui vội vàng nhắc nhở.

Cả ba cô gái tức thì lùi lại, khuôn mặt căng thẳng hết sức, đề phòng mọi động tĩnh trước mắt.

Bộp...!

Nặng nề bước đi, chỉ cần nghe thôi là có thể đoán được người này thể trọng không hề nhẹ, hoặc có thể nói là vô cùng lớn.

Bốn phương tám hướng tĩnh lặng như tờ, Momo đoán người đã sớm trốn lên trên một ngọn cây cao, nhờ nhấn thân hình dẫu tại tán lá rậm rạp, chỉ chừa lại cặp mắt lộ ra bên ngoài quan sát tình hình.

“Grào...Grừ...~~~~~”

Lần này thì họ nghe rõ ràng, đó là tiếng thú rống thanh âm.

Nhưng tiếng thú rống kia, dường như có chút quái dị.

Momo ra hiệu cho hai bạn nữ đang định động dậy lặng yên xuống, tiếp tục chờ đợi.

Ước chừng mười giây sau, một cái màu tím đen ục ịch thân ảnh xuất hiện.

Nói ục ịch thể thôi, trên thực tế, thân ảnh này, phải gọi là cường tráng mới đúng.

Toàn thân hắn được vũ trang cực kỳ kinh khủng, cưa điện, máy kéo, xích sắt...cơ bắp cuộn cuộn, chiều cao ít nhất cũng là hai mét.

Nhưng quan trọng hơn hết, đó là đầu tóc của hắn. Màu tím đen quái nhân, trên đỉnh đầu không hề có một ngọn tóc nào, thay vào đó là một bộ não lòi ra ngoài, để lộ từng viên trắng xanh trông thật gớm giếc, và ngay chính giữa khuôn mặt hắn, mọc lên một chiếc mỏ chín quái dị.

“Noumu... ◯■◯...???” –Ashido suýt chút nữa la lên, may mắn là bên cạnh cô Momo kịp thời lấy tay bịt miệng Ashido lại, nhưng thần sắc của Momo cũng không kém phần hoảng hốt.

“Tại sao...Loại tội phạm này lại có mặt ở đây chứ...(0~0)...!?”

“Không biết...Nhưng im lặng mấy cậu ơi... ?|°-°|“!”

Yui run rẩy kéo tay áo Momo thì thầm, lập tức, cả ba đứa im re, không dám hó hé một tiếng động nào.

Cùng lúc đó, một cái mờ mịt ánh mắt đảo qua tán cây nơi ba đứa con gái ẩn núp, may mắn tụi nó kịp thời thu mình ép chặt, nếu không, có lẽ đã bị phát hiện rồi.

“Grừ...?!”

Không có trí thông minh Noumu, chính là tuyệt đối làm theo mệnh lệnh chủ nhân, không thể trực diện tấn công, cần thiết né tránh và du đầu.

Những đặc điểm ấy, Hitomi đã từng nhắc nhở qua Momo, đề phòng trường hợp cô bé dụng độ phải, còn biết cách đối phó.

Và bây giờ, nó cũng là thứ duy nhất giúp Momo còn giữ được bình tĩnh vào lúc này.

Rầm~~~~ rầm~~~~ rầm~~~~

Tiếng chân của tên Noumu mỗi lúc một xa, ba đứa con gái ngồi im không dám nhúc nhích.

Một hồi lâu sau, Ashido mở giọng đầu tiên:

“Nhìn hướng đi của tên quái nhân đó, chắc chắn đang nhắm tới các học sinh khác...Chúng ta phải làm gì đây...(T.T)!?”

“Tụi mình cần quay lại khu trại càng nhanh càng tốt...Ồ đó có các anh hùng chuyên nghiệp cùng với Aizawa và Vlad sen-sei, bọn tội phạm chắc chắn không thể công kích nó nổi...!”

“Nhưng lỡ đụng độ tên to xác ấy thì làm sao đây, Momo ◯___◯?”—Ashido sợ sệt nói.

Cơ mà đúng vậy, phương hướng đi của tên tội phạm, trùng hợp với đường về khu nhà của đội Pussy Cat.

Nếu cả ba cứ thế đâm đầu chạy về, kiểu gì cũng sẽ đụng độ tên to xác ban nãy.

Sự thật phũ phàng là, với thực lực của bọn họ hiện tại, đối mặt với hắn ta, chỉ là lấy trứng chọi đá mà thôi.

“Vậy tụi mình có nên leo xuống hông, hay là đợi chờ các anh hùng đến cứu viện...(o.o)!?”—Yui thấp tiếng hỏi, “Nếu trốn ở đây, tui dám chắc, gần như chẳng tên tội phạm nào có thể phát hiện ra chúng ta...Đặc biệt là khi trời đang tối thui thế này...!”

“Nhưng tụi mình là anh hùng...(-.-)!”

Momo còn chưa nói hết câu, rừng cây bỗng nhiên truyền ra mảnh liệt xao động, ~~~ “Á...Á...Cứu mạng...Anh hùng đâu ừi...(^;_>^)...hôm ni chơi không zuiiii...Chút nào hết...@@@... (T o T)!”

“Aiwase...Là Aiwase...ㄟ_ㄟ!”

Thần sắc của Yui chợt trở nên kích động, Momo vội vã kéo tay cô bé lại hỏi:

“Đó là một thành viên của lớp cậu...(o.o)!?”

“Đúng thế...Cậu ấy đag gặp nguy hiểm...(0~0)...!”

Oành~~~

Cách họ chùng mưởi mét, một cây đại thụ bỗng đổ rầm xuống, và một bóng người nhỏ gầy nhanh như cắt lao ra sau màn khói bụi mờ mịt.

Keng~~~ keng~~~ keng~~~

Thanh âm kim loại va chạm lẫn nhau bám sát theo bóng người nhỏ gầy đó, Momo ba người nhìn lại thì giật nảy mình.

Tên đang truy đuổi Awase, không ai khác, lại chính là quái nhân Noumu khi nãy.

Hình dạng bây giờ của hắn đã biến đổi trở nên khủng khiếp vô cùng.

Sáu cánh tay trồi ra từ phần nách và dưới hông, cộng thêm hai tay chính, là tám cánh tay.

Tám cánh tay này, mỗi một cái, đều cầm một món binh khí khác nhau, nhưng đều là công cụ sát nhân cả.

Cưa điện, búa sắt, chày cối...

Nấp ở trên cây nhìn thôi cũng đủ làm người ta lạnh lẽo tâm can.

Thậm chí, chỉ muốn trốn mãi ở đó không lộ ra, tránh xa khỏi tên quái vật kinh tởm kia.

Nhưng mà, cứu người, cũng là bổn phận của anh hùng.

Trong khoảnh khắc ấy, Momo chợt nhận ra, nếu Hitomi ở đây, cậu sẽ không ngần ngại lao ra đối đầu với tên quái vật đó, như là lúc ở USJ vậy.

“Ashido, ngay khi tên quái vật chạy tới, cậu hãy dùng năng lực Axit hấp dẫn sự chú ý của hắn nhé... ▶.◀!”

“Momo—chan...không lẽ cậu định...ㄟ_ㄟ?”

“Đúng...Anh hùng, thì không thể trốn chạy được...Nhất là khi đồng bạn đag gặp nguy hiểm thế này...Yui—san...cậu cũng nghĩ như mình đúng không...?!”

“Ummm...!”

“Còn ba giây nữa là hắn tới rồi, cậu mang thứ này, đợi lúc hắn đến gần thì quăng ra...chúng ta sẽ câu giờ cho Aiwase—kun thoát thân...!”

Yui không nói hai lời, cầm lấy thứ mà Momo vừa tạo ra, thân hình hơi lắc lư chìm mất tiêu vào lòng đất.

Awase hiện tại đã tuyệt vọng, nhưng vẫn gầy dựa tìm đường sống.

Sau lưng cậu con quái vật, giống như có vô tận thể lực vậy, thẳng một lèo thế chẻ tre, đập ngã toàn bộ cây cối mà Awase cố ý vòng qua để thành chướng ngại vật cản trở hắn, nhưng rốt cuộc, cũng chỉ có thể câu kéo được chút ít thì giờ.

[Đòi mình đến đây hết rồi sao...(T.T)...]

Awase bị ai thăm nghĩ, ngay lúc thăng nhóc định quay đầu làm một vố cuối cùng, bỗng cảm giác được đằng sau truy đuổi đã dừng lại.

“Grừ...Hú...Crét...Crét...tttt...~~~~”

Con quái vật dính bẫy!

Awase mừng khắp khối khi nhìn thấy ngay dưới chân Noumu bị kẹp chặt bởi một cái bẫy săn thú hai lưỡi dao bén nhọn, ~~~ “Chạy mau...Awase...Tụi mình không giữ chân nó lâu được...”

“Yui...(0.0)...?!”

“Đi nhanh lên, nó sắp thoát khốn rồi...!”

Yui lo lắng hết lớn, Awase giật mình bừng tỉnh, ba chân bốn cẳng phóng về phía trước chạy mất dạng.

Nó biết Yui có khả năng độn thổ, con quái vật sẽ không tài nào theo dấu cô bé được.

Nhưng nếu Awase thấy rõ trên tàng cây còn có hai người, có lẽ quyết định của cậu sẽ thay đổi.

Dù gì thì, đã thi đậu khoa anh hùng, tụi nó đều có cơ bản nhất mục tiêu, chính là tốt nghiệp thành dân chuyên – Pro Hero.

Vứt bỏ người khác giúp đỡ mình rồi tự thân bỏ chạy, nếu thật làm như vậy, còn mặt mũi nào để thi lấy bằng anh hùng nữa sao.

Có điều, may mắn là Awase không biết, do vậy cũng bớt đi gánh nặng phần nào cho Momo.

“Nhắm mắt lại, Yui, Mina-chan...!”

Momo kêu to, lòng bàn tay khẽ mờ, chọt ném ra thứ gì đó đen thùi lù, “Flashy Generade...(´ω´)”

Lựu đạn chói!

Một trong những tuyệt chiêu của Momo dùng để đánh lạc hướng đối thủ, đặc biệt là những người mạnh hơn bản thân.

“Crét...tttt...tttt...~~~~”

Noumu tím đen gào to, tám cánh tay quơ loạn xạ binh khí, đập ngã cây cối ầm ầm, nhưng đôi chân bị kẹp chặt, trí khôn lại không đủ, khiến nó bước đi cực kỳ khó khăn.

“Rời khỏi nơi này...Mau lên, mấy cậu...!”

“Đi!”

Ashido đu qua một thân cây khác, tiện thể quăng về hướng Noumu một luồng dịch axit nóng bỏng, “Chết đi, quái vật...(0~0)...!”

Xi xèo...xi xèo...!

“Hả...Không có tác dụng...☹☹...?!”

Ashido giật nảy người xém chút nữa hét toáng lên, Momo nhanh tay bắt lấy vai áo cô bạn, kéo cô nàng hướng về một phía khác đào tẩu, “Đừng lớn tiếng, Mina-chan...con quái vật đó rất thính tai...Với lại, chúng ta không làm tổn thương nó được đâu...Hitomi-kun đã nói, những con quái vật loại này, trừ phi là anh hùng chuyên nghiệp top hai mươi trở vào, mới có thể tiêu diệt...Còn như chúng ta, tung hỏa mù là đầy đủ...”

UỶNH ~~~ UỶNH ~~~ UỶNH ~~~

“Tiếng động gì thế...?!”

Momo nhú mày, động tĩnh vừa rồi thật sự quá lớn, chẳng khác nào địa chấn vậy.

Mà lại, dường như nó không xảy ra ở gần chỗ của cô.

Cả Momo và Ashido ngược mắt về phương xa nhìn lại, trong ánh nhìn của họ, khoảng cách vài trăm mét vách núi đá, đang bốc lên khói xám ngập trời, kèm theo tiếng nổ đình tai nhức óc.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 202: Âm mưu bắt đầu (2)

ẦM ~~~ ẦM ~~~ ẦM ~~~

Kinh khủng tiếng va chạm mỗi lúc một lớn.

Không chỉ ba người Ashido, Yui và Momo bị chấn nhiếp bởi âm thanh này, mà toàn bộ mọi người trong khu rừng đều nghe thấy nó.

Vô số cặp mắt hướng về xa xa cao ngều ngệu vách núi đá mà toát ra thần sắc kinh nghi bất định.

Ác liệt như vậy chiến đấu, rốt cuộc là ai mới có thể chứ?!

Đánh thậm chí núi đá rung chuyển, trời long đất lở. Công kích ghê gớm đến thế, tựa hồ, phe anh hùng, không ai có thể làm được.

Team Pussy Cat mặc dù đã dùng thần giao cách cảm liên lạc với hai thầy giáo chủ nhiệm là Aizawa cùng với Vlad thông báo về việc tội phạm tập kích, nhưng giờ khắc này, đại chiến xảy ra, họ mới cảm nhận được sự an toàn của các học sinh, đang gặp uy hiếp cực độ.

Thậm chí là chết!

Phòng học bù dành cho học sinh thi rớt bên trong, Aizawa và Vlad -King, hai người thầy chủ nhiệm lớp 1-A và 1-B, mắt đối diện nhau, tức thì hành động ngay.

“Vlad...Ở lại trông chừng lũ trẻ, đề phòng tội phạm tập kích...Tôi sẽ xông vào giải cứu tụi nó... ▶_◀!”

“Sen-sei...Nhưng chúng ta không biết họ đang ở đâu...(0~0)...!” -Kirishima lo lắng kêu lên.

“Tình hình bên ngoài rối loạn lắm...!”

“Cứ yên tâm ở đây...Đừng đi lộn xộn là được...Còn mọi chuyện để anh hùng chuyên chúng ta xử lý...!”

Aizawa không có thì giờ đáp trả Kirishima, cả người phóng vút ra ngoài.

Kết~~~

Cửa vừa bật tung, một giọng nói khàn khàn có chút âm trầm lạnh lùng vang lên ngay sau lưng ông, “Nghĩ đi đầu đây...Eraser Head...?!”

“Cái gì...(o o)...!?”

Aizawa giật mình quay đầu, bất chợt, một luồng hơi bỏng rát phả ngay vào mặt ông.

Phùng~~~

Ngon lửa màu xanh biếc yêu diễm bùng cháy, che lấp ngăn cách giữa Aizawa và tên tội phạm, vừa tấn công, lại đồng thời ngăn cản ông tiếp cận hắn.

Ngay tại khoảnh khắc ấy, Aizawa phản ứng cực kì nhanh, dây vải múa lên quấn quanh người tạo thành một cái lồng bảo hộ, chống đỡ ngọn lửa nóng hầm hập kia.

“Ngươi tốt nhất là lo cho bản thân trước đi, Eraser Head...!”

Đôi mắt quàng thâm, thân thể gầy gò thanh niên, phát ra hỏa diễm hùng hực đốt cháy Aizawa, lạnh lùng buông một câu, định xông thẳng qua tòa nhà chính dạy học.

Đột nhiên, từ trong ngọn lửa xanh biếc, bay ra vô số sợi dây vải trắng, hơi xám đen vì lửa nóng, ~~~ Pắc~~~

Dây vải nhanh như cắt trói chặt lại thân thể thanh niên, mặc cho hắn ta dấy giữa thế nào cũng không thoát khỏi.

“Chết tiệt...Đốt cho ta...(ノ彡彡)” - Nam thanh niên điên cuồng gào to, nhưng chợt im bật. Bởi vì, năng lực của hắn, bắt ngờ không thể sử dụng được.

Vù~~~

Thân ảnh Aizawa nương theo dây vải lướt đến ngay bên cạnh hắn ta, một đui mạnh mẽ tung lên ngay bụng của nam thanh niên, hai mắt ông đỏ rực, tóc bay phấp phới, hiển nhiên là quirk Eraser đang tác dụng.

“Khụ...Ngươi...!”

“Nhiều lời...(ノ彡彡)”

Aizawa nhắm mắt, trối gò gầy gò thanh niên, gằn giọng hỏi, “Lũ các ngươi là ai, mục đích đến đây là gì, Nhân số bao nhiêu người...(≡_≡)”

“Khắc khắc...Tao là Dabi...Còn mấy câu hỏi kia...!” - Nam thanh niên chột ngắt đầu, hướng Aizawa nở một nụ cười quý dị, “Ngươi nghĩ sẽ moi được thông tin từ ta sao...”

“Hả,...◻_◻?” - Aizawa tròn tròn con mắt, dưới ánh nhìn của ông, tội phạm Dabi giống như chất lỏng đồng dạng, từ từ mềm nhũn ra, rồi hóa thành một bãi nước mù màu đen chảy tí tách bên ngoài băng vải của Aizawa.

“Hừ... ►_◄!” - Aizawa tối sầm mặt lại, vội vã chạy về phía tòa nhà dạy học.

Vừa tới nơi, ông đã nghe “Rầm” một tiếng thật to, kèm theo là thanh âm rung rinh của bức tường đá ở ngoài.

“Vlad...Ông còn ổn không...?”

“Aizawa à...?”

Vlad sen-sei thu lại trên tay đỏ thẫm máu tươi, đông đặc như tinh thạch, chính là quirk của ông, “Blood Control -Khống chế máu”.

“Tôi vừa bắt được một tên tội phạm đang định đột nhập vô...(- -)”

Aizawa mới nhìn lại, chột giật mình, hô to: “Hồi này tên này cũng mới bốc hơi ngay trước mặt tôi...!”

“Cái gì...◻_◻?” - Người bị bắt ép trên tường, không ai khác, chính là nam thanh niên, tên gọi Dabi, mà hắn cũng tự xưng mình là tội phạm

“Lũ anh hùng các ngươi mạnh hơn ta tưởng đấy chứ...!” - Không chút sức lực phản kháng nào, Dabi bỗng nhiên mở miệng, hắn quét mắt qua hai vị anh hùng, ý vị thâm trường nói, “Suy cho cùng, giữ chân các ngươi mới là mục đích của chúng ta a...(°▽°)”

Nói rồi, toàn thân hắn lại lần nữa hóa mù, cấp tốc nhào ra thành một bãi bùn đen ngay trước mặt của hai vị anh hùng.

“Khốn kiếp...Là năng lực của hắn sao...(ノ_益_ノ)” - Vlad nóng nảy đâm lên tường một cú thật mạnh, khiến nó hõm ra thành một cái hố hình nắm tay ước chừng ba mươi centimet, xung quanh rạn nứt vô số.

“Xem ra bọn chúng không muốn chúng ta tham chiến...Như vậy càng chứng tỏ, mục đích của bọn chúng không chỉ là tấn công bắt ngờ để gây xôn xao dư luận...(- -)”

“Vlad...Tôi sẽ chạy theo đường bí mật khác...Tên ban này nếu tới...Nhờ ông cả đấy...”

“Được...nhanh đi, Aizawa...bọn trẻ đang phải đối mặt với nguy hiểm hết sức...”

[Ta thật sự không muốn nghĩ đến những gì có thể xảy ra...Nhưng mà, mong là tội nhỏ vận dụng được kinh nghiệm trong suốt khóa thực hành...Cố gắng sống sót đi, học trò của ta, thầy của các em tới đây!...►_◄]

ẦM...Oành...~ Oành~ oành~

Aizawa trong lòng tâm thần không yên, giống như có việc lớn sắp ập đến.

Nhưng hiện tại ông cũng không có cách nào tiến về âm thanh chỗ khởi nguồn được.

....

“Khắc khắc...Thằng nhỏ...Mây cũng khá nhẹ...(°▽°)” - Hung tợn giọng nói, từ một cái to lớn cơ bắp tràn ngập hơi thở cuồng bạo đàn ông nói, trong thanh âm của hắn ẩn chứa vẻ bóng đùa cùng giễu cợt, chẳng khác gì đỉnh cấp kẻ săn thú đang trêu đùa với con mồi của mình vậy.

Mà đối diện hắn ta, là hai thằng bé, một lớn một nhỏ. Đứa lớn tầm mười lăm, mười sáu, vẻ mặt non choẹt đầy tàn nhang, không ai khác ngoài Midoriya.

Thằng nhóc nhỏ hơn, khuôn mặt non choẹt rõ ràng còn chưa quá mười tuổi. Nó mang một cái mũi lười trai màu đỏ có hai cái sừng bé tí, thần sắc tái mét vì sợ hãi.

“Tụi bây có biết sao không...Tao chỉ định kiểm một tầm nhìn đẹp để thuận tiện hoàn thành nhiệm vụ...Ai mà biết được, một lần câu lại có đến hai con cá cơ chứ...(°▽°)☹️!”

“Chắc chắn...Nhãi con...Hai món đồ chơi tuyệt vời...quả thật tính giải trí không tệ...À mà này...”

Hung ác tội phạm, chột thả áo choàng, tháo xuống mặt nạ, để lộ một gương mặt trạc tuổi trung niên, tóc vàng lưa thưa cắt nhọn, đáng chú ý hơn hết, là con mắt bên trái của hắn, đã bị mù.

Con mắt ấy, lúc này đây chỉ là một cái vết nứt rạn, kết hợp với nụ cười khát máu của hắn ta, nhìn qua khủng bố mười phần.

“Midoriya...Đúng chứ nh...Mây có ở trong danh sách của tội tao đấy...”

Hắn cúi người xuống, từ trong thân thể, từng sợi dây cơ bắp khổng lồ kéo dài ra, nhanh chóng che kín toàn thân.

Giọng hắn bỗng trầm thấp, nhiệt độ tưởng chừng hạ xuống vài phần, sát ý tựa hồ ngưng tụ muốn người hít thở không thông.

“Danh sách tất giết... ㊦(๑*㊦*๑)㊦!”

Vừa dứt lời, hắn ta đập mạnh chân, đồ ngòm thân ảnh hóa thành huyết quang tia chớp bắn thẳng tới Midoriya.

“Lui lại...Kota-kun...(0~0)...!”

Midoriya chỉ kịp hét lớn cảnh báo, tay trái chắn ngay trước mặt, đỡ lại đòn tấn công của tên ác nhân.

Crắc ~~~

Trong không khí truyền đến tiếng xương gãy nát, cơ hồ chưa đầy hai giây sau, một thân ảnh lập tức bị đánh bay, cả người đập dính vào vách đá đối diện.

ẦM...~~~~~

Khói bụi bốc lên mù mịt, một lỗ hổng vừa khít hình dáng Midoriya hiện ra, thằng bé cơ hồ dán chặt vào đó.

Musculer liếm liếm môi, nhếch miện lộ hàm răng vàng ớn, khàn khàn nói:

“Yếu ớt vậy, cho tao thấy chút máu đi nào, Midoriya...Musculer này lâu lắm rồi chưa được thỏa mãn ham muốn đấy... (°▽°)!”

“Oẹ...Khụ...khụ...!”

Midoriya nôn khan một búng máu tươi, tay trái đau đớn, hầu như bị phế bỏ hoàn toàn sau pha va chạm vừa nãy.

Sức mạnh của cậu và của hắn, quả thật không cùng một đẳng cấp.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 203: Âm mưu bắt đầu (3)

Bốp!

Cú đấm móc phải của Muscular lần nữa giáng lên người Midoriya.

Lần này thì thằng nhóc không còn phản ứng kịp, ăn trọn cú đấm của tên tội phạm, cả người đập vào mặt đất nảy lên hai lần, máu văng tung tóe, trên mặt hiện ra từng vết xước đỏ lôm.

Tí tách ~~~ tí tách ~~~

Tiếng máu rơi nhỏ giọt hòa quyện với mồ hôi, chảy ra thành một vũng nhỏ ngay dưới chân Midoriya.

Thằng bé Kota thì quá mức khiếp hãi, toàn thân nó run lẩy bẩy, miệng hơi há ra, tựa hồ muốn kêu thét lên nhưng lại chẳng cách nào phát ra âm thanh cả.

Cảnh tượng tàn khốc trước mắt, đã lật đổ thế giới quan trong nó bấy lâu nay.

Đặc biệt là Midoriya, một người xa lạ, không ngờ dám vì nó mà liều mạng như thế.

Trong nội tâm của Kota, dường như có thứ gì đó đang vỡ vụn ra.

Ầm!

Muscular dẫm một chân tới trước, gằn giọng nhìn Midoriya giễu cợt nói:

“Ban này, mày tuyên ngôn thế nào...Anh sẽ bảo vệ em...Hay anh sẽ cứu em...Ừmmm...đại loại thế đó...!”

“Vậy sao, mày lại bỏ chạy hả thằng nhãi... ㊦(“▽”)㊦!”

“Lạ à nhaa...(“▽”)!”

Hắn ta vừa nói, vừa khoa tay múa chân với điệu bộ thích thú.

Đây là cách để hấn tận hưởng niềm vui thú trong lúc dẫn vật con mồi tới chết.

Một kẻ tàn ác, vô nhân đạo!

Và đối với những kẻ như vậy, đừng bao giờ cầu mong hấn sẽ rủ lòng thương xót tới người khác, trừ phi họ đã chết.

[Khi thật...năng lực cơ bắp của hấn mạnh quá...Tốc độ cũng nhanh kinh khủng...One For All Full Cowling 10% của mình vậy mà không xi nhê gì với hấn ta... (^;_~^)!]

[Giờ thì, không thể nghĩ về Kacchan được nữa...Mình phải đánh bại hấn...(ò_ó)!]

[Tập trung vào...!!!!]

“Kyaaa...aaaaaa...ò_ó~~~~”

Midoriya giận dữ gầm lên thật lớn, hóa thành một chùm sáng màu xanh chuối tỏa ra điện quang lấp lánh, ~~~ Bóp ~~~, đâm dính rồi, Midoriya cảm tưởng mình đánh không trúng vào tay người, mà là một khối sắt cực kỳ cứng rắn.

“Ngu xuẩn...(°▽°)!”

Muscular cười lớn, cánh tay trái hất mạnh lên, quất văng Midoriya về phía xa ba, bốn mét.

“Tao có lời khen...Nhanh đấy...Nhưng chưa đủ mạnh đâu...(—~~~~—)!”

“Năng lực của tao, là cường hóa sức mạnh cơ bắp...Tao có thể tăng nhanh lên sức mạnh hoặc tốc độ, thậm chí là theo cấp số nhân nếu gia tăng thêm số sợi cơ bắp thật nhiều...!”

“Đến mức cả da cũng trùn luôn lại được...!”

“Nhưng cái tao muốn nói ở đây là...!” - Muscular chột lóc lên một nụ cười khinh miệt, lớn lối gầm lên, “Tất cả những gì của tao...Đã quá hoàn mỹ...Mà mày, chỉ là một phiên bản lỗi thời lạc hậu thôi...(๑`ㅂ`๑)”

“Đúng không hả...Midoriyaaaa...๓(*ㅁ*๓)๓!”

Vừa dứt lời, toàn thân vô số sợi cơ bắp nổ bung lên, nhanh như chớp hóa thành một đạo giáp máu với những đường gân khùng bố, phủ kín lấy Muscular.

Oành~~~~

Hấn ta co người lại, rồi bùng căng như một chiếc lò xo, to lớn nắm đấm hướng về đỉnh đầu của Midoriya đập tới.

Xoẹt...!

Midoriya chật vật xoay người hiểm hiểm tránh thoát đòn tấn công đòi mạng đó, nhưng tức thì, trên lưng truyền đến một cảm giác đau nhói.

“Ăn một cái yêu chi thiết quyền của tao này...!”

Bóp!!!

Màu xanh lam chuối bóng người như là trái banh xi hơi, rớt thẳng xuống đất.

Khói xám cùng bụi cát bốc lên mù mịt, Midoriya gắng gượng chống tay, đỡ thân thể đứng dậy, cả người xương cốt rã rời, cứ như muốn nứt ra vậy.

Cróp...~~~~

“Mày biết không, Midoriya...Tao cảm thấy nực cười đó...!”

Muscular nắm tay bóp chặt một mẫu đá, biến nó thành vụn vỡ, hằm hè nhìn đối phương lạnh lùng nói, “Chỉ với chừng ấy sức mạnh, mà mày cũng cuồng vọng tuyên bố sẽ cứu nó sao...Cứu bằng cách nào...”

“Hay đó chỉ là lời khoác lác của mày...(°▽°)?!”

“Tao nghĩ không làm được thì đừng có mạnh miệng tuyên bố chứ...Thằng nhãi con học đòi trở thành anh hùng..Ha ha... ๓(°▽°)๓!”

“Sống thật với bản thân mình đi...thằng nhóc...!” - Muscular đột nhiên hạ tông xuống, gần từng chữ, “Hôm nay, sẽ là ngày giỗ của mày rồi đấy, Midoriya ๓_~! ๓_~!”

Póc!

“Hề...Đứa nào...(ノ益益)!”

Một hòn đá nhỏ không biết từ đâu ra, ném thẳng vào ót của Muscular, khiến tên tội phạm khát máu đó giận dữ quay đầu lại.

“Đội ngựa nước... Water Horse...” - Kota run lẩy bẩy, khuôn mặt đỏ bừng lên như đang nghẹn lấy thứ gì trong cổ họng, “Là mây...Ba...Mẹ tao cũng bị mây hành hạ trước khi giết họ đúng không..(^;_~) ~~~ (ノ彡彡) ~~~!!!”

“Nghiem túc hà trời...Mây là con của lũ ngựa nước đó...(- -)!”

“Mây biết không nhai ranh, đây thật đúng là định mệnh rồi...Nhờ có bọn nó mà tao được thêm con mắt nhân tạo bên trái này...【●】_【●】!”

Hắn ta lật cái che mắt lên, lần nữa lộ ra con người màu đỏ cùng với nhiều viên gân và đá hiếm khảm quanh, âm thanh rét lạnh khàn khàn, hiển nhiên là những ký ức đau đớn đó càng khơi dậy hung tính của gã tội phạm

“Là vì mây...Tại vì những thằng ác ôn như mây, mà mọi chuyện lúc nào cũng thành ra thế này...!” - Kota khóc lóc hét lớn, vẻ mặt căm thù nhìn Muscular.

Hắn ta chợt nhếch miệng cười, “Đừng hiểu nhầm...Mấy thằng trẻ trâu cứ ưa thích đổ lỗi cho người khác...!”

“Tao không thù hận gì chúng vì chuyện con mắt này đâu...!”

“Tao chỉ muốn giết chơi vậy thôi... (— —)!”

Về mặt khinh thường của hắn, cứ như thể giết người là một việc làm cón con, chẳng khác gì một món đồ chơi giải trí vào thời gian rảnh rỗi của hắn vậy.

“Tao muốn thả lỏng tâm trí một chút...Nhưng hai kẻ ngu ấy cứ lao ra cản đường tao...!”

“Mục đích khác nhau...Thì kết quả, đương nhiên là thế thôi...Sinh mạng trong mắt tao, quá thật, rất rẻ tiền, chẳng nhóc...▼(— —)▼!”

“Điều dốt nát nhất ở đây chính là, tại nó không hề nhận thức khả năng của mình đến đâu, mà khẳng định đưa đầu ra chịu chết...Bởi vậy, tao phải thỏa mãn tội nó...”

“Giống như ông bà già mây đó, thằng ranh conmmn... ㊦(๑*ɹ*๑)㊦!”

Sát khí...!

Sát khí nồng nặc!

Không gian tưởng chừng đồ lờm một mảnh...

Hương vị máu cùng hơi thở từ vong trong nháy mắt bao phủ Kota, thằng nhỏ sợ hãi té bịch xuống đất, cánh tay bé xíu tuyệt vọng giơ lên với hi vọng mong manh chống đỡ lại tên ác nhân.

Ầmm... ~~~

“Dừng tay lại...Muscular...(ノ彡彡)!”

“Mây trở lại chiến trường rồi hà Midoriya...!”

Muscular chợt nở một nụ cười đắc ý, cái này mới chính là hắn hứng thú con mồi chứ.

Tiêu cực nằm chờ chết, cỡ nào buồn chán trò chơi a.

Kích thích ý chí chiến đấu của chúng nó lên, sau đó lại từ từ nghiền nát, thương thức tâm tình dâng cao rồi tuyệt vọng của đối phương.

Còn lật kèo, căn bản không có khả năng!

Nhìn sức mạnh Midoriya thể hiện từ đầu trận chiến đến giờ, quả thực kém hắn quá xa.

Hành hạ đối phương...Hành hạ thằng nhãi này, sau đó nhắm nháp nỗi đau đớn và bắt nó chết với tội đồ thống khổ.

Nghĩ đến vậy thôi, cũng đã đủ thấy phấn khích, Muscular toét miệng rộng tới mang tai, “Nào, cho tao thấy nhiệt huyết của mây đi...Thằng học sinh ước mơ làm anh hùng...(°▽°)!”

“Người mới là người sai lầm...” - Midoriya giận dữ gầm lớn, ~~~PẶc~~~

Cánh tay trái gãy nát của Midoriya không ngại đau đớn, chọc xuyên qua lớp cơ bắp dày cuộn cuộn đan dệt từ hàng trăm sợi cơ của Muscular.

“Giờ thì...Tốc độ, không còn là vấn đề nữa...!”

“Rồi sao ranh con...Mây sẽ đâm tao với cú đâm yếu ớt đó sao...(°_°)!”

“Dù có yếu hay không..Vấn đề ở chỗ, tao sẽ không bỏ cuộc...!”

Cróp~~~~

Nắm tay phải siết chặt lại, Midoriya gào to, “Anh hùng, là phải biết hy sinh tính mạng của mình để thực hiện lời nói của mình... ồ ồ!”

[Nà nì...Thằng nhóc này...Khí thế của nó hoàn toàn khác lúc này... Σ(◎▽◎?!)]

Muscular bản năng báo động, hần cảm giác cực độ không ổn, nhưng bởi vì quá chú quan, nên chỉ còn có thể trợ hai con người nhìn nắm đấm của Midoriya ngày một phóng đại ngay trước mắt.

[One For All Full Cowling...100%...(ノ益益)]

“Smashhh...HHH...~~~~HHHH...~~~~”

OÀNH!!!

Vang trời tiếng nổ, tức thì lật tung hết cát đá, thổi bay cát bụi, tạo thành ngập trời tro xám, khí áp tỏa ra từng vòng, hóa thành từng đợt sóng xung kích quét sạch mọi thứ xung quanh.

“Á...á...Cứu...uuuu...!”

Sóng xung kích kinh khủng bắn về phía thân hình nhỏ nhỏ của Kota, tức thì hất bay nó về phía chân vách đá, cả người giống như không trọng lượng, trực tiếp rơi rụng giữa không trung.

“Kotaaa...!”

Hự!

Midoriya nhanh như chớp lao ra, dùng răng cắn chặt lấy vạt áo của thằng nhỏ,

“Xin lỗi.. Vì đã buông em...!”

“Hic...(ToT)...!”

Midoriya thở hồng hộc vác thằng nhỏ lên vách núi, giờ đây đã thê thảm không chịu nổi.

“Cảm ơn anh...(0-0)...!”

Kota có chút không tình nguyện nói với Midoriya. Mặc dù nó rất chán ghét anh hùng, nhưng cũng biết lúc nào nên nói điều gì, đặc biệt là với ân nhân cứu mạng.

Ánh mắt thằng nhỏ khẽ đảo qua hai cánh tay, bên trái cong queo thành một cụm, nhìn qua đã phế bỏ, bên phải cũng chẳng khá khẩm gì hơn, thả rù xuống một cách bất lực, tím bầm từ bả vai đến ngón tay, tựa hồ xương cốt đều nát bấy.

“Tự mình về trại thôi..Cũng không xa chỗ này lắm đâu...!” -Midoriya cắt ngang dòng suy nghĩ của thằng nhỏ, cố gắng rặn ra một nụ cười mệt mỏi.

Nhưng nụ cười ấy, chợt đông cứng lại...

Vì sau lưng họ, sụp xuống vết nứt, nơi chôn vùi Muscular, xuất hiện tiếng động!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 204: Âm mưu bắt đầu (4)

ẦM...!

Một chỗ hòm sâu bật tung đá ra, chỉ thấy Muscular hai tay quơ loạn xạ, đẩy trước mắt che chắn vật thể, trên đầu hắn còn bao trùm một đoạn không lồ màu đỏ khối thịt do cả trăm sợi cơ tạo nên.

Không thể nào... ㄟ.....???

Midoriya như muốn căng nứt con mắt ra.

Rõ ràng là nó đã lên 100% rồi mà...Cú đó giống hết sức mạnh của All Might...?|°-°|ㄣ. Một cú đấm toàn lực của LV4 cường giả.

Nhưng thật ra cũng hoàn toàn chưa hẳn là đúng.

Bởi vì sức mạnh từ One For All chưa hề được thăng nhỏ khai phá toàn bộ, thêm vào đó, cơ thể của Midoriya, và cơ thể của All Might, chính là hai thái cực khác biệt.

Cho nên, uy lực đấm ra, vẫn có một số chênh lệch nhất định.

Nếu xuy xét đến tận cùng, thì sức mạnh công kích do Midoriya phát ra, chỉ tương đương với LV3+9, vô hạn tiếp cận LV4, nhưng vẫn không phải là LV4.

Bởi vậy, Muscular mới có thể gượng dậy sau đòn đánh bất ngờ vừa rồi.

Tuy nhiên trên mặt hắn kéo dài một vết xước từ con mắt trái xuống tới tận miệng, chính là dư âm cú va chạm vừa nảy tạo ra.

“Cú đấm dễ đoán quá, Midoriya...Nhưng uy lực không tồi đâu, tao có lời khen đấy...凸(¬¬)凸!”

Muscular vừa nói, vừa chậm rãi bước đến.

“Không được lại gần...@@@...” - Midoriya có chút tuyệt vọng kêu lên, bài tẩy của nó đã xài hết rồi.

Một trăm phần trăm chính là con át chủ chốt của Midoriya. Ngoại trừ đối mặt với Noumu USJ, thì đó là tuyệt chiêu đánh đầu thắng đó của nó.

Tuy chỉ xài được một lần thì một tay sẽ bị phế bỏ, có điều Midoriya rất tự tin vào sức mạnh của mình.

Và lúc này đây, nó dần cảm thấy bất lực.

Không phải Midoriya lo lắng vì tính mạng bản thân, mà là nó sợ rằng, lời hứa bảo vệ thằng nhóc đang đứng sau lưng, sẽ không thể thực hiện được nữa.

Bịch!

Muscular dậm một chân đạp thành hố to trên mặt đất, xoa xoa cổ tay răng rắc, nhe răng cười nói, “Bây giờ tao tự dung muốn đánh nhau quá đi...!”

[Mẹ nó...Minh phải câu giờ...▣_▣!]

Nghĩ đến đây, Midoriya la lên, “Mục tiêu của Liên Minh Tội Phạm các người là gì hả...(0~0)...Tại sao tụi bây lại đến chỗ cắm trại...?!”

Nhưng bản tính của nó phải thất vọng, chắc chắn, bởi lẽ, Muscular không quan tâm đến những điều này, hắn ta giễu cợt thanh âm vang lên:

“Làm đêch gì tao biết...Đến ông già tao, tao còn chả nhìn nữa là...Tao chỉ muốn đánh nhau mà thôi...Mày hiểu không hả...Midoriyaaa...(๑_๑)σ, Miễn là được giang rộng đôi cánh và giải thoát năng lực chính mình, thì anh đây thế nào cũng được!”

“Mày còn nhớ chứ...Từ đầu buổi, tao đã nói, chúng ta chơi đùa chút cho thư giãn tâm trí...”

“Tao đã nói như thế đấy...Minh chơi đi mà...Nhi, tao nhớ rõ ràng lắm...?!”

Giọng nói có chút hần học đầy áp lực của Muscular chẳng khác nào búa tạ đè nặng lên tâm linh của hai thằng nhỏ, “Nhưng không...Không được, chuyện đó không thể rồi...Bởi vì, mày mạnh ngoài mức tưởng tượng của tao đấy, Midoriya (¬▽¬)σ!”

“Trò chơi chấm dứt, thằng nhãi ranh à...!” - Muscular rút tay từ trong túi quần, móc một cái miếng tròn và đặt ngay tại con mắt trái của mình.

Đôi mắt ấy, thoáng chốc, nhìn như ác quỷ giáng lâm

“Từ giờ trở đi, tao sẽ đánh nghiêm túc...▶_◄!”

Hắn vừa nói xong, Midoriya sau lưng lạnh lẽo tràn lan, nó không do dự hết to, “Kota, bám vào người anh, nhanh lên...!”

“Hãy AAAA...AAA...~~~~~”

Oành!

Mặt đất dưới chân Muscular nổ tung, màu đỏ cơ bắp khoác quanh người hắn như một lớp chiến giáp, cực độ tăng phúc cho tên ác nhân.

“Chết đi!”

Roẹt...~~~~

Màu đỏ khổng lồ thân ảnh tựa như đại bác ra nòng, phóng thẳng đến một đám xuyên thủng đất đá tại chỗ Midoriya vừa mới đứng.

May mắn là thằng nhóc, cũng phản ứng cực nhanh, nhảy khỏi vị trí ban đầu.

Xanh lá điện quang thân ảnh vừa thoát đi, cũng là lúc công kích của kẻ thù đánh tới.

Ầmmmm...mmmm...!!!

Không khí nổ tung, sóng xung lực tỏa ra bốn phương tám hướng, hung hăng trùng kích từng phiến đá ở bề mặt bờ dốc.

Toàn bộ địa hình tức thì rạn nứt thành từng vết ngoằn ngoèo, vách đá bị công kích, trực tiếp rung lắc dữ dội, có xu thế tan vỡ không thể ngăn cản.

Chỉ chênh lệch một giây thôi là hai anh em đã bị oanh thành thịt vụn rồi.

So với lúc này, cả về sức mạnh lẫn tốc độ, Muscular đều nhảy vọt một mảng lớn.

Đúng như hắn nói, tại thời điểm ban đầu, hắn chỉ đang chơi mà thôi.

Chiu~~~~

Muscular hơi nhếch mắt lóe sang bên trái, thân thể co lại bật lên, đạn pháo một dạng hình thái mạnh mẽ va thẳng vào vách đá.

UỖNH..HHHH...~~~~

Midoriya đau đón che lấy Kota ngã lăn quay trên mặt đất, mặc dù hắn ta đánh không trúng cậu, hung dư chấn sinh ra, lẫn nữa tàn phá thân thể gần như sắp sụp đổ của Midoriya.

Buồn ngủ...!

Thật buồn ngủ quá...!

Trong đầu óc chợt nổi lên suy nghĩ, Midoriya kinh hãi vội vàng gạt bỏ nó ra.

Nhưng cũng không thể đổi khác được tình huống hiện tại, bản thân nó, đã cạn kiệt thể lực rồi.

Nếu về được đến trại, có Aizawa ở đấy, thì tên Muscular chắc chắn sẽ bị chế ngự.

Có điều, tất cả chỉ là nếu như.

Midoriya biết, sức mạnh của nó không còn nhiều, thể năng lại bị hao mòn sau đợt tập huấn, tình thế hiện tại, quả thực là cừu tử nhất sinh.

Giả sử bỏ mặc Kota ở đây, thì nó có thể chiếm lấy một thành sinh cơ duy nhất ấy và bỏ chạy.

Nhưng mà, Midoriya làm được sao.

Đáp án, khẳng định là không!

Dù cho có chết, nó cũng sẽ không bao giờ làm một chuyện trái với lý tưởng, tín niệm anh hùng của mình.

Nó phải chiến đấu, và giành thắng lợi ngay tại đây...Chẳng còn con đường nào khác nữa.

[Điểm xuất phát của bản thân... (▶.◀)]

“Kota...Sau khi anh đánh trúng hắn, hãy chạy nhanh nhất có thể về khu trại nhé...(´ω´)”

“Đánh trúng...(0.0)...?”

Thằng nhỏ hơi ngớ ngờ ờ ra, bỗng dung hiểu điều gì, vội la to, “Vô ích thôi.. chạy đi...!”

“Lúc trước cú tấn công của anh có nhằm vào chỗ đâu...■_■!”

“Hơn nữa...”-giọng của nó run run, “Hai cánh tay của anh, gãy hết rồi...(T.T)”

“Không sao đâu...!”

Midoriya đáp lại, mắt thấy Muscular đang rút cơ thể dính sâu vào vách đá, cười khằng khặc nói:

“Trò chuyện vậy đủ chứ...”

“Tao cũng nhân từ lắm..Phải không, Midoriyaaa...aaaa...”

Xoẹt!

Muscular, tất sát chiêu!

Lạnh lùng nhìn phía trước mặt khổng lồ thân ảnh, Midoriya hít một hơi thật sâu, cả người điện quang trào dâng sáng chói.

“Detroit Smasss...hhhhh...hhhh...HHHH...HHHH...~~~~~”

OÀNH!

Âm bạo quét ngang toàn trường, một luồng khí áp mát thường quan sát được, bị nén thành hình cầu, rồi bắn ra bốn phương tám hướng.

XUY~~~~ XUY~~~~ XUY~~~~

Đồ bám gãy nát cánh tay, va chạm với hồng thẩm tiên huyết to lớn bắp thịt, hai nguồn sức mạnh, giờ khắc này, không khác gì hai con hung thú đang vật lộn sinh tử với nhau vậy.

Crắc ~~~ Crắc...Rốp...Rốp...~~~~~

Liên tiếp thanh âm rạn nứt đến từ mặt đất dưới chân Midoriya, sức ép kinh khủng của Muscular khiến cho đất đá phải tan nát, hóa thành cát bụi, một chân của thằng nhỏ đập hăm sâu vào lòng đất, khuôn mặt tím tái giận dữ vì đau đớn, lại không chút nào lùi bước.

“Sao vậy thằng nhãi...Mày còn yếu hơn cả lúc trước nữa...(— —)!”

Muscular thanh âm dồn dập sau tám chấn cơ bắp khổng lồ, càng lúc càng gia tăng cường độ công kích của hấn lên.

Có điều thủy chung, vẫn chẳng thể nào vượt qua Midoriya.

Thằng bé giống như một tòa tường thành kiên cố trước mưa bon bão đạn, dù đã cực kì rách nát, vẫn kiên cường chống chịu, không gục ngã.

“Hả...(0.0)...?!”

Tiếng nói của Midoriya nhỏ dần, bỗng vang vọng bên tai hấn...Khuôn mặt lấm lem, trầy xước ấy, nhìn thật thảm hại, nhưng cặp mắt kia, giống như ngọn lửa thiêu đốt rừng rực giữa đêm giống giá rét.

“Không sao...Tao chẳng hề hấn gì cả...!”

“Anh sẽ không để hấn vượt khỏi nơi đây...Bởi thế...CHẠY ĐI...KOTAAA...AAA..._ _...~~~~~!!!”

“CHẠY MAUUUU...UUUUUU...!!!!”

Hai con người của Musuclar lộ phồng, hấn điên cuồng cười lớn với một giọng điệu thỏa mãn cực độ, “Ha haaa...Thằng nhóc...Mày...GẮT VLLLL...LLL ĐÁY...YYYYY...!”

“CẦMmmm...MỒM....ĐI...IIII...IIII...~~~~~(ノ益彡)!!!”

XOỆT...~~~~TTTT...~~~~~

Sau lưng Muscular, màu đỏ ánh sáng bùng nổ, cả người hấn như ăn thuốc kích thích, chợt găm to...

“Midoriyaaaa...Mày quả là một đối thủ xứng tầm..CHO TAO THẤY MÁU ĐI NÀOOOOOO...!”

OÀNH!!!

Màu đỏ hóa thân thành hồn quang sáng chói, trong nháy mắt nuốt trọn xanh lam điện quang yếu ớt, đè sập Midoriya xuống mặt đất.

Địa hình xung quanh, đã sớm bị đánh cho tan tành mấy khối.

“Hự...!”

Midoriya cảm thấy đầu óc dần dần mơ hồ...

Nó biết, bản thân từ vong sắp đến.

All Might!

Nó không thể hoàn thành lời hứa với vị anh hùng kia rồi...Cũng không thể thực hiện được tín điều mà ông ấy đã nói.

Một anh hùng, là luôn có thể vượt qua được chương ngại cản mình, đập vỡ những hiểm nguy kề cận.

ẦM...MMMM...~~~~~

Khoảnh khắc ấy, thằng nhóc nhớ lại thật nhiều điều...Nó cảm thấy thật có lỗi...

Mama...

All Might...

Mọi người...

“Tao sẽ đè bẹp mày như tương....!”

UỶNH!

Màu đỏ triệt để vùi lấp thân ảnh của Midoriya xuống dưới hồ, bóng hình gầy gò của thằng bé, giờ đã biến mất.

Anh hùng...

Xiu...uuuu...

“Hừm...Nước...(- -)!?”

Muscular đột nhiên cảm nhận có thứ gì mát mát văng tung tóe sau lưng mình.

“D...Dừng...Dừng lại...Quân tàn ác...cccc...(´_ゝ´)!”

Kota dồn hết sức mình phát ra công kích, nước mắt chảy đầy mặt, gào khóc.

“Đợi tí nhé...Đợi tí rồi tao xử mày sau...Nhá...(°_°)!”

[Kota -kun....?!]

“Grừ....!”

“Cái gì...?!”

Ngay cái giây phút mất tập trung ấy, Muscular liền cảm nhận bàn tay đè ép Midoriya rung động mãnh liệt.

“Làm như là...TAO SẼ CHO MÀY...ĐỘNG ĐẾN EM ẤY VẬY... (ノ益彡)!”

“Khoan đã...Mày đang mạnh lên...Sao có thể, thằng nhãi...@@@...!”

Thanh âm gào thét của Midoriya vang vọng khắp đất trời, lấn át của sự phẫn nộ và sợ hãi của Muscular.

“One For All...1000000%...!”

Từng chữ nặng trĩu thốt ra giống như thiên quân vạn mã cắt ngang qua người Muscular ~~~ “Delaware...”

Oanh!

Tím thẫm nắm tay mở bung trói buộc cơ bắp ~~~ “Detroit...”

Midoriya co hết nắm đấm của mình lại, ánh mắt mang theo quyết tử tín niệm, cùng với toàn bộ sức mạnh, “SMASSSS...HHHHH.....HHHHH...HHHH... (ノ益彡)~~~~~”

Rắc...rắc...rắc...rắc...Tách...tách...tách...

Tiếng sọc cơ bóc ra như thanh âm phát lại, trong nháy mắt, cú đấm đó phá hủy toàn bộ phòng ngự của Muscular, mang theo không cách nào diễn tả được vĩ lực, oanh thẳng vào mặt Muscular.

BÓP!!!

~~~ OÀNH ~~~

Cú đấm của Midoriya, chẳng khác nào một tòa núi lớn, giáng thẳng lên tâm trí cùng thân thể của Muscular, hẳn ta còn chưa kịp định thần, thì một luồng sức mạnh không thể chống cự đã đánh hấn ngập lún vào vách núi đối diện.

Rầm!

Midoriya dậm mạnh một chân lên mặt đất, thân thể tàn tạ, cánh tay gãy nát, máu me khắp người nó...

Nhưng..

Tất cả, đều không quan trọng nữa rồi!

Midoriya, mới là người chiến thắng...trong cuộc đấu sinh tử này!

Nước mắt rơi như mưa trên gò má của thằng nhóc Kota.

Nó không biết, anh hùng là gì, là ai, như thế nào, nó chỉ biết một điều, hôm nay, nó được cứu sống bởi người, mà nó căm ghét nhất.

Midoriya... chính là anh hùng trong lòng nó!

P/S: Nát não mới mô tả được trận này, tốn cả buổi sáng!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 205: Âm mưu bắt đầu (5)

Midoriya đã đánh bại Muscular và thành công giải thoát cho nhóc Kota.

Nhưng ở những nơi khác, chiến đấu giữa tội phạm và học sinh vẫn đang diễn ra cực kì ác liệt.

Đứng đầu ứng cử viên sáng giá bị truy bắt của lớp 1-A, tất nhiên là Bakugo.

Chính vì thế mà hoàng loạt tội phạm đang nhắm mục tiêu vào nó, khiến thằng nhỏ không thể không cẩn thận.

Đồng bạn đi kèm với Bakugo là Todoroki. Bởi vì ban đầu chơi trò chơi chia tổ oái ăm mà hai thằng này được xếp chung một cặp.

Bakugo tuy rằng phân đối, nhưng giờ này mọi tâm cũng âm thầm cảm thấy may mắn. Ngoài miệng to tiếng kêu gào mình tao cân hết, có điều, đội hữu như thần giúp đỡ, vẫn tốt hơn lập team với tên quèn nào đó năng lực thì yếu mà nhất gan vãi chường (Mineta).

Chỉ ít là Todoroki sẽ không liên lụy đến Bakugo cái đã, còn việc khác, tính sau!

Đối với Bakugo, giải quyết bằng vũ lực được, thì hạn chế động não lại. Tất nhiên trong trường hợp trước mắt thì vũ lực có lẽ là yếu tố quan trọng nhất quyết định tại nó có thể còn sống hay không.

Đột nhiên, trong đầu của toàn thể học sinh lớp 1-A và 1-B vang lên một giọng nói. Đó là giọng của Mandalay, cô gái mặc áo đỏ của team Pussy Cat.

“Mọi người...Nhân danh anh hùng Eraser Head, các em được quyền tham chiến...Tội phạm đang chia ra để tấn công chúng ta...Tôi xin nhắc lại, mọi người được phép chiến đấu!”

“Hả...Được chiến đấu sao...(- -)!” - Todoroki nhú mày, hơi chỉnh lại trên vai đang công một đứa lớp 1-B, nói với Bakugo, “Chuẩn bị tinh thần đi thanh niên!”

“Tao biết rồi...Cần đéch gì mày nhắc...Bố ngứa tay từ nãy giờ...(ノ益々)”

“À...Còn một điều tôi quên đề cập nữa...Bọn tội phạm đang hướng tới một em tên là Kacchan...Vậy nên em ấy hãy cố gắng hành động độc lập và tách khỏi bọn tội phạm càng sớm càng tốt nhé...!”

Bakugo: “...”

Tựa hồ có ngàn vạn con quạ đang bay trên đỉnh đầu nó kêu quác quác vậy...Chắc đó là cảm nhận lúc này của thằng nhỏ.

Vừa mới hí hửng sắp được quấy tung chảo, nay lại bị ra lệnh tránh chiến, vẻ mặt của nó hết sức đặc sắc, xanh đỏ tím vàng, các loại màu có hết, nghiêng răng kèn kẹt.

Giọng nói của Mandalay vẫn cứ vang lên trong đầu Bakugo, cảnh cáo nó về việc sử dụng sức mạnh, khiến thằng nhỏ càng lúc càng điên tiết hơn.

“Cái kia...Mẹ nó...Khẳng định là thằng khốn Deku...Ngoài nó ra, đều ai gọi mình bằng cái tên đấy cả...(𐄌𐄌𐄌𐄌)凸!”

Bakugo một lèo nóng giận chạy thẳng về phía trước, bỗng nhiên một đạo hàn quang lóe sáng bắn thẳng về phía nó, khiến thằng nhóc giật mình, bản năng không kịp phản ứng, chỉ có thể trơ mắt nhìn sắc bén công kích đánh tới.

Thời khắc nguy hiểm tột cùng ấy, Todoroki phản ứng cực nhanh, một chân dẫm trên đất, phát động năng lực, tức thì hàn khí bức người, một lớp tường băng lạnh lèo mọc lên, chặn đứng công kích của tên tội phạm lạ mặt.

Rắc ~~~ rắc ~~~ rắc ~~~

Từng vết rạn nứt bắt đầu xuất hiện trên tường băng, bầu trời tối đen như mực bỗng lóe lên vô số ánh chớp.

Todoroki cùng Bakugo nhảy lui lại, thì nhận ra, những thứ đó, không phải tia chớp, mà là hàm răng của một người nào đấy.

Treo lơ lửng giữa không trung, là một tên tội phạm gầy còm, mặc áo màu đen.

Những thanh sắt tỏa ra như mạng nhện đâm lên bức tường băng của Todoroki, tất cả, đều xuất phát từ miệng của hắn.

Hay có thể nói cách khác, năng lực của tên tội phạm này, không chỉ có hàm răng cứng như sắt thép, mà chúng còn có thể vươn dài đến năm, sáu mét, quả thật là một vũ khí giết người cực kì đáng sợ.

“Đừng nôn nóng, Bakugo...Cô ấy nói cậu đang bị nhắm vào đó ▶_◀!”

“Kệ mẹ chứ...Nó coi tao là gì vậy...Bảo tao đánh đi...giờ lại nói chạy đi... (ㄟ㊦). Nó nghĩ tao là thứ mà ai cũng sai sử được sao...(ノ益益)”

“Tao không làm theo lời của ai cả...(𐄂𐄃𐄄)!”

Bakugo nổi điên gầm lên, bất thành linh, nó lộn mào một vòng, ~~~ Xoẹt ~~~ ngay tại chỗ Bakugo vừa đứng, bỗng nhiên xuất hiện vô số thanh sắt cắm thẳng xuống.

“Né ra, Bakugo!”

Todoroki hát tay lên, “Age of Ice Berggg...!!!”

Thành lũy bằng băng khổng lồ lập trong nháy mắt trời khỏi mặt đất, tạo thành một vách che vững chắc giữa bọn họ và tên tội phạm.

“Khu khu...Huhu...Tao không thể...Tao phải hoàn thành nhiệm vụ được giao...!”

Quái dị thanh âm từ miệng tên tội phạm khiến người ta rùng mình, hấn chột búng người nhảy qua phiến cây, đồng thời thu sạch toàn bộ hàm răng cứng như thép của mình.

“Khu khu...Các người đừng hòng chạm đến ta...!”

Thân ảnh của hắn nhanh thoắt khác gì một con khi, vừa mượn lực từ hàm răng sắt giống như cột chống, cộng thêm rừng cây rậm rạp và trời tối mịt mờ, tình thế thật phần có lợi đối với một tên sát nhân.

Todoroki sử dụng hàn băng năng lực liên tiếp đóng băng vài nơi nhưng không có tác dụng, cau mày nói: “Hắn rất giỏi trong việc lợi dụng quirk và vị trí địa lý...Cứ tiếp tục như vậy thì chúng ta sẽ rất bị động (- -)!”

“Hừ...Đừng có lên mặt chỉ chỗ...Thằng đó chẳng qua là một con cá nhỏ thôi...Mẹ nó...Luồn lách ghê gớm đấy...(𐄂𐄃𐄄)”

Bakugo bóp tay nổ rôm rốp, nghiêng răng gầm gừ.

Treo tại đỉnh đầu cách họ không xa, trumfaso đen toàn thân, chỉ chừa lại con mắt, lỗ mũi cùng cái miệng gã tội phạm lăm bằm từng đợt kéo kệt thanh âm:

“Cho Moonfish thấy thịt của các người đi...Tao thèm lắm rồi...Thịt...Thịt...!”

Bùm ~~~ Bùm ~~~ Bùm ~~~

Bakugo lòng bàn tay bốc khói nổ đi đùng, bộ dáng hùng hổ định xông lên dùng tuyệt chiêu thổi bay tên Moonfish.

Todoroki vội vã nhắc nhở, “Mọi người còn ở tại rừng cây đấy...Nếu dùng lửa quá to, tất cả phải chết đó, Bakugo...!”

“Tao biết rồi...Đếch cần mày nhắc...(ノ益益)”

Todoroki không trả lời mà quay đầu nhìn phía xa lối về của họ.

Nơi ấy, vẫn còn đang bị khí gas bao trùm.

Đường lên và đường về đều bị chặn, Todoroki có chút tức giận, lạnh lùng nhìn kẻ thù trước mặt.

Bọn chúng, rõ ràng muốn dồn đám học sinh vào chỗ chết.

Todoroki không rõ lắm những thành viên khác ở đâu, thế nào. Nhưng nội việc cậu còn cần chiếu cố một người trên lưng, và đối thủ thì cũng chẳng phải dạng vừa, việc trốn về trại hè hiện tại càng lúc càng khó khăn.

Oành ~~~ oành ~~~ oành ~~~

“Hừm...Tiếng động gì...(0~0)...!”

Todoroki nghi ngờ hỏi, nhưng tại nó còn chưa kịp định thần, thì rừng cây xa xa liền ngã ràn rạt, đi sau đó là một thân ảnh đen ngòm khổng lồ.

“Todoroki...Bakugo...Mau tạo chút ánh sáng đi...!”

“KACCCHA...AA...AA...NNN...nnn...!”

Tiếng của Shoji vọng lại, mà sau lưng cậu ta, đứng là Midoriya.

Bakugo và Todoroki thần sắc kinh nghi bất định, nhìn Midoriya hai tay gầy nát tím bầm, đang được Shoji tay giả nâng ở sau lưng như mang em bé vậy.

“Hai người kia đang làm gì thế...!”

“Quan sát kỹ đi, Bakugo...Midoriya, Shoji...và...Tokoyami...(0.0)???”

Cái bóng đen khổng lồ kia, nói đúng hơn, chính là phiên bản phóng đại Dark Shadow của Tokoyami.

Hình thể của nó, ít nhất là gấp mười lần so với ban đầu, và lực phá hoại thì vô cùng khủng khiếp.

Todoroki và Bakugo không biết rằng, Tokoyami đã nổi điên, và chính Midoriya là người thông báo cho Aizawa đồng thời đưa ra kế hoạch dẫn dụ thằng bạn đã nổi khùng kia lại đây.

Bởi vì, Midoriya còn nhớ rất kỹ, điểm yếu của Tokoyami.

Đó là Ánh sáng!

Bóng tối, thì tất nhiên phải sợ ánh sáng.

Nhưng trong một đêm không trăng ít sao thế này, sức mạnh của Tokoyami một khi đã mất kiểm soát thì gần như không thể khống chế được nữa.

Chỉ có lửa của Todoroki hay Bộc Phá của Bakugo mới làm cho thằng bạn người chim bình tĩnh lại.

Midoriya tham vọng rất lớn...

Nó muốn cứu, tất cả mọi người!

“Grào...ooo...HÚ...UUUU...UUU...~~~~”

Dark Shadow cự thú, rống lên từng đợt thanh âm rừng rợn, vang vọng khắp khu rừng. Cái hình thể to lớn của nó, cho dù cách xa mấy trăm mét, cũng khó lòng bỏ lơ được.

Àmmmm~

Mặt đất bị bàn chân chim một đập dẫm thành hồ to, Shoji vừa chật vật né tránh, vừa hướng hai thằng bạn la lớn, “Todoroki...Tao lửa nhanh lên, Tokoyami mất kiểm soát rồi...(●’Д’●)/”

“Hừ...Tấn công một cách vô tội vạ không phân địch ta sao...►_◄!”

Todoroki lạnh lùng nói, tay trái hòa điểm bắt đầu rực cháy, “Đã vậy lửa của mình...!”

Nhưng Bakugo lập tức can lại quát lên, “Khoan đã, thằng ngu này...!”

“Đoán xem chuyện gì sắp xảy ra nào...!” -Bakugo nhếch miệng cười dữ tợn, chỉ vào đằng xa Moonfish mới lóp ngóp bò dậy, điều bộ tựa hồ chuẩn bị động thủ với Dark Shadow.

“Thịt aaa...Thịt...Của tao...Tao không cho phép...Chỉ một mình tao được quyền làm điều đó mà thôi...!”

“Mày không thể cướp nó khỏi tao...!!!” - Moonfish gầm thét lên, hàm răng sắc bén lóe sáng rồi bắn ra chẳng khác gì phi kiếm đâm thẳng đến thân thể Dark Shadow.

Nhưng mà, vô ích!

Miền là Tokoyami còn tồn tại, Dark Shadow, liền bắt từ.

Và với hình thể như bây giờ, đòn tấn công của Moonfish giống như là đang gãi ngứa cho nó.

Chỉ cần bảo vệ Tokoyami an toàn, còn lại kẻ thù, đều là tôm tép nhãi nhép. Trạng thái lúc này, nó chính là vô đối.

“Con cá nhỏ...Mày đừng có van xin...Định tấn công ta à...【●】_【●】!”

Cróp!

Dark Shadow đuổi cái móng vuốt to bè ra, chop lấy Moonfish như trảo con kiến, cười khinh khinh nói, “Cho tao cút đi...!”

OÀNH~~~

Đen sẫm cánh tay quét ngang một vòng quanh rừng cây.

Khắp nơi đâu đâu cũng có cành gãy, vụn đá nát tan thành từng mảnh văng tung tóe.

Chỉ nghe “Bốp” một tiếng thật to, kèm theo là âm thanh đau đớn của tên tội phạm.

Cả người hắn bị Dark Shadow nắm chặt rồi quăng đi như một quả banh tennis, đập dính lên một thân cây đại thụ rồi té rầm xuống, bất tỉnh nhân sự.

Tên thứ hai trong Liên Minh Tội Phạm, gục ngã!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việth Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 206: Âm mưu bắt đầu (6)

Phùng~~~

“Nồi lửa lên đi, Todoroki!”

Bakugo hét lớn, dùng vụ nổ bạo phát tốc độ của mình, hướng bản thể của Tokoyami xông tới.

Dark Shadow vì phân tâm với Moonfish, không kịp phản ứng, trong chớp mắt, ánh sáng đã bao trùm toàn thân nó.

“Grào...KHOOOONGGGG....TA CÒN MUỐN CHƠI NỮA...aaa....!”

Giọng nói của nó nhỏ dần, rồi từ từ im hẳn, cái hình thể khổng lồ đã từ từ thu gọn lại và chui vào trong thân hình nhỏ gầy của Tokoyami và biến mất.

“Hừ...Năng lực của tụi tao khác chế cứng mày đó, Tokoyami...►◄!” -Bakugo lạnh lùng nói, “Đấu với mày lúc nổi điên...Chắc ngoại trừ tao với nó ra...Trong lớp này, mày vô đối rồi!”

“Tớ xin lỗi...(-.-)!” - Tokoyami quỳ một chân xuống đất, thờ hồng hộc, cúi đầu nhỏ tiếng đáp.

Hiển nhiên, thanh niên này cũng ý thức được rắc rối do bản thân gây ra khi mất khống chế.

“Cũng chưa hẳn...Tokoyami...Nếu không có sức mạnh của cậu...Thì tên tội phạm kia chưa chắc đã bị hạ gục...” -Todoroki lắc đầu nói, “Năng lực của hắn, cực kỳ khó chơi đấy...(-.-)!”

“Nhưng đó cũng chẳng phải lí do biện hộ cho sai lầm của tớ...Xin lỗi hai người...Shoji...Midoriya...!”

“Chuyện đó bàn sau...Tiếp theo nên làm gì đây...(0~0)?!” - Shoji hỏi.

Mọi người vô thức nhìn về phía Midoriya.

Bởi vì thằng này luôn là người suy nghĩ nhiều nhất trong lớp, lên kế hoạch cẩn thận nhất.

Midoriya hơi trầm ngâm rồi nói, “Theo như nguồn tin hiện tại, thì một trong số những mục tiêu của chúng, là Kacchan!”

“Có phải là lũ tội phạm âm mưu giết cậu ta...(0,0)?!” - Tokoyami nghi ngờ nói.

“Không biết, tớ không dám chắc, tên tội phạm đánh nhau với tớ chỉ tiết lộ bấy nhiêu thông tin mà thôi...!”

“Cơ mà...Mình nghĩ trại vẫn là nơi an toàn nhất, Aizawa sen-sei cùng với Vlad King sen-sei đều ở đó. Đặc biệt là quirk Erasure của thầy ấy, gần như không tên tội phạm nào có thể vượt rào được!”

“Hiểu rồi...Vậy nhiệm vụ là hộ tống Bakugo về trại an toàn chứ gì...■_■!”

“Nhưng chúng ta cần định ra lộ tuyến một chút...Đầu tiên là team Pussy Cat...”

“Họ đang phải đối mặt với tội phạm, nên là đi theo đường cũ sẽ mất thời gian hơn nhiều...!”

“Thay vào đó, chúng ta nên băng thẳng qua khu rừng luôn...!”

Todoroki hơi nhũn mày nói, “Cái này lỗ hổng rất lớn Midoriya...Chúng ta có biết số lượng tội phạm đâu...giả sử đụng độ nguyên một đám nữa thì sao...(-.-)...!?”

“Chính vì thế mà năng lực tìm kiếm của Shoji -kun sẽ rất hữu dụng...(0-0)!”

“Năng lực chỉ giả của cậu ấy giống như rada dò quét, có thể trông chừng mọi phía, như vậy chúng ta sẽ dễ dàng tránh né được tội phạm!”

“Hơn nữa...Với sức mạnh bằng giá của Todoroki -kun, và một Dark Shadow vô địch mà chúng ta có thể khống chế nhờ lửa hoặc bộc phát của Kacchan...!”

“Nói thật...Mặc dù nghe có hơi phóng đại quá mức, nhưng với đội hình này...Chúng ta có thể cầm chân, thậm chí độ sức với All Might...ờ_ớ!”

Phân tích chí lý, cộng thêm thần thái và vẻ tự tin trong giọng nói của Midoriya, vô hình chung khiến mọi người khí thế bành trướng rất nhiều. Không còn cái vẻ rụt rè sợ sệt như lúc đầu nữa.

Bakugo: (v.V)...CLGT...Cái đầu gì đang xảy ra thế...!/?

“Này...Tụi bay làm việc trước có hỏi qua ý kiến tao không hà...(ノ益ヾ)!”

“Cậu đi ở giữa...!” - Todoroki không mẫn không nhạt đáp lại một câu, không thêm để ý tới tâm trạng bức bối của thằng bạn tóc vàng, “Nhớ theo cho kịp đội hình đó.”

“Mẹ nó...Tao đeo cần bảo vệ...Mà đừng có ra lệnh cho bố...(ㄟ`ㄟ)!”

Bakugo cảm thấy khó chịu...Hết sức khó chịu!

Đòi nào một thằng luôn tự hào về sức mạnh và năng lực bản thân, lại để cho người khác bảo vệ. Đặc biệt là trong đó còn có cả Midoriya và Todoroki, hai thành phần “đối thủ một mất một còn” của nó.

Nhưng tức giận chung quy về tức giận. Bakugo không phải là một thằng trẻ trâu không biết suy nghĩ vì việc chung. Mặc dù bình thường cách hành xử và thái độ của nó rất xấc xược, tuy nhiên điều đó không mang nghĩa là sự ngu ngốc.

Nếu chỉ tính riêng khoản thông minh và ứng đối trong các tình huống nguy hiểm, thì trong lớp này, người duy nhất có thể so kè với nó, là Midoriya. Tất nhiên Hitomi ngoại trừ, bởi vì, thân phận đặc cảnh viên của cậu cũng đã là một cái khác loại anh hùng chuyên rồi.

Bên cạnh nhóm của Bakugo, thì Momo cùng với hai bạn gái khác cũng đang trên đường trở về trại.

“Tên Noumu kia có vẻ bị lạc đường thì phải...Cậu nghĩ sao, Yaoyozoru...(o,o)?!” - Yui thấp thòm ngó ngó xung quanh, thỉnh thoảng lại chui xuống đất nghe ngóng động tĩnh.

Thằng bạn lớp 1-B của cô, Awase, đã trốn thoát thành công. Bọn họ cũng chẳng biết cậu chàng kia chạy đi đâu, nhưng tạm thời trước mắt đã an toàn.

“Đi trong màn đêm thế này quả thật chẳng thoải mái chút nào...Hai cậu, cầm lấy thứ này...(´・ω・`)!?”

“Gì đây...Yao-Momo...(o.o)?!”

Ashido giờ giờ trong tay một cái giống như ống nhòm màu đen thui, lại có viền đăng ten cùng bộ phận cảm biến gắn ở ngoài.

“Đây là kính nhìn xuyên đêm...Có chức năng cảm ứng nhiệt cùng với phân biệt hình dáng cụ thể...Là mình dựa vào bản gốc mua từ Amazon tạo ra đấy...!”

“Woww...Cậu giỏi thiệt...(๑•3•๑)*!” - Yui một bên hâm mộ nói, “Với năng lực Sáng Tạo, cậu muốn giàu có thì dễ ợt...Thậm chí đồ quý hiếm với sức mạnh của cậu, nhân bản chúng lên cũng chẳng có gì là khó...(0 0)!”

“Cậu quá lời...(￣▽￣✿)...Thiệt ra, muốn sáng tạo một vật chả dễ dàng như vậy đâu...Lượng tri thức phải cực kỳ phong phú mới được...!”

“Ơ mà...Đừng bàn về chuyện đó nữa...Hai người chia ra quan sát xem ở gần chúng ta có bạn học hay tên tội phạm nào lảng vảng không...?!”

Cả ba giương ống nhòm, bắt chọt, Ashido kêu lên khe khẽ, “Có...Momo, Yui-chan...Tui thấy ba thân nhiệt cách chúng ta chừng vài chục mét, chiều cao hơi thấp, tương đương Yui-san hoặc ít hơn...Hình như là ba bạn nữ giống tụi mình...(~ ~)!”

“Vây đi qua đấy...Nhưng cẩn thận...Có khi đó là tội phạm...Đừng mất cảnh giác!”

Nói rồi, ba cô gái lén lút đi ra khỏi chỗ ẩn nấp, kết hợp giữa năng lực “Độn thổ” của Yui và kính nhìn đêm của Momo, có thể nói là bảo hiểm tầng tầng lớp lớp.

Mấy chục mét không phải là xa, cũng chỉ vài chục giây, cả bọn đã đến vị trí ước định.

Đến nơi, Momo chỉ thấy ba người đang giằng co với nhau. Một bên là Uraraka và Asui về mặt cảnh giác dè chừng một cái mang mặt nạ thông khói xấu xí cô

gái.

Đề ý kĩ, còn có thể thấy được máu chảy tí tách trên tay Uraraka, và lưỡi dao xòe ra còn mang màu đỏ thẫm của con nhò kì lạ kia.

“Tội phạm...Cô ta chắc chắn là tội phạm...!” - Ashido siết chặt bàn tay nói, “giờ làm gì tiếp đây, Yao -Momo...?!”

Hiển nhiên, trong ba người, Momo đã trở thành vị trí chủ đạo.

...

Asui đỡ lấy Uraraka hỏi, “Ochaco -chan...Bạn còn ổn chứ...(0~0)?”

“Ừmm...Chỉ bị sụt qua thôi...Cô ta...!”

“Cô là ai...Tự nhiên xông lên chém bọn tôi...(0~0)...!” - Asui tức giận nói.

“Là ai hả...Hí hí...Tui là Toga... $\geq \circ \circ \leq$!” - Con nhò mang mặt nạ trả lời bằng giọng hóm hờ, “Tìm được hai người cũng có chút tổn công..Cơ mà tui thấy vẫn đáng...Hai người đáng yêu thiệt đó...Uraraka -san và...Asui-san...Nhi... $\geq \circ \circ \leq$!”

“Cô ta biết tên tui mình... $\blacktriangleright \blacktriangleleft$!”-Asui chấn động, thì thào với Uraraka, “Coi bộ từ lúc Hội Thao thì thông tin của học sinh đã bị lộ hết...Tình thế bất lợi rồi, Ochaco-chan!”

Pốc!

Phía đối diện, Toga bỗng nhiên thu con dao nhỏ về, rút từ bên hông ra một cái bình dài, lộ đầu nắp là một mũi kim nhọn hoắt.

Toga mân mê cái bình nói, “Thông thường thì ta chỉ đâm chọc rút ít máu là xong ngay...Nhưng với thứ này...Lấy nguyên cả bình có lẽ vẫn tốt hơn..Tiết kiệm thời gian nữa chứ...!”

Thanh âm nhí nhảnh và thân hình mảnh mai, nếu chỉ nhìn bề ngoài, thì chẳng ai ngờ được, ẩn giấu đằng sau con nhò kia, chính là một ác quỷ khát máu.

Một kẻ điên thèm khát giết chóc, chẳng khác gì tên Muscular cả.

“Hai người chuẩn bị chưa nè...!”

Toga vừa nói, đột ngột lao đến, trong tay sáng loáng kim tiêm cùng dao nhọn hướng về phía Uraraka và Asui đâm tới.

“Ochaco -chan...Tránh mau... $\overline{\omega} \overline{\omega}$!”

Asui vội vã quăng lưỡi dài ra, quán lấy Uraraka và ném cô bé qua một bên.

Nhưng làm như vậy, đồng nghĩa với việc, đưa bản thân vào trong tầm ngắm của đối phương.

Xoẹt~~~~

Sắc bẹn dao nhọn hóa thành tàn quang đâm thẳng mặt Asui, cô nhóc hốt hoảng nghiêng đầu sang trái, kịp thời né lấy một dao đoạt mạng đó.

Phốc!

Máu tươi nhỏ giọt, nhiễm lên sống dao.

Chỗ hiểm yếu tránh khỏi, nhưng đầu lưỡi chưa thu về, bị sụt qua một góc, chảy máu đầm đề.

Asui khuôn mặt nhú lại, ngậm miệng thu lưỡi vào trong, cảm giác đau rát nhức nhối vô cùng.

“Úiiii...Cha...cha...cha...Tsu-chan...Tsu-chan...Nhi...!?” - Toga miệng lẩm bẩm tên của Asui, chọc tháo mặt nạ ra, phần khích kêu lên:

“Tên cún com của cậu đáng yêu quá à...Cho tui gọi với nhé...ô~ô!”

“Không bao giờ...Chỉ những ai tôi công nhận là bạn, mới được phép gọi tôi bằng cái tên đó...(0~0)!?”

“Vậy hà... Thế thì...!”

Toga hai mắt chọc lóe lên một tia khát máu, tay phải trực tiếp quăng cái bình có chứa ống tiêm mũi nhọn về phía Asui.

Piu!

Asui nhảy dựng lên, xui xẻo thay, chòm tóc dài của cô bé lại bị đầu kim tiêm dính cứng vào thân cây đằng sau.

Toga nhảy nhót chạy đến, về mặt cún con giả tạo của ả cười rộ đắc ý, “Yayyyy...Tuyệt quá...Yaaaa...Tui mình...làm bạn nhé...T...ssss...uuu-cchanmn...!”

Toga nhón chân, kẻ khuôn mặt của mình sát với gò má của Asui, toét miệng thì thào, “Cậu đang chảy máu...Chảy máu nhiều lắm đó...Biết không, Tsu - chan... Tui thích máu lắm... Thế nên là... Cho tui cầm kim vào người cậu nhé... (— —)!”

“Ồpp...!”

Asui hoảng sợ nhìn trước mặt tràn đầy ác ý Toga...

Cô cảm thấy nguy hiểm...

Nguy hiểm cực độ...

Tựa như là, cái chết đang cận kề vậy.

Đúng lúc này, bên cánh trái của họ chợt truyền đến tiếng quát lớn, kèm theo là một cái màu đen hình thỏ phóng mạnh về hướng Toga.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 207: Âm mưu bắt đầu (7)

“Tránh xa Tsuyu -chan ra...(ノ益彡)!”

Thanh âm của Momo vang vọng, ai nấy đều cảm nhận được sự phẫn nộ của cô bé. Mà vật thể đen tròn do Momo phóng ra, bỗng chốc biến thành một tấm lưới mềm mọng bằng kim loại đặc chế, giang rộng bốn phương tám hướng, muốn bao phủ lấy Toga.

“Chà chà...Tsu -chan may mắn nhá...!”

Toga lộn mào một vòng, né khỏi lưới bẫy của Momo, nhìn lại đối diện nhân số, so sánh với tự thân một mình, bĩu môi nói:

“Không chơi...Không chơi nữa...Lấy ít đánh nhiều, mị phải đi đây...(ヅ 3)ヅ!

Bất chợt, sau lưng họ vang lên tiếng nói gấp rút của Midoriya, và tiếng bước chân dồn dập, “Uraraka-san, Tsuyu -chan...Mọi người...!”

“Midoriya...Shoji...Và, Todoroki...(o.o)?!”

Toga nhân lúc đám người không chú ý đến mình, nhảy lò cò xa xa, hai mắt húng hiếng liếc vài cái, bỗng thấy máu me đầy người Midoriya đang nằm ở trên vai Shoji, hai con ngươi co rụt lại, nhưng không hề dừng chân, nhanh chóng lùi mất vào trong bóng tối.

“Đừng hòng chạy...!”

Uraraka vội vàng nhảy dựng lên, định đuổi theo Toga, nhưng bị Asui kéo tay giữ lại, “Khoan đã, Ochaco -chan...Đuổi theo một mình nguy hiểm lắm...Hơn nữa, chúng ta chưa biết năng lực của cô ta là gì...(0-0)!”

Todoroki xông tới, nhíu mày nhìn Toga bóng lưng xa dần hỏi: “Con mụ kia là ai thế...(- -)?”

“Tội phạm...Một đứa con gái điên cuồng...●●●!” -Uraraka run rẩy đáp, rõ ràng vẫn còn có chút sợ hãi với tình cảnh hồi nãy.

“Uraraka...Cậu đang bị thương kìa...(0-0)!” -Midoriya lo lắng nói, nhưng cô bạn lắc đầu đáp lời, “Không sao, tớ còn đi được...!”, quay sang nhóm Momo cười nói, “Cảm ơn Yao - Momo san nhé...Còn có Ashido -san với bạn nữ gì ấy nữa...(^.^)!”

“Không có chi...Tụi mình mừng là đến kịp...!”

“À mà chỉ có mấy cậu thôi hả...?!”

“Ừ...Bọn này đang cố gắng hộ tống Kacchan về khu trại...!”

Midoriya gật đầu đáp, nhưng nó bỗng thấy ánh mắt quý dị của đám Momo nhìn về phía mình.

Ashido không nhịn được kêu lên, “Thế Bakugo -kun đâu rồi...(0.o)...!?”

“Hả...●●●???” -Todoroki giật mình, Midoriya khuôn mặt đơ lại, nụ cười cứng ngắc vẫn còn duy trì trên môi nó. Thằng nhóc khó khăn chậm rãi hô to, “Kacchan...!?”

Nhưng không ai đáp lại.

Ba thằng con trai vội vã xoay đầu nhìn xung quanh, đáng tiếc, sau lưng tụi nó, chỉ là một con đường tối đen thăm thẳm, không một bóng người.

Đột nhiên, một giọng nói lạ lẫm vang lên trên đầu của tụi nó, đầy sự chế giễu, “Thằng nhóc mà tụi bây đang nhắc tới, tao đã dùng phép thuật cuốn nó đi rồi... 凸(￣▽￣)凸!”

Một kẻ giống như ảo thuật gia ở trong các rạp xiếc, mang một chiếc mặt nạ cười quái dị, đang đứng dựa vào một cành cây nhìn xuống cả bọn nói. Trên tay hắn ta, đang tung một viên bi màu trắng, có thể thấy thấp thoáng hình ảnh nhỏ xíu của một ai đó bên trong.

Rất có thể, đấy chính là Bakugo...

Và còn cả, Tokoyami nữa!

Hắn ta vừa xoay tròn viên bi quanh ngón tay một cách nghệ thuật, vừa nói:

“Sau khi quan sát rất lâu, Liên Minh Tội Phạm đã nhận ra...Bakugo -kun là một tài năng hiếm có...Mà tài năng của thằng nhóc, thật sự không nên thuộc về phe anh hùng...Mr. Compress này sẽ giúp đưa nó lên một tầm cao mới, một sân khấu lớn hơn nhiều so với hiện tại...@(.·.)@!”

“Trả cậu ấy lại đây...(ノಠ益ಠ)!” -Midoriya kích động gầm lên giận dữ.

Mặc dù ngày thường bị Bakugo bắt nạt thâm nhất chính là nó, nhưng nếu hỏi ai quan tâm đến Bakugo số một trong lớp này, chắc chắn phải là Midoriya.

Ngay cả Kirishima cũng không thể so sánh được.

Mr Compress dừng dừng đáp lời, “Trả lại làm gì...Lý lẽ là lũng thế...Bakugo có thuộc quyền sở hữu của ai đâu...!”

“Cậu ta chỉ là chính mình là được rồi...Đúng không hả, thằng nhóc ích kỷ...(- -)!”

“Nhiều chuyện...!”

Todoroki xông đến, một chân đạp mạnh trên mặt đất, tức thì từng khối băng to lớn mọc lên, đâm xuyên về phía tên tội phạm

Có điều, hắn ta quá linh hoạt.

Thân thể của hắn giống như là một cái lò xo, búng người chuyển hết từ cảnh này sang cảnh khác, dễ dàng tránh né đòn tấn công của Todoroki.

Một trong những điểm yếu lớn nhất của thằng bé hai năng lực là độ chính xác và tính cơ động.

Todoroki rất khó điều khiển được tuyệt chiêu của cậu, đặc biệt là khi tấn công ở một phạm vi rộng lớn.

Thêm vào đó, tốc độ của băng đâm khi thực không nhanh, tác dụng chủ yếu của nó là chặn đường và ngăn cản lại kẻ địch khi đối đầu trực diện, cho nên là, Todoroki không cách nào đánh tới Mr.Compress

Hắn ta lẩn thật nhanh qua những tán cây, giọng nói còn vang lại bên tai mỗi người, “Chúng ta chỉ muốn cho nhóc ấy thấy, con đường mà nó theo đuổi, không phải là thứ duy nhất...!”

“Lũ trẻ thời nay toàn bị bắt phải chọn con đường mình đi dựa theo giá trị của chúng...Thật đáng buồn...!”

“Khoan đã...!” - Shoji như sức nhớ ra điều gì, vội la lên, “Không chỉ Bakugo mất tích, ngay cả Tokoyami cũng chẳng hề ở đây...ㄟ_ㄟ!”

“Hả...???”

Như vậy nghĩa là, tên tội phạm đã bắt cóc một lần đến hai người.

Cả đám chợt cảm thấy lạnh gáy.

Đặc biệt là Midoriya, ban nãy nó vừa tuyên bố rằng, đội hình của bọn họ có thể khiêu chiến cả All Might. Nhưng vừa xoay người một cái, thì hai thành viên đã bị không chế, mà ba người đi trước không hề hay biết gì.

Quả thật là đáng sợ.

Siêu năng lực, có vô vàn, thiên biến vạn hóa.

All Might chỉ là thuần túy nhất hệ sức mạnh, nhưng những kẻ khác đâu.

Năng lực tuy yếu, biết vận dụng, lại khắc chế lẫn nhau, thì lấy yếu thắng mạnh chẳng có gì là lạ.

Mà với các loại quirk hiếm, kì dị, giống như là tên tội phạm trước mắt này, thậm chí tụi nó còn không biết hắn ta bắt đi hai đứa bạn bằng cách nào, cái tổ hợp nhìn qua vững chắc mạnh mẽ, không ngờ tan rã nhanh đến chóng mặt.

“Khoan đã, Deku-kun...Cậu định đi với vết thương đó sao...☹️☹️!” -Uraraka thẳng thốt nhìn thâm đến không chịu nổi Midoriya, lo lắng nói, “Tốt nhất là cậu nên ở lại...(-.-)!”

“Không...Tớ vẫn chưa mất đi ý thức đâu...Đau đớn đã là gì chứ...Mọi người tiến lên đi...Đừng bận tâm...(ノ益益)”

“VẬY thì, Ochaco -chan, giúp Midoriya-san bó thứ này vào vai cậu ấy...!”

Momo bàn tay lóe sáng, hiện lên một đồng đồ vật.

Ba trái đen thù lù lợ đạn, hai cái màu tròn hình cầu có nút nhấn, bông băng và gạc y tế.

“Thời gian gấp rút, tớ chỉ sáng tạo được chừng này thôi...!”

“Tốt quá...Cảm ơn cậu, Yaoyozoru -san...(T.T)!”

Midoriya vội vàng nghiêng người, để Uraraka bó lại hai tay gãy nát của nó, khử trùng kèm với vài thanh gỗ nẹp lại.

“Shoji -kun...Những thứ này, cậu cầm lấy...!” - Momo đưa cho thẳng bạn lựu đạn cùng với tròn tròn viên cầu, giải thích nhanh.

“Flashy Grenade và Lưới Cạm Bẫy...!”

“Cậu chỉ cần nhấn vào nút nhỏ bên trên thì lưới sẽ tự động xổ ra... Còn lựu đạn thì rút chốt là sử dụng được...Nhớ là đừng nhìn thẳng vào nó...!”

“Ừmm...!”

“Tớ làm đây...!”

Asui lấy lưới vòng thật chặt ba người Midoriya, Uraraka kích hoạt Uravity không trọng lượng, thì thào, “Hãy cố gắng giải cứu hai người bọn họ nhé...!”

Asui nói rồi, quăng mạnh ba thẳng nhóc nhắm thẳng về phía Mr Compress bay tới.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 208: Mục tiêu chân chính (1)

“Kyaaa...aaaa...~~~~~”

“Hê...Thanh âm gì sau lưng mình vậy...(0.0)!”

Mr Compress nghe vù vù tiếng động áp sát bản thân, vừa định quay đầu lại ngó, thì một cái bóng đen khổng lồ đã che phủ hẳn.

Ôi đêch!

Đây là suy nghĩ cuối cùng của Mr Compress trước khi bị tổ ba người Midoriya không lưu tình một cước đạp ngay trên lưng, quất thẳng này bay thẳng xuống đất.

“Ồ rế...Sao có mình tui vậy nè...(?.?)...” - Theo đúng như thông báo, đáng lý ra phải có người rồi chứ.

Toga hơi nhú mày, ả lắc lắc con dao thấm máu, nghĩ đến ban nãy gặp mặt, gò má lại ửng hồng lên, lẩm bầm, “Thật mong thấy lại cậu a...Anh chàng đẹp trai...!”

“Con tâm thần...Mày có lấy được máu không...Được bao nhiêu người...?” -Từ đằng sau một gốc cây, Dabi lộ đầu bước ra hỏi.

“Chỉ có một thôi á...≥☹️≤!”

“Một thôi hả...(ㄟ_ㄟ)” - Một tên khác mang mặt nạ giọng quở trách nhảy lò cò đi tới.

Nếu Hitomi ở đây, chắc chắn cậu sẽ nhận ra.

Tên này chính là Twice, người đã cùng với Toga hợp tác với băng Bát Tĩnh đối phó bọn họ trong đợt vây quét lần trước của nhóm anh hùng.

Hắn ta hươ chân múa tay quanh Toga, chút chít nói, “Không phải cô được giao phải thu thập ít nhất mẫu của ba người sao...(๑•ㅂ•๑)”

“Biết làm sao được...Tui cứ nghĩ sắp bị tóm rồi đây...Hồi nãy có tới gần chục đứa bao vây tui luôn đó...(ε(#)☆)”

“Vây hả...Ừ thì chịu...Cơ mà sao trông cô hơn hờ thể...Bộ có chuyện gì thú vị xảy ra sao...(0.0)...?!”

“Tất nhiên...Nói sao nhĩ...Hôm nay tui mới kết thêm bạn mới...Và gặp được một anh chàng dễ thương cực kì...(♠▽♠)!”

“Tui nghĩ...Có lẽ mình đã yêu rồi...(c~^~)♥!”

Twice: (0.0)...???

“Mặc dù không hiểu cô đang nói cái gì, nhưng vẫn chúc mừng nhá...”

Dabi cau mày quát, “Hai đứa bây có im đi không...Ồn ào quá...(~~)!”

Hắn nhủ mày nhìn lời trời nói, “Sao bây giờ mà mới có chừng này đứa xuất hiện...Có chuyện xảy ra à...►_◄!”

Vù ~~~

“HẢ...Gì thế kia...(o.0)...???”

Chiu ~~~

Tựa như sao băng trời giáng, khổng lồ bóng đen đột ngột hiện lên trên đầu họ, phóng thẳng xuống mặt đất, làm cho toàn bộ địa chất xung quanh lung lay, khói đen bốc lên mù mịt.

“Ặccc...Cứu...uuu...con...@@.@@....!”

Giọng Mr Compress như thổi không ra hơi từ dưới đám bụi mờ vang lên.

Mà đập trên người hắn lúc này, đúng là ba thanh niên, Midoriya, Shoji và Todoroki.

“Mấy thằng nhóc này là ai thế hả...(- -)!”- Twice chút chút hô to, “Trông chúng quen quá...!”

“Trà Tokoyami -kun và Kacchan lại đây...Quân khốn nạn...(ノ彡彡)!”

“Hừ...!”

Dabi lạnh lùng nhìn ba người Midoriya, bỗng hắn giương tay lên và nói:

“Mister...Tránh đường ►.◄!”

“Hiểu!”

Mr. Compress dưới chân Midoriya đột ngột sáng lên rồi từ từ hư hóa, chưa đầy hai giây sau, toàn bộ thân thể đã biến mất.

Phùng ~~~

Bàn tay của tên tội phạm bốc cháy lên hỏa diễm hùng hục, nhưng nó không hề có màu vàng nóng rực, mà là một màu xanh yêu diễm đến kì lạ.

Ngon lửa vừa ra...Nhiệt độ không khí dường như giảm xuống mười mấy độ.

Twice run cầm cập hô to, “Lạnh quá!”

“Cho tui bây cút qua một bên...!”

Phản phạt ~~~ phản phạt ~~~

Ngon lửa hóa thành một chùm sáng màu xanh thẫm, bắn thẳng về hướng Midoriya ba người.

Todoroki cùng Shoji nhanh nhẹn lách người né tránh.

Nhưng Midoriya, vì hai tay gãy nát, cơ thể lại mỗi một vô cùng, chỉ kịp nghiêng người ra sau vừa kịp lúc ngọn lửa màu xanh ấy sượt ngang qua mặt.

Cả hai tay của cậu ăn nguyên cú tấn công của Dabi, máu tươi lưu thông giữa hai tay, tựa hồ muốn đông lại.

Vù!

“Mày cùng với thằng nhóc te tua kia...Không có trong danh sách của tui tao...Bọn bây phải chết...Σ(°Д°);!”

Twice dẫn đầu băng tội phạm xông tới, hắn rút từ sau lưng ra một cây thước sắt định chém về phía Todoroki.

“Biến đi...!”

Todoroki hét lớn, băng đâm từ dưới chân nhanh như cắt mọc thẳng lên trời, suýt chút nữa thì xuyên thấu cả người tên tội phạm.

Hắn giật mình, bờ mông mát lạnh, nhìn lại thì thấy quần áo đã bị dính một mảng lớn băng. Nếu không phải lui về kịp thời, thì có lẽ đã hóa thành một tòa điêu khắc sông động rồi.

Xoẹt ~~~

Ông tiêm giác cảm không biết ở đâu bay tới, bắn thẳng ngay mặt Midoriya.

Thằng nhỏ chặt vật nghiêng đầu tránh né, thì đưa con gái duy nhất trong ba tên tội phạm, về mặt cường nhiệt lao đến.

“Tui là Toga nè...Izuku -kun...𐄂(°▽°)𐄂...!!!”

Con ả nhảy chồm lên, đè Midoriya xuống đất, cười hớn hở như thể bắt được vàng, tay trái móc ra một con dao bầu vẫn còn dính máu, chính là cái hồi nãy đã đâm Asui, toét miệng nói:

“Tui nghĩ là cậu sẽ đẹp trai hơn nhiều...Khi người đầy máu đấy, Izuku -kun...(°▽°)!”

Trước ánh mắt kinh hãi của Midoriya, Toga giơ con dao lên, chỉ một giây nữa thôi, con ả sẽ thọc xuống không thương tiếc.

“Tránh xa bạn tao ra... (𐄂𐄂𐄂𐄂)𐄂!” - Shoji bật người tới, sáu cánh tay giả vung mạnh, giăn dừ quất bay Toga.

Bốp!

Toga lộn mào vài vòng mới trụ người được, ả cúi thấp đầu, không ai nhìn thấy được thần sắc của ả ra sao, chỉ nghe thanh âm chuyển biến một trăm tám mươi độ từ con nhỏ tội phạm, “Là thế sao...!”

“Muốn cản trở ta...(- -)...Mặc dù ngươi không phải gu của ta...” - Toga siết chặt con dao lại, ngẩng đầu, hai con người lóe lên từng tia sát ý, “Nhưng ta sẽ chém ngươi... (▶.◀)!”

“Midoriya...Con ả kia nghiêm túc rồi...Cậu chuẩn bị nhắm mắt lại nhé...”

Xuy ~~~

Khói tím bồng bốc lên vờn quanh cái hồ cách họ không xa, Mr. Compress vuron người đứng đấy, tới gần Dabi nói, “Đi thôi...Hàng tới rồi...!”

“Vậy sao...Có Bakugo đó chứ...?!”

“Tất nhiên...ㄟㄟㄟ !”

Mr Compress cười cợt, đưa tay vào túi áo, mặt hắn chợt cứng lại...Bởi vì trong túi hai viên bi, biến mất.

Cùng lúc ấy, quan sát thấy biểu lộ của tên tội phạm, Shoji chợt hét to, “Todoroki, chuẩn mau...Tớ lấy lại được thứ mà hắn khoe khoang từ nãy giờ...!”

“Ha haa...Không hổ danh là sáu tay...Mày cuốn nó nhanh đấy...!”

“Cơ mà, tụi bây nghĩ tụi bây đi được sao... (— — —)!”

“Nhắm mắt lại hai người...!”

Shoji không thèm quan tâm đến tên tội phạm đầy giễu cợt giọng nói, gầm lên, sáu cánh tay giả chợt phân biệt quăng ra năm món đồ, hướng về phía lũ tội phạm phóng tới.

“Cái gì... 𐄂(°▽°)/?!”

Twice giật nảy mình, theo bản năng vuron tay ra chop lấy, bắt chợt, ba viên trong đó kêu răng rắc, và “Oành ~~~~”

Ánh sáng mãnh liệt chói lòa cả khu rừng tối đen như mực.

Chính là Flashy Grenade - Lựu đạn chói của Momo đưa cho thằng nhóc dùng để phân tán chú ý của bọn tội phạm

Mà bây giờ, chúng mới được sử dụng

Hai viên bi màu đen còn lại, xuất hiện ngay trên đầu Dabi đâm người, rồi nổ bung ra, hóa thành hai tấm lưới hợp kim bao phủ lấy bốn tên tội phạm

“Đi thôi...Midoriya, Todoroki...!”

“Age of Ice Berg!”

Todoroki dựng ngay một bức tường băng lớn chặn đường tiến của lũ tội phạm.

Thế lực của nó cũng đã tiêu hao không nhỏ, chẳng thể nào phóng thích uy lực lớn chiêu số như ban đầu được.

Nhìn đang che mắt thống khổ ác nhân, đồng thời bị khống chế lại bởi Lưới Cạm Bẫy, ba thằng nhóc mừng khắp khỏi, lao về hướng ngược lại thoát thân.

Mục đích của tụi nó, là để giải cứu, không phải chiến đấu.

Bây giờ đã thành công, thì cần phải chạy ngay...

“Còn lâu mới để tụi mày tẩu thoát...(- -)!” -Dabi lạnh lùng nâng tay, lửa cháy hừng hực đốt rách tấm lưới, lại nhắm Todoroki đám người chuẩn bị phóng thích sức mạnh.

“Khoan...Không cần nóng thế...” - Mr Compress đưa tay ngăn cản hắn ta, “Nhìn kia!”

Một bên rừng cây, to lớn thân ảnh chậm rãi bước ra.

Midoriya ba người trông thấy hắn ta, co rút con mắt lại sợ hãi, “Là Noumu...ㄟ_ㄟ!”

“Lối này...”

Todoroki xoay người chuyển hướng, bắt chợt, một cái khác khổng lồ màu tím khói đen đột ngột hiện lên ngay trước mặt tụi nó.

“Kurogiri của Liên Minh Tội Phạm...ㄟoㄟ?”

“Không thể nào...”

Nhưng hắn ta có vẻ chẳng hề quan tâm tới Midoriya đám người, chỉ nhìn mấy tên tội phạm kia và nói, “Đã được năm phút kể từ khi thông báo...Đi thôi, Dabi!”

Ba thằng nhóc trở mắt nhìn Toga cùng Twice nhảy vào cái lỗ đen và biến mất.

Và phía bên kia, Mr Compress cũng đang định đi vô cánh cổng không gian.

(Lũ tội phạm bỏ cuộc và rời đi...???)

Midoriya vừa mừng vừa lo.

Bọn chúng dường như không thèm quan tâm đến chiến lợi phẩm đã bị đánh cắp.

Nhưng sự thật là, mọi chuyện, đơn giản như vậy sao?!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 209: Mục tiêu chân chính (2)

“Mister...Chúng ta vẫn chưa lấy lại được mục tiêu cơ mà...(~.~)?! ”

Dabi cau mày hỏi, không hiểu đồng bạn mình đang bàn tính cái gì.

“Ha...Có vẻ như bọn chúng mừng quá định bỏ chạy...Nên theo đạo đức nghề nghiệp, tôi quyết định tặng chúng một món quà...♣(¬_¬)♥!”

Quà tặng...(0~0)...?!

Midoriya ba người vừa nghe xong, liền cảm thấy không ổn.

Quả nhiên, Mr Compress đưa tay lên gỡ xuống mặt nạ của mình, vừa gỡ, hắn vừa nói, “Một trong những thói quen cơ bản của ảo thuật gia...”

“Khi mà ta đang phô trương cái gì đấy...Thì có nghĩa là, ta đang muốn che giấu ý nghĩa chân chính của nó...Như vậy này...(°▽°)!”

Hắn ta thè lưỡi ra, giọng nói đầy sự chế giễu.

Mắt thường có thể thấy được hai viên bi tròn tròn sáng loáng, thấp thoáng bóng hình nhỏ xíu của Bakugo và Tokoyami trong đó.

“Không lẽ nào...☹️☹️!”

Midoriya và Todoroki đồng thời thất thanh la lên, hai mắt nhìn về phía viên bi Shoji đang cầm.

Tách!

Mr Compress búng ngón tay một cái.

Hai viên bi đột ngột chói sáng, tức thì, hai khối băng to lớn xuất hiện thay thế vào vị trí cũ, đánh rầm một tiếng trên mặt đất.

“Băng của mình...☹️☹️!” - Todoroki giật mình kêu to.

Từ lúc nào, tên tội phạm đã kịp thời đánh tráo vật thể và lấy băng đầm do cậu tạo ra để đánh lừa thị giác họ cơ chứ.

“Cũng một phần nhờ may mắn đấy, thằng nhóc Băng - Lửa...”

“Cái tường băng khổng lồ của mi tạo chỗ che chắn thuận lợi cho tao thực hiện một loạt kế hoạch thú vị này, cất đồ giả vào túi áo rồi tặng nó lại nhìn tụi bây hí hửng mang đi...Nghĩ lại thật là buồn cười đấy...☹️(￣ー￣)☹️!”

“Khốn kiếp...Năng lực quý giá của hần, cái gì đều nên được sao...☹️☹️!”

Shoji hòa Midoriya và Todoroki bắn người xông đến chỗ của Mr Compress, nửa người hần đã dần chìm vào cổng không gian.

“Chúc các người may mắn lần sau nhé...”

“Đợi đó... (ノ益益)”

“Và giờ...Cho ta xin phép được hạ màn chương trình này...”

~~~~ Chiu ~~~~

Mr Compress còn chưa nói hết câu, một luồng laser trắng bạc cách đó không xa bỗng bắn tới, phá nát chiếc mặt nạ giả dối của hần, đồng thời đánh bật tung trong miệng hai viên bi của tên tội phạm.

“Khục...”

“Aoyama-kun...(T.T)”

Cả ba thằng nhóc mừng rỡ kêu lên, người vừa sáng tạo cơ hội cho tụi nó, không ai khác ngoài Aoyama Yuga.

Thanh niên điệu đà đã núp lùm từ đầu trận đến giờ, chỉ để tung một đòn quyết định như vậy.

Todoroki và Shoji, chớp ngay lấy cơ hội trời ban này, dồn hết sức phóng tới chớp lấy hai viên bi đang văng ra.

Crắc~~~~

Midoriya cũng nỗ lực lao tới, nhưng hai cánh tay nó vang lên tiếng kêu nứt vỡ, khiến thằng nhóc đau đớn té quỵ trên mặt đất.

Póc!

Shoji sáu cánh tay quơ loạn xạ, cực kì dễ dàng bắt được một viên bi tròn.

[Bắt lấy nó...!]

Todoroki trong lòng gầm thét, chỉ còn cách một centimet nữa là vươn tới, cổng không gian tối kịt trước mặt, đột ngột thò ra một bàn tay tím thẫm đầy vết xước, hất văng đi thân người Todoroki, khiến thằng bé chỉ biết trở mắt nhìn hần ta lấy đi viên bi đang giữ một người bạn của nó.

Dabi!

Tên tội phạm nhếch miệng cười, ánh nhìn đầy chế giễu, thị thảo

“Thật là đáng tiếc nhỉ...Todoroki...Shoto...(￣ー￣)”

Oành!

Todoroki mất đà té lộn nhào mấy vòng lên mặt đất, khói bụi bốc lên mù mịt.

“Xác nhận đi, giải phóng chúng...”

“Chuyện này rốt cuộc là sao...▶_◀!”

All Might nổi giận hỏi.

Ông làm sao có thể không giận được chứ.

Bởi vì hiệu trưởng Nenzu đã đảm bảo đợt tập huấn trại hè ở diễn ra ở một địa điểm bí mật, thêm vào đó, chữa trị cơ thể thực sự quá cấp bách, nên All Might mới không thể không ở lại U.A

Nhưng nếu biết chuyện này xảy ra, thì chắc chắn ông không đòi nào ngồi ở nhà chờ chữa trị.

Phải biết, truyền nhân của One For All, hi vọng kế tục Biểu Tượng Hòa Bình từ ông, Midoriya, còn đang tập luyện ở đây.

Mà kể cả khi thăng nhóc không phải là truyền nhân của ông đi chăng nữa, thì trách nhiệm của một người thầy, là phải đảm bảo an toàn cho học trò.

Hitomi bên cạnh, đôi mắt lúc này toát ra lửa giận ngút trời. Nhưng lý trí nói cho cậu biết, trách lỗi kẻ khác, không làm nên chuyện. Huống hồ gì, trong cõi u minh cảm ứng, Momo hẳn là vẫn bình an.

Nguyên Điểm gắn kết với khí vận.

Đặc biệt là những người thân, người quen của cậu, thì càng có mối liên hệ vô cùng chặt chẽ, tuy không nhìn thấy mặt, nhưng sợi dây ràng buộc vô hình đó chưa bao giờ biến mất.

Vấn đề lúc này là, xử lý mọi chuyện thế nào đây?

Cậu đưa mắt sang nhìn All Might, ông lắc đầu, thờ dài ngồi xuống, “Xin lỗi, hồi này tôi có hơi nóng này...Nhưng mà, tập kích học sinh...Không thể tin nổi...Làm sao chúng có thể cơ chứ...(ㄉ. 益 ㄉ)”

“Đầu tiên cần phải bình tĩnh...!”

Nenzu sen-sei bắt hai tay sau lưng quay người nói.

Nếu ai quen thuộc ông, thì ắt hẳn sẽ biết, đây là tư thế nghiêm túc cực kì của hiệu trưởng khi sắp sửa xử lý một việc trọng đại.

“Chúng ta sẽ đến địa điểm cắm trại ngay lập tức, cần ổn định tinh thần học sinh, sau đó hỏi thăm kỹ càng tình huống...Có lẽ, âm mưu của chúng, không chỉ dừng lại như thế này...(▶. ◀)”

“Bỏ một cái giá lớn để tìm hiểu đồng thời tập kích học sinh...Hừ...~~~~”

Năm phút sau, sân trường đổ phành phạch xuống một cái phi cơ chuyện dụng.

Cả Hitomi và All Might nếu bàn về tốc độ thì hơn xa cái trực thăng này, tuy nhiên bắt đắc dĩ là hai người đều chẳng biết đường để tới chỗ cắm trại, nên đành sử dụng máy bay.

Cả Recovery Girl và hiệu trưởng cũng lên đường chung với họ.

Các giáo viên còn lại sẽ coi chừng U.A.

Cuộc tấn công của Liên Minh Tội Phạm, là một hồi chuông báo động giành cho họ.

Biết đâu chừng, một ngày nào đó, lũ ác nhân kia, sẽ chính diện tấn công vào tường học...

Và nếu viễn cảnh ấy xảy ra, chỉ sợ, đó sẽ là một hồi hắc ám nào động...

Một hồi tai nạn đủ để rung chuyển toàn bộ xã hội anh hùng!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 210: Mục tiêu chân chính (3)

Mười phút sau, All Might, Hitomi, Nenzu hiệu trưởng và Recovery Girl đã có mặt tại hiện trường.

Khi họ tới nơi, toàn bộ cánh rừng đang bốc khói xi xèo, bởi vì hai cái trực thăng cứu hỏa đang tưới nước gấp rút trên không trung.

Tên ác nhân Dabi năng lực không thể nào thiếu đốt mạnh mẽ như thế, nhưng bởi vì rừng cây, cho nên thể hòa phóng đại, bắt đắc dĩ phải điều động chuyên cơ mới có thể dập tan vụ cháy được.

Ngoài ra, hàng chục xe cảnh sát và xe cứu thương đều đến để cứu trợ học sinh gặp nạn.

Bốn người có chút chết lặng khi nghe thông báo của cảnh sát thông kê sau khi tội phạm tập kích.

Tổng cộng ba mươi chín học sinh.

Mười lăm người đang bất tỉnh và trong tình trạng nguy hiểm vì hít quá nhiều khí độc của tên tội phạm, trong đó có các gương mặt tiêu biểu của lớp 1-A như Jiro, Koda và của lớp B như là Tetsut Tetsut.

Mười một người khác bị thương vừa và nhỏ.

Mười hai người khác bình yên vô sự.

Và, một học sinh đã mất tích cùng với một anh hùng chuyên nghiệp khác trong nhóm Pussy Cat.

Cô gái đó, gọi là Rag Doll.

Năng lực Tìm Kiếm.

Một cái thiên hướng phụ trợ hơn là chiến đấu anh hùng.

Việc cô biến mất không rõ sống hay chết, khiến người ta lo âu thấp thòm.

Một người khác trong team Pussy Cat, Pixie Box, cũng gánh chịu chấn thương nặng nề và đang hôn mê.

Ba tên tội phạm đã bị bắt giữ, bao gồm Moonfish, kẻ sát nhân hàng loạt với năng lực Răng Kiếm, Muscular, Cơ bắp khát máu và tên đã sử dụng khí ga độc Mustard.

Chỉ ba tên này là bị tóm, còn những ác nhân khác, đều đã bỏ trốn.

Bọn chúng được trói bằng loại dây đặc biệt chuyên áp chế sức mạnh của năng lực, bởi vậy không cần lo lắng vấn đề xổng chuồng một lần nữa.

Hitomi cũng gặp được Momo.

Cô bé vẫn bình an, đúng như cảm ứng của cậu.

Momo ôm chầm lấy Hitomi khi gặp, cũng không khóc hay biểu lộ sợ sệt gì cả.

Chỉ đơn giản dụi đầu vào ngực bạn trai mà thiếp đi một hồi.

Tối hôm nay, cô bé đã hành động như một người hùng đích thực.

Mặc dù không phải chân chính chiến đấu, nhưng đánh lạc hướng tội phạm bằng trí tuệ và năng lực của bản thân, cứu giúp bạn bè đang gặp nguy hiểm, đều là trách nhiệm của một anh hùng chân chính.

Cô bé dường như đã trải qua lần nữa lột xác, hành động, cử chỉ và lời nói trở nên mạnh mẽ và độc lập hơn nhiều.

Hitomi biết, trong thâm tâm Momo luôn muốn phụ tá cho mình, mà không phải lần nào cũng đứng bên cạnh và nhìn cậu chiến đấu.

Cuộc tập kích tội phạm lần này, cứ coi như là cái may ở trong cái rủi đi.

Dẫu rằng, điều may mắn ấy, có lẽ, Momo thực sự không hề muốn.

Cô nhóc nhỏ giọng kể lại cho Hitomi mọi chuyện khi hai đứa về đến nhà.

Ông bà Yaoyozoru tiếp tục bị một phen hú hồn hú vía, nhưng thấy hai đứa bé không hề hấn gì, nên cũng không làm to chuyện ra.

Kì cắm trại tập huấn đã chấm dứt, nhưng âm mưu của lũ ác nhân, và dư âm sau vụ đột kích này, chỉ là khởi đầu mà thôi.

Sóng gió, vẫn đang ập ụp, chỉ chờ thời cơ ập đến!

...

Ngày tiếp theo~~~~

Vốn dĩ là một ngày đẹp trời, nhưng tựa hồ có u ám kìm nén khó nói nên lời.

Vốn dĩ yên ắng U.A, giờ khắc này, lại náo nhiệt vô cùng.

Tính đến hàng trăm người, có cả dân chúng, thợ chụp ảnh, phóng viên...Đường hội tụ tại U.A

“Tôi đến từ Yomimuri -TV...!”

“Tôi đến từ tờ báo Silver Cracker...!”

“Tôi là biên tập của phòng thông tấn Daily...!”

“U.A cao trung có lời tuyên bố chính thức nào muốn đưa ra không ạ...?!”

“Các người định giải quyết như thế nào với gia đình các nạn nhân đây...!”

“Chúng tôi yêu cầu một lời giải thích...Quý thầy cô và ban lãnh đạo của U.A...!”

Bọn họ la ó ngay trước cổng trường, hòng chiếm lấy được tin tức mình muốn.

Những cánh nhà báo này, đôi khi là anh hùng, dám đưa công lý ra sự thực, nhưng nhiều lúc, họ cũng chính là kẻ dẫn đầu phá hoại, gây nên khủng hoảng cho xã hội, bởi vì tin tức nghề nghiệp không chính thống.

Tất nhiên, ở thế giới anh hùng, các bài báo đều được kiểm duyệt khá chặt chẽ, mặc dù đôi khi không thiếu chỉ trích lên hiệu suất làm việc của những anh hùng chuyên, chung quy lại, vẫn có một phần tác dụng.

Mặc kệ bên ngoài đang hết sức ồn ào, âm ỉ, nội bộ U.A ngược lại yên tĩnh dị thường.

Cũng bởi vì họ là Pro Hero, kinh nghiệm dày mình, cộng thêm từ đầu niên học đã phải dính không ít scandal từ phía báo chí, nên mới có thể bình thản tiếp nhận mà bản luận đưa ra giải pháp.

Bàn vuông ngày ấy lần nữa tụ tập đông đủ giáo viên.

Phòng họp bên trong, ngồi kín người.

Midnight, Present mic, Nenzu, Ectoplasm...Thần sắc cực kì nghiêm trọng, bởi lẽ, Liên Minh Tội Phạm vừa mới giáng cho họ một cái bạt tai nặng nề.

Ai nấy đều cảm thấy hổ thẹn, không chỉ vì lời mỉa mai, mà còn một phần do trách nhiệm của họ.

Ngồi chính giữa ghế to, Nenzu hiệu trưởng gõ gõ bàn trầm giọng nói:

“Học sinh chúng ta bị tấn công ngay trong khóa huấn luyện đào tạo nhằm chống lại tội phạm..Đây chính là sự thất trách của hội đồng trường...(-.-)!”

“Chúng ta từng lo ngại về việc gia tăng số lượng tội phạm...Nhưng sự thật chứng minh rằng, tất cả đã quá ngây thơ!”

“Lũ tội phạm..Vốn dĩ đã bắt đầu cuộc chiến từ trước rồi...▶.◀!”

“Ngay lúc đầu, khi mà chúng mở cuộc đột kích USJ, đáng lẽ, tôi phải nhận ra điều đó sớm hơn mới đúng...!”

“Một thế lực tà ác đang mưu đồ bí mật để phá đảo xã hội anh hùng này...(0-0)!”

“Nhưng dẫu có biết trước, thì ngài nghĩ liệu có thể ngăn chặn được không?!”

Midnight nhú mày nói, “Những cuộc tấn công dồn dập và trái đều, tựa hồ gây hấn với hàng loạt anh hùng chuyên...Trong lúc All Might đang đứng ở đỉnh và hầu hết các băng đảng tội phạm đều phải co đầu rút cổ...!”

“Điều này có nghĩa là sao...(0~0)...?!”

“Chúng ta đã quá chủ quan...Ngay cả trong thời kì hòa bình...!”

“Và chưa kể, một điều mà tôi đang băn khoăn...Liệu rằng..Bọn chúng, còn đang suy tính gì...!”

“Dù có là gì, thì chúng ta sẽ không nhượng bộ nữa...!” - Ectoplasm bình tĩnh nói, hai nắm tay của ông xoa xoa rồi bóp răng rắc, “Đã đến thời điểm phản công rồi đó (ノ彡彡ヾ)! ”

....

Bệnh viện trung ương Dagoka!

Khu vực cấp cứu!

Hitomi, Kaminari, Kirishima, Momo một đám người, toàn là học sinh lớp 1-A, đứng nghiêm trang trước cổng ra vào.

Ước chừng năm phút sau, một cái mặc áo trắng bác sĩ đi ra, nhìn tụi nó gật đầu nói, “Ồn rồi, mấy đứa có thể vào thăm bệnh nhân...Nhớ đừng làm ồn đấy!”

“V N G!”

Cả đám đồng thanh trả lời, nhẹ bước đi vô.

Lớp của tụi nó, bị ngộ khối độc cùng với chấn thương chỉ có vài người, nhẹ là Asui và Koda, mà chảy máu nặng hơn tí thì là Uraraka, còn lại nằm giường hôn mê bất tỉnh chỉ có hai thành viên, Midoriya và Jiro.

Jiro vốn hít quá nhiều khí độc, dẫn đến cơ quan nội tạng và hệ thống hô hấp không cách nào bài xuất độc tố ra ngoài, do đó lâm vào hôn mê cấp độ sâu.

Tình trạng của cô nàng, chỉ có thời gian dài trị liệu cùng tự nhiên đào thải chất độc của cơ thể mới bình phục lại. Mặc dù trạng thái ngủ say sẽ kéo dài, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.

Người thực sự nguy kịch, là Midoriya.

Theo lời thông báo của bác sĩ trông coi nó, thì Midoriya bị chấn thương về cả mặt thể chất lẫn tinh thần.

Cạch cạch!

Kaminari gõ hai tiếng tượng trưng, rồi đẩy cửa đi vào.

Thấy Midoriya mở mắt, nó mừng rỡ kêu lên, “Cậu tỉnh rồi hả...Mọi người...Midoriya tỉnh lại nè... ^o^!”

“Vô liên...Đội xù...!”

Cửa tức thì được đẩy rộng hơn, mười mấy con người cùng chen chúc đi vô phòng.

Sato cướp lời nói trước, “Biết không thanh niên, lần này lùm xùm lớn đó...Trường chúng ta vài ngày vừa qua lên báo rầm trời luôn... (∼.∼)!”

“Đúng vậy...Còn nhiều hơn cả vụ USJ nữa... (-.-)!”

“Thôi dẹp những cái mệt mỏi kia qua chỗ khác...Midoriya, tụi này hùn tiền vô mua trái dưa bự cho cậu cậu nè... $\geq \infty \leq$!”

Mineta đầu nâng một trái dưa bở vàng thơm to bằng ba nắm tay người bình thường. Mặt cười toe toe nhìn Midoriya nói.

Hitomi đứng lặng yên một bên nhìn chăm chăm thẳng bạn không nói gì.

Cánh tay trái và tay phải của Midoriya đều bó bột, nhưng cánh tay phải bị thương nghiêm trọng nhất, ban nãy cậu mới nhìn qua tờ chẩn đoán của bác sĩ, độ tàn phế của cánh tay này, so với những lần khác, giống như là đứa nhỏ gặp trung niên vậy, hoàn toàn không cách nào so sánh.

[Bộ dáng Midoriya...đường như tinh thần trùng kích còn lớn hơn cả thể chất...(-.-)!]

Cũng dễ hiểu thôi, từ đầu học kì đến giờ, dù có không chú ý đến mấy, thì mối quan hệ giữa Midoriya và Bakugo vẫn luôn là tâm điểm của cả lớp.

Phải nói sao nhỉ, rất đặc biệt.

Thế nên bây giờ, Midoriya hẳn là đang mặt cười mà lòng không cười, nội tâm đau đớn lắm.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 211: Mục tiêu chân chính (4)

Tokoyami trầm mặc thấp tiếng nói, “Cũng lỗi tại tôi, nếu không mất không chế, thì có lẽ đã chẳng gây phiền toái cho mấy cậu... (._.)!”

“Đừng nói vậy...Lỗi một phần ở mình nữa... (-.-)!”

“Mà mọi người đều có mặt ở đây hả... (o,o)!”?

Midoriya tò mò nhìn quanh hỏi.

Bầu không khí đột nhiên trở nên yên tĩnh lạ lùng.

Vài giây sau, Lida bước lên, thấp giọng nói, “Cũng không phải toàn bộ, Midoriya -kun...Jiro và Koda vẫn còn đang chờ điều trị...Ngoài ra thì...ㄟ ㄟ !”

“Bakugo đã mất tích...Lớp chúng ta chỉ còn mười chín người mà thôi...(0-0)!”

Todoroki thẳng thừng nói, bên cạnh Ashido mặt mày tái mét, chỉ sợ Midoriya vừa mới tỉnh giấc lại bị thẳng bạn nừa băng lửa nói kích thích tâm thần.

Midoriya cúi đầu im lặng, nhưng bả vai run run đã nói lên tất cả.

Nó ngược mắt nhìn trần nhà, mồm hời sau khe hở miệng, thanh âm thẫn thờ, “All Might...Chú ấy từng nói rằng, chú không thể cứu được những ai nằm ngoài tầm với của chú...(._.)!”

“Chính vì vậy, chú ấy luôn cứu giúp tất cả nạn nhân trong tầm tay của mình...”

“Bakugo không vượt quá tầm kiểm soát của tớ, đúng ra tớ phải cứu được cậu ấy mới đúng...(^;_ ;^)!”

Từng giọt nước mắt đã lăn trên gò má ngăm đen đầy tàn nhang của thằng nhỏ, Midoriya nói chuyện, mà cứ như đang phát tiết sự phẫn nộ của bản thân. Và đối tượng phát tiết ấy, không ai khác ngoài chính nó.

Nắm tay siết lại, bóp chặt tại thành giường, Midoriya nghẹn ngào nói, “Sức mạnh của tớ đang sở hữu...Mục đích tồn tại, chính là vì hỗ trợ người khác...”

“Tại sao cơ chứ...Tất cả những gì thấy Aizawa nói về tớ đều đúng...Một thằng chỉ chạy loanh quanh sau khi tàn phế, gánh nặng của người khác...(ToT)?!”

“Rốt cuộc, tớ chỉ có thể cứu được Kota...(T-T)!”

Mấy đứa kia nhìn ghen hòng trân trối, tụi nó thiệt tình không biết nói gì để nguôi ngoai tâm tình của Midoriya lúc này.

Đột nhiên, một thanh âm mạnh mẽ vang lên, giống như hồi chuông trấn an tâm trạng mỗi người.

“Không phải lỗi của cậu, Midoriya...(´・ω・`), !”

Mấy đứa lớp 1-A giật mình, quay đầu nhìn, thanh niên đang nói, là Hitomi.

Cậu bước lên cạnh thành giường, vỗ nhẹ vai thằng bạn trầm giọng, “Chẳng phải an ủi, hay là hối hận gì, Midoriya...Tớ chỉ nghĩ cậu phải hiểu thế này, đối thủ tại trại hè, là một kẻ vượt trên đẳng cấp của các cậu...”

Hitomi đưa mắt quét quanh một vòng, “Là toàn bộ, cả lớp 1-A và 1-B...Kể cả hai anh hùng chuyên... ~ ~!”

“Hai anh hùng chuyên, Aizawa sen-sei và Vlad sen-sei, không đùa chứ, Kizari...(0.0)?!” -Mineta giật mình hỏi.

Hitomi hướng ánh mắt xa xăm, nhẹ giọng đáp:

“Liên Minh Tội Phạm là kẻ chủ mưu, và chúng ta biết, Shigaraki là kẻ đứng đầu, nhưng mọi người nghĩ, hẳn ta hoàn toàn bày ra tất cả mưu kế ghê gớm vậy sao...▶ _ ◀?!”

“Thử xem xét lại, trại hè đại điểm hoàn toàn là bí mật, bằng cách nào chúng biết được vị trí cụ thể, đồng thời nắm giữ hành tung của cả nhóm, kể cả dân chuyên như Aizawa và Vlad King sen-sei cũng không bị lừa gạt, một tên tội phạm chẳng khác gì độ tuổi của tụi mình, mọi người nghĩ, hẳn ta có thể dày dạn kinh nghiệm hơn các thầy cô sao...(0-0)?!”

“Không lẽ...” – Kirishima giật nảy người kêu to, “Cậu định bảo rằng các giáo viên...ㄟ ㄟ???”

“Sai...(-_-)...!”

Hitomi lắc đầu, gạt ngay cái ý tưởng điên rồ trong đầu Kirishima, “Sen-sei đám bọn họ chắc chắn sẽ không làm việc đó...”

“Lý do cần nói rõ ở đây...”

“Dẫu giáo viên xảy ra vấn đề...(-_-)!” – Hitomi gằn từng chữ, “Tiết lộ bí mật mà chỉ có một số lượng ít ỏi có thông tin, chính là một hành động ngu ngốc, nếu đặt tình huống giả sử một trong những giáo viên thật sự là mật thám của tội phạm, thì đồng nghĩa với chúng đã quyết tâm chặt đứt một cánh tay đắc lực tại U.A. Với một kẻ đã cất công bày ra một kế hoạch lớn đến vậy, tớ không cho rằng, hẳn cam tâm chấp nhận chuyện đó...◌ ◌ !”

“Hitomi-kun...Cậu nói thế, các sen-sei...có thể...là thiệt sao...◌ _ ◌ ”

Toàn thể lớp 1-A khuôn mặt lo lắng chăm chú nhìn Hitomi, cậu hạ thấp thanh âm nói, “Tỷ lệ ấy rất hiếm...Mặc dù mình đang nghi ngờ, nhưng tốt nhất là các cậu không nên để lộ ra...!”

“Bởi vì, Nenzu hiệu trưởng cũng đang cân nhắc chuyện này!”

“Cho nên, mọi người không cần quá lo âu...Gần nhất U.A sẽ bị điều động qua bên cảnh sát để kiểm tra và giám thị, hoàn toàn không có bất cứ cơ hội nào để tên nội gian tiết lộ bí mật!”

“VẬY còn điều thứ hai thì sao...(0-0)?” – Lida cau mày hỏi, “Cậu nói qua đây chỉ là giả thuyết thứ nhất thôi mà!”

Mọi người lập tức phần chấn tinh thần nhìn Hitomi.

Chung quy, không ai thích nghi ngờ thầy giáo đã dạy bọn họ suốt cả năm, những người có uy tín trong giới anh hùng lẫn giáo dục.

Giả thiết kế tiếp, hiển nhiên được các học sinh hướng tới hơn.

“Nó sao...(0-0)”

“Cái này đơn giản hơn nhiều...Đằng sau Liên Minh Tội Phạm, một kẻ luôn giấu mặt...Chính hắn đã chủ mưu cuộc tấn công, với năng lực của bản thân...!”

“Thiết tưởng, trong xã hội anh hùng hiện tại, siêu năng lực tìm kiếm tuy ít, nhưng không phải là không tồn tại...”

“Tỉ như Rag Doll của Team Pussy Cat...Bây giờ tung tích của cô ấy chưa rõ, nhưng lúc trước gặp mặt, ắt hẳn mọi người cũng biết Rag Doll có thể nhìn rõ tới đa một trăm người trong một phạm vi không nhỏ để có thể dễ bề kiểm soát các cậu cũng như cứu viện kịp thời nếu mọi người xảy ra vấn đề.”

“Cũng chính vì lẽ đó nên cô ấy bị bọn ác nhân tấn công đầu tiên, hòng phân tách lớp chúng ta, và lớp 1-B ra, sau đó bắt đi mục tiêu nhắm tới!”

“Nếu tên ác nhân kia có năng lực truy tung giống Rag Doll, thậm chí là phiên bản cao cấp hơn, thì việc đánh dấu một người trong số chúng ta, sau đó lần theo, và nhờ tên Công Dịch Chuyên- Kurogiri đưa đến nơi, thì cuộc tập kích sẽ trở nên vô cùng đơn giản!”

“Tất cả kế hoạch, bao gồm cả tên Noumu mà các cậu thấy, đều chứng tỏ mục tiêu chân chính của chúng xa xa không chỉ đơn giản là bắt cóc Bakugo...”

“Với một sự chuẩn bị kỹ càng cùng với cách biệt quá lớn về năng lực như vậy, các cậu còn có thể bình an trở về, đã là kết quả không thể tốt hơn...!”

“Ngay từ vụ tập kích ở USJ, bọn chúng đã gửi lời tuyên chiến đến xã hội anh hùng rồi...Chẳng qua là chúng ta chậm chạp chưa nhận ra!”

Midoriya vừa mở miệng định nói gì đó, Hitomi khoát tay cắt ngang cậu chàng, “Midoriya, người trong này làm tớ ngạc nhiên nhất là cậu đấy!”

“Ngạc nhiên, chuyện gì...(0,0)?!”

“Khả năng bùng nổ sức mạnh của cậu!” -Hitomi ngắn gọn trả lời.

Làm sao không ngạc nhiên được.

Hitomi đã từng đi qua tù giam “thăm hỏi” các tội phạm bị bắt giữ, tiện thể phân tích số liệu từng tên một.

Muscular, kẻ đã đánh tay bo với Midoriya khi thăng nhóc cố gắng bảo vệ một đứa con nít kêu là Kota.

Figure (nhân vật): Muscular

Race (chủng tộc): Nhân loại

LV (đẳng cấp) 1+6

Quirk: Super Muscle (LV3+4)

Đạt đến LV3 trung cấp, lại còn là cường hóa cơ bắp chủng loại này sức mạnh.

So sánh với All Might, thì hắn gần như là một phiên bản nhược hóa của ông.

Nếu hai người cùng ngang bằng cấp độ năng lực, thì chắc chắn sẽ có một trận chiến đấu cực kì khốc liệt.

Nhưng người thắng cuối cùng, vẫn sẽ là All Might.

Đơn giản, vì ông có One For All, một thứ năng lực mà Hitomi đến giờ còn kinh ngạc về khả năng của nó, giống như là All For One vậy.

Midoriya chiến thắng Muscular, kết hợp với thương tích trên tay, thì chắc chắn nó đã bùng hết sức. Tuy nhiên, tổn thương đến gân cốt hiện tại vượt xa những lần trước.

Điều đó có nghĩa, Midoriya, đã tung hết toàn bộ sức mạnh, không chỉ một lần, mà rất nhiều lần, thậm chí vượt quá giới hạn, mới có thể đánh bại Muscular.

LV4 công kích, không phải lúc nào cũng có thể đánh bại bên dưới đối thủ, đặc biệt là những kẻ chuyên về phòng ngự như Muscular.

Sức mạnh của hắn chưa chắc đã đạt đến LV3 trung cấp, nhưng lớp giáp chắc chắn đã tiếp cận LV3+7.

Hitomi im lặng, cũng không biết nên nói tiếp cái gì.

Kế hoạch của đám anh hùng chuyên và Nenzu sen-sei, cậu chẳng thể tiết lộ ở đây được, lộ thì mất linh, đặc biệt với một tên có nhiều siêu năng lực như All For

One.

Bầu không khí trong căn phòng vẫn cứ yên ắng, bất chợt, Kirishima lên tiếng, cắt đứt sự an tĩnh chết người này.

“Thế thì chúng ta đi giải cứu Bakugo đi...(´ω´)”

“Hả... ◯_◯???”

Nhất ngôn kinh thiên!

Một lời nói, chấn động nội tâm tập thể lớp 1-A.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 212: Mục tiêu chân chính (5)

“Kirishima... Thanh niên biết mình đang nói gì chứ... ◯_◯!?” - Kaminari trợn mắt há hốc suýt nữa thì hét lên.

“Đùa vậy không vui đâu, Kirishima... ◯_◯!” - Mineta có chút run rẩy nói, thẳng nhóc lùn nhất lớp thực sự đang choáng ngợp.

Nhưng hiển nhiên, đó chỉ là lời đánh trống lảng, bởi vì tụi nó biết, Kirishima từ trước tới nay, là một người hết sức nghiêm túc, thậm chí so sánh ngang với Lida.

Nhiệt huyết là không nói chơi, đặc biệt tại những thời điểm dầu sôi lửa bỏng như bây giờ. Khuôn mặt, thần thái của Kirishima, cho thấy thẳng nhóc hoàn toàn chắc chắn với những lời vừa nói của mình.

Tuy nhiên, giải cứu...loại chuyện này, không thể cứ nói là làm được.

Kirishima ngáp ngừng giãy lát, không nhìn Midoriya, mà quay đầu sang phía thẳng bạn tóc đỏ trắng và nói, “Thực ra, tớ và Todoroki đã suy nghĩ điều này từ hôm qua rồi...Nhưng mà, vẫn chưa quyết định được...Bởi vậy, nhân lúc mọi người ở đây, tớ muốn hỏi...”

“Yaoyozoru -san...Cậu có thiết bị có thể truy tung lũ tội phạm đúng không...(0-0)?!”

“Ờ... (0.0)!?...Đúng là như thế, sao cậu biết được...(v.V)...???”

Vụ lén lút tạo ra thiết bị truy tung, là thời điểm mà cô cho nổ lựu đạn chói tên Noumu của Liên Minh Tội Phạm, thả con chip siêu nhỏ dính vào lưng hắn.

Nhưng chuyện đây, cô được cảnh sát và All Might cận cận giữ kín không nên tiết lộ, ngoại trừ Hitomi ra thì chưa ai rõ ràng về nó cả.

Kirishima về mặt có chút ngưng ngừng nói, “Hôm ấy, mình và Todoroki đi vô bệnh viện, thì vô tình nghe được cuộc nói chuyện giữa cậu và phía anh hùng cho nên là...(-.-)!”

“Khục...!” -Lida ho nhẹ, cắt ngang cuộc đối thoại, “Nói như vậy, Kirishima -kun, cậu muốn nhờ Yaoyozoru -san tạo một cái mới truy tung thiết bị...ㄟ_ㄟ?!”

“Về cơ bản là thế!” - Kirishima đáp.

“Kizari -kun...Không phải cậu nói, cậu cũng rất thất vọng vì đã không ở trại hè vừa rồi sao...Nếu như cậu gia nhập, cộng thêm tớ, Todoroki, và khả năng truy tung nhờ Yaoyozoru -san...thì tỷ lệ thành công của chúng ta vẫn rất khả quan...!”

“Voi lại, cậu đã có đặc quyền tương đương với anh hùng chuyên mà, đúng chứ...Nếu âm thầm hành động, có cậu bảo lãnh, thì hành động của chúng ta, là hoàn toàn hợp pháp...(●_●)!”

Thẳng bạn tóc đỏ nói xong, hơi ngừng lại lấy hơi, nhìn chăm chăm Hitomi khiến cậu cảm thấy chút ít khó xử.

Kiến nghị của Kirishima, là không sai.

Và nếu làm đúng như kế hoạch, dẫu không cứu Bakugo, thì tụi nó cũng chẳng phải phạm pháp, vì có một đặc cảnh viên trông coi, chính là Hitomi.

Nhưng mà chuyện ấy, phong hiểm quá lớn.

Cậu cần phải cân nhắc.

Đúng lúc này, Lida đột nhiên chen ngang, giải vây cho Hitomi, thẳng bạn mắt kiếng to tiếng nói, “Chúng ta nên làm theo lời của All Might và cảnh sát mới phải...!”

“Đây là phận sự của các anh hùng chuyên nghiệp, không là thời điểm để các cậu thể hiện bản thân đâu, đồ ngốc...(ノ益益)”

“Đúng là Kizari -kun có thể, và cậu cũng có quyền hạn, nhưng chẳng lẽ vì chuyện ấy mà bắt Kizari chịu tất cả trách nhiệm cho cái kế hoạch điên rồ của cậu sao...(0~0)...Mọi người có nghĩ, nếu chúng ta thất bại, và gây ảnh hưởng đến quá trình giải cứu Bakugo, thì mọi chuyện sẽ thế nào đây...ㄟ ㄨ ㄟ!”

“Chúng tớ biết điều đó chứ... (๑~๑)” -Kirishima cúi gầm mặt, tuy nhiên vẫn lớn giọng đáp trả, “Nhưng mà, tớ không muốn tro mắt nhìn mọi thứ phát sinh và không thể làm gì...(^;_^)...Chờ đợi...Từ lúc bị tội phạm tấn công, cho tới lúc này, tớ chỉ biết nhìn và nhìn, chẳng khác gì một kẻ bắt tài vô dụng, thấy bạn bè bị bắt mà chẳng thể làm gì cả...(´_`””

“Thật vô tích sự...Nếu cứ mãi như vậy...”

“Kirishima này, sẽ đánh mất đi ước mơ vốn có của chính tớ...(ToT)”

Kirishima vừa hét lớn, vừa bóp chặt nắm tay, nước mắt hơi hoe đỏ lăn trên gò má của nó, rất nhanh bị thẳng nhóc lấy tay lau mắt.

“Bình tĩnh nào, Kirishima...⊙_⊙....Tụi mình còn đag ở trong bệnh viện đây!”

“Ủ...sẽ có cách giải quyết thôi...Đừng nóng vội...!”

“Không...(._)”

Kirishima lắc đầu, nó nhìn các bạn, hạ thấp âm thanh, thì thào, “Tớ biết...Mọi người nói đúng...Nhưng mà...”

Kirishia bất chợt xoay người, nhìn thẳng vào Midoriya, gần từng chữ, “Những gì cậu đã nói ban nãy...Midoriya, cậu vẫn còn chạm được...phải chứ...■_■!”

“Tớ...~”

Midoriya sững sờ, đột nhiên hiểu ra ý tứ của thẳng bạn tóc đỏ, nhưng nó trầm mặc thật lâu mà không lên tiếng.

“Tóm lại, kế hoạch của cậu, là nhờ Yao -Momo tạo trang bị, sau đó đi cứu Bakugo...” -Ashido một bên nhảy nhót nói, “Tranh cãi qua lại, mấy cậu không thấy vô ích sao...Đằng nào Yao -Momo chan từ chối, thì mấy cậu có biết vị trí của tội phạm đâu mà đòi đi cứu...(.-. -)”

“Vội lại, theo quan điểm cá nhân, thì mình nghĩ là không nên!” -Ashido bổ sung một câu, ngay tức thì, Asui gạt đầu cái rụp, “Mina-chan nói đúng đó...Làm như vậy, tựa hồ đã vượt quyền rồi...Kể cả mượn sức Kizari -kun đi chẳng nữa...Thì mình vẫn cho đó là hành động phạm pháp...”

“Ừmm...Ồmmmm...Tui nghĩ bọn mình giao lại nó cho All Might và các dân chuyên thì thích hợp hơn...(o o)” - Aoyama nhỏ bé góp ý.

Kirishima nhìn cả bọn gần hết đều phản đối kiến nghị của mình, lòng cảm thấy phẫn nộ, đồng thời bất đắc dĩ.

“Chút nữa ra nói chuyện riêng với tớ...Kirishima!”

Hitomi bỗng nhắc chân lên trước, vỗ vai thẳng bạn nhỏ giọng nói, “Đừng bàn luận vấn đề ở đây...!”

Kirishima ánh mắt trở nên phần chấn hơn hẳn, hướng Todoroki gạt đầu, chào Midoriya một cái rồi rào bước đi ra bên ngoài.

Lida nhìn chăm chăm cậu, vẻ không tin nổi, lắp bắp, “Kizari -kun...Không lẽ cậu định...”

“Đừng phán đoán lung tung...!”

"Tớ hiểu cảm xúc của cậu...Tuy nhiên không nên áp đặt vào người khác điều đó, Lida à!"

Hitomi nhận ra tâm trạng của Lida hiện tại, nó cũng đang giằng xé dữ dội với kế hoạch của Kirishima, thậm chí, trong mắt cậu ta còn giống như đang hồi ức lại quá khứ nào đó đau khổ lắm vậy.

[Rất có thể là vụ Hosu...(~ ~)...!] - Hitomi thầm nghĩ bụng, chỉ có vụ đó mới có thể ảnh hưởng tâm tình của Lida nặng nề đến thế, bởi vì bình thường trạng thái, ắt hẳn thanh niên kia sẽ không to tiếng như vậy.

[Có điều, Việc làm của Todoroki, và Kirishima, chưa hẳn là vô nghĩa đâu, Lida à...Cậu quá xem thường sức mạnh của mọi người rồi đấy!]

Cạch!

Cửa phòng bật mở, bác sĩ chuyên khóa đi vô, là một cái trung niên đầu tóc bù xù, gãi gãi tay nói, “Xin lỗi vì sự bất tiện...Nhưng đến lúc cho Midoriya kiểm tra sức khỏe...Mấy cháu ra ngoài giùm cho!”

“Vâng!”

Lớp 1-A lục tục rời đi, tụi nó ngóng đầu nhìn Kirishima và Todoroki theo chân Hitomi, Momo hai người lên xe chạy mất hút, có chút thần thờ, lại lo lắng.

Đặc biệt là Lida, đôi mắt của thẳng bạn lóe lóe sáng sau cặp kiếng dày cộm.

...

Nhà Yaoyozoru, sân vườn sau!

Hitomi, Momo, Kirishima và Todoroki.

Bốn người ngồi quanh bàn tròn, bầu không khí có chút im lặng.

Hitomi đứng hắng vai cái rồi nói, “Vô thắng vấn đề chính luôn nhé...Todoroki, Kirishima, mình sẽ để Momo tạo thiết bị truy tung giúp các cậu!”

“Thật hả...◦_◦?” - Kirishima sùng sốt kêu lên.

Nó cứ tưởng là sẽ nhận thêm một tràng thuyết giáo, một phen đấu mồm mỗi một rồi mới có thể thuyết phục Hitomi.

Nhưng bây giờ sao, hình như hơi dễ quá thì phải.

Momo cũng kinh ngạc nhìn bạn trai mình, cô bé không hiểu rõ lắm ý tứ của cậu.

“Tớ sẽ nói rõ ràng hơn...Momo có việc rất cần thiết phải đến Kamino, là khu vực thiết bị truy tung đã đánh dấu. Bên cạnh đấy...Khả năng rất cao, mấy cậu sẽ không tìm thấy Bakugo đâu...►_◄!”

“Hả...Vì sao...(0~0)?!” - Lần này là Todoroki cau mày hỏi.

“Đơn giản là nguồn tin...Tớ có nguồn tin riêng của bản thân...Các cậu không tiếp xúc được, không có nghĩa là tớ cũng vậy...!” - Hitomi ngừng một lát nói tiếp, “Theo điều tra, thì Liên Minh Tội Phạm hang ổ, có ít nhất là hai cái trở lên, và cái mà các cậu muốn theo dõi, gần tám mươi phần trăm, là nơi không có Bakugo...Mà là che giấu một thứ khác!”

“Thứ khác...(o.0)...Cậu nói cụ thể thêm đi...!”

“Còn nhớ kẻ Momo đã đánh dấu chứ...Noumu!” - Hitomi thấp giọng phun ra hai chữ, nhưng làm giật nảy mình ba người xung quanh.

“Ý cậu là...Lũ quái vật đó...☹_☹...???”

“Chỉ là tám mươi phần trăm, không nói chắc chắn được...!”

“Tuy nhiên, tinh thần là như vậy!”

“Còn địa điểm cụ thể che giấu Bakugo, chỉ những anh hùng cấp cao nhất và ngài cảnh sát trưởng mới rõ...Họ sợ có nội gian rò rỉ thông tin!”

“Và nếu đúng như tớ nói, thì Todoroki, Kirishima, trả lời đi, hai cậu còn muốn tiếp tục hay không...◦_◦?”

“Có!” - Hai thằng kia không hề nghĩ ngợi, lập tức thốt lên.

Chỉ vì một cái nhỏ nhoi thách thức, mà sợ hãi lui bước, thì trong lòng sẽ có bóng mờ.

Dẫu cho chỗ kia không có Bakugo đi chăng nữa, thì ít ra, với năng lực sở hữu, Kirishima và Todoroki hoàn toàn có thể che giấu thân phận mà trợ giúp đám cảnh sát đối phó với lũ quái vật.

P/S: Hôm nay lên chương trễ, vì bận, mà cx do tối đi xem AVG: Endgame mất 3h /lenlul

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 213: Mục tiêu chân chính (6)

Todoroki và Kirishima đi rồi, Momo mới khẽ kéo vạt áo của Hitomi, nghi ngờ hỏi cậu, “Hitomi – kun, cậu nói cần mình làm gì vậy...(o,o)?”

“Sơ Manila và viện mồ côi, Momo...Bọn họ cũng ở tại quận Kamino, cậu quên rồi sao...(-.-)!”

“Nhưng mà, theo như địa điểm trên bản đồ, thì vị trí cách chỗ viện mồ côi một trăm mét có hơn cơ mà...Chúng ta có phải lo xa quá không...(?.?)!”

“Thà thừa còn hơn thiếu!”

Hitomi lắc đầu nói, “Cứ coi như phòng hờ, vẫn tốt chán so với thời điểm xảy ra chuyện thực sự...Mà nếu như chỗ nhóm Todoroki định đi, là phân khu của lũ Noumu, thì cậu nghĩ, sẽ không có trận chiến nào sao...!”

“Khẳng định lúc ấy, chiến tranh lây lan, không chỉ giới hạn ở một khu vực Kamino đâu, rất có thể còn rộng hơn nhiều... ► _ ◄!”

Hitomi suy nghĩ rất nhiều, bởi vì, vụ Stain ở Hosu, chính là một ví dụ cảnh báo cho cậu.

Tội phạm vốn dĩ chưa đến sáu người, một tên sát nhân và ba, bốn con Noumu. Vậy mà vẫn gây náo loạn cho thành phố được, huống hồ gì, chỉ là một quận nhỏ như Kamino.

Cảnh sát cùng anh hùng phổ thông thực lực không đủ để đánh bại, mà nhiều nhất là cầm chân lũ quái vật đó thôi.

Thậm chí, chiến đấu có khi biến nó thành phế tích không chừng.

Nếu không phải có Endeavor, Hitomi và Edges Shot xuất hiện, thiệt hại có lẽ còn lớn hơn nữa.

Lũ Noumu mạnh mẽ, chỉ xét riêng về lực công kích thì còn chưa tới LV2+7, nhưng khả năng phòng ngự và sức khôi phục của chúng, có thể đạt đến LV3 hoặc hơn. Bình thường súng đạn và công kích không có bao nhiêu tác dụng với lũ quái nhân này.

Hitomi biết điều đó, bởi lẽ, lần vây quét sắp tới, sẽ là lần can quét bằng đẳng tội phạm cùng thanh trừ lớn nhất trong lịch sử mấy chục năm gần đây của Nhật Bản, có lẽ, là cả thế kỷ không biết chừng.

Cậu, không thể mạo hiểm!

An toàn của sơ và bọn nhỏ, không cho phép sơ suất và bất cẩn.

Nếu Hitomi tự thân đi, thì mọi chuyện dường như đơn giản hơn nhiều. Nhưng hư vô mờ mịt cảm ứng, mách bảo cậu rằng, không thể bỏ đi vào lúc này.

Bởi vậy, Hitomi mới thông báo cho Momo để cô bé gấp rút chi viện. Đồng thời có Kirishima và Todoroki hai thằng bạn giúp đỡ khi cần, mọi chuyện sẽ dễ dàng và nhẹ nhàng, kể cả khi có xảy ra chiến đấu đi chăng nữa.

...

Ngày tiếp theo, bên phía cảnh sát bí mật công bố lệnh triệu tập.

Bao gồm những anh hùng top và anh hùng khu vực tại thành phố Dagoka, Kamino, và các khu vực lân cận.

Hitomi cũng đến xem xét tình hình.

Vừa thấy bảng danh sách, cậu liền hít một ngụm khí dài.

Đội hình này, có chút ghê gớm quá chứ.

No.2 Flame Hero - Anh Hùng Diêm Hỏa, Endeavor!

No.4 Jeanius Hero - Anh Hùng Bó Sát, Best Jeanist!

No.5 Ninja Hero -Anh Hùng Nhẫn Giả, Edge Shot!

No.10 Monser Hero- Anh Hùng Quái Vật, Gang Orca!

Về hưu nhưng nhuệ khí chưa lui, tuổi già tiếp tục ra trận chiến đấu, Gran Torino!

No. 32, team Pussy Cat, Tiger!

No.30, Mount Lady!

No.25, Shinrin Kamui!

Và vô số anh hùng nhỏ lẻ tại địa phương, cùng biệt đội cảnh sát hình sự và đặc công tinh nhuệ nhất.

Con bài chủ chốt, No.1 Hero - Biểu Tượng Của Hòa Bình, All Might!

So sánh với lần tập kích bằng Bát Tĩnh, quả thật là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Có thể nói là không cùng một cấp bậc.

Bên kia chỉ xuất hiện mỗi Ryukyu, là Anh Hùng Rồng Lửa, hạng chín mà thôi.

Còn riêng anh hùng top mười ở đây đã có năm người, bốn trong số đó chính là đỉnh phong của giới anh hùng Nhật Bản, All Might càng được vinh dự là thế giới vĩ đại nhất Hero.

Tuy nhiên, coi trọng như vậy, kì thực là hoàn toàn chính xác.

Bởi vì, kẻ cầm đầu của Liên Minh Tội Phạm...Huyền Thoại của giới Hắc Ám, rất có thể sẽ xuất hiện.

Không, không phải có thể, mà là chắc chắn, hắn sẽ lộ diện.

Chỉ nhiều đó đủ khiến người ta phải nâng cao cảnh giác hai trăm phần trăm.

...

Chiều tối, sáu giờ!

Hitomi và Momo có mặt tại cổng sau bệnh viện trung ương Dagoka.

Nơi ấy, Todoroki và Kirishima đã đứng đợi sẵn.

“Kizari... Yaoyozoru...Hai cậu tới rồi hả...Ồn trời... (๑´ ₃ `๑)!”

“Cứ tưởng hai người sẽ đổi ý chứ... (-.-)!” - Thẳng tóc đỏ lăm bằm, Hitomi không chú ý lắm, hỏi lại, “Chuyện gì thế, Kirishima...?!”

“Không...Không có chi...!” - Kirishima lắc đầu, “Hai cậu cùng đi với tụi này luôn hả, hay sao...(o,o)?”

“Ừmm...Cậu tính sao, Kizari?”

Hitomi xua tay đáp, “Không, mình sẽ ở lại...Momo sẽ đi chung chuyến với các cậu, có điều, cậu ấy có mục đích khác...Người các cậu mong chờ, ở sau lưng tớ này...(o`-´)!”

Theo hướng tay Hitomi chỉ, nhìn về đằng sau, một người hai đứa nó không ngờ tới, đang chậm rãi đi đến...

“Midoriyaa...aaa... (๑_๑)???”

“Cậu cũng định...Thiệt hả...Với chỗ thương tích đó...(0~0)?!” - Todoroki trầm giọng hỏi, “Cậu nên ở lại, Midoriya!”

“Chính Kirishima -kun đã nói tới...Thân thể này, còn cử động được...Không lý do gì, tớ lại ngồi chờ tại đây...(´ ౮ ´)!”

Midoriya nghiêm mặt đáp lời, “Và lại, tớ lo lắng, liệu bọn chúng có thật sự muốn lay chuyển Kacchan về phe tội phạm để công kích dư luận báo chí phía anh hùng...Nếu là như vậy, tình hình sẽ rất tồi tệ, mình càng phải đi... ▶. ◀!”

“Tốt...Cậu đã quyết tâm đến thế thì Midoriya...”

“Khoan đã...!”

Một giọng nói đột nhiên quát lên, cắt ngang Kirishima.

Thanh âm thật quen tai, tụi nó giật mình nhìn lại, thì ra là Lida.

“Lida -kun... (๑_๑)...”

Midoriya có chút bối rối, hạ đầu thấp xuống, không dám đối mặt với thằng bạn.

Lida nghiêng răng bước tới, la lớn, “Tại sao...Tại sao, các cậu vẫn tiếp tục...”

“Todoroki...Midoriya...Hai người...Đã từng ngăn cản tớ, khi tớ hành động liều lĩnh vì lý do cá nhân... (๑_๑)!”

“Vậy mà...sau vụ việc xảy ra đó...Hai người lại hành động trái ngược với nguyên tắc bản thân đã từng đặt ra sao...Cố gắng sa vào vết đồ như tớ...(๑_๑)!”

“Chúng ta vẫn là trẻ vị thành niên mà thôi...Nhớ chứ...U.A đã ở tình trạng rất tồi tệ rồi...Nếu các cậu gặp tai nạn nữa, thì hậu quả sẽ ra sao đây hả...(ノ益益)!”

“Không phải đâu...Lida -kun...Tụi này không có ý phá luật, cậu hiểu nhầm rồi...(๑_๑)!” - Midoriya vội vã tiến tới phân trần.

Nhưng đón lấy nó là một nắm đấm to lớn che khuất tầm mắt.

Bốp!

Midoriya:...ToT...Tui có tội tình gì...

Mọi người: ~~~~~ (๑_๑) ~~~~~

Họ vừa nhìn thấy...Lida, bạn thân nhất của Midoriya...mới đấm thẳng ngay mặt thằng kia không chút lưu tình.

“Tớ thật sự rất thất vọng về cậu, Midoriya -kun...𐄂_𐄂!”

“Cậu biết không, mặc dù anh trai của tớ đã được Kizari -kun chữa lành...Nhưng mỗi lần nhìn anh ấy mỉm cười, tớ lại nhớ về khoảnh khắc tội lỗi của mình...𐄂_𐄂!”

“Khoan đã...Cậu nói sao Lida...Anh trai của cậu...Pro Hero, Ingenium, đã bình phục... $\sum(\odot\nabla\odot)?!$ ”

Todoroki cắt ngang lời Lida, vẻ không tin nổi, những người khác, ngoại trừ Hitomi, cũng ngơ ngác chẳng khác gì nhau, hiển nhiên tin tức này giống như một quả bom hạng nặng vậy.

Ai cũng biết, Ingenium bị chấn thương dây thần kinh tủy sống sau vụ đụng độ với Kẻ Sát Người Hùng Stain, mất đi tri giác đôi chân, buộc anh phải ngừng công tác anh hùng của mình lại.

Mà nay, Lida, em trai của anh ta, chính miệng thừa nhận vị anh hùng kia có thể tiếp tục công việc vì đã chữa lành đôi chân, một chuyện lớn như thế, mà không ai hay biết, thậm chí trên truyền thông chẳng hề đưa tin, quả thật khó mà nói nổi.

“Tớ biết chuyện này có chút ảo quá sức tưởng tượng...Nhưng mà có lẽ bọn mình nên bàn luận nó vào lúc khác...(0~0)!” - Lida trầm giọng nói, “Quay về vấn đề chính đi, Midoriya -kun...Sẽ thế nào nếu cậu buộc phải sử dụng tuyệt chiêu và mất đi cánh tay vĩnh viễn...Cậu đã nghe bác sĩ nói rồi đúng không...!”

“Khoan đã Lida...Đề tớ giải thích...!” - Todoroki chặn ngang thẳng bạn và nói, “Tụi này sẽ không chiến đấu, mà tìm cách giải cứu Bakugo trong bí mật...Và trường hợp mà Bakugo không có ở đó...Thì bọn này sẽ yên lặng rút lui...Mọi thứ đều ổn thỏa...!”

“Ừmmm...Đó là kế hoạch mà bọn tớ đã đề ra...” - Kirishima chen vào, “Tiến hành tất cả trong bí mật, không ai biết đến sự hiện diện của chúng ta...Khi cần thiết, có thể cho lũ tội phạm một bất ngờ lớn, đây cũng là cách học sinh chiến đấu, tại thời đại bị pháp luật kiềm hãm như thế này!”

“Được rồi...Tớ hiểu, nhưng mà...Đề chắc ănn...”

Lida đang nói đột nhiên dừng lại, “Tớ sẽ đi theo mấy cậu, kịp thời can ngăn lúc nguy cấp, tránh mấy cậu phạm phải sai lầm...𐄂_𐄂!”

“Thật sao...Không đùa chứ, Lida.. cậu tính nhập bọn với tụi này hả...(0.0)?!”

“Như đã nói, tớ sẽ giám sát mấy cậu...!”

“Vậy tụi mình khởi hành thôi...Thời gian không còn sớm nữa...!”

“Mọi người...!” - Hitomi lên tiếng, tức thì ba đứa kia quay sang nhìn cậu, “Momo sẽ tư vấn cho các cậu trên đường đi, cách hành động, ứng xử, hóa trang ra sao để tránh tai nạn tội phạm...Nhưng cậu ấy sẽ không cùng hành động với ba người!”

“Thế cũng đủ rồi...Cảm ơn hai cậu, Kizari, Yaoyozoru!” - Kirishima hơi khom lưng trịnh trọng nói.

“Tốt...Chúc tất cả chúng ta may mắn...!”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 214: Bóng tối bao phủ

[Theo tọa độ...nơi bọn họ sẽ đến, quận Kamino thuộc tỉnh Kanagawa, thành phố Yokohama...(- -)...May mắn là viện mồ côi nằm cách đó không gần theo mình tính toán, ước chừng vài trăm mét đi...Mong là Momo chuyến này thuận lợi a...(- -)!]

“Lại nói, mình cũng có việc cần làm...!” - Hitomi tự nhủ, xách lấy balo, mang túi trang phục cùng vài món vật dụng, nhắm dòng người đông đúc tiến tới, chẳng mấy chốc mất hút thân ảnh.

...

Mưa phùn, đang rơi!

Trong bóng đêm hòa quyện, nhỏ từng giọt tí tách!

Lạnh lẽo âm u khí tức, tựa hồ lan tràn khắp mọi nơi.

U.A cũng vậy!

Ngôi trường trước đó đã âm đạm, hôm nay lại càng cô quạnh, vắng vẻ hơn nữa.

Cả một cái rộng lớn cao trung, thành viên còn đó chưa đầy mười người, nhìn đầu đầu cũng thấy xơ xác đìu hiu cảnh vật.

Đại sảnh phòng trước, có hai thân ảnh, một lớn, một nhỏ, ngồi chăm chú nhìn vào Tivi, thỉnh thoảng lại kêu lên vài tiếng.

Trong màn hình hiện ra, không ai khác, ngoài hiệu trưởng Nenzu, Aizawa sen-sei và Vlad King sen-sei.

“Kizari oni san...Đó là ông chuột và chú Aizawa, còn thêm một chú tóc bạc nữa...(?.?)...?”

“Ừmmm...Đúng rồi đó, Eri...”

“Tại sao họ lại ở trên đây vậy...(• ε •)...???”

“Anh không rõ, tụi mình xem tiếp đi...”

Hitomi nhẹ nhàng đáp lời, nhưng nắm tay hơi siết lại.

Cậu biết chứ, tình hình tồi tệ như vậy, làm sao các thầy cô có thể không đứng ra.

Ngay cả Aizawa sen-sei, một người luôn ghét phải lên truyền hình, ghét phỏng vấn, cũng phải xuất hiện.

Bởi vì, lắng đọng xuống phần nộ của quần chúng.

Trong màn hình, Aizawa đứng chính giữa, cánh phải là Nenzu hiệu trưởng và cánh trái là Vlad King sen-sei, theo thứ tự từ thấp đến cao.

“Chúng tôi xin lỗi về vụ việc...” - giọng nói của Aizawa đều đều truyền ra từ Tivi, “Vi sự chuẩn bị cầu thả, thiếu kỹ lưỡng của nhà trường, mà đã gây tổn hại đến hai mươi bảy em học sinh năm nhất của khoa anh hùng...”

“Chúng tôi xin lỗi, vì đã gây ra sự bất ổn trong xã hội...Bởi vì khả năng yếu kém mà không thể đảm bảo sự an toàn tại nơi học tập của các em...”

“Chúng tôi thành thật xin lỗi!”

Thầy Aizawa dút lời, cả ba người cùng cúi đầu hướng về phía truyền thông không nói gì.

Dẫu có ngây thơ Eri, lúc này cũng im lặng, chẳng hề mở miệng hỏi bất kì câu nào.

Hitomi biết, cô bé không hề hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, nhưng về mặt thất thần, cái miệng nhỏ há tròn, tựa hồ muốn nói gì đó lại không thốt nên lời.

Ngoại trừ Mirio sen-pai, Kizari, thì Aizawa sen-sei là người gần gũi với cô nhóc nhất. Bình thường, ông thầy luôn đeo bộ dáng hung thần ác sát, nghiêm túc cực kì, nhưng là học sinh của ông, ai cũng biết, đó chỉ là vẻ ngoài nguy trang mà thôi.

Chỉ vì tạo áp lực khiến lũ học trò có thể nỗ lực hơn, ẩn giấu đằng sau vẻ lạnh lùng ấy, là một trái tim nóng rực sẵn sàng liều mình cứu tụi nó.

Trận đánh ở USJ, chính là như vậy đó!

Một người đáng kính như Aizawa sen-sei, lúc này lại phải gánh chịu sự chỉ trích, phi nhò từ nhân dân và báo chí.

Một đám người bình thường, chỉ biết nhìn vỏ bọc đối trá bên ngoài, mà không hề rõ ràng sâu bên trong có gì.

“Tôi đến từ Youmiori TV, kể từ đầu năm đến giờ, học viện U.A đã có bốn lần va chạm với tội phạm...Lần này thậm chí còn có cả học sinh bị thương...Xin hỏi ông, Eraser Head, ông sẽ giải thích gia đình các học sinh thế nào...?”

“Một số biện pháp cụ thể mà các ông đang sử dụng là gì...?”

[Câu hỏi này...(0~0)...!]

Hitomi trong lòng tức giận.

Tại Hội Thao, lập trường của U.A đã quá rõ ràng rồi, vậy mà, mấy tên khốn kia, đặt câu hỏi, cứ như thể là đi khảo vấn tội phạm.

Đối xử với các giáo viên, giống như là kẻ xấu...(ノ逆差)!]

[Aizawa sen-sei...Thầy xử lí sao đây...(0 0)...]

Nếu có thể dùng vũ lực, thì bịt mõm mấy thằng cha nhà báo đó đánh cho một trận là thoải mái nhất.

Thế nhưng, lần này, U.A quả thật thất trách, và quan trọng hơn, đây là đến từ xã hội chất vấn, đến từ người dân nghi ngờ về khả năng bảo vệ cũng như chất lượng giáo dục của U.A

Tất cả sen-sei, hội đồng trường, hiệu trưởng Nenzu, bắt buộc phải cho ra một câu trả lời thích đáng.

Nenzu hiệu trưởng hơi nhích đầu tới, hướng về phía micro và nói:

“Chúng tôi sẽ tăng cường canh gác các khu vực xung quanh... Và xem xét lại các hệ thống báo động trong trường, đảm bảo kiểm tra an ninh nghiêm ngặt, giữ cho học sinh an toàn nhất có thể...(・ω・)!”

“Xạo...Đều là nói xạo...Những đứa bé đó có được bảo vệ đâu chứ...!”

“Đúng thế, ngay cả trường anh hùng thường còn hiếm khi xảy ra trường hợp bị tội phạm đánh bại... $\text{カ}(๑*㉓)㉓!$!”

“Rõ ràng quá sao...Những tên kia, chắc chỉ lo bo bo chăm chút thân mình... $\Sigma(\supset\circ\Pi^{\circ};)\supset$ ”

“U.A thật làm chúng ta thất vọng mà...(๑↯≡๕)”

“Ừ...Có lẽ tôi sẽ phải suy xét khi cho con em đi theo ngành nghề anh hùng này mất...(- -)!”

Phía bên dưới một trận nhốn nháo la ó, thậm chí là coi Tivi cũng có thể nghe thấy được.

Những người này, hoàn toàn không hề quan tâm đến quá trình, chỉ biết nhìn kết quả...Thật sự là một đám ếch ngồi đáy giếng.

“Onii-samn...Ô...ô...ô...v($\varpi\sim\varpi$)v...~~~~!”

Không phải mỗi Eri, Hitomi bây giờ tâm trạng cũng bức bối vô cùng, nhưng cậu vẫn giữ vững khuôn mặt bình thản, nhẹ xoa lấy đầu Eri.

Từng giọt nước mắt nhỏ nhỏ đã khẽ lăn trên gò má của cô bé.

“Các thầy không sao đâu...Đừng khóc, Eri...!”

“Em không biết...Chỉ là nhìn mọi người...Thật khó chịu...Hic...hic...(T o T)!”

“Ngoan...chuyện nhỏ thôi, anh nghĩ các thầy sẽ xử lý ổn thỏa...!”

Đơn giản chỉ là cánh báo chí muốn lấy tin tức, người dân muốn phát tiết sự phẫn nộ của họ.

Bầu không khí càng lúc càng nặng nề, và bị kéo đi theo một chiều hướng xấu mà chẳng ai mong muốn.

“Thưa ông, ông Eraser Head...Có phải là ông đã từng đề cập đến sự an toàn của học sinh...!?”

Một cái khác nhà báo, chớp lấy thời cơ, tiến đến đặt câu hỏi, đồng thời dụ bót đi cái sự tĩnh mịch nặng nề ban nãy.

“Đúng vậy!” - Aizawa sen-sei gạt đầu.

“Vậy xin phép được hỏi thế này, trong suốt sự việc diễn ra, ông đã chấp nhận để tội nhỏ được quyền chiến đấu...Ý định của ông là gì...(≡㉓≡)?!”

“Bởi vì chúng tôi không thể nắm bắt được tình hình...Như anh biết, mọi chuyện ập đến quá đột ngột...Chúng tôi không còn lựa chọn nào khác, để tránh một kết cục tồi tệ nhất...>ō_ō!”

“Kết cục tồi tệ nhất...(0~0)...Là sao chứ...Chẳng lẽ hai mươi sáu nạn nhân và một thằng nhóc bị bắt cóc kia chưa đủ bết bát hả... $\searrow(\supset\Pi^{\circ})!$!”

“Kết cục tồi tệ nhất...Đối với một nhóm tội phạm tinh anh và chuẩn bị sẵn sàng từ lâu...Trong giả định của tôi, các học sinh có thể bị giết sạch mà không hề có sức chống cự nào...!”

“Chúng ta nên cảm thấy may mắn...!” - Hiệu trưởng Nenzu tiếp lời, “Từ các xét nghiệm và nghiên cứu, phần lớn học sinh đều chịu ảnh hưởng bởi một loại khí gas gây mê của một trong số các tội phạm...!”

“Năng lực của hắn, chủ yếu là khống chế dịch nhân phạm vi rộng nhờ khí gas, cho nên không hề có thương tích nào nghiêm trọng quá mức từ năng lực của hắn ta...(o-o)!”

“Ngoài ra, chúng tôi cũng đang chăm sóc các em về mặt tinh thần...”

“Nhưng tại thời điểm này, chúng tôi không thấy bất kì dấu hiệu của chấn thương tâm lý nghiêm trọng.”

“Hừm...!” - Tay nhà báo hừ lạnh, phản bác nói, “Thế ý ông, tức nó là một điểm sáng trong thảm kịch đen tối này sao... $\text{㉓}(\equiv\supset\equiv)\text{㉓}!$!”

“Hội đồng trường tin rằng, tồi tệ kết quả, sẽ gây ảnh hưởng tương lai của các em!”

“Vậy ông có thể nói những điều tương tự về cậu Bakugo bị bắt cóc không...(≡ $\searrow\equiv$)|||?”

“Cậu ta theo học U.A với nhiều thành tích xuất sắc...Thể hiện một năng lực tuyệt vời và tiềm năng vô tận...Đồng thời, cũng là người đứng thứ ba trong đại hội thể thao...”

“Bên cạnh đó, trọng vụ tên Nước Thái hồi còn ở trung học, cậu ấy đã tự chống lại tên tội phạm một cách mạnh mẽ...”

“Lý lịch hồ sơ, hoàn toàn là trong sạch!”

“Tuy nhiên, sự nóng nảy về tính tình, cách đối xử với mọi người của Bakugo, thiên hướng bạo lực của cậu ta...Nếu lũ tội phạm chú ý đến điều đó, và lên kế hoạch bắt cóc rồi dụ dỗ thẳng nhóc vào con đường tội phạm...Ông có bằng chứng nào cho thấy cậu ta còn có tương lai không... (ㄟ ㄎㄟ)?!”

Thế tấn công dồn dập của tên nhà báo áp sát lấy tâm lý chịu đựng của ba thầy, đặc biệt là Aizawa sen-sei, vì ông chính là chủ nhiệm lớp của tụi nó.

[Đừng mắc bẫy...Hắn ta đang buộc thầy mất kiểm soát đây...(0~0)...]

Pặc!

Aizawa đẩy ghế ra phía sau, về mặt đằng đằng sát khí đứng dậy.

Và trước mặt toàn thể mọi người, đột nhiên, ông cúi thấp đầu xuống.

“Là người giáo dục bọn nhỏ, tôi xin chịu trách nhiệm hết thầy về các hành vi bạo lực của Bakugo!”

“Nhưng là, hành động của cậu ta tại lúc bình thường, hay Hội Thao, đều xuất phát từ cái mà cậu ta cho là sức mạnh lý tưởng!”

“Học trò của tôi, đang cố gắng hơn bất cứ ai khác để trở thành anh hùng số một...”

“Và nếu bọn tội phạm nghĩ rằng...bọn chúng đang có cơ hội để lôi kéo Bakugo, thì tôi chỉ có thể nói, bọn chúng quả thật ngu ngốc và có một tầm nhìn cạn hẹp...▶_◄!”

“Nhưng đó chỉ là quan điểm cá nhân...~~~~”

Rẹt ~~~ rẹt ~~~ rẹt~~~~

"Hả...(0.0)...Gi thế...???"

Tivi ánh sáng chợt dập dờn, lúc có lúc không, rồi “Chiu” một cái, màn hình tắt ngúm.

Trên đỉnh đầu hai anh em cáp quang, đột ngột vạch ra từng đạo tia sáng chói mắt, chạy xuyên suốt đến trần nhà rồi phát ra từng đợt thanh âm xì xèo kì quái.

Phực!

Nghe như tiếng cầu dao cháy nổ vì quá tải...

Trong phút chốc, cả tòa đại sảnh trở nên tối đen như mực.

Tựa hồ, hắc ám, đang hàng lâm!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 215: Tội phạm và anh hùng (1)

“Oniiii...sanmn...., sao mọi thứ bỗng dưng tối thui thế...●___●...?!”

Eri kéo tay áo Hitomi, sợ sệt hỏi.

Mới trước đó vài giây, hai anh em còn ngồi tại đại sảnh sáng trưng, coi Tivi bình luận, nhưng lúc này, tất cả, đột nhiên chìm vào đêm đen yên tĩnh, chỉ còn trên trời cao ánh trăng âm ỉm chiếu sáng.

Tách!

Tách!

Tách!

Từng giọt mưa nhẹ rơi, không lớn, nhưng thanh âm vang lên bên tai hai người, lại có vẻ rõ ràng như vậy.

Rẹt ~~~ rẹt ~~~ rẹt~~~~

Đền đường bên ngoài tựa hồ có thứ gì tác động, kêu lên xì xèo vài tiếng rồi từ từ lịm đi, vốn dĩ còn sáng trung khu vực, phút chốc hóa thành hắc ám.

Cảm ứng năng lực quét qua, Hitomi về mặt tức thì tối sầm lại, hai con người lóe lên từng đạo quang mang dữ tợn.

“Tới rồi sao...▶_◀!”

...

m u quán bar nhỏ, lại tụ tập đến gần mười người.

Bọn chúng, là những thành phần cận bã của xã hội, hoặc những tên có tư tưởng biến thái, muốn trả thù đời.

Chúng tập hợp lại đây, chỉ vì một mục đích duy nhất.

“Thế nào, anh hùng tập sự, Bakugo Katsuki...Người định trả lời câu hỏi của bọn tao sao đây...!”

“Grừ...!”

Một tiếng hừ lạnh phát ra từ trên ghế.

Một thằng nhóc bị trói, cột chặt chẽ tay chân, chỉ phần đầu là còn để trống để có thể nói chuyện.

Thằng nhóc ấy, chính là học sinh U.A duy nhất đã bị bắt cóc, Bakugo Katsuki.

Shigaraki ấn công tắc tắt đi màn hình Tivi vừa mới chiếu cảnh công bố lời xin lỗi bên phía U.A, hắn ta đặc ý ngâm nga, “Người có thấy lạ không, Bakugo!”

“Tại sao các anh hùng lại bị chỉ trích cơ chứ...☹(°▽°)☹...Chẳng qua là cách giải quyết của họ không cho ra kết quả như mong muốn mà thôi...!”

“Có phải là bởi vì tính chất công việc, nên họ mới chịu nhiều si và đến thế...!”

“Mọi người trên đời này, đều phải phạm một hoặc hai sai lầm...Không ai là hoàn hảo cả...Tuy nhiên, anh hùng ngày nay, quá mức căng thẳng, quá mức khát khe, mấy nghĩ có đúng không, Bakugo...(°▽°)?!”

Shigaraki cứ thao thao bất tuyệt trong khi Bakugo chẳng hề động đậy, hay lên tiếng phản bác lấy một câu, tựa hồ hoàn toàn chấp nhận những gì hắn ta vừa nói.

Bên cạnh Shigaraki, một tên tội phạm giống như thần lùn, gọi là Spinner, mở miệng nói:

“Một khi anh hùng đã bị lợi ích chi phối, tiến hành cứu người vì danh vọng và tiền tài, thì lúc ấy, họ đã mất đi bản sắc anh hùng thật sự...▶.◀!”

“Đó là điều mà Stain đã dạy(- -)!”

Chi cần nghe hắn nói cũng đủ hiểu đây là một kẻ cuồng nhiệt lý tưởng Stain. Nhưng có vẻ, hắn đã hiểu sai dụng ý của ông ta.

Shigaraki Tomura tiếp lời, “Hệ thống hiện nay kì lạ ghê...Biến đổi cuộc sống con người thành tiền bạc và vinh quang...”

“Xã hội bám chặt vào những quy tắc đó, người dân đổ lỗi cho bên thua cuộc hơn là tìm cách khuyến khích họ...!”

“Chúng ta không phải là một nhóm tội phạm vô nghĩa như những gì dư luận bàn tán...Tất cả đều chiến đấu, vì tìm kiếm đáp án cho câu hỏi...”

“Anh hùng là gì? Công lý là gì...【●】_【●】!”

“Xã hội này, rốt cuộc là thứ gì...!”

“Bọn tao sẽ khiến cho mọi người phải suy nghĩ về nó!”

“Và hiện tại, bọn tao đang đi trên con đường chiến thắng...”

“Và mày cũng thích chiến thắng mà, đúng không hả...Bakugo Katsuki...?”

Shigaraki hơi dừng lại một chút, chột nói:

“Dabì, tháo xích cho nó đi!”

“Hả...Nó sẽ tấn công đấy...(。・w・。)ㄗㄗ?”

“Không sao...!”-Shigaraki giang rộng hai tay, “nếu muốn chiêu mộ nó, thì chúng ta phải đối xử với nó một cách bình đẳng...!”

“Vớ lại...”-giọng hắn bỗng trầm xuống, “Mày cũng biết hậu quả nếu ngoan cố chống cự mà, học sinh U.A...(- -)!”

“Twice...Làm đi!”

“Hề...(0.0)...Tôi á...!” - Tội phạm Twice có chút ngán ngẩm nói, “Rồi...đề tôi!”

Mr Compress đứng một bên thêm vào, “Mặc dù phương pháp có chút thô bạo, nhưng mong người hiểu cho, bọn ta cũng không phải đang phạm tội, mà là cố gắng vì một mục tiêu cao cả!”

“Tất nhiên, bọn tao không bắt cóc mày một cách tình cờ...”

“Đúng!” - Shigaraki vươn mình đứng dậy, “Hoàn cảnh của mọi người ở đây, đều có chung điểm giống nhau, tất cả đều đã từng bị giam cầm và phải cam chịu... Vì những luật lệ...những quy tắc của xã hội...và anh hùng!”

“Tao chắc rằng mày cũng...~~~~”

Hắn còn chưa nói dứt câu, ngồi trên ghế Bakugo, khẽ động.

Cả người thẳng nhóc nhanh nhẹn giống như một con báo săn, một tay mạnh mẽ đẩy Twice văng qua bên cạnh, tay còn lại hướng khuôn mặt che lấp bởi cánh tay khô quắt của Shigaraki về tới.

Boommmm...~~~~

Sóng lãng ngập trời, hầm hập khí nóng tỏa ra từ bàn tay của Bakugo, không chút do dự nổ tung.

Khỏe mắt trực nhảy, lông tơ dựng đứng lên, tên tội phạm hiển nhiên cũng không thể ngờ tới hành động ác liệt của Bakugo.

Phải biết rằng, nó còn đang bị bao vây tại vô số đồng bọn nhìn chăm chăm, làm sao dám chứ...

Nhưng Shigaraki không biết, trong từ điển của Bakugo, chả có cái gì là không thể cả, đối với tội phạm...càng là như thế. Sợ hãi ư, tại sao phải đếm xia.

Không!

Trước giờ, nó chưa hề quan tâm tới.

Trong nội tâm của Bakugo, vĩnh viễn không có cái gọi là sợ hãi!

Ngáng đường...Rào cản...Tội phạm...

Tất cả mấy cái đó, đánh bẻ hết là được a!

Đúng hơn, nổ tanh bành là xong xuôi thôi!

Crắc!

Bakugo dẫm chân đạp lên sàn gỗ, lạnh lùng nhìn Shigaraki đang đứng nghiêng người, duy trì tư thế ban nãy, chậm rãi nói:

“Tao đã kiên nhẫn lắng nghe tội bay giải thích...”

“Những thằng đực rựa, ngu xuẩn, không biết biểu đạt ý nghĩ của mình...Chỉ có thể diễn tả một cách dài dòng vô vị!”

“Cơ bản, ý mày là, tội tao muốn quấy phá mọi người, hãy tham gia với tội tao...phải không...▶.◀?!”

“Đừng hòng...(ノ彡彡)”

Mấy từ cuối cùng, dường như Bakugo dồn hết toàn bộ sức lực mà nghiêng răng quất vào mặt lũ tội phạm.

Thể hiện rõ ràng lập trường kiên định của nó...

Một ý chí sắt thép, không thể nào lay chuyển!

Ánh mắt của Bakugo tóe lửa, tựa hồ có vô số hình ảnh xa xăm đang từ từ tái hiện về.

[Nhìn kìa...Chú ấy ngẫu ghê chưa... $\geq \text{☹} \cup \text{☹} \leq$]

[Một mình đấu bốn, ai cũng tưởng chú ấy sẽ thua...Nhưng đám này, mức này...Chú ấy lật ngược tình thế lại ngay...]

[All Might tuyệt quá đi... $\text{☹}(\text{°} \nabla \text{°})\text{☹}$]

Từng giọng nói trong quá khứ, giống như vang vọng bên tai nó.

Lũ tội phạm nào biết được, kể từ lúc một đứa trẻ tính cách háo thắng, được chiêm ngưỡng một huyền thoại bất bại chiến đấu, trong lòng nó, chỉ còn lại duy nhất một ước muốn.

Đó là, trở thành anh hùng!

Làm một anh hùng vĩ đại như thần tượng mà bản thân hằng ao ước...

All Might!

Có thể niềm tin và các hành động của nó khác với mọi người...Nhưng đầu có chuyện gì xảy ra, tín niệm ấy, mãi mãi bất biến.

“Tao muốn được chiến thắng, được mọi người tung hô...Như là All Might vậy!”

Bakugo bóp nắm tay, gần giọng:

“Tụi bây có nói gì, tao mặc kệ...Lý tưởng của tao, sẽ vĩnh viễn không thay đổi...(ノ益々)”

Bầu không khí im ắng đến đáng sợ, không tiếng động nào khác ngoài tiếng hét của Bakugo.

Lũ tội phạm đang lom lom mắt nhìn nó, giống như muốn ăn tươi nuốt sống vậy.

Bakugo suy tư rất nhanh...

Nguyên một băng tội phạm tổ chức tấn công quy mô cỡ lớn, và tất cả những gì đạt được, là mỗi mình nó.

Thậm chí, chúng còn nói với nó những gì mà chúng đang hướng tới.

Điều đó có nghĩa...Đối với lũ cóc khô kia, Bakugo là một nhân vật quan trọng chúng có thể dùng tới... (。‘ω’。).

Và vì chúng đang cố dụ dỗ, cho nên tỷ lệ rất lớn là chúng sẽ không giết nó.

[Mẹ kiếp...Làm sao giờ đây...(0~0)...Khử vài tên rồi trốn thoát trước khi chúng đổi ý...■ ■]

“Tao vẫn được phép chiến đấu đấy...Lũ khốn...!”

Bakugo đột nhiên gầm to, làm cả đám giật mình.

“Vậy hả...Biết được vị trí chính xác của mình rồi sao thẳng nhãi, cũng khôn đấy!”

“Tao không nghĩ vậy, Magne...Nó vẫn là một thằng đàn mà thôi!” - Dabi nói.

“Yo...Tui sẽ đâm cậu...Chàng trai trẻ à...!” - Toga ở một bên lúc lắc chân cười toe toe.

“Ngay cả khi mày biết ưu thế của mình...Thì giấu nhem nó đi là một hành động khôn ngoan...Nhưng bây giờ thì, chà chà...!”

Mr Compress lắc lắc đầu, “Đúng là tuổi trẻ xóc nổi mà...Gọi là trẻ trâu cho lành!”

“Tao tuyệt đối không làm những gì ta không thích...Bao gồm việc nói dối!”

“Ồ một nơi khó chịu thế này...Thì tốt nhất là nên phá hủy toàn bộ...(— — —)!”

Cạch~~~

Shigaraki Tomura duỗi bàn tay ra, đôi mắt che khuất sau mái tóc dài xám bạc của hắn nheo lên, hướng về phía mặt đất quét tới,

~~~ “Bố” ~~~

Thanh âm trầm thấp từ miệng Shigaraki toát ra, hoàn toàn lạnh tanh, băng hàn cảm giác thoáng chốc tràn ngập nơi đây.

Ánh nhìn đầy sát khí của hắn ngược lên, mặt đối mặt với Bakugo.

Nhưng là, thẳng nhóc kia, không hề lùi lại, dù chỉ một bước.

Nó thẳng thừng trợn trừng con ngươi với Shigaraki, chẳng chút gì gọi là e dè hay sợ sệt.

Ngông nghênh, kiêu hãnh...Đấy chính là tính cách của học sinh cá biệt khoa anh hùng U.A

Bakugo Katsuki!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Thứ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 216: Tội phạm và anh hùng (2)

“Thằng nhãi...(- -)~~~~”

Âm trầm đầy từ khí giọng nói, bàn tay gân guốc xám trắng tựa lưỡi hái từ thần chậm chậm giương lên, tựa hồ muốn động thủ với Bakugo.

“Khoan đã...Bình tĩnh lại...Shigaraki Tomura...(° 㐓 ° |||)!!”

Kurogiri vội vàng la lên, định nhảy ra can ngăn.

Nhưng mà, Shigaraki chỉ là bình thân cúi người, lượm lại cái tay giả đánh rơi dưới đất, và lấp nó lại trên mặt.

Hắn ngẩng đầu, chậm rãi từng từ, thanh âm vô cảm, “Không được phép chạm tới nó...Bất kì ai...~~~~”

“Nó là...Một quân cờ có giá trị...Trong kế hoạch của sen-sei...【●】_【●】!”

“Tao ước gì mày lắng nghe tao một chút...Bakugo...Tao nghĩ chúng ta có thể thấu hiểu lẫn nhau!”

“Nếu nhiều thời gian hơn...Tao sẽ ngồi trò chuyện với mày tiếp...Nhưng mà lũ anh hùng đang tích cực vây bắt nên tao cần áp dụng vài biện pháp đặc thù...~~~~”

Shigaraki vừa nói tới đây, đột nhiên cổng chính có tiếng gõ cửa dồn dập...

“Xin hỏi có ai đặt Pizza không ạ...Chúng tôi là chi nhánh Pizza -La, bên quý vị có người gọi điện thoại đặt bánh ở chỗ chúng tôi...!”

“Hừm...Pizza...(〃 ㄟ ㄟ 〃)???”

Cả đám tội phạm nghếch mặt ra, đứng đực nhìn nhau.

Bọn chúng, giống như, đâu có kêu Pizza tới!

Spinner vừa định nhúc nhích thân thể lên tiếng, bỗng nhiên sau lưng hắn tường gạch kêu lên ken két...~~~~ OÀNH ~~~~

“Smasss...hhhh...HHH...~~~~”

Dày nửa mét rắn chắc tường gạch, nổ tung!

All Might thân hình nổi tiếp tiếng hét lớn, một đám uy lực phá tan cục đất che chắn trước mặt mình.

Spinner còn chưa kịp ý thức được chuyện đang xảy ra, đã bị lực trùng kích từ đòn tấn công của All Might đánh cho ngã rạp xuống đất.

“Cái đêch...☉☉...!”

Tên tội phạm gào lên đau đớn, vẻ mặt không tin nổi nhìn chằm chằm sau lưng.

Shigaraki phản ứng cực nhanh, hô to, “Kurogiri, mở cổng!”

Kurogiri vừa nhúc nhích làn khói đen, sau lưng All Might, liền nhảy ra một người.

Một cái màu nâu đậm anh hùng!

Shinrin Kamui!

“Ném thử tuyệt chiêu mới của ta đi...Lũ cặn bã, Nhà Tù Sơn Mai ~~~~ Giam Cầm Tuyệt Đối!”

Cánh tay giống như cành cây của anh ta, trong chớp mắt hóa thành màng nhện, bao phủ bốn phương tám hướng, trói chặt lấy toàn bộ tội phạm, kể cả tên Kurogiri đang định sử dụng năng lực.

“Gỗ sao...(- -)!”

Dabi không cục cựa được, nhưng cả người hắn bắt đầu bốc lên từng đợt màu xanh lam hỏa diễm, ý đồ thiêu đốt dây trói của Anh Hùng Người Cây.

Vèo~~~~

Những tên tội phạm bị đọc tên đến, mặt mày tái xám như tro tàn.

Chúng không thể ngờ, chỉ với một lượng thời gian và thông tin ít ỏi, vậy mà cảnh sát và anh hùng có thể đào móc toàn bộ danh tính từng người.

“Hiểu rõ rồi chứ...Các nguoi có chạy đằng trời cũng không thoát đâu...(´・ω・｀)!” -Gran Torino nghiêm lạnh lùng nói.

“Này Shigaraki...Ta có thể hỏi, sếp của nguoi, đang ở đâu vậy...(0~0)?!”

Toàn bộ tội phạm, anh hùng và cảnh sát đều chú mục vào Shigaraki, nhưng gương mặt hắn lúc này, lại chẳng hề biểu lộ bất kì cảm xúc gì cả.

Không giận dữ, không cău gắt!

Không tuyệt vọng, cũng chẳng hề sợ hãi...

Chỉ là đơn giản trầm mặc.

“Xem ra, kế hoạch A đã bị phá hủy...Đúng như sen-sei dự đoán...Lũ anh hùng các nguoi, cũng không phải ăn chay!”

“Kế hoạch...☹...Nguoi nói kế hoạch gì...Hắn ở đâu, SHIGARAKI...(ノಠ_ಠ)!”

All Might gầm lên, quát hướng tên tuổi trẻ đầu xỏ của Liên Minh Tội Phạm.

Nhưng mà, đáp lại ông, chỉ là một nụ cười đắc ý của tên tội phạm.

Xi xèo ~~~ xi xèo ~~~

Âm thanh như xả nước đột nhiên vang lên giữa bầu không khí trầm trọng.

Bên người Shigaraki, hai vệt màu xám đen thủy tổ ước chừng nửa mét bỗng xuất, hiện sôi trào lơ lửng giữa không trung.

Và từ lỗ hồng đó, hai cái đầu to lớn cùng với bộ não trắng hếu trời ra.

“Lũ Noumu...☹?” - Shinrin Kamui kinh hãi kêu lên.

“Edge Shot, tên Kurogiri sao rồi...(ノಠ_ಠ)!” - Gran Torino quát lớn hỏi.

“Hắn ta vẫn còn bất tỉnh...!”

“Không phải do hắn làm đâu...▶_◀!”

“Bọn chúng đang lũ lượt kéo đến...(0~0)!”

Trên trần nhà, mặt đất, vách tường, mọi địa điểm, đều đột ngột xuất hiện, bắn đen nước bùn kèm theo lũ Noumu.

“Shinrin Kamui...Bằng bất cứ giá nào, không thể để bọn chúng trốn thoát...(𐄞𐄟𐄟𐄟)凸!”

“Vâng, All Might -san!”

“Oẹ...!”

All Might vừa quay mắt đi, Bakugo bỗng nhiên nôn ra một bãi bùn đen giống hệt như thứ vừa dẫn bọn Noumu tới.

Nó nhanh chóng bao phủ lấy thăng nhóc, Bakugo chỉ kịp la một tiếng, cả người đã bị màu đen nuốt chửng, nhanh chóng biến mất như chưa từng có mặt.

“KHÔNG ....GGGGGG....NHÓC BAKUGO...(ノಠ_ಠ)~~~~!!!”

“Endeavor, chúng tôi cần hỗ trợ...~~~~”

Shinrin Kamui hướng bên ngoài kêu cứu, nhưng lập tức nghẹn họng trần trối.

Cảnh sát và Flame Hero, Endeavor, hóa ra đã bắt đầu chiến đấu từ lúc nào.

Vô số Noumu giống hệt bên trong nối đuôi nhau xuất hiện, tính đến hơn cả chục con rơi rụng cùng một chỗ, tê thanh quái khiếu, gào rú inh ỏi.

“Tsukauchi...Mở rộng vùng sơ tán đi(𐄞𐄟𐄟𐄟)!”

“Lẽ ra bọn chúng chỉ có hai nơi ẩn náu thôi chứ...Theo điều tra là như vậy mà...Jeanist...Cậu kiểm soát được bên kia chưa...(0~0)?!”

Tsukauchi trường quan liên tục hô tên anh hùng hạng tư Best Jeanist qua máy liên lạc nhưng bất vô âm tín, đang lúc hết hi vọng, thì đầu kia chợt vang lên giọng nói của Mount Lady, “Cần viện trợ...Chúng tôi cần viện trợ...Nhà kho Noumu xông ra một con quái vật, vẻ ngoài cực giống Noumu, nhưng tựa hồ là biến dị

thể...”

"Hắn quá mạnh...Nó có trí khôn...@@@...ToT...!"

“Chúng tôi không trụ được nữa...~~~~~Àmm...~~~~~”

Từ đằng xa cũng có thể nghe được thanh âm nổ lớn bên chỗ Mount Lady, sau đó là một hồi tút tút rồi điện thoại tắt ngúm.

Liên lạc, đã bị cắt đứt.

Oanh~~~~

All Might một đám quất bay hai con Noumu đang mon men lại gần, nhìn bên cạnh Gran Torino lo lắng hỏ, “Mấy con quái vật này cứ liên miên không hết...Nhưng bọn chúng đáng lẽ không có khả năng dịch chuyển mới đúng chứ...”

“Bọn chúng xoay chuyển tình thế quá nhanh...ㄟ_ㄟ!”

Ngồi chính giữa băng ghế...Shigaraki Tomura ngồi bóp tay, lăm bằm, tựa hồ đang nói chuyện với ai đó.

Rồi hắn ta bẻ cổ răng rắc, mái tóc xám trắng vén lên, để lộ một khuôn mặt xấu xí và đôi mắt nhắm lại điên cuồng như một con rắn độc.

“Đây là món quà bất ngờ đầu tiên mà chúng tao dành tặng cho ngươi...All Might... (｡•̀"...•́｡)”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 217: Hắc ám U.A

QE...~~~~

Trong phòng đồng thời vang lên đồng loạt tiếng nôn thốc của mấy tên tội phạm

Màu đen tanh hôi nước bắn lần nữa từ miệng chúng trào ra.

(°Д°|||)!?

“Cái gì...???”

Gran Torino trông thấy, co rụt con ngươi, hai chân ngấn cùn, lao tới hét lên, “Bọn chúng định tẩu thoát cùng một lúc...Mau ngăn lại...Σ(°Д°;)>!”

“Khốn kiếp...Cái kế hoạch chết tiệt...Ta sẽ đi cùng với ngươi...SHIGARAKI...III.. (｡┐┌┐┐)凸!”

Phốc!

All Might đôi mắt tóe lửa như muốn nứt ra.

Mới rồi, ông đã bắt hụt.

Chẳng khác gì Bakugo, lũ tội phạm tan biến ngay trước mắt các anh hùng mà không ai có thể ngăn cản được.

Thứ sức mạnh quỷ quái tạo nên lớp bùn đen dịch chuyển đó, không người hiểu, cũng không ai biết cách ngăn chặn chúng lại.

Shinrin Kamui nhìn rẽ cây bên trong trống rỗng, khóc lớn, “Xin lỗi mọi người...Ngần lần xin lỗi... (ToT)...!”

“Đó không phải là lỗi của cậu...!” -Edge Shot vừa nói, vừa búng người tránh khỏi nắm đấm của một con Noumu.

Xoẹt~~~~

Tay anh hóa thành sợi chỉ đỏ xuyên thấu qua não nó, gọn gàng xử lý một cái gân tương đương với LV2+7 quái vật.

“Tất cả chúng ta đều đã phán đoán nhầm năng lực của địch nhân...!”

“Mọi người cứ tưởng khả năng của hắn là dịch chuyển đại loại vậy...Nhưng cái này hoàn toàn khác...!”

“Không thể tin nổi...ㄟ_ㄟ!”

Ba, bốn con Noumu nhảy lên bu bám chặt lấy All Might, miệng lớn há rộng cắn lấy áo ông không nhả ra.

“Khốn nạn...Ta không có thời gian chơi với tụi bây...Okahola... Smashhhh...~~~~”

À mmmmm...mmmm...!!!

All Might tự biến thân mình thành một đạo lốc xoáy, đánh bật tung toàn bộ Noumu, phá tanh bành quán bar, đồng thời đục ra một cái lỗ to ngay chính giữa bức tường.

Ring~~~~ ring~~~~ ring~~~~

(Chuông điện thoại...(0.0)...???)

Mọi người ngừng lại, có chút ngẩn ra ngó xung quanh.

Ngay tại chiến trường khốc liệt thể này, ai lại có chuông điện thoại cơ chứ.

Mà cái nhạc chuông đó, nghe nhồn nhột làm sao...

“Là của tôi...(!o-0)!” - All Might mặt có chút sa sầm, rút từ thắt lưng ra một cái cục gạch, lập tức ấn nút.

“Alo...Hiệu trưởng Nenzu...Chuyện gì vậy...Sao ngài lại gọi tôi...(0~0)?!”

“All Might -san...U.A đang bị công phá...Chúng ta cần chi viện...!”

“Hả...Ngài nói thế nào...ㄟ_ㄟ?!”

All Might hai con ngươi mở lớn.

Không chỉ ông, mà toàn bộ cảnh sát và anh hùng nơi đây cũng há hốc mồm.

Họ vừa nghe gì vậy...Không phải nhầm chứ.

U.A, cao trung đào tạo anh hùng xuất sắc nhất Nhật Bản.

Một nơi phòng vệ nghiêm ngặt, có đủ loại giáo viên mạnh mẽ cùng với hệ thống phòng ngự nghiêm ngặt.

Vậy mà, lại bị công phá...Và lúc này còn đang gặp nguy hiểm!

Lượng tin tức quá lớn, trong chốc lát, tất cả đứng đờ ra, có chút không tiêu hóa được, khuôn mặt ai nấy đều mang theo vẻ sùng sốt bàng hoàng.

“All Might -san...Chúng ta làm gì đây...(v.V)...@@@...?!”

Edge Shot có chút kinh hãi hỏi.

Nội tâm mọi người vẫn còn kinh hoàng, tối hôm nay, kinh hi đến nhiều lắm.

Liên tưởng đến những gì Shigaraki nói lúc nãy.

Đây chẳng lẽ là, “món quà bất ngờ” mà hắn dành cho bọn họ.

“Bây giờ mà trở về, cũng tốn ít nhất mười phút...Không kịp rồi...!”

All Might lập tức xông ra, gặp ngay Tsukauchi và Endeavor đám người đang khổ chiến với bọn Noumu.

Nghe được All Might trình bày ngắn gọn cuộc đối thoại với hiệu trưởng Nenzu, Tsukauchi khiếp sợ, lấy bộ đàm ra đánh liên lạc cho cấp trên ngay tức thì.

“Lũ Noumu đang lan tràn khắp nơi tại quận Kamino...(~.~)!”

Tsukauchi điện thoại xong, đưa ra một đáp án không thể xấu hơn nữa.

“Điều này có nghĩa là, nhóm của Jeanist đã bị con Noumu biến dị mà Mount Lady nhắc lúc ấy đánh bại...▶_◀!”

“Sao chúng ăn hại thế không biết...Chỉ là một đám Noumu vô dụng.(ノコソコ)!”

Endeavor giận giữ nói.

“Bây giờ không phải thời điểm để bàn chuyện đó...Endeavor, tôi sẽ đi chi viện cho Jeanist!”

“Thế còn bên U.A thì sao...!”

“Nhờ vào cậu Tsukauchi...Hãy liên hệ với các anh hùng cấp cao khác...Để họ cấp tốc chi viện U.A, giờ có đi về, cũng chẳng kịp nữa...”

“Tôi thật sự không hiểu...Bọn chúng đang định làm gì...Tấn công cả ba nơi một lúc...Kế hoạch của chúng là sao chứ...(o·ω·b)!”

Oành!

All Might nói rồi, không chậm trễ, hai chân đạp mạnh trên mặt đất, mượn lực phá không mà đi như một quả siêu cấp hỏa tiễn.

...

Cửa trước đại sảnh mở thông suốt một đường tới cổng chính U.A

Dưới ánh trắng vàng vạc, im ắng không một chút động tĩnh bên ngoài, càng khiến lòng người trở nên thấp thòm.

Tựa hồ, có một con quái vật đang trực chờ nuốt chửng nơi đây vậy.

“Kizari...Có chuyện xảy ra rồi...(0~0)!” - Power Loader sen-sei hiếm khi rời khỏi căn phòng thí nghiệm của mình, nhỏ nhắn hình thể, chỉ so với Nenzu sen-sei lớn hơn chút xíu mà thôi.

Nét mặt của ông nghiêm trọng cực kì, vừa đi vừa nói.

“Có kẻ xâm lấn giống vụ USJ hả thầy...▶.◀?!”

“Ta không rõ...Cơ mà, hiện tại ở trường, chỉ còn Ectoplasm, Present mic, Recovery Girl, ta và hai đứa nữa là sáu người...!”

“So sánh với USJ...Lần này, là toàn bộ hệ thống phạm vi cúp điện...Mặc dù thỉnh thoảng chập chòn, ta vừa mới liên hệ với hiệu trưởng Nenzu xong...Đồng thời triệu tập mấy người kia lại...”

“Ta cảm thấy, tối nay chỉ sợ sắp có đại sự xảy ra...!”

Power Loader sen-sei giọng nặng nề nói.

Nhưng ông không biết, kì thực, Hitomi đã có dự cảm rồi.

Dự cảm, thứ này huyền diệu vô cùng, tuy nhiên từ khi kích hoạt Nguyên Điểm, thì những thứ ảnh hưởng đến khí vận của chính cậu và người bên cạnh, đặc biệt thân nhân, thì cảm giác đó mãnh liệt vô cùng.

Hitomi thả xuống vali, lôi trong đó ra bộ đồ anh hùng của cậu, nhanh chóng mặc vào.

“Kizari...em đây là...(0.0)?!”

“Chuẩn bị sẵn sàng, giống thầy thôi, sen-sei...Emghỉ tối nay, U.A sẽ có một trận đánh ác liệt đấy!”

Lạch cạch...!

Sau lưng họ vang lên vài tiếng bước chân, quay đầu lại xem, thì ra là Ectoplasm và Present mic.

Bọn họ cũng đã mặc phục trang chuyên nghiệp giống như Hitomi và Power Loader.

Ectoplasm tiến tới trước, trầm giọng hỏi, “Power Loader, anh liên hệ với hiệu trưởng rồi hả...?”

“Ừmmm...!”

“Tôi đã để Recovery Girl ở tại chỗ bí mật...nếu có sự tình xảy ra, ít nhất an toàn sẽ được đảm bảo (´·ω·´)!”

“Làm tốt lắm!”

Power Loader vỗ vỗ vai Ectoplasm.

Nhưng vì quá lùn, nên ông chỉ có thể đập tới đùi của bạn mình.

Present Mic sen-sei xoa xoa cái bộ phận khuếch đại và định hướng âm thanh trước ngực, nghi ngờ nói, “Tôi vẫn chẳng thể tin nổi...Hai người hiểu chứ...U.A, muốn bị tội phạm công kích sao...Ngay trong thời điểm khẩn cấp này...ㄟ,ㄟ?!”

“Đó mới chính là sự đáng sợ của bọn chúng▶_◀!”

“Nhân lúc toàn bộ nhân viên đều rời đi...All Might đám người tập trung vào Liên Minh Tội Phạm..Lại có một thế lực khác nhắm vào chúng ta...■_■!”

“Nhưng U.A có khi gì để bọn chúng nhắm tới chứ...(-.-)...!” - Present mic than thở, “Chẳng lẽ chỉ vì cái danh tiếng...Mà lộ liễu như vậy sao...(v.V)...!?”

“Không, sen-sei...Em thấy bọn chúng lựa chọn thời gian hết sức chính xác...(0~0)!”

Hitomi cau mày nói, “Trời tối, khu vực quanh đây lại ít người lai vãng..Hệ thống phòng ngự tựa hồ đang bị yếu đi, hoặc có thể là bọn chúng đang cố gắng vô hiệu hóa nó...!”

Hitomi trong lúc trò chuyện, sử dụng năng lực của mình để dò quét xung quanh.

Đáng tiếc là chẳng phát hiện gì.

Dường như, đối phương, có được sức mạnh để che giấu khả năng truy lùng vậy.

Mà Present Mic nói cũng không sai.

Hệ thống trường gặp trục trặc, phạm vi lớn như thế, chắc chắn phải là một băng khá lớn cùng với vài tên có quấy nhiễu điện từ quirk cùng lúc ra tay thì mới thành công.

Có điều, cho đến bây giờ, tung tích của chúng vẫn chưa thấy đâu, chẳng lẽ đang chơi trò bịt mắt bắt dê với họ.

Nếu câu kéo được tầm năm phút, thì bản địa lực lượng cảnh sát và anh hùng nhỏ lẻ sẽ đến viện trợ, Hitomi thì không vấn đề, nhưng Eri và các thầy, sẽ an toàn hơn.

[Khoan đã...Minh vừa nghĩ tới đâu nhi...ㄟㄛㄟ...?!]

Hitomi trong đầu chợt lóe lên một thanh ánh sáng, nhưng nó vụt tắt cực nhanh, khiến cậu có chút mờ mắt không ra.

Bịch!

Thanh âm dầm nhẹ trên mặt đất, trong đêm khuya vắng lặng, đột ngột phá lệ chói mắt.

Các thầy cô có lẽ không nghe thấy, nhưng làm thánh lực siêu phàm Hitomi, có thể cảm nhận được, có một kẻ nào đó, đang tiến đến gần.

Gần...Gần hơn...

Hắn đã tới, ngay phía trước cổng chính!

Hitomi ra dấu hiệu để mọi người im lặng.

Ba thầy cô kia vội vàng nín thở lại, chăm chú nhìn theo hướng tay Hitomi chỉ thẳng vào đại môn U.A

Eri đứng sau lưng, nín chặt lấy vạt áo của Hitomi không rời.

Mà cậu cũng không dám bỏ mặc cô bé một mình đi vào.

Bởi vì, quá nguy hiểm, chưa làm rõ được nhân số kẻ địch, để một cô nhóc trời gà chưa chặt đi riêng lẻ, chẳng khác nào đưa mồi tới miệng mèo.

Đúng lúc này, kẻ đang đứng tại cổng U.A kia, chợt động!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 218: All For One

Càng gần thì càng cảm ứng được rõ.

Hitomi đã có thể “nhìn” thấy” được động tác của hắn ta.

Thần bí nhân khẽ nhúc nhích thân thể, tay phải chậm rãi giương lên, nhắm thẳng vào cổng chính U.A

Hình ảnh thu lại tới đây, Hitomi chợt rung mình, tâm thần cảm giác được một mảnh lạnh lẽo.

“MỌI NGƯỜI, MAU TRÁNH RA...(ノ益益)”

Ngay thời điểm cậu vừa hét lên, cánh tay của người đàn ông đó chợt phồng to, lòng bàn tay tựa hồ áp ủ một nguồn năng lượng khủng bố.

XOET ....~~~~~!!!!

Một cỗ khủng khiếp sức mạnh nhắm thẳng phía trước lao tới.

Dày gần ba mét tường sắt, đối mặt nó, giống như là mỏng manh giấy rách vậy.

~~~~ OANH ....hhhhh...HHHH...~~~~

Long trời lở đất tiếng nổ, lực trùng kích, biến mọi thứ cản đường, hóa thành hư vô, ánh trắng sáng vô lực chiếu xuống đầy trời khói bụi.

Trong chớp mắt, thứ sức mạnh ấy phá không xông đến, giống như một con quái thú gào thét hướng Hitomi đám người cản quét.

UYNH ~~~~~ hhhhhh ~~~~~ HHHH~~~~~

Va chạm âm thanh chẳng khác gì hồng chuông trầm đục ngay tại đêm khuya gõ vang một tiếng, chấn kinh toàn bộ phương viên mấy trăm mét quanh U.A

Vô số nhà cửa dân chúng tức thì bật đèn sáng choang.

Tiếng động âm vọng rung chuyển đất trời như thế, không ai không nghe, không ai còn ngủ được.

Mọi người đều bàng hoàng, sửng sốt nhìn về nguồn gốc phát ra thanh âm đó.

U.A!

Không thể nào...

Nơi ấy là học viện đào tạo anh hùng số một của Nhật Bản...Làm sao có thể...ㄟ...ㄟ...???

Từng nhà một cấp tốc gọi điện báo cảnh sát, nhưng chẳng có ai dám lại gần.

Mạng nhỏ chỉ một, không dùng để đùa.

Ngoài kia có tiếng la ré, nhiều người xách ống nhòm lên quan sát tình hình tại U.A, nhưng bên cạnh nhà dân tuyệt nhiên không hề lộ mặt.

Đây chính là bản năng của họ, càng ở gần nguy hiểm, càng không thể trỗi đầu ra.

Màu trắng sáng xung kích, mang theo ngập trời khí lãng nuốt trọn năm người Hitomi, toàn bộ U.A lung lay dữ dội tưởng chừng vừa bị địa chấn tàn phá.

Từ xa quan sát, chỉ có thể thấy một màn sương tím mờ mờ ảo ảo che đầy mắt ngời trường cao trung, thậm chí khói đen còn bốc lên thẳng thiên khung, xu thế che khuất luôn mặt trăng.

“Khụ...Khục...Khục...Chuyện gì vừa xảy ra...?!” Thanh âm ho khan của Present Mic vang lên, tựa hồ ông thầy mới nuốt một tảng lớn hạt tiêu vào cổ họng.

“Mấy người không sao chứ...Ectoplasm...Power Loader...Còn có, nhóc Kizari và Eri... (0~0)?!”

Ba vị giáo viên đưa tay lên, xua đi trước mặt khói bụi, đến ngay người bên cạnh mà họ còn khó lòng nhìn thấy, hướng hồ chỉ cảnh vật xung quanh.

Đến lúc này, ba người mới rõ ràng tình huống trước mặt.

Trải dài mười mấy, hai mươi mét con đường lát gạch từ cổng cho đến cửa chính đại sảnh U.A, bị tốc bay giống như có người vừa cho máy ủi xóc nó lên vậy.

Mặt đất nhăm nhò, để lộ ra màu nâu sẫm cát và đá, bề rộng có đến ba, bốn mét, trông thể thảm cực kỳ.

Crắc ~~~~ Crắc ~~~~ Crắc~~~~

Thanh âm rạn nứt liên tục vang lên, và rồi “Ầmmn!” thật to một tiếng, hai cái cột trụ đứng trước chống đỡ, đột ngột gãy ngang, té sập xuống.

Phía sau họ công trình, một mảnh âm đạm tro bụi cùng đất đá, hoàn toàn mất đi cảnh tượng hoành tráng lúc ban đầu.

Họ cảm thấy may mắn, bởi vì trường đầu tư cho công trình thuộc loại chất lượng cao. Vẫn còn dư thừa hai cây cột khác chống chịu, nếu không, có lẽ hôm nay, đại sảnh này sẽ phải sụp một nửa.

“Kizari...Onii-sanmn...Anh...nh...có sao không...●___●...Cái vòng màu xanh xanh này là gì vậy... (o.o)?!”

Vòng màu xanh?

Ba giáo viên giật mình, đến bây giờ họ mới để ý.

Bao phủ xung quanh đám người, là một cái vòng tròn màu lam đậm, thỉnh thoảng lại lóe lên từng tia điện lưu du tẩu, khiến người ta khó mà nhận được chạm vào

nó.

Và đứng ngay tại trước mặt, là một bóng người cao lớn, đang bắt chéo hai tay lại che chở cho tất cả bọn họ.

Thân hình không lồ ấy, cao đến gần ba mét, cơ bắp cuộn cuộn, lực lưỡng cực kì, một mái tóc đen phiêu phiêu rủ đằng sau...Dáng dấp, hết sức quen thuộc.

“Kizari...???”

“Là em, sen-sei...Anh không sao, Eri!”

Giọng của Hitomi truyền đến.

Âm điệu bình tĩnh, như có ma lực kì lạ, khiến mọi người tim treo trong buồng nhảy thành thịch, thoáng chốc an ổn lại.

“Kizari...Hình dạng của em, là thế nào...(0.0)...?” - Power Loader có chút khó tin hỏi.

So với ban đầu, Hitomi bành trước quả thật ghê gớm.

Nếu không phải gương mặt và dáng hình của cậu chỉ là phóng đại lên thêm, chỉ sợ mọi người không chỉ là giật mình đơn giản như vậy.

“Năng lực của em...!” -Hitomi nói, hơi ngập ngừng chốc lát, rồi bổ sung, “Một trong...(´・ω´・)!”

“Một trong sao...Nghĩa là em có nhiều hơn hai năng lực hả Kizari...(V.v)...?”

Ectoplasm sững sờ lâm bầm.

Sức mạnh của cậu học trò đứng đầu hội thao U.A, ông phải biết chứ.

Ông cũng đã thấy Hitomi phô diễn siêu cấp sức mạnh cùng khả năng bay lượn của bản thân, cứ như là All Might phiên bản khác thu nhỏ.

Nhưng giờ khắc này, ông không thể nhận được hit từng ngum hơi lạnh vào trong bụng.

Hitomi, còn có thêm hai quirk nữa...

Một cái là biến thân, còn cái kia...

Ectoplasm chậm nhẹ cái vòng xanh xanh che chắn cho bọn họ, tự nhủ, “Ít nhất là bốn năng lực...Không thể hiểu nổi...quá mức tương tượng...(´・ω´・)!”

Kể cả con lai như Todoroki thì cũng chỉ có hai mà thôi.

Mặc dù không tiếp xúc quá nhiều với Hitomi, tuy nhiên, Ectoplasm hiện tại chắc chắn một điều.

Kizari chân thực khả năng, U.A chẳng hề hiểu rõ.

Thậm chí, các bạn của nó, cũng chưa từng biết đến, sức mạnh thực sự của thằng nhóc.

Ngay thời điểm nguy cấp, khi đòn tấn công của đối thủ ập đến bọn họ, Hitomi đã lập tức sử dụng Từ Trường Phòng Hộ để bảo vệ mọi người.

Bản thân cậu đứng ra trước hết chặn lại phần lớn lực trùng kích, che chắn cho nép sau mình Eri.

Có điều...

“Mọi người...Lui lại...!”

“Xem ra, kẻ thù của chúng ta đã đến rồi...▶_◄!”

Hitomi cau mày nhìn xa xa một cổ áp lực khó mà nói được đang chậm chậm tiến tới gần.

Kẻ thần bí bước qua cánh cổng đã đổ nát.

Hắn ta cứ thế đi thẳng...Và chợt...

Dừng lại!

Cánh tay hắn, lần nữa nhúc nhích.

Hồ hấp của mọi người trở nên dồn dập, nhưng hắn không hề tung thêm đòn tấn công nào nữa.

Chỉ là, yên tĩnh quan sát khung cảnh xung quanh, rồi lên tiếng, thanh âm rè rè, kèm theo vô tận tịch mịch

“Hóa ra...Đây là U.A sao...!”

“Thật hân hạnh được gặp các ngươì...Các giáo viên của học viện nổi tiếng...!”

Im ắng...

Yên tĩnh...

Không một tiếng động, một thanh âm đáp lời.

Tất cả, đều lặng im như tờ.

Rắc~~~~

Hitomi dẫm một chân đi tới, đối diện với thần bí nhân, vẻ mặt nghiêm trọng, gần từng chữ, ““Ngươi là...All...For...One...ồ_ó!”

“Ồ...Vẫn có người biết đến danh hiệu của ta sao...Ta cứ nghĩ chỉ mỗi mình All Might thôi chứ...!”

Thần bí nhân khẽ lắc đầu, đột nhiên, một luồng khí áp từ hắn tỏa ra bốn phương tám hướng, thổi sạch sành sanh còn sót lại bụi mờ.

Ngay lúc này, bề ngoài của hắn ta, hoàn toàn lộ diện trước mắt các giáo viên và Hitomi.

Đó là một người đàn ông, mặc một bộ vét màu đen từ trên xuống dưới, hắn ta đeo một cái mũ che kín, hiển hiện một gương mặt để cho người yếu tim không dám nhìn thẳng.

Hắn ta khẽ ngậm nga:

“Có lẽ tên của ta mọi người không biết đến nhiều lắm..Bình thường thì ta sẽ không nói danh xưng cái cử động ngu ngốc này...!”

“Tuy nhiên, hôm nay, phòng ngự của các ngươi mỏng manh đến đáng thương...Học trò của ta cũng sắp xuất hiện, nên có lẽ phí thời gian với các ngươi một chút chắc không vấn đề gì...!”

“Xin trịnh trọng giới thiệu lần nữa...”

“Ta là...All For One...”

“Kẻ đứng sau màn của Liên Minh Tội Phạm...!”

“Cũng là chủ mưu của những sự kiện vừa rồi!”

Oanh!

Trên trời bỗng vang lên tiếng sấm kinh hồn, kết hợp áp lực mà All For One mang tới, khiến tâm lý tất cả cứ như đang rơi vào hầm băng.

Các giáo viên thần hình thoáng lão đảo, Present Mic sen-sei khuôn mặt tái nhợt, chân hơi lùi lại về sau.

Ectoplasm và Power Loader sen-sei thì không như vậy, hao thầy vẫn kiên cường đứng đấy, nhưng nắm tay run run và đôi mắt run rẩy đã bán đứng họ.

Bởi vì, chỉ một đòn tấn công của All For One, đã lộ ra hai phe không cùng một cấp bậc.

Sức mạnh của bọn họ, và hắn ta, quá chênh lệch.

Cứ như là một đạo lạch trời rào cản vậy...Khung cảnh tàn tạ trước mặt, chính là minh chứng tốt nhất cho tất cả.

Một đẳng cấp, tương đương với All Might, chỉ ít là như thế.

Trong tình trạng U.A trống vắng, hệ thống phòng ngự đã bị vô hiệu, chuông báo động còn không thể vang lên.

Mỗi mình All For One, nhưng áp lực của hắn, chẳng khác nào núi lớn muốn đè sập nơi đây.

Bầu không khí, đang bị nén ép đến cực hạn...

Tựa hồ, sắp bùng nổ.

Đúng lúc này, giữa không trung đột nhiên vang lên vài tiếng xì xèo kì quái.

Từng đạo màu đen nước bắn vô tức vô thanh xuất hiện ngay sau lưng của All For One.

Và từ trong đó, vô số bóng người leo ra.

Chương 219: Ác nhân phía trước, tuyệt không lùi bước!

“Khốn nạn...quái gì thế này...Hồi quá... ㄟ ㄟ!”

Thanh âm của Bakugo phá tan cái cảm giác đè nén nặng nề kia.

Trước ánh mắt kinh ngạc của đám người Hitomi, Bakugo một thân nhót nháp dính đầy bùn đất, rút cái bịch từ màu đen chất bẩn dịch chuyển của All For One.

Nó ho khù khụ rồi sỗ ra vài từ thô tục.

Đột nhiên, giống như cảm nhận thấy gì đó, Bakugo ngẩng đầu lên, đối diện với nó, là một người đàn ông cao lớn lạ hoắc.

Ông ta, cho Bakugo một cảm giác hải hùng, tựa hồ, nó có thể bị giết bất cứ lúc nào vậy.

“Xin lỗi nhé...Bakugo...Đối xử với cậu như thế có hơi quá...Cơ mà nhìn đi...Cậu có thấy chỗ này quen thuộc không...?”

“Hả... (ㄴㄹㄴ)???”

Bakugo ngó người, vội vàng quan sát xung quanh.

Nó đang đứng...

Ồ tại U.A... ㄟ ㄟ!?

Còn phía bên kia...

Bakugo hai con ngươi co rụt lại.

Mất đối mặt với Hitomi và ba vị sen-sei đằng sau lưng, có chút kinh hãi.

Nhưng nó còn chưa kịp phản ứng gì thêm, thì không trung một trận xao động, màu đen bùn lầy liên tiếp xuất hiện, kèm theo đó là một loạt những kẻ lạ mặt.

Không, cũng không tính lạ mặt, bởi vì, bọn chúng vừa rồi mới lên Tivi xong.

“Liên Minh Tội Phạm...(0~0)...?!”

Ectoplasm trầm giọng nói, “Bọn chúng kéo hết về U.A sao...Lớn mặt như vậy... ㄹ ㄹ!”

Bên kia, All For One dường như không để ý lắm mấy giáo viên U.A, hắn ta hướng Shigaraki, vươn đôi tay của mình và nói, “Mặc dù thất bại lần nữa...Tomura...Nhưng em cũng giúp phân tán đi lực chú ý của cảnh sát...!”

“Và hiện tại...Nhìn đi...Ta mang đầy đủ đồng bạn trở về với em..Cộng thêm thằng nhóc này nữa...!” - Hắn vừa nói vừa chỉ vào Bakugo, “Vì em cho rằng nó là một mảnh ghép quan trọng, nên ta cũng đưa nó theo luôn...!”

“Em cứ cố gắng...Đừng lo sợ thất bại, vì đã có ta đây!”

“Sen-sei!” - Shigaraki cúi đầu, nhỏ giọng thì thầm như thằng nhóc làm sai sợ bị trưởng bối quở trách vậy.

Một kẻ cuồng ngạo như hắn ta, thế mà ngoan ngoãn giống như em bé trước mặt All For One, đủ để hiểu lực uy hiếp của tên trùm kia, lớn đến dường nào.

“À...khoan...Đợi ta một lát...Ta có việc cần giải quyết với các giáo viên đáng kính bên kia...Họ cũng là sen-sei nên có lẽ cần được tôn trọng một ít...!”

Hắn ta nói rồi, xoay người lại, chậm chậm bước tới.

Hitomi vốn dĩ đã thu lại năng lực biến thân, lần nữa giác quan thứ sáu phát ra báo động cường liệt.

Cậu bóp lấy nắm tay, đôi mắt chăm chú quan sát từng cử chỉ của hắn ta.

Đối phương, muốn động thủ thực sự.

Bịch!

All For One dùng chân, cách đám Hitomi ước chừng bốn mét, giang hai tay và nói: “Các người biết không..Tân công U.A...Ngay cả thời kì toàn thịnh ta, cũng phải cân nhắc rất kĩ trước khi dám lên một kế hoạch táo bạo như vậy...!”

“Mà nếu tất cả đội ngũ cán bộ của các người còn tại, thì đánh vào sẽ rất khó khăn...!”

“Ta cảm giác mình khá may mắn... Vừa thu hút được sự chú ý của cảnh sát...Lại lấy được một năng lực hữu ích cực kỳ...(°▽°)!”

Tới đây, hần hơi ngừng một chút, chột quét mắt qua Hitomi, nhếch miệng cười, “Thiệt tình, vẫn phải cảm tạ thằng nhóc này đây...Kizari đúng chứ...Ta đã chú ý người rất lâu rồi...!”

“Người thật sự hết sức đặc biệt...mấy cái kĩ năng truy tung của ta đối với người đều không có tác dụng...quá kì lạ...Chẳng hiểu nổi...!”

“Tuy nhiên, nếu không phải người hạ tên Chisaki của băng Bát Tĩnh đó, khiến ta có cơ hội hấp thu năng lực OverHaul của hần...Thì có lẽ cuộc tiến công hôm nay sẽ chỉ là giấc mơ...!”

“Người rất mạnh...Thậm chí Tomura còn nói với ta...Nó cảm giác người so với All Might còn đáng sợ...!”

“Ta không chắc về điều đó...Nhưng mà, chúng ta chơi trước một chút đi...Thời gian vẫn còn thừa thãi lắm...!”

Tách!

All For One bung ngón tay một cái, công dịch chuyển nhóp nhép hiện ra.

Nhưng lần này, kẻ xuất hiện, là một thứ khác.

Tùng đầu Noumu dữ tợn ngoe nguẩy giống như thú vật lấy hai tay chạm đất bò ra ngoài.

Trong đó có một con, hình thù quái lạ vô cùng.

Toàn thân nó đen kịt, hai mắt lóe lên màu vàng hồng sắc như tia chớp, não bộ không hề lòi ra ngoài như những con khác, mà bao phủ bằng một lớp màng màu nâu sẫm. Hàm răng của nó bén nhọn cực kì, trên tay đôi vuốt sắc lóe sáng năm căn trảo dài gần nửa mét.

Về bề ngoài, quả thực đáng sợ!

Bịch! bịch! bịch!

Lũ Noumu lũ lượt thoát thân, xếp thành hàng chỉnh tề sau lưng All For One, hần vừa định ra hiệu, bỗng nhiên sực nhớ gì đó, liền mở miệng nói:

“Làm phiền...Các người giao con bé đằng sau kia cho ta...Mục tiêu của ta hôm nay là nó, nếu con bé bị thương hay xảy ra vấn đề gì thì phiền toái lắm...!”

“Để trả ơn...Ta sẽ để mấy thứ tạo vật của ta nhẹ tay với các người...giao dịch như thế được không hà...Anh Hùng... ▽(¬_¬)▽!”

Hitomi không đáp lời, nhưng trong sóng trào mãnh liệt.

[Người mà bọn chúng nhắm tới, lại là Eri...☹️❏!?!]

[Con bé có gì để lợi dụng cơ chứ, nó đã đủ khốn khổ rồi cơ mà...(0~0)...!]

“Lý tưởng của tên Chisaki là rất tốt...Tiếc là hần không có đủ thực lực, và tài chính, để thực hiện điều đó...!”

“Và ta sẽ giúp hần hoàn thành ước mơ đấy...Cùng với năng lực nhận lấy như một món quà tặng...Ha ha...Hắc ám, sẽ lần nữa trỗi dậy...Mạnh mẽ hơn bao giờ hết...☹️(°▽°)☹️!”

All For One cười thật to...cười thật thỏa mãn.

Thậm chí không thèm để ý bên cạnh hần nhóm Liên Minh Tội Phạm Shigaraki và “quân cờ” Bakugo, tựa hồ, mấy thứ ấy chỉ là đồ nhãi nhép.

Trong giọng nói của hần ta, ánh lên tham vọng thống trị của sự ích kỷ và tham lam.

Và công cụ để hần biến mong muốn thành hiện thực...Chính là Eri.

“Onii- sanmn...Là bọn họ, tới tìm Eri sao...(´.´)v?!”

Hitomi nhìn nhéo nhéo vạt áo, đầu nhỏ nhút nhát lấp bắp hỏi mình cô bé, có chút đau lòng, nhẹ nhàng nói, “Đừng nghe tên kia hoa ngôn xảo ngữ...Eri là tự do...Không ai được phép tước đoạt nó từ em...(´ω´)”

“Nhưng như vậy...Hần ta sẽ đánh Onii -sanmn và các chú...Eri không muốn thấy điều đó...(ㄟ o ㄟ)!”

“Onii -sanmn...Để Eri đi theo hần...Mọi người sẽ an toàn...(●´ω`●)!”

“Xem ra con nhỏ đó còn thức thời hơn bọn người đây...Kiên nhẫn của ta cũng có hạn...Mau giao nó ra, thì trò chơi sẽ dễ dàng hơn đôi chút...Các anh hùng à...” - All For One cao giọng nói, không hề che giấu vẻ đắc ý của mình.

“Này cô bé, năng lực của nhóc siêu phàm hơn nhóc tưởng tượng đấy... Với sức mạnh của nhóc, chúng ta có thể thay đổi cả thế giới...Mà không chỉ hạn hẹp ở mỗi Nhật Bản đâu...(°▽°)!”

“Đúng là bé ngoan...”

Hitomi nhẹ xoa đầu Eri, chẳng thèm liếc nhìn đối phương một lần.

“Để anh bật mí cho em điều này, Eri-chan...”

“Chỉ cần có anh tại...Chỉ cần anh còn đứng trước mặt em...Không kẻ nào được phép đụng tới em, dù chỉ là một cọng tóc...”

“Đó là lời hứa của anh...Lời hứa của một anh hùng...▶_◀!”

“Và nó, sẽ không bao giờ thay đổi...◦_◦!”

Hitomi xoay người, ánh mắt băng lãnh vô cảm, sát ý bạo ngược trong lòng, tùy tiện thả ra.

Nói chuyện với Eri, nó là một khuôn mặt hiền hòa, hi hi ha ha, đùa giỡn thế nào cũng được.

Nhưng bây giờ, là thời điểm, cậu muốn giết chóc.

All For One mạnh thật...Hitomi không phủ định điều ấy.

Năng lực sở hữu trong bảng số liệu cậu vừa quan sát, có ít nhất là mười cái, và ba trong số đó đã đạt đến LV3 trở lên.

Quirk chính của hắn, All For One, càng đạt đến LV4+4.

Hơn mười cái năng lực, phối hợp và bổ sung với nhau, dù cho chưa đạt đến LV4, tuy nhiên lượng biến sinh chất biến, hắn hoàn toàn có thể sử dụng vô số năng lực mãi chết một cái LV4 cường giả.

Ở trạng thái bình thường Hitomi, còn lâu mới là All For One đối thủ.

Nhưng như vậy thì thế nào.

Cậu không quan tâm, All For One nếu đã tự tin tốt cùng, vậy thì để cho hắn tới.

Để xem, ai là người sống sót cuối cùng.

Và lần này, cậu không định tuân theo luật.

Bởi lẽ, không cần thiết!

Ác nhân...Vì sao lại chỉ có thể bắt, mà không được giết.

Anh hùng, vì cái gì luôn phải chịu thiệt thòi trước rồi thắng sau.

Hitomi cảm thấy, bản thân tràn trề năng lượng hơn bao giờ hết.

Phía sau cậu, còn có ngôi trường cao trung yêu dấu, và một cô bé cần bảo vệ.

Cậu sẽ không lùi lại, dù chỉ là một bước.

Ngàn vạn tội ác ập tới, đã có ta đây chống đỡ!

Dù chuyện gì xảy ra đi chăng nữa...Thời đại của All For One, chắc chắn phải kết thúc.

Hôm nay, All For One thật sự rất may mắn...Đúng như hắn nói vậy.

Bởi vì đối diện hắn, sẽ không phải là Kizari Hitomi của U.A, mà là truyền kì Dawn Knight của Thế giới ma pháp.

Một kẻ có danh xưng...nhân hình hạch đạn!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 220: Sử thi chi chiến (1)

“Ồ...(- -)?!” - All For One nhủ mày.

Sự thay đổi về thần thái, cả sắc mặt lẫn lời nói của Hitomi, khiến hắn có chút sững sốt.

Đậm đặc và nồng nặc...

Sát khí từ Hitomi tỏa ra, thậm chí không thua kèm gì hắn.

Phải biết, All For One chính là đấm từ núi thây biển máu mới đạt đến địa vị hiện tại và sở hữu sức mạnh đang có.

Một thằng nhóc chưa học xong cao trung, còn đang tập tành trở thành anh hùng, lại có ngang ngửa với hắn ta về sát ý lẫn khí thế.

[Lũ trẻ anh hùng...Ngày càng khó chơi... (☹️☹️☹️)☹️!]

[Quả đúng như Shigaraki nói...Thằng nhãi này, không đơn giản...▶_◀!]

Nhưng mà, cũng chưa tới lượt hắn phải đích thân lên tràng.

Nếu không thì, cũng quá mức hạ giá cho huyền thoại của giới Hắc Ám đi.

Ngoại trừ All Might ra, chưa có kẻ nào khiến All For One phải thật sự nhìn thẳng.

Kể cả Hitomi lúc này, cũng chỉ làm hắn hơi chú ý mà thôi.

Tuy nhiên, rất nhanh, All For One sẽ biết, cái giá phải trả cho sự ngạo mạn của hắn.

“Nhìn kỹ, Shigaraki...Em hãy xem uy lực thật sự của đám Noumu mà ta cất công nghiên cứu...!”

Hắn ta vừa nói, tay vừa chỉ về phía đối diện, “Cho ta, tấn công!”

Grào Grào...ooooo....~~~~~

Lũ Noumu hú lên từng tiếng quái dị, đồng loạt xông tới.

Bốn chân đạp đất, bắp đùi thô to, tay như cột điện.

Đứng với chủng tộc thú nhân, chẳng khác gì những con hung thú hình người.

Mỗi một con, đều đạt đến LV2+7 chỉ số, kẻ cả năng lực khôi phục và sức mạnh cơ bản.

Nếu so sánh với trước đó Noumu ở Hosu, chính là cách biệt trời vực, bao gồm số lượng lẫn chất lượng.

Đối mặt với lũ lượt quái vật lao đến, Hitomi chỉ quay đầu nói:

“Các sen-sei, làm phiền mọi người trông coi Eri, đừng để bọn chúng đánh lén... (´・ω・`),!”

“Kizari...Em định cân hết lũ đó à...☹️☹️...Không đùa chứ...Ta biết em mạnh...!”

“Thầy cứ yên tâm...!” - Hitomi cười nhẹ đáp, “Em có tin anh sẽ thắng không, Eri...!”

“Có...!”

“Onii-sanmn...Cố lên... ●_●!”

Eri mặc dù có chút tái nhợt, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn kiên quyết gật đầu, hai nắm đấm bé xíu quơ quơ, “Đánh đuổi bọn xấu...Đánh đuổi chúng đi...Onii-sanmn...☹️☹️!”

“Nhất định...◌_◌!”

“Upper...Biến thân...!”

Hitomi gầm lớn, cả thân thể phồng lên, chớp mắt biến thành một cái ba mét người khổng lồ, nắm đấm nhắm hướng tên Noumu trước hết đến gần câu nhát, nghe răng ra cười, và...

“ROKUOGAN....GGGGG.....~~~~~(ノ益益)~~~~!!!”

Crắc ~~~

Đinh tai nhừ óc thanh âm kèm theo rạn nứt kêu vang..Chỉ trong tích tắc, mọi người nhìn thấy thân hình của con Noumu chọt phồng to ra...

Rồi...

~~~OÀNH~~~

Nổ tung!

Thân hình to lớn của nó, giống như bong bóng căng tròn, nháy mắt đã tan tành mây khói, để lại đầy trời mưa máu cùng tàn dư...

Cũng chính là bằng chứng duy nhất cho sự tồn tại chỉ trong vài nốt nhạc vừa qua.

Tỉ tách!

Nắm đấm của Hitomi ướt đầm tiên huyết, trên đó còn bốc hơi từng đợt khói trắng nghi ngút, đủ để thấy tốc độ ra quyền lúc nãy nhanh đến mức nào.

Cọ sát không khí toát ra lửa!

Phá vỡ âm chướng một quyền.

Sát na ấy, tất cả...Đều đứng hình!

“Sẵn sàng đón nhận phần nộ của ta sao...All For One...崩(千皿千)潰...!”

Cậu ngẩng đầu lên, đôi mắt khoác lên một màu đỏ ngòm giận dữ.

Vù ~~~

Soru phát động!

Dẫm chân tại mặt đất đến hơn trăm lần chưa đầy một giây, tại chỗ đang đứng trực tiếp nổ ra một cái hố to, Hitomi hóa thành tàn ảnh, dùng hình thể tương xứng đón lấy lũ Noumu còn lại.

Oành!

Oành!

Oành!

Trong không khí liên tục vang lên tiếng bạo nổ.

Những nơi Hitomi đi qua, đều biến thành một mảnh tinh phong huyết vũ.

Sử dụng trạng thái biến thân, vượt qua cột mốc LV4, chạm tới LV4+3 cực hạn, ở toàn bộ phương diện, chính là so sánh lúc đánh nhau với trùm phân diện tại I-Expo còn muốn nhỉnh hơn chút đỉnh.

Cần hai chục con Noumu, giống như đồ ăn dưa thái rau vậy.

Không có một con nào, có thể ngăn cản cậu, dù chỉ là hai giây.

Một đám phóng ra, chỉ có một con đường đi, chính là chết.

Thi cốt vô tồn, mỗi cú đấm, đều dồn toàn lực của Hitomi.

Toàn bộ sức mạnh của cậu, không phải là một chưa tới LV3 nhỏ yếu tôm tép đủ sức chịu đựng.

[Thằng nhãi đó...(ノ彡彡ヾ)!]

Đứng ở bên ngoài, All For One sắc mặt sa sầm.

Hành động của Hitomi, chẳng khác nào một cú bạt tai cho lời nói thốt ra khi nãy của hắn với Shigaraki.

Thậm chí, nhìn học trò mình run rẩy xem Hitomi sát thân phụ thân biểu hiện, All For One cảm thấy nổi nóng đến cực độ.

Nhưng cũng rõ ràng một điều.

Hitomi không phải là bông gòn mềm dễ nắn bóp, mà là một khối xương cứng khó nhai.

Không thể tiếp tục bết bát như thế, người nổi nghiệp Hắc ám của hắn, ý chí sẽ tan vỡ.

“Lên, giết nó...Dùng hết thực lực của ngươi...!” - All For One lạnh lùng phân phó bên cạnh mình biến dị Noumu, “Khi cần, ta sẽ ra tay【●】_【●!】”

Và điều khiến người ta phải khiếp sợ xuất hiện, màu đen toàn thân Noumu, vẩy vẩy hai căn trảo sắc bén, nhếch miệng lộ ra hàm răng sắc bén, ồ ồ nói:

“Tuân lệnh chủ nhân!”

Quái dị Noumu từng bước đi lên, nhìn Hitomi rè rè thanh âm ẩn chứa đắc ý nói to, “Ngày tàn của mày tới rồi thẳng nhãi à...(— —)!”

Ầm~~~~

Đáp lại hắn, là máu tươi rơi vãi đầy người.

Hitomi ngoảnh đầu, không lồ thân hình che chắn lấy bóng dáng của Noumu, còn muốn lớn hơn nó không ít.

Cậu xoa xoa nắm đấm dính máu, hất văng trên tay còn dư lại tàn thể của Noumu não trắng, nhếch mép cười, nụ cười hết sức “hiền lành”, “Thế nào...Mày muốn đánh sao...Biến dị Noumu...! (— —)!”

Ực!

Biến dị Noumu có chút rung mình. Nó cảm giác được, gã khổng lồ đối mặt, nụ cười có chút nguy hiểm.

Hắn ta, tựa hồ coi nó, thành một con dê béo chờ vật lông.

Bịch!

Hitomi bẻ tay răng rắc, chậm rãi bước tới.

Nếu cậu có năng lực đọc được suy nghĩ, thì chắc chắn sẽ vỗ vai Noumu mà nói rằng, ngươi đoán không có sai.

Kì thực, số liệu của con Noumu này, so với lũ kia, thì hơn xa...

Figure (Nhân vật): Biến Dị Noumu

Race (chủng tộc): Thú nhân

LV (Đẳng cấp) 3+6

Quirk: Hồi Phục (LV3+6); Duỗi dài (LV2), Phân Bào (LV2), Phi Hành (LV2), Hấp thu (LV3)

Đến tận năm cái năng lực.

Mỗi cái ít nhất đều là LV2 khởi điểm.

Trong đó hồi phục gần chạm tới LV3 cao cấp, so với Noumu USJ, có thể gọi là khó phân thắng bại.

Nhưng mà, trong mắt Hitomi, nó vẫn là quá yếu.

Bốn mét...

Ba mét...

Ầmmmm~~~~

Đại địa rung động, đất đá lần nữa nổ tung, hai mắt Noumu đột nhiên trợn trừng, nhìn một nắm đấm từ hư vô xuất hiện ngay trước mặt nó.

BỐP!!!

Long quyền rít gào, gió lớn cùng khí áp từ chính giữa vù va chạm thổi lên sóng trùng kích bốn phương tám hướng.

Chỉ thấy biến dị Noumu giống như một quả banh xì hơi, bay một lèo năm, sáu mét về phía đám người Shigaraki.

“Hừ...Ngu xuẩn ý đồ...~.~!”

All For One lạnh lùng nói, bàn tay phải nhấc lên, nắm đầu ngón tay bồng đỏ lôm một mảnh xen lẫn đen tuyền, ~~~ Xoẹt ~~~

Nắm đầu ngón tay đó hóa thành năm sợi tuyến tính dài cứng như sắt thép, hướng Noumu chộp tới.

Ý định của hắn, là trực tiếp ngăn cản lại lực đạo của Hitomi, đồng thời chiếm lấy khí thể cho phe mình.

Bởi vì đám Shigaraki cùng với đồng bọn, đã ngây ra như phỗng.

Tựa hồ, bị chiến đấu giữa Hitomi và đám Noumu chấn kinh.

Oanh!

Năm căn tuyến tính bắt được Noumu, nhưng All For One đột ngột biến sắc.

Rắc ~~~ rắc ~~~ Rắc ~~~

Thanh âm kim loại bị uốn gãy ken kết vang lên, và không thể tin nổi sự tình xảy ra.

Năm đầu ngón tay của All For One...Gãy nát!

Là gãy nát hoàn toàn...Dưới áp lực tàn dư của đòn tấn công từ Hitomi.

Cùng với thân hình to lớn của Noumu, màu đỏ đen dài tuyến tính tạo thành từ đầu móng tay của hắn ta, đồng thời gãy tan tành, lấy khí thể không giám bắn về phía đám người Shigaraki.

All For One không kịp phản ứng, trơ mắt nhìn Noumu một đường lao ra.

ẦMMMM. ....mmm. ....~

Khói bụi mịt mù, gần sát công chính đã bị đập đổ, liền bị Noumu tạc thêm một cái hố sâu đến nửa mét có hơn.

Bởi vì đám tội phạm bên trong còn đang bắt giữ Bakugo, nên Hitomi không dám mạnh tay hướng thẳng chỗ chết ném, do vậy tụi kia tránh được một kiếp.

Nhưng mà kẻ đứng trực diện sức mạnh của cậu, Noumu, thì không may mắn như thế.

Một nửa bên đầu của nó đã vỡ nát, tay trái trực tiếp hóa thành hư vô, chảy ra từng giọt chất lỏng màu đen thui, rải rác trên mặt đất.

Tình cảnh, có thể nói thê thảm cực điểm!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 221: Sử thi chi chiến (2)

Hitomi vẫn còn duy trì tư thế đâm móc ban đầu, mớ hồ còn thấy được khói hơi nghi ngút kèm theo điện lưu lấp lánh nơi tay.

[Kháng đánh cũng không tệ...Cơ mà sức mạnh yếu một chút...ㄟ_ㄟ!]

Lực cản đến từ biến dị Noumu, hầu như không có bao nhiêu trở ngại đối với cậu.

Giống như người thường nâng lên tạ tay năm ký mà thôi.

Chỉ cần hơi dùng sức một chút là thành công, chẳng có chút nào gọi là khó khăn cả.

Tên Noumu mà All For One đặc ý, tựa hồ so với con đầu tiên ở USJ còn muốn yếu hơn mấy phần.

Khò khè...Khò khè...

Cát bụi xa xa truyền ra tiếng thờ như bò rống, thanh âm có chút chói tai, đột nhiên, một cái đại thủ màu đen xóa ra năm căn trảo bén nhọn nhanh như chớp phá không bắn về phía Hitomi, khí thể hung hãn, tưởng chừng muốn xuyên thủng cậu.

[Định đánh lén mình... (0~0)...!]

Hitomi khẽ nghiêng người, vừa kịp lúc né tránh bóng đen hung ác một đường xuyên qua sát cạnh bên, ánh mắt bên trong lưu chuyển màu xanh nhạt hồ quang, vạn vật dường như đều bị thả chậm lại.

Oành!

Sau lưng Hitomi, gạch đá lát đường bị móng vuốt của con quái vật đập nát như tương.

Bốp!

Hitomi hơi chồm người xuống, hữu chưởng chop lấy cánh tay của tên Noumu, bóp chặt lấy phần giữa.

Noumu tức thì cảm thấy không ổn.

Tuy rằng trí tuệ của nó không cao, chỉ biết chấp hành những mệnh lệnh sơ đẳng, nhưng không có nghĩa là nó ngu ngốc.

Chỉ ít mấy cái lợi hoặc hại sự tình ảnh hưởng tốt, xấu đối với bản thân, nó vẫn có thể phân biệt được.

Và lúc này, Noumu nhận ra một cỗ vô song lực lượng, khó mà kháng cự, truyền từ phần cánh tay dài ngoằn ngoèo đến thẳng bản thể của nó.

Nó nỗ lực gầy dựa tránh thoát, tay dài vung vẩy, đập loạn xạ khắp nơi, nhưng vô ích!

“Chuẩn bị sẵn sàng cho chuyến bay lượn của ngươi chưa...quái vật...(ノ益益)”

“Khoan...~~~~”

Từ ngữ còn chưa kịp rú hết, Noumu thân hình đã bị nhấc bổng lên, phiêu phiêu giữa không trung.

“Kyaaaaa...aaaaa...~~~~”

Hitomi gầm lớn một tiếng, đột ngột cầm hai tay lấy phần kéo dài cơ thể của Noumu, vận lực xoay tại chỗ.

“Horror...Storming...!!!”

VÙ~~~~VÙ~~~~...UUUUU...~~~~

Mãnh liệt xoáy gió, lấy Hitomi làm trung tâm, chưa đầy chớp mắt đã hóa thành một đạo long quyền phong, quấy lên ngập trời bụi mù cùng khí áp.

Cả đám người Power Loader sen-sei lẫn Liên Minh Tội Phạm không thể không lùi lại, lấy tay che mắt vì gió bão quá lớn.

Eri thần sắc sùng bái, hai mắt to tròn ngập nước cố gắng mở ra nhìn lấy Hitomi đang hành tên quái vật xấu xí, miệng nhỏ mồm mê thì thầm, “Onii-san tuyệt nhất...giống như Mirio-san vậy đó... $\geq \text{●} \cup \text{●} \leq$!”

Trái ngược với cô nhóc, bên kia Shigaraki nhóm có chút khủng hoảng.

Spinner, Toga, Mr Compress mấy tên tội phạm té bịch xuống đất, mặt mày xanh lét, có người trực tiếp trốn sau lưng All For One.

Cấp độ loại này chiến đấu, đã bao giờ chúng được tham dự cơ chứ.

“AAAAAA...AAAA...THẢ TA XUỐNG...THẮNG NHÓC KHÓN NẶN... $\text{●}(\text{●}^*\text{A}^*\text{●})\text{●}$!”

Biến dị Noumu gào thét, càng có trí tuệ, càng suy nghĩ, thì nó càng chóng mặt.

Mọi thứ xung quanh cứ vùn vụt chuyển động, khiến cho Noumu không có thời gian để tự lực phản kháng.

“All For One, nhìn xem thành quả của ngươi uy lực thể nào...▶_◀!”

Hitomi vung vẩy Noumu, đột nhiên hướng Liên Minh Tội phạm lũ ác nhân quật xuống.

ẦM....MMMM....MMM...~~~~

Đinh tai nhức óc thanh âm vang lên.

Thân hình Noumu chẳng khác gì một cây vũ khí vừa dài vừa cứng, lại có khả năng hồi phục siêu cấp nhanh, không sợ báo hỏng.

Một đợt càn quét ra, chôn vùi Liên Minh Tội Phạm đám người trong khói đen và đất đá đổ nát.

Grào~~~~

Đau đớn thanh âm từ miệng của Noumu gào to, cổ tay tại cách xa, đột nhiên chuyển hướng ngược lại, đánh về phía Hitomi.

Xoẹt!

Phốc!

Hai âm vang phá toái cùng lúc vang lên, móng tay sắc bén của Noumu, dễ dàng cắt đứt áo ngoài của Hitomi, nhưng không thể làm tổn thương đến da thịt cậu.

Thậm chí, một căn trảo dài nhọn còn bị gãy nát rơi xuống mặt đất.

Cường độ cứng rắn thân thể của Hitomi, vượt quá khả năng tưởng tượng của hắn ta.

Cũng không phải là không thể bị tổn thương, chẳng qua, lực đạo của Noumu thể hiện, còn quá yếu, chưa đủ bảy phần mười toàn bộ sức mạnh của hắn, cho nên mới chịu thiết thòi trước Hitomi.

Có điều, nó cực nhanh mọc ra như cũ.

Cróp!

Hitomi bẻ cong khớp nối giữa các ngón tay, khiến Noumu rú lên thảm thiết, cậu vùn về chúng thành một đoàn, nặn thành một cái vật cầm.

Noumu rất mạnh, nhưng đó là đối với người khác mà thôi.

Top năm anh hùng phía dưới, nếu đối đầu một vs một với nó, chỉ sợ lành ít dữ nhiều.

Tuy nhiên, ở trong tay Hitomi, vẫn không hề có lực hoàn thủ.

Chênh lệch đẳng cấp giữa hai bên, thật sự quá lớn!

“Phế vật...(ノコ益々)”

Giọng nói tức giận của All For One từ xa xấm truyền lại.

Hitomi quơ lên Noumu, hướng tên trùm hắc ám đập tới.

Oành ~~~

“Hừm...(0~0)...?”

Hitomi bỗng cảm giác được một cổ cản trở đang ngăn mình tiếp tục vùn Noumu xoay qua xoay lại tấn công.

Bình khí “đặc biệt” của cậu, đã bị hắn ta chụp lấy.

“Noumu...Người làm ta quá thất vọng...(~~)!”

Crắc ~~~

Tay áo của All For One bành trướng lên, bàn tay chụp lấy Noumu bỗng nhiên thả nhẹ, trong nháy mắt mở rộng, không khí xung quanh hắn sôi trào.

“Siêu Đại Pháo Không Khí ~~~ Super Firecrackers!”

Trong hư không, tựa hồ vang lên âm bạo tiết tấu, màu trắng sáng ba động từ thủ chương của All For One trong nháy mắt thoát ra, mang theo ngập trời khí lãng.

Không ai có thể ngờ tới, All For One lại ra tay.

Mà người đầu tiên gánh chịu công kích, lại chính là thủ hạ đắc ý của hắn, biến dị Noumu.

Khung bố sóng trùng kích, nhanh như chớp nuốt chửng lấy Noumu, lại hướng về phía Hitomi lao tới.

Lần này không còn ba lớp thép tấm tại cổng U.A cản phá, nộ phong rít gào, áp lực tột độ bao phủ toàn bộ mọi người.

Nếu lảng tránh đi đòn đánh này, thì toàn bộ đại sảnh U.A phía sau, chắc chắn sẽ bị thổi tung không còn manh giáp.

Hioni sẽ không nghi ngờ điều đó, cậu có thể cảm nhận được, lực lượng cuồng bạo trong luồng sóng xung kích phía trước.

Năng lượng trị số, đã vượt quá cỡ lớn đạn đạo, gần tiếp cận vi hình hạch đạn!

[Các sen-sei, và Eri, còn đang ở đây...]

[Họ còn đang cần mình bảo vệ... っ_ゝ]

Có một cô bé, đang chờ cậu thực hiện lời hứa!

[Đã ra tay... Vậy thì thử nghiệm xem sức mạnh của ta đến đâu rồi...▶.◀!]

Nói thì chậm, mọi chuyện diễn ra chỉ trong nháy mắt.

Đối mặt với đòn tấn công của All For One, Hitomi bình tĩnh thu nắm đấm lại, và rồi...

Vung ra!

“Rokuogan!”

Phổ thông một đòn dưới trạng thái cường hóa của Upper, không Firudo, không Ma pháp, chỉ là thuần túy lực lượng.

Tụ tập toàn bộ thể năng, LV4+3 thông qua Rokushi giải phóng sức mạnh của bản thân thành sóng xung kích.

Hai luồng năng lượng, từ hai phía đối lập, ngay tại khoảnh khắc ấy, va thẳng vào nhau.

OÀNH...HHHHH...hhhh ~~~ HHH...HHH~~~~

Chẳng khác gì có kẻ cho nổ một quả tạc đạn siêu cấp ngay chính giữa vị trí va chạm.

Long trời lở đất thanh âm, kèm theo là mắt thường thấy được từng luồng khí áp tỏa ra bốn phương tám hướng, trực tiếp san bằng mấy trăm mét vuông thành bình địa.

Ngang hàng...

Thậm chí còn nhìn hơn cậu chút đỉnh!

Đó là tất cả những gì Hitomi cảm thấy lúc này.

Chính diện đối kháng, Hitomi cánh tay đang run rẩy dữ dội.

Lấy sắt thép chi khu của cậu, vậy mà cảm giác có chút quá tải, các bắp thịt đang căng phồng lên, thân hình vốn đã đồ sộ, nay lại càng có xu hướng bành trướng thêm nữa.

Crắc ~~~ Crắc ~~~ Crắc

Từng sợi cơ điển cuồng co giãn, máu thịt, tế bào, những thứ này, tựa hồ hợp lại làm một.

Dưới áp lực của All For One, thể mà xuất hiện những chuyển biến kì diệu.

Hitomi thể chất dường như chạm đến một loại hư vô mờ mịt cảnh giới.

Mọi thứ, giống như muốn hợp lại làm một.

Có điều, cảm giác này, thật ngắn...Nháy mắt thôi mà nó đã biến mất.

“Cho ta vỡ nát...(ノニ益ニ)!”

Hitomi đầu bỗng nổi lên gân xanh dữ tợn, cảm giác kì diệu lúc này, khiến cho cơ thể cậu sức mạnh, đột ngột trào dâng dữ dội.

“ROKUOGAN...D!R!A!G!O!N F!!S!T!...~~~~”

ẦM ~~~ MMMMM...MMM~~~~

Vang dội tiếng nổ, có phần còn lớn hơn lúc trước.

Sóng xung kích của tên trùm hắc ám, bị Hitomi lực lượng đánh tan tành, thể nhưng là nguồn năng lượng này, không đi thẳng tiếp, mà bắn ngược về phía All For One.

“Mạnh đấy...Nhưng cũng chỉ tới đó...!” - All For One hừ lạnh.

“Thương cốt, Phán Sát Thương, Giáo Xương...!”

Một loạt năng lực khác biệt từ miện của All For One tuôn ra.

Thoáng chốc, tay hắn biến thành một con đại thủ khổng lồ, chẳng chịt những căn tay nhỏ, thạch anh cùng với sừng thú.

Chẳng khác nào cánh tay của một con quái vật.

Hắn lạnh lùng nhìn công kích đã tới trước mặt, nắm đấm khổng lồ nhanh như cắt giương lên.

UỖNH ~~~ HHHH~~~~

Khói bụi đầy trời, hắc ám thôn phệ ánh sáng che lấp toàn bộ U.A

Chấn động lẫn nửa nhấn chìm mọi thứ vào trong cát bụi.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 222: Sử thi chi chiến (3)

Đen ngòm mà khó thở bầu không khí, khiến cho người ngoài khó lòng phân biệt được chuyện gì đang xảy ra.

Cũng đã gần năm phút kể từ khi bắt đầu giao chiến.

Bên ngoài kia tiếng xe cảnh sát rầm rộ cùng hàng loạt các anh hùng chuyên đang cấp tốc chạy tới.

“Xem ra cuộc vui phải chấm dứt rồi...Người mạnh hơn ta nghĩ đấy, nhóc con...!”

Thanh âm ồ ồ có chút chói tai của All For One từ phía đối diện vọng lại.

Khói mờ tán ra, để lộ một khung cảnh hoang tàn thê lương.

Ngoài đường phố, và nguyên sân trước của U.A, toàn bộ, đều đã hóa hư không.

Tất cả đã bị dư âm va chạm của cuộc chiến, san thành bình địa.

Bức tường chắn ngay chính diện, đã biến mất hoàn toàn, chỉ còn lại một ít đá vụn và sắt thép dưới đất.

Mà nằm ở trung tâm vụ đụng độ, kẹp giữa hai nguồn sức mạnh khủng khiếp, biến dị Noumu giờ phút này, thân thể tàn phá vô cùng ác liệt.

Hai chân và một nửa bên tay nó đã tiêu biến.

Màu đen lờm chờm gai góc thân hình hiện ra vô số lỗ thủng.

“Ha haa...Không chết...Ta không chết được...Ta là bất tử...”(¬_¬)!”

Noumu gào rú, thanh âm chín chít lại rè rè như thú rống vượn kêu.

Nhưng quả thật, sức sống của nó ngoan cường đến cực điểm.

LV3 hồi phục, mắt thường thấy được từng chút tím thẫm vật chất chảy ra bao trùm thân thể Noumu, cực nhanh giúp nó khôi phục lại phần bộ phận cơ thể bị thiếu hụt.

Hai phe đều không một bước tiến lên tấn công.

Hitomi thì đơn giản, chính là câu giờ.

Địch không động, ta bất động!

Câu kéo không cho kẻ địch rời khỏi, lại vừa ngăn chặn mưu đồ của chúng, chờ đợi tiếp viện đông đúc, nhất cử lưỡng tiện xử lý toàn bộ.

Qua vài pha giao tranh vừa rồi, Hitomi đã hiểu thêm về sức mạnh của gã trùm hắc ám này.

Nói về cường độ công kích, chẳng qua chỉ đạt tới LV4+2 hoặc LV4+3 mà thôi.

Nhưng cái khủng bố nằm ở chỗ, hần ta có thể dung hợp hết các năng lực của mình, đạt đến một cái chất biến kinh khủng.

Và lại, thông qua bảng số liệu, Hitomi ước chừng, All For One đã gần đạt đến đỉnh phong thời kì, hoặc giả có thể nói, mượn nhờ năng lực của Chisaki, hần ta đã phân tách và thu thập thêm nhiều sức mạnh mới.

Dù nói gì thì nói.

Với khả năng của All For One hiện tại, dẫu cho là All Might đến, cũng sẽ là thua nhiều thắng ít.

[Firudo toàn công suất...Mình có thể đạt đến LV4+6 vô hạn tiếp cận, có thể là LV4+7...Nhưng muốn xử lý tên này...Trực tiếp dùng Thiết bị U có vẻ vẫn tốt hơn...Có điều...(►. ◄)!]

Hitomi còn đang nghĩ ngợi, All For One chợt nhú mảy, ồ lên một tiếng nói, “Lại như thế...Xem chừng không ở đây tiếp được rồi...Ta gửi con nhỏ ở chỗ mi đây... Thằng nhóc...Lần tới ta sẽ đòi nó...【●】_【●】!”

[Hắn vừa nói gì...Hắn định bỏ đi... ㄟ_ㄟ...?!]

Oành ~~~

Hitomi dẫm chân, Soru bạo phát lao đến All For One.

Đối phương định rời khỏi đây...Chắc chắn hắn ta đang có việc quan trọng.

Mặc dù không biết đó là gì...Nhưng không thể để hắn chạy trốn được.

Ý định ban đầu của cậu là thế, bây giờ cũng vậy.

All For One nhú mảy quát lên, “Cản hắn lại cho ta, Noumu... (ㄟ_ㄟ)”

“Tuân lệnh (~~.~~.~)!”

Noumu gầm lên thật to, cả người chợt kéo giãn ra.

Vốn đã khổng lồ thân thể, giờ phút này, càng là che trời đầy đất, vuron gần bảy, tám mét chiều cao, trở thành chân chính một cái titan quái vật.

“Dừng chân đi, thằng nhãi...!”

“Cút sang một bên...(ノ益ㄟ)”

Hitomi nổi nóng, sút một cú cực mạnh lên người nó.

Noumu giống như một sợi dây cao su bị căng dài, lực đạo từ cú đá của Hitomi suýt chút nữa thổi bay Noumu lên trời cao.

Nhưng may mắn là nó trụ lại được.

Và khoảng thời gian ngắn ngủn mà Noumu câu kéo ấy, đã đủ để All For One hành động.

Bàn tay hắn lần nữa mọc ra năm sợi tuyến tính đồ ngòm, nhưng có phần ngắn hơn lúc trước, có lẽ là bởi vì Hitomi đã đá gãy chúng một lần.

Năm sợi tuyến tính ấy cắm thẳng vào ống nhôm thân thể của Kurogiri, “Kích hoạt năng lực cường chế...!”

All For One trầm giọng nói, đồng thời vận dụng năng lực.

Ngay tức thì, toàn thân Kurogiri run lên bần bật như sốc điện, hai cánh tay khối đen của nó trực tiếp nổ bung ra, tạo thành một cánh cổng màu tím thẫm sâu hun hút.

“Đi thôi...Shigaraki...Và mang thằng nhóc kia theo...Hôm nay xong việc...Ngày khác ta sẽ tìm đến nơi đây sau...!”

“Vâng sen-sei!”

Shigaraki cùng đồng bọn lục tục nhảy vô cổng không gian biến mất.

Hắn ta cũng không có giờ tính bóc đồng trẻ con như ngày thường.

Sau khi nhìn bên kia Noumu đang bị Hitomi treo lên đánh ngắc ngoải sắp tắt máy, Shigaraki trong đầu chỉ có một ý nghĩ, đó là làm sao chuồn khỏi chỗ này càng nhanh càng tốt.

All For One rời đi cuối cùng.

Hắn hướng Noumu đang vận kiệt sức lực quán lấy Hitomi, thanh âm vô cảm nói, “Hoàn thành tốt sứ mệnh của ngươi Noumu...Nhãi ranh...Ngày tàn của xã hội anh hùng...Không xa đâu...Cứ chờ đi...(ㄟ_ㄟ)”

Dứt lời, All For One liền biến mất.

Mặc dù phong cách ra sân và lời nói của hắn khí thế hùng hục, như Hitomi cảm thấy có gì đó sai sai.

Đã nói nhiệt huyết chiến đấu đâu?

Đã nói PK tới chết, nhất quyết sinh tử đâu?

Liền mười mấy mặt hàng Noumu rề tiền với con biến dị trước mắt là chấm hết rồi sao...Đây là chuẩn bị của hắn, trùm hắc ám All For One...ㄟ_ㄟ???

Hitomi có cảm giác chùng hững như đánh vô bông.

Cậu đã sẵn sàng để bật các loại tuyệt chiêu, bài tẩy tung ra, dẹp yên tên trùm này rồi...Nhưng mà, tốc độ trốn chạy của hắn, cũng quá nhanh đi.

Nhìn xuống xếp lếp như con tép, bị cậu đánh cho toi tã, không nhắc người lên nổi biển dị Noumu, Hitomi một trận chán ghét, định bóp nát đầu nó kết liễu luôn tính mạng tên này.

Có điều, sự nhớ ra đằng sau vẫn còn người xem.

Ba thầy cô thì không sao, nhưng Eri còn nhỏ tuổi, vẫn ít trải qua mấy cảnh máu me thì tốt hơn.

“Đã như vậy thì...lợi cho người quá...Emission Magic...(- -)...!”

Hitori lòng bàn tay sáng rực lên, từng chuỗi dữ liệu, con số, Psion và năng lượng trong cơ thể bắt đầu hội tụ lại.

“Vĩnh biệt Noumu... Vì một thế giới tốt đẹp...tan biến đi...▶.◀!”

“KHÔNG...GGG...NGƯỜI KHÔNG ĐƯỢC LÀM THẾ... ($\infty D_{\parallel}^{\infty}$)!”

Tử vong áp lực bao trùm, Noumu sợ hãi rống lên, nhưng khuôn mặt góm ghê và hàm răng nhọn hoắt của nó chẳng làm cho người ta đồng tình được.

Có chăng, chỉ là sự chán ghét!

“Final Canon...Attack...ò_ó...!!!”

“KHÔNG...TA LÀ BẤT TỬ...@@@...TA NGUYỄN RỬA NGƯỜI...TÊN KHÓN...@@@...@@@...~~~~”

Trong nháy mắt, hào quang nở rộ, bao phủ toàn bộ thân hình to lớn kèm theo tiếng hét căm phẫn không cam lòng của Noumu.

Ánh sáng chói lóa đến mức những người khác phải lấy tay che mắt để giảm bớt nhức nhối.

Không ai thấy được, ngoại trừ Hitomi, cơ thể tên Noumu từ từ hao mòn dần dưới cực quang nóng rực với sức mạnh hủy diệt bá đạo.

Chưa đầy mười giây sau, ánh sáng dần dần tan biến, để lộ giữa sân một nhúm tro tàn cùng vài mảnh vụn và móng vuốt sắc bén.

Đó là những gì duy nhất còn sót lại của Noumu.

Con quái vật ấy, chính thức đã bị xóa sổ khỏi cõi đời này.

“Rốt cuộc cũng tạm xong...!”

Hitomi đang định quay đầu lại, chợt cảm giác có thứ gì đó đụng vào chân mình.

Nhìn kỹ, thì ra là Eri.

“Sao vậy, Eri-chan...(^.^)?!”

“Oni san có bị thương ở đâu không...?”

“Làm gì có, Oni san mạnh lắm...!”

Erí kéo một bên vạt áo bị rách thành năm vết xước hình ngón tay do Noumu cào sượt qua, miệng nhỏ phồng lên, “Kizari -san nói dối, đằng sau này có vết thương...Ồ...ô...ô...(T.T!)”

Hitomi: !

Chết cha, mình lại quên bém thứ này!

“Ơ mà, đây đâu phải máu anh đâu, Eri...đây là máu của con quái vật ban nãy đấy...Oni san không có dính vết thương nào hết á...!”

“Thiệt...thiệt...sao...●●●” - Eri đưa ngón tay thử sờ vào mép da lộ bên ngoài, cảm giác nhẵn bóng, cũng không có trầy xước, thờ phào bi bô nói, “May ghê...Oni san cứ hù Eri...Làm Eri cứ tưởng...(.)”

“Đã bảo là Onii-san ồn mà!”

Hitomi xoa đầu cô bé, hướng về phía ba thầy giáo hỏi, “Tình hình chiến sự bên kia thế nào rồi a...?”

“Bọn ta cũng chả biết...Điện đóm giờ mới khôi phục lại...(~.~)!”

Present mic khó chịu phàn nàn, “Bây giờ chỉ có ngôi không ở nhà cũng bị tôi phạm tấn công...Mà đi tham chiến thì chẳng làm được gì...Tôi cảm thấy mình vêu

gà thật đấy mấy anh à...(0~0)!”

“Bình tĩnh đi Mic...Gã hồi này là một ngoại lệ...Nhưng hấn mới nói là hấn đi đâu nhĩ...Tại sao lại cắt ngang xương trong khi mục tiêu của hấn là cô bé này...(V-v)?!”

“Năng lực Công Dịch Chuyển khó chịu quá...Hấn muốn đến thì đến, muốn đi thì đi...Trừ phi chúng ta chuẩn bị sẵn úp luôn tại chỗ...Còn không gần như chả có cơ hội nào...!”

Nghe các thầy bình luận, đứng ở một bên Hitomi nhũn mày nghĩ ngợi.

All For One làm huyền thoại của giới hắc ám, chưa đánh mà đã lui, dẫn cho cậu thể hiện ra sức mạnh không hề yếu hơn hấn, nhưng cũng chẳng phải lý do để tên kia bỏ đi giữa chừng như vậy.

Mà hắc đã nói, có việc quan trọng cần làm.

Việc gì quan trọng hơn hiện tại, ở một thời cơ thích hợp như bây giờ để tấn công mục tiêu.

Trong đầu Hitomi chợt xẹt qua vài hình ảnh, tựa hồ phát hiện điều gì, cậu lập tức lấy điện thoại ra bấm cực nhanh.

Đồng thời, bên ngoài bắt đầu vang lên tiếng bí bo quen thuộc của xe cảnh sát.

Vô số người dân đang mon men lại gần phía sau các anh hùng chuyên và đặc cảnh, để quan sát xem, chuyện gì vừa mới xảy ra ở U.A

Bụp!

Hitomi tắt điện thoại, sắc mặt có chút khó coi.

Cậu đoán đúng...All For One đang hướng về một người khác!

Một người có sức ảnh hưởng, và tầm quan trọng, cả về hiện tại lẫn tương lai, đều lớn hơn Eri rất nhiều.

Cậu phải đi ngay...nếu không, mọi chuyện có lẽ sẽ rất tồi tệ.

“Các sen-sei, xin hãy tập hợp và bảo vệ an toàn cho Eri...(´ω´)”

“Cứ yên tâm làm việc của em, Kizari...Nếu tên kia có trở lại...Thì muốn chiến thắng toàn bộ chỗ này trong một thời gian ngắn để bắt cóc con bé là điều viễn vông..giao cho bọn ta!” - Ectoplasm giọng chắc nịch đáp lời.

Hitomi gật đầu, mỉm cười với Eri một cái, rồi búng mình nhảy lên thật cao, trong nháy mắt hóa thành tàn ảnh hướng phương xa lao nhanh như gió.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Việt Nhị Thủ Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.